

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η
Κ Α Θ Α Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α
Μ Ε Σ Α Ι Ω Ν Ι Κ Η
Μ Ε Τ Α Γ Ε Ν Ε Σ Τ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Α Ι Α

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ

«Τό πρώτον βιβλίον παντός
Ἑλλήνος εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.
Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α.	= άλλως	γλωσσ	= γλωσσάριον, -α	εύφημ.	= εύφημισμός
αβλ.	= αβλοκάς, -όν	γνωσιμ.	= γνωσικόν	εύφρ.	= εύφρητος, -ον
αβλ.	= αβλακία, -ον	γρ.	= γραφή	εργ.	= εργάτιον
άβλ.	= άβλωνική, -ικός	γραμμ.	= γραμματική, -ος, -ως	ζωολ.	= ζωολογία, -ικός
άλληλοπθ.	= άλληλοπαθής	γρπ.	= γραπτέον	θ.	= θίμα
άλχημ.	= άλχηματικός, -ικός	δ. άνάγν.	= διάφορος άνάγνωσις	θεοδ.	= θεοδοσιασός
αμτρ.	= άμτράτος, -ον, -ως	δ. άγν.	= διάφορος γραφή	θηλ.	= θηλυέον
άμφ.	= άμφίβολον	δεικτ.	= δεκτικός, -όν	θρησκευολ.	= θρησκευολογία, -ικός
άναγν.	= άναγνωστέον	θηλ.	= θηλαδή	ιστρ.	= ιστορική, -ικός, -ως
ά στ.	= άνατομική, -ός	θημ.	= θηματική, -ός, -όν	ιβ.	= ίβλιος
άνάεδ.	= άνάεδτος, -ον	διάθ.	= διάθεσις	ισπ.	= ισπανικός, -ή, -όν
άντικ.	= άντικείμενον	δ. διαστ.	= δημοτικόν διαστοχόν	ιστ.	= ιστορία, -ικός, -ως
άντικιμ.	= άντικειμενικός, -ή, -όν, -ώς	δ. έρμ.	= δημοτικόν έρμηνεία	ιταλ.	= ιταλική, -ικός
άντιβ.	= άντιβίαστολή	δ. μιν.	= δημοτικόν μυρολόγι	λων.	= λωνικός, -όν
άντιβ.	= άντιβίον, -ος, -ως	δψ.	= διψαστόν	κ.	= και
άντιστ.	= άντιστοιχείον	δι. ρ.	= διορισμός	κ.άλλωχ.	= και άλλωχού
άντων.	= άνωταμνία	δι. ρ, θ.	= διορισμός	κατ.	= κατηγορούμενον
άνών.	= άνωνομος, -οι	δ. προφ.	= διάφορος προφορά	κατηγ.	= κατηγορηματικός, -ή, -όν
άόρ.	= άόριστος	δ. τραγ.	= δημοτικόν τραγοίδι	κρητ.	= κρητικός, -όν
άπ.	= άπασσασμα, -ματα	δοτ.	= δοτική	κτ.	= κτα
άπαφ.	= άπαφήματον	δύικ.	= δυϊκός	κτλ.	= και τό λοιπά
άποθ.	= άποθιβετόν ρήμα	δυν.	= δυναμικός	κττ.	= και τό ταύτα
άπόκρ.	= άπόκρισις	δωρ.	= δωρικός, -όν	κέρ.	= κέρκος, -ον
άπολ.	= άπολύτως	έβρ.	= έβραϊκή, -ικός	κέρ.	= κερικός
άπράσ.	= άπράσσωτον	έγλ.	= έγγλεττιανόν, -ός	κιδδ.	= κιδδής, -ικός
άραβ.	= άραβική, -ικός	είδ.	= είδικός	κωμ.	= κωμικός, -ός
άρ. μ.	= άραμαϊκή, -ή, -όν	είκ.	= είκασία	λ.	= λείψ
άρκ.	= άρκαδικός, -ή, -όν	είρων.	= έιρωνικός, -ός	λ. τραγ.	= λαϊκόν τραγοίδι
άρο.	= άροσενικόν	είδ.	= είδοσις	λασκων.	= λασκωνικός, -ικός
άρχ.	= άρχαίος, -α, -ου	έκαλ.	= έκαλοσ	λατ.	= λατινική, -ικός
άρχ. λεξ.	= άρχαία λεξικά	έκφ.	= έκφρασις, -εις	λεγωμ.	= λεγομένος, -ον
άρχιτ κτ.	= άρχιτεκτονική, -ός	έλεγ.	= έλεγείον, -εία, -ειακός	Λετούργ.	= Λετούργικα βιβλία
άσοιξ.	= άσοίξαι	έμπρόθ.	= έμπρόθετος, -ήτος	λόγ.	= λόγος, λόγιον
άστρολ.	= άστρολογία, -ικός	έν.	= ένικός	λυρ.	= λυρικός, -ή, -όν, -ός
άστρον.	= άστρονομία, -ικός	ένάρθρ.	= ένάρθρος	μ.	= μέσον
άσυν.	= άσυνείρετος, -ον	ένεργ.	= ένεργητικός, -ή, -όν, -ός	μαγ.	= μαγικός
άξ.	= άξιόσις	ένεστ.	= ένεστικός	μαθημ.	= μαθηματικός, -ά
άυτόπθ.	= άυτοπαθής	ένν.	= έννοείται	μγθ.	= μεγγεθυντικόν
β.	= βίος	ένν.	= έννοια	ΜΜ	= Μουσικά Μυρολόγια
βιαλ.	= βιολογία, -ικός, -ός	έντ.	= έντιθέον	μεθομ.	= μεθομορικός, -ή, -όν, -ός
βλ.	= βλέπει	έζορκ.	= έζορκισμός, -οι	μέλλ.	= μέλλον
βλ. λς.	= βλέπει λέξις	έπ.	= έπίκός, -όν	μέσ.	= μέσος, -ον
βοικωτ.	= βοικωτικός, -ή, -όν	έπκτ.	= έπίκτασις	μετωρ.	= μετωρολογικός, -ός
βοταν.	= βοτανική, -ικός	Έπιγρ.	= Έπιγραφή	μετοχ.	= μετοχικός, -ός, -ώς
γαλλ.	= γαλλική, -ικός	έπιγρ.	= έπιγραμμα	μουσ.	= μουσική, -ικός, -ικός
γεν.	= γενικός, -ή, -όν, -ών	έπιθ.	= έπιθέτον	μον.	= μονοφωνικός, -ικός
γενικ.	= γενετικός, -ή, -όν, -ών	έπιθ.	= έπιθετικός, -ή, -όν, -ός	μυθ.	= μυθικός
γεωδ.	= γεωδαισις, -ός	έπιρρ.	= έπιρρημα	μτρ.	= μεταβατικός, -ή, -όν, -ός
γεωλ.	= γεωλογία, -ικός, -ός	έπρ.	= έπιρρόνημα	μτφ.	= μεταφορικός
γεωμ.	= γεωμετρία, -ί, -ός	έρωτ.	= έρωτησις	μτφ.	= μεταφραστικός
		έρωτ. γρ.	= έρωτημένη γραφή	μτχ.	= μετοχη
		έρωτ.λ.	= έρωτλήττον	ναυτ.	= ναυτικός, -ή, -όν, -ός
		έκτ.	= έκτεκλή		

κεόντ.	==κεόντερ -ος	πρβλ.	==παράβαλα	σύντ.	==σύνταξις
νοσ.	==νοση-ικώς	πράσ.	==πρόσωπον,-α	συχν.	==συχνάκις
νομοκ.	==νομικόνων	προσηγ.	==προσηγορικός,-ώς	σχόλ.	==σχόλιον,-α
δά.	==δέν	πραστ.	==πραστακτική	Σχολ.	==Σχολιαστής
οίκογ.	==οίκωγενεία	πράτσα.	==πράτσεις	τ.	==τύπος
δμ.	==δμοιογένεια	ρ.	==ρημα	τμ.	==τμήσις
δμοιογ.	==δμοιογένεια	ρηματ.	==ρηματικός,-ή,-όν	τέλικ.	==τελικός
δν.	==δνομα	ρηματ. π.	==ρηματικά παράγωγα*	τοπογρ.	==τοπογραφία,-ικός
δνομαστ.	==δνομαστική	ρητορ.	==ρητορικός,-ικός	τουρκ.	==τουρκική,-ικός
δρ.	==δρόσον,-ος	ρίζ.	==ρίζα	τροπ.	==τροπός,-ώς
δρβότ.	==δρβότρον,-ος	σ.	==σέλις	Τυπικ.	==Τυπικόν Μοναστηρίου
δριστ.	==δριστική	σανακρ.	==σανακριτικός	ύπερδ.	==ύπερθετικόν,-ώς
δρυκαθλ.	==δρυκατολογία,-ικός	σατυρ.	==σατυρικός,-ικός	ύποθετ.	==ύποθετικός
οδ.	==οδύτρον	σημ.	==σημεία	ύποκ.	==ύποκειμένον
οδσ.	==οδυσιαστικό	σημιτ.	==σημιτιός	ύποκαμ.	==ύποκειμένικός,-ώς
οσ.	==οσά	σκάλ.	==σκάλιον	ύποκαρ.	==ύποκοριστικόν,-ώς
π.	==παθητικός,-ικός	σλαβ.	==σλαβική,-ικός	ύπατ.	==ύπατακτική
παθ.	==πάθος	σταν.	==στανικός,-ώς	φαρμακ.	==φαρμακολογία,-ικός
Πάπ.	==παπάριον	σταν.	==στανικός,-ώς	φαρμακωτ.	==φαρμακωτικός,-όν
παράγ.	==παράγωγον,-α	στέρ.	==στερητικόν	φιλσο.	==φιλοσοφία,-ικός
παράθ.	==παράθεσις,-τικός	στρ.	==στροτή	φρ.	==φρδσις
παροκ.	==παροκαιμικός	στρατ.	==στρατιωτικός,-ώς	φωε.	==φωσικός,-ώς
παράλλ.	==παράλληλος,-ον	συγγ.	==συγγενικός,-ώς	χειρόγρ.	==χειρόγραφον,-α
παρατ.	==παρατακτικός	συγκ.	==συγκολλητικός,-ικός	χημ.	==χημεία,-ικός
παφαρμ.	==παφαρμεία	συγκρ.	==συγκριτικός,-ικός	χρ.	==χρησις
παρισ.	==παρισινός	σουλ.	==σουλτανατικός,-ικός	χρον.	==χρονός
παρομ.	==παρομία	Συναξ.	==Συναξαριον,-ιστής	χρησμ.	==χρησμός
παρίφρ.	==παρίφρασις,-ικός	σύνθ.	==σύνθεσις	χρον.	==χρονικός,-ώς
περσ.	==περσική,-ός	συνεκδ.	==συνεκδική,-ικός	χρονογρ.	==χρονογραφία,-φος,-οι
πθ.	==πθάνος,-ώς	συνεκφ.	==συνεκφορά	ψ.	==Ψευδο-
πλάγ.	==πλάγιος	συνήθ.	==συνήθης,-ώς	ψήφ.	==ψήφισμα
πληθ.	==πληθυντικός	συνηρ.	==συνηρημένος	ωσ.	==ώσαύτως
ποι.	==ποιητικός,-ικός	συνδ.	==συνθεσις, συνθετικός		
πρ ζγμ.	==πράγμα,-ατα				

* Τά ρηματ. π. τίθενται ἐν τῷμαί τοῦ ἱερηνύματου ὑπὸ ἴδιον ἀριθμὸν πρὸς εὐχέριαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ καινῷ συντετημέναι λέξεις εἰσι εὐδιάγνωσταί.

γεωδαιτομαί-εομαι μον. μέσ. διαορίζω, προσδιορίζω διανομήν έκτασεως γής: Εδστ.Ι619.2.
γεωδαιτῶ-εω νεώτ. διασέμω τήν γήν 2) χωρομετρώ 3) ἀσχολούμαι περί τήν γεωδαισίαν.
γεωδαισιδαί (αἰ) νεώτ. οἰκγέν. σκαλλήκων.
γεώδασος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκαλλήκων.
γεώδης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ὄρειος μέ τήν γήν, ὁ ἔχων σύσταση ὄρειαν πρὸς τήν σύστασιν τῆς γῆς: Πλάτ.Φαίδ.81.Ϸ. Ἀριστ.ΖΓ 753 κ.25 συνεστραμμένον τὸ ὕψος ταχῶ δι' ἀλιότητος, λειομένου δὲ τοῦ γεώδους ॥ ὁ ὄρειος πρὸς γῆν κατὰ τὸ εὐθρυντο, ὁ εὐθρυντο: (Θεόδωρ.Φ) 5,9,1 χειριστοὶ δὲ τούτων (τῶν ἀνθρώπων) οἱ δρῦνοι: γεωδαιστοὶ γάρ· 2) μον. μτρ. ὁ τῆς γῆς, ὁ γῆινος, ὁ ὕλικός κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν οὐράνιον: Μηναι.1,3 ὡδὴ 3 γεώδη φρονήματα καταλέλοιπας, πολιτεῖαν οὐράνιον, μάρτυς, εὐράμενος 3) κ. νεώτ. ὁ χωματώδης ὁ πλήρης χωμάτος: Ξεν.Αν.6,4,5 τὸ δὲ ὄρος εἰς μερόναι μὲν ἀνήκει ἄσων ἐπὶ εἰκόσι σταδίοις, καὶ τοῦτο γεώδες καὶ δλιθον· γεώδες πυραμιδες ॥ νεώτ.εἰδ. γεώδη (τὰ) μάστι ὄρυκτῶν ἀσμάτος στραγγύλου ἢ ἀκονοσίτου εὐρισκόμενα ἐντός πετρωμάτων 4) ἐπίθετον ζωῶδων τινῶν: Βέτ.Βάλλ.10,11 5) νεώτ. ζωολ. γεώδης(αἰ) κ. γεωδία(αἰ) γένος σπόγγων.
γεωδία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος σπόγγων.
γεωδιστος-ον νεώτ. ὁ ἐντός τῆς γῆς διαδιδῶν: γεωδιστῶν σκαλλῆξ.
γεωδιδαί (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σπόγγων.
γεωδινίδαι (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια σπόγγων.
γεωδρός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωδυναμική (ἡ) νεώτ. γεωλογ. κλάδος τῆς γεωλογίας ἀρευνῶν τὰς δυνάμεις τὰς συντελεσάσας καὶ συντελούσας εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς γῆς.
γεωδύτης (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὁ εἰσοδῶν ἐντός τῆς γῆς: γεωδύτης ἀσπάλαξ.
γεωδῆς-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὄρειός τινος πρὸς τήν γῆν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ χῶματος, ὁ γεώδης βλλ.: 2) εἰδ. τὸ οὐδ. γεωιδῆς ὡς οὐσα. φανταστικὸν σχῆμα τῆς γῆς, σχηματίζομενον διὰ τῆς ὑποθετικῆς προεκτάσεως τῆς μέσης ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὴν ἔξαρν καὶ τὰς προεχάσας αὐτῆς.
γεωεπαγωγέ-εως (αἰ) νεώτ. φυσ. συσκευὴ πρὸς παραγωγήν ἡλεκτρικῶν ρευμάτων ἐπαγωγῆς διὰ τῆς χρησιμοποιοῦσας τοῦ γήινου μαγνητισμοῦ.
γεωθερμαντικός-ή-ον νεώτ. κ. γεωθερμικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωθερμίαν βλλ.: γεωθερμαντικὴ κλίμαξ- ἀναλογία.
γεωθερμία (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης τῆς γῆς.
γεωθερμικός (ὁ) νεώτ. θερμὸς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς γῆινης θερμότητος: ὕδατα γεωθερμια.
γεωθλυπτε-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν.
γεωθόσθερμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἴσθη τῆς αὐτῆν, πρὸς ἄλλα ἢ ἄλλα γεωθερμίαν βλλ.: γεωθόσθερμοι ἐπιφανεῖαι ἢ καρπιλλοὶ νοσητὰ καρπιλλοὶ ἐνοῦσαι τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς σημεῖα τὰ ἔχοντα τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν.
γεωχαρκίνος (ὁ) νεώτ.ζωολ. κ. γηχαρκίνος γένος μαλακοστράκων.
γεωκεντρικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, ὁ ἔχων ἀφετηρίαν τὸ κέντρον τῆς γῆς: γεωκεντρικὸν ἀρευναί, γεωκεντρικὴ ἀπόστασις 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γῆν ὡς κέντρον τοῦ κόσμου, ὁ βασιζόμενος εἰς τὴν δοξασίαν ὅτι ἡ γῆ εἶναι τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος: γεωκεντρικὴ κίνησις, γεωκεντρικὸν πλανητικὸν σύστημα 1) τὸ τοῦ Πτολεμαίου 1, - αἱ μεταφυσικαὶ ἄρχαι τῶν θρησκευτικῶν εἶναι συνήθως πορισματα γεωκεντρικῶν δοξασίων.
γεωκετρικός (ὁ) νεώτ. χημ. σύνθετον οὗο ἐξαγομῶ-εν ἔκ τινων λιγνιτῶν.

γεωκλήνη (ἡ) νεώτ. χημ. κηρώδης οὐσα ἐξαγομῆν ἔκ τινων λιγνιτῶν.
γεωκόρη (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος ζῶων ἀπαντῶν ἢ ἐν ἀπολίθωσει.
γεωκορίσι (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων.
γεωκορίτε-εως (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωκορτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀσπλην τὸν κυριαρχικὸν δικαιοῦματός τοῦ κράτους ἐπὶ γαῖαν σχηματισθεῖσάν ἐκ προσώπων, μεταπολίσεως ὀχθῶν κττ.
γεωκρονίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτο. ὄρυκτῶν σύνθετον ἐκ μολύβδου, βείου κ. ἀντιμονίου.
γεωκτῆμων-ονος νεώτ. γαιοκτῆμων βλλ.
γεωκυκλικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῆς γῆς 2) τὸ οὐδ. γεωκυκλικὸν ὡς οὐσα. μηχανισμ, δι' αὐτὸ ἀναπαράσταται ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῆς γῆς περί τὸν ἥλιον.
γεωλογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὰ κατὰ τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς γῆς καὶ τοῦ ἐπὶ ταύτης φυσικοῦ καὶ ζωικοῦ κόσμου.
γεωλογικὰ ἑπίρρ. δημ. γεωλογικὸς βλλ.
γεωλογικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωλογίαν βλλ.
γεωλογικός ἑπίρρ. νεώτ. συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους καὶ κανόνες τῆς γεωλογίας βλλ.: ॥ ἀπὸ ἀπόψεως γεωλογικῆς.
γεωλόγος (ὁ) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος περὶ τὴν γεωλογίαν βλλ.
γεωλοφία (ἡ) μτρ. λόφος ἢ σειρά λόφων ἐκ γῆς, ἐκ χῶματος: Στράβ.5,4,3 περιεκτεταὶ δ' αὐτῷ γεωλοφίαι τε εὐκαρποὶ καὶ ὄρη.
γεωλόφος-ον μτρ. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ χῶματος κεκαλυμμένος, ὁ γεώδης: Στράβ.12,7,1 γεωλοφια χωρία ἐλαίουκατα πάντα, αὐτ.16,2,16 ὄρη γεωλοφια καὶ καλλίκαρπα 2) κ. νεώτ. τὸ ἄρα. γεωλόφος ὡς οὐσα. λόφος ἐκ χῶματος, λοφίσκος γεώδης, γήλοφος βλλ.: Ξεν.ΚΠ 3,3,28, κώμας τε καὶ γεωλόφους ἐπιπροσθεν ποιησάμενος ॥ κ. μον. τὸ οὐδ. γεωλόφον ὄμ. ὁ γήλοφος: Θεόδωρ.1,13 ὡς τὸ κατάντες τοῦτο γεωλόφον 3) μτρ. ὁ ἀγροικὸς ὁ παχὺς, ὁ χονδροειδέης ἔρμ. Αἰλ.Διον.ἀπ.107 π. Εὐστ.962,22 εἰσα τῆς γῆς χρησίμου φανόμενος εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπεσθαι τοῖς μεγαλοσωματίαις 2.
γεωλοφώμενος-ή-ον μον. ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ γήλοφον: Γεωγρ.Παρι.1,510,4.
γεωμαντεία (ἡ) μτρ. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς γῆς ἐνεργουμένη μαντεία: Οὐάρρων π.1σιδ.Ἐτ.6,9,13.
γεωμαντικός (ὁ) νεώτ. ὁ γεωμάντης βλλ.
γεωμαντικός-εως (αἰ) μτρ. κ. νεώτ. ὁ μαντεύμενος διὰ τῆς γεωμαντείας βλλ.: Οὐάρρων π.Σερβίω εἰς Σχόλ.Βεργ.Αἰν.3,359.
γεωμέτρης (ὁ) μον. κ. νεώτ., θηλ. -τρης βλλ. ὁ μετρῶν τὴν γῆν 2) εἰδ. ὁ μαθηματικὸς ὁ ἀσχολούμενος κ. κυρίως ὁ διακριόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς γεωμετρίας: ὁ μεγάλοι ἀσχηροὶ γεωμέτραι ॥ γεν. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν γεωμετρίαν ἢ ὁ γνωρίζων γεωμετρίαν, ὁ ἐπιστήμων τῆς γεωμετρίας βλλ.: Πλάτ.Θεαιτ.143 β ἔφη δὲ τῷ τε γεωμέτρῳ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαιτίτῳ 3) πάλ. ὑπάλληλος ἐπιφορτισμένος τῆς μετρήσιν τῶν κτημάτων 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωμέτρητος-ον μτρ. γεωμετρικός βλλ.: Πρόκλ. εἰς Εὐκλ.201F γεωμέτρητοι λόγοι.
γεωμετρητός-ή-ον νεώτ. ὁ οὐκ ἀδύνατος νὰ γεωμετρηθῆ.
γεωμετρία (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ἡ ἢ τέχνη τῆς μετρήσεως τῆς γῆς: Ἦρ.2,109 δοκεῖ δὲ μοι ἀνεύθυν | ἐκ τῆς μετρήσεως τῆς γῆς | γεωμετρίῃ εὐραθεία εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιναλθεῖν, Ἀριστ.Πεφ.202 τοῦτ' ἐστὶ γ- γεωμετρία - τοῦτ' οὐν τ' ἐστὶ χρήσιμον γῆν ἀναμετρεῖσθαι ॥ εἰδ. ἡ γεωμετρικὴ ἐπιστήμη, αὐτὴ κλάδος τῶν μαθηματ.

πικάν πραγματοποιήσας τὸς ἰδιότητας τοῦ χώρου καὶ τὴν κατοχήρησιν τῶν ἐπιφανειῶν καὶ τῶν ὀγκῶν τῶν σωμάτων : Πλάτ. Μέν. 76 Α τὶ δέ ; ἐπιπέδων καλεῖται τὰ καὶ ἕτεραν ἀν' ἑαυτὰν, ὅταν ταῦτα τὰ ἐγεωμετρικῆς ἐπιστήμης' || νεώτ. βιβλίον, εἰς δ' ἐκτίθεται ἡ γεωμετρικὴ ἐπιστήμη' 2) νόπ. κατοικήτριας οἰκοπέδου, ἡ ἀγρῶν κυρίως διὰ φορολογικοῦς σκοποῦς : Πλάτ. φέρου ἐκτάτης ἀρούρης τῆς ἐκ γεωμετρίας φαινομένης, οὗτ. γεωμετρία τῶν ἀμπελιῶν καὶ παραδείσων, 3) νόπ. ἐγγυος φόρος, γεωμετρία ἰσθιῶ νεώτ. ζωολ. οἰκονομ. ἐντόμων.

γεωμετρικός -ή-άν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν βλ. λ. | : Πλάτ. Πολ. 546 C ἕμμος δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός τοιοῦτον κέρως 'Αριστ. Η Νικ. 131 η 1,3 ἀναλογία γεωμετρική, ὅταν Σι. 106 Η γεωμετρικὴ μέσότης, Νικόμ. Ἀριθ. 2,2 ἀρμονία γεωμετρική, γεωμετρικὴ κατασκευὴ -στέσις || εἰδ. γεωμετρικὴ τέχνη ἡ εἰκαστικὴ τέχνη ἢ τὰς ἐν συντάξ. μορφῶς ἀνδρ. ἢ κ. πραγμ. παραστάσις ἐν τοῖς κοσμητοῖσι διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων, ὅταν τὸ στήθος διὰ τριγώνου, τὸ συνέχες περιβάρτικον κοσμημα δι' ὀρθῶν ἢ ἀ. γωνιῶν [μοιραίων], τὰς διὰ πηλοῦ ἢ ἀ. βλῆς ἀναπαριστάμενος μορφῶς ἀνδρ. ἢ ζῴων δι' ἀ γωνιῶν σχημάτων κτ. : δῶ. ἔλλ. γεωμετρικὴ ἐπιχθὴ ἢ τοιαύτην ἐμφανίζουσα τέχνην, ἡγοί ἢ μετὰ τὴν καθόδον τῶν Ἀδριανῶν νεώτ. κυβιστικὴ τέχνη' 2) τὸ θηλ. γεωμετρικὴ ὡς οὐσ. [κατὰ παραλ. τὸν ἔργη] γεωμετρία βλ. λ. | : Πλάτ. σοφ. 450 D ὅταν ἡ ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεωμετρικὴ' || τὰ γεωμετρικὰ ὡς οὐσ. τίτλος ἔργου ἀναφερομένου εἰς τὴν γεωμετρίαν : Δημόκρ. 11 α, 'Αριστ. Α. Ὑστ. 79 α, 9' 3) ἐπιμετρος, γνώστης τῆς γεωμετρίας, ἱκανὸς γεωμέτρης : Πλάτ. Πολ. 511 D δianoιον δὲ καλεῖν μοι δοκεῖς τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιοῦτων ἔξιν ἄλλ' οὐ νοῦν.

γεωμετρικός ἐπιμ. κ. νεώτ. κατὰ τὰ πορίσματα, τοὺς κανόνες τῆς γεωμετρίας ἢ ἀπὸ ἀπόψεως γεωμετρικῆς, κατὰ γεωμετρικὴν ἀντίληψιν ἡ ἐκφραση : Ἀριστ. Τολ. 161 α, 35 Στράβ. 2, 140 ταῦτα δὲ ἐκβάτων καθόλου περὶ τὰ καθ' ἕκαστα περὶ αὐτῶν λεγόμενα ἐλέγγειν γεωμετρικῶς μᾶλλον ἢ γεωγραφικῶς, Πλάτ. Ηθ. 643 C ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὀρίξων τὸ μέτρον καὶ δικασῶν 2) εἰ ἀσπληρῶς παραγωγικῆς ἢ καὶ δι' εἰς ἄτοπον ἀπαγωγικῆς ἀποδείξεως, ὡς αὐ ἀποδείξεις τῶν γεωμετρικῶν θεωρημάτων : Πρόκλ. Παρμ. 697 B, - φιλόσοφοι τῶν ἀνοπερώντων τὰ διατυπώσασαι καὶ ἀποδείξασαι τὰς περὶ ἠθικῆς θεωρίας αὐτῶν γεωμετρικῶς.

γεωμέτρης [ἡ]-ιδος μον. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ γεωμέτρους βλ. λ. : Πρόκλ. Ροδ. 170 καλωσ αὐτὴν καὶ κωνοποιουμένην ἐκχυμῶσιν ἡ γεωμέτρης φύσις.

γεωμετρογραφία [ἡ] νεώτ. μοδμ. ἡ τέχνη τῶν γεωμετρικῶν κατασκευῶν.

γεωμετρον [τό] μγν. τὸ πρὸς μέτρον, τοπογράφον γωνίῶν μέτρον, ὄργανον : Πλούτ. 4, 166.

γεωμετρώ -έω εἰμω γεωμετρήσ, ἔρασκω τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὴν ἐπιστήμην τοῦ γεωμέτρου : Πλάτ. Θεαιτ. 162 B φ εἰ ἔβηλο Θεόδωρος ἢ ἄλλος τις τῶν γεωμετρῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, λόγιον μετρῶς αἰεὶ γεωμετρεῖ' 2) μετ' αἰτ. γεμ. μετρώ, μετρώ διὰ γεωμετρικῶν ὑπολογισμῶν : 'Αριστ. φ. Ὀρν. 995 γεωμετρήσασαι βουλομαι τὸν ἀέρα ὄμιν, διελκίν τε κατὰ φύσιν, Πλάτ. Θεαιτ. 173 B τὰ τεγῶς ὑπέπερβα καὶ τὰ ἐπιπέδα γεωμετρούσασαι κ. παθ. : Λουκ. 1, 10 α, 21 ὁτῶν γὰρ ἄν ἐπιρῆνθ' ὄμοιμ' ὀσημερὶ παρ' αὐτῶν γεωμετρούμεν' 3) νόπ. καταμετρώ γαστ. ἀφροῦς : πρόλ. γεωμετρία βλ. λ. 21 κ, 31. **γεώμηλον** [τό] νεώτ. τὸ ψυτὸν στράγγος ὁ κονδυλόμορφος καὶ ὁ ὑπόγειος κόνδυλος αὐτοῦ, ἡ πατάκη καὶ ἡ πατάκη.

γεωμυγῆς -οῦς -ές μγν. ὁ ἀνομεμυγμένος μετὰ γῆς, μετὰ χώματος : Στράβ. 12, 7, 3 ποιοῖσι δὲ ἐκ τοῦ μὴ καθαροῦ μίγμα ἔυλομυγῆς τὴ καὶ γεωμυγῆς, εὐωδέστερον τοῦ καθαροῦ.

γεωμυρία [ἡ] μγν. μέρος, τμήμα γῆς : Νικ. Ἰλλ. 10 ποτάγην ἔδασσαντο γεωμυρίην ἡπειρῶν || κατὰ πηλθ. ἀγρόκτημα, κολλιερημένος ἀγρός : Ὀππ. Κων. 4, 434 ἐν δ' ἄρα τῆσι γεωμυρίσιν ἐλάσσειν' 2) γεωμυρία : Ἰλλ. 1, 1, 4 Π17, 532' 3) αὐπητός, συγκομιδῆ : Ἀδασίος ἐν ΑΠ 6, 258 καὶ λιπαρὸν εἶδε γεωμυρίαν' 4) διασημὴ γῆς : Νικόμ. Ἀριθ. 1, 3.

γεωμυρικός -ή-άν μγν. ὁ ἀφορών εἰς τὴν γεωμυρίαν βλ. λ. | : Διον. Ἰλλ. Ρωμ. 10, 39 τὸν γεωμυρικόων νόμον ἐισαφρόντων [τὸν γεωμυρικόων νόμον].

γεωμυρίον [τό] ἴα. ἐπὶ τῆς γῆς μύριον : 2) Σουδῶ, κ. γραμμ. «γεωμυρίον».

γεωμυρίων [τό] νεώτ. κ. ζημ. τὸ ποσὸν τοῦ καρποῦ, ὅπερ δίδει ὁ καλλιερηθῆς εἰς τὸν ἰδοκλήτην τοῦ καλλιερηθέντος κτήματος. 2) νεώτ. κ. ἡ εἰς εἶδος εἰσαπτατρομένη φορολογία.

γεωμυρός [ἡ] ἄπ. γημυρός, δωρ. γεμυρός ὁ εἰς τὴν διανομὴν τῆς γῆς μερίδιον καθῶν, κληροῦχος : ἴα. ἐπὶ περὶ τὴν γῆν ποσοῦσιν ἡ μοίραν εἰληκότες τῆς γῆς : || ἴα. κληροῦχος' 2) κατὰ πηλθ. οἱ μεγάλοι γασκίτημονες δὲ κοινωρικὴ τὰς ἐν Σάμω, Ἄργει κ. ἄλλαχοῦ, γημυροὶ βλ. λ. : Ὀουκ. 8, 21 καὶ τοῖς γεωμυροῖς μετεδίδωσαν' 3) ὄμ. κατὰ πηλθ. ἐν Ἀθήναις ἡ μετρία γεωμυρική τὰς, ἡ μετὰ τῶν ἐπισημῶν καὶ ὀνημυρῶν : Πλάτ. Θεα. 25 ἄλλα πρώτος ἀποκρίνας χωρὶς εὐπατρίδων καὶ γεωμυρούς καὶ δημοιωγούς' 4) ὄμ. κατὰ πηλθ. ὁ ἐπονητεῦσιν εἰς τὴν διανομὴν τῆς γῆς κ. γεμ. οἱ ρυβιζόντες τὰς κτηματικὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ἀργοντες' Σχολ. Ὀουκ. 8, 21 ἐοῖ τὴν γῆν μερῖσιντες καὶ δίδοντες ἐκάστῳ :

Πλάτ. Νόμ. 843 B μηδεὶ γὰρ ἐκὼν κινεῖτω γῆς ὄρια γεῖτόνων τὸς δ' ἄν κινήσῃ μνησέτω μὲν ὁ βουλομένης τοῖς γεωμυροῖς' 5) ἴα. γεμυρός : Καλλ. Δια 74 σὺ δ' ἔβέλετο πολιάρχους αὐτοῖς ἄν ὑπὸ χεῖρα γεμυρός [σχολ. γεμυρός]' 6) μγν. ὡς ἐπὶ ὁ ἀροτριῶν τὴν γῆν, ὁ γεωμυρικός : Ἀπολλ. Ρ 1, 124 βόος γεμυρός, Ἐπιγρ. γεμυρός τέχνη.

γεωμορφία [ἡ] νεώτ. ἡ κατὰ τὴν μορφήν ὁμοιότης πρὸς τὴν γῆν || ὁ γεωμορφισμός βλ. λ.

γεωμορφισμός [ἡ] νεώτ. πᾶσα θεωρία εἰκόλουσα τὰς ἐπὶ τὴν ἄλλων πλανητῶν συνθήκας ὁμοίας ἢ ἀνάλογας πρὸς τὰς ἐν τῇ γῆ φυσικὰς καὶ βιολογικὰς συνθήκας' 2) γεν. πᾶσα θεωρία ἐξερμηνεύει ἐκ τῶν ἐν τῇ γῆ πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σύμπαντος.

γεωμορφογένεσις [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς γεωλογίας πραγματοποιήσας περὶ τὰς ἐκ τῶν νῦν δεδομένων εἰκαζομένης ἀρχικῆς συνηλέως καὶ διαδοχικῆς διαμορφώσεως τῆς γῆς.

γεωμορφογονία [ἡ] νεώτ. πᾶσα θεωρία περὶ τῆς γενέσεως τῶν μορφῶν τῆς γῆς || ἡ γεωμορφογένεσις βλ. λ.

γεωμορφολογία [ἡ] νεώτ. ἐπιστήμη διερευνῶσα τὴν διαμορφωσὴν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

γεωμυρῶ -έω μγν. καλλιερῶ τὴν γῆν ὡς γεωμυρός βλ. λ. 4 κ, 7 : Ἀλέξανδρ. Ρητ. κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9, 22 ἀτάκτως τῶν Αἰγυπτίων γεωμυροῦσιν, διὰ τὸ τὴν χώραν ἀδιαμετρον εἶναι.

γεωμυρία [ἡ] νεώτ. ζωολ. οἰκονομ. θηλαστικῶν.

γεωμυρῶ -οῦς [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν.

γεώμω ἴα. «ὁς Ἀθῆνας, Λάκωνες» [ιδιοῦρ. γρονιάς].

γεωμημῆτης [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος πλατυμυλῶν.

γεωμυρός [ἡ] νεώτ. ζωολ. κ. γεωμυρικός γεν. ἐντόμων.

γεώμω [τό] Ἐπιγρ. πηλ. ἄδια γῆς.

γεωμυρικός [ἡ] μγν. γεωμυρός βλ. λ.

γεωμυρία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς γεωλογίας ἐρευνῶν τοὺς νόμους τοῦς διέποντας τὰς μεταβολὰς τῆς ἐπιφανειακῆς μορφῆς τῆς γῆς.

γεωνομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωνομίαν βλ.λ.

γεωνομίος (ἰ) Ἑλλγρ. Ἡσ., μυθ.κ.νεώτ. ὁ δισυμένω τὴν γῆν Ἡσ. εἰς ὅν ταις ἀφροδίταις διατῶμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν : Ἑλλγρ. γενομίος δὲ ἐλεῖται 10 ἄνδρας ἕνα ἐξ φυλῶν οὗτοι δὲ νεμῶνται τὴν γῆν 2) ὁ λαβάνων μερίδιον ἐκ διαμερίσεως γῆς, ἀποικος, κληροῦχος : Δίων Κ 38.1 πρὸλ. γενομίος βλ.λ. 3) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωνομίαν βλ.λ. 4) νεώτ. βοταν. τὸ θηλ ἢ γεωμώσιος γένος δένδρον.

γεωπέδιον (τό) γεπέδιον βλ.λ. Ἡρ.7,28 (ἰ.δ.γρ. γεπέδων).

γεωπέδιον (τό) ἰων. ἄττ. γήπεδον βλ.λ. τεμῆριον γῆς, κτήμα κυρίας ἐντός τῆς πόλεως, κήπος : Ἡρ. 7,28 ἔμοι ἀπὸ ἀνδράσων τε καὶ γεωπέδων ἄρκιον ἐστὶ βίος ἰ.δ.γρ. γεπέδων, γεωπεδίων).

γεωπεινήσις (ἰ) ὁ ὀλίγη κερμητὸς γῆν, ὁ στέρσιον, Ἑλλεφιν γῆς ἴσται κτηματικῆς περιουσίας ἔχων Γρη. Κορινθ.518 « γεωπεινας, τοὺς γῆς πεινώτας » : Ἡρ.2,6 ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεινῆσι εἰσι ἀνθρώπων, ὄργηται μεμετρήκασσι... τὴν χώραν, ὅσοι δὲ ἴσσαν γεωπεινάσι, σταδίσιοι, παρασάγγασσι 2) Σουῖδ. « γεωπίνος, ὁ γῆν πεινῶν (διδοῦν. πονῶν) καὶ ἐργάζομενος », Εὐστ.222,40 « ὁ περὶ γῆν ποσόμενος ».

γεωπέλαια (ἡ) νεώτ. ἔωλ. εἶδος περιστέρως, **γεωπετῆς-αὐς-ές** νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ μ. γῆς τῆς γῆς ἴσται ἐπὶ βροχῷ ἵπταμενος, ποὺ πεταεῖ χαμηλὰ : αἱ ὄρνιθες εἶναι γεωπετῆς.

γεωπλαστική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς ἀναγλύφου ἀναπαραστάσεως τμημάτων τῆς γῆς εἰδικῶς χόρτας ἀπὸ ὀριζομένη κλίμακα ἢ ἡ περὶ διαπλάσεως τῶν μορφῶν τῆς γῆς διδασκαλία.

γεωπονία (ἡ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἰων. -ἴη ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς : Φωκυλ.13,149 τί δὲ γεωποῆν ἠμέλειν μακροὶ τὰ ἄρουρα, Γεωργ.Παχ. Μιχ.Παλ.40 Α ἐκ γεωπονίας συνήθη (πλοῦτον) ἢ ἔδ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιστήμη περιχαιρούουσα τὸ σύνολον τῶν θεωρητικῶν καὶ πρακτικῶν γνώσεων πρὸς συστηματικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

γεωπονικά ἔπιρρ. δημ. γεωπονικὰ βλ.λ.

γεωπονικός-ή-όν μυθ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωπονίαν, εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς ἢ ὁ ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν Ἰολ.16,311 ἢ τὰ γεωπονικά τίτλος ἔργου περὶ γεωπονίας, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ Κασσιανοῦ Βάσσυκ.περιχαιρόμενος ἐρανιστοῦνα ἐξ ὀρχαιστέρων συγγραφέων ἢ οἱ γεωπονικοὶ οἱ ὄρχαστοι Ἑλλήνων συγγραφεῖς πραγματικῶν ἀναφερόμενων εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς κ. τῶν συσφῶν : ὑπάρχει ἀνάγκη πληθῶν ἐκδόσεως τῶν Ἑλλήνων γεωπονικῶν 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς γεωπονίας, ὁ τῆς γεωπονίας βλ.λ. : γεωπονικὴ σχολή, -γεωπονικὰ μελέται, -γεωπονίον ὄν αὐτγράμμη ἢ νεώτ. ἡ γεωπονικὴ (κατὰ πορτολεφιν τοῦ ἐπιστήμη) ἡ γεωπονία.

γεωπονικός ἔπιρρ.νεώτ. συμφωνῶν πρὸς τοὺς κανόνας τῆς γεωπονίας, ἢ ἀπὸ γεωπονικῆς ἀπόψεως.

γεωπόνος (ἰ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν γῆν ἐργάζομενος, ὁ γεωργός : Ἀγασ. ἐν ΑΠ.6,72 εἶπε δὲ καὶ χαιρῶν ὁ γεωπόνος 2) νεώτ. κ.δημ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος περὶ τῶν γεωπονίαν βλ.λ. : ἐποπούδαε γεωπόνος, -διωρίσθη γεωπόνος.

γεωπονῶ-έω μυθ. καλλιέργη τὴν γῆν : Φιλ. 2,457,16 οἱ μὲν γεωπονῶντες, οἱ δὲ τέχνας μετόντες 2) νεώτ. καταγίνομαι εἰς τὴν γεωπονίαν.

γεωπόρος-ον ἄρχ. λεξ. ὁ περιεχόμενος γῆν τῆς, ὁ ταξιδιώτης, ὁ περιηγητής.

γεωπορῶ-έω ἄρχ. λεξ. εἰμι γεωπόρος, περιερχομαι τὴν γῆν ἢ χώραν τῆς, περιηγομαι.

γεωπός Σουῖδ. « γεωργός ».

γεωπυραμίδος νεώτ. γεωλ. πυραμίδος σχημα-

τιοῦσα ἐπὶ ὀρθόγων ἐξόχους ἐκ τῆς διαδρομικῆς ἐνεργείας τοῦ ὕδατος.

γεώρας ἄρχ. λεξ. γεώρας βλ.λ.

γεώραμα-ατος (τό) κ. νεώτ. ἡ ὑπὸ μεγάλῃ κλίμακα ἀναπαραστάσις τοῦ συνόλου τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

γεώρημα-ατος (τό) κ. νεώτ. τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ γεωρῆναι ἴσται τὸ ἐκ τῆς καλλιέργειας βλάστημα : Πλάτ.Νομ.674 C γεωρήματα καὶ πᾶσα ἡ διατα, Ἐπιφῶν.Πανάρ.458 Α ἐκρίζου πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων γεωρήματα, Σουῖδ. ἐν.λ. 2) νεώτ. ὁ διὰ τῆς ἐργασίας ἢ τῆς μερίμνης τινὸς καλλιεργημένος ἀγρὸς, τὸ γεώριον βλ.λ.1) κ.2) : τὰ ἐπὶ τοῦ ὄρους γεωρήματα τῶν χωρικῶν.

γεωργήσιμος-ον -μην, -νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκτικὸς καλλιέργειας, ὁ κατάλληλος πρὸς γεωργίαν, καλλιέργησιμος : Ἀριστ.Ποιτ.924 α,22 ἐν γεωργήσιμῳ γῆ, Πλάτ.Ἰ.56,4 τόπος εὐδατος ὄπατος καὶ γεωργήσιμος, λίγα στρέμματα στὸ βοδρκο ἴσταν γεωργήσιμα.

γεωργία (ἡ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς : Σουκ.1,11 πρὸς γεωργίαν τῆς Χερσονήσου τραπέμου, - ὁ ἑλληνικός πληθυσμὸς πρέπει νὰ ἐπιβῆθι εἰς τὴν γεωργίαν ἢ γεωργία φιλή ἢ διὰ σπορῶν καλλιέργεια ἰδίως ἀροσίου γῆς κ. βοσκήσ, καὶ ἀντιδιαστολή πρὸς τὴν πεφυτευμένην γεωργίαν ἴσται τὴν καλλιέργειαν δένδρων κ. ὑμῆλων : Ἀριστ.Ποιτ.1258 β,17 εἶπα περὶ γεωργίας, καὶ ταύτης ἴσται φιλῆς τε καὶ πεφυτευμένης ἢ πᾶν. καταναγαστικὴ καλλιέργεια γῆς, συνήθ. δημοσίας : Πάπ. εἰς γεωργίας ἀγεσῆσι, αὐτ. ἀρροῦσαι καθαρὰ ἀπὸ γεωργίας βασιλικῆς 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη τῆς καλλιέργειας τῆς γῆς : Πλάτ.Συμπ.187 Α ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία, Πλοῦτ.Νομ.16 τὴν γεωργίαν ὁ Νομάς... ὡς ἴσσοιόν ἢ πλοῦτασιόν ἀγαθῆς τέχνης, - ἡ γεωργία παραμελεῖται ἐν Ἀλβανίᾳ 3) κατὰ πλθθ. ἀγρὸς γῆ καλλιέργησιμος : Πλάτ.Νομ.606 D γεωργία ἐκδεδομένη δούλοισι, ἴσσορ.7,32 γεωργίας εἰς μετρίαν μισθώσας παραδιδόντες ἢ ἐν ὄμ. σμῆμα. σπαν. κ. καθ' ἐν. : Δημ.872 ἢ δὲ γεωργία ἐξεσκευασθῆ μετὰ τὴν δίκην πλῆν τῶν ἀγέλων 4) μυθ. μῦθ. πηγὴ εἰσοδότηματος : Λιβ.Λόγ.39,12.

γεωργικός-ή-όν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωργίαν βλ.λ. ὁ σχετικὸς πρὸς τὴν γεωργίαν : Ἀριστ.Ἐρ.552 τὰ γεωργικά σκευῆ λαβόντας εἰς ἀγρὸν, Πλοῦτ.Κάτ.Πρεσβ. 25 βιβλίον γεωργικόν, Ἑλλγρ. κόποι γεωργικοί, Πάπ. ὑπηρεσία γεωργικῆ ἢ ἡ γεωργικὴ (κατὰ παραφῆσιν τοῦ τέχνη) ὡς αὐτ. ἡ γεωργία βλ.λ. : Πλάτ.Νομ.689 D ταρική καὶ γεωργική καὶ γυμναστική ἢ ὄμ. τὰ γεωργικά ὡς αὐτ. πραγματεία περὶ γεωργίας : Ἀθῆν.14,649 D οἱ δὲ τὰ γεωργικά συγγραφάντες ἢ εἰδ. ἔργον τοῦ Νικάνδρου : Ἀθῆν.3,92 C Νικάνδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν γεωργικοῖς τάδε τὸν ὄστρην καταλέγει ἢ ὄμ. τὰ γεωργικά οἱ ἀγροὶ, τὰ χωράφια : Χρύσ.Στωικ.3,180 2) κ. νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν γεωργίαν : Ἀριστ.Ποιτ.1317 α,25 γίνεται γὰρ τὸ μὲν γεωργικὸν πλθθος, τὸ δὲ βῆνασον καὶ θητικόν, - οἱ γεωργικοί πλθθος τοῦ Ἑλλάδος 3) ὁ εἰδήμων, ἐμπειρος, γνώστης τῆς γεωργίας : Πλάτ. Γοργ.490 Β οἶον γεωργικὸν ἄνδρα περὶ οὗ φφώνη μὲν τε καὶ καλὸν λέγασθῶν ἢ ὄμ. ὁ γιγνώσκων τὰ ἀγροτικά ἔργα : Πλοῦτ.Ἠθ.268 C πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μῦλλον ἢ πολέμιον (περὶ τοῦ ἴανθῶ), 4) πᾶν. κ. νεώτ. χρισμὸς ἢ κατάλληλος εἰς τὴν γεωργίαν : Πάπ. ἴσται γεωργικά, κτήνη γεωργικά.

γεωργικός ἔπιρρ. μυθ. κ. νεώτ. ἐν σχέσει πρὸς τὴν γεωργίαν βλ.λ. κατὰ τρώων γεωργικός : Πόλ. 7,141 ἢ ἀπὸ ἀπόψεως γεωργικός.

γεωργίνα (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.
γεωργίον (τό) ιγν. αγρός, χωράφι : Θεογν. Ίστ. 17 | π. Σχολ. Πλάτ. Νεμ. 3,21 | γήν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν 2) κήπος, δένδρωτος τόπος : Στράβ. 14,5,6 πεδία καὶ γεωργία ἔχοντων μεγάλα καὶ εὐκαταρτοῦστα || κ. ιγν. : Κδ Κορινθ. 13,9 Θεοὺ γὰρ ἐσμέν συνεργοί Θεοῦ γεωργίων, Θεοῦ οἰκοδομῆς ἐστε 3) καλλιέργεια : Πάδ Σοφ. Σειρ. 27,6 γεωργίον ἔξυλον ἔχειται ὁ καρπὸς αὐτοῦ 4) εισόδημα, συγκομιδή : Πάδ Παροιμ. 24,5 κρίσειςων σοφῶς ἰσχυροῦ, καὶ ἀνήρ φρόνησον ἔχων γεωργίου μέγαν || κ. ιγν. ὁ καρπὸς τὸ ἥθικον ὠφέλημα : Βίος Λουκ. 10,10 πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεωργίον ὡ Γρηγ. Ναζ. ἐν Θεσ. Στεφ. πονηρὰν σπερμῶν πονηρὰ τὰ γεωργία.
γεωργίσα (ή) ιγν. μον. θηλ. τοῦ γεωργῶς ἐργάτης γεωργῶς ἢ οὐδὲν γεωργῶ : Πάδ. Ίουστ. Νεαρ. 156.
γεωργίτης (ὁ) ιγν. ὁ τοῦ γεωργοῦ τὸ ἐπάγγελμα ἔχων : Πιρόκλ. Ἐρωστ. ἐν Ρήτ. 45 W.
γεωργός -όν κ. ιγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν γῆν καλλιεργῶν : Ἀριστ. Αχ. 1036 οἶμοι κακοδοξαίμων τῶν γεωργῶν βασιδίων || ιγν. γέν. ὁ καλλιεργῶν : Φιλόστρ. Βί. Ἀπολλ. 2,26 δένδρων τὸν γεωργὸν αἶθε αἰ χεῖρες 2) ιγν. ιγν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν γῆν, ὁ γεωμορφοῦς : Λιβαν. Λόγ. 13,39 γεωργὸς Νεῖλος 3) ὅτι γεωργικὸς βλά. : Ἀριστ. Ἐρωστ. 589 ὁπότε γεωργῶν βίον ἐπιβόων, Διον. Ἀλ. 10,53 γεωργὸς ὄχλος 4) κ. ιγν. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσαὶ καλλιερῶν τὴν γῆν, ζευγὰς, οὐκαστίας, ζευγῆχος : Ἡρ. 4,16 ἐπὶ δὲ ταύτης ἄνω ἰσὺν αἰκέουσι σκῆψαι γεωργοί, Ἀριστ. Ἐρωστ. 296 ἀλλ', ὡ γεωργοὶ κάμωροι καὶ πέκτονες Βαλαρω. Φωτεινὸς 2,125 καὶ τοῦ γεωργοῦ τὸ συνέργα βουκέντρης, καρπολόγος || Ἐπιγρ. πάμ. μασιδῶτες ἐργάτης γῆς ἐν διαστολῇ πρὸς τὸν ἰδιοκτητῆν, τὸν δεσπότην τοῦ χωρίου : Πάδ. γεωργοὶ βασιλικῆ - δημόσιαί | οἱ ἐπὶ μισθῷ γεωργοῦτες ἐν κτήματι βασιλικῇ ἢ τοῦ δημοσίου 5) ἰδιοκτητὴς γῆς ζῶντες ἐκ τῆς καλλιέργειας αὐτῆς, ὡς κυριετὰ κωνικῆ τῆς γῆς, ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὸν μισθορῶντα : Ἀριστ. Πόλιτ. 1296 ἢ 28 ἐν μὲν τὸν γεωργῶν ὑπερτίμησιν πλῆθος... ἐὰν δὲ τὸ τὸν βασιλίσων καὶ μισθορῶντων 6) ὄμ. ὁ θεριστής : Φιλόστρ. Βί. Ἀπολλ. 86,19 7) ιγν. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν λειτουργῶν αὐτοῦ : Μηναι. 127 Ὁδὴ 5 γεωργὸς ἀνεδείχθη τέμνων τὴν τῆς πίστεως εὐθεταν ἀρουραν || ὄμ. ὁ συνεργῶν, ὁ συντελεῖ ἐς τὴν : Πιρόκλ. 9,624 ἑορτῆ ἐπὶ ἰλιθῆ λήθη, φροντίδων ὄπως χάρις γεωργῶς, σπιδρόπτης πρόξενος 7) Ἐπιγρ. ὡς οὐσαὶ τὸ φυτὸν σῆλλα ἢ θαλασσία βλά. ἢ ἀσκέλλα, κρημνιδοσκέλλα, σκηνοκάρ, τοικωμνῶντα.
γεωργόφιλος -ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τοὺς γεωργούς, ὁ ἐπιθετικῶν ἐνδιαφερόν δια τούτους.
γεωργός -ῶ κ. ιγν. κ. νεώτ. εἶμας γεωργῶς : Πλάτ. Νόμ. 805 E γεωργίαν τε καὶ βουκολεῖαν καὶ ποιμαίνε, Ξεν. Οἰκ. 14,2 τὴν ἀρετὴν εἶη τὸ διὰ τῆς ταύτου ἐπιμελείας γεωργίαν || μετ' αἰτ. συστοιχ. ἀσκῶ τὴν γεωργίαν : Ἀριστ. Πολιτ. 1256 κ. 35 ὡςπερ ἐργάζονται ὡσαν γεωργῶντες 2) κ. νεώτ. μετ' αἰσπ. ἐργάζουσι τὴν γῆν, καλλιεργῶ κτήμα, ἀγρόν, κήπον : Ἀριστ. Ἐνωλ. 592 μηδὲ γεωργῶν τὸν μὲν πολλῶν, τῶ δ' εἶναι μισθὸ φαεινά, δημ. 239 κτήματ' ἔχων ἐν τῇ Βιωτικῇ καὶ γεωργίαν τὰ ἐκείνων || ἐν χρ. κ. παθ. : Ἐπιγρ. χῶρας γεωργηγμένης καὶ γεωργηθσομένης 3) κ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς φυτὰ, περιποιούσα, ἀνοσιτίμα, τὰ καλλιεργῶ : Γεωμ. 9,2,6 γεωργίαν ἔλαιαν || κ. παθ. καλλιεργούμαι : Ἀριστ. Πρ. 896 κ. 10 τὰ γεωργούμενα φυτὰ 4) ὄμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς γεωργικὰ προϊόντα, παράγω : Δίων Κ 49,36 οὐκ ἔλαιον οὐκ οἶνον γεωργοῦσιν || κ. παθ. παράγωσι : Γεωμ. 6,7,2 τοῦ γεωργοῦμένου οἴνου 5) ὄμ. συντελῶ, ἐν ἀ-

ναφορᾷ πρὸς ἕχθρος, συντηρῶ, τρέφω πρὸς πολυπλασιασμόν : Θεοφύλ. Ἐπιστ. 37 ἀντὶ τῶν ἀνηλεῶν τοῦς ἕχθρος γεωργοῦμαι 6) ιγν. ιγν. κ. καλλιεργῶ, ἀναπτύσσω, προάγω ἐν ἐπιφύκῃ τινι ἢ πνευματικῇ ἀρετῇ : Μηναι. 2,23 τὸν τῆς χάριτος βότρυν ἐν τῇ φυκῇ ἀληθῶς γεωργήσας 7) ὄμ. ιγν. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐν τῷ προσώπῳ παρέχοντος τὴ γῆ τὸ πρὸς εὐμερίαν : Γεωμ. Πιστ. Ἐρωστ. 202 καὶ πόρ γεωργῶν καὶ κατασπεύρων ὁδῶν 8) ὄμ. ιγν. ἀναπτύσσω, προάγω, οἶονε καλλιεργῶ ἄλλον ἢ σύνολον ἄλλον ἢ ἀγαθὸν τινα κατάστασιν : Πλούτ. Ἡθ. 776 Β φίλων τιμῶν καὶ γεωργεῖν, Ἰω. Χρυσ. 5,111 θεῖα χάρις ταύτην γεωργεῖ τὴν ἐκκλησίαν 9) γέν. ιγν. ἀσκησῶν περὶ τὴν ποιούμαι, καταγινομαι, σπασματικῶς ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν, καλλιεργῶ τὴν, τὸ ἄνω, τὸ κἄνω δουλεῖται : Δημ. 794 οὐκοῦν ἐν κρίσει καὶ ἀγῶσι καὶ πονηρῆς αἰτίας ἀναπτας εἶναι βαυλάται ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται 10) ὄμ. κ. νεομοίσι τὴν, καρποῦμαι, ἐκμεταλλεύομαι : Ἀντιφῶν. π. Ἀθην. 7,304 Α λίμνη γὰρ γεωργῶν τυχεῖων || κ. γέν. ὠφελοῦμαι ἐκ τινος, πορίζομαι κέρδος : Δημ. 442 εἶτα γεωργεῖς ἐκ τούτων καὶ σμενῶν γίνομαι || ἢ πιναίνω, λιπαίνω τὴν γῆν, καθιστῶ γόνιμον, συνήθ. ἐπὶ ποταμῶ ἢ λιπασματος : Φιλόστρ. Εἰκ. 111 τῆς δὲ Ἡλιάδας γεωργήσας οὐτῆκα ἱερὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἢ Ἡλίουδ. Αἰθ. 2,28 ὁ Νεῖλος γεωργεῖ τὰς ἀρούρας 12) εἰδ. θεοῦ : Φιλόστρ. Εἰκ. 302,4.
γεωργόδης -ους -ες ιγν. γεωργικός : Πλούτ. Ἡθ. 8 Β ἀλλὰ καὶ τούτων ποιεῖσαι αὐλοῦσιν κατὰ τὸ γεωργόδες | κατὰ τὸν τρόπον τῶν γεωργῶν ἢ.
γεώρας Σαυδ. ἡ γεωφάλακας * πρὸλ. γεωφάλας.
γεωρητῆνα (ή) νεώτ. ὀρυκτὴ ρητίνη.
γεωρηθίδης γλωσσα. βλ. γεωρῆχος.
γεωρυσσίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκῶν ἐντόμων.
γεωρυσσός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωρυστία (ή) ιγν. κ. νεώτ. ἑκακάπη πρὸς βάθος τῆς γῆς : Αδ. Ζ 1, ὁ 43 μυρμηκῶν γεωρυστία, Εὔστ. 148,20 ἐπιχειρήσασιν τὰς γεωρυστίας.
γεωρυστίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκῶν ἐντομῶν, θηλαστικῶν.
γεωρυστιζόμενος (ή) γλωσσα. πθ. ὁ ἀσπαστικός.
γεωρῆχος -ον ἢ γεωρῆχος -ον ιγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκακάπη πρὸς βάθος τὴν γῆν, εἶδ. ἐπὶ ζῶον : Στράβ. 3,2,6 τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπάνεις πλὴν τῶν ἀσκῶν τὴν διὰ γεωκοπίας Ἡσ. ἐν λ. σκόλοφ σκόλοφ * ζῶον γεωρῆχον 2) νεώτ. ζωολ. ὡς οὐσα. γένος τρικτύκων.
γεωρῆχός -ῶ κ. νεώτ. ἀκάπη πρὸς βάθος τὴν γῆν, ἀνογαὺ ὄλεθρον κολῶμα, ὄλεθρον : Ἡρ. 4,200 ἀνοτρώσαντες δ' ἐν ταύτῃ ἢ Βαρκαίος ἔκτεινον τὸν Περαιτῶν γεωρῆχόντες || ιγν. μετ' αἰτ. ἑκακάπη, ἐξορύπτω : Κλημ. Ἀλ. 242 τὸ χρυσῶν καὶ τοῦς λίθους γεωρῆχόσας.
γεωσφαιρικός (ὁ) νεώτ. παλαιότ. γένος μεγάλων ἐρπετῶν ἀσπίτων μ. ἐν ἀπολιθώσσει.
γεώσπιν (τό) γένος πτηνῶν.
γεώσπινθη (ή) νεώτ. ζωολ. γεώσπιν θηλ.
γεώσπινθη (ή) νεώτ. ἡ ἐξέταση, ἔρευνα τῆς γῆς, ἰδίως τὸ ἐπὶ τὴν γῆν φαινόμενον 2) μονηκὴ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀποχρώσεων ἀς λαμβάνεται ἢ γῆ κατὰ τὸ κυκλικῶς καὶ τὸ λυκαυφέν.
γεωσκόπος (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιστημῶν ἐρευνήτης τῆς συστάσεως καὶ τῶν φαινόμενῶν τῆς γῆς 2) ὁ ἀσκῶν τὴν διὰ γεωσκοπίας βλά. 2) μονηκὴν.
γεωστίξια (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν.
γεωστατική (ή) νεώτ. εἶδ. στατική τῆς γῆνης σφαιρῆς 2) εἶδ. ἡ ἐπιστημικὴ μελέτη ἢ πραγματεία περὶ τὸν νόμον τῆς ἰσορροπίας τῶν στερεῶν.
γεωστυλιών (τό) νεώτ. τὸ κοῖλον πτυχῆς τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.
γεώσφαιρα (ή) γλωσσα. ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα, ἡ

γῆ κατ' ἔκφρ. δηλοῦσαν τὸ σχῆμα· 2) εἰδ. συνεικδ. τεχνητῆ σφαιρᾶ ποριστάσα τὴν γῆν.
γεωσφαιρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν σφαιρᾶν.
γεωτακτισμός (ὁ) νεώτ. βοταν. ὄρος ἀσπιδίων τὰ φαινόμενα τῆς κινήσεως πρωτοπλασματικῶν τινῶν· **βηθικός γεωτακτισμός**, - ἀρνητικός **γεωτακτισμός**· πρβλ. τακτισμός.
γεωτακτονική (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς γεωλογίας.
γεωτεθις-ίδος (ἡ) νεώτ. παλαιοζ. γένος μαλακίων ὀσπευτῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.
γεωτομία (ἡ) μτγν. ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου διάσχις τῆς γῆς, ἡ ὄρυσις.
γεωτόμος-ον μτγν. ὁ γῆν τέμνων ἦται ὁ ἀροτριῶν· **ΑΠ** 9,741 **γεωτόμος** εἶλεκε ἀροτριον.
γεωτραγία (ἡ) τὸ τρώγειν γῆν, γεωφαγία βλλ. ἰ **Ἰππ.** Νουά 4,55.
γεωτροσία (ἡ) νεώτ. κ. γεωτρῆσις ἢ τρῆσις, τὸ ἐρύημα τῆς γῆς· || εἰδ. ἡ διανοίξις κατακορύφου ὀψῆς μικρᾶς διαμέτρου κατὰ βάθος τῆς γῆς διὰ γεωτρῆσιν.
γεωτρῆσις εως (ἡ) νεώτ. ἡ γεωτροσία βλλ.
γεωτροπικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀφορῶν ἢ ἀπαγόμενος εἰς τὰ φαινόμενα τοῦ γεωτροπισμοῦ βλλ.
γεωτροπισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐπεξεργασία τῆς βαρύτητας εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς διευσθεσεως, ἢ ὀργανισμὸς τις λαμβάνει κατὰ τὴν αὐξήσειν αὐτοῦ· ὁ. βαυτροπισμός· 2) εἰδ. βοταν. ἡ τάσις τῶν αὐτονομούντων ὀργάνων τῶν φυτῶν νὰ λαμβάνωσι κατευθυνσὴν κάθεικτον πρὸς τὴν γῆν εἴτε κατευθυνόμενα πρὸς τὸ κέντρον αὐτῆς εἴτε τεινομένη πρὸς τὰ ὄνω· **βηθικός** - **ἀρνητικός γεωτροπισμός**.
γεωτρῆσαν (τὴ) νεώτ. μηχανήμα κατὰλληλον διὰ γεωτρῆσαν βλλ.
γεωτρῆσις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωτροπιδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων.
γεωτρωγός (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γεωυδρογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή τῆς γῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ὕδατων.
γεωυδρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπαγόμενος εἰς τὴν γεωυδρογραφίαν βλλ., ὁ τῆς γεωυδρογραφίας.
γεωυδρογραφικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν γεωυδρογραφίαν βλλ., ὁπὸ ἀπόφωτος γεωυδρογραφίας.
γεωυδρογράφος (ὁ) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωυδρογραφίαν βλλ.
γεωυδρολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη ἀσχολουμένη περὶ τὰ γῆνα ὕδατα.
γεωυδρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωυδρολογίαν βλλ.
γεωυδρόλογος (ὁ) νεώτ. ἐπιστήμων ἀσχολούμενος εἰς τὴν γεωυδρολογίαν βλλ.
γεωφαγία (ἡ) νεώτ. τὸ τρώγειν γῆν, χῶμα, ἢ γεωτραγία βλλ.
γεωφάγος-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἔξην τῆς γεωφάγος βλλ.· 2) ζωολ. γεωφάγος (ὁ) γένος ἐντόμων.
γεωφάνειον (τὸ) κ. γεωφάνειον σκάμμα, ὄρυμα γῆς, ἐξ οὗ ἐξάγονται μεταλλοχα πετρώματα, μεταλλοίον **EM** 229,21 « γεωφάνειον χωρίον ἐστὶν ἐν ὧ φῆς μέταλλον »· Πολυδ. 7,99 τὰ ἐν Σάμῳ μέταλλα τὰ καλοῦμενα γεωφάνεια.
γεωφανής-οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ φαινόμενος ὡς γῆ, γεωειδής, ὁ ὁμοιάζων πρὸς τὴν γῆν βλλ.· **Αρχιπ.** Ὀρειδ. 8,24 ἐπικλήνων ἐπὶ τὸ γεωφανέστερον, - πολλοὶ πλανήται εἶναι γεωφανεῖς· 2) τὸ οὐδ. εἰς τὸν πλῆθ. τὰ γεωφανῆ τὸ γεωφάνειον βλλ.· **Θεοφ.** Λιβ. 6,17 τὸν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν τοῖς γεωφάνεισι ἐπι λωπᾶ.
γεωφάνειον (τὸ) γεωφάνειον βλλ.
γεωφῆλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια γαστεροπόδων, ἄ. στυλωματοφόρα.

γεωφιλιδαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. μυριαπόδων.
γεωφίλιος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος μυριαπόδων.
γεωφύλαξι-ακος (ὁ) ἄρχ. λέξ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτηρητής, ὁ φύλαξ γαιῶν, ἀγροτικῶν κτημάτων.
γεωφυσική (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη μελετώσα τὴν φυσικὴν διέπλινσιν τῆς γῆς.
γεωφύτα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ἔχοντα ὑπόγεια τινὰ ὄργανα (κορυδύλους, βολβούς, ριζώματα) διεπτηροῦντα τὴν πρὸς βλάστησιν ἰκανότητα κ. μετὰ τὴν περιόδον τῆς βλαστῆσεως.
γεωφύων (τὰ) νεώτ. ἀκουστικὴ συσκευὴ συνθέσεως καὶ χρήσεως παραλλοισιῶν τῆ τοῦ σεισμογράφου βλλ.
γεωχαρής-οὗς-ές μτγν. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ χοίρων νὰ ἐρηγῆ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ ἔχων ἐκρόντας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους βλαστῶν· **Ἰαυλ.** Λόγ. 5,175 D.
γεωχημεία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη ἐρευνώσα τὰ χημικὰ φαινόμενα τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.
γεωχημικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν γεωχημείαν βλλ.
γῆ δημ. ὁ διαζευκτικός σύνδ. ἢ· **Ἐρωτόκρ.** Δ 31 γῆ νὰ γῶ λωγισμὸ καλῶ, γῆ ποῦρι καὶ νὰ ἀφένω, Πολιτ. **Ἐκλ.** Τροπ. 27,17 γῆ οὐλοῖ θ' ἀποθάνωμε, γῆ θ' αὐτὸν λευτερωθῶμε.
γῆ (ἡ) κ. μον. κινεώτ., δημ. κ. γῆς, ὄρυ, κ. αἰολ. γᾶ, ὄπτις, κ. Ὀρ. τ. τοῦ γαῖα, δυίς, γαῖσι, σπον, ἐπὸν κ. πλῆθ. ὄν. γαί, κ. ἀσυναίρ. γέαι, γεν. γεῶν, Πάπ. γῶν, αἰτ. γέας, μτγν. γᾶς, κυπρ. ζᾶς, δοτ. γέαις (Ἐπιρ. πιθ.) ὁ πλανήτης ἐφ' οὗ κατοικοῦμεν, ἡ ὕδρῳγειος σφαιρᾶ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν οὐρανόν· **Ἡρ.** 3,26 γελὼ δὲ ὄρων γῆς περιόδους γράφοντας πολλοὺς ἠῆν καὶ οὐδένα νοσοεγγύσις ἐξηγησόμενον, Πλάτ. **Νόμ.** 886 A γῆ καὶ ἡλιος ἄστρα τε τὰ ζῆμνιαντα, ΠΔ Γεν. I, I ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, **Ἰω. Μοναχ.** ἐν Μηναι. 3,25 Ἐσπερ. ὁ ἔχων θρόνον οὐρανὸν καὶ ἀποπέδιον τὴν γῆν, **Μηναι.** 12,18 Ὁδ. 8 ἐκατῆσι φρίττων, οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· || νεώτ. φρ. κινῶ γῆν καὶ οὐρανόν (μετῆραμαι πᾶν δυνατὸν μέσον)· || δημ. παροιμ. φρ. στὸν οὐρανὸ τὸ γύρεμα καὶ στὰ γῆ τὸ βρῆκα (ἐπὶ ἀνεπιτυχίᾳ εὐτυχίας), - τί ρίχνει ὁ οὐρανὸς καὶ δὲ βαστάει ἡ γῆ! ἢ ὅσα βρέχει ὁ οὐρανὸς ἡ γῆ τὰ καταπίνει (ἐπὶ τῆς παιθητικῆς παραδοχῆς τοῦ μοιραίου), - ἡ γῆς κουδᾶρι δὲ γίνεται (ἐπὶ τῶν ζητούντων ἀδυνατία), - ἡ γῆς καταποντίζεται καὶ ἡ Μάρω καθαρφτίζεται (ἐπὶ ἀνασιβήτων καὶ ἐγωιστῶν), - τρέμῃ ἡ γῆ μὰ δὲ βουλᾶει (ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων πρὸς δῆλωνσιν ὅτι, καὶ ἐν πρὸς στιγμὴν κλονισθῶσι, δὲν ὑπακύντουσι τελικῶς)· 2) κατὰ προσαναπολίσην ἢ θεώσεως τῆς γῆς· **Ἰλ.** Γ 259 ἰστω νῶν Ζεῦς· Ἦν τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἐρινύες Αἰσχ. Πέρσ. 629 ἀλλὰ, χθόνιοι δαίμονες ἄγνοῖ, Ἦν τε καὶ Ἐρμῆ· 3) συνήθ. ἡ γεν. μετὰ τοπικῶν ἐπίρρ. ὁσον· ἴνα γῆς, - ποθ- ποθ- ὄποι γῆς, εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς, εἰς ὅποιον δῆλοτε μέρος τῆς γῆς, ποῦ, ὄπου· **Σοφ.** **ἸΟ8** οἱ θ' εἰσι ποῦ γῆς· Ἄριστ. **Ὀρν.** 9 ἀλλ' οὐδὲ ποῖ γῆς ἐσμέν οἷδ' ἔγωγι ἐτ'· 4) συνεικδ. ὁ ἐπιήκειος κόσμος, ὁ ἐπὶ γῆς κατοικοῦντες ἄνθρωποι, ἡ οἰκουμένη· ΠΔ **Ψαλμ.** 65, 65) ἀλαλάσσει τῷ Θεῷ πάσα ἡ γῆ, φάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, Φίλοστ. **Ἡρωικ.** 688 ἡπλισμένους γῆς ἀρχοντι ἰσθῶ· τοῦτέστιν ἄνθρώπων ὡπλισμένων· 5) ἡ ἔρῳ, ἡ ἡπειρος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν θάλασσαν· **Ὀδ.** **Ψ** 233 ὄς δ' ὄτ' ἐν ἀσπίσει γῆ νηχομένοισι φανίη, **Θουκ.** 2,81 κατὰ τε γῆν πολλῶν ἡν στρατιῶν ἀσθεβληκῶν ἐκ τε θαλάσσης, ΠΔ **Ἐξ.** 1, 1 καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ἔρῳν, γῆν καὶ τὰ σπυτήματα τῶν ὕδατων ἐκάλεσε θαλάσσης, - ἐπὶ τέλους διεκρίναμεν μακρόθεν γῆν, - ὁ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν στρατός· || κ. νεώτ. ἡ φρ. γῆν ὄρω ἐπὶ τῆ προσεγγίσει διεξέδου

Καρύστου θρέμμα, γηνένης ζῶων . . κάκισθαυ λῆμα 8) μψ. δ ἀνίκανη ἡ ἰδιάζων εἰς τὴν γῆν, ὁ γῆλιος : Πλάτ.Νόμ.727 β' οὐδέν γάρ γηνένης Ὀλυμπίων ἐπιμιθώτερον (ὁ λόγος περί σωματικῆς κ. ψυχῆς) ἤ ἦσ'. ε' ὁ γῆλια ἐραγίζουμένη καὶ ἀμαρτανόσθη || μτγν. δ ἰδιάζων εἰς τοὺς ἐν τῇ γῇ : Μεθόδ.Συμπός.119 D μακρὰν ἀπεικίσθησι κακίαι καὶ τῶν γηνένων πράξεωσιν 9) ἐπὶ προσ. τῶν προτόγνωσ,ἀπολαπιστίας: Φιλώδ.Στωϊκ.ἐν Ἑρακλ.339,19 τῆν ἐπὶ τῶν γηνένων (ἀναστροφῆν) ἰ || ὄριμος » Ἄλεξ.108.5 Βάλως, ἀφροτρον, γηνένης ἀνθρώπος 10) μτγν. ὡς οὐα. κατὰ πληθ. ὡ γηνένεις οὐ τευθῶτες οὐ νεκροί : Πάδ.Παροιμ.2,18 παρὰ τῶ φῶρ μετὰ τῶν γηνένων, αὐτ. 9,18 ὁ δὲ οὐκ οὐδεὶν ὅτι γηνένεις παρ' αὐτῇ ἄλλωνται, καὶ ἐπὶ τελευτῶν ὄδου συναντᾷ 11) Σουίδ. « γηνένης ἄχρορος καὶ νεκρῶδης ».

γήγερτον (τό) νεώτ. ἀνάγκη, σωρῶς ἐξ ἐκακιμῆνων χωμάτων, ὄψωσις χωμάτων χρυσιμέουσα ὡς ὀδὸς διὰ μέσου ἔλουσ' || γαιγυρίωσιμα βλλ. **γνγυρίαι** ἦσ'. « γῆλιγρος, ὁ ἀγριος μῦς ».

γῆθων (τό) κ. μων. κ γῆθια ὕπκορο. τοῦ γῆ, μικρὸν ἀφρόκιτμα, μικρὸς ἀγρός, χωραφάκι : Ἀριστοφ.Εἰρ.570 ἐπιθωρό κατῶς ἔλαθην εἰς ἀγρόν καὶ τριανόν τῃ καϊέλλη διὰ χρόνου τὸ γῆθιον, Πλάτ. γῆθια τῆς κοικάδος, Νικητ.Χωμ.ἐν Σαθ.1,79 πετρώδεις καὶ ἀνικμη γῆθιον. **γῆθαλάσσιος-α-ον** μτγν. ἀμφιθιος: Κατ. Ἄστρολ. Κωδ.7,208,11 γῆθαλάσσιον ζῶων. **γῆθαλάκος-α-ον** μτγν. περιχαρῆς : Ἀνδρόμ.π.Γαλιν. 13,87 ὁ νεύωντας ἄγος ἐπὶ κοίτων ἐτοίμως -λέουσι **γῆθασ** ἦσ'. « ἦσθ » | Γῆθαι.

γῆθεν ἐπίρρ. κ. μων. ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τῆς γῆς : Αἰσχ.Εἴπ.247 στένει νόσημα γῆθεν, Σοφ.ΟΚ 1591 χαλκόμοι βάθροισι γῆθεν ἐπιρῶμενον, Μηναι.1,22 γῆθεν σύ πρὸς οὐρανόου στεφανοφόρος μάρτυς ἀνέστη || ἐκ τοῦ ὄδου, κάτωθεν : Σοφ.Ἠλ.453 αὐτὸ δὲ προσπίπτουσα γῆθεν ἐκμενῆ ἦμιν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐθροῦς μάλαιν. **γῆθεος** κ. μων., δωρ. γαθεός, σγικ. τ. γῆθε κ. δωρ. γάθη, γ' ἐν. πρὸς. συναρ. γηθεῖ, δωρ. γαθεῖ, πορατ. ἐγήθηον, μέλλ. γηθήσω, ἀόρ. ἐγήθησα, ἐπ. γήθησα, πορακ. γέγηθα | παρ. Ἀττ.ἐν σμη ἐνεσσι, ὀραρ. γέγαθα, γ' ἐν.πρὸς. γεγάθει, προοτ. γέγαθι, δωρ. ἐγεγῆθεν ἐπ. γεγηθήην, μέλλ. γέγηθαί μιν βλλ. χαισά, ἀγάλλομαι, εὐχαριστιέμαι, τοῦ δ' ὁ τὸς ἀγάλλεται ἐκφερομένου καθ' ἀπλῆν αἴτ. ἢ δοτ., κατὰ μτγ. ἡ ἐυπροθέτως : Ἠλ.Α.330 οὐδ' ἀρα τῶ γε ἰδῶν γῆθῶσι Ἀχιλλεύς, Σοφ.Ἠλ.1231 κάποι συμφοραῖσι μοι γεγηθός || μετὰ μτγ. χαιρῶ πράττων τῇ ἢ ἐν τῇ καταστάσει διατελῶν : Σοφ.Φιλ. 1021 σὺ μὲν γέγηθαι ζῶων, Εὐρ.Κύκλι.168 ὡς ἄς γε πῖνων μὴ γέγηθε μαίνεται || π. ποι. ἐν περιφρ. ὀλαν γῆθος φρένα - φρενί - θυμόν - θυμῶ - θυμῷ κατ. πρὸς ὄψωσις ἐγκράσιου χαρῶς | ἰρβῆλ. ὄμψ. χαιρῶ στὰ φυλοκάροια μου, χαιρείται ἡ καρδίαι μου, ἀναγαλιέεις ἢ ψυχῇ μου : Ἠλ.Α.683 γεγηθεὶ δὲ φρένας Νηλεὺς, Ἥσιοδ.Α.116 μείστησην δὲ βίη Ἡρακλειση, θυμῶ γηθήσας || ἢ μτγ. πορακ. γεγηθῶσις περιχαρῆς, πολὺ χαροῦμένος : Δημ.332 παίδροσ ἀγὼ καὶ γεγηθός κατὰ τὴν ἀγορῶν περιδρομαί, Μηναι.1,20 Ὀδ.5 γεγηθὸς δίλυσσας τῆν τριδων τῆς Ζωῆς, || ὄμ. ἢ μτγ. γεγηθῶσι ἐν οἴῳ χρ. κ. τὸ χαιρῶν, ἀξμῆτως ἀτιμωρητῆ : Σοφ.ΟΤ 368 ἡ καὶ γεγηθῶσ ταῦτ' ἀεὶ λήξην δοκαίε :

γῆθωμαι μτγν. κ. μων. μέσ. τ. τοῦ γηθεῖν βλλ., χαιρῶ, ἀγάλλομαι : Κόρινθ.14,92 γηθουμένων κληρ, Κρινω.ἐν ΑΠ 6,261 γηθουμένη αὐν φρενί, Μηναι.3,26 Ὀδ.8 λαός κερὸς ὄμνει γηθουμένωσ. **γῆθῶς-ουσι** (τό) μτγν. γηθουμένη, γηθουσῶνη, χαρμονή, χαρὰ, εὐχαρίστηση βλλ.σ' ἠσ. « γῆθῶς χα-

ρῶς » : Ἐπικ.ἀπ.423, Πλάυτ. Ἄγησ.29 ληπαροὶ τὰ πρῶσιμα, φρονήματα μοσταὶ καὶ γῆθῶσι Λοικ. Ἐρωτ.9 πόρρωθεν αὐν ἰδῶν ἑκάτερός με γῆθῶσι καὶ χάρῃσ πλείο προαέδραμον. **γῆθοσύνη** (ή) κνεωτ. χαρμονή, χαρὰ, εὐφροσύνη, εὐχαρίστηση : Ἠλ.Α.390 ἐγέλασε δὲ οὐ φίλον ἴπτορ γηθοσύνη, ἢ ἀγγελία τῆς ἀναρρώσῶς σασ ἐπληρωσε γηθοσύνης τῆς καρδίης ἡμῶν 2) ἡ φίλια, φιλότης βλλ., ἡ εὐνοια, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ νείκος : Ἑρμεδ.17,24.

γῆθοσύνας-η-ον κ. ος-ον κ. νεώτ. πλήρης χαρῶς, φαίδροσ, χαροῦμένος : Ἠλ.Η.122 τὸ μὲν ἐπιτα γηθῶσνοι θεαρόνοιτες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο, Ἄπολλ.Ρ.1784 γυναικῆσ γηθῶσναι, ΑΠ 6,235 γηθοσύνουσι λοιδοῖσ σπένδομεν ἀθανάτοισ, - γηθῶσνοι ἐπληροφορήθημεν τοὺς γάμοιουσ σασ, **γῆθοσύνως** ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. μετὰ χαρῶς, εὐφροσύνως : Σουίδ., Ζωναρ.436 « γηθοσύνωσ, μετὰ χαρῶς » Ἰππ. Ἐπιστ.17 γηθοσύνωσ πάνυ, Γρηγ.Ναζ. 2,42 ἡ γηθοσύνωσ ὄμους σ... γεραίρειν, γηθοσύνως ἐπληροφορήθημεν τὸ αἰσίων τῆς θείηςσασ. **γῆθω** (τό) ἄρρ. λεξ. τὸ γῆθω βλλ.

γηθουλλίς-ίδος (ή), δωρ. γαθουλλίς ὄσκορο. τοῦ γῆθου, εἶδος τοῦ φυτοῦ πρᾶσου βλλ.' Μοίρις 115 « γηθουλλίς ὄπτικῶς ἀμπελόπρασον ἑλληνικῶς » : Ἐπιχ.134 ἐν δὲ σκόροδα δύο καὶ γηθουλλίδουσ δύο. **γηθουον** (τό) εἶδος τοῦ φυτοῦ πρᾶσου ἄ γῆθου κ. γῆθειον βλλ. γηθουλλίς ἦσ'. « γῆθεια κρομμύσα ἃ καὶ γῆθωα καλοῦνται » : Ἀριστοφ.ἀπ.5 (π. Ἀθην.9, 372 Α') τῶν δὲ γηθῶων βίκαί εἶδος ἀσκοροδομίμων φυσίον, Ἀθην.2,371 Ε' δίδομος ὄμοια φησὶν εἶναι τὰ γῆθωα τοῖς . . ἀμπελοπρᾶσοισ, **γηθῶ** γηθέω βλλ.

γηίνιος-η-ον κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ γῆς, ἐκ χῶματος ἔχων τὴν οὐσίαν αὐτοῦ : Σημων,7,21 τῆν δὲ γυναικῆσ πλάσαντες γῆγινην Ὀλύμπιον, Πλάτ. Νόμ.778 Ε' σκῆρα δὲν εἶναι τὰ τεχνῆ μᾶλλον ἢ γήγινα || ἐκ τοῦ φθορισμοῦ τὸ γῆγινην σκῆρος, - τὸ γῆγινην σῶμα 2) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ τῆς γῆς, ὁ ἀνῆκαν ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γῆν : Πλάτ.Φαιδρ.246 C ἡ ψυχῆ . . σῶμα γῆγινη λαβῶσα, ἰω.Αυδ.διόσημ.95 ὁ γὰρ ἀριθμῶσ πέντε γῆγινατότος, Κάλβ. Ἀπόσ.Ὀδ.12,24 προσφέρει δύο στεφάνουσ ἐν' ἀπὸ γῆγινα φύλλα καὶ ἄλλων ἀπ' ἄστρα, - γῆγιнос μαγνητικῶς, - γῆγινα συντεταγμένα, - γῆγιнос μεσημερινός, - γῆγινα ρεώματα 2) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιγειος ἢ ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν γῆν ἢ εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς, ἀντίθ. αἰθερίος, οὐράνιος : Ἰωαν. ἐν ΑΠΠαραρτ.3,146 αἰθερίων τε νόων φορέων οὐ γῆγινην ἐμπης, - τὰ γῆγινα ἀγαθά, - αὐ γῆγινα σκέφεις ἢ τὸ οὐδ, τοῦ πληθ. ὡς οὐα. τὰ γῆγινα τὰ ἐπιγειαί : Μηναι.1,5 οὐθι περα, οὐθλάνη, οὐθδῶε τῶν γῆγινην ἁδυνῆθη ἐκκοφάι τῆς πιστεως τὸν δρᾶμον, - γῆγιнос Ζωῆ., τὰ γῆγινα ἔχων κυρίως ἐν' ἡμᾶς ἐνδοφανερόν. **γηίνιος** ἐπίρρ. μτγν. Ζωναρ. « γῆγινωσ φθορῶτῶς » : Ἄθωνάσ.1,517.

γηῖος-α-ον μτγν. γῆλιος βλλ. : ΑΠΠαραρτ.3,146 νόων . . γῆλιον (ὁμορβ. γῆλιον). **γηῖτης** (ὁ) κ. γῆτης γεωργός ἦσ'. « ἐὸ τὴν γῆν ἐργαζόμενος γεωργός ».

γηῖαγῶ-έως ἡραβῶ βλλ.' EM 222,9.

γηλεχθῆς-ος ἐς μτγν. ὁ λέγος τῆν γῆν ἔχων, ὁ κοινώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ γῆς : Καλλ.Δήλ.266 γηλεχῆς θερανότης αἰγινητος λέθηςος.

γηλιγρός (ὁ) ἦσ'. « ἐὸ ἄριος μῦς ».

γῆλιος (ὁ) δημ. διάφ. προσ. τοῦ ἠλιος : παροιμ. ὁ γῆλιος ἄσο πάσι φιλότερος ἴσοσ τὸ φῶς του ριχθαὶ χαμηλότερος ἢ ἀγαθός κρατιστοιμένος γίνεται ἐρευνητικότερος ἢ προσηγότερος 1,Βολαωφ. Φροσ.Προλεγ.27 τὸ στήθος τὰ χιονότα τῆς γῆλιος δὲ θῆ μάτρωσ.

γλιώριαι-όμοι 'Ἡσ. ἐγλιώσθαι κατέχεσθαι, γλιώριμος κατεχόμενος.

γλιώριμος 'Ἡσ. εὐσεβήσας.

γλιωστικός (ὁ) νεώτ. ὁ μικρός γλιωσος βλλ.

γλιωσος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ., δωρ. γλιωσος λόφος ἐκ γης, ἐκ χώματος, γεώλοφος : Ξεν. Ἀν. 1,58 τεντα... κατὰ πρᾶνθος γλιωσος, Ἰουλ. Λόγ. 2,63 ὁ γλιωσος χειροποίητος (τεχνητός λόφος) : Ἰδ. οὐδ. τὸ γλιωσον ἐπὶ ὄμ. σημ.: Ἰωσ. Π. 1,210, 2) ὡς ἐπίθ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ γῆς : Ἀπέν. 12 γαλιωσος πρᾶν, Γεωπ. 1,19 γλιωσος γλ.

γλιμα 'Ἡσ. ἐλυάτιον : Ἰβησ, εἶμα).

γλιόριον (τό) Ἐπιγρ. ἐντάριος γλ, μικρός χώρος γλς προωρισμένος πρὸς ταφήν.

γλιόρο (τό) ὄμν. γλιόρορον βλλ.: Βαλαμρ. Φωτειν. 2,281 εἶτε μετὰ εἶτ' ἄμετα τὸ γλιόρο γιὰ νῆπιον εἶδη διπλὰ τριπλὰ τὸ γλιόρο πού τοῦ χρωσάσαι ὁ κόσμος, Βλαχογ. Πολιτ. 71 γιὰ τὸ δὲν πλήρωνε τὸ γλιόρο στὸ δασμολόγο.

γλιόροτος (ὁ) κ. νεώτ., δωρ. γλιόροτος γαιοκήμων εὐπατρίδης, γεωμώρος βλλ.

γλινα 'Ἡσ. ὅσα ἐκ τῆς γῆς ὠφέλιμα : [πθ. Διορθ. γλινα].

γλινεσθαι 'Ἡσ. ἐκατέχεσθαι.

γλιόρας ὄρχ. λαξ. φιλόκοπος πρὸλ. γεώρας.

γλιόρατος (ὁ) μιν. ὁ ἔχων γην, ὁ κτηματίας γαιοκήμων βλλ. : Εὐστ. 1392,23 πρὸλ. γαιοράτος.

γλιόρα Ἰων. κατέγω, εἶμα γαιοκήμων : Ἡρ. 7,190 τῷ Κρητίνω ἀνδρὶ Μάνγντι γλιόραον περὶ Σπιδιάς μεγάλως.

γλιπτάλαος (ὁ) μιν. πᾶσαλος τῆς γῆς, πολυέμοι σὴ γλ, π.θ. κωμ. ἔκρη. περὶ σαφονίδος ἡ δαυμίου : Λουκ. Λεξιφ. 2 ἄνω δὲ περιελθὼν τὰ ὄρυμακα ἀκόροδὰ τέ εὐρον ἐν αὐτοῖς πεφυκίλα καὶ γλιπτάλαους τινὰς ἀνορούξας.

γλιπθεῖον κ. μιν., νεώτ. κ. ὄμν., δωρ. γλιπθεῖον μέρος, τεμάχιον γῆς, γεώλοφος βλλ.: Φρόν. 32,1 ἐ διαφέρει γλιπθεῖον οἰκοπέδον ὀκνηδόνων γὰρ οἰκίας κατεργασμένης ἔδαφος, γλιπθεῖα δὲ τὰ ἐν τοῖς ἡλίκοι προκειμένα οἶον κηλίδια : Πλάτ. Νόμ. 741 C ὡν ἐλαχε οἰκοπέδων ἡ γλιπθεῖα : 2) νεώτ. εἶδ. ἐκτεταμένον οἰκοπέδον : κατέλασον αὐθαίρετως τὰ ἡρὰ τὸ χωρίον γλιπθεῖα τῆς μονῆς ἢ εἶδ. τὸ δι' ὀδλητικὰς ἀσκήσεις διημετριμένον : τὸ γλιπθεῖον τοῦ Πανοθηναϊκοῦ, γλιπθεῖον ποδοσφαιρίου.

γλιπητής-οὗς-εἰ, δωρ. γαπητής ὁ πῆττων ἢ ὁ πεσὼν εἰς τὴν γῆν : Εὐρ. Φοῖν. 658 γαπητής δίκων ὀδόντας εἰς βαθυπόρους γῆας.

γλιπονία (ἡ) μιν. γεωργία, γεωπονία βλλ. : Ἡλιόδ. Αἰθ. 10,6 τούτῳ γλιπονίᾳ συνευρέθη : (Βαθς).

γλιπονικός ἔπιγρ. μιν. γεωπονικός, σχετικὸς πρὸς τὴν γεωπονίαν : Εὐστ. 742,23 ὁ δὲ περὶ τινὰ λιθωκὴν γῆν τετρήσθαι τὸν ἀνοῦρον φάμενος ἄλλως γλιπονικός ἐτρεμάευστο.

γλιπνοῖον (τό) μιν. ὄρυος ἡ κήλος, γεώρονον βλλ.

γλιπνομανία (τό) μιν. ὄνομα φυτοῦ τινος βρωμοῖου : Δημήτ. Ἱερ. αὐστ. 103 γλιπνομανίᾳ λειώσας βόλε μέσον τοῦ κρέως.

γλιπνόσος (οἰ) δωρ. γλιπνόσος 'Ἡσ. ἐγεργός, γεωπόνος βλλ. ἢ καλλιέργητος γῆς : Εὐρ. Ἰκ. 420 γλιπνόσος δ' ἀνὴρ πένης, Φιλολ. Λόγ. 4,23,17 ἴσα μῆδεῖς φέρειν τὰ γλιπνόσων ἔργα.

γλιπνοσύνη, δωρ. γλιπνοσύ γεωργία, γεωπονία βλλ. : Εὐρ. Ρήσ. 75 ἀραροὺς εἰσμάχων γλιπνοσύνην.

γλιπνοσύνη ὄμν., δωρ. γλιπνοσύ ἐπὶ τῆς γῆς παύσις, ἡ καταπνικτικὸς ἀπορροφητικὸς ἢ ἀπορροφητικὸς : Αἰγ. Πέτρο. 621 γλιπνοσύνη δ' ἄνω τιμὰς προέφυκα τῶσε νεκρῶτος θεοῖς.

γλιπνοσύνη (ἡ) μιν. ἀσάθ, ἀσάθια, συμπαθητικὴ γῆρα : Ψευδ. 240,5.

γλιπνοσύνη εἶσα-εν γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη νεώτ., ὄμν. συνηθέα. γλιπνοσύ γλιπνοσύ

βλλ. : Βαλαμρ. Κυρά Φροσόν. 2,34 κρὸν μικρὸ χαίρεσιμα τῆς νιότης, πού γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη-όμοι, ἄνθ. κ. -ός (' Ἀντιφ.) κ. μιν. κ. νεώτ., μακρὸς τ. τοῦ γλιπνοσύ βλλ., γέρον, ἡλικιωμένος : Ἡσιόδ. Ἐργ. 378 γλιπνοσύ δὲ θάνοι ἕτερον παῖδ' ἔγκαταλείπων, Οὐκ. 6,54 Πεισιπτόρον γάρ γλιπνοσύ τελευτήσαντος, Παπαδ. Χοῖται. Διηγ. Ἰκ. 6, Φέξ. 18 ἐξ ὧν δὲν ἐνόησι ἵπποτε οὐδ' ὁ γλιπνοσύ ἀφημέριος.

γλιπνοσύνη-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ γλιπνοσύ βλλ., **γλιπνοσύνη**-ονος-ον μιν., ὁ ἔχων γλιπνοσύ φρένας, ὁ ἀσώφρων : Γζέτ. Ἐπιστ. 57.

γλιπνοσύνη-ον Ἐπιγρ. γλιπνοσύ βλλ. : καὶ τῶφος εἰς φθιμένους δέξαστο γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη-α-ον κ. μιν. κ. νεώτ., ὄμν., κ. γλιπνοσύ ὁ γλιπνοσύ, ὁ ὄν γέρον, ὁ ἔχων ἕμφρονίον γέροντος : Πίνδ. Π. 4,12 εἰς δ' ἄρ' αὐτὸ πομπόλυξον δάκρυα γλιπνοσύ γλιπνοσύ, Ἀνακρ. 43,5 γλιπνοσύ δ' οὐκ ἐπ' ἔδῃ πάρα, γλιπνοσύ δ' ὀδόντας, Μηναιδ. 2 Ὀρθρος χερσὶ γλιπνοσύ σου ἀγκάλιασθεις, Σμυρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Ζάφρ. μίθρ. Εὐρ. Ἰπποδ. 143) τὸν γλιπνοσύ Αἰγία παιδί, -ὁ γλιπνοσύ ἴσαν γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ γλιπνοσύ βλλ., ἡ γεροντασύνη.

γλιπνοσύνη 'Ἡσ. ἐγλιπνοσύ γέροντος : 2) Ἡσ. ἐ γλιπνοσύ ὄμν., μέλων.

γλιπνοσύνη-ατος (τό) ἀσάθ. τὸ γλιπνοσύ βλλ. : Σχόλ. Ἀρατ. 92) γλιπνοσύ ἀκάνθη.

γλιπνοσύνη (τό) νεώτ. ὄμν., συνηθέα, γλιπνοσύ βλλ., ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὰ γερατικά : τὸ γλιπνοσύ αὐτὸ διήλθεν ἐν νεότη.

γλιπνοσύνη 'Ἡσ. ἐ γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη κ. -άναι ὄμν., ἀορ. τοῦ γλιπνοσύ βλλ., γλιπνοσύ 'Ἡσ. ἐ γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη-εως (ἡ) τὸ γλιπνοσύ, ἡ πρὸς τὸ γλιπνοσύ προσέγγισις : Ἀριστ. Μεταφ. 1065 b, 20 ὁμοίως μάθησις, βάδισις, εἰσις γλιπνοσύ, ὀδονοσύ.

γλιπνοσύνη ὄμν., πλθθ. τῆς μιν. γλιπνοσύ τοῦ ρ. γλιπνοσύ βλλ. : Ἡσιόδ. Ἐργ. 186 γλιπνοσύνη τὸ κεκοσύ.

γλιπνοσύνη-όν μιν. ὁ γλιπνοσύ βλλ. : ΑΠ Παράρτ. 147 γλιπνοσύ Ἰππομέδων.

γλιπνοσύνη-άντας μιν. ἀορ. θ' τοῦ γλιπνοσύ βλλ. πρὸλ. γλιπνοσύ.

γλιπνοσύνη-ας (τό) κ. μιν. κ. νεώτ., γεν. ἀττ. γλιπνοσύ, μιν. κ. νεώτ. -ατος, ὄμν. γλιπνοσύ, κ. συνηθ. γλιπνοσύ, μιν. γλιπνοσύ κ. γλιπνοσύ, ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὰ γερατικά, τὰ γερατικά : Ἰλ. 7,336 γλιπνοσύ στυγέρω, Θεόγ. 174 ἀνδρ' ἀγαθὸν πενήν ἄντιων δάμνησι μάλιστα καὶ γλιπνοσύ πολιοῦ, Ἀριστ. Πολιτ. 1271 a, 1 ἔστι γάρ ὄμν. καὶ αὐράτος καὶ διανοίας γλιπνοσύ, οὐτ. Πολιτ. 1457 b, 23 ὁμοίως ἔχει... γλιπνοσύ πρὸς βίον, καὶ ἐσπέρα πρὸς ἡμέραν ἐρεῖ τόνων τὴν ἐσπέραν γλιπνοσύ ἡμέρας, καὶ τὸ γλιπνοσύ ἐσπέραν βίον ἢ ὄμν. γλιπνοσύ Ἐπιδοκλή, δυσμάς βίον : 2) ἐν συνεκῷ μετὰ πρὸθ. οἶον ἐπὶ γλιπνοσύ, ἐν τῷ γλιπνοσύ, ἐν γλιπνοσύ ἐν τῇ γεροντικῇ ἡλικίᾳ, κατὰ τὰ γερατικά, οὐτ. γλιπνοσύ : Ἀριστ. Ἰπν. 524 ἀλλὰ τελευτούμεν ἐπὶ γλιπνοσύ, Λυσ. 2,73 ἐν δὲ τῷ γλιπνοσύ ἀδυνάτου μὲν εἶναι τῷ σώματι : 3) μιν. ἐπὶ καταστάσεως, ἡ ἐξασθενώσις, ἡ ἐξάντησις, ἡ παρακμὴ : Αἰγ. Ἐπιτ. 682 οὐκ εἶσι γλιπνοσύ τῶδε τὸ μίσητος : 1) δὲν λησμονεῖται ποτὶ, Θεοδ. Ὁριτ. 1,748 ἀποδύεται τὸ γλιπνοσύ τῆς ἀμαρτίας : 4) εἶδ. τὸ παλαιὸν ἔθιμα ἡ κέλυρος ὄμν. ἐκδόντων τὰ ἐρετὰ ἡ κ. ἄλλα ὣσα ἰδίας οἱ φρένας πρὸλ. τὸ νεκρίσμο τοῦ φθοῖου : Ἡσ. ἐ γλιπνοσύ ὄμν. ἔθιμα : Ἀριστ. Ζ. 549 b, 26 ἐκδόντων δὲ τὸ κέλυρος τοῦ ἔθους ὄμν. ὄμν. ὄμν. τὸ καλούμενον γλιπνοσύ, Ἀριστ. Ζ. 600 b, 20 τῶν δὲ φιλώδων ἐννοῖ τὸ καλούμενον γλιπνοσύ ἐκδόντων.

ροκόμιο βλάς : Οσα.Στεφ.έν λ. της οικίαςς γονής ἀπολαβόντων τὸ γρητρόφον.

γρητρόφος-ον κ. νεώτ. ὁ τρέφων, συνηθῶν γέροντος, ἰδίως τοῦ γονιῶς : Εἰρ. Ἀλλ.668 κείνου λέγει καὶ παῖδά μ' εἶναι καὶ φίλον γρητρόφον, Παπαδ.Χριστοῦ, Γεμῆλ 46 καὶ θεωροῦσιν αὐτοὺς ἕως καλοῦσ' αὐτῆρας τῆς προικῆς καὶ γρητρόφους ἢ εἶδ. ἐν φρ. γρητρόφος ἑλλίς ἡ τοῦς γέροντας τρέφουσα [κατὰ θ. ἐρμ. ἡ ἑλλίς εἰς γρητροφίαν] βλά. : Πινδ.ἀπ.214 γρητρόφος συνασσεῖ ἑλλίς' πρὸλ. γρηδοσοκός 2).

γρητροφῶ-ῶ κ. νεώτ. τρέφω, συνηθῶ, περιποιούμαι γέροντας : Ἰσαί.1.39 ἡμεῖς ἀν διὰ τὴν ἀγχιταίαν καὶ τὸν πάππον γρητροφείην ἠγάγκα-όμεθα ἢ παθ. : Λυσ.13,45 οἱ ἠλιζον ὑπὸ τῶν σφετέρων αὐτῶν παίδων γρητροφειθέντες.

γρηροχῶ-ῶ Ἡσ. ἡ γρηροχίται' ὑπὸ γήρας ὀχεῖται' 2) αὐτ. ἡ γήρας τῆς ἀρχῆς ἔχει.

γρηροφῶ-ῶ μτν. ἐπὶ ἀκνήτους, φέρω ἐπ' ἐμοῦ, μετὰ γῆρας γέροντα : Πλούτ. ἠθ.983 ἢ όταν δὲ διὰ γήρας ἀσθενῆς ὁ ἀρῆν γένηται συνέπνοσθαι ... ὑπολαβοῦσα γρηροφεί καὶ γρητροφεί.

γρηργόνος-ον μτν. ὁ γήρην, φωνή, ἡρὸν παρῶν, ἀποσὲ τὸ θηλ. : Θεόκρ.Σαρπηξ 6ς τὰς μέρους πόδον κοῦρας γρηργόνος ἔχει.

γῆρυμα-ατος (τό) τὸ ἀπὸτέλεσμα τοῦ γηρῶ βλά. ἡ φωνή, ὁ ἦχος ὁ τόνος τῆς φωνῆς : Αἰσχ.Εὐμ.569 τυραπνική σάλληξ βροτοῦ πνεύματος πληρομένη ὑπερτόνον γῆρυμα φωνῆς στραφῶ.

γρηρνεῖος-ον μτν. ὁ ἀνηλικὸν ἡ ἀφορῶν εἰς τὸν γήρατα Ἰερουσόμ.

γρηρονία (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. γερ- (ἡ) γένος ἀκαλήφων ἧτοι μεδουσῶν τῆς οἰκίας. τῶν γρηρσιονιδῶν.

γρηρσιονίς (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκίαν. μεδουσῶν. **γρηρσιος** (ἡ) ὄωρ. γῆρυς (ἡ) φωνή, ὁμίλια : Ἰλ.Δ 437 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμῆς θρῶς οὐδ' ἴα γῆρυς ἢ μτν. εἶδ. ἐπὶ τῆς μετὰ πόδους φωνῆς : Φύλ.1.373.

γρηρῶ ὄωρ. κ. σιολ. γαρούα, ἀποφρ. γαρούην, γαρούμεν, μέλλ. γαρούω, ὄφρ. ἐγῆρσα, ὄωρ. ἐγῆρσα, μέσ. μέλλ. γρηρσίωμαι, ὄφρ. ἐγρηρσάμην, μτν. ὄωρ. εἰπὶ. γαρούσαντο, παθ. ἐγρηρῆν, ἐκβάλλω φωνῆς φωνῶν, ἰαδῶ θυναιά, κροαχῶν : Πινδ.Ο 2.158 μασόντες δὲ λάθρασι παγγλωσσίαι, κόρακος ὧς, ἀκράτα γαρούμεν, Ἀριστ.Εἰρ.805 μικροτάτην ὅσα γρηρσαντος ἦκουσα 2) μετ. φύλλω, ἐξυμῶν π : Πινδ.Ο 13.50 μῆτιν τε γαρούην παλαιγῶνων πόλεμον τ' ἢ ὄμ. τὸ μέσ. -ομαι ἐξυμῶν π : Ἡσίοδ.Εργ.260 γρηρῆτ' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον 3) μτν. τὸ μέσ. μετ. δοτ., ἀμειλίαν, διαγωνίζομαι κατὰ τὸ φύλλον : Θεόκρ.1.136 τῶ σκῆπρος ἀπόδοι γαρούσαντο 1οι κοικικοῦδ' ἔσθ' ὅς τὰ βόλουν με τ' ἀθήσασι κατὰ τραγῶδι.

γρηρῶ-ῶ γρηρσικῶ βλά. : Ξεν.ΚΠ 4.115 ἴσως συνηρμῆτ' ἀν ἀκνήδονως ἐδαίμονονούτες γρηρῶν.

γρηρῶ-ῶ πᾶν. ὄφρ. τὸ γρηρῶ βλά.

γρηρδοσκῶ-ῶ μτν. ἐσφ. ἀπὶ γρηρδοσκῶ βλά.

γρηροκομῶ-ῶ ἐσφ. γρ. ἀπὶ γρηροκομῶ-ῶ βλά.

γρηροκίεται Ἡσ. ἡ γερροντεῖται :

γῆς (ἡ) ἄμ. γην. γῆς αἰτ. γῆς ἡ γῆ βλά. : ὄλο στή γῆς κοιταίε [πρὸς τὸ ἔδαφος]. ὀ.τραγ. σημαίνει ἡ γῆς, σημαίνουν τὰ οὐράνια, σημαίνει κ' ἡ Ἄγία-Σοφία, Ἐρωτόκρ.1.131 καὶ ἐτρέχεσι τὰ μάτια σου, στή γῆς πηλὸν ἐκάνων ἢ εἶδ. ἐν φρ. τὰ κομὲ γῆς Μαδασίη ἰοντέρεφ ἡ Ἄρρωσε τὰ πάντα γ' πρὸλ. γῆ ἐν αὐτ. φρ.

γῆσειον (τό) κ. γῆσειον βλά.

γῆτταυρος (τό) μον. ὄμ. κ. ἡτταυρος κ. γῆτταυρος μυθικὸν θηρίον, ὄφρ. ἐν ταῖς λαϊκαῖς παραδόξεσι φέρεται φλεῖον ἐἰς τοὺς βυθὸς ποταμῶν, λιμνῶν καὶ ἰσίων ἐκπῆσθαι, ἀλλ' ἐκπίμπον ἐκείθεν ἀναίσιον κληνθῆν ὁμοίως πρὸς τοὺς τῶν ταύρων 2) μον. κ. τὸ πτηνὸν ἐρωδιὸς ὁ ἀστέ-

ριος ἡ μυκτῆς, διαιωόμενος ἐξ ἐλείους τόπουσιν καὶ ἔχον φωνὴν προσομιᾶν μυκθιμῶ βοός, δημ. μυκτοκάρακος : Μεσσην.Πάσα ἐν λ. batot, δουκόμ., Ὀρεισοσφ.244 τοὺς, 64 πελαργούς, τοὺς γητταυρούς πρὸλ.βουμμοκίη. Αριστλ.Προβλ.25,2.937.

γῆταιά (ἡ) ἄμ. κ. γητιά, ἑλ.τροφ. γητιά (ἡ) ἐνέρογία ἡ τὸ ἀπὸτέλεσμα τῆς γηταίας βλά., ἡ διὰ μαρκῶν τελευτῶν καὶ ἰδίων ἐπιβῶν [συνήθ. ἀσυναρτήτων] ἐπιβολὴ ἡ ἀντιθέτως ἀποτροπὴ ἡ θέραπεία νοσημάτων, ἰδίως τῶν πατισσομένων ὡς ἐπισκηφόντων ἐκ βασκανίας πρὸλ. Ἔσρκι : ἀρρωστίσσε ἀπὸ γηταίε τῆς πεθεράς τῆς, -εἶναι βασκαμένο τὸ παιδί καὶ μόνο μὲ γηταία θά γίανη, παροιμ. τ' ἀρρωστω ἔκανα τῆ βαγλήτ γηταία, μὰ καλοῦ κακοῦ φωνάξετε κί ἐνα γητρό [σικωπ. ἐπὶ τοῦ ἀλυστελοῦς πόσης ἀγορτικῆς ἐπικοιρίας] 2) γην. ἡ δι' οἰωνόηποτε μαγικῶν τρόπων ἐπιδωξίε ἡ πατισσομένη ἐπιτεύξις σκοποῦ, ἰδίως ἐρωτικῶ' πρὸλ. μογαντία : συδ χρόνια τοῦ κ'ανε γηταίε ὥσπου τὸν κατάφερε μὰ τὴν παρῶ' 3) συνεκτ. τὸ πρὸς τέλεση τῆς μαγεῖας ἀντικείμενα, οἷον τρίχει, πεπηγὸς αἶμα, θιναιμία σαυρῶν κτ. : βρῆκα γηταίε στήν πόρτα μου' πρὸλ. μαγικά, μάγα' 4) συνεκτ. τὸ θέλγειν διὰ τοῦ τρόπου, διὰ τῆς ἄλλης ἐμφανίσσεως ἡ συμπεριφοράς, τὸ θέλγητρον : Παλαμ.Περῶσμ.κ.Χαιριετομῶ 89.11 γλῦκα γηταία τῆς ἀδάπης.

γῆταιον (τό) κ. γῆθῶν ἐίδος κραμίου : Ἀριστφ. Ἰππ.67 τὰ καρλίον' ἐπριάρην ἀπαντα τὰ τε γῆταιε δσ' ἦν ἐν τάγοφ.

γῆτεμα (τό) ἄμ. τὸ γῆτεμα, τὸ ἀπὸτέλεσμα τῆς γηταίας βλά.ἡ κ. 2) ἢ κ. ἡ πρόξις, ἡ ἐνέργεια τῆς γηταίας, τῆς γηταίας : τοὺς βρῆκα πᾶσα στὸ γῆτεμα 2) πᾶν τὸ αἰοεῖ γηταίων, τὸ μαγεῖον, τὸ θέλγητρον, ἡ γηταία βλά.4) : Βλαχογ. Προηλ.1.52 τόσο τὴν ἔσπερε στ' ὄνικητῶ γῆτεμά του, Χατζ.Ἰσουλός βραβῶνι Θρούλοι 28 σοδ' στήσαν στὰ κλιώνη γῆτεμα γλυκού.

γῆτευθῆ (τό) ἄμ. ἡθλ. γῆτευθῆρα ἡ -ια ὁ μαγικὸς τρόπος μετερχόμενος πρὸς θεραπείαν ὀσθενῶν ἡ ἐπιτυχία σκοποῦ τινοῦ, ποῦ κάνει γηταίε βλά.ἡ κ.2) γῆς,μιάγος 2) ὁ ἐρωτικῶς προσελκύων, κατακτών διὰ τὴν θελήγητρον ἡ τῶν τρόπων αὐτοῦ' πρὸλ. γῆς, Ἐπιλονευθῆς, Ἐπιλανεύτρα.

γῆτευθῆ-ῶ ὄμ. ἡθλ. γῆτευθῆρα βλά.

γῆτευθῶ μον. κ. ὄμ. διὰ μαγικῶν τρόπων θεραπεία, κῆνον γηταίε βλά. 2) γητευθῶ, μαγεύω, θέλω : Παλαμ.Γρισεύφ.70 γυναικα ποῦ προβάλλει στὴ ζωῆ σου, ὄπως ἐπρόβαλεν αὐτὴ καὶ με γηταίε, ὄπως με γῆτεφ.

γῆτης (τό) συνηρ. τ. τοῦ γῆτης βλά., ὁ γεωργός : Σοφ.Ἰρ.32 γῆτης ὄωρ. ἀρουραν ἔκτοπον λαδῶν.

γῆταιά Ἡσ. ἡ παρὸ Ἀλεξάνδρου ἐπιστολαῖς ποτήρια οὕτω καλούμενα :

γῆτῶμος ὄμ. τ. τοῦ γατόμος βλά.

γῆτῶμῶ-ῶ ὄμ. τ. τοῦ γατῶμῶ βλά.

γῆτῶμος ὄμ. τ. τοῦ γατόμος βλά.

γῆτῶμῶ-ῶ ὄμ. τ. τοῦ γατῶμῶ βλά.

γῆτῶμος ὄμ. κ. γαιτῶμος, ὁ οἰσεῖ τρώγων γῆν, ὁ ἀπὸ τὸν βλαστημάτων τῆς γῆς διὰ τὴν ἐνδύειαν τρεφόμενος : Ἡσ. ἡ γῆτῶμος πένης, ἀπορος, ὡς τὰς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σπείσειται τροφῆς ἀμοιροῦντα : Καλλ.ἀπ.58.

γῆτῶμῶ-ῶ τρώγων γῆν, χάσμα : Ἀριστλ.ΕΜ 222,9 ἢ εἶμαι γῆτῶμος βλά.

γῆτῶριῶν-ῶνος (τό) Ἐπύρ., ὄνομα μῆνος ἐν Ἰασφ.

γῆτῶριον (τό) ὄμ. τ. τοῦ γατῶριον βλά.

γῆτῶριον (τό) μτν. τὸ ἐκ χῆματος, τὸ μὴ πετρώδες περίελημα τῆς γῆς : Γαλλ.19,91.

γῆ Ἡσ. ὁ ἀνῆρ, πρὸλ. γα.

γῆ μον. κ. ὄμ. κ. κατ' ἐκβληθῶν γι' πρόθεσις, ἀνδραμοσ καὶ μόριον, ὡς πρόθεσις ἐκ τῆς διὰ προελθοῦσα συνάπτεται μετ' ὀνομάτων κατ' αἰτ.

συνήθως εις ποικίλας χρήσεις, όσον εις δόλωσιν του άνογακαστικού αήτιου, ένεκα, διά, έξ αιτίας: για τή δική σου ζαβολιά έφανα για τό ξύλο, φρ. για φύλλο ηλόημα | δι' άσσημαντιν άφορημί | || όμ. εις δόλωσιν του λόγου, του χάριν ου γίνεται τι: σκοτώθηκε για τήν πατρίδα, - για τήν τιμή του, φρ. έρωαν. δουλεύει για τήν ψυχή του πατέρα του (άντι εύτελουσ άμοιθής ή δωρεάν), για τά μάτια (πρός τό θεοθνήσι), - για τό όνός (διά νά επισύρη τις τήν υπόληψήν τής κοινωνίας) | || εις δόλωσιν του τελικού αήτιου: άγωνίστηκε για τό βραβελο, παρομ. ό καυγάς για τό πάπλωμα | φιλοκικια ή επιδιώξεις τένουσα εις ιδιοτέλειαν | || εις δόλωσιν σκοπού, επιθυμίας: Έρωτόκρ.Γ.6 και τό ζητά για γιατρικό, - τήν θέλει για άγαπητικιά του, - μέ γυρεύανε για γιαμπρό | || εις δόλωσιν τής εις τόπον κινήσεως κ. είδ. τής κτευθόνσεως: για πού τό 'βαλες πρώτ πρώτ', - πάω για τό χωριά, - φεύγω για τήν 'Αμερική' | || εις δόλωσιν προορισμού, ήτοι του σκοπού εις όν θα χρησιμοποιηθή τι: τό σπιτάκι τό 'χω για τά γεράματα' | || εις δόλωσιν ικανότητος, άρμολογίας, καταλληλότητος προς τι: τό παιδί σου δέν είναι για γράματα, - αυτό τ' άκόνι δέν είναι για φαλίδια, - τό όπνειο μόνο γι' άποθική κένε | || εις δόλωσιν άντιστοιχίας και έπαρκειας: καρμίνια για δυό άτομα, - τρώφια για πέντε μέρες' | || εις δόλωσιν άντικαταστάσεως: έπληγα έγώ για τον πατέρα μου, παρομ. έπληγα για μαμμή ή έκατος λεχώνα | έντι άποστολέων διά τια παραγγελίαν και βραδύδωνος | - πήγα για μάλλι και βήλες κουρεμένους | έντι του έπιχειρήσαντος να έπιφαιθή και ζημιωθέντος | || εις δόλωσιν άντιπαροδοσεως: σέ πλήρωσα για τή δουλειά σου, - δουλεύει για ένα Έρωτόκρ.μ. - για τό κακό που μου 'καμε θά τόν εκδικηθώ' | || εις δόλωσιν του τιμησάτος ή γεν. τής άξίας, άντι: άγόρασε τό σπιτι για ένα-τόκο χιλιάδες δραχμές, - τό πούλησε όλα για ένα-τόκοσρα ή για ένα κομμάτι φωμ | έναντι εύτελεσάτος άμοιθής | παρομ. ή δουλειά του χορτά-του κάνει για δέκα πεινασμένους | άξίζει όσον ή εργασία δέκα πεινασμένους | || όμ. ώς πρόθεσις εν ή χρήσε κ. τό ως: Έρωτόκρ.Α.24 και γι' άφορ-μέρους τσι κρατούν όσ' έταιριά 'γαπήσαν, - για ποιών μέ περνάω, - τόν πήρανε για πλούσιο' > εις δόλωσιν άναφοράς, ός προς: για τήν πόρρεψή μας άν ρωτήσ, έχουμε πάντα για τό χρειαζού-μενα, παρομ. για πουλιά όσα θές πά στο βουνό και για φάρια όσα θές μέσ' στο γιάλο | σκωπτ. έντι έλλιπόντων ή ύποσχομένων ύφιστάμενα μέν άλλ' ουχι εις αυτούς προστά αγαθά | || όμ. εις δόλωσιν άναφοράς εν στενή συναφεία προς τι ώρι-σόμενον, περι ου ό λόγος: Έρωτόκρ. | 52 κι ότι μι-λήσω, κι ότι πώ, πάντα για κείνο λέω, - για ποιών τά λές | - για σένα | - τι έξεραι για τήν ύπό-θεσι, - μη λές τέτοια για τόν πατέρα σου' | || όμ. κ. εν διπλή άναφορά: όσο για λουλούδια άλλο τιποτε τήν άνοιξη, - όσο για λεφτά μη σέ μέλλ' | 2 | κ. εις δόλωσιν χρόνου εν συναφεία προς ό-νόματα συνήθεστα κατ' αϊτ. και προς έπιρρ.: ράβδι ένα κοστούμι για τό Πάσχα, - θά μένω στο σπιτι μας κρασί και για τό χρόνο | δια τό έ-λιπόν έπος | || όμ. εις δόλωσιν χρονικής άναφο-ράς: για τί σημερα τί γίνεται; αύριο ένα ό Θεός | περι τών παρόντων ή φρονις | || όμ. εν διπλή άναφορά: όσο για φάτος καλά όναι ό δουλειές, - όσο για τό παρακάτου μη σέ μέλλ' | || εις δόλωσιν χρονικής άρκεσις: ένόκτισο τό σπιτι μου για τρία χρόνια, - θά λείψω για για βδομάδα' | 3 | ως πρόθεσις μέτ' όνου. εις δόλωσιν άρμολογίας ή προορισμού, κυρίως κατ' έλλειψιν: κάνει για δεσποτής | άντι κάνει να

γίνη δεσποτής | - πάει για δήμαρχος | επιδιώκει να γίνη δήμαρχος | || όμ. εν συναφεία και προς όνου. κατ' ήν χρήσιν και τό άναφορικών ως: περ-νάει για καλός γιατρός | θεωρείται ως απο-υδατος | άτρος | 4 | ως μόριον μετ' αϊτ. έντι εύχών και επικλήσεων μετ' όνου. εν ή χρήσε ή προς μετά γεν. ή ή εν μετά όστ.: για όνομα του Θεού ή άγάπη του Θεού ή άλλως για τό Θεό, κάμε μου αυτή τή χάρη' | || όμ. έντι έξορκισμών: για τό Θεό, μη μέ μαρτυρήσε' | 5 | ως σύνδεσμος τελι-κόσ μετά του να και όποτ. εισάγει τελικός προ-τάσεις επιτευχών τήν ένωσην αυτών, δια να, όπως: Έρωτόκρ.Α.60 για να τό 'χουν θόμασσο, στην κόσμον έγεννήθη, - σαύ τό 'δωσα για να μου τό φυλάξε, - για να μέ θυμάσαι, - διαβάσει για να δώση εξετάσεις' | || όμ. μετά του να και όποτ. εισάγει προτάσεις επιθυμίας: Έρωτόκρ.Α.46 τόν 'Ηλιο και τόν ουρανό συχιά παρακαλούσαι, | για να τ' άξήσω και να δοθώ παιδί που πειν-μύσαν' | 6 | όμ. μετά του να και όποτ. εισάγει προτάσεις άκολουθίας: Έρωτόκρ.Α.18 άφουκρα-σπίτε τό λαπί, ή άς πιάση όποι 'χει γνώση, για να κατέρη άλλοι βουλή ή άπόκριση να δώση' | 7 | όμ. μετά του να και όποτ. ως σύνδεσμος οι-τιολογικός εισάγει αιτιολογικός προτάσεις, επειδή: για να μήν καλέσωσιν στην άνω τό γιατρό, χά-σανε τό παιδί τους, - για να μή μ' άκούσ, να τά χάλια μας' | 8 | κατ' άσχημωσιν προφορος και τραφής ός σύνδεσμος διαζευκτικός για ή, συνήθ. κατ' διπλήν έκφοράν: για έγω για έσυ θά μένωσιν στο σπιτι, - για σημερα, για αύριο θά πάω ταξίδι, - παρομ. για παπάς παπάς, για ζευγάς ζευγάς | άδόντως ή έπιχίρω ή εις πολ-λό ασχημωσ | 9 | όμ. κατ' άσχημωσ έκφοράν εν έρωτήσε: θά μου τό δώσης για όχι - έσύ για κάποιος άλλος άγόρασε τό μπαγαζί' | || όμ. εις πλογίας έρωτήσε: δέν έξερω ακούην άν πέθανε για τή' | 9 | όμ. εν προφοράς ως μόριον παρακ-λευσάτων προθ. εία, άγε, φέρε, | ήδε συνήθ. μετ' προστ.: για κάμε παραφέρα, - για κράτα μέ λι-γο, - για | ήδρε, βρε παιδιά, - για τήρα μήν ήρ-θε, - για πέε μου πώς πάει; ό άρρωστος, Έρω-τόκρ.Ε.804 για δά κι όστι 'ναι για καλό, τό λογιόμο σου βάνε, ό. διότ. για δέσ κρασί που διάλεξε ό Χάρος να μέ πάρη | τώσα η' άνθίζουν τά κλαδιά και βγάξει ή γή χορτάρι, εν ληθ. κλαίει | γιατέ να πάμε στ' άρμπέι' | || όμ. εν συναφεία προς προστ. εις δόλωσιν άπαγορευσεως ή άποτροπής ή απείλης ή έναντις βρωμολο-για, παλιόπαιδο | μη ζαναπής | - για ζαναπήτες στο σπιτι, λιασούθη | μη ζαναπατήσε' | || όμ. ως μόριον παρακλευσάτων εν συναφεία προς τό να και όποτ.: για να πάμε μαζί, να τού τά ποίμε | άς πάμε | - για να | ίδωμε, ποιος θά βγί άλθι-νός' | 10 | όμ. εκ προφοράς ως μόριον καταφατι-κόν εις τό τέλος φράσεως ή μετά άλλο βεβαιω-τικόν ή κατ' έαυτο έκφόμενον: θά έρθης ή όχι; θά έρθω για, - έξεραι γράμματά; να για | 11 | || όμ. εκ προφοράς ως ερωτηματικών απολογι-κόν μόριον άντι του γιατ' άλλ., διατ' | Πολιτ. Έκλι. Τρογ.24,9 ήθε, για δέ βαρείς ή θά έρθης ή ουτ' τήν άποσκόφρα; | 12 | παρ. Βισλι για δέ βαρείς καλά, για δέ βαρείς γεμάτα |

γιαβός έπιρρ. όμ. | (τουρκ.) εν διπλή έκφορά: **γιαβός γιαβός** βασημδόν και κατ' άλλην, σιά σιά, μέ τουρκικόν ώμυέλιον.

γιαβασικός-η-ο δημ. | (τουρκ.) ό έλαφρός, ό ουτ' βαρός: έντι πραγμ. γιαβασικός κανών (έκ-σπρτικός) - καφές | έλαφρός | 2 | έντι όνομα ή-μερος, ησάος | || ειδ. έντι ήπων, βραδυπόρος, **γιαθουκλούς**(ό) δημ. | (τουρκ.) ήλ. ή άδουρ.

κλόσ ο μυστήρ, δδ. γεν. ὁ ἔραστής, ὁ ἔρω-
μένος, ὁ ἀγαπητικός : ὁ τραγ. ἄντα πᾶσαι τὸν
χορὸν μου, πού θέλω να τὸν σφεδῶ, | ὁ γιαβου-
κλούς σου μοῦ ἴε κρᾶς γιὰ νὰ τὸ βράσω.

γιαβουνήτης (ὁ) ἄνη. κ. γιαβουνήτης κ. γιαου-
νήτης (ὁ) συνήθ. σκαπτ. ὁ Ἰουδαῖος, ὁ Ἑβραῖος.

γιαβρᾶς (ὁ) ἄνη. | τουρκ. | ἄ. γιαβρί (τὸ) βλλ. κ. 21.

γιαθρί (τὸ) ἄνη. | τουρκ. | ἄ. γιαβρής (ὁ) νεο-
γενὸς ζῶον κ. ἰδία πτηνὸν. 2) μτφ. ἐπὶ ἀνδρόπου,
ὁ λίαν ἀγαπητός, δδ. **γιαθρί** μου | τουρκ. για-
θρούμ | προσφωνητικῶς ἐν θεραπευτ. σημ. πουλάκι
μου, ἀγάπισσα μου πρὸλ. μονάρι μου, κανάρι μου.

γιαγέρνω ἄνη. ἄνρ. (ἐ)γιαγύρω, ἔγ. παθ. πα-
ρακ. γιαγερμένος, ἀντ.δ., ἐπιστρέφω, ἐπανερχο-
μαι, ἐναγυρίζω : Ἐρωτόκρ. Α 635 καὶ μετὰ τὴν ἄλ-
σιανά στοῦ σπῆτι τους γιαγέρνω. 2) μτφ. ἐπι-
στρέφω τι, ἀνακομίζω τι, τὸ γυρῶν πᾶσα, ζνα-
φέρνω : Ἐρωτόκρ. Δ 216 καὶ ὁ, τι μοῦ πῆρ' ὁ θά-
νατος πλὴν δὲ μοῦ τὸ γιαγέρνει.

γιαγιᾶ (ἡ) ἄνη. κ. θωπευτ. γιαγιακά ἡ πρὸς
πατρός ἡ πρὸς μητρός μᾶμμη, ἡ πατρομήτωρ ἢ
μητρομήτωρ, ἡ προμήτωρ, ἄ. βᾶδα, βᾶδω, νεγι-
μένα, κυρμένα, κυροῦλα κ. ἄ. : Ψυχάρ. ταξίδι 7
δὲν ἔκανα ἰλιπτις στὴ ζωή μου χωρὶς νὰ ρω-
τήξω πρῶτα τὴ γιαγιᾶ μου. || ἐν τῇ ἐκφορᾷ
μεγάλῃ γιαγιᾶ (ἡ) κ. παραγιαγιᾶ (ἡ) ἢ μήτηρ τῆς
μᾶμμης, ἡ μάνα τῆς γιαγιᾶς. 2) ἐν χρ.κ. ὡς προ-
ηγορία ἠλικιωμένων, δδ. σεβοσμίαν γυναικῶν, σε-
βοσθία γρᾶσι, καλὴ γριολοῦ. 3) ἐνίοτε ἡ τῆς μᾶμ-
μης ἀδελφῆ, ἡ μεγάλη θεία.

γιαγιᾶκα (ἡ) ἄνη. θωπευτ. ὄψοκορ. τοῦ γιαγιᾶ
βλλ., πρὸλ. μομακά.

γιαγιάνι (τὸ) ἄνη. | τουρκ. | πυρκαϊά, φωτιά, φρ.
γιαγιάν βάρ | πυρκαϊά | || κ. μτφ. τὸ σφοδρὸν
ἐρωτικὸν πάθος.

γιαγιά (τὸ) ἄνη. | τουρκ. | ἴλιος, γλίνα, ἀλεψμα.
2) ἐπίχρισσ οἰκοδομῶν.

γιαγιαλίκος-η-ο ἄνη. ἐπὶ ἐδέσματος, ὁ λιπα-
ρός, ἰδίως ὁ βουτύρου μεστός.

γιαγύμα (τὸ) ἄνη. κ. διαγία ἢ διαργία, λεηλασία.

γιαγουροῦνήσης (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θη-
λασθικῶν.

γιαζιτζής (ὁ) μον. | τουρκ. | γραφεὺς γραμμα-
τεὺς : Κασάρ. ἀπ. ἐν Σάβ. 3, 43 εἰς μίαν τῶν ἡμε-
ρῶν ἔστειλε τὸν γιαζιτζή μου μετὰ ἕνα τευχερὲν
εἰς τὸν ἐπίτροπον.

γιαζ ἴσα. ε ὀδύνη.

γιαίνω μον. κ. δη. τ. τοῦ ἠγιαίνω βλλ., συνήθ. κατὰ
ἀνρ. ἕγινα, ὡς ἠγιανα, ὡς ἄντρ. θεραπεύομαι,
πατρειόομαι, γίνομαι καλά : Ἐρωτόκρ. Α 70 αὶ πό-
νοι τους ἕγιναν, αὐτ. Ε 185 ἠγιανε κ. ὁ Πολύδω-
ρος (ἀνέλαβε ἀπὸ τοῦ τραύματος). Σολωμ. Πρω-
τοχρονιά 149/228 μετὰ κάβα ξεθυμαίνεις θὰ πε-
ράσω, κ. ἐτσι γιαίνεις. || κ. μτφ. : Ἐρωτόκρ. Γ
1088 κ. θποινα πηλοῦθε στὴν τιμὴ ποτὲ τίς δὲν
ἐγίανε (ἐγινε). 2) μτφ. ἰαίω, ἰάωμαι, θεραπεύω
τι, πατρεύω, ἐπὶ νόσων, τραυματῶν ἢ τὸν ἐκ τοι-
ούτων πασχόντων : Ἐρωτόκρ. Α 285 νὰ βρῶ βοτά-
νι δρασερό καὶ τὴν πηλὴν νὰ γιάνω. || κ. μτφ.
Πολιτ. Ἐκλ. τραγ. 188, 17 μετὰ τῆς ἀγάπης τῆς φωτιάς
θποιος καὶ δὲ γιαίνει, Σάρρ. μτφρ. Εὐρ. Ἰνν. Σίλ. πού
τὸν κόνου σου θὰ γιάνω, δίχως καὶ ἐσὺ νὰ
ντροπισαθῆς πρὸλ. ἠγίωαι.

γιακ (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. ὄκα (ὁ) γένος μηρκα-
σθικῶν ἄ. βοῦς ὁ λάσος.

γιακάς (ὁ) ἄνη. | τουρκ. | πηλ. - ἄδες περιτρα-
χίλων, περιλοιῶν ἐξωτερικῶν ἀνδρῶν ἢ γυναι-
κῶν ἐνδυμάτων ὡς καὶ ἀνδρῶν ὀποκομιζῶν ἄ.
κολλάρος (ὁ) κ. κολλάρο (τὸ) : Παπαδ. Χριστοῦ.

γιακί ἄνη. δδ. μὴν τῶς τακτικῶν ἄπ' τὸ γιακὰ καὶ
τοῦς ἀστὴλ μέσα, - σκῆμα τὸ γιακὰ τοῦ πανω-
φοριοῦ τοῦ γιὰ τὸ κροῖον. 2) μτφ., κτήνημα διὰ

τῆς παλῆως εἰς τὸν τράχηλον, ἄ. σθεσάκι : τοῦ
ἔδωσα κάμποσος γιακάδες. || φρ. τρώει για-
κάδες | δέχεται κτυπήματα διὰ τῆς παλῆμης εἰς
τὸν τράχηλον κ. μτφ. δέχεται προσβολὰς, κοδυ-
βρίζεται. || ὄμ. μτφ. τοῦ τινάξω τὸ γιακὰ (ἐ-
λεγχῶ τὸν ἐλευθελῶ), - τινάξω τὸ γιακὰ μου ἢ
τὴν τραχίλω (ἀπομακρυνόμενος τῆος οὐ-
δεμίαν σχεσίαν θέλω νὰ ἔγω πρὸς αὐτόν). 3) εἰδ.
παρολλὰ τῆς κηπινοῦ ἔξ ὀρενῶν περιοχῶν καὶ
εἰς ὀρμασθῶν κατὰ φύλλα οὐχὶ ἐστρωμμένα συ-
σκευαζόμενα.

γιακέτ(τ)α (ἡ) ἄνη. κ. ζακέττα βλλ. : Παπαδ. Χρι-
στοῦ. Διηγήμ. Ἐκδ. Φέξη 140 κ. ἄλλοι μετὰ κατα-
κόκκινες γιακέττες.

γιακί (τὸ) ἄνη. | τουρκ. | ἐκδόριον, βιζικάντι.
γιακουριπαγγίνης (ὁ) πετρογ. πέτρωμα ἐξ ἄ-
σβεστίτου, ἀπατίτου, νεφελίνου κ. ἄ. βινεπολίτης.
γιαλαμί (τὸ) ἄνη. εἶδος μεταξωτοῦ ὄφρασμα-
τος, ὄπερ ὀφονόμενον ἐκ νηματοσ δύο χρωματι-
σμιῶν, ἐκπέμπει στιλινὰς ἀποχρώσεις ποικίλας, ἄ-
ναλῶδες τῆς γυνίως προσπαθῶσες ἐπ' αὐτοῦ τῶν
ἀκτῶν φωτός. ἄ. ἄλλογ (τὸ).

γιαλαντζή ντομάς (ὁ) ἄνη. | τουρκ. | νιαλμός βλλ.
νησιόμοσ, ἦται ἄνω κρέατος καὶ ὀπίος ἐν ἐλαίῳ.

γιαλαλί (τὸ) ἄνη. βραχί ἐσωκάρδιον, γιλέκο βλλ.
λίαν ἀνοικτὸν περὶ τὸν λαίον, φερόμενον ὑπὸ βρα-
κοφόρων νησιωτῶν τὸν Αἰγαίου. ἄ. γιανελί.

γιαλι ἄνη. ἄνρ. τοῦ γυαλί βλλ.

γιαλιζ ἄνη. ἄνρ. τοῦ γυαλιζ βλλ.

γιαλιστερός-η-ο ἄνη. ἄνρ. τοῦ γυαλιστερός βλλ.

γιαλιστής (ὁ) ἄνη. ἄνρ. τοῦ γυαλιστῆς βλλ.
2) ὄνομασθίον τὸ μνησὸς ἰουλιου.

γιαλλά ἔπιρρ. ἄνη. κατὰ διπλὴν ἐκφορᾶν, μολῆ,
ἀμυδρῶς, ἐλάγρια : γιαλλά γιαλλά τὸν θυμοῦμα.

γιαλοπεριγαλο (τὸ) ἄνη. κ. γιαλοπεριᾶλο ἡ
περὶ τὸν αἰγαλὸν ἔκτασος. ἄνρ. καὶ παραγγει-
λίαν τῶ βωσῶν νὰ περμαζοῦνται εἰς τὰ γιαλο-
περιγαλο νὰ ἐξεκρῖνισαστοῦσι.

γιαλοπίκρα (ἡ) ἄνη. κ. γιαλοπίκρο (τὸ), τὸ φυ-
τὸν γλοκίον βλλ. τὸ ζουθν.

γιαλοπίκρο (τὸ) ἄνη. ἄ. γιαλοπίκρα τὸ φυτὸν
γλοκίον βλλ. τὸ ζουθν.

γιαλός (ὁ) ἄνη. κ. γιαλά (τὸ) συγκεκ. τ. τοῦ αἰ-
γιαλός, ἡ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν θάλασσαν ὀμαλὴ
τῆς γῆς ἔκτασος, ἰδίως ἡ ἀμυδρῆ ἢ χαλικοστρω-
τῆ, ἡ ἴλιαν, ἡ παρολία, τὸ ἀκοσγιάλ, περιγαλί,
γυρογιάλ' συγγ. ἀκοσγιάλο, ἀκοσβαλασσία : Ἐ-
ρωτόκρ. Ε 489 θάλασσα δίχως τὰ νερά, γιαλός
μετὰ δίχως ἄμμο, δ. τραγ. κάτου στὸ γιαλό στὸν
ἄμμο | οἱ καθόδροι κάνουν γάμο, - κάτου στὸ
γιαλό, κάτου στὸ περιγαλί, - ἐπαλῶσαμε στὸ
γιαλό. || ἡ αἰτ. κατὰ διπλὴν ἐκφορᾶν γιαλό για-
λό ἐν σημ. ἐπιρρ. δηλοῦστος τὴν εἰς τὸν κινή-
σιμασπαλακός, εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν ἀ-
κραν τῆς ἕρρας : τράδα γιαλό γιαλό καὶ θὰ βρῆς
μπροστὰ σου τὸ μαγαζάκι. || κ. ἐν μτφ. σημ. ἐν
τῷ φρ. ἔλα γιαλό γιαλό (ὀποθεζοῦ βαθυθῶν τὴν
νῆσῶν μου, τὴν πρότασιν κτ. ἴ.) ὄμ. τὸν ἔφερα
γιαλό γιαλό (τὸν ἔκομα βαθυθῶν νὰ δεχθῆ, νὰ
συνανεῶσ, ν' ἀναγνωρίσῃ κτ. ἴ.) || ὄμ. κ. τὴν ἐν
τόπῳ στάσιν = ἐπὶ τῆς ἐχθατῆς τοῦ παρολλοῦ τό-
που : τὰ σπῆτια τοῦ χωριοῦ εἶναι δὴα χησιμένα
γιαλό γιαλό. || ὄμ. ἐν ἐπιρρ. σημ. κατὰ γιαλοῦδ-
πρὸς τὸν αἰρῶλον, πρὸς τὴν παρολίαν : τὸ βουνο
κατηφορᾶς ἀλάλα κατὰ γιαλοῦδ. 2) ἡ παρὰ
τὴν ἕρραν θάλασσα κατ' ἀντιπῶσθ, πρὸς τὸ ἀνοι-
κτὸν πέλαγος : Ἐρωτόκρ. Β 2148 κ. ὡσάν ἀπὸ φη-
λό βουνὶ χοντρό χαράκι πῆσῃ | καὶ δῶσῃ μετὰ
βροντισμὸ εἰς τὸ γιαλό τὴ μέσῃ, Λασκρ. Ἀπ. ἡ,
126 ὄμοσρη χωροπούλα εἶν' τὸ Ἀηζούρι, πού βρέ-
χῃ στὸ γιαλό τὸ ποδαρκίον γης, Ζερβ. τραγ.
ΚΚ 15, 19 τὰ πλάγια γῆρω ἀσημοροδίζοῦν. Ἄπαλό

τὸ κῆμα κι **ὸ γυαλόζ** **Ζαείρα*** || ὁμ. ὡς ἀνάτ. ἢ διπλῆ αἰτ. ἐν ἑπιρρημ. : ὁ τραγ. σὺν τὴν ὁμορφῇ **βαρκοῦλα** ποῦ πάει γυαλόζ | ἀκτολογοί | || κατ' ἐπέκτ., συμπέσει. τὰ γυαλόζ, γεν. ἢ θάλασσα, τὸ πέλαγος : Ἐρωτόκρ. Δ 558 κι ὤρες στὰ βάθη του ὁ γυαλόζ **βλαί** νὰ τὸ ρουφήξῃ (τὸ πλοῖον), ὁ δίστο. κάλλιο νὰ πῆ με τὸ γυαλόζ κι αὐτὸ μὲ φάθῃ | σκυλάρι, | **παρά** μὴ τὴν ἀκαρδία σου νὰ ρέψω στὸ κλινάρι, παρῶν. κάνε τὸ καλὸ καὶ ριζὶ τὸ | ἢ κι ὡς πάλι | στὸ γυαλόζ, - τὸ γυαλόζ ἔχει τὰ φάρια | κι ὁ γυαλόζ τὰ σαλιγκάρια | ὁ μέγας τὴν ἰσχὺν ἔχει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὸν πλοῦτον, ὁ δὲ μικρὸς καὶ περιωρισμένος τὰ πενήρα καὶ εὐτέλη, φρ. φάρια στὸ γυαλόζ | ἐπὶ τὸν μὴ κατεχουμένω | ἢ ἐπὶ ὁδῶν ἀπόρων |.

γυαλοσοϊδη (ἡ) ὁμη. εἶδος τοῦ φυτοῦ κενταύριον βλλ. τὸ ἀκανθώδες.

γυαλοσῆς (ὁ) ὁμη. ὁ καταικῶν ἐν παραλίῳ τόπῳ, παρὰ τὴν ἀκτὴν : 2) ὁ ἐν τῇ παρακίῳ θαλάσσῃ ἀλιεὺς καὶ ἐκ τῆς οὐτῆ ἀλιείας τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζμενος : 3) ὁδ. σινεκέ. ὁ ἀκτιμῶν, ὁ ἀνεπαρκεῖς πόρους ἔχων, ὁ πτωχὸς, ὁ ἀπόρος : πῆραν τὰ πάντα οἱ γυαλοσῆδες καὶ πάει νὰ φάν τὴν ἀρχοντιά.

γυάμπουλη (ἡ) ὁμη. κ. γυ- κ. διάμπουλη τὸ φυτὸν γλυκυρριζία ἢ ἀτρίχος || αἰ ρίζαι τοῦ φυτοῦ γλυκυρριζίας τῆς ἀτρίχου, χρήσιμα εἰς τὴν φαρμακοποιῶν καὶ τὴν ποτοποιῶν | ἢ ἐκ τῶν ριζῶν τούτων ἐξαγωγήμην γλυκυρριζίην.

γυάμπουλι (τὸ) ὁμη. γλυκυρριζία.

γυαλόχαρτο (τὸ) ὁμη. ὄρυ. τὸ γυαλόχαρτο βλλ. **γυαλόχαρτο** (τὸ) ὁμη. κ. ἔσθφ. γρ. γυαλόχαρτο, τὸ φυτὸν ποσειδωνία ἢ ὠκεϊνός : 2) τὸ φυτὸν βελλαρδία ἢ τρισόσμηλος.

γυαλώνας ὁμη. ἐπὶ πλοῖον, ἰδίως λέμβων καὶ ἰστιοφόρων, πλέω παρὰ τὸν αἰγιαλόν, πηλασιάζω εἰς τὴν παραλίαν.

γιάμα (τὸ) ὁμη. κ. γιάμμα (τὸ) βλλ. **γιάμα** ὁμη. μῆριον ἐρωτηματικῶς ἐναντιωματικῶν, ἢ συμπαρασυστάζων ἀπαν. χρ., τίθεμεν συνηθῶς εἰς τὸ τέλος ἐρωτήσεως γνωμῆς πρὸς ἀπάντησιν, ἰσχυρότατον τοῖς ἐξηρηστοτέροις ἀλλὰ ἢ ὥστε ἢ λοιπὸν : μὴν ηὗς κατὰ τὸ γυαλόζ. - ποῦ νὰ πάω γιάμα? ἐν χρ. κ. ὡς σύνθεσιμος χρονικός. ὦσπου : Σολωμ. Πρωτοχρονιά 184 στίχῳ **Νίγο** .. γιάμα παίρνω | στομυμῶμενο τὸ κοινῆ γενν.

γιάμβος (ὁ) ὁμη. κ. γιάμβος βλλ.

γιάμια ὁμη. κ. γιάμιος, ὄρυ. γιά μιὰ κ. γιά μιὰς, διὰ μιὰς, ἀμέσως, παραχρῆμα, μονομιάς : Ἐρωτόκρ. Β 1456 **ἀγνῶριαν** ποτε γιάμιὰ εἶναι ναι τὸ γυεῦγες || ὁμ. καὶ τὴν ἀπὸ τὴν ἐκφορῶν : Ἐρωτόκρ. Α 2245 κι ἀν εἶναι καὶ γιάμιὰ γιάμιὰ γάλα δὲν τὸ τσίφω.

γιάμπος (ὁ) ὁμη. τὸ μαλακὸν εὐέργιστον ξύλον τοῦ δένδρου εὐγενεία βλλ. || ὁ φαειὸς τοῦ δένδρου εὐγενεία ἢ ἱμῆδος, χρήσιμος εἰς τὴν βυροσθεσίον.

γιάνεα (τὸ) ὁμη. γαλέη βλλ.

γιάνηδες (οἱ) ὁμη. (ἀλοα.) κ. ὄρυ. γιάνηδες κ. ἰδες αἰ ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τουρκοκρατίας ἀρματοῖοι καὶ κλέφτες.

γιάνηζω ὁμη. κ. γιάνηζω ὑπερμέτρως κρουγῶν ἐξαντοῦσιμα, ὁλοεῖ γίνωμι μελάνος ἐκ τῆς καταπονήσεως τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων || ὁδ. γίνωμα βροχόν, βροχιάζω : γιάνηδες τὸ παιδί ἀπὸ τὸ κλάψιμο, - γιάνησας βρίζοντας.

γιάνηδες (οἱ) ὁμη. ὄρυ. τοῦ γιάνηδες βλλ.

γιάνημος (ὁ) κωτ. βροσκ. κ. γιάνημος κ. γιάνησας βροσκία-συχρόνας τῷ βουδιδισμῷ ἀναφορῆσα καὶ διαδοθείσα ἐν Ἰνδία, δεχόμενη τὸν Ἰουρτην αὐτῆς Μαχαβίρα ὡς ἱνὰ ἦτοι κηκτῆν, οὐαίηρα.

γιάνηζαρος (ὁ) ὁμη. (ἀλοα.-τομακ.) δ.τ. τοῦ γιάνησαρος βλλ. : Κασσάρ. Διοαν. ἐν Σαθ. 336 νὰ βασιλεύσῃ τὸν Ζουμριμῆσσαν τῶν γιάνηζάρων.

γιάνησαρῶν (οἱ) κωτ. ἢ ἀρχῆ, ἢ συνήθεια νὰ καταρτίσῃται ὁμαγα γιάνηζάρων βλλ. || ἀγρία, βάρβωρος πρὸξες γενομένη ὑπὸ γιάνηζάρων ἢ ἐκ αὐτοῦ προσηγορία κ.συνεκέ. πάσα πρᾶξις σκληρὰ πρὸβλ. βροσδοῦζουκίμος, βροσδοζουκίμος.

γιάνησαρος (ὁ) ὁμη. κ. γιάνησαρος βλλ.

γιάνησός (ὁ) ὁμη. τὸ φιδόν πτηνὸν φωνίκοιρος βλλ. ὁ λοφοφόρος.

γιάνησαοῖρι (ὁ) ὁμη. κ. γιάνησις (ὁ) τὸ πτηνὸν ἐριθιῖος βλλ. ἢ καλόγιμος.

γιάνος (ὁ) κωτ. φαρμ. μεταλλικὸν ὕδωρ, περιέχον μεγάλην ποσότητα θεϊκοῦ μαγνησίου χροῖον καὶ καθαρικόν.

γιάνησιμος (ὁ) κωτ. κ. ἰσασεινός βλλ.

γιάνητα ὁμη. μῆριον ἐρωτηματικόν, εἰσόγον εὐθείας καὶ πλεθίας ἐρωτήσεως, πρὸς τί, διὰ τί, γιάτῃ : Ἐρωτόκρ. 440 **γιάνητα** μὲ **ἔξωγράφω** κι **εἶχε** μὲ **μεσ'** στ' ἀμάρρι, Πολίτῃ. Ἐκτ. Τραγ. 262,5 **Θεὲ** **μεγαλοδόμου**, **θέλω** νὰ σ' ἐρωτήσω, | τὰ **νιάτρα** ποῦ **μάς** **ἔδικες** γιάνητα τὰ παίρνης πίσω ; - **γιάνητα** δὲν ἤρτες στὸ γῆμο ποῦ δὲ κάλεσα ;

γιάνητες ὁμη. (ἰερα.) εἶδος παινήϊου μῆνης, κατ' ὁ χρόνι στοιχημὰ τῆς κείνης ἐκ τῶν μετεχόντων, ὁτις λαμβάναν τὸ ἀπὸ τῆς χορῆς τοῦ ἑτέρου λησμονεῖ νὰ ὑπομνήσασθαι τὸ στοιχημὰ διὰ τῶν ἔξεων « τὸ ξέρω » ἢ « τὸ θυμάμαι » ἢ ἐμὲ τὸ γιάνητες.

γιάνηντης (ὁ) ὁμη. κ. γιάνηντης, γιάνηντης βλλ.

γιάνηρτας (ὁ) ὁμη. ὁ παρασκευάζων ἢ πωλῶν γιάνητον βλλ.

γιάνηρτη (ἡ) κωτ. κ. ὁμη. (ἰερα.) κ. γιάνηρτι (ὁ) κ. διαγοῦρι μισ.) γάλα πηγνυμένον κατ' ἰδιόαντα τρόπον δ' ἐλαφρῶ βροσμοῦ, ἐλαφροῦς ὑπόξιου, εὐγενέσιον καὶ θρηπτικόν : γιάνηρτι τῆς βροσμοῦς - τῆς σκευαλλοῦς | ἐκ ἐνὸς εἰδικῷ σάνου πρὸς ἀποστρώγιαν ἀποκείμενον) - τῆς Σελυβρίας - πρεβεῖθνικο.

γιάνηρτι (τὸ) ὁμη. κ. γιάνηρτι (ἡ) βλλ. : παρομοιοῦ κατ' ἐπὶ τὸ χυλὸζ | ἢ στὰ λάχανα ἢ στὴν κουρκούγη) φυσικῶς καὶ τὸ γιάνηρτι.

γιάνηρτολόγος (ὁ) ὁμη. μικρὸν δοχεῖον, ἐν ᾧ φυλάσσεται ἢ πρὸς παρασκευῆν τῆς γιάνηρτης ζῆμη ἢ πητὰ.

γιάνη (τὸ) ὁμη. (τομακ.) αἰκοδομῆ μῆλου περατωθείσα, ἰδίως ὁ σκελετὸς κτιζόμενης αἰκοδομῆς ἢ τὸ παρὶ ἀνεπιφορμένην αἰκοδομῆν ξύλινον ἰκρίωμα, οἱ σκαλωσίες.

γιάνηζης-ἡ (ὁ) ὁμη. (τομακ.) ὁ κτίστης **γιάνηράς** (τὸ) ὁμη. (τομακ.) ἔδεσμο τὸ παρασκευαζόμενον ἀπὸ λιαστῶν κρέας (κίμα) κατ' ὄριζης καὶ κερκεμῶτων, τυλιγόμενον ἐν βλαμῶν εἰς φύλλο ἀμπέλου, εἶδος ντοματῶν βλλ.

γιάνηρμης (ὁ) ὁμη. (τομακ.) κατὰ κωμ. ἔκφρ. ὁ θεός.

γιάνηρτιζω ὁμη. ἀπολίγω, κατανώ, περιπίπτω εἰς τι : νὰ **δοῦμε** ποῦ θὰ **γιάνηρτιζο** ὁ φίλος.

γιάνης (ὁ) ὁμη. συνθ. κατὰ πληθ. - ἄδες τραῦμα, πληγὴ καὶ οἰδή ἐμψος : ὄρυ. πολλοὺς γιάνηςδες γιάνηρτες ἢ ἀλλοῦς θεὸς νὰ γιάνηρτες.

γιάνηρτης (ὁ) ὁμη. (τομακ.) πληθ. γιάνηρτιδης ὁ συζῶν μετὰ τῆς, σύμψος, ὁ σύμψος ἢ ὁ ἐραστὴς : 2) συνειπίδης, συνοδοιπόρος : ὄρυ. πητὲ μου **καρραβιοκούρο** καὶ **οἱσις** γιάνηρτιδης του, ἂν εἶν' ὄμηρὸς νὰ μὴ γολῶ.

γιάνηρτης (ὁ) ὁμη. ὁ ἐραστής, ὁ ἀγαπητικὸς πρὸβλ. γιάνηρτης (ὁ) ὄρυ. σκολοῦσι οἱ γραμματικῶν, σκολὰς καὶ ἐμού ὁ γιάνηρτης.

γιάνης (ἡ) ἡσ. ἔσφρ.

γιάρες (ὁ) ὁμη. (τομακ.) πληγὴ, τραῦμα γιά-

ράς(ά) βλλ.' 2) συνεδ. φυγιέν άλλος, νόμος 3) κατ' έπείκ, ανατολική έρωτική μελός άργύ, άσμα, φάδμενον μετά πάθος.

γιαρμάς(ά) δημ. [τουρκ.] είδος ροδονίκω, άπνα ωοειδής(οντα άνοιγνόντα εύχεράς εις διάμ.

γιαρός(ά) δημ. τό φυτόν άρρίασσον βλλ.τό κοινόν **γιασάκι**(τό) μιν. κ. δημ. [τουρκ.] λαφυραγία, λεηλασία : Κασσά, Δαρ. έν Σάβ.361 όστις έκαμε πολλά κακά καί φοδάρη **γιασάκι**.

γιασακτζής(ά) δημ. [τουρκ.] ό σωματοφύλοξ, ό φροδός' || είδ. οι παλαιότερον συνοδούοντες έν Τουρκία τούς τούρκους μεριστάς ή τούς ζένους διπλωματι. άνηπρασώπους σωματοφύλακες.

γιασεμί(τό) δημ. τό φυτόν ίασμος βλλ. : **γιασεμί** διπλό [ίασμος ό άραβικός], **γιασεμί** τής Χίου [ίασμος ό μεγανθής] κ.ά. || τό άθος τοϋ ποτού ίασμος : Παλαμ.Περσό.ατσκ.Χαρτίσμοι 113.17 φταχά μου άσχηκρίτα μου **γιασεμί**.

γιασεμολάδο(ν)(τό) δημ. τό ίασμολάον βλλ. : **γιασεμί**(τό) δημ. κ. άγίασμα [τό] τό άγίασμα βλλ. τό ήσασμένο ύδωρ, ό άγίασμος : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.266 ό τίς "Ύψωσες γιά τό σταυρό, τά Φώτα γιά τό γιάσμα.

γιασεμάι(τό) δημ. [τουρκ.] κ. **γιασεμαί** καλύτερα καλόπουσα έναχορά τήν κεφαλήν καί τό πρόσωπον των μουσουλμανίδων, συγγ. φερει(ές βλλ.).

γιασομαί(τό) δημ. [τουρκ.] κ. **γιασομαί** βλλ. **γιαταγάνι**(τό) δημ. [τουρκ.] κ. **γιασομαί** μάχαιρα ή σπάθη πλατεία κ. καρμυλωτή προς τό μέρας τής αίχμης, έν χρ. άλλότε παρά τούς Τούρκους καί "Αραβί : Βολωμο.Φυγι.άί,18 ας Χάρος φτάνει, φη' άνεμίζοντες τό **γιαταγάνι**.

γιατάκι(τό) δημ. [τουρκ.] στραμνή, κληστοραμνή, όδ. κ. κλίση : Βλαγογ.Πολιχάρια [ταλιά ό μοναχικά] καί μουσικά τά στρώνουν τά **γιατάκια** τούς 2) συνεδ. τόπος κατάλληλος προς ύπνον καί άνάπαυσιν' + όδ, γεν. κατάλυμα, τόπος διαμονής : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.25,10 τά βρω ήλιερία των κλεφτών, **γιατάκια** καπετάνω.

γιατί έρωτηματικόν μόριον προσελθόν έκ του δια τί καί είσιν ειδήσις έρωτησεις = διατί, διά ποίον, λόγον, πρόσ τί ή άπόκρισις έμφερεται διά τού οίτολογοϋ **γιατί** = διότι ή τοϋ τελικού γιά να : **γιατί** φωνάζει ή **γιατί** νόσασα ; - **γιατί** πέθανε ό γέρος τής ; - **γιατί** τρέχει ; - γιά να προσθώσω' όμ. προς εισαγωγήν πραγμών έρωτήσεων : ό, τραγ. πές μου **γιατί** μ' άρνήθηκες, πές μου **γιατί** μισείσαι ; ήθελα να μάθω **γιατί** πηγές' || είδ. έπί έρωτήσεως, ήτις γίνεται άς άπόκρισις εις άλλην έρώτησιν : δέχασαι να φάμε μαζί ; - **γιατί** όχι ; 2) έναφρό, ώς ούδ, έν σμν. ούό, τό σίτην, ή αίτιο, ό λόγος εξ ου, ή αιτιολογία : είναι πολλά τά **γιατί** ποϋ μ' έκαμαν να με δειξώ, ή ήθελα να μάθω τό **γιατί** 3) συλλ.δευσις οίτολογικώς εισάγων έληρημένους αιτιολογικάς προτάσεις ή άποκρίσεις : Έρωτ.όκρ.Α 238 εις τό παλάτι του ρηγός, αδέρφω, υπλόθι μών μισήσιν, **γιατί** σά σέ θυροϋν σιχνά ν' άνεδοκατεβήσιν, ό κόσμος είναι πονηρός, - δέν ήρθα να σέ ιδώ, **γιατί** άρρωστώσασα.

γιατράινα(ή) δημ. γυνή ιατρόδ, ή **γιατρίσσα** βλλ. **γιατρεία**(ή) δημ. ή **γιατρίδ** βλλ. : όδιστ. κακά τό ήλιο βαρετά είναι στόν κόσμο τρία | **γερόσο**, άνημυρόφρη, φτώχεια χωρίς **γιατρεία**.

γιατρεία(ή) μιν. όημ. κ. **γιατρία**, ή **ιατρεία**, **ιασις**, **θεραπεία**, **γιατρεμα**, **γιατρεμός** 2) κ. έν μτφ.χρ. ή **ιασις** ή κατόπισσις ψυχικού πάθους,όδύνης, πόνου : Βολωμο.Προκλήμ.Κυρ.Φρασ.194.33 ή βαρυστάσιχη ψυχή θά λάθη τά **γιατρεία** τής. Σάσπρ. μτφ.Εύρ.1ην.379 καί θά φανώ τό πόνου σου κάποιον **γιατρεία** || έν γεν. έν φρ. δέν έχει ή δέν παίρνει **γιατρεία** [έπί κακού, ού άδύνατος ή **θεραπεία**, κ. γεν. έπί άνωμαλίας, ής άνέφικτος ή

διευθέτησις] : Έρωτ.όκρ.5,1199 όντα τό σφάλμα στήν τμή πληγνόντα καί βαρσίσει, τούτο δέν έχει **γιατρεία**, **γιατί** πολλά πληγνόντα, Πολιτ. Έκλ. Τραγ.14,45 έν είναι άδελφομαχαίρι, καμία **γιατρεία** δέν έχει.

γιατρεία(τό) δημ. κ. **γιατρεμός**(ά) βλλ., ή ένέργεια καί τό άποτέλεσμα τοϋ **γιατρός**, ή πρόσ **ιατρείαν** **θεραπεία** ή ή **ιασις**.

γιατρεμός(ά) δημ. κ. **γιατρεία**(τό) κ. **γιατρεία**(ή) βλλ., ή **ιατρεία**, άποθεραπεία, **ιασις**' είδ. έν φρ. **γιατρεμό** δέν έχει [είναι άνίστος] : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.90,5 καί **γιατρεμό** δέν είχαν ή **βαθιά** πληγή, ό τοζυ, ή **τρουερή** ή **στελτία**, ποϋ **γιατρεμό** δέν είχε' 2) μτφ. ή **ιασις** ψυχικού πάθους, όδύνης, πόνου : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.189,13 **γιατί** έχω πόνο στήν καρδιά, ποϋ **γιατρεμό** δέν έχει.

γιατρίσσα(ή) δημ. συνηθέτ. ή γιάτρίσσα βλλ. **γιατρεύω** δημ. άφρ. (έ)γιατρέψα, μέσ. **γιατρεύομαι**, παθ. άφρ. (έ)γιατρεύετκα, μτφ. παθ. **παρσκ. γιατρεμένος**, **λάμοι** πτω. **θεραπεύω**, τόν κόνω καλά, επί νόσων, τραυματών έκ καί επί προσ. νοσούσων ή τραυματιών : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.189,13 τά βότανα, τά **γιατρικά** μου τό κορμί **γιατρεύω**, ό, τραγ. **γιατρέ**, γιά **γιατρέ** του μου τούτον τόν πληγνόμενο' όμ. κ. παθ. : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.69,9 να **γιατρεύε** τό χέρι μου να πάσω τό σπαθί μου' 2) μτφ. καταπαύω, πράνω φυγιόν πάθος, όδύνην, πόνον κτ. : ποιάς **μείγισσας βοτάνι** θά βρεθί γιά να **γιατρέψι** τής καρδιάς τόν νόνο.

γιατρίκο(τό) δημ. τό **ιατρίκον**, τό φάρμακον : Κρυστ.Τραγοδ. Ξενιτιάς 103.22 να ρωτά τόν πόνο σου τά **γιατρικά** να δίνω, Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 135 τά βότανα τά **γιατρικά** μου' τό κορμί **γιατρεύουν** 2) κ. μτφ. πών τό καταπαύω ή προδέρω ποισόν ψυχικόν τί πάθος : στόν έρωτα, στή ζήλεια δέν ύπάρχει **γιατρίκο**.

γιατρίνα(ή) δημ. τό παοδές φυτόν φλόμος ό μέλας ή κοκκώδης, ά, τό φαμόχορτο, **μειλί-σπαντρος** κλπ.

γιατρίνα(ή) δημ. κ. **γιατρίνα** κ. **γιατρίσσα** βλλ., γυνή ιατρόδ 2) ή σύζυγος ιατροϋ.

γιατρίσσα(ή) δημ. ή σύζυγος ιατροϋ' 2) γυνή ιατρόδ, ά. **γιατρίνα**(ή) βλλ.' 3) είδ. ώς έπίθ. τής Παναγίας ή **ιατρείσσοιας**, **ιωμένη** κ. γεν. 'έπικουρούσα τούς πόχοχους : **γιωρή** τής Παναγίας τής **ιατρίσσοιας** [τήν 8 Σεπτεμβρίου], **γιατροκομώ-ω** δημ. περιποιούμαι άσθενή, νοσηλεύω, γεν. **θεραπεύω** προς **ιασιν**.

γιατρολό(γ)ημα(τό) ή ένέργεια καί τό άποτέλεσμα τοϋ **γιατρολόγ** βλλ., ή περιποίησης νοσοδόντος' || όδ. κ. ή **θεραπεία**, τό **γιάτρεμα**.

γιατρολόγώ-ω δημ. περιποιούμαι τί νοσούν, νοσηλεύω, κ. γεν. **ιατρεύω**, άποθεραπεύω : Βολωμο. Φωτεινός 388,3 δάχτυλα του Φωτεινού, ποϋ **χε** **γιατρολόγησε**.

γιατροπέρας(τό) δημ. πρόχειρος **θεραπεία**.

γιατροπερούς δημ. **ιατρεύω**, **θεραπεύω** τινά προχειρώς, έκ τών ένόντων : άς τόν **γιατροπερέφου** ό **γεγόνισσος** ώς ποϋ ό **γιατρός** να φτάσει' || τό μέσ. -ομαι **θεραπεύω** έμυστήν έκ του προχειρού' || όδ. τό μέσ. άσκά έπ' έμοϋ άς τών ένόντων κ.κυρίως έμπερικρώς τό έργον τοϋ **ιατροϋ**.

γιατρός(ά) δημ., θηλ. **γιατρίσσα**, **γιατρίνα** κ. **γιατρίνα** βλλ., ό **ιατρόδ** ό κατ' έπάγγελμα **θεραπεύων** τούς πάσχοντας έκ νόσων ή τραυματιών : φρ. άν δέν πάσoux οι **ιατρίαι**, δέν σπικάνονται οι άρρώστοι [οικωπικώς], ό **ιατρο** ή **βλάον** βλάπτουσι τούς άσθενείς, ό, τραγ. στήν άγκαλιά του τ' άρραπέα καί στούς **γιατρούς** τό πάει' 2) μτφ. ό καταπαύων ψυχικόν πάθος, πόνον : Πολιτ. Έκλ. Τραγ.189,14 γιά όι πλεγές, ποϋ 'χ' ή καρδιά, άλλα **γιατρο** γυρεύουν, - γιά **πέρσε** άλλος άπ'

τό κρασί γιατροσόφον ἔστιν· 3) τὸ φυτὸν ἀσκάριας ὁ μέλας, δ. δαιμονομαρία (ἡ γέρας) (ἴ).

γιατροσόφι(ον) (τό) δημ. βλ. δ. δαιμονομαρία (ἡ γέρας) (ἴ).
γιατροσόφια βλ.λ., λοιπὸν βιβλίον ἐμπειρικῆς Ιατρικῆς, περιέχον κυρίως συλλογὴν συνταγῶν ἐμπειρικῶν φαρμάκων, καὶ ἄλλην συναφῆ ἄλλην, ὡς ἐξορκισμοῦ, ἐρημνίας ὄνειρον κτλ., ὁ νόρθης βλ.λ.3)· **γιατροσόφου τοῦ Ιατροῦ Παπαδόπουλου**, - ὁ παπποῦς ἔχει ἓνα γιατροσόφι· 2) κατ' ἐπέκτ. συνήθ. κατὰ πλθ. γιατροσόφια τρόπος ἐμπειρικῆς θεραπείας νόσων ἢ τραυμάτων· μὲ γιατροσόφια δὲ γίνονται καλὰ οἱ ἄρρωστοι· 3) εἶδ. πρακτικῶν ἐμπειρικῶν κατὰ παράδοσον φαρμάκων, οὗ ὁ τρόπος παρασκευῆς τρεῖται συνήθως μυστικός· ἔξερι ἀπὸ τοῦς παλαιοῦς του ἓνα γιατροσόφι γιὰ τίς θερμῆς.

γιατροσόφην (ἡ) δημ. τὸ εἶναι τὴν Ιατρον, ἢ κατ' ἐπιπέλαμα ἄσκαριας τῆς Ιατρικῆς ἐπιστήμης.

γιατσάδα (ἡ) δημ. (Ιταλ.) κ. γιατσο (τό) κ. γιατσος (ἴ) τὸ παγώνισ βλ.λ., 2) ἡ φύξις, ἡ φύρα· ἔπαθε ἀπὸ γιατσο ἰαπόφυξις· 3) εἶδ. ἡ πρώτη ψυχρὰ δόσος, τὸ ἀγίον· ἡ γιατσάδα βάσταξ πολλὰς μέρες κ' ἐλάφει τοὺς ἀνθρώπους.

γιατσέντο (τό) δημ. κ. γιατσάντο βλ.λ.

γιατσάντο (τό) δημ. κ. γιατσάντο, διατσέντο, διατσέντο τὸ φυτὸν πολυανθὲς τὸ κοτυλοδέρριζον.

γιατσός (τό) δημ. κ. γιατσάδα βλ.λ.

γιαχνί (τό) δημ. (τουρκ.) τρόπος παρασκευῆς φαγητοῦ συνήθ. ἐξ ὄσπριων καὶ λαχανικῶν, ἀπὸ κρέατος ἢ ἡχθῶν μετὰ κρυμμένων περιφυγομένων ἐντὸς βουτύρου, λίπους ἢ ἐλαίου ζέοντος· **μπάμιες - φασόλια - πατάτες - φάρι - κρέας γιαχνί**· ἢ τὰ ἐντὸς ζέοντος ἐλαίου περιφυγομένα κρέμματα, χρήσιμα εἰς παρασκευὴν γιαχνιστοῦ φαγητοῦ· **ἔχεις ἔτοιμο τὸ γιαχνί**·

γιαχνίω δημ. παρασκευάζω ἔδεσμα ὡς γιαχνί βλ.λ., **φάγω γιαχνί**· **γιαχνίω πατάτες** ἢ εἶδ. ἐν φρ. **γιαχνίω τὸ κρέμυδι** περιφυρῶν (καθουρίζω) τὰ κρέμυδι ἐν ζέοντι βουτύρῳ, λίπῃ ἢ ἐλαίῳ εἰς παρασκευὴν γιαχνιστοῦ φαγητοῦ.

γιαχνισμα (τό) δημ. τὸ μαγεῖρεῦν ἔδεσμα γιαχνί βλ.λ., παρασκευὴ γιαχνιστοῦ φαγητοῦ.

γιαχνιστός-ἡ-ὸ δημ. ἐπὶ φαγητῶν, ὁ κατὰ τὴν τρόπον γιαχνί βλ.λ. παρασκευασθεὶς· **μπιζέλια - κολοκυθάκια γιαχνιστά**, - κρέας γιαχνιστά.

γιαδρί (τό) δημ. (Ιατρ.) τὸ βιάδρι βλ.λ.

γιαδριον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γιαδων-ωνος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν.

γιαγ (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἐχθροδόν μουσικῶν ὄργανον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης· 2) λαϊκὸς χορὸς, ἐκτελούμενος διὰ ταχίας καὶ τρομώδους κινήσεως τῶν ποδῶν.

γιαγθον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν, ὁ ἀγρόστεμος, λυχνίς.

γιαγαλία ἴσ. «ἡ γλ».

γιαγανταίος-α-ον ἡγμ. κ. γιγάντειος βλ.λ.· Φύλλιν. Ἐπιγραμ. ἐν ΑΠ 9,708 γιγανταίαις χερσίν.

γιαγανταίωρημα-ατος (τό) νεώτ. ἡγμνοστ. κ. γιγανταίωρημα εἶδος ἀσκίσεως, καθ' ἣν ὁ ἀσκαρίμος, ὄραττόμενος ἐν οὐρῆσει μονοζύγου διὰ τῶν βραχιῶν, ἐκτελεῖ περὶ αὐτὸ ὡς περὶ ἄξονα στροφὰς ἀλλοτρίου τοῦ σώματος.

γιαγαντακτινίθαι (ἴ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἡχθῶν.

γιαγαντακτινίθος (ἴ) νεώτ. ζωολ. γένος ἡχθῶν.

γιαγανταίος (ἴ) δημ. πλθθ. γιγάντης κ. γιγάντιος κ.

-αντος, θηλ. ἀντίπατος ὁ γίγας βλ.λ.· Κρασιτ. Γεωφύρι Μανόλη Ι32,31 ἀν γιγάντιον πιδῶνον πέτρα σὲ πέτρα οἱ μαστόροι· ἢ ἀπλῶς ὁ μεγάλου ἀναστήματος· φρ. ἕνας γιγάντας ὡς ἐκεῖ ἀπάνω· ἢ κ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἐξαιρετικὸς ἐμμεγέθης· **φασόλια γιγάντες**· 2) μτφ. ὁ οἰσίνε γιγάντος δάναμον ἔχων·

Σολωμ. Στὸν Ὀρφέα 355,24 ἔτσι γιγάντια ἐπέλευες μὲ γιγάντια τῆ μοῖρα· 3) ὄμ. μτφ. ἐπὶ καταστάσεων φυσικῶν, ἢ πνευματικῶν, ἐπὶ ἐνεργειῶν κτλ. ὁ θαυμαστάς μέγας· Παλαμ. Περσάρμ. Χαιρεποιοὶ 49,22 λογισθὶ γιγάντες, ἔργα βυζανταροαδία.

γιγάντειος-α-ον ἡγμ. νεώτ. κ. δημ. κ. γιγάντιος κ. γιγανταίος κ. γιγαντικός ὁ τοῦ γιγάντος ἢ τῶν γιγάντων, ὁ εἰς γιγάντια ἀφορῶν ἡ ἰδιώτων, ὁ πηλώριος· Φύλλιν. Ἐπιγραμ. ἐν ΑΠ 9,708 γιγανταίαις χερσίν ἰδ. γρ. γιγανταίαις χερσίν), - πυγμάχος γιγανταίου σώματος· 2) γεν. ἐπὶ πραγμ., ὁ οἰσίνε ὑπὸ γιγάντων τελεσθεὶς, ὁ ὑπεράνθρωπος· **γιγάντιον ἔργον**, - γιγανταίος προσηθεῖα.

γιγανταίως ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἰδεί ἢ κατὰ τρόπον γιγάντος, ἄ. γιγανταίως.

γιγάντεια (τό) δημ. ἡ ὑπερβολικὴ ἢ θαυμαστὴ αὐξήσις εἰς μέγεθος ἢ δύναμιν.

γιγαντεμέλι-η-ο δημ. μτφ. παρὰ τοῦ γιγαντεμαί βλ.λ., ὁ γενομένος πηλώριος· Παλαμ. Περσάρμ. Χαιρεποιοὶ 117,11 στήν τρονή σφαῖρα μιά μικρὴ κόχλη γιγαντεμέλι ἀπὸ τῆ θύμην.

γιγαντείος-α-ο δημ. γιγάντειος, πηλώριος, ὁ περιμεγέθης· **γιγαντεία δύναμις**.

γιγαντεομαί νεώτ. κ. δημ., μτφ. παρὰ γιγαντεμέλι βλ.λ., γίνουμι γίγας, πηλώριος, ὑπερφυσικός τὸ μέγεθος ἢ τὴν δύναμιν.

γιγάντια ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον, μὲ δύναμιν, μὲ ὄρημν γίγαντος· Σολωμ. Στὸν Ὀρφέα 24,355 ἔτσι γιγάντια ἐπέλευες μὲ γιγάντια τῆ μοῖρα.

γιγαντία (ἡ) ἡγμ. ὁ τῶν γιγάντων πηλώριος, ὁ γιγαντομαχία· Φύλλιν. Στὸν 125,5 ὁ δὲ οὗτω τι μεγαλοφρονίαις ἐπὶ μείζον ἴλασεν, ὡς καὶ γιγαντίαν Ευθείαια.

γιγανταίος-α-ον (ἴ) ἡγμ. νεώτ. κ. δημ. κ. γιγάντειος ὁ ἔχων γιγάντια σώμα, ἢ μέγεθος, πηλώριος, ὑπερφυσικός· Παλάμ. Περσάρμ. Κυρὰ Φρονοῦν 233,35 καὶ βλέπει πρὸς πλεῖστα τοῦ γιγανταίου φάντασμα· 2) μτφ. ὁ εἰς γίγαντας ὀρυζῶν, ὑπεράνθρωπος· **γιγανταία προσηθεῖα**, - ἐπιχερήσις.

γιγανταίωρημα (τό) νεώτ. ἡγμνοστ. τὸ γιγανταίωρημα βλ.λ.

γιγανταίως ἐπίρρ. νεώτ. ἐν εἰδεί ἢ κατὰ τρόπον γιγάντος, ἄ. γιγανταίως, δημ. γιγαντία.

γιγαντιάς-αδος (ἡ) ἡγμ. ὄνομασις ἐπικὰ ποιήματος Διονυσίου πνός· Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Διαδάνην βλ.λ.

γιγαντικός-ἡ-ον ἡγμ. κ. μον. ὁ τῶν γιγάντων, ὁ σὴλων ἢ ἀφορῶν ἢ ἰδιώτων εἰς γίγαντας· Εὐσέβ. Εὐαγγ. Προτ. 186 C τὰ τε παρ' Ἑλλήσιν ἠδὲ ὄνομα γιγαντικά τινα καὶ τιτανικά, Ἄν. Κομιν. 13,398 Α Βραχιῶνων γιγαντικά.

γιγάντινος-η-ο δημ. κ. γιγαντενίος βλ.λ. ὁ γιγάντειος βλ.λ.

γιγάντιος-(α)-ον (ἴ) κ. νεώτ. κ. δημ. συνήθεστ. γιγάντειος βλ.λ., ὁ πηλώριος· Ἰώσ. ἐν. II Β γιγάντων μέγεθος, Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 33,39 γιγάντες πυρραμίδος, πρὸ θεμελία ἀπλῶνων θελοτά μέσα στὴ γλ' 2) Ἐπιρρ. τὸ ἀρα. γιγάντιος ὡς οὐκ, κατὰ παράλ. τὸ μῆν, ὄμ. μῆος ἐν τρίτῃ ἀνταποτικῶν πρὸς τὸν ὀπτικὸν Ποσειδεῶνα· ἢ ὄνομα μῆδος ἐν Ἀμφισσῶ ἀνταποτικῶν πρὸς τὸν ἄπτικὸν Γαμηλίωνα.

γιγαντισμός (ἴ) νεώτ. Ιατρ. νόσος τὸ ἀνθρώπινου σώματος, συνήθ. μὲν γεννᾷ, καθ' ἣν τοῦτο ἀλλοτρίων αὐξάνεται ὑπερμέτρως, ἐνίοτε δὲ καὶ μερικῆ, ἄ. γιγαντισμοματία, γιγαντισμομα, μακροσωμία κ. ἄ.· 2) μτφ. νεώτ. κ. δημ. σκαπὴ, πρᾶξις γιγάντος βλ.λ.2), ἡτοὶ πολιτικὸν δουρεῖομα ποῦ, βιταιοσηρία εἰς βάρος πολιτικῶν ἀντιπάλων.

γιγαντισσοί (ἡ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τὸ γίγας βλ.λ.· Ροῦδ. Κριτ. Μελέτ. 4 πᾶς τις ἔτιχε κὰ ἴδω εἰς παινήγυρις γιγαντισσὸς ἀθλητρίαις ἢ καὶ γενειοφόρους γυναίκα.

γιγαντιό-ω μτν. πράττω, φέρομαι ως γίγας· προλ. Σουβ. «γιγαντιό» τὰ τῶν γιγάντων φρονεῖ ἄ· Ζαχρ.477 Α γιγαντιό θε κα τυραννήσασι θέλει.

γιγαντογενής-ους-ες μον. ὁ ὡς γίγας γενόμενος ὁ πελώριον ἔχων σῶμα, γιγαντίας· Γρηγ.Κεδρων.1,365 Α γυνή τις ἐκ τῆς Κιλικίας γιγαντογενής ὑπερέχουσα τῆ ηλικία πάντα ἀνθρώπων τέλειον πήγην ἔνα.

γιγαντιόδεντρο (τό) δημ. γιγάντιον, πελώριον δένδρον· Βλαχρ.Ποληγ.Παλιά 104 σάν ουράνωσηφτα σπαθιά σέ δυό σημάδεφε τὰ γιγαντιόδεντρο.

γιγαντοκιρνάν μον. πραίνειν τοὺς γίγαντας ἢ κατὰ διόφ.ἐρμ. γιγνέναι με γίγαντας· Θεοδ.Βαλα.22.

γιγαντιόκορμος [-η]-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων κορμὸν γίγαντος, ὁ γιγαντιόκορμος· ὁ 38.ρωμαλεός.

γιγαντιόκτητος-ον μον. ὁ ὑπὸ γιγάντων ἐκτισμένος· Κ Μανασσ.Χρον.114 Α πύργον γιγαντιόκτητος.

γιγαντιόκωπταρον (τό) νεώτ. κώπταρον εὐμέγεθες ἀπαντῶν φυσιολογικῶς ἐν τῷ μελεθ τῶν ὁστών ἴδιως τοῦ κοκκίου· 2) παθολογικὸν κώπταρον ἐντὸς ὀργανισμοῦ, ἀναπτυσσόμενον συνεισφέρων νόσων πινῶν, ὡς φυματιώσεως ἢ σφηλιώσεως.

γιγαντιόλεπτα (ἡ) θηλ. τὸ γιγαντιόλεπτον βλλ. Σουβ. «ἡ τοὺς γίγαντας ὀλοῦσα», π. Ἐπιφρ.ἐπιθ. τῆς Ἀθηνῶν, ὡς συνεργησάσης εἰς τὸν διεσπρὸν τὸν γιγάντων.

γιγαντιολέτης (ὁ) μτν., θηλ. -έτης, συνηθέστ. γιγαντιολέτηρ βλλ. ὁ ὀλετήρ τῶν γιγάντων· ΑΠ 9,524.

γιγαντιολέτις-ιδος (ἡ) μτν., θηλ. τὸ γιγαντιολέτης βλλ. συνηθέστ. γιγαντιολέτηρα βλλ. Φλουκ. Φιλόστρ.8, Σουβ.

γιγαντιολέτωρ-ορος (ὁ) μτν., θηλ. γιγαντιολέτηρα ὁ ὀλετήρ ὁ φρονεῖς, ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν γιγάντων· Λουκ.11,4 ἀλλ. ὁ γενναῖος καὶ γιγαντιολέτωρ καὶ πτανοκράτωρ ἐκόθησο.

γιγαντιόλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς οὐάδος τῶν μαρμαρυγιῶν.

γιγαντομαχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. μυθικὴ μάχη συναρθεῖσα μεταθῆ θεῶν καὶ γιγάντων· Πλάτ.Πολ. 378 Κ πολλοὺ δει γιγαντομαχίας τὴ μυθολογηθέντος αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον, Πλούτ. Ἀντ.60· 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. κρατερὰ μάχη μεταθῆ λίαν ἀξιωμαχὸν ἀντιπάλων· ἢ γιγαντομαχία τοῦ Σκρά.

γιγαντομάχος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πολεμῶν ἢ πολεμήσας ὡς γίγας· οἱ γιγαντομάχοι τοῦ Εἰκοσπένα.

γιγαντομαχῶ-έω νεώτ. πολεμῶ, μάχομαι ὡς γίγας, συνάπτω γιγαντομαχίαν βλλ. 2).

γιγαντομήτωρ-ορος (ἡ) νεώτ. ἡ μήτηρ γιγάντων.

γιγαντομήματος-ον μον. ὁ γίγαντας μισούμενος, ὁ κατ' ἀπομίμησιν γιγάντων· Γε.Υγκελλ.α.79 Α γιγαντομιμήτου καὶ ἀποστατικῆς τυραννίδος.

γιγαντιόνους (ὁ) μον. ὁ γιγάντειον ἦτοι λίαν ἰσχυρὸν νοῦν ἔχων· Θεοδ.Βαλα.

γιγαντοπάλεμος-ον μον. ὁ ἔχων γίγαντας παλάμας· Κ Μανασσ.Χρον.σ.115 Β καὶ τὸν γιγαντοπάλεμον ὡς βρέφος συλλαμβάνει.

γιγαντοραϊστος (ὁ) μτν. ὁ ἐξολοθρευτὴς τῶν γιγάντων, γιγαντοφθόρος· Λυκόφρ.63 γιγαντοραϊστος ἀρδισίαν πετρομήδους.

γιγαντορρυχία (τῆ) νεώτ. ζωολ. ὄνομα πτηνῶν κ. ἐπιτόμων ἔχοντων ὑπερμέγεθες ρύγχος.

γιγαντιόστρακα (τῆ) νεώτ. ζωολ. τοῦς μαλακοστράκων.

γιγαντοσωματία (ἡ) νεώτ. κ. γιγαντοσωμία ὁ γιγαντισμός βλλ.11.

γιγαντοσωμία (ἡ) νεώτ. ὁ γιγαντισμός βλλ.17 ἢ γεν. τὸ σιωνεῖ γιγάντων ὑπερμέγεθες σῶμα ἔχειν.

γιγαντιόσωμος-ον μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ σιωνεῖ γιγάντος σῶμα ἔχων, ὁ καθ' ὑπερβολὴν μεγαλόσωμος· Κ Μανασσ.Χρον.127 Δ ἀνδρας γιγαντιόσωμος· 2) νεώτ.ιστρ. ὁ πάσχων γιγαντισμὸν βλλ.

γιγαντοτραφής μον. ὁ ὑπὸ γιγάντων τραφεῖς, **γιγαντοτυπία** (ἡ) νεώτ. μέθοδος, παρσκευδουσα φωτοτυπικὰς πλάκας μεγάλων διαστάσεων.

γιγαντοῦμαι-ομαι νεώτ. γίνομαι γίγας βλλ., αὐξάνομαι τὰ μέγιστα ἢ κ. μτφ. ὁ φιλελευθερισμὸς ἐγιγαντώθη | μεγίστην ἔσχε διάδοσιν |.

γιγαντοῦθρος-ος μον. ὁ τοὺς γιγάντας φθειρών, φονεῖων· Σχολ.Λυκόφρ.63.

γιγαντοφόνος-ον μον. ὁ φονεὺς γιγάντων· Εὐρ. Ἥο.1193 ἐμὸς δδε ὁ πολυφόνος, ὃς ἐπὶ δόρυ γιγαντοφόνων ἦλθεν σὺν θεοῖσι.

γιγαντοφόνης-ιδος (ἡ) μτν. ἡ φονεῦσα τοὺς γίγαντας· Κορυ.Φωσ.Θε.20 ἡρατευκυία ἢ Ἀθηνῶν καὶ γιγαντοφόνης ἐπωνομάζεται.

γιγαντοφθός-ους-ες μον. ὁ ὡς γίγας γενόμενος, ὁ γιγαντοφθός βλλ.

γιγαντοφύα (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὁ γιγαντισμὸς βλλ.

γιγαντοχάρτος-ον μον. ὁ ὢν γιγάντων χαρὰ, ὢν ἐχάρησεν ἢ χαίρονται οἱ γιγάντες, ἀγρ. ἀντί γιγαντοκίττος βλλ.· Κ Μανασσ.Χρον.114 Α.

γιγαντοχάρ-ειρος (ὁ) μον. ὁ ἔχων γίγαντος χείρας, γιγαντίας· Κ Μανασσ.Χρον.106 Δ.

γιγαντοχλόη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γιγαντιόδης-ους-ες μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ πρὸς γίγαντα ὁμοῖος τὸ μέγεθος ἢ τὴν δύναμιν, ὁ γιγάντιος βλλ.· Φιλ.2,117,33 ἔδρων .. γιγαντίας ἢ γιγαντιώδεις τὰς τῶν σωμάτων ὑπερβολὰς ἐν τε μεγέθει καὶ ῥώμῃς ἢ κ.μτφ.· ΠΔ Σοφ.Σειρ.23,4 γιγαντιώδης ψυχῆ, - γιγαντιώδης ἐπιχειρήσει.

γιγαντιώδης-η-ο δημ. μτφ. παθ. παρακ. τοῦ ὀμοῖος βλλ. ἐν ἐπιθετ. χρήσει, ὁ πρὸς γίγαντα ὁμοῖος, ὁ πελώριος· Ζαοκ. Ἀπαντα 129 (213) με κορμὴ γιγαντιώμην, | με ἀνοιχτὴ τῆ δρασκαλίᾳ.

γιγαντιῶν δημ., ὄορ. (ἐ)γιγαντιῶσα, μέγ. γιγαντιῶνομαι, παθ. ἀόρ. (ἐ)γιγαντιῶσθε, μτφ. παθ. παρακ. γιγαντιῶμενος καθιστᾷ τὴν γιγάντειον, γιγαντιῶν, καθ' ὑπερβολὴν μέγᾳ ἢ κ. μτφ. ἐνιαχῶν, ἐνδυσσάμενος λίαν· αἰ καταδιώξεις γιγαντιῶνοσαι τὸ φρόνηρ τῶν ὑποδούλων ἢ δημ. τὸ μέγ. -ομαι γίνομαι γιγάντειος, πελώριος· γιγαντιῶσθε στοὺς σκλάβους ὁ πόθος γιὰ τὴν λευτερίαν.

γιγαρτέλιον (τό) νεώτ. χημ. φυτικὸν τὸ ἔλαιον. **γιγαρτιν** (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἄλγῶν.

γιγαρτιν (τό) γλωσσ. ὁ πυρήν τῆς σταφυλῆς. **γιγαρτίς-ιδος** (ἡ) Ἥα. «εσταφίς».

γιγαρτόκαμψα (τῆ) νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ, ὃν οἱ καρποὶ περιέχουσι γίγαρτα βλλ.

γιγαρτων (τῆ) κ. νεώτ. τὸ εἰς τὰς ράγας διασφῆδων καρπῶν καὶ ἴδιως τῆς σταφυλῆς περιεχόμενον σπέρμα, ὁ πυρήν, τὸ κοκκοῦτά· Σίμων.91, Θεοφρ.Φ Ατ.5,51 ἀγιγάρτους ποιοῦσι τοὺς βότρυς ἐξαιροῦντες τὴν μήτηραν, φη' ἴς γίνεται τὸ γιγαρτων ἢ κατὰ κληθ. αἰ σταφυλί· Ἀριστοτ. Εἰρ.634 ἀλλ' ἀτ' ὢν ἀνευ γιγαρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσκάδας· 2) εἰδ. πᾶν. κ. μτν. ὁ πυρήν τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας· Πάν. γίγαρτα τῆς ἐλαίας, Φίλοσ.εἰςΦωσ.629,16· 3) μτν. κ. τὸ στέμφυλα· Γεωδ.6,11,3 πᾶσαν ράγα ὀμαλῶς πατίσσαντες ἀνασπυρέτωσαν τὸ στέμφυλα, τούτῃ τὰ γίγαρτα· 4) σχόλ.τὸ μυακίσιον ἀποῖον· προλ.Θησ.Στεφ.ἐν λ.

γιγαρτιώδης-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς γίγαρτων βλλ.1) ἢ ὁ πλήρης γιγάρτων· Θεοφρ.Φ 1,37,6. **γιγαρτιῶν** (τῆ) πᾶν. ἄωρος σταφυλή.

γίγας-αντος (ὁ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. | δημ. γεν. γίγας |, δημ. κ. γίγαντας βλλ., συνηθέστ. κατὰ κληθ. **γίγαντες** (οἱ) μυθικὰ ἀνθρωπομόρφοι ὄντα ὑπερφυσικοῦ σώματος καὶ δυνάμεως τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὁδ.Η 206 Κίκαλωπες τὴ καὶ ἀγρία φύλα γιγάντων, Ἡσίοδ.Θ 185 (Γαῖα) γείνατ' Ἐρινύς τὴ κρατερὰς μέγας τας γίγαντας· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς ἐπιθ. ὁ ὢν ὁλοκ γίγας, ὁ μεγαλόσωμος ὡς γίγας, ὁ πελώριον ἀνα.

στήματος : Αλοκ.Επτ.424 Καπανεύς δ' ἐπ' ἠλέκτραιον εὐληκεν πόλιν, γίγας δδ' ἄλλος τοῦ πόρος λελεγγόμεν μείζων, Ψυχάρ.Ταξιδ.62 τέτατο γίγας δὲ θά δειτε στή ζωή σας || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς γίγαντα ὁμοίως τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἀνοχήν, ὁ ὑπερ φάσιν ρομαϊκός Ἦσα. ἐ γίγαντος μεγάλου, ἰσχυροῦ, ὑπερφυούς : Αλοκ.Αγ.692 ἐκ τῶν ἀβροπλήων προκαλυμμάτων ἐπλευσε γερφύρον γίγαντος ἀβρά [τοῦ μείζοντος ἕτασιον ἔχοντος]. - γίγας ἀνοχής [μεγίστην ἔχων ἀνοχήν] || δη. κ. ἐξαιρέτως ἠρωϊκός : α) γίγαντες τῆς ἑλληνικῆς ἑπανάστασεως || κ. σκιωπ. ἐπὶ πολιτικῶν θορυβοποιῶν : α) γίγαντες τοῦ δικτατορισμοῦ : 3) νεώτ. ἄστρον. κατηγορία ἀστέρων ἐχόντων ἄγκαν παρμερίσταν, ἐλαχίστην δὲ πυκνότητα : 4) νεώτ. κ. δημ. κατὰ πληθ. γίγαντες ὡς οὐσα, εἶδος εὐμεγέθων φασιδίων.

γινγερόλη (ἠ) νεώτ. φαρμακ. ὕδρον ἄχρουν εὐδικῆς ὄσμη, διαλυτὸν ἐν αἰθέρι καὶ ἀλκοόλῃ.
γινγερὼν (ἠ) νεώτ. χημ. χημικὸν προϊόν τῆς ὀξείσεως τῆς γινγερόλης.
γινγιβερέλαιον (το) νεώτ. κ. ζηγγιβερέλαιον βλλ.
γινγιβερί-εως (το) νεώτ. κ. ζηγγ- γινγιβερίς βλλ.
γινγιβερί-εως (το) νεώτ. βοταν. κ. ζηγγιβερίς, ὁ γινγιβερί ἢ ζηγγιβερί (το) ποώδες φυτὸν τῆς οἰκογεν. τῶν σκίτηρινοδών.

γινγιθιον (το) μτγ. κ. νεώτ. ποώδες τι φυτὸν, πθ. δαυκὸς τὸ γινγιθιον τὸ βοταν. ὀπαγόμειον εἰς τὴν οἰκογ. τῶν σκιασανθῶν : Διοσκ.2,137.

γινγιθιον (το) μτγ. τὸ φυτὸν κηρόριον : Νηκ. Ἀλεξ.429 κίχρα ἡμεῖς μὲν γινγιθία, οἱ δὲ Ἄρτικ. κηρόρια : 2) τὸ φυτὸν λεπίδιον : Διοσκ.2,174.

γινγις-ἴθος (ἠ) μτγ. εἶδος γυγγυλῆς πθ. δαυκὸν ἢ κορῶτόν : Ἀλεξ.Τρολλ.1,15.

γινγιλάριον (το) ὄνοκος. τὸ γινγιλαρός (ο) βλλ. μοσιακὸν τι ὄργανον ΑΒ884, ἢ γινγιλάρος : ο ἀσλίται λέγουσι γένος ὄργανων.

γινγιλαρός (ο) μτγ. εἶδος αἰγυπτιακοῦ αἰλλοῦ : Πολυδ.4,82.

γινγιλιαν Ἦσα. « κάλυμμα κεφαλῆς ἐρεσῶν ».
γινγιλιζ Ἦσα. ὁ γινγιλιζεν τὸ ἀπελεῖν αἰ ἰδιώτ. λέγουσαν : πρβλ. γινγιλαμός κ. δημ. ταγγιλίζω.

γινγιλαμός (ο) μτγ. Ἦσα. κ. Σουδ. ὁ ἐκ γαργυλισμοῦ γέλωσ, Ἦσα. ἐ γινγιλαμός γαργυλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλωσ, Σουδ. ὁ γινγιλαμός καὶ κηλίσμος, ἀπὸ χειρῶν γέλωσ, γαργυλισμός : πρβλ. ταγγιλισμα : 2) μτγ. φιλμα : Πανσ.Γραμμ.ἄπ.108.

γινγιλας (ο) Ἦσα. « νέκος ».
γινγιλαμάς-σ-ον γλασας, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γινγιλαμον βλλ. τὸν στρόφιγγα τῆς θύρας.

γινγιλάμη (ἠ) μτγ. ἄτ. τὸ γινγιλαμός βλλ.
γινγιλάμιον (το) μτγ. κ. μαν. ὄνοκος. τοῦ γινγιλαμός βλλ. μικρὰ στρόφιγγη : Τζέτζ.Μλ.2,122 κάτοπρα.. κινωδύμον λεπίται τε καὶ τισι γινγιλαμοῖσι.

γινγιλαμοειδής-οὐς-εἰς κ. νεώτ. ὁ ὁμοιος πρὸς γινγιλαμον τὸ σχῆμα ἢ τὴν ἰδιότητα, ὁ ὡς γινγιλαμός βλλ. : Ἦπ. Ἀπ.2 τοῦ νέβρ βραχιονίος τὸ γινγιλαμοειδὲς ἐν τῷ τοῦ πηχίος βασιθεῖ.

γινγιλαμοειδής ἑπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. ἐν εἰδει, κατὰ τρόπον γινγιλάμου βλλ. : Πολ.Ιθ.Π.513 ἐπει δὲ γινγιλαμοειδῶς αὐ σπώνδηλο σὺγκνενται.

γινγιλαμός (ο) κ. νεώτ. παρ' Ἦσα. γινγιλαμός ἐπιβολὴ ἐξέχοντος μελίους ἀλου τῆος ἐντός κοιλότητος, ὥστε τὸ εἶχον νὰ στρέφεται ἐλευθέρως καὶ εὐσταθῶς || εἶδ. ἐπὶ ζωικῶν ὄργανων, ἢ ἐνάρθρωσις ὅστω ἐντός τῆς κοιλότητος ἐτέρου ὄστω, δι' ἧς γίνεται ἡ σχετικὴ τῶν συνδεομένων μελῶν τὸν αἰσθητικὴ κίνησις δ. ἀρθρώσις, δημ. κλειδώσις : Ἦπ.Τοπ. Ἀνδρ.6 τῷ δὲ κίραφι τούτῳ τὸ ὄστω, ἢ κνήμη καλομένη, ὅσον ἐν γινγιλάμῳ ἐνάρθρωσαι || εἶδ. σύνδεσις, ἀρθρώσις ἐν τῷ θάρρακῳ : Ξεν. Ἦπ.12,6 τοῦ μὲν οὖν θάρρακος τὸ καλῶν

ταυτὴ ἀφαιρετὸν ἀντι δὲ τούτου πτέρυγες ἐν τοῖς γινγιλάμοις προσεταῖ : 2) Ἦπ.ρ. κ. Ἦσα. « ὁ στρεφόμενος γύριος ἐπὶ τὴν θύραν », ὁ μετὰ ἄλλους στρεφόμενος θύρας ἢ παραθύρου, δημ. ἢ κλιδα, τὸ μάκουλο, ὁ ρεζές Ἦσα. ἔπιλατο δακτυλίονος τοῖς γινγιλάμοις εἰς τὸ μέγα θύραμα | κατὰ ὀρόβρ τοῦ γυγλιό[οις] || νεώτ. γενικός ἢ στρόφιγγος παντός ἀντικειμένου, ὅσον κλειδοῦ, κλειδίονος κτ. : 3) μτγ. πόρην, περὶνῆ, καρφίδη, παραμύνα : ἴωσ.Α13,6 : 4) Ἦσα. « εἶδος φιλμάτος ».

γινγιλαμοῦμαι-ομαι μετ. τοῦ γινγιλαμοῦ-ῶ βλλ.
γινγιλαμοῦ-ῶ κ. νεώτ. ἰστρο., μ. κατὰ μέτ. τ. γινγιλαμοῦμαι, συναρμολοῦμαι, συνάπτουμαι κατὰ τὸ ὄνομα γινγιλάμου βλλ. : Ἦπ. Ἀρθρ.45 ἐν ἀρθροῖσι γινγιλαμοῦνται πρὸς ἀλλήλους αἰ σπώνδηλοι.

γινγιλαμοῦσης-οὔσης κ. γινγιλαμοειδῆς βλλ. : Ἀριστ.Ζ1,329 κ.32.

γινγιλαμοῦς-ῆ-ὄν ὁ συνδεόμενος, συνηρμοσμένος κατὰ τρόπον γινγιλάμου βλλ. : Φιλ.Μηχ.Βελ. 91,29 γινγιλαμοῦς σπινθὸς συγκλειόμενος καλυθῶσις || γινγιλαμῶν φιλμα πρβλ. γινγιλαμός, εἶδος ἀσέμιου φιλμάτος : Γηλεκ.13.

γίγγρα (ἠ) μτγ. κ. γίγγρας (ο) βλλ. : Πολυδ.4,102
γίγγρατινος-ον μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ὁμοιος πρὸς γίγγραν βλλ. ἢ διὰ γίγγρα γινόμενος : Ἀθην.4,174 F.
γίγγρατιν μτγ. παῖζ τὸν αἰλὸν γίγγραν βλλ. : Ἀθην.4,174 F.

γίγγραντιός-ῆ-ὄν μτγ. ἐπὶ μέλους, ὁ δυνάμενος νὰ παθῆ διὰ τοῦ γίγγρου βλλ. ἢ τῆ συνδεῖα αὐτοῦ || ὁ διὰ γίγγραν συντεθειμένος : Ἀθην.4,175 Β ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς ἑοικέντι ὄμοιω νοσησὶν ὥστε τὰλλ' αὐτοῖς δοκεῖν εἶναι μέλη, γίγγραντῆ.

γίγγρας-ου (ο) εἶδος μικροῦ φωνικικοῦ αἰλλοῦ ἢ πλαστικοῦ θρησκωδῶς ἤχοτος : Ἀμφ.Π. 2) μέλος συντεθειμένον διὰ γίγγραν : Τρύφων.ἀπ.109 γ' : 3) χορδὸς συντεθειμένον διὰ γίγγραν : Πολυδ.4,102.

γίγγρασμός (ο) Ἦσα. « ἄχος », ὁ ἄχος, ὃν ὀνομαζοῦνται ὁ γίγγρας βλλ.

γίγγρι ὄνοκ. τοῦ γίγγρι βλλ.
γίγγρι Ἦσα. ὁ ἐπιφώνημα τὸ ἐπὶ καταμύθου λεγόμενον.

γίγγρις Ἦσα. « γίγγρας ».
γίγγρις ἄτ. τοῦ γίγγρας βλλ.
γίγγρον π. Ἦσα. ὁ γίγγρας βλλ.

γίγγρος (ο) ὁ γίγγρας βλλ. : Ἀντιφῶν.Κυμ.108.
γίγγρικόν εἶδ (το) νεώτ. χημ. κεκορεσμένον μο- νεκαρβονικὸν εἶδ.

γίγγλα (ἠ) δημ. λιζὰς τὸ ἀσάμιος τῶν ζώων.
γίγκο(y) (το) νεώτ. βοταν. γένος μονοφόρον δένδρον δ. σταλισθεῖρα ἢ ἀδαντοφόλλος.

γίγλα (ἠ) δημ. ἢ σερὰ συμμετρικῆ ἐπὶ διαμε- μένου πρὸς ὀδόντων καὶ ἰδῶς πρὸς ὀδόντων ῥέοντος ὀδατος : 2) ἐκ δ. προσφῶς ἢ βίγλα βλλ.
γίγλαφ εἶδος κρήνης : Θεο.Στεφ. ἐν λ.

γίγλαμος (ο) ἀπὶ γίγγλιμος βλλ. : Θεο.Στεφ.ἐν λ.
γίγγλαμός (ο) ἀπὶ γίγγλιμος βλλ. : Θεο.Στεφ.ἐν λ.

γίνωμα κ. μαν. κ. νεώτ. ἰον. κ. συνήθος μτγ. κ. μαν. κ. νεώτ. γίνομαι, δι' ἀποδόλης τούτου γ κατ' ἀνομοσάν, δημ. μ. γίνωμα ὀπαν. γίνωμαι, μέλλ. γενήσομαι, νεώτ. μ. π. Πλάτ.Παρμ.14 Ε γενήσομαι, ἄορ. ἐγενώμην (ΠΔ.Περ.14) καὶ μτγ. ἐγενώμην, βασιτ. π. Ὀδ.Β,208 γ' ἐν. γενετομαι, π. Ἡσιόδ. ὁ 705 γ' πληθ. ἐγεντο, νεώτ. κ. δημ. ἔγνη, δημ. (εἰγνικτα κ. (εἰγεννικτα, παθ. ἐγενήθη, παρακ. γέγανα, νεώτ. κ.δημ. τὸ οὐδ. τῆς μτγ. γενόνος βλλ., ἐπ. (ὡσαί κ.οπακ. γέγασα) π. Ἰλ.Δ,325 κ. συνήθ. π. Ὀδ. γ' πληθ. γεγασθαι, ἢ Βατραχίτ.143 β' πληθ. γεγασθαι, μτγ. π. Ὀδ. κ. ἀλλ. γεγασθαι -εῖσα, σπυρο. π. Ἠσ. γέγασθαι -ὄσα, π. Πινδ. ἄνορα. γεγασθαι (Ὀ 2,110) κ. γεγασθαι (Ὀ 6,49), παθ. παροκ. συνήθ. π. ἄπ. γεγέννημαι, δημ. μ. μτγ. γινωμένος κ. γινωμέ.

νος βλλ. ὄπερσυν. ἐγγόνειν, ἰων. π. Ἦρ.2,2 γ' ἐν. ἐγγόνες, παθ. π. Θουκ.7,18 κ. ἀλλ. γ' ἐν. ἐγγέ-
 νητο ἀπὸ τοῦ μῦθος εἰς τὸ εἶναι πράγματι, λαμβάνω ὑπόθεσιν, ὄπερσυν Πλάτ.εὐαίτας μετα-
 λαμβάνω, κ. ἐπὶ ἐμφάνω, λαμβάνω ζωῆν, γενώ-
 μος: Ὁδ.Τ 400 νέον γεγάως (νεογέννητος), Ἡσιόδ.
 Ἔργ.175 ἢ πρόσθε θανειν ἢ ἔπειτα γενέσθαι, Αἰσχ.
 Εὐμ.347 γινομέναισι δόχη τὰδ'... ἐκράνηθ' (κατὰ
 τὴν γέννησιν ἠρώδ'), Πλάτ. το γεγονός ἦμιν ἐξ ἀλ-
 λήλων παιδῶν || συνήθ. μετ' ἀριθμητικῶν ἀπο-
 κλιτῶν εἰς δὴλωνσι ηλικίας: Ἡοι.119 ἔτεα τρία καὶ
 δέκα γεγονός (ἔχων γεννηθῆ πρό δέκα τριῶν ἐτῶν),
 Ξεν.ΚΠ.1,4,6 ἀμφ' τὰ πέντε ἢ ἑκατάδεκα ἔτη γε-
 νόμηνος (ὅτε ἐγένετο δεκαπενταετής ἢ δεκαεξαε-
 τής), δημ. μόλις γίνῃ ζῆν χρόνῷ τὸ παιδί πάσι
 σχολείοι' || σπανίως κ. μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν ἐν
 ὄμ. σμμ.: Λουκ.Μαρκ.6,22 ὄδοιχοιστῶν ἑτος γε-
 γωνός 2) εἰδ. ἐπὶ προσ. εἰς δὴλωνσι τὴν κατα-
 γωγῆς ἑλικῶ τὸ νέον, εἰμαι γεννημένος ἀπὸ... κα-
 τάγωμα ἀπὸ...: Ὁδ.Α 220 τὸ μ' ἐφ' οἱσι γενέ-
 σθαι, Ἀριστ. Ἰνν.218 γέγονας κακῶς, ἀγόρασις
 εἰ (ἔχεις εἰτελὴ καταγίνῃν γ') 3) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀφύ-
 γων κ.δὴ φωτῶν, ἀναπτύσσονται, παράγωμα, ἀντίθ.
 δάλλωμα, ἀπόλλυμαι, ἀπολείπει: Ἰ.Β 468 ὄσα τε
 φύλλα καὶ ἄνθεα γίνονται ὥρη, Ξεν. Ἀπομν.3,6,13
 ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος στος, Πλάτ. ἐπὶ τῆς
 γεναμένης κριθῆς, δημ. φρ. ἢ ἀνοιχθῆ βρεχόμενη,
 σπῆσι πολύ θά γενῆ' || γεν. ἐπὶ ἀφύγων, προκί-
 πτω, ἀποτελοῦμαι, δημιουργοῦμαι: Ἰ.Ψ 505 οὐδὲ
 τὴ πολλῇ γίνετ' ἠπισκώτρων-ἀρματοροχὴ κατόπι-
 σθεν, Ξεν. Ἀν.5,3,4 τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων γενο-
 μένον ἀργύριον (τὸ ἀπὸ τῶν αἰχμαλώτων προκί-
 φαν) || ἐπὶ ποσῶν, ἐν ὄμ. σμμ. συμμοσοῦμαι,
 προκίπτω ὡς ἐξαγόμενον ἀθροισμα: Πλάτ. Ἀν.36Α
 ὁ γεγονός ἀριθμὸς τῶν φήσαν (τὸ ὄσολον, τὸ
 ἀθροισμα τῶν φ-), Δημ.914 ἑκτόνδε εἰκοσι στα-
 τήρων γίνονται τριαχίλια τριακόσια ἐξήκοντα
 [δραχμαί], - πέντε καὶ ἄξιμ' ἦντοσι δέκατρι-
 ῶν || γεν. ἐπὶ χρόνον ἐν ὄμ. σμμ.: Ἦρ.2,2 διέ-
 τῆς χρόνος ἐγένετο ταῦτα πρήσασαι (ἔχει συμ-
 πληρωθῆ διετία) || κ. εἰδ. ἐπὶ τοῦ χρόνου τῆς
 ἡμέρας, ἐν ὄμ. σμμ.: Θουκ.4,32 ὅσα ἐφ' ἡγινομένη
 (μόλις ἐφερε), Πλάτ. Πρωτ.311 Α ἕως ἀν φῶς
 γέννηται, ὄσα νά γένη μεσημέρι, θά γυρίσω' || ἐπὶ
 χρηματικῶν ποσῶν, βαθμυδῶν προκλιπτότων ἢ
 βεβαιουμένων, καθορίζονται, σημειοῦσθαι, καθι-
 σταται εἰσπράξιμος: Ξεν. Ἀν.1,1,8 οἱ γιγνόμενοι
 δασμοί, Ἰσοκρ.17,37 τοὺς τόκους τοὺς γιγνομέ-
 νους - οἱ τόκοι ἐγίνον περισσότεροι ἀπὸ τὸ κε-
 φάλαιο' || κ. γεν. ἐπὶ πραγμάτων ὡς εἰσόδημα
 προκλιπτότων: Θεόδωρ. ὄν.97 τοῖς γείτοσι τὸ γι-
 γνόμενον, Πλάτ. τὸ γιγνόμενον τιμὴ ἔλιον' 4) κ.
 νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμάτων, πραγματοποιοῦμαι,
 συμβαίω: Ἰ.Μ 86 καὶ σπιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐ-
 γίνετο, Πλάτ. Χαρμ.153 Β μάχη ἐγένετο, Ξεν.ΚΠ
 2,2,21 φήσασμα γίνεταί, αὐτ. Ἰ.Β 7,4,28 τὰ Ὀλύμπια
 γίνεταί (ἴσονται, ἐφορτίζονται τὰ Ὀλύμπια),
 ἐγίνε ἀπαντάσας - νόμος - τὸ πανηγύρι - ὁ γά-
 γμος - σεισμός - θεομηνία - νεροποντή, φρ. ἐ-
 γινε τοῦ Κουτρούλλῃ ὁ γάμος (δευτὴ ἐπὶ ἔλθε σύγ-
 χυσις καὶ ἀνάστα), ὄμ. φρ. δὲν ζῆρετὶ τὸ γίνεταί
 ἢ δὲν ἔχει πείραν ἢ παρασκευὴν πρὸς π, ἀνοετὶ
 παντελῶς' || ὄμ. ἐπὶ πραγμ. κατὰ τὴν αὐτὴν σμμ.
 κατὰ παιδικὴν ἰδέασιν, τιθεμένων ποιητικῶ ἀι-
 τῶν: Ἦρ.3,48 ὄβρισμα ἐκ τῶν Ἰαρίων γενώμω-
 ν, Θουκ.6,88 τὰ γιγνόμενα ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων
 || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἐκφορῶν τιθεμένων σινοει ἀνε-
 ζοτήρητας ἐν τῷ λόγῳ, εἰς δὴλωνσι πρῶτος, οὗ
 τὴν πραγματοποιοῦσι εὐχεταί τις, ἐξαιτεῖται παρὰ
 τοῦ θεοῦ, κ. γεν. εἰς δὴλωνσι νόθου, οὗ τὴν ἐκ-
 πληρωσιν εὐχεταί ἢ (ἐπὶ ἀπραγματοποιήτου) θά
 ἦλεν νά εὐχθῆ: Πά Ἡσ.25,) κ. Ἐκκλ. γένοιτο, Πά

Ψαλμ.71/72,19 γένοιτο γένοιτο, - καὶ οὕτω ἄνω
 τύφωσιν ἀπέλευσεν τοῦ κόσμου τούτου γένοιτο
 ἢ συνήθ. ὡς τελευτήσα ἢ θρησκευ. κηρύγμασι,
 δ. τραγ. νά γίνονται ἡ θάλασσα κρασί, πέρα κ.
 ὡς πέρα, - ἄς ἴταν νά γίνονταί οἱ πασοδῆς φο-
 ράδες' || ὄμ. εἰς δὴλωνσι ἀνευκαίτοι: Δημ.381
 μὴ γένοιτο, - ἔαν, δὴ μὴ γένοιτο, ἢ ἐγγεγραμ-
 ῖσι 5) εἰς δὴλωνσι χρόνον, λαμβάνω ἐναρξίν,
 κ. ἐν παρωχ. φρ. συμπληροῦμαι: Ἦρ.1,113 ὡς τρί-
 τη ἡμέρη ἐγένετο (διε ἔφθασε ἡ τρίτη ἡμ-), Πλάτ.
 Φαιδ.108 C ἕως ἀν χρόνον γένωται: || ὄμ. ἐν χρ.
 κατὰ παρωχ. καὶ ὄπερσυν, εἰς δὴλωνσι χρό-
 νου παραφηνίμως, ἔγω παρέλθει, περάσει: Ἦρ.2,2
 ὡς διετῆς χρόνος ἐγένετο | ὅταν εἶχαν περάσει
 δύο χρόνια, Πλάτ. Πρωτ.320 Α πρὶν ἐξ ἡμῶν γε-
 γονέμαι (πρὶν νά περάσωσιν ἐξὶ μῆνας') 6) κ.
 ἀπρσ. ὁμοίως ἐν τῇ σμμ. τοῦ συμβαίνει: Ξεν.
 Ἰ.Μ.5,3,10 ἐγένετο ὥστε... (συνέβη), Ψ Κωδων.230,2
 ἐγένετο Σοφίαν... Ἰστασθαι εἰς τὸν ἡλικιῶν τὸ
 παλαίσι' || κ.δημ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ.κ.σμμ. μεθ' ὑπο-
 θέλωσας τοῦ δυνατοῦ ἢ τοῦ πραγματοποιοῦσιν: Ὁ
 Ἰσοκρ.639 γίνεταί εὐρεῖν | μπορεῖ κανεῖς νά βρῆθ',
 ἀπρσ. εἰς δὴλωνσι δὲν γίνεταί νά τὸ διακριθῆ
 ἢ οὐδὲν εἶναι δυνατὸν διὰ τὴν ἐπιτελεῖσιν διορισμοῦ,
 - δὲ γίνεταί νά γυρίσῃ τῶσε γόληρον ἀπὸ τὸ γ-
 ῆθι || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. μητ. ὄλων τῶν χρόνων ὡς
 οὐα, κατ' ἀναλόγους σημασίας: Θουκ.6,54 τὸ γε-
 νόμηνον (τὸ συμβῆν), Ξεν.ΚΠ 3,19 τὰ γενομένα
 (τὰ συμβῆντα, τὰ διατρέξαντα), φρ. κ. νεώτ. κ.
 δημ. τὰ γενομένα οὐα ἀπογίνεταί (ἢ ἀπογι-
 νονται ἀδύνατος ἢ μετὰβολῆ των τετελεσμένων,
 Θουκ.1,138 τὸ γενεσόμενον | τὸ συμβῆσόμενον, τὸ
 μέλλον), Ξεν. Ἀν.5,10,14 τὰ γεγεννημένα (ἐκείνη
 ἔχει συντελεσθῆ ἢ πραγματοποιοῦσιν:) 7) κ. νεώτ.
 κ. δημ. ἐπὶ προσ. κ. πραγ. ἐν συναφεῖα πρὸς κα-
 τηγορούμενον, ἔρχομαι, εἰς τὸν, διάφορον τῆς
 προτέρης, κατόπισθεν, ἐξέλλομαι, διαμορφοῦ-
 μεν, ὄθ, ἀποβαίνω: Ἰ.Ζ 82 θῆλοισι δὲ χάρμα γε-
 νέσθαι, Ὁδ.Α 362 [οὐρῶ] νηῶν νομῆλας γίνον-
 ται, Αἰσχ.Χο.2 σπῆτρ γενοῦ, Πλάτ. γενομέ-
 νους ἀρχιερεῖς, νεώτ. ἐγένετο ὄπουρος-δικασ-
 τῆς - θά γίνῃ μεγάλος ἀνδρωπιος (ἢ θά διακριθῆ
 ἀπὸ τῆς κοινωῖας), - κληρικῶς - ἐγίνετο πῆμα
 λῶν ἐν τῇ κοινωῖα, - κληρικῶς - ἐγίνετο ὄπουρος
 ἀπὸ τῆς ἀρρωστίας | ἐξισθῆντες καθ' ἑνὸν ὄπο-
 λίν, - τὸ σπῆτῃ ἐγινε πείσιω' || σπανίως κατὰ
 μητ. ἐν τῇ αὐτῇ χρ., ἔνθα ἢ μητ. ἐπέχει θέσιν κατη-
 γορουμένου: Ζοφ.Α1.586 μὴ προδοῦς ἡμῶς γένη
 (μὴ γίνης προδοτῆς σμς) || κ. ἐν συναφεῖα
 πρὸς οὐα, ἢ ἐπιθ. δηλοῦν τὴν προτέραν κατάστα-
 σιν, ἀφ' ἧς προέκυφεν ἡ νέα, ἢ διὰ τοῦ κατηγο-
 ρουμένου σαφῶς ὀριζομένη: Ξεν. Ἀν.7,7,28 ἐκ
 πλουσίου πένης γ-, Πλάτ. Πολ.572 D δημοκρατι-
 κῶς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γενοῦσῶς, δημ. φρ. ἐγινε ἀπὸ
 δῆμαρχος κλητήρχου (ἀπὸ μεγάλης θέσεως εἰς μι-
 κρῶν ἐξέπεσεν), παροιμ. τὸ σίμα νερό δὲ γίνε-
 ται (ἢ ἐξ σίματος συγγένεια ἐνέχει θεσμοῦς ἀρραγῆς),
 - κὶ ἐν κελυφῶσὶ ἡ ὀχιά, δὲ γίνεταί
 γαρ βέλι (ἢ νοητῶς πρὸς εἶναι ἀνολλοιωτάς παρὰ
 πᾶσαν κατ' ἐπίφασιν μετὰβολῆν), - τ' ἀγγεῖα γε-
 νῆκαν θυμιατὰ κὶ ἐπὶ κοίτης λιθῶν | ἐπὶ τῶν παρ'
 ἄσιν καταλοβόντων μέγα ἔξωσιμα ἐν τῇ πολιτείᾳ
 ἢ τῇ κοινωῖα, - αὐ γίνῃ ὁ κλέφτης φύλακος, κλέ-
 θεῖ τὰ φυλογόμενα' || μετ' ἐπισημασῶν κατὰ
 ποιητικὰς χρήσεις οἶον Ἦρ.1,8 κακῶς ἐγένετο ἢ
 ἢ κακῶς ἀπέθρασεν εἰς ἔμ τὰ πράγματα, Ξεν.ΚΠ
 8,7,20 δίχα γίνεταί τὸ σώματος (μερίζεταί)
 || ὄμ.συνήθεις παρ' ἀρχαίους ἐκφορα: ἐπὶ, καλῶς
 γίνεταί (πᾶσι καλά, γίνονται ἐμνοδῶν (ἀποβαί-
 ω ἐμνοδῶν), γίνονται ἐκποδῶν (παραμερίζο-
 μαί) 8) ἐπὶ βυσιῶν, οἰωνῶν κτ., ἄλλως ἀποβαί-
 ω, ἀπολῶν: Ξεν. Ἦρ.9,61 οὐ γάρ σπ' ἐγίνετο τὰ
 σφάγια χρστὰ (δὲν ἀπέλκων καλῶς αἱ βυσταί,

δὲν παρῆεν σημεῖα εὐμενίᾳ· ἢ ἐν συναφείᾳ πρός αὐσ. πθέμενον εἰς πλοῖασι κατὰ ποιητικὰς χρήσεις, ὑποκειμένης πάντοτε τῆς σημ. τοῦ ἀποδοῖναι, ἀπολύει εἰς τι: Ἐρ.5,25 Ἰσοδύμην· γινόμενον τῶν βασιλικῶν δικαστῶν [καταστάνα ἐνα ἐκ τῶν βασιλικῶν δικαστῶν], Ξεν.Ἐλλ.4,3,20 ἢ μὲν νῆα Ἀγχαλάου ἐγγεγένητο ἢ εἶχε κλιβὲν πρὸς τὸν Ἀγχαλάου ἢ ὄμ. ὄμ. γίνεαι μὲ σπῆτι· μὲ περιδάλει ἰκτιήσασθαι ἢ ἐπὶ πραγμ. κατὰ τὴν αὐτὴν χρ.: Ἀριστοφ.Ἰνπ.662 αἱ τριχίδες γεννοῖσθ' ἐκαστὸν τοῦδ' ὁλοῦτο [ἀπεριμένον ἐνὸς ὁλοῦτο] ἢ) μετὰ προσέθεν ὄμ. κατὰ ποιητικὰς σημ. προκυπούσας κυρίως ἐκ τῆς μετ' ἄλλων λέξεων συναφείας τοῦ ῥήμ., ὑποκειμένης ὄμως ἐν αὐτῷ τῆς σημ. τοῦ ἀποδοῖναι, ὡς μετὰ τῆς ἀπὸ: Ἐρ.2,78 γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ δεινοῦ ἢ περαίνειν τὸ δ·, Ξεν. Ἀπομν.1,225 γίνεσθαι ἀπὸ τινος [ἀποχωρίζεσθαι τινος] μετὰ τῆς εἰς: Ἐρ.5,38 γίνεσθαι εἰς τόπον [φθάνειν εἰς...], μετὰ τῆς ἐκ (ἐξ): Ἐρ.5,24 γίνεσθαι ἐξ ὀφθαλμοῦ τινι [ἀποδοῖναι τινὶ μὴ ὀρεῶν ὑπὸ τινος], Παισα.4,26,6 ἐξ ἀνδρῶν μιν γίνεσθαι [ἐξοφανεῖσθαι ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ὠθήσκειν] μετὰ τῆς ἐν: Ἐρ.5,33 γίνεσθαι ἐν Χίῳ [εὐρίσκεισθαι εἰς Χίον], Πλάτ. γενόμενος τῆς κβ' ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, γίνεσθαι ἐν ποίησιν [ἀσχολεῖσθαι εἰς τὴν ποιήσιν], Θουκ.1,78 γίνεσθαι ἐν πολεμίᾳ [περιπίπτειν εἰς πόλεμον], Πλάτ. Φλαμ.18 ἐν ὄργῃ γίνεσθαι [ὀργίζεσθαι] μετὰ τῆς διὰ: Ἀριστοφ.Βάτρ.1412 δι' ἐχθρῶν γίνεσθαι τινι ἀποδοῖναι ἐχθρῶν τινι μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ Ἐρ.1,189 γίνεσθαι ἐπὶ ποταμῷ [ἀφικνεῖσθαι εἰς ποταμόν], Ξεν. Ἀκ.3,113 γίνεσθαι ἐπὶ τινι [ἐπιπίπτειν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός], Δημ.5,33 ἐπὶ συμφορᾷ γίνεσθαι [περιπίπτειν εἰς συμφορὰν], Αλγιν.33,4 γίνεσθαι ἐν αὐτοῦ [εἶναι τινὰ μόνον], Πλάτ. Σόλ.14 γίνεσθαι ἐπ' ἐπίδοσις [ἐπιπέσειν] μετὰ τῆς κατὰ: Θουκ.2,21 κατὰ ἐυστάσεως γίνεσθαι [καταμειβεσθαι εἰς φάτριος], Ξεν.ΚΠ 7,14 γίνεσθαι κατὰ τινος [εὐρίσκεισθαι πλησίον ἢ ἀπεναντί τινος], αὐτ.ΚΠ 8,7,27 γίνεσθαι μετὰ τοῦ θεοῦ [εἶναι φίλον τῆς θεότητος] μετὰ τῆς σὺν: Ξεν. Ἀγχα.2,13 ἢ μὲν νῆα σὺν Ἀγχαλάῳ ἐγένετο [ἔκλειν πρὸς τὸν Ἀ·, εἶπε γὰρ μετὰ τὸ μέρος τοῦ Ἀ·] μετὰ τῆς παρὰ: Δημ.305 γίνεσθαι παρὰ τινι [ἐξαρτῆσθαι ἀπὸ τινος] μετὰ τῆς παρὰ: Ἰσοκρ.3,12 γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν [ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν] μετὰ τῆς πρὸ: Ἰλ.Δ 382 πρὸ δαδὸ ἔγενετο [προεχέθησαν ὀδεύοντες] μετὰ τῆς πρὸ: Ἐρ.7,22 γενέσθαι πρὸς τινον [ἀποκλίνειν πρὸς τινος], Πλάτ. Φαιδ.118 Α γίνεσθαι πρὸς τὸν ὄψω [πληροῦσθαι εἰς τόπον], αὐτ. Πολ.604 D γίνεσθαι πρὸς τὸ ἴσασθαι [πληροῦσθαι πρὸς τὴν ἴσασιν], Πλάτ. Ηθ.151 C γίνεσθαι αὐτὸς πρὸς αὐτὸν [συλλογίζεσθαι] μετὰ τῆς ὑπὸ: Ἐρ.7,11 γίνεσθαι ὅπο τι νι ὑπάκεισθαι τῆ γ' 10] ὄμ. φρ. γίνομαι ἀνα κατὰ ἐπὶ πρῶσ. περιπίπτω εἰς σύγχυτον ἢ ταραχὴν διὰ τὴ ἀπροσδόκητον ἢ δυσάρεστον κ. ἐπὶ πραγμ., ὡς ἐν ἐπιλήν, ἐγγράφοι κττ., περιέχουσι εἰς ἀκαταστάσιν), γίνομαι εἴω φρασῶν [ὀργίζομαι καθ' ὑπερβολὴν], γίνεσθαι μάλιστα κούδρια [ἐπὶ πρῶσ. ἐν διαπληκτικῶ, συνελάλησαν ἢ ἐξ ἐρισθὸς εἰνῶς διέστησαν ἐπὶ πραγμ. περιήλθον εἰς πολλὴν ἄταξιν ἢ ἀκαταστάσιν], ἔγινον γῆς μαθῶν [ἐκρημνίσθησαν εἰς ἐρείπια, καταστραφῆσαν] 11] ὀπλῶς εἶμαι: Ὀδ.Β 320 οὐ γὰρ νῆος ἐπὶ ἠθάλοιο οὐδ' ἐρετῶν γίγνομαι, ὄμ. δὲν ἐμῶτα τι γίνεσθαι τούσιν καρῶ ἢ πῶς εἶσαι ἢ, -τι γίνεσθαι ἢ ποῦ ἵσασιν, ὡς ἴσασ' 12] μτγ. προσμ., ἐλάγω, ἢ ἴδαν. Λόγ.64,4 [προσμ.] ἀπράσως μοι δοδεῖσθαι ἢ νικῆσαι... ἢ ἐγγὺς ἔλαβεν τῆς τοῦδε τέχνης, εὐδὲς ἀν ἐγενόμην τοῦ δευτέρου... 13] ἐπιλαβάνοντι τινος, ἐπιχειρῶ τι: Ζωσιμ.5,25,2 ἔγινον τῆς τῶν ἀφθα-

μένων ἀνανεώσεως ἢ ὄμ. ἄμδ. ἀπρῶσ. γίνεσθαι καταβόλας ἐνέργεια, φρονίς: δὲν βλεπῶν ἢ γίνεται τίποτε γιὰ τὸ φτιάξω τοῦ θεοῦ ὄμ. 14] νεῶτ. κ. ὄμ. ἐπὶ πραγμ., φθῶμα εἰς κατάστασιν ὀρθοτήτων μετὰ προηγήθεισιν παρασκευαί, συντελοῦμαι, τελειοῦμαι: ὀκμή δὲν ἔγινε τὸ φαί [δὲν συνετελέσθη ἢ ὀπτησθὲν τὸ φορητὸν], πῆρας ἕνας μῆνας γιὰ νὰ γίνῃ ἡ σκεπὴ ἢ ἐπερατωθῇ], ἔλαβε δὲ ὕδατος γιὰ τὸ ὕμναι [γὰρ συνετελέσθη ἢ ὕμνωσεν τὸν πῆρας ὀρθοτήτων ἀλέων], ἢ) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ καρπῶν, πελαγοῦν, ὀρωμῶς, συνήθως κατὰ πτχ., ποθ. παρὰ κ. γινωμένος βλλ.: ἐφέτος ἔγινον πρῶτα τὰ σταφύλια-τὰ πεπόνια-τὰ ἡλίνα, γινωμένα μουστοῦλια-ἀχλάδια 15] νεῶτ. τὸ γίνεσθαι ὡς φάσις, ὄρος κατὰ τὴν 1, κ.2 σημ., ἢ γένεσις τὸ ὄρος, ἴται ἢ μετὰβῶσις ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν διὰ τοῦ ἥδη προηφῆχοντος ἢ) κ. γεν. τὸ γίνεσθαι ἢ ἀνάσας κίνησις καὶ μεταβολὴ τῶν πάντων.

γινώσκω σπον. κ. νεῶτ. δωρ., αἰολ., ἰων. κ. ἀπὸ τοῦ Ἀριστ. 1, μτγ. κ. συνθ. νεῶτ. γινώσκω δι' ἀποβολῆς τοῦ γ' ἀνομοίωσιν, ἐνεργ. μῶν κ. Ἰνπ. Ἀφ.215 γινώσκω [ἐσφ. ἀνάγν.,] μ.σ. μέλλ. γνώσσομαι, δωρ.κ.Καλλ.Λουτρ.123 γ. ἐν γινώσσει, παθ. μέλλ. γνωσθήσομαι, ὀρ. β' ἔγινον, δωρ.π.Πινδ Π 4,120 γ' ἡλθ. ἔγινον, μέσ. ὀρ. α' π.Μαν.2,51 γινώσασθαι, παθ. ὀρ. α' ἐγνώσθην, παρὰ κ. ἔγινωμαι, νεῶτ. κ. κατὰ μτγ. ἐγνώσθην, καμῶνα γνώσων, γνωρίζω, μαθῶνα κυρίως κατόπιν προσφάτου παρατορήσεως ἢ ἐρευνῆς ἢ πρὸς με ἀνακοινώσεως: Ἰλ.Β 349 πρὶν καλ... γινώσκαι, ἢ τε φεῦδας ἐπάσχεσθαι εἰ τε καὶ οὐκί, Ὀδωκ.3,15 τὴν ἔγινον τὸν ἐρωτα, Πλάτ. καὶ γνώθι, ἢ πεπότησθαι ὁ ἐλατῶν, ἐγνώσθησαν νεώτεροι λαμπροῦσται τῆς δολοφονίας, ἐπιστήμων ἐγνώσθησαν ἱκανόπτες [κινῶσι γνωσθῆς, ἀναφωβήθησιν] ὄμ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημ. ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸ ἴδω, ὅπερ πῆθει εἰς δὴλων γινώσκω προκωποῖσθαι μὲλλον ἐκ συλλογισμοῦ: Θουκ.1,69 γινώσκει δὲ εἰδῶτας περὶ τῶν, Ἀριστ.Α Ἰγ.76,4, 26 χαλεπὸν ἔστι τὸ γινώσκει ἢ ἴδω ἢ μῆ: 2] ἐπὶ πρῶσ., ποιοῦμαι τὴν γνωρίαν τινος: Πλάτ. γινώσκων σε βούλομαι [θέλω νὰ κῆμα τὴν γνωρίαν σου] 3] κατανοῶ τι, τὸ κατανοῶσα, συνήθως ἐν συναφείᾳ πρὸς ἀκολουθοῦσας ἐξηγητικὰς προτάσεις: Ἰλ.λ 10 ἔγινον ὡς θεός εἰμι, Ἀριστοφ. Νεφ.1095 ἔγινωκα ὡς οὐδὲν λέγεις, Θουκ.1,25 γινώσκεις οὐδέμην σφῆριν τιμῶν ὡσάν [κατανοῶσατες εἰς οὐδέμην ὑπὲρ τῆς βοήθειας πρὸς αὐτοῦ], Πλάτ.Πολ.347 D πᾶς ὁ γινώσκων [ἴσουλ ὁ ἐννοῶν τὸ ὁ σκεπτόν, ὁ φρονισμῶν] 4] ποιοῦμαι διὰκριτον, διακρίνω, ἐχωρίζω: Ἰλ.Ε 128 ὡς εὐ γινώσκεις ἡμῶν θεῶν ἡδὲ καὶ ἀνθρώπων [γὰρ νὰ ἐχωρίζεις τοὺς θεοὺς ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπων] 5] ἀναγνωρίζω: Ἰλ.Ε 182 ἀσπίδι γινώσκων ἢ ἀναγνωρίζων ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, αὐτ.: Ὀδ.Η 234 ἔγω γὰρ φέρω τὴν κηλῶν τὴ ἐμῶν Ἰδοσα καλά [ἀνεγνώρισες...] 6] εἶμαι ἐμπειρῶς, ἐκμ γνώσων τινος, Ὀδ.Β 159 ὁ γὰρ οἷος ἀμυλητῆν ἐκέκαστο δριμύτος γινώων, νεῶτ. γινώσκει τὴν ἀγγλικὴν γλώσσαν [ἔξερει ἀγγλικά], κ. νεῶτ. γωμ. γνώθι σαυτῶν [γὰρ γνωρίζω τὰ κατὰ τὸν ἑαυτῶν σπον., τὴν ἰδικὴν σπον φῶσιν καὶ καταστάσιν] νεῶτ. κ. ἐνάρθρως: δὲν ἔχει τὸ γνώθι σαυτῶν [στερεῖται αὐτεπινώσεως, ὀμ.κ. ὀλοῦς ἐπιταίρει] 7] εἰδ. μτγ. κτῶμα σαρκικὴν πείραν, συνέχουσαι εἰς σαρκικὴν μείων: Μέν.558,5 κ.Δ Ματθ.1,25 οὐκ ἐγίνωσκον αὐτὴν ἕως οὐ ἔπειαν τὸν σὸν ἀπὸ τῆς πρῆλ. ὄμ. δὲν ἐγνώρισες ὡς τῶρα ἴδω ἢ ὡς τὸν τῆ ζωῆ γυναικα 8] μ.σ. περὶ οὐκ σχηματίζω γνώμην ἢ κρίσιν περὶ τινος κατόπιν παρατορήσεως κρινώμεν ὡς: Ἐρ.9,2 αἱ περ καὶ πῆρας ταῦτα ἔγινω-

ακον [εξαν και πρωτοτερα την ίδια γνώμη | Δημ. Ι4 περί τής βοηθείας ταῦτα γινώσκω* | κ. νεώτ. μόνον κατ' άρρ. β' άριζω, κρίνω άξιον, άποφασίζω : 'Μα, 174 'Αλλήματα γάρ άγωνισαν δοῦναι τήν θυγατέρα... 'Ασταγέη' | κ. επί δικαστικής άποφάσεως κατά τήν αὐτήν σση. : Δημ. 903 παράνομος γνωσθεῖσα διαίτα (παράνομος κρίσις άποφάσις τών δικαιοτήτων | 9 | επί πρσς. έν δικαστηρίῳ, κρίνομαι άνοχος, καταδικάζομαι : 'Αριστοτ.Ρητ. 'Αλ. 1431.3, 30 γνωσθέντα ζημιοῦσιν αὐ νόμοι, 'Επιγρ. τεθυτάς άναν γνωσθήσ' | 10 | γεν. έλέγχω, κατηγορώ : 'ΐώσ.ΠΙ. 2, 545 έγνω καθ' έαυτού προσάδων (ήλεγξεν έαυτόν, διότι έβρόδυνε | 1 |) σπονιάτα μηδ. καθιστή η γνωστόν, τώ έυμνώ, έπαινώ : Πινδ. Ο. Π. 3, γνῶσομαι τάν άλλείαν Κόρινθον, 'Επιγρ. πάσιν δ' έγνωσαν... Μεγακλέα.

- γνρπλ** κ. γνρπλ βλλ.
- γνρπλ** σπη.λεξ. ε όφοροισιακόο δόξμων (άμφι.)
- γνδα** (ή) δημ. ή σπζ βλλ.), ά. κατασια.
- γνδάρης** (ό) δημ. κ. γνδάς ό ποιμανών, βδσκων αλγασαλοδασκόο, αλόδοο ά. γνδοοδοοκόο | Κρυστ. 'Ηθοοασίαμ. 126.32 και ή γνδάρη ή σαλαγη στρηνγιά στρηνγιά γνκίετα.
- γνδάρης** (ό) δημ. κ. γνδάρης βλλ.
- γνδάρης**-α-ο δημ. κ. γνδάρης, δ. γρ. γνδάρης, ό άνήκων ελς αλγα ή ό έξ αλόδοο, ό αλγείσος ά. κατακίεσις : γνδάρης κράας- τυρί- τομαίρι.
- γνδάρη** (τό) δημ. (αλγίθιονι, κυρίωο τώ μικρόν τήο αλόδοο ή μικρόο ήλικίαο αφε, τώ έρίφιον, ά. κατακίη | συνήθ. κατά πληθ. γνδάρη περιλππ. αλγες και τράγου πάσις ήλικίαο : Ζερβ. μτερ. Π. Β. 583 κτ όδοο κοπάδια γνδάρων μεγάληα εχωμαίριζαν, δ. τραγ. στο 'να βουνό είν' τά πρόδαα και στ' άλλοο είνω τά γνδάρια, παροιμ. φρ. κομραμένο γνδάρη (επί πρσς. άπολεσάντων έξ ίδίωο άνοησίαο ή έκ άόλολο άλλων τήν περιουοαν αυτών | 2 | μηδ. επί άνδράπων, ό άγροίκοο τήν εμφάνισιν, τούοο τράπουο, τήν όμιλίαν κτ. |) επί παιδιών, ό άπίθοοαο.
- γνδάρη** (ή) δημ. δέρμα αλόδοο, τομαίρι γνδάς ή τράγου * 2 | συνεκδ. άσπόο ή δέρματοο αλόδοο ελς ένθεοαν ύγρών, τυρού κτ.
- γνδάρης**-η-ο δημ. κ. γνδάρης βλλ.
- γνδοβλογιά** (ή) δημ. κ. γνδοβλογοο (ό) λαμιάδης ης νόσοο προσάδάλλουοα τάς αλγας.
- γνδοβλογοο** (ό) δημ. κ. γνδοβλογιά (ή) βλλ.
- γνδοβλοκή** (ή) δημ. ή βλοκή τών αλγών, κλόη. άν βόοκομιαν αλγες | τώποο πρσάφορσ ελς βλοκήν αλγών : βουνησίεοο γνδοβλοκή.
- γνδοβλοκός** (ό) δημ. αλόδοοακόο, αλόδοοο ά. γνδάοο, γνδάρης : Ζερβ. μτερ. Π. Β. 583 κοπάδια γνδάρων μεγάληα εχωμαίριζαν εύκολα αὐ γνδοβλοκοί.
- γνδοβλοάστρα** (ή) δημ. τώ πτυνόν αλγούήλης βλλ. ό εύρωποικόο ά. γνδοβούζο, λαγοβουάστρα.
- γνδοβούζο** (τό) δημ. κ. γνδοβούζο βλλ.
- γνδοβραϊκοο** (τό) δημ. κ. γνδοβραϊκή δ. γρ. γνδοβραϊκοο -έκισ στήν, γρ. κεί αλγών.
- γνδοβρομοο** (ό) δημ. άτραπόο άνθρωποική συνήθεοο επί άνωμάλου δάδραφοο, δι' ήο αλγες κυρίωοο διέρχοντα, ά. γνδοάστρα * | γεν. σπηνή, άνώμαλοο και δόοάτοοο άδόοο, ίδίωοο όρενή.
- γνδοζευλα** (ή) δημ. ή περί τώ λαμινό αλγών εύλίην στεφάνη, έξ ήο έξαρτάοντα μικρά κώδωνεοο ά. κουδοσύνιστρα.
- γνδοκάρωο** (τό) δημ. τώ κέραο αλόδοο * | κ. τώ κέραο τράγου.
- γνδοκοπή** (ή) δημ. ποίμνιον αλγών, κοπάδι άπό γνδάρια.
- γνδοκόπιη** (τό) δημ. κ. γνδοκοπή βλλ. : τήν άνοιξη τά γνδοκόπια τραβούν από τώ βουνώ.
- γνδομάντρι** (τό) δημ. μάνδρα αλγών, αλγαστάσιον, μαντρι δια γνδάρια, γνδογρεκο βλλ.
- γνδομονόπατα** (τό) δημ. άτραπόοο δι' ήο διέρχοντα αλγες, μονόπατιά γνδάρια, συγγ. γνδοδρόμοοο.

- γνδοπέται** (τό) δημ. τώ δέρμα αλόδοο (γνδάοο ή τράγου), γνδοπόσαρο, γνδάρια.
- γνδοπόδο** (τό) δημ. ό ποόο αλόδοο * 2 | συνεκδ. κ. επί γννακίοο, ίσχή δόστώθεοο κλήμη.
- γνδοπρόδαο** (τό) δημ. ή πρσς. μόνον κατά πληθ. γνδοπρόδατα (τά) πλίνθη έξ αλγών όμα και πρσδάτων : Καισαρό. Διαμ. έν Σάδ. 3. 126 και μανδίρι τών γνδοπρδάτων * | γεν. αλγες και πρδάτα : Καρκδ. Α Πλάρ. Π. 3 τά γνδοπρόδατα τού Ξαρπίγκαλοο .. συνεπήσαν τώ μαντριά.
- γνδοάστρα** (ή) δημ. γνδοδρόμοο βλλ.
- γνδοτόμαροο** (τό) δημ. κ. γνδοτόπι βλλ.
- γνδοτόπι** (τό) δημ. κ. γνδοτόποο (ό) βλλ.
- γνδοτόποο** (ό) δημ. κ. γνδοτόπι τόποο, έν ά βόοκομιαο ποίμνα αλγών ή γεν. περιοχή κατάλληλοο πρδς βοακήν αλγών, πρδλ. γνδοβοακή.
- γνδν** (τό) νεώτ. νομοσρατική μοιάς τήο 'Ιαπωνίαο.
- γνδνρά** (τό) δημ. δ. τ. τώ Ιερά πληθ. τώ Ιερα βλλ. τά Ιερά άντικείμενα τήο λατρείαο, κ. ίδίωοο τά άρρηο, τώ έν χρί. ές θρησκοευτικήο τελετάο, αλόν τήν θέλαν λειτουργίαο, τά μνημόσυνα, κηδέσιοο κτλ. : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 5. 10 παπάδοοο πάρτα τώ γνδνρά, και σείο, κεριά, άσθησίητε.
- γνδνρά** έπίρρ. δημ. δ. γρ. τού γνδνρά βλλ.
- γνδνράμωο** δημ. δ. γρ. τού γνδνράμωο βλλ.
- γνδνράοο**-ή-ό δημ. δ. γρ. τού γνδνράοο βλλ.
- γνδνρσκιητήο** (ό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν τήο ό-μάδαο τών μαρμαρυγιών.
- γνδνρ** μηγ. κ. γνδνρ (ή) βλλ. : Περιήλ. 'Ερυθρ. Βαλ. 12.
- γνδνρά** μηγ. ά. γνδνρά βλλ. : 'Ορειθ. Σύνοφ. 2. 56. 17.
- γνδνρ** (ή) μηγ. κ. γνδνρ, γνδνρ, γνδνρά είδοοο κασσίας βλλ. : Γολ. 14. 67.
- γνδνρ** μηγ. κ. γνδνρ βλλ. : Διοσκ. Ι. 13 | δ. άνύγην. Ξνγρ.
- γνδνκί** (τό) δημ. κ. -οο κ. γνδνκίοο κ. -οοο (ό) τώ γνδνκίοο βλλ.
- γνδνκίοο** (τό) νεώτ. κ. δημ. τώ γνδνκίοο βλλ. : Παπαδ. Χριστοτύ. Τεμπ. έλθ. 87 έφείρεοο πλατείαν βράκων, γνδνκίοον και τσάκων απόθεωριασμένον βελούδον.
- γνδνλα** (ή) νεώτ. βοταν. γέννοο φυτών.
- γνδνλοο** 'Ησ. ετέροδοβλομοοο.
- γνδνλτινα** (ή) δημ. (γαλλ.) κ. γνδνλτίννα ή λαμητόμοοο βλλ.
- γνδνμάσιοο** 'Ησ. ε σαγόνεοο.
- γνδνμάσιοο** 'Ησ. ε ζευγάναο.
- γνδνμαρνώπιαο** σύνδεσμοοο (ό) νεώτ. άνατομ. ή έτέραο τών προεκβάδων τού βουδωνικοο συνδέσμου ά. κολλήσειοο ή βοθριαίοο σύνδεσμοοο.
- γνδν** 'Ησ. ε σπώ * | δ. άνύγην. τήν.
- γνδαίκα** 'Επηρ. εσφ. γρ. τού γνναίκα.
- γνδατάρηοο**-α-ίκοο δημ. κ. γνδατάρηοο κ. γνδατάρηοοο ό έο ισχυρογνωμοσύνη, πείσμα | γνδατάρη | έπιρρηής, ποδ έχει γνδατάρη βλλ. ά. πεισματάρη.
- γνδατάρηοο**-η-ο δημ. ό κατεχόμενοο από γνδατάρη βλλ., ό πεισματάρηοο.
- γνδατάρη** (τό) δημ. (τουρκ.) κ. Ινάτι (τό) κ. γνδατάρη (τό) ή έξ όρηνη, χόλου ή δυσασρεσκίαο ισχυρογνωμοσύνη και έμμονή είς τι, τώ πείσμα, ή πεισμοσύνη : τόν πιάσανε τά γνδατάρια, δ. διατ. άσε τώρα τά γνδατάρια κί έλα φίλα με στά μάτια * πρδλ. μπουρίνη, χόλασμοα * | κατ' έπέκτ. ή έκ πείσματοο άντιπάθεια ή μίμοοο : μ' έχει γνδατάρη, γνδατάρηοο καμα τώ χατήρι, παροιμ. τώ γνδατάρη βγάδειοο μάτι (τό πείσμα φέρεοο είς κοκόοο πρδξείοο ή ά. είο ζήλοο αυτόο τού πείσμοοοο).
- γνδατάρηοο** (ό) δημ. κ. γνδατάρηοο (ό) βλλ.
- γνδατάρηοο**-α-ίκοο δημ. ό γνδατάρηοο βλλ., ό φύσει ισχυρογνωμωοο, πείσμων.
- γνδατάρηοο** (ή) άρικα έπίρρ. δημ. μετά πείσματοο, μετ' ισχυρογνωμοσύνηοο, πεισματικήο.
- γνδατάρηοο**, δημ. μηδ. παθ. νοοκ. γνδατάρηοοο, όπό χόλου, όπό πείσματοοο, όργίλης έμμονήοο, ισχυρογνωμοσύνηοοοο κατεχόμεοο : γνδατάρηοοο με τώ παραμύριθ.

γινιπτήριον [τό] πάμπαν. ἐπι γινιστήριον σώ-
 ρωθρον, σκούφα.

γίηται ἄνωθ. γίηται ὑποτακτ. ἔνεστ. τοῦ γίνομαι βλλ.

γινώσκων Ἐπιγρ. βοιωτ. γινώμενον, μη. ἔνεστ. τοῦ γίνομαι βλλ.

γινωπῆριος πάλ. [λατ.] ἄρκυκος βλλ.

γινῖς κατά Διοδ. τοῦ γνῖς βλλ.

γινώμενον Ἐπιγρ. γάρτυρ. κατ' ἀπομοίωσιν ἐκ τοῦ γινώμενον, μη. ἔνεστ. τοῦ γίνομαι βλλ.

γίνωος [ὁ] κ. νεώτ. κ. γίνωος κ. γίνωός, Ἐπιγρ. γίνωος ὑποσπόμενος ἡμῶνος ἡμῶνος καὶ θηλείας Ἰη-
 που: Ἀριστ.Λ.21577 β.25 ὁ δὲ ἄρεος ἀναθαίνει μὲν καὶ ὄχει μετὰ τὴν πρῶτον βάλον, ἐπὶ αὐτῆς δ' ὦν καὶ πληροί· καὶ ἄλλη ἐγένετο γίνωος, ὅταν ἀναθῆ ἐπ' Ἰππον θηλείας ἢ νεώτ. ὁ ἐκ θηλείας ὄνου καὶ ἄρρεος Ἰππου γίνωος, εἰδος ἡμῶνος ἢ μὲν, ὁ μικρόσωμος, ὁ ἀνεπαρκὺς διαπλάσεως ἡμῶνος ἢ ἵππος: Στράβ.4,6,2 ἐντεθεν δὲ εἶσιν οἱ γίνωι λεγόμενοι ἴπποι τε καὶ ἡμίονοι.

γίνωος [ὁ] κατά Δ.γρ. τοῦ γίνωος βλλ.

γίνωός [ὁ] δ. ἀναγ. τοῦ γίνωος βλλ.

γίνομαι κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ γίνομαι βλλ.

γινόμενον [τό] κ. νεώτ. μη. ἔνεστ. τοῦ γίνομαι, γίνομαι βλλ., τὸ ἐξ ἀφελόμενον παρῶν: Ἐπιγρ. ἀναγραφὰ τῶν δεδωκότων τὰ πόλι ἀπέλευθέρων τοῦ γινόμενον τὰ πόλι, Πόλι. τὰ ἐπιδέκτα καὶ τὰ γινόμενα· 2) μωθ. τὸ ἐξαγόμενον παλλα-
 πλασιασμοῦ δύο ἢ πλείονος· συναλικῶν γινόμενον [τὸ ἀβρισσιον τῶν μερῶν γινόμενων].

γινόμενος-η-ο δημ., ὄρθατ. γρ. γινόμενος βλλ. ὁ ὥριμος: 2) κ. μητ. ἐπὶ τὸ σῴματός ἢ ἐπὶ τοῦ νοῦ, ὁ ἄριτος διὰ τὸ χρόνον διαπελασμένος: Βάρκ. Ἀπολ.Σακρ.δ/7 στήν ἀρχὴ μὲ τ' ἀγούρω μιλά μου κὶ δατερα μὲ τὸ γινόμενον.

γίντις [ἡ] νεώτ. γλῶσσα λαλουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων κυρίως ἐν τῇ βορείᾳ καὶ τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ.

γιντιστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλῶσσαν γίντις βλλ.: γιντιστικὴ φιλο-
 λογία [ἡ γεγραμμένη ἐν τῇ γλῶσσᾳ γίντις].

γίνωμα [τὸ] δημ. κ. γένωμα κ. γινωιστ[ὴ] ἡ πρά-
 ξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γίνομαι βλλ. κατά πο-
 κιλίας χρήσεις, ὅταν ἐπὶ καρπῶν ἢ ὀριμότης, συνεκ-
 καὶ ὁ χρόνος καθ' ὃν συμβαίνει αὕτη: τὸ γίνωμα τῶν σταφυλιῶν, - τὸ γίνωμα τοῦ φαινοῦ.

γινωμένος-η-ο δημ. ὁ γινόμενος βλλ.

γινώσκω κ. μον. κ. νεώτ. τ. τοῦ γινώσκω βλλ.

γίηται ἴσα. « γιήσεται ».

γίω ἴσα. « αὐτὸς ».

γιάδρομο [τό] δημ. κ. λιόδρομο βλλ. τὸ φυτόν ἡλιότροπὸν τὸ εὐρωπαϊκόν.

γιάθος [ὁ] δημ. εἶδος ἐξανθήματος ἴδιος ἐπὶ τῶν μασσῶν αἰγῶν κ. ἀ, γαλοκίτοφρον ζῶων, ὁ ἴσθος πρόβ. ἴσα. « ἰονθόδος αἰγῶς . ἰονθῶς ἐκθόσης ».

γιάκος [ὁ] δημ., δ. τ. τοῦ γιάος θωπευτικός ἢ καὶ εἰρωνικῶς λεγόμενος ὁ υἱός: Πολιτ. Εκκ.Τραγ.40,7 ἡ ἀγάντευς τοῦ γιάκος σου μπροστὰ ἀπ' τὰ παλληκάρια, - νὰ χαρῆς τὸ γιάκος σου!

γιάλασσης [ὁ] μον. [τουρκ.], δ.γρ. -ης ὁ οἰκέτης, ὁ διὰ στενῆς φιλίας συνδεδεμένος: Καισάρ.Δαμ. ἐν Σάβ.3,66 πῶς νὰ πολεμήσωμεν ἡμεῖς μὲ τοὺς ἀδελφούς μας καὶ τοὺς γιάλασσίας μας.

γιάμα [τὸ] δημ., δ. τ. τοῦ γέμα βλλ., κυρίως τὸ πρό τῆς μεσημέρια λαμβανόμενον φαγητόν, τὸ ἀριστόν, τὸ κολλαστό ἢ κ. τὸ κατά μεσημέριον, τὸ γέμα· 2) δδ.συνεκδ. τὸ μετὰ τὸ πρῶτος καὶ μεσημέριος μέσον χρονικὸν διάστημα ἢ δημ. κ. ἡ μεσημέ-
 ριος τὸ μεσημέρι: Κρυστ.Περδικομάστα 137,20 τὸ γιάμα ὁ πετροκόπτης, τ' ἀποδόχο ἢ τρυγόνον, Πολιτ. Εκκ.Τραγ.145,12 ὄρχεται ἀγρὰ τ' ἀποταχὸ καὶ πῶρῶρα τὸ γιάμα· 3) [γιομίζω] τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, ἐν φῶρῃσκαται ὁ ἥλιος κατά τῆς

μεσημέρια, κ. γέν. ἐπὶ τῶν ἡσπέρων τὸ μεσομέρι-
 νημα: δ. τραγ. ὅσο νὰ ἔκασθ' ὁ ἀγέριμος, νὰ πάη ἢ ποῦλια γιάμα.

γιοματάρι [τὸ] δημ. ὁ ἐκ νεωστὶ ἀνοηθέντος βυτίου λαμβανόμενος οἶκος, ἀντίθ. οἶσμος: Βλαχον.Προσβλ.173 τὸν εἶλον κράτει νὰ βρεθῆ τάχα σ' ἐνα νὸ ἀνοίμα γιοματάρου.

γιοματῆς δημ. γεματίζω βλλ.: παροιμ. ὀνομαστικῶς σπῆτι του, δεινὸς ἐπὶ χωράφι (ὁ διακόπτην τὴν ἐργασίαν του κοῦστωτερε!)

γιοματίζω δημ. κ. γεματίζω κ. γεματῶω λαμ-
 βόνα γεύμα, γεματίζω, ἄριστόν, τρώγω: Ἐρω-
 τόκρ. β.434 ὄλλικη νὰ φῶς τ' ὄνεινο γλεκτό, ποῦ ἔδα δὲ γιοματίζω, Πολιτ. Εκκ.Τραγ.165,5 ἔλα, καλέ μ', νὰ φῶς φώμι, ἔλα νὰ γιοματίζω.

γιομάτος-η-ο δημ., δ. τ. τοῦ γεμάτος βλλ. ὁ πλῆρης, μεστός: Πολιτ. Εκκ.Τραγ.121,40 τὸν μα-
 στραπὰ φῶς ἄρπασε, κρῆσι ἄτανε γιομάτος· ἢ δημ. κ. μητ.: Σολωμ.Φραγκικῶν Φραξίερ 2 καὶ στοὺς κρυφούς τοῦ λογισμοῦ χάρι γιομάτους εἶπε, Βολωγρ. Σαμουήλ 47,39 σὺν νὰ τανε λαγα-
 ριστῆ καρδιά, ζῶη γιομάτι ἢ εἰδ. γιομάτα πα-
 νιά, ἐπὶ πλοῦτα, τὰ ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ οὐρίου ἀνεύου κολλομένου ἰστιά, ὅθι μὲ γιομάτα πανιά τὸ κατ' οὐρίον πλέειν: πρῶτα ἔχουσε τὸν κούριον μὲ τὰ πανιά γιομάτα, Καρκ.β.Α Πόλορ. 23 βλέπω μιά φρεγάδα μὲ γιομάτα πανιά ἢ συν-
 εκδ. ἐπὶ ζῶων κ. δὴ ἐπὶ ἀνῶν, ἐπυραῖος, ἔδω-
 μος ἢ φρ. σὺν γιομάτα πλῆρης ὄλογίας: φῶγαρε στὰ γιομάτα, - μάλωσαν στὰ γιομάτα [ἐφιλοκίησαν, ἤρισαν ἀφορῶς, ἄντικος].

γιομέλος-η-ο δημ. [λατ.] κ. γέμελος βλλ.

γιομίζω δημ. κ. γιομίζω, δ. τ. τοῦ γεμίζω βλλ.

γιομίσση [ἡ] δημ. κ. γιομίσση κ. γέμισση ἢ γέμι-
 σσις ἢ πληρωσις: γιομίσση τοῦ φεγγαροῦ [γονοέ-
 ληνος]· 2) εἰδ. ἐπὶ ἔξωτοις, τὸ ἐπιθετικόν πρὸς ἀπτην ἀνεύουσαν κορούκεμα, ὅταν ἐν πτω-
 κῶ, κολλοκίνθη, ζῶη κτ.

γιομία [τὸ] δημ., δ. τ. τοῦ γέμισμα βλλ.

γιομισμένος-η-ο δημ. κ. γεμισμένος μη. παθ. παρκα τοῦ γιομίζω βλλ. ὁ πληρωμένος, γε-
 μάτος: Βαλαφρ.Στηροίρη.Μ.16 καὶ στ' ἄλλο στέκει ἔξωνω τουρέκα γιομισμένο.

γιομῶς δημ. κ. γιομίζω βλλ. γεμίζω π. πληρῶ:
 Πολιτ. Εκκ.Τραγ.151,17 ἐκεῖ πῆγα νὰ πῶ νερό, νὰ πῶ καὶ νὰ γεμῶσω [τὴν ὄδον], Σολωμ.Εὐεθ. Πόλορκ.β.24 σὺν τοῦ Μαγαθὸ τῆς εὐωδίας γιο-
 μῶζου τὸν ἄρατ· 2) ἀμτ. πληρούμαι, γεμίζω ἐγὼ ὁ ἴδιος: Κρυστ.Τριγύς 5 γιομῶζει ἀπὸ μο-
 σχοβολιά μὲ τὸν ἀνάσσω τῆς φρ. τῆ γιομῶσα [τρώγων ἐκροτῶσθη] ἢ ἀπλῶς ἔβρανον].

γιομορφῶς-η-ο δημ. ὁμορφος βλλ.

γιορνανάτος-η-ο δημ. ὁ φέρων περιδέραιον, γιορνανὸν βλλ.: ἢ συνεκδ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀ περὶ τὸ ὄνο στήθος περὶ τὸν τράχηλον ἢτων πτεῖα χρέ-
 ματος διαφορῶν ἢ τὸ ὄλον πτεῖμα, ἐν εἰδει πε-
 ριδέραιος: οἱ γιορνανάτες πέρδικες ἢ δημ. κ. ἐπὶ ζῶων ὁ κατά τὸ τρίχωμα τοῦ λαμποῦ ἔχων στήματα ἐπερόδου: κατεῖκα γιορνανάτα.

γιορναντῆ [τὸ] δημ. [τουρκ.] κ. γιορναντῆν βλλ. κ. γκερνάντι τὸ περιδέραιον, ἴδιος τὸ ἐκ χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν νομισμάτων ἀποτελούμενον.

γιορτάζω δημ. κ. γιορτάζω, ἀορ. [ἐμψύχασα ἐσπράξω βλλ., τιμῶ δὲ] εορτάζω, πανηγυρίζω π:
 Βολωγρ.Λεῖφωνα 73,77 νὰ ἱβῆ τὴ νεκροθάσση καὶ νὰ τίνη γιορτάζω, Κρυστ.Σακρ.Αδου 2,362 ἐμψύχων Χριστογένενα, γιορτάζωμε τὴ μέρα· 2) ἀμτ. σχολιάζω, ἐθέλων τὸν ἐργασίαν μου πανηγυρίζω ἐπὶ τῆ εὐφροσύνης: ἀδριο δὲ γιορτάζω-
 με τὴν ἡμέτερον τῆς ἀνεκτάσσεως· εἰδ. ἐπὶ τῶν ὄντων ὀνομαστικῶν ἐορτῶν, γενέλια κτ.: ὁ Πέτρος δὲ δάβρω στὸ γραφεῖο, γιατί γιορτάζει· 3) ἐπὶ

θελών προσώπων, γεν. πανηγυρίζω τήν μνήμην : πάντα γιορτάζουμε τόν Άγιον Ισιυρίδιωνα ή τού Άγιου Ισιυρίδωνα' || κ. έν άμτθ. έκφωρθ' : ή Παναγία γιορτάζει πολλές φορές τό χρόνο' || έπι προσ. άγν τήν έπι τώ όνόματι μου έορτήν κατά τήν ήμέραν τής έορταστικής μνήμης άγίου : γιορτάζω τ' άπ Γιάννα τού 'Αποκεφαλιστή' 4) τό παθ. γιορτάζωμαι κ. έν μέσ. σμμ. τιμώμαι δι' έορτής, πανηγυρίζομαι ή τήν έπι τώ όνόματι μου έορτήν άγν : ή Παναγία γιορτάζεται πολλές φορές τό χρόνο, - πέρουμε γιορταστικά στό βουνό.

γιορτάσι [τό] όσμ. ό έορτασμός τό μετά νομικής έορτάζουν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 79,22 ή νύχτα έχει γιορτάσι πά στ' ουράνου τά ζωοειρήνια πλατία.

γιορτασιά [ή] όσμ. ή έορτή, ή τέλεσις τής έορτής. **γιορτάσμα** [τό] όσμ. κ. γιορτασμός βλ.βλ., ή τέλεσις έορτής, έορτασμός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37,3 κ. άγνάντεφα στό μάτια σου καθρεπτιζόμενο νά 'ναι κάποιου θριάμβου γιορτασμα.

γιορτασμός [ό] όσμ. ό έορτασμός, τό γιορτάσμα. **γιορταστής** [ό] όσμ. πληθ. -άδες [οί] ό έορταστής, ό πανηγυριστής : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 64,8 καθώς πάν μέ τραγούδια οι γιορταστές' || συνεκθ. ό έορταστικός, ό έορταστικός τήν όσν, τήν έμφώνων έχων : αυτ.29,13 νοικοκυρά παντού ή έλιά, γιορταστής τ' άμπίελι.

γιορταρός-ή-ό όσμ. κ. γιορτινός κ. γιορτιαστικός ό τής έορτής, ό καθ' έορτήν φερόμενος : Βιζυν. 'Απίθεις Αόρας, Γάμ.9,9 φορούν τά δένδρα γιορταρό, μωσχάτα τά λουλουδιά.

γιορτή [ή] όσμ. ή έορτή βλ.βλ. ή πανήγυρις : Βαλαμ.Ψυχουσόθβατο 67 άπόφε οι πεθαμένοι μεγάλην έχουνε γιορτή, Κρυστ.Καλόγ.Κλειε.12,56 ξεχωριστή θά στήσουμε γιά σε γιορτή καί σχόλη' || είδ. ή έπι τή ήμέρα τού όνόματός ή τών γενεθλίων έορτή : σήμερα έχω τή γιορτή μου.

γιορτιάζω όσμ. δ.τ. τού γιορτάζω βλ.βλ.

γιορτιαστικός-ή-ό όσμ. κ. γιορτιαστικός βλ.βλ. **γιορτιάτικος-η-ο** όσμ. κ. γιορτιαστικός, γιορταρός κ. γιορτινός βλ.βλ., ίδίως έπι ένδυμάτων, ό φερόμενος κατά τής έορτής, ό έορτικός : Κρυστ. Καλόγ.4,31 κί εντ' όλοι στες γιορτιάτικες ντυμένοι φορεσιές' || συνήθ. τό αυθ. πληθ. γιορτιάτικα [ένν. ρούχα] ως ούσ. ή έορτικός περιβολή : Λοσκαρ.Ληξ.2,208 μά έκειός πού φόρειε τά γιορτιάτικά του.

γιορτινοντυμένος-η-ο όσμ. ό φέρων έόρτιον περιβολήν, πού φοράε τά ρούχα τής γιορτής, τά γιορτινά του : Κερκθ.Λ Πλώρ.19 γιορτινοντυμένοι γύριζαν στό σκαριά.

γιορτινός-ή-ό όσμ. κ. γιορταρός, γιορτιαστικός, γιορτιαστικός κυρίως έπι ένδυμάτων, ό καθ' έορτάς φερόμενος, ό έορτικός, ό σκολιδικός άντίθ. κοθήμερινός : τήν Κυριακή θά βάλουμε τά γιορτινά μας' || έπι προσώπων, ό έορτινά ένδεδυμένος : Βλαχογ.Ποληκάρια Παλιά 27 όπου περιμεναν οι άλλοι χωριανοί άπ' τό Ράγγι γιορτινοί κί άρματμενον' 2) ό καθ' έν άγεται έορτή : γιορτινή ήμέρα' || έορταστικός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 31,6 έτσι γιορτινή γασά ή δική σου σκέφν.

τό βουναχώρι κατέθηκε στό πανηγύρι μέ νταούλια καί μέ πλιτζές' 2) κατά πληθ. τά γιορτολόγια περιόδους έορτών εκκλησιαστικών έν συν-εχεία : τά γιορτολόγια τού Πάσχα - τών Χριστουγέννων- πρόθ. έορτολόγιο.

γιορτοχαροκόπι [τό] όσμ. κώμος έορτής. **γιορτοχαροκόπος** όσμ. ό έν έορτασμός έλευθέριος' || ό διαπαντός καί εύθύμως διάγιον ως έν έορτασμός : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 13,5 πάθοι τής νιώτης γελαστοί καί γιορτοχαροκόποι.

γιάς [ό] [ή] μον. κ. όσμ. κ. υγιός κ. γιάκος βλ.βλ., ό.γρ. γιάος ό υιός βλ.βλ., τό άρρεν τέκνον : Έρωτόκρ 8 165 ήτον τού Ρήγα τ' Αναπλιός ό γιάος ό κανακάρας, Ψυχάρ.Ταξίδι 129 ό γιάος τού ήξερε γράμμαρα, Πολιτ.Έκλ.Τραγ.25,2 ό γιάος τού γέρου βασιλιά είχε στα πόδια του φερά' || παροιμ. κατά μάνα, κατά κόρη κατά γιά καί θυγατέρα [τά τέκνα θμοιάζουσι προς τούς γονείς].

γιάς [ό] [ή] όσμ. τ. τού ίός [ό] βλ.βλ., κ. γιάρι [τό] δηλητήριο, φαρμάκι' || είδ. τό έξ άκασσιτερώτου χολκού μαγειρικού σκευούς δηλητήριον 2) κατ' έπέκτ. πάσα ούσία πικρά τήν γεύσιν.

γιάστρα [ή] μον. όσμ. [Ιταλ.] κ. γκιάστρα βλ.βλ., άγώνισμα δύο ίππων φερότων βαρείων πανοηλιαν καί δόρυ άνευ σίχμηδ, ά. κονταροχτύπημα.

γιοδαρλάρια [τά] όσμ. [τουρκ.] έδεσμά τι σκευαζόμενον εις σφαιρικούς εύμεγεθεις βλωμαίς έκ μάξης κρέατος τετημημένον εις λεπτά τεμαχία [λειαναστού], όρούσης καί καρμευματόν.

γιουθέτσάδα [ή] όσμ. κ. γιουθέτσι [τό] βλ.βλ.

γιουθέτσι [τό] όσμ. [τουρκ.] έδεσμα παρασκευαζόμενον έκ κρέατος, ζυμαρικών καί διαφόρων άρτυμάτων όπιωμένων έν κλιβάνω, τό κριθανοτάι : Παπαδ.Χριστούγ.Τεμπέλη 17 έφέλεσαν τούς έκλογείς καί κησούν καί ρακί καί γιουθέτσι' || κ. τό εκ τιων χόρτων, σπον γεωμήλων, κολοκυθίων, κατά τόν ως άνω τρόπον παρασκευαζόμενον : γιουθέτσι νηστήσιμο' 2) συνεκθ. είδ. καί τό πλήνον σκευός τό προς όπτησιν γιουθεσιτού πρόσφορον : άγόρασα ένα μεγάλο γιουθέτσι.

γιούζμπασης [ό] όσμ. [τουρκ.] έκαστοίναρχος, βαθμός έν τώ τουρκικώ στρατώ άντιστοιχών προς τόν τού λοχαγού.

γιούκος [ό] όσμ. κ. γούκος κ. οίκος τό σύνολον στρωμών, κλινοσκεπασμάτων καί όθονών, τών μετά τήν εκ τού ύπνου έγερσιν εύθετουμένων κατ' όρθωγώνιον στοιδίην, άποθετουμένην έν γωνία τού δωματίου ή έν βαθεί επίτρηδες έρμαρίψ τού τοίχου : βάλε κί αυτή τήν κουβέρτα στό γιούκο' || πάσα στοιδή κλινοσκεπασμάτων, στρωμών, όθονών, ταπήτων κ. ά. ύφαντών όμου φιλιατομένων, ίδίως τών προοριζόμενων προς προίκισιν : έχει ίδιομο τό γιούκό της κί όλο τώ νοικοκυρε τά της, Βλαχογ. Ποληκάρια Παλιά 45 μιά χιλιάδα τάλλαρα ή καθαμιά καί μέ τά προικιά στό γιούκο ή στόν άργαλειό' 2) συνεκθ. κ. τό έν τοίχφ δωματίου οίκιας βαθύ έρμαρίον τό προς τοσθέτησιν γούκος τό δωμάτιο έχει κί ένα πλατύχωρο γιούκο, **γιούλης** [ό] όσμ. ύποκορ. τού γιάς [ό] βλ.βλ. βωπευτικός έκθερούμενον : Πολιτ.Έκλ.Τραγ.220,8 υνά

περί τήν κορυφήν του φυτού κρονον φύλλων δι' ών εν μέρει παρασκευάζονται ορωματώδη σπικα.
γιοιανάν (τό) δημ. τουρκ. ο Έλλην Γιωνί.
γιοιανανλής (τό) δημ. τουρκ. ο έξ Έωνας ήται έξ Έλληνικής χώρας, ο Έλλην τó γένος, ο γιοιανός.
γιοιούγρια (ή) δημ. κ. γιοιούρια έφοδος, έφορμιας, δ. γιοιούρια βλ. ΜΜ έκαμε γιούρια κα κοντά γιά να τασκώσά το φρονά, Ζερβ μπα 'Ιλ.Ε 577 και ν' αντιπαικνικα αλοάνα στού εχθροδ τή γιοιούγρια' || ώς έπιφώνησι, έμπαρόι: Κορβ. Α Πλάρ. 2) γιοιούγρια έκραζε ο πρωτομάστορας
γιοιουγάρω δημ. κ. γιοιουντάρω κ. γιοιουντ'άω παιούμι έφοδος, έφορμά. κάω γιούρη βλ λ
γιοιουβί (τό) δημ. κ. γιοιουρνί (τό) βλ. λ
γιοιούρτα (ή) δημ. κ. γιοιούρτα κ. γιοιουρνί (τό) χειριζότα πολλίνος έπενδύτης γυναικίος, ή άνδρικός, φερó μενος υπό χωρικών πρβλ ασκούνη, σκούνη.
γιοιουρντανάτος η-ο δημ κ. γιοιουρντανός βλ λ
γιοιουρντάνι (τό) δημ. κ. γιοιουρντί βλ. λ
γιοιουρντάρω δημ. κ. γιοιουρντ'άω έφοδος παιούμι, έφορμά. ένωω γιοιούρια, γιοιουγκάρω
γιοιουρντί (τό) δημ. κ. γιοιουρνί (τό) ή γιοιούτα βλ. λ
γιοιουρντ'άω δημ. κ. γιοιουρντάρω βλ. λ
γιοιουρούκα (ή) δημ. θηλ. τού γιοιουρούκος βλ. λ
γιοιουρούκας (τό) δημ. (τουρκ.) θηλ. γιοιουρούκισσα κ. γιοιουρούκος, θηλ. γιοιουρούκα, πληθ γιοιουρούκοι (οί) κ. γιοιουρούκιδες κ. γιοιουρούκι (τά) λαός όργανικός και νομαδικός εν Μ. Ασία' || ο έξων Τρόπους, ήθας νομαδός, άπολλιστός' 2) ήθας κατά τόν πληθ. γιοιουρούκι (τά) περιληπτ. τά στήθη τών δια παρανόμου βίβας ποριζόμενων τά τού βίου, οί εκ λεπτασών άποζώντες νομαδός.
γιοιουρούκια (τά) δημ. θηλ. γιοιουρούκας 2.
γιοιουρούκισσα (ή) δημ. θηλ. τού γιοιουρούκας βλ. λ
γιοιουρούκας (τό) δημ. κ. γιοιουρούκι βλ. λ
γιοιουρντ'άω δημ. κ. γιοιουρντ'άω γιοιουρντ'άω βλ. λ
γιοιουρούσι (τό) δημ. (τουρκ.) έφορμιας, έφοδος, έπίθεσις, γιοιούρια : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 16, 17 τρία γιοιουρούσια ν έκαμαν τά τρία άράδα άράδα' || είδ. έν φρ. κάων γιοιουρούσι έφορμά, κάω έφοδος, έπίθεση' || κ. μπφ. όπεξαρύ, καταγράμμαι, νοσηφίζω : έκανε γερó γιοιουρούσι από τα μιμητήριο ο διευθυντής του κ έγιν άφαντος.
γιοιουρουσά άω δημ. κ. γιοιουρουσάω έπί αλήθους, προχωρó ή εισέρχουμι σου, έφορμά συνεβόμενος : μόλις άνοιξε ή πόρτα, γιοιουρουσάσμε. άλοιμάσ' || γεν. έφορμό, κάω γιοιουρούσι βλ. λ : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 7, 15 βριστά δίνει τ' άλόγου τού, στη μέση γιοιουρουσάσι.
γιοιούρτι (τό) δημ. (τουρκ.) είδος καρπού παραγομένου έξ άρνων λιπαρόβέντων.
γιοιούσουρι (τό) δημ. είδος μέλανος κοραλλίου : Κορκβ. Α Πλάρ. 54 και έφερζώμα τó σταχυομμένο γιοιούσουρι μ' ένα μόν τίνωμα.
γιοιουστίτσια (ή) δημ. τó φυτόν Ιουστικία βλ. λ ή άδατάδα.
γιούχα δημ. όδριστικόν έπιφώνημα εις έκδηλώσιν άποδοκιμασίας, αντίθ. ζήτω' || κατά πληθ. ώς ούα, γιούχα (τά) οί γιοιουχαίοι βλ. λ
γιοιουχάω νεώτ. κ. δημ. κ. γιοιουχάω φωνώζω γιούχα βλ. λ, άποδοκιμάζω ή όδριζώ τινά διά γιοιουχαίωσιν : Παναγιω. Άγιον Όρος 64 γιά να γιοιουχαίσοτόν μέσα στόν Ιησοφόρο άπ τó πληθος.
γιοιουχάσιμα (τό) δημ. ή πράξις τού τó άποτέλεσμα τού γιοιουχάω βλ. λ, ο γιοιουχάσμός βλ. λ : Κορκβ. Ζητιάνος 74 μόλις έφθασεν άπ' ένω, τόν έδεχθήσαν οί συνθητάτες τού με γιοιουχάσιμα.
γιοιουχάσμός (τό) νεώτ. κ. δημ. κ. γιοιουχάσιμα (τό) βλ. λ ή έκφώνησις τού άποδοκιμαστικού έπιφώνημα γιούχα βλ. λ, ή ή όρι. ούτοσ άποδοκιμασία.
γιοιουχαρίζω δημ. γιοιουχίζω βλ. λ
γιοιουχάρισμα (τό) δημ. τού γιοιουχάσιμα βλ. λ

γιοιουχάρω δημ. κ. γιοιουχίζω βλ. λ
γιοιουφαγκλιά (ή) δημ. τó φυτόν τόν τού άγρού.
γιοιουφάλλι (τό) δημ. τού φυτόν τόν τού άγρού και τó άθος αυτού ά άγρο-οβιόεττα Σολωμ. Έλεός. Πολιορκ. Περασμός ύποσηρ. 2 στιχ 9 σέ γη, σέ κίβρα, σέ γαλό, με ράδο, με γιοιουφάλλι.
γιοιουφάρι (τό) δημ κ. γεφύρι βλ. λ, ή γέφυρα : τής Άρτας τó γιοιουφάρι τίτλος δ. τραγ. Ι. Πολιτ. Έκλ. Τραγ 224, 12 να γέτω γής να με πατόξ, γιοιουφάρι να διαβάσης, Ζερβ Τραγ ΚΚ 45, 13 βουλήθηκε να κάω γιοιουφάρι δίχως θέματα.
γίνα (ή) δημ. τή βλ. λ ο κοινός, έντομον παράσιτον τών άμφελων.
γίνασολιτης (τό) νεώτ. όρυκτολ. παραλλαγή τού όρυκτου χολαζίου
γίναφίνη (ή) νεώτ. ζωολ. ζών θηλαστικόν άποστηών κ έν άπολιθώσει
γίφλάντα (ή) δημ. τó έξ άνθέτων, φάλλων, κλοδισκων πλέγμα έν χρ πρός πλασισμόν και γεν. διακόσμηση θυρών, παραθύρων κώων κττ. || κατ' έπίετι. πόν άνδόσησιμον κέντημα ή ζωγράφημα ή άνάγλυφον σχηματισμόν έπιθηκας συνεχός κόσμημα.
γίφρασι (τό) δημ. αντί γιοιουράσι (τό) βλ. λ : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 51, 4 άληστα τó τούφεκα σας και βγάτε τά σαβιά σας, γίφρασι γιά να κάμωμε να φτάσοτε τó Πράδι.
γίς 'Ησ. « γιάς, και γή, και Ιοχός » | κατά Διόρδ. τού και Ιοχός, πρβλ. ζς.
γίς (ή) μην. τού λημισιον φυτόν Ιηπουρις (ή) βλ. λ, έξων ήνας ώς οί τρέχες όρρας ήππου. Διοσκ. 4, 66.
γίσιμα 'Ησ. « είδαν ».
γίσιος 'Ησ. « φερόσ », πρβλ. ΑΠ 4, 73 (παράρτ.) τί φθονείας τούτου τή σε θάλλον γίσι : γίσιον 'Ησ. « τσον » ιδ. άνών γίσιόν).
γίσιόν γίσιον βλ. λ
γίσαν 'Ησ. « κίμρόν τεχός » | δ. άνών γίσιον).
γίσικος (τό) δημ. κ. ήσικος βλ. λ ή σιά.
γίσιμανθίνης (τό) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτό τού μονοκλίνους κρυσταλλίνου συστήματος.
γίσκα Στέφ. Βυζ. έν λ. Μονόγλωσσ. « γίσκα γάρ τή Κορών φωνή λίθος έρμηλιεσται ύν δέ τούς πλακώδεις και μελανκώδεις λίθους γίσκα λέγομεν ».
γίστια 'Ησ. « έσχόρα » | κώδ. έσχάτι).
γίστιος 'Ησ. « τισουροί ».
γίστιω 'Ησ. « παύσομαι ».
γίσχόν 'Ησ. « είσχον ».
γίτα 'Ησ. « ήτα » | κώδ. ήτα).
γίταγινή (ή) νεώτ. χημ. χημική ένωση έξ έδρωλύσεως τής γιτώνης βλ. λ
γίταν (τό) πάπ. λ. άμφ. ένικός, τσως τó αβόιον.
γίτανος 'Ησ. « τά θάο αβόια » | ήτοι τός όρχεις).
γίτανίνη (ή) νεώτ. χημ. χημική ένωση.
γίγγω (τό) δημ. έσφ. γρ. τού γίγγωμο βλ. λ
γίγωμα (τό) δημ. κ. γίγωμα ή όξείδωσις σκωρίας τού χαλκού ή δ. αλητηριώδη όξειδωσις έντονος μεταλλου, ιδίως ή τού χαλκίνου μαγειρικόσ σκεύους : από καιρό είναι ακαθάριστό τó τού ή έχει γίγωμα (ή άγκωμα) || μ. γίγωμα κ. ό έξ τής όξειδώσεως ιός : όρωσπισσας από τó γίγωμα πού έλετ τó φαί μαγειρεμένο με άγνώστον τέντζερ' 2) μπφ. ή ύπουλος έχθρότης, τó κρύβιον μίσος, τó μιστικονον : τó γίγωμα πού χαι ή ψυχή του, τόν άρρωσάτ' πρβλ. γίγωω έν τή αύτ. σμ.
γίγωματις δημ., όγρ. τού γιοιουχίζω βλ. λ : Κορκβ. Α Πλάρ. 35 γίγωματιζε με σκλήην όρεψ.
γίγιμος η-ο δημ. μπφ. παθ. παρακ. τού γίγωω βλ. λ, έν έπιθ. χροσίος, κατά τας σμ. τού ρήμ. : γίγιμος τέντζερης (πλήρης Ιού, Ιοχρού σκωρίας) || μπφ. έπί τού ούρανου, ο Ιοχρούς ο έλαφρώς συνεφώδης' || όμ. γίγιμητα μέρα | καθ' ήν ο όδρανός είναι Ιοχρούς και έπικροτόσ διαπτραστικόν φόχος Γ 2) μπφ. ό μιστικος, ο ύπουλος έ-

χρευόμενος: || ό διά τήν ευτυχίαν τών άλλων κρύφα αχθόμενος: ό γιωμένος άνωμένος προκα-
 κάη κα γαίρη δέν έχει: || κ. ό έμποδος τών, κατά
 τήν κρίση του έπένροντος, κακών φρονημάτων αυ-
 τού έξύμενος: είναι βασιλόφρονας- δημοκρατικής-
 άθως γιωμένος: πρβλ. έν ειδ. σημ. βασιμύος.

γιώνω δημ., άόρ. έγωσας, μη. παθ. παρακ. γιω-
 μένος βλλ. ίδιος επί χολκίμων σκευών, ών απερί-
 δη ή έσκαθεν καταίτερως έγω δέδωμαι, πρασί-
 νη ακρίαν επί της έπιφανείας μου, Ιούμαι, γαι-
 νώζω: έγωσας τό τήγανι - ή κατασρόλα - τό χα-
 ρανί? 2) κατ' έπέκτ. επί γής, έπλ έρείπιου, πα-
 λκού τοιχου κτ., πρασίτως κατά τόπους έξ Ισχυρή
 χλόης, χορτοριάς: άπό τόπος διαδοθέν παρα-
 τήρνω έγωσας τό παλιό μονοπάτι, - γιωμένα εδώ
 κ εκεί τό τείχια του ρείπιου κάστρου? 3) μηφ.
 επί προσ., ύπό μίσους, φθόνου, άδίαλλαξίας, μη-
 σιακίας κρύφα κα έμύνηος κατέχρασι, αίνεσι ύπό
 τούτου δηλητηροδομαι, πρασίτως ή έννεκα τούτου
 δηλητηρωδής άποδομαι: πρβλ. έν ειδ. σημ. πρα-
 σίνω [άπό θυμό, άπό μίσος]: έγωσας άπό τό
 ζήλωσ του, - έσύ άντι να χαίρεσαι γιώνας για
 τό άσπερρό σου τήν προκοπή? || ή μη, παθ.
 κ. έν έπθ. χρ. παρακ. γιωμένος βλλ.

γιώτ(η) δημ. θαλαμγός βλλ.; Ισαιοφορών ή
 μηχανοκίνητων πολιτειών πλοίων, χρησιμοποιούν-
 των συνήθως εις ταξίδια άναψύχης.

γιώτα (τό, ή) δημ. τό ίωτα, έναντον γράμμα του
 έλληνικού αλφάβητου [τ]. || ειδ. φρ.: έμνεια γιώ-
 τα μοναχή ή έμνεια γιώτα Παναγιώτα (άπέμνεια
 πόμπατος). - δέν άλλώς, οσπε ένα γιώτα ή-ηλ
 γραπτός ή προφορικός διατυπωθέντων, ούδέ τό
 έλάχιστον έξ αυτών μεταβάλλει.

γκάθ έπίρρ. δημ. διά βλεμματός άλλοιωθη-
 ρτος βλλ., λοζού: πρβλ. γκαθός.

γκαθάτος [ή] δημ. ό ηθός έγκλής ό κοπός.

γκαθγιά [ή] δημ. τό φυτόν κελής βλλ. ή νό-
 πος ή μελινοκικιά, μικροκοκικιά.

γκαθίζω δημ. βλεώω λοζός, είμαι παραδωφ,
 άλλοιωθως, γκαθός, άλλοιωθωρζω.

γκαθός-ή-ό δημ. κ. γκαθός κ. γκαθός ό παρα-
 δωφ: ά. άλλοιωθωρζος.

γκαθό(τ)α [ή] νεώτ. κ. δημ. [γαλλ.] είδος πα-
 λαού χορού έν Εύρώπη.

γκάθρα [ή] δημ. ό κρωμμός τών κοράκων || συν-
 εκδ. επί προσ. σκαπτό, ή έκ παραφορράς, οίον
 ύβριζόντος, όργίλος συζητούντος κτ., βραγχώδης
 φωνασκία: συχνά καθωδιζούν οι γκαθόνισσες
 και μέ κωκοφιαζός ή γκαθρα τους.

γκάθων δημ. επί προσ., καθίστα τινα παρα-
 δώμα, τάν κώνω γκαθός: πρβλ. άμπε, γκαθίζω.

γκάθωσα [ή] δημ. τό άλκυτικόν όργανον γαι-
 γνήμ βλλ.

γκάθωσα [ή] δημ. ά. κωκοδιά βλλ.

γκάγκάλισα [ή] δημ. κ. καγκ- νήμα ελυμένον
 προκέρως περί τήν παλμάν ή τους έν συνοχή
 τεταμένους δακτύλους της χείρας: ήρας άπό
 τήν άνήμη μέ γκαγκάλισα και δώσ μου την.
γκάγκαρο (τό) δημ. τευόντων βαρέος ζώλου
 άνηρτημένον διά σχοινία άπό τό άνωκώλυ της
 σάλευσι ίδια θύρας και άπισθεν ούτής, ώσπε διά
 τό βάρους του να κλείει αυτή αούτώρα.

γκάγκρανα [ή] δημ. ή γάγκρανα βλλ.

γκάζ (τό) νεώτ. κ. δημ. διελ. [γαλλ.] έν χρ. κ. κατ'
 έκτ. τό φωταέριον, τό άερίωφως.

γκάζ(τ)α [ή] δημ. [ιταλ.] ή γαζέττα βλλ. 2).

γκάζ(τ)ο δημ. τό γκάς βλλ. 2) τό πετρελαίον:
 τωπός του γκαζού? 3) φρ. γυναικά του γκα-
 ζού πόρνη εύτελής, ός άς έν τοίς έν Αθήνας παρά
 τό Γκόζι (έργαστάσιον φωταέριου) άλλοτε έν δη-
 μοσίους πορνείας περιορίζομενα.

γκάζερα [ή] δημ. ή διά φωταέριου ή πετρε-

λαίου λειτουργούσα θερμαντική και ίδίως μαγειρική
 συσκευή ά. γκαζομηχανή.

γκαζός (ή) δημ. [γολλ.] άερίοϋχον ποτόν, μί-
 γμα θύσανθρακικό ύδατος μετά σιροπιών έκ χυ-
 μού λεμονιών ή άλλων καρπών και αίθερων έλαιών,
 ή άερίοϋχος λεμονιάδα.

γκαζομηχανή (ή) νεώτ. κ. δημ. ή παρθε μέτρη-
 ση τό άναλογκομένου φωταέριου παρ' έκάστη
 άναλωτή συσκευή ά. ρολόγι του γκαζού.

γκαζόμετρον (ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. κ. γκαζόμετρον
 συσκευή προς άποθήκωσιω και μέτρηση άερίων,
 χρησιμοποιουμένη έν τοίς έργοστασίσις φωταέριου.

γκαζομηχανή [ή] δημ. ό διά φωταέριου λει-
 τουργών κηλητή? 2) ή γκαζίερα βλλ.

γκαιακόλη [ή] νεώτ. ή Ιεροζυλόλη, άκοκόλη προ-
 κύπτουσα διά έπρας άποσταείως της ρητινης
 γουαϊάκης.

γκαιθός-ή-ό δημ. ό γκαθός βλλ.

γκάτσα [ή] δημ. ό άσκαυλος βλλ., ά. άσκαυνο-
 τούρα, τσαμπούνα: 2 εορδ. Τραγ.ΚΚ 12,2 κί άχούον
 φλογέρες κί άχούον γκάτδες.

γκαιθίζω δημ. γκαθίζω βλλ.

γκαιθός-ή-ό δημ. κ. γκαθός, γκαθός βλλ., ό
 παραδωφ, άλλοιωθωρζος: παροιμ. πού μέ γκαθό
 κωμηθό, τό πρωί άλλοιωθωρζίζεις.

γκαινιάσα δημ. [έγκανιάζω] άόρ. [έγκανιάσσα,
 παθ.μέτ. μέσ.σημ. [έγκανιάστικα, μη.παθ.παρακ.
 γκαινιασμένος, μεταδίδωμι, πορίζω, προμηθεύω,
 ίδίως επί πραγμάτων, ζώων έκλεκτών ή δυσμερέ-
 τω: άγείτορας μέ γκαινιάσσα ένα διαλεχτό αυτοδέ-
 λουλοδύ? || όμ. κ. μέσ. -ομαι πορίζομαι, προ-
 μηθεύομαι: άπό μία γριά γκαινιάστικα τήν άλοψή,
 - άν δέν γκαινιασθός κωνηγάρικο σκυλί, μή
 ζαπαθός κωνή? || όμ. κ. επί μεταδοτικών νο-
 σημάτων, μεταδίδωμι: άπό ποιά τήν γκαινιάστικ-
 κες? [ένν. τήν άφροδίσιαν νόσον].

γκαινιάσσα (τό) δημ. [έγκανιάσσα] ηένέργεια και
 τό άποτέλεσμα τού γκαινιάζω ή γκαινιασθ βλλ.

γκαινιάση [ή] δημ. ή άπό άλλου λήψις πρά-
 γματος, οίον ειδικού σπόρου ή ζώου έκλεκτού γέ-
 νους κτ., προμθησια.

γκαινισή [ή] δημ. ή διαίωνισις του γένους, τής
 γενός, τής ράτσας.

γκαλάντης (ή) δημ. κ. γκαλάντες ό γαλάντης βλλ.,
 γκαλλισούρης (ή) δημ. παραδωφ, άλλοιωθωρζος.

γκαλάντημι (τό) δημ. κ. κωλάντημι βλλ.

γκαλόπ (τό) δημ. άκίλων [γαλλ.] επί Ιππου, ό
 κωλπισμός? || ταχύ βήμα εύρωποσικών χωρών.

γκαλοπρίαμα (τό) δημ. ό κωλπισμός.

γκαλοπάρα δημ. [γαλλ.] τρέχω έπιπνος μέ βη-
 ματισμόν γκαλόπ, κωλόζω.

γκαμήλα [ή] δημ. κ. καμήλα, ή κώμηλος βλλ.;
 παροιμ. πωλιέται ή γκαμήλα για ένα άσπρο, μά
 ποθ 'ν τό άσπρο [ένέ έξαιρετικώς έπικροδώς
 έπιηρησέως, ήν όμως αφήνης δέν άνεμετάλλευ-
 τον δι' έλλείψην χρωμάτων? 2) μηφ. επί ανθρώ-
 πων και δή γυναικών, ό καθ' ύπερβολήν ύψηλός
 και άκομμος τό σώμα.

γκαμίζα [ή] δημ. σταυρωτών έσωκάρδιον
 άνδρών, φερόμενον ύπό φουσατέλλωφών.

γκάμπα [ή] νεώτ. μουσ. αυθύασμος έν τώ έκ-
 κλησιαστικώ όργάνω άποδίδων ήχον προσόμοιον
 προς τόν έξ έγχρόδων όργάνων.

γκαμπρτίνα [ή] δημ. κ. καπ- άδρον μάλλινον
 ύφασμα άνευ νού, σκεδόν άδιάδροχον || συν-
 εκδ. τό έκ τοιαύτου ύφασματος έπανωφόριον.

γκανιάζω δημ. στενωχούμαι άγωνών και
 κωραγιάζω? 2) διφέ σφόδρα, κατακαυθένωσι
 ύπό ύπερβολικής θίψεως ά. γανιάζω βλλ.

γκανίζω δημ. κ. μέσ. γκαίνιζομαι επί όνου
 θκανίζω, γκαρίζω || χλευστικώς επί προσ.,
 φονάζω ή γεν. όρλώ θορυβωδώς και άχληρως.

γκανιότα (ή) Δημ. | γαλλ. | κ. κανιότα τὸ ὑπερ τοῦ χαρτοπαικτικοῦ κέντρου καταβαλλόμενον ποσοστὸν ἐν τῷ κερδῆθέντι ποσῷ, ἄ. βιδάνιο (τῷ).
γκανιρικό (τῷ) Δημ. τὸ ὑποζόγιον, ὄπερ διὰ τὸ νεαρὸν ἐπι τῆ κατ' ὑπερβολὴν προεκχωρητικῆς τῆς ἡλικίας εἶναι ἀκατάλληλον εἰς φέρτωσιν.
καρδέλι (τῷ) Δημ. ἄ. κερδέλι βλλ.
καρδιακά ἑπίρρ. Δημ. ἀπὸ καρδίας, ἐγκαρδίως, εὐκρινῶς, οὐχὶ κατ' ἐπίφρασαν: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 22 καρδιακά χροποιοῖσθαι καὶ τοῦ βόσκητων ἢ γῆ, Κρυστ. Νησιωτοποιοῦ ἀ κατ' ἐγκαρδιακά ἀναστέναι καὶ χτύπασαι τὸ στήθια.
καρδιακός -ή-ὸ Δημ. ὁ ἐγκαρδίας βλλ. || ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ ὁμοπάτριος καὶ ὁμομητρικός, ὁ μὴ ἑτεροβαλής: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 49 σὰς ὀρκίζω, ἀγκυλοσάθητε σάν ἀδελφία καρδιακά, Βολωμ. Κατσαντώνης 10 τὸ κερδιακό τ' ἀδέρφει του, ὁ Γιώργος ὁ Χασιώτης 2) ἐπὶ φίλων, ὁ ἀπὸ καρδίας, ὁ ἀληθής, ὁ εὐκρινής, ὁ οὐχὶ κατ' ἐπίφρασαν: εἶμασθε φίλοι καρδιακοὶ ἀπὸ μικρὰ παιδεία || ἐπὶ πραγ. ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας: Κρυστ. Καλόγ. Κλεισὰ 3,63 βαριά κατὰρ καρδιακά.
καρδιο (τῷ) Δημ. εὐθεῖα μικρὰ ράβδος ἐκ ξύλου ἢ καλῶμα ἐνθήμερον ἐπὶ τῆς ἐπιμήκου γλυφῆς τοῦ ἀντίου τοῦ ἱστού, ἵνα περιτυλοσῆται εὐκόλως τὸ ὄφρασιον.
καριζῶ Δημ., ὄ. γρ. κερὰζῶ ἐπὶ ὄντων, ὀγκῶμαι, ὀγκανίζω || μετ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀμῶς ἢ φωνάως ὀκληρῶς καὶ θορυβωδῶς: τί κερὰζεις τόση ὄρα; * || φρ. ἀπ' τὸν νά κερὰζω (μὴ πρόσκει εἰς τοὺς λόγους τοῦ).
καρσίμα (τῷ) Δημ. κ. -μασι ἐπὶ τοῦ θουο, ὀγκηθῶς, ὀγκανίσμα 2) μετ. ἐπὶ προσ., φωνασικὰ θορυβώδης καὶ ὀκληρὰ ὡς ἡ τοῦ θουο.
καριστή (τῷ) Δημ. ἐπὶ προσ. ὁ ὀμῶν ἢ φωνάων ὀκληρῶς καὶ θορυβωδῶς οἰσεί ὡς ὄνος.
καρλέφας (ὸ) Δημ. μωρὸς, ὀφέλιος καὶ ἀνοήτος ἀνθρώπος.
καρναντ-πάρτυ (τῷ) Δημ. ἀπὸ [ἀγγλ.] δεξίως ἢ γὰρ ἐσπρὶ ἐπὶ τὸς κήλου ἢ ἀλαου.
καρσόν (τῷ) Δημ. (γαλλ.) τὸ κερσόν βλλ.
καρσόνι (τῷ) Δημ. (γαλλ.) σπιν. κ. κερσόν κερσός, ἰδίως ἀγροῦς ἀνήρ 2) ὀπάλληλος ἐπιστορίου, λέσχης, ὀκαροπλοσαστείου, κερσεύου προκομίζων εἰς τοὺς πλάτους τὰ παραγγελόμενα, συγρ. σερβιτόρος.
καρσοσιέρα (ή) Δημ. (γαλλ.) κατοικία ἀνδρὸς ἀγῶμου || εἰδ. μικρὸν ἴδιον εἰσοδὸν ἔχον διαμερίσθαι οἰκίαν ἐν χροτῷ κατεχόμενον ὡς ἐνευκτηρίον αὐτοῦ μετὰ γυναικῶν.
καρσῶς Δημ. κ. κερὰρῶς βλλ.
καρσῆρι (τῷ) Δημ. ἡ κερσῆρι βλλ. ἢ ἔγκυμοσύνη πρὸς ἀνεμωσῆστρ.
καρσῆρι (ή) Δημ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔγκυμοσύνη || ὁ χρόνος τῆς ἔγκυμοσύνης 2) ἐπὶ κατοικίδιον θηλ. ζῴων, ἡ ἀποστολὴ πρὸς συνουσίαν μετ' ἀπιθήτορος: ἄστειλα τὴς κατισίε μου - τῆ φράδα μου στὴ κερσῆρι.
καστρώμα (τῷ) Δημ., ὄ. γρ. γκστρώμα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ καστρώμα βλλ. ἢ ἔγκυμοσύνη || κ. μετ. ἡ φορτικὴ ὀλησις.
καστρωμένος -η-ὸ Δημ. κ. γκαστρωμένος μετ. παθ. παρκα. τοῦ ρ. καστρώω βλλ. ἐπὶ γυναικῶν ἢ θήλων ζῴων, ἢ ἐγκύμων, ἔγκως κυοφοροῦσα, ὁ βαρνεμένη: οἱ καστρωμένους εἶναι ἰδιότροπος, - ἡ γίδα μας εἶναι καστρωμένη, παροιμ. ὄλα τοῦ γάμου δὲσκαλο, ἢ ἡ ψήφ καστρωμένη (ἐπὶ συρροῆς πολλῶν ἀντιθέτων περιστάσεων) 2) μετ. κ. ἐπὶ ἀνδρὸς σκωπτ. ὁ λίαν προγῆτωρ.
καστρώω Δημ., ὄ. γρ. γκαστρώω, ὄ. γρ. (ἐγκαστρώω, μέσ. κ. παθ. καστρωόμεναι, παθ. ὄ. γρ. (ἐ)καστρώθηκα, μετ. παθ. παρκα. καστρωμένος

βλλ. ἐγκαστρώ ἦτοι καθιστῶ γυναικα ἔγγυον: τὴν ἐγκαστρώω καὶ τὴν ὄφρασι: || ὄμοιος κα ἐπὶ ζῴων: ἐπήγωμα τὴν κατισία στὸν τράγο κα τὴν καστρώω || μέσ. κ. παθ. ἐπὶ θήλων, καθιστομα ἔγκως αὐλλουθῶν ἐν γαστρὶ: ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ καστρώθηκα: || κ. ἐπὶ ζῴων: καστρώθηκε ἡ ἀγελίδα μας 2) μετ. τὸ ἐνεργ. γνῶσις φορτικός, λίαν ὀληρῶς, στενοχωρῶ: μετ καστρώω μετ τὴ φεραρία του.

γκάφα (ή) Δημ. (γαλλ.), πράξις ἡ ἐνέργεια ἐξ ἐπιπολιότητος ἢ ἀγνοίας ἢ ἀπροσεξίας, ἀστοχῶς, ἀπρηλής, γενομένη ἐν οὐ δέοντι, ἀφάλμα ἐνεργείας ἢ λόγου δυνάμενον νά δυσσερῆσθαι συνέλεισι: αὐτὰ ποὺ εἶπε ἦτανε γκάφα, - ὄλο γκάφες κάνει.

γκασφάδορος (ὸ) Δημ. ὁ ὀπολιπῶν σιχνῶσι εἰς γκάφες βλλ.

γκέ (τῷ) Δημ. (ὀλδ.) τὸ δένδρον περὶ ἢ κονή.
γκεδεζέλλα (τῷ) Δημ. (τουρκ.), συνθῆ. πληθ. κκεδεζέλλικα παιδωρῶδες, φιλῶροι λόγοι, ἐρεσκελίαι 2) λόγοι ἢ πράξεις ἐν συναναστροφῇ πρὸς ἀστειότητα, πρὸς τὸ φοιδρόναι, ἀστεία, κωμῆτα.
γκεθλέ (ὸ) Δημ. (τουρκ.) ὁ φάρορος 2) ὁ ἀσπιολόγος, ὁ κωροσπότης.

γκέγκας (ὸ) Δημ. (ὀλδ.) κ. γκέκας βλλ.

γκέγκας (ὸ) Δημ. (ὀλδ.) γκέγκας, γκέκος βλλ.
γκέγκας -η-ὸ Δημ. κ. γκέκιος ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς βορείου Ἀλβανίας, τοὺς γκέγκηδες: Βολωμ. Ἀδων. Διωνῶς 1,56 γκέγκικα κερσοφιλία.

γκέκα (τῷ) Δημ. παιδιὰ δυοῖς ζουσαι πρὸς τὴν ὄμυλλαν βλλ. τὸν ὄρχοισον, κοθ' ἢν ὁ παῖς τὸ ἀμῶνται ὄπως ριθῶν καὶ ὄρισημένους ὄποσῆσους βάλουσι ἢ ἄντικειμενα ἐπὶ τοῦ στόχου ὄποσῆσόμενον ἐξ ὄρισηέντων κίβλων χροσσοσόμενον ἐπὶ τοῦ ἔδαφους: πρὸς γκετζ.

γκεκερί (τῷ) (τουρκ.) κ. κκεκερῶ κ. κκε-βοῖνα οὐχὶ πρὸς ὄρισηέντων κερσοφύων, ἀλλὰ κατὰ περιστασιαν ἡ ἀνάγκη, περσοφύωμαι, γκερῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: ὄ. τρῶγ. ἐν Πολίτ. Ἀσπ. 4,176 θέλω νά γένω ὄρισητολός, νά κκεκερῶ κέφτης.

γκεκερῶ -άω Δημ. (τουρκ.) ἢ κκεκερίω βλλ. περιεγομαι τῆδε κέκεισις: ὄ. τρῶγ. κκεκερῶ μετ ὄδωσας, νά κκεκερῶ τὸ μογῆζῶ, νά κκεκερῶ στὴ θάλασσα, ὁ κέκος νά τρῶμῆζ.

γκέ (τῷ) Δημ. κίβλος κερσοσόμενος ἐπὶ τοῦ ἔδαφους καὶ ὄποσῆσῶν τὸν στόχον εἰς τινος παθῶς οἶον εἰς τὸ κκεκέμ βλλ.: παροιμ. φρ. ἦμα μέσας στὸ γκετζ (ἐπὶ τὸν κερσορρημονόωντων καὶ προκολομένων ὄπως ἐμρῶντικῶς ἐπιδειξίωσι τὴν ἱκανότητα αὐτῶν) 2) ἀπὶ κκεκέμ βλλ.

γκέκσα (ή) νεῶτ. (βανωμ.) ἐξ ἐπαγγέματος ἀσίδος ὄμοιο καὶ κκερετήρια ἐν ἰσπανίῳ.

γκέκας (ὸ) Δημ. κ. γκέκας κ. -κας κ. -κος πληθ. γκέκηδες ἐθικὸν ὄνομα φυλῆς ἀλβανικῆς κατοικουμένης εἰς τὰ βόρεια τῆς Ἀλβανίας 2) μετ ἀνθρώπων ὀφέλιος, συγχρόνως δὲ ὄχιος καὶ ἀκέρβατος 3) ὄμ. ὁ μισάνθρωπος ἐπίμοιος, πέσιμος, μηδῆλικος, ἐκδικητικὸς, βάνουσιος πρὸς ὄρθαντις 4) φυλὴ ἑλληνικῶν θρησκευτικῶν κινῶν μεγάλης ἀντιοχίας καὶ ἱκανότητος.

γκέκας -η-ὸ Δημ. κ. γκέγκας βλλ. ὁ τοῦ γκέκῆ βλλ. ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ τοῦ γκέκῆ: γκέκικη φερεσῶ, - γκέκικα γινῆσι.

γκέ (τῷ) Δημ. (τουρκ.) τὸ ἀπὸ τοῦ ἔδαφους ἀναπλήρωμα ἐλαστικῆς σφαιρῶς || φρ. κῶνω γκέ ἐπὶ πρῶμ. ἀναπλήρῶ, ἀναπλήρωμαι.

γκέλα (ή) Δημ. τὸ γκέ ἐδῶ 2) κατὰ τὸ παλιὸν ἰδίωμ περιπῆσιος, κοθ' ἢν ὁ ἑτερος τῶν παικτῶν ρίπτων τοὺς κῶβους φέροι ἀριθμῶς ἀντιστοιχούτας εἰς τῶνον οὐδὲν ὄδιο ἢ πλείωων περσοφῶν τοῦ ἀντιπάλου κατεχόμενος, ὄστε δὲν ὄδω

ται να τοποθετησθ επί του δάσκαος τούς έκκληθέντας πεσούς αυτόσ' || δδ.συνεδ. ή άποτυχία.
γκυλαερσία (ή) νηδ. | άρσθ. | κ. κελερμία ποδήρες τών 'Αράβων ένδυμα βραχύνκιον ή μάλλον ή μετασθένον μονόχρουον ή μετά ραδδωσών.
γκέλι (ή) (τό) δημ. τώ κέντρον μελισσών, σφηκίων, σκορπιών ή δ. δικηκτών ζωφίων· πρβλ. άγγελίζω, άγγελικώ, άγκιλό, άγκιλό.

γκέλι (ή) ά-άω δημ. κεντρίκις, νύσσω, πρβλ. άγγελίζω, άγγελικώ· 2) άμτθ. επί ζωφίων δικηκτών, έξω ή σχηματικώ κέλλι βλλ.
γκελυμπερή (ή) δημ. κ. γκελυμπερί (τό) βλλ.
γκελυμπερί (τό) δημ. | τουρκ. | κ. γκαλυμπερή (ή) έργαλείον σιδηρούν έχον λαβήν έκ ξύλου, δι' ου σύρονται πρός τά έξω ή άπόκονται ή μετατοπίζονται οι άνθρώρακες έξ έστίας ή κλιδάνου.

γκέμι (τό) δημ. | τουρκ. | συνήθ. κατά πληθ. γκέμι-ά χαλινώσ, τά ήνωσ : Ζερβ.μτφρ. 'ΛΕ382 τευνώνντας τά γκέμια άπ' τού άμρεσθού τά σκαλοπάτι, παροίμι. βάνε τού φύλλου γκέμια | επί τών λίαν έπιτηδώνων, άμ. κόρη χωρίς συμμάζημα, μουλάρι δίχως γκέμια (ή άνεπιθλιετος κόρη άτάκτως εις τόν βίον χωρεί· 2) μτφ. φρ. τού βασάτι τά γκέμια τών χολινογωγεί, τών διευδάνει, άμ. βασάτι καλά τά γκέμια διευδών κωλώς.

γκεμιτζής (ό) δημ. | τουρκ. | κ. γεμιτζής βλλ.
γκενεράλης (ό) μον. (Ιταλ.) κ. γενεράλης (ό) πληθ. -άληδες κ. -άλοι άρχηγός στρατού ή στόλου, στρατηγός, ναύαρχος : Κασάρ.Δαπ.έν Σάθ. 3,4 ό δέ γενεράλης τών Βενετζάνων... έκτυνηθόσα τήν άρμάδα τών 'Οθωμανών.
γκενεραλισμός η-ο μον. (Ιταλ.) ό στρατάρχης, ό τής όλης στρατιάς άρχηγός : Κασάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,32 εις τά Βενετικά στρατεύματα ήταν γενεραλισμός ό Μοροζζινης.

κερδέλι (τό) δημ. κ. κερδέλι καθίσκος πρός άντληση ύδατος, άρδάνου βλλ. 2) έμμέγεδες ξύλινον άγγείον έν χρ. υπό τών ποιημών πρός ενάποθεση γάλακτος, άπολιγές, γαυλός, καρδάρια.
κερζή (τό) δημ. | περσ. | όχετός, άπόννομος, βάθρος : 1) βόθρορος, βούρκος 2) μτφ. επί άφυλάτου ύδρεολογούντος στόματος.

κερλές (τά) δημ. | άγγλ. | οι χορευτρίασ μωλλέτου έν κερφωδείω ή έλασφφ θεάτρο, ίδιώς άγγλίδες.
κερνάνι (τό) δημ. | περσ. | τώ όπό τόν πάγωμα παχύ τού λαίμου μέρος τού πρ(ισιούλ. - αρασαφχυνε κί έκαμε γκερνάνια 2) περδέραιον, ά γορντάνι.

κεσεμί (τό) δημ. κ. γκ-οσεμί βλλ.
κεστώω δημ. | τουρκ. | κ. γκεστίω βλλ.
κεστώω δημ. | τουρκ. | κ. κκετώω άπαυδών, άποκίμων· 1) αιδώνομα άποστροφην, άηδιάζω.
κέττα (ή) δημ. | Ιταλ. | τανία έκ χονδρόν ύφάσματος έντελισσασμένη άπό τού ποδός μέχρι τού γόνατος περί τήν κνήμη έξωθεν τής περισκελίδος, περιζώτρα, περνηκίον 2) ειδ. έξ ύφάσματος ή έξ δερμάτος κορυβών έπικάλυμμα τού ποδός και τού κάτω μέρους τής κνήμης προσαρμοστών άνωθεν τού άποδότηματος και έσωθεν τής περισκελίδος, έπ-πόδιον, περσιφόριον· 1) δερμάτιον περιεκάλυμμα τών κνήμων, δερμάτινον κνήμηδες.

κέττι (τό) (τό) δημ. | Ιταλ. | κ. γέττι (τό) | διατέρα συνοικία περτεχιζομένη, έν ό άποχερωτικώς διέμενον οι 'Εβραίοι έκάστης πόλεως κατά τούς τελευταίους χρόνους τού μεσαιώαος και μέχρι τής Γαλλικής έπανάστασάωος· 2) συνεκδ. συνοικία πόλεως, έν ή κατοικουσία κατά τού πλείστον 'Εβραίοι.

γκιασούρ (ό) δημ. | τουρκ. | γκιασούρης βλλ.
γκιασούρης (ό) μον. κ. δημ. | τουρκ. | πληθ. γκιασούρηδες άπιστος άρνησθήσων, έξ ύβριστική έπιθυμία παρὰ τούς Μωαμεθανούς παντός μη άμορθάρσκου πρός αυτούς, μη μουσαυλιμάνου, ειδ. όθ τών Χριστιανών : Κασάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,9 ως φαί-

νεται οι γκιασούρηδες Μπιοζάνοι τόν έπαρμάκωσαν!

γκίζα (ή) δημ. τώ φυτόν τερεφεζία βλλ. ή γενώδιος 2) ειδος τυροθ άποθουτρουμένου.
γκιζερίζω δημ. | τουρκ. | γκεζερίζω βλλ. : δ. τραγ. υ' άνοιξών τών Πορδάδων να μώ να γκιζερίζω.

γκιζερώ-άω δημ. | τουρκ. | γκεζερίζω βλλ.
γκιλλιοστια (ή) δημ. | γολλ. | τώ πρός άποκεφάλοισι καταδίκων δια βαρεσις από θρόνος πιπτούσης μαχαίρας Ικρίωμα λαμητήτος δ. καρμινολά.
γκινά (ή) νεούτ. κ. δημ. | άγγλ. | παλαιόν χρυσόν άγγλικόν νόμισμα, άξίας μικρόν τή μεγαλυτέρας τών είκοσιπέντε χρυσών φράγκων· || συνεκδ. τώ νυν νόμισμα λίρα βλλ. : άγγλική - άραβική γκινά.

γκινησί (τό) δημ. μικρόν έπιμήκος ξυλοουργικόν έργαλείον έκ σκληρού ξύλου μετά καρυφήλης γαλυδίνης σμίλης, δι' ου συμρόμενον επί σπινθός χαράσσονται έν αύτθ έθείλια συμμετρικαί αλτάκωσεις, δ. γκινσόω, γκινσόος· πρβλ. πλάνη -α.
γκινησιά (ή) δημ. έκάστη τών συρτών επί ξύλου κινήσων τού έργαλείου γκινχιά βλλ., πρός κατασκευήν αλτάκωσώος.

γκινσόω (τό) δημ. τώ γκινχιά βλλ.
γκινσόος (ό) δημ. τώ γκινχιά βλλ.
γκιόσα (ή) δημ. γκριαία ατζε παύσσα να γενώ || όμ. κ. γκριαία άνωκος παύσσα να γενώ· 2) μτφ. άβριστικώς επί γυναικός, ή δυσειδής ή προκεχωρημένης ηλικιας και άμωρτωλόα παρελθόντος.

γκιοσεμί (τό) δημ. κ. γκεσεμί κ. κεσεμί τράγοσ ή κριός, ώς όδηγός προσηροευόμενος ποιμνίου.
γκιοστέκι (τό) δημ. | τουρκ. | κ. γκιουστέκι κ. κιοστέκι πέδη, δεσμός 2) άντέρεισμα, όποστήριγμα· || ειδ. κατά πληθ. γκιοστέκια ζεύγος σπώνων πρός όποστήριξη τού ποδοστήματος τού επί τής ναυπηγικής στρωμνής κειμένου πλοίου· 3) όμ. οι δύο πρφοραίοι άντίτοιχοι όλοαί τής μεγίστης κεραίας 4) κόσμημα άνδρικών τών ύρεσιδών ίδιώς χωρικών έν 'Ελλάδι και τή δ. χερσονήσω τού Αίμου, άποτελουόμενον έξ έπαλλήλων άργυρών άλλωσων μετ' άργυρών πλακών, διασταυρωμένων γκισαί επί τού στήθους.

γκιόστρα (ή) μον. κ. δημ. | Ιταλ. | κ. γιόστρα (ή) βλλ. άγών μεταξθ δύο έρίπνων άντιπάλων ώπλισμένων δια βαρείας πανοπλιας και δόρατος άνευ σιμής, κονταροχτύπημα : Ερωτόκρ.β 2416 σημάδι πώσ έσκόλασ τθ γκιάστρας τού παινιθι.
γκιοταώω δημ. | τουρκ. | κ. κιοταώω άποθορούνομα, δειλώ, ίδιώς έν άρω μύχησ 2) όθ. στρέφω τά νύατα, έγκαταλίω τόν άγώνα, φεύγω.

γκιοτλής (ό) δημ. κ. κιοτλής ό πρὸ τού έξθροού ή δειλιάσ φυγός γενόμενος· || δδ. γεν. ό δειλόσ : ΜΜ εγώ γκιοτλής δέ γίνομαι τού δικιο μου θά πάρω.

γκιότσι (τό) δημ. | τουρκ. | μετακόμισις, μεταφορά έπίκλησ, σκευών, ένδύματων και γεν. τής οικουσκευής έκ μιάς οικίας εις άλλην : κάνω γκιοτσι | μετακίωσμαι· || δδ. κ. ή μετακίωσις, τού κουδαλίωσ 2) συνεκδ. ή υπό μετακίωσιν οικουσκευή.

γκιουβετσάδα (ή) δημ. έν μαγειρεύμα τού φαγητού γκιουβετσί βλλ. : κάνω σμερα γκιουβετσάδα· || ή εσσισιος, κοθ' έν κύριον έδεσμοσ τού γκιουβετσί : είχαμε γκιουβετσάδα.

γκιουβετσάκι (τό) δημ. όποκρο. τού δι' έν ό-τομον παρρεσκευασμένον γκιουβετσί βλλ. : είδώ κόθε βράδι γκιουβετσάκια.

γκιουβετσί (τό) δημ. | τουρκ. | κ. γιουβετσί βλλ.
γκιουγι(κ)ιοδμι (τό) δημ. | λατ. casapa, μγην. κουκουμιοσ) στρογγύλιον δοχείον πλατύτερον κατά τή βάση, έκ ταικώ ή λευκοσθλήρου, έν χρ. πρός θέρμασων γλάτων ή ύδατος· || ειδ. μικρόν δοχείον πρὸς παρρεσκευήν καφέ, μπρίκι, κούκουμο.

γκούζια (τό) δημ. [τουρκ.] τὸ ὄμορπότερο
ὡς ἢ κολὰς ἐφραίνεται ὅλλα κηπιὸν, ἔχοντα
χρῶμα μελανωπὸν κ. γέσινον πικρῶν.

γκουλάει (τό) δημ. [τουρκ.] τὸ φυτὸν γερῶνται
ἡ πέλοργάνου τοῦ εὐσμον ἄ. ὄμορφορίζα.

γκουλέδες (ὀ) δημ. [τουρκ.] πλῆθ. γκουλέδες
βλῆμα πλεθρόλου ἄ. τραγ. πέφτον τὰ βόσκια σὰ
βροχῆ, γκουλέδες ἀνὰ χαλάδι.

γκουμπρισίμι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἀλιζία
βλ. ἡ ῥοζομέτασος.

γκουστέκι (τό) δημ. [τουρκ.] κ. γκουστέκι βλ. ἡ
γκρίτι (τό) δημ. τὸ φυτὸν βασιόρων βλ. καὶ
τὸ ἄθος αὐτοῦ, ἄ. νεραγκούκα (ή).

γκυρλάντα (ή) δημ. [ιταλ.] κ. γυρλάντα βλ. ἡ
γκιάνης (ὀ) δημ. τὸ κικτόθου πτηνὸν αὐγλιῶς
ἢ ὁ ακῶφ, ατριγῆ, νυχτοπούλι. παροιμ. γκιάνης ἔσ-
φωνικὴ ἀνοιξὴ μωρικῆ. Κρυστ. Καλόγ. Κλεισ. 5.133 καὶ
δὲν ἀκούγονται ψυχὴ ὄρα, ἢ φωνὴ τοῦ κικτόθου.

γκλάβας (ή) δημ. [ισραελ.] ἀκωνιτικός ἡ κεφαλή,
ὁ νόσος ἢ φρ. δὲν κόβει ἡ γκλάβας του ἢ δὲν παίρ-
νει ἡ γκλάβας του ἢ δὲν ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως,
εἶναι δύσκολος πρὸς. δὲν κόβει τὸ ξερό του ὀ
2) σκεκὸ, ἐπὶ προσ. κ. γλάβας (ὀ) βλ.

γκλάβανη (ή) δημ. κ. κλάβανη, ὀνη κλάβανη, ὀνη
φωταγωγὸς ἐπὶ τῆς στέγης, ἀνοικοκίεουσα ὑπὸ
πλακῶς ἢ σπανίως συμριμένης διὰ σχισμῶν, ἀντικα-
θιστάσα ἐνιαχρὸν τὰ παράθυρα, ἐπικινδύνα ελα-
θὴ εἰς τὴν οἰκίαν ἐξέρχον ἐξουθεν ἢ τὸν σκεπτός
δὲ τὴν κλάβανη ἔκει ποῦ ἔκείρατο ἢ ἡ κατα-
ρακτικὴ, ἐπιρρακτικὴ θύρα, ἢτοι ἢ ἀνα κλάβας
πρὸς ὄψεσιν ἢ ἀνα ρηχὴς ὑπορείου ἀποθίχας
ἐπὶ τοῦ θαπέσου ἡρωσμένη καὶ πρὸς τὰ ἀνα
ζουστρή, ἢ καταρακτικὴ βλ.

γκλάβας (ὀ) δημ. δύσκολος, μωρός, ἰστροκέ-
φαλος ἢ πέλαγος, ἐπίρροπος, ξεροκέφαλος πρὸς.
γκλάβας ἢ γυναίκα του εἶναι γκλάβας.

γκλιγκλίζε δημ. ἐπὶ μεταλλίνου πραγμ., παρ-
ῶντος ἰσορροπιῶν μεταλλίνου ἡχου, ἢ γλιγκλίζω βλ.

γκλιζία (ή) δημ. κ. γλιζία (ή) ἡμιόλιον, ἢτοι εἶδος
ἰσπίου τραπέζοειδούς ἢ γκλιζία τῆς μαίσατος (τὸ
ἡμιόλιον τοῦ μεγάλου ἰσπίου), -γκλιζία τοῦ τουρκέ-
του (τὸ ἡμιόλιον τοῦ ἀκίπτιου).

γκλίσσαντα (τό) νεώτ. μορφ. τρόπος περὶ τῶν
ἐχθρόρων ὄργωνων ὁμαλῶς καὶ λείως ἀνευ τινι-
σμοῦ, οἰονεῖ ἀλυσθαίνων.

γκλίτσα (ή) δημ. κ. ἀγκλίτσα, γλίτσα κ. κλίτσα
βλ. φρ. τρέβεται στή γκλίτσα τοῦ τσοπάνη (ε-
πικινδύνως διὰ σὲ παρανομιεῖς ἢ ἐπιμεικρὸς εἰς π.).

γκλοττά (ή) δημ. ἡ γολέττα βλ.

γκλοταρία (ή) δημ. τὸ φυτὸν σπειροειδῶν
βλ. τὸ φαρμακευτικόν.

γκόλιος (ὀ) δημ. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἀπτερος ἢ ὁ οὐ
τόπος τῆς τοῦ σώματος σπτερτικῆς πτέρως.

γκόλιπ (τό) μον. κ. δημ. ἐγκόλιπιν κόρημα ἢ
περίσπιν, φυλακτὸν ἐκ τοῦ λαμποῦ κρεμώμενον, ἄ.
γκόλιφι ἢ Διγεν. Ακρ. 2124 καὶ γκόλιπια πολύτημα
ὀλαχεῖ τῆς μητρὸς τῆς.

γκόλιφ (τό) δημ. ἀκίτη. [ἀγγλ.] ἀθλητικὴ πασίδ
γινόμενὴ ἐπὶ ἰσοπέδου ἀνεπαίστημον ἐδάφους
καθ' ἢν οἱ παίκται ἐπιτόνησιν δι' εἰδικῶν ραβδῶν
σφαιρῶν κατευθύνουσι ταύτην πρὸς λαϊκίους.

γκόλιφ (τό) δημ. ἐγκόλιπιν, περίσπιν, φυλακ-
τικόν, φυλακτῆριον, πρὸς γκόλιπ: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.
237 ὀ. νὰ φρειάσῃ γκόλιφ καὶ σταυρὸ, σταυρὸ
καὶ δαχτυλίδι ὀ 2) καὶ ἐπέκτ. πρᾶγμα πολύτιμον,
πυλινθῆς, ὑπεραγαθόν: Σολωμ. Ἐκθ. Πολιορκ.
B 618 γκόλιφ νὰ χῆς στὸ πλευρὸ, καὶ νὰ τὸ
βγάλῃς πέρα ὀ φρ. τὴν εἶχει γκόλιφ καὶ σταυρὸ
(ἐπὶ ἀνδρὸς ὑπεραγαθόνος τὴν σὺνευον).

γκόμμα (ή) δημ. ἡ γόμμα βλ.

γκομμάλακα (ή) δημ. ἡ γομμάλακα κομμὴ
τὸ λακκων ἢν χρ. πρὸς στίβωσαν τῶν ἐπιπλιν.

γκομμάλακα (ή) δημ. κ. γομμάλακος βλ.
γκομοῦλι (τό) δημ. ὁ εἰδικὸς διὰ τοῦς ποικι-
λικῶς κόνιας παρασκευασόμενος ἄρτος.

γκομιλάει (ὀ) δημ. ἀκνήρος, ἀκαμπίτης, ἀκνός.

γκομινισμός (ὀ) νεώτ. κ. δημ. ἡ θεωρία τοῦ
ἱστορικοῦ Γκομπνῶ, καθ' ἢν οὔτε εἶναι οὔτε δύ-
ναται νὰ κατασταθῇ ἰσότης μεταξὺ τῶν ἀνθρωπῶ-
νων φυλῶν ἢ: ἄραγ Ὅσοι Ζῶσι ὅσοι στυφαίνωνται
φύχας καὶ ὁ γκομινισμός καὶ ὁ νικησιμός.

γκορτάσι (ή) δημ. κ. γκορτάσι κ. γκορτάς
τὸ φυτὸν ὀπείδα ἡ ἀμυγδαλοειδῆς, ἄ. ἀγραπιδιά,
ἀγραπιδιά: 2) τὸ φυτὸν προήμῃ ἡ ἀκανθώ-
δης, ἄ. μουσιόσι.

γκορτάσι (ή) δημ. κ. γκορτάσι βλ.

γκορτασκαπιδῆ (ή) δημ. γκορτάσι βλ.

γκόρτσι (τό) δημ. τὸ γκόρτσι βλ., συνήθ. κ.
πλῆθ γκόρτσια (τό).

γκορτάσι (ή) δημ. ἡ γκορτάσι βλ.

γκόρτσι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

γκορτασι (τό) δημ. ὁ κερπὸς τῆς γκορτάσι.

πας εσπίτης κ. ἰδίᾳ ὁ περιοδεύων ἀπὸ μέρους εἰς μέρος· 4) δᾶ γεν. ὁ εὐτελῶς ζήτων ἀρωγὴν.

γκραβάρικα ἑπὶρρ. δημ. κατὰ τρόπον γκραβαρήτη βλ.λ.3).

γκραβάρικοσ-η-ο δημ. ὁ ἐκ Κραβάρων ἢ ὁ τῶν Κραβάρων, ὁ τοῦ γκραβαρήτη βλ.λ.· ἢ ὁ ἀνήγων ἢ προσοιάζων εἰς γκραβαρήτην· **γκραβάρικη** ἴππιανιά - κλαφουριά - κωμομοιριά.

γκράδα νεώτ. (ἱταλ.) μουσικός ὀδηγητικός ὁρος ὑποδεικνύων βραδείαν ἀγωγὴν τοῦ ἢ τῶν ὄργάνων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μουσικῆς συνθέσεως.

γκραβιτόμπαλο (ἰταλ.) νεώτ. μουσ. εἶδος μουσικοῦ ὄργάνου ἢ κλαβιτόμπαλο.

γκραβούρα (ἠ) δημ. (γαλλ.) ἢ ἐπὶ μετάλλου, Ἐόλου, λίθου κ. ἄ. στερεῶν σωματίων χαρακτηριστικὴ πρὸς ἀπόδοσιν ἀντιτύπων πρὸλ. χαλκίνοσφαι, ξυλογραφία· 2) κ. τὸ ἐκ τοιαύτης χαράξεως ἐντυπον.

γκρανκασά (ἠ) δημ. (ἱταλ.) μουσ. τὸ μέγα τύμπανον τῶν μουσικῶν.

γκρέκα (ἠ) δημ. (ἱταλ.) διακοσμητικὸν σχῆμα ἐξ εὐθετῶν τετρασχημένων ὀρθογώνιων, μασιάνορος.

γκρέκα (ἰ) δημ. τὸ γρικὶ βλ.λ.

γκρεμά (ἰ) δημ. πληθ. τοῦ γκρεμοῦ βλ.λ.

γκρεμάω δημ. κ. γκρεμίζω, ἄδρ. ἐγκρέμωσα, μέσ. κ. παθ. γκρεμίστη ἄντ. ἐπὶ ἀφόκω, καταρρέω, καταπίπτω, πίπτω εἰς ἐρείπια· κί ἂν ραίσω δὲν γκρεμίσω ὁ τοίχος - γκρεμίσαν τὰ μισὰ σπιτία ἀπὸ τὸ σεισμό, - πάει νὰ γκρεμίσω (εἶναι ἐ-τοιμώροπον)· ἢ ὄμ. τὸ μέσ. κ. παθ. ἐπὶ ἀφόκω: Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.146,6 ὀλημερίς νὰ χρίζουμε, τὸ βράδυ νὰ γκρεμίσω.

γκρεμίσαι μέσ. κ. παθ. τοῦ γκρεμάω βλ.λ.

γκρεμίζω δημ. κ. γκρεμίζω, ἄδρ. (ἐγκρεμίστη, μέσ. κ. παθ. γκρεμίστη, ἄδρ. (ἐγκρεμίστικα, μητ. παθ. παρακ. γκρεμισμένος κρημνίω, ρίπτω τινὰ ἢ πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ κρημνὸν ἢ ἀπὸ ὕψηλον σημείω, καταπίπτω· Σολωμ.Λόρδ Μνήστορον 74 καὶ ἐγκρεμίζαν παλληκάρια τοῦ γκρεμοῦ ἀπὸ τὴν κορφῆ, ἢ γκρεμίσανε τὸ Γκούρα ἀπὸ τὸ κάστρο· ἢ τὸ μέσ. πίπτω ἀπὸ κρημνοῦ ἢ γεν. ἀπὸ ὕψηλο τόπου καταπίπτω, πέφτω ἀπὸ γκρεμοῦ ἢ σὲ γκρεμὸ, πέφτω ἀπὸ φηλά· Μαν.Μοιρ. γιγὼτ δὲν περσιμένετε, ποῦ μὴ ἀγκρεμιστὴ ὁ γά-δαρος στὸ Καριμνίωκο βουνό, - γκρεμιστήκαε ἀπὸ τὴν ἐλιά καί ἐμεινε στὸν τόπο, - γκρεμιστήκαε οἱ κορυφίεσ τοῦ σπιτιοῦ· ἢ αὐτοκατή-ρητομένησ ἀπὸ κρημνοῦ· Σάρρ.μητρ.Ἐρρ. ἱππ.356 θὰ γκρεμιστῶ, ν' ἀπαλλάξω ἀπὶ τὴ ζωή· 2) ἐπὶ αὐτοκατηρήσαν ἢ ὕψηλον δένδρον, στῆλον κττ., καταπίπτω, ἀνατρέπω, καταδαφίζω· ὁ ἀνεμὸσ ἐγκρέμισε δυὸ βελανιδιέσ, - θὰ γκρεμίσουμε τὸ παλιὸ σπιτί, - ἅλα τὰ γκρεμίσω ὁ σεισμοσ· 3) γκρεμίζομαι μέσ. ἐν ἄντ. σημ. πίπτω εἰς ἐρεί-πια ἢ θρούσματα, ἀνατρέπομαι πρὸλ. γκρεμάω· Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.144,3 ὀλημερίς τὸ χρίζανε, τὸ βράδυ ἐγκρεμίζοταν (τὸ γιοφίρι)· 4) γκρεμίζομαι παθ. ἐπὶ πραγμ. ὑφίσταμαι ἐξ ἐνεργείας ἄλλου κρημνίσω, καταρρίφω, ἀνατροπή, κατεδά-φισιν, ἐρείπισω· Πορφύρ.Σινιέ 54 ἔρρη τὴν γκρε-μισμένη τῆσ σφηνότανε φηλιά τῆσ - γκρεμίσ-τικε ὁ τοίχος μονηρήσ· 5) μητ. ἀνατρέπω, καταλώ, ἐκρίθω, ἐξαλείφω π ἢ καταρῶ, ἰδίωσ κατόπιεν ἐντύπον προσπαθείωσ, ἀγῶνοσ ἢ διὰ τῆσ βίωσ· θὰ γκρεμίσουμε τὴν κυβέρινησ, - ἐγκρέ-μισω τὰ παλιά ἐιδωλά, - νὰ γκρεμίσουμε τίς προ-λήφεισ· ἢ ὄμ. μέσ. κ. παθ.· Βαρν. Ἀπολοχ.Σωκρ.1,14 ὁ νόμοσ θὰ γκρεμίζοτανε χαμοσ θρόφαλα καὶ κωρνιαχτόσ· ὁ ἢ προστ. γκρεμίσω ἐκφερο-μένη ὀσφίλωσ ἐν ὑποσημητικῇ ἢ ὑβριστικῇ σημ. πρὸσ ὄλλωμοσ πρασταγῆσ πρὸσ ταχίωσιν ἐκτέλεσιν πρά-ξεωσ τινωσ ἢ πρὸσ ἀνομομην· συγγ. τσακίωσ, ξεοδερικίωσ, ξεκομησιωσ, χάσωσ· γκρεμίσω

γκρηγορα νὰ κάνωσ ἀπὸ ποῦ σοῦ εἶπα, - γκρεμίσου, παλιόσασθ, ἀπὸ δᾶ.

γκρεμίσαι (ἠ) δημ. τόποσ, θέσισ κρημνώδησ.

γκρέμιασ-ια-ιο δημ. ὁ ἔχων κρημισθῆ, καταρρίφθῆ, ἀνατροπή, ὁ κατεδαφισμένοσ, κατερείπω-μένοσ, γκρεμισμένοσ· ἅλα ἀπομένουσ γκρέμια ἀπὸ τὸν καιροῦ τοῦ σεισμοῦ.

γκρεμισιά (ἠ) δημ. ἢ κρημισσι, τὸ γκρέμισμα,

γκρέμισμα (ἰ) δημ.κ. γκρέμισμα ἢ ἀπὸ κρημνοῦ πτώσισ ἢ κατάρριφισ, κατακρήμισσι, κρημισμοσ·

μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ ἀμαξιοῦ στή ρεματιά σκο-τώθῆκαε τρεῖσ ἄνθρωποι· 2) κατεδάφισσι, κα-τάρριφισ πρῶτοματοσ ἐστημένοσ, ἰδίωσ παλαιὸ οἰ-κοδομηματοσ· θὰ γίνω σὲ δυὸ μέρεσ τὸ γκρέ-μισμα τοῦ κρημναριοῦ, - γλήγορα θὰ τελειώ-σουμε τὸ κρημινὸ τοῦ σπιτιοῦ· 3) μητ. κατά-λωσισ, καθαίρειοσ, ἀνατροπή· γκρέμισμα θρόνωσ·

4) συνθ. κατὰ πληθ. γκρεμισάτω ἐρείπια, γα-λάσματα, συντριμμία, ριμιάσ· γέμισω ὁ τόποσ ἀπὸ γκρεμισάτω ἄστερα ἀπὸ τὸ σεισμό.

γκρεμισμόσ (ἰ) δημ. κρημισσιθ.

γκρεμιστά ἑπὶρρ. δημ. διὰ κρημισμοῦ βλ.λ.

γκρεμιστήσ (ἰ) δημ., πληθ. -ἄδεσ ὁ κρημινίωσ, ἰδίωσ ὁ ἔχων τὸ ἔργον νὰ κρημνίω, νὰ κατεδαφίωσ παλαιὰ οἰκοδομήματα· 2) μητ. ὁ καταλύων, ἀ-νατρέπων, οἷον πιστέσ, δόγματα, προλήφεισ, πο-λίτεωσ κττ., ὁ καταλυτήσ.

γκρεμιστόσ-ἠ-ὸ δημ. ὁ ἔχων κρημισθῆ, ὁ γκρε-μισμένοσ, γκρέμισθ.

γκρεμνά (ἰ) δημ.πληθ. τοῦ γκρεμνοῦ βλ.λ.

γκρεμνάωσ ἀποκρημιοῦ τόποι· μάσ ἐπήγαμε ὄλο ἀπὸ τ' κρημνά καὶ βασανιστήκαμε· 2) μητ. δᾶ-σκολ... ἐπικίνδυνοσ καὶ δυσουερόβλητοσ περιστά-σεισ Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 24,24 ἀπ' τὰ γκρεμνά μὴ φο-βηθῆσ, | γιστ' ἢ ἀγάπησ κ' κρατᾶ.

γκρεμνίζω δημ. κ. γκρεμίζω βλ.λ.· Ἐρωτόκρ.Δ ὄσο πλιά ἢ μοῖρα στα φηλά τὸν ἄνθρωπο καθίζεσ, τόσο καὶ πλιότερα πονεῖ, ὄντασ τότε γκρεμνίζεσ.

γκρεμισμοῦσ (ἰ) μων. κ. δημ. κ. γκρεμισμοῦσ κρημισμοῦσ, κρημισμοσ, κατόκρηφισ ἢ πτώσισ ἀπὸ κρημνοῦ ἢ ἀφ' ὕψηλοσ· Ἐρωτόκρ.Α1634 καί εἰδᾶ ξαμῶνε κίντηνα καὶ γκρεμισμοῦσ ἀτὰ βύθη. **γκρεμνοβόλημα** (ἰ) δημ. ἢ ἐνέργεια, τὸ γε-γὸνοσ κατακρημισέωσ, καταρρέωσασ· ἀκούγα-με τὸ γκρεμνοβόλημα ἀπὸ μακριά.

γκρεμνοῦσ (ἰ) δημ. κ. γκρεμνοῦσ κ. ἐγκρεμνοῦσ βλ.λ., πληθ. γκρεμνοῦ κ. γκρεμνοῦ βλ.λ. ὁ κρημισθ· Ἐρω-τόκρ.Α756 καί ἄλλωσ νὰ πέσ' ἀπὸ γκρεμνὸ νὰ σηκωθῆ νὰ γάνω, Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.39,14 γειά σας βουνά, μὲ τὸσ γκρεμνοῦσ.

γκρεμνόχορτο (ἰ) δημ. κ. γκρεμνόχορτο τὸ φυτόν ἰσοῦθ βλ.λ. ἢ ἐνούροσ.

γκρεμνο-ὄω δημ. κ. γκρεμνοσ βλ.λ.

γκρεμνοβράχοσ (ἰ) δημ. κρημνώδησ, ἀπόκρη-μισμοσ βράχοσ· Κατ.Ν μητρ.Δάντε Θεία Κωμ.Κα-βαρτ.Γ71 ἔφρονο οἱ ψυχέσ στριμώχτηκαν στοῦσ ἀγριοῦσ γκρεμνοβράχοσ.

γκρεμνοῦσ (ἰ) δημ.κ. γκρεμνοῦσ κ. ἐγκρεμνοῦσ ὁ κρη-μινίωσ· Σολωμ.Λόρδ Μνήστορον 74 καὶ ἐγκρεμίναν παλληκάρια τοῦ γκρεμοῦ ἀπὸ τὴν κορφῆ, Βα-λαωρ.Δημοσ 42 πέφτεσ ἀπ' τὸ βράχοσ τὸν γκρεμοῦ, χάνεταί, πάει, πᾶει· ἢ παροιμ. φρ. μηρὸσ γκρε-μνοσ καὶ πίσω ρεμα (ἢ βράχοσ) ἐπὶ τὸν περαιοχρ-ομένωσ εἰς ἀδιέξοδοσ).

γκρεμοτοπία (ἰ) δημ. κρημνώδησ, ἀπόκρημνοσ περιοχῆ γῆσ, ἰδίωσ ὄρουσ· τὸ κάστρο εἶναι ἀπάνω σ' ἐνα γκρεμοτοπία.

γκρεμοτοπία (ἠ) δημ. μέρος τόπου πῶσοσ, οἷοσ ὄρουσ, κρημνώδησ, ἀπόκρημνοσ· μάσ πήγε ἀπὸ τὴν γκρεμοτοπία καὶ τσακιστήκαμε, τὸ βουνό αὐτό εἶναι ὄλο γκρεμοτοπία.

υκρεμότοπος-η-ο δημ. ὁ ἔχων κρημιώδεις τόπους, κρημιώδης ὁ κρημιώδης, ἀπότομος· Ζερβ. ματρ. Ἰλ.Β.890 κί αὐτῶν ποῦ γίνῃ Τρίκαλα καί τήν κρημιώδη, ἀπόκρημιος τόπος· τὸ Σούλι εἶναι υκρεμότοπος· ἔστιτις ἐπίτι υκρεμότοπο.

υκρεμοσακίσιζα δημ., κ. μέσ. -ίζουσι, ἀόρ. υκρεμοσακιστικῆ, μητ. πσθ. πορκακ. υκρεμοσακισμένος κρημιῶν συντριβή τῃ, υκρεμίζοντας τασκίζω· 2) ἐν κρ. συντρίβ. τὸ μέσ. κρημιζομαι, πλπτων ἀπό κρημιῶν συντριβήσων· Καρκελλ. Πλωρ.113 τὸ γιδροπόδισα.. συνεληραν τὸ παντρία καί υκρεμοσακιστικον στῆ θάλασσατ || συνεκδ. τὸ μέσ. κρημιώδεις τρομηρίζουσι· γλι-στρασσά στήν πλαγιά καί υκρεμοσακιστικε || κ. ἀλλάξ δι' ἀποκρημῶν ἢ ἀναμύλου ἐδάφους πορευόμενος κακοπόδη, ταλαιπωρούμαι· ἔχουν ἀναστατώσει τὸ δρόμο, κί ὡς νά φτάσω ἐπίτι μου υκρεμοσακίζουμαι· 2) μητ. ταλαιπωρούμαι, καπονομούμαι, φησαιται καθεσσει σινειδι ερχόμενος ἀπό κρημιωδῶν τόπων· υκρεμοσακιστικα ὠσπου νά σάς εἰδῶν || υκρεμοσακισμένος ὁ λλον θεωποθήσασ· || ἢ κρησι, υκρεμοσακισου | ἔρρε, χάσσοι· πρβλ. προσησού.

υκρεμοσακισμα (τό) δημ. ἡ πράξις καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ υκρεμοσακίζω βλλ.

υκρεμά δημ. υκρεμῶς βλλ.

υκρενά δημ. ἀκλιτ. (γαλλ.) ὁ ἔχων χρωματισμῶν ὁμοιον πρὸς τὸν τὸν καρποῦ ροιάς ἤτοι ὁ ζωρῆος ἐρυθρός· **φρασμα** - φρέμα γρενά· || συνεκδ. πολὺτιμος λιθός ἔχων τὸ χρώμα καρποῦ ροιάς.

υκρεναδιέρος (τό) νεώτ.κ.δημ. ὁ γρεναδιέρος βλλ.

υκρεσά (τό) δημ. κ. υκρεσαιά (ἢ) τὸ φυτὸν φυλινρέα βλλ. ἢ μέση.

υκρεσαιά (ἢ) δημ. ὁ γκερός βλλ.

κρημιώδης (τό) δημ. ὁ κρημιώδης υκρεμῶς βλλ.· Κρωσι.Καλόγ.Κλεισι. Α.8 πέρα τοῦ θάλατο τὰ βου-νά ὅλα κρημιώδη καί βράχια.

κρῆ δημ. (γαλλ.) ἀκλιτ. τὸ φαΐον, τεφρῶν χρώματ· 2) ἐν κρ. κ. ὡς ἐπιθ. ὁ φαΐός, ὁ γκερίζος· γκερὶ ροῦχα, - γκερὶ καπέλο.

γκερίζα (ἢ) δημ. τὸ φυτὸν νάρκισσος βλλ. ὁ κυπελλοφόρος.

γκερίζα (ἢ) δημ. κ. γκερίζα ἢ πυξιδόθηκη.

γκερίζος-α-ο δημ.κ. γκερίζος κ. γκερὶ βλλ. ὁ φαΐός, τεφρός, τεφροδουκ. στοιχίζ. φαρός· γκερίζα ροῦχα, - γκερίζα φορεσιὰ, - γκερίζα μαλλιά· 2) τὸ οὖδ. κ. ὡς οὖα. γκερίζο τὸ φαΐον, τεφρῶν χρώμα.

γκερινάσφα (ἢ) δημ. ἡ ἐκουσία σύσπασις τοῦ προσώπου, ἡ ὄρασις στῆμην διαστροφῆ τῆς συνήθους ἐκφράσεως τοῦ προσώπου, ὁ μορφοσμός.

γκεριμῶς-η-ο δημ. ὁ ὅπο τὸ γήρατος ἢ τῆς κόσο κυρωθείς ὁ καμωρῆος.

γκερίνα (ἢ) δημ. κ. γρίνα ἢ γκερίνα βλλ.· παροιμ. κάλλιο λάχνα με γέλινα παρά χάρησι με γκερίνα.

γκερίνα δημ. κ. γρίνα ὁ συνεχής καί ὄληρὸς κλαυθυρισμὸς τῶν νηπίων· εἶναι ὄλο γκερίνα ἀπὸ τὸ πρῶτὸ τὸ μωρῶ· 2) γεν. μεμφισορῶ, γογγυμῶς συνεχής καί ἐπιμόνος μοιροσύνη· || ὄθ. κ. ἢ δειχνοσία, ἡ ὄνευ σοβαρῶς ἀπίσις ἐρατικῆ διαδέσε· ὄσ· τῆ γκερίνα τῶρα κί ἐλα νά ὄφμε, - ὄθ λείπει ποτὴ τῆ γκερίνα ὄπ' ἀπὸ τὸ ἐπίτι, παρομ. ἢ φτάγιε φέρει γκερίνα.

γκερινάξιμ δημ. κ. γρινάξιμ ἐπὶ νηπίων, ἐκθόλλω συνεχῆ καί ὄληρῶν κλαυθυρισμῶν, κλαυθυρισζῶ νά μικρό σου ὄλο γκερινάξιμ· 2) γεν. μεμφισορῶ, γογγύξω, παραπονομῶ, μοιροσυρζῶ· πάντα γκερινάξιμ· || φλοκῶν, ἐρίξω, ὄσωνὸς δι' ἀσημῶντων συνήθ. αἰτίων, τρώγουσι· Ἀσκαρ.Τά-λαρα 124 ἡ γκερινάξιμ τ' ἀντρίπου ἀνδραμῶ του· || ὄμ. τὸ μέσ. ἀλληλοπαθός· ὄδέρρησι εἶστε, μὴ γκερινάξετε, - γκερινάχτηκενε καμιά ὄρα

κί ἐπειτα σάπασαν 3) μετ' ἐνοχλῶ τινά διὰ μεμφισορῶν ἢ διὰ μομφῶν ἢ φυσιοκινῶν· μὴ με γκερινάξετε ὄλοτῶν.

γκερινάριος-α-ικο δημ.κ. γκερινάριος ἐπὶ παιδός, ὁ σπυρῶ κλαυθυρισζῶν· γκερινάριος μωρῶ· 2) ὄνευ ἀπουθιάσις ἀπορῆσις μεμφισορῶν ἢ παροπονοόμενος, ποὺ εἶναι ὄλο γκερινάριος· γκερὶ γκερινάριος ἢ γοικωκράτῶμας εἶναι γκερινάριος· || ὄ διασφιδῶς καί ὄνευ λόγου φλοκῶν καί ἐρίξω, ὁ φιλόνομος· γκερινάριος εἶναι ὁ συντρέφω μου καί θά χερῆσσομαι· || ὄθ. κ. ὁ θυκοῶνως ἐχρησιστο-μένος, ὁ δόσκολός, δόστροπος, ἀνάποδος.

γκερινάσιμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γκερινάξω βλλ., ἡ μοιροσύνη, τὸ μοιροπορῆσιμα· 2) ἡ μεμφισορῶ, ὁ γογγυμῶς, ἡ γκερίνα.

γερὸ (τό) δημ. (γαλλ.) εἶδος βόσους μετατόμῶν ὄφασσος ζωντος τὸν στήμωνα ποχῶν.

γκερζάγι (τό) δημ. (γαλλ.) ὄλο, τὸ φυτὸν ριδήσον τὸ ἐρυθρῶν ἢ ἀφραγκοσάσμω· || κ. τὸ ἐκ τοῦ κορποῦ τοῦτοῦ κατασκευαζόμενον ἡδύστατον.

γκερζις νεώτ. κ. δημ. (ἰταλ.), ναυτ. ὁ ὄλοκρητικὸς κωδισσός πάντων ἐν συναλλῶ τῶν ἐν τῆ πλοίω κλειστων χωρῶν ὄ. ὄλικῆ χρηματικῆς.

γκερῶσα (ἢ) δημ. (ἰταλ.) κ. γρῶσα ποσότης ὄδῶ-δεκα ὄδοκεδῶν144· τρεῖσι γκερῶσας μαντῆλια - ηεταεῖσι - σπιρτα.

γκερῶσασιον (τό) νεώτ. κ. δημ. (ἰταλ.) κ. γκερῶσασιον ἢ ταῖς διακοσμητικῆς τέχνης εἶδος συνθέσεων, ἐν αἷς ἐπικρατεῖ ἡ φαντασία, ἡ ἰδιοτροπία, ἡ παροδοζότης, μέχρις ἀπεροδότης.

γκερῶσι (ἢ) τὸ νεώτ. κ. δημ. ἀκλιτ. (ἰταλ.) ὄση ρετίσι στάβλο· || γεν. ἀπρητέρις μικρῶς ἡλικίας ἐν στολή ὄσιον ζευοδοχείων, ἐμπορικῶν σπικων κτι.

γκερουπέτο νεώτ. (ἰταλ.) κ. γρῶσα ποσότης ὄδῶ-δεκα ἀποτελοῦμενον ἐκ διπλῆς ἐπερῶσεως ἀ-νωσῆσις καί καποδῶσις.

γκερῶ(λ)ῶν δημ. κ. γκερῶλῶν, ὄ. γουρῶλῶν· καθιστῶ τοῦς ὄφθαλμοῦς μου προσαπέλις, προεξέχοντις· Σαλλω. Ἱατροσυμμ.252 κί ὄτι ἡ γκερῶλῶνε τὰ μῆτια· 1) εὐθῶς ἐφλοῦνε ὁ γκερῶσι.

γκῶνω δημ. ὄγκῶνω βλλ.· 2) εἶδ. αὐτῶ. κορενωμ, χορτονω· || σπικ. ὁ σπικ. ὄνευ ὄλλων.

γλαγῶ μητ. εἶμα γλακτοῦδης, πλήρης γλακτοῦ ὄνοῦ, χυμοῦ· ΑΠ 9,384,23 γλαγῶνῶν ἀπέρισματ.

γλαγῶς ἤσ. « γλακτοκωμῆνας ».

γλαγῶχορσιος-ος-ουν μον. γλαγῶχορσιος βλλ.· Τζέτζ. Μεβ· Οὔ.527.

γλαγῶρος-ὄ-όν μητ. ὁ πλήρης γάλακτος, γαλαντέρος· ΑΠ 6,154· 2) μητ. ὄπαλός, ὄδρος παχῶς· ὄππ.Κλυμ.200 γλαγῶρον ὄμας.

γλαγῶρῶρος-ος-ουν μον. γλαγῶρῶρος βλλ.· Τζέτζ. Μεβ· Οὔ.527.

γλαγῶσις-κτιος-εσσα-εν μητ. ὁ πλήρης γαλακτος, γαλαντέρος, γλαγῶρος βλλ.· ὄσοκ. ἐν ΑΠ 5,55 καί μαζῶ γλαγῶνῶς· 2) ὁ κατά τὸ χρώμα θυσιος πρὸς τὸ γάλο, ὁ λευκός ὡς τὸ γάλο· ὄππ. ΑΛ4,113 γλαγῶκεσσα μῶβα ὄθαλασσιπ.

γλαγῶλῶν ἀλάφθιτον (τό) νεώτ. τὸ ἔτερον τῶν πλοκῶν ἀλάφθιτων, δι' ὄν ἐνγράφ ἡ παλαιὰ ἐκκλησιαστικῆ φιλολογία τῶν Σλοβάν, ἰδῶσις ἡ τῶν Βουλγῶρων καί τῶν Κροατῶν, σχηματισθῆν κατά τὸν μεσοίωνα διὰ τροποποιήσεως τοῦ μικρογλωσσμάτου ἑλληνικοῦ ἀλάφθιτου.

γλαγῶλιτικῶν ἀλάφθιτον (τό) νεώτ. τὸ γλογο-λικῶν βλλ.

γλαγῶπῆς-ητος (ἢ) μητ. ὁ τὸ γάλο πηγῶν, εἶδ. ἐπὶ ἀργεῖων, ἐν ὄσις ἡγῆται τὸ γάλο· Λεωνῶ. ἐν ΑΠ 6,35 γαυλοῦς τῆ γλαγῶπῆσις.

γλάγος-ος (τό) ποι. τὸ γάλο· Ἰλ.Β 471 ὄρα ἐν εἰσρηθ, ὄτε τῆ γλάγος ὄνευ δειδῶ, Νικ. Ἀλεξ.385.

γλαγότροφος-ον μητ. ὁ διὰ γάλακτος τροφείς· Λυκόφωρ.260 τέκνων γλαγοτρόφω.

γλαγοφόρος-ος μτγ. ὁ γαλακτοφόρος: Μάρκελλ.Σ.δ.100 γλαγοφόρους τεύχουσι φίλων μετά δαίτα τίθηναι [ιδιόρθ. γλακτοφόρους].
γλαγοφραν-ονος-ον ἔσφ. φρ. πιδ. ἀπὶ ἀγανόφρων: Ὀπφ.ΛΙθ.304 γλαγοφρανα.. ἄθεον.
γλαγόχροος-ος-ου μον. γαλακτόχρους βλλ.: [τέτ.Μεβ] Ὀμ.380.
γλαγιών μτγ. μτγ. τοῦ γλαγῶ βλλ.: ΑΠ 9,384,23.
γλαβιολον [τὸ] νεώτ. ἡ γλαβιολὸν ὁ γλαβιολος βλλ.
γλαβιολος [ὁ] νεώτ. βοταν. κ. -όλος κ. -λοντῶν γένος κοσμητικῶν φυτῶν, δ. ζιφίον, σπαθόχορτο.
γλαβιοθία [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γλάζω κλόζω ἦτοι μεγαλόφωνος ὄδω: Πινδ.ἀπ. 97 τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζωες πρβλ. Ἡσ. «γλάζει» πτερόσεται, κέκραγε.
γλάθης-ιος [ἡ] Ἐπιγρ. ὄνομα θυσίας ἡ ἐορτὴ πλὴν [ἀμφ. ἐνοιαίε].
γλαῖνοι ἢ γλαῖνοι Ἡσ. ἐτὰ λαμπύροισμα τῶν περικεφαλαίων, ὁλον ἀστέρες, ΑΜ 232,40.
γλαῖσιος Ἡσ. «ἐλφοί».
γλάκημα [τὸ] ὄημ. κ. λάκημα βλλ., ταχέια, ὀρμαιοῖα φυτῆ, φευγάδια: παροιμ. φρ. στὸ γλάκημα κινῶ ἢ πρὸ φουδπάρας πρβλ. γλακῶ.
γλακητήρ [τὸ] ὄημ. τὸ γλάκημα βλλ., τὸ ἐν φυγῇ μετά πολλὰς σπουδῆς, προτροπῆδων τρέξιον.
γλάκι [τὸ] ὄημ. κ. γλάκημα βλλ. ὁ δρόμος, τὸ τρέξιον: Ἐρωτόκρ.Β 341 στὸ γλάκι δὲν τὸ σώνει να ὕ κὶ ἀπὸ χέρα δουατὴ σάπτα οὐδὲ βερτόνε.
γλάκιος [τὸ] ὄημ. κ. γλάκι βλλ. ὁ δρόμος, τὸ τρέξιον: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.247,5 ἀτὸ γλάκι πιάνει ὁ νῶς λαγὸ, στὴν πῆδα πιάνει ἀγρίμυ.
γλακκόν Ἡσ. «γαλοβιόν».
γλακτοδοτῶ-έω μτγ. δίωω, παρέχω γάλα: Χρυσμ.Σ.δ.2,272 [ιδιόρθ. ἀπὶ γαλαδοτῶ].
γλακτοπαγής-ος-έως Ἐπιγρ. ὁ πλήρης γάλακτος: Ἐπιγρ.Σμύρνης γλακτοπαγεῖ μαστῆ.
γλακτοφόρος-ος ἑπ. ὁ τρέφόμενος διὰ γάλακτος, ὁ γαλακτοφόρος: Ἰκ.Ν.δ ἀγανῶν Ἰσημηλιῶν γλακτοφῶγων || τὸ ὄρα. πηλθ. Γλακτοφῶγῶν, ποιμενικός λαὸς ἐν Σκιθίᾳ: Ἡσ.ἀπ.54.
γλακτοφόρος-ον μτγ. ὁ γαλακτοφόρος: Μάρκελλ.Σ.δ.100 [ιδιόρθ. ἀπὶ γλαγοφόρος].
γλακτόχρους μτγ. γαλακτόχρους βλλ.: Ὀπφ.Κιν.3,478 [ιδιόρθ.].
γλακῶ-ωμ [ι] Ἡσ. «γλακῶντες, μεστοὶ γάλακτος» πρβλ. γλαγῶω.
γλακῶ-ωμ [ι] μον. κ. ὄημ. κ. λακῶ βλλ., τρέχω ἢ φεύγω ὀρμαιοῶς, διὰ τὴν προσφάσιν ἢ ὀποφύγω τῆ ἡ διὰ τὴν καταφύγω σου, τρέπομαι εἰς ταχέϊαν φύγην, τὸ βάνω στὰ πόδια: Φαρτουνάτ.174 ὄπου ὀφείξεν τὰ γλακῶ κὶ ὄπου μοῦ πῆς τὰ δράμω, Ἐρωτόκρ.Α 127 στένει τὸ λακῶ ὅς κὶ ἂ γλακῶ, Ἐρωτόκρ. Β ὀποχωρῶ προτροπῆδων: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 27,19 καὶ δαοὶ ἀπομείνωμι εἰς τὰ βουναὶ γλακῶμυ.
γλάμα Ἡσ. «ἐλμυ».
γλάματα Ἡσ. «ἀστράγαλοι».
γλάμω Ἡσ. «ἐλμῶ»: Πολυδ.4,185, Μετρ.ΙΙΙ.
γλάμμα EM 233,46 «γράμμα, ὁ δηλοῖ τὸ ποιήμα, παρὰ τὸ γλάπτο τὸ κοιλίαν, ὁ μέλλων γλάφω, ὁ παρακείμενος γέλασμα, ὁ ποιητικὸς γέλασμαι, ἔξ αὐτοῦ γλάμμα, καὶ τροπῆ τοῦ ἀμεταδόλου εἰς ἀμεταδόλον, γράμμα».
γλαοῖς Ἡσ. «μέλα».
γλαίπινος Ἡσ. «ἐπίνεν» [κωδ. πενήνι].
γλαμπυρίκι ὄημ. κ. λαμπυρίκι βλλ., μαρμαίρα, ἀπτεροπόδι: Βιζύτιος, Μητέρα 112 ἀγρια γλαμπυρίκιαν, σὴν κάρθρον ἀναμείνω.
γλαμπυρίκι EM 232,42 «γλαμῶ».
γλαμπυρίκι-ος γλαμπυρίκι βλλ. EM 232,42 «γλαμπυρίκι ὄηματα, ὅν οἱ κανοὶ φωρῶδες».
γλαμπυρίκι-α-ον ὁ λήμως ἔχων ἐν τοῖς ὄμμασιν, ὁ λημώδης, ὁ ταμπληδίας, ταμπληδής: Ἰππ.Γυν.

2,116 ὀφθαλμοὶ γλαμπυροί, ἀρχ. παροιμ. ἐν τυφλῶν πόλει γλαμπυροὶ βασίλευσι [μεταδὸ τυφλῶν ὁ υποφθαλμος βασίλευσι: Στόλ.ἦ.Ω 192. 2] ἐπὶ πτηνῶν, πηλ. λαμβρός ἦτοι ἀδηφάγος: Σοφ.ἀπ.396 γλαμπυροὶ κατάφρονοι (EM 232,44 ἐνεγυροβιδίους).
γλαμφοί Ἡσ. «εἰχαλῶν στόματος».
γλαμωδης-ους-ες γλαμπυρίκι βλλ.: EM 232,44.
γλαμῶνος-ονος-ον ὁ γλαμπυροῦς βλλ., λημώδης, ὁ ταμπληδής: Αριστ.Βάτρ.588 καρβέθμος ὁ γλάμων, Λυσ.14,25 παρ' Ἀρχεδήμω τῷ γλάμωνι.
γλανδῖνα [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος σαλακίων.
γλανδουλίνα [ἡ] νεώτ.ζωολ.γένος ταριματοφόρων.
γλάνιος [ὁ] μτγ. γλάνιος βλλ.: Ἡρωδίων.1,94.γλωσσ.
γλάνιος-ιδος κ. -ιος ἢ -εως [ὁ, μτγ. κ. ἢ, Παιου.] κ. νεώτ., Ἡσ. γλάνιος αἰτ. γλάνιον, πηλθ. γλάνειες, γλάνιδες κ. γλάνειες εἶδος ἰχθύος τῶν γλυκεῶν ὀδῶτον ὀμοίου τῷ σιλουρῶν: Ἀριστ.Ζι 568 η, 25 οἱ μὲν οὖν μείζους τῶν γλάνιων ἐν τοῖς βαθεῖνι ἐκτίκτους, Ἄθην.311 Φ παραπλήσιος ἐν τῷ κατά τὸν Ἰστρον γινόμενον γλάνιδι [περὶ τοῦ λάτου] || νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθυῶν τῆς οἰκογεν. τῶν σιλουριδῶν, ὄημ. γλάνιος, γουλινοῦς.
γλανίς Ἡσ. «ὄργος» 2] γλάνις βλλ.
γλανοί Ἡσ. «ἀχρεῖαι».
γλάνος [ὁ] ἡ δαίνα: Ἀριστ.Ζι 544 α, 31 δὲ καλαθῶν οἱ μὲν γλάνων οἱ δὲ δαίνας.
γλανόσιος [ὁ] ὄημ. ὁ ἰχθύς γλάνιος βλλ.
γλανόσιμωρο [τὸ] ὄημ. λαϊκῶν πνευστῶν μουσικῶν ὄργανον: δ. τραγ. ἐν Χιου. Ἀναλέκτ. σ. 39,3 μὲ δεκοχτῶ γλανόσιμωρα κὶ ἐξήνθα νακορῶδες.
γλαντζινιά [ὁ] ὄημ. κ. ἀγλαντζινιά τὸ φυτὸν φυλιρέα ἢ μεσαία.
γλαντῶς-ή-ὸ ὄημ. ὁ ὕπερτακ πωσ ὡς πρὸς τὴν διόπλισον τοῦ σώματος: γλαντῶ ναιφαικα.
γλάζ-κός [ἡ] μτγ. εἶδος τοῦ φουτοῦ κορωνοπόδης βλλ., δ. γλαυεῖ βλλ.5* Ἀριάδ.125,5 «γλάζ» βῶσθην γλακτοποῖός».
γλαουβερτίης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον ὀπὸ μορφῆν κρυστάλλων τῆς μονοκλίνους συμμετρίας.
γλαουλοῖς [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γλαπάτσα [ἡ] ὄημ. κ. κλαπάτσα, γλαπάτσα, γλαπάτσα ἡ νῶσος τῶν προβάτων διαστομίας.
γλάπτω γλάφω βλλ.: EM 233,7 πρβλ. γλάμμα.
γλάρα [ἡ] ὄημ. γαλήνη, εὔδισ, ηνεμίρα 2] ἐπὶ ἀνθρώπων, κίλισ, τάσις πρὸς ὄπνον, νυσταγμός, ὕπνηλις, νύστα, ὀπακίωμος: καθὼς καθόμωμος, μοῦ ρδὲ μὴ γλάρα κὶ ἀποκοιμήθηκα πρβλ. γλαρῶνω-ωμα || ἡ κατὰστασις τοῦ μόλις κοιμηθέντος, ὁ εὐλοφρός καὶ ἡδὺς ὕπνος: μὲ ἔπληντες ἀπάνου στὴ γλάρα 3] φρ. δὲ τὴ γλάρα [κὴ προσποιεῖσαι τὸν κοιμώμενον, ὄσ κ. μτφ. μὴ κίμνης τὸν κοιτῶ, τὸ κοροδοί].
γλαρῶλα [ἡ] νεώτ. ζωολ. κ. -λη γένος πτηνῶν.
γλαριάκι ὄημ. ἔχω κλίσην, τάσιον, ὄρεξιν πρὸς ὄπνον, καταλαμβάνουσα ὑπὸ ὕπνηλις, νυστάζω: γλαριάκι κοντὰ στὴ φωπιά || ἀποκοιμῶμαι ἔλαφρῶς καὶ ἡδῶες, ἐπύροισμαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕπνου: μόλις γλαρίσσω, μὲ ἔπληνασιν οἱ φωνῶδες του πρβλ. γλαρῶνω-ωμα, γλαρίσσω.
γλαριδόρρινος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος κωλοπτερῶν ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κourkeουλιονιδῶν.
γλαρίδι-ιδος [ἡ] κ. νεώτ. γλαρίδι πρὸς καταγασίαν, ἀδέξυσιν λίθου ἢ ἔζλου, ὄημ. σκαρπέλο, σμάγγρ Σοφ.ἀπ.529, Πολυδ.7,118 2] νεώτ. τὸ κάτω κίρον τοῦ διὰ κρούσασιν λειτουργοῦντος γεωργιανῶν 3] Ἡσ. «ἔρας».
γλαρομάτης-α-ικο ὄημ. ὁ ἔχων λαυρούς, ζωορῶδες ὀφθαλμοῦς, μάτια γλαρῶ βλλ.: || κ. ὁ ἔχων ἡδουαδὲ βλέμμα, ὁ διστ. ξανθῶς μὴ γλαρομάτα μου, σὺ δὲ μὴ σφὲς τὰ νύστα μου.
γλαρόνι [τὸ] ὄημ. ὁ μικρὸς γλάρος, τὸ γλαρόπουλο 2] εἶδος μικροσώμου γλαροῦ βλλ.

γλαροπούλι [τό] δημ. ο γλάρος κ. γέν. κατά πληθ. τὰ θαλασσοόδια πηγά, τὰ θαλασσοπούλια : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 31,23 καταμέσις τὸ πλάου, γλαροπούλια πλατώτερα.

γλαροπούλο [τό] δημ. ο μικρός γλάρος βλλ.

γλάρος [ό] μόν. νεώτ. κ. δημ. τὸ πτηνὸν γλάρος βλλ.: Ἰερικοσόφ.96 Β γλάρων νεοττοῦς, δημ. παροιμ. ο γλάρος ἀβήλα πετὰ, μὰ χαμηλά λογιάνε | ἐπὶ τὸν διατηροῦντων ἐναργὴ καὶ ἀκριβή αἰσθησὴν τῆς πραγματικότητος, ἐν ᾧ ἀσχολοῦνται περὶ ὄψηλά καὶ θεωρητικὰ ζητήματα ἢ ἄ. ἐπὶ τῶν ὑποκεινομένων ἀδιαφορίαν | 2) δημ. μτφ. ἐπὶ ἀνδρώπων, ο ἀληφάτος, πλεονέκτης, ἀρπαξὲς πρὸς γλάρος, λύκος : τοῦ μὰ χορτάση αὐτὸς ὁ γλάρος 3) δημ. ναυτ. τὸ ὑπερ τὰ ἀνωτέρα τραχηλώματα τοῦ ἴσθου τοῦ πλοίου λεῖον τμήμα αὐτοῦ, ἀπολήγον εἰς τὸ ἐπιμήλον, ἢ ἀτρακτος, ἡλακάτι, ἄ. πίπουλο 4) δημ. ἀπὶ γλάρα [ἢ] βλλ.3) μόλις μὲ πῆρε ὁ γλάρος μὲ ἔθνητες.

γλαρός-η-ό δημ. ἡλαρός, γαλήνιος 2) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὄγρος, λαμπρός, γλυκός, ζωηρός : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.164,22 πᾶξι τὰ μάτια τὰ γλαρά, τὸ γέλιο ζοχαρένω || κ. ὁ ἄδουαθῆ ἔχων ἔκφρασαν, ποῦ γλαρώνει 3) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, ὁ εὐφρόν, ἔθνητος.

γλαρώμα [τό] δημ. ἡ τάσις, ἢ ὄρεσις πρὸς ὕπνον καὶ ἢ καταστάσις τοῦ μόλις ἐλαφρῶς εἰσέτι κοιμημένου ἄ. γλάρα βλλ., ἀποκαθάρσις 2) μτφ. κατά πληθ. γλαρώματα ἢ προσομοίωσις ὑποκρισίας, πανουργία ἄ. λυγάρσις : ἄσε τὰ γλαρώματα.

γλαρώνω δημ., ἀδρ. γλαρώσα, μεταχ. παθ. παρκ. γλαρώμενος εἶμαι ἢ γίνομαι ἡλιος, γαλήνιος, ἡρεμος, ἡσυχάζω, ραλασκώω, εἰρηνεύω 2) ἔχω τὸσιν τὰ μὲ κοιμηθῶ, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὕπνου, ἀρχίζει τὰ μὲ πηροῦν ὁ ὄπιος, ἴδιως ἐπὶ τῶν ὕπνου ὀφθαλμῶν, τῶν μόλις συγκρατούμενων ἀνοικτών : γλαρώσανε τὰ μάτια μου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38,10 μίαν ἀχτίδα λάμψε | ἀχνόφωτα στα γλαρώσανε μάτια || μόλις ἀνοικτούσαι, εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὄπνου : μόλις ἐγλαρώσα, μὲ ἔθνησαν οἱ βροντῆς 3) ἴδιως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἐκφρασαν ἡσίον, τριφεράν || συνεκδ. βλέπω μετὰ τριφεράτητος, γλαυκοποιάζω.

γλασιό-εἰρησιος ἀσχημὴ [ἢ] νεώτ. ἀνάτ. σχισμὴ ἐν τῷ κραταφικῷ ἀσπῆ δι' ἣς διέρχεται ἡ χορδή τοῦ τυμπάνου τοῦ αὐτοῦ, ἄ. λιθοτυμπανικὴ σχισμὴ.

γλασπρίτης [ό] νεώτ. ὄρυκτο, ὄρυκτον ὑπὸ μαρμάρου κρυστάλλου τοῦ τριφυλικῆς ἀσπίματος.

γλασπάλιν [ἢ] νεώτ. χημ. μέγισμα βόρακος, βόρακος ὄξεως καὶ σακχάρου.

γλάσσα [ἢ] ἰων. τ. τοῦ γλάσσα βλλ. : Ἡρώιδας Μιμ.3,84, Ἐπιγρ.

γλάσσων Ζωναρ. 439 κ βλάσσα, ἀνώστατος ε.

γλασπερός-η-ό δημ. κ. βλασπερός μαλακός, κωπός, πρόσφατος, ἴδιως ἐπὶ τοῦ ἄρτου : γλασπερό φωμὶ κᾶν ἢ πογᾶνα.

γλάστρα [ἢ] δημ. κ γάστρα βλλ. δοχεῖον, συνήθ. πηλινόν, ἐν ᾧ φτεῦθονται κοσμητικὰ φυτὰ : Πορφύρα Σιώς 32 τ' ἀνθία μαθεῖον κ' ἀνθίονε πάλι στή γλάστρα, παροιμ. γιά χάρη τοῦ βασίλικου ποτίζειται κ' ἡ γλάστρα 2) εἶδ. πηλίνου κωδωνοειδῆς φορητὸς κλιμακῶς ἐφαρμοζόμενος δι' ἐπιχρίσματος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

γλαύκιος-ος-ον μτγ. ὁ τῆς γλαυκός ἢ ὁ ἐκ γλαυκός : Ἀρκάδ.44,15 γλαυκίαν ὄψιν.

γλαυκειός-α-ον Ἐπιγρ. ὁ γλαύκιος βλλ., ὁ ἔχων γλαύκον χρώμα : Ἐπιγρ. γλαυκίον χρώμα.

γλαυκέας [αἱ] Ἐπιγρ. εἶδος ὄργειων.

γλαυκοπόρος-ον ὁ κλιμακῶν γλαυκῶ, κωνά, γαλάζια κύματα : Ἐπιμ.Σφαίρ.142 ἢ ὁ ἐν κλύδωνι νηχεται γλαυκοπόρα.

γλαυκία ἢ γλαυκόν. Ἡσ. κ βόταν ἢ πς.

γλαυκίδαι [αἱ] νεώτ. ζωολ. κ. γλαυκός [αἱ] οἰκογένεια πτηνῶν τοῦ ἀβροῖου, τῶν γαμφινώων ἀρπακτικῶν.

γλαυκίδανον [τό]μτγ.εἶδος κολλυρίου γολ.12,746.

γλαυκιδίνη [ἢ] νεώτ. φαρμ. προϊόν τοῦ φυτοῦ γλαυκίου βλλ.

γλαυκιδιον [τό] [ἢ] ὄνομαρ. τοῦ γλαυκός βλλ., θαλάσσιος ἰχθύος ἔχων φανόχρωμα : Ἀντιφάν.Ἁθην. 7,295 D οὐκίον τὸ μὲν γλαυκιδιον ὡσπερ ἄλλοτε ἔδφεν ἐν ἄλμυ ὀμῃ.

γλαυκιδιον [τό] [ἢ] ὄνομαρ. κ. νεώτ., ὄνομαρ. τοῦ γλαυκός βλλ., ἢ μικρὰ γλαυκός 2) νεώτ. ζωολ. γένος γλαυκῶν 3) νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν.

γλαυκίω μτγ., ἔχω χρώμα γλαυκόν, κωνόσφρον : Στράβ.5,2,5 μεταλλα δὲ λίθου λευκοῦ πσ καὶ ποικίλου γλαυκίοντος, Σχολ'. Ἀρατ.367 χρώμα γλαυκίον 2) Ἡσ. γλαυκίον, ἀβελουπεῖν.

γλαυκικόν ὄδῶ [τό] νεώτ. χημ. ὄργανικόν ὄδῶ ἔξαγομένον ἐκ τοῦ φυτοῦ γλαυκίου.

γλαυκίνη [ἢ] νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδῆς ἔξαγομένον ἐκ τοῦ φυτοῦ γλαυκίου.

γλαυκινιδιον [τό] ὄνομαρ. τοῦ γλαυκός βλλ., γλαυκιδιον [ἢ] : Ἀμυρ.π.Ἁθην.7,295 F γλαυκινιδίου κεφάλαια καὶ λοβρακίου τεμάχια.

γλαυκίνος-η-ον μτγ. ὁ γλαυκός, ὁ ἔχων χρώμα κωνόσφρον : Πλούτ.Ἡ8,82] Ε γλαυκίνα ἰμάτια 2) γλαυκίνον ἔλαιον, ἔλαιον ἡρωσιμομένου διὰ τοῦ φυτοῦ γλαυκίου βλλ. : Διοσκ'.Ἐδιντ.32,67.

γλαυκίνω [τό] νεώτ. ὄρυκτο, ὄρυκτον ὑπὸ μορφῆν κρυστάλλου τοῦ ρουβικίου συστάματος.

γλαυκίον [τό] μτγ. κ. νεώτ. εἶδος φυτοῦ ὀμοιάζοντος πρὸς μήκιον καὶ ὁ ὄδος αὐτοῦ : Διοσκ. 3,86, Γολ.11,857 || νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν μηκονοειδῶν δημ. χᾶς-χᾶσι, ἄγριοφασσάλω, γαλιόκορο 2) μτγ. ὄρυκτον πτηνῶν ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκούς : Ἀθην. 9,395 C τὸ δὲ λεγόμενον γλαυκίον διὰ τὴν τῶν ὀμμάτων χράσιν μικρῶ ἔλαττον εἶσι νήπις.

γλαυκίος EM 233,26 ὁ τὸ γλαυκίον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ παρὰ τοῦ γλαύσσω, ὁ ἐστὶ λάμψω πρὸς γλαυκός, γλαύκων.

γλαυκίον μτγ. τοῦ π. γλαυκῶ βλλ.

γλαυκίσκος [ό] ἰχθύς ἔχων γλαύκον χρώμα : Φιλλμ.79,21, Βάτων π. Ἀθην.7,279 D ἐπὶν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρασπῆς 2) εἶδος φυτοῦ : Ἡγασπδρ.35.

γλαυκισμός [ό] πᾶρ. βωρῆ διὰ χρώματος γλαυκῶ.

γλαυκιδά-α π. Ὀμ. κ ἑλ. γ. κατ' μτγ. γλαυκίον, ἔγω, λαμβάνω γλαυκιδότητα γλαυκῶ, ἀσπρίζει τὸ μᾶτ, αἶον ἐν θνητοῦ, δδ. πῆτω ὄγρω βλάμματα : Ἡ.Υ 172 γλαυκίον ε' ἴδιος φρεσται μένει, Ὀπλ.Κιν.3,70 γλαυκίονε κόρα βλαφραῖος ὅσο μαρμαίρουσα ἰσάνθηροσ 2) μτγ. κ ἐπὶ ἀνθρώπων, προσέβλεπε διὰ λαμπρῶν καὶ ζωηρῶν ὀφθαλμῶν : Ἡλιδ.7,10 γλαυκῶν τὸ βλέμμα καὶ ἐπέραστον ἄμα καὶ γοργῶν προσβλέπων 2) μτγ. ἐπὶ ἀφύκω, στίβω, λάμψω : Ἄνον.Περ.121 ἢ καὶ γλαυκιδώτα ἴππων καθορῶσα τοσάδῳ πρὸς Μαν.5,250 γλαυκιδώσα σελήνη 3) μτγ. ἔγω γλαυκίωμα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, δδ. βλεπω ἀμυδρός : Κόνητ.12,408 ὀφθαλμοί. - γλαυκιδώωντες.

γλαυκοδότης [ό] νεώτ. ὄρυκτο, κ. γλαυκοδοτῶν ὄρυκτον περιῶνον βείων, ὄρυκτικὸν καὶ αἰθιρῶν.

γλαυκοδοτῶν [τό] νεώτ. γλαυκοδότης βλλ.

γλαυκοειδής-ος-ες σχολ. μσ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων γλαυκός, ὄψιν γλαυκὴν ἴστω κωνήν, κωνοσφραγος, ἄ. γλαυκώδης : Σχολ'.Πλ.734, Τέτιγ.ἘΕηγ.12,57,24 γλαυκιδία, διὰ τὴν γλαυκοειδή θέαν.

γλαυκοδότη [ἢ] νεώτ. ζωολ. ἢ προωμική μορφή μαλακωστράων ζῶων τῆς οἰκοτῆν παγοῦρησ.

γλαυκοειθής [ό] νεώτ. ὄρυκτο, παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ σκαποκόβω κ. νεώτ.

γλαυκιδ(μ)ματος-ον κ. νεώτ., ὄμ.θελ. γλαυκ(μ).

οι δε Δωριείς οξύνουσι», νυκτέθιον ἀρακτικόν πτηνόν, δημ.κουκουβάγια: Έπιχ.166, Άριστ.Ζ1 488 α, 26, νυκτερόβια, οίον γλαυζ, νυκτερίε, Παπαδ. Χριστ.Διπ.27 κρημός, μόνον εις νυκτερίδας και εις γλασκας βατός || ειδ.νεώτ.ζωολ γένος πτηνών της οικογεν. των γλαυκιδών || παρά τοις αρχ. συχνάκις ώς τέρων σύμβολον της θεας Άθηναι: Άριστ.Ήνπ.1093 μούδακις ή θεός αυτή εκ πάλευς ελθειν και γλαυξ στήη πικαλιεσθαι || ώς πένητιον σύμβολον ή γηγελοσ κακών οζάνων: Στοβ.98,8 εν γλαυξ ανακράση δεδοικαιεν || παροιμ. γλαυζι Άθηνάσ ή γλαυζι ής Άθηνάσ || έπι των λεγόντων ως νέον γνωστότατον και κοινότατον: Άριστ.Όρν.301 της γλαυζι: Άθηνάσ ηγασ: || πρόλ.Ήα. εγλαυξ εν πόλει», Φωτ.Λεξ.381 ε ήν γλαυζα τωβάσουσ, παροιμία: 2) συνεκδ. νόμισμα άπτικόν φέρον έπι της μιάς όψεως εικόνα γλαυκός πρόλ.Ήα. ε γλαυξ, νόμισμα Άθηναι τετραδραχμίου: Άριστ.Όρν.1106 γλαυκός άμφοσ όδοσ || επιλείφουσι Λαυριτωτικά || ή θυ. εικών ή εθελών γλαυκός: Άσιρ. 3) γλαυξ θαλαττία είδος άγνωστου πτηνού: Θεόδωρ.Σημ.32 ε1) είδος χοροδύ: Άθην.14,629 P και γλαυζοι δ είσιν άρχισει... μορφοσμοσ και γλαυξ είσιν 5) είδος τού φυτου κορωνόσποδος ά γλαξ: Διοσκ.4,136, Γαλλ.1,857 πρόλ. γλαυκόν 6) νεώτ. βοταν. γένος φυτών της οικογενείας των Άρανόσπιτων.

γλαυρόν Ήα. «σείνον»,
γλαυρόν Ήα. «λαμπρόν, θρασεύ, Ισμήνον»,
γλαυρόν λήμω, φέγω, άποστράπτω Ήα.EM 234,15 «γλαυρόν, έπιλαμψον»,

γλαυρός-ιδος ή ή EM γλαυρός βλλ. EM 235,10.

γλαυφί [τοί κοιλίωτα, κοιλότησ, όδη, σπλήσιον: Ήσιόδ.Έργ.533 πυκνός και μεμβράνός έχουσι, και γλαφύ πετρίνι.

γλαυφωρία ή ή μγν. έπι μαρμαρόν, ή λιπίτησ, σπιλινοτήσ: Πλούτ.Πολιτ.κ15 [οι δε κίονες] πληγέντες αύθις και άναφυσθέντες αύ τοσούτων έσπον γλαυφωρία || μγρ. έπι τού όφουσ, γλαυφωρότης βλλ.: Πλούτ.Ηθ.1065 D της γλαυφωρίας και πιθανότατος 2) μγν. έπι μαθηματικών άποδείξεων, ή καθαρός, ή κομψή ή γάρβι. Νικ.Άριθμ.38 P.

γλαυφωρίδας [οι νεώτ. ζωολ. οικισ. εντόμων.

γλαυφωρολύττρα ή ή μον. ή άρμολώδης ή κομφώσ λύσασα, άνοπητόσασασα: Τζέτζ.Έξήμ.1,31 βιβλιν έπίσ προλιπέσσι γλαυφωρολύττραν Όμηρου.

γλαυφώρος-ά βων. ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ό κοίλος, βαθούλος: Ή.8 88 πέτρις ής γλαυφωρίς, Όδ.Α 15 εν πείσει γλαυφωρίσσι, Άγαθ.1,10 γλαυφωρίτατον άντρον || ό παρουσιάζων κομφήν κοιλότητα, καμπυλόητη, έπιχωρίσας καμπυλωτός: Ή.8 454 εν νησι γλαυφωρίσσι, Πίνδ.Ν 9,12 άρμολί τε γλαυφωρίς όφραινε κυδιώνωσ πόλιν || έπι λυμένος: Όδ.Μ 305 στήλασεν εν λυμένι γλαυφωρ ώεργα νίασ 2) ό λελοειμμένος, έξεσμένος, τορευτός, καλοδοκωμένος, ό κομφός, λεπτός, κελός: Άριστ.Ζ1 554 ε, 28 γλαυφωρίτρον. τώ τών άνθρώπων έστιν ή τώ τών σφηκίν κριών || έπι άρχοχών, ό έχων έπιφάνειαν όμαλίην, ό άβροχί: τίκιστου δέ αι επί γλαυφωρί έλάττω τού ηλιθός 3) και έπέκτ. επί έδεσμάτων, ό ποιήλος παρεσκευασμένος, ό κολομαγειρευμένος: Διφωλ.4,1 τώ δεσπυριών άνθρώπων ήν, γλαυφωρόν σφοδρός 4) έπι προσ., ό έπιλαμβανόμενος μετ άκριθείας και άγχινοιάσ ό άκριθείς και λεπτολόγος: Άριστ.Όρν.1272 α σσώφιατ, ώ γλαυφωρίτατε, Άριστ.Πολιτ.1274 β,8 τή δ άκριθεία των νόμων έπι γλαυφωρίωτός και των νύν νομοθετών, αύτ.ΖΜ 650 β, 19 γλαυφωρίτρον έχειν την θείανών 5) επιτήδειος, κατάλληλος πρός τι: Άριστ.ΖΜ 662 ε,9 ρόχουσ, γλαυφωρόν πρός τός συλλογός των καρπών και τός λήψεις των ζωδα-

ρίων || γεν. Ικανός, έυπειρος, έπίδειρος, τεχνίεισ: Άριστ.Ζ1 623 α,8 άλλο δ' έπι [γένος άραχίων], σσώφιατων και γλαυφωρίτατων, Θεόδωρ.Έπιρ.8,5 χερίν γλαυρός χερός άκρον ύποστάσ μεσών 6) μγρ. άβροχ, λεπτός, κομφός, χαριείσ, ήδός, τερνός: Διον.Κωμ.3,1 έτι τή κομφόν, ή σσών ή γλαυφωρόν οίσα τών σσώφιατ πραγμάτων Πλούτ.Λικ.17 Ισάχη μέν, ειπέδι δέ και γλαυφωρί γίνεται τώ βροφω, Λουκ.Θε.Δ 20,11 γλαυφωρί τι... έμεδιάσασ || τώ ούδ. γλαυφωρόν ως οσά. ή γλαυφωρότης, τερνώτης: Πλούτ.Μαροκελλ.14 ποιήλλοντες τώ γλαυφωρ γεωμετρίαν || κ. νεώτ. έπι λογοτεχνικού όφουσ, εν θυ. σημ. ό τερνώσ χαριείσ, άνθρώπος Φρόν.εν ΑΒ 32,2 ε γλαυφωρά κομφώδια, ή ευτράτελασ και εθελούσ και χαριτός μετέχουσα μετ ήδονήσ: Διον.Άλ.Σινδ.21 γλαυφωρά και άνθροσ σίνθεσις, γλαυφωρόν όφωσ- γλαυφωρά περιγραφή, γλαυφωρός συγγραφέωσ-ρήτωρ || θυ. έπι μουσικήσ: Λουκ.Θε.Δ 7,4 έμελω δει πάνυ γλαυφωρόν και εσφωρόνον 7) νεώτ. ζωολ. γλαυφωρός ως οσά. γένος εντόμων.

γλαυφωρότης-ητος ή ή μγν. κ. νεώτ. ή ιδότησ τού τελείωσ έξεργασμένου, ή λιπίτησ, άκριθείσ: Φιλ.1,170,6 καθάσπερ τινά όδμην ήδισαν εκ της περί την θεωρίαν γλαυφωρότης έπιπέμωτων τή φυχή || κομφότησ, χερός άβροχότησ: Ήσ.Α1 122,9 της ποιηλικών των έργων και γλαυφωρότασ θείων || κ. νεώτ. ειδ. εν. θυ. σημ. ή χερήσ τού γραπτού ή τού προφορικού λόγου: Λουκ.Διμ.Έγκδ τός τών παραβολών σών τώ καιρώ γλαυφωρότασ.

γλαυφωροτέρνευτος-ον μον. ό γλαυφωρός τε- τερνευμένος, λελοειμμένος, γεφυρωμένος: Λέων Φιλ.εν 1 ν Matr.2,683 γλαυφωροτέρνευτοι τάφα.

γλαυφωρός έπιρρ. κ. νεώτ. μετά τελειότητος και άκριθείας, μετά λεπτότητος: Άριστ.Φυσ. 405 α,8 γλαυφωρύτερωσ έρρηκεν || επιτήδειος, έπίδειος: Άριστ.Πολιτ.1271 β,21 ή δέ Κρητική πολιτεία πάρεγωσ μέν έστι ταύτης, *νει δε μικρά μέν ού χερών, τώ δέ ηλιθών ήτων γλαυφωρί || έπι της παρασκευής των έδεσμάτων μετά τέχνησ, ώστε να είναι ταύτα ήδωκώσ νόστιμα: Άλεξ.η.Άθην.3,107 D άλλ' ένώ σσώφας ταύτ' οίκονομούσ και γλαυφωρός και ποιηκίλωσ 2) μγρ. κομφώσ, χαριέντωσ, τερνώσ, ήδωκώσ: Πλούτ.Ηθ. 989 C γλαυφωρός και περιττώσ δάσγειν, Έπιρρ. γλαυφωρίς βίωσασι άνδρόι, μουσική, χροσάτ. || κ. νεώτ. ειδ. έπι τού λόγου, μετά γλαυφωρί- τος, εις γλαυφωρόν όφωσ: Διον.Άλ.Ίσοκρ.2 γλαυφωρίς λέγειν, -ώμίλησεν ό ρήτωρ γλαυφωρίτατα

γλαυφωρίσας-κωσ ή ή νεώτ. ή λείονσις.

γλαυφωρίτη-ητος ή ή νεώτ. έργασίον δι' ού γίνεται γλαυφωρίσας βλλ.

γλαυφω ζέω, σκάπτω, άνασκάπτω, κοιλάτω, βο- θωσιώνωσ: Ησιόδ.Α 431 ποσσί γλαφάσ | λώνι 2) γλαυφωσ όιά της γλαυφώσ, σκαλλίωσ: Έπιρρ.

γλαυφω-ούσ ή ή δωρ. τ. τού βληχίό τώ φυτόν βλη- χιώσ: Άριστ.Άχ.874 άρίανων, γλαυφω, φθαδός.

γλαυχώνωσ [ό] δωρ. τ. τού βληχών: Θεοκρ.5,56 πτέριν... πατισθεί και γλαχών' άνθέσασιν.

γλάβα Ήα. «άζίωμα συγκλίτω»,

γλεβιοχία ή ή νεώτ. βοταν. γένος δένδρων.

γλείμμα [τό] δημ. τώ λείπειν, εκλείπειν, τώ γλείψι- μο βλλ. 2) τώ λειχόμενον || ειδ. ή όπό τών κτη- νών βιβρωσκόμενη τριφερά χλόσ.

γλειμμένος-η-ο δημ. γιτ. παθ. παρσκ. τού ρ. γλείφω βλλ. 0 εκλείφεισ, ποό τών έρπειων: τώ γλείψι- τωσ, γιατί είναι γλειμμένοσ όπό τή γάτα 2) επί χλόσ, των τριφρωρών βλαστών φυτείσας κτ., ό όπό τών κτηνών καταβρωθείσ, κατασφωγείσ 3) μγρ. έπι προσ., ό Ισχύς, άδύνατος, λιανός.

γλείνος [ό] κ. γλίνος βλλ.: Θεοδωρ.Φι 3,3,]

γλείντος [ό] νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γλυφετσούρι (τό) δημ. ασχηματών προσηρομομένων επί ραβδίου, λεχόμενον υπό παιδών.
γλυφετσούρι-άω δημ. λέγειν, γλείφειν εν συνεχεία, πίνω το γλείφω· ἡ γάτα γλυφετσούριζε τὰ πιτάτα καὶ αἰεὶ τὴν καμαράνατα· 2) μτρ. κολακάς, διαπέσω πᾶν ἐν κολῇ σμ., φέρομαι δουλικῶς πρὸς πνο, ἴνα ἐπιτύχῃ τὸ ἐκ μέρους του· 3) ἐν αἰσχρ. σμ., καταγλιτωίω βλ.λ.

γλυφονόκας (ὁ) δημ. ὁ λέγων τὰ πινάκια, τὰ πιτάτα· 2) μτρ. ἐν ὕδασι, συμ.ταπεινὸς κ' χαμηρῆς παράστασις ἡ κόλαξ· ἃ. πινακογλείφτης.
γλυφουσκούτλιας (ὁ) δημ. ὁ γλυφονόκας.
γλειφίτης (ὁ) δημ., θηλ. -τρα ὁ λέγων διὰ τῆς γλῶσσης πού γλείφει· 2) μτρ. ἐν ὕδασι, σμ., ταπεινὸς κ' χαμηρῆς παράστασις ἡ κόλαξ· πρβλ. γλεφονόκας, τασαναογλείφτης

γλειφ(τ)οκουτάλας (ὁ) δημ. ὁ λέγων τὰ κοχλιαρά, πού γλείφει τὰ κουτάλια βλ.λ.· 2) μτρ. ἐν ὕδασι, σμ., ταπεινὸς, εὐτελής παράστασις ἡ κόλαξ· πρβλ. γλεφονόκας, γλειφίτης, γλειφίτης.
γλειφτρα (ἡ) δημ. θηλ. τὸ γλειφίτης βλ.λ.

γλειψω δημ., ὀφρ. γλειψα, μτρ. πού. παρακ. γλειψμένος βλ.λ. λέγειν βλ.λ.: γλειψέ τὸ νὰ ὄδω, πού εἶναι γλυκὸ, ἡ γάτα γλειψέ τὰ πιτάτα - τὰ γατάκια τῆς· || φρ. νὰ τρώς καὶ νὰ γλείφεις καὶ τὰ δόξτυλά σου (ἐπὶ ὀρεκτικῷ ἐδεσμάτω, ληνεύματος)· 2) τὸ μέσ. ἴδιως ἐπὶ ζῴων, λέγειν τὸ σάμω μου ἢ τὰ μέλη μου· ἢ γάτα κάθεται στὸν ἄλιο καὶ γλείφεται· || ὄμ. κ' ἐπὶ προσ., λέγειν τὰ χεῖρά μου, περιχέζομαι, λημέζω κ. μτρ. καταλαμβάνομαι υπό ληνείας, λαπαρῆρας πρὸ ἡδέος κ. ἐπιεκτοῦ ἐδεσμάτω, ληνεύω, ληγουέομαι πρβλ. ξερογλείφομαι· 3) κατ' ἐπέκτ. τρώγει ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων, ὄδ. κ. τρώγει ὄλιγον τι: ὄδεν ἔχει νὰ γλείψω κανένα κόκαλο καὶ μεῖς;· 4) ὄμ. ἐπὶ κτηνῶν, ταιμολογῶ, μικρὰν ἢ σπανίζον χόρτον ὅσον τριφεράν γλόνην κττ.: πῆγαίνε τὰ πρόβατα νὰ γλείψουν λίγη χορτάρη πρβλ. γλειψομαι 3 κ. γλειψμένος 2; 5) μτρ. διὰ διαφόρων μέσων καταρθῶν νὰ λάβω μικρὰν μερίδα ἐκ τινος ἢ νὰ σφετερισθῶ, νὰ ἀρπάξω, νὰ ὠφεληθῶ ἐκ τινος: κάπὶ θὰ γλείφεις καὶ σὺ ἀπὸ αὐτῆ τῆ δουλειᾶ· πρβλ. ἐν ὄμ. σμ., τὸ μαστῶ, ταιμολογῶ, ταιμῶ· ὄ) ἡ λ. ἐν χρ. κ. ἐν αἰσχρᾷ σμ.

γλειψηνία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γλειψηνίτης (ὁ) νεώτ. πολιωφ. γένος πτεριδῶν, ὀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

γλειψηνισθῆ (τὴ) νεώτ. βοταν. οἰκαγένη φυτῶν.
γλειψία (ἡ) δημ. ἡ πρὸς τὸ λειψῆν, λημέσαι πράστασις τῆς γλῶσσης καὶ ἐπανασφορά αὐτῆς εἰς τὸ κοίλον τοῦ στόματος: αἰχαινομαί τὰ γλειψία τοῦ σκυλίου· || καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ λειψῆν.

γλειψιάρης-α κιο δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ κλίση εἰς τὸ νὰ λειψῆν: γλειψιάρηο σκυλί· 2) μτρ. ἐπὶ προσ., εὐτελής κ' χαμηρῆς κόλαξ.

γλειψο (τὸ) δημ. ἡ πράξις κ' τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γλείφω βλ.λ.· || ἡ λ. ἐν χρ. κ. ἐν αἰσχρᾷ σμ. βλ. γλειψω 7; 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ βρώσις ἀπὸ τοῦ κορμποῦ ὑπὸ τῶν κτηνῶν οπαρτῶν ἢ τῶν βλαστῶν φυτείας τινὸς κττ.: τὰ πρόβατα γλειψῶν τὰ σπαρτά, -οὶ γλῆδες γλειψῶν τὶς ἐλιές.

γλειψάκι (τὸ) δημ. ὄνομα τοῦ γλέντι βλ.λ., μικρὰ διασκεδάσις εὐχάγια.

γλειψέας (ὁ) δημ. (τροχικ. κ. γλειψέες θηλ. γλειψέο) ὁ φῶτος τῶν ὀλικῶν τέρψων, τῶν διασκεδάσεων, ὅσον εὐχάγιον, κώμων, σπουσιακῶν ἀπολαύσεων κττ., κείνους πού τὸ ἀρέσει νὰ γλειψῆ· 2) ανεκδ. ὁ ἀπὸ χαρακτῆρος εὐθυμὸς 3) ὁ ἐλευθεριότητα ἐπιδεικνύων.

γλειψοῦ (ἡ) δημ. θηλ. τὸ γλειψέας βλ.λ.
γλέντι (τὸ) δημ. (τροχικ.) ἡ μετὰ πότου, χοροῦ ἢ ἀσμάτων διασκεδάσις, εὐχάγια: Πολιτ'. Ἐκλ. Τραγ.

33.1 ὁ πλοῦσιος ἔχει τὰ φλωριά, ἔχει ὁ φτωχὸς τὰ γλέντια, - ἔφαγε τὰ λερτὰ του στὰ χαρτίτα καὶ στὰ γλέντια· 2) μτρ. ἡ θυρηδία ἐξ ὀστέων γεγονητῶν ἢ λόγων: ἴτανε γλέντι νὰ τὸν ἀνάξω.

γλεντίω δημ. γλεντῶ βλ.λ.: ὄ. διατ. ἔρχομαι καὶ γλεντίζομαι, φεύγω, κωκοκορδίζομαι.

γλεντιόλα-άω δημ. ἐπιδοξομαί εἰς εὐχάγιας, διασκεδάσις, τὸ ἄνωγ ἀπὸ γλέντι, γλεντιοκόπ.

γλεντιοκόπη (τὸ) δημ., ἃ. γλεντιοκόπη ἡ πράξις ἢ κατάστασις τοῦ γλεντιοκόπῳ βλ.λ., τὸ παρατεταμένως κ. συνεχῶς εὐχάγιασθαι ἢ κωμῶν: ὅπου τὰ πολλὰ γλεντιοκόπηματα ἔχασε τὴν ὄψια του.

γλεντιοκόπι (τὸ) δημ. ἡ κατ' ἐπανάληφιν ἢ συνεχῆς κ. παρατεταμένη εὐχάγια ἢ ἄλλη ὀλική τέρψις, διασκεδάσις: τὸ γλεντιοκόπι τοῦ γάμου· || συνεκδ. εὐθυμία, φοιδρά, ἀμέριμος διάθεσις, αἰσίη ἢ ἐν εὐχάγια, ἐορτῆ κττ.: ὄ. τραγ. τῆς χαρᾶς τὸ γλεντιοκόπι, τὸ κημεῖο τὸ μαυρο κλάμα (εἰς τὸν τάφο πᾶν ἄνθρωπο· 2) κ' ἡ πράξις τοῦ γλεντιοκόπῳ, τὸ γλεντιοκόπημα βλ.λ.: Πολισμ. Τρισεύγ. σ.34 ὄρωσ ὁ πρώτος γιά τὸ γλεντιοκόπι.

γλεντιοκόπι-άω δημ. συχνάκις ἐν εὐχάγιας κώμοις ἢ ἄλλαις ὀλικαῖς ἀπολαύσεισι τὸν βίον διῶγ, κατ' ἐπονάληφιν ἢ συνεχῶς ἢ παρατεταμένως γλεντῶ βλ.λ.: γλεντιοκόπη μέρα καὶ νύχτα.

γλεντιολόγημα (τὸ) δημ. ἡ περὶ εὐχάγιας, διασκεδάσεως ὀμλία, κωμειντολόγημα πού γλέντι· πρβλ. γλεντιολογῶ· 2) γλεντιοκόπημα βλ.λ.

γλεντιολογῶ-άω δημ. ὀμλιᾶ περὶ εὐχάγιας, διασκεδάσεως 2) εὐχαιούμαι, γλεντιοκόπῳ.

γλεντιό-άω δημ.κ. γλεντίω τέρπομαι ἐν εὐχάγια ἢ ἄλλῃ τέρψει ὀλικῆ, εἶμαι σὲ γλέντι βλ.λ., κῶμος γλέντι, βρισκομαί σὲ γλέντι: γλεντιόσασθε χῆδες βράδι, - γλεντιάτε στὶς ταβέρνες, - γλεντιά τὰ πιτάτα του - γλεντιά μὲ γυναικας (ἀφροδισιάξει)· 2) μτρ. αἰσθῶνομαί πνευματικῶν ἀπόλαυσην, εὐχαριστήσιον, λέγων, πράττων ἢ ἀκούων τι: γλεντιάτω τὴ μοναξιά μου - τὸ τραγοῦδὸ τῆς γεινοπουλαίας· || συνηθ. κ. ἐν σκαπτ. ἢ εἰρωμ. σμ.: γλεντιά τοὺς λόγουσ (ἢ μετὰ τοὺς λόγουσ) πού κάνουν οἱ ὀψήφοι, - ἐσὺ γλεντιά μετὰ καμιάτῳ τῆς Βάρβαλ'. Ἀπολ. Σαοκρ. 3,12 μὰ τώρα γλεντιάω καὶ φρονιμομαί νὰ σὰς διακῶνω· 3) μτρ. παρῶς εἰς τινα εὐχάγιον, διασκεδάσων ἢ ἃ. τέρψιν ἢ εὐχαριστήσιον: ὄ. τραγ. ἐν Πολιτ. Λαογρ. 4,163 τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε ἰσθὴν κέρη πού με γλεντιάει· 4) λαοκόπως ἴσασον δυνατὴν ἀπόλαυσην ἐκ τινος, ἀπολαύω: τὰ γλεντιάσε καλά τὰ πιτάτα του, - θέλω νὰ τὴ γλεντιάσω τὴ ζωῆ, φρ. τὸ γλεντιάσε-εις πύθωμηση, διασκεδάσασ ζῶντῶς: τὸ γλεντιάσαστε χῆδες ὄλη μέρα· || ἐν αἰσχρ. σμ. λαμβάνω ἐρωτικὴν ἀπόλαυσην ἐκ γυναικῶς: τὴν γλεντιάσασ καὶ τὴν παρτήσε· 5) ἐπὶ χρημάτων κττ., ὀσωνῶ εἰς διασκεδάσεις ἀσώτους: ὄσα ἔβγαζε τὰ γλεντιόσασ.

γλεπῆτορας (ὁ) δημ. βλεπῆτορας, ἐπόπτης, φάλοξ: Πολιτ'. Ἐκλ. Τραγ. 29,21 καὶ γεία σου, γεία, Ζαρκηνέ, γλεπῆτορά τοῦ τόπου.

γλέπω ὄμω. κ. δημ. ἀντὶ βλέπω βλ.λ., πρβλ. γλεφαρον: Πιθ. Ν. 4,39 φθονερά ὄ' ἄλλος ἀνήρ γλέπων (διόρβη), Πολιτ'. Ἐκλ. Τραγ. 169,13 ὄντας σὲ γλένη καὶ περὶας, Κρυστ. γένωσ 108 γλέπεις φωνά πού σ' ἀναβα, παπού, γιά νὰ στεγνώσασε

γλεπί (τὸ) δημ. σκελὴ σκορδαίου, γέλιος βλ.λ.
γλεκακαγῶσός-όν κ. νεώτ. ὁ ὄγαν, φέρων γλεῦκος βλ.λ., ὁ πρὸς μεταφοράν γλεῦκος χροῖσιμος ἢ διασκεδασμένους: Φερκερίῳ βύσσας γλεκακαγῶσός, - ὄμῆσια - αὐτοκίτηνα γλεκακαγῶσός.
γλεῦκη (ἡ) σχόλ. ἡ κατά γέσων γλυκῆτις, γλυκάδος: Σχόλ. Ν. κ. Ἀλεξ. 17) ὁ γλεῦκην. ἑσπερημένην γλεῦκην, ὁ ἐστὶ γλυκῆτις.

γλεκαύσας ἴσα ὁ γλεῦκος γινόμενος ἐκλυτός καὶ πορεμένος ἀπὸ τῶν ὀλων· 1) διόρβη. γλεκαύσις, 1.

γλιν(ν)τζιάζω δημ. κ. γλιτσι(α)ζώ, άδρ. (ε)γλιντζιάζω κ. (ε)γλιτσί(α)ζω, μητ. παθ. παρακ. γλιν(ν)τζιάσιμος κ. γλιτσι(α)σιμένος επί έδεσμάτων, έχω επί της έπιφανείας μου ηχητόν ήλιος, γλιντζα, γλίνα βλλ.31: **γλιντζιάσε ή σούσα?** 2) έχω επί έμου γλιωδία ήρπης, ολον ή κ. ήλιος, βουτύρου, έλαιου, είμαι λιχθισσένος, έχω άπάνω μου γλίνα βλλ.4): **γλιντζιάσε τά ρούχά του?** 3) επί ηηλώδους έδάφους, γλινώζω βλλ.2): **γλιντζιάσανε οί δρόμοι!** 4) μτθ. ρυπαίνω τι διά γλιωδούς άκαθάρσις, μέ γλιντζα βλλ.21.

γλιντζιάρικος η-ο δημ. κ. γλιτζιάρικος κ. γλιτσίάρικος ό γλιντζερός βλλ.

γλιντζιάσιμα (τό) δημ. κ. γλιτζιάσιμα κ. γλιτσίσιμα ή ποδής κ.τό άποτέλεσμα τού γλιντζιάζω βλλ.

γλιντζιρός (οί) δημ. ό γλιντζρος βλλ.
γλινώδας -ος-ές ό γλιωδής βλλ.: *Αριστ.άπ. 311, Διοσκ.4,82* πρβλ. γλινώδης.

γλινώεις δημ. έπολιέφω διά γλίνας βλλ. || είδ. επί έδεσμάτων, προστιθίμν γλίνας κατά τήν πρόδ όπηση παρασκευέν 2) άντί γλινώζω βλλ.1).

γλιόν 'Ησ. «έδωον, ίαχρόν», ΕΜ 234,24.

γλιστροφι (τό) δημ. τό ποώδες έναιόν χρωματοφόρος ή βαφική, ού ό όπός είναι βαφικός.

γλισσανάνα έλυτρα (τά) νεάτ. άνατ. σωληνοειδής προεκβολή της γλισσανείου κόφης βλλ.
γλισσανείος κόφης (ή) νεάτ. άνατ. συνεχής στίβος συνθετικού Ιστού περιδόλλουσα τό ήπαρ υπό τόν όρογόνον ήτνω.

γλιστεράδα (ή) δημ. κ. γλιστεράδα ή όλισθηράτης, λεότης πρβλ. γλιστρά.

γλιστερίδα (ή) δημ., ό γρ. γλιστρίδα βλλ.

γλιστερός η-ό δημ. κ. γλιστρός, γλιστριάρικος ό όλισθηρός: Βλαχ.Γαλλικ.Παλ.96 άκούοντας βήματα βαριά στό γλιστερά τά καλνιτέρια» || όβ. κ. ό λείος: γεμάτα γλιστερά μάγουλα, γλιστερά πλάκα-σκάλα.

γλιστρα (ή) δημ. κ. λίστρα όλισθος ήτοι τόπος, έδσφος όλισθρόν, μέρος γλιστερό: **πράσπε τίς γλιστρες?** 2) τό όλισθημα, τό γλιστρημα βλλ.

γλιστεράδα (ή) δημ. κ. γλιστεράδα βλλ.

γλιστρημα (τό) δημ. τό άποτέλεσμα τού γλιστρώ βλλ., ή όλισθσις» 2) μτθ. έντεχνος ύπεκφυγή, εύχερης έξοδος από δυσκόλου θέσεως, ό. ξεγλιστρημα: **όσε τά γλιστρημα καί άπάντησε σ' αυτό ποά ό ρωτάω?** 3) όμ. πρβξ έ άνήθικος, ταπεινωτική, παράπτωμα, σφάλμα, ήθικόν όλισθημα.

γλιστριά (ή) δημ. τό φυτόν άνδρόχη ή λαχανπρά, δημ. γλιστριά: Νικηφ.ρηγ. έν 'Αν.Ματθ.1.σδ «άνδράχη, ή κοινώς γλιστριά».

γλιστριά (ή) δημ. τό άποτέλεσμα τού γλιστρώ βλλ., ή όλισθσις, τό όλισθημα, τό γλιστρημα βλλ.ή, ξεγλιστρημα: **μέ μία γλιστριά βρέθηκα στ' αόλας άνάσκελα.**

γλιστριάρικος η-ο δημ. ό γλιστερός βλλ.

γλιστριά (ή) δημ.κ. -ερίδα, ό γρ. γλι- τό φυτόν άνδρόχη ή λαχανπρά, μον. γλιστριά, ό. άνδράχια.

γλιτροδόλιμα (τό) δημ. όλισθσις, γλιτρομα' 2) μτθ. ύπεκφυγή, διαφυγή, γλιτρολόγιμα.

γλιτροβόλιω -άω δημ. όλισθαίνα διαρκώς, κάμνω εύκόλως γλιτροβόλιμα' 2) μτθ. ύπεκφυγή.
γλιτρολόγιμα (τό) δημ. ύπεκφυγή, διαφυγή έν συζητήσει, γλιτρομα σέ όμιλία, συζήτηση: **μίλα καθαρά κι άφηση τά γλιτρολόγιατα.**

γλιτρολόγω -άω δημ. έν μτθ. σμ. ύπεκφυγώ, διαφεύγω, ξεφεύγω έν συζητήσει, όμιλία, όμιλώ ούχι εδέως, διοικισθώιν, γλιτρολό στίς κουβέντες μου: **στην άνάκριση άρχισε να γλιτρολόγω.**

γλιτρορός η-ό δημ. ό όλισθηρός, ό γλιστερός βλλ.

γλιτρορώ -άω δημ., άδρ. (ε)γλιστρημα κ. γλιτρομα ή ένεργά όλισθσις μου: **γλιτρομα μέ δέν έ-**

πεσα' 2) έξ όλισθσεως ήπνω: **γλιτρορσε από τό βρόχο καί χτύπησε, Βοκασορ.Πνευματ.14 καί τρέμοντας στό αίμα ήύ γλιτρορση, όγάμ! όγάμια περνατ!** φρ. φέξε μου καί γλιτρορσε (έβραν. επί τών όφέ αλιτωμένων ή λαμβανόντων βοήθειαν όδ. επί τού όδωνάτου θεροπείας ή μεταβολής καταστάσεως ή άποτροπής κίνδυνού ή συμφορός) || κ. επί πραγμ., όλισθσεως παρσούρου μοι χαμηλότερα ή κατοπίπνω: **γλιτρορσε ό βρόχος ώς κάτω στην άκρογιαλιά,** - τού γλιτρορσαν τά πιάτα κι έσπασαν όλα' 3) έκλιπρόω, είμαι όλισθηρός, έχω γλιτροράδα: **ό δρόμος-ή σκάλα - τό λάδι - τό σαπούνι γλιτρορσε!** 4) έχω τήν ιδιότητα, τήν ικανότητα τού διοικισθώιν, διαφεύγειν: **γλιτρορώ σάν ήλι!** || έκ περιστάσεως, κατά τήν διοικισθώιν, έκφεύγω: **μού γλιτρορσε από τά χέρια τό πουλάκι!** 5) όδ. μτθ. έχω τήν ικανότητα νά διαφεύγω έκ δυσχερούς ή επικινδύνου ή δυσσερούς καταστάσεως: **σέ πολλές βρωμοδουλειές έναι μέσα, μέ πάντα γλιτρορσε φρ. έξεραι καί γλιτρορώ'** || κ. όπλως διεκφυγώ, ύπεκφυγώ, όπλολάσσομαι από δυσχερούς ή δυσσερούς μοι καταστάσεως: **τύν είχαμε νά γαιμρω, μέ τους έγλιτρορσε,** - ήτανε άνακατεμένιος στό κίνημα, **μέ γλιτρορσε!** ό είδ. φρ. μτθ. γλιτρορώ ή γλισάδα του ή της συνήθ. επί κοκφ. έχει εύχέριαν νά εκφωράζεσθαι ολον προς όθριν, κακολόγον κττ.: **σάν άρχισα να κουρκοουσορρω, γλιτρορώ ή γλισάσά της'** 7) μτθ. ήπνω είς παρόργισμα, είς σφάλμα ή έκ ήθικόν όλισθημα: **έτσι πού γλιτρορσε αύτή, ποιάς νά τά συμμαζάφω, πορομο. σάν είν' ή μοιρά σου καλή, τύφλα να χη ή κεραλή κι άν σκοντάβης καί γλιτρορσε,** στό στερνά καλέ θα ής, - γλιτρορσε ό άφέντης, βοήθα θέ μου, γλιτρορσε ό δούλος, τύφλα του.

γλισχραίνωμαι είμαι ή γίνωμαι γλισχρος ήτοι κολλώδης, γλιωδής, όλισθηρός: 'Ιπν.Άρθρ.55 **όταν μέν ούν τριβών λάθη τό όθρον έν τή ασκία, είς άν έξεκλεισθη, ή δέ σάρξ γλισχρανή, άνώδων τών κρών γίνεται** || επί πτελικών, γινώμαι κολλώδης, Ιεζώδης: Γολ.7,918.

γλισχραντιλογεψήπριπτος ον λ. κωμική, ό διά μηδανιά άντίλεγαν καί άρχειός: 'Αριστφ. Νεφ.1004 **ούδ' έλκόμενος περί πραγμάτων γλισχραντιλογεψήπριπτος** (σχόλ. «έπί γραμματικώ γλισχρω καί άντιλογίον έχοντας καί έπριπτος») ή.

γλισχρασμα -στος (τό) γλιωδές, μυζώδες κόλλημα: 'Ιπν.ΌΕ.10 τό γάρ γλισχρασμα αύτές λείων, καί ξυναχές, καί προσνήεις σμυτι καί όλισθρόν || μτθ. τό έκ πικνωσεως, συμπίεσεως γενόμενον γλιών, Ιεζώδες: 'Αρει.ΌΕ.Νοσ.1.1,10 πρβλ.Διοσκ.Εόσφρ.1] **έως γλισχρασματός έφεν.**

γλισχρεύομαι μτθ. κ. νεάτ. είμαι γλισχρος, μικρολόγος, φειδωλός, φειδωλός, τσιγγινεύομαι: Μ'Αντων.55 **γυγγυειν καί γλισχρεύεσθαι καί κολασκείν** πρβλ.Εόσφ.Πομω.55,11 [διάλεκτοι περί λέξεων γλισχρεάται.

γλισχρία (ή) σχόλ. ή γλισχρότης βλλ., φειδωλότης || συνεκδ. ή μικρολόγος διάθεσις: Σχόλ. 'Αριστφ.Είρ.193* πρβλ. γλισχρολογία.

γλισχροειδής -οός-ές μον. ό όμοιος γλισχρω, ό κολλώδης, γλιωδής: Λεξ.Νεοφτ.1,2,250 **ό γλισχροειδής καί άδουγγώδης τού λουτρού πηλός.**

γλισχρολογία (ή) μτθ. συζήσις, φιλονικία περί μηδανίων πραγμάτων, μικρολογία, φιλολογήματα: Φιλ.1,698 **ή δειν τά ταιούτα είς τάς ζήτησεις εισάγειν γλισχρολογίαν γάρ μάλλον ή ώφέλειαν τιν έμφανίει.**

γλισχρολόγιμα -τομαί μτθ. περί γλισχρα ήτοι μικρά πράγματα, φιλονικία, μικρολογία, φιλολογία: Φιλ.1,526 **περί μικρά μέντι σοφίσματα τριβόμενοι καί γλισχρολόγιόμεντι.**

ὕπερ τὴν ἴσολον γραμμὴν ἐστραγγυλωμένα μέρη τῆς κυρίως πρῶτης τοῦ πλάσιου, δημ. μεριά· 3) Ἦα. εἰς τὴν κοιλίαν σφαιρούμενα.

γλυκῶν (ἡ) νεώτ. ζωολ. ζῷον σαρκώδες τῆς οἰκ. τῶν μουσσελίδων ἢ ἀσφιδῶν ἡ πολυφάγος.

γλυγοῦσι (τὸ) δημ. κ. γλυγοῦσι κ. γλυγοῦσι συνήθ. κατά πληθ. γλυγοῦσιν τὰ ψυχροτάτα, ἡδύοστα, ὀρεκτικά, λιγνέματα ἢ ληροῦσι, μεζές μεζέλι: 2) μ. κατά πληθ. τὸ τιμαλφὸν μερῶν καὶ πρὸς στολισμὸν οἰκιακὰ πρόματα, ἰδίως κοσμήματα.

γλυδερός-ἡ-ὸ δημ., ὃ γρ. τοῦ γλυδερός ὁ πληθ. γλυδῶν βλ. λ., λιπώδους ρόπου, ὁ γεμάτος γλυδῶν βλ. λ.: ἢ λυγρός: Λαογραφ. Πιπῆτης 327 τὰ ροῦγά του χτυπάει τὰ γλυδερά.

γλυδιάρης-α-ικο δημ. κ. γλυδιάρης ὁ ρυπαρός, ὁ γεμάτος γλίδες, ληδῶς ἢ ληδιάρης.

γλῶζα ὄρχ. λεξ. κάπνα, ζάπτα, καταπίνα.

γλυτίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ γλυκύτερη βλ. λ.

γλῶκα (ἡ) δημ. ἡ γλῶκα γευσία ἡ γλυκίτης ἢ γλυκίσια ἢ γλῶκα: ἡ γλῶκα τοῦ σταφυλίου - τοῦ κρασιῦ: 2) ἡ σωματικὴ ὄμα καὶ ψυχρὴ εὐχαρίστησις ἡδονῆ: Παλαιμ. Περ. κ. Χοιρ. 55, 20 νά πλοῦν τὴ γλῶκα τοῦ φιλοῦ, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 38, 6.

ἡ γλῶκα τῆς ἀγάπης εἰς τὸ στόμα ἀθῆναι: 3) μτφ. ἡ ἀπαλότης, ἡ μαλακότης, τὸ ἥπιον: ἡ γλῶκα τῆς φωτιᾶς - τοῦ καντηλίου, - ἡ γλῶκα τοῦ καιροῦ (ἡ εὐδία), - ἡ γλῶκα τοῦ γέλου του καὶ τῆς ὀμιλίας του μὲ ἐγγέλσας.

|| συνεδ. ἡ ἐξ ἀπαλότητος, ἡ ἀπαλότης εὐχαρίστησις, ὄμα. κ. ἡ πράσινη, ἡ ἀνακούφισις: Βασιλμ. Φωτεινός 2, 38 ὅστε τ' ἀγέρι τοῦ Μαγιοῦ τόση δροσιὰ καὶ γλῶκα ἴχνην ποτὲ σὲ σωθῆκα μοισφοαρμακωμένα· 4) γεν. ἡ εὐφρασίη, ἡ ἀγαλλίασις, ἡ γορᾶ: παροιμ. ἡ γλῶκα φέρνει πίκρα, κἀλλιο λάχανα μετ' γλῶκα, πέρα ζάχαρη μετ' πίκρα (κρεῖττον ἢ πτωχὴ ἐν ὀνομαίᾳ συμβῶσικῃ ἢ ἐν δικαιοῖα πλουσία).

γλυκὰ ἑλλερ. μον. κ. δημ. γλυκέως, μετὰ γλυκεῖα γεύσεως || μτφ. ἡδέως, μετὰ ἡδύτητος, εὐαρότητος: Βαλαμ. Στιχουρ. Α 4, 22 ἤρξαντο οἱ συντρόφοι του γλυκὰ νὰ τραγοῦσιν: 2) ἡπίως, ἀπαλῶς: Σολωμ. Δύο μνήμ. Β φωνάει γλυκὰ τ' ἀγέρι || καὶ ἐν διπλῇ ἑκφορᾷ: κοιμήσεται γλυκὰ γλυκὰ· 3) μον. κ. δημ. μετ' ἀγάπης, τρυφερότητος: Δίγεν. Ἀκρ. 2595 καταφιλωντάς με γλυκὰ, κρατῶν ἐν ταῖς ἀγκάλας, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 45, 5 ἕκαστα καὶ τὰ ρώψα γλυκὰ.

γλυκαγκαλιάζομαι δημ. ἐναγκαλιζομαι μετὰ πνος ἡδέως· 2) κ. μτφ. ἄρμονικα πρὸς τὴ συνάφωρα, συνδύοζομαι: Κρυστ. Μαγερ. Μαντῆλ. 2 γλυκαγκαλιάζεται τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι.

γλυκάδα (ἡ) δημ. κ. γλῶκα βλ. λ. ἐπὶ ἐδωδῶν καὶ ποτῶν, ἡ γλυκίτης ἢ γλυκίαι γεύσις: ἡ γλυκάδα τοῦ πορτοκαλιοῦ - τοῦ κρασιῦ: 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ ἡδύτης εὐχαρίστησις, ἀπάλασις: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 44, 9 τὸ ὄνομα δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὄνου τῆ γλυκάδα· 3) μτφ. ἡ ἀπαλότης, ἡ ἡπίότης, τρυφερότης, ἀγάπη: Σολωμ. Ὄσαντ. Μνάτρον 163 σὴν νὰ ἐξίτταν τὴ γλυκάδα τοῦ φωτός νὰ ἐναυδοῦν· 4) γεν. γορᾶ, ἀπάλασις, ἡδονῆ: Βασιλμ. Ἀσασμ. Ἐλλ. 69 γὰ μᾶς δὲν εἶχεν ἢ ζωὴ γλυκάδες καὶ λουλούδια.

γλυκάδισ(ον) (τὸ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. κυρίως πᾶν τὸ γλυκὴ τὴν γεῦσιν, τὸ γλυκίωμα κτ.: 2) συνήθ. κατ' εὐσημιονισμόν, τὸ δέος, τὸ δέβηον ἢ εἶδον πρὸβ. ΕΜ 626, 56 κ. οἱ δὲ Κυρναῖοι τὸ δέος ἡδὸς φασί, καὶ ἄλλοι γλυκῶδον· 3) δημ. συνήθ. κατά πληθ. γλυκίσια ἄβενος τοῦ σφαιγίου ἰδίως οἰ τοῦ παιγροῦτος καὶ τοῦ λαμποῦ: || εἶδ. οἱ ὄριες ζῶν: || ὄμα. κ. οἱ ὄριες ἀνθρώπων ἢ ἀχρονῶν.

γλυκάζω μτγ. κ. νεώτ. πονά, κοβιστά τὸ γλυκὸ: Ἐπικτ. Γνωμ. 22 γλυκάζω τὴν κατάνοις || παρ-

χω γεῖον γλυκίταιν, προκαλῶ εἰς τὴν γλυκασμόν: Σέξτ. Ἐρμ. Πυρρ. 121 τὸ μέλι οὐ γλυκάζει τοὺς θύγαίνοντας: || τὸ παθ. λαμβάνω γεῖον γλυκίταιν: Σέξτ. Ἐρμ. Πυρρ. 120· 2) ἀμτβ. ἔχω γλυκίταιν γεῖον, εἶμαι γλυκός: ΠΔ Ἰεζ. 3, 3 καὶ ἔγενετο ἐν τῷ στόματί μου, ὅς μέλι γλυκίταιν, Ἀθην. 1, 26 γλυκῶν οἶνος, Γεωμ. 6, 15 ὄριος γλυκῶν.

γλυκαίμαι (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ὀρθῶτ. γλυκαίμαι, ἡ φυσιολογικὴ ποσότης σακχάρου ἐν τῷ αἵματι τῶν ζῴων ὀργανισμῶν.

γλυκαίνω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μτγ. μέλλ. γλυκανῶ, νεώτ. κ. δημ. θά γλυκάνω, δημ. κ. θά γλυκίσω, ἀορ. ἐγγλυκάνω, δημ. κ. ἐγγλυκίσω, μέσ. γλυκαίνουμαι, ὄμα. κ. γλυκαίνουμαι, μτγ. παθ. μέλλ. γλυκαίνουμαι, νεώτ. θά γλυκανῶ, δημ. θά γλυκάνω, κ. θά γλυκίσω, κ. νεώτ. παθ. ἀορ. ἐγλυκάνω, νεώτ. κ. ἐγλυκίσω, δημ. ἐγγλυκίθηθα, μτγ. παθ. παρακ. ἐγγλυκίσω, ὄμα. μτγ. παθ. παρακ. γλυκασμένος κ. γλυκαμένος καθιστά τὴ γλυκὴ, προσοῖδα γλυκίσον γεῖον, ὄμα. κ. μέσ. κ. παθ. γίνουμι γλυκὸς τὴν γεῖον: Ξεν. Οἰκ. 19, 19 ὅταν δὲ καιρὸς ἢ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἴδῃ γλυκαίνουσαι τὰς σταφυλάς, || τὸ ἐνεργ. κ. ἀμτβ. γίνουμι γλυκός, πρᾶσιμι γλυκίταιν γεῖον: μετ' ἑδῶσικ. γλυκίταιν τὸ σταφύλιον: 2) μον., νεώτ. κ. δημ. ὄμα. ἐπὶ γεύσεως, παρῶν, γεννῶ ἀίσθημα γλυκότητος: ΠΔ Σωφ. Σειρ. 27, 23 ἀπέναντι τῶν ὀθαλαμῶν σου γλυκίταιν τὸ στόμα σου, Γεωμ. Πιχ. Ἀνδρον. 26 Β αὐτὸς τὸ φάγοι καὶ γλυκαίνεις τὸν φάρμαγυ, Κορ. Ἀτ. 2, 31 ἀπ' αὐτὰ τὰ γλυκίσματα γλυκαίνει τὸν λαόν σου: 3) μτφ. παρῶν ἡδονῆ εἰς τὴν, τέρψιν, εὐφρασίαν: Διον. Ἰ. Συσθ. 15 φωνάει... γλυκαίνουσαι τὴν ἴσολον καὶ πικραίνουσαι, Ἀριστοτέλ. Ἀρμ. 23 μὲ τούτου δ' αἰτίου τὸ βροδέσθαι γλυκαίνειν ἀεὶ· || ὄμα μτφ. κοβιστά τὴ ἡδῶ, ἡδονῆ: τίποτε δὲ γλυκαίνει τὸ χαρακτῆρ - τὰ ἄρρωστα ψυχραῖα: 4) ἐπὶ σωματικῷ πόνῳ, πρᾶνῳ, μαλακῶσιν: ἡ ἀσπίθ τὸ γλυκᾶνε τὸ νόνον τῆς πλῆθης: 5) ὄμα ἐπὶ ψυχικῷ πόνῳ, θλίψεως, ἀνακουφίσω: Κρυστ. Καλοῦ. Κλεισι. 12, 7 καὶ μόνη μὲν παρηγορῶ βαθίαι τόνε γλυκαίνει: 6) δημ. τὸ ἐνεργ. ὡς ἀμτβ. γεν. ἐπὶ ὀδύνης σωματικῆς ἢ ψυχικῆς, πρᾶσιμι: Σολωμ. Ἐκείθ. Πολιορκ. Σχέδ. Β 121 πολλὰς πλῆθες μ' ἐγλύκανον, γιὰτ' ἔσταε' ἀγιομόρος: 7) μον. κ. δημ. ὄμα. ἀμτβ. κ. ἐπὶ προσώπῳ, γίνουμι γλυκός, ἥπιος, μολακός: Ἐρωτόκρ. Γ 892 καὶ ὀκρῆς τὸ Ρωτόκριτου γλυκαίνει καὶ μερῶνι: || δημ. ὄμα. ἀμτβ. κ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ, γίνουμι ἥπιος, εὐδίας, εὐδιδίξω, καλωσυνεῶν: 8) δημ. τὸ μέσ. αἰσθάνουμι ἡδονῆν: γλυκαίνεται κοντά σὲ φωτιᾶ· || ὄμα. δοκιμῶν ὄμαε ἡδονῆν ἐκ τινος, αἰσθάνουμι ἔμνονον πρὸς τοῦτο κλίσιν, ὄμα. καὶ ἐκ τῆς ἡδονῆς παρορροῦμαι: κέρδιζε στὴν ἀρχὴ τὰ χαρτία καὶ γλυκίσθηκε, παροιμ. γλυκίσθη ἡ γριὰ ἀπὸ σῶκα καὶ δλη μερὰ τ' ἀναζήτη· 9) νεώτ. ἐν τῇ φυτοκομίᾳ εἶδ. ἐν φερ. γλυκαίνονται αἱ ρίζαι ἀποκόπτονται τὰ ἄκρα αὐτῶν κατά τὴν μεταφορῆσιν.

γλυκάδα-α-ον μτγ. γλυκός τὴν γεῦσιν: Συνέσ Πυρρ. 62 γλυκαῖον ὄδατος.

γλυκασίθησις (ἡ) νεώτ. τὸ αἰσθάνεσθαι γλυκότητος, ἡ αἰσθήσις τῆς γλυκότητος.

γλυκίσια (ἡ) δημ. ὁ ἐπιτηδεύσεως γλυκίταιν εἰς τὴν ἑκφρασιν, τοὺς τρῶπους, τοὺς λόγους κτ., πού κάνει γλυκίταιν: 2) ὁ ἐρωτικός: 3) εἶδ. ὁ ἀγαπῶν τὰ γλυκίσματα καὶ τὰ ζαχαρωτά.

γλυκίσκη (ἡ) νεώτ. χημ. παράγωγος τῆς ἀκετοδρωμυγλυκώσεως βλ. λ.

γλυκίσκος (ἡ) νεώτ. χημ. εἶδος ἀλκοόλης.

γλυκανάθλημα-ατος (τὸ) νεώτ. γλυκὸ πρὸς τὸ ἄνω βλέμμα, μετὰ γλυκίτητος προσατένιος.

γλυκαναθρόζω (ή) δημ. αναθρόω γλυκέω, ήρεμα : Σόλων, Άποδόν κ' ἔφερον δ' ἀπὸ τῆς μυκτικῆς γλυκῆς πηγῆς τῆς φάσσης ἔγκλιναλατό, ἕνα πνεύμα.

γλυκαναλατία (ή) νεώτ. δημ. γλυκαναλατιά βλ.λ. Ροΐδ. Κριτ. Μεθ. 18 ἀλίκωδ' ἐπαερίθου, μέχρι γλυκαναλατίας πρὸς τὰς γενναίους τριφυροῦ.

γλυκαναλατιά (ή) δημ. νεώτ. γλυκαναλατία βλ.λ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, τὸ εἶναι τὴ γλυκὴ πικρὴ τὴν γεύση, ἀλλ' οὐχί ἐπαρκῶς ἄλλαι ἰσχυμένοι (ἀνάλατο), δὲ γεν. ἢ μὴ εὐάριστος γευσίς, ἡ ἀνοσία : 2) μτρ. ἢ ἄλλειψις χάριτος ἀνα κα εὐφρίας : ἢ συνεκτ. τρόπος λόγου ἄχαρις κα ἀνόητος : μὰς ἀψίασε μὲ τῆς γλυκαναλατίας του.

γλυκανάλατος (ή-ή-ή) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, ὁ γλυκὴς τῆν γεύση, ἀλλ' οὐχί ἐπαρκῶς ἄλλαι ἰσχυμένοι, δὲ γεν. ἢ μὴ εὐάριστος τῆν γεύση, ὁ ἀνοσίασ : γλυκανάλατο φατ' 2) μτρ. ὁ ἀνοσίασ, ἀπὸ τῶς τριφυροῦ τὸς τρόπου ἢ τῆν ἔκφρασην : Ροΐδ. Μελέται σ.94 ἔχωσι, τὸ κακὸν τὸ ἐπιχέωσι τὸν εἶς φιλολογικῆς ἡμῶν παραγωγῆς γλυκανάλατος τῆν εἰδιλλικακὴν μονοφωμίαν, - γλυκανάλατοι ἀγνοί, - γλυκανάλατα φερίσματα, ἀραγ. Ὁσ. Ζητ. σ.58 γλυκανάλατοι, ἐρωτήτριδες, λιμοκοντόφοι.

γλυκαναστασίμοι δημ. ἀνοσίαμοι ἡδῶς, γλυκά βλ.λ. : Βίβ. ἡν. Εσπερὸ 19 γὰς νὰ γλυκαναστασίμὸς στῆς καλῆς του τῆν ἡγάλλ.

γλυκαναστενάζω δημ. ἀνοσίαζω μετὰ γλυκύτητος, ἡδονικῶς, γλυκῶ βλ.λ. : ἀγκάλισσε ἡ μῆνα τὸ παιδί κα γλυκαναστενάζει, ἢ ἐπὶ ἀνέμου, θαλάσσης ἢ δένδρον, ἀποδίδοι ἤχον ὁμοίωζοντα πρὸς τὸν εἶς ἡδονικῶς ἀνάη, γλυκὴν στεναγόν : Ψυχρὸ. Ταξίδι 141 κ' ὁ ἀέρας αὐτοῦ ποῦ γλυκαναστενάζει στὰ κηλόδα.

γλυκανεβαίνω δημ. ἀνοβαίνω γλυκέω, ήρεμα, μαλακῶ ἐπὶ τὸς στήθος ἀνοπνεύσας : Καρκῶ. Ζητήνας 67 τὸ δασοτριχημένο στήθος του γλυκανεβαίνει κανονικῶ μὲ τὸς παλμούς τῆς καρδιάς.

γλυκανοθίς (ή) δημ. τὸ γλυκάνοσι βλ.λ.

γλυκάνοσι (ή) (τό) σχολ. νεώτ. κ. δημ. ἄ-ος (ή) τὸ ἀνοσι βλ.λ. ἴδια ἀνοσι τὸ κοινόν : Σχολ. Θεοκρ. 7, 63 ἢ συνεκτ. τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ τούτου ἀρωματικῶ, ἀρτυματικῶ καί φαρμακευτικῶ.

γλυκανοσιτία (ή) δημ. ἐπὶ ἐδεσμάτων, τὸ εἶναι γλυκῶ, ἀλλ' οὐχί ἐπαρκῶς ἄλλαι ἰσχυμένοι, ἢ γλυκανοσιτία βλ.λ. ἢ γλυκανοσιτία τοῦ φαριού 2) μτρ. ἢ ἄχαρις, ἀνοσίασ ἀπαλότης τρόπων ἢ τριφυρότης ἔκφρασης : ἢ συνεκτ. τρόπος, λόγος κατὰ ἢ πρὸς θάλασι, ἀλλ' ἄχαρις κα ἀνόητος.

γλυκανοσις-εως (ή) μτρ. κ. νεώτ. τὸ γλυκάνοσι, ποιεῖν τὴ γλυκὴ τῆν γεύση : Θεοφρ Φ Αἰγ. 4, 4, 5 εἰς τῆν γλυκάνοσι προδέρχεται τὰ σπέρματα.

γλυκάνοσις (ή) δημ. ὁ ἔχων καλὴν ἢ εὐμενὴ διάθεσι, εὐδιάθετος, ἀνιθ. μικρὰν τέρησ.

γλυκάνοσιζορα (ή) δημ. ἢ ἀπεβολικὴ δὲ κ. ἀπόης γλυκίτης, οἶον ἐδεσμάτων ἢ ποτού 2) κ. μτρ. ἐπὶ τῶν ἡδονῶν ἢ λόγων : τὰ σχάθηκα ἀπὸ τῆς γλυκάνοσιζορας τῆς.

γλυκάνοσις-ή-ή (ή) μτρ., νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς γλυκάνοσι βλ.λ. ἱκανὸς ἢ πρόσφορος, ὁ παρέχων γλυκύτητα : Ὁκελλί. 19 μέλι γλυκάνοσιον ἢ νεώτ. χολμ. γλυκάνοσι (τό) αἰ φυσικῶ ἢ τεχνητῶ ἄλλαι αἰ προστιθέμενοι εἰς ἐπίτοσ πρὸς γλυκάνοσι 2) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ὁ ἐπιφέρων ἡπόητος, ἡρεμίαν, ἀνακούφισον, ὁ πρᾶντικός.

γλυκάνοσις-ή-ή ἔπιτοσ ἡν. κ. νεώτ. κατὰ τῶν ἡδονῶν γλυκάνοσι, πρᾶντικός : Σέξτ. Ἐπι. Μαθ. 7, 367 γλυκάνοσις ἐπιτίθεσθαι.

γλυκάνοσι-ή-ή δημ. ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι μετὰ γλυκύτητος, τριφυρότης, ἀγάπης : Σάρρ. μτρ. εὐρ. Ἀκκ. 194 καὶ τὸς μίλει κ' ἔκτεινοι τῆς γλυκάνοσι τοῦ ἡδονῶ γλυκάνοσι.

γλυκαπόδεντος-ή-ή δημ. ὁ καθίστων τὸν μετὰ τὸν ζεῖνον χρόνον εὐφάριστος : Ζεοδ. Τραγ. ΚΚ 44, καὶ γλυκαπόδεντος τὰ παραμόθια δὲ ναι.

γλυκαρμενίζω δημ. ἐπὶ πλοίου, ἀρμενίζω, ἡτοι πλέω ἡπεία, ήρεμα, γλυκῶ βλ.λ. : Καρκῶ. Ζητήνας 129 τὰ τρεχαντήρια καὶ τὰ γολέτια γλυκαρμενίζου ἀνεμολόβια.

γλύκας (ή) δημ. ὁ ἔχων προσποιητὴ ἢ ὄρηθι γλυκύτητα εἰς τῆν ἔκφραση, τὸς τρόπου κττ.

γλυκάση (ή) νεώτ. χμ. εἶδος φρυγάνου.

γλυκασία (ή) μτρ. κ. πόπ. δημ. γλυκασία ἢ γλυκίτης ἢ γλυκόδα : Μεθόδ. Συμνοθ. Παρθέν. 76 β τὰ λοιπὰ δὲ ταῦτ' νομίζεσθαι προσήκει μικρὰ, ὁπὸς δὲ τὴ ἐμνήμη γλυκασία κενόρροισι τὸν ἀκροσθρόων 2) πόπ. μτρ. ἐπὶ μέλῶν οἰκονογίας, ἢ πρὸς ἀλλήλους τριφυρότης, ἀγάπης.

γλυκασιά (ή) δημ. ἢ γλυκασία βλ.λ. 2) εὐμενῆς γευσίς : ἀρα νὰ μὴ ἴδιος γλυκασία εἶθε νὰ τῆ ἀποκασίς εὐμενῆς πνοῦς ἡδονῶ γλυκάνοσι 2.

γλυκασί-εως (ή) μτρ. ἢ γλυκασία βλ.λ. ἢ γλυκόδα : Ἀλλοθ. 78 ἐμνήμη γλυκασίας.

γλυκασί-ατος (ή) μτρ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ γλυκίτης ἢ ἡδύτης : Νηλοθ. Ἐν. 3, 318 τῆς φαλιμῶ δίας ἀμφοσίου γλυκασίονος Πά Παροι. 16, 24 κηρία μέλιτος λόγου καλοῦ, γλυκασίος δὲ αὐτοῦ τασίς φυχίς ἢ συνεκτ. πᾶν γλυκὴ τῆν γεύση ἔδεσσα ἢ ποτόν : Πά Νε. 8, 10 ποροσάσθαι, φαγετε λιπάσματα, καὶ πλεε γλυκασίονα (ἐπὶ οἶνον) ἢ νεώτ. φαρμακ. κατὰ πλῆθ. γλυκασίονα (τὰ) ἐφθα ἢ ἀνεφθα φαρμακοκνητικῶ πολυπόδη συνήθως ἐκ φυτῶν σκευάσματα 2) νεώτ. κ. δημ. μτρ. ἢ ἡρεμίας, ἢ καταπράνοσι, ἢ ἴδιος ἐπὶ καιροῦ, ἢ ἀποκατάστασις εὐδίας οἰθρίας δ. καλοσυνήφης.

γλυκασίμην (ή) δημ. ἡλ. παθ. παρὰ τοῦ γλυκάνω βλ.λ. ὡς οὐσ., κοτ' εὐφρημίου ἢ τόσος εὐλογία : Ἐθαλε τὴ γλυκασίμην.

γλυκασίος (ή) μτρ., μων. νεώτ. κ. δημ. κ. γλυκασία βλ.λ. τὸ σίσημον τοῦ γλυκέω. ἢ γλυκίτης περὶ τῆν γεύσην : Πά Ἀου. 5, 16 φασυεῖ αὐτοῦ γλυκασίω καὶ θίας ἐπιθυμία, Πρόδρ. 1, 221 καὶ νὰ χασιν τὸ χεῖλι μου κἂν γλυκασίον ὄλιγον 2) συνεκτ. πᾶν γλυκὴ τῆν γεύση ἔδεσσα ἢ ποτόν, ἴδιος ἐπὶ τοῦ οἴνου : Πά Ἀμ. 9, 13 περῶσι ἢ σταφυλῆ ἐν τῶ σπόρῳ, καὶ ἀποσταλάζει τὸ δην γλυκασίον 3) μτρ., μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ εὐφροσύνῃ, ἢ ἀγαλλίασῃ, ἢ χαρῶ Μηναι. 1, καὶ τας φυχαῖς τῶν πιστῶν εὐσεβείας τῶν γλυκασίον ἐδη-σάπυρις, ἐκάλ. ὁ γλυκασίος τῶν ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρῶ 4) νεώτ. κ. δημ. ἢ καταπράνοσι, ἢ ἡρεμίας, δὲ εἶδ. ἐπὶ θλίψεως, ἢ ἀνακούφισις : ὁ γλυκασίος τῆς φυχίς.

γλυκαρός (ή) δημ. ὁ γλυκὴς εἰς τῆν ἀκοήν ἡχος : Κατ. Ν μτρ. Ὁκωμ. Καθαρ. 119 στεκόματος ἄλλαι ὄρηθι, παραδομένοι στὰ γλυκαρό.

γλυκαχτιζο (ή) δημ. ἢ ἡδέως, ἀγαλῶς προσί-πτοσσι ἀντις φετός τοῦ ἡλιου ἢ τῆς σελήνης.

γλυκαίτα (ή) κ. νεώτ. ἡλ. τοῦ ἐπιθ. γλυκῶς ὡς οὐσ., ἢ εἰ γλυκίροια βλ.λ. Θεοφρ Φ 9, 13, 2 γλυκαίτα δὲ καὶ ἢ Σαυθική ρίζα καὶ ἔνος δὲ κολούσιν αὐτῆν εὐθὺ γλυκαίαν ἢ νεώτ. βοταν. γένος φυτῶ τῆς οἰκονογ. τῶν ἑλλοδοκάρων 2) κατ' εὐφρημίου ἢ χολμ' Ἐκλόδ. Ν. Φωτ. Β. 6, 535, 8 εἰ αἰ Ἀδωνιοῖ (ή) τῆν χολμὴ γλυκαίαν (ἐκάλουσι).

γλυκαίε δημ. ἢ γλυκίε, ἡλ. τοῦ γλυκῶς ὡς οὐσ., συνήθ. ἐν πλῆθ. ὁ γλυκίε, ἢ νόσος εὐλογία.

γλυκαίεσι (ή) πόπ. ὁπασα. τοῦ γλυκῶ βλ.λ. τὸ γλυκὴ τῆν γεύση ἔδεσσα ἢ ποτόν, ἴδιος οἶκος τῆν γεύση ἡδῶς : Πάπ. περὶ τῶν γλυκαίεσιων με-λάστας σοσι αἰσθηθῶν, ὅτι τριγίσι χρόμοι.

γλυκαίεσι-α-ον ἔπιτοσ ἡν. γλυκῶ βλ.λ. αὐγκρ. ὄστερος : Ἐπιτρ. τῆς. ὡπὶ γλυκαίεστρον.

γλυκαίεσιον (ή) μτρ. κ. νεώτ. τὸ γλυκὴ ἔσιον :

Ξενοφ. 55. Γαλ. 14. 793 ἢ νεώτ. φαρμακ. μίγμα ἀμυγδαλοκυρίου, ελαίου, γλυκερίνης κ.ά., χρησιμὸν εἰς ἐπιθεσμικὸν καὶ εἰς παρασκευὴν αἰσθημάτων.

γλυκεοπράτης (ὁ) γλῶσσα. ὁ παρασκευάζων καὶ πωλῶν γλυκίσματα.

γλυκεπώνυμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων εὐχρον ἐπώνυμον.

γλυκέραι (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος σκωληθῶν.

γλυκέρη (ἡ) νεώτ. ζῶολ. κ. γλυκέραι βλλ.

γλυκέρηθρα (ἡ) δημ. ποικιλία ἀμπελοῦ καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, λευκὸς καὶ λίαν γλυκός.

γλυκερία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γλυκερίδια (τὰ) νεώτ. ζῶολ. οἰστέιν. θαλασσιῶν ζῴων σκωληθῶν.

γλυκερίδια (τὰ) νεώτ. χημ. ἐστέρες τῆς γλυκερίνης.

γλυκεριναδέουδη (ἡ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔκωσις ἐξ οξιδώσεως τῆς γλυκερίνης.

γλυκερίνη (ἡ) νεώτ. χημ. τριθενῆς ἀλκοόλη συνθ. ὑπὸ ὠροφῆν παχυρροῦτο, ἄχρου καὶ ἀόσμου ὑγροῦ γλυκίσματος γεύσεως.

γλυκερινικός-ή-ον νεώτ. χημ. ὁ τῆς γλυκερίνης, ὁ ἰδιότης εἰς τὴν γλυκερίνην βλλ.

γλυκερινογός-ον νεώτ. ὁ εἰς γλυκερίνην βλλ. περιεκτικός.

γλυκερινώδης-ους-ές νεώτ. ὁ πρὸς γλυκερίνην ὁμοίος 2) ὁ περιέχων γλυκερίνην.

γλυκερινεταί (οἱ) νεώτ. φαρμακ. περιληπτ. σκευάσματα ἐκ γλυκερίνης βλλ., περιέχοντα γλυκερίνην.

γλυκερόζη (ἡ) νεώτ. χημ. προϊόν τῆς οξιδώσεως τῆς γλυκερίνης.

γλυκερός-ά βλιν. κ. δημ. -ῆ(-ὸν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδωδίων ἢ πατῶν, ὁ γλυκὸς βλλ., ὁ ἡδύς τὴν γεύσιν: Ἰλ.Λ. 89 οἴτου τε γλυκεροῖο, Ὁδ. 194 ἡμὲν ἐδωδά ἡδὰ μεθὺ γλυκεροῦ, ΠΔ Παροιμ. 9.17 ἄρτων κυρτῶν ἡδέως ἀφασσε, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ, Βιζυην. Μεταμορφώσ. 52 να γίνεται ὅτι κιὰν πίνωσς μέλι, ἵ μέλι γλυκερό 1) νεώτ. κ. δημ. ὁ γλυκὸς πῶς, ὁ ὑπόγλυκος 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ δὲ ἂν ἤδεται πῆ, ὁ ἡδύς, εὐχάριστος, τερπνός: Πίνδ. Π. 9.12 καὶ σπῆν ἐπὶ γλυκεροῖς ἐναῖεσ ἔρατῶν βόλεν, αἰδῶ, Θεμ. πρὸτ. Λόγ. 319.29 οὐκ ἔστι γάρ, φασί, γλυκερώτερον ἢ πᾶσι εἰδέναι, Κρυστ. ἱ κόλφω 167 καὶ γλυκερὴ λιγοθυμᾷ τρέχει ἀπ' ἄρῳ σ' ἄρῳ μου 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ποδῆτος: Ὁδ. 11.28 οὐ τοι ἐγὼ γε ἢς γαῖης δόναται γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, Πίνδ. Π. 4.32 νόστυ προφάσσει γλυκεροῦ, Κώδ. 6. 11.3 βλέπει τὰ περιπόθητα βουναὶ καὶ τὰ χωράφια ἢ τῆς γλυκερᾶς πατρίδος.

γλυκεροστάφυλος-ον μτγ. ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὃν αἱ σταφυλαὶ εἶναι γλυκαίαι: Ὀμπ. Κιν. 1.465 γλυκεροστάφυλον φθινόπωρον.

γλυκερόχρως-ιτος (ὁ, ἡ) μτγ. ὁ ἔχων αἰσθητὸ γλυκὸ, ἥτοι ἀπαλὸν δέρμα: Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 7.207 ἂ γλυκερόχρως Φανίον.

γλυκερωτή (ἡ) νεώτ. ἀλοιφή πῆς παρασκευασομένη διὰ γλυκερίνης βλλ.

γλυκέως ἑπίρρ. μτγ., μον. κ. νεώτ. μετὰ γλυκότητος, γλυκὰ βλλ.: Πολυδ. 4.24 2) μον. κ. νεώτ. μτφ. μετὰ τρυφερότητας: Διγεν. Ἀκρ. 2942 ἐκείνη μὲ ἀγκάλιζε, γλυκέως καταλείπει.

γλυκή ἴσα. ὁ βοτάνης τῆς ἐδωδίουμος.

γλυκήρατος (τὸ) μτγ. γλυκήρατος: Ψ Διοσκ. 3.5.

γλυκήρός-ά-ον ὁ γλυκερός, ὁ γλυκὸς τὴν γεύσιν: Ἀστράμφηλ. Σουῖδ. τρώγων γλυκέραι πικρίας ἔχεις τρώπων.

γλυκί (τὸ) δημ. κ. γλυκὸ βλλ. ἡ νόσος ἐπιληψία 1) μτφ. πρ. τὸν ἔπιστο τὸ γλυκὸ τοῦ ἔμνε ἐξ ἄλλοις.

γλυκίαι (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γλυκιδίων (ὁ) (τὸ) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἔκωσις.

γλυκίδιον (τὸ) Σουῖδ. κ. νεώτ.: Σουῖδ. ἐ γλυκίδιον τὸ γλυκίον 2) νεώτ. χημ. εἶδος αἰθέρος.

γλυκίζω Ἐπίρρ. μτγ., νεώτ. κ. δημ. παρέχω, προσφέρω γλυκίσματα, γλυκὰ: Ἐπίρρ. [ἐγ] γλύκισε [τοῦς] πολιτὰς πᾶσι τὸν καὶ τὰς νυναικὰς λύσεις καὶ [τοῦς] παρ[ε]πίδησθοντὰς ἔξουσις 2) μτγ., νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἔγω γλυκίζω πῶς γεύσθον, ε- τὸ κρασί γλυκίζεις ἢ μτγ. ὄμ. κ. παρ. -ομαι γίνωμαι γλυκὸς πῶς τὴν γεύσιν: Ζώα, Ἰλλ. 248 β.

γλυκιμαρής-οὐς (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος μαλακοστράκων τοῦ ἀβρῶν. τὸν ἀκεφάλων.

γλυκίσιος-ου (ὁ) εἶδος γλυκίσματος, πλακοῦς πῆς ἐν Κρήτῃ: Στελεούκ. Ἀθην. 14.645 Δ εὐδὶ διὰ γλυκίσιος καὶ ελαίου πλακοῦς, δ. γρ. γλυκίσιος π. ἴσα, εἰδιὰ γλυκέος οἴνου πλακοῦς 2).

γλυκίσκη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γλυκισίνιον (τὸ) νεώτ. χημ. τὸ ἀ βηρῶλλον βλ. λ.

γλυκισίννας π. ἴσα. ἀντὶ γλυκίστας βλλ.

γλυκίσκος-α-ον ἐπὶ ἐδωδίων ἢ πατῶν, ὁ γλυκὸς, ὁ ἡδύς τὴν γεύσιν βλλ.: Σοφ. Φιλ. 1461 νῦν δ', ὡ κρη- νῶ γλυκίον τε πατῶν ἢ ὀνάτων. Λόκιον ἢ Μηνυοί, ἰδὲ τὸ αἶμα σου τῷ Κρίστῳ εἰς γλυκίον ἔδεσμα προσήγαγε, πανεύφημη.

γλυκίσματα-ατος (τὰ) νεώτ. δ. γρ. τοῦ γλυκίσματος βλ. λ.

γλυκισμὸς (ὁ) μτγ. κ. Ἐπίρρ. ἡ γλυκίσματα βλλ.: Ἀθην. 5.200 ἂ ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκίσματος χρεῖαν 2) Ἐπίρρ. διανομὴ γλυκίσματος ἢ γλυκέος οἴνου: Ἐπίρρ. κρεαδοσίας καὶ ἀρίστα καὶ γλυκίσματος καὶ βέλγνα οὐ διέλιπεν ποίων.

γλυκίσκος-α-ον ὑπερθ. τοῦ γλυκοῦ βλλ., ἂ γλυκώτατος: Βοακ. 3.47, Ἀλλ. 21.1246.

γλυκίτης (ὁ) νεώτ. χημ. εἶδος ἀλκοόλης.

γλυκίφωνης-οὐς (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλυκκα ἴσα. ἐ γλυκίτης.

γλυκκόν ἴσα. ἐ γλυκί.

γλυκὸ (τὸ) δημ. πᾶν γλυκὸ ἔδεσμα παρασκευασόμενον διὰ σακχαροῦ, μέλιτος ἢ ἄλλης γλυκαντικῆς οὐσίας, τὸ γλυκίσμα: εἴχημε στο τραπέδι καὶ γλυκὸ ἢ γλυκὸ τὸ κουταλιῶν (τὸ ἐκ νεῶ- τῶν ὀπωρῶν, ἀπέθων ἢ ἄλλων φυτικῶν οὐσιῶν παρασκευασόμενον γλυκὸ ἔδεσμα, προσφερόμενον ἐν κοιλίῳ) 1- γλυκὰ τὸ ταφιοῦ 1) τὰ ἐντὸς ταφιοῦ βλλ. παρασκευασόμενα πρὸς ἄτησιν ἐν κλιθάσῃ 1).

γλυκο-μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. κ. γλυκ- ὡς πρῶτον συνθετ. οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθῶτων, ρημάτων ἢ ἄλλων μερῶν τῶν λόγου, δηλαδὸν τὸ γλυκὸ τὴν γεύσιν: γλυκορηπῆται, γλυκορωτεῖται, γλυκοπέ- ρησιος (ὁ ἔχων γλυκὸν πυρῆνα, ἐπὶ καρπῶν), γλυκώ- πατος (ὁ γλυκὸς τὴν νόσον, ἡδύποσις, γλυκώπικρος, γλυκώζηνος, γλυκανάτατος 2) νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ὡς πρῶτον συνθετ. δηλοῦν γεν. τὸ γλυκὸ, τὸ εὐάρεστον εἰς οἰοδηγίαν τῶν αἰσθησῶν, οἶον τὴν ἀκοήν, τὴν ὄρασιν κττ.: γλυκορρήμων, γλυκώ- φωνος, γλυκαλαῶν, γλυκολάλημος, γλυκοκελαδῶν, γλυκόλογος, γλυκωδάρητος, γλυκοκοιτάζω 3) δημ. μτφ. ὄμ. ὡς πρῶτον συνθετικῶν δηλοῦν τρυφερό- τητα, ἀδόγητον: γλυκαγκαλιῶν, γλυκοχαίρειται, γλυκοσφιγγῶ 4) ὄμ. δημ. ὡς πρῶτον συνθετικῶν, δηλοῦν τὸ ἀπαλὸν, τὸ ἡμέρα γνόμενον: γλυκοσφαιεῖ (τ' ἀγέρι), γλυκοχαϊδεύει (τὸ κύμα) κττ.

γλυκοαίματος-η-ο δημ. κ. γλυκοαίματος βλλ. ὁ οἰστέιν ἔχων αἶμα γλυκὸν τὴν γεύσιν, ὁ οἰστέιν αὐτὴν γλυκότητα τοῦ αἵματος αὐτοῦ εὐάρετος, ἀ- γαπητὸς τοῖς ἄλλοις, ἔλικος: Βλαχού. Ἰατρικ. Παλ. 33 εἶσαι γλυκοαίματος, τραβᾷς τὸ κλέφτικόν τὸ βάλι.

γλυκοαίματος-η-ο δημ. κ. γλυκοαίματος βλλ.

γλυκοβασιλλίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ γλυκώζηνος τῆς βασιλλίνης.

γλυκοβαρῶ-ῶ δημ. ἐπὶ παικτοῦ μουσικοῦ ὄρ- γανου ἰδίως ἐκχρόδου, παίζω μετὰ γλυκώζηνος, ἀπαλῶς, ἡδέως γλυκὰ: Κρυστ. 2 κ. αἰ. 2.482 γλυκοβαρῶ τὸν ταμπουρά καὶ φιλοτραγουδεῖ.

γλυκοβασιλεύω δημ. ἐπὶ τῶν ἡλίω, δῶα ἀ-

παλώς, ήρεμα, βασιλεύω γλυκά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 15,15 κόκκινος ό Άλιος γλυκοβασιλεύει.

γλυκοβιόζαι [αί] νεώτ. χημ. διασκορπιστά, ών τό μόριον άποτελείται έκ σταφυλοσακχαρού,

γλυκοβόσος-η-ο δημ. ό παραγωγή γλυκίσαν, άπαλήν βοήν : γλυκόβωο μελίσαι.

γλυκοβάζαστος-η-ο δημ. ό κατά τόν θηλασμένον γλυκός, επί γάλακτος : Σολωμ.Έθν.Υμν.85 Α ψυχή μου άναγολλίζεις, | πώς ό κόρφος καθεμιάς | γλυκοβάζαστο ετοιμάζει | γάλα άνδρείας και έλευθερίας. 2) επί ηρώων ή θηλαζόντων ζώων, ό άπαλώς, άνωδύνας διά τήν θηλαζόμενη ή εύερέστως δι' αυτήν θηλάζων.

γλυκογάλατος-η-ο δημ. επί θηλ. ζώων, ό παράγωγον γλυκό γάλα : άρνάδα γλυκογάλατα.

γλυκογαλλικός δεύ(τό) νεώτ. χημ. είδος γλυκοζίτου εύρισκόμενον εις τός κηκίδας.

γλυκογέλο [τό] δημ. ό ήδύς, χαρίεις, εύφρόσινος γέλως : Σολωμ.Ωδ.Πετράρχ.1 τό σώμα, τό γλυκόγελο, τό πρόσπομο, ή λαλιά. Λασκαρ.Πνίχης 305 σάν γλυκογέλο α' όμορφη κοπέλα.

γλυκογέλος-η-ο δημ. ό φιλομοιής, ό γλυκείος, ήδέως, άπαλώς γέλωδ : Ζερβ.μτφ.ΆΓ.491 και φερναντάς της καθίστα η φιλομοιής Άφροδίτη.

γλυκογονών (τό) νεώτ. χημ. όργανική ένωσης ά. ζωικών άμυλων, ζωικών άλευρων, ήπατοςάσχαρων.

γλυκογυρίξ δημ. άμτθ. επί βλέμματός, γυρίξω, στρέφω μετά γλυκίτητος, άπαλώς, ήδωκός : Σολωμ.Έθν.Υμν.84 στόν χορό γλυκογυρίζων ώραία πάντα έρωτικά.

γλυκοίεις-εσσα-εν μτφ. ό έχων γλυκίτητα, ό γλυκός : Νικ.Άλεξ.444 γλυκοίεν ποτό.

γλυκοκεία [ή] δημ.ποικιλία έλαιας τής ευρωπαϊκής.

γλυκοκοινανίτης [ό] νεώτ. χημ. πολυμοβής έκ σταφυλοσακχαρου εύδιόλυτος άλκοόλη.

γλυκοοπίτης [ό] νεώτ.χημ. πολυμοβής άλκοόλη.

γλυκοζή (τό) δημ. άμτθ. τό άμυλοσακχαρον βλλ.

γλυκοζαίμη όβρογλυκοζική [ή] νεώτ. χημ. όργανική ένωσης, ά. ιτιοζοίμη.

γλυκοζάνη [ή] νεώτ. χημ. όργανική ένωσης.

γλυκοζαχαρώεις-α-ο δημ. ό γλυκός ή άσκαχαρός, ό λαν ήδός : Έρωτόκρ.Α 561 κ ή άρχή η λαι τό σκοπό τό γλυκοζαχαρώει.

γλυκοζή [ή] νεώτ.χημ. άσχαρον περιεχόμενον έν τό άμτθ ώριμον καρπών, ήδως σταφυλών, ά έν τό κυρία αυτής μορφή λ. σταφυλοσακχαρον.

γλυκοζικός-ή-έν νεώτ. χημ. επί τών άρωμών, ό περιεχών γλυκόζην βλλ., άετροζήν.

γλυκοζίσσαι [αί] νεώτ. χημ. φάρμακα διασπώντα δι' ύδρολύσεως τούς γλυκοζίτας.

γλυκοζίτης [ο] νεώτ. χημ. όργανική ένωσης δυναμένη φαρμακωώς ή χημικώς νά διασπασθή εις έν ή πλείονα μόρια ή άτομάκια.

γλυκοζιτακλαστικός-ή-έν νεώτ. χημ. ό χρησιμεύων διά τήν διάσπασιν τών γλυκοζίτων βλλ.

γλυκοζουρέθιον (τό) νεώτ. χημ. όργανική ένωσης παρασκευασμένη διά συμπυκνώσεως ούρας μετά γλυκόζης βλλ.

γλυκοζός δημ. επί προσ. βιά ήδέως, εύφροσύνης, όμολώς : γλυκοζόν ή υψιάντροι στόν απίταξι τους. || γεν. επί ύβριών : Χριστομ.Κερένα Κούκλα 72 στα χορταράκια τού άδρούμου, πού γλυκοζούσαν κρυμένα μέσ' στις πέτρας.

γλυκοζούσ-η-ο δημ. επί προσ. ό ό σό ό βίος είναι ήδύς, εύφροσίνος, πού ή ζωή του είναι γλυκή 2) επί χρονικών περιόδων, όσον ήμερών, μηνών κτ., ό άν διαγει ή διαγιγέ τις ήδέως, εύφροσύνης : Χριστομ.Κερένα Κούκλα 84 πέρασ' όλην μία μέρα, ώραία και γλυκόζην, σάν τις άλλες.

γλυκόζης-(η-ή) νεώτ. κ. δημ. ό παράγωγον γλυκόν ήσον, γλυκόζαλος : γλυκόζης αντίταλος

γλυκοθήμετος-η-ο δημ. άν ήδέως άναμνησάκε

ταί τις, πού ή θύμησή του είναι γλυκή : γλυκοθήμετη ή μέρα τού έρωμού - γιορτή, - γλυκοθήμετο ταξίδι - παλληκάρι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 8,15 τής νότης γλυκοθήμετή μου γούρα.

γλυκοθάρμα [τό] δημ. ή γλυκία, ή εύμενης ένδεικνύουσα βιόξής || είδ. τό μετά ήθονομού, τό έρωτικώς προδιέλεπεν.

γλυκοθάρπητος-η-ο δημ. ό έχων γλυκίσαν, ήδωκόν όφην, πού ή θωριά του είναι γλυκή : γλυκοθάρπητα βουναλάκια - άκρογάλα - στόγια.

γλυκοθωριά [ή] δημ. ή γλυκία, ήδωκόν όφης 2) τό γλυκοθάρπημα βλλ.

γλυκοθωρος-η-ο δημ. ό ήδός, εύχάριστος, γλυκός τήν όφην, πού έχει γλυκά θωριά, γλυκοθάρπητος || ά άν ήδέως, γλυκά θεωρούμεν, προσετιζόμεν' || έν χρ. κ. μτφ. ό σό ήδώς άναμνησκόμεθα : γλυκοθωρό ποιο νάτα.

γλυκοθωρία-άω δημ. βλεπω ή προσέλεπω γλυκείως, ήδέως, θωρώ γλυκά : Βίζην.Είς μικρ.Σαβήν 9 κί έγλυκοθωρεί τόν όβρανό, Μαλαπάση.Συμπ. Άσμ.24 στόν ύνο τής τ' όνειρευότανε, | στόν ζώνη τής τό γλυκοθωρεί.

γλυκοκάλαμο [τό] δημ. τό φυτόν σακχαροκάλαμον τό φαρμακευτικό.

γλυκοκαρδός-ή-ο δημ. ό όσκει γλυκίσαν καρδιάν έχων, ό πρῶτος, ό καλόκαρδος.

γλυκοκαταβαίνω δημ. καταβαίνω γλυκείως, άπαλώς ήρέμα : γλυκοκατέβαιον οι κοπέλλες - τά κοπάδια' || είδ. επί έόδοφου ή ύδατοειν ποής, χωρά άπαλώς πρῶς τά κάτω : ή άρχη - τό ποτάμι κατεβαίνει στόν κάμπο.

γλυκοκελάδημα [τό] δημ. κ. γλυκοκελάδημα τό γλυκό ήδύ όσμα τών πτηνών, τό γλυκό κελάδημα.

γλυκοκελαδίτρα [ή] δημ. ή γλυκεία, καλλιφώνως ήδουσα γυνή : Γρυπάς.Σικ.Τεpp.Μά ούδθ τ' άσημοκλόδουνα 4 σάν τή δική σου τ' φωνή δέν έχουν, γλυκοκελαδίτρα.

γλυκοκελαδόουσα [ή] δημ. κ. γλυκοκελαδόουσα επί γυναικών, ή ήδουσα ήδέως, πού τραγουδάει γλυκά : είχε μία κόρη όμορφοιά και γλυκοκελαδόουσα' || είδ. επί ηηξής.

γλυκοκελαδός-άω δημ. κ. γλυκοκελαδός επί πτηνών, ήδω γλυκείως, ήδέως, κελιάδω γλυκά' || όμ. κατ' έπέκτ. κ. επί άνθρώπων, τραγουδάω γλυκά' || όμ. επί πέοντος ήδατος καί τείως ηησιώσ' : γλυκοκελαδόουε τό νερό στού μούλου τών αλάνας.

γλυκοκελασθός δημ., άμτθ. τού γλυκοκελαδός.

γλυκοκελασθήμα [τό]δημ.κ.γλυκοκελασθήμα.βλλ.

γλυκοκελασθόουσα [ή]δημ.γλυκοκελαδόουσα.βλλ.

γλυκοκελασθός-άω δημ. κ. ά. γρ. γλυκοκελαδός, ά.τ. γλυκοκελαδός κ. γλυκοκελασθός επί πτηνών, ήδω γλυκείως, ήδέως : Κρυπ. Όνειρο ό άν άρχίζον δια τά ποιάια νά γλυκοκελασθώσω.

γλυκοκελασθός-άω δημ. κ. γλυκοκελασθός βλλ.

γλυκοκελασθός-άω δημ. κ. γλυκοκελασθός γλυκοκελασθός βλλ. : Έρωτόκρ.Α 121 είναι πολλά λογικά ποιάια, πού γλυκοκελασθόσαι.

γλυκοκοίμημα (τό) δημ. τό όπώτερον ήδέως : τού γερού παιδιού τό γλυκοκοίμημα.

γλυκοκοίμημα δημ. άμτθ. (ή)γλυκοκοίμημα, παθ. γλυκοκοίμίζομαι, μτφ. παθ. παροκ. γλυκοκοίμημένος βλλ. κοίμηω, άποκοίμω τιά γλυκείως, ήδέως ά γλυκοκοίμω' || παθ. κοίμίζομαι, άποκοίμίζομαι όσον τινος ήδέως.

γλυκοκοίμημα (τό) δημ. τό κοίμειν ήδέως : τού παιδιού τό γλυκοκοίμημα μετά νονοφωρία || τό κοίμίζομαι ή τό κοίμωσθαι γλυκείως, ήδέως τό γλυκοκοίμημα βλλ.

γλυκοκοίμημένος-η-ο δημ. ό εις γλυκόν, ήδόν όσον περιεχόν, ό ήδωκός όπώτερον.

γλυκοκοίμω-άω δημ. κοίμίζω τιά γλυκείως ήδέως 2) συνήθ. τό μέτ. γλυκοκοίμωμαι κε,

ριπίτες εκ γλυκάν, ἡδὼν ὕπνου, κοιμώμεν γλυκά : γλυκοκοιμήσκα στὸν Ἄσκιο τῆς ἑλλάς ὡς τὸ δειλινό" 2] μτφ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ἡρεσιῶν, ἀκηχητό : Μορφορ. Ὀρκοσ. ἑλασ. σποδόν στή θάλασσα γλυκοκοιμῶνται ὁ ἀνέμος.

γλυκοκοίταγμα (τό) ὄσμ. κ. γλυκοκοίταγμα κ. γλυκοκίτταγμα τὸ μετὰ γλυκότητας, τὸ συμπάθος ἢ ἐρωτικῶς προσδέλειν.

γλυκοκοιτάξω ὄσμ., ὄσμ. γλυκοκοιτάξω, ἀόρ. [ἐ]γλυκοκοιτάξω, μέσ. γλυκοκοιτάξομαι, παθ. ἀόρ. [ἐ]γλυκοκοιτάχθηκα, μτφ. παθ. παρακ. γλυκοκοιτάχμενος προσδέλειν τινα μετὰ γλυκότητος ἐν ἀναφορᾷ πρὸς αὐτὸν ἢ μετ' εὐφροσύνης ; ἐμοῦ : Κρυστ. Νεραϊδοῖδ. 9 ποτε γλυκοκοιτάξει | φηλὰ τ' ἀστέριαι' ὀρανοῦ" || ὄθ. προσδέλειν μετὰ ἐρωτικῆς πόθου ἄ. γλυκοδέλειν, γλυκοθαῶν γλυκοματιάξω : Ψυχάρ. Ταξίδι | ὁ οὐρανὸς ἐρωτημένος γλυκοκοιτάξει τὴν γῆν. Παλαιμ. Γρισ. ἐπιβ. σά νὰ τὸ μισρήτικὸ πῶς ὁ Πέτρος Φλώρες τὴ γλυκοκοιτάξω τὴν κόρη του.

γλυκοκοίταγμα (τό) ὄσμ. κ. γλυκοκίτταγμα κ. γλυκοκοίταγμα βλλ. : Κρυστ. Γκόλφω 52 κάθε τῆς γλυκοκοιτάγμα γιά ἐμέ ὁ κόσμος ὅλος.

γλυκοκοιτάξω ὄσμ. κ. γλυκοκοιτάξω βλλ. || εἰδ. ἐρωτικῶς προσδέλειν ἢ πρὸλ. φρ. κῆνω γλυκά ῥέπια" || γεν. διατίθειαι πρὸς τινα ἐρωτικῶς : γλυκοκοιτάσσει τὴν παπαδοπούδα.

γλυκοκοικιά (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν κελίς βλλ. ἡ νότιος γλυκόκοικα (τό) ὄσμ., συνίθ. κατὰ πληθ. γλυκόκοικια ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κελίδος βλλ. τῆς νοτίου, ὄσμ. γλυκοκοικίος βλλ.

γλυκόκοικα (ἡ) νεώτ. κ. ὄσμ. ὄργανικὴ χημικὴ ἔνωσις, γλυκὴ τὴν γεῦσιν προῖόν τῆς διασπαστικῆς τῆς ζωϊκῆς κόλλας ὁ. ἀμυλοκίον ὄξυ.

γλυκοκολοκασία (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν ἡλιανθός βλλ. ὁ κονδυλοδρόφις.

γλυκοκολοκῶσα (ἡ) ὄσμ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη ἢ λαγυνοφόρος.

γλυκοκολοκίθια (ἡ) ὄσμ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ κολοκύνθη, ἢ γλυκοκολοκίθα βλλ.

γλυκοκολοκίθω (τό) ὄσμ. ὁ ἐδάδιμος καὶ γλυκὴ τῆς γεῦσιν καρπὸς τῆς γλυκοκολοκίθιας βλλ.

γλυκοκουθέντα (ἡ) ὄσμ. λόγος γλυκοκίθιας, ἀβρός, εὐχάριστος εἰς τὴν ἀκοήν, γλυκὰ κουθέντα" ὄμ. λόγος φιλόφρων ἢ παραμυθητικός, γλυκόλογος : με γλυκοκουθέντας κατὰφερε καὶ πήρε δανεικάτ' || ἐρωτικὸς λόγος, ὁρασιμῶς.

γλυκοκουθεντιάξω ὄσμ. συνομιλῶ μετὰ γλυκότητας κουθεντιῶς γλυκὰ" || συνομιλῶ φιλοφρόνως : Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 883 ἀντάμα τρών καὶ πίνουσι καὶ γλυκοκουθεντιάζουν" || συνομιλῶ ἐρωτικῶς, ὁρασιμῶς.

γλυκοκουθουσιέω ὄσμ. παράγω γλυκίαν, ἀπαλὴν καὶ εὐχάριστον κωδονισμῶν, ἐπὶ κωδονοφόρων ζώων : Καρκά. Ζητήσιος 117 ἄς ἀκουε τὸ κυπρί του νὰ γλυκοκουθουσιέω ἄλλη μιά φορά.

γλυκοκοικιά (ἡ) ὄσμ. κ. γλυκοκοικία τὸ φυτὸν κελίς βλλ. ἢ νότιος.

γλυκοκοικία(ον) (τό) νεώτ. τὸ πῖνον : Κορ. Ἄτακτ. 4.248.

γλυκοκορῆμμο (τό) ὄσμ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ κρομμύου τοῦ κοινού.

γλυκοκοιμίζω (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἔνωσις.

γλυκοκοιμίζω (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἔνωσις.

γλυκοκοιμιάξω ὄσμ., ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν ἢ τῶν μυνησίων ὕδατων, παράγω γλυκεῖς εἰς τὴν ὄρασιν, ἀπαλῶς κυματῶσας, κυματίζω γλυκὰ : με τὸ πρωτὸ ἀγέραν γλυκοκοιμιάξω ἢ λήνην κάθε ἀσπῆ" || κ. ἐπὶ τῶν σταχθῶν, σπαρτῶν ἢ ἐπὶ χλόης, ἐλαφρῶς ὡς καθ' ἀπαλὴν κυματῶσιν κινώσασιν, ἀσπροσολέων" || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς κόρης, ἰσχυρῶν κτγ., κινώσασιν εἰς γλυκεῖς κυματῶσας εἰς ὄ-

πλάς κυματῶσας πτυχώσεις : Βολαωρ. Δυὸ βουινὰ 33 περὶ φῶνα τὸ σπένεται καὶ γλυκοκοιμιάξω | ἢ χαίτη τὸν Ὀλύμπου |.

γλυκοκοιματοῦσα (ἡ) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἢ ἐλαφρῶς, ἀπαλῶς κυματίζουσα : ἄ. τρογ. θάλασσα καλοσύνευτη καὶ γλυκοκοιματοῦσα, | ποῦ ξεγαλῆς μαχαροῦσος καὶ πνίγεις πατερῶδες.

γλυκολακτίση (ἡ) νεώτ. χημ. φύραμα διασπῶν τὴν θυμυθολήνην.

γλυκολάλημα (τό) ὄσμ. τὸ γλυκὸ δάλημα, ἢ ἡδεῖα, τερπνὴ λαλιὰ ἄ. γλυκολάλημα" || εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν : τ' ἀθροῖον τὸ γλυκολάλημα.

γλυκοδάλητος-η-ο ὄσμ. ὁ ἔχων γλυκὸ, τερπνὸν τὸ δάλημα, ὁ ἡδέως ἔδων, ἐπὶ πτηνῶν : γλυκοδάλητα πουλιάκα μέσ' στοῦ λόγγου φωλιασμένα.

γλυκολαλιά (ἡ) ὄσμ. ἢ γλυκεῖα, ἡδεῖα, τερπνὴ λαλιὰ" || εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν, τὸ γλυκὸ κελῶδημα βλλ.

γλυκόλαλος-η-ο ὄσμ. ὁ γλυκεύς, ἡδέως λαλῶν, ὁ ἡδὺ δάλημα ἢ ἡχον ἀναθίδων, ὁ γλυκοδάλητος ἢ ὁ γλυκόςχηρος : Κρυστ. Καλόγ. Κλεισι. Θ 63 πουλιά μικρά γλυκόλαλα λογιῶν λογιῶν χλιαδίος, - γλυκόλαλος ἀντίπλασ, - γλυκόλαλο ρέμα - κουδοῦνητ, - γλυκόλαλη φλογέρα" || ὁ ὀμιλῶν με γλυκεῖαν, μελωδῶδην φωνήν : γλυκόλαλο στόμα.

γλυκολαλιῶ-έω ὄσμ. ἔχω γλυκεῖαν λαλιάν, κελῶδη, ὀμιλῶ γλυκεύς, ἡδέως λαλῶ, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, λαλῶ γλυκὰ : γλυκολαλιῶν τ' ἀθρόν" || εἰδ. μουσα, ὄργανως, παράγω γλυκεῖς ἡχους, λαλῶ γλυκὰ : γλυκολαλεῖ ἢ φλογέρα.

γλυκολεῖμονιά (ἡ) ὄσμ. κ. γλυκολεμονιά βλλ.

γλυκολεῖμονα (τό) ὄσμ. κ. γλυκολεμονιά βλλ.

γλυκολεμονιά (ἡ) ὄσμ. κ. γλυκολεῖμονιά τὸ φυτὸν κίτρεα ἢ λιμεττία, παραλλογὴ τῆς λεμονεῖας.

γλυκολέμονο (τό) ὄσμ. κ. γλυκολεῖμονο ὁ γλυκίζων τὴν γεῦσιν καρπὸς τῆς γλυκολεμονιάς βλλ.

γλυκόλη (ἡ) νεώτ. χημ. διασθενῆς ἄλκοολή" ἄ. αἰθανοῦδιολη.

γλυκολιγνός (ἡ) νεώτ. χημ. ὁ ἐκ τοῦ ζύλου ἐλάτης γλυκοζιτης βλλ.

γλυκολιδίον (τό) νεώτ. χημ. ἀνυδρίτης τοῦ γλυκοκίου ὄξεος.

γλυκολικός-ἡ-ὄν νεώτ. χημ. ὁ τῆς γλυκόλης βλλ. ἢ ὁ εἰς γλυκόλην περιεκτικός : γλυκολικὸν ὄξυ.

γλυκολιτής (ὁ) νεώτ. χημ. ἀνυδρίτης σχηματιζόμενος διὰ θερμάνσεως τοῦ γλυκοκίου ὄξεος.

γλυκόλογο (τό) ὄσμ. κ. γλυκόλογος (ὁ) λόγος γλυκεύς, εὐχάριστος εἰς τὴν ἀκοήν, ἢ γλυκοκουθέντα" || μτφ. φιλόφρων ἢ παραμυθητικός : πολλὰ γλυκόλογα ἔκουσε γιά τὸ χαμό τοῦ γιοῦ του, Βολαωρ. Φωτειν. 3.104 μὴ θέλεις με γλυκόλογα νὰ με καλοκαρδίζεις" || ἐρωτικὸς λόγος : ξεμυδιάσε τὴν κοπέλλα με τὰ γλυκόλογα.

γλυκόλογος (ὁ) ὄσμ. κ. γλυκόλογο βλλ. 2] ὡς ἐπίθ. -ος-η-ο ὁ γλυκόλογος βλλ.

γλυκόλογος-α-ο ὄσμ. ὁ γλυκεύς, ἡδέως λαλῶν, ὀμιλῶν, ὁ γλυκομιλῶν : Ζερβ. μτφρ. Ἰλ. Α 387 τὰτ' ἔξαφνα ἐσηκάθη ἀνάμεσὸ τους ἰ ὁ γλυκόλογος Νέστωρ

γλυκόλογῶ-ἄω ὄσμ. λέγω γλυκεῖς λόγους, λαλῶ, ὀμιλῶ ἡδέως, φιλοφρόνως, ἐρωτικῶς.

γλυκόλογῶ-ἄω νεώτ. τὸ ὄσμ. γλυκολογῶ-ἄω βλλ.

γλυκολυπῶμενος-η-ο ὄσμ. ὁ ἡλιεῖς, πρῶτος λυπημένος, ὁ μετὰ γαλήνης τὴν θλίψιν φέρων.

γλυκολυπομέω-η-ο ὄσμ. μτφ. ἔνεστι, ἀχρήστ. ρ. ὁ ἡδόμενος ἄρα καὶ λυπημένος : Σάλωμ. Δάμνρ. Τρελ. Μάνα 68 στὸν τοῖχο σπῆρρα σκίφει κοπταί, | γλυκολυπομέμην | χαμογλάσαι.

γλυκολυπία (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν βῆχαν, τὸ σιτόφυτον, συνών. βῆχαν, χαμογλάσαι.

γλυκομορ(γ)ία (ἡ) ὄσμ. τὸ φυτὸν χόνδρουλλα ἢ βρουλοκίθης.

γλυκοματιάξω ὄσμ., ὁ γρ. γλυκοματιάξω ρι-

πτω γλυκέα, φιλόφρονα βλέματα || προσβλέπω τρυφερώς, έρωτικά, κώνω γλυκά μάτια.

γλυκόματος-η-ο δημ., δ. γρ. γλυκόματος ό όχων γλυκέι όφθαλμός, πόνει γλυκά μάτια: 2) ό φιλοφρόνας, τρυφερός ή έρωτικός προσβλέπων: γλυκοματη κοπέλα.

γλυκομεθ-ώ δημ. μεθώσκα ή μεθώσκα είναι μετά γλυκότητα, άπαλά. τής σπύ: γλυκομεθώσε στην ταβέρνα με τούς φίλους του: 2) μτρ. επί μουσικού όργαμου, φέρω τόν εις γλυκείαν μέθην, έκσταση: Μαλακ.Συντρ.όσα.34 κη ή άρπα με τόν ήχο τής 1) πού σε γλυκομεθώσε.

γλυκομεθιδ-ώ νεώτ. μεθιδώ γλυκέας, ήδөөς, φιλοφρόνων, χαμογελώ γλυκά.

γλυκομεσημερο (τό) δημ. ή αίσιελ γλυκεία, ή άνευ όπερβολικού κάσωνος ή φύμου μεσημέρια, τός γλυκό μεσημέρι: Μαλακ.Πιν.58 λούζει με φώδ άπόκοσμο τός γλυκομεσημέρι.

γλυκομέτρηπος-η-ο δημ. ίδιος επί γυναικών, ό έχων γλυκό, ήτοι άπαλάς, εύάρεστος καιμυλούμενον μέγιστον: γλυκομέτρηλη γυνίκα.

γλυκομηλιά (ή) δημ. ποικιλία τής τού φυτός μηλέας τής γνασεαλώδους: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.178.3 και μία μηλιά γλυκομηλιά νερό δέν τή φεύσει.

γλυκομηλίτσα (ή) δημ. όνοκορ. τού γλυκομηλιά βλλ.: || μτρ. επί θυγατρός: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.201.15 άγιοός άνηνά κ' άκρωδή και μία γλυκομηλίτσα.

γλυκόμηλο (τό) δημ. ό γλυκός τής γεύση καρπός τής γλυκομηλιάς βλλ.: || γερ. γλυκό μήλον: Βίζ.Υψηλ.Μήτρερα τών έπτά 483 έκασιν άνθη τού πορνε 1) και γλυκόμηλα, τού βρώδου.

γλυκομήλιμα (τό) δημ. κ. γλυκομηλιά ή πράξις και τού όποστέλεσμο τού γλυκομώ βλλ., όμώια ή διάλογος γλυκός, άπαλάς, εύάρεστος εις τήν άκοήν || μτρ. λόγος προσηνής φιλόφρονος, πρδλ γλυκοκουβέντα, γλυκόλογο βλλ.: || λόγος τρυφερός, έρωτικός, όσαρισμός: μόλις φάνηκε ό γέρος σταμάτησαν τά γλυκομήλιματα τού ζευγαριού.

γλυκομηλιά (ή) δημ. κ. γλυκομηλιά βλλ. λαλιά, όμιλία γλυκεία, τερνή, εύάρεστος || μτρ. τού όμιλείν φιλοφρόνων ή παραμυθητικάς.

γλυκομηλιτς-η-ο δημ. ό γλυκός άπαλάς, εύάρεστος όμιλών || κ. ό φιλοφρόνων όμιλών, ό εύπροσήγορος, ό προσηνής: Σολωμ.Θάνατ. Άγγιλδ.2 γλυκομήλιτα νέα πνεύμα τής θαλάσσης.

γλυκομηλιά (ή) δημ. κ. γλυκομηλιά βλλ.

γλυκομηλιός-η-ο δημ. κ. γλυκομηλιτός βλλ.

γλυκομω-ώ δημ. όμιλώ γλυκέας, άπαλάς, εις τήν άκοήν εύάρεστος: || κ. μτρ. όμιλώ φιλοφρόνων, φιλικός, εύπροσηγόρος || όμιλώ μετά τρυφερότητος, μετ' έρωτισμού: Σολωμ.Πορφύρ.7.14 όπου τόν άγλυκόσφιγγε και τού γλυκομιλιούσε.

γλυκοματιάζω δημ. κ. γλυκοματιάζω βλλ.

γλυκοματίας-η-ο δημ. κ. γλυκόματος βλλ.

γλυκομουμουριζω δημ. μυνιρίζω γλυκέας, άπαλάς, μουμουρίζω γλυκά: γλυκομουμουριζεί τός παιδί || κατ' έπέκτ. γεν. επί άπαλού και εύάρεστου εις τήν άκοήν φιδόρου: γλυκομουμουρίζων τά πλατάνια στή ρεματιά τού κύμα στην άκρογιαλιά || μτρ. μυνιρίζων άπαλάς λέγω τι, φιδυρίζω γλυκά: Παλαιμ.Τρισυγ.46 και πέρα ός πέρα τ' άκρογιαλιά μας τού γλυκομουμουριζούν τ' όνομά σου.

γλυκομουμουρίαμα (τό) δημ. ό γλυκός εύάρεστος εις τήν άκοήν, άπαλάς μυνιρίζω, τού γλυκού μουμουρίσμου || γεν. επί εύάρεστου φιδόρου: Καρκιό.ΑΓλωρής 187 κη ααλακόνουμε τή θάλασσα ζερβόδεξα μ' ένα γλυκομουμουρίαμα.

γλυκομύριτος-η-ο δημ. ό ήδөөς εύάρεστος όσής, πού μυριζεί γλυκά: Καζ.Ν.μτρ.Θ.Κωμ.Καθορτ.22.132 γιατί είδώς μισάστρατα ένα δέντρο 1) με μήλα γλυκομύριστα κη ώραια.

γλυκομουριζω δημ. επί προσ. βουκαλίζω ήλιον γλυκέας, εύάρεστος άπαλάς || όμ. γεν. κ. επί πραγμ.: Ψυχορ.Ταξ.47 πού τ' άγέρι σε γλυκομουριζεί και ψυφά.

γλυκομουριζομαι δημ. άντεροίμοι γλυκέας, βλέπω γλυκά, εύάρεστος άνευρα || είδ. όποιελ βλέπω τώ ή τι εν γλυκεί άνείρω. ποδή: Παλαιμ.Τρισυγ.ό πός τόν Πέτρο Φλώρη τόνε γλυκοκουριζέται ή κόρη του.

γλυκονεραντζο (τό) δημ. κ. γλυκονεραντζο ό γλυκός τής γεύση καρπός τής γλυκονεραντζός.

γλυκονεραντζιά (ή) δημ. ποικιλία τού φυτός κηρέας τής θγαροαίου (νεραντζιάς).

γλυκονεραντζο (τό) δημ. κ. γλυκονεραντζο βλλ.

γλυκόνομα (τό) δημ. τού γλυκού, εύάρεστον όνομα: Καζ.Ν.μτρ.Θ.Κωμ.Καθορτ.6.80 μόνο στό γλυκόνομα τός ήχος τής.

γλυκόξανθος-η-ο δημ. ό έχων γλυκό, εύάρεστον ζωνόν κηρώμα: Βλαχαγ.Προπολιία 168 γλυκόξανθη και γλαστόν σούτ.

γλυκοξέφωτα (τό) δημ. τού λυκαυγέας || ός έπίρω. περί τού λυκαυγέας.

γλυκοξήμερια (τό) δημ. εύάρεστος ώραια σούτ, τού γλυκού έξημέρωμα: παροιμ. φερ. πάντα γλυκοξήμερια λαλούνε τά κουράρι || μτρ. επί τών όφθαλμών, τού γλυκού, άπαλόν βλέμμα: Παλαιμ.Περάσμ. κ. Χαϊρετ.168.13 γλυκοξήμερια ματιών σα να ζαυόνω || τής Αιδεαλής τής όψη.

γλυκόξενος-η-ο δημ. ό γλυκός όμα και όδός τής γεύση ά. ένόγλυκος: γλυκόξενο πιστό, γλυκόξενα φρούτα.

γλυκοξέφωτα (τό) δημ. γλυκοξέφωτα βλλ.: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.Έπι.4.52 τ' άπό στό γλυκοξέφωτα πού π'ά τ' ά ζημεριώσ.

γλυκοσκότης (ό) νεώτ.μτρ. πολυθενης άλκοόλη.

γλυκοπαριχιά (ή) δημ. μτρ. γλυκεία παριχιορά: Κορ.Ατακ.2.96 φώδ μου, ψυχά μου, μάτια μου, γλυκοπαριχιορά μου.

γλυκοπατάτα (ή) δημ. τού φυτός βατάτα ή έ-δαώμος και ό καρπός τής.

γλυκοπρογινόμομα δημ. μ. εν τής εύτραπέλω φρ. τ' έ μωλοκορογίνωσι: όποιας χαρας και μικρίας διήλθεσ, άφ' ότου σε είδον τού τελευταίον.

γλυκόπικρος-η-ο δημ. ό άμα γλυκός τει και πικρός ή ό ότε μόν γλυκός, ότε δέ πικρός τήν γεύση ά. μικρόγλυκος: 2) μτρ. ό άμα εύάρεστος και δυσάρεστος, ό έμφανή ή έμποιών καρόν όμοιο και λάπην: γλυκόπικρα μαντάνα - γέλια.

γλυκοπιστό (τό) δημ. τού γλυκού ποτόν: Παλαιμ.Περάσμ. κ. Χαϊρετ.49.12 σκυάστρα, φαρμάκια, γλυκοπιστά.

γλυκοπιστός-η-ο δημ. επί ποτών, ό γλυκός τής γεύση, ό ήδөөς πνόμενος: Παλαιμ.Περάσμ. κ. Χαϊρετ.154.12 γλυκοπιστό κρασί.

γλυκόπνοος-η-ο δημ. επί άνέμου, ό γλυκός ήλιος, άπαλάς πνέων: Σολωμ.Ψυχοά.1 ώσαν γλυκόπνοοσ δροσάτ' άεράκι.

γλυκοπόδι (τό) δημ. τού λυκοπόδιον βλλ.: Χρηστομ.Κερένια Κούδια 126 κατ' μπαμπάκιος, κατ' σούφες, λίγο γλυκοπόδι.

γλυκοποθητός-η-ο δημ. ό γλυκός ποθητός ό ήδөөς και ίδώος έρωτικώς ποδομένοσ: Πολιτ.Έκλ.Τραγ.69.10 έχάνεις και τής λυγερός τής γλυκοποθητός σου.

γλυκοποθοόσα (ή) δημ. επί γυναικών, ή γλυκέας μεθ' ήδωκομο, έρωτικώς ποθοόσα.

γλυκοποθ-ώ δημ. όδρ. ήγλυκοποθωσα γλυκέας, μεθ' ήδωκομο, έρωτικώς ποθώ: Σάρρ μτρ. Εδρ. 1ημ.453 έβρον πός τή Σεμέλη γλυκοπόθησεν (έναν καρόν ό άλος).

γλυκοπαριχιά (ή) δημ. τού φυτός παριχιάς ή ά μερος ή κηποιά ά. παρην ή ρεψάν.

γλυκοποτιζω δημ. ποτιζω τι γλυκέως, άπαλώς, μετά χάριτος, ήρεμα: γλυκοποτιζεί η κοπελούδα κάθε αύτη τή λαουδιά της' || έν πρ. κ. μτφ.: Χρηστομ.Κερένια Κούκλα 51 γλυκοποτιζόμενοι ενί οι χορδές σας με της ζώσης τή θλίψη. **γλυκοπότος-η-αί** δημ. κ. γλυκοπότος βλλ.: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.'Επιμ.7 νά πηγ γλυκοπότον κρασί, πού πίνουσι φοιμημένοι.

γλυκοποτώ-έω μτφ. πίνω γλυκό ποτόν, κατά προίμησην πίνω τή γλυκείαν γεύσην έχοντα ποτά.

γλυκοπρωτεύει (το) νεώτ.χημ. τόξος πρωτεύδων.

γλυκοπύρηνος-ον νεώτ.δημ. κ. γλυκοπύρηνος επί καρπών, ό έχουν γλυκόν πυρήνα, πού έχει γλυκιά ψίχα' || ειδ. τή ούδ. ώς ονομασία είδους τών άρτυρίων ήλων, ήται ήλλου τού περαιοκού: γλυκοπύρηνου βερικόκου' || ά. καίσα ή τασουλιά: γ.

γλυκοπύρηνος-η-ο δημ. γλυκοπύρηνος βλλ.

γλυκοπυρώω δημ. άμβ. θερμανόμηνος, έλαφρώς πυροσόμενος προσκτώμαι γλυκί, εύδρεστον εις τήν όρσην χρώμα: Χρηστομ.Κερένια Κούκλα 79 ό Παρδένων... γλυκοπυρώω με τή θύμηση τών φιλιών τού ήλιου' 2) μέγα γλυκοπυρώωμαι επί προσ., έν μέτροφ και ευαρέστως δι' έμέ θερμαινόμεν, οίον έν χειμώδι έκτιθέμενος υπό τόν ήλιον ή καθήμενος παρά τήν έστιαν: γλυκοπυρώνονται οι γέροι στή λακίδα του Γενάρη' || έν άρπ. κ. μέσ. μτφ. επί προσ., κατώμομαι υπό έρωτικής θερμής, έρωτικού όργασμού.

γλυκορρίζεται (αι) νεώτ.χημ. ρητίζεται ένέχουσαι ρητινογλυκόζιτος.

γλυκορρήμων-ος-ον μτφ. ό γλυκέως, ήδώς λατών, όμικόν: Αντιφ.1049 D πλησιάζουσι τή μυσόρρηφ και γλυκορρήμων.

γλυκορρητίζω (αι) νεώτ.χημ. ρητίζω και έστέρω, οίτινες ύδρολυόμενοι παρέχουσι ασχαρον.

γλυκορρίζω (ή) δημ. κ. γλυκορρίζω τή φυτών γλυκορρίζω ή άτριχος.

γλυκορρίζω (τό) δημ. κ. γλυκορρίζω βλλ.

γλυκορρίζω (τό) νεώτ. τή φυτών βρύχισον βλλ. τή-κονιδιόρριζον.

γλυκορρίζουφ-η-ο δημ. ό γλυκέως ραφούμενος, ό γλυκός κατά τήν ρόφησιν, τήν πάσιν: γλυκορρίζουφς καφές πρδλ. γλυκόπιητος.

γλυκορρύτος-ον μτφ. ό έξ ου ρέει γλυκό ύγρόν: Ψυχρος.Λόγ.99,17 ούκ άμπελος αύτή γλυκορρύτων βότριν ένέωργει.

γλυκορωτώ-έω δημ. έρωτώ μετά γλυκύτητας, φιλοφρόνως: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.63,7 σπκώθη ή καπτενήσινα και με γλυκορωτώσα.

γλυκός-ή-α δημ., συγκρ. -ώτερος, ύπερβ. -ώτατος γλυκός τήν γεύσην: Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.35,12 έχει άμορφα κορίσινα και γλυκά κρασιά, ποροιν, γλυκός σάν τή μέλι και βαρός σάν τ' άλάτι (έπαίνετικός επί προσ., έ. - γλυκά σταφύλια, - γλυκός καφές 2) μτφ. επί άνέμου, ό προκαλών ήδύ συνίσθημα, άδ. ό ήρεμα πνεύμ, άπαλός: Σολωμ. Λαμπρ.Ήμέρ.Λαμπρ.6 και άπό εκεί κινημένο άργεμμοσός τόσα γλυκά στό πρόσωπο τ' άέρη' || όμ. επί εύραστάτου όμοφης: αυτ.Διόλογος(α.249)

γλυκά ή μυρωδιά τού πελάγου, γλυκός ό άέρας, και ό ούρανός άσυνήμειστος' || όμ. επί τού καιρού, ήλιος, εσθίος: τόν Άπρίλην ό καρρός νύκτα γλυκά και τή φεγγάρι' || δε βγαίνει νά σκεδαινω γλυκός' || όμ. επί τού όπνου, ό άτάραχος και ήθός, ό νήσιμος: Κρυστ.Σκιαί Άδ. 3,12 ή πλάση' || έβρε τήν ηλιχία της, έβρε τόν γλυκόν όπνο' || όμ. επί φωνής, ήτου, άσματος κττ., ήδός,τερπνός: Κρυστ.Καλόγ.Κλεισ.Θ 39 και τή γλυκόν άρέ μες, Θανάσιον τ' τραγούδι' 3) όμ. έν. επί πραγμ. ήδός, ευχάριστος, τερπνός: Βαλαωρ. Λίμνη 22 ήρας γλυκίως, μήν τριχίτα, σταθήτε, σταθήτε μία στιγμή, αυτ.Νανόρισμα 12 σάν τή γλυ-

κά σου συντροφιά' 4) όμ. επί πραγμ. ή έννοιών, ό προσφιλής, ό λαν άγαπητός: Βαλαωρ.Σαμουήλ 15 σταβιά πού τόν έδοξέλεφαν γιά τή γλυκό τουξ Σούλ' 5) όμ. επί προσ., φιλόφρων, μελιχίος, προσήνης εύπροσήγορος' || όμ. μ. επί λδ. γου, ό φιλοφροσύνης ένδεικτικός, οίον ήλιος, βαλεπτικός, ό κατ' έννοιαν, ό πρός όραν κττ.: τούς ήμέρεφ με τή γλυκά του λόγια, φρ. τόν παίρνω - τόν πάω - τόν πάνω με τή γλυκό' || μελιχίως, φιλοφρόνως' || ειδ. φρ. μωβ κάνει γλυκά μάτια με προσέβλεπε μετά τρυφερότητας, έρωτικώς: Πολουμ.Τρισεύγ.16 γιατί δέν είναι δά πρώτη φορά πού της κάνουμε γλυκά μάτια της Τρισεύγενης' 6) ειδ. τή ούδ. ώς ούσα, τή γλυκό ή ά. τή γλυκό, κατ' εύφημ. ή έπιλήρησι: άρά ώ' | πού νά τόν πάση τή γλυκό του και νά μήν τόν αφήν' 7) όμ. ειδ. τή ούδ. ώς ούσα, ή έντεραλγία, ό κοιλόπνοος' || ή δυσουρία' || τή γλυκό σπυρι ό άνδρας' ά. καλό σπυρι ή κακό σπυρι' 8) τή ούδ. ώς ούσα. γλυκό βλλ. τή γλυκίσια.

γλυκοσάλη (ή) νεώτ. μονογλυκερικός σάληρ.

γλυκοσαλιάζω δημ. κ. γλυκοσαλιζώ οίονει έχω γλυκόν σάισλον, έξ ήδονής σωματικής ή φυχικής εύφραίνομαι: μία στιγμή δέν γλυκοσαλιάζει άπό τούς γιούς τού' 2) μτφ. οίονει έκμύριν γλυκόν σάισλον άντικρύζων τή άντικείμενον σφοδρός έπιθυμία ή πόθος έρωτικός, όθ. σφοδρά έπιθυμώ: βλένει τις καπέλλες και γλυκοσαλιάζει' 3) μτφ. επί άνδρών, έρωτικώς μετά γυναικών άδόλεσχών: γέρος άνθρώπος και γλυκοσαλιάζει κάθε μέρα με καρτιτσπούλα.

γλυκοσαλιάρης (ό) δημ. ό οίονει γλυκόν έχων σάισλον εκ πόθου, ήδως έρωτικού' 2) ό έρωτικώς άδόλεσχής πρδλ. γλυκοσαλιάρης 2) κ. 3).

γλυκοσάλασμα (τό) δημ. ή πράξις και τή άποτέλεσμα τού γλυκοσαλιάζω βλλ. 2) κ. 3).

γλυκοσθήνω δημ., ά. γρ. γλυκοσθώνω αβέννυμαι γλυκέως, άπαλός, ήπιος, ήρεμα: γλυκοσθήναυε τ' άστρα τήν αυγή, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 20,26 κ' άπόστασε τή φώς και γλυκοσθήνω.

γλυκοσθίσον (τό) νεώτ. χημ. όργανική τις ένωσησις.

γλυκοσκάζω δημ. επί τών άστρων, γλυκέως, άπαλός άνατέλλω: Κρυστ.Γκόλφω 3 πού με τή άπόκλιμα του ήλιού στά ούράνια γλυκοσκάζεις.

γλυκοσμία-ίδος (ή) νεώτ. βωταν. γένος φυτών.

γλυκοσουρία (ή) νεώτ. γλυκοκατουρία βλλ.

γλυκοσουριώδης (ή) δημ. τού φυτών χρυσάνθεσον βλλ. τή σπόφιλον.

γλυκοσφίγγω δημ. σφίγγω γλυκέως, ήδώς, άπαλά' || ένσγκαλιζομαι μετά τρυφερότητας, έρωτικώς: Σολωμ.Πόρφωρας 7,14-όπου τόν έγλυκοσφίγγε και τού γλυκομιλοσας.

γλυκότη (ή) συν., δημ. κ. γλυκότητα ή γλυκύτης, ή γλυκεία γεύσις' || κατ' έπέκτ. εις τήν άκοην γλυκύτης, ήδότης: Έρωτόκρ.Α 973 γιά χτόπο λαγουτιού, γιά τραγουδιού γλυκότη' 2) επί προσ., ή φιλοφροσύνη, ή μελιχίότης, ή άδρότης, ή καλωσύνη: αυτ. Α 1988 και με γλυκότη τού Ρηγός.

γλυκοτηράς δημ. γλυκοτηρ'ό βλλ.

γλυκοτηρ-έω δημ., μέσ. γλυκοτηριόμαι κ. γλυκοτηριέμαι παρατηρ'ό, θεματι ή μετά γλυκύτητας, τρυφερότητας ή πόθου έρωτικού' || όμ. τή μέσ. ώς άλληλοπαθές: Κρυστ.Χαρός Λαμπρός 22 και κρυφά γλυκοτηριόναυ και γυρωρίζοντα

γλυκότητα (ή) δημ. κ. γλυκότη βλλ. ή μελιχίότης, ή φιλοφροσύνη, ή άδρότης, ή καλωσύνη: Έρωτόκρ.Α 2206 ή τάξη ή με γλυκότητα πάνω τή συγκρινωσά, αυτ.Β 2085 με γλυκότητα και με ταπεινώσυν.

γλυκοτραγουδιέμαι δημ. κ. -ιούμαι, άόρ.(ή)γλυκοτραγουδιέθηκα, μτφ. παθ. παρακ. γλυκοτραγουδιέμηνος κ.-ισμένος δι' άπαλόφ, ήδώς, ευαρέστον

τόν ήχον ή τούς ήλους ήματος (ιστορούμα ή περιήρασμα διά τίχημ ή κατ' έπεικ. εν πεζώ λόγμ. όταν πρός ήμον, πρός έπανον, πρός θελήον έπί συμφορά ή άπαλεία άν έσχον κτ. : γλυκοτραγουδήθηκε ή Παναγία ή χορός της Πάλης του παλλικερού ή θάνατος ή όμορφιά της κόρης || κατά μτχ. παθ. παρκ. έλασπικός : γλυκοτραγουδιέμη κόρη, β. τραγ. γλυκοτραγουδιέμη άν ήρω υιά || τώρα που έγινε παθερά, | ληστρούνα τά πνεύματα | και πέ πώς ήταν φέματα 2) μ. κατ' ένσπ. έπί ποιήματος άδομένου, έγω μέλος ευσεβής άπαλόν ή παθλητικόν : γλυκοτραγουδιέται ή Φαρμακωμένη του Σολωμού || κ. κατά παρσι. (ήγλυκοτραγουδιόμου κ. -ουίμου άμ. έπί άδομένου ποιήματος, άδομα άπαλός, περιών ή παθλητικός : τά μοιρολόγια στη Μάνη γλυκοτραγουδιούνται, -στά υψία γλυκοτραγουδιούνται άλλότες πολλοί στίχοι του Ρωτόκριτου || πρβλ. γλυκοτραγουδύ.

γλυκοτραγουδιόμα ήμ. κ. γλυκοτραγουδιέμα || βλ. 2).

γλυκοτραγουδύ -άω ήμ. άνθρ. έπί άνθρώπων, άώω γλυκέας, ήδέως τραγουδύω γλυκα : Βαλαωρ. Καταστώνής 57 και κείος τραπύ τον άδανό και γλυκοτραγουδύαε || οπασ. κ. έπί πτηνών, κελάω γλυκό 2) μτφ. άώω γλυκέας έπί πη προσώπω ή πράγματι, έξυμώ δι' ήδέος ήματος ή ποιήματος : γλυκοτραγουδύσε την λεθαμένη κόρη - την άγάπη του || πρβλ. γλυκοτραγουδιέμα.

γλυκοτρέμα νεώτ. κ. ήμ. μαρμαίρω γλυκέας, άπαλός : γλυκοτρέμου τ' άστέρια - τό φώς του κολλητό 2) έπί προσώπων, τρέμα εξ ήδονής : ψυχάρ. Τοξίδη 34 θέ τίς κέρμας νά α' αγαπούς και νά γλυκοτρέμου, όταν άκούουσ τ' όνομά σου.

γλυκοτροπαίλινη (ή) νεώτ. χημ. γλυκόζη, άπαντών εις τά άπερίματα του φυτού τροπαίουλου.

γλυκοτροφέω -ώ μτχ. λαθώνω γλυκέας τραφός, **γλυκούλης** (ή) ήμ., θηλ. γλυκούλα όσποκο, τού γλυκού βλλ. ή γλυκός πιας, ή όπόγλυκος ά. γλυκοότικος 2) μτφ. έπί άνθρώπων, ό θελκτικός, ό συμποθής : γλυκούλης άντρας.

γλυκουρόνη (ή) νεώτ. χημ. λακτόνη του γλυκουρονικού όξέος.

γλυκουρονικόν όξό (τό) νεώτ. χημ. όργανικόν όξύ ποραγόμενον έν τώ όργανισμώ.

γλυκούσα (ή) ήμ. έπί γυναικόν, ή βέλγουσα, ή έρασμία, πού έχει γλυκία, ή γλυκούλα.

γλυκούτσικα έπίρω. ήμ. γλυκέας πιας μετά πνος γλυκότητος 2) μτφ. μετά πνος φιλοφροσύνης ή ήλιότητος : όρμητέψε τον γλυκούτσικα.

γλυκούτσικος -ος ήμ., θηλ. κ. -ια, όσποκο, τού γλυκού βλλ. έπί έδωδιμων ή ποτών, ή γλυκός πιας τήν γεύση, ό όπόγλυκος : γλυκούτσικα κερσίρα, - γλυκούτσικα κρασί 2) μτφ. έπί τού καρπού, ό όπωσών μαλακός, ήμος, εδύος : γλυκούτσικος καρπός, γλυκούτσικη χειμωνιάτικη μέλα (αχί ψυχρά) 3) όμ. υπ. έπί πιας, ό θέλγαν πιας, ό κατά την μορφή ή και τήν όλην έκφραση συμποθής : γλυκούτσικα κοπέλα.

γλυκοφαγγιρίδι ήμ. άπαλός, μόλις διαφαίνομα : Χρηστομ. Κερέμα Κρούλα 52 κ. οί καρποί πού γλυκοφαγγιρίζουν σ' άπακία γλυκία.

γλυκοφάγος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος όραχνοειδών έντόμων τίς όκαγεν τήν άκάρωση.

γλυκοφάγω -ώ μον. τρώγω γλυκία.

γλυκοφωγγιάζει ήμ. ά. γλυκοφέγγει βλλ. 2).

γλυκοφωγολά ήμ. άκτινοβόλω μετά γλυκότητας, φηγοβόλω άπαλά : Σάρο. υπρω. Εδρ. Ήπν. 455 έβρουον πού άρπαζε | τόν Κεφαλο ή γλυκοφωγολάουσ' Αθή.

γλυκοφώγγμ ήμ. κ. γλυκοφωγγιάζω έκπέπω γλυκό, άπαλόν φώς, φέγγω, φωτίζω γλυκά : Σολωμ.

Αδρόδελιάδρ. III γλυκοφέγγει άπ' την θυρίδα το Άρας Τράπεζας τό φώς, Μαλακ. Συντρ. Ονειρ. 16 γλυκοφέγγει ή αύγή σου τό κρέμα, πού σάν μύρο ή πνοή της σκορπίου 2) άπρω. γλυκοφέγγει κ. γλυκοφωγγιάζει μόλις άρχίζει νά ανατέλλη ή ήμέρα, άρχίζει νά ζημερώνω 3) έγω γλυκό, άπαλόν φώς : Κρυστ. Μάγνη, Μονήθη 4 πού γλυκοφέγγουν οί καρπός, μαυρολογούν οί λόγγοι.

γλυκοφίλημα -ατος (τό) ήμ. πρ. σωμα, τρισερόν φίλημα : Γουλ. Τυπλόδ. Παίδι κ. Χαρός 76 γλυκοφίληματα γύρω γροικώ, | τραγούδι άνήκουστο.

γλυκοφίλης -ος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών.

γλυκοφίλητος -η όμ. ή γλυκέας φιλούμενος, σό τό φίλημα είναι ήδονικό 2) ό λαν όσπητός, πολυφίλητος : γλυκοφίλητό μου ποδάκι.

γλυκοφιλούσα (ή) μον. νεώτ. κ. ήμ. μτφ. ένσπ. τού γλυκοφιλώ βλλ. ή γλυκέας, ήδέας φιλούσα, άσπαζόμενη 2) κ. μον. ειδή. ώς έπαιμωρία εικόμων της Θεοτόκου, εν αϊς εικονίζεται άσπαζόμενη τον Χριστόν || ουνεκδ. ώς έπαιμωρία τίς όσως εικονομένης Θεοτόκου : ή Παναγία ή γλυκοφιλούσα έκαμε τό θάμα της.

γλυκοφιλώ -ω κ. γλυκοφιλάω ήμ. φιλώ γλυκέας, μεθ' ήδονής, τρισερότητος, στοργής, όργνης : Έρωτικό 1327 ήμ. τρέχει | ή Αρετούσα | κ. άγκαλιόζετα, γλυκοφιλεί τή Νένα.

γλυκοφόρος -ον μτχ. έπί τίς σταυρωτής, ό φέρων, παρήγων γλυκία : Ίω. Χρυσ. 5, 729 || σόκ άμπελας αύτψ βότρου γλυκοφόρος προσεκδιώζει.

γλυκοφθιν -ουας -ον μον. ό οίοντι γλυκεία φθίνο έχων, ό μελίπος : Στίχ. Ανών. έν Κωδ. Μον. 2, 176.

γλυκοφύλλον (τό) μτχ. βοτάνη τίς : Γολ. 13, 968.

γλυκοφύωνα έπίρω. ήμ. μετά φωνής γλυκείας, ήδέας, ευσεβήτως : Σολωμ. Λαμπερος Ημέρα Λαμπερής 19 γλυκοφύωνα φάλλουσε οί φαλάδωνε.

γλυκοφώνος -ος ήμ. έπί άνθρ. ό έχων γλυκείαν, ήδέων, εις τήν άκούν ευχάριστον φωνήν, ό ήδέος όδων : γλυκοφώνος τραγουδιστής - φάλης 2) κ. έπί πτηνών, ό γλυκείαν, ευδέρστον λαλούν έχων, πού κελάοει γλυκά : Βήψην. Τετράστιχ. 22 τά γλυκοφύωνα πωλιιά, πού νοι γιά νά κελάοδωνε || όμ. κ. έπί τίς φωνής, τίς χαλιός κατά πλεονασμόν, ό γλυκόπος : Σολωμ. Ανάμνησ. | τώρα ές παύση της κιθάρας ή γλυκοφώνων φωνή.

γλυκοφύωνος (τό) ήμ. κ. γλυκόφος βλλ. : Όπασ. Στεφ. έν λ.

γλυκοχαϊδέω ήμ. θελωτώ γλυκέας, άπαλός, χαϊδέωω γλυκία : κί ή μάνα τό παιδί σό γλυκοχαϊδέω 2) μτφ. έπί άπρω. έλασφωρός φάω : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 13, 25 γλυκοχαϊδέω τά νερά τό άδερύ.

γλυκοχαϊρετώ -άω ήμ. χαϊρετώ μετά γλυκότητος, τρισερότητος ή φιλοφροσύνης ή κολλεκής με γλυκοχαϊρετάει τώρα στην άνάγκη του || τό μέσ. ώς άλληλοποός : β. τραγ. έκει, πού τρώω και πίνουμα και γλυκοχαϊρετιούτα.

γλυκοχαϊρέω (τό) ήμ. τό γλυκό, προσήνης, φίλορω, έπίρω μεϊδίωμα.

γλυκοχαϊρέωλος -η όμ. ό έχων γλυκό, ήδύ, προσήνης, έπίρω μεϊδίωμα, πού χαϊρετάει γλυκά : γλυκοχαϊρέωλη κόρη || μτφ. ό θελκτικός, ό ελυκιστός : Πορφύρ. Σίκις Μήν ήμισυ 10 με τή γλυκοχαϊρέωλη, την ήνοισσιπ όμορφιά της 2) τό ουδ. κ. ώς ούσ. τό γλυκό μεϊδίωμα.

γλυκοχαράζει (τό) ήμ. κ. γλυκοχάραμα βλλ.

γλυκοχαράζει ήμ., άόρ. (ήγλυκοχαράζει όνοφασει ή ήμέρα, μόλις άρχίζει νά προσβάλλε τό φώς της ήμέρας : τ' άστέρια τραυόθινουμα, ή αύγή γλυκοχαράζει, Βαλαωρ. Αστραπόγιον. 101 σίκω, Αστραπόγιονμα, γλυκοχαράζει 2) μτφ. όσποφώσκον ήδέως, άπαλός όρεχται ή κοιτάζει π : γλυκοχαράζει ή λευτερία στους σκλαβωμένους. Παλαω. Περάσω. κ. Χαϊρ. 2, 115 άνν άλλάζουσι οι ώρες' μιá τεία ώρα έκει γλυκοχαράμενη

γλυκοχάρμα (τό) δημ. κ. γλυκοχάρμα ἐπὶ τῆς αἰγῆς, τὸ ἰσοφάσκον, τὸ λυκοσγῆς, ὁ δρόσος: Σολωμ. Ἐλευθ. Πολιορκ. Στῆθ. Β, 5, 2 καὶ τὰ γλυκοχάρματα καὶ μέσ' ὅτ' αἰ μεσημέρι, Βολαώρ, Ἀστράπογ. 126 σὺ πρῶτος δέχινες σ' ἔμε. στὸ Ζάχο, τὸ γλυκοχάρμα στὸν οὐρανὸν 2] μετ. ἢ ἡδέια, ἢ ἀπάλῃ ἐναρξῆς ἢ κατοχιασὶς τινος: τῆς ζωῆς - τῆς λευτερίαις τὸ γλυκοχάρμα.

γλυκόχορτο (τό) δημ. κ. ἀγρία γλυκόχορτο τὸ φυτὸν βαρκισοῖα ἢ πολυφυλλοῦ.

γλυκόχυμος (-η) -ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καρπῶν κ. φυτῶν, ὁ ἔχων γλυκὴν χυμὸν: Βλαχόγ. Προσβλ. 1, 190 κάσθ γλυκόχυμο καὶ προφαντὸ Βοτάνι.

γλυκοῦ (τό) δημ. κ. γλυκοῦ βλλ. ἠοβλ. κ. γλυκός ὁ κ. 7).

γλυκοῦ - κ. μον. κ. νεώτ. πρῶτον συνθετ. ὀνομάτων ἰουσιαστικῶν ἢ ἐπιθετικῶν ἢ ρημάτων δηλοῦν, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ σηματοῦνόμενον εἶναι γλυκὴ τὴν γεῦσιν, τὸν γλυκύμας (ἢ ἔχων γλυκὴν χυμὸν, χυμὸν ἢ γλυκύστρυμνον, γλυκύκορπον ἢ ὀγκλιεὶς καρποῦς παρῶν), γλυκυφαγία (τὸ γλυκεῖα τὴν γεῦσιν ἐσθίειν), γλυκυκόλαμον ἢ κατ' ἐπέκτ. ὄμ. ὡς πρῶτον συνθετικῶν εἰς δηλοῦσιν τοῦ εἶδος τὴν ἀκοήν, τὴν ὄρασιν ἢ τὰς ἄλλας αἰσθησεις ἡδέας, εὐαρέστου, οἷον γλυκύκρωμος, γλυκύκορπος, γλυκύκορος, γλυκύκορος, γλυκύκορος 2] μετ. ὡς πρῶτον συνθετικῶν, δηλοῦν τὸ ἦσιν, τὸ μελιχρὸν, τὸ φιλόφρον, τὸ θέλων, οἷον γλυκύθυμος, γλυκύμυθος, γλυκύβεργας ἢ ὡς μετὰ προσηφίας προσδιδέσθαι ἢ γλυκυπάρθενος.

γλυκύμας (ὁ) δημ. κ. -μας τὸ φυτὸν ὀσοκίμας ὁ λευκός 2] τὸ φυτὸν ὀσοκίμας ὁ μέλας.

γλυκυκαχῆς -ο(ς) -ε(ς) δωρ. τ. τοῦ γλυκυκαχῆς βλλ. ὁ γλυκὸν εὐάρεστον ἔχον παρῶν Ἀντιπ. Θεσσα ἐν ΑΠ 9, 26 γλυκυκαχῆ Μόρτιν.

γλυκύκη (τό) δημ. τὸ φυτὸν κληματικὸ βλλ. ἢ φλόγος.

γλυκύκακρος -ο(ς) -η (τό) ὁ ἐπιφέρων, ὁ προκαλῶν γλυκεῖα δόματα οἷον ἡδονῆς, χαρᾶς: Μελέων ἐν ΑΠ 7, 119 γλυκύκακρος Ἔρωσ.

γλυκυθερῆς -ο(ς) -ε(ς) ὁ ἡδέως, προσηφίος φιλοφρόνης βλέπων ἢ προσδιδέων, ποῦ γλυκυκαπόεις, κατὰ διὰ φ. ἐρη. ὁ ἡδέως ἡδέας, δὲν εὐαρέστως τις θεάται: Χρησθ. Στῆθ. 1, 25 ἡδέως γλυκυθερῆς φάσθ.

γλυκύθιον (τό) πάλ. ὀνομαζ. τοῦ γλυκός κ. γλυκοῦθιον γλυκεῖον βλλ.

γλυκύθροπος -ον γλυκὸν ὁ κατὰ τρόπον εὐάρεστον, ὁ μετ' ἡδονῆς καὶ ἐπιχαρίτως τρέχων: Λυρ. Ἀλεξ. Ἀδέσπ. 32, 3 Νιλῶται γλυκύθροποι.

γλυκύθωρος -ον ὁ ἔχων ἢ φέρων γλυκεῖο, εὐάρεστο δῶρα: Βαυχ. 3, 3 γλυκύθωρος Κλειώ, Ρουφίν. ἐν ΑΠ 5, 21 σὺ μετὰ τῶν γλυκύθωρος Ἔρωσ παρῶν κ. 2] π. Βαυχ. 5, 4 γλυκύθωρον ἀγαλμα (τὸ ὡς ἡδὴ δῶρον πρὸς τῆν τινος παρεχόμενον).

γλυκυκαχῆς -ο(ς) -ε(ς) δωρ. γλυκυκαχῆς ὁ γλυκὸν, ἡδὸν ἔχον ἀνατίδων.

γλυκύκωπος -ον νεώτ. ὁ γλυκυκαχῆς βλλ.

γλυκύκωρατος -ον γλυκὸν ὁ θρησκόμενος μετ' εὐχρησιπῆσθαι, ὁ μετ' ἡδονῆς μετ' ἡδονικῶς ποῦ ἐπιδοκίμενος: Ψ Χρυσ. 7, 313 ἔγω τι γλυκύκωρατον ὄγκιστρον, γλυκύκωρατον δόξαν.

γλυκύκωρημα -ατος (τό) μον. τὸ γλυκὸν ἔθρημα, ἢ ἡδέια ἀνάμνησις: Πρόδρο. ἐν Ἀν. Βοσας. 373, 43.

γλυκυκλήμη (ἡ) κ. νεώτ. γλυκῆς θυμῶ, ἡδονὰ φυκῆς διὰθεσις, εὐφροσύνη, ἡ καλὴ καρδιά: Πλωτ. Ἠθ. 970 Β πάσης ἀμοιβῶν γλυκυκλήμη 1] πάλ. μετ' ἐπιφροθ. διορ. ἐπιμένεια, προσήφεια: Πάλ. γλυκυκλήμη πρὸς τινα 2] ἢ ἔξ ἡδονῆς διὰθεσις τῆς φυκῆς πρὸς τι, ἢ πρὸς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ εὐάρεστα κλισίαι: Πλωτ. Νόμ. 635 C καὶ μηδὲν τῶν αἰσχροῦν ἀναγκαζέσθαι ποιεῖν ἔνεκα τῆς γλυκυκλήμης τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς (ἔνεκα τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς κλισίαις, ἧτοι τῆς ἐλλείψεως ἐπιφροσύνης), Πλωτ. Ἠθ. 974 D ἢ περὶ τὸ ῥάσθον ἐπὶ

διὰτριβουσα καὶ πρὸς τὸ ἡδιστον ἀναχωροῦσα γλυκυκλήμη τῆς φυκῆς 3] μετ. κ. νεώτ. φυκῆς διὰθεσις εἰς τοὺς ἄλλους ἀρεστῆ, ἢ ἀθροφροσύνη, ἢ γλυκῆς τῶ ἡθους: Ἰάμβλ. Μυστ. 5, 11.

γλυκύθυμος -ον κ. νεώτ. ὁ γλυκεῖον φυκῆν διὰθεσιν ἔχων, μελιχρὸς, ἡδονῶν, προσήφης: Ἠ. Υ. 467 οὐ γὰρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόθυμος, - γλυκύθυμοι γονεῖς 2] μετ. ὁ ἀγαθὸν τὴν ἡλιαν τῆς φυκῆς διὰθεσιν, ὁ εἰς τὴν ἐν γλυκῆτι, τὴν ἡδονῶν ζῶν ἐπιπρεπῆς: Λουκ. Ἐρωτ. 16 ὡς οἱ μὲν ἀπικούροισι γλυκύθυμοι καὶ φιλήδονοι εἰσιν 3] ἐνεγο. ὁ ἐπιφέρων ἡδονῶν φυκῆν διὰθεσιν, εὐφρόσυνος, τερπνός: Ἀριστ. Λυσ. 551 ὁ τὰ γλυκύθυμοι Ἔρωσ χὶ Κυνηροῖναι Ἀφροδίτη.

γλυκύθυμῶ -ῶ μετ. ἐπιφέρω εὐάρεστον φυκῆν διὰθεσιν, εὐφρόσυνον, γλυκεῖον τὴν καρδίαν: Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. 26, 479 Μ τὰ γλυκύθυμῶντα.

γλυκύκαλαμον (τό) μον. κ. γλυκοκάλιαμον βλλ.

γλυκύκαλαρος -ον γλυκὸν κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ παρῶν γλυκεῖς καρποῦς: Θεόκρ. 11, 46 ἐστ' ἄμπελος ὁ γλυκύκαλαρος.

γλυκυκαρπῶ -ῶ ἐπὶ φυτῶν, παρῶν γλυκεῖς τὴν γεῦσιν καρποῦς: Θεόφρ. Π1 237.

γλυκύκλαδος -ον νεώτ. κ. δημ. ὁ παρῶν γλυκῶν κλάδων, εὐάρεστον ἔχον, φωνῆν, βολήν 2] κ. δημ. ἐπὶ πηγῶν, ὁ ἡδέως ὄδων.

γλυκύκρεος -ον γλυκὸν ὁ ἔχων γλυκὴ κρέας: Σώφρων 24 γλυκύκρεον κογγύλιον Ἰδ. γρ. γλυκύκρεον 1.

γλυκύκρεως -ων γλυκὸν, ὄγρ. τοῦ γλυκύκρεος βλλ.

γλυκύλάλος -ον γλυκὸν κ. νεώτ. ὁ ἡδονῶν λαλῶν ἔχων, ὁ γλυκόλαλος βλλ.: Κατ. Κωδ. Ἀστρ. 2, 209.

γλυκύλιον (τό) νεώτ. χημ. μονασθεῖς ρίζα.

γλυκυλογλυκίνη (ἡ) νεώτ. χημ. διηπτιδίον τῆς γλυκοκόλλης.

γλυκύληγος -ον σχόλ. ὁ ἡδέως λέγων, ὀμιλῶν, ὁ ἡδύλογος: Σχόλ. Ἐὐρ. Ἐκ. 134 Ἰδ. γρ. γλυκύλογος 1.

γλυκύλογος -ον σχόλ. ὄγρ. ἀπὶ γλυκόλογος βλλ.

γλυκύμαλον (τό) αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ γλυκύμαλον βλλ.: Σαμφ. 93 οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρέθειται ἀκρω ἐπ' ἄσθρ. 1] μετ. ἡδονῶν, ἐν χρεῖσι ὡς προσφώνησις τρυφερότητας, ἀγάπης, ἐρωτος: Θεόκρ. 11, 39 φίλον γλυκύμαλον.

γλυκυμαριέ -ίδος (ἡ) μετ. εὐχρ. κατὰ πληθ. γλυκυμαριέες εἶδος ὀστρέων: Ξενοκρ. 60, 61.

γλυκυμάχανος -ον δωρ. τ. τοῦ γλυκυμάχανος βλλ. ὁ γλυκεῖς μηχανάος, ὁ εἰς εὐάρεστα τεχνάσματα, ἔφευρηματα ἔχων: Πλωτ. Παίδων 2, 80.

γλυκυμείλιχος -ον γλυκεῖς ὄμα καὶ μελιχρὸς, πρῶτος: Ὑμν. Ὀμ. 5, 19.

γλυκύμη (ἡ) ἢ γλυκυμή βλλ.

γλυκύμη (ἡ) ἢ γλυκύμη βλλ.

γλυκύμηλον (τό) αἰολ. κ. δωρ. γλυκύμαλον γλυκὸν τὴν γεῦσιν μέλιον, τὸ μελίμηλον: Ἠρ. Ἰστρ. η. Ὀρειβ.

γλυκύμηχανος -ον δωρ. γλυκυμάχανος βλλ.

γλυκύμωλος -ον νεώτ. ὁ παρῶν γλυκεῖον μολήν, ὁ εὐαρέστως μέλιον, ποῦ γλυκοτραγοῦθῆ.

γλυκύμορφος -ον γλυκὸν κ. νεώτ. ὁ γλυκὸς τῆ μορφῆν, ὁ ἔχων ἡδέιον, εὐάρεστον ὄφιν.

γλυκύμυθος -ον γλυκὸν ὁ γλυκεῖος, ἡδέως λεγόμενος: Μελέων. ἐν ΑΠ 5, 194 γλυκύμυθος ἔπος 1] ὁ ἡδέως ὀμιλῶν, ὁ λέγων εὐάρεστα.

γλυκυμυθῶ -ῶ μετ. γλυκεῖος εὐαρέστως ὀμιλῶ, γλυκυμυθῶ: Μελέων. ἐν ΑΠ 12, 122 γλυκυμυθεὶ κείρισ 1] λέγω εὐάρεστα τῶ ἀκούοντι.

γλυκύν Ἐπιγρ. οὐδ. τοῦ γλυκῶν, ἀπὶ γλυκὸ βλλ.: Ἐπιγρ. φῶς τὸ γλυκύν ἢ τὸ ἀπαλόν 1.

γλυκύνθος -ου-ων μετ. γλυκύθυμος βλλ.: Πολ. Φυσιογ. 22 γλυκύνθων τε καὶ ἐρωτικῶν ἀνδρα.

γλυκύνω γλῶσσα. γλυκύνω βλλ.

γλυκύξυλον (τό) μον. κ. νεώτ. γλυκὸ ξύλον, ἀπὸ β. μικροξυλον: ΚΜανασας. Σύν. 1, 104 Α δὲ ὑπελαθῶν τῶ βασιλαί ὡς ὀμιλῆς γλυκύξυλον.

γλυκυσματοπάλης (ή) νεώτ. ὁ κατ' ἐπιγγελ-
μὴν πλεονεξίας πάλων γλυκυσματα.
γλυκυσταλάκτες -ον νεώτ. ὁ γλυκέως στα-
λόζων, ὁ ἀπαλόζων, ἡμέρα στάζων || κ. μτφ. :
γλυκυσταλάκτες παρηγορία.
γλυκύστρυφνος -ον κ. νεώτ. ὁ γλυκὸς ἄμα καὶ
στρυφνὸς τὴν γεύσιν, ὁ γλυκόστρυφος : Θεοφρ. Φι
9,20,5 ἡ δὲ τῆς πτερίδος ῥίζα μόνον τῷ χυλῷ
γλυκύστρυφνος.
γλυκύτης -ητος (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ περί τὴν
γεύσιν ἡδύτης, ἡ ἡδέια, εὐχάριστος γεύσις, δημ.
γλυκῶδα ἡ γλυκία : Ἡρ.4,177 γλυκύτητα δὲ τοῦ
φοίνικος τῷ καρπῷ προσέκλειο, Μηναι.1,6 σήμε-
ρον τὸ μικρὸν ὄσωρ .. εἰς γλυκύτητα μεταποιεῖ-
ται τῷ τοῦ Κυρίου παρουσίᾳ 2) γεν. ἐπὶ πραγμ.,
ἡ περί τω σίσθησιν οἰὴν τὴν ὄρασιν, τὴν ἄκοι-
ν, τὴν ἀφην ἡδύτης, ἡταί ἡ εἰς τὴν σίσθησιν ἐκ τοῦ
πράγματος γνομένη εὐαρδέσκια : Ἀριστ. Πολιτ.
1,278 b,30 γλυκύτης φυσική, Φιλόδ. Μουσ.49 K μέ-
λος καὶ γλυκύτης, νεώτ. γλυκύτης τοῦ φωτός ἢ
τοῦ χρώματος || μτφ. εἰδ. ἐπὶ λεκτικῶν τρόπων
ἡ γεν. τοῦ ὄφους, ἡ περί τὴν ἄκοιν ἡδύτης, τὸ
κατὰ τὴν ἀκράσιν εὐχάριστος Σχολ. Θεοκρ.8,33
« γλυκύτης τὸ στήμα, ὅτι τοῖς ἀφούχοις ἐμφύ-
τοις προσδιαιλέται » : Διον. Ἀλ.12,98,11 γλυκύτης
τῆς λέξεως 3) μτφ. κ. νεώτ. μτφ. εἰπ. προσ. κ.
πραγμ., ἡπίοτης, πραότης, ἐρασιμότης, χάρις :
Πλούτ. Ἡ6,67 B τῷ γλυκύτητι τοῦ νοουτάτουτος, -
ἡ γλυκύτης τῶν τρόπων 4) μτφ. τὸ θηλ. πληθ.
γλυκύτητες περιηληπτικῶς αἰ ἡδοναί : Φιλόδ. Παρ-
ρησ.61 O ἐπιθυμία νοηστραὶ καὶ γλυκύτητες
γλυκυτράχληος -ον μτφ. ὁ γλυκὸν τράχληον ἢ
γεν. ἀπαλὸν λαμπρὸν ἔχων : Θρα.2,25φ. ἐν λ.
γλυκυφάνια (ή) μτφ., μων. ἡ διάθεσις ἢ ἔξις
τοῦ ἐοθεῖν γλυκῆ ἐξοίστα : Ἀλέξ. Τραλλ.1,15.
γλυκυφάνιον Ἡσ. « τὸ εὐριθρόδανον Κρήτες »,
γλυκυφάνης -οῦς-εῖς ὁ γλυκὸς φαν. ἔνος ὁ ἡ-
δεῖον ἐμφάνειον ἔχων : Νεελ. Ἐπ.2,186.
γλυκύφθογγος -ον οὐχό. ὁ γλυκέως φθεγγόμε-
νος ὁ γλυκόφωνος : Σχολ. Πινδ. O,6,12.
γλυκυφθόνης -οῦς-εῖς ὁ γλυκέως, ἡδέως
ἐκφραζόμενος, ποῦ μῆσαι γλυκῶ.
γλυκύφρουροι Ἡσ. « οἱ κὰ φρουροῦντες καὶ
ἐνδον μέλεις ὄντες » (Γιορβ. « μένοντες »).
γλυκυφύλληνη (ή) νεώτ. φασμακ. γλυκὸ συστα-
τικὸν τῶν βλαστῶν καὶ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ
συμβολος βλ. τῆς γλυκυφύλλου. ~
γλυκύφυλλος -ον νεώτ. ὁ ἔχων γλυκῆα τὴν
γεύσιν φύλλα || συλλαξ ἡ γλυκυφύλλος εἶδος
τοῦ φυτοῦ συμβολος βλ.
γλυκύφωτον (τό) μτφ. ἡ γλυκυφύλλου : Ψ Δισκ.3,5.
γλυκυφωτία (ή) μτφ. γλυκύτης τῆς φωνῆς :
Διόδ.2,3,69 ὡς ἂν τῆς αὐτοδιδάκτου γλυκυφωτίας
νικώσης τὴν ἐναρμόνιον τῆς τέχνης μελωδίου.
γλυκύφωτος -ον μτφ. κ. νεώτ. εἰπ. ἄνθρ. κ. πιπ-
λῶν, ὁ γλυκεῖαν, εὐδραστον φωνῆν ἔχων, γλυκό-
φωτος βλ. : Πολυδ.2,113, γλυκυφωτος φάλτης.
γλυκυφωτός -εω μτφ. λέγω, ὁμιλῶ γλυκέως ἡ-
δέως : Θεοκρ.15,146 παρολθία ὡς γλυκυφωτει
1,29. γλυκὸ φωνεῖ κ. γλυκυφωτοί.
γλυκύφωτος -ον νεώτ. ὁ γλυκὸς φῶς ἐκπέμπων
ἢ ὁ ἐφ' οὐ γλυκῶ, ἀπαλὸν προσηπτεῖ τὸ φῶς,
ποῦ φωτίζει ἢ ποῦ φωτίζεται γλυκῶ.
γλυκύφωτος -ον νεώτ. ὁ γλυκὸς πράγμα ἔχων.
γλυκύφωτος -ον ὁ ἔχων γλυκὴν χυλόν : Ἰππ. Ἐπιστ.16.
γλυκυχυμία (ή) μτφ. ἡ ἰδιότης τοῦ γλυκυχυμοῦ
βλ.χ., τὸ ἔχει γλυκὸν χυμὸν : Γαλ.14,749.
γλυκύχυμος -ον μτφ. κ. μων. ὁ ἔχων γλυκὸν χυ-
μὸν : Γαλ.1,494 τὰ τε εὐχρημα καὶ γλυκύχυμα.
γλυκυφωτός -ατος (τό) νεώτ. χημ. ἡ γλυκόζη βλ.
γλυκυματοτόγον (τό) νεώτ. χημ. ὁ γλυκόζη.
γλυκυματοειδής -οῦς (τό) νεώτ. χημ. ὁ πρὸς γλύ-

κωμα βλ. δμοιος || τὸ οὐδ. γλυκυματοειδῆ
ὡς οὐα. οἱ γλυκόζηται βλ.
γλυκυματούρα (ή) νεώτ. ἱατρ. ἀποβολὴ σακ-
χάρου διὰ τῶν ὄρων ἢ σακχαρουρία.
γλῦκων -ωνος (ή) βλαπτεῖ. ὁ γλυκὸς, ἀπόνηρος,
λίαν ἀπλοτικός, ὀθ. κ. ὁ εὐθής : Ἀριστ. Ἐκκλ.985
ἐπὶ τῆς προτάρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὡ γλῦκων.
γλυκωνίος -α-ον μτφ. κ. νεώτ., β. γρ. κ. γλυκώ-
νιος ὁ τοῦ Γλῦκωνος, ὁ ἐπισηθεῖς ὑπὸ τοῦ Γλῦ-
κωνος, γλυκωνικός : Ἡφαστ.10,2 τὸ καλούμενον
γλυκωνίον (μέτρον) γ. γλυκωνίος στήριος (στί-
χος ἐκ τεσσάρων ποδῶν, ὧν ὁ εἰς, συνήθ. ὁ δευ-
τέρος, εἶναι ὀκτάκτυλος, οἱ δὲ λοιποὶ τριτάτοι).
γλυκωνικός -ή-ὄν νεώτ. ὁ γλυκωνίος βλ.χ.
γλυκωνίος -α-ον νεώτ. β. γρ. τοῦ γλυκωνίος βλ.χ.
γλυκωσιδής (ό) νεώτ. χημ. ὁ γλυκόζητος βλ.χ.
γλῦκωσις -εως (ή) μων. κ. νεώτ. ἡ γλῦκωνισις : Σό-
λωνος ἔκδ. Βενετ.64 2) νεώτ. ἡ γλυκόζη βλ.χ.
γλυκωτάτος -η-ον (ν) δημ. ὑπερθ. τοῦ γλυκῶς βλ.χ. :
Ἐρωτόκρ. Α 438 σ' ἔτοια γλυκωτάτη φωνή.
γλυμίζω δημ. ἐπὶ πραγμ., περιβρῦπτε, περιτρι-
βῶ, περικόπητα 2) κοίλαινω διὰ γλυφῆς.
γλύμμα -ατος (τό) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ διὰ γλυ-
φῆς κοίλωμα ἢ κόρημα : Στρώβ.14,1,16 δεκτύ-
μος Αἰθου καὶ γλύμματος πολυτελέος 2) μτφ.
συνεκδ. ἐπιγραφῆς : Γαλ.12,773 3) πάπ. ὄμ. σφρα-
γίς : Πάπ. ἐσφράγισα γλύμματι [sic].
γλυμῆς (ή) Ἐπύρ. πιθ. εἶδος γρ. ἀπὶ γιγγυλῶς.
γλυμπαρία (ή) δημ. τὸ φυτόν θύμβρη ἢ κεφα-
λατή, συνών. θροῦμα, θροῦμι, θυμῶρι, θυμαρία.
γλύνα (ή) δημ. δ. γρ. τοῦ γλίνα βλ.χ.
γλυνερός -η-ὄ δημ. δ. γρ. τοῦ γλινερός βλ.χ.
γλυνιός (τό) δημ. δ. γρ. τοῦ γλιανός βλ.χ.
γλυνοῦ (τό) δημ. δ. γρ. τοῦ γλινοῦ βλ.χ.
γλυνώων δημ. δ. γρ. τοῦ γλινώων βλ.χ.
γλύπεις -εως (ή) μτφ. οἶνος γλυκερός, ἀδύνατος,
ἀνοίστος Ἡσ. « γλύεις, ὁ ἀνεμῆμος οἶνος καὶ ἀ-
γονος (κατὰ διόρθ. ἄστονος) » πρὸθ. Ἀθην.1,31 K
« καὶ γλύεις ὁ οἶνος κολεῖται ὁ τὸ φθίμα ἔχων » :
Φρόν.Κωμ.65 οὐ γλύεις, ἀλλὰ πρᾶνιμος.
γλυοζάλη (ή) νεώτ. χημ. ἡ διαλυθεῖσα τοῦ ὀξα-
λικοῦ ὀξέως.
γλυοζάληνη (ή) νεώτ. χημ. ὄργανική βάσις ἢ
ἱμιδαζόλη, ἱμιδαζόλιον.
γλυοζίμη (ή) νεώτ. χημ. ὄργανική χημικὴ ἑνωσις.
γλυοζυλικόν -όξω (τό) νεώτ. χημ. εἶδος ἄλδευ-
δοξέως.
γλυοζυλικός σιθλευστήρι (τό) νεώτ. χημ. ἐσθῆρ
σημησιζόμενος ὑπὸ τοῦ γλυοζυλικοῦ ὀξέως.
γλυοζυλίνη (ή) νεώτ. χημ. ἐκρηκτικὴ ὕλη ἐκ νιτρο-
γλυκερίνης, βαμβακοκυπριτίδος καὶ ἄλλων οὐσίων.
γλυοστρόφι (τό) δημ. κ. γλυοστράφῃ τὸ φυτὸν
χρωματοφόρος βλ.χ. ὁ βαφικός.
γλύπτας (τό) μτφ. βωρ. γλύπτης βλ.χ. : ΑΓΠ.4,145.
γλυπταῖον (τό) νεώτ. ἐργαστήριον γλύπτου.
γλυπτή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γλυπτήρ -αρος (τό) μτφ. γλυπτικὸν ἐργαλεῖον, σμίλη :
Ἰουλιαν. Ἀλυπτ. εἰς ΑΓ1,68 γλυπτήρα σιδήρεον.
γλύπτης (τό) μτφ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. νεώτ. κ.
δημ. γλύπτης, ὄσωρ, γλύπτης ὁ γλύφων, ἀκαλίχων
διὰ τῆς σμίλης ἢ ἄλλου ὄργανου μορφῆς πλαστι-
κῆς ἐπὶ σκληρῆς ὕλης, ἰδίως εἰπ. μορμάρου ἢ ἐπὶ
ξύλου συγ. χαράκτις : ΑΓΠ.4,142, Σχολ. Βασίλκ.2,
473 τὸ αἶμα τοῦ θεοθέντος γλύπτη ἐπὶ τῷ γλύ-
φαι || Πάπ., νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ὁ κατασκευάζων
τριδοσιαστικὸς μορφῆς ἀνθρώπων, ζώων ἢ ἄλλας
διὰ πλαστικῆς τῆς ὕλης ἔξωλου, μίθου, μεταλλοῦ γ'
συγ. ἀγαματοποιός, ἀνδριαντοποιός.
γλύπτης (τό)2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γλυπτική (ή) μτφ., νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ γλυ-
πτικός, εἰδῆ. ἐν χρῆσει ὡς οὐα. κατὰ παραλήφην
τοῦ τέχνη ἢ τέχνη τοῦ γλύφειν, ἡ διὰ γλυφῆς πα-

ρσάσεις μορφών ή σχημάτων επί στερεών ὄλων : Πολυδ.7,209 γλυπτική σφραγίδων ἢ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔργον καὶ τὴ τέχνη τοῦ γλυπτοῦ βλλ. : Γοηρ. Νύσσ.3,244 ἡ πεποιθιμένης τῆ γλυπτικῆς ἢ ἐπὶ μαρμάρου γλυπτικῆ. α. μαρμαρογλυπτικῆ ἢ μαρμαρογλυφία, ἢ ἐπὶ ὅλων γλυπτικῆ α. ξυλογλυπτικῆ ἢ ξυλογλυφία : Παπαν. Ἄγιον Ὅρος 114 νὰ δεῖξῃ τὸ βυζάντιον τὴν καλλιτεχνικὴν δύναμιν τοῦ σέ δυο τέχνες, στή ζωγραφικῆ καὶ στή γλυπτικῆ.

γλυπτικός-ἡ-ὄν(η) ἢ μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερομένος εἰς τὸν γλύπτην ἢ τὸ ἔργον καὶ τὴν τέχνην αὐτοῦ : ἢ ὁ τῆς ἢ ὁ διὰ τῆς γλυπτικῆς τέχνης : Εἰσ.Εὐαγγ.Πρ.29 D γλυπτικός ἢ ἀνδριαντοποιητικῆς τέχνης. ἢ γλυπτικός διακόσμος ναοῦ, Παπαν. Ἄγιον Ὅρος 13 στὸ Ὅρος ἔχει διασωθῆ τὸ ἀραιότερον γλυπτικὸν ἔργον ἢ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. γλυπτικός ὡς οὐσα. βλλ.

γλυπτικός(ος) (2) νεώτ. παλαιός. γένος ἐχθροειδῶν ζῶων ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτικός(ος) ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ πρόσην γλυπτικῶν βλλ. ἢ ἰδιόζοντα εἰς τὴν γλυπτικὴν βλλ.

γλυπτινὴ (ἡ) νεώτ. παλαιός. γένος ἐντόμων.

γλυπτογραφία (ἡ) νεώτ. μέθοδος ἀψέφως ἀποτυπώματος ἐκ βοθυπτοῦ πλοκοῦ.

γλυπτοδοκίμια(τα) (α) νεώτ. παλαιός. οἰκογένεια θηλαστικῶν ζῶων ἀπαντῶσα μ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτόθους-οντος(ος) (2) νεώτ. παλαιός. γένος θηλαστικῶν ζῶων ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτοθήκη (ἡ) νεώτ. τόπος αἰθουσα ἢ ὄλον οἰκοδόμημα. ἐν φῶ φιλολοσοῖα ἔργα γλυπτικῆς.

γλυπτοκρανίδα(α) (α) νεώτ. ζῶολ. οἰκογένεια ὄραχοειδῶν ἐντόμων.

γλυπτοκρανίον(ιον) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλυπτοκρινός(ος) (2) νεώτ. παλαιός. γένος ἐχινοτέρμων ζῶων ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτολάις-ιδος(ος) (2) νεώτ. παλαιός. γένος ἡβθῶων ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσεσι. 2) παλαιός. γένος κνωφορέων δένδρων δ. βοτάνης.

γλυπτόν(ον) ἢ μτγν. κ. νεώτ. κατὰ πληθ. ὡς οὐσα. τοῦ γλυπτός βλλ.2) τὰ γλυπτά τοῦ Παρθενώου.

γλυπτός-ἡ-ὄν κ. μων. κ. νεώτ. ἐπὶ σκληρῶν ὄλων, ὁ εἰς γλυφὴν πρόσφορος, ἐπιπέδικος : Θεόδωρ. Λιβ.5 γλυπτοὶ γὰρ ἔνιοι καὶ τορνευτοὶ καὶ πριστοί 2) μτγν. ἢ ἂσκιληπιδῶν. ἐν ΑΠ 5,193 οἱ αὐτὲ λυγθὼν γλυπτῶν, ΠΔ Δευτ.4,25 καὶ ποιήσατε γλυπτόν ὀμοίωμα παντός ἢ μτγν. τὸ αὐτὸ γλυπτόν ὡς οὐσα. γεγυμμένη παράστασις, ὁμοίωμα διὰ γλυφῆς κατασκευασμένον : ΠΔ Ἠα.44,17 ἕτοιμασεν εἰς θεὸν γλυπτόν, καὶ προσκυνεῖ ἢ νεώτ. ὁμ. συνήθ. κατὰ πληθ. γλυπτά ἔργα γλυπτικῆς βλλ ὁδῶς τὰ ἀνάγλυφα : τὰ γλυπτά τοῦ Παρθενώου 3) μτγν. κατὰ πληθ. γλυπτά τὰ λοιπότερα : ΠΔ Κριτ.3,19 ὁπότε στρέφει ἀπὸ τῶν γλυπτικῶν γὰρ μετὰ τῆς Γαλιλά.

γλυπτός(ος) νεώτ ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλυπτοσκαλιός-ος(ος) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλυπτοστερνος(ος) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἰπθῶων.

γλυπτοστρέφος(ος) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος δένδρων ἀπαντῶντων κ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτοσφαιρίτης(ος) (2) νεώτ. γένος πελωριοζῶων ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσεσι.

γλυπτοῦργημα-ατος(ος) (2) νεώτ. ἔργον γλυπτικῆς.

γλυπτοῦρρα(α) (2) νεώτ. κ. δημ. θηλ. τοῦ γλύπτης βλλ.

γλυπτοῦρα-ατος(ος) (2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλύσιμη (ἡ) δημ. ἢ γλύσιμα βλλ ὁ γλυπτός ἢ ὁ ἀσάκος : δὲν ἔχει γλύσιμα ὁ ἀρρωστὸς μας.

γλύσιμα (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐντόμων.

γλύσιος-εως (ἡ) μων. δημ. γλῶσσ. κυρτωσὶς διάσωσης, διαφυγῆς, γλυτώσεως, γλύσιμα.

γλύσιον σπας-ον σπικρ τὸ γλυκὸς βλλ ὀνί γλυκίον, ὁ γλυκύτερος πρβλ ὁ βρώσων σπικρ. τοῦ βρώδος : Ξενοφ.38,2.

γλυπτοῦρος-ἡ-ὄ δημ. δ. γρ. τοῦ γλυπτός βλλ.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. κ. κλισιαίρι ὁ κλισιαίρι, τὸ κλισιαίριον βλλ. 2) συνεκτ. ἢ δι' ἄρτου εἰσαγομένου διὰ κλισιαίρος πλοσῆς ἢ κλῖδος : Ασασαρ.Ληξ.1,210 ὄπου εἶπε φάσι δὲ ὀκλίνορ κακῶδι ἢ κί ἦταν κλισιαίρος πλοσας γλυπτοῦρ 3) τὸ φυτὸν πελεκίως βλλ ὁ στεφανικός.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. τὸ φυτὸν ἀνδράχην βλλ ἢ λαχανοπρῶ, συνών. ἀνδράχλα, κλμῖτα.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. ἀληθηρῶδης τῆς μήκης.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. δ. γρ. τοῦ γλυπτός βλλ. : Βαλσαρ.Κυρῶ Φροσύνη 1,433 γλυπτοῦρ καὶ πέρις, σκάνεται, ὄρμη, πηδῶσι ἀκόμα.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. τὸ σπυρ, ἀήμισμα, κου-βαριά, τυλιχτοῖρι, τυλιχάδι.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. ἀπολυτρώ, σῶσις, διασῶσις : Σολωμ.Νικηφόρ.Βρυέν.1 τοῦ κάκου μὲ προσκαλεῖς εἰς τὴ ζωὴ καὶ μὴ δειχνεῖς τὸν δρόμον γὰ τὰ γλυπτοῦρῶν 2) ἀμτ.σῶσομαι, ἀπαλλάσσομαι ἔκ πνοῦς : μὲ χλίτα βῶσανα γλυπτοῦρα ἀπὸ τὴν ἀρρωστία φρ. τὰ γλυπτοῦρῶν διασῶσις ἐμροῦτόν, σῶσομαι.

γλυπτοῦρ(α) (2) δημ. κ. γλυπτινὴ βλλ. τὸ κοσμητικὸν φυτὸν οὐσιορία ἢ ομηψί.

γλυπτινὴ (ἡ) δημ. συνήθ. πληθ. α. γλυπτινα βλλ.

γλυπτινὴ πεῖκος(ος) (2) δημ. τὸ δένδρον πευκή ἢ παρόμοια.

γλυπτινός-ατος(ος) (2) μων. κ. δημ. α. γλυπτινός ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γλυπτικῶν βλλ. ἢ λυτρώσις, ἢ διαφυγὴ ἀπὸ κινδύνου ἢ ἢ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κοκού, σωτηρία : Καια.Δαπόντ. ἐν Σαβ. 3,178 δὲν αἰναι, ἀρχον ἀδελφε, ὅλα τὰ γλυπτοῦρα ἀπὸ τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀρετὴν μας ἢ δημ. γεκ ἀπολλαγή ἀπὸ τῆς οὐχληροῦ πραγματος ἢ προσάπου ἢ εἶδ. ἢ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως, τὸν περὶ τὸν βίον διασχεριῶν ἀπαλλαγῆ 2) δημ. ἐπὶ ἔργων, ἀποπεράτωσις, συντέλειος, τέλος : μάς ἤρθε ἀπάνω στὸ γλυπτοῦρα τῆς δουλειας.

γλυπτινός(ος) μων. κ. δημ. κ. γλύτιμα βλλ. ἢ λυτρώσις, διαφυγὴ ἀπὸ κινδύνου ἢ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κοκού, ἢ σωτηρία : Ἐρωτοκρ.Δ 1148 μὲ ἄσανε τόσοι οἱ ὄχτροι, ὁπού τοῦς τριγυρῶν, ἢ ὁπού κῶνενα γλυπτοῦ γιὰ τότους δὲν ἔληξομεν φρ. δὲν ἔχει γλυπτοῦ ἢ εἰνι νοσοῦντες ἢ κινδυνεύοντες, ἀδύνατος ἢ σωτηρία ἢ δημ. ἢ ἀπαλλάχῆ ἀπὸ τῆς οὐχληροῦ πράξιματος ἢ προσάπου : ὁ γλυπτινός ἀπὸ τῆς παρορξῆς ἀπὸ τοῦς καταγεροῦσιος ἢ εἶδ. ἢ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως ἀπαλλαγῆ 2) δημ. ἀποπεράτωσις, πέρας, τέλος : ὁ δουλειες δὲε ἔχου γλυπτοῦ, ὁλο λέος πῶς γλύτωσις καὶ γλυπτοῦ δὲν ἔχεις.

γλυπτινός(ος) μων. κ. δημ. ἀφρ. (ε)γλύτωσις, μτγ. παθ. γαρικ. γλυπτιμένους ἀπολλάσσω πὸ ἀπὸ κακοῦ ἢ κινδύνου σῶσις, διασῶσις, λυτρώσις : Καια. Δαπόντ. ἐν Σαβ 3,51 εἶθόντορας εἰς τὸ Μπεληρῶδι, τὸ ἐγλύτωσις, Ἐρωτοκρ. Α 1678 μὲ γλυπτοῦων τὴ ζωὴ, Πολομ.Τροσείγ.47 μὲ ἀναλάτω εἶναι γιὰ δὲ μάς γλυπτοῦσ ἢ δημ. ἀπαλλάττω ἀπὸ ἀπὸ τῆς δυσἀρεσίας, οὐχληροῦ προσάπου ἢ πράξιματος : γλύτωσις μὲ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀληθηροῦ. Θεῖ μου, γλύτωσις τὰ μανούλια μου ἀπὸ τὸ χῆρο ἢ ἀσας οὐτῆν, νόμε τὴν καλῆ ἢ φρ. τὴ γλύτωσις ἢ δέφωρα τὸν κινδύνον, ἐκἀβην. ὅμ. φρ. ἐπιτὰ τὰ γλύτωσις (ἀπὸ κινδύνου ἀπὸ τῆς οὐχληροῦς ποῦς ζῆμιος ἢ βλάδης ἢ εἶδ. ἀπαλλάττω τὰ ἴδαν περὶ τὸν βίον διασχεριῶν, εἰς ἐλπιμεριον πρόσφ τοῦ ἀφροῦ ὁ βέλιος τὸν τὴν κληρονομίαν καὶ τὸν ἐγλύτωσις 2) μων. κ. δημ. ἀμτ. ἀπολλάσσομαι ἀπὸ κακοῦ, διασῶσις κινδύνου, λυτρώσις, σῶσις, ἀπαλλάσσομαι : Ἐρωτοκρ. Α 1073 μὲ ἄνοι νας, πού φεύγοις, ἄνοι νας, πού γλυπτοῦων φρ. δὲν γλυπτοῦνι ἢ ἐπὶ νοσοῦστων ἢ γεκ. κινδυνεύοντες, ἀ-

θάνατος ή σωτηρία, όμ. φρ. από τρία γλύτω-
σι (μόλις απέφυγε, εσώθη), όμ. φρ. γλύτωσα από
του λόγου τή δόντια (έπί νοσούντος, μόλις διέφυ-
γε τον θάνατον) || όημ. όμ. μετ έμμετρού
διορισμ. ή άπλως αίτ., γεν. άπαλλάττομαι από τι-
νος άδηλου πράγματος ή πρόσωπου δυσσρέ-
στου : γλύτωσα από τους μελλόδες - από τίς
γκρίνες - από τίς δίκας' || κ. άπολ. γλύτωσα (ά-
πηλλάγη της ένδειας και γεντών βιοτικών δυσχε-
ρειών, εις εύμεριαν προήχθη') 3) όημ. όμ. μετ'
έμμετρού, διορισμ. ή άπλως αίτ. περαιών άδηλόν τι
ή κοπιώδες, άπολλάσσομαι άπ' αυτού: άκόμη δέν
έγλύτωσες (άπό) τό γράφημόν' φρ. γλυτώνω τον
κόπο' || κ. άπολ. δίδω πέρας, τελειώνω : γλύ-
τωνε, σέ παρακαλώ, νά βγώμει κι έξω (τελειώ-
νε), ό. τραγ. γλυτώνω τά τραγούδια μου, και
πλώ πιά νά φύγω (περινοηται, τελειώνω).

γλυπτής (ή) όημ. ό κυριατής, ό σωτήρ, έκείνος
πό γλυτώνει κάποιον.

γλύφα (ή) όημ. κ. γλύφάδα βλλ. (κ. 2) : παροιμ.
παρά βούρκο κάλλιο γλύφα.

γλυφάδα (ή) όημ. κ. γλύφα ή (ιδίωτης του γλυ-
φού, ήτοι του ύφαλμυρου, ύφάλμυρος γεύσις,
ιδίως επί όδατος : τό νερό τό πηγαίο έχει
γλυφάδα 2) συνεκ. τό ύφάλμυρον ύδαρ, όπερ
ανάσθλιζει συνήθ. έγγύς τίς θαλάσσης : μήν πής
τά πρόβατα για πόσημα στη γλυφάδα.

γλυφαινομαι μτην. σιολει διά γλυφής διαπλάτ-
τομαι, διαμορφώμαι : Βασιλ. Σελευκ. II, όσ σάρ-
μα γλυφαινομένη εν μήτρο.

γλυφαινω μτην. κ. όημ. γλύφω βλλ. 2) όημ.
είμαι ή γίνομαι γλυφός βλλ. ύφάλμυρος : τό νερό
τό πηγαίο γλυφαινω βλλ. γλυφίζω' 3) μτθ.
ποιώ, κάμνω τι γλυφόν, ύφάλμυρον.

γλυφαινίζω όημ. γλύφω, έπεξεργάζομαι π. διά
του γλυφάνου βλλ.

γλύφανον (τό) νεώτ. ό γλύφανος βλλ.

γλύφανος (ή) έργαλείον γλυφής, λαξεύσεως
σκληρών ύλών (ξύλων, λίθων, μετάλλων), γλυφής
γλύφανον, ά. γλυφείον : Όμ' Ύμν. Έρμ. Α, Θεόκρ.
128 βαθύ κισσίδιον ... νεωτεχέες, έτι γλυφά-
νον ποτόσδον || μτην. γλύφανος καλάμω τό
κονδυλομάχηρον : Διομοχρισ εν ΑΠ 6, 63 και γλύ-
φανον καλάμω, πλατέος γλυχίνα στήθω.

γλυφάρι (τό) όημ. μέγας λίθος πρόσφορος εις
όρθωσιση διά γλυφής, με πελέκημα, μέγας κρη-
ταιν αυτόν εν γυνίσι τοιχοποιίας, πέτρα καλή για
όγκωνάρι βλλ. ή.

γλυφείον (τό) μτην. ό γλύφανος, τό γλύφανον :
Λοκκ. Ένύπν. 13 και γλυφεία και κοπέας και καλα-
πτήρας 2) 'Ησ. κ. γλυφεία ... όρος.

γλυφείος-έως (ή) ό γλυφείης βλλ. (2) : Ύσος. ΑΙ 8, 5, 2
γλυφείων παρείχε θαυμάζειν έπιστήμην, Μαν.
6, 344 σφρηγίδων γλυφείας.

γλυφειωτής (ή) πάπ. λιθοξόος ή άγάλματοποιός.

γλυφή (ή) μτην. νεώτ. κ. όημ. ή πράξις και τό
άποτέλεσμα του γλύφω βλλ. τό γεγλυμμένον, ή γλυ-
πτή παράστασις : Διάδ. 2, 5, 44 κίσει διά μεγάλοις
και παχείων άπρήσιστο, και γλυφάσι φιλοτέχνη
δουλιμύνοισι, μετάπι φέρουσα έπαργύροσ γλυ-
φάς - ή λάκα γεμτή γλυφές' || μτην. ειδ. γεγλυ-
μένη παράστασις επί σφρηγίδων και Δακτυλιθί-
ων, έμβόλημα : Πλούτ. 'Ηθ. 985 B όθεν έποίησαντο
γλυφών τή σφραγίδι' || Έπιγρ. κ. πάπ. γλυπτική
έργασια : Έπιγρ. Δημητρών γλυφής, Πάπ. μέλα-
θρον σών γλυφή (μετά γλυπτική διακόσμου)

2) Σουίδ. όπή άσνεγμένη διά σμιλης : 'Ανών. η.
Σουίδ. εν λ. καινορηπέες' ένεις μίαν άλυσιν ταίς
γλυφάσι' 3) νεώτ. νουτ. ειδ. τό έπί τής θήκης

τό τροχίλω κολλώμα προς έφαρμογήν και στερε-
ώσιον επί αυτού τωβ τροπού ή του ένωστιού
|| νεώτ. νουτ. κολλώμα επί του έπιστήλιου.

γλυφίδα (ή) όημ. ή γλυφίς βλλ. 6τ' 2) όρθότ.
γλυφίδα εν άσχηρ όσημ. επί γυναικόσ, ή λεχά-
ζουσα βλλ. ή γλυφίτρα.

γλυφίδερων (τό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων.

γλυφιδοξόσος (ή) νεώτ. ή πρόσ αυλακώσις

ξύλων χρησιμοποιουμένη λεπτή ροκάνη βλλ.

γλυφίζω όημ. είμαι κάπως γλυφός, ύφάλμυ-
ρος : τό νερό τό πηγαίο σος γλυφίζει.

γλυφικός-ή-άν Έπιγρ. ό άνήκω ή πρόσφορος
εις γλυφών μ. τό θηλ. ύος ούσα. γλυφική ή γλυπτική
βλλ. : Έπιγρ. άμν. Έλλ. 841.

γλυφικόκερας-ατος (τό) νεώτ. παλαιός. γένος
μαλακίων άπόντων μ. εν όπολιθώσι.

γλυφίς (-ίδος) (ή) κ. νεώτ. ύποκορ. γλυφίς βλλ.
π. τοίς δοκίμοισ μ. κατά πληθ. γλυφίδες τό κε-
χοραγμένον άκρον 1 ή χαρμασιπιά | του βέλους,
όπου προσπρημώται τό πέθεο αυτού, ενεπιθετο
ή νεωρά τό τόξου και παρεΐοιο λαθή εις τους
δοκτύλους : Πλ. Δ 122 έθηκε δ' όμοιο γλυφ όσας
τάσδων και νεύρα βόεια, 'Ηρ. 8, 128 παρά τας γλυ-
φίδας περιελθόντες και περρώσαντες τό βέλων
έτόδεξον' || συνεκ. π. ποιητ. αυτό τό βέλος :
Εύρ. Όρ. 274 σόχ όρθή' έκπρόδων τόξων περω-
τάς γλυφίδας έξορμώμενας' 2) μτην. τό κονδυ-
λομάχηρον, ό σοφιστής : Φίλιππ. εν ΑΠ 6, 62 και
σμίλαν δονάτων άκροβελών γλυφίδα' 3) μτην.
κ. νεώτ. τό εργαλείον, όι' ού γλύφει τις, τό γλύφω-
νον, ή σμίλη' ΕΜ 235, 15 «λέγεται γλυφίς και τό
γλύφον εργαλείον» : Ύσος. ΠΙ 5, 5, 2 4) μτην. εν τή
άρκτητικονή, κινούκρονον | κατά δ. έρμ. τρίγλυ-
φος : 'Απολλ. Ρ 3, 218 θρηγκός δ' έφύπερθε δόμοιο
λαίνισαι χαλκήστιον επί γλυφίδεσσιν άρήρας'
|| νεώτ. ή επί άρκτητικονή έργων μικρά ή με-
γάλη άρκτηνία διακοσμητική προέσχη' 5) 'Ησ.
κ. γλυφίδες... και αί θαλάμισαι' 6) νεώτ. πάν
προς καθαρισμόν των όδόντων εύχρηστον Ξυλά-
ριον, σμηθέσθ. όδοντογλυφίς.

γλυφισόδουσ-οντος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ιχθύων.

γλυφωγραφία (ή) νεώτ. ή γαλθδανογραφική
δι' έκτυπίς άποτυπωμένη χάραξις, ά. γαλθδανο-
γραφία βλλ.

γλυφώκερας (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μαλα-
κοστράκων τής οικόγειν. των παραβιθίδων.

γλυφώνερι (τό) όημ. κ. γλυφώνερι βλλ.

γλυφώνερον (τό) όημ. κ. γλυφώνερι τό ύφάλ-
μυρον ύδαρ, τό γλυφώ νερό.

γλυφώνι (τό) όημ. όρθοτ. γρ. γληφώνι τό φυτόν
ήδύσσομος ό γληφω.

γλυφονίνας-ακος (ή) νεώτ., όρθοτ. γρ. γλειφονί-
νας ό σιολει γλειφών τά πνάκια (τά πιότια), κό-
λαξ, ό τσανακογλειφίτης : Σούτα. 2 άτμω. 4, 32 των
χαρμηλών πολιτικών και των γλυφονίνας.

γλυφώρρυκος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών.

γλυφός-ή-όη νεώτ. κ. όημ. ό τήν γεύση ύφάλ-
μυρος, που γλυφίζει : Παποδ. Χριστού. Τεμπ. 52 νά
τά ξεγλυκαίωσιν είτα εις τό γλύφανον νερό'

2) όημ. κατ' έπέκτ. επί δεσμοτών, ό άλμυρός όμα
και γλυκός, όδ. γεν. ό τή γεύσει δυσσρέστασ : κε-
φτηδέσ που δέν καλοτηγόντων είναι γλυφός.

γλυφότης (ή) όημ. τό γλύφανον.

γλυφώπτερον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων.

γλύφω κ. μον. νεώτ. κ. όημ., ούδ. μτθ. παθ. άορ.
α' γλυφθέν κ. άορ. β' γλυφέν, παροιμ. γέγλυμ-
μαι, μτην. γεγλυμμένος όημ. γλυμμένος λαξείω,
σκολίζω, κοιλώνω διά γλύφωσαν : Άριστοφ. Νεφ. 879
παϊδάριον σν... ναδς έγλυφαν' || έχοράττω παρ-
δάσταση, τύπον, ποιώ γλυφών βλλ. επί σφραγι-
δων, δακτυλιθίων κττ. : 'Ηρ. 7, 69 λίθος όδός πε-
ποιημένος, τώ και τας σφρηγίδας γλυφούσι' || όμ.
μέσ. -ομαι έχοράττω διά έμαυτόν ή μεριμνώ διά
τήν δι' έμέ έχοράσιν : Πλούτ. Σούλ. 3 γλυφόμενος
έν δακτυλίω φορέιν είκόνα τής πράξεως' 2) ειδ'

ἐπὶ γλυπτικοῦ ἔργου, ποιῶ, κατασκευάζω διὰ γλυφῆς: Ἦρ.2,46 γράφουσι τε θεὸς καὶ γλῶσσουσι οἱ ζωγράφου καὶ οἱ ἀγαλματοποιοὶ τοῦ Πανῶς τῷ γαλαρῷ 3) μγν. παθ. γλῶσσομαι ἐπὶ τῶν ὤν, ὁφθαλμοὶ τὸν φλοῦν, ἐπιφάσσομαι: Ἀντιγ.Καρ. Ιστ. Παραδόξ.97 ἕως γλῶσσομαι τὰ ὄψα 4) μγν. σημεῖα, καταγράφω [ἐπὶ κρηπιῶν πινακῶν]: Παλκοδάς ἐν ΑΠ1,299 ἀνὴρ δακτυλιότης τῶν χρόνων γλῶσσων τόκουσ, πρὸς τοκογλύφους 5) δημ. ἐπὶ σκληρᾶς οὐχ, ἀποτριβῶ, παθ. ἀποτριβόμαι, λειώω, λειοῦμαι: πέτρους γλυμμένες ἀπὸ τὸν καιρῷ 6) δημ. ἐσφαίω. ἀντί γλιείψω βλλ.

γλωσσῶδης-ου(σ)ί(δ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γλωσσημία (ή) νεώτ. Ιστρ. ἡ ὕπερ τὴν φυσιολογικὴν ἀπολογίαν αὐξήσις τοῦ ἐν τῷ αἵματι σακχάρου.

γλωσσοφάρμο (τὸ) δημ. βοταν. τὸ φυτὸν βοσκόμοιο βλλ. ὁ λευκός.

γλῶσσ μων., μέλλ. γλῶσσα, ὄφρ. γλῆσσα σώζομαι, διασώζομαι, διαφεύγω, λυτρώομαι, γλυτώνω βλλ.: Ἐρωτ.κτρ.Β 606... στοῦ Ἐρωτῆ τὰ βῆσανα καὶ δὲ μορεὶ νὰ γλῶσσει.

γλῶμμα (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γλῶνη Ἦσα. εὐσθενεὶ ὄσιν.

γλῶντας Ἐπιγρ. ἀντί γλῶσσος βλλ.

γλῶνξ (ή) μ. κατὰ πληθ. γλῶξος βλλ.

γλωζίνια (ή) νεώτ. βοταν. ἄ. γλωζίνια βλλ.

γλωρεῖν Ἦσα. εἰρωζίνειν.

γλωρόν Ἦσα. εὐνομόν: πρὸς κληρόν.

γλώσσα (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἄπτ. γλῶττα, ἰων. κ. γλῶσσα πρὸς. ΕΜ 558,49 εἰς λαίφος... παρὰ τὸ λάφος λάφος καὶ λαίφος, ὡς γλώσσα γλῶσσα, τὸ ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ στόματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πλείστων ζῴων μυδιᾶς ἐκκίνητον ὄργανον, τὸ χρησὶμον ὡς ἀισθητήριον τῆς γεύσεως, ὡς ὄργανον τῆς λήψεως τῶν τροφῶν καὶ τῆς ἀρθρώσεως τῶν φθόγγων, κατ' Ἀριστ. ὡς τὸ τῶν κυνῶν ἀισθητήριον: Ὁδ.Γ 332 ἄλλ' ἔγωγε τὰμνετε μὲν γλώσσας κερφασθε δὲ οἶνον νεώτ. Ιστρ. πλέσσει σα γεωγραφικῇ ἢ λογιζομένουσα διὰ παθολογικοῦ λόγου μορφῆν ἀναλύουσα χάρτου· πτυχωτῆ - τριχωτῆ κλπ. 7) δημ. φρ. μὸς βῆκες ἡ γλώσσα μὴ σπασθῆ ἢ ἀπλᾶς μὸς βῆκε, ἡ γλώσσα (ἀνηθῆσαι) 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνθρ. ἡ γλώσσα ὡς ὄργανον τοῦ λόγου: Ἰλ.Α 249 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίαν βρέαν ἀδῆ, Εὐρ Ἰππ.62 ἡ γλώσσ' ὀμῶμοχ, ἡ δὲ φῆρν ἀνωμοτος, Ἰασκρ. II Α πολλοὶ γὰρ ἢ γλῶττα προτρεχεὶ τῆς διανοίας. 8) κ. ποιομ. μὴ προτρεχεὶ ἡ γλώσσα τῆς διανοίας: ἢ μὴ κομίζω γλῶτταν ἀναφῆρα προφορικῶς: Ἄνν.Κομμ.394 Σ σκεπτός ἐν διαφῆροις ἐξέπεμπε τὸ ποῖος περιαρθεῖν... καὶ γλῶτταν αὐτῷ ἐκεῖθεν κομίσαι 9) κ. νεώτ. κακὴ γλώσσα συνεκὸ. ὁ κακὰ λέγων, ὁ ὑβριστὴς, ὁ διαβολεὺς, συκοφαντὴς: Πίνδ.Π 4,283 ὄρανοις μὲν κακῶν γλῶσσων φασάνες ὄψος, Ἀθην.8,335 D Πολυκράτης... λόγων τε παινήλων καὶ κακῇ γλώσσᾳ 10) δημ. ὡμ. κατὰ πληθ. οἱ κακῆς γλώσσας οἱ κακοῦλογοι, οἱ διαβολοί: τὸ κορίτσι εἶνοι τίμο, μὴν ἀκούεις τῆς κακῆς γλώσσας; 11) μγν. φρ. ἀπὸ γλῶττης ἀπάσης ὑπὸ πάντων: Λιδά.Λόγ.1,192 καὶ νῦν ταῦτόν ἀπὸ γλῶττις ἀπάσης ἐστὶ λεγόμενον νεκικῆσαι τὸν Εὐρύστατον 12) ὡμ. φρ. βοῆς ἐπὶ γλώσσῃ ἐπὶ τῶν ἔνεκα δωροδοκίας ἢ καὶ ἔνεκα ἄλλου τινὸς ἐπιλήψιμου λόγου οἰωνώτων: Αἰσχ. Ἀγ.36 βοῆς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν ὡμ. κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ (ἐπὶ ὀμορᾶς οἰγῆς πρὸς. δημ. ὕδων τῇ γλώσσᾳ μου): Αἰσχ.ἀπ.307 ἐστὶ κάμοι κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ νεώτ. γλῶσσα λαμβάνουσα (ἢ ἀμαρτήνοσσα) τ' ἀληθῆ λέγει (ἐπὶ τῶν ἐκ παραδρομῆς τ' ἀληθῆ λεγόντων), ὡμ. φρ. δὲν εἶναι κύριος τῆς γλώσσῃς σου (εἶναι ἀμετροεπής) πρὸς. Αἰσχ.Πρ. 884 γλώσσης ἀκρατῆς), δημ. φρ. ἡ γλώσσα τοῦ

στόμαξί μῆλις ἢ φαρμάκι (ὁ λόγος αὐτοῦ ἡδύου, θέλγει ἢ εἶναι ἰαμὸν δηκτικῶς καὶ μικρολόγου). γλώσσα ποῦ κλέβει φαλλοῖς ἢ γλώσσα φαλλοῖς ἢ ῥοδῶν ἢ σαβῆ (ἐπὶ εὐλόγητων, ταχιδέων ἢ ὀπλῶς φλουρίων), - ἄς καταπιῶ τῇ γλώσσᾳ μου (ὡς ὀποφυγὴν ἐν εἴπω τὰ ὄσα ἐβει ἐν εἴπω, ὀδ. κ. ὡς ὑπομεινῶ. ὡμ. δὲακ τῇ γλώσσᾳ σου (οἶγα, ἀπόφυγε νὰ ἐκφρασθῆς), ὡμ. τοῦ δέθηκε ἡ γλώσσα (αἰσθῶ, ἐπὶ ὄψι νὰ ἐκφρασθῆ) κ. τοῦ δένεται ἡ γλώσσα (ἐξ Ἀμηνανῶν ἢ σατολῆς ὀδυνατεὶ νὰ ἐκφρασθῆ) κ. ἀντιθ. τοῦ λύθηκε ἡ γλώσσα (ἤρτο ἐκφραζόμενος ὡς κλητῆρῶν ἢ ἀνοκίονων ἢ μαρτυρῶν κτ.), - (ἐμῶλῆσις ἢ ἔβωλε μοιλῆς ἢ γλώσσᾳ μου) ἐβουρόνθην νοουθετεῖν, συμβουλεύειν εἰς μάτην, - ἔχει μακριὰ τὴ γλώσσα ἢ μὴ σπασθῆ - μὴ ὀργυιὰ γλώσσᾳ ἢ βγᾶξαι γλώσσᾳ (εἰ οἱ προσητῆς ὑβριστῆς, αὐθάδης), - βγᾶξω ἐνός τῇ γλώσσᾳ (ὡς ἔξαγγελλῆς τῆς γλώσσῃς νεοποιῶζω τινά, τὸν ἀνεγκλήω), - δῆγκασα τὴ γλώσσᾳ μου Ἰπαρακλέουσιν πρὸς αἰωνῆν ἰδίως πρὸς τοὺς κακὰ πρῶξόντας (ὡμ. κ. ἀρὸ ποῦ νὰ φῆς τὰ ἄσάρα ὡς, ποιομ. κἀλλία φησὶν γλώσσᾳ παρὰ κακία γλώσσᾳ, - τὰ δόντια τὰ ὄσως ὁ Θεός γινε, τὰ κρατῶν τῇ γλώσσᾳ (ἐπιδύλλεται μετρείσει), - ἡ γλώσσα κόκκαλα δὲν εχει καὶ κόκκαλα τασκῆ (ἢ παραστατικῶς περὶ τῆς δεινότητος τοῦ λόγου, ἰδίως τοῦ κατηγοροῦντος) 3) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. συνεκὸ. τὸ λέγειν, ὁ λόγος, ἡ ὁμιλία: Ἦσιόδ. Ἐργ.709 μὸς εὐθεθεσθαι γλώσσῃς χάριν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὰς ὀμιλίας), Αἰσχ.Πρ.329 γλώσσᾳ μεταφῆς ζῆμια προτρεπίσται, Σοφ. Ἀν.961 φεῦδων τὸν θεόν ἐν κερτορίῳ γλώσσας (ἐν βλασημίας), Ἀριστ.Πρ.547 νυνὶ θορρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασάνειξ (τομωκεῖ πᾶσαν τῆ γλώσσῃς τέχνην) 4) εἰδ. φρ. ἀπὸ γλώσσῃς μετ' εὐεβροστορίας: Οἰσῶν.83, Πίνδ.Ο 6,13 ἐν ἔμικ ἀπὸ γλώσσᾳ Ἀδραστος δᾶμνιν Οἰκείλιαν ποτ' ἐξ Ἀμφιάρηρον φλέγγεζατ 5) δημ. φρ. ἀπὸ γλώσσῃς ἢ ἀπὸ στόματος προφορικῶς: Ἦρ.1,123 ἐντενέκλειμενός οἱ ἀπὸ γλώσσῃς, διδόντα τὸν λαόν, Κίρρω ἐπεινεῖν 6) ὡμ. φρ. οὐκ ἀπὸ γλώσσῃς οὐξὶ κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ κατ' ἀληθείαν: Αἰσχ. Ἀγ.813 δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσῃς θεοὶ κλονέων, - φηφοῦς ἔβεντον ὡμ.φρ. μὴ διὰ γλώσσῃς οὐξὶ διὰ τοῦ λόγου: Εὐρ.Π.112 πέρας γὰρ οὐδὲν μὴ διὰ γλώσσῃς ἴδν, νεώτ. ἀσπῆρα - ἐπεικτικῶς - ἀνεμῆν ἡ γλώσσα (λόγοι αὐτοπαροί, ἐπεικτικῶς ἀνεμῆν) 4) μγν. ἡ γλώσσα τοῦ ταμείου ἢ διὰ λόγου κυρίως ὑπερρώσσις τοῦ δημοσίου ταμείου: Φιλῶστρ.ΒΙ Σοφ. 2,29 προσημότερος δὲ τὰς κατηγορίας δῶκον ἐπιστεῦθε ἢ βασιλείως τὴν τοῦ ταμείου γλῶτταν 5) μγρ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ εἰς τὸ λέγειν ἰσχυρὸς ῥήτωρ: Κρατῖν.923 ὡ μεγατῆ γλῶττα τῶν Ἐλληνίδων, Ἐπιγρ. Ἠρώδεωσ γλώσσων δὲ τί μιν καλέουσιν Ἀθηναίων 6) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον λέξεων καὶ ἐκφραστῶν, τὸ ὅπ' ὠριμομένων κόνων διαπερῶν, διερ μετὰχειρίζονται ἢ μετεπεξεργάζονται ὁ ὄνητικος εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος ἢ γενικῶτ. εἰς τὴν αὐτὴν ὀμάδα ἀθροῦσιν πρὸς προφορμῆν ἢ καὶ γραπτῆν πρὸς ἀλληλόως συνεννόησιν: Ὁδ.Γ 175 ἄλλῃ δ' ἄλλων γλώσσα μεμυγμένη, Ἦρ.1,57 ἴσαν οἱ Πελοποννησῆσ βαρβαρον γλώσσων ἴντες, αὐτ.9,16 Ἐλλάδος γλώσσων ἴντα (ὁμιλοῦντα τὴν Ἐλληνιστῆν), Αἰσχ.Πρ. 406 καὶ μὴ παρ' ἡμῶν Πελοπίδος γλώσσῃς ὀόθος ὀνηντιᾶς, Πάπ. γλώσσα ζενικῆ - ἢ Αἰγυπτιακῆ γλώσσα, νεώτ. ζῶσα γλώσσα (ἢ νῦν ὄπ' ἴσως λαοὶ λολομῆν), - γλώσσα νεκρά (ἢ καληθεῖσα ὄπε ἵσως τοῦ λαοῦ τινος, ἀλλ' ἦδη ἐκλινοῦσα καὶ σφραζομένη μόνον ἐν γραπτοῖς ὑμνημασί), - μνητρικῆ γλώσσα, - ἔθνικῆ γλώσσα, - διεθνικῆ γλώσσα, δημ. ἔχει ἡ μῆλις ἔθνης γλώσσας 7) εἰδ. ἢ

διάλεκτος, υποδιαφρεσις τῆς γλώσσης : Θουκ.3,112 **Διαριθε** γε γλώσσαν· ἴεντας Ἴ Έλληνας ὁμιλοῦντας τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, Δίων Χρ.1,315 **ἔδον** αὐτὰς τὰς ἄλλας γλώσσας μιγνύειν τὰς τῶν Ἑλλήνων, καὶ ποτὲ μὲν αἰολίζειν, ποτὲ δὲ διαρξίζειν, ποτὲ δὲ ἰαίειν ᾧ ἔδικται ᾧ ἰδιαίτερον γλωσσικὸν ἰδιώμα τὸ ἐν χρ. ὑπὸ κατοικίᾳ μικρὰς πτυχῆς, ἧται ὑποδιαφρεσις τις μιᾶς διαλέκτου : Αἰσχ.λο.564 γλώσσης αὐτῆν Φωκίδος μιμουμένην, Τριφιδωρ.η.Σχολ.Διών.Θρ.320 II ἡ **ἄφρις** διάλεκτος ὅφ' ἦν εἰσι γλώσσαι παλλαί : ᾧ νεώτ. γλωσσολ. καὶ ἐπέκτ. γεν. σύνολον ἐκφραστικῶν τρόπων, οἷον· φθόγγων, λέξεων, κινήσεων μελῶν τοῦ σώματος γραπτῶν ἢ μὴ σημείων, ἀντικειμένων συμβολικῶς λαμβανόμενων, συντελούμενων πρὸς συνειδητοσύνην τῶν ἀνθρώπων ἢ καὶ ζῴων τινῶν : **Βωβαί** γλώσσα, - ἡ γλώσσα τῶν τυφλῶν, - ἡ γλώσσα τῶν κωφῶν ἄλλων ᾧ νεώτ. κ. δημ. εἶδ. σύνολον συνήθως εὐαρισθῶν ἐκφραστικῶν τρόπων καταληπτῶν ὑπὸ ἄριστων ἰσχυρῶν ἀνθρώπων - **συνθηματικαὶ** - **μυστικαὶ** γλώσσαι ᾧ νεώτ. κ. δημ. γλώσσα τῶν ἀνδρῶν - τῶν **λουδοῦντων** βωβῆ συνθηματικῆ δι' ἀνάθεον συνειδησίας, ἰδικῶς ἐν χρ. ὑπὸ ἐρωτῶν ᾧ νεώτ. κ. δημ., ἰδιαίτερα μορφῆ ὀριζμένης γλώσσης παραλλάσσουσα τῶν ἀλλῶν μορφῶν τῆς αὐτῆς γλώσσης ὡς πρὸς τὰ φθογγολογικὰ, μορφολογικὰ, λεκτικὰ καὶ λοιπὰ γνωρίσματα : **γλώσσα καθαρεύουσα** - **ἀρχαῖουσα** - **δημώδης** ἢ **δημοτικῆ** - **μαλλιαρῆ** [σκαπτή] - **μικτῆ** ᾧ ἡ ὑπὸ ἄριστων κώλυον ἀνθρώπων λαλοῦμένη ἢ γραφομένη γλώσσα ἢ εἰς ὄρισμένον ἐπέγγελμα προσδιάζουσα γλώσσα πρὸλ. γλωσσικῶν ἰδιωμάτων : ποιητικῆ - νομικῆ - δικανικῆ - φιλοσοφικῆ - μαθηματικῆ γλώσσα ᾧ νεώτ. κ. δημ. μαριθὶ γλώσσα ἔχουσα, ἀπὸ ἀποφθεῖς ἔθρου, ὀριζομένη σφαιρικῶς γνωρίσματα : γλώσσα γλαφυρά - κομφή - πλουσία - λομπρά - ποητικῆ - ρέουσα - πτωχὴ - **τρανευή** - γλώσσα τοῦ πάθους πρὸλ. γλωσσικῶν ὀφθ. 7) κ. μον. κ. νεώτ. γραμμ. ἄ γλώσσημα βλ. ἀρχαῖος, ἀπρηχταίωμένη ἢ ἔξει λέξις χρήσουσα ἐπιμνηστικῶς : Ἀριστ. Πρ.1410 β, 12 αὶ μὲν οὖν γλώτται ἀγνώτες, τὰ δὲ κῆρι Τσην, αὐτῶν. Ποιητ. 1457 β, 4 λέγει δὲ κῆριον μὲν ὡς χρώνται ἕκαστοι, γλώτται δὲ ὡς ἔτεροι 8) μον. κ. νεώτ. εἶδ. ἐρημνεία λέξεων ἢ σχόλιον παρεγγραφόμενον εἰς τὸ κείμενον ἢ τὴν ὡς ἐν χειρογράφῳ ἢ βιβλίῳ ἐν γένει : Εὐστ.785,28 κῆππα κῆππα κατὰ γλώσσαν 9) μτγ. κ. μον. σινεῖδ. ἐν χρήσει εἰς ὀλίγων λαοῦ, ἔθνους ἰδίαν ἐαυτῷ χαλοῦντων γλώσσαν : Πά.Ίουδ.38 ὅπως αὐτῷ μόνῳ τῷ Ναβουχοδονόσορ λατρεύσασαι πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πάσαι αἱ γλώσσαι καὶ πάσαι αἱ φωναὶ αὐτῶν, Κορ.Ἀτ.4 ἐν ἡ. φουστὰ γὰρ ἐσάνταε Τούρκους καὶ ἄλλες γλώσσας πρὸλ. Σχολαε Περιπλ.15 ἐν δευτέρῳ τῷ ἔθνει γλώσσα ἧται στήματα τὰδε 10) νεώτ. εἶδ. ἢ κατὰ τὸν μεσοκῶνα ὑποδιαφρεσις ἰσορροπικοῦ τύπου περιλαμβανούσα ἰσότητος εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος ἀνήκοντας 11) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ ὁμοῖον κατὰ πρὸς γλώσσαν καὶ διὰ τὸ ἐχον σχῆμα γλώσσης : Γα.Χρ.Μορ.7,13 γλώσσα λάρυγγος (ἢ γλωττῆς, τὸ σαρκόδες ἐπίφραγμα τῆς τραχείας ὀρθήρας), Κἀ Πράξ.2,3 καὶ ὤφθησαν αὐτῶς διαμεριζόμενα γλώσσαι ὡσεὶ πορῶς, - πύρινα γλώσσα ἀνήκοντα ἀπὸ τοῦ δάσους, - θέρειψ ἢ φωτῆ καὶ οἱ γλώσσες τῆς γλίσσανε πιά τὰ διπλαῖα τὰ σπῆρα δημ. γλώσσα χαβιάρι 12) μον. κ. νεώτ. μικρὸν τεμαχίον καλάρου ἔξλου, μετάλλου, μεμβράνης ἢ ἄλλο μνεστικό μουσικὸν ὄργανον, ὅπερ δονοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἐμφωσμένου ἀέρος παράγει τὸν ἦχον, ἢ ἄ γλωττῆς : Αἰσχίν.3,229 οὗ τὴν γλώτταν ὡπερ τῶν αὐλῶν ἐάν τις

ἀπέλη, τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἐστίν 13) μτγ. μον., νεώτ. κ. δημ. γλώσσα γῆς ἐπιμήκης καὶ χλασιλῆ ἔκτασις γῆς, συνήθ. ἠμώδης, εἰσχωρούσα εἰς τὴν βλάσσαν ἄ. τανία γῆς : Ἀπ.Λιθ.121, δημ. ἡ γλώσσα τῆς Πηγῶν 14) μτγ. ράδος πολυμίχρον μετάλλου, οἷον χρυσοῦ ἢ ἀργύρου : Πά.Ἰουδ.7,2 διακόσια διδραχμα ἀργύρου, καὶ γλώσσον μίαν χρυσῆν πενήταχμα διδραχμῶν 15) Ἦα. ἐν τῇ μαθητῆ, σημεῖον ἐπὶ τοῦ ἡσάτος 16) εἶδ. γλωσσασπεδὲς λωρίον τῶν ὑποδημάτων, ἴμας τῶν ὑποδημάτων : Πλάτ.Κωμ.Σι.Κλήμ.Ἀλ.Στραμ.19,15 καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων τὰ μὲν ἄλλα αὐτοῖς ἄσθενεῖ καὶ διαρρεῖ, μόνη δὲ ἡ γλώσσα ὑπολείπεται πρὸλ. νεώτ. κ. δημ. γλώσσα ὑποδημάτων - παπουταῖο 17) νεώτ. κ. δημ. γλώσσα κώδωνος - καμπάνας κττ. δημ. συνθηστ. γλωσσῆς 18) νεώτ. ὀρχηκετ. κόρημα ἐν εἶδει γλώσσης ὄφως ὅπερ χωρίζετ. ἐν τῷ ἐχίνῳ φά 19) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος ἀνακίνουμένων πλατέων ἰχθύων 20) νεώτ. βοταν. ἕκαστον τῶν τριῶν τμημάτων τοῦ κάλυκος τοῦ φυτοῦ ἱριδος ἄ. γλωσσάριον 21) δημ. τὸ φυτὸν βέρουσκον βλλ. ἡ δασός ᾧ δημ. γλώσσα τοῦ ἀσφραῖο τὸ φυτὸν σκολεπένθριον βλλ. τὸ κοινόν, συνών. σπληνόχορτο, χρυσόχορτο, σκορπιδί ᾧ γλώσσα τοῦ διαβάλου τὸ φυτὸν ποῖνοστία βλλ. ἡ πολυχρωμῶς, συνών. φλόμος ἄ. σπλόκος, σπλόκος ᾧ γλώσσα ἡμερητὸ φυτὸν ἐλεψιφοσκὸς βλλ. ὁ αἰθιοπικὸς ᾧ γλώσσα τοῦ σκάλου τὸ φυτὸν βούγλωσσον τὸ ἰταλικόν. **γλωσσάκι** (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ γλώσσα ἢ μικρῶ γλώσσα, ἢ γλωσσίστα 2) συνήθ. κατὰ πληθ. γλωσσάκια γλωσσασοειδῆ παλαιότερον ἐν χρ. ποιητικῶν γυναικείων ἐνδυμάτων κατὰ τὰ ἄκρα **γλωσσάλλημα**-**στος** (τὸ) νεώτ. ἢ γλωσσολογία βλλ. **γλωσσάληα** (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ εἶναι τὴν γλώσσαν βλλ., ἢ φλουρία, πολυλογία Εὐρ.Μήδ.525 τὴν σὴν σταθάρων, ὡ γύναι, γλωσσάληα, Μηνσῆ 118 τὴν Ἀρεῖου θεαστῆν γλωσσάληα ἐφίμωναν 2) νεώτ. ἰατρ. ὄλαος πόνος τῆς γλώσσης. **γλωσσάληα** (τὸ) μτγ. ὁ λίαν γλωσσάληος βλλ. : Παλ.Φυσ.σπ.η.1,3186 γλωσσάληα ἄνδρα σφαινεῖ, **γλωσσάληκος** ἄ-ὄν νεώτ. ὁ ἰοδίων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλωσσάληαν βλλ. **γλωσσάληος**-ον μτγ. κ. νεώτ. κυρίως ὁ μέγχις ὄλαος τῆς γλώσσης λαλοῦν, ποῦ μιλᾷ ὡς ποῦ νά πνεῖσῃ ἡ γλώσσα τοῦ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πολυλόγος, φλώρος Πολυμδ.6,119,Φιλ.2,57) τοῦ γλωσσάληοτάτου μέρους τῆς Ἀλεξάνδρην πόλεως ᾧ ὁ δ-ὸ τοῦ λόγου ἐνακλῶν : Πλάουτ.Ηθ.ΣΙ.0 ἂν γλωσσάληῶ ἐμ μτγ. κ. νεώτ. ἔχω ὄλαος ἐν τῇ γλώσσῃ πρᾶγμα γλωσσάληαν βλλ. - Πολυμδ.4,185 γλωσσάληην λέγιστο δ' ἐν ἀπὶ τὸν κατὰ γλώτταν ἔλκων 2) μτγ. λαλῶ μέγχις ὄλαος τῆς γλώσσης, πολυλογῶ, φλωραῶ, μιλῶ ὡς ποῦ νά μὸ πνεῖσῃ ἡ γλώσσα : Γρηγ.Ναζ.Κωλ.2,313 Β αἰρετικαὶ γλωσσάληῶντες. **γλωσσαμύντωρας** (τὸ) δημ. γλωσσαμύντωρ βλλ. **γλωσσαμύντωρ**-ορος (τὸ) νεώτ. δημ.-ορας σκαπτικός ὁ τῆς γλώσσης ἀμυνόμενος, εἶδ. ὁ ὑπέριμος, ὀπεροσπιατής τῆς κοθαρεύσεως βλλ. **γλωσσαμύθρα**-**ακος** (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὁ ὄνθαρετῆς τῆς γλώσσης νόσος συνθηθῆς εἰς τοῦς χοίρους **γλωσσαρέος** (τὸ) δημ. θηλ.-οῦ μεγεθὺν ἐπιτακτικόν τοῦ γλωσσάδος βλλ. αὐθαδόστομος **γλωσσαργία** (ἡ) μτγ., ὅτι γλωσσάργια ἡ ἄργια ἢ ἀδρόνη α τῆς γλώσσης : Λουκ.Λεβ.19 σιωπῆ καὶ γλωσσάργια ἦν ἐπιθάλας 2) γλωσσάληα βλλ., ἡ φλουρία. **γλωσσαργος**-ον ὁ πολυλόγος, ὁ φλώρος, ὁ γλωσσάληος βλλ., πρὸλ. Ἦα. ἐσάμφορος, ταχὺλόλαος κ. Σουθῆ γλωσσάληος ἦθος, ἀντὶ τοῦ ταχὺ καὶ ατωμύλον ᾧ Πινδ.Πορθ.ἀν.

13 β, 67 τέγανον [γλώ]σσαρρον άφύρον, Διον.Χρ. 47.16 τήν άπόδω γλώσσαργον φασιν οι ποιηταί.

γλωσσαργυά -έμ μιν. γλωσσαργυά βλλ. άργολογύ : Γολυδ.4,185.

γλωσσαρί [τό] δημ. κ. γλωσσαρί κ. γλωσσαρίά τό φυτόν αερικόβη βλλ. ή γλώσσα.

γλωσσαρίον [τό] μιν. μον. κ. νεώτ. όποκορ. τού γλώσσα βλλ.7 κ. 8 : Γολ.12,149 ότι παροφύσει ύπ άκροισ τοίς κορυμβόισ ποιείται γλωσσαρίον 2) Πάπ. είδος κοχλιορίου ή οσπιδος γλωσσαρίοδος χειρουργικό έργολογίου : Πάπ. γλωσσαρία χρυσά 3) μον. κ. νεώτ. κυρίως σιναγωγή γλωσσών, ήτοι τών έρμηνευμάτων κειμένων, όδ γενικότ. συλλογή άπαρακωμένων ή άνωστων λέξεων || συλλογή λέξεων γλώσσας τής ή διαλέκτου αύτής τού Ήπειρωτικόν-Κισκόν γλωσσαρίον || σύντομον λεξικόν : γλωσσαρίον έλληνορωσικόν 4) νεώτ. βοταν. είκασιον τών τμημάτων τού κάλυκος τού φυτού ίριδος ή γλώσσα.

γλώσσας [ό] δημ., όηλ. γλωσσά, ούδ. άδικό ή άφικό ό τής γλώσσας ακρατής, ό λίσαν πολύλογος, ό φλωσσός 2) ό αυδόθης, ό υβριστής.

γλώσσασις-ίος [ό] ΕΜ 235,39 εό τή γλώσσος οίαν άσπίδι και προβάλλο κερνημένον, ύπερασπίζόμενος τή εσφραδεία, εκ μεταφοράς τών πολεμουύτων ε.

γλωσσακτομή [ή] νεώτ. Ισπρ. ή εκτομή τμήματος ή κ. ολοκλήρου τής γλώσσας.

γλωσσαπυλωττιδικός-ή-όν νεώτ. άνατρ. ό άνήκων ή προσφύμενος επί τού όπισθεν μέρους τής γλώσσας πρός τήν επηλωττιδα γλωσσαπυλωττιδικάι πτυχάι [τριεις έπιμήκεις πτυχάι τού βλεπόνου άμέρους τής γλώσσας], γλωσσαπυλωττιδικά βοθρία [δύο όδωδή κοιλώματα σχηματιζόμενα μειοσύ τών γλωσσαπυλωττιδικών πτυχών].

γλωσσάω δημ. όμβ. πολυλόγος, φλωσσός, ίδίως λέγω πολλά και εύδόθης 2) μέ άντιλέγω άνοιδός, ύβρίζω : γλωσσάει ώς και τή μάνα τής.

γλωσσάω -ασις [τό] κ. μον. κ. νεώτ. όλις σιμη βέλος, λέγεις, κόμακας κτ. : Αισχ. ύπ 152 κόμακας δ' εσι γλωσσάω διπλούν 2) μιν. μον. κ. νεώτ. ή γλώσσα βλλ.7 ήτοι λέξις άσυνήθης, άπαρακωμένη ή ξενότροπος, άγρατος, έρμηνεύς κρησίου : Μ' Άντων.4,33 αι πάσαι συνθέσις λέξις γλωσσάωτα νών 3) μιν., μον κ. νεώτ. ή πρόσ έρμηνείαν άσυνήθους λέξεως υπό ομοί οστού ή λεξοκογράφου καταθείσαι λέξις : Κοινικόν 18,15.

γλωσσασματίας [ό] μιν. όδολόχος, φλωσσός, πολυλόγος, λόλος, όημ. γλωσσάς : Ίωσ.Τιναί.80 ήδει γάρ αύτόν γλωσσασματιαν και αισχ.οίαν

γλωσσασματίας μιν. κ. μον., άτι. γλωττιματίας φλωσσά, όδολόχος : Ίωσ.Τιναί.9 Α ως δε οίκ ένεδίον γλωσσασματιών ό άλαζών 2) μέσ -ίζομαι επί ζώνη ή άσύνων, προσκείμεν ανδρωσιν γλώσσα, λαλίον, όμολό άνδρωσιν : Ευστ Πομπ. 134,22 όνος.. γλωττιμασιαστας κατ' άνδρωσιν έπιστροφήν έκατ τήν έξ άκροσάως.

γλωσσασματικός-ή-όν μιν. κ. νεώτ. επί λέξεων, φράσεων κτ., ό έχων άπαρακωμένη ή επηκωσάζουσαν ή ξενικήν μορφήν : Γολ.12,32ε τροσικαίς άνώμασι και γλωσσασματικός βλλ. Σχολ.Διον.Θρ.739,27 *γλωσσασματικαί λέξις είναν αι έπηκωσάζουσαι, ταυτέστι αι καθ' εκάστην γλώσσην ή πάλη ίδιαι πτες λέξις : βλλ. γλώσσων 2η.

γλωσσασματικός έπίρρ. μιν. εν είδει γλωσσώματος βλλ.λ. 2) κ. 3) : Τιμ.Άε 2

γλωσσά [ή] δημ. φλωσρία, φληνάφρα 2) κακόλογος ή κακογλώσσος, καταλάλα βλλ. κακογλώσσά || αυδόθετα, άνάθετα ή γλώσσα.

γλωσσαίζω δημ. λαμβάνω διά τής γλώσσας γεύομαι, δοκιμαζομαι, θέτω εις τό στόμα βλλ. δονατίω : φρ. φημί άξ γλωσσαίζωι ίούτε τό δο-

κιμάζει καν' ή συνεκδ. επί ζώνη, τράμα, βόσκω : πήγαινε τής γίδες εν γλωσσαίωσιν από έσπασμένα. 2) τό παθ. τροποροφούσιν είναι π άνεκτον εις τήν γλώσσαν : έρριξες πολύ δάκρυ - πιπέρι - λάδι στό φαί και δέν γλωσσαίζεται, - είναι πολύ κοφτά τό φαί και δέν γλωσσαίζεται.

3) είμαι άβυρόστατος, κακολόγος, αυδόθετος, γλωσσάω, κακολόγώ, αυδόθετώ : ή γλωσσαίζεις τώσιν ώρα : βρβλ. γλωσσαίω.

γλωσσαίδια [ή] δημ. πών γλωσσαίδοδς όπτικείμενον || ίδίως τό γλωσσάίο βλλ.7 κ. 8).

γλωσσαίδηον [τό] μιν., μον., νεώτ. κ. δημ., άτι. γλωττιδών, όποκορ. τού γλώσσα κ. γλωττις πόν τό προσέξον οίονει ή γλώσσα, γλωσσαίδηος προεξή, όπόφωσις, παρρηϊά : Δημητ.Πεν. Έρσακ.80 γλωττιδών μικρών, Καρκά. Α Πύρρ. γλωσσαίδη, κρημαμένο από τό σίνγερα 2) είδ. επί ύποφάρυγγος γλωσσαίδηον όργάνων ή ό. άπτικείμενον, οίον ή γλώσσα τού αυλού ή άλλων πνευστών μουσικών όργάνων : Ζηνοδ.5,65 γλωσσαίδηον κτών εν αυλάις, - τό γλωσσάίο τής φλογόρας 3) κατ' ήληθ, ό βλαστοί τής κρήδης : Άπειρος.10,29 βλάστει κρήδη βεδρεγμένη και βλασθήσασα και περρηγμένη μετά τών γλωσσαίδηον 4) νεώτ. κ.δημ. ή κρουστική τών κωδώνων ράβδος ή κλωσάτι κ. γλώσσα : Σολωμ. Λάμπρ.19,30,2 γλάην, γλάην παράδερνε | μέ τό γλωσσάια 5) δημ. ή βελώνη τού ζυγού, ή γλωττις βλλ.6) 6) νεώτ. μικρά προεξή επί μεταλλικών όπτικείμενων, οίον αι επί τού κάλυκος σφραγισσάται, τό βλάμη εντός τού φουγιού 7) νεώτ. ήλαττωμένον κατά τό πάχος όνορ σαινιδος εισερχόμενον εντός άνισοτήλου έντομής ώλιξης σαινιδος 8) δημ. μέρος τού κλειθριου, ούδ τό άκρον εισερχόμενον εις τήν βελανοδόνκη κνήμη τήν ύβραν ή βόλιονος 9) μον. κ. δημ. γοργαρεύων επηλωττις δ' σταφυλίτης : Κορ. Άτ.4,82 εν' λ. 10) δημ. ή κλεπορσις τού γυμνασίου αυλού 11) νεώτ. ζωολ. προσημιακή βαθις ή πορφή τών άνοδόντων μαλακίων 12) νεώτ. βοταν. εκάστη τών μικρών φυλλοδόων ή τροχοδόων όποφώσεων των επί τής όπτης (τής όπισθεν) έπιφανείας τών φύλλων φυτών πινωσ ή γλωττις

γλωσσαίδοκρανον [τό] νεώτ. νομ. κάλυμμα τού γλωσσίου βλλ. ημνιαίου ητεβέλοτου.

γλωσσικός-ή-όν μιν. νεώτ. κ. δημ. ό τής γλώσσας, ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν γλώσσαν ώς μέλος τού άνδρωσινου σώματος : γλωσσικοί μουσ. γλωσσικόν νεβρον 2) ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν γλώσσαν ώς μέσον έμφράσεως οικέφην και συνενωσάσεως τών άνδρωσιν : γλωσσική όμφυλτα ή οικονίγεια ή γλωσσικός κλάδος || τό όηλ. γλωσσική ώς ούα, ή περί τήν έρευνην τής γλώσσας πραγματευομένη επιστήμη ή γλωσσολογία || τό όρα, γλωσσικός ώς όσα, ό περί τήν έρευνην τών τής γλώσσας βλλ.6) όσολογίμενος οίον ό γλωσσολόγος, ό γλωσσαίδηος

γλωσσικός έπίρρ. νεώτ. κατά τήν γλώσσαν, εν άκροσφ. σπεικός πρός τήν γλώσσαν : κείμενον γλωσσικός ακατάστατον.

γλωσσίνη [ή] νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων.

γλωσσίς-ίος [ή] κ. μον. κ. νεώτ. άτι. γλωττις τό στόμον τού λάρυγγος, όπερ φράσεται υπό τής επηλωττιδος κατά τήν κατάσσην : Γολ.Κρ. Μορ.7,13 2) τό στόμον πνευστού μουσικού όργάνου, οίον αυλού, σάλπιγγος, εν ό τού παρόντων τών ήτων λεπτόν τεμαχίδιον κάλυμμα ή μετάλλου : Λοικ. Αρμ.1 έρμηνεία τής γλώσσαίδια λεπτόν τι και έμμελέα, και όσοβέλλειν τοίς δοκτύλοισ ελαφώς Πρωτ.Πνευμ.1,16 γλωσσίς σάλπιγγος 3) μιν. λαρύν, ήως τών όποδύρητων : Φρον.208,1ω.Αυδ. Μορ.2,13 (ό διάδωλιμα 4) είδος πνύου, αυθ. ή τυγής : Άριστ.Ζ.597 β,20 και ή γλωττις, γλωτταν

εξαγομένη έχουσα μέχρι πάρος 3) νεώτ. φυλοθετής απόφραξις κατά την βάση του πλατύματου των φύλλων όργανοειδών πικν και ά φυτών 6) νεώτ. τό δεικνών την Ισσοροσίαν βέλαις του (γυού και του στατήρος, δημ. γλωσσιστί 7) νεώτ. άνατ. γλωσσίς του πνεύματος τό προς τό κάτω προέκον όκρον του άνω λοβού του άριστερού πνεύματος ά. γλωσσοειδής λόδος 8) γλωσσίς σκώληκος έν τών τεσσάρων λοβίων του άνω ακώληκος της παρεγκεφαλίδος 9) όμ. γλωσσίς κάτω γνάθου όξύ και λεπτόν πετάλιον, εις τό προέχον γνοσίαιον τμήμα της κάτω γνάθου.

γλωσσίτης (ό) δημ. αντί ή γλωσσίτις βλλ. 2) ή γλωσσογλία βλλ.: φρ. τόν έπισσο ά γλωσσίτης, **γλωσσίτις-ιδος** (ή) νεώτ. Ιατρ. νόσημα της γλώσσης καθ ό παρατηρείται έπιπολία ή βροχίτι φλεγμονή ταύτης: γλωσσίτις άνατίμωμοια **γλωσσίτα** (ή) δημ. όποικος. του γλώσσα μικρά γλώσσα 2) μτφ. άδύρωτος, ίδιος γνή φλώρος, κακολόγος και εύδοδος πρβλ. γλώσσα: σου είναι μια γλωσσίτα, ό Θεός να σε φυλάξ.

γλωσσόβλανος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος σκώληκων. **γλωσσόβλημα** (τό) δημ. τό διά της γλώσσης βόλλειν 1 κ. μτφ ή κατηγορία, κακολογία.

γλωσσοβλία (ή) δημ. ά. κακογλωσσία βλλ. **γλωσσοβλώ-σω** δημ. βόλλω, κτυπά διά της γλώσσης: γλωσσοβλώσει τά σάλια του 2) μτφ κατηγορώ, κακολογώ ά. κακογλώσσειω

γλωσσογάτωρ-ορος (ό) ό διά της γλώσσης ήν γαστρον πλήρωσ, ήτοι ό διά της διηγήσεως βύθων κττ τρεπόμενος, ζών: Κωμ.Παολ.2,108

γλωσσογνώσις (ή) νεώτ. ή έπιστημονική και έν δεικτική γνώσις της γλώσσης και τών κατ' αυτήν **γλωσσογνώστης** (ό) νεώτ. κ. δημ. ό έπιστάμενος καλής γλώσσόν τινα, ό περί αυτήν έπιστημονικός ασχολούμενος 2) νεώτ. ό γλωσσαργής βλλ.

γλωσσογονία (ή) νεώτ. ή γένεσις της γλώσσης και ή περί ταύτης θεωρία

γλωσσογονικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις την γλωσσογονίαν βλλ.

γλωσσογραφία (ή) νεώτ. τό γράφειν και τό έρμηνείει γλώσσα βλλ.7), ήτοι λέξεις άσυνήθεις άπρηχαιωμένους, ξενικάς και διαμερινεύτους 2) προμπίτεια περί της γλώσσης και τών προβλημάτων αυτής 3) ειδ. άνατ. περιγραφή της γλώσσης ως μέλους του σώματος και όργάνου της γλώσσης, του λόγου κλπ

γλωσσογραφικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκειν ή άναφερόμενος εις την γλωσσογραφίαν βλλ

γλωσσογραφικός έπίρρ. νεώτ. έν άναφορή προς την γλωσσογραφίαν βλλ.

γλωσσογράφος (ό) μτγν. κ. νεώτ. ό γράφων γλώσσα βλλ.7) κ. δι ήτοι ό σημειών και έρμηνεύων άσυνήθεις, άπρηχαιωμένους ή ξενικάς ή διαμερινεύτους λέξεις: Στραδ.13,1,19 ό γλωσσογράφος κληθείς Νεοπτόλεμος 8'Αθην.3,114 Β και ό γλωσσογράφος δε άρτων όνόματα καταλέγουσι 2) νεώτ. ειδ. νομ., συνήθ. κατά πληθ. οι κοτό 2) τών μεσοίων έρμηνευταί και σχολιασταί χωρίων του Ρωμαιοκού δικαίου, τάρχεις τών μεσοίων ιδίως έν Ιταλία εϋδομηγίσσα [glossatores].

γλωσσοδεξιότητος όνο μαν. ό έξων εκκομμένον τό δεξιόν της γλώσσης: Μάξ. Ομ 185.

γλωσσοδέρνω δημ. βίρω διά της γλώσσης κ. μτφ. κακολογώ, ύβρίζω πρβλ. γλωσσοβλώ: μίν τόν γλωσσοδέρνωσιν 9) μνθ. φλωρώ, κακολογώ, ύβρίζω κττ.: άκου την πώς γλωσσοδέρνει 2) τό παθ. έν άλληλοπαθεί σου. ύβρίζω όλων και ύβρίζομαι άπ' αυτό έν συννεξ'α: κώθε πρωί γλωσσοδέρνονταί όλαι τους στην αύλή **γλωσσοδότης** (ό) νεώτ. κ. δημ. δεσμός, παρολις της γλώσσης ή άλλη πάθησις συνεπά-

γουσα δυσχερείαν περί την άδρωσιον του λόγου 2) μτφ. έν φρ. τόν νίδει γλωσσοδέτης ή πορθ, τό πρέπον αυηθ' 3) λεκτική ποιηδιά ζυοικλούμένη έκ σεπρός προοδευτικώς δυσκολωτέρων λέξεων, συνήθως πελοσμένους, άς ό άσκόμμενος προσπαθεί να προφέρει άκεραίασ ό έπιπροχόδην ολον τό: άσπρη πέτρα ξέτασπρη, ά. γλωσσοδότης, καθαρολώσσομα.

γλωσσοδέτις (τό) δημ. ό γλωσσοδέτης βλλ. **γλωσσοδιδάκτωρ-ορος** (ό) νεώτ. ό της γλώσσης διδάσκαλος, ό περί την γλώσσαν σοφός, **γλωσσοδιδασκαλικός-ή-όν** νεώτ. ό άνήκειν ή άναφερόμενος εις γλωσσοδιδάσκαλον.

γλωσσοδιδασκαλος (ό) νεώτ. ό διδάσκαλος της γλώσσης ή γλωσσών.

γλωσσοβίης (ό) νεώτ. ό μετ' ειδημοσύνης έρευνών τά μιάσ τινας ζώσις ή κερκός γλώσσης (ζητήματ' συγγ. γλωσσολόγος.

γλωσσοδύνη (ή) νεώτ. Ιατρ. ή γλωσσωδυνία βλλ. **γλωσσοδυνία** (ή) νεώτ. Ιατρ. έσφ. γρ. του γλωσσωδυνία βλλ.

γλωσσοειδής-οός-ές κ. νεώτ., άττ. γλωττοειδής ό έχων σχήμα γλώσσης βλλ.1), ό όμοιος προς γλώσσαν: Άριστ.Ζ1 526 h, 34 μεταξύ δε τών όδόντων σαρκίον γλωττοειδές, Δισκ 2,216 θυλάκια γλωσσοειδή, - γλωσσοειδές κόσμημα.

γλωσσοειδής έπίρρ. μαν. κ. νεώτ. έν σχηματι όμοιζόντι προς γλώσσαν βλλ.1): 'Ιώ.Φωκ. Έμφρ. Άγ.Τόν.4 έκ του Λιβάνων λεπτόν βόχων κεντρ-χόμενον γλωσσοειδώς έμφέρεται.

γλωσσοελευστηριός-ια-ιον νεώτ. ό έλκειν την γλώσσαν 8) ειδ. Ιατρ. γλωσσοελευστηριός λαδίς ή χρυσός προς συγκράτησιν της γλώσσης κατά την χωροσφύρσιν, ά. γλωσσοκάτοχον.

γλωσσοθήριον (τό) νεώτ. ποικίλ. γένος θηλαστικών άρνιόντων μ. έν άπολιθώσει.

γλωσσοθίμων-ονος-ον νεώτ. ό γνώσις, ό κότοχος της γλώσσης.

γλωσσοκαβαριότης (ό) νεώτ. ανωπτικώς, ό καθαρίζων, άποκοθίζων ή έν έλληνικήν γλώσσαν.

γλωσσοκάνων-ονος (ό) νεώτ. γλωσσικός κώνων. **γλωσσοκάτοχος-ον** μτγν. κ. νεώτ. ό κατέχων, κρατών ήρεμον την γλώσσαν 8) ειδ. Ιατρ. γλωσσοκάτοχος ως ούσ. ή γλωσσοελευστ' κ' ή βλλ. λαβίς, ά. γλωσσολαβή: 'Ηλ.δ. ός ρ. π. Ορεθ 44,14,13.

γλωσσοκλήη (ή) νεώτ. Ιατρ. ή πρόπτιμος της γλώσσης έκτός του στόματος.

γλωσσοκλήκομος (ή) -κόμπος (ό) λ. κομ. ό γλώσση και κόμπος κ. πλάν, ό έν ζήτων να θέληθ ό-ά κομποται ως γλώσσης: Κωμ. Άδελφ. Εδ.

γλωσσοκομής (ό) κ. νεώτ. κωδίων, θήκη, έν ή έφαλόσσοντο αι γλωσσοειδές ήτοι τά στόμια τών αυλών ή άλλων μουσικών όργάνων: 'Ησ. ά έν φ. ό σάλτησ άπερίθεσιν τās γλωσσοδ'ας: Λύσιπ η Πολυδ.10,153 σάοτις αύλοίς όρμηφ και γλωττοκομείω 8) μτγν. έν κωδίων, πύξις, θήκη πρβλ. Έλλ.δδ π.Φωτ Β θλ. 532 ά ετό γλωσσοκομειον κυρώσ μέν έσπ τό άγγείον, ό τας αύλητικας ύποδέχεται. γλωσσος όί δε νυν κατοχόμενοι και επί τών έτερα δεχομένων έθισαι ήν λέξις ν: Πάν. 2) μτγν. χειρουργικόν έργολεγιον, είδος έπιμύκτου κ βωτιου χροσιν προς συγκράτησιν έν άκίνησι των έξηθρωμένων ή κατογοτων μελών: 'Ηλιόδ. χε ρ η Ορε θ 49 20 3) 'Ησ. ε'το γυναικείον υϊόσιον: Έδθ.α.142.

γλωσσόκομον (τό) μτγν., άττ. γλωττόκομον κωδιστ. ονη, πύξις, ά. γλωσσοκομείον βλλ.: Άπολλδ Κορ.7 8) ειδ. χρηματοικιδίον, ταμείον, βαλάντ.ον, κενερί: Κδ 'Ιω.7,6 ότι κλέπτης ήν, και τό γλωσσόκομον είχε και τό βαλλόμενα έθόσταζεν 2) αντί κωδιστ. βλλ.: Πδ Βασ.2,6,11 και εκάθισεν εκεί γλωσσόκομον Κυρίου (δ.γρ. κωδ

τός: 3) υποδοίσεις, τμήμα οδραμικού όργάνου: "Μόνον Πνευμ. 142 4) κλωδός, φυλακή: Λογγίν. 44,5 φυλής γλωττόκομος, και κοινών. . δεσμομήτορας 5) πέφτερον, νεφροθήκη, σεντόνιο: "Μα. ε' σαρφός Έλλην τών κειμένων»: Θεοδώρ. "Εκκλ. 1στ. 3 έν γλωσσόκομω κείμενος έκομήσθη. **γλωσσόκομος** (ο) ιμην. τὸ γλωσσόκομο (βλ. 1) κ. 2' Ζωζαρ. 442 ε' γλωσσόκομος βολάντων ή Έλληνη βήκη 3) ε' ιδ. σαρκοφάγος: "Επιτρ. **γλωσσόκομιδιάζω** δημ. δοκιμάζω δυσχέρειαν περί τόν χειρισμόν τής γλώσσας μου, άδυνατώ νά διηλιθώ ή νά προφέρω τάς λέξεις εύχεράς, τραυλίζω, φευδίζω: γλωσσόκομιάζει όμα μιλά με τόν προϊστάμενό του' 2) συνήθ. μτφ. έκφραζόμαι περί τινος πράγματος άσφωδώς, άορίστως, καί διά περιστροφών, άποσιωπών, προσπαθών ν' άποσιωπήσω: κατέ ειχε νά πει, άλλα γλωσσόκομιόμην. **γλωσσόκομο** (τὸ) δημ. ή ποῦς καί τουργίας τής γλώσσας, σιωπή: φρ. τὸ γλωσσόκομο τόν έπισσε (δέν άμύλησε ή σιωπήσεν σιωπώδως). **γλωσσόκοπάνα** (ή) δημ. σιωπή, έπί γυναικός, ή λίαν πολύλογος, φιλόλογος, αυθάδης, αναδής: Βλαχού. Προπ. 11, 15 έπισσε αυτός ό λόγος ξαφνικός ανάμεσα στις γλωσσόκοπάνες, πρὸλ γλωσσού. **γλωσσόκοπανίζω** δημ κ. γλωσσόκοπανώ βλ. 1. **γλωσσόκοπανίζω** δημ. κ. γλωσσόκοπανίζω όμιλών, άγορεύων, νοθεύων πολυλογώ, φιλοσώρ, άόλοσώ: τί γλωσσόκοπάεις αύτό τὸ πνυ άρα; 2) μετ' άστ. λέγω πολλά κατά πνυ τόν κακολογώ, έκστομίζω συνεχώς όβρεις: γλωσσόκοπανέι: όλη τή γενιόντά: πρὸλ γλωσσόκοπάνα. **γλωσσόκοπία** (ή) νεώτ. Ιατρ. ή κοπή τής γλώσσας. **γλωσσόκοπία** (ή) δημ. πολυλογία, φιλοσώρ 2) αυθάδεια, άδύρωστομα 2) Ιατρ. κακολογία. **γλωσσόκοπώ** -έω μον., νεώτ. δημ. -άω κόπη, τέμνω τήν γλώσσα, γλωσσότομώ' 2) παθ. γλωσσόκομομαι άφίσταμαι άπακομώ τής γλώσσας: Ζαχαρ. Πάπ. Διάλογ. 3, 32 τών δια τήν όρθόδοξον πιστιν γλωσσόκοπηθέντων' 2) δημ. -άω όμιλών, ρητορεύων, νοθεύων πολυλογώ, φιλοσώρ' 3) κακολογώ όβρίζω ή γλωσσόκοπανώ βλ. 1. **γλωσσόκρατῶ** -έω είμαι έγκρατής τής γλώσσας, κύριος τής γλώσσας μου, σιωπώ: Θησ Στεφ. έν λ. **γλωσσόκτόνος** (ο) ι νεώτ. μτφ. ό σιωπέι κτείνω ήτοι ό διαφθειρόν τήν γλώσσα. **γλωσσολαβία** (ή) νεώτ. κ. γλωσσολαβίς Ιατρικών έργασιών πρὸς συγκράτησιν τής γλώσσας & γλωσσολεκτικῆς κοβίς, γλωσσόκοτομα. **γλωσσολαβίς** -ίδος (ή) νεώτ. γλωσσολαβία βλ. 1. **γλωσσολαλία** (ή) νεώτ. τὸ λαλείν πολλές γλώσσας 2) είδ. έκκλ. τὸ έπιπροσώπιασ τοῦ "Αγ. Πνεύματος σίγησις δοθέν τῷ "Αποστόλῳ τοῦ "Ισααύ χάρματι τοῦ λαλείν πολλάς πρότερον αύτοῖς άγνώστους γλώσσας. **γλωσσολάλας** (ο) ι νεώτ. ό κολών πολλές γλώσσας, ό έχων τὸ χάρισμα τής γλωσσολαλίας βλ. 1. **γλωσσολογία** (ή) ιμην. νεώτ. κ. δημ. ή περί τήν γλώσσα-ν ή γεν. τὰς γλώσσας έπιστήμη ή γλωσσική: Προκ. έν Clav. Απει. 9, 92. **γλωσσολογικά** έπίρρ. δημ γλωσσολογικός βλ. 1. **γλωσσολογικός** -ή-όν νεώτ κ. δημ. ό αντίκειν ή άναπερόμενος εἰς τήν γλωσσολογίαν **γλωσσολογικός** έπίρρ. νεώτ. έν άναφορῇ πρὸς τήν γλωσσολογίαν, από γλωσσολογικής άπόφως ή κατά τούς νόμους καί τήν κορίσματα τής γλωσσολογίας: ή έτυμολογία τής λέξεως είναι γλωσσολογικός έσφαλμέν. **γλωσσολογίαν** (τὸ) νεώτ. έπίτομον λεξικόν γλώσσας τινός, γλωσσόφρον 2) λέξιλόγιον. **γλωσσολόγος** (ο) ι νεώτ. κ. δημ. ό έπιστημολογικός μελετῶν καί έρευνῶν τήν γλώσσα, ό περι

τήν γλωσσολογίαν βλ. 1. **γλωσσολογικός** ό γλωσσολογικός γλωσσικός: Δραγ. "Οα. Ζωντ. 23 ούτε είναι άνάγκη νά γίνη κανείς γλωσσολόγος γιά νά είσαι δημοτικιστής. **γλωσσολογῶ** -έω νεώτ. όδοιολογέμαι περί τήν γλωσσολογίαν βλ. 1. **γλωσσολύτης** (ο) ι νεώτ. κ. δημ. ά κατ' άνθρ. έκφρ. άλλ. έν όμ. σημ. γλωσσολύτης βλ. 1. 3. **γλωσσολύθεια** (ή) νεώτ. ή ιδιότης τὸν γλωσσολογού, ό γινώσκων πολλές γλώσσας. **γλωσσολυθής** -ός-ές νεώτ. ό μωβόν, ό γινώσκων, ό κολών ξένων γλώσσας: ά. πολυήλωσος. **γλωσσομανία** (ή) ιμην. κ. νεώτ. ή μανία, τὸ άγαλιώτων καί άκράτητων τής γλώσσας ή περί τὸ λέγειν αυθάδεια, κακολογία: Τασιαν. 144 Α παραπτύσμενος τήν έντυπον τών όρσιων αύτῶ γλωσσουμανίαν' 2) νεώτ. κ. τὸ υπερβαλλόντως σιωπέι μετά μονίας συζήτησιν, διαφέρεσθαι, γκωμαστεῖν περί γλώσσας, ίδιως τής "Ελληνικής. **γλωσσομανής** -ός-ές νεώτ. ό υπερβαλλόντως σιωπέι μονακός διαφερόμενος συζήτων περί γλώσσας, ίδιως τής "Ελληνικής. **γλωσσόμετρον** (τὸ) νεώτ. μελλοσοκομικό όργανον τήσμον πρὸς μέτρησιν τής προσκομίδος τών μελλόντων. **γλωσσόμετης** (ο) ι νεώτ. ό μινών τήν γλώσσα, ό μεταχειρίζομενος γλωσσικά στοιχεία διαφθών έποχών ή διαλέκτων μιάς καί τής αύτῆς γλώσσας, σίον τής άρχαίας έλληνικής, μεσαιωνικής κ. δημοτικής ή καί έξ άλλων γλωσσών. **γλωσσομμία** (ή) νεώτ. ή μίξις στοιχίων έξ διαφθών γλωσσών ή κ. έκ διαφθών περιόδων ή διαλέκτων γλώσσας τινός. **γλωσσονομία** (ή) νεώτ. οί νόμοι ήτοι κανόνες οἱ ρυθμιζόντες τήν γλώσσα. **γλωσσονομικός** -ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναπερόμενος εἰς τήν γλωσσονομίαν. **γλωσσονόμος** (ο) ι νεώτ. ό κανονίζων ή άξιων νὸ κοινοῦ τὰς τής γλώσσας. **γλωσσόοδεια** (ή) νεώτ. Ιατρ. πάσα πάθης, νόσημα τής γλώσσας. **γλωσσόοδη** (ή) ιμην. κ. νεώτ. είδος φωμάτρου: "Ια. Χρυσ. ά. 463 ώπερ τινι γλωσσόοδῷ τῷ συμφορῶ κατεχόμενοι, βοθητάτων παρέουσι ησυχίαν' 2) νεώτ. μτφ. οἷο τῶ σιωπέι δεσμεύουσα τήν λολύον, πρβλ. γλωσσόοδέτης, γλωσσόκομο. **γλωσσόοπίλατος** -ος νεώτ. βροχίαν. έπί φυτῶν, ό έχων γλωσσόοπιδά, παικνοειδή πέλατα. **γλωσσόοπτρα** (ή) ιμην. είδος έμβρωπικού ήμυπολιτισμόν λίδου κατά τήν χρονίον άμύση πρὸς άνθρωπίνην γλώσσα: Πλιν. 3', 10, 99. **γλωσσόοπτρον** (τὸ) νεώτ. όδούς Ιχθύος άποντίωνος κ. έν όπλοιδώσει. **γλωσσόοπάτης** (ο) ι νεώτ. κ. δημ. όπλ. γλωσσόοπάτρια ή πλάτων τήν γλώσσα, ό δοκιμάς ή άδοκιμάς πλουτικῶν τὸ λεπτικόν τής γλώσσας διά νέων λέξεων ή τρόπων έκφράσεως. **γλωσσόοπλαστία** (ή) νεώτ. τὸ πλάττειν διαμορφών τήν γλώσσα, ή δημιουργία νέων λέξεων καί τύπων. **γλωσσόοπλαστικός** -ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναπερόμενος ή ό σχετικός εἰς τήν γλωσσόοπλαστίαν βλ. 1 ή εἰς τόν γλωσσόοπλαστίν βλ. 1. **γλωσσόοπληγία** (ή) νεώτ. Ιατρ. μερική ή όλική παράλυσις τής γλώσσας. **γλωσσόοποιητικός** έπίρρ. ιμην. κατά τόν τρόπον γλωσσόοποιώ βλ. 1: Πολυδ. 7, 153. **γλωσσόοποιία** (ή) ιμην. άπτ. γλωττοποιία ή κατασκευή γλωσσών ήτο γλωσσώντων αύλού: Πολυδ. 2, 108. **γλωσσόοποιός** (ο) ιμην. άπτ. γλωττ. ό άδοιολογούμενος εἰς κατασκευήν γλωσσώντων αύλού: "Μα. ε' ό τὸς σὺλητικός γλωσσόοποιός 2: Πολυδ. 2, 108. **γλωσσόοποιῶ** -έω κ. μον., άπτ. γλωττοποιῶ έν

αλοχρά σημ. θηλάζω ή λείψω διατ. τῆς γλώσσης; ἄ. γλωττοδεφέω: Ἄριστοφ. Σφ. 1283 γλωττοποισίην εἰς τὰ πορνείᾳ ἐισιόντ᾽ ἐκαστοῦ 2) μαν. τὸ μέσ. -ομαι ἐπὶ πυρὸς ἀχηματίζω φλόγος ἐν εἰδει γλωσσών: Εὐστ. 569 (Ε.Μ.Ι.) γλωσσοποιούμενον πῦρ.

γλωσσοπρόφορος-ος νεώτ. ὁ διὰ τῆς γλώσσης προφερόμενος: σύμφωνα γλωσσοπρόφορα **γλωσσοπτερι-ίδος** (ἡ) νεώτ. παλαιοφ. γένος φυτῶν ἀπαντών μ. ἐν ἀπολιθώσει.

γλωσσοπτερι-ίδος (ἡ) νεώτ. ἱστ. ἡ κατά νόρκων πτώσις τῆς γλώσσης πρὸς τὸν λόγγον.

γλωσσοπύραυλος-ος μαν. ὁ ἔχων πυρῶδες γλώσσας: Ἰω. Δαμ. 1,690 D

γλωσσοπυρομόρφος-ος μαν. ὁ ἔχων μορφήν γλώσσης πυρῶν: Ἰω. Δαμ. 1,679 D ἢ γλωσσοπυρομορφος πνεύματος χάρις.

γλωσσοπυγίνων (τὸ) πάπ. τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς μετὰ τῆς γλώσσης σφαιροῦ.

γλωσσοπύραμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ὄψο τῆς γλώσσης νεύρον, ὅπερ συγκρατεῖ ταῦτην.

γλώσσος ἀρχ. λεξ. τὸ ἐξώτατον τῆς πρῆμνης.

γλώσσος-ῆ-όν μτν. πολυλόγος, λόλος, φλύαρος, δημ. γλωσσός: Ἀριστ. 76,14 «τὸ γὰρ γλωσσός ὁ λόλος παρὰ τὸ γλῶσσα γέγονε παρωνύμιος».

γλωσσοστραφί-ος-ος νεώτ. ὁ στρέφων μετ' εὐκηνίας, εὐχερῶς τὴν γλῶσσαν 2) μτφ. ὁ τὰ χεῖρας καὶ πολλὰ λέγων, ὁ λόλος, ὁ φλύαρος.

γλωσσοστραφῶ-έω, ἀπ. γλωττοστραφῶ στρέφω τὴν γλῶσσαν μου εὐκηνῶς // μτφ. ἔγω τῆς γλώσσης ἴστω περὶ τὸ ἐκφράζεσθαι ἐστραφίαν: Ἰω. Δαμ. 1,688 D πρὸς δημ. γλωσσοστραφῶν // Ἰω. Δαμ. 1,688 D πρὸς δημ. γλωσσοστραφῶν, στρωμύλλεσθαι».

γλωσσοσυγκρισ-έω (ἡ) νεώτ. ἡ σύγκρισις ὁσφ. μορφῶν γλώσσης ἢ γλωσσῶν πρὸς ἀλλήλας.

γλωσσοτεχνίτημα-ατος (τὸ) νεώτ. ἐντεχὸς τοῦ λόγου, τῆς ἐκφράσεως οὐδέσσης.

γλωσσοτεχνίης (ὁ) μτν. ὁ τεχνίτης περὶ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης: Δίων Χρ. 1,124.

γλωσσοτεχνία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐντεχὸς καλλιέργεια τῆς γλώσσης πρὸς λογοτεχνία.

γλωσσότυπος-ος μτν. κ. μαν. ὁ ἀποτετυπωμένος τὴν γλῶσσαν ΠΔ λευτ. 22,22 τυφλὸν ἢ συντετυπωμένον ἢ γλωσσότυπον.

γλωσσότυπος-ος μτν. ὁ αὐτέμῃσθ ἢ γλῶσσο, γλωσσότυπος: Ἰω. Δαμ. 39 D ταύτης ἀδελφῆ γλωσσότυπος πέτρις.

γλωσσότομος (ἡ) γλώσσ. κ. νεώτ. ἡ ὀσποκὴ τῆς γλώσσης 2) νεώτ. ἱστ. ἡ ὄσση ἐπὶ τοῦ μυελοῦ ἱστοῦ τῆς γλώσσης χειρουργικὴ τομῆ.

γλωσσοτομικός-ῆ-όν νεώτ. ἱστ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλωσσότομiam βλ. 2) ἢ ὁ πρὸς ταύτην χρῆσιν: γλωσσοτομικὰ ἐργαλεῖα.

γλωσσοτομικός ἐπίρρ. νεώτ. ἱστ. ἡ γλωσσότομος: ἀφορέθησαν γλωσσοτομικός δύο ὄγκοι.

γλωσσοτομῶ-έω μτν. κ. νεώτ. ἀποτέμνω, ἵστα κόπτη τὴν γλῶσσαν: ΠΔ Μακκ. 27,4 τῶν δὲ ἐκφυρθέντων, παρακρήμα τὸν γενόμενον αὐτῶν προήγαγον προέταξε γλωσσότομειν // ἐν ἡμ. κ. παθ.: Μηναι. 3,29 Ἐσπεριν. γλωσσότομου-μενος καὶ βραχόσση πίση συγκρατοκοιόμενος 2) ἐδ. νεώτ. ἱστ. δισημῶς πρὸς τὴν χειρουργίαν καὶ τῆς γλώσσης, κόμω γλῶσσοι μίση.

γλωσσότροπῶς δημ. κ. γλωσσότροπῶς, ὄφρ. [ἐ]-γλωσσότροπα ἐν μτφ. χρ. ὀνοεῖ τρώω πῶς οὐ τῆς γλώσσης, ἀναφορῆς κοκολογία, καταλαλὰ, βλασημορροπὴ ὀνοεῖται: Πλάμ. Τρ. σέυ. 12 αὐτὰ δὲ βλασημορροπὴ φεγάθησι καὶ ἄλλοις τοῖς γλωσσότροπῶ-με- // ἐν ἡμ. κ. παθ. καὶ τὸ παθ. γλωσσότροπῶμαι: αὐτ. ἀνοεῖτ' ὁ κόμωσ καὶ τὸ γλῶσσο τὸ χεῖρ χεῖρ' ἀπὸ πῶς τῆ γλωσσότροπῶται 2) ἢ κατὰ βλασημορροπὴν πῶς ἄλλων μετὰ φθῶνον περὶ τῆς γλώσσης ἢ τῶν ἐπιτυχῶν αὐτοῦ: τῆ γλω-

σσοφάγαν ποδὴ πῆρε πλοῦσιον ἀντρα καὶ τὸν ἔχασε, - μὰς γλωσσότροπῶν οἱ δικοὶ μοῖς καὶ δὲ βλάπωμε προκοπῆ.

γλωσσού (ἡ) δημ. θηλ. τοῦ γλωσσός βλ. λ., ἢ λίαν φλύαρος γυνή: 2) ἢ λίαν αὐθάδης καὶ ὀβριθεὶς γυνή: Βλαχόν. Προπ. λ. 1,13 πολὺλόγη καὶ πολλὰς φορές γλωσσού.

γλωσσόοπερρωτικός-α-ον νεώτ. ἀναπ. γλωσσόοπερρωτικός βλ. λ.

γλωσσόοπερρικός-ῆ-όν νεώτ. ἀναπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ὑπερφῶν: γλωσσόοπερρικός μῦς.

γλωσσόοπερρῶτος-ον νεώτ. ἀναπ. γλωσσόοπερρῶτος βλ. λ.

γλωσσοφαγία (ἡ) δημ. κ. γλωσσοφαγία ἡ δυσφημισ, κακολογία, καταλαλία εἰς βάρος τινος πρὸς γλωσσότροπῶν 2) ἢ μετὰ φθῶνον ὀμιλία περὶ προσώπου ἢ περὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, ἢ κατὰ πρὸληψιν βασιλείας πρόξενος οὐσα.

γλωσσοφάγος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν.

γλωσσοφάγμα (τὸ) δημ. ἢ πρὸς κ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ γλωσσότροπῶν, ἢ γλωσσοφαγία βλ. λ.: Παλαμ. Τρ. σέυ. 34 ποῦ ὄ ἀφήσων τὰ ἐξ-νῆτι καὶ τὸ γλέντι, τὴν ἐργολαβία καὶ τὸ γλωσσόφωμα γιὰ τέτοιαν ἐννοία.

γλωσσόφωτος-ῆ-όν νεώτ. ἀναπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸν φάσμα: γλωσσόφωτος ἄγγον.

γλωσσοφίλημα-ατος (τὸ) νεώτ. φιλῆμα διὰ τῆς γλώσσης.

γλωσσόφιλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γλωσσόφορος-ον νεώτ. ὁ φέρων γλῶσσαν ἢ προβοσκίδα: γλωσσόφορα ἔντομα.

γλωσσοφύσι (ἡ) νεώτ. ἱστ. πάθησις τις τῆς γλώσσης δ. μελανόχλωσις.

γλωσσόφωμον (τὸ) νεώτ. γραμμῶδες οὐτινος οἱ ὀστικοὶ περιέχουσιν σειρῶν μαθημάτων πρὸς ἐκμάθησιν ἔξων γλωσσῶν 11linguiston).

γλωσσοχαριτῶ-έω μτν. στέργω ἢ ὑπόσχομαι προθύμως διὰ τῆς γλώσσης, ὀμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν ἢ πρὸς ἀρέσκειαν ἄλλου, πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν λέγω, καλακεῶ, ἢ χορο-οιολογῶ: ΠΔ Παρομ. 28,23 ὁ ἐλέγγων ἀνθρώπου ὀδοῦς χάριτος εἶμι μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦτος.

γλωσσόχορτο (τὸ) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ ἀριλακός βλ. λ. τῆς τροχίαις.

γλωσσόφτυκταί (οἱ) νεώτ. ζωολ. εἶδος μικρῶν φτυκῶν.

γλωσσώδης-ους νεώτ. μτν. κ. νεώτ. φλύαρος, ὀβριθεὶς, γλωσσός: ΠΔ Ψαλμ. 139,12 ἀνήρ γλωσσώδης ὁ κατευθύνθησιν ἐπὶ τῆς γῆς 2) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα γλώσσης 3) εἶδ. νεώτ. ζωολ. γλωσσώδη(τῶ) ὡς οὐσα ὑποδ' ἄριστος ὀνομαζ. ἴων.

γλωσσώδυνια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. γλωσσώδυνια ἢ ὀδύνη τῆς γλώσσης // ἱατρ. πᾶθος τῆς γλώσσης, ἀόρατος, ἀσταθλὸν κττ, σιμ' ἐρημνὴ πάντοτε μετὰ φυκτικῆς διατοραχῆς τοῦ πύσθονος.

γλώττα (ἡ) ἀπ. τ. τοῦ γλῶσσο βλ. λ.

γλωττάλιθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτῶν τῆς ὀρυκτοῦ τῶν ζεολιθῶν.

γλωττήμα-ατος (τὸ) μαν. ἀπ. τ. τοῦ γλῶσσημα βλ. λ.: Ἰω. Δαμ. ἐν Μι. 136, 545, 573 γλωττήματα πυρός (γλωσσοσειδῆς φλόγος πυρός).

γλωττήματιζῶ μτν. κ. μαν. γλωσσηματίζω βλ. λ.

γλωττήν ὄφρ. π. Πλάτ. Κωμ. 239 πῆ. ἔσφην. ἀντὶ γλωττ(ὀδφέ)ην.

γλωττίσος-α-ον μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁ τῆς γλώσσης: Ἄθανάσ. 2,389 Α τὴν γλωττίσσαν κλείδα.

γλωττίζω μτν. πρὸς ἡδονὴν, ἀσελγῶς φιλῶ διὰ τῆς γλώσσης πρὸς καταγλωττίζω: Αὐτομῆδ. ἐν ΑΠΣ, 128 γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει.

γλωττικός-ή-όν ὁ ὄντων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιώτων εἰς τὴν γλῶσσαν, ὁ γλωσσικός: Ἀριστ. ΖΜ 683α, 21 τὸ γλωττικὸν ἴσχυον.

γλωττίς-ιδος (ἡ) ἄτ. κ. νεώτ. 1. τοῦ γλωσσίου βλ. **γλωττίσμα**-τος (ἴδι) μιν. ὁ γλωττίσιος βλ. 1. ζώδης (ἴδ. Ἐγγλ. 119,6 γλωττίσματα Ἑλληνικά.

γλωττίσιος (ἴδι) μιν. φίλημα ὁσέλης, διὰ τῆς γλώσσης: Φιλόδ. ἐν ΑΠ 5,31 ὁ κατατενοτάτου κινήματος, ὁ περιόλιον γλωττίσιον.

γλωττοδαίδαλος-ον μιν. ὁ περὶ τὴν γλῶσσαν, περὶ τοῦ λέγειν ἐξαιρέτως ἐπιήδειος, ἐντεχνος: Νικηφ. Γρη. Ἰατ. Βυζ. 435 Ε γλωττοδαίδαλόν τινα πρὸς τῆς φωνῆς κτισθῆναι εὐτομίαν.

γλωττοδέσμη (ἡ) μιν. δεσμὸς τῆς γλώσσης, γλωσσοδέτης βλ. 11 κ. 2: Πρόδροι 41.

γλωττοδένον μιν. μτφ. διὰ τῆς γλώσσης ἐπιήδειος ἀπλοκάγῃ: Μυθ. Αἰτολ. ἐν Σδβ, 11 γνῶμην γλωττοδένουσαν τὰ λεπίσματα τῶν προσώπων.

γλωττοδέφω ἐν ἀσφρᾷ σμ. ἡ λέξις διὰ τῆς γλώσσης, ἄ γλωττοσιώ: Κομ. Ἀδέσπ. 32 D.

γλωττοειδής-ούς-ες ἄτ. 1. τοῦ γλωσσοειδῆ βλ. **γλωττοκορμίζον** (ἴδι) ἄτ. 1. τοῦ γλωσσοκορμίου βλ. **γλωττοκροτός**-ον μιν. ὁ διὰ τῆς γλώσσης κροτῶν, ὁ ἠχηρὸς, ἐπὶ λέξεων: Φελλ. Ἄσμα 163 γλωττοκροτῶν τε τεχνίτα λειψιδῶν.

γλωττομορφος-ον μιν. ὁ ἔχων μορφὴν, στήλη γλώσσης: 1) εἰδ. ἐπὶ πυρὸς, ὁ ἀνασίδων γλωσσοειδῆς φλόγος: Κ. Πρωφ. Ἐκθ. 36 Β γλωττομόρφος πυρσοφαίσις.

γλωττοσιώ-έω γλωσσοσιώ βλ. 11.

γλωττοστροφῶ-έω γλωσσοστροφῶ βλ. 1: Ἀριστ. Νεφ. 792 ἀπὸ γὰρ ὁλοθίμια μὲ μαθῶν γλωττοστροφεῖν.

γλωττοζέοται (οἱ) μιν. ἐν ιτφ. χρ. οἱ διὰ τῆς γλώσσης τοζέουτες, βόλλουτες, περὶ τῶν λαμβογράφων: Τζέτ. ἐν Μενεκ. 2, 1250.

γλωττοφόρος-ον μιν. ὁ εὐχερᾶς τὴν γλῶσσαν, τὸν λόγον χειρίζομενος, ὁ εὐφραδής: Γρη. Νόσο. 2, 1011 D πάντα ἤμιν ὡς ἐν βιβλίῳ τινὶ γλωττοφόρῳ διὰ χρωμάτων τεχνουργημένους.

γλώχης ἡλθ. τὸ ἀφρ. γλῶξ, αἱ κορυφαὶ τῶν σταχυῶν, τὰ ἀγνα: Ἡσίοδ. Α. 398 τῆμος δὴ κέχρηται περὶ γλώχης τελέθουσι.

γλωχίδιον (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ ἐμβρυακὸν στάδιον διαφόρων μολαιοστράκων τῶ ὄβροισμ. τῶν κογχῶν: 2) βοταν. γένος φυτῶν.

γλωχιδιόπλευρον (ἴδι) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γλωχίν-ινος (ἡ) κ. γλωχίνος: Σχολ. Ἰσοφ. Τρ. 181 ε γλωχίν γὰρ ἡ ἀκίς, ὁ λέγει Ὀμηρος ὄγκος.

γλωχινῶ-ὄω μιν. καθιστᾷ τὸ οὖν, μυτερό, σσυδερρό, τοῦ κῆνω μύτη: Ἐσάτ. 464 οἱ ὄγκοι... γλωχινούμενοι ἐν τῷ χαλκιδεσθῶ.

γλωχινωτός-ή-όν μιν. μιν. ὁ ἔχων γλωχίνα, ἡτοι ἀκμήν, ἀκοκλήν, ὁ οὖρος, μυτερός, σσυδερρός: Παυλ. Αἰγ. 6, 88 βέλῃ γλωχινωτά.

γλωχίς-ίνος (ἡ) κ. νεώτ. κ. γλωχίν ἐπὶ παντὸς προέχοντος καὶ σχημοῦ, ἀκμῆ, ἀκοκῆ, ὡς τριανθῆς, κεραίας κττ.: Νόω. Δ. 36, 11 γλωχίνα τριανθῆς: 1) εἰδ. ἡ ἀκοκῆ τοῦ βέλους: Σοφ. Τρ. 681 πονῶν 1) πλευρῶν πικρᾷ γλωχίνῃ 2) ὄγκιονον ἐπὶ τοῦ προσώπου μερῶν τῶν τοιχομάτων τοῦ διφφου χρίσμου διὰ τὰ περὶ τὰ δι' αὐτοῦ τὸ ζυγόμενον, ἡτοι ὁ ἴσος ὁ ἐνόμιστος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ρυμοῦ: Ἰλ. Ω. 274 αὐτὰρ ἔπειτα ἐξείης κατέδρασαν, ὅπῃ γλωχίνα Β ἔκμαφον ἔην, τὸν ζυγόμενον) (κατὰ δ. ἔρη. τὸ ἄκρον τοῦ ζυγόμενου βλ. 1' 1) νεώτ. στρατ. τὸ ἄκρον τῶν ἰσάντων σαφῆς: 3) μιν. μυθογόριος ὄνομ. γεωμετρικῆς γλώσσης: Ἡρώμ. Ὀρ. 15 4) μιν. ἡ ἐρασιά, τὸ πέρας, ἡ ἄκρη τοῦ κόσμου: Διον. Περ. 124 ἐμπατήν μὲν ἐπὶ γλωχίνα νέμονται ἄγχοι οὐρανῶν Μαυροσιδεῶς ἔθνεα γαίης: 5) μιν. ἰατρ.

κράκου, Ἐσφορός: Γεωμ. 11, 261 6) νεώτ. ἀνοτ. συνθ. κατὰ πληθ. ἐκδοχὴ τριγωνικῆ πέταλος, ἐξ ἐν συνιστάται αἱ κολλοκοικαὶ βολιδίαι τῆς καρδίας: 7) νεώτ. βοταν. κατὰ πληθ. δύο λεπιδεῖς τῶν πορφυρίων τῶν ἀνθέων τῶν ἀγρωστοειδῶν πρὸς γλώχης.

γλωχινικός ἄκας (ἴδι) νεώτ. χημ. τὸ ἐρυθρὸν οὐδροκρονονόκλιον.

γλωχίντης (ἴδι) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τῆς ὀμάδος τῶν ζοκίδων.

γναθία (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ ὄπερα τοῦ κέρατος, δι' ἧς ἐπείραται ἡ γνάθος, ἡ κότυθα τῆς μούσας.

γναθιοσφ-α-ον νεώτ. ὁ ὄντων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γνάθον ἢ εἰς τὸ γνάθος: γναθια ἀρτηρία, γναθιαὶ ὄφθαλμοι, γναθιαὶ πόροι.

γναθικός-ή-όν νεώτ. ὁ γναθιοσφ βλ.

γνάθειον (ἴδι) νεώτ. ἀνθρωπολ. τὸ ἐλαττον πρὸς τὸ κάτω προέχον σημεῖον τοῦ ὄσπου τῆς νύκτι γνάθου βλ.

γνάθειος-ιανον νεώτ. ὁ γναθιοσφ βλ.

γναθικός (ἴδι) ποι. ἡ γνάθος, ἡ σιαγόνη: Ἰλ. Ρ. 617 τὸν βάλ' ἀπὸ γναθιοσφ καὶ ὄσπου: κ. μτφ.: Ἑρ. Μῆδ. 1201 γναθίος δάλοφος φορημάνην ἢ φρ. ἀλλοτρίως γναθιοσφ γελᾶν, ἐπὶ ἀκούσιον, βεβασμένου γελᾶτος, γελᾶν μὲ ἔξω σιαγόνη.

γναθοδάλισσι (οἱ) νεώτ. σιαγόνη, σκαλίον.

γναθοδυναμῆτρον (ἴδι) νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. πρὸς μέτρων τῆς μιμικῆς δυναμείας τῶν γνάθων.

γναθοὺλακος (ἴδι) νεώτ. ζωολ. βύλλοκος ἐν τῷ ἀτόματι τῶν κερκιοφίλων.

γναθοὺλαξ-ακος (ἴδι) νεώτ. γναθοβύλλοκος βλ.

γναθοκέρως-α (ἴδι) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γνάθος (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. ποι. κ. γναθός βλ. ἡ σιαγὼν τῶν ἀνθρώπων ὡς καὶ πλείστον ζῴων, ὡς ἰππων, προβάτων, βοῶν κλπ. ἡ μαεσία: Ὀμ. Ἐπιγραμ. 14, 13 γνάθος ἰππική, Ἑρ. Ἄλκ. 492 οὐκ ἐμπαρῆς χαλινῶν κτβαλεῖν γνάθος: 1) εἰδ. ὅπι τοῦ γένους βλ. ἡ κῆρα σιαγῶν, τὰ τοσοῦτα: Ἡρ. 9, 83 ἐφάνη δὲ καὶ γνάθος, καὶ τὸ ἄνω τῆς γνάθου, ἔχουσα ὄδοντας μουνομακῆς: 1) εἰδ. νεώτ. ἀνοτ. ἐκότερον τῶν ὄστων τῶν σιαγῶν, ἐφ' ὧν προσφύονται οἱ ὀδοῖτες: 2) εἰδ. χρ. κ. μτφ. γνάθος δούλου ἀδούλωτος ὀδοφύρος: Ἡρ. ἀπ. 284, 5 γνάθος τε θούλος γνάθος θ' ἰσχυρῆς γνάθος φωνῶν: 3) μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρὸς: Αἰσχ. Χο. 325 οὐ δαρμάκι πυρὸς μαλερᾷ γνάθος: 4) ὄμ. μτφ. ἐπὶ στενοῦ πορθμοῦ, στενοῦ, λαμοῦ πρὸς γένους: Αἰσχ. Πρ. 726 τραχέια πόντου Σαλυμδῶσια γνάθος ἐχθρόδουτος ναύταισι (κατὰ δ. ἔρη. ὀδοντωτὸς βράχος): 5) ὄμ. μτφ. ἡ ἀκρη, ἡ οὐκὴ σκληρὸν ὄργανον, ὡς σφηνός: Ἄσχ. Πρ. 64 ἀκρηρῶν ὄργανον νῦν σφηνός αὐθόδη γνάθος ἀτέρων διαμαρῆ: 6) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐν σχήματι σιαγῶνος κάτω μέρος τῆς κέρκου, κοτυθα τῆς ρόντας: 7) ὄμ. τὸ ἐν σχήματι σιαγῶνος κάτω μέρος τοῦ κέρατος τοῦ ἐπιδρόμου, κοτυθα τῶν πικρῶν: 8) ἡ γνάθος, θηλείας, ἡ γυναικῆς: 9) κατὰ πληθ. μτφ. ἀνωμαλῆς ἐξόδου: Ἡσ. ε γνάθος, βόθροι, κολλώματα, ἀπλάσια, βολῶμαι, καὶ τὰ ἐν τῷ ποτῶν προεκκώματα.

γναθοσειδής-ούς-ες νεώτ. ἀνοτ. ὁ ὄντων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κάτω γνάθον καὶ τὸ ὄκει δὲς ὄσπου: γναθοσειδής μεσ. αἰσῶξ.

γναθοφύλλον (ἴδι) νεώτ. γένος μολαιοστράκων.

γναθῶ-ὄω μιν. τῆμα τῆς γνάθος, τῆς παρείας, παρῆσις: Φρόν. Κυμ. 28.

γνάθειν-ωνος (ἴδι) μιν. ὁ ἔχων ἐξωγκωμένους τὸς γνάθους, τὰς παρείας, ὁ ἔχων ἄλλοτε τὸ στήθος, ὄδ. σσυνεκ. ὁ ἀπληστὴς ἰσχυρῶς ὁ φάρος κ. ὡς κέρκο. ἡ γνάθος τῶν ἰσάντων ἢ ὡς κέρκο: Πλούτ. Ἡθ. 707 Ε γνάθειν γάρων δαινοτόκος, τολλότρη δαινηθ.

γναθώνιος [-α]-ον μτρ. ὁ εἰς γνάθωνα ἀνήκων ἢ ὁ πρὸς γνάθωνα ὄμιος: Πλούτ. ΗΒ.707 Β ἀνελευθερον εὐ μάλα καὶ γναθώνιος.

γναθωσία [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γναμμίνας-η-ο δημ. ὁ ἐντριβός, ὁ ἄσκημιος ἐξ ἐργασίας πνά, ἰδίως τεχνικήν. 2) ὁ διὰ τῆς φιλοπονίας του τὴν ἀσκασιν πολλῶν ἐργασιῶν ἐκμνησθῆναι, ὁ εἰς δὴα προκρίτων.

γναμπίρ-φρος [ὶ] μτρ. γνάβος, σαγῶν: Ἀνδρ.μ.Γαλ.4.36 ἰσάλλω γναμπίρων.

γναμπός-ή-όν κεκαμμένος, καμπύλος, κυρτός: Ἰλ.Α.416 θήκων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπῆσι γένυσσιν, Οἶδ.Δ.369 γναμπῶσι ἀγκίστροισιν. 2) ἐπὶ μελόν ζῴτων ἐν ἀνηθείσει πρὸς τὰ τῶν νεκρῶν, εἰκαμτός, εὐλόγιος: Ἰλ.Α.669 σὴ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπῶσι μελεσσιν. 3) μτρ. ὁ ἐπὶ τῷ ἀκτέπτασι εὐστροφος ἢ ὁ τῶν γνάμων εὐμετάδολος: Ἰλ.Ω.41 οὕτε νόημα γναμπῶν ἐν στάθεσσιν.

γνάμπη ποι. γ. τοῦ κάμπη βλλ. [ἐν τοῖς κώδ. Δ. γρ. κάμπη], μέλλ.-φω, ἀορ. ἐγνάμψα, ἐπ. ἀορ. γνάμψα καθιστῶ πὶ κυρτῶν, καμπύλων, καμπυλῶν, λυγίζω: Ἰλ.Ψ.731 ἐν δὲ γῶν γνάμψην. 2) μτρ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν σκέψιν, τὴν γνώμην, τὴν διάθεσιν, κάμπη, λυγίζω, ὀβ. ἀνογκάω πνά νὰ μεταβῆ ἀπόφασιν, τὸν κάμψιν νὰ κάμψῃ, νὰ λυγίσῃ, νὰ ἐνδῶσῃ: Αἰοχ.Πρ.995 γνάμψι γὰρ οὐδὲν τάνδε μῦστε καὶ φράσαι, Ὀππ.Ἰλ.5.274 νόον γνάμπησι σιδήρων. 3) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τόπον, παρακάμψην, παρερχομαι: Ἀπολλ. Ρ.2.345 ῥῆθον ἀκούρη ποταμῶν... γνάμψαντας.

γνάμπημα-ατος [τό] Ἐπιγρ.κ. γνάμπημα ἢ κάμψις, τὸ λήγισμα.

γνάμψαι ἴσα. «αἱ γνάμψαι».

γνάμψις-εως [ή] ΕΜ ἢ κάμψις, τὸ λήγισμα: ΕΜ 235.55 «γνάμψις ἢ παρείσι παρὰ τὴν γνάμψην ἢ κλῆσιν, ἢ κομπησμένη σαγῶν».

γναπτός-ή-όν γναμπός βλλ. ἴσα. «γνα(η)τοῖ ἀκταί», «γναπτός ἔλικας τὸ καμψέντα φέλλισ».

γνάπτρα [τό] πῆλ. ἡ ὁμοιὴ τῷ γναφέως τοῦ λευκαντοῦ ἐρίων ἢ ὄφρασματῶν, τὸ πλυστικόν.

γνάπτω, **γνάπτω** βλλ. ἴσα. «γνάπτει, κάμπτει, Ἰναφθῆναι, κλασθῆναι, κομψθῆναι» 2) ἴσα. «ἐγναφην, ἐπεισαν, ἐκαμφεν» 3) ἴσα. «γναφην, ἐξεσεν, ἡμψεν» 4) πῆλ. γναφέω, κατεργάζομαι, λυκαίνω, πλύνω ὄφρασμα κτ.

γνάπτωρ-ορος [ὶ] μτρ. ὁ γναφέως βλλ.: Μαν.4.422.

γναφάδιον ἴσα. τὸ φυτόν γναφάλλον βλλ.

γναφαλόγρα [ή] νεώτ. ἐργαλεῖον τῶν σκυτορράφων, δι' οὗ συλλαβόνονται τὰ γνάφαλα.

γναφαλό(λ)ιον [τό] μτρ. κ. νεώτ. φυτόν καλυπτόμενον ὑπὸ μεταξέωδους κνῶν, χρῆσιμον πρὸς γένισον παρ-κεφαλίον καὶ στρωμάτων: Διοσκ.3.117, Γλη.Φι.27.δδ. 2) εἰδ.νεώτ. βοταν. γένος ποσῶδων φυτῶν τῆς οἰκίας, τῶν προσαυτανθῶν.

γναφαλλίς-ἰδοσιήτιγναφάλλονβλλ.: Διοσκ.3.117.

γναφαλλόγος [ὶ] πῆλ. ὁ γναφολλόγος.

γναφαλλολόγος [ὶ] πῆλ. ὁ συλλέγων ἢ ὁ ἐπε-εργάζομενος γναφάλα βλλ.

γνάφα(λ)ιον [τό] πῆλ., νεώτ., δημ. κ. νάφαλο κ. νούφαλο κυρίως ἐρίων κναφέως, ἀπάρτημα ἢ ἀπορριμμά ἐρίου ἢ νεώτ. κ. δημ. συνθ. κατὰ πηλὴ αἰγίαι τριχῆς ἢ ἀκατόλληλα πρὸς κλῆσιν ἀποκρίματα ἢ ἀπορριμμά ἐρίων, ἐν χρ. πρὸς πλῆρσιν προκεφαλίων, στρωμάτων, σαγῶν, σκλῶν κτ.: πῆλ. κναφόλον, κναφάλλον. 2) νεώτ. βοταν. γένος φρυγανωδῶν φυτῶν.

γναφαλόκονα[ν] [τό] νεώτ. κ. δημ. ἐργαλεῖον τῶν σκυτορράφων.

γναφέλος [ὶ] εἶδος ἀγνώστου πτηνοῦ Ἄριστλ. Ζ.616 β. 16.

γναφαλό-ω νεώτ. πληρῶς τὸ διὰ γναφάλων βλλ. **γναφαλόδης**-αυς-ετ. μτρ. κ. νεώτ. κ. κναφαλό-

δης ὁ ὅμοιος πρὸς γναφάλον κατὰ τὴν ὕψην, ὁ μαλακός, ἀπαλός: Διοσκ.3.32.

γναφάλωμα-ατος [τό] νεώτ. ἡ πλήρωσις διὰ γναφάλων βλλ.: 2) τὸ δι' οὗ πληροῦσι κατὰ τὴν γναφάλωσιν ὁλον στρωμάτων, σάγματα κτ.

γναφάλωσις-εως [ή] νεώτ. ἡ πλήρωσις διὰ γναφάλων, τὸ γναφάλωμα.

γναφαλωτήρ-φρος [ὶ] νεώτ. ἐργαλεῖον τῶν σκυτορράφων ἐν εἰδεί ἀγκίστρον, ἐν χρ. κατὰ τὴν γναφάλωσιν σαγῶν κτ.

γναφαρίδ [τό] δημ. κ. «ρεῖδ ὁ τόπος ἐνθα γίνεταί πλῆσις ἐρίων» 2) ὁ τόπος ἐνθα γίνεταί πλῆσις κατεργασία δερμάτων ἢ ἡ λ. πολλοῦ κ. ὡς τοπωνομικόν.

γναφαρίων [τό] κ. νεώτ. κ. κναφ- τὸ ἐργαστήριον γναφέως βλλ. 1) Λυσ.3.15 εἰς γναφαρίον κατέφωγεν.

γναφέως-εως [ὶ] κ. νεώτ. κ. κναφέως ὁ κατεργάζομενος, λυκαίνων ἐρία ἢ ἐρεά ὄφρασμα: Ἰνν. Ἐπιδ.1.2 Σκῆμων του γναφέως, Λυσ.3.16 Μόλων τὸν γναφέα, Ἡρώδ.4.78 ἐν γναφέως οἴκω. 2) μτρ. ἡδῶς πρὸς Ἀθῆν.7.294 Κ. «γναφέις, Δωριῶν ἐν τῷ περὶ ἡθῶν τὸ ἐκ τῆς ἐφήσεως τοῦ γναφέως ὄφρον φσαι πάντα σπῆλον καθαίρειν, μνημονεῖ δ' αὐτῶ καὶ Ἑπαινεταί ἐν Ὀφρατικῶν».

γναφευτήριον [τό] νεώτ. κῆπος γναφέως.

γναφευτικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. κναφευτικός βλλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν γναφέα βλλ.: ἢ τὸ θηλ γναφευτικὸς ὡς οἴα. ἢ τὴν τέχνη τῷ γναφέως: Πλάτ. Σοφ.227 Α. ὦν γναφευτικὴ καὶ ἐμπειρία κοσμητικὴ τὴν ἐπιμελίαν παρσχόμεν.

γναφεῶς κ. νεώτ. δ.τ. τοῦ κναφέως βλλ. ἐπαγγελματῶν τὸν γναφέα: Ἄριστφ.Πλ.166.

γναφιάς [ὶ] δημ. ὁ γναφέος, Ἐσκλητῆς μαλλίνου.

γναφικός-ή-όν μτρ. κ. κναφικός βλλ. ὁ γναφευτικός βλλ.: Διοσκ.4.16 Κ. ἢ πῆλ. τὸ θηλ γναφικὸς οἴα. τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τῷ γναφέως.

γνάφισσα [ή] πῆλ. κ. κναφίσσα γυνὴ οἰκοδοσοῦ τῷ γναφευτικῶν ἔργων, ἐπάγγελμα.

γνάφω [ὶ] μτρ. κ. κναφέω βλλ. τὸ ἀκανθώδες ποδῶδες φυτόν διφάκος βλλ. ὁ γναφευτικός, χρῆσιμον πρὸς γνάφην τῶν ἐριούχων ἰσχυρίων: Σχολ. Ἄριστφ.Πλ.166. 2) κτεῖς χρῆσιμος πρὸς κατεργασίαν ἐρίων κτ., χρεῖν τῶν μαλλίνων. 3) Βασανιστηρίων ὄργανον ἔχον κτενὸς στήμη: Πλούτ. ΗΒ.858 Β.

γναφόση [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ἀραχνῶν.

γναφτός-ή-ὸ δημ. ἐπὶ δερματος, προδίσις, ὁ κατεργασμένος ποῦ ἔχει δουλευτὴ τὸ μαλλί του.

γνάφω μτρ. κ. δημ. κνάπτα βλλ.: Διοσκ.4.159.

γνάφιμο [τό] δημ. ἡ ἐργασία ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας τοῦ κναφέως, ἡ λυκαίνωσις ἐρίων ἢ ἡ ἐπακολούθησις γναφέως, ὄφρασις.

γνάφικς-εως [ή] μτρ. ἡ τοῦ ἐρίου ὄφρασις ἢ λήνυ ἢ βάρβακος, τὸ ὄφρασμα: Πλάτ.Ποικτ.292 Β. τὸ δὲ τοῦ ἀπτόμων ἐμπλέξις πρὸς τὴν τῆς γνάφικς ὀλκῆν ἐπιμετῆσιν τῆν μαλακότητα ἵαχε.

γνκβολό(γ)ημα [τό] δημ. ἡ πράξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ γνκβολογῶ βλλ.

γνκβολογῶ-άω δημ. ἀσκολοῦμαι εἰς νῆσον, καταπόνομαι μετ' ἐγῆμο.

γνέω δημ. κ. νέω, ἀορ. ἐγνεω, ιγκ. παθ. παρκα. γνεσμένος κγεσμένος μεταβάλλω ἐρίων, βάρεκα ἢ ἄλλην ὄλην εἰς νῆμα, νῆμα, κλώβω: γνέω μαπνάκι- μετάξ, παροῦν, ὅποια τὸ γαμπίρ τὸν ἐρεί, γνέβει κὶ δὲα χερί χερί ἰὸ δὲ τὴν ἀμοιβὴν ἢ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου αὐτοῦ βέβαιος μετὰ πλειονος προθυμίας ἐργάζεται.

γνέμα [τό] δημ. κ. νέμα τὸ νῆμα βλλ.: Βλαστογ.Προσπλ.129 κὶ ἐνθὸ τὸ γνέμα ἐρευσε ἀπ' τὰ χερί τῆς καλοστριμμένη, παροῦν, σπῆμα γνέματα παλιῆς κλωστής ἢ ἐπὶ ἐφασμιένων καὶ ἀφῆσιων πραγμάτων. 2) τὸ νῆμα, ἄ. γνέψμο: δ.διστ. ὁ ποταμὸς σέριον κλαδί κὶ ἡ δάλοσσα

καράδια, | κί η κόρη με τὸ γνέμα της πλανῶ
τὰ παλλήκρια, | Ζερβ. Ἡρωίδης 9 κί ὁ βασι-
λιάς τῆς κόρης κάνει γνέμα, ὁ γνέφιμο.

γνέσιμο (τό) δημ. τὸ νέειν, ἡ μεταβολὴ ἐρίων
βύδωνος ἢ ἄλλης ὕλης εἰς γνέμα, ἡ νήσις, ἡ κλάσις.
γνεστός-ή-ό δημ. ὁ ἐκ νήσεως προελθὼν ἢ
κατεργασμένος, ὁ νηστός, κλωστός, γνεσμένος,
ὁ γνεστός βλ. λ|) **γνεστό** νήμα.

γνετοσιδῆ (τό) νεώτ. βοταν. οἰκωγέμ. φυτῶν.

γνετῶν (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γνετόδη-ών νεώτ. βοταν. τὸ γνετοσιδῆ βλ.

γνεστόσις (ό) νεώτ. πετρογρ. πέτριμα κρυστά-
λοποιούς σχιστολίθου περιέχον ἄστριον κρυσταλιν.

γνευτά ἐπίρρ. δημ. κ. **γνευτά** βλ.

γνεύω δημ. νεύω ἴσκι κόμμα σημεῖον συνειρω-
σεως διὰ τῆς κεφαλῆς, τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῆς χει-
ρός, ὁ γνεφώ βλ. λ|) Παλαμ. Τρισεύγ. 77 οἱ λευκοί
ποῦ περνούσαμε, μοῦ φαίνονται πού μοῦ γνεύω
με χέρια μέσα ἀπ' τὰ κλαδιά τῆς φυτρίμα.

γνεφάλον (τό) μτν. κ. νεώτ. δ. γρ. τοῦ κνέφα-
λον, ὁ γνεφάλλον βλ.

γνεφί (τό) δημ. τὸ νέφος, σύνθερο βλ. λ|), εὐρ.
ἴδιος κατὰ πληθ. : Κρυστ. Κοπετών. 68 **καβαλλι-
κευεὶ τ' ἄλογο καὶ χάνεται στὰ γνεφίρα.**

γνεφοκοπῆ δημ. νεύω συνεκτός, κόμμα σημεῖα
διὰ τῆς κεφαλῆς, τῆς χειρός ἢ ἄλλως, κόμμα ὁλο-
ένα γνεφίματα, γνεμάτα βλ. λ|).

γνεφολόγημα (τό) δημ. ἡ διὰ νευμάτων ὀρι-
λια, συνεννόησις 2) ἀπὲ γνεφολόγημα βλ.

γνεφολογῶ-ώω δημ. συνεννοοῦμαι ἢ ἐπιχειρῶ
νὰ συνεννοηθῶ, νὰ ὀμιλήσω διὰ νευμάτων, κόμμα
διανέματα, γνεφίματα : | γνεφολογῶ βλ.

γνεφός (τό) δημ. τὸ νέφος, ὁ σύννεφο : Βα-
λαωρ. Κίτος 27 ἐσὺ φηλά στὰ γνεφί | ἐξεις
φερά τὴν ἀστράτη : | κ. μτφ. : αὐτ. Αστρονό-
γιαν. 208 καὶ περνοῦν στὸ μέτωπό του | μαθρα
γνεφί ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὀρη. κ. γνεφί, πληθ. γνεφά.

γνεφά ἐπίρρ. δημ. κ. **γνευτά** διὰ νεύματος, με
γνεφίματα, ὁ γνεφάτα.

γνεφάτα ἐπίρρ. δημ. κ. **γνευτά** διὰ νεύμα-
τος ἢ νευμάτων, με γνεφίματα, με γνεμάτα βλ. λ|) :

τὸν ἔκαμα γνεφάτα νὰ καταλάβω.

γνεφτός-ή-ό δημ. ὁ προελθὼν ἢ κατεργασμέ-
νος διὰ νήσεως, ὁ νηστός, κλωστός, γνεσμένος,
ὁ γνεστός 2) ὁ γενόμενος διὰ νεύματος.

γνεφώ δημ. κ. γνεύω βλ. λ|) νεύω, κόμμα νεύω,
σημεῖον : Κρυστ. Κολογ. Κλεισ. 661 **γνεφίσις** στήν
ἀκρη | τοῦ βράδου κί **γνεφί** φηλά.

γνεφίσι (ή) δημ. ἡ νεύσις, τὸ γνέφιμα.

γνεφίμο (τό) δημ. τὸ νέειν, ἡ νεύσις, τὸ νεύω,
ὁ γνέμα βλ. λ|) : Ζερβ. Τρισεύγ. ΚΚ. 533 κί ὁ πόδος
τοῦ γοργά θ' ἀνάστη γέ κάθε γνεφίμο δικά μας.

γνησία ἐπίρρ. δημ. γνησιός βλ. λ|).

γνησιάζω μτν. γνησιός, ἴσκι οὐχί ἐπιπλάστω,
δδ. οἰκείως φέρομαι : Ἄβουδ. 2, 175.

γνησιότερος-α-ον μν. ὄνωμ. συγκρ. τοῦ
γνησιός βλ. λ|) : Νικητ. Εὐγεν. 4, 220.

γνησιότερος ἐπίρρ. μν. ὄνωμ. συγκρ. τοῦ
γνησιός βλ. λ|) μετὰ μειζόνως γνησιότητος : Θεόδ.
Λόκ. ἐν Κωδ. Παρ. 3048, 36.

γνησιώω μν. εἶμαι γνησιός, ἔχω γνησιότητα,
δδ. γνησιός, εἰλικρινός, μετ' αὐθιγότητος φέρομαι :
Θεόδ. ἔτ. 233 C τοῦς μὲν δυσμενῶς καταπονί-
ζοντα, τοῦς δὲ γνησιότατον διασφάζοντα.

γνησιοδιδάκτω-ον μτν. ὁ γνησιός ἢ ὁ τὰ γνή-
σιον : τὸ ἀληθὲ δειδοδαγμένω : Ἰω. Χρυσ. 8, 487.

γνησιοδόθητος-ον μν. ὁ γνησιός, ἀληθής, τὸ
ὄντι παθόντος : Κτίορ. Ἐκθ. 285.

γνησιοποιήσις-εως (ή) νεώτ. τὸ καθιστῆν τὴ γνή-
σιον : | τὸ γνήσισθαι τὴ γνησιον.

γνησιοποιήσις-ον νεώτ. ὁ ἐκ γνησίας ὄλης πέ-
ποιήμένος.

γνησιοποιῶ-τω νεώτ. ποιῶ, καθιστῶ τὴ γνησιον
γνησιόσιον-ον μν. νεώτ. κ. δημ. μν. ὄνωμ.
συγκρ. γνησιότερος βλ. λ|) κυρίως ἐπὶ τὸν τέλειον,
ὁ κατὰ νόμον γνησιός, ὁ διὰ νόμου συζητός
τεχνίσις, ὁ νόμιμος ἀνήθ. νόθος : Ἰ. Α. 102 ἐς ὅσα
Πριάμοιο, νόθος καὶ γνησιον, Κόδ. 6. 108, 4, 3 ὡ γνή-
σια τῆς Ἑλλάδος τέκνα : | ἐπὶ οὐζίωμ, νόμι-
μος, ἐνομος : Ξεν. ΠΙ. 4, 3 | γνησιότων τῶν βελτί-
στων τῶν μὲν γνησιῶν τῶν δὲ καὶ παλλακίδων,
Πλά. γνησιῶ γαμητῆ : | ἐπὶ ἀδελφῶν, ὁ ἀνομι-
τριος ἀμα καὶ ἀνομήτριος : Ἀριστ. Ὀρμ. 1659 φά-
σκων ἀδελφός αὐτὸς εἶναι γνησιός, Πλά. ὁ με-
τὰλλοχός αὐτῆς γνησιός ἀδελφός : | μν. γεν.
ὁ πλησιέστερος συγγενής : Ἄνω. Κομ. 401 B τοῦς
γνησιωτάτους τῶν καθ' αἴμα πρόλ. Ἰσ. : Ἰδού,
οἰκείος : 1) μτφ. ἐπὶ τοῦ φρονιμώτερου, ὁ ἀρι-
στῶν εἰς εὐχέην, ἔχοντα εὐχέην καταγωγήν : Σωφ.
ἀπ. 302 γνησιον φρόνημον, Εὐρ. ἴπν. 309 νεώτον φρο-
νοῦντα γνήσι, οἰσθῆ νιν καλῶς : 3) κ. νεώτ. κ.
δημ. ἐπὶ προσ. ὁ πραγματικὸς, ἀληθινός, ὁ καθ'
οὐτῶν, ὁ φυσικὸς, καθαρὸς, ὁ ὁλοός : Φωκίλ. 2 Α
γνησιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
δημ. 118 ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ γνησιῶν γ' ὄντων τῆς Ἑλ-
λάδος ἄδικοντα | ὑπὸ ἰσογυμῶν Ἑλλήνων, | Ἀριστ.
Πολιτ. 1278 Α, 30 δ' ἔδειξαν γνησιῶν πολιτῶν, Πλά.
τὸν γνησιον αὐτοῦ φίλον, αὐτ. τὸ γνησιό μου
δεσπότη : 2) δημ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστάσιον :
ἴπν. Προγν. 24 γνησιός τριτάτος εὐρετός : 3) ἀκρι-
βῶς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐπιανερχομένης, | Εἰδοῦλ.
65 γνησιον ὄρος, Γαλ. 1, 122 ἐν τῷ πρώτῳ μέρι
τοῦδε τοῦ βελίλου καὶ κατὰ πάντας ὡμοιοτή-
μην γνησιό | οὐβεντικῶ | Πολυδ. 326 γνησιον ἀρ-
γύριον, Πλά. ἡ περιέλευσις ὄνωμ γνησιῶ φίλις,
αὐτ. ἡ ἀπ' γνησιῶ ἀδελφότης, - γνησιον γάλα -
βούτερον, - γνησιός χρυσοῦς, - γνησιότη | ἔγγρα-
φογῆ, ἀνήθ. πλαστόν : | νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ',
γνησιον ὄς ὄσα. ἡ γνησιότης βλ. λ|) φρ. νομ.
πρὸςποιεῖται τὸ βεβασιότα τὸ ἀνήσιον τῆς ὀνο-
μασθῆ : Διον. Ἄλ. Παρ. 1, 179 εἶδον εἶω τοῦ γνησιον
δαίβρου τὸν Τίβερην : 4) ἐκπετραμμένον ἐπὶ τὰ πε-
δίον : 4) πᾶν ἐπὶ τελῶν καὶ φόρων, ὁ κατὰ τὴν
προκήρυξιν, ὁ κατὰ τὰ προδιαγεγραμμένα, ὁ κα-
νωνοκός : Πλά. τὰ γνησία δημόσια, αὐτ. τὰ γνησία
τελέσματα, αὐτ. περὶ γνησιῶν στικῶν τε καὶ ἀρ-
γυρικῶν, αὐτ. τὸ γνησιον πράσιμον.

γνησιότη (ή) δημ. ἡ γνησιότης βλ.

γνησιότης-τος (ή) κ. νεώτ. δημ. -ότη ἢ -ότητα
ἡ νόμιμος γνησιότης : Ἀριστ. Πη. 1360 β, 35 εὐγέ-
νεια ἢ ἀπ' ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ γυναικῶν καὶ γνησιό-
της ἀπ' ἀμφῶν : | εἶδ. νεώτ. νομ. γνησιότης τέ-
κνον ἢ γνησιότης ἐκ γονέων νομίμως συνεξευμένως
καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ νομίμου γονέου : 2) μτν.
εὐγένεια καταγωγῆς : Βασ. Α. 445 Α, Ἐπιγρ. τὸ πρῶτον
σὺν πάσῃ γνησιότητι | sic | πρὸς ὄπαντας κερμη-
μένως : 3) πᾶν τὸ εἶναι ἡ γνεσθαι τὴ συμφύτως
πρὸς τὰ προδιαγεγραμμένα, ἡ κανονικότης, ἡ ἀ-
κριβεία τῆς ἐκτελέσεως : Πλά. μετὰ πάσης σπου-
δῆς καὶ γνησιότητος : 4) νεώτ. γκ. ἡ ἰδιότης τοῦ
γνησιου, τοῦ ὄντος ἀκριβῶς ὄλον φαίνεται ἢ ὀνο-
μάζεται, ἡ ἀγότης, καθαρότης, πισιότης : ἡ γνη-
σιότης τοῦ νομίμου - τοῦ βούτερου - τῶν ὀ-
λικῶν - τῆς ὀνομασθῆς : τὸ φρονιμώτερος.

γνησιός ἐπίρρ. κ. νεώτ. μν. ὄνωμ. συγκρ. γνησι-
ότερος βλ. λ|) νομίμως, οὐχί μακρικός ἢ νόθος :

Εὐρ. Ἄλω. 678 πατὴρ γνεγῶτα γνησιός ἔλαβερων,
Φυλὸδ. Εὐσεβ. 93 τοῖς γνησιός συμβιβασμένως : 2) κατὰ τὸν τρόπον εὐγενούς, εὐγενώς, ἀξιοπρο-
πῆ : Ἄνφωδ. 281 γνησιός φέρων : 3) κ. νεώτ.
πραγματ. πραγματικῶ, τὸ ὄντι, ἀληθῶς, ἀνομοκρί-
τος : Ἰωα. 2, 76 ἀποθανόντων δὲ μόνου γνησιός
τῆς δυστυχίας μετέστησιν, Λυδ. 2, 14, 95 συμπαρῆ-

γυναι-εύ *ἴα*. «γυνήσας ἰβουηέθσαι».

γυναιβάνας [οἱ] *ἴα*. «στυγοί, καταπίς, ἄτομοι, πορευμένοι καὶ μαλακοὶ ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπα-
κέναι».

γυναι *ἴα*. «νόσος».

γνώμ *ἴα*. «γνώμη» ναυραϊνική :

γνώ *ἰων. τ.* τοῦ ἔργου.

γνώδουρις [ἡ] *μηγ.* τὸ φυτὸν βολλωτὴ, ὄριον
μελισσάχορον : Διοσκ.3,117.

γνώθω *μαν. κ.* δημ., ἄρρ. ἔγνωσας ἀντιλαμβάνο-
μαι, ἐνώθω, κώθω : Σαχ. ἐν Κορ. Ἀν.2,93 καὶ κατε-
τακὰ κακότητος καὶ κείνος θέν τὸ γνώθει, Ἐρω-
τόκρ.Α.263 μὴ εἶντα μοῦ ἐξοίει νά γινώκω καὶ τὰ
πρὸς νά γνώθω : 2) ἔγνωθ' : Πολίτ.Λαογρ.1,303.

γνώμα-ατος [τὸ] γνώμων, ὀπότερος, τεκμήριον :
Ἦρ.7,52 τὸν ἔχοιεν γνώμα μέγιστον, Σοφ.Γρ.593
ἀλλ' εἰσέναι κρή θρώσαν, ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖ ἔχειν,
ἔχει ἀν γνώμη, μὴ πειρωμέν' : 3) συνεκτ. ὁδοῦ
δεικνύων τὴν ἡλικίαν τὸν ζῶμα ἄ. γνώμων ἴα.
«γνώμα» τὸν βολλόμενον ὀδόντα, δι' οὗ τὰς ἴα-
κίας ἐγνωρίζον τὸν τετραπόδον : Ἀριστ.Ζ.57
b, 3 ἂν τέτα πρὶν τὸ γνῶμα ἄπειν' : 2) γνώμη,
σκέψις, κρίσις : Αἰσχ. Ἀγ.1352 κἀγὼ τοιοῦτο γνό-
ματος κοινῶν ἂν φημίμαι τὸ θρῶν : 3) γε-
μετρικὸν ὄργανον, ὁ γνώμων : Σουῖδ.

γνώμα [ἡ] Ἐπιγρ. δωρ. τ. τοῦ γνώμη βλ. δό-
γμα, φήμισμα, ἀπόφασις : 2) *μηγ.* τόπος ἐκτός τῆς
σκηνῆς τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνθα ἐδέχτο τοὺς
πρέσβεις : || τὸ μέσον τοῦ στρατοπέδου Σουῖδ.

γνωμανόδοχος [ὁ] *πάλ.* ἐπιμητής δια τὴν ἄ-
σφάλειαν ὑπερβασίας πίνος.

γνωμάτευμα-ατος [τὸ] *μαν. κ.* νεώτ. κρίσις
ἀπόφασις, ἀπόφρασις, γνωμικόν : Εὐστ.Ποιημ.98,16
σσοφὸν τὸ κρήμ' ἀνθρώπου παλαιῶς τουτὶ ρού-
σης γνωμάτευμα : || νεώτ. κ. ἡ γνωμάτευσις.

γνωμάτευση [ἡ] *δημ. κ.* -φή ἡ γνωμάτευσις βλ.

γνωμάτευσις-εως [ἡ] *νεώτ.* ἡ ἐπὶ ἀδόμητος
ἐκφρασις ἐγκύριον γνώμη, ἀπόφασις πρὸς γνω-
μοδότους : ἡ γνωμάτευσις τοῦ ἱατροῦ - τοῦ νο-
μοῦ συμβόλου.

γνωματευτής [ὁ] *σχόλ.* ὁ διὰ γνωμικῶν, ἀπο-
φραγμάτων ἐκφραζόμενος : Σχόλ.Τλ.Κ31.

γνωματευτικός-ή-όν *νεώτ.* ὁ ἀνήκων ἢ ἀναγί-
μενος εἰς γνωμάτευσιν βλ.

γνωματευτικός *ἐπιρρ.* νεώτ. διὰ ἢ ἐν εἰδῶι γνω-
ματεύσεως βλ.

γνωματεύω *κμων. κ.* νεώτ. σχηματίζω ἢ ἐκφρά-
ζω γνώμην περὶ πίνος, διαγινώσκω, πιστοποιῶ, δια-
κρίνω : Πλάτ.Πολ.516 B τὰς δὲ σικίας ἐκείνας πάλ-
ιν εἰ θεοὶ αὐτὸν γνωμάτεοντα διαμιλλασθαί τοις
δαί δεσμάταις ἐκείνοις [Ἰδρ.π.ἴμ. Λεξ.γνωμο-
τεύοντα βλ.]. || *νεώτ. κ.* ἀπολ. εἶδ. ἐκφέρω ἐγ-
κυρον γνώμην περὶ πίνος ὡς εἶδημον πρὸς γνω-
μοδότ' Εὐστ.Ποιημ.303,59 θειοὶ γνωματεύειν
ἰβη τῶν οἷς περὶ γνῶμης, - τὸ νομικὸν συμβού-
λιον ἐγνωμάτευσεν ἐπι. - - δὲν ἐγνωμάτευσεν εἰ-
στέ τὸ σταθεῖσι ἀπ' ἐπιρρ. : 2) μετὰ τὸ δῖα
πίνος μετρου, λογαριάζω : Ἐπιρρ.ἰβη.2,36 B πῆ-
ξαι καὶ μέτρον γνωμάτεοντες τὴν ἀρετὴν : 3) ἐκ-
φραζομαι διὰ γνωμικῶν, γνωμολογῶ : Εὐστ.388,4
ἐνθα καὶ γνωματεύει δ' βασιλεὺς οὕτως.

γνωματίξω *δημ. ἀμτ.* ἐπίγνωσις γνώμης.

γνωμοσιγηγής [ὁ] *πάλ.* ὁ ἐπισημνόμενος ὁ προ-
τεινών, ὑποβάλλων πρὸς ἔγκρισιν γνώμην πνά.

γνώμηναι *ἐπ. τ.* τοῦ γνώμαι.

γνώμη [ἡ] *κ. μαν., νεώτ. κ.δημ., δωρ.* γνώμη τὸ
μέσον, δι' οὗ γνώσκονται, τὸ χαρακτηριστικὸν
γνωρισμὸς πίνος : Ἐπιρρ.60 ἀπὸ τῶν ὁκόνων γνώμης
εἰδότες αὐτ' ἀγαθόν || ἐπὶ τὰν ὀδόντων τῶν
ἴππων, οἱ τῆς ἡλικίας διακριτικοὶ ὀδόντες, ὁ γνό-
ματος : Ἀριστ.Ζ.57δ b, 15 ἐταν πάντες ὡσι γνό-
ματικότες, οὐ ράθον γνώμης τὴν ἡλικίαν διὸ

καὶ λέγουσι γνώμην ἔχει, ἐταν ἀβολος ἦ : 2) τὸ
ὄργανον δι' οὗ π γνώσκει, ὁ ἐμφατικός, τὸ ρω-
λό, ὁ νόσος, ἡ κρίσις, ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ κρίσις :
Πλάτ.Ν.10,89 ὡς ἄρ' αὐθάσσαντος ὁ γνώμη δι-
πλάσαν θέτο βουλήν, Σοφ.Ἀντ.176 ἀμήχανον δὲ
παντός ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν φησὶν τε καὶ φρόνημα
καὶ γνώμην, Ἰππ.Διατρ.63 ἦσαν γάρ ἂν οὕτως τὸ
ἀπὸ τοῦ οἴνου μένος ἄπιπτο κεφαλῆς καὶ γνώ-
μη : || ἐν τῇ αὐτῇ σην. κατ' ἀπ. ἀσφοροῦ :
Ἦρ.34 καὶ γνώμην ἱκανὸς [μερὸς τοῦ μυαλοῦ],
Σοφ.ΟΤ.687 ἀγάθος ἂν γνώμην ἀνίω' : || ρο.
γνώμην ἰσχυρῶν, γνώμην ἔχω εἶμαι νοικητής, ἔχω
μυαλό : Σοφ.Ἦρ.214 οὐ γνώμην ἰσχυρῆ ἐξ ὁμων τὰ
παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτει . . . : Ἀριστ.
Ἀχ.296 εἰ γνώμην ἔχεις : || γνώμην προ-
εἶχε ἢ προσέχω συγκειτῶν τὴν προσοχὴν μου
εἰς π : Εἰδρ.31 δέθρο τὴν γνώμην προσέχετε,
Θουκ.1,95 προσέχον τὴν γνώμην : || γνώμην
δουλὴ ἐκλήθη τὴν ἰκονοτήτῃ τῆς σκέψης τῶν νομ.
: Θουκ.3,37 ὡς ἐν ἄλλοις μέιστον οὐκ ἐν δι-
κασσαστε τὴν γνώμην : || γνώμη κολάω - δι-
κάζω - κρίνω - διοικῶ κττ. ἐνεργῶ μετὰ περὶ σκε-
ψῆς, κατόπιν μελέτης, ἐρεύνης : Ξεν.Ἀν.2,6,9
γνώμη δ' ἐκόλασεν, Δημ.492 γνώμη τῇ δικαιο-
τάτῃ κρινεῖν, Ἀριστ.Πολιτ.1281 a, 26 δικαιοτάτῃ
γνώμη κρινεῖ καὶ διοικεῖ τὰς ἀριστίας :
|| γνώμην καθαρεύω ἔχω σκέψις, λογιμοῦς
ἀγνούς, καθορούς : Ἀριστ.Ἰδ.δτρ.355 ἡ γνώμη
καθαρεύει : 3) τὸ βουλητικὸν τῆς φυχῆς τὸ ἀν-
θρώπου, ἡ βούλησις, θέλησις, διάθεσις, κίσις :
Πλάτ.Ο.3,41 εὐσέπει γνώμη φυλάσσομαι μακί-
ρον τελευτῶν : || ρο. ἐν γνώμη γίνωμαι τινι ἔχω
τὴν εἰδοσιν πίνος : Ἦρ.6,37 ἂν δὲ ὁ Μιλτιάδης
Κροίσω . . ἐν γνώμη γινώσκω : || ἔχω γνώμην
πινά, ἔχω γνώμην πινά περὶ πίνος, ἔχω γνώμην
πρὸς τινά διατιθεμαι πως πρὸς τινά, κίσις πρὸς
τινά : Ἀνδοκ.1,104 τινά αὐτοῦς οἰσθε γνώμην
ἔχειν περὶ σπράν αὐτῶν, Θουκ.3,25 πρὸς τοὺς Ἀ-
θηναίους ἦσαν εἰχον τὴν γνώμην ὡστε ζυμῶ-
νται : || ἐπιμηλημὴ ἢ ἐκπιμηλημὴ τὴν γνώμην
πινά ἱκανοποιῶ τὴν ἐπιθυμίαν πίνος : Ξεν.Ἀν.1,7
ἀ δὲ ἐπιμηλητὰς ἀπάντων τὴν γνώμην ἀπέμεινε,
αὐτ'.Ἐλλ.6,1,15 ἐκπιλησται τὰς γνώμης αὐτῶν
|| κατὰ γνώμην κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ἀδελφόν τι-
νος : Εἰδρ.Ἀνδρ.737 ἐταν τάπει θῶ κατὰ γνώμην
ἐμην, Δημ.14 ἀντι με κατὰ γνώμην ἐκθῶ : || ποῦ
τὴν γνώμην πινά ἐνεργῶ, [ὁ] κατὰ τὴν θέλησιν
πίνος πρὸς τινά τὸ κίσις τὴ γνώμη ΚΔ Ἀν.17,17 ὁ
γάρ Θεὸς εἰδόμενος εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νοῦ-
σαι τὴν γνώμην αὐτῶν : || δημ. τὸ κίσις τὴν
γνώμη ἐνεργῶ κατὰ τὴν θέλησιν, ἐπιθυμίαν πίνος
πεσθεῖς ἐπ' αὐτοῦ ἢ καρζόμενος αὐτῶ : κίσις
τοῦ τῆ γνώμη τὸ πατέρα σοσι καὶ πατρὸς φου, -
πείει με τὴς γνώμης τοῦς καὶ π' αὐτὸ τὸν ὄρα-
νον : || μετ' ἐπίθετ. προορ-ορισμῶ, οἶον πᾶση
τῇ γνώμη μεθ' οὐμο τοῦ [ἴλου, με ὅλη τὴν καρ-
διά : Θουκ.6,45 παρεσκευάζοντο πᾶση τῇ γνώμη
καὶ σίσει ἡσίστου] : || ρο. ταυτο γνώμης εἰς
οἰκείας θελήσεως, ἀσφοροῦσας, ἀπὸ κεφαλῆ
τοῦ : Θουκ.4,66 ἐπίπτεσας τὸν κίσινα ἀρ' εἰαυτοῦ
γνώμης κρέσσει : || μὴ γνώμη, - διά μίαν γνώ-
μη, - ἐκ μίαν γνώμης ἀσφοροῦσας, με μίαν καρδιά :
Ἰσοκρ.4,38 ἐταν τὰ μέν τῶν βαρβάρων κατα-
σθῆ καὶ διά μίαν γένετῃ γνώμη, Δημ.147 δου-
ρασοδὸν ἐκ μίαν γνώμης : || ἡ δύναμις τῆς βου-
λήσεως τῆς φυχῆς : Ἐπιρρ. εἰπερ ἴσση γνώμη βῶ-
μην, ἀπρόσθετος εἶχε, ὁσοῦτ ἐν Ἐλλήνων ἦ-
ξεν Ἀρης Μοκόνδω, || ἐν τῇ πλῆθ. φίλια γνώ-
μαι φίλοσ οὐανοσθημῆτα, εἰμενέτις διάθεσις :
Ἦρ.9,4 ταῦτα δὲ τὸ βέλτερον-ἀπέσπειλε προ-
χῶν μὲν τὰν Ἀθηναίων ὁ φίλοσ γνώμης :
4) ἡ κρίσις ἀντίληψις, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς νοητ.

κῆς ἐργασίας, ἡ ἰδέα, ἀποφίς περί πνος: Παρμ. 8,6: γνώμη βρωτῶν, Θουκ.1,113 καὶ ἄσοι τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν (ἄσοι ἐφρόνουν τὰ αὐτά) || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. κρίσις ἐπὶ πνος, ἀντιλήψις ἢ δοξασία περί πνος προαπόμ, πρόγματος, καταστάσεως, γεγονότος, ἀποφίς περί πνος: ἡ γνώμη μου εἶναι ἀντίθετος ἐπὶ τοῦ Ἰητήρατος, - ἡ γνώμη σου περί αὐτοῦ εἶναι ἄδικος, - μετέδωκε γνώμην, - κάκε λίγα ἀλλότρια γνώμες, - εἶναι κρυφός, ποτὲ δὲ λέει τίς γνώμης του, - τὴ γνώμη ἔχεις γιὰ τὴ γυναικὰ του, - μὴν ἐπιμένῃς στίς γνώμης σου' || ἐμπροθ. κατὰ γνώμην κατὰ τὴν κρίσιν ἢ κατὰ τὴν ἀντιλήψιν πνος: Ἡρ.2,26 ἄτιος δὲ ὁ αὐτός οὐτος κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν || ὁμ. νεώτ. ἄλλ' ἐνάρθως καὶ μετὰ γεν. προσ. κατὰ τὴν γνώμην μου (σου, του κλπ.), πλὴν ἐάν προτάσσηται κτητ. ἄνωγ. α' προσ., ὅτε ἐν χρ. κ. ἀνευ δρθρου κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, - κατὰ τὴν σὴν γνώμην, κατ' ἐμὴν γνώμην || δημ. πάντοτε ἐνάρθως || ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. ἔλλειπ. κατὰ γὲν τὴν ἐμὴν (ἐν. γνώμην) κατὰ τὴν ἀντιλήψιν μου, ὡς ἐγὼ φρονῶ, καθὼς μοῦ φαίνεται: Ἀριστφ. Ἐκκλ.153 οὐκ ἔσσο, κατὰ γὲν τὴν ἐμὴν, μίαν ἐν τοῖς κλητήσιαι ἄδικος ἐμποίειν ὄθασος' || παρὰ τὴν γνώμην παρὰ τὴν ἐπιπρατοῦσαν ἀντιλήψιν: Θουκ.1,70' || καθ' ὅλην δοτ. συναποτῆς μετὰ κτητ. γενικής κατὰ πρότασιν, κατὰ συμβολήν, κατ' εἰσῆγαν, αὐνηβ. ἐπὶ ρητόρων δημοσίου προτεινόντων π: Θουκ. 1,90 ὁ δὲ Ἀθηναῖοι Θεμιστοκλέους γνώμη τοῦς μὲν Λακεδαιμονίους, - καθὼς ἀπὸ ἡλασαν' || γνώμη ἀποφαινω ἢ ἀποφαινομαι ἢ ἐμφαινω ἢ ἀποδεικνύομαι ἐκφαινω τὴν ἐμὴν ἐπὶ πνος κρίσιν, ἀνακινῶ, φανερώω, ἐπι ἀναφορικῶς πρὸς τὴ σκέπτοις: Ἡρ.1,40 γνώμην ἀποφαινω περί τοῦ ἐπιπνοῦ, αὐτ.1,207 ἀπεδείκνυτο ἐναντίον τῆ προκειμένη γνώμη || γνώμην ποιῶμαι ἢ τιθεμαι λέγω, ἀνακινῶ τὰς ἀπόφίς μου, τὰς διαθέσεις: Ἀριστφ. Ἐκκλ.658 κάπως ταυτὴν γνώμην ἐβλήμην, Θουκ.3,36 περί δὲ τῶν ἀνδρῶν γνώμης ἐπαινοῦντο, - ἀποκτείναν: || γνώμην καταπιθεμαι προσηγορῶς κατὰ τὴν ἀντιλήψιν μου: Παρμ.8,53' || 5) πρότασις, σχέδιον: Ἡρ.3,80 ταυτὴν τὴν γνώμην ἐσώφερε (αὐτὸ ἐπρότεινε), Θουκ.8,68 ἦν δὲ ὁ μὲν τὴν γνώμην ταυτὴν εἰπὼν Πείσανδρος || γνώμην νικῶ ἢ γνώμη κρατῶ νικῶ γενομένης ἀποδεκτικῆς τῆς προτάσεως μου ὑπὸ τοῦ δήμου' πρβλ. νίκη νικῶ: Ἀριστφ. Σφ.594 κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδέεις πώποτ' ἐνίκασεν, Πλοῦτ.Κορ.17 ἀπόνομα τῆ γνώμῃ κρατοῦν τὸν Μάρκιον' 6) ἢ ἀφάνισις: Ἐπιγρ. ἢ τοῦ δικαστοῦ γνώμη || Ἡα. κ. γνώμη: τὰ ψηφίσματα: 7) νεώτ. κ. δημ. ἢ γνωματεύσις, ἐδικὸς πνος περί πνος: νὰ πῆς στό γαστρὸ νὰ σοῦ δώσω γνώμην, - γι αὐτὸ ἢ πῶμα α' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔχω γνώμην (δὲν εἶμαι ἐδικός, ἀρμόδιος) || 8) τὸ σύνολον τῶν ἀντιλήψεων πνος περί τάντοῦ κοινωνικοῦ, πολιτικοῦ, οικονομικοῦ κτ. βίου, ἢ περί βίου θεωρία, τὸ φρόνημα, ἀ πεποιθήσεις πνος: Ἀλοχ. Αἴγ.923 γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθερόμεν' ἐμα, αὐτ. Εὐμ.674 κελύςου τοσσο' ἀπὸ γνώμης φέρειν φήσαν δικαίαν (κατὰ πεποιθήσιν, κατὰ συνειδήσιν): || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χαρακτήρ, τὸ ἦθος πνος: αὐτός ὁ ἀνθρωπος εἶναι κακῆς γνώμης - εἶναι καλῆς γνώμης, δημ. πορομ. ὁ λύκος κ' ἂν ἐγέραςε κ' ἄλλοις τὸ μαλλὶ του, | μὴδὲ τῆ γνώμην τ' ἄλλαξε μὴδὲ τὴν κεφαλὰ του' || νεώτ. κ. δημ. ἢ κοινή γνώμη ἢ κοινή συνειδήσις τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ: κατ' ἀπαίτησιν τῆς κοινῆς γνώμης' 9) μτην. κ. δημ. ἢ μετὰ προμελέτην αὐγατάθεσις πνος εἰς τὴ: Κδ. Φιλ.14 χωρὶς δὲ τῆς σῆς γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα ποιῆσαι, Πάπ. ἀνευ τῆς τοῦ θεῖου γνώμης, - χωρὶς τῆ γνώμην σου δὲν παντρεύομαι (ἀνευ τῆς

ἐγκοισεῶς σου) 10) ἢ ἀπόφασις: Πδ Ἐσοδ. 2,58 Κύρος ὁ βασιλεὺς ἔθετο γνώμην τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ τοῦτον οἰκοδομηθῆναι, - Ἐπιγρ. γνώμη στρατηγῶν, Κτισιαδῶν καὶ συμμηρατῶν γνῶμην, Πάπ. γνώμη τοῦ κοινοῦ τῶν ἀρχόντων, αὐτ. ἀναποτρήτῃ γνώμη' 11) πρόθεσις, ἀκοκός: Θουκ. 3,92 ἀποικίαν καθίσταντο ἀπὸ τοῖσδε γνώμης (ἢε ἀκοκόν), αὐτ.8,90 ἦν δὲ τοῦ τεύχους ἢ γνώμη αὐτῆ (ὁ προορισμός) 12) ἐν τῷ πλῆθ. γνώμη αἰ φαντασίαι, αἰ παραισθήσεις: Σφ. Αἰ.52 ἐγὼ σφ ἀπέργω, δυσφύρος ἐπ' ὄμμασι γνώμης, (ὁ, γρ. λήμας) βαλοῦσα, τῆς ἀνηκταῖον ἐπεθεβαίωσεν 13) κρίσις γενική, ἢς τὴν ὀλλθησιν ἐπεθεβαίωσεν ἢ πείρα, τὸ γνωμικόν Ἀριστφ. Ρητ.1394 α,22 «ἐστὶ δ' ἡ γνώμη ἀπόφασις.. περί τῶν καθόλου.. καὶ.. περί ὄσων αἰ πράξεις εἰσι καὶ αἰρετὰ ἢ φευκτὰ ἐστὶ πρὸς τὸ πράττειν»: Σφ. Αἰ.1091 γνώμης ἀποστήσας σοφός, Ἔνν. Ανομ.4,29 τὰς δὲ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γνώμης ὁρετὴ πλουτικῆν τοὺς κερτημένους Ἀριστφ. Ρητ.1395 α,11 χρῆσθαι δὲ δεῖ καὶ τοῖς τεθρολημένους καὶ κοινοῖς γνώμης, ἐν ὡσι χρῆσθαι' 14) νεώτ. λαογρ. ἢ σύζυγος τοῦ νανοσφούς δαιμονίου γνώμου βλλ.

γνώμηδόν ἐπίρρ. μτην. κ. μων. γνώμην πρὸς γνώμην: Διον. Ἀλ. Ρητ.8,43 γνώμηδόν πυνηθενοσθαί (ἵητεῖν τὰς ἀπόφίς, ἀντιλήψις ἐνός ἐκάστου)

γνώμηστος (ὁ) Ἡα. ὁ ἐν τῇ κερχῷ τῆς γνώμης γνώσεως ἐπιπείρις, ὁ περί οὐ γνώσις ἐστιν, **γνωμαίξω** δημ. ἀπτ. ὄργιζομαι, θυμῶνα, πεισμώνω, κακίωμαι: γιὰ δὲ πός **γνωμαίξεις** 2) κτῶμα ἴδιον γνώμην, ἐκὼ ἴδιος κρίσις καὶ βουλήματα: **μεγαλίσκε ὁ γιός μας καὶ γνώμηςσε.**

γνωμαίρεος-α-ικὸ δημ. ὁ μετὰ πείσματος ἐπιμένων εἰς τὰς γνώμης ἢ ἀξιώσεις αὐτοῦ' || 68. ὁ ὄργιλος, εὐξέπατος, δεξιόθυμος πρβλ. **γνωμαίξω.**

γνωμίδιον (τὸ) ὄσκαρ. τὸ γνώμη βλλ. ἐν σκωπ. χρ. μικρὰ, ὄσκαρτος, οὐχ ἄξια λόγου γνώμη, πρότασις, ἀποφίς: Ἀριστφ. Ἰππ.100 πάντα ταῦτα καταπῶσα βουλευσῆσιων καὶ γνωμίδιον καὶ νοῦδιον, Ἰακλῆρ.3,22 ἀργαλῶς ἀνθρώπου καὶ δριμύς, γνωμίδια καὶ προβουλεύματα, - εἰσποιοῦμενος.

γνωμίδιωκτής (ὁ) ὁ θρηπτεύς ἔξενον γνωμῶν, ὁ ἐμυλῶν δι' ἀποφθεγμάτων: Κρατίν.307 θεατῆς ὀπολεπτολόγος **γνωμίδιωκτής** (διόρθ. γνωμίδιωκτής) 1. **γνωμίδω** δημ. μορφῶ, σχηματίζω γνώμην, κρῖνω: Κορ. Ἀτ.4,84 ἐν λ. 2) ἀπὶ γνωμιάξω βλλ.

γνωμικά ἐπίρρ.δημ. διὰ γνωμικῶ ἢ -ῶν βλλ.31: Βλαχογ. Παλιγκρία Παλιὰ 175 ὁ λθκος., - θέλει καὶ τομῆρι τὸν εἶπε ὁ γέρος **γνωμικά.**

γνωμικός-ῆ-ἐν(ὴ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερμένοσι εἰς γνώμης ἀποφθεγματα: Φιλῶλ.11 γνωμικὴ ἢ φασίς ἢ τὸ ἀριθμῶν' 2) ὁ ποιοῦμενος χρῆσιν γνώμης, ἀποφθεγμάτων, διδακτικῶς: Ἐργμ. Εὐρ.4,3 γνωμικὴ περίοδος, Σχόλ. Ὀμ. Ὀδ. Ο 74 τοῦτο τὸ σῆμα καλεῖται **γνωμικόν**, αὐτ. Δ 691 **γνωμικός** στίχος, - γνωμικὴ ποίησις, - γνωμικὸ ποίημα 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **γνωμικόν** ὡς ὄσα γνώμη ἐκφραστομένη ἀξιωματοῦς, δογματικῶς ἀποφθεγμα: Δίωλ Χρ.52,17, Τέτ.Κιλ. 1150 ὄθεν ὄστως ὁ Πίνδαρος τὸ γνωμικόν εἰρηκε' 4) δημ. μετὰ τὸν γνῶμαι ἢ κἂν ἢ ἐπιθυμία, τὸ θέλημα, ἢ γνώμη βλλ.31: Μ Μοιρ. 81 μαυρισμένε μου **καφε**, ἢ τὸν **γνωμικό** τὸς ἔμαρες.

γνωμικός ἐπίρρ. μτην. κ. μων. κατὰ τρόπον γνωμικῶν, ἀξιωματοῦς, δογματικῶν, ἀποφθεγματικῶς: Ἀθην.5,191 Ἔ **γνωμικός** γοῦν σφαι παρὰ τῷ Ὀμῆρῳ ἢ Ἀθηνῶν' 2) μων. οἰκεία γνώμη, ἐξ ἴδιος θελήσεως: Ἀνοστ. Ἔνν. Ὀδ.356,11 ἔκουσῶσι καὶ **γνωμικός** τὰ πάθη κατεδέξατο.

γνωμίδιωκτής (ὁ) διορθ.γνωμίδιωκτής: Κρατίν.307. **γνώμοσσια** (τὴ) νεώτ. ἢ ὑπὸ εἰδημονίας ἀπόφασις, ἢ αὐνηθεσις, γνῶμοδότησις βλλ.: Χριστόπ.33.

γνωμοδότημα-ατος (τό) μιν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γνωμοδοτῆ, γνώμη δεδομένη ὑπὸ εἰδικῶν, ἀπόφαισις ἀρχῆς: Μοσχῶν.Σχεδ.124.

γνωμοδότης (ὁ) μιν., μιν., νεώτ., ὄμν. θηλ. **γνωμοδοτῶν** ὁ ἐκφέρων γνώμη ἐπὶ πινος ζητήματος ὡς εἰδικός, ὁ εἰδήμων συμβουλίαν, ἀδελφίαν, ἀπόφαισιν ποιούμενος: Ίω.Χρυσ.6,733.

γνωμοδοτῆσι (ἡ) ὄμν. ἡ γνωμοδοτῆσις βλλ. **γνωμοδοτῆσις**-εως (ἡ) νεώτ. τὸ γνωμοδοτεῖν, ἡ ὑπὸ εἰδικῶν διδομένη γνώμη ἐπὶ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητος αὐτοῦ, ἡ γνώματις: **γνωμοδοτῆσις** τοῦ νομικοῦ συμβουλίαν - τοῦ ἱατροῦ.

γνωμοδοτικός-ῆ-ὄν νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γνωμοδοτήσιν ἢ ὁ ἀρμοδίος πρὸς γνωμοδοτήσιν βλλ.: **γνωμοδοτικὴ** ἐπιτροπή || ὁ ἔχων ἀρμοδιότητα μόνον εἰς τὸ γνωμοδοτεῖν, ἄλλ' οὐχὶ καὶ ἀποφασίζεν: τὸ ἐπαγγελματικὸν κοινοβούλιον εἶναι μόνον γνωμοδοτικόν.

γνωμοδοτῶ-έω μιν., μιν., νεώτ. κ. ὄμν. ἐκφέρω γνώμη ἐπὶ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητός μου, ἀποφαινομαι, γνωματεύω: Σουίδ., ἐγνώμην δίδωμι: Βηλαρ.Συμβ.ἱατρ.14 καθένας στήν ἀράδα του, λοιπόν, γνωμοδοτεῖ, - τὸ νομικὸν συμβούλιον ἐγνωμοδοτῆσεν ὅτι: || ἀνακοινῶ τὴν ἐμὴν γνώμην, πρόθεσιν, διάθεσιν: Κύριλλ.48,2 μὴ κινήσετε γνωμοδοτήσαι τῷ θεῷ.

γνωμοδοτῆς (ἡ) κ. μιν. κ. νεώτ. τὸ ὀμιλεῖν ἢ γράφειν διὰ γνωμικῶν, τὸ ἀποφθεγματικὸν ὄφρος: Πλάτ. Φαῖδρ.267 C διπλοσολογιῶν καὶ γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν || ἡ θεωρία περὶ τῶν γνωμικῶν Ἀριστλ.Ρητ.1394 α,19 «περὶ δὲ γνωμολογίας, ῥηθέντος ἡ ἔστιν γνώμη, μάλιστα ἄν γενοίτο φανερόν περὶ ποιῶν τε καὶ ποτὲ καὶ τίαν ἀνέμμεται χρῆσθαι τῷ γνωμολογεῖν ἐν τοῖς λόγοις». 2) συλλογὴ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων: Πλούτ.Κάτ.Πρσβ.2 καὶ πολλὰ μὲθρηνημένα κατὰ λέξιν ἐν τοῖς ἀποφθεγμασιν αὐτοῦ καὶ γνωμολογίας τέτακται, Φώτ.8,6λ.495,12 φέρονται δὲ αὐτοῦ ἀποφθέγματα πλείστα καὶ γνωμολογίαι: || γεν. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν: Πλούτ. Π8,813 Α δέχεται δὲ ὁ πολιτικὸς λόγος, γνωμολογίας καὶ ἱστορίας καὶ μύθους.

γνωμοδοτικός-ῆ-ὄν κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιόζων εἰς γνωμολογίαν βλλ., ὁ ἀποφθεγματικός: Ἀριστ.Ρητ.εἰς Ἀλεξ.1439 α,5 τὰς τελευταῖας γνωμολογικὰς ποιήσας, Δημήτρ.9 ἔστι γὰρ καὶ ἀποφθεγματικὸν ἢ βραχύτης καὶ γνωμολογικόν.

γνωμοδοτικῶς ἐπίρρ. μιν. κ. μιν. κατὰ τρόπον γνωμολογικόν, ἀποφθεγματικόν Σουίδ., ἐγνωμοτυπικῶς, γνωμολογικῶς: Ὁέων.Πραγμν.5.

γνωμοδότος (-α)-οῦν κ. νεώτ. κ. ὄμν. ὁ ἐκφραζόμενος διὰ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων ἢ ὁ συναβροίζων γνώμας, ἀποφθέματα: Ὁησ.Στεφ.ἐν λ. 2) νεώτ. κ. ὄμν. σικωτ. ὁ ἔχων τὴν ἔξιν τὰ συμβουλεύει, νὰ παρέξῃ ἀπρόσκλητος παραθέσεις, ἀδελφίαν, γνώμας εἰς τοὺς ἄλλους.

γνωμοδοτῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ. ἐκφράζομαι διὰ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων: Ἀριστλ.Ρητ.1394 α,21 τίς ἄρρητος χρῆσθαι τῷ γνωμολογεῖν ἐν τοῖς λόγοις, Διογ.Λ8,78 ὁδοτος ὑπομνήματα κατέλιπεν, ἐν οἷς γνωμολογεῖ, φυσιολογεῖ, ἱατρολογεῖ 2) νεώτ. συλλεγα γνωμικῶ, ἀποφθέγματα.

γνώμωνας (ὁ) ὄμν. ἡ γνώμων βλλ.:Κορ. Ἀτ.4,84 ἐν λ. **γνώμωνάω** διακρίνω τὴν σκίαν ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου διὰ τοῦ γνώμωνος: || γεν. ποίωμι γνωμονικὰς διακρίσεις: Πλάτ.Πολ.516 β,5 τὰς δὲ σκιάς ἐκέλευε . . ἐκεῖνος αὐτὴν γνωμονοῦντα διαμυλλᾶσθαι . . ἐκέλευεν [δ. γρ. γνωματεύοντα]. **γνωμονικός**-ῆ-ὄν ὁ ὀρμώδης, ὁ κατόλληλος, ὁ ἰκανός, ὅπως ἐχθ γνώμων, ὅπως κρίσις καὶ ἀποφαινεται: Ξεν. Ἀπομν.4,2,10 ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι: γνωμονικός γὰρ ἀνὴρ καὶ τοῦτο δέσ: || συνεκδ. ὁ εἰδήμων, ὁ ἐμπειρὸς πινος:

Πλάτ.Πολ.467 C πρῶτον μὲν αὐτῶν οἱ πατέρες δσα ἀνθρώποι οὐκ ἀγαθῆς ἔσονται ἀλλὰ γνωμονικοί τῶν στρατιῶν. 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς γνώμονας, τὰ ἡλιακὰ ὥρολόγια: Ἰνναρχ.1,9,8 γνωμονικὰ θεωρηματα || τὸ ὄρον γνωμονικός ὡς οὐα, ὁ ἐμπειρὸς, εἰδικὸς περὶ τὰ ἡλιακὰ ὥρολόγια: ΑΠ14,139 γνωμονικῶν,διόδωρε,μέγα κλάος || τὸ θηλ. γνωμονική ὡς οὐα, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἡλιακὰ ὥρολόγια: Βιτα.1,3. 3) μωβλι. ὁ σχηματίζων γνώμων βλλ.81 κ. 91, ὁ κατὰ κανὼν γνώμωνος συντεταγμένος: Ἰδμδλ. Ἀριθμ.79 ρ.

γνωμονικός ἐπίρρ. μιν. διὰ τοῦ γνώμωνος, τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου: Στραβ.2,135 ὁ μὲν οὖν δι' Ἀθηνῶν παράλληλος γνωμονικός ληθείει.

γνωμόνιον (τό) μιν. ὄμοκαρ. τοῦ γνώμων ὁ δείκτης τοῦ ἡλιακοῦ ὥρολογίου: Ἰωάν. Διόπτ.5.

γνώμους (ὁ) νεώτ. λαογρ., ὀθλ. γνώμα ἢ αὐξυμνος τῶν γνώμων) κατὰ τὰς μυθολογίας βυροὶν λαῶν τῆς Ἐβρώνης νωσσηφῆς ὑποθρόνιος δαίμων φυλάττων κ. προστατεύων τὰ μεταλλεῖα, τοὺς πολυτίμους λίθους κ. γεν. τοὺς θαυραρούς τῆς γῆς, **γνωμοσκοπέω** μιν. προσπαθῶ νὰ διαγνώσω, νὰ ἐξερευνηθῶ τὰς γνώμας ἄλλου.

γνωμοσύνη (ἡ) ἡ ἰκανότης τοῦ γνώσκων, ἡ ὀρθὴ ἀντιληψίς, κατανόησις, κρίσις, ὀδ. σύνεσις, φρόνησις: Σαδ.15 γνωμοσύνης δ' ὄφραεν χαλεπώτατον ἔστι νοήσαι μέτρον, ὁ δὲ πάντων νεῖρατα μόνον εχει.

γνωμοτυπία ἡσ. «γνωμολογία ἀκριβής».

γνωμοτυπικός-ῆ-ὄν ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γνωμοτυπίαν, ὁ ἐκφραζόμενος διὰ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων, ὁ ἀποφθεγματικός: Ἀριστφ. Ἰνν.1379 συνεκρητικός γὰρ ἔστι καὶ περαντικός, καὶ γνωμοτυπικός καὶ σαφῆς καὶ κρουστικός. **γνωμοτυπικός** ἐπίρρ. Σουίδ., ἐγνωμοτυπικός. **γνωμοτύπος**-ος ὁ ὀμιλῶν διὰ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων ἢ ὁ συντάσσων, συνδέων, διατυπῶν γνωμικά: Ἀριστφ.Βάτρ.877 λεπτολόγους ἐυνετὰς φρένας ἀφ' καθορᾶς ἀνδρῶν γνωμοτυπῶν.

γνωμοτυπέω-έω ποιῶ, συνθέτω γνωμικά, ἀποφθέματα: Ἀριστφ.Θεομ.55 τὰ δὲ τορνεῖται, τὰ δὲ κολλομελεῖται, καὶ γνωμοτυπεῖται, κἀνομομαίεται.

γνωμοφθόρος-ος μιν., μιν. διαφθορὸς τῆς ἀγαθῆς γνώμης βλλ.: Γεώργ. Ἀλεξ.Βί.Ίω.Χρυσ.232.

γνωμοφθακῶ-έω μιν. φθαρῶ διὰ γνωμικῶν, ἀποφθεγμάτων: Κερκ.9,5 [δ. μ.].

γνώμων-ονος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ., ὄμν. γνώμωνας ὁ γνώστης, εἰδήμων, ἐμπειρὸς εἰς τί: τ. Αλοχ. Ἀγ.1130 οὐ κομμάσιμα ἂν θεωρήσων γνώμων ἀκρις εἶναι, Οουκ.1,138 τῶν τε παραχρήμα δι' ἐλαχίστης βουλής κρᾶσιτος γνώμων 2) ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ διακριτικός, ἐρευνητικός: Ἰνν.Ίσ.141 γνώμων νόος 3) ἐπιστάτης, ἐπόνητος τῶν ἐν Ἀθῆναις ἱερῶν ἐλαίων AB 228,23 γνῶμωνας ἀρχόντας τινες εἶναι τοὺς ἐποικετομένους καθ' ἑκάστην ἐνιαυτὸν τὰ χωρία πάντα, μὴ πῶς τις ἐξέκοψε τὰς πορτίας: Αυσ.7,25 γνώμωνας δὲ πέμνητας καθ' ἑκάστην ἐνιαυτόν 4) ὁ δείκτης τῶν ἡλιακῶν ὥρολογίων κ. συνεκδ. αὐτὸ τὸ ἡλιακὸν ὥρολόγιον: Ἦρ.2,109 πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ τὰ θυώδεκα μέτρα τῆς ἡμέρας παρὰ Βαβυλωνίων ἐμαθον οἱ Ἕλληνας, δέτ.Βαλ.2,4 γνώμων ὥροσκοπος 5) ὀδραυλικὸν ὥρολόγιον, κλεψύδρα: Ἀθῆν.2,42 Β διὸ καὶ ἐν τοῖς γνώμοσι ῥέον [τὸ ὕδωρ] οὐκ ἀναβιβᾶται τὰς ὥρας ἐν τῷ χειμῶνι [ἐκ τοῦ Θεοφρ.]. 6) εἰδ. πηθ. ὀδόντες δεικνύοντες τὴν ἡλικίαν τοῦ ἴππου καὶ τοῦ ὄνου: Πολύδ. Γ,182 «ὁ ἀποπίντων ὀδόντες τῆς ἡλικίας ἐν γνωμοσκόποις»: Ξεν.Ἰνν.3,1 ὁ γὰρ μεκτεῖ ἔχων γνώμωνος οὗτ' ἐλπίσιν ἐκφραίνει οὕτε ὁμοίως ἐπαύλακτος γίνεσθαι 7) κ. νεώτ. ὄργανον πρὸς χάραξιν ὀρθῶν γνώμων καὶ καθέτων γραμμῶν, ὄμν

γνωσά: Πολύμν.4,32 γνώμων σχήμα παραλληλίων ην, Θεολ. Ἀριθμ.59 ὁ δημιουργὸς τῆ δεκάδι ὡσαυτ γνώμων καὶ εὐθυνητρίε χέρσατος. 6) γνώσι. ὀνομασία διαφ. ὀργάνων μετρούτων γνώσι, διαστάσεις κ. γεν. τὴν κατὰ μέρος ἀπάκλιον: γνώμων χωρομετρικός - ἐπισφραλιστός - ἀπιθυνητικός - ὄγκωτικός - ἀνατοκολαστικός - ἡμισταυροχόος - ὀλκωτός. 9) ἐν τῇ ἀρχ. γεωμ. τὸ σχῆμα ὡσαυτ σχηματίζεται, ἐάν ἐκ τινος σημείου τῆς διαγωνίου ὀρθογωνίου ὀρθῶς παράλληλοι πρὸς τὸς πλευράς. Εὐκλ.2 Ὀρισμ.2 ἐναντίος παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμου ἐν ὁποιοῦν σὺν τοῖς ὄμοι παραλληλώμασι γνῶμων καλεῖσθαι. 10) παρὰ παραλληλῶσι οἱ πέντε πρώτοι περιττοὶ ἀριθμοί. 11) ὄβ. γεν. οἱ περιττοὶ ἀριθμοί: Ἀριστ. Φυσ.203 α, 14 περιτθιέμενων γὰρ τῶν γνωμῶνων περὶ τὸ ἐν καὶ χωρὶς ὅτε μὴ ἀλλὰ διὰ γίνεσθαι τὸ εἶδος, ὅτε δὲ ἐν. 11) γνώσι. οὐσιαστικὸν ἐν σχήματι ὀρθογωνίου πρὸς μέτρον τῆς κατανοητικῆς ποσότητος ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ φωταερίου κττ. μετρίτης, γασόμετρον, ρολοὶ τοῦ γνωσίου ἢ τοῦ ἡλεκτρικοῦ. 12) γνώσι. μουσ. τὸ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πενταγώνου τοῦ ὀρθογώνου σημείου πρὸς δὲ ἄλλων ὀρισμένων φθόγων. 13) ἢ σχῆμα τοῦ τετράρου, ἢ μῆτρος τοῦ ὀρθοῦ: Ἀπολλ. Δασμ. Πολιμ. 18 γνώμων τρυφάνου. 14) γεν. ὁ χρῆσμός των ὄβ. δείκτης: Πλούτ. Ἡ9 968 F ἀλόγεκα ποιούσιν γνώμονα τῆς τοῦ πάγου ἀπερρύπτης. 15) ν. γνώσι. κ. δημ. μετρ. μέτρον, κῶνῶν: Λοσκ. Ἐρμ. 76 ὁποῖον χρόν τὸν κανῶνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ἀρετὴν βίου, ἀραγ. Ὁσ. Ζωντ. 79 νὰ ἔχη σκοπὸν πρόγραμμι γνώμονα γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν τοῦ σφαιρικοῦ καὶ τῆς ὀγκ. 16) διατάξεις κανονισμῶν ἔτηρ. Πλάτ. τῆς ὄψης γνώμων. 17) ἔτηρ. διατίμησις τελειοκάνων τιμολόγιον, τριτῶν: ΑΒ 233 β. γνώμων. σφύραξις τῆς γραμμῆτων καθ' ἣν τὸ γῆλν πρῶττοβαθι γρά τοῦς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσομιζήσονται. ὄν ἐν ἐκφέρματι: Ἐπηρ. Πάν. γνώμων τῆ πύλας ἐκεί τοῦ γόμου.

γνωσι ὀσαυτ. ὄσαυτ β. τοῦ γνωσῶκα βλ.λ.

γνωσιμεν ὄσαυτ. ὄσαυτ β. τοῦ γνωσῶκα βλ.λ.

γνώσι (ἢ. δημ. γεν. ἡ γνώσις κ. εἶδ. ἡ γνώσις περὶ τινος: γνώσι τοῦ κακοῦ - τῆς εὐτυχίας - τῆς ἀγάπης - τῆς ὀρφάνιας, Σολωμ. Ἐλεῦθ. Πολιμ. 1, 2, 27 πανερημιά τῆς γνώσις μου θέλω μ' εἰε νὰ κλάθῃς. 2) γνωσιμότης τὸ ἔχειν τινὰ ἢ εἶναι τινι γνώμων. 1) ὄβ. οὐσιαστικ. κ. ὁ γνώσιμος, ὁ ἴσων γνώσιος, ὁ φίλος, ὁ φίλος, ὁ φίλος σου ἔχω πολλές γνώσις, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 32, 24 κὶ ἐφάνη μου πού ἀντίκρισα κάποια παλιὰ μου γνώσι. 1) φ. κῶνῶνα γνώσις οὐκὸντι γνωσιμῶν. 2) ἴσων γνώσις ὁ ἀντικειμενὸς τῆς γνώσιος, ἡ γνωσιμιά βλ.λ.: Βῶαν. Φωδ. 59. 1) σὺν τριαντάφυλλο νῶο, τῆς ἀσπῆς πρώτῃ γνώσι. **γνωσιμῶ** κ. μον. νεώτ. κ. δημ. μέλλ. κῶν. ἡ γνώσι, μον. κ. ἴσων, ὄσαυτ. ἐγγύσιος, παρὰ ἐγγύσιος, παθ. ὄσαυτ. δημ. ἐγγύσιος, παρὰ ἐγγύσιος, δημ. γνωσιμῶνος κ. ὀσμενος, παρὰ γνωσιμῶνος ποσοδὸν τῆς γνώσιος, φῆσι τῆς ἐγγύσιος τινος ὄβ. κ. ἐγγύσιος: Αἰσχ. Πρ. 457 κληθόντας τε διακριτοῦς ἐγγύσιος αὐτοῖς ἐνοθῶντες τε συμβόλους, ΠΔ Βασ. 1, 10, 8 ἔως τοῦ ἔλθῃν με πρὸς σέ καὶ γνωσιμῶ σοι ἀ ποιήσεις, Βασ. 3, 451 D γνωσιμῶ ἡμῖν τὴν αἰτίαν δι' ἡν. 1) ἴσων κ. τὸ μέσ ὡς ἐνεργ. ἐν τῇ αὐτ. σμν.: Θεοφ. Στ 112 B ἐξέπεψεν ἀγγελον ταῦτα δι' γνωσιμῶνον. 1) παθ. ἴσων ἢ διατελῶ γνωσιμῶ: Πλάτ. Πολ. 428 Α εἰ δὲ τὰ τρία πρότερον ἐγνωσιμῶμεν, αὐτῶ ὄν τούτῃ ἐγνωσιμῶ τὸ ζῆτοῦμενον. 1) ὄβ. ἢ μετ. γνωσιμῶνος κ. γνώσιος: Πολύμν. 2, 37 Α ἐν τοῖς γνωσιμῶνοσι μέρει τῆς οἰκουμένης. 2) κ. νεώτ. κ.

δημ. μετ' αἰ. τινος, ποιοῦμαι τινι γνώμων τινι, συστατῶ τινος εἰς τινος: Πλούτ. Φάθ. 21 γνωσιμῶ τὸν ἀδελφόν αὐτῶ. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐμαυτῶ ποιοῦμαι τῆς γνωσιμῶνον: Σοφ. ΟΥ 538 ἢ τούτῶν ὄβ. κατ' ἡγνωσιμῶ σου τὸδὲ δόλω προσέρπῃν ἢ οὐκ ἀλεξοῖσιν μαθῶν, 1) Πλάτ. Φαιδρ. 262 Β ὁ μὴ ἐγνωσιμῶς ὁ ἔστιν ἕκαστον τῶν δυντων, Ἀριστ. Φυσ. 184 α, 12 τότε γὰρ οἰόμεθα γνωσιμῶν ἕκαστον, ὄταν τὰ αἴτια γνωσιμῶμεν τὰ πρῶτα, ὄταν γνωσιμῶ τὰ καθέκαστα. 1) ἐν ὄμ. σμν. κ. παθ.: Θεοφ. 5, 103 ἄμα τε γινώσκεται (ἢ ἔλλῃς) σφαλέντων καὶ ἐν ὄτω ἐπι φυλάξεται τῆς αὐτῆς γνωσιμῶσιαν οὐκ ἔλλῃται. 1) ὄβ. κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ἐπίσταμαι, οἶδα, γινώσκω, ξέρω: ΚΔ Φιλ. 1, 22 καὶ τὴ σιρήσονται οὐ γνωσιμῶ (ἀγνώω), Ἡρωδ. 2, 214 ἄσαν δὲ τινος τῶν πρεσβυτέρων καὶ γνωσιμῶντων αὐτοῦ τῶν τρόπων, - οἱ γνωσιμῶντες ἀγνώων καὶ γραφῆν, παροιμ. γνωσιμῶ τῆς ἀπῆς καλοῦμαι, μὰ μοναχῶ στοῦ θοῦρα (εἰ τῶν ἀντικῶν δι' ἔργα γνωσιμῶ). 1) δημ. ἐν ἀντιθέσει μετὰ τῆς ἀπῆ μετ' αἰ. ἔχω ποῖον τινι γνώσις ἢ περὶ τινος τοῦ κατ' αἰ. ἐκπερομένου πράγματος, κῶν ξέρω: γνωσιμῶ ἀπ' αὐτῆς δουλείας. 1) εἶδ. ὁ ἐνεσ. κ. ἴσων ὁ πορατ. εἶμαι πως εἰδῶν ἢ ἐπιπερο περὶ τινος τῆχων ἢ ἀσκησι: γνωσιμῶ ἀπὸ μηχανῆς - ἀπὸ κηπουρῆς - ἀπὸ ἐμπόρου, φρ. γνωσιμῶ ἴσων ἀπὸ ἰσων (εἰς οὐδὲν τὴ εἶναι πράγματι εἰδῶν). 4) διαγνωσκῶ: Γαλ. πρὸς Πλάτ. 1) ἀμφοτεροῖν δὲ περὶ τὸν τοῦδ' ἐν μάστιχα γνωσιμῶσις. 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπανοφῶρ τὴ εἰς γνώσιμ μου διακρινὴ τῆς γνώσιμ μοι, ἀγνωσιμῶ βλ.λ. 1) Εὐρ. Ἡκ. 630 ὄβ. ποῦ τῆς ὄστις γνωσιμῶ μ' ἴδων, γέρον, 1) Ἡρωδ. 2, 174 γνωσιμῶσα δὲ τὴν Κομμοῦ κατὰ (ἀγνωσιμῶσα τὴν γραφῆν, τὸ γράφωμ τοῦ Κ.), Σολωμ. Ἐβν. ἴσων. ἢ γνωσιμῶ ἀπὸ τῆς κῶπῆς τοῦ σπασθῶ τὴν τρομῆρ, φρ. δὲ γνωσιμῶ ὁ σκόλος τὸν ἀφῆντι τοῦ ἴσωντι ἐπιπερατῆ. 1) παροιμ. γνωσιμῶ ἢ γάνα τὸ ποτιμῶ κὶ ἄν ἐν ἀλευρωμένο. 1) ὄμ. παθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀγνωσιμῶσι: Ἡρωδ. 2, 5, 47 τὸ γένειον ἀποκτείνωμενος, ὡς μὴ γνωσιμῶσι, - γνωσιμῶται ἀπὸ μὰ ὄρα μακριά, - δὲν γνωσιμῶται ἀπὸ τῆς ἀδυναμῆς (ἐγένετο ἀγνώσιος), παροιμ. πρῆμα ποῦ γνωσιμῶται χωρὶς κρῆσι παρνεταί. 6) ἐπὶ ποσ. κ. νεώτ. κ. δημ. προσκῶμαι γνωσιμῶν μετὰ τινος, ἔχω σχέσεις κοινωνικῶς ἢ φιλικῶς μετὰ τινος, ἔχω ἢ κῶνῶ ἢ ὄσων γνώσι: Πλάτ. Λάχ. 181 C σφῆσιβη τε καὶ γνωσιμῶ τε καὶ ἡμῶς (θεῶσι καὶ ἡμῶς ὡς φίλους), Δημ. 924 αὐτὸς μὲν αὐτῶ ὄσωνσιμῶν ἐγνωριζον τοῦς ἀνθρώπους τούτους, - πῶς τοῦ μιλῶς, ἀπὸ δὲν τὸν γνωσιμῶσι. 1) ὄμ. κ. παθ.: Δημ. 925 ὄσων δὲ ἴσων ἐγνωριμῶσι τούτῃ, ΠΔ Ροῦθ 3, 3 μὴ γνωσιμῶσι τὸν ἀνδρῶ, Λοσκ. Τη. 5 ὄσων ὄσων ἐγνωριμῶσι πρὸς αὐτῶν. 1) δημ. ὄμ. κ. ἀλλοδαπῶς: γνωσιμῶσατε ἀπὸ μικρῶς παιδῶ. 1) ὄβ. ἢ δημ. μετ. γνωσιμῶμενος ὁ ὄσμενος ὁ γνώσιμος, ὁ γνώσιος, ἴσων ἐν χρ. κατὰ πλῆθ. πρὸς ἕκαστ. τῆς ὄσωνσιος γνωσιμῶσι: καθίσταται ὁ ἐν τραπεζῆ ὄσων ἢ γνωσιμῶμενος. 1) ὄβ. μετ. κ. δημ. γνωσιμῶνται ἐκ σαρκῆς μῆξως ποιοῦσιν: δὲν ἐγνωριμῶσι ποτὴ νουκα. 7) ἐξοικεοῦμαι, φιλοῦμαι, διαλλάττομαι: Ἀριστ. 1, 195, 7 ἔξ ὄν θύονια μὲν καὶ ἴσωντι ἀλλήλων ἡθῆσι κατὰ τὴν πῶν ἢ εἰ δὲ ποῦ καὶ διασταίεν, οὐ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνωριζον (συνεφροῦσιν). 8) γνωσιμῶ κ. δημ. ὄσων ὄσων χῆρατος, ἀγνωσιμῶ βλ.λ. 1) γνωσιμῶ τὴν πρὸς με ἐπερῶσιαν, εἶμαι ἀπὸ κείνου πῶ γνωσιμῶ τὸ καλὸ ποῦ τοῦς κῶνικῆς γνωσιμῶσι (ἢ) νεώτ, δημ. κ. ἴσων. ἢ πρῶς κ. τὸ ἀποτέλεσμα τὰ γνωσιμῶ βλ.λ., ἢ γνωσιμῶ βλ.λ., ἢ γνωσιμῶσις, κοινωνικὴ σχέση, οἰκειότης: Βιζυη. Τρυγῶν. 19 ὄσων κῶνικῆς γνωσιμῶ καὶ φίλων ἀλλῃ, Ζερβ.

Πραγ.ΚΚ 37,4 θυμητικά της γνωριμίας σου έχουν τραγ.ΚΚ 37,4 γαρίσει, - έχομεν άλλην γνωριμίαν || φρ. δίων γνωριμίαν ποιοῦμαι ἐμαυτὸν γνώριμον, συνάπτω σχέσεις μετὰ τινος, ἔ. δίων γνώρα: τὸν βλέπω συχνά, μὰ δὲν τὸν εἶδωσα ποτὲ γνωριμίαι || τὸ πρόσωπον, ὁ γνωρίζει τις: ἔχει μεγάλας γνωριμίας | σχετίζεται μετ' ἐπισημονία πρόσωπα | 2) ἢ ἐξ ἀναμνηστικῶς διγνώρισται πινος πρότερον γνωσθῶ, ἢ ἀναγνώρισται: Ἐρωτ.ἀκρ.Α 1335 ἔτιοις λογιῆς ἐγγίχηκε καὶ γνωριμίαι δὲν ἔχει | ἐγένεν ἀγνωριστός | || δδ. κ. τὸ γνώρισμα: πρὸς γνώρα ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: αὐτ.Δ 1250 γιὰτ' οὐδὲ γνωριμίαι καμιά οὐδὲ σπουδαίη ἔχει.

γνώριμος (-η-ο-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγνωρισμένος, ὁ γνωστός βλ.λ.: Πλάτ.Πολ.558 C γνώριμα λέγεις, Ἀλέξ.Ἀφρ.Ψυχ.2 τὴν μὲν ἔπαρην ἔχει γνωριμωτάτην, ἀγνωστοτάτην δὲ τὴν οὐσίαν, Κρουστ. Γεφ.Μανόλ.79 ἄκουε ὁ πρωτομάρτορας τραγοῦδι γνώριμὸν τοῦ, - γνώριμος τόπος, - γνώριμη φουσα-γνωριμία 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνάμενος νὰ γνωσθῆ, δδ. ὁ καταληπτός, ασαφής, ὄλιθος, ὁ ἀοιχὴ ἀήθης τινί: Δημ.34 ἔσται δὲ βραχὺς καὶ γνώριμος ἔμην ὁ λόγος, Παυδ.18,6,2 παράκλησις γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν, - γνώριμα ἦθη - λόγια 3) γεν. ὁ συνήθης, συνήθιστος, κοινός: Ἀριστ.Ποιητ.1451 b, 20 ἐν ταῖς τραγωδίαις... ἐν ἡ δύο τῶν γνωριμῶν ἐστὶν ὀνομαστῶν, τὰ δὲ ἄλλα πεποιημένα 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσν. συνήθ. ὡς οὐσα, ὁ μεθ' οὗ γνωρίζεται τις, ἔχει φιλικὰς σχέσεις, γνωριμίαν, ὁ οικεῖος, ὁ γνωστός ἐν μετριωτάτῃ ἐν. τοῖς φίλοις: Ὀδ.Π 9 ἡ μάλα τίς τοῖς ἐλευσεται ἐνθάδ' ἄταρος ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, Πλάτ.Πολ.343 B τοῖς τὲ οικείοις καὶ τοῖς γνωριμοῖς, Δημ.320 ἔξενος ἢ φίλος ἢ γνώριμος ἦν Φίλιππος, - εἶναι γνώριμος μαρ, - ἔχει πολλοὺς γνωριμους 5) δδ. εἰδ. κ. μαθητ. Σαυδ.εργώριμοι, φοιτητα 6) Διον.Ἀλ.Συνθ.19 ἡ Ἰσκρατῶν καὶ τῶν ἑκείνων γνωριμῶν ἀφρασις, Ἐπιφρ. ὁ γνώριμος 7) ἔσθησι τὸν διδάσκαλον 8) ἀγνωστὸς, ἀσχετῆς: ΠΔΡουθ.3,2 καὶ νῦν οὐσίη θοός γνώριμος ἡμῶν οὐ ἥς μετὰ τῶν κορασίων αὐτοῦ γ 10) ὁ γνωστός τοῖς πᾶσι, διάσημος, ἐπίσημος: Δημ. 76 ἔξ ἀνυνύμων καὶ ἀδόξων ἐνδοξαί καὶ γνώριμοι | γεγῶσασι || δδ. οἱ γνώριμοι οἱ πρόκριτοι, οἱ ἐπιφανεῖς, οἱ ἐκ τῆς ὀνητέρας κοινωνικῆς τάξεως, οἱ εὐπατρίδοι, κατ' ἄνθ. πρὸς τὸν δῆμον: Ξεν.Ἑλλ.2,2,6 οἱ τοὶ δὲ σφαγᾶς τῶν γνωριμῶν ποίησαντες κατεῖχον τὴν πόλιν, Ἀριστ.Πολ.1.1291 b, 18 τοῦ τὸ δῆμον καὶ τῶν λεγομένων γνωριμῶν, Πλαυτ.Νικ.2 ὄνο τῶν πλουσίων καὶ γνωριμῶν 8) ἐπὶ πραγμ., ὁ θεῖος γνώσεως, ὁ ἀξιόλογος, ἀξισημειώτος: Λουκ.Ἐρωτ.21 τισες γὰρ τὴν γνώριμον ἐρετῆ 9) νεώτ. ζωολ. ὁ γνώριμος ὡς οὐσα. γένος ἐντόμων.

γνωριμότης (-ητος) (ἡ) ἡ γν. μων. κ. νεώτ. γνωριμία, οικειότης, φιλία: Εὐστ.Ποιημ.337,3 οικειότημενος ἑαυτῷ μεγάλου ἀνδρώπου γνωριμότητος **γνωριμῶς** ἐπίφρ. σοφῶς, εὐκνήτως: Εὐρ.Ἠλ.946 γνωριμῶς δ' ἀντιζῶμαι, Ἀντιφάν.5,2,6 γνωριμῶς καὶ πᾶν φράσεις 2) οικειότης, φιλικός: Δημ.1247 καὶ ἠλικιωτῆς γνωριμῶς μὲν μοι εἶχε.

γνωρισις -εως (ἡ) τὸ καθίστανε τινα γνώριμον ἄλλω τινί, ἢ οὐσίατος βλ.λ.: Πλάτ.Πολιτ.257 Α ἡ πολλῶν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτίτου γνωρισιως | ἢ ἐκ γνωριμῶς προελθούσα φιλία: αὐτ.Νόμ.771D οικειότητις τε πέρι καὶ γνωρισιως ἀλλήλων 2) ἢ ὀδότησις γνώσεως κατόπιν ἀρεῦνης: Πλάτ.Νόμ.763 B πᾶσαν τὴν χάριν διετερευνώμενοι... φυλακῆς τε καὶ γνωρισιως ἐνεκα.

γνωρισμα-ατος (τὸ) ἡ γν. κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ δ' οὐ τίς ἢ τὴ γνωρίζεται, διακρίνεται, τίθου διακριτὸν ἢ ἐνδεικτικὸν σημεῖον, φανερωτικὸ ση-

μάδι, σηματοδικὸ: Ξεν.ΚΠ 21,27 ἐν ἔφρ γνωρισμα ὡστ' εὐδὸλον εἶναι ἐξ ὀνοιας ἕκαστος χῶρος αὐτῶν ἐστίν, Πλαυτ.Ἠθ.855 B οἶον ἴχνη καὶ γνωρισματα διηγήσεως, Παπαν.Ἄγρα.Ὀρος 119 εἶναι καὶ ἡ σιωπὴ γνώρισμα τοῦ ἀγοραῖτη | ἢ ἴσα. ἢ γνωρισματὰ, τὰ συνεκτιθέμενα τοῖς πᾶσι ἐξαι τῶν περιδρασιῶν: Μεν.Ἐπιφρ.86 τὰ δῆρα καὶ γνωρισματα, Πλαυτ.Θρα.4 οἱ μὲν εὐδὸς ὀνομασθῆναι ἴσησα λέγουσι διὰ τὴν τῶν γνωρισματων θέσιν, Λογγ.1,3 κομίζει πάντα πρὸς τὴν γυναικα, καὶ τὰ γνωρισματα καὶ τὸ παιδίον 2) πᾶν. ἐπὶ ποικῶν ζῴων γνωρισματὰ τὰ ἀποδεικτικά σποχεῖα τοῦ ἐγκλήματος, εἰδ. ἐπὶ κλοπῆς, τὰ κλοπιμαία, τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος || νεώτ.εἰδ.ναυτ. σμεῖα ὄρωμενα ἀπὸ θαλάσσης καὶ διεκκολύοντα ἐν ἡμέρᾳ τὸν πλοῦν τῶν πλοίων, σημάδια.

γνωρισμαῖος-η-ο δημ. ὁ γνωστός, ὁ ἀγνωρισμένος: Παλαμ.Περ.Χαρ.206 κί οἱ γνωρισμαῖοι κί οἱ ἀγνωροί, δόξες μοι, καὶ ὄμοια, καὶ ὄμοια, - ἡ γινάτρῃς ἐπὶ πελατεῖα γιὰτὶ εἶναι πολὺ γνωρισμαῖος ἐπὶ συνουκία.

γνωρισμαῖος (ὸ) κ. νεώτ. τὸ γνωρίζεσθ, ἢ γνωριμία: Ἀριστ.Α.Υστ.2,3 ἐπὶ, εἰ ὁ ὄριστος οὐσίας τινος γνωρισμαῖος 2) πᾶν. ὁ ἐξ ἀποδείξεως καθορισμός τῆς ταυτότητος 3) κ. μων. κ. νεώτ. ἀναγνώριστος Πολουδ.4,32, Ζουδ.ε.συνήθημα ὀσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωριμῶν τῶν οἰκείων διδόμενος: Τζέτ.Λυκόφρ.494 διὰ γνωριμαῖον τοῦ πατρός, - συχνοὶ τὰν προσφῶνων γνωριμοί.

γνωριστηῖος (ὸ) κ. δημ. ὁ ἔχων, ὁ λαμβάνων γνώσιν τινος: Αντιφ.140,37 νῦν μὲν οὐκ γνωρισταὶ γίνεσθαι τῆς δικῆς 2) δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα τὴν εἰδικότητα τοῦ γνωρίζεσθ, τοῦ διακρίνει, τοῦ διαχωρίζεσθ ὁμοειδῆ κατὰ ποιότητα, τοῦ καθορίζεσθ ποιότητα: γνωριστηῖος στὰ ἀφῆνια - στὰ κανῶν 3) δημ. ὁ προκλασικός, ὁ ἐπαγώνων τὴν γνωριμίαν βλ.λ.: 4) ἡ γν. ὁ μῆνης, ὁ προφήτης: ΠΔΒασ.4,23,24 καὶ γὰρ τοὺς θελητῆς καὶ τοὺς γνωρισταῖς, καὶ τὰ Θεραπῆν, καὶ τὰ εἰδωλα.

γνωριστητικός-ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γνωρίζεσθ, εἰς τὸ νοεῖν: Ἀριστ.Ψυχ.404 b, 28 κινητικὸν ἐδόκει ἡ ψυχὴ εἶναι καὶ γνωριστητικός, Μόξ Τύρ.1,5 γνωριστητικός τοῦ μέλλοντος 2) ἡ γν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ καθίστων τὴν γνωσθῶν, ὁ δηλωτικός: Πολουδ.1,82 τὸ ἀνοπίοντα ὀδόντα τῆς ἡλικίας δῖνα γνωριστητικός, - ἢ λῶδα στὴν ἀρχὴ γνωριστητικός τῆς δὲν ἔχει.

γνωριστηκῶς ἐπίφρ. μων. κατὰ τρόπον ἐπιτήδειαν, πρόσφορον πρὸς πρόκλησαν γνώσιν:

Παρρ.Ἐρ.βρ.16,3 γνωριστηκῶς ζῆν. **γνωριστηῖος**-ή-ό(ν) μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ γνωρίζων εὐκόλως, ὁ εὐκολογώριμος: Ἐρωτ.ἀκρ. E 649 ἔτοστο εἶναι γνωρισταῖ.

γνώρος (τὸ) δημ. πληθ. τὰ γνώρα τὸ γνωρίζεσθ ἢ γνωριμία, ἢ ἀντιλήψις: Μήσασπ' Ἀλιευτ.16 τῆς φαντασίας γεννήματα, παρὰ τὸ μισθὸ γνώρα.

γνωσολογία (ἡ) νεώτ. γνωσολογία βλ.

γνωσολογικός-ή-ό(ν) νεώτ. γνωσολογικός βλ. **γνώση** (ἡ) δημ. τὸ γνωῖσκεσθ, ἢ γνωσις βλ.λ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 32,2 ἀρραξῆς πλοῦτα, ἀπ' ὅσα κρατεῖ | ἢ γνώση κρυμμένα 2) ἢ ἰδιότης τοῦ γνωσθῶ βλ.λ.7), τὸ νοουνησθ, ἢ περρα, φρόνησις: ἀνθρωπος μετ' γνώση συνετός, γνωστικός βλ.λ., παροιμ. στερεῖ μοι γνώση νὰ σ' εἶχα πρώτα, φρ. βάζω γνώση συνετίζουμαι, φρονιμώσω ὄμ. μετὰ καὶ μετ' γνώση μετ' ἀγαθῆς κρίσεως ὄμ. καὶ μετὰ συνέσεως ὄμ. κοντὰ τὸ νόμ κί ἢ γνώση | οὐ τὸ ὄρθθ ἀντιλήψις ἀνάγκη καὶ προσοχῆς, προσφ. ὄμ. κ. ὄμ. δὲ κατὰ στή γνώση | ὡς ἢ οὐσῆσι ἀπογορευεῖται.

γνωσιγραφία (ἡ) ἡ γν. δικαστικὴ ἀπόφασις, ὁ ἔφρ. ἢ προπετικόνισις, ἢ προπεριγραφὴ τοῦ ἀπο-

τελέσματος δικαστικής τινος απόφασης, ως ρητορικών τέχνασμα: «Αφν.Ρητ.709 έτι αναμνήσωμεν έπι της καλούμενης γνωσιγραφίας».

γνωστικά (ή) Έπινρ. η δικαστική απόφασις.

γνωστήρας (ή) νεώτ. ό θρηδών την γνώσιν, ό έπίδωκων να προσκίτηται θεωρητικά γνώσεις.

γνωσθηρία (ή) νεώτ. η ιδιότης του γνωσθηρα βλλ.

γνωσμαχία (ή) μτην. νεώτ. κ. δημ. τó άγωμ. (εσθια πεισμών δια τού λόγου: Φιλ.1,693-2) νεώτ. κ. δημ. τó μάχεσθαι κατά της γνώσεως, κατά της έπιστήμης.

γνωσμηχος (ή) μον. νεώτ. κ. δημ. ό κατά της γνώσεως, κατά της έπιστήμης μάχημονος || ειδ. γνωσμηχοισή αίρετικοί όποικροάτες την καθ' έκαστα γνώσιν και ουζήτησιν τών Αγιών Γραφών.

γνωσμηχία-έω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κατοπολεμώ την προτέρην μου γνώσιν, παύω ύποστηρίξω την γνώσιν μου πεσοθείς περι τού ημερηθιμού σότης, διαδέλλω, άναγνωρίζω την πλέονην μου, μετανόω: μεταγνώσκω, όδ. ύποχωρω: ΑΒ 33,15 «γνωσμηχούσι τó μεταγνώσκουσι και συνίεναι τού όμαρτήματος, οίον η προτέρα γνώμη, ην έσχε, μάχεσθαι»: Ήρ.3,25 μαθών ταύτα ό Κορβύσης ένγνωσμηχίαι και άπλεγε όσίωσιν τών στρατών, Ίσοικρ.5,7 γνωσιμαχίσσαντας Βουλευσάσθουσι τι κοινόν άγαθόν περι όμών αούτων, Διον. Αλ.Ρώμ.3,57 Σαβθαί μόν σόν ένγνωσιμαχίσσαν από της τότε συμφροδής θιασθέντες || μετ' άπασφ. ύποχωρίζω άναγνωρίζω τι: Ήρ.8,29 ώ Φωκικός, ήδ ι τι μάλλον γνωσιμαχούτε μη είναι όμοιοί ήμίν 2) πάπ. καταπολεμώ την γνώσιν τίνος 3) μτην. άγνοίχομαι μετά πεισματος δια τού λόγου: Φιλ. 1,526 εκ πρώτης δε ήλικίας άχρι γήρας έσχάτω γνωσιμαχούδεις τε και συμαχούδεις σόκ έφρουσώσι || σιελώδ έν άνυπόθεσι γνώμησ: γεν.: Διον. Αλ.Ρώμ.9,1 γνωσιμαχίσσαντας προς άλλλους ή βουλή και ό δήμος διαφανώ: Ίην. Έπιστ.27 4) νεώτ. κ. δημ. μάχομαι κατά τών εκ της έπιστήμης γνώσεων

γνωσολογία (ή) νεώτ. φιλοσ. έπιστήμη άσχολούμενη περι τó προβλήματα της γνώσεως.

γνωσολογικός-ή-όν νεώτ. φιλοσ. ό άναφερόμενος εις την γνωσολογίαν, ό της γνωσολογίας γνωσολογικά συστήματα.

γνωσολόγος (ή) νεώτ. φιλοσ. ό άσχολούμενος περι την θεωρίαν ή τας θεωρίας της γνώσεως: γνωσολόγοι αίσθησιοκρατικοί.

γνώσις-εις (ή) κ. μον. κ. νεώτ. τó γινώσκουσι, ή κατανόησις: Πλάτ.Πολ.478 C μη έντι μίν άγνούν εν έξ άνάγκης άπέδομεν, έντι δέ γνώσιν, ΠΔ Βασ. 1,23 μη έξελθέτω μεγαλοορημοσύνη εκ τού στόματος ήμών, έτι ό Θεός γνώσιν κείρις, - έχω γνώσιν τού πράγματος - τών γενομένων 2) ή άναζήτησις της γνώσεως, ή έρευνα, ή άνάκρισις και ή ή δικαστική: Δημ.725 τοιούτου νόμος ός δικαστηρίου γνώσεως αύτός κυριώτερος έσται 3) κ. πάπ. ή μετ' έρευνα απόφασις Πτολμ.2,129 « απόφασις έπί διαίτησιν, ήν και γνώσιν καλεϊ άημασθένης»: Πάπ. γνώσις ή παρά τών χρηματιστών, όμ. γνώσιν εισπιθέσθαι | εκκίδειν απόφαση Γ 4) δύναμις αντίληψης, κατανόησις άνωτέρων όληθών, άνωτέρα γνώσις: ΚΔ Έρεσα.3,19 γνώσιναι τε την ύπερβάλλουσαν της γνώσεως άγάπην τού Χριστού, Μηνοί.1,15 Qδ.2 διό μη πτωχεύσουσαν θεός γνώσεως καταπόλιον χάρητ 5) πάπ., μον. κ. νεώτ. σύνεσις, φρόνησις, προσοχή || Πάπ. χαρισάμενος ήμιν νοούν, λόγον, γνώσιν || νεώτ. προσοχή: φρ. έχουσι την γνώσιν ό φύλακεις 6) νεώτ. πληθ. τó σύνολον της δια παρατήρησεως και μελέτης κτηθείσης μάθησεως έν κλάδφ τού έπιστήτου: ένιστημνολοική - πρακτική γνώσις || πάπ. κ. νεώτ. πληροφόρησις, πληροφορία: Πάπ.

άνεγκεκιν εις την σήν γνώσιν, - έλαβον γνώσιν, - φέρω εις γνώσιν ήμών, - φρ. προς γνώσιν και συμπερωσιν 7) τó μέσο, τó όργανον της γνώσεως: Άριστφ.Μεταφ.981 β. || κυριώταται γ' ειςίν αυτά (σί αίσθησεσι) τών καθ' έκαστα γνώσεσις 8) γνώριμα, σχέσις, οικειότης προς τινά: Αλκίχι.1,50 έμοι έντένο εν τη συνθηδή Τιμαρχος, καί κατά την γνώσιν μου την προς αυτών || πάπ. έννοια: Πάπ. ή προς εκ τού θεού γνώσις 9) άναγνωρίσις: Θουκ.7,10 την δέ γνώσιν τού οικείου άπιστάσθαι 10) ή εκκτημένη ήμην, ύπόληψη: Ήρωδίων.7,5,5 Λοικ.Ήρ.3 όπερ όστερον κατανοήσαντας, έπίτροπον τινά ταύτην όδόν ες γνώσιν, λόγους έλεγον άει 11) μτην. ειδ. έννοια σαρκική, συνουσία: Κλημ. Αλ.Εστρ.3,559 ήδη δέ έδέλωσι την άνδρσιν κατά γάμον προς γυναικα όμιλιαν γνώσιν έρσημένην άμαρτίαν είναι 12) Ήσ. τó γνώμα βλλ.11 13) πάπ. κατάλογοσ, λίστα.

γνωσολήνη (ή) νεώτ. χημ. άλκαλοειδές προϊόν της ναρκωτικής.

γνωσμοσ-ατος (τ)ό μτην. τó δυνατόν να γνωρισθή άντικείμενον: Δαυιδσκ. Αρχ.81.

γνωστώσις (ή) πάπ. τó καθίσταν ή γνωστόν, πιστοποίησης της ταυτότητος 2) δήλωσις: Πάπ. διάγραφω ό δέινα γνωστώσις άρουρών... όραχμάς... 3) γνωστώω πάπ. κ. δημ. πιστοποιώ, βεβαιώ την ταυτότητα τίνος 2) δημ. άμιβ. γίνομαι σώφρων, σωφρονικός, γνωστικός, φρονιόχομαι, βάζω γνώση: Ψυχάρ.Ταΐδι 162 περιμένετε τω μεγαλώσθω τού παιδί, νά γερσθ λιγικά ή πατρίδα, νά γνωστέφθ.

γνωστέφθ (ή) δημ. ή ποιά τις εκ διδασκαλίας ή άσκησεως μάθησις, έμπερία έν τιν τέχνη, άντιθ. άπχομοσύνη, συγγ. μασταριά: χριστής είναι, μά έχει γνώστέφθ και σά ταυμέντα.

γνωστήρ-ήρος (ή) ό εκ γνώσεως, εκ γνώριμας βεβαιών περι της ταυτότητος ή και της ιδιότητος άλλου, ό πιστοποιών περι άλλου: Ξεν ΚΠ 6,239 ει δέ τις χρημάτων προσδέισθαι νομίζει, γνωστήρας έμοι προσαγών... λαμβανέτω, Πάπ. γνωστήρός σοι παραστήσομαι, όμ. γνωστήρης της έλευθερωσεως 2) πάπ. έντηρητής, ένόπητις.

γνώστης (ή) μτην. νεώτ. κ. δημ. ό γινώσκων, είδήςμων, έμπεριός τίνος: ΚΔ Πρόξ.26,3 μάλιστα γνώστην όντα εκ πάντων τών κατά Ίουδαίους ειδών τε και ζητημάτων, - γνώστης τών νεωτέρων γεωργικών μεθόδων, - γνώστης σά καννά: πβλ. γνωριστής 2) 2) συνεκ. ό γινώσκων τó μέλλοντα να συμβώσι, μάητις, προφήτης: ΠΔ Βασ. 1,283 και Σαούλ περιελε τούς ένγαστηριόβους και τούς γνώστης από της γής, - γνώστης τού μέλλοντος 3) ό παρέχων βεβσίωσιν, άσφάλειαν, βεβαιωτής: Πλούτ. Φιλου.4 γνώστην δέ της πίστεως παρέχοντο και βεβαιωτήν Χάρονα 4) πάπ. ένπειρογνώμων, έντημητής, πβλ. γνώστηρ.

γνωστικός έπίρρ. δημ. κατά τρόπον συνετόν, με γνώση, φρόνημα: τó παιδί σού ήλπισε γνωστικός.

γνωστικάδα (ή) δημ. σύνεσις, φρονιμόδα.

γνωστικέωσ δημ.άμθβ. γίνομαι γνωστικός, φρονιμος, σωφρονιόχομαι, φρονιμέω, γνωστέω βλλ.

γνωστικισμός (ή) νεώτ. φιλοσ. περιληπτική όνομ. τών από τού τελευταίου π.χ. και κατά τούς πρώτους π.χ. αιώνας οικιλών συστημάτων θεολογικής φιλοσοφίας προκυφώντων εκ τού νεοπλατωνισμού βλλ. έν συνδυασμόφ προς δοξασίας τού Μαρξδισμού κ. ά. άνατολικών θρησκείων και προς μυστικας τινος είκοσι άστρολογία, θαυματουρίας κττ., παρέχόντων δέ αυθαίρετους μεταφορικός ένζηήσεις τού κόσμου, της φύσεως και τών ιδιοτήτων τού θεού 2) ειδ. έκκλ. τó σύνολον τών μέχρι τού έδθόμου αιώνας εκ θεωρίας προκυφώντων χριστιανικών όρέψεων, τών βασιζομένων έπι τών ως άνω ή παρεμφερών τούτων δοξασιών.

γνωστικός-ή-όν(ν) μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν γνώσιν, ὁ τῆς γνώσεως· Πλούτ. Ἠθ. 1032 D., γνωστικὰ ῥήματα [τὰ σημαντικὰ γνώσιν, τὰ γνώσεως σημαντικὰ] 2) ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τοῦ γνώσκειν· Διογ.Λ. 114 λέγουσι τινας ὅτι Κρήτες αὐτῶ (τῶ Ἐπιμενίδῳ) θύσαντες ὡς θεῶν· φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι 3) τὸ θηλ. ἢ γνωστικὴ ὡς οὐσα. 1) ἐνν. ἐπιστήμη) ἢ θεωρητικὴ ἐπιστήμη· Πλάτ. Πολιτ. 258 B ἐπιστήμης διαίρει, τὴν μὲν πρακτικὴν, τὴν δὲ μόνον γνωστικὴν, Πλούτ. Ἠθ. 1142 E ἢ ἀρμονικὴ. . τόνων καὶ μεταβολῶν ἐστὶ γνωστικὴ 3) τὸ αὐτὸ. γνωστικῶν ὡς οὐσα. ἢ ἰκανότης, ἢ δύναμις τοῦ γνώσκειν· Πλούτ. Πολιτ. 261 B ταῦτοις δὲ γε αὐτοῖς τὸ τοῦ γνωστικοῦ μέρος ἐπιτακτικὸν ἄν, εἰ περ βουλόμεθα τέμνειν, τεμνομένη 4) ὄμ. νεώτ. ὁ νοῦς, τὸ λογικόν 5) νεώτ. φίλος. τὸ μέρος τῆς ψυχολογίας τὸ πραγματευόμενον περὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν παραστάσεων, τῶν κρίσεων καὶ τῶν συλλογισμῶν, ἢ παραστατικόν 6) γνωστικὸς (ὁ) ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν· Ὁκελλ. 2, 7 3) μτν. ἐκπ. γνωστικός(ὁ) ὁπαδὸς θρησκευτικῆς ἀίρεσεως ἀπαρροῦσης ἐκ τοῦ γνωστικῶν βλλ. 4) μτν. ὁ πολυμαθὴς, ὁ σοφός· Κλήμ. Ἀλ. Στρομ. 1, 1 ε ὁ δὲ τὴν παντοδαπὴν σοφίαν ἔμπερος, οὗτος κυρίως ἄν εἴη γνωστικός 7) δημ. ὁ ανεπιτός, φρόνιμος, σώφρων· Ζερβ. Τραγ. ΚΚ Σίλην 7, 5 γνωστικούς νὰ μεθύσαν ἡ δὲ βάνουμε, - γνωστικὴς κουβέντης, - γνωστικὸς ἀνθρώπος· παροιμ. ελάτε σῆς εἰ γνωστικοὶ ἂν εἴητε τοῦ τρελλοῦ τὸ βίδ.

γνωστικῶς ἐπίρρ. μτν. ζμετὰ γνωστικῆς ἰκανότητος, ἀπὸ γνωστικῆς ἀπόφρασεως θεωρητικῶς, ἐπιστημονικῶς· Διον. Ἀρεοπ. 169 τὸν ἐκάστης ἐνθλοῦ λόγον γνωστικῶς ἀναβίβασας, Πολυδ. 4, 8 τῆς γνωστικῆς εἰδένας 1) κατ' ἐπίγνωσιν· Κλήμ. Ἀλ. 1, 470, 33 ὁ μὲν ἔχων ἀρετὴν γνωστικῶς, πᾶσις ἔχει.

γνωστοποίηση (ἡ) δημ. ἡ γνωστοποίησις βλλ. **γνωστοποίησις** -ως (ἡ) νεώτ. τὸ ποιεῖν τὴ γνωστοῦν εἰς τινα, εἰδοποίησις, κοινοποίησις, ἀνακοίνωσις· γνωστοποίησις μαρτύρων 1) ἢ εἰς τὸν κατηγοροῦμενον ἢ εἰς τὸν ἀντικλόν ἔγγραφος κοινοποίησις τῶν δοματίων τῶν κλητεθέντων μαρτύρων 1).

γνωστοποιῶ-ῶ νεώτ. κ. δημ. ποιῶ τὴ γνωστοῦν, κοινοποιῶ, ἀναγγέλλω τὶ· φρ. ἐν δημ. ἔγγραφοις πρὸς τὸ κοινὸν γνωστοποιῶμεν ὅτι.

γνωστός-ή-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐγνωσμένος, δηλός, φανερός· Αἰσχ. Χα. 702 ἐγὼ μὲν οὖν ξένοιον. . ἄν ἤθελον γνωστός γενέσθαι καὶ ξενοβήναι, Πλάτ. Θεαιτ. 205 B ἢ ταῦτον οὖσαν αὐτὸς ὁμοίως ἐκείνους γνωστὴν εἶναι, Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 44 εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστόν, ὅτι ἀληθὴ λέγω, ὡδὲ ἐπιπέφασθε, Δίγεν. Ἀκρ. Ἀνδρ. 886 γνωστὴ πᾶσι γίνεται ἐξέλευσις ἢ τοῦτου, - γνωστόν τοις πᾶσι εἶνα· 2) ὁ δυνάμενος νὰ γνωσθῆ· Ἀριστ. Μεταφ. 1016 b, 20 ἀρχὴ οὖν τοῦ γνωστοῦ περὶ ἑκαστον τὸ ἐν 3) μτν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρα. γνωστός ὡς οὐσα. γνώριμος, οἰκτιρῶς, φίλος· Πλάτ. Ψακμ. 87, 9 ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, - εἰμεθα γνωστοὶ ἀπὸ τριταῖας, - ἔγω πολλοὺς γνωστούς στήν Ἀθήνα 4) μτν. πληθ. οἱ ἐπίγνωσι, ἐπιφανεῖς· Σύμμ. Πλάτ. Παροιμ. 3, 23 3) μτν. τὸ αὐτὸ. πληθ. γνωστά ὡς οὐσα. τὰ συμπήματα, τὰ σημεῖα· Φιλῶδ. Ὀργ. σ. 24 W γνωστά σαρκῶς [τὰ σωματικὰ συμπήματα, ἐπὶ τῆς ὄψεως] 6) πληθ. τὸ αὐτὸ. γνωστόν ὡς οὐσα. ἢ κοινὴ γνώσις.

γνωστός ἐπίρρ. μτν. κ. μον. κατὰ τρόπον γνωστοῦν, ἐκφινῶς, σαφῶς· Πλάτ. Παροιμ. 2, 23 γνωστός ἐπιγνώσις ψυχῆς πομίνου σου.

γνωτάρη (ἡ) μτν., ὄρρ. γνωτάρη ἢ βαλλωτῆ, ὄρρ. ἡμελοδοχορον· Ψ. Διοσκ. 3, 103 π. οὐδὲ γνωτάρης.

γνωτῖδιον (τὸ) μτν., ὄρρ. ἀγνωτῖδιον βλλ. εἰδος ἰχθύος, μικρὸς ὄψισκος, μπακαλιράκι.

γνωτοκτόνος-ον μτν. ὁ φονεὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, ὁ ἀδελφοκτόνος· Εὐδοκ. Πολ. Ἀγ. Χυρρία. 1, 39.

γνωτός-ή-όν κ. μον. ὁ ἐγνωρισμένος, φανερός, δηλός· πρὸβ. γνωστός· Ἰλ. Η. 40) γνωτὸν δέ, καὶ δὲ μάλα νηϊὸς ἐστίν, Σοφ. ὈΤ 58 ὡ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοκ ἀγνώτῳ μὴ προσήθεθ' ἡμεῖροντες 2) ἐπὶ προκ. διάσημος, ὀνομαστός· Σοφ. ἄν. 282 ἐκ κάρτα βλαίων γνωτὸν ἄν γνοῖτο ἄνθρ' 3) κ. μτν. ἐπικ. ὡς οὐσα, συγγενῆς ἔξ οἵματος· Ἰλ. Γ 174 θάλαμον γνωτούς τε λιποβασα, Ἀπολλ. Ρ. 2, 1662 γνωτοὶ πατρώϊοι ἀμῖν ἐόντες 4) ἀδελφός· Ἦσ. ε γνωτοί, ἀδελφοί, γνωστοί 5) Ἰλ. Ν 697 ἄνδρα κατακτάς, ὄντων μητρῆς ἐρίωπιδος 6) γνωτὴ Ἦσ. ε ἐρωμένη.

γνωτοφόνος-ον μτν. ὁ φονεὸς τοῦ ἀδελφοῦ, ἢ γνωτοκτόνος· Νόνν. 26, 82 Βάκχῳ γνωτοφόνω.

γνωτοφόντις-ιδος (ἡ) μτν. ἡ τὸν ἀδελφόν φονεύσασα, ἢ ἀδελφοκτόνος· Λυκόφρ. 1, 318 τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἄλσταρα.

γνωῶ ἀντὶ γνῶ, ὄνοτ. σ' ἐν ὄορ. β' τοῦ γινώσκω βλλ. Ὁ. Σ. 118 αὶ κέ ποθὶ γνωτῶν τοῖστων ἐόντα.

γώσος μτν. γόσος, θουαμοποιός· Ἀρκιάδ. Ἐπιτ. Πρασφ. 38, 1) ε τὸ δὲ γώσος ἐκ τοῦ γόσος γέγονεν 2).

γωατικός (ὁ) δημ. ὁ γωῶν, θρηνώδης, ὀδυρμένης, ἢ ὡς ἐπίθ. ὁ θρηνώδης, γωερός· Αἰσχ. Χα. 822 ὄρω κρεκτον γωατῶν νόμον μεθίστασον πόλει 1) ὀδυρῶν ἀντὶ γωῶν ἢ γωῶτων βλλ. ἔπερα ὀδυρῶ. γωατῶν 1).

γῶβα (ἡ) δημ. εἶδος ἀνοικτοῦ εἰς τὸ ἀνω μέρος γνωστικῶν ὑποδημάτων καλύπτοντος μόνον τὸ μετωπίσκον καὶ μὴ κορυμβοῦν ἢ δευνομένου 2) ἐν ὄρρ. σμ. κ. τὸ ὑποκορ. γωβάκι 3) κ. ἢ ἐμβάς, ἡ παντόφλα.

γωβάκι (τὸ) δημ. ὄνοκορ. τοῦ γῶβα βλλ. **γωβικός** (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὁ γωβίος βλλ. **γωβρία** Ἦσ. ε φανοί, λαμπτήρες.

γῶγγα (ἡ) μον. ρίζα βρώσιμος φουμιέν ἐν τοῖς ἔλαισι τῆς Βαβυλωνίας· Βηρωσσ. π. Γεωργ. Σύγκ. 28 C τὰς ἐν τοῖς ἔλαισι [τῆς Βαβυλωνίας] φουμένας ρίζας ἐπιθέτω ἀνομαζέσθαι αὐτάς γῶγγας.

γογγίζω κ. γογγίζω βλλ. **γογγιζομαι** (ὁ) κ. γογγισμός βλλ. **γῶγγολη** (ἡ) δημ. κ. γῶγγολι, γῶγγολιῶ(τὸ) τὴ φυτὸν ἀγρόστειμμα βλλ. τὸ κανόν, ἢ ἀγριοκο. ἀκία.

γῶγγολι (τὸ) δημ. ἡ γῶγγολη βλλ. **γῶγγολια** (τὸ) δημ. ἡ γῶγγολη βλλ. **γογγολογῶ**-ῶμ δημ. ὁμιλ. γογγίζω, ἐκβάλλω βῶγγος γογγύσματα· ἀπὸ τοῦ πόνου δὲν μῆτρας νὰ μίλησθαι καὶ γογγολογῶσε.

γῶγγος (ἡ) δημ. κατ. εἶδος μεγάλου κυμβάλου πρὸς παραγωγήν ἰσχυρῶν ἡχητικῶν σημάτων κινδύου ἐν κοιρῶ ὀμιλῆς.

γογγύρον (τὸ) μτν. ὄνοκορ. τοῦ γῶγγος βλλ. ἡ, δημ. μούρη· Σχῶλ. Ὀμπ. Ἀλ. 1, 113.

γογγυρίθης-οῦς-ἑ ὄμοιος τῶ γῶγγω βλλ. Ἀριστ. Ζ1 505 b, 9 θαλαττὸν ὄφεις παραπλήσιο τὴν μορφήν τοῖς χερσαίοις, τάλλα πλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχουσι γογγυροειδέσθαι.

γογγροκτόνος-ον ὁ φονεὸν τοῦς γῶγγος βλλ. Πλούτ. Ἠθ. 966 Α οὐδὲ γὰρ θεῶν τῆς ἡμίσεως ἢ ἑταίρε, γογγροκτόνος. . λέγεσθαι.

γογγρός (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ἐγγέλευσις Ἦσ. ε γόγγρος ἰχθύς 5) Ἀντιφ. 26, 12 7) νεώτ. γένος ἡθῶν τῆς οἰκοῦ τῶν ἐγγέλευων, μούρη 2) φυματώδης ἀσθένεια τῆς ἐλαίας Ἦσ. ε γόγγρος καὶ ἡ γογγυρώδης τῆς ἐλαίας ἐκφωσις τὸ κατὶ τὸ στελεχίου 5) Θεῶφρ. Φ. 1, 18, 6.

γογγυράριρα (ἡ) νεώτ. Βοταν. κ. -ος γένος φυτῶν **γογγυρόσπρος** (ὁ) νεώτ. κ. γογγυρόσπρος βλλ. **γογγυρῶς** ἀρ. λεξ. γυμλάκι, γογγύζω Ἦσ. ε γογγυρῶσι, ὡς χοίρος φωνάσσει 2). **γογγυρῶδης**-ους-ες ὁ ἐχων οἰδήματα, ρόζους, ρο-

ζώρας Ἰα. ἐν λ. γόγγρος « ἡ γογγρώδης τῆς ἑλίκας ἔκφυσις » πρβλ. γόγγρος 2).

γογγρένη (ή) ἔκφυσις ἢ ἀόσμητος τὸν λαίμοιο Ἰα. « γογγρένη ἀόσμητος ἐν φάρυγγι » Ἰηπ. Ἐπιδ.6,3,6 ἢ 17 (2,38) πρβλ. γόγγρος 2).

γογγρεύω μτγ., μον. νεώτ. κ. δημ. ὀμβ. ἐκδήλω πῆ ἀνακρίσει ἢ διαφορίαν μονοῦ ἀπὸ γογγυσμῶν, τεινδρόζω, μουρμούριζω ἢ Πά' Ἀρ.1,1 καὶ ἦν ὁ λαὸς γογγύων πονηρὰ ἐναντιῶν Κυρίου, ΚΑ Ματθ. 20,11 λαθόντες δὲ ἐγογγύουν κατὰ τοὺς οἰκοδεσπόται, - ὁ λαὸς γογγύει διὰ τὰς πολλὰς φόρους ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τραυματίαν κ. γεν. ἀσθενῶν, στενώζω, βογγῶ ἔγγογγυε δὴ τῆ νύχτα ἀπὸ τοῦς πόνοισιν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ περιστέρων, τρῶζω, βλλ. συνων. δημ. γογγῶ ἢ Πολυδ.5,89.

γογγυλάτης (ί) μτγ. ἐπιθ. τοῦ διός, ὁ ἐκσφενδονῶν κερουνοῦς Ἰουκφρ.435 ὄν γογγυλάτης εἰλε .. μιλῶς ἀγλάτω μᾶστιν συνδράσασα κάρα. **γογγυλεῖν** Ἰα. « εὐστρέφειν » Ἰηθ. Ἰα. στρέφειν.). **γογγυλλέταιον** (τό) νεώτ. χημ. ἔλαιον ἐξασφόμενον ἐκ τῶν σπερμάτων τοῦ φυτοῦ γογγυλλίδος βλλ. **γογγυλεῦματα** Ἰα. « στρογγυλεῦματα » (διόρθ. ὄματα).

γογγύλη (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ γογγυλλί βλλ. Ἰστράβ. 5,4,10 ἰδῶν δ' αὐτοῖς πλησῶν τῶν τεχνῶν οπειρώντας γογγύλην ἐθαύμαζε πρβλ. Φρόν.ἐν ΑΒ 33,10 ἢ γογγυλὶς οὕτως ὁ ἀπικαι λέγουσαν, ἀλλ' οὐ γογγύλην γογγύλην δὲ τὸ στρογγύλον ἔβλεν.

γογγυλλέταλον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἀσφαλίν.

γογγυλλιστὸν (τό) ὕποκορ. τοῦ γογγυλλί βλλ. 2) κ. καὶ ἀμοιότητα καταστάσιον, χημ. Ἰηπ. Ἐρωπιαν. Γαλ.19,79. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀσφαλίν.

γογγυλιζέω κ. μον. γογγυλλίζω βλλ. Ζωφρ.449 ἢ γογγυλιζέω, μεταστρέφειν ἢ Ἀριστφ.Θεσμ.56 (διόρθ. γογγυλεῖν) 2) μον. παιῶ γογγυλον βλλ., γρόνθον, γροθιάζω βλλ. Ἔδστ.Πονημ.300,30 καὶ τὴν χεῖρα γογγυλιζόντες, ἐφρόθιζον πῆς πλάττειν.

γογγύλη (ν) (τό) μον. δημ.κ. βολγυλλί βλλ. Ἰωφ. 12,18 γογγύλην κεραλίτων, γογγύλην πρῶψμαν.

γογγύλιον (τό) μτγ., μον. κ. νεώτ. ὕποκορ τοῦ γογγυλλί βλλ. πρβλ. κ. γογγυλλί.

γογγύλιον Σουδ. ἢ στρογγύλον ἢ πρβλ. γογγύλος. **γογγυλιδ-ίδης** (ή) εἶδος λαχνῶν ἔχοντες στρογγυλοειδή ρίζαν, τὸ φυτὸν κράμβη ράπιος, δημ. γογγύλη, λαχανόφυλο ρέβα ἢ Ἀριστφ.δι.569,6 Θεοφρ.ο17,4,3 γογγυλιδ διαφέρει τῷ ἀρκεῖν καὶ τῷ θλίπει, Ἀθην.9,369 Ε ἢ δὲ ταρχευομένη γογγυλιδ λεπτικωτέρως ἀπὸ τῆς ἐφθῆς πρβλ. Ἰα. ἢ ἀλόρωδες αἱ ἐκ σπινθῆσι γογγυλιδ ἢ.

γογγύλλω καθιστῶ τὸ στρογγύλον, στρογγυλεῶν 2) ὄθ. μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, εἶω γλαφυρόν ὄφωσ Ἀριστφ.Θεσμ.54 καὶ γνωμοτυπῆ (ὁ ποιητής Ἀγάθων) κἀντονομαζέει καὶ κηροχρεῖται καὶ γογγύλει καὶ χουανέει (διόρθ. ἀντὶ γογγυλιζέει).

γογγύλο (τό) δημ. τὸ φυτὸν γογγυλλί βλλ. **γογγυλοειδής-οδ-ός** σχάλ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γογγυλλίδος βλλ., ὁ στρογγυλοειδής, σφαιρικός ἢ Σχόλ.Νικ.Θηρ.855 καὶ γογγύλους δὲ τοὺς ἀλλύθους φησὶν ἀντὶ τοῦ στρογγύλους γογγυλοειδῆς γάρ εἶσιν.

γογγυλοειδῆς ἐπιρρ. μτγ. ἐν σχήματι γογγυλλίδος, στρογγυλοειδῆς, διουκ.5,18.

γογγυλοκράμβη (ή) νεώτ. εἶδος τοῦ φυτοῦ κράμβης τῆς λαχανόβου ἢ ράπιος πρβλ. γογγυλιδ. **γογγυλορῆχος** ὄν πῆν. ὁ ἔχων ρήχος στρογγύλον, φασκομήτης.

γογγυλος (ί) μτγ. κ. νεώτ. πολλὰν εἴδωσα συνωστρημένους τοὺς θανάτους γρόνθος, γροθιά ἢ Σχόλ.Λιουκφρ.435 τοὺς γογγυλους καὶ χεῖρας Ἀρκάδ. Ἐπιτ.Προσφ.56,25 « παροξύνεται ἢ τὸ κόνδυλος, ἢ γόγγυλος » πρβλ. γογγυλιζέω 2) 2) δλυνθός ἢ τοὺς οὐκον φυόμενον καὶ αἰζὼν κατὰ τὸν

χεῖρῶνα ἢ Νικ.Θηρ.855 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἔρπετων τῆς οἰκον. τῶν αὐριδῶν.

γογγύλος-π-ον κ. μον. κ. νεώτ. στρογγύλος, σφαιρικός, κυκλωτής ἢ Αλοχ.ἀπ.199,7 γογγύλων ἡμέρας, Ἀριστφ.Εἰρ.28 ἢ μὴ παραθῶ τρίσας δι' ἡμέρας ὅλης ὄσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμασμένῃ Ἰεμ. μῆσαν; 2) Ἰα. « γογγύλον σκλήρον ».

γογγυλοειδῆς-ον Ἰα. « στρογγύλον ἔχων τὸν οἶκον, ἢ τὸ σῆμα », ΕΜ 236,44.

γογγυλοσπέραιον (τό) μον. φυτὸν συγγενῆς τῆς γογγυλλίδος ὅμοια καὶ τοῦ ἀσφαράγου, προερχόμενον ἐξ εἰδικῆς καλλιέργειας ἢ Γεωπ.12,18.

γογγυλοσπέραιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γογγυλωδής-ους-ες σχάλ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς γογγυλλίδος ὁ στρογγυλοειδής, σφαιροειδής ἢ Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.788 πρβλ. γογγυλοειδής.

γογγυλωμάτα Ἰα. « στρογγυλεῦματα » ἢ διορθ. ἀντὶ ὄματα).

γογγυλωπέδ-ή-όν ὁ στρογγύλην ἔχων τὴν ὄμα, τὴν μορφὴν στρογγύλην ἢ Ἰα. « γογγυλωπά, στρογγυλωπά, στρογγύλα, εἴτονα, γοργά ».

γογγυλωτῶν (τό) γλῶσσ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα γογγυλωδῆς βλλ.

γόγγυσις-ως (ή) μτγ. τὸ γογγύζειν, ἡ ἔκφυσις, ἐκδήλωσις δυσανασχλησίας, ὁ γογγυσμός βλλ. ἢ Πά' Ἀρ.14,27 καὶ πρῶτ' ὄψεσθε τὴν οἰὼν Ἰσραήλ ἦν ἐγύγυσαν, περὶ ὄμῶν, ἀκίκοια.

γόγγυσμα (τό) νεώτ. κ. δημ. γογγυσμός βλλ. ἢ Σολωμ.Λόρδ.Μνάστ.104 χωρὶς γόγγυσμα κὶ ἀντάρα, Ζακ.Βορ. πῶτ τ' ἀρνάκ.πλῶγῆν 17 τὰ γογγύσματα ἐκεῖνα καὶ οἱ θρῆνοι.

γογγυσσις (ί) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἢ ἐξ ἀγανακτήσεως ἐκδήλωσις ὑπεκώφως μεμφιορία, τὸ παράπονον, μουρμούρισμα, ἡ γρίνια ἢ Ἰα. Ἄντων. 9,37, Πά' Ἐε.16,7 καὶ πρῶτ' ὄψεσθε τὴν δόξαν Κυρίου ἐν τῷ εἰσακοθεῖσι τὸν γογγυσμόν ὄμῶν ἐπὶ τῷ Θεῷ, Ἔδστ.Πονημ.225,79 τὸν γογγυσμόν καὶ τὸν φίδυρον, - οἱ γογγυστοὶ τοῦ λαοῦ 2) νεώτ. κ. δημ. στεναγμός ἀσχητοσύνης, βογγητὸ ἢ Σολωμ. Ἰημ.13 ἢ τὸ χληνιτρίσμα, καὶ οἱ κρότοι, ἢ καὶ τὸ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί.

γόγγυσος (ί) μτγ. ὁ ἐκδήλων τὴν διαφορίαν αὐτοῦ διὰ γογγυσμόν, ὁ γογγυστής βλλ. ἢ Θεοδοτ. Παραμ.16,28, Ἀρκάδ. Ἐπιτ.Προσφ.78,1.

γογγυσός (ί) μτγ. γογγυσμός βλλ., μεμφιορία ἢ Διδαχὴ Ἀποστ.3 Ἰηθ.1.

γογγυστής (ί) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκδήλων τὴν διαφορίαν αὐτοῦ διὰ γογγυσμόν, ὄθ. ὁ μεμφιορῶς, ὁ γριμάρης, ὁ μουρμούρης ἢ Κά' τοῦδ.16 οὗτοί εἰσι γογγυσταί, μεμφιοροί.

γογγυστικός-ή-όν μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς γογγυσμόν βλλ. ἢ Θεοφύλ. Ἐκκλ.58,24 ῥήμα γογγυστικὸν καὶ βλάσφημον, - γογγυστικός ἤχος 2) ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς γογγυσμόν, εἰς μεμφιορία ἢ Γρηγ.Ναζ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ. φθορῶν καὶ γογγυστικῆς φύσεως.

γογγυστικός ἐπιρρ. ὄφρ. λεξ. μετὰ γογγυσμῶν ἢ ἐν εἰδίᾳ γογγυσμοῦ βλλ., μουρμούριστά ἢ ΕΜ 771,11 ἀλημῶς ἐβγγεται καὶ γογγυστικός.

γογγύστρα (ή) δημ., θηλ. τοῦ γογγυστοῦ ἢ ἐπιρρηθῆς εἰς γογγυσμόν, εἰς μεμφιορία.

γογγύστρια (ή) μτγ. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ γογγυστοῦ βλλ. ἐπὶ τῆς περιστέρως, ἢ τρῶζουσα, ἐκβάλλουσα τραχὺ καὶ ἀσπρόνον γογγυσμόν ἢ Καασάρ.Διάλ.3, 140,654 ἢ περιστέρα γογγύστρια.

γογγυτῶ (τό) δημ. κ. -πτό ὁ στεναγμός τοῦ πάσχοντος ὁ βογγεὶς τὸ βογγητὸ βλλ. ἢ Ζαλ. Ἀναχάρ. π-τὸ πόθο καὶ μεγγυτὸ φιλῶ τὸ περιγίλη, - τὸ γογγυτὸ τὸ πλεγματοῦ 2) μτφ. ὁ ρόχθος τῶν κυμάτων ἢ ἡ ὑπέκωφως βοῆ τοῦ ἀνέμου ἢ Σολωμ.Λόρδ.Μνάστ.145 τοῦ πελάου τοῦ γογγυτῶ.

γογγῶ δημ. ἄφρ. κ. βογγῶ βλλ. ἐκβάλλω γογ-

γυσμόν, στεναγμόν λόγω σωματικής ή ψυχικής αδύνης, άνοστασιάζω: δ. τραγ. τι έχεις κόρη που γογγύς και βαριανοστασιάζεις, - δλη τη νύχτα γογγύεις από τούς πόνους: 2) ειδ. επί περιστερών, γογγύζω βλλ.2: γογγύ σάν πιτούσι.

γόγγων 'Ησ. « μωρός ».
γογαθία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.
γογχιτάς -ή-όν μτγν. γλωκκινώδες βλλ.: Παύλ. Αιγ.4,88 γογχιτά βλάη [έσφ. γρ. αντί γλωκκινωτά].
γόδα 'Ησ. « έντερας Μικεδόνες ».
γόδαν 'Ησ. « κλαίειν Κύπριοι » [γόαν, γοφάν].
γόδατος 'Ησ. « θήρα ».

γόδερια (τό) δημ. κ. γοδέρια απόλαυσις.
γόδερν μον. κ.δημ. (Ιταλ.) κ. γοδέρν απόλαυσις: 'Ιω.Μανθ.1στ.Μορ.Καντοσούλλαδος 1315 δσα εδω κολά γοδέρνεις, | κί έκει πρέπει να υποφέρης.
γοδειτία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.
γοδέρια (τό) δημ. (Ιταλ.) γοδέρια βλλ.
γοδέρν δημ. (Ιταλ.) γοδέρν βλλ.
γόδον 'Ησ. « γόητα ».
γοδοία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.
γοδοινία (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.
γοδοίλας (ό) 'Ησ. « γοιδοίλος, καλός » οί δέ γοδοίλος.

γοδονός -ή-όν γόου άξιος, οικτρός, άξιοσθρήνης: Αισχ.Πέρσ.1057 άπρηγδ' άπρηγδα μέλα γοδονά, αút.'Ικ.194 αιδότα και γοδονά και ζαρηρί' έπη άμείβεσθ' ός έπλήυδασ προέπει: 2) επί πρσσ., ό θρηγών, κλαίειν: Αισχ.Πέρσ.1047 δισιάνου γοδονός ών.

γοδων (τό) νεώτ.βοταν. οικογ. θαλασσιών φυτών.
γοερά έπίρρ. δημ. γοεράς βλλ.: έκλασις γοεράς συγκρ. -ώτερα: Παλαμ.Περ.κ.Χαιρ.140,10 κί άπ τούς έθραϊούς τού φαλμυδό γοεράτρε θα κλαίμε.
γοεράς -ά(-ή)-ά(ν) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. έν άναφορά προς ήχον ολον φωνήν, θρήνον κττ. κ. γεκ. προς πθήθ, ό πλήρης γόνος, στεναγμός, ό θλυερός, οικτρός, θρηγώνης: Αισχ.Αγ.176 πάθρη γοερά θανατηφόρα, Εύρ.Φοικ.1567 δάκρυα γοερά, 'Ηρην.6,8 γοεράν φθέγμα, Εύστ.'Ικ.1147,9 έννοιών γοεράν, Παπαδ.Χριστ.Διηγ.22 γοερά και σπαρακτική κραυγή ήκούσθη, Βλαχογ.Προπολ.1,54 γοερό άντηχόσιε τής γριδας 'Αρετής τό κάλεσμα: 2) επί πρσσ., ό θρηγών μετά γόου, ό άδουρόμενος: Εύρ.'Εκ.84 ήξει τι μέλος γοερόν γοεράς: || ένδο.σμη. κ. επί τής άδόνου: Καλλ.Παλλ.94 γοερών οίτην άηδονίδων: 3) όμ. παθ. ό άξιος γόνου, θρήνων, ό αξιόθρηνος: ΑΠπαράρτ.269 οάδ' έκκοισι τέρμη ένισιταύν έκτελέσας γοεράς οάδ' έσαρώ τό φάος.

γοερότης -πτος (ή) νεώτ. ή ιδιότης τού γοερού.
γοεράς έπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. μετά γόνου, λανθ. θρηγώνος: Διον.Θρ.629,2|Εύστ.'Ικ.1147,9,Διηγ. 'Ακρ.4643 γοεράς θρηγώνσάντες.
γόγομαι δημ. θρηγώ μετά γόνου, κλαίω γοεράς: 2) πικρός παρανοσώμια: ένγοδόντιμ που ήτο άρρωστος πώς δέν τόν κοιτάζει ό άδερφός του.
γού (ή) δημ. γός, θρήνος, άδουρός: Σόλων. 'Ελευθ.Πολ.8,55 ή γού τού έχθρικού στρατόπεδου παρομοιάζεται με τόν άνεμο.

γούμαι έπικ. άπρσφ. ένεστ. τού γούω-ώ βλλ.
γούμων -ονος-ον ό πλήρης γόνου, στεναγμός, ό: γοερός: ΑΓιλ.4,401 γούμωνα φωνήν, Νόνν.2,196 γούμωνα ρήξην Ιωήν: 2) επί πρσσ., ό θρηγών μετά γόου: Νόνν.Δ 20,162 παρά χέμια γούμωνα 'Ηοιδανοτ': || όμ. επί κινών: Νόνν.Δ 5,454.
γοηλανθής -ούς-ές άπατείν (όμφ.)
γοηρός -ά-όν ποι. τ. τού γοηρός βλλ.: Λυκάφης, άπ 1057 έσται ποτέ πρσθεσίουν Αιτωλίων φάος έκει γοηρόν και να ήξήσθιστον φανέν.

γός -πτος (ό, μτγν. κ. ή: Αιλ.2|5,11) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό γούων, θρηγών, άδουρόμενος: Αισχ.Χρ. 822 γόδρεκροντ γούων νόμον [σφμ. γρ., θύορθ. γοατών ή γοατόν βλλ., δ. γρ. γοητόν]: 2) ό μετά

γούων ήτοι δι' εύχών ή έπικλήσεων ή έπιφών γοερός έκπεφρομένον έπικολούμενος τήν βοήθειαν ύπερφυσικών δυνάμεων: 3) δδ, γην. ό γοησις ποιών 'Ησ. « γός, μάγος », Εύστ.'Ικ.1147,7 γόητα, τόν μετά γούω έφάδοντα: πρβλ. δημ. γητευτής: 'Ηρ. 2,33 ές τούσ ούτοι άπίκοντο άνθρώπων, γόητας είναι άπαντας, Εύρ.Βοακ.834 εισεπλήλυθε έξός γός έπιφώδης Λυδίας από άπατείν, 4) και έπέκτ. έν καθή σμη. πόνος, άδουρός, αγήρης, τσαρλατάνος: ΕΜ 238,22 « γός, φεύστης, άπατείν, παρλογοήτης »: Πλάτ.Συμπ.203 Δ βαινός γός, και φαρμακός και σοφιστής, Δημ.318 δεινόν και γόητα και σοφιστήν και τό ταιούτ' όνομαζών, ΚΔ Τμ.2,3,13 ποητοί άνθρώπων και γόητες: 5) 'Ησ. « γός, κόλαξ, περιεργός », Μοίρ.113 « γός άπτικώς, κόλαξ έλληνικός »: 6) νεώτ. κ. δημ. έν καθή σμη. ό γοητέων, σαγηνών διά τού λόγου ή τών φυσικών ή έπικτήτων χαρισμάτων αυτού: γός τών γυναικίων-τού κινήματράφρον: πρβλ.θελ. γόψσα.
γοησιόος (ό) 'Ησ. « φόδός (άναγν. γοψιμόδος), « άπατείν ».

γοήσα (ή) νεώτ. κ.δημ.θελ. τού γός βλλ.5) ή θέλωσα και σαγηνεύουσα γυνή διά τής φυσικής ή έπικτήτου χάριτος αυτής: γόησσα τής όδύνης.
γοητεία (ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τού γοητέειν ή μαγεία, μαγανεία, πρβλ. δημ. γητεία Οσμ.Μ 884 « τό έπικλήσαι τε και έπιφώδης χρσθσαι »: Πλάτ.Συμπ.203 Α τός έπιφώδς και τής μαγείας πάσαν και γοητείαν, Σχολ.Εύρ.'Αлк.128 καθαρμός τισι και γοητείας τά είδωλα έπιφώου τε και έξάγουσι: 2) μτφ. εύάρετος πλάνη, άπάτη, ψευδαίσθησις, ξεγέλασμα τού μυαλού: Πλάτ.Πολ. 584 Α ούδέν όγιες τούτων τών φαντασμάτων προς άδονής άληθειαν, άλλα γοητεία τής, Πολιδ. 4,20,5 όύ γάρ ήγίησαν μουσικήν... έπί άπάτη και γοητεία παρεκλιθήσαι τοίς άνθρώποις: 3) μτφ. μαγική, σαγηνική, θελκτική έπίδρασις: Πλούτ.'Ηθ. 96| Δ άδονής δέ τώ μέν δι' ώτων όνομα κήλησις έστι, τώ δέ δι' όμμάτων γοητεία, Πλωτίν.4,44 ή τής φύσεως γοητεία, - ώς διδάσκαλος έξήλωσι μεγάλην γοητείαν έπι τού μαθητόν.

γοητευμα -ατος (τό) κ. νεώτ. τού άποτέλεσμα τού γοητέειν, άπάτη,όφθελρον, βλάγητρον: Πλάτ. Φύλ.44 C ούδέν όγιες, ώςτε και αέτι τούτο αότης τού επαγωγών γοητευμα ούχ άδονής είναι, Οεριστ.356 Δ τά ταιούτα τής φύσεως γοητευμα.

γοητευσις -κως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τού άποτέλεσμα τού γοητεύω βλλ., ή γοητεία: Πλωτίν.4,43.

γοητευτός (ό) μον. νεώτ. δημ., θελ. γοητευτορία ό προκαλών γοητεία, ό γοητευτός, ό γός βλλ. ό: πρβλ. δημ. γητευτής, γητεύτρα.

γοητευτικά έπίρρ. δημ. γοητευτικός βλλ.
γοητευτικός -ή-ό(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν γοητεία ή τόν γόητα ή ό έπιφέρων γοητεία, μαγείαν, μαγανείαν, ό γοητικός βλλ.: Σχολ.'Αριστοβ.307 εισι γάρ γοητευτικά είδωλα, Σχολ.'Αριστοφ.Πλουτ.589 τά γοητευτικά περιαισα: 2) μτφ. άπατηλός, δελεαστικός, σαγηνικός, θελκτικός: Πορφ.Βί.Πυθ.8,40 άδονής δέ ού πρσπειτο και θημυδός και γοητευτικήν, - γοητευτική καλλισή - βραδιά.

γοητευτικός έπίρρ. μτγν., μον. κ. νεώτ. μετά γοητείας βλλ.2) κ. 3): Πολιδ.δ.4,51, Εύστ.1392,43.

γοητευτορία (ή) μον. κ. νεώτ., δημ. γοητευτορία ή τού γοητευτός βλλ. ή γοητευτορία, μαγεύουσα: πρβλ. δημ. γητευτορία: Εύστ.881,62.

γοητεύω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μτφ. παρκα [γγοητευμένος άσπράκ έπί τούς, Ιβίος ζώου, μαγκήν έπίδρασην, έπηρεάζω διά γοητεία, διά μαγείας, μαγεύω] πρβλ. δημ. γητεύω, 'Ησ. « γοητεύει άπάτη μαγεύει, ληΐθει, φαρμακεία, έξόδει »: Πλούτ.'Ηθ.Α7 Δ γοητεύειν τήν σελήνην και καθαρειν

γομ(μ)οδυναμίτις (ή) νεώτ. έκρηκτική ή λιχουροτέρα τής δυναμιτίδος.

γόμνη 'Ησ. « όρίανον ».

γομοδόκη (ή) νεώτ. ναυτ. δοχεϊόν μετάλλινον τισέμενον άλλοτε εντός των ναρκών, των τορπιλλών και των βουβών και φέρον τήν γόμωσιν.

γομοθουρί-ίδωσις (ή) νεώτ. ναυτ. θυρίς δι' ής γίνεται το γέμισμα του ναυκλάστρου.

γομοκλίινδρος (ή) νεώτ. ναυτ. ή γομοδόκη βλλ.

γόμον (τό) μτγ. 'Επιφών.182 Α « τό δέ γόμον δέκατον ήν του μεγάλου μέτρου, τουτέστιν τής άρτάβης, ό γίνεται επτά ξέστατον και πέμπτον ».

γόμορ (τό) μτγ. κ. -άρ μέτρον σίτου ή κριθής 'Επιφών.2,178 Α « δύο δέ εισι γόμορ, μέγα και μικρόν, ών τό μέγα ίσομετρον έστι τώ λεθέκι (Εΐουδ.128 θεκέλι), δεκαπέντε και αυτό τό μοδών (έν Εΐουδ. 1ε' μεδίμνον), τό δέ μικρόν δώδεκα ».

γόμορρα 'Ησ. « μέτρον, σάσις ».

γόμος (ή) κ. μον. κ. δημ. χωρητικότητα, φορτίον πλοίου : 'Ηρ.1,194 τά δέ μέγιστα . πεντακισχιλίων ταλάντων γόμον έχει, Δημ.883 ούτοι δέ πρός τούς έκείνους τών γόμον οικειών έχειν αυτόν τής νεώς 2) κ. πάπ. φορτίον κτήνους, γομαρία : Βάβρ.7,11, ΠΔ'ΕΞ.23,5 έάν δέ ίδως τό άποζύγιον του έχθρου σου πετωκόσ όπό τό τών γόμον αυτόν, ου παρεκείσθ αυτός 3) 'Επιγρ. κ.πάπ. συντηρία πρός μεταφοράν λίθων 4) γόν. κ. δημ. όλικόν (έριον, βάμβαξ, πτία κττ.) πρός γόμωσιν τών στρωμάτων, κλώνων και προσκεφαλαίων : 'Αχιμ.Όνειρ.244 ει δέ άπό έριου, και ό γόμος σάτων έριον, εύρησις πλοΐτων άκόπως άπό άρχοντος // δημ. ή γενομένη γόμωσις στρωμνής ή προσκεφαλαίων κττ. : τή γόμωσις ό γόμος τών μοφιλαριών // δημ.

έν τά μαγειρικώ, τό πρός γόμωσιν πτηνών, κολοκυνθών κττ. όλικόν έκ διαφόρων κορυκεματών, ά γέμισμα // γόμωσις όλικού ή ποροδόλου 5) 'Ησ. « ζώμος » 6) πάπ. κ. μον. μέτρον τι βάρους.

γομοφόρος-ον γλωσσ. ό φέρον γόμους, φορτία, φορτώματα, γομαρία.

γομψιασμένος-η-ο δημ. κεκυρωμένος, σκυφτός, καμπουριασμένος : Ασασκ.ΛηΞ.2,194 ένας άπάνου στο άλογο χουμέσι, ό όταν ήταν' ό έφημέριος γομψιασμένος 2) ό πλήρης πύου, πωδός, που έχει γόμνια.

γόμπος (ή) κύφωμος, όδος, καμπούρας, ό. ζώμος (ή) συνεκδ. ό κυφός, ό καμπούρας : παροιμ. φρ.πίσις (ή 'γγίξει) γόμπο να ής γοφάρι.

γομφαλία (ή) μτγ. πνώσ τών όδόντων, όδονταλία, πανόδοντος : Διοσκ.4,164.

γομφαλιών (τό) μον. κ. νεώτ. (Ιταλ.) πολεμική μον. σημαία τών δημοκρατών τής Ιταλίας.

γομφαλονίτρος (ή) μον. κ. νεώτ. (Ιταλ.) στρατιωτικόν όξιμα εν τας δημοκρατίας τής Ιταλίας κατά τόν μεσαιώνα 2) ό όνομα παπικό κράτει φέρον τό λάβαρον κατά τας έκτρατίας τας έπιχειρουμένας εν όνόματι τής έκκλησίας.

γομφάριον (τό) σχόλ. κ. νεώτ., ύποκορ. του γόμφου είδος χθύος, κεντρείς, γοφάρι, γοφάρι : Σχόλ.Λυκόφορ.664 τούς κεντρείας ήτοι τά γομφάρια, Σχόλ.Όπν.'Αλ.1,112' πρβλ. τεμνώδους.

γομφηλή (ή) μτγ. σισάγν : Πολυδ.2,73

γομφιάζω μτγ. αίσθανομαι πόνον κατά τήν έκφωσιν τών γομφίων όδόντων, μυλόδωντων, τραπέζιτων : ΠΔ Σοφ.Σειρ.30,10 μη συγγαλλάσθ αυτόφ, ίνα μη συνυδωνθης, και έν έχσάτω γομφιάσις τούς όδόντας σου' // κατ' έπέκτ. έπί τών όδόντων, αϊμοδιώδ : ΠΔ'ΙεΞ.18,2 ό πατέρες έφαγον όμψακα, και οι όδόντων τών τέκνων έγομφιάσαν.

γομφιάσις (ή) νεώτ. γομφίος βλλ.

γομφιάσις-ως (ή) μτγ. ό κατά τήν έκφωσιν τών γομφίων όδόντων πνώσ, όδονταλία : Διοσκ.2,63 παρηγορείν τας γομφιάσις.

γομφιασμός (ή) μτγ. όδονταλία, πανόδοντος, αϊμοδιασμός, μοσάδιασμα' 'Ησ. « συνθλασμένον ή συντριμνόν ή αϊμοδιασμένον όδόντων » : ΠΔ'Αμ.4,6 και έγώ δώσω όμιν γομφιασμένον όδόντων έν πάσαις τας πόλεσις όμιν' πρβλ. γομφιάσις.

γομφίδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων.

γομφιαρία (ή) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων.

γομοιδουπος (ή) ό γχών διά τών όδόντων : ΑΠ 6,233 γομοιδουπα χαλίνα.

γομφίον (τό) κ. νεώτ. 'Ησ. « γομφία ήγουν γομφωθήρια, ζύλα εις γόμφους » // νεώτ. γόμφος βλλ.7).

γομφίος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ό έχων σχημα γόμφου όδους, μυλitis, μυλόδους, τραπέζιτης : 'Ηρ.9,83 έχουσα όδόντας μονοφουέας, έξ ένός όστού πνάσας, τούς τε προσθίους και τούς γομφίους.

'Αριστφ.Ειρ.34 ώπερ παλαιστής, παραβόλων τούς γομφίους, Μοίρ.111 γομφίους άττικώς, μάλους έλληνικώς 2) όδους, γλώσσα κλειδίος : 'Αριστφ.Θεαμ.423 αι γάρ άνδρες ήδη κλειδιά ατότοι φοροσάι κρούτ. . τρεις έχοντα γομφίους.

γομφιασός (ή) νεώτ. μικρός γόμφος, μικρόν κορφίν ζύλινον, ζυλότροκα.

γομφίτης (ή) μτγ. όδος γομφίος, μυλος, τραπέζιτης : 'Ηρωδιαν.Επιμερ.16 2) θυρίσμα, είδος στύρακος βλλ. : 'Αέτ.1,31.

γομφίτης (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόδετος-ον ό ήλος δεδεμένος συντριμμασμένος : Αισχ'Ικ.346 γομφόδετω τή όδρη διάλωσ.

γομφόκαρπος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόκρυς (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων.

γομφόλιθος (ή) νεώτ. όρυκτολ. πέτραωμα (ζηματογενές, ό. ήλοσγενέ.

γομφόλοδιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόλοδοσις (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόμορφος (ή) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόνησιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφοπαγής-ους-ές ό ήλος συμπεπηγμένος, συντριμμασμένος, έστερωμένος, υπ. έπί πολυσυσθέντων λέξεων : 'Αριστφ.Βάτρ.824 βρυχώμενος ήσαι ήματα γομφοπαγή.

γόμφος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ήλος έκ ζύλου ή μεταλλου, χρησιμεύων πρός σύνδεσιν ζύλωνων, λιθών ή μεταλλίων μερών ένός όλου, σφην, ζυλόκαρφοι' 'Ησ. « γόμφοσις, σφηνορίας γόμφος τας τών ζύλων άρμογίας », ΕΜ 238,2 « γόμφος κυρίως τό ζύλινον κορφίνον » : 'Οδ.Ε 248 γόμφισιν δ' άρα τήν γε και άρμονήσιαι άρασεν, Πολύδ.13,7,9 τούς δέ ήλχεις είχε και τας ήλχεις ήλχεις σιδηρών γόμφων όπό τας ήμιασις // έπί πλοίων, πώσαλος συνδέων τά σασιδώματα τών πλοίων, κζαδέτα : 'Ηρ.2,96 περι γόμφους πυκνούς και μακρούς περιετροσι τά διηχία ζύλα 2) σύνδεσμος άρθρώσασας : 'Αριστλ.ΖΜ 654 β,21 άμφοτέρων κοίλων, εν μέσφ δέ περιεληφτότων, αίνω γόμφων, άστράγαλον // νεώτ. κ. ούτή ή όδρυσσις, ή κλειδώσις 3) μτφ. έπί τού έρωτος ως συνδέουτας τας φυχάς : 'Εμρ.87 γόμφοι κατάστοργοι 4) μτφ. φρ. τώνδ' έφελκωται γόμφος τοια έχουν όριστή άμετακλήσις : Αισχ'Ικ.945 6) μτγ. όργανον πρός κουπρισίαν : 'Ιππιαστ.97 6) μτγ. γραφικόσ στύλος, γραφίς : Νόνν.Εύγγ.ΐω.232,26 έπηγορασε μάτρυρι γόμφω γράμμα 7) 'Ησ. κ. μον. γόμφος, μυλόδους, τραπέζιτης' 'Ησ. « γόμφος, όδόντας . ή μύλους », Ζωισκο.447 γόμφοι . . αι μάλα 8) γλώσσα είδος χθύος, γομφάριον, γοφάρι 9) νεώτ. ζωολ. είδος έντόμων.

γόμφοςσις (ή) νεώτ. ζωολ. γένος χθύων.

γόμφοσάκμιαν (τό) νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γομφόμορος-ον μτγ. ό διά γόμφων διατρήσις : Νόνν.Εύγγ.ΐω.232' άδρασις γομφόμορος.

γομφρανα (ή) νεώτ. βοταν. κ. γομφρήνη κ. γομφρανα γένος φυτών, δημ. άμάραντο, σπεμπερίβο.

γομφώ-ω συνδέω, συναρμολώ δω γομφών κυρ επί πλείων : Νώνη Δ 40,447 ἱκρία γομφώσαντες παθ. : ΑΠ 11,248 ἄπασαν ἐπί ζυγά γομφώθεισαν Αισχ. κ.440 καί γεγομφωται σκάφος στραβέλασι νοσηταίσιον 2) μτφ. μεταβάλλω εἰς ἐρέθισον πληγῆμι : Πλούτ. ΗΒ.95 Α ὡς δ' ἄτ' ὁπός γάλα λευκὸν ἐγόμφωσκον καὶ ἔπιεξ.

γομφώθης-ους ἡσ. ὁ ἔχων σπῆμα γομφου βλ.α.1) ἡσ. « ἀλλήλατα ἔλλα ποταμοὶ βλ.α.τά, γομφώδη » 2) ὁ ἔχων γομφους βλ.2).

γομφωμα-ατος (τό) μτγ. κ. νεώτ. τὸ διὰ γομφῶν συνδεδεμένον, συναρμολη, σκελετός καὶ διή πλοίου : Πλούτ. Μάρκελλ. 15 καὶ τὸ γομφωμα δίεσισιν καὶ δίεσισιν τοῦ ζεύγματος, Κορκ. Ζητιών. 198 μετ' ἡ μέση στέρη σὸν τὸ γομφωμα τῆς κλίμας καὶ σιδερένια κρατεῖ ἰσάνω καὶ κῆντὰ τὰ ἐξαρτήματα 2) γομφος βλ. : Πλούτ. ΗΒ.321 D 3) κ.μτφ. β.β.β. 334,1) κλειδῶν ἀγαλειούτων γομφωμάτων.

γομφωσις-ως (ή) μτγ. σπλ. κ. νεώτ. ἡ διὰ γομφῶν σύνδεσις, συναρμολη : Σχόλ. Θεόδωρ. 7,105 τὰς τῶν συνδύν γομφώσις 2) λατρ. ἐναρμολη τῶν ὀδόντων εἰς τὴν αἰσχρῶν, εἶδος συναρθρώσεως : Γαλ. 2,739 3) νεώτ. ναυτ. μεταλλικῶν κατασκευῶν ὡς φέρουσιν κατὰ τὸ ἐν ἄκρον αὐτοῦ κυλ. κ.β.ρ. κ.η. ὄψη, κατὰ δὲ τὸ ἐπὶ πρῶτον αἰχμῆν, δι' ἧς ἐπιβήγνυται εἰς τὸ ποδοστῆμα τοῦ πλοίου, ὄμη θηλακὸν βελῶν.

γομφωτήρ-ηρος (ὸ) μτγ. κ. νεώτ. ναυπηγῆς : ΑΠ 9,31 ἔς τὴν πύλιν πελάγης πιστεῖστε γομφωτήρες 2) μτγ. χειρουργικῶν ἐργαλείων πρὸς διάτρησην ὁσούτ' : Ἀπυλλ. Ὀρειδ. 44,23,15 ἢ νεώτ. γομφωτήριον βλ.α., ἄριδα.

γομφωτήριον (τό) μτγ. κ. νεώτ. ἐργαλεῖον δι' ὃ ἐπιτυγχάνεται ἡ γομφώσις, τέρετρον, τρυπάνι Σχόλ. Ὀδ. Ε 246 « πάντα τὰ διατρήσιμα δυνάμεσι, γομφωτήρια καὶ τρυπάνια » : Ἱερών. Αὐτομ. 271 ἔκκοπος σπινδὸς ὡσεὶ γομφωτήριον 2) ἔξιλον ἡλοῖ, ἡλικαθέτης ἡσ. « γομφωτήριον ἡλοῖ » :

γομφωτήριος (ὸ) νεώτ. ὁ συνδύν διὰ γομφῶν βλ.α.

γομφωτικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διὰ γομφῶν σύνδεσιν, τὴν γομφώσιν : Πλάτ. Πολιτ. 280 D γομφωτικῆς... μόρια τέχνης.

γομφωτός-ή-όν μτγ. ὁ διὰ γομφῶν βλ.α. συνδεδεμένος, περαστός : Στράβ. 16,1,11 πλοῖα... γομφωτά.

γομφώ-ω μτγ. μον. κ. νεώτ. πληρῶ, φορτώ, φορτώω ἡσ. « γομφώσας ἴχθυν πληρώσας » : Βάδρ. Π. 9 γομφῶσκον τὸν δύνον, Ἰω. Μαλ. 40,12 ὄσα εὐρα πλοῖα ἐκράτησε καὶ ἐγόμφωσκον αὐτά ἢ νεώτ. εἰδ. γεμίζω ὄλων 2) πᾶν φορτώωκον μεταφέρειν : Πλάτ. ἀποστείλον τὰ κομψήλα, ὄλων γομφώση τὰ ἔλλα ἢ πρβλ. κ. γομφῶν.

γομφῶν ὄμη. κ. γομφῶκον πληρῶ τὴ διὰ γομφῶν. γεμίζω, παραγεμίζω : γομφῶσι τὴν κῆφα ὡς ἀπάνω, - μὴ γομφώσης τὸ κάρρα, γιατί δὴ πᾶσ ἀνήφορῶ ἢ εἰδ. μαγειρ. παραγεμίζω διὰ γομφῶν βλ.α.4.

γομφώσις-ως (ή) πᾶν. κ. νεώτ. φόρτωσις, πλήρωσις : Πλάτ. κατέρχεσθαι εἰς γομφῶσκον ἔλλων ἢ νεώτ. εἰδ. ἡ πλήρωσις ὄλων ἢ ὑπόνομος διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ποσότητος πυριτίδος ἢ ἐτέρας ἐκρηκτικῆς ὄλης πρὸς ἐκπομφεσκόνου τοῦ βλῆμιστος ἢ ἀνατινάζει τὴς ὑπόνομος 2) νεώτ. συνεκὸ ἢ πρὸς μίαν γομφῶσκον ποσότητα πυριτίδος.

γομφωτήρ-ηρος (ὸ) νεώτ. ἐργαλεῖον χρησιμοποιούμενον πρὸς γομφῶσκον ὄλων ἢ ὑπόνομος.

γόνα-ατος (τό) ὄμη. κ. γόνα-ατος, πλῆθ γόνατα τὸ γόνυ βλ.α. : χτῆπισσε τὸ γόνα, - ἔπισσε στὰ γόνατα ἰδρῶδης πρότερον ὄν ἐγνοσητόση. Πολιτ. Ἑκλ. Τραγ. 78,4 στὰ γόνατα σπικώθηκε καὶ τὸ σπαθί του ζώνη ἢ πρότερον κατακειμένη ἢ ἀνακειμένης ἢ κ. μτφ. : Πάλασ. Τριούει. 26 μοῦ φιλεῖ τὰ γόνατα, γιά νὰ εὐ συμβαθῶσκον μετ' ἐκλιναρεῖ, πρβλ. ἀρ. γουνοῖμαι ἢ παρομ. ποῦ φιλεῖ στὰ γόνα στρέγει πάγγεχε τὸ γκάστρωμα τῆς ἰ ἡ ὀ-

σέμουσι θωπέος στέργουσα κόρη ἀφεικτός βὰ δ-σφθάρη ἢ, - γόνατα ποῦ δὲ δουλιέσκον καρδία δὲ θεραπεύσκον ἰκόνος τ' ἀγάθη κτῶντα ἰ, φρ. μου κόπηκαν (ἡ μοῦ λυθῆκαν) τὰ γόνατα ἰδ-σθάνθη ἢ ἀσθάνθη ἐξάνθησκον. λιποφυχῶν ἔκ κοπώσεως ἢ σμικρῆσεως ἡ φόδου, βέλαις κτλ., - εἶναι γραμμένα τὸν γόνατον (ὄλων προερίως ὁμιλέος ἀγαλαπύρωσ), ὄμη φρ. ὄ γορός πηγὴ γόνα (κατέστη λῆν ζωηρός καὶ ἐξλεκταούθη-σκον ὅπως ἐπὶ πολῦ ἰ, ὄθ κ. τὸ τραγούδι - τὸ γλέντιον - τὸ παιγιδιὸ πηγὴ γόνα 2) κατ' ἐπέκτ. τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος τὰ σκέλια, τὰ πόδια : τρέμουσιν τὰ γόνατα τοῦ γέροντος, Σόλων. Ἔθ. Ὀν. Ὀν. 141,3 καὶ τὸ γόνα σῆς δὲν τρέψει στοῖς κινδύνους ἐμπρόσθῃ 3) μτφ. ἔνα γόνα ὡς μονὰς μετρήσεως ὄφους ἰσοδύναμος περιπύου μετ' ἄλλων ἐν τοῖς φρ. ἔπισκε χιόν, (ἡ τὸ χιόν ἔπισσε - πηγὴ) ἔνα γόνα κ. τὸ νερὸ ἀνέθηκε ὡς ἔνα γόνα 4) εἰδ. μτφ. γόνα ἢ εἰς ἀντιθέσει γωνίαν κωφῆς φτευσμένου κλάδου ἢ ὄνομα λευκοῦ ἀράδα καὶ φύτρε τίς βέργης μετόνη 5) εἰδ. ἐπὶ ἀνδρική περισκελίδος φρ. κῆνι ἡ ἔκαμε γόνατα (διογκούσθη ἡ δ' ἀγκυλῶς εἰς τὸ κατὸ τὸ γόνυ μέρος ἢ γόνα ἰταί ποι πλῆθ τοῦ γόνυ βλ.α. : Ἀλκ. ἀν. 29,7 ἔπει καὶ κεφαλήν καὶ γόνα ἰσπίρος ἀγει.

γονακρινή (ή) νεώτ. χημ. ἡ ἀκρίθην βλ.α.

γοναλγία (ή) ἡ γουναλγία βλ.α.

γόναρ ἡσ. « μῆτρα Λάκωνες » πρβλ. γονάς.

γοναργινή (ή) νεώτ. φαρμ. ἐμβόλιον ἐκ γονοκόκκων πρὸς θεραπείαν τῆς θλευρορραγίας.

γονάς (ή) ἡσ. « γονάδες μῆτρας » ἢ νεώτ. βιολ. τὸ ὄργανον ἀναπαραγωγῆς ζῴων πνῶν.

γονατάγρα (ή) ἡ ἐντοπισμένη εἰς τὸ γόνυ οὐρκί ἀρθρῆτι βλ.α.

γοναταρία (ή) ὄμη τὸ δερματῆνον κάλυμμα τῶν γονάτων τῶν πνῶνων πρβλ. λαυμαρία.

γονατιά (ή) ὄμη. εἰδ. ἐπὶ περισκελίδος ἡ διδύκωσις εἰς τὸ περιτὸ γόνυ μέρος αὐτῆς ἢ γόνα ἰτ 2) ἐπὶ φυτῶν, ἡ καταβολός.

γονατικός κ. νεώτ. κ. ὄμη. ὄδρ. ἐγονατικός, ὄμη. μτγ. παθ. παρὰ γονατισμοῦ κτυπῶ, πλήττω ἡ ὄδω διὰ τὸ γόνατος, σπρωχῶ μετ' τὸ γόνα Ὀν. 31,2 ἢ γονατίσκον, τὸ γόνατι πλήττειν » : Κρατῖν. 399 2) μτφ. βάλλω τιὰ νὰ κλινῶ τὰ γόνατα, κάμνω πνῶνὰ γονατίσκον ἢ Ἀκῶλ. Πάδ. ἐν. 24,11, - ὁ καρμηλῆρης γονάτις ὄλες τῆς καρμηλῆς του, - τὸν ἐγονάτις ὁ δάσκαλος ἢ νεώτ. κ. ὄμη. μτφ. ταπεινὸ τινα, κάμνω νὰ κομφῶθῃ, νὰ ὑποστῆ ζῆμιον καὶ δι' ὀικονομικήν : Καρκ. ΑΓ. Πῶρ. 8 σχίζει πανιά, ρίχνει κατάρτια, γονατίζει πλεούμενα 3) ἄμτφ. γουνοπετῶ, πλῆθ εἰς τὰ γόνατα, κλινῶ τὰ γόνατα ἢ Ὀρ. 2,136 α, Βαλαμωρ. Σαμουήλ 10 γονατισμένοι, ακουθρωποι, μπρὸς σπῆν ὤραια πύλην, παρομ. ἐν δὲν γονάτις ἡ γκαμῆλα, δὲν τῆν ἐφορτῶσκον ἰ τὰς ὄδας - πάσημοσι ὀ εὐχερῶς ὑποκύπτοντες ἢ ὄμφρ. νεώτ. κ. ὄμη. ἄμτφ. κάμπτομαι ὑπὸ τὸ βάρος, καταβάλλομαι, χῶντὸ τὰς σωματικῆς ἢ οικονομικῆς δυνάμεος μου : γονάτις ἀπὸ τὰ γερὰματα - ἀπὸ τὰ βάσανα - ἀπὸ τὰ ἔξοθα 5) εἰδ. ἐπὶ φυτῶν, παραφθεῖνω πρὸς πολυπλασιασμόν ἔξ αὐτοῦ καταβολός, καταβολοίσις.

γονάτιον (τό) κ. μον. κ. νεώτ., ὄνοκορ. τοῦ γόνυ βλ.α. τὸ μικρὸν γόνυ ἢ Ἥλιος, π. Ὀρειδ. 48,66,3 (Πάπ. 2) τὸ ἰσχῶν, ὁ γοφός Ἰουκ. Ὀν. 10 εἰς ἐπιστάσαι παλαιαῖν καὶ ποιείν τὰ ἀπὸ γονατίου ἢ σπλ. ὁ βουδῶν : Σχόλ. Νικ. Ὀνηρ. 541 κατὰ τὸν βουδῶνα ἴχθυν τὸ γονάτιον 3) μτφ. ὁ γόνυ βλ.α. Ε Γουδ. 130,34 « γόνυ τὸ κατώτατον ἄκρον τοῦ ἀρότρου, τὸ πρὸς τὸ ἔξιλον τὸ λεγόμενον γονάτιον » Πρόκλιος Ἡσόδ. Ἐργκ. Ἡ. 425 « γόνυ τὸ λεγόμενον γονάτιον τοῦ ἀρότρου » 4) μτφ. μόν ὁ ἄρμος, ἡ ἐνωσις, ὁ κόμβος τοῦ καλῶμου, ὁ γο-

νατίς, γόνυ: Τζέτζ. [ιστ.7,741 τούς Ἰνδῶν καλὰ-
 μους τῆ Κητιάς ὡς διοργυγίους γράφοντι τὸ πλά-
 τος τῆς πτυχῆσιν ἢ καὶ τοῖς τῶ ἐν γονάτιον δύο
 ποιεῖν ὀκάδας: 3] νεότ. εἰδ. ἔθλων γωνιῶδες
 ἐργαλεῖον χρῆσιμὸν πρὸς ὀρθογωνίαν μικρῶν
 τετραγῶν ζύλου καὶ τὴν διὰ πρῶτος κοπὴν δια-
 γωνίων: 6] νεότ. ζωολ. γένος ὀρχινῶν.
γονατίς-ιδος (ἰ) μτρ. κ. νεότ. βotan. τὸ γόνυ
 τῶν καλῶν καὶ τῶν ὀρειῶν φυτῶν: Ἐπιφ.1,599
 ρίζαι, καὶ βάσεις, καὶ καλάμη, καὶ αἱ γονατίδες.
γονάτισμα (ἰ) δhm. τὸ γονάτισμα βλλ.
γονάτισμα-ατος (τό) νεότ. κ. dhm. τὸ κλίνειν τὰ
 γόνατα, πῖπτεν εἰς τὰ γόνατα, ἡ γονυκλισία: 2] μτρ.
 παρακμή, κατάντησις: ἀπὸ τῆς ζημιᾶς ἐπαθε με-
 γάλω γονάτισμα: 3] ἐπί φυτῶν, τὸ καταθλόισμα.
γονάτιστᾶ ἐπήρ. dhm. με κεκλιμένο τὰ γόνατα,
 γονυκλισία: Βίζυην. Ἄγ. Σοφία 21 τὸν προσκυνοῦν
 γονατιστά, - στίκειται γονατιστά μιά ὥρα.
γονατιστήριον (τό) νεότ. κ. dhm. μικρὸν κά-
 θισμα ἀνευ ἐρεισινῶτων, σκαμνίου ἢ καὶ προσκε-
 φάλου, ἐφ' οὗ τίς γονατίζει ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐν χρ.
 ὀν ἰδίως παρὰ τοῖς Δυτικοῖς.
γονατιστής (ὶ) δhm. ὁ ἐξ ὀρθροσεύας πῖπτον
 συμφυῶν καὶ κτυπῶν τὰ γόνατα, ὁ ακουνοσφάρης.
γονατιστός-ή-ό(ν) νεότ. κ. dhm. ὁ ἔχων κεκλι-
 μένα τὰ γόνατα, ὁ περισμένος στὰ γόνατα, ὁ γο-
 νυκλής, γονυπετής: Σολωμ. Λάμπρος Ἐσπερα Λαμ-
 πρὸς 82 καὶ πέφτει ὀμφρὸς τοὺς γονατιστός χά-
 μου, Πόλαμ. Περ. Χαιρ. 198,17 γονατιστός γιά σένα
 ἀνάφει τοῦ θμῶου του τὴ λαμπόδα: // εἰδ. τὸ
 θηλ. ἡ Γονατιστή ἡ εἰρη τῆς Πεντηκοστής, καθ'
 ἦν εἰς τὰς ἐκκλησίας γίνεται γονυκλισία βλλ.
γονάτιον (τό) νεότ., dhm. κ. γόνα βλλ.: 2] dhm.
 εἰδ. ὁ ἄρμος, ὁ κόμβος κακάμου ἢ χόρτου.
γονατόδαμος (ὶ) γλωσσ. ἐπίθετος τοῦ γό-
 νατός: // ἐπιγονάτιον βλλ.
γονατόδους (ὶ) νεότ. ζωολ. ὁ γένος ἐρπετῶν.
γονατοειδής-οὐς-ές νεότ. ὁ ἔχων σχῆμα γό-
 νατος: καμὴ γονατοειδής.
γονατοειδής ἐπήρ. νεότ. ἐν σχήματι γόνατος.
γονατοκλήλη (ἡ) νεότ. ἱστρ. χρονία ἐξοιδίσις,
 ἐξογκωσις τοῦ γόνατος.
γονάτος (ὶ) νεότ. ζωολ. γένος μαλακίων.
γονατοθυμα-όμοι ἐπί χόρτου ἢ καλάμου, κτώ-
 μαι ἢ ἔχω ἄρμον, κόμβον, γόνατο: Θεόδωρ. Φι
 8,24, Διοσκ. 3,51.
γονατώ-άω dhm. γονατίω βλλ.
γονατοβής-οὐς-ές ἐπί χόρτου ἢ καλάμου, ὁ
 πλήρης ἄρμων, ἀρθρώσεων, κόμβων: Θεόδωρ. Φι
 1,5,3 ὁ μὲν κάλαμος γονατοβής.
γονάχιον (τό) πᾶν, ὁ τόπος προσευχῆς τῶν
 Μωαθεβῶν.
γονά Ἦσ. «γεννάω»,
γόννη σχολ. πασόν ἢ κωνιτὸν κρέας χοί-
 ρου παρὰ Παφλαγόν, κατ' αἰτ., πῖθ. ὄν, γόννης:
 Σχολ. Λουκ. Γαλλ. 22 ἐνιοί δὲ σπερήθων εἰρηκασί τὸ
 ἐκ αὐτῶ τάρχως, ὁ νῦν γόννη Παφλαγόνος φαεί.
γόνδολαι (ἡ) (ἰταλ.) νεότ. κ. dhm. λῆθος ἄθα-
 βης μετὰ σκεπαστοῦ καὶ περικλεισίου θαλαμίσκου
 περὶ τὸ μέσον, ἐν χρ. εἰς τὰς διαδώσεις τῆς Βενε-
 τίας ὡς πορβεῖον: 2] ἀμοσία περιπότου δημο-
 ζουσα πρὸς γόνδοκον, συνήθης ἄλλοτε ἐν Εὐρώπῃ.
γονδολιέρης (ὶ) dhm. γονδολίος βλλ.
γονδολιέρης (ὶ) νεότ. κ. dhm. ὁ ἐστέης, ὁ κω-
 πηλάτης ἢ ὁ ἀδηγὸς γονδολας βλλ.
γονδολιέρας-έως νεότ. ὁ γονοολιέρας βλλ.
γονέα (ἡ) Ἐπηρ. ἡ γενεὰ βλλ.: Ἐπηρ. Κρήτης.
γονεία (ἡ) μτρ. ἡ γέννησις, ἡ γένεσις βλλ.:
 Σουίδ. «γονεία, ἡ γέννησις»: Ἡρώδων. Ἐπιμτρ. ἰδ.
γονέλλη (ἡ) νεότ. ζωολ. γένος ἰχθύων.
γονεῖοι (οἱ) μων. κ. νεότ., dhm. κ. γονεῖοι ὁ ἱ γο-
 νεῖς: Ἐρωτ. Α. 855 Λυσία τὸς γονεῖος του.

γονεῖος οἶολ. δοτ. πληθ. τοῦ γονεῖος βλλ.
γονοεκτονία γλωσσ. ἡ γονοκτονία βλλ.
γονεύς βοιωτ. Ἐπηρ. δοτ. πληθ. τοῦ γονεῖος βλλ.
γονεύς-έως (ὶ) κ. μων. κ. νεώτ., δοτ. πληθ. οἶολ.
 γονεῖος, βοιωτ. γονεύς, dhm. γονεὺς κ. γονεῖς κ.
 γονεῖς ὁ γονήτωρ, ὁ φύσις, ὁ πατὴρ ὅς ἐστὶ τὸ
 πλείστον κατὰ πληθ. οἱ γονεῖς οἱ γονήτωρες, ὁ πα-
 τὴρ καὶ ἡ μήτηρ: Ἡολοδ. Ἐρωτ. 235 τίκτασιν δὲ γυ-
 ναῖκας ἐοικατά τέκνα γονεῖσι (δ. γρ. τακταῖσι)
 Πλάτ. Συμμ. 178 Β γονεῖς γάρ ἔρωτος οὗτ' εἰσὶν
 οὔτε λέγονται ἢ παθεῖνός, Μηνολ. 1.] Συναξ. καὶ
 πάλιν ἀπελθὼν μετὰ τῶν γονῶν θίγειν ἀνδρῶ-
 νινες, - τίμα τοὺς γονεῖος σου: 2] γενικός ὁ πρό-
 γονος, ὁ προπάτωρ, ὁ γενόρχης: Ἡρ. 1,91 Κροί-
 οος δὲ πέμπτου γονεῖος ἀμαρτάντα ἐξέτηλκε,
 Ἰσαί. 8,32 κελεῖσιν γάρ τρέψειν τοὺς γονεῖας, γο-
 νεῖς δ' εἰσι μήτηρ καὶ πατὴρ καὶ πάππος καὶ
 τῆθη καὶ τῶτον μήτηρ καὶ πατὴρ, ποιοῦ. ἀμαρ-
 τίαί γονεῖαν παιδούσων τέκνα: 3] dhm. φρ. πεί-
 να καὶ τῶν γονεῶν μεγάλη πείνα.
γονεῖω κ. νεότ. κ. dhm. γίνομαι γονεῖς, γεν-
 νῶ τέκνα: 2] ἐπί ζῶων, παράγω γονῆν, γόναν, ἀ-
 πογόνους: Πλάτ. ἩΒ. 980 D αἱ δὲ πορφύραι συσ-
 γελοῦσμαι τὸ μὲν κήριον, ὤσπερ αἱ μέλιττα,
 κοπὴ ποιοῦσιν, ἢ φ' λέγονται γονεῖν, - ὅταν
 γονεῖον αἱ μέλισσαι // dhm. ἐπί πτηνῶν, ἐφα-
 ῶζω, κλωσῶ: ἄφρασι τὴν κότα γὰ γονεῖθ',
 3] ἐπί φυτῶν, καρποφορῶν: Θεόδωρ. Φι 14,1 καὶ
 δένδρα παρασθέντων τῶν πρώτων καρπῶν,
 γονεῖσι πάλιν ἐτέρους: // dhm. κ. ἀπολ. ἐκφῶσι
 βλαστών: ἄταν ἓνα κληρί ἀμυγδαλιάς κὶ ἐγό-
 νεψε: 4] παθ. γονεῖομαι παράγωμα, γεννώμαι:
 Πλάτ. ἩΒ. 981 D εἰδὲ καὶ πλάστα καὶ μάλισται
 γονεῖται περὶ τῶν Ἐδζηνων πόντων.
γονεωμυκός-ή-όν νεότ. ὁ ὀνομαζόμενος ἐκ
 τοῦ ὀνόματος τοῦ γονεῖος: // ὁ πληθ. γονεωμυ-
 κικά (τό) νεώτ. γραμμ. τῆξις παρωνυμίων οὐσα-
 στικῶν, δηλοῦστων τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῶν γο-
 νεῶν του νεογνῶν ἢ μικρῶν ζῶων, οἱ ἄν λεοντοεῖς,
 ἀειτουεῖς, ἀετόπουλο, κοτόπουλο, κ. ἄ.
γονή (ἡ) κ. νεώτ. κ. dhm. τὸ παραγόμενον, ὁ γό-
 νος, τὸ τέκνον ἢ τὰ τέκνα: Ἦσ. «γονάς τέκνα»: //
 Ἰλ. Ω. 539 αἱ οὐ τὶ παῖδων ἐν μεγάροισι γονή γέ-
 νετο κρείοντων, Εὐρ. Μελ. 1136 ἐπεί τέκνων ὄντων
 ἦλθε δῖπτοις γονή: κ' ἐν τῷ πληθ.: Σοφ. ΟΚ. 1192
 εἰσι χἀτέροις γοναί κκαί καὶ θυμὸς ὀέξ' //
 ἐπί τῶν ζῶων: Σοφ. ἄν. 941,10 ἐν τετρακεκλή
 γονῆ, Αἰσχ. ἄν. 194 ταύρων γονή: // ἐπί τῶν καρ-
 πῶν: Πλάτ. ἈΕ. 371 C ἀφρονιοὶ μὲν ὄρωσι παγκάρ-
 που γονῆς βρώσαι, - διαόλου γονή είναι τὰ
 παιδία του: 2] γένος, φυλῆ, οἰκγένεσις, γενιά:
 Αἰσχ. Ἀγ. 1565 τίς ἐν γόνων ἀραῖον ἐκόλοισι δό-
 μων, Σοφ. ΟΤ. 1469 18 ὄντας 18' ὄν γονῆ γενναῖα
 κ' ἐν τῷ πληθ.: Σοφ. ΑΙ. 1094 ὅς μηδὲν ὄν γοναῖσιν
 εἰθ' ἀμαρτάνει: // συγγένεια: Εὐρ. Ἰων. 328 οὐδ'
 ἦξας εἰς ἔρευαν ἐξευραίν γονάς: 3] ἡ γενεὰ:
 Πίνδ. Π. 4,141 τρίταισι δ' ἐν γοναῖς ἄμρες αὐ κέλ-
 νων φευτεσθέντες, Αἰσχ. Πέρσ. 818 νεκρῶν δὲ θίνες
 καὶ τριστοσφύ γονῆ: 4] τὸ παράγω, τὸ παρέ-
 χον ζῶη, ἡ γονική σπορά, ὁ σπόρος, τὸ σπέρμα:
 Ἡρ. 3,101 ἡ γονή δὲ οὐτῶν, τὴν ἀπείτητα ἔτις
 γυναικάς κ' ἐν τῷ πληθ.: Πίνδ. Ν. 7,85 ὑπὸ μα-
 τραδικῶς γοναῖς φευταῖσι, Σοφ. Ἀντ. 950 καὶ
 Ζηνὸς ταμικέσας γονάς χρυσούροτος: 5] εἰδ.
 ἐπί ἀνθρ., τὰ γεννηκὰ μόρια: Ἰνν. Ἀδρ. 45' // ἰ-
 δίως ἢ μήτηρ: Εὐρ. Φων. 1597 ἄν καὶ πρὶν ἐς φῶς
 μητρὰς εἰ γονῆς μολεῖν: 6] ὅς ἐνεργ., ἡ γένε-
 σις, ἡ γέννησις: Ἦσ. «γονήν γένεσιν»: Αἰσχ. 3,111
 μηδὲ βασκλήματα κατὰ φύσιν γονας ποιοῦσιν,
 Μηνολ. 12,35 Ὀρβρ. ἀσπορον γονῆν τίς ἐφάσκειν:
 7] ἐπί μητρῶς, ὁ τακτεῖς, ἡ γέννα: Εὐρ. Φων. 355
 δένων γυναιξὶν αἱ δὲ ὀδῶνων γοναί: κ. ἐπί ζῶων:

Πάπ. οι έπακολουθούντες από γονής άρνες'

6) επί τέκνου, το γέννημαί: Σοφ.ΟΚ 1294 γονή περικώς ήξιον γεραπτερος κ. έπ. έζών: Άριστ. Κοσ.399 α,28 γοναί ζώνων 9) θεροπέα της στερωδός: Παυλ.Αλυ.3,74' - 10) άνομασία της μονάδος η. Πυθαγορείος: Θεολ. Άρ.θμ.δ.

γόνημα-ατος (τό) πάπ. το γέννημα βλλ.: Πάπ. γόνημα δεκάτης Ινδικιάνος.

γονής Ήσ. « νάρκισσος ».

γονής-ή (οί) μυσ. κ. δημ. 0 γονεύς, 0 γονός :

Έρωτ.Α 940 και σά γονής μαίτζε.

γόνθος (οί) μυσ. 0 κόγχος, ή κόχρη. Άρκάδ 49,5 « τó εις βος διαύλαθα μονογενή έχοντα την αρθτέλους συλλαβήν εις σύμφωνον καταλγυσουαν βαρρύτητα: πτόρθος, γόνθος, 0 κόγχος, γρόνθος ».

γονιά (ή) δημ. ή γονή βλλ.

γονιατός (οί) γλωσσ. 0 γομφός.

γονίας χειμών(οί) σφοδρός άνεμος έν εύδ'α ήγειρόμενος: Αισχ.Κα.1067 τρίτος αδ χειμών πεισας γονίας έτελεσθη | σχολ. « όταν έξ εύδίας κινήθω χολειόν πνεύμα »: 2) Ήσ. « εύχερης », όθριος άνεμος.

γονιασμένος-η 0 δημ. επί κρηού, 0 πλήρης γόνο μελισσών, 0 άκάσματος: γονιασμένο κερύ.

γονισί (τό) δημ. νεαρόν σμήνος μελισσών, σμήρο.

γονισιακός-ή 0ν νεώτ. 0 όντικων εις τó γονισία βλλ. ή 0 άφορών εις ταύτα.

γονισιον (τό) νεώτ. βοταν. άφυλλον άναπαράγοικόν μόριον του μύκητος 2) μοναυτίττασόν σφαιρικόν σπόκος εις τός άφάς μύκητος 3) γενικώς ένδοσπόριον βλλ.

γονισιοφόρος 0ν νεώτ. βοταν. 0 φέρων γονισία βλλ.3): γονισιοφόρον σίστημα.

γονισιότορας (οί) δημ. 0 άμεσος κληρονόμος της γονικής κληρονομίας.

γονικεύω μυσ. κατέχω κληρήν το κτήμα παλαδθέν άνηκον τοίς προγόνοις μου || κ. παθ.: Γεώργ.Ποχ.2,33 της εις χάρην γονικευθείσης.. γής.

γονικόθεν ήπιρο. πάπ. κ. μυσ. ή κ. κληρονομία τών γονέων: Μυθ.Παλαιολ.Χρυσόδ. έν Μί 161,1043

γονικός-ή (όν) | γονή | κ. μυσ. κ. νεώτ., δημ. θηλ. κ. ιά 0 της γονής, τού σπέρματος, 0 σπερματικός: Άριστ.Πρ.4,26 0 της γονικής έκκρισεως 2) 0 προγονικός: Τιμ.Λεξ.209 πατρονομούμενοι 0 τοίς γονικώς νόμοις χρώμενοι 3) πάπ. 0 άνήκων εις τούς γονείς, 0 έκ τών γονέων κληρονομηθείς, 0 πατρώος, 0 πατρικός: Πάπ. γονική έπαύλις, ούτ. γονική οίκια, αύτ. έχομαι έκ γονικής διαδοχής.Διγεν. Άρκ.4088 πλησίον δε πηγαίνοντας τού γονικού τού οικου, δ. τραχ. έχω κατάρα γονική, | άγάπη μου γλυκιά, δ. τού γονικού μου απ'τή - άμυλή - χωράφι, παροιμ. τά γονικά άν δεν χάνονται, μ' άλλήθια δεν πληθαίνουν | 0 κληρονομία μεράλης περιουσίας και άν δεν οπαταλήσασιν ούτην, άλλ' ούδ' είναι συνήθως ίκανοί να την επαυθήσασιν 4) δημ. τού ούδ. πληθ. γονικά δός οσα. 0 γενιότορος, 0 γονεΐς, ή οικογένεια: Πολιτ. Έκλ.Τρογ.52,19 έσορε και τ' άρματα μου, δώσέ τα στά γονικά μου, παροιμ. μη κλωστής τά γονικά σου, θά τó βρής άπ' τά παιδιά σου 5) τού ούδ. γονικό άός οσα. ή πατρική οίκια: Διτρογ. άμε, μάνα, δός απή μας κι άμε στό γονικό μας' προβλ. πατρογονικό.

γονικότης-ητος (ή) μυσ. τού είναι τί γον κόν βλλ., ή έκ γονέων κληρονομία: Σόβλ. 242 Χρυσόδ. Ήνα.. κατέχρ. . άναφαιρέτως, κατά λόγον γονικόότητος.

γονικόβλαστον (τό) νεώτ. βοταν. νηματοειδής άπόφυσις άναφορομένη έκ τού γονιμοποιουμένου φύου τών έμβρυοφυκών.

γονικόλοθον (τό) νεώτ. βοταν. τμήμα τού κυστακορίου έμβρυοφυκών πικω.

γονιμοποίηση (ή) δημ. γονιμοποίησης βλλ.

γονιμοποίησης-ως (ή) νεώτ. ή πράξις τού γονιμοποιείν βλλ., τó καθίσταίναι τή γόνιμον || νεώτ. βολ. ή εδοβολή τού σπερματοζωαρίου εις τó ζωϊκόν άώριον τεχνητή γονιμοποίησης | ή διά τεχνητών μέσων γονιμοποίησις ήθώου και φυτών || κ. μυσ. ή γονιμοποίησις της φιλοσοφίας διά τών νέων ήπισημονικών κατακτήσεων.

γονιμοποιός-όν νεώτ. 0 καθιστών, 0 ποιόν τή γόνιμον βλλ., 0 πρόξενος γονιότητος, 0 γεννητικός: Διογ. Άρεολ.Ούδ. Άερ.15. - γονιμοποιός γυθις.

γονιμοποιός-έω νεώτ. καθ'αυτ., ποιή τή γόνιμον βλλ., κόμωμν τή ίκανόν να καρποφορήσῃ: ή γυθις γονιμοποιεί τά φυτά' || κ. μυσ.: αϊ ίδεαί της Αναγεννησεως έγονιμοποίησαν τός καλάς τέχνας.

γονιμος (ή, η) 0ν κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. 0 ίκανόν να παράγῃ, 0 παραγωγικός, 0 εύφορος, 0 καρποφόρος, 0 καρπερός: Άριστ.Ζι 736 α, 35 κύημα γόνιμον, αϊτ.730 α, 6 φά γόνιμα, αντίθ. όπνημα, Άρετ.Χρον.Παθ.2,5 γόνιμα μέρεα | γεννητ. κά θργανα | η. γόνιμος άγράφ. - γόνιμον σπέρμα' || επί γυναικών: Άρ σπλ.Προβλ.87 α, 12 τών άτέκνων και γόνιμων γυναικών' || κ. επί άνδρών: Άριστ.Ζι 546 α, 2' || μετá γεν. πράγμ.:' Άριστ. Κοσ.394 α, 27 νέτος.. γόνιμον βδοσας, Αλλ.Ζι 7,5 ή γή Α'δύσσα πολλών και ποικίλων θηρίων γόνιμος έστι' 2) μυσ.νεώτ. 0 άποφύρων κέρδη: Ποσοδ.Χρ.στ.Διηγ.41 τó έπάγγελμα τού συζύγου της είχε.. μόνον δύο μήνας γονίμους 3) μυσ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. 0 παράγων έν άφθονία πνευματικά προόντα: Σόβλ.3,496 Διμήτρ. Προκοπ. άνήρ σοφός, μεγαλοφύης, τόν νόον γονιμώτατος. - γονιμώτατος συγγραφεύς, - γόνιμη συνενγασία | ή έξαρέτας παραγωγική' 4) μυσ. κ. νεώτ γεν. 0 δοστικός ή 0 μεταδοτικός ή 0 άποδοτικός άφέλειας: Λαγγίν.44,3 άγευσται καλλιόστου και γονιμώτατος λόγων νόματος 5) πάπ. 0 γονιμοποιών: Πάπ. Νεΐλωτος γονιμώτατος' 6) 0 τού γονεός, 0 γονικός: Εύρ.Ήλ.1209 γόνιμα μελέα | τó μέλι τού γονεός' 7) μυσ. 0 έχων άξιόν, 0 βάσιμος, 0 ουσιώδης: Πλάτ.Θεαιτ.150 C φεδός άποσικται τού νέου ή γονιμόν η γόνιμόν τε και άλλήθες' 8) μυσ. επί προσ., 0 γνήσιος, 0 άξιος τού όνόματος: Άριστ.φ.Βάτρ.96 γόνιμον δε ποιήτην άν ούχ εύρισθ' έτι' 9) ειδ. επί τέκνων, 0 έκ νομίμου γάμου γεννηθείς, 0 γνήσιος, αντίθ. νόθος Ήσ. εγόνιμος, γνήσιος όσος γονεύων, 0 ούκ έπισπορητός: Μαν.6,54 ίσοι γονιμοί τεκέσασιν 10) 0 βιάσιμος: Ήνν.Έπικ.4 γόνιμον παιδίον Άρ σπλ.Ζι 583 β, 31 γόνιμον έμβρυον 11) πυθαγορείος, επί τών πεσιπτόν ήμερών, 0 εύνοών την γέννησιν: Πλάτ.Ήθ.288 C γόνιμος γάρ έστι και κραται τού άρτίου συντήθμενος' || όμ. επί τών σερπιτών ήμερών έν άσθενεία, 0 κρισίμος (έπισιδή κατ' αύτάς αϊ άσθενείαι έρχονται εις κρισίν): Ήνν.Έπιδ.2,6 β' || όμ. σμη. κ. επί μνήων κ. έτών: Ήνν.Έπιδ.6,10 γόνιμος ήμ. - έτος.

γονιότης 0ν νεώτ. ή γονιμότης, ή άποφύξις τού γενέσθαι, ή παραγωγικότης: Εύστ. Ήλ.132 άλας ταίς ούλασι έναφείγγυον ού μόνον δια γονιμότητι και τού άν τροφής νόστουμον 2) επί έμβρύου, ή άριμότης της γενήσεως, ή ζωϊκότης: Θεολ. Άριθμ.47 της γονιότητος αίτιον μάάλιστα την έδδομάδα άπάρετον 3) νεώτ. έν φρ. γονιότης λαού, έθνους, χώρας κττ. ή άναλογία, τού ποσοστόν τών έτησίων γενήσεων ζώτων νεογόνων πρός χιλίων κατοίκους.

γονιμώδης 0υς-ές 0 εύφορος: Όρφ. Ύμν.54,19 Αιγύπτου κατέχεις ίερής γονιμώδης λουράβ.

γονιμός ήπιρο. κ. νεώτ. κατά τρόπον γόνιμον.

γονιός (οί) δημ. 0 γονεύς βλλ.: Σολωμ.Αδρό Μιναίτ. 129 τόν γονιό μου.. κάμει τόνε νικητή, Πολιτ. Έκλ. Τρογ.14,9 εκεί ναι κόκκαλα γονιο πόό τού παιδι

τὸ καίρι' || πληθ. οἱ γονοί : Δ.τραγ. ἀνήσασ
τοὺς γονοίους σου κ' ἔλα ἀνάστα μου.

γόνανα (τά) σολ. πληθ. τοῦ γόνου βλλ. : πρὸλ γόνα
(τά) : Θεοκρ.30,18 τῷ μὲν γὰρ βίος ἔρπει τὰς γόνου-
κοις ἐλάφω θάσας.

γονογώνιας (οἰ) μτην. τὸ φυτὸν μονδραγόρας
γονοδακτύλιος (ὶ) νεώτ. γένος μαλακοστράκων.

γονοειδής-οὐς-έξ κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος μὲ γόνου,
μὲ σπέρμα : Ἰππ.966 P γονοειδής ἄνθρωπος.

γονοειδής-οὐς-αν μτην. ὁ γόνιμος βλλ. : Νικ. Α'-
λεξ.101 αὐχέν' ἀποτμήνας... γονοένα Μεδοῦσης.

γονοζωϊαία (τά) νεώτ. βιολ. γονιμοποιᾷ ἄστυ-
μα, ἀπαντῶντα εἰς τὰς ἀνοικίας ἀτελών τινων ζώων.

γονοθήκη (ή) νεώτ. ζωολ. τὸ περιβλήμα τὸ πε-
ρικλείων τὰ γονιμοποιᾷ στοιχεία ζώων πινῶν τῆς
κατωτάτης ζωολογικῆς ὑποδιαιρέσεως.

γονοθύρατος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος πολυπόδων.

γονοκρίβαι (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια πτηνῶν.

γονοκέραρος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γονοκέφαλος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γονοκήλη (ή) νεώτ. λατρ. ἐξοίδησις τῶν σπερμα-
τικῶν ἀγῶν ἐκ σπασμοειδέως τοῦ σπέρματος.

γονοκίλη (ή) νεώτ. φαρμακ. σκεύασμα ἀνθελ-
γορροϊκῶν καὶ ἀντισηπτικῶν τῶν οὐρῶν.

γονοκοκκαμία (ή) νεώτ. ἡ εἰς τὸ αἶμα ἀνθρώ-
που εἰσδυσις καὶ ἐντόπιος τοῦ γονοκόκκου.

γονοκοκκίασις (ή) νεώτ. λατρ. μόλυνσις διὰ τοῦ
γονοκόκκου βλλ., ἐντοπιζομένη εἰς διάφορα
μέρη τοῦ ὄργανισμοῦ.

γονοκοκκιόξ-ή-όν νεώτ. ὁ πρσερχόμενος ἐκ
γονοκόκκου βλλ. : γονοκοκκιή ὄσθαλαμα.

γονοκόκοκος (ὶ) νεώτ. λατρ. τὸ μικρόβιον τῆς
βλενορροίας βλλ.

γονοκοκκόβλιον (τὸ) νεώτ. βιολ. σαμάσιον πολυ-
κύτταρον, σχηματιζόμενον ἐκ τοῦ καμάρησιμοῦ
τοῦ ἐπιδερμικοῦ κυττάρου κρηφύσων τινῶν φυτῶν.

γονοκαπέμια Δημ. ἔλκω τὸ γένος, κατὰ γο-
μα, ἔχω προγόνοισι μου : Παιτρ. Ἐκλ.Τραγ.150,5 πῆς
μου, νά ζήσης, λυγρή, ποδὲς γονοκαπέμια :

γονοκρατῶ Δημ. περιβάλλω, περικτάσσω τὰ γό-
νατα, κρατῶ ἀπὸ τὰ γόνατα : Σάρρ.μυθ.Εὐρ.
Ἰππ.ὸλ.326 καὶ γονοκρατῶντας δὲ σ' ἀφήνω πιά.

γονοκτονία (ή) γλωσσ. ὁ φόνος τῶν γονέων
2) νεώτ. ὁ φόνος τοῦ γόνου, τῶν ἐγγόνων.

γονοκτονῶ-έω μτην. κ. νεώτ. ἀποκτείνω τοὺς
γόνους, τὰ τέκνα, παιδοκτονῶ : ΨΠλατ.Ποτ.221,1.

γονόλεκος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν.

γονόλοβος (ὶ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γόνον Ἦσ. « μίτον » ἰδάνν, τόνον].

γονοδομια προσήπιτα εἰς τὰ γόνατα, ἐκλιπαρῶ.

γονοπλακιδία (οἰ) νεώτ. οἰκογ.μαλακοστράκων.

γονοπλαξίς (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων.

γονοποιία (ή) μτην. τὸ γενῆναι, ποιεῖν γόνους, ἡ
τεκνοποιία : Α'ΑΞ, Α'φρ.Πρ.2,68.

γονοποιόξ-όν μτην. ὁ γονιμοποιός βλλ. : Ἰουστ.
ΜΠροτρ.8 D γονοποιόν ὄδωρ.

γονοποιῶ-έω μτην. κ. σχόλ. ἐπὶ ἀρρενος, γονι-
μοποιῶ : Γεωπ.19,4 ποτὲ μὲν ὡς ἀρρην γονοποιεῖ,
ποτὲ δὲ ὡς θήλυς τίκτηι' 2) ἐπὶ θήλειος, ποιῶ
γόνους, τέκνα, παιδιά, τεκνοποιῶ, παιδοποιῶ, τίκτω :
Σχόλ.Λυκόφρ.899 γυναικία δυναμένην γονοποιεῖν.

γονοποτής (ὶ) μτην. ὁ πῖνον τὸ σπέρμα, ὁ σπερ-
ματοποιός : Μαν.4,311 παμπαθῆας στοματέσσιν
ὀπιουμένοις γονοπότας [δ.γρ. γονοπότας].

γονόπος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γονόπερος (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γονοπέριξ (ὶ) νεώτ. ζωολ. ὁ γονόπερος βλλ.

γονοπέτης (ὶ) μτην. ὁ γονοπέτης βλλ.

γονόρηος (ή) μτην. κ. νεώτ. ἡ σπερματορροία :
Ἀτυλλ.η. Ὀρειδ.4,15, Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,5 2) μτην.
ἐπὶ γυναικῶν, βλενορρογία βλλ. : Ἀρετ.Χρον.
Παθ.2,11' 3) νεώτ. βλενορροία.

γονορροϊός-ή-όν μτην. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ
γονορροίας βλλ.

γονορροϊος μτην. ὁ γονορροϊός βλλ. : Ἰάσ.ΠΙ
5,227 γονορροϊοῖς καὶ λεπροῖς ἡ πόλις ὅλη...
ἀποκέκλιετο.

γονορρηής-οὐς-ές μτην. ὁ γονορροϊός βλλ. :
Ἦσ. « γονορρηής, οὐ ἡ γονή φέρεται ἀκούσιως » :
ΠΔ Λευτ.15,4 πάσα κοίτη ἐφ' ἧς δὲ κοιμηθῆ ἐπ'
αὐτῆς ὁ γονορρηής, ἀκαθάρτος ἐστί.

γονορρηῶ-έω μτην. πάσχω ἐκ γονορροίας, ἀπὸ
σπερματορροίας : ΠΔ Λευτ.22,4 καὶ ἀνθρώπου
ἐκ τοῦ σπέρματος Ἀαρῶν τοῦ ἱερέως, καὶ αὐ-
τοῦ λεπροῦ ἡ γονορρηῖ.

γόνος (ὶ) κ. ἡ, ἰων. γόνους, κ. μαν. νεώτ. κ. Δημ.
τὸ πρῶτον τῆς γονιμοποιήσεως, τὸ γεννώμενον ἢ
γεννηθὲν τέκνον, τὸ παιδί, ὁ ἀπύγονος Ἦσ. « γό-
νοις, τέκνοις » : ἸΛΕ 635 ψευδομένο δὲ σέ φασὶ
Διὸς γόνον αἰγιόχοιο εἶναι, Σοφ.Φιλ.333 πρῶτον
τόδ', ἡ τέτνηξ' ὁ Πιλλέως γόνους - εἶναι γόνους
μὲ ἄλλης οἰκογενεας' || ἐπὶ ζώων : Ὀδ.Μ 130
γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, οὐδὲ ποτε φθινύ-
θουσι, Σοφ.ὸν.793 γόνων ὄρθαλιχων' 2) κ. νεώτ.
κ. Δημ. ἐπὶ ἰχθύων, τὰ ὡὰ τῶν θηλέων, τὰ χαδίαρι,
καὶ τὸ ἐκκρημα τῶν ἀρρένων, ἡ γολατιστῶα : Ἦγμ.η.
π. Ἀθην.3,108 C γόνον ἐκ ταγινοῦ ἐξοθίοντας μικρὰ
|| κ. νεώτ. κ. Δημ. τὰ νεογὰ τῶν ἰχθύων, τὰ μικρὰ
φαρῆκα : Ἀθην.7,285 Α' Ἐπίχαρμος - τὰς ἀφῆας
καταριθμηταί, διαστέλλων τὸν λεγόμενον γό-
νον, - ἡ τράτα ἐβγαλε σήμερα μόνο γόνου' 3) κ.
νεώτ. ἐπὶ τῶν μελισσῶν, ἡ νέα γενεὰ τῶν μελισσῶν :
Ἀριστ.Ζ 554,18 οὐχ ἄμα δὲ ἐν πάσι τοῖς κυτ-
τάρσις ἐνεσπν ὁ γόνος' || νεώτ. πάσαι αἱ φάσεις
τῶν μεταμορφώσεων τῆς μελλοσις ἀπὸ τοῦ φώδ
μέχρι τῆς νόμφης 4) πᾶν πρῶτον, ἐπὶ φυτῶν :
Ἀνακρεοντ.5,47 γόνος ἀμπέλου' || ἐπὶ τῶν ἀργυ-
ρέων τῶν Λαυρελίου : Α'λοχ.Εὐμ.946 γόνος πλουτό-
χων ἀρραῖαν δαιμονίον δόσιν τιος' 5) τὸ φύλον :
Ἦρ.4,135 καὶ τὰ ἐξ ἀρσενου γόνον ἀρρητα ἰρῆ
ἐκφήνασαν Μιλτιάδου' 6) τὸ γένος, ἡ οἰκογένεια,
ἡ γενιά : Ὀδ.Α 216 οὐ γὰρ πῆ τις ἐδὼ γόνου αὐ-
τός ἀνέγνω' 7) γέννησις, παραγωγή, παιδοποιία :
Α'λοχ.Ἰκέτ.172 παῖδ' ἀμύμασας, τὸν αὐτός ποτ' ἐ-
κτισεν γόνου' 8) ἐπὶ φυτῶν, καρποφορία : Θεοφρ
Φ Αἰτ.3,15,3 9) σπέρμα, σπόρος, γονή βλλ.2) : ΠΔ
Λευτ.15,3 βέρον γόνου ἐκ σάματος αὐτοῦ' || νεώτ.
κ. ἡ γύρις τῶν ἀνθέων 10) τὰ γεννητικά μέρη

II) γόνος Ἐρμῶ τὸ βόθροσθαλον βλλ. ΨΔισκ.3,139

γόνος (ὶ) Δημ. τὸ γένος, ἡ γενιά, τὸ σόι : παροιμ.
καλὸς γόνος καλοστυχία, κακὸς γόνος κατάρω.

γονοσάση (ή) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὸν τὸ φάρ-
μακον κατὰ τῆς βλενορροίας.

γονόσπερον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γονοτοκόξ-έω γλωσσ. τίτω γόνους, νεοτιποποιῶ.

γονοτύλη (ή) τύλος, κόλος τοῦ γονάτος Ἦσ « γο-
νοτύλη, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνωσι τύλος γὰρ
λέγουσιν ὁ ἡμεῖς τυλώματα ».

γονότυπος (ὶ) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν κληρονομι-
κῶν καταβολῶν βλλ. τοῦ ὄργανισμοῦ.

γονοτάπρη (ή) νεώτ. φαρμακ. κ. γονοτάπρη
ἀντιγονοκοκκικὸν ἐμβόλιον.

γονοφθαμμίτιον (τὸ) νεώτ. βοταν. ὄσθαλαμος
φυτῶν τινων ὀσις ἀποσπῶμενος τοῦ φέροντος
αὐτῶν φυτοῦ [καθολογ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ μορ-
φοῦται εἰς αὐτοτελεῖς φυτῶν.

γονοφλασίνη (ή) νεώτ. φαρμακ. εἰδικὸν τὸ φάρ-
μακον κατὰ τῆς βλενορροίας.

γονοφόρος-ον νεώτ. ὁ φέρων γόνον βλλ.9) || τὸ
οὐδὲ πληθ. γονοφόρα ὡς οὐσὸ ζωολ. γένος ζώων.

γονοχηρισμός (ὶ) νεώτ. βιολ. ὁ ἐκ τῆς σα-
φοῦς διακρίσεως τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων γεννη-
τικῶν ὄργων διαχωρισμὸς εἰς τὰ ἀντίστοιχα γένη
τῶν ζώων ἀντὶβ. ἐρμαφροδιτμόσ.

γόνοφες (ή) νεώτ. ζωολ. γένος εντόμων.
γοντζές (ό) δημ. (τουρκ.) ό κάλυξ το μπουμπούκι, ιδίως ό τών ρόδων : δ. διατ. ν' άνοιγαν τά τριαντάφυλλα, ν' άνοιγαν οι γοντζέδες. 2) άρθροπόδη κλάδος φυτού, τό μάτι βλλ. εν ειδ. σημ.
γόνυ-ατος (τό) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. γόνυατο κ. γόνια βλ. ά, έπικ. κ. ιων. γεν. γούνατος, έπ. γουνός, δοτ. γουνή, πληθ. γόνυατα, ιων. γούνατα, γεν. γουνάτων, δοτ. γούνασι, έπ. πληθ. γόνια, γούνα, γούνασι κ. γονάτσια, αιολ. πληθ. όν, γόννα κ. γόνια βλλ., κ. γεν. γόνων, αιτ. γόνινα ή μεταξύ του μηρού και της κνήμης άρθρωσις και ιδίως τό πρόσθιον έξέχον μέρος αυτής : 'Δ.Λ.547 έντροπαλιζόμενος όλιγον γόνυ γουνός άμειδων-έλεσε και έκτέθησεν εις τό γόνυ. - σφύραται μέ τά γόνυατα : 'όμ. κ. νεώτ. έπ. ζώνων : 'Ηρ.3,103 κάμηλος έν τόση άπειθίασι σκέλασι έχει τέσσαρας μηρούς και γόνυατα τέσσαρα : 'νεώτ. έπ. τόυ Ιππου, ή άρθρωσις του καρπού τών πρόσθιων ποδών 2) συνήθ. έν χρ. έπ. τό ένταγκλισμού τών γονάτων προς όλησιν ύποταγής ή χρίων θερμής ίκεσίας : 'Δ.Α.512 Θέτις δ' ής ήσαστο γούναων, 'Ηρ.9,76 και λαδομένη τών γονάτων έλεγε τάδε, Εύρ.'Ορ.144 περί δε γόνυ χείρας ίκεσίας έθαλον : 'Δ.1.45 : 'όμ. σημ. κ. έν φρ. γούνων Μασσαθαί : 'Δ.1.45 : 'νεώτ.φρ.μην. κίλινα τό γόνυ πρό τινος (άναγκωρίζω τήν ύπερρήνη του) : 3) κ. νεώτ. έπ. κάμψις του γόνυατος προς άνάσταν : 'Δ.Η.118 όμηριον άσπασίας γόνυ κάμψην ή προς δήλωνσιν ύποταγής : ΠΔ 'Ησ.45,23 ότι έμοι κάμψις πάν γόνυν 4) έπ. γούνασιν τιθήμεν, καθίζω έπ. τών γονάτων προσπίλες τί πρόσωπον : 'Δ.Λ.500 έσθ έπ. γούνασι πατρόδ : 'όμ. προς δήλωνσιν καταβέ-σσεως πράγματός τινος ώς άναθήματος εις θεού άγαλιω : 'Δ.Ζ.92 πέλιον. σ' θείων Αθηναίης έπ. γούνασιν ήκούσμο : 5) κατά πληθ. ώς έκφρ. δηλοσύν τήν έδραν τής Ιαχούς : 'Δ.Ρ.569 έν δε βίην ώμοισι και έν γούνασιν έθικεν : 'όδ. μφ. φρ. έν γούνασι θεών κείσθαι [κείσθαι εις τήν έξουσίαν, τήν θέλησιν τών θεών] : 'Δ.Ρ.514 : 'όμ. λείπει γόνυατά τινος καθίσταν τινα άδικαον, φωνεΐν : 'Δ.Ε.176 έπ. παλίων τε και έσθλων γούνατ' έλασεν κ. παθ. : αὐτ.Φ.114 του δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα και φίλον ήτορ : πρβλ. δημ. έν παθ. σημ. του λύθησαν τά γόνυατα 6) μφ. ές γόνυ βάλλειν ή κλίνειν ή ρίπτειν τσπανένων, κικάν, κατακίτάν : 'Ηρ.6,27 ή ναυμαχία ύπολαβοΐσα εις γόνυ τήν πόλιν έβαλε, Αισχ.Πέρσ.931 'Αστία δε χθών., έπ. γόνυ κέκλιται 7) παροιμ. άμυ-τέρω ή γόνυ κινάω [έπ. τών άγοπώντων έαυτούς ή τους οικείους αὐτῶν μάλλον τών άπωτέρω Ιστα-μένω] : Θεόκρ.16,18' όμ. σημ. κ. έν 'Αριστ.ΛΗ.Ηικκ.1168 η,δ γόνυ κνήμης έγγιον 8) ή άρθρωσις ό κόμβος ό άρθρ.ό φυτών τιμών και χρίτων, ιδίως του καλμού : 'Ηρ.3,98 καλμού δε έν γόνυ πλοίσιν έκαστον ποιείται, ζεν 'Αν.4,5,26 και κόλλομοι ένέ-καστο . γόνυατα οὐκ έχοντες 9) έκκλ. ό έπ. ή όπό] τών γονάτων άξίωμα διακόνην ένταπειμένου να ζωνηδύ τόν άρχιερωα κατά τήν λειτουργίαν.
γουνάτιον (τό) νεώτ. πυροβολ. ή από τό εδά-φους κατακόρυφος άπόστασις του κάτω μερους του σφαλίνω πυροβόλου ώριονσημαΐου.
γουναλιγής-οδς-ές κ. νεώτ. ό όλιγών τό γόνυ ή τό γόνυατα, ό ποινών εις τά γόνυατα : 'Ιπν.1180 D οροδοφάγοντες γουναλιγής.
γουναλιγία (ή) νεώτ. όλιγών τών γονάτων.
γουναλικός-ή-ών νεώτ. ό άνήκων ή Ιβιδίζων εις τήν γουναλιγίαν, εις τών πόνον τών γονάτων.
γούνυρος (ό) 'Ησ. «τά άκαρια και έστρά πεδία ή ή μεταφορά από τών γεροντών μηκέτι σθένειν δυναμένω τολς γούνασιν».
γουνεαμής-οδς-ές νεώτ. Ιππολ. έπ. Ιππου, ου

τό γόνυ προβάλλει ούτως, ώστε ό ποδς σχηματί-ζει τοξοειδή προς τά πρόσω κούρτισιν.
γουνεαμφελικυρτός-ον μτγν. έπ. τής ποδά-γρας ό τό γόνυ διά κάμψιως ποιών κυρτόν : Λουκ. Τραγωδ.203 γουνεαμφελικυρτε Ποδάγρα.
γουνεαμφία (ή) νεώτ. ειδικός τό ελάττωμα του γουνεαμφοδς βλλ. Ιππου.
γουνεαμσάγρυνα (ή) μτγν. έπ. τής ποδάγρας, ή άφήσυνα άγρυνών των έκ τής καύσεως του γόνυατος : Λουκ.Τραγωδ.201 Δοιδυκοβόα, γου-νεαμσάγρυνα . Ποδάγρα.
γουνεαμσάγρυνα (ή) δγρ. του γουνεαμσά-γρυνα βλλ.
γουνεκλινης-οδς-ές μτγν. μον. κ. νεώτ. ό έχων τά γόνυατα κεκλιμένα, κεκαμμένα, γουνετιής, γου-νατιός : Εύστ.Ββ.Κωνστ.4,67 τόν έν τής λίαρ-νακος βασιλεία . γουνεκλινης ήσάζοντο.
γουνεκλινώ-έω μον. κ. νεώτ. κίλινα τό γόνυ, γου-νατίζω [έν άμτθ. σημ.] : Εύστ.669,32 έστιν ότε και ίκετευτικώς ό και γουνετιές λέγεται, και γόνυ κίλινα, και συνδέτως γουνεκλινη.
γουνεκλινώεις έπίρρ. νεώτ. μέ κεκλιμένα τό γό-νατα, γουνατιό : τών Ικέτευσ γουνεκλινώς.
γουνεκλισία (ή) μον. κ. νεώτ. ή κλισις τών γου-νάτων, τό γονάσιμα και ή έπ. τών γονάτων ατάσις : Σχολ.Εύρ.Φοιν.293 ώς τών Φοινίκων διά γουνεκλι-σias σεβδώντων τούς βασιλείς : 'έκκλ. ειδ. ή έ-νώπιον τών άγιών εικόπων γορ έκδηλώνων εύλα-θείας ή προς άπεστών τών άμαρτιών, δημ. μετάστομα 2) όμ. έκκλ. ίκεσία, παράκλησις, γενομένη γουνηκ-λινώ όπό τών Χριστιανών.
γουνεκλιτή-οδς-ές νεώτ. ό γουνεκλινης βλλ.
γουνεκλιτώ-έω μτγν. μον. κ. νεώτ. γουνεκλινώ βλλ. : Σημλίκ. εις 'Επικτ.ΚΩ D, Βέλα.Χρυσ.750 ό ρήλας ποτῶν κατῶν πολλὰ γουνηκλιτώνα.
γουνεκλιτώεις έπίρρ. νεώτ. γουνηκλιτώ βλλ.
γουνεκλιώος Ιπποσ(ό) νεώτ. Ιππολ. ό έχων κοι-λιον τό γόνυ βλλ.
γουνεκρότος-ον κ. νεώτ. Ιστρο. ό έχων κεκλι-μένα προς τά έσω τά γόνυατα και συμφορῶν αυτά έν τῷ περιπατεΐν, βλασιός : 'όδ. συνεκδ, ό τά δου-λόδ : 'Ησ. « γουνηκροτοι ήτοι βλασιόι, α τά γού-νατα συμφοροσντες ή δουλο' όπό γάρ δούου έσθ' ότε συμφοροσται τά γόνυατα » : 'Αριστ.Ζι.538 β, 10 και άγροσσοκροτορον δε τό θηλυ τών άρρυνων και γουνηκροτώτερον 2) ειδ. έπιθ. έπ. έκτεθη-λύμμένων άνδρών : 'Ανακρ.144.
γουνεκρουσός (ό) μον. ό τά γόνυατα κρούων, γου-νηκροτος βλλ. : Όσα.Στεφ. έν λ.
γουνεπλιτίβει(οι) νεώτ. ζωολ. οίκωγέν. έντόμων.
γουνεπλιτίβος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος άραχνών.
γόνυον (τό) γλασσο, τό γονάτιον βλλ.
γουνεπσά-έω μτγν. γουνεπτιώ βλλ. : 'Ηλιόδ.9,453.
γουνεπτιής-οδς-ές κ. νεώτ. ό ήπτιαν εις τά γό-νατα, ό γουνοπτιός : Εύρ.Φοιν.293 γουνεπτιές έ-δρας προσήπιον σ' άναξ. Τημόδ.Πέρσ.198 βασι-λεύς . γουνεπτιής αφίειε αώμα, Συνέα.'Επ.57 γου-νεπτιής ίκετής γενοόμενος, θαλασσορ.Στιχουρ.Γλυ-κατ.33 έπρόσφερε γουνεπτιής δελήσις και θυσίαν.
γουνεπτιήσις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. ή κάμψις ή κλισις τών γονάτων, τό γονάσιμα : Εύστ.Πονημ.105, 62 τάς φευδείς γουνεπτιήσις.
γουνεπιτώ-έω μτγν. κ. νεώτ. ήπιτω εις τά γόνυατα, γουνατίζω : Πολύδ.15,29,9 έπιπάρει γουνεπιτώσα και μαγγανεύουσα προς τός θεός, Πάπ. παρα-καλοΐμεν γουνεπιτώσντες τό θεός θμών 2) μφ. προσέρχομαι ίκετικώς, ίκετεύω, ταπεινώσ παρα-καλώ : 'Ησ. « γουνεπιεί' παρακώλει, δέεται, ίκε-τεύει » : Κόδ.Ματθ.17,14 προσήλθεν αὐτῷ άσθρωπος γουνεπιτώσ αὐτόν και λέγων.
γουνεπιτώεις έπίρρ. σχόλ. κ. νεώτ. μέ κεκλιμένον τό γόνυ : Σχολ.Εύρ.Φοιν.300, - γουνεπιτώσ σέ Ικε-

τεύω' || νεώτ. στρατ. παράγγελμα γονυπετών | θέσις προς πυροβολήση με κεκλιμένον τὸ γόνυ.
γονούσιος-οδος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γονοστρεφής-οὐς-ές νεώτ. ἐπὶ ἵππου, ὁ κατὰ τὸ πρόσθιον τμήμα τοῦ γνάτου φέρων σπείρα τινα γυνὰ τριχῶν ἐξ οὐλῆς.
γονοθήκη-οὐς-ές ὁ γονοθήκη βλλ. : Ἰππ.190 θ ἐν τῶσι χολώδει κοιλίη γοργώδης διαδιδοῦσα σμικρὰ γονώδεα, μωύδεα.
γονώση ἴα. « ὀρίανος ».
γονωσία (ἡ) δ.γρ. τὸ γονωσία βλλ. ἄλλ.
γοουενία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γοουενιδαί (αἱ) νεώτ. βοταν. οικογένεια φυτῶν.
γοουελανής-οὐς-ές μ.γν. ὁ ὑποκριτικῶς πρὸς γαυροπλάνησιν γῶν, θρηγῶν : Νῶν.Εὐαγγ.ΐα.27 ὁ γουελανέες Φοριασαίον.
γός (ὁ) κ. νεώτ. κλαυθμός, ἀδύρμος, θρήνος, ὀδυρολόγιον, στεναγμός, ἐξωτερικῶς βλιθίμ, βογγητό, μοιρολόγιον ἴα. « γός θρήνος » : Οδδ 758 ὡς φάτο, τῆς δ' ἔθνησε γόνον, σχεθε δ' ὄσαε γόσιον, ἸΔΜακκ.3,18 γόνοντε καὶ στεναγμὸν τὰς πλατείας ἐπιπέλων, Πάλαμ.Περ.Χαρ.49,14 κορμιά, ἀγκαλιόματα, γόσι, δαμονία' || ἐπὶ μεγαλοφωνωτέρων ἐκφωνήσεως βλιθίσις : Οδδ 103 ἀθήρη δὲ κόρος κρυστοία γόσιον, Πινδ.Π 12,37 ἐρικλάγκταν γόνον' || εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀθρόου : Σοφ. Αἰ.629 οὐδ' οἰκτρὰς γόνον θρηνοῖς ἀηδοῦς ἄσπερ' || μετὰ γεν. δηλοῦσης τὸ πρόσωπ. δι' ὃ ὁ γός : Κόιντ.3,644.
γοσοφός-ος γλωσσ. ὁ φέρων γόνον, θρήνον.
γόσι (ἡ) δ.μ. κ. γόσι ὁ ἰχθύς βωβὶ ὁ κοινός βλλ. : 2) μτρ. σκωπτικῶς ὁ ἀπορριπτόμενος ὑπόλειμμα τοῦ σπάρου, τὸ ἀποτοίγηρα : μαζεύει γόσις, γοράσις ἴα. « ῥάρανοι ».
γορά ἐπίρρ. μον.κ.δημ. ταχέως, γρήγορα : Διην. Ἄκρ.2013 ὄσοι δὲν τὸν ἐγνώριζον, γορά ἑκαβαλλικεύσαν, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.75,27 στρώνας γορά τὸ μαῦρό του,γορά καθάλλικες, Βλασιωρ.Στχούργ. Α 9,3 γύρω του στρέφει γορά τὸ βλέμμα.
γοράδα (ἡ) δ.μ. ἡ γοργότης : Σολ.Σον.Κόμ. Μερκ. 2 θά τρέχ' ἡ βρῦση με μισριόχαρη γοράδα.
γοργακώσι δ.μ. ἀκούω γορά, ἀκροῶμαι μὲ πόθον : Καζ.Ν μτρ.ΘΚωμ. Παράδ.26,76 τὸν πόθου μου τὸν βλέπεις, . νά σέ γοργακώσω.
γοργασταίνω δ.μ. μτρ. ἐπαναφέρω ταχέως ἐς τὴν ζωὴν, μτρ. : Παλαμ.Περ.Χαρ.168 τὸ βιργιλίου τὰ κρῖνα τὰ γοργασταίνεις.
γοργάς-ἄδος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ γοργά : Φωτ.Λεξ. Πλάκιον γοργάδος, τὸν δαδενάτη πλόκαμον τῆς γοργόνης : 2) ἡ παλιμφορὸν γοργά, ἡ ἴα : Λικ. 1349 τὸν ἡ παλιμφορὸν γοργάς ἐν κλήροις θεῶν καθιέρωσις : 3) ἐν τῷ πληθ. ὡς προσηγορ. γοργάδες (αἱ) αἱ νύμφαι τῆς θαλάσσης : Σοφ.ἀν.163.
γοργεία (τὰ) κ. γοργεία ἴα. « μορμολυκεία φασι τὰ τὸν ὑποκριτῶν πρόσωπα, ἀδωρετῆς γοργεία κολοῦσι » : ΕΜ 238,46 « γοργεία, τὰ τραγικὰ προσωπεῖα' ἔνοι μορμολυκεία ».
γοργείος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἐς τὴν γοργεία ἢ ὁ ἐκ ταύτης προερχόμενος : ἸΔΕ 74) ἐν δέ τε γοργεῖ κεραλὴ δεινοῖο πέλωρου' : 2) τὸ οὐδ. γοργεῖον ὡς ὄσα. ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδουσῆς : Κικ. π. Ἀτ.4,16' || τραγικὸν προσωπεῖον, βλ. γοργεία.
γοργεῖος μ.γν. φέρομαι ταχέως, σπεύδω : 2) ἡπ. ἀσχολόματ μετὰ σπουδῆς : Πάν γοργεῖσιν μετ' υἱῷ μου, αὐτ. γοργεῖσιν μετὰ τοῦ χερσίου.
γοργία (ἡ) γλωσσ. εὐκίνησις, εὐστοφία, εὐκαμψία.
γοργιάζω μ.γν. κ. νεώτ. πράττω, θηλώ καὶ γράφω ὡς ὁ σοφιστῆς Γοργίας, μιμοῦμαι τὸν σοφιστὴν Γοργίαν : Φιλῶστρ.493 καὶ Ἀγάθων δὲ πολλαχοῦ τὸν λαμβάνων γοργιάζει.
γοργιζίος-α-ον ὁ ἀνήκων ἐπὶ τὸν γοργίαν : Ξεν. Συμπ.2,26 ἴνα καὶ ἐγὼ ἐν γοργιζίους ῥήμασιν εἴπω,

Διον.Ἄλ.Δημ.5 σήμασι τοῖς γοργιζίοις : 2) Ἐπιρρ. ἀγγεῖον καλοῦμενον γοργίσιον ἀπὸ τῆς γοργίαι.
γοργίς-ἴδος (ἡ) ἴα. « γοργίδες ὄκεανίδες ».
γοργοβαίνω νεώτ. βαίνω ταχέως, γορά.
γοργοβασιλεύω δ.μ. δῶμα ταχέως, βασιλεύω γορά, γρήγορα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ. 6,4 κὶ ἐν ἀνατείλῃ, ἤλιε μου, νά γοργοβασιλέψω.
γοργόβλεπος-η-ο δ.μ. ὁ βλεπὼν ταχέως, γοργά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33,12 καὶ ἡ βλιθὴ μας γοργόβλεπη μὲς τὸ ἀπειρο ματιά.
γοργοβλαστατός-η-ο ὁ βλασταπὼν ταχέως, ποῦ γρήγορα βλασταρῶναι : Ζερβ.μτρ.Ἰ.Ζ 139 τὰ φύλλα, ἄλλα ὁ ἀνεμῶς χαμοσκορπίζει, κὶ ἄλλα ἡ γοργοβλασταρὴ δεντρο κοπία φυτρώνει.
γοργογα(ν)ίερν δ.μ. ἐπιστρέφω ταχέως : δ. ἰστ. ἀρε καὶ γοργογάριε, μὴν κἀνης ἕνα μῆνα.
γοργογιαννή (ἡ) δ.μ. κ. γοργογιάννι (τὸ) κοινὴ ὄνομασία τῶν φυτῶν ἐλευθέρου τοῦ ἐρυθροθαοῦ, τὸν ἱεροδοσανοειδοῦς, ἱεροδοσανῆς τῆς φαρμακευτικῆς κινωγλώσσου τοῦ γραπτοῦ κ.δ.
γοργογιάννι (τὸ) δ.μ. ἡ γοργογιάννι βλλ.
γοργογόνάτος-η-ο δ.μ. ὁ ἔχων γοργά τὰ γόνυ, ὁ τρέχων ταχέως, γοργοδόρατος : δ.Τραγ. ματρεῖ μου γοργογόνάτε κὶ ἀνεμοκλιποῦδη.
γοργογυρίζω μον.κ.δημ. ἀναγκάω τινά νά ἐπιστρέφῃ ταχέως, ἀμέσως, τὸν γυρίζω πίσω γοργά, γρήγορα : Βέλθ.Χρυσ.198 εἰ δ' ἴσως ὀπισώπαιτες, οὐ θέλεις ν' ἀκλουθήσης, ἐπαιρομένον ες πεταστον, γοργογυρίζομεν σέ' : 2) ἀμτ. ἐπιστρέφω ὁ ἴσιος ὀπίσω ταχέως, γυρίζω γοργά : κοιτάζει νά γοργογυριάζῃ ἀπὸ τὸ ταξίδι σου' : 3) στρέφω μετὰ ταχύτητος τροχόν ἡ ἄλλο π. περιστρεφόμενον μηχανημα, ἡ τὸ φύλλα βιβλίου κτ.
γοργογύριστος-η-ο δ.μ. ὁ ταχέως στρεφόμενος δδ. ταχύς, εὐκίνητος, γοργόρος, ἀβέλος : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.129,3 ἔχεις, . χέρα γοργογύριστα νά σπεφανογυρίσης' : Καρκιδ.ἈΠλάρ.98 ὁ ἡλιος κόκκινος καὶ γοργογύριστος σκάλεμον στὰ μεσοῦρανα' : 2) ὁ ταχέως, γοργά ἐπιστρέφας.
γοργοδάκτυλα (τὰ) δ.μ. τὰ ταχέα, τὰ γρήγορα, τὸ εὐκίνητο δάκτυλα : Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.129,2 ἔχεις καὶ γοργοδάκτυλα ν' ἀλλάξεις δακτυλίδια : γοργοδιαβαίνω δ.μ. διέρχομαι, διαβαίνω ταχέως, γοργά, γοργοπερνῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 76,27 ὁμορπὴ γῆ, ποῦ ἄπάνω σου γοργοδιαβαίνουμε.
γοργοδρόμος(ὁ) μον.κ.δημ. ὁ ταχέως, γοργῶς τρέχων : Κομμαν.Ἄθνα.ἐνλ. ὁ γοργοδρόμος νοῦς Ζερβ.μτρ. Ἰλ.Θ 124 κὶ ἔπεσε ἀπ τ' ἀμάξι αὐτὸς καὶ τ' ἀλογα τὰ γοργοδρόμα ἑσπασταπτικῶν.
γοργοδρόμω δ.μ. τρέχω ταχέως, γοργῶς, γρήγορα : Ζάρρ.μτρ.Εὐρ.Ἰππολ.1132 στῆς Ἀίγιης τὸ ἱπποδρόμιο, νά νά γοργοδρόμησῃς.
γοργοδραπία (ἡ) δ.μ. ὁ δάνατος, ὁ ἐπερχόμενος ταχέως ἡ προδράς.
γοργοδράνας-η-ο δ.μ. ὁ ἀποπαθὼν προδράς : δ. μοιρ. κόρη μου γοργοδράνα, χαροσσιγῆ μῆνη.
γοργοκαβα(λ)άρις (ὁ) δ.μ. ὁ ταχύς, ὁ δεξιὸς Ἰππεύς : Ζερβ.μτρ.Ἰλ.Δ 463 κὶ οἱ γοργοκαβαλλάρηδες Καθμεῖοι | γ' : αὐτὸ θυμωμένους.
γοργοκαίρος-η-ο δ.μ. οὐδ' οὐ καίρος παρέχεται ταχέως, ὁ ἐπὶ μικρὸν μόνον ὑπάρχων, λιγυκαίρος.
γοργοκάρηλος (ἡ) νεώτ. κἀμήλος ἡ δρομῆς.
γοργοκάρηλο (τὸ) δ.μ. τὸ πλοῖον, καρδίη γοργά, γρήγορα : Καρκιδ.ἈΠλάρ.219 εἶδε τ' ἀστέρι κινωμένα ἄπάνω του, σάν γοργοκάρηλα.
γοργοκίπια (τὸ) μον.κ.δημ. ἡ ταχέα, ἡ γοργὴ κίνησις : Διην. Ἄκρ.139 ἀπὸ γοργοκίμηματα ὄπου χεν ἐς τὰ παιγνίδια.
γοργοκίνητος (ἡ) δ.μ. ἡ ἰδιότης τοῦ εὐκίνητου, τοῦ γοργοκίπτου, ἡ εὐκίνησις.
γοργοκίνητα ἐπίρρ. δ.μ. δὰ ταχέα, γοργῆς κινήσεως, με γρηγοράδα.

γοργόκινητος [-η-ο-η] νεώτ. κ. δημ. επί προσ. ό ευκίνητος || επί πραγμ. ό ταχέως κινούμενος ό ταχυκίνητος : Σάρρ.μτφρ.Εύρ.11427 κι άλλοι τραδών γοργόκινητα κοινά.

γοργολαταρίκι δημ. παθό άνυπομόνας, ζωηρός, διακάος : Καζ.Ν.μτφρ.Θ.Κωμ.Καβαρ.τμ.19,80 άν... γοργολαταρίετε τό δρόμο.

γοργόλοφος Ἦσ. «ό επίβητικός» | δ.γρ. γοργόλοφος.

γοργολόφος [ή] τό θηλ. του γοργολόφας βλλ. ως επίθετο της 'Αθήνας : 'Αριστφ.Ἰνπ.1181 ή Γοργολόφα σ' έκέλευε τουτου φάγειν.

γοργολόφας [ό] ό τήν Γοργώ έχων εις τό κράνος : 'Αριστφ.Αχ.567 Βαλθθασον, ώ γοργολόφα.

γοργόλοφος [ό] Ἦσ. ά.γρ. γοργόλοφος βλλ.

γοργόν έπιρρ. μτγν., μον., δημ. γοργό κ. γοργά βλλ. άγριωπός, βλοσυρός : Αβ.Π1.244 γοργόν μόν αστό βλέπουσιν όι οφθαλμοί | έχει άγριον βλέμμα | 2) μον. ταχέως, γρήγορα : Διγεν.Ακρ. 179 τίς άε από τίς βάσεις της γοργόν άππληγάθη, Πρόδρ.2,565 κρέκει γοργόν τούς Ιατρούς.

γοργόνα [ή] νεώτ. κ. δημ. θαλάσσιος δαιμόν, έχων σώμα γυναικόσ μόν μέχρι της σφάρας κάτωθεν δέ αυτής σώμα ήδύος μετά μιας ή δύο ούρων προβ. Γοργώ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.57,6 κι άσι τό πέλαγο οι γοργόνες... παραδυναίουν με τούς βλοσυρούς | 2) άγαλμα παριστάν γοργόνα : Παλαμ. Τρισυδ.11 τήν κοιταξές ποτέ σου καλά καλά τή γοργόνα τίς βρούσης | 3) μτφ. εις δήλωνιν μεταλοοόμου ή δυσειδούς ή κακοτραχού γυναικόσ | 4) νουτ. τό άκροσθόλια τών πλοίων.

γοργόνατος-η-ο δημ. ό γοργόνατος βλλ.

γοργόναεια [ή] νεώτ. βοταν. γένος κοραλλίων.

γοργόναεια [ή] μτγν. [ένν. λίθος] τό κοράλλιον : Πλιν.Φ1.37,164.

γοργόνειον [τό] μτγν. ή εικόνη της κεφαλής της Γοργόνας ό π άποτρόσιον : Πλουτ.Θεμ.10 φησιν άπολοέω τό Γοργόνειον από της θεού του άγάλματος | 2) άμας άστέριον έν τώ άστερισμό του Περούσε : Πτολ.Μαθ.7,5 || ό άστερισμός της Μεδοόσας : Ἰνπαρ.2,3,27 | 3) Σουίτ. ή γοργονειον, προσωπειών | 4) φάντασμα : Ρουφ. π.Ορειβ.20,27 | 5) επίθετο της σελήνης παρ' Ορφικούς : 'Ορφ.άπ.33 | 6) τό φυτόν λιδοσπερμον : Ψ Διοσκ.3.141.

γοργόνειον-ον κ. νεώτ. ό άνήκων εις τήν Γοργόνα : Αλογ.Πρ.793 έστ' άν έξικα πρός Γοργόναεια πέδια | 2) τό ούδ. γοργόνειον ως ούσ. βλλ.

γοργονέλλα [ή] νεώτ. ζωολ. γένος άνθοζώων.

γοργονή [ή] μτγν. ή Γοργώ : Ἡρώδης.Επιμτφρ.17.

γοργονεία [ή] νεώτ. ζωολ. γένος άνθοζώων.

γοργονεία βοτάνη [ή] μτγν. φυτόν η : Δαμμάς. Φωτ.340,10 Γοργονιάδα βοτάνη, ής είναι τήν ρίζαν άντικρυς όμοιον παρθένο τήν κεφαλήν έχουσα εσπινρεή δρακοεινής πλακομάχοις.

γοργονεία [οί] νεώτ. ζωολ. οικογέν. άνθοζώων.

γοργονοειδής-οις-ες μτγν. ό όμοιος της Γοργόνης : Ανών.π.Βανδ.1,7 Ε γοργονοειδεις κεφαλαί.

γοργονοκεφαλος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος έχνοδέρμων, ά. αστροφύτων βλλ.

γοργονώδης-οις-ες σχόλ. ό γοργονοειδής βλλ. : Σχόλ.Εύρ.Φοίν.146 τών Βοστρούχων παρχόντων τοίς οφθαλμοίς τό γοργονώδες.

γοργονώδης [ό, ή] ό τήν Γοργώ έχων εις τά κότα εις τήν ράχην : 'Αριστφ.Αχ.1124 φέρε δαιμό γοργόνυτον άσιπίδος κύκλον.

γοργονάξιμο [τό] δημ. ή γοργή ζωηρά παιδιά : Καρκι.ΑΠλώρ.55 πού έβλεπα εκείνο τό γοργονάξιμο, πού άκουσα εκείνα τ' άσπμηνία γέλια.

γοργονέρας-μα-ατος [τό] δημ. ή ταχεία διάδασσις.

γοργονέρας-ος-η-ο δημ. ό ταχέως παρερχόμενος, εκείνος πού γρήγορα περνά.

γοργονερώ δημ. κ. γοργονερώνα παρερχομα ταχέως, περνά γοργά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.36,16 ήσκαι έπά σ' άφραύς γοργονερών και σθένουν.

γοργολάκι δημ. πλάκος ταχέως, γοργά, γρήγορα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.21,18 γελνήτρα τ' άραχνόφωτο μαγνάδι | η Νύχτα γοργολάκει στη σιγή.

γοργολόφος-ου-ουν μον. ό ταχέως, ό γοργά πλέων, ταχυλόφος : Ζωναρ.1,1712 ή ταχυλόφος, γοργολόφον, ταχυλόφον η-ου : Κ Μανασσ.Χρον.82.

γοργολόφας-ος-ου δημ. ό έχων ταχέως πόδας, ό άκόπους, ό γρήγορος : Σάρρ.μτφρ.Εύρ. Ἰνπδλ.1130 μέ γοργολόφαρα σκυλιά.

γοργολόφης [ό] δημ. ό άκόπους, ό γοργολόφας βλλ. : Ζερβ.μτφρ.Ἰλ.Β.967 μ' αέτον Λοιπόν μοιόζοντας ειπέ ή γοργολόφα Ἰρις, Σάρρ.μτφρ.Εύρ.11.34 γιατί είναι γοργολόφης σά νά χε φερό.

γοργολοβίξ [ή] μτγν. βοδιξή γοργώσ, έπευσιματός.

γοργοπορώ δημ. γοργοποδίξ βλλ., έν σπουδή πορεύομαι, αντίθ. άργοπορώ.

γοργοποδός-οδος-ου δημ. ό ταχύς τούς πόδας, άκόπους, ταχύποδος, ποδώκης, γοργοποδός.

γοργόπαρος-ον νεώτ., δημ. γοργόπαρος ό έχων ταχείας τās πτέρυγας, ό πετών ταχέως | μτφ. επί φημης, ό ταχέως διαδιδόμενος.

γοργοπέτατος-η-ο δημ. ό έχων ταχύ ρεύμα, πού κυλά γοργάρα : Ζερβ.Τραγ.Μύλου.4 μέσ' στ' αλάκι τώ νερό... γοργοπέτατο κυλάει.

γοργόρηχος [ή] μτγν. βοτάνη άκανθώδης, τό ά. ήρύγιον | 'Αρποκρ. π. Σαλμ. 'Ομών. 'Υλ. 'Ιατρ.σ.78 Β ήρύγιον βοτάνη έστίν ώς κολαμώδης φυομένη άκανθώδης ή και γοργόρηχος λέγεται |.

γοργόρρυθμος-ος νεώτ. ό έχων γοργόν ρυθμόν : γοργόρρυθμος στίχος | μτφρ. ό έκ τραχηλάς ποδών ή έκ άνασίστων άποτελούμενος |.

γοργός-ή-όν κ. μον. νεώτ. κ. δημ. άγριος, σκυδρωπός, βλοσυρός, φοβερός, δεινός : Ζωναρ. 447 κ σ' 'Αττικοί δέ γοργόν ου τόν πρακτικόν και κεινημένον λέγουσιν, άλλα τόν φοβερόν», ΕΙΜ ή γοργόν, δεινός » : Αλογ.Επ.537 γοργόν σ' άμμ' έχω, προσάσται, Παρθενοναίος, Εύρ.Φοίν.146 άμμασι γοργός ειπιδέν νεανίας, Ξεν.Συμπ.1,10 άλλ' οι μόν έξ άλλων πρός τό γοργότροποι τις όράσθαι και φοβερότερον φθέγγεσθαι | 2) μτγν. επί προσ., ζωηρός, όρημητικός, ρώμαλκος : Λουκ. Θε.Δ.7,3 γοργόν τινα τόν παιδα φής | 3) 'Επιγρ. επί άβλητών, ό σβενωρών έμφάνισιν έχων || κ. επί Ἰππων : Ξεν.Ἰππ.10,17 και οι θεώμενοι τών Ἰππων τοιοῦτον άποκαλοέων έλευθερίων τε και έθελουρῶν και ζώων ήδών τε και γοργόν Ἰπυρι || πάπ. γεν.Επ.4 ζώων | 3) άμ.επί όφους, νεωρώδης βίσιος : 'Ερμιοκ.Ἰδ.1,1 | 4) κ. νεώτ. κ. δημ. κατ' έπέκτ. ταχύς, γρήγορος, σβέτός : Προκ. 3,100,7 γοργός έπινοέειν 3,τι άν βούλοιοτο, γνωμ. τό γοργόν και χάρην έχει, 'Ερωτόκρ.Α.240 κ δα' και νά τό κρατήσ κούραφ, γοργό τό φανερώσει, Πολίτ.Ευλ.Τραγ.120,2 τό γάληγορο άλαγο και τό γοργό ζευαίρι, Σάρρ.μτφρ.Εύρ.1Α.292 μέ δώδεκα γοργότατα καρδία | 5) μουσ. βοηθητικόν σημάδιον έν τή βυζαντινή παρασημαντική έχον σχήμα κεφαλαίου γύμνα 11, δηλοῦν έλάττωσιν κατά τό ήμισυ του χρόνου του μουσικού φθόγγου.

γοργόσθητος-ος-η-ο δημ. κ. γοργόσθητος ό ταχέως σθενωόμενος : Παλαμ.Περ.Χοιρ.16,7 σάν τού σπριτιού γοργόσθημένου τό άναμμα.

γοργόσθητος [ό] δημ. κ. γοργόσθημένος βλλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.70,30 κ είναι τόσ ό γοργόσθητος άφρός | κείνο πού ζωή μες τό θυροδόμε.

γοργοσκανθάλαιστον [τό] μον. Νικήτ.Χωμ.Κουμιν. 'Αθσα. κ τό πρόρηρον τής παρασημοδήςσεως |.

γοργοστρέψω νεώτ. κ. δημ. στρέφω ταχέως.

γοργόσυνθετον [τό] νεώτ. μουσ. σημάδιον της παλαιότερας έκκλησιαστικής μουσικής.

γοργοτάξιδος-η-ο δημ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ταχύπλοος : Βλαχουγ.Προσπ.148 ἀπὸ κείνα τὰ γοργοτάξιδα, ποὺ σκίζουν φερωτά., τὴ θάλασσα.

γοργότης-ης (ἡ) μτν. μον. κ. νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ γοργοῦ, ταχύτης, ὄρησι, σπουδῆ, γρηγορόσα, σφελτασύνη : Σόμυ.ΠΔ.Ἑκκλ.22.Εὔστ.Ἰλ.1300.58 πολλαχοῦ γὰρ τὸ τοιαῦτα λέγει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητά. 2) ἐπιφθορα, ὀρμηκότης, δύναμις : Ἐργου.Ἰδ.2.) γοργοτήτα τινε ἔχει ὁ λόγος καὶ τομῆν ἐμφανίει, Σχολ.Ὁδ.Α.110 οἱ μὲν, οἱ δὲ, ὄχλωμ γοργότης. 3) ἡ βλασουργία, ἡ ἀριότης ἐν τῷ βλέμματι : EM 238,35 διὰ γὰρ τῆς γοργότητος καὶ δεύτητος τῶν ὀφθαλμῶν ἀπλήθουν τοὺς ὀρώντας.

γοργοτινάγμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γοργοτάξιω βλλ. : ἀπὸ τὸ γοργοτινάγω ἐπασαν πολλά κλαριά τῆς μουριάς.

γοργοτινάζω δημ. αἰεῖ, πινύσσω γοργῶς ἢ το σφοδρῶς καὶ μετὰ ταχύτητος : γοργοτινάζει ὁ ἄνεμος τὸ πανί τῆς βάρκας, - τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοῦς ὤμουσι καὶ τὸν γοργοτινάζει· πρβλ. γοργοτινάντζω· ἐν ὄμ. σμ. κ. παθ. : γοργοτινάζονταν τ' ἀπλωμένα ροῦχα "δοθεῖ κείθε". 2) μτφ. ἐπὶ λόγου, ἐκστασιῶς, ἐκφωνῶ βίσιως καὶ ταχέως ὅμ. κ. παθ. : Πάλαυ.Τρισεύ.42 καὶ μέσα στὴ βοή σὰ νὰ γοργοτινάζονταν ἀπὸ στόματι τ' ἄνωμά της.

γοργοτομία (ἡ) μτν. ἡ ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνης : Στράβ.8.6.2 τὸν Πήγασον. . πτηνὸν Ἴππου ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς Μεδουσῆς ἀναπαλέντα κατὰ τὴν γοργοτομίαν.

γοργοτρινάγμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γοργοτρινάζω βλλ. : τὸ γοργοτρινάγμα τῆς μπόρας ἔσσανιδίως τῆ βαρκαούλα, - μ' ἐνα γοργοτρινάγμα τὸν ἔρριξε χάμα.

γοργοτρινατζάω δημ. κλωνῶ, αἰεῖω, κραδαίνω σφοδρῶς καὶ ταχέως : ὁ ἀγέρας γοργοτρινατζε τὰ δέντρα ὄμ. κ. παθ. : ἀπὸ τὸ σιωμῶ γοργοτρινατζήθηκαν ἄλα τοῦ χωριού τὰ σπιτία.

γοργοτρινατχα ἐπίρρ. δημ. διὰ σφοδρῶς, ταχέως, ἀποτόμου σείσεως, μὲ γοργοτρινατγια.

γοργοτρινατχατά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον σφοδρῶς, ταχέως καὶ ἀποτόμου σείσεως.

γοργοτρινατχατος-η-ο δημ. ὁ ἰσπατός σφοδρῶν, ταχῶν καὶ ἀποτόμων ἐκ σείσεως κλιμασίων, ὁ γοργοτρινατγιμένος, πρβλ. γοργοτρινατζάω.

γοργοτριεῖμο (τὸ) δημ. ὁ γοργός, ὁ ταχὺς δρόμος, ἡ μετὰ σπουδῆς τροχάδην πορεία, τὸ γλήγορο τρέξιμο : ἡ φουσκωμένη ποταμιά στὸ γοργοτριεῖμὸ της συνέπαιρνε κλειριά καὶ ζῶμα νηγιμένα. || ἐν χριμτφ. ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἐν προσωποποιήσι : Καριβ.Ζητην.36 ἔμπροσθ' στίς σακατεμένεις κορμωστασίεις ποὺ παράλαζεν ὄχι τοῦ χρόνου τὸ γοργοτριεῖμο., ἄλλα τὸ πέλασμα.

γοργομαί-φομα παθ. ἐπὶ Ἴππου, καθίσταται θυμοειδής, ζωνηρός : Ξεν.Ἰππ.10,4 μάλιστα δεῖ ὅταν παρὰ θηλείας ἔλαθο, τότε αἰρεῖ τὸν αὐτέα καὶ κυρτὸ μάλιστα τὴν κεφαλὴν γοργοῦμενος.

γοργοῦθαλιμος-(η)-ο(ν) Σουιδ. κ. δημ. ὁ ἀργιῶπός, ὁ γοργιῶπός Σουιδ. ἐν λ. γοργιῶπός. 2) δημ. ὁ ἔχων γοργόν, ζωνηρὸν βλέμμα : Ζερβ.μτφ.Ἰλ. Α.158 πρὶν νὰ δῶσωμ' ἄμεις εἰς τὸν πατέρα | τὴν γοργοῦθαλίμῳ τὸ ἀπημνήσει κόρη.

γοργοῦθος-ον ὁ φωνεῖ τῆς Γοργόνης : Εὐρ. παρὰ Πλούτ.Η8.247 D ὁ πέτρωμος ἀνὰ διὰ αἰθέρα γοργοῦθος. || τὸ θηλ. γοργοφάνα ὡς ἄνω τῆς Ἀθηνῶν : Εὐρ. Ἰων.1478 ἴστω γοργοφάνα.

γοργοφάρετος-η-ο δημ. ὁ γοργόφωρος βλλ. ταχὺς ἐν κινήσει : Καζ.Ν μτφ.ΘΚωμ.3.28.27 κύκλος πύρρινος. . δὰ νίκας τὸν οὐρανὸ τὸν πῖ γοργοφάρετά.

γοργοφάρετος-η-ο δημ. ὁ γοργός, ταχέως ἰπτάμενος : γοργοφάρετο κοπάδι, γλάρων || μτφ.

ἐπὶ πλοίου Ἰσσιοφόρου, ὁ ταχύπλοος : Καριβ.Α Πλώρ.243 τὸ καιρὶ πέταξε γοργοφάρετο ἔμπροσθ. **γοργοφάρετος**-η-ο ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ ταχέως ἰπτασθαί, ὁ ταχέως, γοργῶς ἔχων πτέρυγας : Ὁδίστ. πούλακι γοργοφάρετος, μαῦρὸ μου χελιδόνι, | ἄμει καὶ πέτ' στήν ἀναπῆ, πῶς ὁ καλὸς τῆς λιανῆς.

γοργόχάλαστος-η-ο δημ. ἐπὶ πραγμ. ὁ ταχέως ἢ εὐχερῶς φθειρόμενος, καταλλόμενος, καταστρεφόμενος : γοργόχάλαστο αὐλάκι - ροζοχῶ || κ.μτφ. : γοργόχάλαστη συντροφιά - συμπεθεριά.

γοργοχάλα-αὼ δημ. ἐπὶ πραγμ. κ. Ἰδίως κτηρίων, καταστρεφῶ, φθείρω, χαλῶ, καταλῶ ταχέως γοργοχάλασαν τὴ μάγνητα. || εὐχερ., τὸ παθ. γοργοχάλιμαί ἐφίσταται γοργῶς, ἐν βροχαί γρόνθω φθορῶν, ὀφθασίων : ὅσοι τοῖχοι ἴταν ἐπικινῆται νὰ πέσουν, γοργοχάλασθηκαν. || εὐχερῶς καταλλόμεναι, ἀποσυνηθισταί : ρεῖναι εἶναι τὸ ἐπὶ τὰ καὶ γοργοχάλιτα.

γοργόχυτος-η-ο δημ. ὁ ρεῖων ταχέως, ὁ χυθόμενος γοργά, ποὺ χυθεται γρήγορα : Πάλαυ.Περ.Χαιρ.191,10 σπέρμα ποιοῦ θεοῦ γοργόχυτο, κορπερό.

γοργύρα (ἡ) ἰων. γοργύρη, ὄρη. γέγγυρα ὀνόματι ὀνόματι ὀνόματι. 2) δεσποτήριον, ἐρικτή, ἀπόγειος φυλακή. Ηα. ἐγγύρομα, αὐλή, δεσποτήριον. : Ἦρ.3,145 καὶ δὴ τότε ἐπακούσας τὴ τὰ κρησάσμενα καὶ διακυφάσας διὰ τῆς γοργύρης. 3) Ηα. ἐ ἀρόδρια, τοὺς πυθμένας τῶν κεραμίδων, οὗς εἶναι γοργύρας καλοῦσαν.

γοργύρα (ἡ) νεώτ.στρατ. σιδηροπαγῆς ἢ βολῶν τὸν ἀπόγειον, ὄρηρον ἐν φρουρίῳ ἢ ἀχυρῷ πρὸς τοποθέτησιν πυρροβῶν ἢ ἀποθήκευσιν πυρρομαχικῶν ἢ στρατιωτικῶν ἀνδρῶν.

γόργυρον (τὸ) EM ὀνόματι φυλακῆς EM 238 ἐ γόργυρον, δεσποτήριον. πρβλ. γόργυρα 2.

Γοργῶν-ός (ἡ) κ. Γοργῶν-όνος βλλ. θυγάτηρ τῆς Γαίας, τέρας, ἔχων βλασουργίαν ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν φουκιδῆν, τῆς λ. ἐν χρ.κ. ἐπιθετ. : Ἰλ. Θ.349 Γοργῶς ὄρηματ' ἔχων, Εὐρ. Ὁρ.1521 τὸ Γοργῶς δ' οὐ κατοίει ἐγὼ κάρα.

γοργῶδης-ους-ες σχολ. ὡς ὁ τῆς Γοργῶς βλλ., γοργωσίδης, γοργωῶδης.

Γοργῶν-όνος (ἡ) κ. Γοργῶ-ός βλλ. : Εὐρ.Ρῆσ.306 Γοργῶν δ' ὡς ἀπ' ἀλήθους θεᾶς, αὐτ.Φοίν.456 γὰρ τὸ λαμπόρητον εἰσέρφω κάρα Γοργῶνος. || κ. ἐν τῷ πλθβ. Γοργῶνες αὐ θυγατέρες τῆς Κητοῦς καὶ τοῦ Φόρκουσι, ἐν αἷς ἡ κυρία Γοργῶ, ἡ Μεδουσα, ἢ ὁ φροπλοκωμος κεφαλῆ, ἀποκοπέσασα ἀπὸ τοῦ Περσεῶς καὶ ἄρρωσθεῖσασ εἰς τὴν αἰθρία τῆς Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ τῶος πρὸς ἀποκρίνευτος : Αἰσχ. Πρ.799 δρακοντόμαλλοι Γοργῶνες βροστοσυγείς, Εὐρ.Βάκχ.990 λαίνας δὲ πινος δδ' ἡ Γοργῶνες λιθυσπῶν γένους πρβλ. γοργῶνα.

γοργῶνιον (τὸ) μτν. ὄρη. γοργῶνιον τὸ φυτὸν λιθοσπερμον βλλ. : ΨΔιοσκ.3,141.

γοργῶπις-ιδος θηλ. τοῦ γοργόφω βλλ. ἡ ἔχουσα γοργόν, ὄρηρον, βλασουργὸν ὄμμα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνῶν. Ηα. γοργῶπις, φεροβροφθαλμον : Σοφ.ΑΙ. 450 ἡ αἰὼς γοργῶπις ὀδῶματος θεᾶς.

γοργῶπις-όν ὁ ἔχων γοργόν, ὄρηρον βλέμμα : Αἰσχ.Πρ.356 εἰς ὀμμάτων δ' ἠεραπτα γοργῶπις σείλας, Εὐρ.Ἦρ.868 καὶ διαστρόφους ἔλασιαι σίγα γοργῶπις κούρας, Α17,428 γοργῶπις ἀλέκτερος.

γοργῶπ ἐπίρρ. μτν. μον. κ. νεώτ. ὀρέως, δραστηρίως, ἰσχυρῶς : Κλήμ. Ἄλ.Στρωμ.4,592 Κρήσασ κῶν ἐλάφοιο κατ' ἴχνην ὄρημα γοργῶπ. || μον. ἐπὶ λόγου, συντόμως : Εὐστ.1082,5 πῶν δὲ συνεστραμμένους, ὁ ἐστι γοργῶπ. || νεώτ. γεν. ταχέως, γοργῶ, γλήγορα.

γοργῶφ-άπος (ἡ, ἡ) ὁ γοργιῶπός βλλ. : Εὐρ.Ἦλ.125 γοργῶφ ἠπεκρίνευσά σου κάρη κύκλωσ.

γοργόφατο Ηα. « μικρὸν ἐδόλεφε ».

γορβαλίζαν 'Ha. «ἀδολεσχεῖν».
γορβαίσι [σι] νεώτ. ζωολ. οικογένεια σκυλλικών.
γορβίος α-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς ἐν Φρυγίᾳ πόλεως Γορβίου, ὁ κάτοικος αὐτῆς ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος ἥ νεώτ. φρ. γορβίος δεσμός ὁ δεσμός τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης, ὃν ἐκοψε διὰ τοῦ ζυγού ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ἐν Γαρίῳ ἥ κ. μτφ. πᾶν ζήτημα δύσλυτον, κανονικὸς ἄλυτον.
γορβίος [ο] νεώτ. ζωολ. γένος σκυλλικών.
γορβωνία [η] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γορβίλας [ο] νεώτ. κ. δημ. ζωολ. γένος πτερίκων ἥ μτφ. ἀγριάνθρωπος, εὐδεχθὲς τὴν ὄψιν.
γορταῖα [η] δημ. κ. γορταῖα κ. γορταῖα τὸ φυτὸν ἀπίδα ἢ ἀμυγδαλοειδές, ἄ. ἀγριαπιδιά.
γορβολιά [η] δημ. τὸ φυτὸν κελτῆς βλλ. ἢ νοτία.
γορβός [ο] 'Ha. «κυρτός».
γορβιατός [ο] μτφ. ὄνομα μακεδονικοῦ μηνὸς ἀπὸ 15 Ἀυγούστου—15 Σεπτεμβρίου: Πλούτ. Ὁμισ. 20.
γορταῖα [η] δημ. κ. γορταῖα βλλ.
γορτύς 'Ha. «ὄριτυξ».
γορτυνία [η] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γορτυνίας [ο] βοιωτ. ἢ ἀγρία μύρση: Ψάρακ. 2, 110.
γορτύμος 'Ha. «μύς, βάτραχος» ἥ Ζωαναρ. «ὁ μικρὸς βάτραχος»: πρὸς γένους.
γορτύτης [ο] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.
γορτύνη [ο] μσν. στέλεχος, καρμὸς δένδρου ἀποκομμένος ἀπὸ τῶν ριζῶν, ἐν χρ. εἰς πλῆθ.: Γεωμ. 9, 5, 12 ζύλα ὡς ἔτυχα κοπέντα ἀπὸ τῶν κατωτάτων ριζῶν, τὰ λεγόμενα παρὰ Σύρους γορτυία.
γορφός [ο] νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν.
γορφαρίτης [ο] νεώτ. ὄρυκτ. θεϊκὸν ἕλας τοῦ φεουδργύρου.
γόμα [ο] δημ. συνθ. ἐν πλῆθ. γόματα οἱ θρήνοι, τὰ κλάματα: Βλ. Σινμ. ἐν λ. κλάμα.
γοςσόνιον [ο] νεώτ. βοταν. ἐπιστημονικὴ ὀνομασία τοῦ βόμβουκος βλλ.
γοσταί [αι] μσν. αἱ κριβαί: Θεόδωγ. Χειρ. 50.
γοτάν 'Ha. «ὄν. Μακεδόνας».
γοτθικός-ή-όν μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὄνθικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Γότθους ἢ εἰς τὰ τῶν Γότθων: Θερμίστ. α. 140 κ. ἥ νεώτ. κ. 3 μ. γοτθικὴ γλῶσσα ἢ ἁπλῶς γοτθικὴ ἢ ἀρχαιοεὐρωπαϊκὴ γλῶσσα ἢ ὑπὸ τῶν Γότθων καλουμένη ἥ γοτθικὴ γραφὴ ἢ διὰ γραμμάτων γυνωιδῶν, εἰσαχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Οὐλφίλα, γραφῆ ἢ παρὰ τοῖς Γερμανικοῦ κράτους πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῆς λατινικῆς ἥ γοτθικὴ τέχνη ἀρχιτεκτονικὴ ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Δύσεως, ἐμφανισθεμένη ἀπὸ τοῦ IIου αἰῶνος καὶ ἔχουσα χαρακτηριστικὰ πτελοσώμενα, ἥτοι πρὸς ὄψιν γωνίαν περιγραφὰ, ἀφιδωτὰ τόξα 2) μσν. τὸ οὐδ. γοτθικὸν ὡς οὐα, ἕμνος πς φαλλόμενος ἐν τοῖς βυζαντινοῖς ἀνακτοῖσι.
γοτθικός-ης [ο] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ γοτθικοῦ.
γοτθιστὴ ἐπίρρ. κατὰ τὸν γοτθικὸν τρόπον γραφῆς ἢ τέχνης.
γοτθάνθιος περίοδος [η] νεώτ. γεωλ. ἢ ἄ. ἀνωτέρα οὐλοόριος βλλ.
γού- προφορά τοῦ γράμματος Γ ἐν ἀρχῇ λέξεων πτωχῶν ἐν τοῖς διαλεκτοῖς BA 1168, 777, 22 «προσιβταί ἐν δαί τῷ Γ (= B) παρ' Αἰολέσι καὶ Ἰωσι καὶ Δωριεσὶ καὶ Ἀκαίῃ καὶ Βοιωτοῖς, οἷον ἀναξ γουάνεξ, Ἐλένα Γουελάν, ἀπαξ δὲ παρ' Ἀκαίῃ τὸ ρήξες γουρήξες εἰσονται».
γουδαλακταζαρίτης [ο] νεώτ. ὄρυκτ. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ μετακινωσθάρου.
γουδαζόμα [η] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γουδακένιον [ο] νεώτ. χημ. ὄξυγονοανθράξ ἐξ ἀποστάξεως τῆς ρητῆς τῆς γουαϊάκης βλλ.
γουδαίση [η] νεώτ. χημ. ρητὴ ἐκ τοῦ δένδρου γουαϊάκου βλλ. τὰ φαρμακευτικῶν.
γουδαϊκόλη [η] νεώτ. ἄγρην π φάρμακον ἐκ τῆς γουαϊάκης βλλ., ἐν χρ. κατὰ τῆς φυματώσεως.

γουαϊάκον [ο] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γουαϊόλη [η] νεώτ. χημ. ἡμιτερπενικὴ ἀλκοόλη.
γουανᾶ [ο] διαλεκτ. ὁ ἀναξ, πρὸς γου.
γουανᾶση [η] νεώτ. χημ. φύσμα πρωτεολυτικόν.
γουανία [η] νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθόπτερυγιων γυθῶν 2) νεώτ. βοταν. γένος ραιμονιδῶν φυτῶν.
γουανιδίνη [η] νεώτ. χημ. ὄργανικὴ μονοξέλική βῆσις ἢ καρβαμιδικὴ ἀμιδίνη.
γουανιδινοξεία [ο] νεώτ. χημ. ὄξεία παράγωγα τῆς γουανιδίνης βλλ.
γουανίνη [η] νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἔνωσις, παράγωγιος τῆς πουρίνης.
γουάνο [ο] νεώτ. κ. γουανό[ν] λίθασμα ἐκ περριτωμάτων θαλασσίων πτηνῶν.
γουανόζην [η] νεώτ. χημ. γλυκοζιτῆς λαμβανόμενος ἐκ τοῦ γουανυλικοῦ ὄξέος ἢ βερνι.
γουανόν [ο] νεώτ. κ. γουανό βλλ.
γουανωφόρος -ον νεώτ. ὁ φέρων, ὁ ἔχων γουάνο βλλ.: γουανωφόρος νήσιος.
γουανυλικόν ὄξ[ο] νεώτ. χημ. ὄργανικὴ βῆσις τῆς τάζεως τῶν νοκλειδίων ὀξείων.
γουαρία [η] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γουαρνίτης [ο] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον ἔχον ἢν ὁ πτανίτης βλλ. σάστασις.
γουάξ [η] νεώτ. κ. δημ. γαλλ. κ. γκουάξ ἢ ὀδατοκομμογραφία, τρόπος τοῦ ζωγραφεῖν δι' ὀδρακρωμάτων διαλελυμένων μετὰ κόχρωμας.
γουατάρου [ο] νεώτ. νεκτόριον τι πτηνὸν τῆς Ν. Ἀμερικής ἢ. σπερτορίας βλλ.
γούδα [η] δημ. μικρὰ κοιλότης, λακκούβα γῆς ἢ βράχου: Ἄραγ. Ὅσοι ζῶντι. 124 μὴν τύχη καὶ τὰ παλιάρμαξο γίνω κομμάτια ἀέ καμιά γούδα: ἥ εἰσέχον λῆξευμα λίθου, ζύλου κττ., συγγ. γούρα: Παρφόρα Σινιέξ 116, 11 στή γούδα τοῦ μαρμάρου τῆς πλῆγ νὰ πιῆ μὴ στάλαξ 2) ὁ ὀφθαλμικός ἰστός, ὁ ἀργαλειός ἢ. λάκκος.
γούδατος -η-ο δημ. ὁ πολὺ βασύς κοίλος: γούδατος σκουτέλι-πίστος ἢ πρὸς γούδα, γούδατος.
γούδαλια [ο] δημ. οἱ βουδαῖοι, τὰ βουδαῖα: Πολίτ. Ἐκδ. Τραγ. 199, 2 τὰ γιόνια ἀλεύτρια νὰ γενοῦν καὶ τὰ πούλια γουδαῖα.
γούδανάριον [ο] πάπ. οἶαξ, ηηδάλιον, τιμόνι.
γούδι [ο] δημ. τὸ νεκτόριον καὶ ἐνδημικὸν ἐν Ἑλλάδι πτηνὸν βῆσις βλλ. ὁ μέγας.
γούδι [ο] δημ. μικρὰ, ρηχὴ γούδα βλλ.
γούδιζω δημ. κ. γουδῶμα καλαινω, ἐκδῶθων, βαβουλόων: 2) εὐχρηστ. ἀμτθ. γίνομαι κοίλος, βαβουλόος, κάνω ἢ ἔχω γούδες βλλ.: ἐγούδασις ὁ δρόμος - ἢ ἀσλή. ἥ κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ τῶν παρειῶν ἄνδρ. 3) ἐγούδασιον τὰ μάγουλά τῆς.
γούδικός [ο] μτφ. ὄψφ. γρ. ἀπὶ κυδικός βλλ.: Ἦρων Στερεομ. 1, 48.
γούδιτα [η] δημ. ὄπακ, τοῦ γούδα βλλ. λακκάκι ἥ κ. ἐπὶ τῶν παρειῶν ἄνδρ. 3) σά γελθ, κάκει γουδίσις 2) παιδιά, καθ' ἢν ἐνότος ἀνοσιγμένης ὀπῆς τῆς γῆς ριπτοῖται βάλωι ἐξ ἀνοσιγσεως, κερδίει ὃ ὁ πλείονας ρίψας ἐν αὐτῇ.
γούδος -ή-ο δημ. ὁ ἄφωπος, ὁ βουδός.
γούδοσκυλός α-ο[ν] δημ. ὁ ἀφώπος, στὰ βουδός, ὀκίμων κῶων 2) μτφ. ἐπὶ ἄνδρ. ὁ ἐν κρυπῷ τὸ κακὸν κατ' ἄλλου ἐργασζόμενος, πονηρός.
γούδων δημ. κ. γουδιάκω βλλ.
γούδωτός -ή-α δημ. ὁ βαθύνθεις, ὁ γουδισσόμενος, ὁ βαθυνομένος, πού ἐγει γούδες βλλ.
γούγκια [η] πάπ. εἶδος βάρους, μθ. ἡ οὐγκία
γουδαία [η] δημ. κ. γουδαία κ. κουδαία ὁ καρπὸς τοῦ μήκωνος, τῆς παπαρσῆος, διδόμενος ἐν ἐκχυλισματὶ ὡς ὑπνατικὸν εἶς μικροῦς παιδός.
γουδενισοῖς [ο] νεώτ. βοταν. οἶκος φυτῶν γουδερῖνης [η] νεώτ. φαρμ. σιδηρομαγνησιούχον πεπτοσκακτοφόρον.
γούδατες [οι, θηλ.] δημ. αἱ ἐκ μετᾶξης ἢ βᾶμ-

δακος μελονες και εις μικροδς θυσάνους κατα-
 ληγουσαι κατασθεται των φουσανελλοφάρων.

γούδι [τό] δημ. τό λγόν βλλ. : τό γουδί του
 καφέ - της σκαρβαλιάς - του πιπεριού - του φαρ-
 μακείου, - γουδί ξυλίνο - μπουρντζινο' || φρ.
 τό γουδί τό γουδαχέρι και τόν κάπανα στό χέρι
 | επί επιμενοντος εις παράλογα' 2) γουδί αντί
 γουδί βλλ., εν χρ. κ. ώς τοπαουμα.

γουδοχάρι [τό] δημ. κ. γουδοχέρο ο κάπανος
 του λγούδι βλλ., ο ύπερος, ο δοιδυξ : παροιμ.
 γείτονα, δώσ' μου τό γουδί κι έγώ 'χω γουδοχέρι
 | επί απεδοχόμενων πολλά παρ άλλων και προσ-
 φερόντων όλλα: ή εύηρομήθευτα εις συνεργασίαν
 εν παραλλαγή ή αυτή παροιμ. εν αίσχρφ σσημ. I.

γουδούρα [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γουγαρίτης [ό] νεώτ. ορυκτόν τι κρυσταλλικόν.

γουπερτσας [ό] νεώτ. ζωολ. γένος πιθικών.

γουπερτσβια [ή] νεώτ. βοταν. γένος ροδαίνων.

γούλα [ή] δημ. ή γούλα βλλ.

γουλάρας [ό] δημ. ο γουαράρος βλλ.

γουλιά [τό] δημ. τό γουαλί βλλ.

γούε δημ. επί περιστερών, γουγίζω, τυπιβίζω
 ά. γρούε : Καζ, Νμτφρ. ΟΚωμ. I, 2, 126 σάν περι-
 στα... καμαρωτά θέ γούζου' 2) τό μέσ.

γούζου μτφ. ομώδω, σκούζω : σάτ. Γ 6, 76 άκόμα
 ή δόλια γούζεται Κλειοπάτρα.

γουζούρα [ή] δημ. τό φυτόν ύπερικόν βλλ.

γούτα [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γούτιζοτία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυτών.

γούτιελμιά [ή] νεώτ. γένος μυρτεκιών φυτών.

γούλα [ή] [ή] μιν. κ. δημ. ο έβδωμένος καυλός
 της κρύμθης κ. ά. λαχάνων' || έιδος στραγγύ-
 λης ρασιόνος : Πρόδρ. I, 241 και κών φωμί ο κη-
 πουρός νά χόρτανα και γούλας.

γούλας [ή] [2] μιν. κ. δημ. [λατ.] κ. γούλα ή πρό-
 λυος τών πτηνών, ά. γούζων' 2) τό έσω μέ-
 ρος του κοιλώματος του στόματος : Καζ, Νμτφρ.
 ΟΚωμ. I, 125 τό όμνο αυτό στό γούλα κλαυ-
 κλουτόνε' 3) ο σισσφόος κ. γεν. ο πεπ-
 τικός σωλήν : έχω κάψο στό γούλα' 4) μτφ.
 ή λαυμαργία, ή λχουβιά' || μτφ. φρ. τό πέρας
 όλα από τό γούλα του | δασαηνής λαυμαργών
 ή σάυεσε τήν περιουσίαν του, όμ. όλα τά κά-
 νει γιά τό γούλα [έκ λαυμαργία είναι έπιρρηής
 εις οίανδήποτε εύτέλειαν], παροιμ. ή γούλα σπί-
 τανα καταλεί και κάστρα ξελοθρεί' 5) δημ.
 ή ακελίς του σκαρόδου, τό λούλι : έφαγα μιá
 γούλα σκαρόδο' || συνεκό, αι σκελιδες των κη-
 ρωδών, φέτα' 6) τό έδωδιμον μέρος ή φίχα,
 του άμυγδάλου, του καρπίου κττ.

γουλάρης [ό] δημ. ο λαίμαργος, ο λχουδης.

γούλας [ό] νεώτ. κ. δημ. ή γουάλας ή γκουλάς
 ούγγρικον φαγητόν άε τεμαχίων βοείου κρέατος
 μετά κρημών και άρωματικών.

γούλας [ό] μιν. κ. δημ. [τουρκ.] κ. γουλάς κ. γου-
 λάς κ. γουάλα [ή] μικρόν φρούδιον, πέγρος, άχύρωμα.

γούλαβια [ή] νεώτ. ζωολ. γένος τροχιδών πτηνών.

γούλαττα [ή] δημ. κ. γουάττα βλλ. : Παρφ. Σκιές
 100, I στ' άκρογιάλι γουλάττες άράμενες.

γούλαη [ή] δημ. ή γούλα βλλ. [2]

γούλι [τό] δημ., πληθ. γούλα κ. γούλια τό ούλον
 βλλ. : Κορκβ. Ζητ. 33 τά ζείλη του έτραμαν κι έ-
 φαίνονταν τά γούλια του άναμιακά, κάτασπρα.

γούλι [τό] δημ. ή γούλα βλλ. [1] : γουλί από κου-
 νουπιδι, παροιμ. τού φάνη τό γουλί μωαλό και τό
 ζουμι του μέλι [επί πεινώτος και ύπερβολήν]'
 || τό φυτόν κρύμθη τό νάνυ' 2) μικρός σφαι-
 ροειδής λείος λθος, συγγ. βύσταλα : Βαλαωρ. Φωτ.
 I, 26 με τό σφουρί του ένα γουλί τό σφά σέ δύο
 κομμάτια' 3) μτφ. πάν τό στραγγυλιό και άπε-
 φιλωμένον : φρ. τό κεφάλι του είναι γουλί | επί
 φακακρού, όμ. τού 'καναν τό κεφάλι του γουλί.

γουλιά [ή] μιν. κ. δημ. τό περιεχόμενον εις τό
 κοιλώμα του στόματος ώς σύνολον, ή ρουφηξία :
 Έρωτ. άκρ. Δ 595 κι άντε μου λέγαν τή γουλιά πώς
 νά τήν καταπιω, - μιá γουλιά νερό - κρασί'

2) μτφ. επί ύγρου, ελόχιστόν τι, μικρά ποσό-
 τής : δώσ' ται δύο γουλιάς γάλα' 3) τό φυ-
 τόν άκινθός ο άνατολικός βλλ. || άγρια γου-
 λιά τό φυτόν βουναίας βλλ. ή εκζωματοειδής.

γουλιάζω βλημ. γουλιάζω βλλ.

γουλιάρως [ό] δημ. ο γουλάρης βλλ. ο σφλουρος.

γουλιάρως [ό] κ. γουλάρης ο λαίμαργος, ο πο-
 λυφαγός : || ο λήνος, ο λχουδης.

γουλίζω δημ. κ. γουλιάζω τριβώ, κτυπώ τόν
 πολύποδα επί πλάκος, διό νά καταστή τρυφερός
 και κατάλληλος πρós βρώσιν' 2) πίνω μιá
 γουλιά βλλ., οίον ύδατος, γάλακτος : τό γάλα
 καίει και δέ γουλιάζεται, βλ. γλασσιάζω.

γουλός [αή] νεώτ. χημ. σάκχαρα συνθετικώς
 παρασκευασθέντα.

γουλόςος -α-ο δημ. [πλατ.] ο λαίμαργος, ο λχ-
 ουδης, ο γουλάρης βλλ.

γουλόνικα όξέα [τά] νεώτ. χημ. πολυυδροξυ-
 λωμένα μονοκαρβονικά όξέα.

γούλας [ό] νεώτ. ζωολ. γένος σαρκοφάγων εν
 ταις άρκτηκίς χώραις θηλαστικών, περιζήτητον
 διό τό τριχώμα του.

γουμαράγκαθο [τό] δημ. τό γουαράγκαθο
 βλλ. : παροιμ. σ' έπληρα γιά τριαντάφυλλο κι
 έβγηκες γουμαράγκαθο.

γούμενα [ή] δημ. τό χονδρότερον ναυτικόν,
 σπονδιόν, ο κάλως, ή κάμιλος : Κορκβ. I Πάθρ. 35
 έστριψε τό έμολο μιás γούμενας.

γουμενεύω δημ. εκτελώ χρέη ήγουμενού ή
 ήγουμενης μοναστηρίου, ελμαι ήγουμενος, ήγουμε-
 νεύω' 2) μτφ. διαορίζω τινά ήγουμενον μοναστη-
 ρίου : Καζ, Νμτφρ. ΟΚωμ. 2, 118, 126 τών μπάσταρο
 γουμένεφε [έκαμε ήγουμενον].

γουμενιά [ή] νεώτ. νοιτ. κάλως, γούμενα, μή-
 κους 100 όργυιών' 2) μετρική μονάς διό τήν εκ-
 φρασιν τών άποστάσεων, τών πλοίων εν τή τα-
 κτική Ισοδύναμος πρós 100 όργυμιάς' πρδλ. στα-
 διον εν έιδ. σσημ.

γουμενιά [τό] δημ. κ. -ειό τό όξίωμα του ήγου-
 μένου' || τό ένδοξήμα του ήγουμενού.

γουμενίσσα [ή] δημ. ή προϊσταμένη μοναστη-
 ρίου καλογυραίνον : ότραγ. και στήν κυρά γαυμέ-
 νισσα μου κόφανε τό χέρι.

γούμενος [ό] μιν. κ. δημ. ο ήγούμενος βλλ. :
 Πάτρ. Έκλ. τραγ. 15, 2 κρηφά τό λέει ο γούμενος
 από τήν άγια Λαύρα.

γουμενασπαρχόντων Έπιγρ. βωιωγ. αντί γυ-
 μνασπαρχόντων.

γουμερί [τό] δημ. ο ποτάμιος ήδός Ισοξ. άνθρας.

γούν ή γ' ούν (=γε ούν) κ. μιν., ίων. κ. δωρ. γών
 μόνον περιοριστικόν ένέχον συμπαρασμητικήν ση-
 μασίαν, άλλα συντάξας Ισοδύναμον πρός τό ά-
 πλόν γε = τολάσσον, οίον, επί τέλους : Ή. Ε 258
 ει γ' ούν έπέρρος γε φύρησιν, Αισγ. Αγ. 1425 γνώσει
 διδαχθείς φάε γούν τό σωφρονέον, Διγν. Ακρ. 3347
 άπελθε γούν πρός Ματρωμ, θμών τήν συννευίδα'
 || εν πάσι περιπτώσει : Δημ. 462 παρά όθ όμιν
 άδεώς ά άν λάθη τίς έχεν ύπληρε τόν γούν ά-
 λλον χρόνον' 2) συνη. ώς εισαγωγικόν παραδει-
 γματος ή γεγονότος άγοντος εις συμπέρασμα :
 Οαυκ. I, 2 τήν γούν Άττικην εκ τού επί πλείστον
 .. άστασιάζον ούσαν άνθρωποι φύκον ο αυτοί
 οίει, Ξεν. Κυρ. I, 58 άκούοντες γούν κάκελον διε-
 τέλεσαν άνωρ έργα άρετής νομίζεται' 3) εν χρ.
 κρημτά προσωπ. ή κτη. άντωνυμίας : Σοφ. Ο 626 τό
 γούν έμόν, αυτ. Αντ. 45 τόν γούν έμόν μου τόν σόν
 4) ως εισγ. άποδόσεως : Πλάτ. Αλκ. I, 12 Β άλλα
 περί τών δικαίων και άδικών έγωγε οίό' ότι ..

δάκκος γούν άλλων τε πολλών και 'Ομήρου' 3) έν χρ. πρός έμφραση, τή δάληθα, βεβαίως, πάς άχι: Έβρ.Φοίν.618 χαρτά γούν πάσας, τέκνον· 6) πολλάκις χωρίζεται διά παρεπιπτούσης λέξεως εις τή δύο συνθετικά: Θουκ.1,76 άλλου γ' άν ούν οίωμεθα τά ήμέτερα λαβόντας δείξαι· 7) απανθεί έν παρατάξει τών δύο συνθετικών (γν ούν): Διοκ.Αλ.Ρώμ.2,56 δια τούτο γε ούν φασί τήν ήμέραν... έπιώνων ένειν.

γούνα ποι. πληθ. τού γούν βλλ. **γούνα** (ή) μον. νεώτ. κ. δημ. κ. γούνα δέρμα (ώου κατεργασμένον μετά τών τριχών, ά. γουναρικό, γούνα από άλλου - από κουνάδι· 2) συνεκδ. χειμερινός έπενδύτης έκ γούνας ή έχων ύπενδυσιον έκ γούνας, ηηλωτή, σούρα: ά. τραγ. κι άν είναι βαρυχειμωνιά, βάλε τή γούνα κι έλα, φρ. είναι τής γούνας του μανίκι (ή ποχείριος), όμ. έχω ράμματα γιά τή γούνα σου (ή εκ σκαπών ή έχω τή μέσα να σέ πιωρήσω), παροιμ. άμια μ' ένα πού νά χη γούνα νά σου δώσω νά φορέσες άμιά (ό προσκεκλιόμενος πλοσίονος είναι έλιπς τά προσωριασθ κέρδος τι λ).

γουναδικο (τό) δημ. κ. γουναράδικο βλλ. **γουναζομαι** κ. μον., μέλλ. -σομαι όπαισιον τών γουνατων πνός Ικετεύων αυτών, δδ. δέομαι, Ικετεύω, παρακαλώ πνα: 'Ιλ.Χ.345 μή με γούνων γουναέω, 'Οδ.Ν.324 νύν δέ σε πρός πατρός γουναζομαι, Εύστ.Ποημ.43,62 τά γούνα κάμπει γουναζόμενος || μετ. άπαρφ.: 'Ιλ.Ο.665 τών ύπερ ενθάδ' έγώ γουναζομαι... έστάμειν κρατερώς. **γουναράδικο** (τό) δημ., εργαστήριον κατασκευής ή κατάστημα πωλήσεως γούνων ή γουναρικών βλλς.

γουναράς (ό) δημ. κ. γουναρης, πληθ. γουναράδες κ. γουναραίοι ή -φοι ό είδικός τεχνίτης ή βιομήχανος ό καταργούμενος ηλιακάς, γούνης || κ. ό έμπορος ό πωλητής γουναρικών βλλ.

γουναρική (ή) δημ. ή τέχνη τού γουναρά βλλ. ή τέχνη τής κατεργασίας τής ηηλωτής, τής γούνας.

γουναρικό (τό) δημ. ή γούνα βλλ. || πληθ. γουναρικά (τά) εξαρτηματα τής γυναικείας άμφίεσεως έκ ηηλωτής κατασκευασμένα: Καρκιλ. Πλωρ.216 στοίβες άπάτητες τά γουναρικά, οι στοχές, οι σαλιτέδες || τού σύνολου τών έκ ηηλωτής άμφίεσεων ή εξαρτημάτων άμφίεσεων οικουγενείας πνός πρβλ. πιστάκι, διαμαντικά κττ.

γούνας (ή) μον. δοτ. πληθ. τού γούν βλλ.: 'Οδ.Π.443 πολλάκι γούναςιν οίαν έφερασόμενος κρέας. **γούναςια** (τό) μην. τó Ικετεύειν γουνατώως ένθερμος δέησις: Λυκάφρ.1243 λιταές γουναςιάτων.

γουνασιός (ό) μον. τού γούναςια βλλ.: Εύστ.Ιλ.627,9 δύναιτα δέ, φασί, τó έπι γούναςια νωθηνα και άντι τού έπι γουνασιώ και Ικεταία.

γούνατα (τό) έπ. κ. ιων. πληθ. τού γούν βλλ.

γούνατος-η-ο δημ. ό έκ γούνας κατασκευασμένος: γουνατό πανωφόρι· 2) ό φρονών γούνας: ένας γουνατός κατέθηκε άμ' τ' αδοικώτησ' 3) συνεκδ. ό πλοσίος: Βλ.Συνμ. έν λ. άρχοντας.

γουναίλα (ή) δημ. κ. γουναίλι (τό) όνοκ. τού γούνα είδος κοντού γυναικείου έπανωφορίου ύπερπαιμένου διά γούναξ, τού κοινοτύου· 2) γυναικείον έκ βαρυτίμου μεταξωτού έπανωφόριον κατεργασμένον μέχρι τών μηρών.

γούνη πάπ. κ. δημ. άδηλον σημ.: πρβλ. γουνοός 2) δημ. γούνη στενή κωμόδης έσοχή, γυνιά.

γυναιός 'Ησ. < γυναιός τόςος > άνευ έτηγήσεως, πιδ. γυναιός.

γυνών (τό) μον. χλαίνη έκ χυνοδού πύληματος έχουσα πλεγείας χειρίδας, είδος κάπας βλλ. έν χρήσει έν τώ βυζαντιμώ στρατώ.

γουνερία (ή) νεώτ. γένος παιδιών κοσμητ. φυτών. **γουνερία** 'Ησ. < σάφικος >.

γουνοπαγής-ούς-ές ό χωλαίνων ή ό παιών χωλαίνειν (δ. άνάγν. γουνοπαχής βλλ. ι: 'Ησιοδ.Α.268 ('Αχλάς γουνοπαγής, μακροί δ' όνυχας χείρασιον ύψηλα).

γουνοπαχής-ούς-ές ό έχων παχεία γούνατα. **γούνας** (ό) ιων. ό γόνος βλλ., ό απόρος.

γυνοός (ό) μέρος τού έδδφουός ύψόμενον, ύψηλός τόπος, φώμα, βουνο· ΕΜ.233,5 <λέγετο έν τού γυνοός ό θηλήος τόπος από μεταφοράς τών έν τώ σώματι γονάτων, ά εξέχει >: 'Οδ.Α.193 έρπύζοντ' άνά γουνοόν άλλως οίνοπέδιο, 'Ηρ.1,99 ώς ει τής 'Αττικής άλλο έθνος και μή 'Αθηναίοι νεμοίπα τών γουνοόν τών Σουνιακών πρβλ. βουνοός.

γυνοοθμια-όθμια παροι. γουνοοθμην άπτόμενος τών γονάτων Ικετεύω, ά. γουνοοθμοι βλλ.: 'Ιλ.Φ74 γυνοοθμια σ', Άχιλεώ, σό δέ μ' αίδεο και μ' έλέπουν, 'Αρχ.1,72 κλθθ', άνάξ 'Ηρωιστε, και μοι σύμμαχος γουνοοθμην ήλειος θεούσ· 2) έκφοράς ύπόσχεσιον γ' άπερωσών τι εις τώσ θεούς, τάζω, κάνω τάξημο, τάμα: 'Οδ.Κ.521 πολλά δέ γυνοοθμια νεκρών άμνηνά κάρηνα. **γυνοθη** (ή) 'Επηρ. (λυδική λ.) τάφος. **γυνομα**-ατος (τό) νεώτ. ή έπένδυσις ή ύπένδυσις ένδύματος δια σούρας, μέ γούνα.

γυνονας νεώτ. κ. δημ. έπενδύω ή ύπενδύω ένδυμα διά σούρας, μέ γούνα βλλ. || διακοσιμό ένδυμα τί δια σούρας, γαρνιρω μέ γούνα.

γούπα (ή) δημ. κ. γούπα ό Ιχθύς βώψ ή βώξ βλλ. ό κονός.

γούπατο (τό) δημ. χαμηλωμα τού έδάφους, έσοφική περιοχή κειμένη χαμηλόταρον έν σχέσει πρός τά περίε, γούβα βλλ. || Κραυστάλ.Σκάρος 5 σέ γούπατον, σέ λαγκαθιά και σ' όχτους άπλωμένα, Καρκιλ.Ζητιών.5 ριχμένο εκεί.. στο γούπατο τώσ πολικόκαρνον κάμμου.

γούρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνών.

γούραμι (τό) νεώτ. ζωολ. γένος άκνοθωπεριμύων Ιχθύων.

γουργάρα (ή) δημ. ό γαργαρέω, ό φάρμηξ, ά. γουργουλας, γούλα: παροιμ. άς χαρ ή γουργάρα κι άς κοπή ή ποδάρια (είσι άδηφάγων έσοδιώντων έπιβλασθ εις αυτούς έδέσασια).

γουργιά (ή) δημ. τού φυτών κερνήθος ό μείζων.

γουργιάξ δημ. κ. σουργιάξ κ. σουργιάξω Ι-δίως έπι κυνός και γλαυκός, ώρόμοι: Βιζυην.Μητ. τών 'Εστά 190 γουργιάξουν και γουργικρίζουν.

γουργιάτ έπηρ. δημ. δι' ώρυμών, μέ ούρ-λίμαστα, μέ χυνοτά.

γουργιόν (τό) νεώτ. είδος ατέλοους βαλοσώμου έν χρ. Ιδίως πρός νοθείαν τού κοπαίου.

γούργουθα (τό) δημ. φυσικό κολύπητες έπι βράχων, έν αίς σνάγατοι βρόχινον ύδωρ.

γουργούλα (ή) δημ. ούρβάδιον ήτοι κόψη έλικουδός εκάτορμεθεν έλαουμένη από τής πρόμηνης λείβου πρός προθήσιν αυτής.

γουργουλασί (ό) δημ. κ. γουργουραξ ό γαργαλέω, ό φάρμηξ ό λαιμός, ή γούλα πρβλ. μον. γουργουρος· 2) ό λαιμός στενωλοισμου ύβριας ή άλλου άηγείου πρβλ. βουνακόλιον: είναι γεμάτο ώς τó γουργούλα πρβλ. γουργουρίζω· 3) ό γαργαλέω βλλ. τών χασισοποιών.

γουργουλητό (τό) δημ. τού γουργουρίσματος βλλ. **γουργουλιξ** δημ. προσωμό λέμβου δι ούρα-ρίξω (γουργουλασί, ούραρίδιω βλλ.· 2) γουργου-ρίξω βλλ.

γουργούρα (ή) δημ. τó γουργουρίσμα βλλ. **γούργουραξ** (ό) δημ. ό γουργουλαξ βλλ.

γουργουρητό (τό) δημ. τού γουργουρίσματος βλλ. ή.

γουργούρι (τό) δημ. ό γαργαλέω, ό φάρμηξ, ό λαιμός ά. γούργουλας.

γουργουριάξ δημ. έπι κυνών, ώρόμοι, ούρ-λιάξω· 2) έπι προκ. θρηνώ δι' ώρυμών, γούρ.

γουργουρίζω δημ. κ. γουργουλιξ βλλ. γούρ-δο-

ρῶζω, κορκορῶζω, ἔχω ἐν τῷ στόμα ὕδρω κλίνω τὴν κεφαλήν πρὸς τὰ ὀπίσθια καὶ διὰ τοῦ ἐκβαλλομένου ἀέρος παράγω βορβορυγμῶν, γουργούρισμα, ἀνακοχυλιάζω, κῶνω γουργάρα· 2) ἐν ὄνυ, σμυ. ἐπὶ στενοκαίμων ἀγγείων, παράγω διακεκομμένους ὑπόκωφον ἤχον, γουργουρήθω, κατὰ τὴν ἐισρολήν ἢ ἐκρολήν τοῦ ὕδατος ἢ α. ὑγροῦ· πρβλ. βαυκάλιον· 3) παράγω ἰδίαζόντα ἤχον ἐκ μετακινήσεως ἀερίων ἐντὸς τῶν ἐντέρων, βορβορούζω : γουργουρήθουν τ' ἀνταρὰ μου.
γουργούριση [ή] δημ. τὸ γουργούρισμα βλλ.
γουργούρισμα-ατος [τό] δ ἐν τῇ κούβῃ παραγόμενος ἰδίαζων ἤχος ἐκ μετακινήσεως ὑγρῶν καὶ ἀερίων, ὁ βορβορυγμὸς βλλ.· 2) κροτάλισμα ὑγροῦ ἐντὸς τοῦ στόματος· 3) διακεκομμένος ὑπόκωφος ἤχος παραγόμενος κατὰ τὴν ἐισρολήν ἢ ἐκρολήν ὕδατος ἐκ στενοκαίμων ἢ σφραγυλοειδοῦς ἀγγείων πρβλ. γουργουρίω.
γουργουρισμός [ό] δημ. τὸ γουργούρισμα βλλ.
γουργουρός [ό] μον. κ. δημ. ὁ γουργαρέων, φάρυγγ, λαμιάς : Προδρ.2.612 ἐπένεσα τὸν γουργουρόν ἐκ τῆς πολυφωνίας πρβλ. γουργουλας.
γουργέλι [τό] δημ. πᾶν ἐν πλοίω σχοινίον χρῆσιμον πρὸς συγκράτησιν ἐτέρου σχοινίου ἢ ἀναβάσταξιν σκηνῆς ὀριζαντίας, ἀνέκτις βλλ.
γουργέριον [τό] μον. τὸ περιτραχίλιον, ἡ τραχυλιὰ βλλ. : Γεωργιλιάσθρην.Ρεδ.ἐν Κορ. Απ.2.356 χρυσαὶ ἔχουν γουργέρια μέχρι καὶ τὰ βυζύα τῶν.
γούρι [τό] δημ. [λατ. azurium] καλὸς οὐρανός, ἀγαθὴ τύχη, τύχης εὐμένειος, καλοτυχία : τὸ χεῖ γιὰ γούρι, φρ. φέρνει γούρι [ἐπὶ πρῶσ., ἐπὶ πραγμ. κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν], -καλὸ γούρι.
γουρίδα [ο] νεῶτ. ζωολ. γίκογ, πτηνῶν.
γουρλίαι [ή] νεῶτ. βοταν. γίνκος χερσισπῶν φυτῶν.
γουρλίης-οῦ κ. -ῖδισσα -ῖδικο κ. γουρλίης ἐπὶ πρῶσ. ὁ φέρων ἢ ὁ ἔχων ἀγαθὴν τύχην, γούρι βλλ., ὁ εὐδαιμόνος, ὁ τυχερός, ἀντίθ. γουρλοῦλης βλλ.
γουρλίαισμα [τό] δημ. ὠρυμῶς, οὐρλίαισμα βλλ. : Βηλαρ.Βατραχίον.395 κὶ ἀπέρασα ὅσο πὸ φερέ ὄχη τὰ γουρλίαισματά τους | με πανοκέφαλο βαρῶ.
γουρλίαικα ἐπιρρ. δημ. ἀγαθὴ τῇ τύχῃ, μετὰ καλοῦ οὐρανοῦ, μετὰ γούρι βλλ.
γουρλίαικος-ικη-ικο δημ. κ. γουρλίτικος ἐπὶ πραγμ. ἡ γεγονάντων, ὁ ἐπιφέρων εὐνοίαν τῆς τύχης εὐδαιμόνος βλλ. : τὸ χῆσιμο τοῦ κρασιοῦ εἶναι γουρλίαικο· πρβλ. γούρι, γουρλίς.
γουρλίξω δημ. ἐπὶ χοίρου, γρυλιζῶ, γρῶζω· || κ. ἐπὶ ἀνθρ. ἐκβάλλω οἰνοεῖ χοίρου βοῆν.
γουρλίτικος-η-ο δημ. ὁ γουρλίτικος βλλ.
γουρλολογά-ω δημ. ὠμιλῶ μετὰ ἄγριον, σκαίνδ ὕφους, προσπαθῶ νὰ προκολλῶς τρόμον διὸ τῶν λόγων μου, κῶνω πῶς μιλῶ ἄγρια, φωνοχάτῃ, με θυμῶ : θέλει νὰ χεῖ τρομάξω καὶ γουρλολογάει ἔτσι : **γουρλοματῆς**-αικο δημ. ὁ ἔχων ἐκ φύσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντος τῶν κοκκίων, ποῦ ἔχει μάτια γουρλωμένα, ὁ ἐξέφθαλμος βλλ.
γούρλωμα [τό] δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γουρλώω βλλ. : μετὰ τὸ γούρλωμα τῶν ματιῶν ἤθελε νὰ μετὰ φοβίλα τάχα.
γουρλώνω δημ., ὄρα. ἐγουρλώωμαι, υπη. παθ. παρ.κ. γουρλωμένος εἶδ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, διαφύρα, ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἔντασιν τῆς προσοχῆς ἢ ἐκ θαυμασμοῦ, φόβου, ὄργης κλπ., ὥστε οἱ βολβοὶ νὰ φαίνονται τεταμένοι πρὸς τὸ ἔξω, τετνώνα τὰ μάτια : Σουτ.Π Σάτυρ.3,37 τὰ θελωμένα μάτια του ἀπ' τὸν θυμὸν γουρλώνουν, Βάρν. Ἀπολ.Σωκρ.3,25 σταματῶνε ἔσφακία, γουρλώνουνε τὸ μάτια καὶ κοιτάζουνε τ' ἄσπρα μετὰ μεσημέρι· || μάτια γουρλωμένα οἱ ἐκ φύσεως προπολεῖς ὀφθαλμοί· 4) γουρλωτὰ μάτια.
γουρλωτός-ή-ό δημ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ προπαλεῖς, οἱ ἐξέχοντες : μάτια γουρλωτὰ.

γουρμάδα δημ. ὠριμάζω, μεστῶνω.
γουρματιά δημ. κ. ἀρματιά βλλ.
γουρμιασμα [τό] δημ. ἡ ὠριμανσις, τὸ ὠριμασμα, τὸ μεστῶμα.
γούρμος-η-ο δημ. ὠριμος, μεστῶμένος : παροιμ. τὸ κούταθ γουρούνη τρώει τὸ γούρμο ἀπίθι | συνήθως οἱ ἄσχημοι ἢ ἐλαττωματῖαι νυμφεύονται ὠριασίαι γυναῖκες|.·
γούρνα [ή] δημ. φυσικὸν κολίωμα ἰδίας ἐπὶ βράχου, ἐν ᾧ ἀνασθροῖται ὕδωρ πρβλ. γρώνη : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 65,11 πᾶνω σὲ γούρνας ἔξεκλιης τὴν ἀκρία· || γεν. πῶς λέλικος φυσικός ἡ τεχνητός : ἡ γούρνα τῶν προβάτων - τῶν χοίρων ἰτὸ ποτιστήρι, ἐπιμηκὸς ἔξλητον δοχεῖον|.· 2) λίθην λάρναξ ἢ κελὴν : ἡ γούρνα τοῦ λουτροῦ - τῆς βρύσης - τοῦ πλυσταρίου· πρβλ. γρώνη· || εἶδ. ἡ μονόλιθος τῶν ἐλαιοτριβείων σκάφη, ἐν ᾧ κύνετα τὸ ἐκπιεζόμενον ἔλαιον.
γουνάντερα [τό] δημ. ἔντερα χοίρου, γουρούνοῦ.
γουνάρης [ό] δημ. ὁ χοιροδοσκόκος.
γουνάρις [ό] δημ. κ. -ουνας ὁ γουνάρης βλλ.
γουνουπέτι [τό] κ. γουρουνπέτι δημ. τὸ δέρμα τοῦ χοίρου : Καρκ.Ζητιάν.7 τὰ πόδια . . ποδόμενα μ' ἐνα κομμάτι γουρουνπέτι· 2) μτφ. ὁ ἀναίδης, ὁ εἰς προσβολὰς ἀναίθητος : γουρουνπέτι, ποῦ δὲν τὸνε νοιάζει τὸ σκυλόδρισμα.
γουρνοπέδορος-η-ο δημ. μτφ. ὁ δυσαισθητός, ἀπαίστος, γουρσοῦλης βλλ. : Ποπαδ.Χριστ.Τεμ.34 σιμὰ εἰς ἄλα τ' ἄλλα, ὁ κόσμος τὴν εἶχε δ.ἀ « γουρσοῦζα », διὰ τὸ γουρνοπέδερην·.
γουρνοπούλο [τό] δημ. κ. γουρουνπούλο βλλ.
γουνουτάμαρο [τό] δημ. κ. γουρουντάμαρο βλλ.
γουνουτρίχα [ή] δημ. κ. γουρουντρίχα βλλ.
γουνουτάραχο [τό] δημ. κ. γουρουντάραχο βλλ.
γουνουχαρά [ή] δημ. ἐορτὴ ἀγροικῆ καθ' ἣν σφάζουν τοὺς χοίρους, χοιροσφαγία, ὄε. κ. οἱ ἀπόκριμα, διότι καθ' αὐτὰς σφάζονται χοῖροι.
γουνουτῆς-ή-ό δημ. ὁ κοίλος, κωλοτός, βραθυλωτός, ποῦ εἶναι αἰα γούρνα βλλ., πρβλ. κ. γούρνος.
γούρος [ό] εἶδος πλακοῦντος : Σόλ.33,3 τρώγουσιν οἱ μὲν τρία . . οἱ δὲ συμμεγγιμένους γούρους φακίας|.·
γουρούνα [ή] δημ. κ. γρούνα ἢ θάλεια τοῦ χοίρου, ἡ γρομφὰς, γρυνός, ὁ σκρόφος· 2) μτφ. ὑβριστικὸς ἐπὶ ἀτασθαλίου ἢ λαϊκάρου γυναικός· 3) παιδιὰ, καθ' ἣν καταβάλλεται προσοδῶσα εἰσαγωγὴς τεταχίου ἔλαιου ἢ α. σφαιρικό ἀντικείμενον, γουρούνοια καλουμένον, ἐντὸς λάδικου κειμένου εἰς τὸ κέντρον κύκλου· 4) ἀγκυλὴ ἢται περίσπωμα συγκρατοῦν τὴν κεφαλὴν πλοίου πρὸς τὸν ἰστόν· 4. τρόσια.
γουρυνάνθηρος [ό] δημ. ἀνθρώπων ὀμοιάζων πρὸς χοῖρον ἰδίως κατὰ τὴν παχυσκαρκίαν, τὴν λαμυρηγίαν ἢ τὴν ρυπαρότητα· || κ. μτφ. ὁ ἀγροικός, ὁ ἀξέστος, χυδαίος ἀναίδης, χοντρός.
γουρυνάρις [ό] δημ. κ. γουρυν· ὁ χοιροδοσκόκος.
γουρυνισιός-α-α δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς χοῖρον ἢ ὁ ἐκ τούτου προερχόμενος, ὁ θείος, χοίρειος, χοιρινός : γουρυνισιὸς κρέας - τομάρι - γουρυνισιὰ τρίχα, παροιμ. φρ. οὔτε ἡ γουρυνισιὰ τρίχα γίνεται μετάξι, οὔτε τὸ πω χρισιτὴ τὸ παιδί μὲλὶ μετὰξ· || φρ. γουρυνισιὸ ἀσκι | μτφ. ὁ ἀχρηστὸς ἀνθρώπος |, παροιμ. ἀπὸ γουρυνισιῶν | ἡ χροαίσι | ἀσκι κραι εἶνε ἔπινα κὶ ἀν ἔπινα δὲν ἐμίθισα | ἡ παρὰ πιστοπὸν παραχθὴ ἀποκορυπτικὴ ἢ ἀλυπητέρας |· 2) μτφ. ὁ ἀρμόλιος εἰς χοίρους, ὁ ἀξέστος, χυδαίος, ἀναίδης ρυπαρός, βρωμερός : γουρυνισιὸ φέρσιμο, -γουρυνισιὰ μούρη.
γυρούνη [τό] δημ. κ. γρούνη ὁ ὄς, ὁ χοῖρος : ἀρσενικό - βηλυκό γουρούνη, παροιμ. φρ. γου

ρούνη στο σαικί (ἀγοράζω) λαμβάνω ανεξετάστως, π. π. μου δίδουν, παροιμ. όλα τὰ γουρούνη έχουν μία μήτη (πάντες οι ποταποί έχουν τα αυτά ελαττώματα), φη. σαπουνίζοντας γουρούνη χάνεις κόπο και σπουδή 2) μτφ. ὁ ἀξέστος, ἀνάγλυος, ἀναίσθητος, ἀναίδης, χυδαίος, ἀκόλαστος, ρυπαρός, ἀνθρώπος : φρ. τρέχει σὰ γουρούνη (ἀπλήστως, ἀναίδως), φη. κοιμάται σὰ γουρούνη (ὑπερμέτρως) 3) ἐν χρ. κ. ὡς ὕβρις : Σόλων, ἰατρονομία τὴν γούστα ἐσθ, γουρούνη; **γουρούνη** (ή) δημ. - τρόπος ἀρμούων εἰς χοίρου, ἰδίως λαίμαργα ἢ χυδαίους ἢ ἀναίδητα. **γουρούνη** δημ. οἰνεῖ γούζω, ἔ. γουρλίζω βλ.λ. 2) ἔχω χοίρου ἀγροικίαν. **γουρούνασθος** (ὶ) δημ. τὸ ζῶον τράχος ὁ γουρούνης πρὸλ. σκυλόασθος. **γουρούνασθός** (ὶ) δημ. ὁ βόσκων χοίρους, χοιροβοσκός, ἔ. γουράνης βλ.λ. **γουρούνοειδής** -οῦδ-ές νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς χοίρου κατὰ τὴν μορφήν 1) ὁ χυδαίος : γουρούνοειδής συμπεριφορά 1) ἐπὶ πρσ., ὁ χυδαίος τοῦς τρόπους, γουρούνοειδής. **γουρούνομαθημικός**-η-α δημ. ὁ ἔχων ἔξει ἀρμούσας εἰς χοίρου, ὁ κακῆς ἀνατροφῆς, ὁ ἀξέστος, ἀνάσθολος, χυδαίος, ρυπαρός. **γουρούνομαλλο** (τὸ) δημ. αἱ τρίχες τοῦ χοίρου, πρὸλ. γουρούνητρα. **γουρούνομάντρι** (τὸ) δημ. ὁ στάβλος, ὅπου διατῶνται οἱ χοίροι, τὸ χοιροτροφεῖον. **γουρούνομυρο** (τὸ) δημ. τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου 2) μτφ. ὕβριστικός ὁ γουρούνοειδής βλ.λ. **γουρούνομήτης**-α δημ. κ. γουρούνομήτης ὁ ἔχων τὴν ρίνα σιμῆ, ὥστε νὰ προβάλλονται οἱ ῥινοίτιες διηρηθ. ρύγχους χοίρου 1) ὁ δυσαιδέης, ἀσχημὸς 2) ὕβριστικὸν κατ'ἐξόντοπος προσωνυμία. **γουρούνοπέτσι** (τὸ) δημ. κ. γουρούνοπέτσι βλ.λ. **γουρούνοπούλα** (ή) δημ. κ. γουρούνοπούλα μικρά ὄς, μικρά γρανάκι, μικρὴ γουρούνα. **γουρούνοπούλο** (τὸ) δημ. κ. γουρούνοπούλο τὸ χοιρίδιον, ὁ δέλεφος. **γουρούνοτόμαρο** (τὸ) δημ. κ. γουρούνοτόμαρο τὸ δέρμα χοίρου, ἔ. γουρούνοτέτσι βλ.λ. 2) μτφ. ὁ ἀναίσθητος, χυδαίος, βρωμερός, ἀνθρώπος. **γουρούνοτρίχα** (ή) δημ. κ. γουρούνοτρίχα ἡ θριξὲ τοῦ ὄσ, ἡ τρίχα τοῦ χοίρου, πρὸλ. ὕστριξ; βούρτσα ἀπὸ γουρούνοτρίχα 1) εἶδ. αἱ ἀπὸ τῆς τρίχης τοῦ χοίρου ἀποκοπόμενα τρίχες ἐν χρ. ἀντὶ βελόνων εἰς τὴν ραφήν τῶν ὑποδημάτων. **γουρούνοτρίχος**-η-ο δημ. ὁ ἔχων τρίχα χοίρου. **γουρούνοτάρουχο** (τὸ) δημ. κ. γουρούνοτάρουχο βλ.λ. σενδάλιον (ταραούχι) ἐκ δέρματος χοίρου 2) σενεκίδ. ἐπὶ πρσ., ὁ φορέων τοιαύτην ὑπόδεσιν, ὄθ. μτφ. ὁ ἀξέστος, ὁ ἀγροίκος. **γουρούνοχόρτι** (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κυκλάμινον βλ.λ. τὸ ἑλληνικόν. **γουρούνοφαρα** (τὸ) δημ. ὁ ἰχθύς κεντρίνος βλ.λ. ὁ ἀλωπέκιος. **γουρούσης**-α-ικο δημ. κ. γουρούσης ἐπὶ πρσ. ὁ φέρων κακὴν τύχην (γουρούσηζία), ὁ φορέας κακοῦ ἢ δυστυχίως, ὁ δυσαιδέων, ἀπαίστος ἀντὶθ. γουρλῆς 1) ὁ διὰ τὸν κλισυμνηρισμὸν αὐτὸ ἐπιφέρων κακὴν τύχην, ὄθ. γεν. ὁ κλισυμῶδης, κλισυφῆρης : ὄλο κλαίει τὸ γουρούσηςκο 2) ὁ ὄβλιος, ἀπρόκοπος, κακομοίρης, χαλεπῆτος βλ.λ. 3) ὁ δύστροπος, ὁ κακός. **γουρούσηζία** (ή) δημ. κ. γουρούσηζία κακὸς οἰωνός, κακὴ τύχη, γκίνας : πρόσκει μὴ χύσας τὸ λάδι γιατί εἶναι γουρούσηζία 2) ἀβυσθίτης, κακομοίριας 3) δυστροπία, κακία. **γουρούσηςκος**-η-ο δημ. κ. γουρούσης ὁ ἐπιφέρων κακὴν τύχην, δυσαιδέων, κακότυχος, ἀντὶθ. γουρλῆδικος : γουρούσηςκο σπῆτι, - γουρούσηςκος χρόνος

γούστα (ή) δημ.κ. γκούστα ὁ πρόλοβος τῶν πτηνῶν. **γούστα** (ή) νεώτ. κ. δημ. ἔγχρορον ὄργανον τῶν Ἑβραίων χυρικών. **γουσταράος** (ὶ) νεώτ. κ. δημ. πλυσθιδιος ὄργανοποιτικῆς ἐν Σερβίᾳ, ἀπαγγέλλων ἢ ὄδων μὲ ὑπόκρουσιν γούστας βλ.λ. ποιήματα λαϊκὰ αὐτοσχέδιου κατασκευῆς. **γουστῆ** (τὸ) νεώτ.κ.δημ. λαϊκὸν σλαβικὸν ὄργανον. **γουσταβόρος** (ὶ) δημ. (ἰταλ.) ὁ δοκιμαστής ποτῶν, οἶον οἶνου, κονιάκ κττ., ὁ ἐλεγκτὴς διὰ τῆς γεύσεως καὶ καθαριότητος τὴν ποιότητα τοῦτων. **γουσταρίσμα** (τὸ) δημ. (ἰταλ.) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γουσταρῶ βλ.λ. **γουσταρῶ** δημ. (ἰταλ.) σπαν. κ. γουσταρῶν, ἄορ. (ἔ)γούσταρα κ. (ἔ)γουσταρίσμα ὀρέγομαι ἐδεσματοῦς τινος ἢ ποτοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ γευθῶ, νοστιμίζομαι : γουσταρίσμα λίγο καρπούζι - μιά μίσηρα 2) μτφ. θεωρῶ, εὐρίσκω τινά ἢ τὰ ἀρέτων μου, εὐχάριστον, μοῦ εἶναι τὸν ἀρεσκείας μου : δὲν τὸν γουσταρῶ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου 1) ἰδίως τριτοπροσώπου μετὰ γεν. πρσ. ἄντων, οἶον μοῦ γουσταρῶ ἀρεσκείας μου, μοῦ ἀρέσει, εἶναι τῆς ὀρέξεώς μου, τῆς προτιμήσεώς μου, τοῦ γούστου μου, εὐρίσκω ἔξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν ἢ προτίησιν εἰς τι : βάρν. Ἄπολ. Σωκρ.2,2) κα ὄπισος ἀπὸ σὰς τοῦ γουσταρῶ δὲ μισορὴ νὰ γράψω ποιήματα, - ποτὲ δὲ μοῦ γουσταρῶ τὸ τέτιο γλάντι, φρ. ἔτσι μοῦ γουσταρῶ (αὐτῶ θέλω, ἀπὴ εἶναι ἡ ἰδιότης μου, τὸ γούστο μου, ἡ θέλησίς μου) 3) ἀντὶ. ἀπολαύω, διασκεδάζω, τέρπομαι : πάμε νὰ γουσταρῶμεν στὴν παραλὸν 4) εἶδ. δοκιμάζω διὰ τῆς γεύσεως τὴν ποιότητα οἰνοπνευματώδους ποτῶν, ἰδίως δὲ τοῦ οἴνου. **γουστῆρα** (ή) δημ. εἶδος σαύρας, ἔ. γουστέρητας, σαμυμίδι : Ζερβ. Τροχ.ΚΚ 69,14 καὶ γλιστηρὸν σὰ σκατάδια σὰ γουστῆρα. **γουστηρίτσα** (ή) δημ. σαύρα, ἰδίως μικρὰ σαύρα : Καρκ.Λ Πλώρ.40 περιέγραψε τὴν καλὴν γενημ γουστηρίτσα .. γιὰ νὰ σβῆσαι τὴ φωτιά. **γούστα** (τὸ) δημ. (ἰταλ.) ἐπὶ ἐδεσματοῦ ἢ ποτῶν, εὐάρετος, νόστιμος γεύσις, νοστιμάδα : τὰ βλίτα δὲν ἔχουν κανένα γούστο 2) μτφ. ἡ καλαισθησία, ἡ φιλοκαλία, ἡ χάρις : Ψυχ.Ταξ.228 τὰ σπῆτια τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὠραία. Μὰ πολὺ γούστο τὰ κάρνουν, - φέρμα - ἐπιπλο καμωμένο μὲ γούστο, - ντύνεται μὲ πολὺ γούστο, - ἔχει γούστο αὐτὸς ὁ τεχνίτης 3) ἀρεσκεία, προτίησις ἰδίως ἐν φρ. οἶον δὲν εἶναι τοῦ γούστου μου, ἢ δὲν τὸ κάνω γούστο (δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας μου, δὲν μοῦ ἀρέσει, δὲν μοῦ γουσταρῶ) 1) φρ. κάνω γούστο αἰσθάνομαι ἀπολαύω ἐξ εὐαρέστου τινός ἢ χαρίεντος, τέρπειν, εὐτραπέλου, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι : ἔλα νὰ κάνω γούστο 1) ἐν ὄμ. σπμ. κ. μετ' ἄρθρου ἐν χρ. ἄντων, τὸ κάνω γούστο αὐτὸ τὸ παιδί 4) ἢ πρόκλησις εὐαρέστου ἢ εὐτραπέλου ἐντυπώσεως, ἢ τέρψις : ἔχει πολὺ γούστο αὐτὸ τὸ μωρό 1) φρ. τὸ ἔκονα ἔτσι γιὰ γούστο ἢ γιὰ ἕνα γούστο (χρ. τὸ ἀπλήρ. τέρψεως, διὰ νὰ διασκεδῶσαι) 1) φρ. ἔχει γούστο νὰ... εἶρω, δὲν ἔτα νόστιμον, ὠρατον, διασκεδαστικόν νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀνευκταίον ἢ παραδόξον : ἔχει γούστο νὰ βρέχῃ αἶριον στὴν ἐκδρομῆ - νὰ μὴν ἐρεθ- νὰ μὴς ζητᾶται καὶ ρεῖτα 3) συνήθ. κατὰ πληθ. θυμικὴ κατάστασις καὶ δὴ εὐάρετος διάθεσις, ὀρέξις, εὐθυμία : μάς χάλασε ὄλο μας τὸ γούστο αὐτὸς ὁ καυγάς 4) ὄμ. πᾶν τὸ ἀρέσκον κατ' ἴδιον εἶς τινα, ἴδια προτίησις, κλίσις, ἰδιότητα, χαρίσιον : βάρν. Ἄπολ. Σωκρ.1,2 πηγῆσαν κόντρα μὲ τῆς συνήθεως τῶν ἄλλων ἀρχόντων καὶ μὲ τὰ γούστα τὰ λαοῦ, - θὰ τὸ χαλάσω τὸ παιδί της, γιατί τοῦ κάνει ὄλο τὰ γούστα του, - ὁ καθένας μὲ τὰ γούστα του

ρειαντολικού και ανατολικού πνεύων άνεμος, ό ύποβορειανατολικός μεσημελιώτης.
γραφέας (ο) ό δημ. « βορειανατολικός άνεμος.
γραφέαςτραμουμένα (η) ό δημ. « μετά ό βορρά και βορειανατολικού πνεύων άνεμος, ό μεσοβορράς.
γραφέουλιε ό δημ. επί της νοτιικής πυξίδος, έχει παρεκτροπήν προς τή δεξιά, προς άνατολάς άντηρ μοιστραλιε.

γραφέουιν (το) κ. νεώτ. κ. δημ., ύποκορ. του γραφέ παραστατικός ήτοι ή μικρό τή δέμας γραία βλλ. ή σκωπτικός ή άσηματος, μηδισμην γραία ή ή ησχεωαρμένης ηλικίας γραία, ή γριαύλα, γριτσα: Έστ. Όδ.140,4 « γραίος όδεν τή γραίσην ύποκοριστικώς και συνηρημέως γράδιον»: Άριστφ.Πλ.536 καί παιδαριών ύπονευτώντων και γραίδιων κολοσυρτών || νεώτ. κ. δημ. μ. σκωπτικός ή ύβριστικός ή ποηρά, ή εύτελής γραία, ή παλιόγρα.
γραίεις άφαιραό τών άφραόδη επίπαγον τού γάλακτος ή ά. ύγραύ, ή αφριζώ, βγάτων τόν άφρό ή τήν τσίπα, τήν κρούστα: ΑΒ88,7 « γραίεν, όταν τή συγαόμενον έν τής χάρτης και ή αφριζών εκέωσαν»: Άριστφ.άφ.446: πρόβ. γραία 31.

γραίει (η) Ιων.κ.ποι. τού γραία: Όδ.Α 438,ΑΠ 6,231.

γραίη (το) δημ. ύγρ. τού γραίει βλλ.

γραίικω όμωλύ τήν Έλληνικήν, ελληνίζώ: Ηρωιδ. Έπιμ.12 2) νεώτ. -ομαι έξελληνίζομαι: Κομμικ.ΝΑ έν λ.: **γραίικισθήσασ** λέξεις.

γραίικώς-ή-όν ό δημ. ό ελληνικός βλλ.: Ψυξ.Ταξ.46 νά θιά... κανένα γραίικώ έλληλα.

γραίικς-ιδος (η) τή θηλ. τού Γραιικός, ή Έλληνίς Στεφ.Βυζ. « Γραιικός γραίικς τή θηλικών».

γραίικστής (ο) νεώτ. ό γραίικόν ή όμωλύ τήν άπλην Έλληνικήν, τή γραίικα, άντηρ. άρχιστής.

γραίικστί έπιρρ. Έλληνιστί, κατά τόν ελληνικό τρόπον Ήρ.239,19.

γραίικτής (ο) μητ. κ. νεώτ. ό Γραιικός, ό Έλληνικός Στεφ.Βυζ. « Γραιικός λέγεται και γραίικτής»: Λυκόφρ.605 γραίικτής πέλιος.

γραίικω -ός πρότον συνθετικόν ή συνθεσιμενών μετά τού Γραιικός ήτοι Έλλην, ολον Γραιικόσφαιρος - Γραιικούαντήν ή Γραιικούάλλω - γραίικμεγιστανικός - Γραιικωρρωμαίοι κττ.

γραίικολογία (η) ό δημ. τή σύνολον τών Έλλήνων, οι Έλληνες, ό Έλληνισμός: Ψυξ.Ταξ.99 δηλ ή γραίικολογία πού σήμερα σπώνεται φηλά τή μότη.

γραίικώς-ή-όν μητ. κ. μον. ό άσημαν ή άναπερμένος ή Ιτιάόων εις γραίαν ή ό εις γραίος άρμόζων: Κλημ. Άλ.Παιδ.3,4 γραίικώι φειθρισμοί, Τζέτζ.Τατ.5,763 γραίικά μυθόδρια

γραίινω Ησ. κ. δημ. πρώτω ρακινίζω Ησ. « γραίινω, όσθεν, γρδεν» 2) δημ. διαλώ, άνοικω διά τών δοκίμων τή πυκνά συνετραμμένα έρια, ήω για ένα εύκολώτερον τή έξασα 3) δημ. άντι ύγραύον, διαθορέω, νοτίξω: Έρωτόκρ.Δ 178 έπιόμενες εις τού νερό, καί τή κορμύ σ' έγράθη.

γραίικκομετον (το) νεώτ. ύδρωμα προς περιβολήν άπόρων γραίικών βλλ.

γραίικολέας Ησ. « ποηράς ή άλεθρίας γραίικς».

γραίικς-αίσα-ον άπρ. (Ιων. γρλιός), έξ ου τή θηλ. γραία, ό γραιικός βλλ. 2) ό πολιτής τής πόλεως Γραιίας: Στεφ.Βυζ. έν λ.

γραίικς (ο) δημ. κ. γρτός ό γραιίος, βορειανατολικός άνεμος, πρόβ. γραίικέσσαντες: Πισαδίαμ. Χριστ.Δ 60 ό γραιίος, ό βορειανατολικός, άδιόκοπος έφύσα, και ήτο φόχος και χειμών.

γραίικσδιον (το) σταφυλί ρικνή, άπέξηραμμένη Σουδ. « γραιισδία, οι παρ' ήμιν έφθαί άμφακες».

γραίικσθαι-όμαι ηρδασκω, παλοιούμαι, είμαι γέρικος ή παλιός: ΑΠ9,261 έν ούτω γραίικσθαι, Όργηεις Φωλύ.55,43 γεγραίικσθαι έχουσαι τούς λαγησούς, Σχολ.Θεοκρ.5,121 τας γεγραίικσθαι και παλαιάς σκίλλας.

γραίικς-ιδος (η) μητ. ή γραίος, γραία βλλ.: Χορίτων 6,1 προσηυστρίας γραίικος.

γραίικσδοβί (ο) συγκ. τού γραίικσδοβί βλλ.

γραίικτία (η) βλ. γραίικθια.

γραίικτιπίας (ο) Ησ. « ό γραίικ έμφερίς».

γραίικαλλάρα (η) νεώτ. βοταν. γένος ροδυμενεϊδών φυτών.

γραίικουλάς (ο) νεώτ. ζωολ. ό φαλακροκόροξ βλλ.

γραίικαλαρία (η) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνων.

γραίικα (το) Έπιρρ. γράμμα βλλ.

γραίικαπτή Ησ. « γραίικαπτεύα » (δ.γρ.-ητά 1).

γραίικαμνίτης (ο) νεώτ. (γαλλ. ά. νικουίτης βλλ.).

γραίικαμνα-ατος (το) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., δωρ.

Έπιρρ. γράμμα κ. γράσσημα, μητ. οίολ. πληθ. γρόππατα (γρφωψ) τή άποτέλεσμα τού γράφω, ό π είναι γεγραμμένον, κεχαραγμένον || έν τώ πληθ. οι γραίικαί ζωγραφημένοι, εικόνας: Έύρρ. Ίων 1146 ένην δ' ύφανται γράμμασιν τοιαύδ' ύφαί, Θεοκρ.15,81 ποιοί ζωογράφοι τάκρίθειε γράμματ' έγραφαν»: 2) κ. μον. τή Ιηγογράφημα, ή διά γραμμών ή κ. χρωματών παράστασι σήματος ή μορφής, εικόνας, ζωγραφία: Πλάτ.Πολ.472 D άγαθόν ζωγράφον είναι, ός άν.. πάντα εις τού γράμμα Ικανώς άποδοός όμ. κ. κατά πληθ.: Ηρώδ. 4,73 'Απέλλης γράμματα, ΑΠ 6,352 έξ άταλάων χειρών τάδε γράμματα, Προκόπ. Έκφρ.15 Β' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. έν καθ' έκαστον όψη του άλφασθήτου, θηλικωνόν Ιδίωυ φθόγγου άποδιδομέυον όπό τής άνθρωπίνης λαλώς είτε αύτοτελώς είτε συναπτάς μετ' άλλου γραμματος ήτοι φθόγγου, τουτέστι έν έκαστον στοιχείον τού άλφασθήτου: Ηρ.1,139 τή άνοήματά σφ.. τελευτούσιν πάντα έξ τούτ' γράμμα, - γραίικόν τού γράμμα Δ' όμ. κ. κατά πληθ.: Ηρ.4,87 στήλας έσπασε.. άνταμών γράμματα έξ μέ τήν Άσσορία, έξ δέ τήν Έλληνικά, Αισχ.Πρ.460 γραμμάτων τε συνθέσεις, Έρωτόκρ.Β 362 καί με τή αίμα γράμματα κ. άμ με τή μελάνη, Σολωμ.Διάλ.251 όσο για τή γράμματα κάθε άλφαθηραίο έχου τήν Ιδια εύγένεια, -τά γράμματα τής Έλλην. γλώσσης είναι είκοσι τέσσαρα, -γράμματα κεφαλαία- μικρά- κολλιγραφικά - γωτθικά» ό δημ. κορώνα ή γράμματα ως φρ. τυχηρό παίγνιου δι' αναριθμομένην μεταλλικήν νομισματων, δηλοσασα τας δύο όψεις τούτου, όθ. κ. μητ. επί ριφοκνήδιον: έπαξε τή κεφαλή του - τήν περιούσια του κορώνα ή γράμματα» 4) κ. νεώτ. κ. δημ. κατά πληθ. τή σύνολον τών γραμμάτων τού άλφασθήτου ως γραπτός διά τής συνθέσεως αύτων σηματομών λέξεις και συνδυασμών λέξεων, ήτοι νομισματον, ή ά. λεγ. γραφή: Ηρ.5,58 έπιγαύων διδασκάλια έξ τούς Έλληνας και διη και γράμματα οκεί έόντα πρην Έλλησι, άναφερέται ότι ό Κάδμος εισήγαγε τή γράμματα εις τήν Έλλάδα» εί νεώτ. κ. δημ. φρ. κατά γράμμα σινειν άνευ μεταβολής ή παραλειφέως ουδ' ενός γράμματου, ήτοι κατά λέξιν, κυριολεκτικώς (έπί μεταφράσεως ή έρμηνείας ολον κειμένου ή νόμου), πιστάς, αύτολεξει (έπί μεταδόσεως άγγελίας, διαταγής κτ.ι, έπακριβώς (έπί εκτέλεσεως έντολής): τή ποιήματα δέν μεταφράζονται κατά γράμμα, - άνεκωμοσασ τας άξιόσεεις σου κατά γράμμα, - μήν τή παίρνω όσα σου ειπε κατά γράμμα, - θα συμμορφωώ με τας όδηγίας σου κατά γράμμα» 5) ή άνώμοσις: Πλάτ.Πρωτ.325 Β' καί έπειδών αύ γράμματα μάθωσι, Δημ.315 έδιδασκες γράμματα, έγω δ' έφοίτων, Άριστλ.Πολιτ.1337 β,24 γράμματα και γυμναστικόν, Έπιρρ. γράμματα μη ειδέναι, - διάδασαι του του, γιατί δέν έξρει γράμματα» || πάμ. κ. ή γραφή: Πάπ. τέχνη ήμών γράμματα ιτό γράφειν, επί γραφέως: 6) ό διά τών γραμμάτων παριστανόμενος φθόγγος, ό έναριθρος ή-

χος, τὸ φωνητικὸν στοιχεῖον: Πλάτ.Φιλ.18 C τρέφον δὲ εἶδος γραμμάτων διατεταστος ἐν τὸν λεγόμενα ἄρμονα ἤμιν, Ἀριστλ.Πρ.895 α, 12 τὰ γράμματα πάθη ἐστὶ τῆς φωνῆς ἢ παρὰ γράμμα τὸ ἄλλογ' ἐνὸς φθόγου: Ἀριστλ.ΗΜ 1185 β, 39 παρὰ γράμμα λέγονται. σκεπτικὴ (ἐτυμολογικὴ), αὐτ.Ρητ.1412 α, 23 τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα [τὰ λογοποιήγια]. 7) ἐπιγραφή: Ἡρ.1,187 ἀνεκάλυψε δὲ ἐξ τὸν τάφου γραμμάτα λέγοντα τάδε, Πλάτ.Φαίδρ.229 Ε ὄνομα φησὶ κατὰ τὸ Δελφικὸν γράμμα γνῶσις ἐμαυτὸν, Πολύδ.4,33,2 ἀνέβησαν στήλην. γράφοντες τὸ γράμμα ταῦτο, ἐπιγράμμι. | παροιμ. | ἐξ πέλαιος. γράμματα γράφω 8) ἐν τῷ πληθ. μουσικὸς φθόγος ἢ ἤχος, νότα τῆς μουσικῆς: ΑΠ11,78 γράμματα τῶν κυριῶν Λύδια καὶ Φρύγια. 9) μαθηματικὸν διάγραμμα: ἐπιγράμμι.Λ.Διοδ.1,8,12 10) στοιχεῖον γεγραμμένον ἐπὶ τὸν κλήρω, οὗς ἔδωκαν οἱ δικασταί: Ἡα. «γράμματα, τὰ ἐν ταῖς δικαστικαῖς φήραις»: Ἀριστλ.Πλ.277 ἐν τῇ σοφῷ νυνὶ λαχόν τὸ γράμμα σου δικάζειν, Ἀριστλ.Αθ.63 δ' ὄδ. ἕκαστον τῶν μερῶν, εἰς ἃ κατετάσσονται οἱ δικασταί: Ἀριστφ.Ἐκκλ.683 ἕως ἀν εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπὲρ χαίρων ἐν ὀπίωφ γράμματι δεινέη' ἢ στρατιωτικὸς καταλόγος: Ἐπιγρ. ἄ κατὰ γράμμα φυλακῆ 11) τόνος, προσφῶδι, προφορᾶ ἘΜ 240,42, Ζώναρ.454 γράμμα δὲ τόνος· 12) μικρὸν βάρος, 1/24 τῆς οὐγγιάς, 20 κόκκοι: Ἀνδρον.η.Γαλ.13,114, Γεωπ.1,13,2 κρόκον βάλλασον γράμματι γ' 13) ἐν τῷ πληθ. σειρὰ γεγραμμένων χαρακτήρων, περικοπὴ: Ἡρ.1,124 κύρων δὲ ἐν αὐτῷ τὸ βιβλίον ἑνεὶον λαθῶν ἐπέλεγε τὰ δὲ γράμματα ἔλεγε τάδε· 14) ὄδ. ἐπιστολή, ἔγγραφος παραγγελία, γραπτὴ ἀνακοίνωσις: Ἡρ.5,14 ἐνθαυτὰ γράφει γράμματα Μεγαδάζω, Σοφ.ἀπ.144 γραμμάτων πτυχῆ, Κισιόφ.Δαν.ἐνὲν.δὸθ.3,22 ζεταίκα καὶ γράμματι, εἰδῆσεις εἰς τοὺς ἐντοπίους ἢ νεώτ. κ. δημ. κ. εἰς ἐν.: γράμμα ἀπλοῦν - αὐστηρῶν - ἀνοικτόν - ἀνώνυμον, - γράφω γράμμα, ὁ τραγ. ζεταίκα γράμμα καὶ γραφῆ ἢ νεώτ. ἐν τῷ πληθ. διαπιστευτήρια γράμματα ἐπιστολὴ ἐπίσημος, δι' ἣς πιστοῦται ὁ διορισμὸς τοῦ φερόντος ταύτην διπλωματικὴ ἀντιπροσώπων· ἀνεκλήτηρια γράμματα ἢ δι' ἣς ἀνακαλεῖται αὐτός: ἢ δημ. φρ. μαζεῖν γράμματα (ἢ ὀνογραφεῖν) γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον ἢ εὐρίσκειται εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του 15) ἔγγραφος παντὸς εἶδους, ἀποδεικτικᾶ: Ἀριστφ.Νεφ.772 τὰ γράμματ' ἐκτέλεσις τῆς ἡμῆς δικῆς, Δημ.950 ἢ τίτλος κυριότητος: Δίων Κ.65,14 16) κατάλογος: Ξεν.ΚΠ.74,12 καὶ διδοῦς τῷ Κάρω τὰ γράμματα εἶπε' ἢ εἰδ. κατάλογος, ἐν φ' ἀναγράφονται τὰ δανεισθέντα ποσά ἢ αἱ πρόσδοσι τοῦ φερολογομένου: Δημ.1201 ἀπολογίζαν πη- ἴσθηται ὅτι ἐν τοῖς γράμμασι τοῖς τραπεζιτικοῖς. ἢ ἔγγραμμῶνος' 17) ἄρθρον συνθήκης: Θουκ.5,29 τοῦτα γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθροῦσθε' ἢ Ἐπιγρ. κ. μον. συμβό- λισιον, συμφωνητικόν: Ἐρωτόκρ.Δ.1628 τὸ κἄνω ὅτι εἶναι στὴ χαρτὶ καὶ λέν τὰ γράμματα μᾶς ἢ ἔγγραφος ὁμολογία χρέους, ὁμολογιον: Κδ Λοκ.16,7 δέξειαι σου τὸ γράμμα καὶ γράφωσ ὀ- γδοκήκοντα' ἢ σημειώσις ἰδιόχειρος: Ἰώσ.Α1 18,6,3 18) ἐν τῷ πληθ. χειρόγραφον, ὄλον βιβλίον, σύγ- γραμμα, γραμματεία ἘΓουδ.129 ἐγράμμα δὲ τὸ σύγγραμμα ὡς ἐν τῇ συνθήκῃ φαμέν, παλλὰ οἶδε γράμματα: Πλάτ.Παρμ.12 C ἐπιβουβούστας ἀκοῦ- σι τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων, Ξεν.Αη.4,21 κατασθῶν γὰρ Εἰδθυθῆμον τὸν καλὸν γράμμα- τα πολλὰ συνειλεγμένον ποιητῶν τε καὶ σοφισ- τῶν 19) ὁ νόμος τοῦ Μωσῆος, ὁ δεκά- λογος: Κδ Ρωμ.2,27 οὗ τὸν αἶδ γράμματος καὶ περτωθῆσ παραβάτην νόμου' 20) μην., μον.

κ. νεώτ. ἰερὰ γράμματα ἢ ἅγια γραφή: Φιλ.2,574, Κδ Τιμ.2,3,15 καὶ διὰ ἀπὸ βάρους τὰ ἰερὰ γράμ- ματα αἰδῶς, Χρυσόδ. λόγοι ἐν Σδθ.1,205 παιδεύο- μενος. ἔν τε τῶ τῶν ἰερῶν γραμμάτων μῆσος' ἢ Ἐπιγρ. αὐτοκρατορικὰ διατάγματα ἢ ὄμ. Ἐπιγρ. ἱερολυβεϊκὴ γραφή, ἱερολυβεϊκὰ γράμματα 21) νόμοι, κανόνες δικαίου: Πλάτ.Πολιτ.292 Α καὶ μετὰ γραμμάτων καὶ ἀνευ νόμων ἔμψά- νοισσαν γίνεσθαι, Ἀριστλ.Πολιτ.1286 α, 15 φανε- ρὸν τοίνυν ὡς οὐκ ἔστιν ἡ κατὰ γράμματα καὶ νόμος ἀρίστη πολιτεία ἢ οἱ κατὰ γράμμα νόμοι οἱ γραπτοί, ἀντιθ. οἱ κατὰ τὰ ἔθη: Ἀριστλ. Πολιτ.1287 β, 5' ἢ νεώτ. φρ. τὸ γράμμα τοῦ νό- μου ἢ περιωρισμένη κατὰ τὴν κυρίαν ἔθωσαν ἐρμηνεία αὐτοῦ, ἀντιθ. τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἢ μον. γινώσκ. γράμμα νεζῶν «ἢ βασιλικὴ ἔ- λευσις», βασιλικὴ διατάγη ἢ ὄμ. νεώτ. νεκρὸν γράμμα ἐπὶ θεσμοῦ, νόμου, κανόνος περιελθόντος εἰς ἀρχαίτητα' 22) ἡ διὰ τῶν γραμμάτων παι- δευσις μόρφωσις: Πλάτ. Ἀπολ.20 Β οἱ αὐτοὶ ἀπείρους γραμμάτων εἶναι, ὡστε οὐκ εἰδέναι, Πρόδρ.1,66 ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χρυσόδ. καὶ ποῦ τὰ θέλει, - δὲν ἐμψαθ γράμματα, Κάλιστος βα- σιλεμ γ', ἔξερει γράμματα, πῆς μᾶς τὴν ἀλαφρα- τία, Κρυστ.Κολογ.Κλεισι.6,7 τὰ πρώτῳ τὰ γράμ- ματα τὰ μᾶθε στὸν Φαλίδα, - τὸν πῆρα ἀπὸ τὰ γράμματα, γιὰτὶ δὲν εἶχε προκοπὴ, παροιμ. γράμ- ματα κλάμηται [ἢ πρόσηκσις τῆς παιδείας εἶναι ἐπίπονος] ἢ μον. κ. εἰς ἐν.: Ἐρωτόκρ.Α.68 πάθο μεγαλὸν ἴδονε στὸ γράμμα νύχτα μέρα ἢ νεώτ. φρ. ἀνδρωπος τῶν γραμμάτων ἢ ὀξαι- ρετον παιδεύσεως κ. ἰδως ὁ εἰς τὴν συγγραφῆν ἀσχολούμενος] τὰ καλὰ (ἢ ὠραία) γράμματα ἢ ποιήσις, ἢ λογοτεχνία ἢ ἄλληκνικὰ γράμματα ἢ ὄλη πνευματικὴ παραγωγή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων 23) πάρ. γράμμα εἶδ. συνοικία πόλεως. **γραμμαγιγί** (ἡ) νεώτ. γένος ὀρχηστῶν φυτῶν. **γραμμαδενία** (ἡ) νεώτ. γέν. πριμουλαειδῶν φυτῶν. **γραμμαδενιασκαλίθης** (ὁ) μην. σκωπ. ὁ γραμ- μοδιδασκάλος: Ἀθῆν.13,588 Β ὁ Τιμων φησὶ γραμ- μοδιδασκαλίδων [δ. γρ. γραμμο-] ἀναγωγῶνον. **γραμμᾶξ** μον. ποικιλῶς διὰ γραμμῶν, χρωμα- τικῶ, ζωγραφικῶ: Θησ.Στεφ.ἐν λ. **γραμμαθῆα** Ἡα. «δραπέτα» (ἀνάγν. γράμ- μαθ' ἐπιτά). **γραμματινῶ** Ἡα. «γραμματεῦτα» [δ. γρ. -πιτά]. **γράμμαθεν** (τὸ) νεώτ. γένος ποσῶν φυτῶν. **γραμμάρειν** (τὸ) μην. νεώτ. κ. δημ. βάρος τριῶν ὀδῶκων: Ἀετ.7,17 2) νεώτ. κ. δημ. ἄ. γράμμοτὸν τὸ χλιόστυν τοῦ χλιογράμμου. **γραμματαῖος** (ὁ) μην. ὁ γραμματεὺς βλλ'. ἘΓουδ.129,9 ἐγραμματοῖς καὶ οὐ γραμματαῖος. **γραμματαλλαγή** (ἡ) δημ. ἢ ἀλληλογραφία: Καρκδ.Ζητῆσι.10 βρισκεται καθε ἡμέρα σὲ γραμ- ματαλλαγή με τὸν πρῶτονοργῶ. **γραμματεία** (ἡ) μην. κ. νεώτ. τὸ ὄξιωμα τοῦ γραμματέως: Πλούτ.Σύγκρ.Σερτ.Εὐμ.1 Εὐμῆνης δὲ διὰ τὴν γραμματεῖαν καταφρονούμενος ἐπ' ἡγε- μονίαν προήλαθεν' ἢ νεώτ. κυρ. τὸ ὄξιωμα τοῦ γεν. γραμματέως 2) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἡ περιόδοσ, τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ εἰσθαί γραμματεῖς: ἐπὶ τῆς γραμματείας τοῦ τάδε· 3) νεώτ. τὸ γραφ- εῖον τοῦ γραμματέως καὶ διὰ τοῦ γενικοῦ γραμ- ματέως 4) κ. νεώτ. ἡ παιδεία, ἡ μόρφωσις: Πλδ Σοφ.Σερ.44,4 ἠγούμενοι λαοῦ ἐν διαβολοῖσι καὶ συνεῖσι γραμματείας λαοβ' ἢ νεώτ. τὸ σύνολον τῶν γραπτῶν μνημείων ἔθνους τινὸς τῶν ἀντιπρο- σωπευτῶν ἀνωτέρας ἐκδηλώσεως τοῦ πνευματι- κοῦ αὐτοῦ βίου, λογοτεχνία: ἱστορία τῆς ἡλλη- νικῆς γραμματείας' 5) νεώτ. ἐν παλαιστ. ἐποχῇ [ἐπὶ κυβερνήτου κ. Ὀθωνος] τὸ ὑπουργεῖον βλλ. ἢ ἡ γραμματεία τῶν ἐσωτερικῶν - τῶν ἐξωτερικῶν.

γραμματικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γραμματεῖαν (βλ. 4)· γραμματικαὶ καὶ ἔκρευσι.

γραμματεῖον (τὸ) ὄνομα τοῦ γραμματεῖον βλ. ἡ μικρὰ πνακίς· Δημ. 1268 δοκοῦσιν ἐν γραμματεῖοις τὰ ψευδῆ μαρτυρίαν ἀλλήλοισι οἱ κεκοινωνηκότες. Μεκ. 327 γραμματεῖον διδურον 2) κατόλογος φαγητῶν, λίστα· Ἀθην. 2, 49 D ὅτι εἶδος ἦν ἐν τοῖς δαίττοις τῶ ἐσπιατοῦ κατακλιθέντι προδίδουσαι γραμματεῖόν τιν ἐπεριέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων 3) ὄνομα ἴμα, σημείωσις· Ἰουλ. Ἀθην. 27 B 4) π.δ. ὄντι τοῦ γραμματεῖον βλ. 1) Πλούτ. Πρωτ. 5.

γραμματεῖοσιός (ὁ) ἴμα, ὁ κατασκευαζόμενος πνακίς· ἢ τίτλος θεατρικοῦ ἔργου Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Γαλῶνος· Ἀθην. 7, 280 D Ἀπολλοδώρος δ' ὁ Καρυστίος ἐν γραμματεῖοσιό.

γραμματεῖον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐφ' οὗ γράφει τις ἡ πνακίς· Πλάτ. Πρωτ. 326 D οὗτο τὸ γραμματεῖον διδάσκει καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ἀρῆγησιν τῶν γραμμάτων ἢ κ. Ἐπιγρ. πνακίδιον, ἐφ' οὗ γράφονται ὀνόματα κ.ά.· Δημ. 1132 ἔτι τοῖνον κ.άν ἀπὸ τοῦ γραμματεῖου γνοῖη τις, ἐν φ' ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκεν 2) κ. π.ά. ἔγγραφοι, συμβόλαιον, συνθήκη· Λυσ. 32, 7 ταυτικά χρήματα δεῖν ἐκ τούτων τῶν γραμματεῖων κομισσάσαι 3) ἐμπορικὸν βιβλίον, κατάστιχον, βιβλίον λογαριασμῶν, ἢ γραμματίον· Ἀριστ. Περ. 19 ἀπτε, πατ, λήχνον, κ.ά. κερε τὸ γραμματεῖον 4) ληξιαρχικὸν γραμματεῖον ὁ κατόλογος, ἐν φ' ἴσων ἐγγεγραμμένοι πάντες οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ μνηστῶν· Ἰσοτ. 7, 27 ἐγγράφωσι με εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, Δημ. 1306 δ' ἀπὸ αὐτοῦ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖον δημαρχοῦντος Ἀντιφῶν 5) διαθήκη· Ἰσοτ. 6, 29 κειμήλιον δὲ τοῦ γραμματεῖου σχεδὸν δά' ἐτι καὶ τοῦ Καρῶτος τελετυπηκότος 6) ὄνομα ἴμα, σημείωσις· Δημ. 600 ἀνδρα παρεσχῆκτα γραμματεῖον, ἐν φ' τὰ τούτῳ βεβιωμένα ἐνστικ' 7) ἀφισις· Λοκ. Περ. 16 8) π.ά. π.δ. φύλλον πορείας 9) τόπος, κτήριον, ὅπου ἐδιδάσκοντο τὰ γράματα, σχολεῖον· Ἀνώμ. η. Σουδ., Πολυδ. 9, 41 πόλεως δὲ μέρη . . στρατηγεῖα καὶ ἀρχεῖα, γραμματεῖα καὶ διδασκαλεῖα 10) τὸ ὄζωμα τοῦ γραμματεῖος· Πολυδ. 4, 87 B ἐν οἷς τῶν τότε στρατιοποιῶν αὐτὸς μὲν Ἀνακλῆς ἐν τοῖς ἐπιτρόποις ἀπελέλειπτο . . Μεγαλέας δ' ἐπὶ τοῦ γραμματεῖου . . 11) ἴμα, εἶδ. δημόσιον ἐσπιατόριον ἐν Συρίᾳ· Ποσειδων. 18.

γραμματεῖος -εως (ὁ) κ. νεώτ., δημ. γραμματεῖος κ. γραμματικός τίτλος ἀνωτέρων ὑπαλλήλων ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλοῦχοι, ἐν ἔργον ἴτο ἢ ἐν συνεδρίοις ἀνάγωγος νόμων, φημιστῶν καὶ ἄλλων ἐγγράφων ἴμα. κ. γραμματεῖος ὁ ἀναγωγότης, ΒΑ 226, 30 «γραμματεῖος, ὁ ἀναγωγῶσκειν τὴ βουλή καὶ τῶ δήμῳ τὰ προστετογμένα»· Θουκ. 7, 10 ὁ δὲ γραμματεῖος τῆς πόλεως παρεβλῶν ἀγγέτω τοῖς Ἀθηναῖοις, Πάπ. γραμματεῖος ἀνδραπόδων, ὄμ. Πάπ. γραμματεῖος τῶν μετρίων, Ἐπιγρ. γραμματεῖος τοῦ δήμου ἢ νεώτ. ὅς τις ἐπιπλάλλου διεξέφθονος τὴν γραφικὴν ὑπηρεσίαν ἢ ὄμ. νεώτ. τίτλος ὑπαλλήλου τῶν πολιτικῶν ὑπουργείων καὶ ἄλλων δημοσίων ὑπηρεσιῶν· γενικός γραμματεῖος, γραμματεῖος πρώτης τάξεως - δευτέρας - γραμματεῖος τῆς βουλῆς - τοῦ Παναθηναίου 2) κατώτερος τοῦ γραμματεῖος τῆς πόλεως καὶ τοῦ τῆς πρωταρχοῦ ὑπαλλήλου, τέλειος γράμματεῖος ἐν συνεδρίοις, ὁ γραφίας· Δημ. 269 περιττοίμα ἐν γορδ, ὄλεαρος γραμματεῖος 3) τὸ βηλ. ἡ γραμματεῖος ὁ ἀστέριος· Ἀριστ. Περ. 432 τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματεῖος συγγραφῶσαι 3) ὁ ἐνομηματικός· Πλάτ. Φιλ. 39 A ψευδῆ δ' ἐταν ὁ

ταυτοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεῖος γράφῃ 4) ὁ μαθητὴς ὁ σπουδαστὴς· Λιολ. ἀρ. 358 γραμματεῖος σαφῆς 5) ἐπὶ ἀλυπτοῖν ταρχεῖων εἶδ. ὁ χαρῶσων τὰ πτώματα· Διόδ. Σ. 191 καὶ πρώτος μὲν ὁ γραμματεῖος λεγόμενος, τεβέντος χαροῖ τοῦ σώματος, ἐπὶ τὴν λήγονα περιγράφει τὴν εὐνοῦνον ὅσον δεῖ τερεῖν 6) ἐβραῖος ἐρμηνευτὴς κ. διδάσκαλος τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, ἢ νομικός νομοδιδάσκαλος, ἱερογραμματεῖος· ΚΑ Ματθ. 7, 29 ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοῦς ὡς ἔξουσιαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖοι 7) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν γυνοκρανιδῶν.

γραμματεῖα ἴμα. «γραμματεῖα 2. γραμματεῖος κ. νεώτ. εἰμαι γραμματεῖος βλ. 1, ἐκὼ τὸ ὄζωμα τοῦ γραμματεῖος· Θουκ. 4, 118 Ἀκαμαντὶς ἐπυρτάνεω, Φαίνηπος ἐγραμμάτεω ἢ Ἐπιγρ. κ. μ. δοτ. ἢ ὄμ. κ. μ. γεν. ἢ Ἐπιγρ. γραμματεῖος τοῦ συνεδρίου 2) νεώτ. κ. ἐκτελῶ χρεῖη γραμματεῖος· κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐγραμμάτεω ὁ ἀντιπρόεδρος.

γραμματῆ Ἐπιγρ. ὄντι γραμματεῖα βλ. γραμματῆ Ἐπιγρ. ὄντι γραμματεῖ.

γραμματῆφορος (ὁ) κ. μ.ν. ὁ φέρων γράμματα, ὁ γραμματοκομιστής· Πλούτ. Γαλλ. 8 ἐπιταχύνουσι τὰς προνομῆς τῶν γραμματῆφορων.

γραμματίας (ὁ) πολυτίμος ἴθος, ὡς ὁ σμάργος· Πλάτ. 37, 118.

γραμματίος (τὸς) ἴμα. «περισπασμένοι, περιεστημένοι».

γραμματίδω Ἐπιγρ. γραμματίδω βλ. 2, εἰμαι γραμματεῖος, γραμματεῖος Ἐπιγρ. γραμματίδωνος Καρφησίδω.

γραμματεῖον (τὸ) ὄνομα τοῦ γραμματεῖον βλ. μικρὰ ἐπιστολή· Θεοφ. Χαρ. 6, 8 ἔχων ἔχιν ἐν τῷ προκλήφῳ καὶ ὀρθοῦσας γραμματεῖων ἐν ταῖς χερσίν 2) γραμματεῖον βλ. 1).

γραμματεῖοσιός ὄν κ. γραμματεῖοσιός βλ. γραμματῆζόμενος ἡ-ο δημ. ὁ γινώσκων γράμμα, ὁ ἐγγράμματος, ὁ γραμματισμένος, ὁ μορφωμένος· Δραγ. Ὅσοι ζωντ. 151 ἔτσι καὶ οἱ γραμματῆζόμενοι εἶδαν πῶς ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνομικός εἶχε πέρασι στὴν Σάρδιον ἢ σκαπτ. ὁ νομικὸν ἑαυτὸν ἐγγράμματον, σοφόν, ὄλλα μὴ πράγματων.

γραμματίς ἴμα κ. δημ. διδάσκων γράμματα, συλλαβισμῶν· Ἡρόδ. 3, 24 ἢ παθ. μόνον ἐν μτχ.

γεγραμματισμένος δημ. γραμματισμένος βλ. εκπαιδευμένος, μορφωμένος ἴμα. κ. ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος· Πάπ. Ἰκανός καὶ πιστός καὶ γεγραμματισμένος 2) Ἐπιγρ. εἰμαι γραμματεῖος, γραμματεῖος Ἐπιγρ. γραμματίδω συνεδρείος.

γραμματικός (τὸ) ἴμα, μ.ν., νεώτ. κ. δημ. τὰ τῆς γραμματικῆς, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν γραμματικὴν βλ. γνωρίζε καλά γραμματικά ἢ μελέται ἀναφερόμεναι εἰς τὴν γραμματικὴν 2) κ. μ.ν. τὰ κατὰ γράμματα βλ. ἡ ἐγκύκλιος μόρφωσις· Στράβ. 3, 157 ἀνήρ ἐν τῷ Τροδωπτανίᾳ παιδεύσας τὰ γραμματικά, Πρόδρ. 1, 81 ἐμαθα τὰ γραμματικά, πλὴν μετὰ κόπου πόσου 1

γραμματικά ἐπιγρ. δημ. γραμματικός.

γραμματικῶσα ἴμα κ. μ.ν. ὁ παθ. εἰμαι γραμματικός, διδάσκων, διδάσκω τὰ γράμματα, ἢ γραμματικός· ΑΠ 9, 169 μῆτις Ἀχιλλῶος καὶ ἐμοὶ πρόφρασι γενετήσιαν ὀλομένης πενήνης γραμματικῆς ἰασμένης, ἔσσι. Ὀδ. 1805, 9 πόνουσι τοῖς γραμματικῶσμοις ἔξυρῆμασι.

γραμματικῆ (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. (μετὰ ἢ ἀνευ τῆς λ. τέχνη ἢ ἐπιστήμη) ἡ τέχνη τῶν γραμμάτων, ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν ἀσχολούμενη ἐπιστήμη· Πλάτ. Κρατ. 431 Ε ὅτι τὸ γλῶσσο καὶ τὰ βήτα καὶ ἕκαστον τῶν στοιχείων, τοῖς ὀνόμασι ἀποδιδόμεν τῷ γραμματικῷ τέχνῃ ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐξακριβῶνουσα καὶ συστηματοποιούσα τὰ γλῶσσ

σικά, ήτοι τούς φθόγγους, τὸ ἔτυμον, τὸ τυπικὸν καὶ τὴν ἀνταξίαν τῶν λέξεων γλώσσης ἰσὺς ἐν ὀρισμένῃ χρονικῇ περιόδῳ. 2) ἡ μόθσις, ἡ πολυμίασις, ἡ παιδεία: Ἐρωτοσθ. Σχολ. Διον. Γ 160 Η, Φιλων. I, 502. 3) ὁ ἀφώδητος, οἱ γραπτοὶ χαρακτήρες: Στράβ. Β 3, 6 καὶ οἱ ἄλλοι δ' ἴδιον χρόνῳ γραμματικῷ, οὐ μίᾳ δ' ἰδέᾳ, Πλούτ. Ἀριστ. I τὰ γράμματα τῆς μετ' Ἐυκλείδην γραμματικῆς. 4) τὸ θηλ. τοῦ γραμματικῶς βλ. 5), ἡ ἀσχολούμενη εἰς κριτικὴν τῶν κειμένων: Ἀθην. II, 4 D Ἀγαλλίς ἡ Κερκυραία γραμματικὴ Ναυσικά ἀντίβησαν. 5) Ἐπιγρ. ἡ ἑρὰ γραμματικὴ ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ. 6) ὄν. Επιγρ. τὸ θηλ. τοῦ γραμματικῶς βλ. 5), ἡ γραμματοδιδασκαλία.

γραμματοδιδάσκαλος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διδάσκαλος τῆς γραμματικῆς.

γραμματικομαστιγίτης (ὁ) μγν. ἡ μαστίγ των γραμματικῶν ἢ τῆς γραμματικῆς βλ. 1), ὁ δώκτης των γραμματικῶν βλ. λ.: Αἰσάν. Εἰδ. βλ. 14.

γραμματικός-ἡ-ὄν (κ) νεώτ. κ. δημ., συγκρ. γραμματικώτερος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ γράμματα ἢ τὴν γραμματικὴν: γραμματικαὶ γνώσεις, - γραμματικὰ λάθη. 2) κμων. ὁ γνῶσκων γράμματα, ὁ ὀρθῶς ἀναγιγνώσκων κ. γράφων, ὁ γραμματισμένος. Ἡσ. «γραμματικός, ὁ παιδευμένος»: Πλάτ. Θεαιτ. 207 B οἰομένους δὲ γραμματικῶς εἶναι καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς, Πρόδρ. I, 82 ἀφοῦ δὲ τάχα γέγονα γραμματικῶς τεχνίτης. 3) γραμματικὸν ἔκπωμα ποτήριον φέρον τὸν ἀφώδητον ἢ ἐπιγραφὴν Ἀθην. II, 466 D ἐγγραμμικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεκοσμημένα»: Λουκ. Λεζ. 7. 4) γραμματικὰ ἀνάγκα: Ἐσα. ἀνθγν. ἀντὶ γραμματικῶν: Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 2, 46. 5) ὡς οὐσα, ὁ διδάσκαλος των πρώτων στοιχείων, ὁ γραμματοδιδάσκαλος: Πλούτ. Ηθ. 59 P ἢ γραμματικῶς ἐπιληθῆτων παιδὶ περὶ βέλτου τοῦ γραφέου. 6) τὸ θηλ. γραμματικὴ βλ. 1). 6) ὁ ἀσχολούμενος εἰς γραμματικὰ κείμενα, ὁ κριτικῶς, ὁ ἐρμηνευτῆς: Πολύβ. 32, 2, 5, Δίων Χρυσ. 53, Ἀρίστωτος καὶ Κράτης καὶ ἔτεροι πλείους των ὀπτερον γραμματικῶν καλουμένων, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1, 6, 79 Ἀπολόδωρος δὲ ὁ Κυπρίος πρώτος τοῦ κριτικῶ ἐπισηγήσαστα ταῦνομα καὶ γραμματικῶς προσηγορεύθη, - οἱ γραμματικοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας. 7) τὸ θηλ. ὡς οὐσα, γραμματικὴ βλ. 5). 7) ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν κριτικὴν των κειμένων: Διον. Ἀλ. Θουκ. 51 γραμματικὴ ἐξήγησις, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1, 364 ἔτι οὗ δὲ τὸν Ἐρωτοσθένη τὸν Κυρναῖον φασί, ἐπειδὴ ἐξέδωκεν οὕτως βιβλία δὴα γραμματικὰ ἐπιγράψας, ὠνομάσθη δὲ γραμματικῶς. 8) δημ. ὁ γραμματεὺς βλ. λ.: Πόλιμ. Ἀσολ. Ζ' Ἐκατὸ Φωνῆς 52, 1 γραμματικὴ μὲ τὸ χαρτὶ καὶ μὲ τὸ καλαμάρι. 9) πάλ. τὸ οὖδ, γραμματικὸν ὡς οὐσα, μὲ ἀσθὸς πληθυνόμενος εἰς τούς γραμματικούς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. 10) τὸ οὖδ, πληθ. γραμματικὰ βλ. λ.

γραμματικοσυνθέτης (ὁ) νεώτ. ὁ συνθέτης, ὁ συντάκτης γραμματικῶν.

γραμματικότης-πτος (ἡ) μων. ἡ παιδεία, ἡ μόρφωσις, ὀβ. κ. ὡς προσηγορία τοῦ ἔχοντος ἐξαιρετὸν μόρφωσιν πρβλ. λογ. ὄντος: Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάβ. 3, 195 τὴν παμφιλότην αὐτῆς λογιστάτα καὶ Κωνσταντικὴν γραμματικότητα προσηγορεύει.

γραμματικός ἐπιγρ. ὡς ὀρμόεις εἰς γραμματικὸν καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς. 2) νεώτ. ἐν ὁσέτοι πρὸς τὴν γραμματικὴν βλ. λ.: γραμματικῶς κελανθασμένοι.

γραμμάτω(ν) (τὸ) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁποκορ τοῦ γράμμα βλ. λ. ἡ μικρὰ ἐπιστολὴ, τὰ γραμμάτα: Λουκ. Μισθ. Συν. 36 ἡ ἀβρα προεκλαύσασ ὠρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμμάτων. 2) συμβόλαιον, σύμβασις, συμφωνία ἄ, γραμματεῖον βλ. λ.:

Πάπ. ἐπιτολίματον - ὀποθημαῖον - ἀγοραῖον γραμμάτων. 3) νεώτ. ἐμπορικὸν ὀρισμένου τύπου ἐγγραφοῦ, δι' οὐ ἀνολογῶνται τῆς τῆν ὀποχρέωσιν νὰ καταβῆλῃ πρὸς τὴν χρηματικὴν τὴν ποσὴν ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ καὶ τόπῳ, συγκ. συναλλαγματικῆ διαφέρει τοῦ γραμματίου τῆς συναλλαγματικῆς διὰ τὸ γρμμ. φανερώσει ὀφειλὴν, ἢ δὲ σὺμ. μεταφορῶν χρίματος, διὰ τοῦτο εἶς μὲν τὸ γραμματίον τὰ πρόσωπα εἶναι δὴα, ἀποδέκτης καὶ κομιστῆς ἢτοι ὀφειλῆς καὶ δανειστής, εἶς δὲ τὴν συναλλαγματικὴν τρία: ἀποδέκτης, ἐκδότης καὶ κομιστῆς ὀμοφότερα μεταδίδόντα δι' ἀποδογραφήσεως καὶ προστατεύοντα δι' εἰδικῶν διατάξεων τοῦ ἔμπορ. Νόμου: Παπαδ. Χριστοῦ, Διηγ. 8 εἶλαβε τὸ παρὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀποσταλῆν γραμματίον, ἔντοκον - ἐμπορικὸν γραμματίον, - γραμματίον πληρωτὸν - εἰσπρακτὸν - τραπέζικον.

γραμματισμένος-η-ο δημ. ὁ ἐγγραμματος ὁ παιδευμένος, ὁ ἀνεπτυγμένος, ὁ μεμορφωμένος ἄ, γραμματισόμενος: Ἐρωτοκρ. I 66 μὰ γρησασ τῶ φρονίμῳ καὶ τῶ γραμματισμένῳ, - οἱ πολλοὶ γραμματισμένοι ἄνθρωποι.

γραμματιστής (ὁ) κ. νεώτ. ὁ γραμματεὺς βλ. λ.: Ηρ. 2, 28 ὁ γραμματιστῆς των ἱρῶν χρημάτων ἢτοι Ἀθηναίος. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διδάσκαλος τῆς στοιχειώδους παιδείσεως, των πρώτων γραμμάτων, ὁ γραμματοδιδάσκαλος 8A 783, 21 εἰ τοὺς γραμματιστῶς ἱερῶν τοὺς διδασκάλους, Ζωναρ. 450 ε γραμματιστῆς, ὁ τὰ πρώτα γράμματα διδάσκων: Σεν. Συμν. 4, 27 εἶτε παρὰ τῶ γραμματιστῆ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀμφότεροι ἐμαστῶτετε τῆ, Δίων 75, 51 Νουμμηριανὸς δὲ τις γραμματιστῆς των τὰ παιδία γραμματῶς διδάσκοντων.

γραμματιστικός-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διδασκαλίαν των πρώτων γραμμάτων ἢτοι τῆς στοιχειώδους παιδείας: Ἐπιγρ. 107 ἱστορικὰ καὶ γραμματιστικὰ. 11) τὸ θηλ. γραμματιστικὴ (ἡ) ἡ στοιχειώδης διδασκαλία: Ἐπιγρ. Λογ. 23, 297 D εἶτε γραμματιστικὴ εἶτε κυμαρφαία.

γραμματιστής (ὁ) νεώτ. ὀρμυκὸν ποικιλία τοῦ ὀρμυκῶ ἀκτιολογίου βλ. λ., ἄ, τρομολήτης.

γραμματιστής (ἡ) μων. ἀκκιπτικὸς τὰ γράμματα, ἡ παιδεία, ἡ μόρφωσις: Πρόδρ. 2, 554 ποῦ μὲ φελόν ἐντὶ ἔμαθα κειμῶσα γραμματιστή.

γραμματοδικοκομιστής μων. ὁ κομιστὴς των γράμματα, ὁ γραμματοκομιστῆς Μιχ. Ψελλ. ἐν Σάβ. 3, 350.

γραμματοδιδανομέτης-ὄν (ὁ) νεώτ. ὁ τὰ γράμματα διανέμων, ὁ διανομέτης, ὁ γραμματοκομιστῆς.

γραμματοδιδασκαλείον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ γραμματεῖον βλ. λ., σχολεῖον των πρώτων στοιχειῶδων γραμμάτων: Πλούτ. Ηθ. 278 B πρώτος ἀνέμψα γραμματοδιδασκαλείον.

γραμματοδιδασκαλία (ἡ) νεώτ. ἡ διδασκαλία των πρώτων, στοιχειῶδων γραμμάτων.

γραμματοδιδασκαλεὶς (ὁ) μγν. ὁ γραμματοδιδάσκαλος βλ. λ.: Ἀθην. 13, 588 B (δ. γρ. γραμματοδιδασκαλεὶς), Διον. Α 10, 2.

γραμματοδιδασκαλικὸς-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν γραμματοδιδάσκαλον βλ. λ., ὁ τοῦ γραμματοδιδασκάλου: γραμματοδιδασκαλικὰ μεταβολαί.

γραμματοδιδάσκαλος (ὁ) μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διδάσκων τὰ στοιχειῶδη γράμματα, ὁ διδάσκαλος των πρώτων γραμμάτων: Πλούτ. Ἀκ. 7 τὴν παιδικὴν ἡλικίαν παραλάβασαν ἐπέστη γραμματοδιδάσκαλῳ καὶ βιβλίον ἔπιπασ Ομηρικόν. 11) κατῶτερος βαθμὸς δημοδιδασκάλου ἀφοπιοτὸν ὑποδιδασκαλείου. 11) μπ. ἡμισθὴς ἀμσθῆς **γραμματοδίφης** (ὁ) νεώτ. ὁ ἀνασθῶν, ὁ ἐρευνῶν τὰ γράμματα, ἢτοι τὰ συγγράμματα, ὁ περὶ φιλολογικῶς ἐρεῖνας ἀσχολούμενος.

γραμματόδιφος (ὁ) νεώτ. ὁ διφῶν μαθησέας.

γραμματοειδής-ους-ές μτρ. κ. νεώτ. ὁ ὁμοίος γράμματι, ὁ ἔχει μορφήν στοιχείου τοῦ ἀλφάβητου : Σχολ. Ἄ. Φ 169 **γραμματοειδής διαφθοίσι** (δ. γρ. γραμμοειδής).

γραμματοειδής ἔπιρρ. νεώτ. ἐν εἶδει γράμματος. **γραμματοειδής-εσσα-εν** ἔπιρρ. ὁ ἐγγεγραμμένος ὁ ἐνεπιγράφος : ἔπιρρ. **γραμματοειδῶσα στήλη**.

γραμματοεισαγωγικός-ῶσις (ὁ) μτρ. ὁ εἰσάγων πᾶσι εἰς τὴν μάθησιν τῶν γραμμάτων, διδάσκαλος (δ. ἔρμ. διοικητής, κυβερνήτης) : Πλάευτ. 1, 15 καὶ κατὰ τὴν αὐτοῦ ἡγήσειαι ἐφ' ὧν μὴ . . . καὶ **γραμματοεισαγωγίης** τοῖς κριταῖς ὧν μὴ.

γραμματοεισαγωγική (ἡ) μτρ. ἡ τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ γραμματοεισαγωγίως βλ.λ. : Ἀνέκδ. Βοσσοσ. 3, 132.

γραμματοεπιθήκη (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔθηκε, ἐνθα ἀποτίθεται αἱ ἐπιστολαί : 2) ἔθηκε ἡ ἐργόχειρον, ἐν ᾧ τοποθετοῦνται μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς φύλαξιν : 3) διηρμήθησαν εἰς χωρίσματα, ἐν οἷς αἱ τυπογραφικαὶ χαρακτῆρες, στοιχειοθετοῦν, κόσσω.

γραμματοεπιθάλκων (τὰ) τὸ ἐπιθάλκων, ἡ ἔθηκε, ἐνθα τίθενται αἱ ἐπιστολαί πρὸ βλ. γραμματοεπιθ. κ. **γραμματοεπιθάλκων** (τὰ) νεώτ. κ. δημ. κιδῶτων ἀνηρτημένων ἐν τῷ ταχυδρομείῳ ἢ εἰς πολυσύχναστον δ. θέσιν τῆς πόλεως, ἴνα ριπῶνται ἐν αὐτῷ αἰ πρὸς ἀποστολὴν πρωριωμένων ἐπιστολαί.

γραμματοκομιστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κομίζων καὶ παραδίδων εἰς τοὺς ἀποδέκτας τὰς πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνόμεναι ἐπιστολαί : || εἶδ. ὁ ταχυδρομικὸς διανομέας, ὁ ποστέρις.

γραμματοκόμιστρο (τὸ) νεώτ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ γραμματοκομιστοῦ : || εἶδ. τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

γραμματόκος-ον μτρ. ἡ τέκωσις τὰ γράμματα, ἡ μίτηρ τῶν γραμμάτων, ὡς μτφ. ἐπιθ. τῆς μελέτης : ΑΠ 663 **γραμματόκος** πλήθυνσι μελέσασσι κυκλολόυδδον (δ. γρ. γραμματοκόμ).

γραμματόκουφος-ον μτρ. ὁ γραμματοκούφων βλ.λ. : Μεθόδ. 416 Β.

γραμματόκουφον-ῶνος (ὁ) ὁ κύψων (τὴν κεφαλὴν) συνεχῶς πρὸ ἐγγράφου ἢ βιβλίου, πού σκίβει, κομπουρίζει ἠμροστὰ πρὸ ἐγγράφου : Δημ 297 ὡ κατάρτατε γραμματοκούφον. Φιλ. 2, 536.

γραμματοκριτής (ὁ) διαστροφῆς τῶν γραμμάτων, ὁ διαστροφῆς ἐρμησιῶν τὰ κείμενα : ΑΠ 11, 140 τοῖς ἀπ' Ἀριστάρχου γραμματοκριταῖσιν.

γραμματολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν γραπτῶν μνησίων ἔθνους πινός, ἡ γραμματεία βλ.λ. || εἶδ. ἡ ἐπιστήμη ἢ ἀντικείμενον αὐτῆς ἔχουσα τὴν ἐρευνᾶν, τὴν μελέτην, τὴν κριτικὴν καὶ συγκριτικὴν ταξινόμησιν καὶ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα χαρακτηρισμῶν τῶν προϊόντων τοῦ ἐπιπέδου ποιητικῆς τῆς καὶ πεζοῦ λόγου ἔθνους πινός : Ἑλληνικὴ Λατινικὴ - Γαλλικὴ - Ἰνδικὴ - Ρωσικὴ - Σκανδιναβικὴ - μεσαιωνικὴ γραμματολογία.

γραμματολογικά ἔπιρρ. δημ. ἀπὸ ἀπόψεως γραμματολογίας, γραμματολογικῶς βλ.λ.

γραμματολογικός-ῆ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραμματολογίαν βλ.λ.

γραμματολογικῶς ἔπιρρ. ἀπὸ ἀπόψεως γραμματολογίας, γραμματολογικῶς βλ.λ. : Ροῦδ. Κριτ. Μελέτ. 78 ἡ τοιαύτῃ ἔκφρασι . . . ἀσθηματικῶν κοινῶν τῶν μὴ συγκαταλέγεται γραμματολογικῶν ἐν τῇ λυρικῇ ποίσει.

γραμματόλογος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας, τῶν γραμμάτων ἀσχολούμενος.

γραμματολογῶ-ῶ νεώτ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς φιλολογίας, τῶν γραμμάτων, εἰς τὴν γραμματολογίαν βλ.λ.

γραμματολόγεια (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τὴν φιλολογίαν μῦθσις, παιδεία.

γραμματόμορφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχει μορφήν γράμματός τινος ἢ γραμμάτων.

γραμματόπληρα (ἡ) νεώτ. ἡ πλῆρα, ὁ δερμάτινος σάκιος τοῦ ταχυδρομικοῦ ἢ τηλεγραφικοῦ διανομῆως, ἐν ᾧ τίθενται τὰ πρὸς διανομὴν γράμματα ἢ τηλεγραφήματα.

γραμματοπίναξ-ἱνακος (ὁ) μτρ. ὁ ζωγράφος πινάκων ἢ γεωγραφικῶν χάρτων, ὁ πινακογράφος : Σχολ. Διδ. Περ. 4 **καταμαθόντες γούν οἱ γραμματοπίνακες** . . . τὴν Εὐρώπην ἐύρωναν.

γραμματόπλεγμα (τὸ) νεώτ. τὸ ἀμπλεγμα τῶν γραμμάτων, δ. γραμματοσμπλεγμα βλ.λ.

γραμματοποικίλιος-ον νεώτ. ὁ διὰ γραμμάτων πεσοικιλμένος.

γραμματοποιῶ-ῶ νεώτ. γλώσσων λαλουμένη καθιστῶ καὶ γραπτῆν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀλφάβητου : ἡ ἀβανικὴ γλώσσα ἐ**γραμματοποιήθη** τὸν 17ον αἰῶνα.

γραμματοσημαῖα νεώτ. ἐπικολλῶ ἐπὶ ἀντικείμενον ἀποστελλομένου διὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ τὸ ἀναγκαῖον γραμματοσήμου βλ.λ.

γραμματοσημαίνεις-ῶσις (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπικόλλησις τοῦ ἀποσιτομένου γραμματοσήμου βλ.λ. ἐπὶ ταχυδρομικῶν ἀντικειμένων.

γραμματοσημιορμία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐμπορία γραμματοσήμων βλ.λ. ἰδίως ἐσπραγισμένων, κυκλοφορησάντων εἰς διαφόρους χώρους καὶ κατὰ διαφόρους χρονικὰς περιόδους.

γραμματοσημιορμος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμπορος γραμματοσήμων βλ.λ. ἰδίως ἐν ἐξένοτε χρήσας καὶ σφράγισας, ἀγοραζομένων ὑπὸ συλλεκτῶν πρὸ βλ. γραμματοσημιορμία.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ μελέτη ἢ φηροῦσα εἰς τὰ γραμματοσημα βλ.λ. καὶ εἰς τὰ ἀπόσις σχετικῶν, ὅσον εἰς ταχυδρομικὰ σφραγίδος, ἐποσημῶματα, κακέτυπα κτ.

γραμματοσημολογικός-ῆ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραμματοσημολογίαν βλ.λ.

γραμματοσημολόγος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀφωρῶν εἰς τὸ γραμματοσημὸν βλ.λ. καὶ τὰ συναφῆ πρὸς αὐτὰ γεγονότα καὶ ζήτηματα.

γραμματοσημολογικός-ους-ές νεώτ. ὁ μετὰ ναῖς ἀσχολούμενος εἰς συλλογὴν γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ μετὰ τῆς συλλογῆς γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν κινήτων ἐνσημῶν ὀρθογωνίων σχημάτων, ἐνίοτε καὶ τριγωνικοῦ ἢ πολυγωνικοῦ, διαφόρων τιμῶν, ὅπερ ἐπικολλῶμενον ἐπὶ τῶν ταχυδρομικῶν ἀποστελλομένων ἀντικειμένων δεικνύει ὅτι ἐπληρώθη τὸ διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν τέλος : Παπαδ. Χριστοῦ. Διηγ. δ' ἐξήγαγε μέγαν φάκελον μὲ πολλὰς καὶ ποικίλας σφραγίδας καὶ γραμματοσημα, - ἐλληνικῶν - γολλιτικῶν - αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὸσημα, ἐν ᾧ παλοῦνται γραμματοσημα βλ.λ., ἰδίως τὰ διὰ συλλεκτῆς γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ μικρὸν κινήτων ἐνσημῶν ὀρθογωνίων σχημάτων, ἐνίοτε καὶ τριγωνικοῦ ἢ πολυγωνικοῦ, διαφόρων τιμῶν, ὅπερ ἐπικολλῶμενον ἐπὶ τῶν ταχυδρομικῶν ἀποστελλομένων ἀντικειμένων δεικνύει ὅτι ἐπληρώθη τὸ διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν τέλος : Παπαδ. Χριστοῦ. Διηγ. δ' ἐξήγαγε μέγαν φάκελον μὲ πολλὰς καὶ ποικίλας σφραγίδας καὶ γραμματοσημα, - ἐλληνικῶν - γολλιτικῶν - αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. κατὰ τὸσημα, ἐν ᾧ παλοῦνται γραμματοσημα βλ.λ., ἰδίως τὰ διὰ συλλεκτῆς γραμματοσήμων.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσημολογία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πωλῶν γραμματοσημα.

γραμματοσυλλέκτης [ὁ] νεώτ., θηλ. -τρια ὁ συλλέγων τὰς ἐπιστολάς ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν κιβωτίων. 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν συλλογὴν γραμματοσημῶν, ἄ. γραμματοσημοσυλλέκτης.

γραμματοσυμπληγματος [ὁ] νεώτ. σύμπελεμα καλλιτεχνικῶν γραμμάτων, κεφαλαιῶν συνήθως, ἀρκετικῶν τοῦ ἐπινοήματος ἢ ἀνομάτος πινος, ἐταιρείας, πολιτείας, ἰδρύματος κττ.

γραμματοσχολεῖν [τὸ] νεώτ. σχολεῖν, ἐνθα διδάσκονται τὰ πρῶτα γράμματα. || κατώτερον δημοτικῶν σχολείων.

γραμματοφόρος -ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ φέρων, μεταφέρων ἐπιστολάς, ὁ κοιμητὴς γραμμάτων, ὁ γραμματοκομιστὴς: Πολυδ.2,61,4 ἐξαπέστειλε... πρὸς τοὺς Μεγαλοπολίτας εἰς τὴν Μεσσηνίην γραμματοφόρους, Πλουτ.Πελοῦ.1 τὴν ἐπιτολὴν προσάχθεις ὁ γραμματοφόρος καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδαός. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐρπετῶν.

γραμματοφορᾶ -εω μτγ. φέρω, κομίζω ἢ παραδίδωμι ἐπιστολάς: Στραβ.5,4,13 ἀντί δὲ στρατείας ἡμεροδρομοῦν καὶ γραμματοφορεῖν ἀπεδείχθησαν ἐν τῷ τότε δημοσίῳ.

γραμματοφυλακτεῖν [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ γραμματοφυλάκτεον βλ. || Πλουτ.Πελοῦ.52 Β γραμματοφυλακτεῖν τὴν αὐτῶν μνήμην περιεφρασαν.

γραμματοφυλάκτεον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. θέσις, μέρας πρὸς φύλαξιν δημοσίων ἐγγράφων, ἀρχεῖον: Ἰώσ.Π1,7,34 ἀρχεῖα τε καὶ γραμματοφυλάκτεον. || κ. ἐν τῷ πληθ. ἢ Πλάτ. τὰ τῆς πόλεως γραμματοφυλάκτεα. 2) κιβωτίον, ἐν ᾧ φυλάσσονται τὰ δημοσία ἔγγραφα: EM412,31 «παρὰ δὲ Δελφοῖς καὶ Λύγαστρον καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκτεον». || νεώτ. θήκη πρὸς ἐναποθέσειν, φύλαξιν ἐπιστολῶν, γραμματοθήκη.

γραμματοφύλαξ -ακος [ὁ] Ἐπιγρ. ὄργαν τεταρμένος ὑπὸ τῆς πόλεως τὴν φύλαξιν τῶν ἐπιστῶν ἐγγράφων, ὁ ἀρχιεπιφύλαξ.

γραμματόφυλλον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.

γραμμεινίτσα [ἡ] δημ. κ. γραμμεινίτσα ἢ γραμμεινίτσα παικίλια σκληροῦ σίτου.

γραμμίνος -η-ο δημ. παθ. μτγ. τοῦ γράφω βλ. ὁ γεγραμμένος: φρ. ποθ τὸ βρῆκες γραμμίνος; (εἰναι παρόλογα ὅσα λέγεις ἢ ἤρτεις). 2) ὁ ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν χρυσὴν βίβλον, δηλ. τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας, ὁ εὐγενής. 3) ὁ στρατιωτικῶς, ὁ στρατιωτὴς, δηλ. γεν. οἱ γραμμίνοι: οἱ στρατιωτῆς ἦλθαν γραμμίνοι καὶ δὲν ἀφῆκαν κόττα στὸ χωριὸν [στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα].

4) ὡς ἐπιθ. ζωγραφιστός, καλλιγραμμένος, ὠραίος: Κρυστ.Νεραϊδοῦ.30 μετὰ τὸ γραμμίνος τοῦ κορμῆ μετὰ τὴ γλυκιά φωνή του. 5) ὁ φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ οὐλῆς ἢ ἄλλα σμύδα ἐλαφρᾶς πληρώσεως, σημειωμένος. 6) τὸ οὐδ. γραμμίνο κ. πληθ. ἐν φρ. μετὰ τὸ τύχη ἢ μοῖρα τὰ γραμμίνα ὡς ὀσα, τὸ πεπωμένον, τὸ μοῖραρον, ἢ τύχη, ἢ μοῖρα, τὸ γραστὸ: τῆς μοῖρας τὰ γραμμίνα, -ἔτσι τοῦ ἦταν γραμμίνο.

γραμμεία [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραμμῆ [ἡ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. [γράφω] ἢ διὰ κοινούλου γραφόμενῃ συνεχῆς σειρά, ἢ κοτυλίδα, ὅσον ἐν τοῖς μαθηματικῶν σχήμασι: Πλάτ. Μέν.82 C ἔστιν ὁδὸν τεργάγωνον χωρίον ἴσα ἐχόν τὰς γραμμὰς ταύτας πένσας, τέτταρας ὀσας, γραμμῆ εὐθεία καμπύλη τελευταμένη μακρὰ λεπτὴ παχέα καυονική. || νεώτ. μαθημ. ὄρισμα, τὸ σύνολον τῶν θέσεων, ἃς καταλαμβάνει σημεῖον κινούμενον. 2) νεώτ. γραμμὰ θηλιδιώδεις τὸ πολυήλεκτον σχέδιον τῶν θερητικῶν ἀκροφωγῶν τῶν βακτύλων, οὗ τὸ ἀπόστημα, ὡς ὄλας προσωπικῶν, χρησιμεῖται ὡς ἀπόδειξις ταυτοτύτου. || νεώτ. κ. δημ. γραμμῆ σιδηροδρομική - τροχοδρομική διημὴ στερρῶς ἐπὶ ὁδοῦ

ἑστρωμένη σειρά παραλλήλων σιδηρῶν ράβδων, ἐφ' ἧν κυλίσονται οἱ τροχοὶ τῶν ὀχημάτων. || δημ.

γραμμῆ τηλεγραφική - τηλεφωνική σύρμα μεταβιβάσεως ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἐνοῦν δύο τηλεγραφικὸς ἢ τηλεφωνικὸς σταθμοῦ. 3) γραμμῆ [αἱ] ἢ ἀστρὸνόμενα: ΑΠ9,344 ἢ ὀδοτε γραμμῆσιν ἐμὴν φέρνω μόνον ἑτέρων. 4) περίγραμμα, ὄριον πραγματικῶν ἢ ἰδεωτῶν παντός πράγματος: Πολυδ.2,14,8 ἔστι δὲ τὸ μὲν ὄλιον εἶδος καὶ τῆς ταῦτα τὰ νεβία περιγραφούσης γραμμῆς τριγωνοειδῆς, Ἦρων Αὐτομ.2,2 ἢ ἑκτός γραμμῆ, - μεθόριος γραμμῆ, - γραμμῆ τοῦ ὀρίζοντος. 5) ὄκρον, χεῖλος: Ἰηρ. Ἀρθρ.80. || ἢ ἀκμὴ, ἢ κόψις τῆς μαχοῖρας: Γαλ.2,67. 6) νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ πληθ. τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μερῶν ὄλου τίνος: αἱ γραμμῆ τοῦ σώματος, τὸ πρῶτον, - αἱ γραμμῆ τοῦ τοπίου τῆς ἀκτῆς.

|| φρ. νεωτ. ἐν γυνικαῖς γραμμῆσιν κεφολακτικῶς, περιλήπτικῶς. 7) νεώτ. κ. δημ. συνεχῆς παράταξις ὀμοίων πραγμάτων, στοιχῶν, στήσων, σειρά, ἀράδα: γραμμῆ βιβλίου - γεωγραφίου, - γραμμῆ στρατιωτικῶν - ἀμαζῶν. 8) νεώτ. κ. δημ. ἢ φρ. πρώτης γραμμῆς ἢ εἰς τὴν πρώτην γραμμῆν μεταξὺ τῶν ὀρίστων: ζωγραφῶς πρώτης γραμμῆς (ἀριστοῦ), - ξενοδοχεῖον - κρᾶσι πρώτης γραμμῆς. || νεώτ. ἀναγνώσκω μετὰ τὸν γραμμῆν [κατανῶ τὰ ὀνοσοῦμενα τοῦ γράφοντος].

|| φρ. δημ. παίρνω γραμμῆ ἐπισκέπτομαι ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ σειράν, ἢ παίρνω ὁδῶρα: πῆρε γραμμῆ τὰ μαγαζιά, - πῆρε δίσση ἐξέτασις, πῆρε γραμμῆ ὄλους τοὺς καθηγητῆς ἢ ἐπιτυχῶν τηλεφωνικῆν ἢ τηλεγραφικῆν ἐπικοινωνίαν: τὸ βράδι μπόρεσα νὰ πάρω γραμμῆ στὸ τηλεφῶνο. 9) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἢ κατεῦθυνας, σχέδιον δράσεως: Δραγ. Ὀσ.Συν.135 γὰ τὴν πολιτικὴν γραμμῆ, ποθ πρέπει νὰ δώσωσιν στὸ ἔθνος. 10) γραμμῆ ἀτυροαλιτικῆ θρομολογῶν ἀτυροαλοῦσιν συνθ.χρ. κατὰ πληθ. αἱ ἀκτοπολιτικῆ γραμμῆ. 11) γραμμῆ ὡς ἐπιρρ. ναυτικῶν παραγγέλμα πρὸς τὸν ολακιστῆν νὰ κατεῦθιν τὸ πλοῖον κατ' εὐθείαν ἑμπρός. || δημ. γεν. κατ' εὐθείαν ἢ κατὰ σειράν: πάει γραμμῆ στὸ σπίτι - στήν ταβέρνα, βάρναλ.Προλ.Σιὸ.ἀδ.Πολιορθ. ἔτσι πέρασεσ γραμμῆ τῆς γεωτονίας τὰ καπελά. 12) εἶδ. βαλδῆ, γραμμῆ δηλοῦσα τὸ σημεῖον τῆς ἐκκίνησης τῶν ὀρομῶν ἢ τοῦ τέρματος ἐν τῷ σταδίῳ: ΒΑ 426,19 «ἀπὸ γραμμῆς, ὅλον ἀπ' ἀρχῆς» εἰρηται δὲ τῆς ἀπὸ ὀρομῶν γραμμῆς, ἢ ἄρασιν καὶ βαλδῆτα καλοῦσιν»: Ἀριστοφ. Αχ.483 πρόδρασε νῦν, ὦ θυμὲ γραμμῆ δ' ἀπῆ. 13) μτφ. ἐπὶ τῆς ἀνδρωπίνης ζωῆς: Εἰρ. Ἦλ.956 γραμμῆς ἵκται καὶ τέλος κάμψω βίου, Διδῶ.Σ17,118 ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τῆς βίου γραμμῆς, ἐγκορηπῆσασα. 14) μοσάτι γραμμῆ ἐπὶ συνόδοις πανηλίου πεσοῦν, ἥτις καὶ ἱερὰ ἐκαλεῖται: Πολυδ.9,98. || δδ. παροιμ., καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖν ἱθύν [κινῶ τὸν ἐπὶ τῆς κυρίας γραμμῆς ἐρκοκόμενον πεσοῦν, δδ. παροιμία ὀσάτην ἀπόπειραν]: Θεοκρ.δ,18. || συνεκδ. γραμμῆ τὸ πάλιν τῶν πεσοῦν, ὁ διαγραφόμενος βλ. || Πολυδ.9,99. || φρ. διὰ γραμμῆς παίζειν [παίζει, καθ' ἣν εἶδη ἀντιθετοὺς ὀμάδες προσεῖσθαι νὰ σύρσων ἀλλήλας ἐντεῦθεν τῆς μεταξὺ γραμμῆς, ὁ διακλαστικῶς]: Πλάτ.Θεαιτ.181 Α δίκην δώσωσεν ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαίστριας διὰ γραμμῆς παίζοντες. 15) εἶδ. ἢ μακρὰ γραμμῆ ἢ γραμμῆ, ἢ ἑσῶρον ὁ δικαστοὶ ἐπὶ τοῦ πινικίου ὡς σημεῖον καταδίκης: Ἦσα. «γραμμῆ μακρὰ, εἰδῶδε ὁ δικαστῆς καταδικάζων ἐν τῷ γραμμοτιδίῳ μακρῶν γραμμῆν ἔλακει, ὁ δὲ ὀπολύων μικρῶν». 16) ὁ ὀρῶνικὸς Ἴηπου, ὁ ἔρα: Ἰηπιατρ.1. 17) μαν. ἢ ζωγραφία: Κ.Γοφρ.Ἐκθ. 336 Α ἐπὶ δὲ χρυσοτρίκλιος ἀνεγραμμίθη [εἰς ἡ]

της προρρηθείσης γραμμής 18) νεώτ. μετρολ. ἐν τῷ δεκαδικῷ μετρικῷ συστήματι τὸ ἐν χιλιοσ-
τοῦ μέτρον, ἐν δὲ τῷ ἀγγλικῷ τὸ δωδέκα-
τοῦ δακτύλου.

γραμματικός-α-ον μτγ. ὁ γραμμικός βλλ. :
δαύσκ. Ἀρχ.262. γραμματισὸν σχήμα.
γραμμίδοκι (τό) δημ. μικρὰ ἐλαφρὰ γραμμή.
γραμμίδιον (τό) ἄνοκορ. τοῦ γραμμῆ βλλ.
γραμμίζω μον. κ. νεώτ. παίζω μετὰ τὰς γραμμὰς
ἐπὶ τοῦ ἀσκήσιου: Εὐστ.633,63³ πρὸλλ. διαγραμμίζω
2) χαράσσω γραμμὰς ἐπὶ τινος ἐπιφανείας
|| δδ. διὰ γραμμῶν χαράσσω σχήματα εἰκαστικά
ἢ κοσμητικά: Κ Πορφ. Ἐκθ.331 C ἵσταν ὅτι ἐγραμ-
μίσθησαν ἀπὸ δαφνῶν κατὰ τὸ εἰκόθω.

γραμμικός-ή-όν μτγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς γραμμὴν ἢ ὁ συν-
στάμενος ἐκ γραμμῶν, ὁ διὰ γραμμῶν παρστώ-
μενος, ὁ καυμιμένος μετὰ γραμμῆς, ὁδ. ὁ γεωμετρικ-
ός: Πλούτ.Μάρκελλ.14 καὶ λογικῆ καὶ γραμμα-
τικῆς ἀποδείξεις οὐκ ἐπιπροϋντα προβλήματα
δι' αἰσθητῶν καὶ θανάτων παραδειγμάτων ὑ-
περεβόντες Εὐστ.11.632,52 ἠφισμῶν ὁ ἦβελον,
εἰδικὰ τινα καὶ πολυεσθὶ γραμμικά ἔξιστατα ἐγ-
γράφοντες, - γραμμικός προδιορισμός σχήμα-
τος - γραμμικὴ(ν) σύστημα γραφῆς || νεώτ.
κ. δημ. μοδμ. γραμμικὴ ἔκτασις ἢ ἔχουσα μίαν
μόνον διάστασιν, ἴσται ἢ γραμμή -, γραμμικαὶ ἔξ-
στάσεις ἴσται εἰς γραμμὴν ἴσται μίαν διάστασιν ἀφο-
ρώσαι ἴσται 2) μτφ. μον. ὁ οἰσὶν κατὰ μίαν γραμ-
μὴν ἴσται ἀνευ ἀποκλίσεως χωρῶν, ὁ κατ' εὐθείαν:
Εὐστ.Ποιμν.71,4 τὰς ὡς οἷον εἰσὶν γραμμικὰς
τῆς φυγῆς ἀποτάσεις εἰς κύκλον ἀτρέφαντες
3) ὁ ἀσχολούμενος ἢ ἐμμερῶς περὶ τὰς γραμ-
μὰς: Πλούτ. Π8 606 C ἄλλ' οὐδὲ γεωμετρῶν φυγῆ
παρρησιαν, οὐδὲ γραμμικῶν ἀφαιρείται (πδ.εσφ
γρ. ὅπλ. γραμματικῶν).

γραμμικός ἐπίρρ. μτγ., μον. κ. νεώτ. διὰ
γραμμῶν, διὰ γραμμικῶν σχημάτων ἴσται γεωμετρικ-
ός: Ζεῆτ. Ἐπιλ.Μοαθ.3,92 ὁποῖον γὰρ ἀν ὅ τούτο,
γραμματικός ὀφέλει ἀποδείξουσας 2) κατ' εὐ-
θείαν γραμμῆν: Εὐστ.Ποιμν.198,68 ἔκκειν τε γὰρ
ἢ ἡ ναῖς ὡς οἷον γραμμικῶς τῆμει τοῦ πέλαγος.
γραμμικός (ὁ) μτγ. παιδιὰ τῶν γραμμῶν, ὁ-
μοίωςουσα πρὸς τὸ παρῆθιον πλῆθιον βλλ.: Πο-
λύδ.9,99 ἢ διὰρρ. διαγραμμισμός ἢ.

γραμμιστήρ ἄρας (ὁ) μτγ. εἰδός τῆ χειρουργι-
κοῦ ἐργαλείου.

γραμμίστρια (τό) Δημ.κ.γραμμίστρα (ἡ) ἢ γραμ-
μίστρια βλλ.1.

γραμμιστής (ὁ) μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ἱεροδρό-
μῳ φρονιτικῶν περὶ τῶν γραμμῶν: Θεοφάν.Φωκ.5
οἱ δὲ εἶπον ὅτι κατὰ τὴν συνθήσιν αἱ γραμμισταὶ
τοῦτο πελοῖηκαν 2) μον. ὁ χερσάθων γραμ-
μῶν, ὁ ζωγράφος 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων.

γραμμιστός (ὁ) μον. ὁ διὰ γραμμῶν σχηματι-
κῶν ἀπεικονισμένος, ὁ γραπτός, ζωγραφιστός:
Εὐστ.11.852,11 σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος,
ἴσται ὡς ἡ κοινὴ ὀμίλια λαλεῖ γραμμιστός.

γραμμιστρία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡμισ βαδισ-
μῶν ἐπὶς ἐκρωσίου ὄρου ὁ ἡπεσσιμένος δι' ἐγ-
χρόμου κόνεως, χρῆσιμον πρὸς χάραξιν δι' ἐντά-
σεως κατὰ μήκος ἐπιφανείας πινὸς ἐπιφάνου εὐ-
θείας γραμμῆς, δημ. ἄ. ράμμα 2) τοπογρ. ἡ λο-
ζήμητος κόφεις τοῦ διοπτροφόρου κανόνος.

γραμμιστής (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν.
γραμμιστόμων (τό) νεώτ. χημ. μάζα χημικῶ
στοχείου ἐκπερασμένη εἰς γραμμάρια ὅπρ τοῦ
αὐτοῦ ἄριθμοῦ, δι' ὃ ἐκφράζεται καὶ τὸ ἀτομικ-
ὸν βάρος αὐτοῦ.

γραμμογράφημα-ατος (τό) νεώτ. τὸ διὰ γραμ-
μῶν κεχαρμένον 2) τὸ διὰ γραμμῶν ἀπει-
κονισμένον, ἐσχεδιασμένον, ἰκτιογραφμένον.

γραμμογράφης-ως (ἡ) νεώτ. ἡ πρῶξις τοῦ
γραμμογράφου βλλ., ἡ χάραξις γραμμῶν ἐπὶ φύλ-
λων χάρτου δι' εἰδικῶν μηχανῶν, οἷον τετραδίων,
καταστήων κττ. 2) ἡ διὰ γραμμῶν σχηματικὴ
ἀπεικόνισις.

γραμμογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ γραμμογράφησις
βλλ., ἡ βιομηχανία τοῦ γραμμογραφῆσαι χάρτιν,
οἷον πρὸς κατασκευὴν καταστήων, τετραδίων,
κεχαρκαμένου χάρτου γραφῆς κττ.

γραμμογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὴν γραμμογράφησιν βλλ. ἢ ὁ
πρὸς ταύτην χρήσιμος: γραμμογραφικὴ μηχανή.

γραμμογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ χαράσων, ὁ γρά-
φων γραμμὰς || εἰδ. ὁ ἐργαζόμενος μηχανῶν
γραμμογράφσεως 2) ὄργανον χρῆσιμῶν πρὸς
γραμμογράφησιν βλλ.1) || εἰδ. μικρὸν ἐργαλεῖον,
δι' οὗ σχεδιαστικὰ σφύρασι γραμμὰς διαφόρου πά-
χους ἐπὶ χάρτου καὶ μελάνης: ἄ. γραμμοσφῆρις.
γραμμογραφῆ-έω νεώτ. χαράσσω γραμμὰς
διὰ μηχανῶν γραμμογράφσεως, γραμμογράφου ἢ
κονδυλίου, γρακάνης, πηλῶν χαρτί.

γραμμοθεσία (ἡ) νεώτ. ἀστρον. ἡ διὰ πραγ-
ματικῶν ἢ νοητῶν γραμμῶν σύνδεσις διαφόρων
σημείων καὶ ἴδια ἢ νοητῆ ἔκωσις διὰ γραμμῶν τῶν
ἀστέρων τοῦ αὐτοῦ ἀστερισμοῦ πρὸς εὐκολότε-
ρον κατανοήσιν τοῦ ἱερατοῦ σχήματος αὐτοῦ.

γραμμοθεσιον (τό) νεώτ. ἡ συντεταγμένη γρα-
φή διὸ ἢ πλείωνον συγχρόνως γραμμάτων.

γραμμοθετῆ-έω νεώτ. συνθεῖω διὰ πραγμα-
τικῶν ἢ νοητῶν γραμμῶν διάφορα σημεῖα.

γραμμοδιδασκαλίης (ὁ) μτγ. περιφρονη-
τικός ὁ γραμματοδιδασκαλός βλλ.: Τιμῶν δὲ γραμ-
μοδιδασκαλίην ἀναγοῦντατον ζῶντων.

γραμμοειδής-οὐδ-ές μτγ., κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει
γραμμῆς ἐσχηματοποιητός, ὁ ἐμφανιζόμενος εἰς
σχῆμα γραμμῆς: Ἀριστ.Κόλιντ.105 σῶμα τὶ φυσικόν
ἐκ τινων ἐπιφανῶν ὑπενοειδῶν τε καὶ νευροει-
δῶν καὶ γραμμοειδῶν... συγκεκροτημένον, Πολύλ.
'Ἀλεξ'.Ἀποτελ.28,12 ὅταν γραμμοειδὲς φῶς ἀναλα-
βῆσαι ἢ ἀσληνῆ φαιίνεται, Σχόλ.11.Φ 169 κτε-
δόνας λέγεσθαι τῶν ἕξλων τὰς γραμμοειδεῖς
διαφύσεις ἢ γρ. γραμμοειδεῖς.

γραμμοειδής ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐν εἶδει γραμ-
μῆς κατὰ τρόπον γραμμοειδῆ βλλ.: Ἀριστ.Κόσμ.
395 κ. 27 τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις
φάλαγγες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες
ἀργίτες, ἔλικται δὲ οἱ γραμμοειδῶς φέροντες.

γραμμοισοδύναμον (τό) νεώτ. φυσ. μάζα ἰσο-
δύναμος ἐκπερασμένη εἰς γραμμάρια δι' οὗ ἀριθμοῦ
ἐκφράζεται καὶ τὸ χημικὸν ἰσοδύναμον αὐτῆς.

γραμμοκερα-ατος (τό) νεώτ. γένος κεφαλο-
πόδων μολαιοκόπων ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολίθωσις.

γραμμομόριον (τό) νεώτ. φυσ. μάζα οὐσίας
ἐκπερασμένη εἰς γραμμάρια τοῦ ἀριθμοῦ, δι' οὗ
ἐκφράζεται καὶ τὸ μοριακὸν βάρος αὐτῆς.

γράμμον (τό) νεώτ. τὸ γραμμομόριον βλλ., συνθ.
ἐν συνθέσει, οἷον δεκάγραμμον, ἑκατάγραμμον,
χιλόγραμμον, ἑκατοστάγραμμον κττ.

γραμμοπέλα (ἡ) (τό) νεώτ. κατὰ περὶπλήτ. προο-
διορισμῶν, τὰ φυτὰ, ἄττω ἔχουσι τὰ πέταλα δια-
τεταγμένα κατ' εὐθείαν γραμμῆν.

γραμμοποικίλος-ον ὁ ἔχων ποικιλὰς γραμμὰς,
ὁ πεποικιλμένος διὰ γραμμῶν, ὁ ραδωτός γραμ-
μοποιός: Ἀθην.7,319C τῶν δὲ γραμμοποικίλων
πλάσις τε ταῖς ράδωσις κεκρημένων πέτρκ.

γραμμοποικίλος-ον νεώτ. ὁ γραμμοποικίλος βλλ.
γραμμοπόρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραμμός (ὁ) μτγ. ἡ πρῶξις τοῦ γράφειν, τὸ γρά-
φειν: Ἡρώδιον.Τεχν.1,168.

γραμμασικά (ἡ) νεώτ. κ. δημ. σκία ἐκινεζομέ-
νην διὸ λεπτῶν γραμμῶν παρολλήλων ἢ διαφόρων
διευθύνσεως εἰς τὰ γραμμικά διὰ μολυβδίδος ἢ

γραφίδος σχέδια και δη εις τὰ ἐγγράφικα ὡς ἐπιγραφὰς ἢ χαλκογραφίας ἢ εἰδ., κατά πληθ. γραμμαί αὐρομένοι ἐπὶ τοσαύτης φιλότητος πρὸς τελειότητα παράστασι τῆς ἑδαφικῆς κλίσεως.

γραμμασूर्της (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ γραμογράφος. **γραμμασχεδιασμία** -ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. σχεδιασμία δι' ἀπλῶν γραμμῶν, γραμμωτὸ αἶψια.

γραμματόκος -ον μτγν. ὁ παράγων γραμμῆς, ὡς ἐπιθ. τῆς μελάνης : Δαμορ. ἐν ΑΠ 6, 63 γραμμοτόκος πλῆθιστα μελάνισσι κυκλομολύθων (δ. γρ. γραμμοτόκω).

γραμμῶφω(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. φωνογράφος βλλ. με ἐπιπέδους πλάκας.

γραμμῶδης -ώδους -ες κ. νεώτ. ὁ φέρων γραμμῆς, ὁ γραμμωτός : Θεόφρ. ΦΙ 7, 3, 2 τὰ δὲ στενά και γραμμῶδη, καθάρην κυμίνου' 2) γραμμωειδὴς βλλ. : Θεόφρ. ΦΙ 4, 12, 2 πρὸς μίαν γὰρ ἀρχὴν γραμμῶδεις ἔχει τοὺς περιστάχιδωδεις μίσηους.

γραμμῶν δημ. σῶμα, χορδάσων γραμμῆς.

γραμμωσις -εως (ἡ) νεώτ. τὸ χορδάσων γραμμῆς ἢ ἡ διάσπιξις διὰ γραμμῶν ἢ ραβδόστων.

γραμμωτός -ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γραμμῆς παραλλήλους ἢ ὁ ἐκ γραμμῶν ἀπαρτιζόμενος, ραβδότατος, ριγώτατος : γραμμωτὸν σχεδίων -ταιχογράφημα, - γραμμωτὸς κίβω' ἢ ἐπὶ ζῶων, ὁ φέρων γραμμωειδῆς στίξεις : πήγης ἢ γραμμωτή' ἢ εἰδ. ἀνατ. γραμμωτοί μῦες οἱ ἐξ ἑγκαρσιῶν γραμμωειδῶν ἰσῶν συσπόμενοι μῦες.

γράμμα (ἡ) δημ. ἡ κρύπτα βλλ.

γράμπος (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος θηλαστικῶν.

γράψα (ἡ) δημ. [ισλαδ.] τάφορος, αἰλαξ στενὴ καὶ σχετικῶς βαθεῖα, συνήθ. τεχνητὴ, χωρίζουσα ἄγρον ἢ ἀμπελον ἀπὸ ἀλλου' συγγ. χαντάκι.

γρανάτι (τὸ) δημ. [ιταλ.] κ. γρε. κ. γκρα. ὀδοντωτὸς τροχός, προεχθαί και ἐγκλιναὶ ὀδοντωτὸ τροχάκι : ἔπισσαν τὰ γρανάτια τοῦ τιμονιοῦ.

γρανατός -ή-ὸ δημ. ὁ ὀδοντωτὸς ἐπὶ τροχῶν.

γρανάτι (ἡ) νεώτ. κ. δημ. βόμβα ἐκρηκτικῆ, χειροβομβίς.

γρανατανίη (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανικὴ ἕνωσις λαθρονομένη ἐκ τῆς φευδοπελλετιεριδης.

γρανάτης (ὁ) νεώτ. ὄρνικτο. ὄμας ἰσομορφῶν ὄρνικτων, ἐξ ὀρθοπυρρικών ἀλάτων, ἂ. ἀνθράκων.

γρανατικόν ὄξύ (τὸ) νεώτ. χημ. εἶδος πύργανου ὀξέος.

γρανατίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. πέτρωμα μεταμορφωσιγενές, συνιστάμενον ἐκ κοκκίων γρανάτου.

γρανδέβνα ἴσα. ἐγέροντα.

γρανίτα (ἡ) δημ. εἶδος οὐχὶ συμπαγοῦς παγωτοῦ βλλ. ροφαῦμενον διὰ λεπτοῦ καλαμίσκου.

γρανιτιένος -α-ο δημ. ὁ συνιστάμενος ἐκ γρανίτου ἢ ὁ ἔχων τὴν σκληρότητα αὐτοῦ' 2) μτφ. ὁ ἀτεγκτός, ἀκαμπτός, σταθερός, ἀδιάφθορος.

γρανίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. πετρογρ. σκληρότατον πυριγενές πέτρωμα' 2) μτφ. ἐπὶ πρῶσ., ὁ ἀτεγκτός, ἀκαμπτός, σταθερός, ἀδιάφθορος.

γραντιὰ (ἡ) δημ. τὸ δένδρον δρύς ἡ κηρρῖς.

γραντιτικός -ή-ὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ γρανίτου ἐσχηματισμένος ἢ συνιστάμενος : γραντιτικὴ ἄμμος, - γραντιτικὸν πέτρωμα, - ικόσ πορφυριτῆς.

γραντιτίτης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. εἶδος γρανίτου.

γραντισιδής -οὗς-έως νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς γρανίτην : γραντισιδῆς ἱσθὸς πετρωμάτων.

γραντιόστρωσις -εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τεμαχίων πλάκων γρανίτου στρώσις ὁδῶν, πλατεῖων κττ.

γραντιόστρωτος -ον νεώτ. ὁ διὰ γρανίτου ἐστρωμένος, ὁ ἔχων ἐπίστρωμα γρανίτου.

γραντίσα (ἡ) δημ. τὸ δένδρον δρύς ἡ μωλλυτή.

γραντιώδης -οὗς-έως νεώτ. ὁ ἐκ γρανίτου συνιστάμενος ἢ ὁ περιέχων γρανίτην ἢ ὁ γραντισιδής, ὁ πρὸς γρανίτην ὁμοιάζων' 2) μτφ. ὁ σταθερός, ὁ ἀκατάλυτος : γραντιώδης θέλπις.

γραντιώδης ἐπιρρ. κατὰ τὴν στερεότητα ἢ σκληρότητα γρανίτου βλλ., στερεῶς, σταθερῶς. **γρανδῶσολον** (τὸ) μον. τὸ φυτὸν λιδοσπερμον' Μυρεφ. ν. Ἀντιδ. 27.

γρανωγαυρόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. κεκαθαρόμενον ὀρνικτὸν ἕκαστον ἐξ ὀρθοπυρρικών' -

γρανωαλιτής (ὁ) νεώτ. πετρογρ. παραλλαγή κρυσταλλοχηστώδους πετρωμάτος.

γραντία (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν θριβαξ βλλ. ὁ ἡμερος.

γραντι (τὸ) δημ. λάμα ἢ τὸ σκηνίον ραπτομένου εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἱσθίου πρὸς ἐπίσχιον αὐτοῦ' ἢ ἐν τῷ πληθ. **γραντιὰ** τὸ σκηνία τοῦ ἀλειωτικοῦ δικτύου, τὰ ἔχοντα εἰς τὸ ἀνω μέρος αὐτῶν φελλοὺς, εἰς δὲ τὸ κάτω βάρη μολυβδού.

γραντία (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἀδαστοσπογγίων' 2) βοταν. γένος πολυετῶν ποδῶν φυτῶν.

γραντολόγημα δημ. ἡ πρῆξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γραντολόγου, ἡ λωμπίστις βλλ.

γραντολόγω -έω δημ. λωμπίστις ἡτοίρατος σκηνίον εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἱσθίου πρὸς ἐπίσχιον αὐτοῦ, βάζω γραντι βλλ.

γρασολόγημα -ατος (τὸ) νεώτ. ἡ γρασολογία βλλ.

γρασολογία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. λόγος, ὁμιλία ἰδιόχουσα εἰς γρῆσιν, ὄθ. φιλοσοφία, μικρολογία, μωρολογία : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθητ. Ι, 141 ὀδόλογοσιν γὰρ ἔστι και γραμματικῆς γρασολογίας.

γρασμητρίδια (τὰ) νεώτ. γυναικῆς φύλοσφοι, κακόημοσσαι, κατασμητρίδες : Κορ. Ἀτ. 2, 96 ἐν λ. γύναιον.

γρασομορφος -ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, ὄφην γρῆσας, ὁ ὁμοιάζων πρὸς γρῆσιν.

γρασρηπής -οὗς-έως μτγν. ὁ εἰς γρῆσας ἀρμόζων : ἱουλ. 86 β γρασρηπὴ περσιόματα, Κύρρλλ. Ἀλεξ. Διολογ. 9, 749 ὡ φρενὸς γρασρηπείος.

γρασσοθήξ (ὁ) ὁ ἐραστής γρῆσας ἢ γρῆσῶν, ὄθ. καὶ ὁ οὐτως ἐκ παροχῶν αὐτῶν ἀποζῶν : Ἀριστφ. Εἰρ. 812 γρασσοθέξαι, μιαιροί, τραγομάσχαλοι.

γρασσουλλέκτρια (ἡ) ἡ γρασολογία, φιλοσοφία συλλέγουσα, σκηπτ. ἐπιθ. Ἡμιστ. Σουβ. ἐν λ. Τιμαιοσ ἐδιὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

γραστέης -ητος (ἡ) γῶσας, ἡ ἰδιότης τῆς γρῆσας.

γραστρεφής -οὗς-έως μον. ὁ ὄνδ γρῆσας ἀνατραφεὶς, ὄθ. ὁ διάθρυπτος, ὁ χαϊδευόμενος' Εὐστ. 971 Α' πρὸλ. μαμμόθρυπτος.

γρασσιδάκης (ὁ) νεώτ. πετρογρ. Κρηματογενὲς πέτρωμα.

γρασφίλιος (ὁ) σχῶλ. ὁ ἀγαπῶν τὴν γρῆσας : Σχῶλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 812 ὡς γρασφίλιος δὲ αὐτοὺς εἰσάγει πρὸλ. γρασσοθήξ.

γρασπατῶν δημ. ἀρπάζω διὰ τὸν ὄνυχον, γρασπασιζέω.

γρασπῆς ἴσα. ἐσίνος τις τροχός, EM 239, 32.

γρασπιζέω (ἡ) τὸ ἀπερριμμένον δέρμα τὸν ἐντάμην και τὸν ὄφην, τὸ ποικίλισμα τοῦ φυτοῦ' ἴσα. ἐγράβην γῆρα πέπυρος ἡ ὄρεως και τὸν ἐκδουομένωσ' 2) ἐπιθ. ὁ πληρῆς ρυτίδων EM 239, 31 ἢ ὁ ἐρρυτιδωμένος ἀπὸ τοῦ καταγεγράφωται ταῖς ρυτίται : Σοφ. Ἰχ. 177' 3) ἴσα. εἶδος ὀρνίθου.

γραπτά ἐπιρρ. δημ. κ. γραπτά ἑγγραφοσ.

γραπτικός -α-ον κ. νεώτ. ὁν ἀφελείας τῆς νὰ γράφῃ ἡ περιγράφῃ : Πλάτ. Ἐπιστ. 341 D, Λοικ. Εἰκ. 17 ἡ τῆς σοφίας και συντέλεστος εἰκὼν γραπτά.

γραπτιέρης (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐνόμων.

γραπτιεύς -εως (ὁ) σχῶλ. ὁ γραφεύς βλλ. : Σχῶλ. Ἀριστφ. Θεσμ. Ι, 103 τὶ λόγος περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Γόργου τοῦ γραπτιεύος.

γραπτιή -ηρος (ὁ) μτγν. ὁ γράφων ἢ ὁ πρὸς γραφήν καταλλήλος : Μανν. 132 τεύχουσιν.. γραπτιήσας πιπυτοὺς ἢ και πολυκερδέας ἀνδρας.

Παῦλ. Σλ. ἐν ΑΠ 6, ὄδο μολίθων γραπτιήρα.

γραπτιήριον (τὸ) νεώτ. τόπος, ὁωμάτιον, ἐν ὃ γράφουσι, διαμερίσμα διὰ τοὺς γραφεῖς : Κορ. Ἀτ. 4, 87.

γράφης [ό] μιν. ὁ ἔχει γραμμὰς ἐκ τῶν ρυτίδων, ὁ ἐρρυτιδωμένος· Ἐσθ. Π. 633, 67 «ὁ βυσσός και ὠσαει καταγεγραμμένος, ἔχουν γραμμὰς τινὰς ἔχον ἐκ τῶν ρυτίδων»· πρβλ. γραπτός.

γραπτόδερος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραπτόλοιφον [ο] νεώτ. παλαιόζ. δημοσίαια ζῶων καλιντερωτέρων, ἀπαντιώσα μ. ἐν ἀπολιθώσει.

γραπτόλιθος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραπτός ἡ-όν κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. γραφτός ὁ γεγραμμένος, ἐξωγραφημένος, ζωγραφιστός· Ἐπιμ. 28, 5 γραπτά ζῶα, Ἐπρ. ἀν. 764 γραφτοῦς τ' ἐν ἀετοῖσι πρόσθελον τήπους, Πλάστ. Π. 379 C γραπτά. ἀγάλλατα. θεῶν, Στράβ. 14, 14 ἡ γραπτή εἰκὼν, - αἱ γραπταὶ στήλαι τῶν Παγασίων· ἢ ὄθ. ἡ γραπτή ὡς οὐα. κατὰ παράλειψιν τοῦ εἰκῶν, ἡ ζωγραφία, ὁ ζωγραφικός πίναξ· Ἐπιμ. ἢ ὄμ. τὰ γραπτά αἰ ἐξωγραφημένοι εἰκόνες κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ γλυπτά· Διον. Ἀλ. συν. 8, 25 2) ὁ φέρων σημεῖα ὡς γράμματα· Θεοδκρ. 10, 28 ἂ γραπτά ἀκίνητος· 3) ὁ φέρων σήματα, γράμματα· Ἀχαλ. Ἀθην. 10, 45 D τὸν οἰαριστην γραπτόν ἐν διπλῷ ἔλλει κέρδην (περὶ τῆς οὐατάλης)· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ γραμμάτων, ὁ ἐγγράμμος, ἀντιβ. ἀγραμμος· Γοργ. Παλαιμῆδ. 30 γραπτοῦς νόμος, Πλάτ. Νόμ. 773 B μὴ γραφτὸν νόμον βιαζόμενον, ΚΔ Ρωμ. 2, 15 τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτόν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, Πλάτ. γραπτὸς ὄρκος, - γραπτὸς λόγος, - γραπταὶ ἐξέταστος· ἢ ὄθ. γραπτά (τοῖ) τὰ ἐγγράφως διατετυπωμένα· ΠΔ Μακκ. 2, 1, 15 ὅσα γὰρ ὁ Μακκαβαιοὺς ἐπέδωκε τῷ Λυσίαι δια γραπτῶν περὶ τῶν Ἰουδαίων· ἢ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. αἱ γραπταὶ ἀπαντήσους ἐξετασόμενον μαθητῶν ἡ διαγινωσκόμενον κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὰ προφορικὰ· ἀπέτυχε στὰ γραπτά ἢ ὄμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χάρτης, ἐπ' οὗ ἐγράφη ἡ πρὸς δουκασίαν ἀσκίσις τῶν μαθητῶν· δουκ. ζωγράφηκε τὸ γραπτό μου· 3) εἰδ. μιν. τὰ νομικὰ κείμενα, ὁ νόμος· Μαν. 3, 214 γραπτῶν ἰδρυσάτων ἐρίτιμοι ἀγαλλήτες τ' ἄγενομεν· ἢ ὄν δύναται τις ἡ ἐπιγραφόμενα καὶ γράφει· Τζέτ. Λυκόφρ. 1253 πάντα ταλμηρά, βατὰ καὶ γραπτά τῷ Λυκόφρῳ· 7) δημ. τὸ οὐδ. γραφτὸ βλ. γραφτός 3)· πρβλ. γραμμένος 3).

γραπτῶν [το] νόα. ἐργαλεῖον πρὸς γραφήν, γραφικὸν ὄργανον· 2) κατὰ πληθ. γράπτρα ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν γραφήν ἡ ἀντιγραφὴν· Πλάτ.

γραπτός-ἄος [ή] ἀμυχλ. πληγῶνα, τζουγράμισμα· Ἦα. «ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἡ ἀκανθωδῶν πταν τῶν μελῶν γραφὴ τοῦτέστι ἀμυχλ. ἔσμος»· Ὁδ. Ω 229 κνημίδος βωπάτος δέδατο, γραπτός ἀλέκων· 2) κατὰ πληθ. γραπτός τὰ γράμματα, αἱ νόμοι· Ἐπιμ. Ἀνθ. 4, 279 ὁ δὴ τοῖ γραπτοῖς πατέρων ἔθεν ἐριπλοῖαν κέρβιας [δ. γρ. γράπτους κ. γραπτάς].

γραπτός ἔπιρρ. νεώτ. διὰ γραφῆς, ἐγγράφως.

γράψιμα [το] δημ. ἡ βίαια σύλληψις, τὸ ζαφικό πίσισμο, ὄργανο.

γραπῶν δημ. (ἱταλ.) ἀρπαζὼς διὰ τῶν ὄντων, πίσω μετὰ τὴν νύκτα, τοακόων· Κοζαντζ. Ν μέρ. Θ Κωμ. 1, 23, 18 τὸ ακυλι πού τὸ λεγὸ γραπῶν· 2) εἰδ. ἐπί προσ., συλλαβισμός· τοῦς ἀλλήτας τοῦς γραπῶν ἡ ἀστυνομία, - γραπῶσους τὸν κλέφτη ἢ ἐν ὄμ. σπμ. κ. παθ.· κάποτε δὲ γραπῶθ.

γραψασιὰ [ή] δημ. τὸ γράψιμα βλλ.

γραψαστός [ό] δημ. ὁ γράφς, ὁ νοσημένος.

γραστῆ [ή] νεώτ. γένος τι κνιδιοβίων φυτῶν.

γραστὸς προστ. τοῦ γράω βλλ.· Ἐπιμ.

γραστόδαι [το] δημ. ὄσσορ. τὸ οὐχ ἀνεπτυγμένον ἡ τὸ ἀραῖος ποῦ φυόμενον γρασίδι βλλ.

γραστὸς [το] δημ. τὸ χόρτον, ἡ γράσις βλλ. Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 5, 11 μέτ' στὰ γρασίδια καὶ στ' ἀστῆρα· 1) ἀκούση τὰ θικά μας γέλια, - ἀρόλια τὰ πρόβια τὰ βροχάσους γρασίδι.

γρασθόδοτος [ό] δημ. τὸ μέρος, ὁ τόπος ὁ κατάλληλος πρὸς βιάσθησον ἀφθόνων γράσσεως, τόπος παῦ βγάει γρασίδι.

γρασθωτός ἡ-ό δημ. ὁ ἐν εἰδει γράσσεως, ὁμοιος μετ' γρασίδι, χορταριστός.

γρασθαρία [ή] νεώτ. γένος λεπιδωπτερω ἐντόμων.

γρασθαριβίται [ο] νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. λεπιδωπτερω ἐντόμων.

γρασιλία [ή] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γράσος [ό] κ. νεώτ. ἡ δυσσομία τοῦ τραγού, ἡ τραγία· Σουῖδ. «γράσος, ἡ δυσσομία τῶν τραγῶν»· ὄθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡ τοῦ ἰδρωτός ἐν ταῖς μασχάλοις ἀναδιδόμενη δυσσομία, ἡ ἰδρωτιὰ· Φρόν. 33, 30 ὡ γράσος διαφέρει κινάθρας· γράσος μὲν γὰρ ἐστὶν ἡ τῶν ἀνθρώπων δυσωδία, κινάθρα δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ τράγων»· Ἀριστλ. Β79 α. 23 ἢ νεώτ. κ. μιν.· Καλλίμ. ΠΙΘν. Βλέκ. 217 μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομῆν τὸν γράσον τῆς μονοτόμου ἄδρανίας· 2) ὁ οἰσινος· ΕΜ «ὁ ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προδάτων συναγόμενος ῥύπος»· Συνέσ. 257 C τῶν κωδίων ὁ γράσος· 3) νεώτ. ὁ ῥύπος, ἡ ἀκαθαρσία, ἡ βρώμα· Μ' Ἀντωμ. 9, 36 τὸ σαπρὸν τῆς ἐκάστω ὑποκειμένης θλῆς, κόνις, δαστήρα, γράσος· 4) μιν. ΕΜ «ὁ μωρός καὶ ἀνοῦστατος»· πρβλ. γράσων.

γράσις-εως νόα. ἡ γράσις βλλ.

γράσιμα [το] δημ. τὸ γράμμα βλλ.· Ἐπιμ.

γράσσο [το] δημ. (ἱταλ.) κ. γκράσσο τὸ πρὸς Ἰλιανισιν μηχανῶν ἴλιος.

γράσσο [ό] μιν. (λατ.) ἀλαγαγμός, κραγιὴ στρατιωτῶν ἐν μάχῃ· Πλάστ. Ἦβ. 180 C μὴ φοβὸς τὸ πλῆθος τῶν πολεμητῶν αὐτοῖ γὰρ ἦσαν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομενοῦσιν· διόρθ. γράσσον βλλ. 1.

γρασσουλίαι [ο] νεώτ. βοταν. οἰκος. παχυφύλλων ποσίδων φυτῶν.

γρασσεσίτης-ος-ίδε νεώτ. ὁ ἔχει τὴν μορφήν τῆς γράσσεως βλλ., ὁ ὄμοιος μετ' γρασίδι.

γρασσελογία [ή] νεώτ. πραγματεία, μελέτη περὶ τῶν ἀγραστωδῶν.

γραστῆ [ή] μιν. ἡ γράσις, τὸ γρασίδι βλλ.· Δουκῆγ.

γραστῆ μιν. κ. νεώτ. πρῶτος τοῦς ἴππους διὰ γράσσεως, μετ' γρασίδι· Γεωμ. 16, 1 ἢ γραστῆθηναι τὸν πόλον, ἴππιατρ. 98, 234 πᾶς δεῖ γραστῆζειν.

γράστις-εως [ή] κ. μιν. κ. νεώτ., ἄπ. κράστις (γράφω) ὁ πρὸ τῆς ὠριμάνσεως τοῦ σταχυοῦ κλωρός χόρτος πολλῶν ἀγραστωδῶν, τὸ κλωρὸ χορτάρι, τὸ γρασίδι· Ἦα. «ὁ κλωρὸς χόρτος», Εἰσὺδ. 129, 22 «γράστις ἡ κλωρὰ κριθῆ»· Πλάτ. ἐάν τὰ κτήνη ἐξέρχεται ἐπὶ γράστιν, αὐτ. γράσσεως ἀγορασθῆσις τοῖς ἴπποις, ἴππιατρ. 68, 98 γράστις πυρίνη, κριθῆν· Ἐσθ. 633, 47 «ἡ τοῖς ἀλόγοις φηλὴ γράστις ἦν καὶ γράστιν γράσσωσι ὁ παλαιὸς φάμενοι τὸν ἤλιπρον χόρτον οὕτω καλεῖσθαι».

γράστις-εως νεώτ. ὁ γρασισμός βλλ.

γραστισμός [ό] μιν. κ. νεώτ. ἡ διατροφὴ κτήνων διὰ γράσσεως, τὸ τάσιμα μετ' γρασίδι· ἴππιατρ. 10

γράσων-ωνος [ό, ή] μιν. (γράφω) ὁ δυσωδῶν ἀπονεύων ὡς ὁ τραγός, ποῦ μωρίς τραγία· Μ' Ἀντωμ. 1, 15, Ἀθην. 13, 585 B Φρόνη συνεινενοῦσά ποτε γράσωνιν ἄρασα φορίνην ἰασθε, εἶπε, καὶ κατάτροπε· 2) ῥύπος, γράσος βλλ. 3)· Μ' Ἀντωμ. 8, 37 γράσων πάν τοῦτα καὶ λυθρὸν ἐν θυλάκῃ [πῖθ. ἔσφ. γρ. ἀπὶ γράσος].

γρασωνία [ή] μιν. ὁ γράσος βλλ.· Ἀρχ. γλ.· Ἀστ. 8, 7.

γρασουλουία [ή] νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν.

γρασούλι [ή] νεώτ. γένος γραμφαδιοειδῶν φυτῶν.

γρασουλὸν [ή] νεώτ. οὐσία ἀπαντιώσα εἰς τὸ φυτὸν γρασουλὸν ἥς γίνεται γρ. φαρμακευτικῆ.

γράστις-εως [ή] ἡ γράσις βλλ.· Μοιστ. 21 ἢ κράστις διὰ τοῦ κ ἀπίκως, γράστις διὰ τοῦ ἔλληνικός.»

γρατσούνα (ή) δημ. πλατό σιδηροβν άγκιστρον, χραισμεον προς άνάρτησιν άντικειμενων ή σύλληψιν αυτών, άρπάγη, συγγ. γάντζος, γοντζωτήρι.

γρατσουσιά (ή) δημ. το γρατσουσίνα βλλ.

γρατσουσίτζω δημ. κ. γρατσουσίω άμισσα, έκδέρω, ξεσχύω έλαφρώς τήν έπιδερμίδα διά τών ούχων : μέ γρατσουσία ή γάτα // γεν. άποξέω δι' αικμηρόν τιος πράγμ. : γρατσουσίτηκε το τραπέζι - το κρεβάτι - το παπούτσι // έν όμ. συμ. κ. ποθ. γρατσουσίτηκα στήν τριανταφυλλιά, - στόν καθρά πάνω γρατσουσίτηκαν.

γρατσουσίσιμα (τό) δημ. ή ένέργεια καί το άποτέλεσμα του γρατσουσίτζω βλλ., άμυχή, έκδωρα τής έπιδερμίδος διά τών ούχων ή αίχμης, γόδαρισμα.

γρατσουνοβολά δημ. κ. γρατσουνολογώ έπάγω, προκαλώ άμυχή, έχω τήν ιδιότητα του άμισσο βλλ., έν χρ. ίδιως επί άκανθωδών φυτών : οι τριανταφυλλίες - οι ροδιές γρατσουνοβολούν 2) κατ' έπανόληψιν, πολλές, συνήθως άμισσο : το γατάκι σας γρατσουνοβολάει.

γρατσουνώ-ώω δημ. γρατσουσίω βλλ.

γραττίτζω δημ. έχω όχληράς μερίνας, έχω θγαιές // έχω άνησούριαν έξ όχλησας : τόν γραττίτζο ή μήνασα τόν κανακ.

γραττίτζω δημ. φωνάζω ώς το ήτηγόν γέρανος, γραττίτζω : Κορ. Att 4,87.

γραττίτζος (ή) δωρ. τ. του γραττί βλλ. EM 240,5 « έστι γραττίς γραττίδος παρά Καλλιμάχω ».

γραττακάς ησ. « όριος τελλός ».

γραττί-γραττί (ή) κ. μον. κ. νεώτ., ίων. γρητς, γρητς, ποι. γρητς, κλητ. γρητ, βορβ. κλητ. γρητ. Άριστοφ. κληδ. γρητς, αίτ. γρατς ή προσθετικία τήν ήλικια γυνή, ή γρατία, γρητ΄ Ψοφλήμ. 279 « γρατύν Άττικοί ού γρατύν » : Οδ. T 346 εί μή τις γρητς έστι παλαιή ίβυτα, Άριστοφ. Θεσμ. 1222 ώ μισρά γρητο, Πλάτ. Θεαιτ. 176 B γρατύν θβλος (παροιμ. γρατύν μθος) : κ. κελθ. : Οδ. Α 191 γρητ΄ έν άμφιπόλμ, Εδρ. Τρω. 490 θούλη γυνή γρατς Έλλάδ΄ είσαφίτοματ // κωμ. κ. επί άνδρός, ό δμοιος κατά τήν μορφήν ή τους τρόπους προς γρατύν πρόβ. γραττίδων : Άριστοφ. Θεσμ. 1214 διεβάλε μ΄ ώ γρατς 2) ό κατά τήν βράσιν του γάλακτος ή ά. πικνωτό υγρόν σχηματιζόμενος άφρός ή έπίπλοισ, το καίμακι, ή τσίπα, ή κρούστα : Άριστοφ. Ζ 743 β, 7 καθάπερ επί τοίς εφήμοισν ή καλούμεν γρατς Άδην. 13,585 C προσπιόνγκασα νηλα παρεκάλε ροφισατ ό δέ ού θέλω, είπειν ήν γάρ έφεστηκυία γρατς αύτψ 3) είδος θαλασσιών κερκινού : Άριστοφ. Ζ 601 α, 8 4) είδος άκρίδος : Ζηνός. 6,294.

γραττάνα (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί γρατταί (αί) πάμ. γαμήλιος συμφωνία.

γρατταί (ή) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ό) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ή) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ό) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ή) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ή) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γρατταί (ό) δημ. ό σκελετός κεφαλής όνου 2) μπφ. πάν το άπόλεσαν τήν ίκμάδα του το κατεσληκός : Κατ. Ν μπφ. Θ Κωμ. 14,99 βουνο χεί... μά τώρα άπλώνεται έρημο, γρατταί.

γρατταί (τά) Έπυρ. το γρομίματα.

γρατταί (ό) μον. κ. δημ. ό γρατταί βλλ. // μον. κ. ό συγγρατταί πρόβ. γρατταί 5) : Ιακώβ. Τριδύλη ποιήμα, τέλος : καί άν έρωτήσθ καί κανείς ποιός είναι ό γρατταί, | Τριδύλης θ Ίάκωβος, υίος τής καλογραίας.

γρατταί (ή) δημ. φιάλη, πλατίζητος, κάρφια.

γραφή (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ή διά γραμμῶν παράστασις, ὁδ. ἰκνογράφησις, σχεδιασγράφησις : Ἦρ.4,36 ἐν ὀλίγοις γράμμασι δηλώσω . . οἷς τίς ἐπιτέλει γραφήν ἐκάστην || συνη. ἐπι ζωγραφημάτων : Ἦρ.2,182 καὶ εἰκόνα ἑαυτοῦ γραφῆν ἐκασμένην 2) φρ. κατὰ γραφήν ἐκ πλαγίου, κατὰ κράσασιν, προφήτ. ἰ.δ.ε.μ. ἐν γενικαῖς γραμμασί : Πλάτ.Συμμ.193 Α καὶ περιπέμνεν ἔχοντες ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφήν ἐκτετυπωμένων 3) ἡ τέχνη τοῦ ἰκνογραφεῖν ἢ ζωγραφεῖν : Πλάτ.Τιμ.19 Β εἶτε ὁπὸ γραφῆς εἰργασμένα εἶτε καὶ ζῶντα ἀληθινά 4) τὸ ἰκνογράφημα ἢ ζωγραφῆμα, ἡ εἰκόνα : Ἦρ.2,73 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ εἶδον εἰ μὴ ὅσον γραφῆν || ὅμ. ἐπὶ ποικιλιατοῦς, κενθριατοῦ : Αλογ.Χο.232 σπάσθη τὸ πλεγμα εἰσδε, κηθίονος γραφῆν 5) τὸ φινυθίωμα τῶν παρεών, τὸ φικασίδημα : Φιλόστρ.Ἐπ.22 6) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ γράφεν ἢ ἡ τέχνη τῶν γράφεων : Πλάτ. Φαίδρ.274 Β τὸ δ' εὐπρεπείας δὲ γραφῆς πέρι καὶ ἀρεπείας 7) εἶδ. ἐν τῷ πληθ. αἰ γραφαὶ τῶν δικῶν ἢ καταγραφῆς : Ἀριστλ.Πολιτ.1321 b,36 παρὰ δὲ τοῖς αὐτοῖς τοῦτοῖσι καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγὰς 8) ὅμ. πληθ. γραφαὶ αἰ συνδῆλαι : Ἀριστλ.Πολιτ.1280 a,40 εἶδον γόν . . καὶ συμβόλαια περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν καὶ τὰ γραφαὶ περὶ συμμαχίας 9) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ γραφομένου, οἱ γραπτοὶ χαρακτήρες, τὸ γράμματo : Σοφ.Τρ.683 χαλκῆς ὅπως δύναντον ἐκ δέλου γραφήν, Ἀγάθ.π. Ἀθην.10,454 D γραφῆς ὁ πρώτος ἦν μεσομύθιος κύκλος - γραφῆ εὐνογνωστος - μεσοανώματος - ἀνεπίτλατος 10) ὁδ. κ. μον. κ. δημ. ἡ ἐπιστολή, τὸ γράμμα : Θουκ.1,129 τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδῆλου, Ἐρωτόκρ.Δ.782 εἰς τὴν Ἀθήναι τὴ γραφὴ τοῦ φίλου τοῦ νά θύσας, Πολιτ. Ἐκτ.Τραγ.84,21 νά γραφῶ μιά μικρὰ γραφὴ στὸν καπετάνιο Κώστα || ὅμ. κ. ἐν τῷ πληθ. : Εὐρ.Π.735 ὄρκον δῶτα μοι τὰδεσθ πορθευέσθεις γραφὰς Ἐρωτόκρ.Α.2000 πῶς οἱ γραφὰς κὶ ἡ ζωγραφία σὺ πόθο τὴν ἐβάλας 11) τὸ ἐγγραφον, ἰδίως τὸ ἀποδεικτικὸν ἢ βεβαιωτικόν, ὁδ. φευδεῖς γραφαὶ φευδῆ, νόθα ἔγγραφα : Δημ.243 τῶν νόμων οὐκ ἐώντων πρώτων μὲν φευδεῖς γραφὰς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, Εὐρ.Ἰων.1311 φευδεῖς γραφὰς ἔγραφε καὶ διώλεσε 12) βιβλίον, σύγγραμμα : Ἐπίκ.Φυσ.1431,16 ἐν τῇ πρώτῃ γραφῇ || κ. ἐπὶ δημοσιευθέντων συγγραμμάτων : Φιλῶδ. Ὀργ.σ.73 W γραφὴ τῶν φιλοσόφων 13) ὁ γραπτός νόμος : Πλάτ.Νόμ.934 C τὸν δὲ, καθάπερ ζωγράφον, ὑπογράφειν ἔργα ἐπὶ νόμῳ τῇ γραφῇ || π.π. συμβόλαιον, σύμβασις, συμφωνία : Ἐπιγρ. ἐν τῷ πληθ. ἀντίγραφα δικαστικῶν ἀποφάσεων 14) π.π. κατάλογος, πινεξόνομοστική κατάστασις : Πάπ. γραφῆ ἱερῶν, ὅμ. π.π. γραφὴ τοῦ κατ' ἀνδρα, ὅμ. π.π. τὰς κατ' ἀνδρα γραφὰς || κατάλογος δημοσηθέντων, πιολόγιον : Διδ.Σ.2,191 οὗτοι δὲ γραφῆν ἐκάστου τῶν εἰς τὰς ταφὰς δαπανημένων τοῖς οἰκείοις τῶν τελευτησάντων προσηνέγκαντες 15) ἐπιγραφή : Θουκ.1,134 καὶ νῦν κρεῖται ἐν τῷ προτεμνισματι, ὁ γραφῆ στήλαις δηλοῦσαι 16) ἀνώμασις χειρογράφου : Στράβ.1,225 καὶ πρώτων ὄτι καὶ αὐτὰς μικρολογεῖται μᾶλλον περὶ τῆς γραφῆς, - ὁρθὴ γραφῆ 17) μτν. κ. νεώτ. εἶδ. τὸ σύνολον τῶν κατὰ τὸν κανόνα ἐγῶν βιβλίων, ἡ Παλαιὰ καὶ Καινὴ διαθήκη, ἡ Ἁγία Γραφή : Ἀριστ.155,ΚΔ Πράξ.8,32 ἢ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν ἀνεγλυπτοκὴ ἦν αὐτῇ ὡς πρόδοτον ἐπὶ σφαιρῆν ἤχηθ' κ. ἐν τῷ πληθ. : Φιλ.1,18,ΚΔ Μαθθ.21,42 οὐδέποτε ἀνεγλυπτο ἐν ταῖς γραφαῖς, Ἰθῶν ὄν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτ.ἡ.5,39 ἐρευνεῖται τὰς γραφὰς 18) φρ. γραφὴ φαρμάκου λατρικῆ συνταγῆ : Γαλ.12,293, αὐτ.13,638, αὐτ.15,918

19) Ἐπιγρ. ἀρχεῖον, ἀρχαιοφυλακτεῖον 20) ὡς δικαστικὸς ὄρος, ἡ ἔγγραφος κατηγορία ἢ ἡ καταγγελία ἐν δημοσίᾳ δικῇ : Ξεν.Ἀπομ.1,1 ἢ μὲν γὰρ γραφὴ κατ' αὐτοῦ τοιαῦτα τις ἦν, Δημ.243 βούλωμαι τοῖσιν ἦδη καὶ περὶ τῆς γραφῆς αὐτῆς ἀπολογησασθαι καὶ διεξελθεῖν τὰ πεπραγμένῃ ἑμαυτῷ || ποικιλ. διωξίσις πρὸς τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας : Δημ.524 γραφῆν ἔβρεως καὶ δίκην κατηγορίας ἰδίᾳν φεύεται, Λυσ.1,44 οὐτε γὰρ συκοφαντῶν γραφὰς με ἔγραφατο, ὅτε . . γραφῆ περὶ ἀνομιωλυτοσφαιῶν κλπ. || γραφῆν εἰσέρχασθαι, εἰσιεῖν ἔμφαντιζομαι εἰς τὸ δικαστήριον εἶτε ὡς κατηγορος εἶτε ὡς κατηγορούμενος : Δημ.261 καὶ μοι λέγε πρώτων μὲν τὸ φήσιμα καθ' ὁ εἰσῆλθον τὴν γραφήν, εἶτα τοῖς καταλόγοις 21) γεν. συνήθης διαδικασία ἀντί, πρὸς τὰς εἰδικῆς φύσεως, οἱ αἰ εἰσαγγελλία βλλ. ἐν εἶδ. σημ., ἢ ἀπαγωγὴ αἰεθῶναι κ.ά. : Λυσ.16,12 οὐδὲς ἂν ἀποδείξει περὶ ἑμοῦ δόξαντο ὅτε δίκην αἰσχρῶν οὐτε γραφῶν οὐτε εἰσαγγελλῶν γενενημένον, γράφωμαι-ατος [τῷ] ΑΒ τὸ γράμμα βλλ. : ΑΒ 787 τὸ δῖασμα μόνου τοῦ φαινόμενου γραφῆματος τοῦ διαγινωσκίζοντος ἑκάτερον ἀδων. **γραφικός** (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ γραφεύς βλλ. **γραφικός** (ἡ) γκῶσσα, ἢ γραφῆ βλλ. **γραφίριον** (τὸ) π.π. π.π. ἢ πνακίς : Πάπ. μνησθαι τοῦ γραφίριου, περὶ οὗ σὲ ἠρώτησα. **γραφικός** (ὁ) δημ. ὁ γραφεύς βλλ. ἢ ὁ ἀντιγραφεὺς : Παναντ. Ἀγ. Ὀρ.144 ὁ γραφίδεὸς μονογραφῶν μοῦ ξαναῆρθον στὸ νοῦ' || συνήθ. περιφρ. π.π. κατώτερος ὑπάλληλος δημοσίας ἑπιρρησίας διὰ τὴν σύνταξιν ἢ ἀντιγραφῆν τυπικῶν ἔγγραφων || ὅμ.σικωπ. περὶ κακοῦ πολυγράφου συγγραφῆς. **γραφίδιον** (τὸ) μτν. ἔπιβλιον, ἔπιχειρίδιον : Θέων.σ.100 2) νεώτ. μικρὰ γραφίς. **γραφιδιοθήκη** (ἡ) νεώτ. θήκη πρὸς φύλαξιν τῶν γραφιδιῶν βλλ. **γραφιδιοπέλαγος** (ὁ) νεώτ. ἀγὼν διεξαγόμενος διὰ τοῦ γραπτοῦ λόγου, κυρίως διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὁ δὲ δημοσιευμάτων πόλεμος. **γραφίδαι** (αἱ) νεώτ. βοτάν. οἶκος, λεχίνων. **γραφικός** ἐπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον γραφικόν βλλ. **γραφικός** [τῷ] δημ. ἡ ἀμοιβὴ τοῦ κατ' ἐνόμιον γράφοντος τυπικῶν ἢ ἔγγραφων καὶ ἰδίως ἢ τοῦ ἀντιγράφοντος συντεταγμένα ἦδη ἔγγραφα. **γραφικός**-ἡ-ὄν κ. μον. κ. νεώτ., συκρ. -ώτερος, ὑπερβ. -ώτατος ὁ ἐπιπῆδοσος εἰς τὸ ζωγραφεῖν ἢ σχεδιάζειν, εἰς τὸ ἀνομιωγραφεῖν : Πλάτ.Θεοτ.144B σκεπτεῖται ὁ γραφικός ὧν λέγει ἡ οὐ, Αλλ.Π.14,37' || κριτῆς ζωγραφικῆς : Αλλ.Π.2,3 ὁ γε Ἰππος εἰσικέ σου γραφικός(ος) εἶναι κατὰ πολὺ || τὸ θηλ. ἢ γραφική [ἐν. τέχνη] ἢ τέχνη τῆς ζωγραφικῆς : Πλάτ.Γοργ.450 C δάλλὰ τὸ τῆς τέχνης περαιοῖται ἂν καὶ διὰ σιγῆς, οἶον γραφική καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ἄλλα τοιαῦτα' || νεώτ. γραφικός τέχνη αἰ μέθοδος εἰκονογραφῆσεως, σχεδιασεως ἢ καὶ ἄλλης γραφῆς, εἰδικῶς δὲ αἰ μεταχειρίζομενα μηχανικά μετὰ ἀναπαρηγοῦντες εἰς πολλαπλὰ ἀπύτητα 2) ἐπὶ πραγμ., ὡς τις εἰσ-γραφισμένος, ζωγραφιστός : Πλούτ. Αντιων.26 παρὰ δὲ τοῖς γραφικός(ος) ἔρωςιν εἰκασμένον πρὸς ἑκάτερον ἐσώτατος ἐρρηγίζον 3) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. θελκτικὸς, ἐπαγωγός : Διδ.Σ.2,53 καὶ διπλῆ τῆ καταθέσει τῶν κλάδων ἀμφιχαιτα γίνουσα, γραφικὴν ἀποτελεῖ τὴν πρόσφωιν, Στράβ.17,806 οὐδὲν ἔχει χαρίεν οὐδὲ γραφικόν, δάλλὰ ματαιοπονοῖαν ἐμφανταῖς μᾶλλον, - γραφικόν τοπίον, Παναντ. Ἀγ. Ὀρ.16 ὁ ἄθμιον ἔχουν τὸ τραγικὸ μαζὶ καὶ τὸ γραφικόν 4) κ. νεώτ. ἐπὶ ὄφου, περιγραφικός, ζωρητός : Διον. Ἀλ. Ἀμμ.1,4 χαριεστατος ἀπάντων τῶν λόγων καὶ γραφικώτατος, Ροιδ.Κριτ.Μελ.96 ἡ θυμοσοφία τῶν ἢ συνοφί

ζομένη.. εκ.. γραφικωτάτας παροιμία, - γραφική έκφρασις - διήγησις 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραφήν, τὸ γράψον· Πάπ. γραφική ἐπιστήμη, Σάθ.Χρυσόβουλ. λόγ.1,205 αὐτὸν ταιγιαρῶν τῆς γραφικῆς ὑποσημασθεῖς εἰς πέρας ἐλθοῦσης, - γραφική ὑπερπείρα - ὕλη, - γραφικά ἐξόδα || ἡ τέχνη τοῦ γράφειν: Ἰππ.Ἀρχ.Ἰηρ.20 ἡσάνον νομίζω τῆ ἱηρική τέχνη προσηκνῆ ἢ τῆ γραφικῆ || γραφικὴ λέξις ἐκφρασις συνθηκωμένη εἰς τὰ συγγραμμάτα: Ἀριστολ. Ρητ.1,413 β,8 ἐστὶ δὲ λέξις γραφικὴ μὲν ἢ ἀκριβεστάτη, ἀγωνιστικὴ δὲ ἢ ὑποκριτικώτατη || γραφικὴ δύναμις ἢ εἰς τὸ γράφειν ἱκανότης: Ἀλκιδ. Σοφ.88 β. ἴσως ἀν οὐν εἴποι τις ὡς ἀλογόν ἐστὶ κατηγορεῖν μὲν τῆς γραφικῆς δυνάμεως || γραφικὸν βέβρον. ἢ μελάνη: ΑΠ 6,63 καὶ γραφικαῖο δοχεῖα κελαινωτάτοιο βέβρον || γραφικὸς κάλαμος ὁ πρὸς γραφὴν ἁρμόδιος κάλαμος, ἢ γραφικὴ ἢ πένα: Γεωμ.0,75,8 || γραφικὸν ἀμάρτημα σφάλμα τοῦ γραφῆος: Πολύβ.34,3,1 || νεώτ. γραφικὸς χαρακτήρ τὰ ἴδια γνωρίσματα τῆς γραφῆς ἐνὸς ἐκάστου || νεώτ.ἱστρ. γραφικὸς σπασμὸς εἰδικὴ σπασμὸς τῶν μῶν τῆς ἀκρας χειρὸς, ἐξ ἧς ἐπέρχεται ἀνικανότης εἰς τὸ γράφειν || τὸ οὐδ. πληθ. γραφικά ὡς οὐσ. βλ. 6) νεώτ. ἀνομοι. ἢ κάτω ἢ ὀπίσθια γωνία τοῦ ρομβοειδοῦς βόθρου ἢ τῆς τετάρτης κοίλας τοῦ ρομβοειδοῦς κεφάλου: 7) ὁ ἠσκημένος, ὁ δεξιὸς εἰς τὸ γράφειν: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,18,2 8) Ἐπιγρ. ὁ στενογράφος 9) ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ περιγράφειν: Λοικ. Ἀλεξ3 πρότερον δέ οὐκ αὐτὸν ὑπογράφω τῷ λόγῳ πρὸς τὸ ὁμοίωσαν εἰκόσας ὡς ἀν δυνάμει, καίτοι μὴ πάνυ γραφικὸς τις ὤν 10) ὑπόθεσις ἢ ἀντικείμενον περιγραφῆς: Πλάτ. Ἀλέξ.17 ἢ δὲ τῆς Παμφυλίας παραδρομὴ πολλοῦς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γραφικὴ πρὸς ἐκκλήξην καὶ ὄγκον 11) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν: γραφικὸν ἄρτον || μον. τὸ οὐδ. γραφικὸν ὡς οὐσ. χωρίον τῆς Ἁγίας Γραφῆς: Β. Ἀγ. Συγλητικῆς π. Δουκαγγ. τὸ γραφικὸν λέγουσα, ὡς ἐγὼ τῷ ἀδελφιδῷ μου καὶ ὁ ἀδελφιδῶς μου ἔμοι 12) νεώτ. εἰδ. Γραφικὸς σχιστόλιθος πέτρογρ. ὁ ἀργιλικὸς σχιστόλιθος βλ. γραφικότης-πτος ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ γραφικοῦ βλ. 3), ἢ ἐν εἰκόνι ἢ ἐν διηγήσει παράστασις ζωῆς, κινήσεως: Παπαν. Ἀγ. Ὁρ. 95 μο. λατάρα, τὰ συμπλέγματα ἐδῶ παίρνουν μίαν ἰδιαίτην γραφικότητα, - ἢ γραφικότης τοῦ τοπίου - τῆς πανηγυρικῆς - τῆς σταλῆς τῶν χωρικῶν. γραφικὸς ἐπίρρ. ἢ γ. νεώτ. διὰ ζωγραφικῶν μέσων: Πλάτ. Ἀντων.26 κατέκειτο μὲν ἀπὸ σκιάδῃ χρυσοπλάτῃ κεικοσμημένη γραφικῶς ὡσπερ Ἄφροδίτη, Λοικ. Εἰκ.15 ἦττον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ γραφικὸς συντελεσθέν 2) διὰ περιουσιῶν τῆς Ἁγίας Γραφῆς: Κύριλλ. Σκυθοπ. Β.1,268,3,302 Α οὔτε εἰς δεξιὰ οὔτε εἰς ἀριστερά, γραφικὸς εἰπεῖν ἔκλινα 3) νεώτ. κατὰ τρόπον γραφικῶν βλ. 3). γραφιοειδῆς-οὔς-εἰς ἢ) γ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα γραφίου, στυλοῦ, στυλοειδῆς: Γαλ. Χρ. Μορ.7,19 γραφιοειδῆς ἐκφρασις ἢ ἐκφρασις τοῦ κραταφαιοῦ ὄσπου. γραφιοθήκη ἢ) γ. νεώτ. θήκη διὰ τῶν φύλαξιν γραφείων βλ. λ), γραφίον, γραφιοθήκη. γραφίον πάλ. κ. γραφίον γραφίον βλ. λ). γραφιοφρῶς ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος τρωκτικῶν. γραφίς-ἴδος ἢ) γ. νεώτ. ὄργανον γραφῆς, χαράξωος σημάτων ἢ συμβόλων, γραφείον βλ. λ): ΑΠ 6,63 καὶ κανὼν γραφίδων ἰθυστῶν φύλακας || εἰδ. Γραφικὸς στύλος βλ. λ): ἐν εἰδ. σπημ., ἐργασίον πρὸς γραφὴν ἐπὶ κηρίων πλακῶν: Πλάτ. Πρωτ.326 D ὡσπερ ὁ γραμματιστῆς, ὑπογράφωντες γραμμάς τῆς γραφίδι || νεώτ. μετὰ ἄλλων μικρῶν ἐπιμηκῆς, καμῆλον ἔλασμα ἀπολλῶν

εἰς διχοτομημένην ἀκμήν, ὁπερ ἐμπηγόμενον εἰς τὸ ἄκρον κοινολοφῶρου βλ. λ. καὶ ἐμβραδύζομενον εἰς μελάνην ἢ ἄλλα ὕδρον χροσμίσιος πρὸς γραφήν ἢ ἱονογράφισιν, δημ. πένα, χροσμίσιος || ὄμ. νεώτ. στυκιδ. καὶ κοινολοφῶρος μετὰ τῆς γραφίδος 2) φέικτρα ζωγραφικῆς, χρωστίτηρ, πινέλο: ΑΠ 4,17B τὰν ἀναδομιον ἀπὸ ματέρως ἀρτι θαλάσσης Κύπριν, Ἀπελλεῖον μόχθον δρα γραφίδος 3) ἐροαλεῖον γλυπτικῆς, γλυφίς, σφίλη: ΠΔ Ἐξ.32,4 καὶ ἐδέξατο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἐπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, ὄμ. ἰο. λ. ἰ. σύμβολα... γραφίδεσι κατέδωκε, ΑΠ 4,3 β,72 δοσαπερ ἢ γραφίδεσι χαράξωμεν, ἢ τινι κῶρῳ 4) βελόνη τοῦ κεντήματος: ΑΠ 4,324 ἢ γραφίς ἀργυρῶν μὲν, ὄτ' ἐκ πυρὸς ἤλλθον, ἐτύχθην σάσις δὲ καὶ χρυσῆ ἴγνομα ἐν παλαμῶσι 5) ποικίλα, κεντήμα: ΑΠ 5,275 οἱ τοῦδε τὸ κρηθῆσον ἐπὶ μνήστειρα, κομίζω, χρυσοσπηνήτω λαμβόμενον γραφίδι 6) ἐν τῷ πληθ. ζωγραφία, εἰκόνας: Νόων. Δ.25,437 7) νεώτ. βοταν. γένος λεληθῶν. γραφικός ἢ) ἢ) γ. νεώτ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ἐξαγωγήν βελῶν: Κέλο.7,53 2) νεώτ. ὁ μικρὸς γραφεὺς, ὁ κατώτερος γραφεὺς. γραφιστικὴ ἢ) νεώτ. ἢ κατ' ἐπιστήμην, ἢ τοῖ ἐπὶ τῆς βάσει ὀδοδεγμένων σταθερῶν κανῶν τέχνη ἢ ἀσχολωμένη εἰς τὴν δι' ἐξετάσεως τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος ἐξασκίωσιν τῆς γνησιότητος ἐπιγραφῶν ἢ τοῦ γράψαντος. γραφιστικὴ νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸς ἀνδραξ χρησῶς εἰς τὴν κατασκευὴν μολυβδοκοινῶδων. γραφιστής ἢ) νεώτ. ὄρυκτολ. στήφρα παραλλαγῇ τοῦ γραφίτου βλ. λ). γραφιστρεϊδῆς-οὔς ἢ) νεώτ. γραφιστὴ σπηφὸς λαν λεπτοκοκκώδης. γραφιστῶρος-ου-ον νεώτ. ὁ ἔχων χρῶμα γραφίτου βλ. λ), ὁ φαῖος, ὁ σταγίς. γραφιστικός-εως ἢ) νεώτ. ἢ προσθήκη γραφίτου ἐν τῷ κατηγορησῆ τῆς πυρῆδος διὰ τὴν εὐχερῆστερα λείανσιν τῶν κόκκων. γραφιστοανγνωστικὴ μέθοδος ἢ) νεώτ. μέθοδος διδασκαλίας γραφῆς ὁμοῦ κ. ἀναγνώσεως. γραφιστομν-ωνος ἢ) νεώτ. ὁ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γραφιστικῆς βλ. λ. ἐμπειροτέχνης ὁ ἀποφανόμενος περὶ τῆς οὐς πρὸς τὴν γραφὴν γνησιότητος ἐπιγράφω, ἢ περὶ τοῦ γράψαντος. γραφιστογνώστικὴ ἢ) νεώτ. ὁ γινώσκων γραφιστικὴν βλ. λ). ὁ γινώσκων γραφολογίαν βλ. λ). γραφιστογνώστικὸς-ή-ων νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραφιστογνώστικὴν βλ. λ). 2) τὸ θηλ. γραφιστογνώστικὴ ὡς οὐσ. ἢ γραφιστικὴ βλ. λ). ἢ γραφολογία βλ. λ). γραφιστογνώστικὸς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ γραφιστογνώστικῶν βλ. λ. τρόπον, διὰ γραφολογίας βλ. λ). γραφιστοδερμια ἢ) νεώτ. ὁ δερμογραφισμὸς βλ. λ). γραφιστοειδῆς-οὔς-εἰς ἢ) γ. νεώτ. γραφιοειδῆς βλ. λ). γραφιστοκλάμος ἢ) νεώτ. σκληρὸς κάλαμος, ἐξ οὗ κατὰ τὸν μεσοάνω κατεσκευάζονται βέλαι καὶ γραφίδες, ἢ πετροκλάμος πρὸλ. καίμη. γραφιστολεκτικὴ ἢ) νεώτ. μέθοδος τοῦ διδάσκειν τὰ πρῶτα γράμματα διὰ τῆς γραφῆς καὶ τοῦ λόγου πρὸλ. γραφιστοανγνωστικὴ μέθοδος. γραφιστολιθός ἢ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων. γραφολογία ἢ) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐπιστομικῶν συσπασμοεισῶν καὶ προλήτων διαμορφωμένη γραφῆς, ἢ διὰ τῆς μελέτης τῶν ἰσορροπιῶν τῆς γραφῆς ἐν ἀναφορᾷ καὶ συσχετισμῶν ἐν τῇ πνευματικῇ, ψυχικῇ, ἐπογγελματικῇ κ. ἄ. καταστάσει διατιυεῖσθαι σταθερὸς πινος κανόνος, δι' ὧν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος τοῦ ἀτόμου διαγνώσκονται πολλὰ τῶν ἰδιότητων καὶ ἐκδηλώσεων αὐτοῦ, οἷον πνευματικὴ ἱκανότητες ἢ ἀτέλειαι, ψυχικὰ προσόντα ἢ ἐλαττώματα κοι-

ωνικοί περιστάσεις, ειδική άσχολία κττ. 2] εν συνθ. χρ. αντί γραφική βλλ.

γραφολογικός-ή-όν(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραφολογίαν βλλ., ὁ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας ἢ τὰ συμπεράσματα τῆς γραφολογίας· **γραφολογικοί** χαρακτηρισμοί, **γραφολογική** παρατήρησις, **γραφο-δαδομένα**.

γραφολογικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον γραφολογικόν βλλ., ἀπὸ γραφολογικῆς ἐπιφύσεως.

γραφολογικός (οἰ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος ἢ ὁ ἐδῆμων εἰς τὴν γραφολογίαν βλλ.

γραφολογῶ-ω νεώτ. ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν γραφολογίαν βλλ., κάνω τὸν γραφολογισμὸν ἢ διαγνώσκω, καθορίζω ἢ προσπαθῶ νὰ καθορίσω διὰ τῆς ἐπὶ ἐγγράφῳ γραφολογικῆς εἰρήνης μου.

γραφοναής-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μανίαν τοῦ γράφειν ἢ τοῦ εἰκονίζειν παραστάσεις· πολλοὶ **φυγοπαθεῖς** εἶναι **γραφοναεῖς** 2] ὁ ἔχων τὸ πάθος τοῦ ἐκθέτειν προπτώς πολλά καὶ ἀσήμαντα, ὁ ἀνοήτως πολυγράφος συγγραφεὺς· ἐν τῇ **βυζαντινῇ γραμματογραφίᾳ** πλείστοι οἱ **γραφοναεῖς**.

γραφοναία (ἡ) νεώτ. ἡ μανία τοῦ γράφειν ἢ συγγραφεῖν, ἡ ἰδιότης τοῦ γραφοναοῦ βλλ.

γραφοναϊα (ἡ) νεώτ. ἡ διάγνσις τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς τύχης ἀνθρώπου πινὸς ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος πρὸς γραφολογία.

γραφομετρία (ἡ) νεώτ. μέθοδος λεπτομεροῦς μετρήσεως τῶν διαστάσεων τῆς γραφῆς πρὸς πτυχοποίηση δύο ἢ πλείονων δεδομένων γραφικῶν χαρακτήρων 2] ἡ διὰ γραφομέτρου βλλ. καταμέτρσις ἐπιφανείων.

γραφομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γραφομετρίαν ἢ τὸ γραφομέτρον βλλ. 2] **γραφομετρική** μέτρσις.

γραφομέτρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. εἰς τὴν τοπογραφίαν πρὸς ἀκριβῆ μέτρσιν γωνιῶν ὀριζοντίως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λαμβανόμενων, χρησιμοποιῶν χαρτογραφικὴν διαμόρφωσιν τῶν περιγραμμάτων τῆς τοπογραφουμένης ἐκτάσεως.

γραφομηχανή (ἡ) νεώτ. μηχανή, δι' ἧς γραφομένη πιεζόντες ηλεκτρικὰ συνδεόμενα πρὸς μεταλλικοῦς τύπους τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου κτλ. ἀποτυπούμενοι οὕτως ἐπὶ τὸ χάρτυ.

γραφονομία (ἡ) νεώτ. ἡ γραφολογία βλλ.].

γραφοπαρτίδα (οἰ) νεώτ. οἰκογ. **σαρκοφάγων** καλοεπτότερον ἐντόμιον.

γραφοπαρτός (οἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραφόφωριον (τὸ) μον., δημ. τὸ γραφεῖον, ἡ εἰδικὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς γράφοντες· Ἐρωτ.κρ. Α 1463 **γραφόφωριον** εἶχε ὀδάργυρον (δ.γρ. σκρίπτοριον).

γράφος-εος (τὸ) Ἐπιγρ. ὁ γραπτός νόμος· Ἐπιγρ. αἱ δὲ τῆς πόρ τὸ γράφος δικασθ.

γραφωσκόπιον (τὸ) νεώτ. φακὸς ὀφθαλμοκίτης ἐν χρ. πρὸς ἐξέτασιν τῶν λεπτομερῶν τῶν φαινοτύπων.

γραφωστατική (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη, σκολὸν ἐκταστικῆς διὰ μεθόδων γεωμετρικῶν ἢ γραφικῶν.

γραφοσμιδαία (οἰ) νεώτ. οἰκογένεια ἡμιπτερῶν νυκτερίων ἐντόμων.

γραφωσμίον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων.

γραφωσμηγία (ἡ) νεώτ. ἡ γραφολογία βλλ.

γραφωσμηγία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀποτυπωσις λιθογραφίας, χαλκογραφίας κλπ. ἐπὶ ὑφάσματος, χάρτου, δέρματος, περιγυλῆς κτ.

γραφωσμίον (τὸ) ὄργανον διμ. φωνογράφος βλλ.

γραφωπτήριον (τὸ) νεώτ. ἀντὶ γραπτήριον γραφεῖον· Κορ. Ἀτ. I ἐν λ.

γραφωπτικός (τὸ) δημ. αἱ δαπάναι, τὰ ἐξόδα γραφῆς ἢ ἀντιγραφῆς ἐγγράφων, τὰ γραφικά βλλ.

γράφος-ή-ὸ δημ. ὁ γραπτός βλλ., ὁ γεγραμμένος, ὁ γεγραμμένος· Κρυστ. Βλκ. Αδ. 2496 πῶθ **ξέρουμε τί θὰ χρ** ἢ **μάεριν μοῖρά μας γραφτά**,

τοῦ τὰ **ἐδῶκε δὲλα γραφτά** 2] ὁ ζωγραφιστός, ὁ ὄρατος· Πολυμ. Περ. Χοιρ. 127.] **γραφή**, κεφάλι ἐξέσκητο καὶ οὐκ ἴδου τοῦ τὰ μαλλιά τῆς 3] τὸ οὐδ', ἐμφαντὸ ὡς οὐδ', τὸ περριμμένο, τὸ μοιραῖον, ἡ εἰμαρμένη, ἡ μοῖρα· τὸ οὗτ' ἦταν **γραφτὸ** νὰ πάθ' ἀπὸ δίκου θανάτου.

γράφω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. ἔγραφα, ποι. γράφα, παρακ. γέγραφα, μτν. γεγράφκα, μέσ. μὲλλ. γράφομαι, παθ. γεγράφμαι, κ. συνν. γεγράφμαι, ἀόρ. ἐγράφην, Ἐπιγρ. ἐγράφθην, δημ. (ἐ)γράφκα, παρακ. γέγραφαμαι, ποι. ἔγραπται, μτγ. παρακ. γεγράφμαι, γ' πληθ. γεγράφται, δωρ. γεγράφανται, ὑπερ. ἐγέγραπτα, γ' πληθ. ἐγεγράφατο, μτγ. γεγραμμένος, Ἐπιγρ. ἐγεγραμμένος κ. ἄγρ. κ. δημ. γραμμένος ἔξω, ἀμόσσα, γρατ-ομνίω· Ἰλ. Π. 559 γράφεν δέ οἱ δούτεον ἄκρις αἰχμῆ Πουλυδάμαντος ἢ χαράσσω συμβολικὰ σημαία· Ἰλ. Ζ. 169 γράφεν ἐν νηαίσι πνικτὶκὸν θυροφθόρα πολλά 2] δὲ, εἰκονίζω διὰ γραμμῶν, σχεδιάζω, ζωγραφῶ, ζωγραφίζω· Ἦρ. 2.41 κατὰ περ Ἑλληνες τὴν ἰοῦν γράφουσιν, Πλάτ. Γοργ. 453 C Ζεῦσις. ὁ τὸ ζωφ γράφω κ. παθ., ἢ Φιλόστρ. Ἀπολ. 2.20 πινάκας γεγραμμένοι τὰ Ἀλεξάνδρου ἔργα, ἔχει μάτια γραμμένα ἢ μτφ. κομῶ δὲ πολυχρόμων ἄνθρωποι· Φιλόστρ. Εἰκ. Προίμ. ὄψατο τοὺς λειμῶνας αἱ ὦραι γράφουσι ἢ μτφ. σμν. κ. μέσ. Ἦρ. 4.88 ζωφ γράφόμενος 3] μάθη, χαράσσω, διαγράφω σχῆμα· Ἀρχιμ. Σφαίρ. Κυλ. I, 23 (ο.λ.), 18 ὁμοῖον τι ποιεῖ τέκτονι καλεῖσθαι τῷ μαθητῷ. ἢ κύλων γράφα 4] ἐπὶ σημείω ἡ γραμμῆς ἡ ἐπιφανείας, παρόχω σχῆμα· Ἦρων Αἰτοῦ. 250.4 εἰν γὰρ κῶνος κύλιπτα κατὰ ἐπιπέδω, ἡ μὲν βάσις αὐτοῦ γράφει κύκλον 5] στίξω, σημειῶνω· Ὀνη. Κυλ. I, 326 ὁ. παθ., ἢ Πλάτ. Νοῦ. 254 D ἐν τῷ προσώπῳ καὶ τὰς χειρὶ γραφεῖς τὴν συμφωνίαν, Ὀνη. Κυλ. I, 322. 6] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐκφράω τι δι' ἀλφαιθητικῶν στοιχείων χαρασσόμενον διὰ γραφίδος ἢ κωνδυλίου· Ἦρ. I, 125 γράφας ἐς βιβλίον τὰ ἐδούλοτο, Πλάτ. Νοῦ. 923 C ὅς ἂν διαδῆκην γράφω τὰ αὐτοῦ διαπιθέμενος, ὁμιλ. καὶ γράφει τὰ ἀγγλικά ἢ μτφ. γράφω εἰς ὄθωρ πρὸς οὐδὲν λογιζομαι, δὲν ἀποδοθῆν σημασιῶν· Σοφ. Δν. 811 ὄρκους. ἢ γυναικεῖς εἰς ὄθωρ γράφω ἢ μτφ. σμν. κ. ἐν δημ. φρ. τὸν γράφω στὰ παλιά μου τὰ παπούσιν 7] μτφ. κ. δημ. ματαιοποιῶ, τοῦ κάκου πολεμῶ ἐν φρ. Φλωιδ. 7 εἰς τέφρον ἀφω, Ἐπιγρ. εἰς πέλαγος γράμματα γράφασι, - στὸν ὄθωρ γράφει ἢ δημ. ποροῖ, ὅτι γράφει δὲν ἐγράφει ἢ αἰ βελήσεως τῆς μοίρας εἶναι ἀμετάτρεπτοι, ὁ. γράφει γράφει καὶ κάτος κλάφει (ἐπὶ τῶν ἐπὶ πιστώσει εἰς ἀπεργεγίους παλοῦντων), φρ. ποῦ τὸ βρήκες γραμμένο ἢ ἡ ἀξιώσις σου εἶναι παρόλογος ἢ ὁμ. ἂν τὸν ἐκναυθῆς γράφες τὸν ἰδὲν δὲ ἐπανέληθ' ἡ δὲν τὸν ἐκπληρώσει τὴν ὑπόσχων ἢ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ), ὁμ. εἰρων. νὰ μὴ γράφει ἢ ἐπὶ ἀνωχρόουτων ἀνθρώπων, οἵτινες εἶναι δυσάρεστοι ἢ ἀδιόφοροι εἰς ἡμᾶς), ὁμ. ἔχε τὸ γραφτὸ στὸ μάλο σου ἢ ἔχε σταθερῶς ἐν νηπιῇ ἢ ὁμ. σμν. κ. παθ.· Πινδ. Ο 10.] 13. πῶθ' ἐφένος ἐμὰς γέγραπται (ποῦ τῆς ἐμᾶς νηπιῆς εἶναι γεγραμμένη) 7] δημ. μεταβιβάζω δι' ἐπιστήμην ἐγγράφω, ἴδιως διὰ διαδῆκῆς ἔγραφε τὸ στίπι ἐπὶ γυναικία του, - θὰ γράφῃ τὴν περιουσία του στὸ στόλο 8] κ. δημ. ἐγράφω, ἐπιγράφω· Δημ. 121 αὶ κείνοι κατέθεντο εἰς στήλην καλὴν γράφαντες, - τὸ χῶρον γράφει σὲ μὰ νηαικίδα 9] παθ. φέρω ἐπιγεγραμμένον τι· Σοφ. Τρ. 157 τὸτ' ἐν δόμοις λείπει παλαιῶν δέλτων γεγραμμένων ζυνηθῆματα (δ. γρ. ἐγγεγραμ., Ἐπιγρ. ὦδε γεγραμμαι ἔχω ἐγγεγραμμένον τὸ ὄνομα μου) 10] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγγράφω, καταγράφω εἰς καταλόγους, κατατάσσω· Ξεν. Κυρ. 4, 32]

ἐπὶ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τὸν Ἰππεύς ὑπερηβιθι-
 μόντων, -γράφηκε ἐθέλοντες. 11) μτφ. λο-
 γίζομαι, θεωρῶ : Ἦρ.2,214 Ἐπιλάτῃ γάρ ἐστι
 δὲ περιηρασμένους τὸ ἄρος κατὰ τὴν ἀτραπὴν,
 τοῦτον αἴτιον γράφω. 12) φρ. γράφομαι πινος
 προστάτου ἀναγρωρίζω τινὰ ἐξ προστάτου : Σοφ.
 ΟΤ411 ὡστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφω-
 μαί. 12) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. γράφω ἐπιστο-
 λὴν πρὸς τινά, ἐπιστέλλω : Λουκ. Συρ.23 τὴν Στρα-
 τωτικὴν . . γράψασαν εἰς τὸν ἄνδρα τοῦ Κομβά-
 δου κατηγορεῖν πειρῆν οἱ ἐπικαλοῦσαν, Ἰω.
 Μάνθ. Ἰστ. Μορ.2,22 καὶ γράφωμεν ὀχλήγορα νά
 ῥθουν καὶ οἱ Γατάρω. 13) γράφω διεξοδικῶς,
 ἐμπερῶ, περὶ τινος : Ξεν.Κυν.13,3 περὶ δὲ ὧν γρά-
 φουσι δι. τὰ μὲν ἄλλα αὐτοῖς ἐζητῆται ὅμ.
 ὑπὲρ πινος : Πολύβ.1,1,4 αὐτὸ γὰρ τὸ παράδοξον
 τῶν πράξεων, ὑπὲρ ὧν προσηρῆμεθα γράφειν
 ἱκανὸν ἐστὶ προκαλέσασθαι ὅμ. εἰς τινά = ἐναντί-
 ον, κατὰ πινος : Αἰσγίν. Ὑφ.4,3 ὅμ. πρὸς τινά :
 αὐτ.1,3 γράφωμ δὲ πρὸς σέ, φίλτατε. 14) περι-
 γράφω : Πολύβ.2,56,4 ὅσα δὲ συνεπιβάλλει τοῖς
 ὄφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς. 14) εἰδ. ἐπὶ τοῦ
 πεζοῦ λόγου, συγγράφω ἢ κατ' ἀντίμαστ. πρὸς τὸ
 ποιῶ = γράφω ἐμμέτρως, ἐν ποικίλῳ λόγῳ :
 Ἰσοκρ.2,48 ὅτι δεῖ τοῦς βουλομένους ἢ ποιεῖν ἢ
 γράφειν τὴν κωχάριστον τοῖς πολλοῖς. 15) νεώτ.
 κ. δημ. συγγράφω : γράφει βιβλίον - ἄρμα. 16) κ.
 ἀπολ. : γράφει ἀπὸ μικροῦ. 15) εἰδ. νεώτ. κ.
 δημ. ἐπὶ λέξεων γράφομαι διὰ ἢ μέ = ἢ ὀρθογρα-
 φία μου εἶναι. 16) ὅμ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γραφί-
 κων εἰδῶν, εἶμαι κατάλληλος εἰς τὸ γράφειν : αὐτὴ
 ἢ νένα δὲ γράφει. 17) συντάσσω νόμον πρὸς
 ὑποβολὴν εἰς φέσιον, ὄβ. προτείνω, προβάλλω
 ἢ γνώμην, φέσιμα κτ.τ. : Ἀριστφ. Νεομ.1429 καίτοι
 τὴ διαφέρουσι ἡμῶν ἐκείνοι, πλὴν δὲ φησί-
 σματ' οὐ γράφομεν, Ξεν. Ἑλλ.1,34 ταῦτ' εἰκῶν
 Ἐυριπιδόλεμος ἔγραφε γνώμην κατὰ τὸ Κανονικὸν
 φέσιμα κρίνεσθαι τοὺς ἄνδρας κ. παθ. : Δημ.234
 ἀλλ' ἐν τῶν δυσῶν ὄβλοιον ἐθεώρουν ἂν εἰ μὴ
 τοῦτ' ἔγραφε ἰτὸ φέσιμα. 18) ἀπολ. προτείνω
 γραπτῶς νόμον : Δημ.288 συνεπινασθέντων δὲ πάν-
 των . . οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραφα δέ.
 18) ὄβ. θεοπικῶ, φηφικῶ : Ξεν. Ἀπομν.1,242 πάν-
 τες γὰρ οὗτοι νόμοι εἴσιον, οὐδὲ τὸ πλῆθος συνελ-
 θόν καὶ δοκιμάσαν ἔγραφε κ. παθ. : Πλάτ. Πολιτ.
 295 D μῆτε τὸν κἀνοντα ἔτερα τοῖματτα παρὰ
 τὰ γραφέενα δρᾶν. 19) ἄρ. ἰδ. διατάσσω : Πίνδ.
 Ν.67 πότμος οἶαν τιν' ἔγραφε δραμεῖν πατὶ στά-
 θαν, Δημ.233 ἐγὼ μὲν τοῖων ἔγραφα βουλευῶν,
 ἀποπέλει τὴν ταχίστην τοὺς πρέδεις ἐπὶ τοὺς τό-
 πους. 20) πᾶν. γράφω τόπον τινὰ ἐκτελῶ χρεῖ
 γραφέων ἐν τῷ τόπῳ τοῦτῃ : Πάν. ὁ γράφω τὸν
 Ὀξύρυχτιν, ὅμ. Πάν. τῷ ἰδίῳ λόγῳ γράφοντι
 τὸν νόμον. 21) μέμ. γράφομαι γράφω δι' ἐμαυ-
 τὸν ἢ πρὸς ἴδιον μου χρῆσιν : Ἦρ.2,82 γενομένου
 γὰρ τέρατος φυλάσσομαι γραφομένου τῶνοδαι-
 νου. 17) γράφομαι ἐν φρεσὶν ἢ ἐσω φρεσὶν ἢ λυ-
 βῶναι τι ὅπῃ σασάρον ἔφασιν, τὸ βῶναι στὸ μυαλό
 μου : Αἰσχ. Χο.450 τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γρά-
 φου, Σοφ. Φιλ.1325 καὶ ταῦτ' ἐπίστω καὶ γράφου
 φρεσὶν ἔσω. 22) ἀπ. ὁρακωδὴ τὴν γραφὴν,
 κάμνω ὡστε νὰ γράφῃ π. : Δημ.1284 καὶ συγγρα-
 φὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. 18) ποιοῦμαι σί-
 τῃν προσόδου, ἀκράσως παρὰ τὴ βουλῇ :
 Δημ.715 πρῶτον μὲν προσδοκῶ γράφασθαι πρὸς
 τὴν βουλήν. 23) Ἐπιγρ. ἐγγράφομαι εἰς μη-
 τράς, πολιτογραφουμαι : Ἐπιγρ. γράφασθαι καὶ
 φίλης καὶ δήμου καὶ φερατῆρας. 18) ἀπολ. ἐπὶ
 τῶν ὀπικῶν : Πλάτ. Νόμ.850 Β ἵναί τε τὸν βου-
 λόμενον εἰς τὴν μετακίσην . . καὶ ἐπιδουλοῦντι μὴ
 πλεόν ἔτων εἰκόσιν, ὄφ' ἢς ἐν γράφῃται :
 ἢ μτφ. ἐγγράφω εἰς κατάλογον : Πλάτ. Κρατ.428 Β

ἐάν οὖν λέγῃς τὴ κάλλιον, ἐὰν τὸν βοηθῶν περὶ
 ὀρθότητος ὀνομαζῶν καὶ ἐπὶ γράφου. 24) ἀπ. τ.
 δικ. ὡς δικαιοκῶ ὄρος γράφασθαι τὴν πινος =
 καταγγέλλειν, μνησθῆναι διὰ δημοσίον ὑπόθεσιν, διὰ
 δημοσίον πλημμέλημα : Πλάτ. Νόμ.754 Β ἀσχρο-
 κερδέας οὐκ αὐτὸν γραφομένους ὁ βουλευθεῖς
 ἐλέγξει τῷ δικῷ. 18) μ. αἰτ. κ. ἀπαρφ. : Ἀριστφ.
 Σφ.894 ἐγράφα κῶνον . . Λαβήτ' Αἰζῶνας τὸν τυ-
 ρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος καθίσθην τὸν Σικελικόν,
 αὐτ. Εἰρ.107 γράφομαι . . αὐτὸν προδίδοναι τὴν
 Ἑλλάδα. 18) ὅμ. γραφὴν γράφομαι τινά : Ἀριστφ.
 Νεφ.1482 καὶ μοι γενούτ' ἐμβουλῆς εἴτ' αὐτοῖς
 γραφὴν δικαίως γραφομένους. 18) ὅμ. Ἐπιγρ.
 γράφασθαι δικῶς. 18) ἀπολ. οἱ γραφομένοι οἱ
 μνησται, οἱ καταγγελλαντες, ἐναγογόντες : Ἀριστφ.
 Σφ.881 τοὺς φεζόντοτας τ' ἐλέει μᾶλλον τῶν γρα-
 φομένων κἀπιδασκρῖν ἀντιδολούντων, Ξεν. Ἀ-
 πομν.1,1,1 οἱ γραφομένοι Σικωκράτῃ. 18) ὅμ. γρά-
 φεσθαι τὴν καταγγέλλω πράξιν τινά ὡς ἐκκλησι-
 κήν : Δημ.501 ἐγράφα τὴν Χαδριου δωρεάν
 ἢ κατὰ τοῦ προτείναντος τὴν εἰς τὸν Χαδριανὸν δω-
 ρεάν, αὐτ.267 τὸ χρεῖν τῶνον ἀποδοθῆναι πα-
 ρανόνων γραφεῖ. 18) ἐν ὅμ. χρ. κ. παθ. ἐγκαλοῦ-
 μαί, καταγγέλλομαι : Αἰσχ.1,3,62 ταῦτο τὸ φέσιμα
 ἔγραφε παρανόμων ἢ κατηγγέθη ὡς παρανόμων,
 Δημ.302 ταῦτα τὰ φέσιματα τὰ τότε μὲν ἀπο-
 κρυφύοντα, ἀπὸ τούτου δ' οὐδὲ γραφέετα. 18) τὸ
 αὐθ. τῆς μτφ. γεγραμμένον ἢ ποιητὸν πρῶτον
 ἢ ἐν τῇ καταγγέλλῃ ἀναγραφόμενῃ : Δημ.727 ἂν ἀ-
 νάκη τοῖς ὄβλοισι τὸ γεγραμμένον τ' ἐκτίνας
 23) κ. ἐν τῷ πλῆθ. τὰ γεγραμμένα τὰ κεφάλαια
 τῆς καταγγέλλας : Δημ.244 τὴν γὰρ αὐτὴν τούτῃ
 ποιησάμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν περὶ πάν-
 των ἔρω. 26) ὁ παρκ. γέγραμμα συνήθ. ὡς μέμ.,
 καταγγέλλω, μνησθῶ : Δημ.267 ἂ μὲν ἐπέκυθα ταῦτ'
 ἄστιν, ἐν οὐδὲν σὺ γράφομαι. 27) δημ. ἢ παθ.
 μτφ. γεγραμμένο ὡς οὐσ. βλ'.
 γραφέετα (ὄβ) μνησθῶ βολάσσομαι : Ἀθην.
 3,106 D οἱ δὲ κἀραδοὶ καὶ γραφέετα λέγονται.
 γραφέετα Ἐπιγρ. Βακτρ. τ. τοῦ γραφέετα.
 γραφέετα γλωσσ. ἔφετ τοῦ γράφω βλλ. θέλω,
 ἐπιθυμῶ νὰ γράφω.
 γραφέετα (ὄβ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. μαλακοστρά-
 κων τοῦ ἄβροτου, τῶν δεκαπόδιων βραχύουρων.
 γραφέετα (ὄβ) δημ. σφάγιον ἀφιερούμενον, ταῖριον
 εἰς ναόν, ὄπως δοθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς
 τοῦ ναοῦ. 2) μτφ. ἐν ἐπιθ. χρ. πᾶν ἴσχυον ἢ
 καχεκτικὸν κτήνος, ἐνδεικτικῶς οὕτως ἀποκαλοῦ-
 μενον, ὡς ἐπικεκμησθῆς τῆς σφαγῆς αὐτοῦ.
 γραφέετα (ὄβ) δημ. τὸ γράφειν, ἢ γραφῆ. 2) τὸ
 γραπτόν : Σολῶμ. Πρωτοχρονιά 2 στὰ γραφταῖα
 γυρμένως. 3) ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ : καλλι-
 γραφικὸ - ἀνώμαλο γραφίμα.
 γραφέετα (ὄβ) μνησθῶ ἀναγραφῆς Ζωα. Διαλ.12.
 γραφέετα (ὄβ) νεώτ. ζωολ. δεκάποδα βραχύ-
 ουρα μαλακοστράκα.
 γραφέετα (ὄβ) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων
 τῆς οἰκογενείας τῶν γραφίτων.
 γραφῶ μτφ. τῶμα, ροκανίζω, γρῆσανίζω ὄβ. Ἰσ.
 ἐγρά φῶς. Κύπριος : EM 239,33 ἐγράω ρήμα δη-
 λούν τὸ ἐσθῆν. ἢ πρβλ. γρῶ : Κολλ.ἀπ.200.
 γραφέετα-αὐς-εἰς κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀρωγὸν εἰς
 γράσιν, ὁ γρῆκός βλλ. : Χρυσ. Στωικ.2,255 γρῶ-
 δος ἀδολεσχία, Στράβ.1,23 καὶ τὴν ποικίλην
 γραφῶν μυθολογίαν ἀποφαινω, ἰαμβ. Πυθ.23
 γλωστία καὶ γραφῶν, ΚΔ Τιμ.1,4,7 τοὺς δὲ βεβήλους
 καὶ γραφῶδεις μῦθους παραποιῶ. 18) συγκρ. γρα-
 φώστερος-α-ον : Τολ.5,315.
 γραφέετα ἔπιγρ. μτφ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον
 γραφῆ βλλ. ὡς ἰδιόχει εἰς γράσιν : Ὄμι.2,499.
 γραφῆ (ὄβ) νεώτ. ζωολ. γένος σφεινοπόδων πτη-
 νῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κομυθῶν.

γρᾶσι [ή] νεώτ. γένος τλαιοειδών φυτών.
γρᾶσιλλᾶα [ή] νεώτ. βωτον. γένος φυτών τῆς οίκου. τῶν πρωτοειδῶν, ἀπαντῶν κ. ἐν ἀπολιθῶσαι.
γρᾶγισίτης [ό] νεώτ. παραλογή χλωρίτου βλλ.
γρᾶ(γ)αλεθάντας [ό] δημ. ὁ μεταξὺ βορρᾶ καὶ βορειανατολικοῦ πένων ἄνεμος, ὁ μεσαπλιώτης.
γρᾶγος [ό] δημ., δ.γρ. γρᾶγος βλλ. ὁ μέσης βλλ.
γρᾶγοτραμουτάννα [ή] δημ. ὁ ἄνεμος μεσοδορός βλλ. | Καρκῆ.Α.Πλάωρ.52 εἶπε μιὰ στιγμή νὰ φυσήξῃ πονηγόαρμυ, ἀλλὰ πάλι τὸ γύρισε γρᾶγοτραμουτάννα.
γρᾶζα [ή] δημ. ὑπόλευμα ποιοῦ συγρ. βιδῶνα.
γρᾶκι [τό] δημ. κ. γερᾶκι κ. γρᾶφ- πρόχειρον ἐκ κλάδων καὶ ὀδύμων περίφραγμα τῶν ποιμένων, ἐν ᾧ σταθίζονται αἰγοπόδοτα. 2) μτφ. ὁ καταλυτὸς ἀνθρώπων | Ζερβ.Γραμ.ΚΚ.522 κ. ἀπάνω στὰ βουνά, ἐκεῖ πέρα, ὦμαρε τὰ γρᾶκια θ' ἀνεδοῦμε. || κατοικία, οἰκία: ὦμαρε νὰ τραβᾶμε γιὰ τὸ γρᾶκι.
γρᾶκιᾶζω δημ. ἐγκλιῶ τὸ ποῖνμον πρὸς θανατικέρωσιν εἰς τὸ γρᾶκι βλλ. 2) ἀμτβ. θανατικέρωσιν εἰς τὸ γρᾶκι. 3) κατ' ἐπέκτ. θανατικέρωσιν: ποῦ θὰ γρᾶκίσομε ἀπόφ.
γρᾶμπανο [τό] δημ. κ. γρᾶμπανος [ό] βράχος, σπλάς: Σολωμ.Θάνατ. Ὀρφαν.13 μετ' ὁ κουδουὶ σὺ λαμπρὸ τὰ γρᾶμπανα ἐπερπάται.
γρᾶμπλίνα [ή] δημ. τὸ φυτὸν δάκος βλλ. τὸ καρυτὸν.
γρᾶναδίσκος [ό] νεώτ. [γαλλ.] παλαιότερον ἐν Γαλλία στρατώτα πεζοὶ ἐπιλεκτοὶ συνταγματῶν.
γρᾶνετίνη [ή] νεώτ. χρμ. καθαρὰ ζελατίνα βλλ.
γρᾶντά [ή] δημ. κ. γρᾶντά κ. προαρινῶς ἢ κηπιτὸς τοποθετημένη δοκός || γεν. ἡ δοκός.
γρᾶντζος-α-ο δημ. τραχὺς σκληρὸς ὁ μὴ λεῖος, ὁ γρέτζος. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ τραχὺς τοῦς τρόπων, ὁ ἀξέστατος, ὁ ἀγρικός. 3) τὸ ἀρα.
γρᾶντζός ὡς ὄσα. ὁ ἡρόδ. κεφάλος βλλ. ὁ χεῖλος.
γρᾶντζής [ό] δημ. κ. γρᾶτζής κ. γρᾶτζής ἑκτατικός, προαρινῶν, ἀνευ ἐδικῆς ἀσχολίας εἰς ἐργασίαν πινὰ προσλαμβανόμενος: Καρκῆ.Α.Πλάωρ.14 λιπήσου τον. βάλε τον μέσα γρᾶντζή.
γρᾶντζος-η-ο δημ. κ. γρᾶντζικός ἐπὶ πραγμ. πρόσθετος: ὁ ἀφορευτὸς, ὁ δυνάμενος νὰ μετακινήται, ὁ κινήτος, ὁ μὴ σταθερὸς προσαρμοζόμενος: γρᾶντζικό κομμάτι, -γρᾶντζικό σπῆτ. 2) ὁ προαρινῶν προσλαμβανόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. 3) ὄμ. ἐπὶ ἀποθεώσεων ἢ καταστάσεων, ὁ ἐπισηφalic, ὁ προαρινῶν, ὁ οὐκ εὐσταθής: δουλειὰς γρᾶντζικές - ἐμπόριο γρᾶντζικό.
γρᾶντζος-α-ο δημ. κ. γρᾶντζός βλλ.
γρᾶντζή [ή] μτγν., ὁ τ. ἰδιωματικὸς τοῦ γρᾶς βλλ. ἡ γρᾶσι, ἡ γρᾶσι Ἠρωδιαν.401.
γρᾶρηρα ἐπιρρ. δημ.κ. γλῶσσορα μετὰ σπουδῆς, ἐπέσωμένους, ταχέως, γοργά, βιαστικά, ἀπῆθ. ἀργά ἢ νὰ ἤσῃ καὶ νὰ ῥῆσῃ γρᾶρηρα. - πολὺ γρᾶρηρα μιλᾶς. || φρ. κάνω γρᾶρηρα σπείδω. 2) ἐπὶ μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος: Κρυσιτάλ. Καλὴν Κίεσα.7,5 τὸ ὄνερο σου τὸ κρᾶστὸ γρᾶρηρα. Ὀμῆρ. θὰ σπῆσῃ. || ποροζῶμα, πᾶρασμα, ὁμιλία: σιγῶρισε - πῆγαμε - τράβα γρᾶρηρα.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] δημ. κ. γλῆρηραβᾶσι ἢ ἰδιότης τοῦ ταχέως, ταχύτης, σπουδῆς, σβελτασύνης.
γρᾶρηραβᾶσι δημ.κ. γλῆρηραβᾶσι ἐπιτοχῶν: γρᾶρηραβᾶσι τῆ δουλειᾶς. 2) ἀμτβ. ἐπιτοχῶν τὴν ἐνεργείαν μου, σπείδω. || ὄμ. οὐκ κ. μέσ. γρᾶρηραβᾶσι νὰ τελεωσῃς πρῶν νηχῶσῃ.
γρᾶρηραβᾶσι ὡς μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐγρηραβᾶσι βλλ. ἡ ἐπαρηρηραβᾶσι ἢ προσοχή: Πά.Δαν.5,1 καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πατρὸς σου γρᾶρηραβᾶσι καὶ ἀνείσῃ ἐρᾶθῃ ἐν αὐτῷ.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] γλῶσσα, ἡ γρᾶρηραβᾶσι βλλ.
γρᾶρηραβᾶσι-η-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερῶ-

μενος εἰς πρόσθετον ὀνομαζόμενος Γρηγόριον: γρᾶρηραβᾶσι ἡμερολόγιον | τὸ ὄνο τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ' μεταρρυθμισθέν, - γρᾶρηραβᾶσι ἡ ἀντηφαναρίον | τὸ ὄνο τοῦ πάπα Γρηγορίου Β' συσταχθέν. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἄρμενικὴν ἐκκλησίαν, κατὰ διαστολήν πρὸς τοὺς καθολικοὺς ἄρμενίους. 3) γρᾶρηραβᾶσι κωδῆξ [ό] συλλογὴ Γρηγορίου τοῦ Νομομαρῶος περιλαμβανοῦσα αὐτοκρατορικός διατάξεις τῶν ἐτῶν 196 - 295.
γρᾶρηραβᾶσι-η-ον γλῶσσα, ἄγρυνος, προσεκτικός.
γρᾶρηραβᾶσι [ό] μον. ὁ περὶ τοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολογοῦ γρᾶρηραβᾶσι ἢ γρᾶφᾶντες: Κοσμ. Ἱεροσ.κ.Κουμαν. Ἀθῆσ.ἐν.λ.
γρᾶρηραβᾶσι [ό] δημ. ὁ μέλων ἢ ἀποδῶν ταχέως, ὁ ἔχων ὀλίγην κωήν, ταχυθᾶνατος: Ζερβ.μτφρ. Ἰ.Α. 653 ἡμεῖς Γρηγορηραβᾶσι σὺ τώρα | καὶ μαζὶ μὴ δαστυχος ἀπ' αἰοῦς εἶσαι.
γρᾶρηραβᾶσι (-η-ον) μον. κ. νεώτ., δημ. κ. γλῆρηραβᾶσι-η-ο ὁ ἐγρηραβᾶσι ὁ ἄγρυνος: Ἑστ.Π.Πονημ. 158,47 γρᾶρηραβᾶσι αὐτῆ προαφερομένη ἐγρηραβᾶσι ὄνιν ὄνιν. || συγκρ. γρᾶρηραβᾶσι-α-ον: Ἑστ. Πονημ.1,23. 2) νεώτ. κ. δημ. ταχύς, γοργός, εὐκίνητος, σβέλτος: γρᾶρηραβᾶσι ἀνθρωπος, - γρᾶρηραβᾶσι γυναίκα, - γρᾶρηραβᾶσι ἀλογο. || τὸ ὄνο. τοῦ συγκρ. ἐνάρθρων τὸ γρᾶρηραβᾶσι ὡς ἐπιρρ. τάχιστα, ὄσον τὸ δυνάτων ταχέως.
γρᾶρηραβᾶσι-η-ον [ή] μον. ἡ ἰδιότης τοῦ ταχέως τοῦ γοργοῦ: Θ. Ἰασοκ.κ.Κουμαν. Ἀθῆσ.ἐν.λ.
γρᾶρηραβᾶσι [ό] μον. ὁ π' ἀποδιδῶκε τὸν ἄνουν, τὸ διεγερτικόν: Ἑστ. Ὀ.Π.1493,50.
γρᾶρηραβᾶσι-κας [ή] μτγν. ἡ γρᾶρηραβᾶσι βλλ.: Φιλ.1,13 ὄνερος γὰρ νοῦ,γρᾶρηραβᾶσι ἐστιν αἰσθησεως.
γρᾶρηραβᾶσι-ἔω μτγν., ὄμ. κ. νεώτ. εἶμαι ἄγρυνος, ἀγρυνῶν, ἐγρηραβᾶσι, 68. φροῦρῶ: Πά.Νε.7,3 καὶ ἐπὶ αὐτῶν γρᾶρηραβᾶσι κλειεῖσθωσαν ἀπ' θέραι, καὶ σφηνουῖσθωσαν, ΚΑ.Ματθ.24,43 εἰ ὄβει ὁ οὐκοῦσθῶντος ποῖα φυλακῆ ὁ κλείτης ἔρχεται, ἐγρηραβᾶσι ἐν, - φυλακῆς γρᾶρηραβᾶσι κ. παθ. γρᾶρηραβᾶσι-ἔομαι: Πά.Ὀρθ.κ.14 ἐγρηραβᾶσι ἐπὶ τὰ ἀσπᾶμάτα μου. 2) μτφ.μτγν. ἐπὶσκοποι ἐν τῇ Γωθ, ἀπῆθ. καθέωδω εἶμαι νεκρός: ΚΑ.Θεσσα. 5,10 τὸ ἀποθανόντας ὑπὲρ ἡμῶν, ἴνα εἴτε γρᾶρηραβᾶσι εἴτε καθέωδωμεν ἄμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] δημ. κ. γλῆρηραβᾶσι ταχύτης, σπουδῆς, γοργότης, γρᾶρηραβᾶσι: δ.τραγ. ἡ ἀγάπη θέλει φρόνησι. κ. αἴτω γρᾶρηραβᾶσι.
γρᾶρηραβᾶσι-ον ἰων. ἀπὶ γρᾶσι βλλ. ὁ παλαιός EM 241,14 = γρᾶσι, παλαιόν: Καλλ.ἀπ.511.
γρᾶρηραβᾶσι-η-ο δημ. δ. γρ. τὸ γρᾶρηραβᾶσι βλλ.
γρᾶρηραβᾶσι δημ. τὸ φυτὸν ὀρέζοφῆς βλλ. ἡ κερχρεοδῆς.
γρᾶρηραβᾶσι EM 241,14 = ὁ ἀνθρ σῶματκα.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] νεώτ. ὀρθικαλ. θεοῦσων κἀδιμον.
γρᾶρηραβᾶσι μτγν. κ. γρᾶρηραβᾶσι ἐνδύμα δικτυοειδές ὀνερ ἐφόρον οἱ ἀγρῶντες τὴν ἐσθρῆν τοῦ Βάκχου. Ἦσ. ὁ ἀγρῶντὸς δικτυα καὶ ἐνδύμα ἀγρῶντῶν δικτυοειδές ὁ περιπῆθεται οἱ βακχεοῦσους Διονῶσος. Ἐρατοσθένης δὲ αὐτὸ καλεῖ γρᾶρηραβᾶσι ἢ γρᾶρηραβᾶσι.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] δημ. ἡ κρηλικὴ ἡ ἐξέχουσα κορυφῆ τοῦ τοῖχου, ὅμ. ἢς στριζίεται τὸ προεκβάλλον τῆς σπῆτης μέρους. || γεν. πᾶσα προεξοχὴ σπῆτης.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] ἰων. κ. ἐπ. ἀπὶ γρᾶσι βλλ.: Ἰ.Γ. 386 γρᾶρηραβᾶσι μὴ ἐκικῆα πάλαινετὶ προεξείπε, Ὀ.Π. 346 εἰ μὴ τῆς γρᾶσι ἐστὶ πάλαι, κεδνὰ ἴδωα.
γρᾶρηραβᾶσι [ή] δημ. ἡ γρᾶσι βλλ., ἡ προεκχωρημένης ἡλικίας γρᾶρηραβᾶσι - κατσικά, παροῖμ. γλυκᾶ κἀμαρε ἡ γρᾶρηραβᾶσι σὺν σῶκα καὶ θὰ φῶγ καὶ τὰ σκόφωλλα ἢ ἐπὶ τὸ παρασυρομένου ὄνο τῶν ἐπιθυμῶν αὐτοῦ εἰς ὑπερβολάς, ὄμ. παροῖμ. σάν. τῆν ἐπαθ' ἡ γρᾶρηραβᾶσι μαντάωθηκε ἢ ἐπὶ τὸν λαμβανόντων προαφᾶξῆς ἐναντίον συντελεσθέντος ἡδῆ κακοῦ, ὄμ. παροῖμ. ἡ γρᾶρηραβᾶσι τὸ μὴ σχεῖμον

ξυλόγυρο γρεβάι [έπί διατυπωμένων παραλόγων και άκαίρων αξιώσεων] 2) θωπευτική ονομασία της συζύγου από το συζύγου και της μητρος όπό του τέκνου.

γρίας (ά) νεώι. γένος μυρτοειδών φυτών.

γριβάσι (τό) δημ. κ. γριβάσι. ό γριβός κυπρίος: Καζ.Ν.μπαρ.Θ.Κωμ.29,83 τό γριβάσιού τά λέπια.

γριβάλογο (τό) δημ. ίππος λευκόδ ή λευκόφατος, φάρος: Πολίτ.Εκλ.Τραγ.199,4 τά κύματα γριβάλογα νά 'ρθούσι ό συμπεθάραι.

γριβάσι (ά) μιν. κ. δημ. κ. γριβός ίππος φαός ή λευκόφατος: Δγεν.Άκρ.3091 σκάλον βαλόν άπέλευσα τόν βαυμαστόν τόν γριβαν, δ. τραγ. ένας γριβας παλιόγριβας σαρανταπληγμένος.

γριβός-α-ο δημ. ό φαός, ό σταχύς: γριβό άλογο 2) τό άρσ. γριβός ώς αύσ.ά. γριβός βλλ.

γριγρί (τό) δημ. άλειυτικό παιδίον, κινούμενον επί πετρελαιακινητήρας, έχον δέ πυροφάν(ου) βλλ. έξ άστυλιτικής έμπροσθεν της πύρας.

γριγριλιζώ δημ. τριζώ, κώνω γρι γρι.

γριζάλια (τά) δημ. τό φυτόν λυτός ό έδώδιμος.

γριζέττα (ή) νεώτ. κ. δημ. [γαλλ.] νεαρά έργατρια έχουσα ήθη έλευθερίαν.

γριζόλη (ή) νεώτ.χημ. είδος βαφής έν χρ. πρός προφύλαξιν του σιδήρου από της οξειδώσεως.

γριζέν-ανος (ή) νεώτ. ζωολ. τό ζώον γαλιτικής βλλ. ή ταυνοφόρος.

γριζελαν (τό) μτην. είδος σελήνου: Διοσκ.3,78 «ίπποσέλον οι μέν γριζελαν, οι δέ άγριοσέλον, οι δέ σμόριον καλοῦσιν».

γριζητικός-η-ο δημ. ό γριζόδης βλλ.: γριζητικά παραμύθια - καμύματα.

γριζήσα (ή) δημ. μικρόσωμο γραιά, γριούλα.

γριζή-ά μιν. κ. δημ. ό γρ. του γρικαί βλλ.: Έρωτόκρ.Β 62 θωροί τά φρονιμάδα σου, γρικαί τήν νοησιά σου, Έρωτόκρ.Α 59 άγίνικα της ήλικιάς, παντόδες άγρικήθη.

γριζή (ή) δημ. ή πτυχή, δίπλα, σούρα: φουστάνι μέ πλατέεις γριζές 2) ή ρίνκωσις ή ζαρωματιά: ή ταπεινοσύνη του τοίχου έκανε γριζές.

γριζιάζω δημ. αυτθ. κώνω πτυχάς, κώνω δίπλες, σοφφρες, ζάρες, ζαρωματίες, ζαρώνω: τό πρόσωπό της άρχίζει νά γριζιάζω, - μέ τό πρώινό άγέρι γριζιάζον τά νερά της λίμνης - στεγνωσαν τά νερά και γριζιάζοι τά χωράφι 2) έν σπαν χρ. κ. τό μέσ. γριζιάζομαι σά γριζιάσθ ό τοίχος, δέ διορθώνεται μέ τά άσπρισμα 2) γριζιάζομαι ώς παθ. του γριζιάζω βλλ.: τοίχος από τήν άγρασία γριζιασμένος.

γριζιασά έπίρρ δημ. κατά πτυχάς, μετά πτυχών, μέ δίπλες μέ σοφφρες, μέ σοφφρες.

γριζιαστός-ή-ό δημ. πτυχωτός πρόβ. γριζιάζω δημ. μτθ. έπί προση. δεκτικόν πτυχώσεως, παιώ πτυχάς διευθετώ κατά πτυχάς, κώνω δίπλες, σοφφρες: γριζήσι μόνο από τά πλάγια τή φύοστα, - για νά φτιάζουν τά στρωγγυλά χάρτινα φανάρια, γριζήζουι πρώτα τό χαρτί 2) παθ. έκ του γριζιάζω βλλ.

γριζιλια (ή) δημ. [γαλλ.] έκαστον τών εις τά παραθυρόφυλλα ήρμισμένον έπικλινώς κατά μικρόν άπ' άλλήλων άπόστασιν σανθίδων, δι' έν σότω και κεικείσισμένου του παραθύρου έπιτρέπεται είσοδος φωτός και άέρου συνθ κατά πλθθ. γριζιλίες: έπισσας μία γριζιλια από τό δεξι παραθυρόφυλλο, κοιτάς κρυφά από μέσ' από της γριζιλίας 2) γεν. λεπτόν κγκλίωμα, κάγκελο: τό ταμείο χωρίζεται από τ' άλλα γραφεία μέ γριζιλίες.

γριζιλιαστός-ή-ό δημ. ό έχων γριζιλίες βλλ., ό κατασκευασμένος μέ γριζιλίες.

γριζιλια (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του γριζιλιάω βλλ. ή κ. 2).

γριζιλιά νεο δημ. τοποθεσία, βάνω γριζιλίες βλλ.,

κατασκευάζω παράθυρον ή παράθυρα μέ γριζιλίες 2) άγρ. του γρουλλώνω βλλ.

γρίνια (ή) δημ. κ. γρίνια ή γρίνια βλλ.

γρινάκλια (ή) νεώτ. βοταν. γένος προσηπανθών φυτών.

γρίνια (ή) δημ. ή γρίνια βλλ.: Έρωτόκρ.Β 330 μέ γρίνια έχαρτίεσα, και μίλιεσα και λίγια, Βιζην.Πάδ.άλλάζω οι καιροί 3) σήμερα είναι συννεφιά 2) και γρίνια και μουρμούρα.

γρινιάζω δημ. κ. γκρινιάζω βλλ.: Έρωτόκρ.Α 1954 άνάδελμ' άγριο .. και γρινιασμένο δειξο.

γρινιάρης-α-ικα δημ. ό γκρινιασμα βλλ.

γρινιασμο (τό) δημ. τό γκρινιασμα βλλ. θρησκώδια, άγληρος, μονότονος ήχος: Καρκθ.Ζητιάν.38 παραποναρικο γρινιασμο της άύρας του.

γρινιάστω (τά) δημ. είδος μικρών κοιλών: Ποποδ.Χριστ.Τεμπ.40 τά καμμένα τά καθουράκια, και τά γρινιάστω και τά κοιλία.

γρινιό δημ. γκρινιάζω βλλ.: Έρωτόκρ.Β 357 έγρίνια πρός τόν ούρανόν, έγρίνια στόν άέρα.

γρίνος (ό,ή) αιολ. τ. του ρινός βλλ. [Γοίνοσ] Έύστ.1926,56 πρόβ. 'Ηα. «γρίνος' δέρμα».

γρινιτζένια (ή) δημ. τό φυτόν κελής ή νοτία.

γρινιτής (ά) αρχ. λέξ. ό γριπιεύς βλλ.: 'Ηρωϊκόν. 2,429, Έύστ. 'ΟΒ 1926,56 «δηλοί ό τεχνικός ένθα λέγεται και όπ γριπώνω ό γοίρος και γρίνις ό γριπιεύς» 2) Ζωναρ.451 «γρίνις ό υβριστής» 3) ΕΜ 241,48 «γρίνις ό ουρανός».

γριούλα (ή) δημ. ύποκορο του γριά βλλ. ή μικρόσωμο ή ή καλή και ήσυχο γραιά, ά. γριούλα: Κρυστ.Καλόγ.Κησασ.5,135 ποθ' έν γριούλες στά μικρά παιδάκια παραμύθια.

γριούρης (ό) δημ. κ. γριούρης ό άλιεύω διά γρίπου ήτα ήτα συσκευής άναλόγου της τράτας, ή ό κατασκευεύω γρίπουσ, ό γριπέρις βλλ.

γριπαρόβλι (τό) δημ. μικρός και άεφορός γρίπος.

γριπέρις-έως (ό) κ. νεώτ. ό άλιεύω διά γρίπου βλλ., δημ. γριπαρόβλι 2) γεν. ό άλιεύς, ό φαρός: Σοφπ.106 τά γριπέρι .. έπέθεκος .. κώρτον και κώπαν, Θεόκρ.1,39 γριπέρις γέρον, Μόσχ.άπλ.9 ή κακόν ό γριπέρις ζώει βίον, Προκ.Πέρα.1,4 2) ό κατασκευαστής γρίπων βλλ.: 'Ηα.

γριπέσα κ. νεώτ. γριπίζω βλλ.: Ζωναρ.456 «γριπέσασ, ήχος θηρεόσει».

γριπίης τέχνη (ή) μτην. ή άλιευτική τέχνη, ή φαική: Αντίφ.έν ΑΠ 6,223,5 γριπίθι τέχνη είλκε τόν εκ πελάγους ίχθυόεντα βόλον.

γριπίζω διά γρίπου άλιεύω 'Ηα. «γριπίεις, άλιεύει» 2) νεώτ. άγρευώ, συλλαβώνω διά γρίπου άντικειμένον πειόν εις τόν βυθόν της θαλάσσης» 3) μτθ. κερδίζω, άπολαμβάνω Ζωναρ.456 «γριπίζω κερδώνω»: Λιδάσ 'Επιστ.1593 ή τό κερδάνω τοντο γριπίζων λέγεται πρόβ. γριπίώ.

γριπίων (τό) γλῶσσα ύποκορ. του γρίπος βλλ. 2) ό κατασκευαστής γρίπων βλλ.: 'Ηα.

γριπίσι (ή) νεώτ. ή διά γρίπου όλεια πανσιθησιών ναρκών ή ά. άντικειμένων.

γριπίσματος-ατος (τό) ή διά γρίπου όλεια ή τό διά τούτου άλιεύόμενον 2) όθ μτην. τό κέρδος: ΕΜ 241,22 3) ό γριπίος βλλ. 2) ΕΜ 241,35 «γρίπος, ζήτημα, σήμημα δύσκολον, ένθεν και τήν κλειών γριπίσασ φασί» Ζωναρ.455 «πότικόν ζήτημα ή έπιτραπέζιον άσμα».

γρίπον (τό) ό γρίπος βλλ. ΕΜ 241,23 «γριπές ό άλιεύς παρά τό γρίπον ασρωνόμω».

γρίπος (ό) κ. νεώτ. κ.δημ. κατά ό γρ. γρύπος βλλ. άλιευτική συσκευή έκ δικτύων παρεμφερής προς τήν τράταν βλλ., δημ. ά συρτικό βλλ.: ΕΜ 241,28 «γρίπος τό δικτυόν»: ΑΠ 6,23,5 γριπούς τε πλωτόν τε πάγν, Αρτεμίδ.2,14 σαγνήν και γρίπος και άμφιβληστρον και δια άλλα εκ λίγων πλέκται έπιπέδια προς άλιεαν, φαρσέουμε μέ γρίπον, - δά ρίξομε τό γρίπον 2) δημ. φρ. τόν έ-

πισσε ὁ γρίπος ἢ πισάθηκε στό γρίπο μτφ. ἐσαγγελυθεῖ ἐρωτικά, πρβλ. πισάθηκε στό δάχτυλο, φρ. τὸν πήρε ὁ γρίπος (= ἰθαυλέθηκε, καταστράφη, πῶσι χαμένους) 2) συνεδρ. τὸ σύνολον τῶν διὰ τοιαύτης συσκευῆς ἀλλειομενῶν ληθῶν: Διογ.Λ 1,32 χροῦνός δὲ Λεβεδίων τινῶν ἀπτόθι γρίπον ἄνησάντων, καταλαβθέντων καὶ τὸν γρίποδ'α 3) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ ἀλλεϊτικὸν πλοιάριον, δι' αὐτὸ ἐκτελείται ἡ ρίψις τῆς ἀλλεϊτικῆς ταύτης συσκευῆς, πρβλ. τράτα 4) εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἀσχολίον συρρόμενον ἐνὸς τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τοῦ βυθοῦ ταύτης ὑπὸ δύο λέμβων ἢ κλασιῶν πρὸς ἀνεύρεσιν περὶ τὸς ἀντικείμενου ἢ ὀλίγων ποτιβασιῶν ναρκῶν.

γρίππη (ἡ) νεώτ. κ. ὄμ. ἐπιδημικὴ λοιμώδης νόσος τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος.

γρίππῶδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἔχων τὴν μορφήν τῆς γρίππης βλλ.: γρίππῶδης πνευμονία.

γρίππ-ῶ γρίππῶς, γρίππῆς βλλ.: Ἦσα. «γεγρίφῶς ὁ τοῖς χροῖσι ἀνεύων» 2) μτφ. κερδίζω, ἀπολαύδω: Ἐπιγρ. οὐδὲν ἐγρίππασαν.

γρίππασμα Ἦσα. κ. τὰ συνακόμενα καὶ σπασμῶδως συμπαθοῦντα 3) πρβλ. γρίππῶς.

γρίππων-ωνος (ὁ) μτφ. ὁ διὰ γρίπου ἀλλεῖων, ὄθ. γεν. ὁ ἀλλεῖς, ὁ φαρῶς: Λεωνιδ.ἐν ΑΠ 7,504 τοῦ δὲ θανάτου γρίππωνος γρίππῶς τούτου ἔχωνος τάφου.

γρίππος-ως (ἡ) νεώτ. ἡ γρίππος βλλ.

γρίππῶν-ωνος (ὁ) ἀρχ. λατ. χοῖρος, γουρούσι: Ἦσα. «γρίππων, ὄς», Ζωναρ.452 «γρίππων ὁ χοῖρος», Ἦσα. EM.

γρίππανίζω δημ. κ. κριτσανίζω τρώγω τ ἑτηρόν, τριχόν, ρουκανίζω: ὁ μικρὸς γρίππανίζει τὸ πα-βλάδι, - ὁ ποτικὸς ἐγρίππανίζει ὅλη τὴ νύχτα τὸ πάτωμα 2) ἀμβ. τρωγομένου τριχῶς: τὸ φω-μὴ ἔχει πέτρα καὶ γρίππανίζει στὰ δόντια.

γρίππῆ (ἡ) ἀμφ. σμ., πιβ. πάσας, κρυστάλλος: Λι-βύδ. Ἐπιστ.1594 καὶ ταῦτα ἀποκρίντων γρίππῆς καὶ χιόνος καὶ τῶν ἐκείθεν καλῶν, Βασ.Ἐπιστ.1595 τὴ δὲ χιόνος ἢ γρίππῆς ἐμνημόνευσε» πρβλ. γρίππῆ.

γρίππῆ Ζωναρ.451 «ὁ βρασειῶς» πρβλ. γρίππῆς.

γρίππικός-η-ο δημ. γρεπιδικός βλλ.

γρίππασα (ἡ) δημ. σμκ. τ. τοῦ γρίππασ βλλ.

γρίππασιά (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν κελτικὸς βλλ. ἢ νοτία.

γρίππῶς μτφ. κ. μαν. λέγω, προτεῖνω γρίππῶς, ὀμιλῶ ἢ παίζω διὰ γρίππων, αἰνιγματῶν Ἦσα. «γρί-ππῶσειν, αἰνιττεοῦσι»: Ἀθην.10,451 Β Δίφιλας τρεῖς ποτε κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίσιαι γρίππῶσειν πηρὰ πάσαν, Εὐστ.Ἰλ.884,10 ὁ γόνυ τὰ σχεδὸν κα γρίππῶσειν μᾶλλον ἢν παροκροῦσι ἐνταῦθα 3) ὄμ. κ. τὸ μέσ.: Εὐστ.Ὁδ.1769,5 γρίππῶσειν γάρ πᾶς ὁ αἰνισσόμενος.

γρίππῶδης-ῶς-ἔς Ἦσα. κ. νεώτ. ὁ ὀμοιάζων πρὸς γρίπον, ὁ αἰνιγματῶδης, γρίππῶδης βλλ.: Ἦσα. «γρίππῶδῆς, δυσάρεστον» (= διόρθ. δυσάρετον).

γρίππῶδης ἐπίρρ. μαν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν ὄρον γρίππῶδῆ βλλ., αἰνιγματῶδῶς: Ζαχ.Μητρ.Διάλ. 495,6 ζητηθήσεται γλειῶσι καὶ γρίππῶδῶς.

γρίππῶθαι (αἰ) νεώτ. αἰ θέτοντες γρίππῶς βλλ.

γρίππολογία (ἡ) νεώτ. ἡ περὶ τῶς γρίππῶς βλλ.2) κ. γεν. τὰ αἰνίγματα ἀσχοκία.

γρίππολογῶ-ῶ μαν. γρίππῶς βλλ., ὀμιλῶ διὰ γρίππων, με αἰνίγματα: Νικητ.Χων.Χρον.3,3.

γρίππων (τὸ) ὁ γρίπος βλλ.: Ἦσα. «γρίππῆ τὰ ἐν τοῖς πόσι τὰ βαλλόμενα ζητήματα», EM 241,37 «γρί-ππων... τὸ δόσολον αἰνίγμα».

γρίππολόκος-ον μαν. ὁ συμπληρὸς ὀμοῖος, αἰνίγματα, ὄθ. κ. ὁ σκοτεινὸς ἀκαθορίστως ὀμι-λῶν ἢ γράφων: Τζέτ.Ἡοιδ.588 κἂν αἰ τῶν γραμ-ματικῶν γρίππολόκοι μάκα μάλλον καλῶς τὸ ἔτηρον καὶ στερόν ἀρτίδιον.

γρίπποσιῶ-ῶ μαν. παῖς γρίππῶς βλλ., κόμωμ αἰνίγματα: Ὁμα.Στεφ. ἐν λ.

γρίππος (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ ἀλλεϊτικὸν δι-κτυον βλλ.: EM 241,28 «γρίπος τὸ δίκτυον, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρίπος»: Πλουτ.ἸΒ.471 D, Ὀμπ. Ἀλ.3,80 τῶν τὰ μὲν ἀμφίβληστρα, τὰ δὲ γρίφοι καλεῖνται 2) κ. νεώτ. πᾶν τὸ περίκρονον ὄλον λόγος ἀσάφης, δυσνόητος καὶ δόξολτος, αἰνίγμα Ἰκλαρχ.Σολ.π.Ἀθην. «γρίφος πρόβλημα ἐστὶ παι-στικόν, προσακτικόν, τοῦ διὰ ζητήσεως εἰρεῖν τὸ διανοῖα τὸ προβλήμα, τιμῆς ἢ ἐπιχρημῶ χροῖν εἰρημένως», Πολυδ.δ.19 τὸ μὲν [αἰνίγμα] παθῖον ἔχει, ὁ δὲ γρίφος καὶ σπουδῆς»: Ἀριστ.Σφ.20 οὐδὲν ἀρα γρίφου διαφέρει Κλειάνωμος, Ἀνφάν. 74,5 γρίφον προβάλλεις τούτου εἶπεν, Εὐστ.Ὁδ. 1634,12 γρίφους ἐμειλέτησαν πλέειν.

γρίππῶτης-πτος (ἡ) τὸ γρίππῶδες, ἡ σκοτεινότης, ἀσάφεια, ἀσάφεια, οἶα ἢ τῶν γρίφων Ἡρωδίατ. Ἐπιμειρί. ὁ γρίππῶτης, ἡ ἀσάφεια 2).

γρίππῶ-ῶ λακων τ. τοῦ γρίφου Ἦσα. «γρίππῶ-σθαι γρίφῶν Ἀλκωνες, οἱ δὲ ἔξινε καὶ ἀμύσασεν», αὐτ. «γρίππῶμενα» γρίππῶμενα ἢ ἐπανελούμενα 2) Ἰππ.Προρ.1,100 ἀλγῆματα γρίππῶμενα (πρβλ. Γαλ. αὐτ. «γρίππῶμενα, ἐπανελούμενα, παρὰ τὸν γρίπον, τὸ ἀλλεϊτικὸν δίκτυον» 3).

γρίππῶδης-ους-ες μτφ., μαν. κ. νεώτ. ὁ ὀμοῖος γρίφῶ, ὁ αἰνιγματῶδης, σκοτεινός, δυσνόητος: EM 241,34 «γρίππῶδῆς τὸ δόσολον καὶ συμπηλεγμένον λόγιον»: Λουκ.ΖΤραγ.28 λοῖβος ὤν καὶ γρί-ππῶδης Ἀθην.10,456 C γρίππῶδῆ δ' ἐστὶ καὶ Σιμω-νίδῃ ταῦτα πεποιμένα, Νικητ.Γρηγ.19,17 ὡς ἐκ τοῦ σκότους τοῦ ἐμμιγγοῦς καὶ γρίππῶδους τῶν ὀμνυμένων ὄμα καὶ πολυμύμων λέξεων.

γρίππῶδης ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν ὄρον γρίππῶδῆ βλλ., αἰνιγματῶδῆς, σκοτεινός, δυσνόητος.

γρίππῶσις-ως (ἡ) μαν. ἡ ἐπὶ τὸ γρίππῶδες, τὸ δυσνόητον σύνθεσις τοῦ λόγου: Τζέτ.Ἡοιδ.422 λοῖξῶσικος καὶ γρίππῶσῶσις τῶν λόγων.

γρίππῆς (ὁ) νεώτ. ὄρμητολ. ὁ τιαντίης βλ.

γρίππῆνις (ὁ) νεώτ. ὄρμητολ. ὁ πειαντίης βλλ.

γρίππῆρι (τὸ) δημ. μόνεσμα φυτοῦ ἦτοι χον-δρός καρπὸς νεαροῦ κλάδου ἔχων ὄρθακομῶς, ὁ ὀποῖος φυτεῖουμένον ἀναπτύσσεται εἰς φυτὸν: φέτος ἐφέτεφα ἑκάτω γροθάρια ἐλίεις καὶ πε-νήνια γροθάρια συκίας.

γροθιά (ἡ) δημ. τὸ σχῆμα κλειστής χειρός, ὁ γρόνθος, ἡ πυγμή, ἡ μπουσιά: ἢ τὸ διὰ τοῦ γρόνθου καταφερόμενον κτύπημα: τὸν ἐβγαυον μετὶ τῆς γροθιῆς καὶ τῆς κλωστής ἔξω, - τὸν ἀρχι-σαν τίς γροθιῆς 2) ἡ δύναμις, ἡ ἰσχύς: εἶναι ἀνθρώπου τῆς γροθιάς ἢ ἔχει γροθιά 3) νεώτ. ὄπλον τῶν κακοποιῶν, κυρίως ἐκ σιδήρου, δι' οὗ περιβάλλοντος τὴν πυγμὴν καταφέρονται ἰσχυρὰ πλῆγματα.

γροθιάζω συμπλέκω κ. συσφιγγῶ τὴν παλμὴν ποιά γρόνθον, πυγμὴν, γογγυλίζω βλλ.2) ἢ ὄθ. ἢ μτφ. γροθιασμένους ἐπὶ τῆς χειρός, ὁ ἐσχημα-τισμένους εἰς γρόνθον: Λασκαρ.Πνήτ.370 τὸ ἐμ-μιαζόντων τὰ χεῖρα γροθιασμένα, ὡσάν τὸ ἀφω-ροσμένου μέσ' στα στήθια.

γροθίωμ δημ. πλῆτος, κτυπὸ διὰ τῶν γρόνθων, γροθιζῶ βλλ.3) ἢ. ὄμ. τὸ παθ. ἀλληλοπαθῶς: Λασκαρ.Ληξ.4,297 γροθιζόνται, κλωτισίνωνται.

γροθοκοπάνημα (τὸ) δημ. ἡ πράξις κ. τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ γροθοκοποῦ πρβλ. γροθοκοπῶναι.

γροθοκοπανία (ἡ) δημ. τὸ διὰ τοῦ γρόνθου καταφερόμενον κτύπημα, ἡ μπουσιά.

γροθοκοπανίωμα (τὸ) γροθοκοποῦμενα βλλ.

γροθοκοπανῶ δημ. πλῆτος τινὰ συνεχῶς διὰ γρόνθου, τὸ δίνω γροθιῆς, γροθιζῶ.

γροθοκοπή (ὁ) δημ. τὸ γροθοκοπήμα βλλ.

γροθοκοπῶ-ῶ δημ. γροθοκοπῶ βλλ.

γροθοπατινάδα (ἡ) δημ. εἶρων. τὸ συνεχῆς κτύπημα διὰ τῶν γρόνθων, τὸ γροθοκοπήμα.

γρόθος (ὁ) δημ. ὁ γρόνθος βλλ. : Βιζυην.Μητ. τῶν Ἐπιτ 131 καὶ θῶμας τοὺς γρόθους τῆς πρὸς τ' οὐρανοῦ τ' ἀστερία.

γροίκηση (ἡ) δημ. κ. ἀγροίκηση, ἄ γροικία ἡ ἀκρόασις, τὸ ἀκουσθαι ἢ ἡ συνειδησις.

γροικῶ μον. κ. δημ. κ. ἀγροικῶ, ὄ γρ. γρικόβ βλλ. ἀκρόασις, ἀκούω : Ἐρωφ.4,25 μ' ὅπου τὸ στόμα μου θέλει τὸ πρὸ κείμενο ἠὰ τὴ γροίκησης, Κρυστ.Μαγειν.Βροσθ4 καὶ γροίκησης νύχτα μέρα ἐκεῖ τραγοῦδι καὶ φλογέρα ἢ παθ. γροικίμαι ἀκούομαι, γίνομαι ἀκουστός : Τυπάλδ. Θάνατος τῆς Χάρμης 57 Ἐσταθῆ ἕνα γόγγυσμα θανάτου γροικίται, δημ σίνιγμα ἐν Πολιτ.Λαογρ. 2,333 ἀνοιγόμενοι οἱ κάμαρες καὶ κρότος δὲ γροικίται (τὸ βλέφαρα) 2) κατ' ἐπέκτ. αἰσθάνομαι, ἐνοῶ, ἀντιλαμβάνομαι, νιώθω : Φορτουάντ.5,146 ἀμετρην ἀναγάλλισθη, χαρὰ παλλὰ μεγάλη ἢ γροικῶ ἡ καρδιά μου μέσα της, Σολωμ. Πάρφουρα 5,3 καὶ κεῖ γροικῶ τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη ἢ παθ. γίνομαι ἀντιληπτός, αἰσθητός : Κρυστ.Νησιωτικ.18 καὶ δὲν γροικίται πνευθὰ τ' ἀγαπημένου ἡ βάρκα 3) κατ' ἐπέκτ. παθ. ἐν μέ.σ.σημ. συνεισνοῦμαι, συμφωνῶ μετὰ τι- 4) γροικίμαι εἰσακούομαι, ἀγροικίμαι βλλ. 3).

γροικία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκίας τῶν γρομίδων.

γρομίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκία γιροπόδων πρωτοζῶων.

γρομφαδιοειδῆ (τὰ) νεώτ. βοταν. οἰκία δικυτου ληθόνων φυτῶν.

γρομφάξ ἢ ὠσσα. γρομλίξω.

γρομφαῖνα (ἡ) γλωσσ. κ νεώτ ἡ γρομφά θήλεια ὄς ἄ γρομφάς βλλ. : Γλωσσα. 2) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν γόμφατα βλλ.

γρομφάς-άδος ἢ α. ἡ γρομφά θήλεια ὄς ἡ γρομπίνα, ἡ ἀκρόφα : Ἡσ. Ἐ γρομφάς, ὄς παλαιά, ἀκρόφα, ὄμοιος καὶ ἡ γρομφίς.

γρομφίς Ζωναρ 447 εὐ ὁ χοῖρος : πρβλ γρομφίς, γρομφίς.

γρομφίς-ιος (ἡ) κ γρομφίς ἡ γρομφάς βλλ. : Ζωναρ.454 ἔ γρομφίς ἡ γρομφίς ἡ παλαιά ἀκρόφα : Ἰνπών.69 πασπαληφάγων γρομφίς.

γρομφάριον (τὸ) μτγν.ὄνομα. τοῦ γρόνθος βλλ.2) μικρὸ ἀντηρίς βλλ. : Ἀπολλῶ.δαμ.Παλιορκ.178,4

γρομφίξω νεώτ. πλήττω, κτυπῶ τινα διὰ γρόνθων, γογγυλίξω, κουνυλίξω 2) σασφίγγω τὴν παιδαμένη παιδι γρόνθων, γρομφιάξω βλλ.

γρομφοκόπημα (τὸ) νεώτ., δημ. γρομφοκόπημα ἡ πρῶξις κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γρομφοκόπη βλλ.

γρο(ν)θοκοπέω γλωσσα. νεώτ. κ. δημ. ἐπα- νειλημμένος διὰ τῶν γρόνθων πλήττω τινα : Γλωσσα., Καρκῶ.Διηγῆμ.Ποληκ.115 καὶ κλιώνται με τοὺς ἔχθρους κατὰ γῆς καὶ νὰ γρομφοκοποῦνται καὶ νὰ μαλλιοτραδιούνται 2) νεώτ. μτφ. παθ. ἀλληλοπαθ. ἐπὶ λόγων ἡ ἐνεργειῶν, εὐρίσκονται εἰς ἀντίφασιν, ἀναιρῶ : οἱ λόγοι τῶν γρομφοκοποῦνται πρὸς τὰς πρῶξις του.

γρομφανέματα ἢ α. ἔ θυμοῦται, βρηνδέεται.

γρο(ν)θος μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ ὁ διὰ κῆμ- φως τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς καὶ σασφίξως πρὸς τὴν παλάμη σηματοδοῦμενος κόνδυλος ἡ μπουδιά : Εὐστ.Πονημ.300,36 καὶ τοῖνον δακτύ- λους εἰς γρόνθων ἐπιτυσσον, Πισαπῶ.Χριστ.Διηγ. 71 καὶ με τὸν ἕνα γρόνθων ἐροβόριξε τὸν μάρμηρ Ἀλέξη, - εσφίγγε τοὺς γρόνθους του 2) ἡ διὰ τῆς πυγμῆς τῆς τῆς διὰ τοῦ γρόνθου καταφερόμενον κτύπημα, κόνδυλος, γρομφιά, μπου- νῶ : Σχολ.ἡ.Β.200 γρόνθω πάισας, Πάπ. κατέ- κτεινον γρόνθους καὶ λακτίσματος, Βαλαωρ.Φωτ. 2,304 ποῦ μ' ἕνα γρόνθω ἐσκόπισα τριπίκου βου- δάκι, ἡ τὸν ἀρχισ βαρκίνα στοὺς γρόνθους 3) μτγν. εἰδ γρόνθος παλαιστιαῖος μέτρον μή-

κους, ἡ σπιθαμῆ, ἄ. παλαιστῆ βλλ. : Ἡρων Γεωμ. 4,11, Ἀκάλειξ ΠΔ Κριτ.3,16 4) χελώνιον, ἀντη- ρίς τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, ἐρείσμα, ἐξέχου- σα γωνία χρησιμοποιεῖται ὡς βόθρον καὶ ὡς στή- ρημα τοῦ ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἀνερχομένου : Ἀπολλῶ. Δαμ.Πολιορκ.46 ἐκτύπη δὲ ὁ βώσταξ καὶ γρόνθους ἐξυλίνους ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ἕως ἀνωθεν παραλλῆ- ῶς προσπλημμύσας, ὡστε δι' αὐτῶν ἀνέρχεται πρὸς τὸ ἐυλοκαστέλλον 5) γρόνθων βλλ. Ἐρκαδ.49,5 ἔ γρόνθος τὸ ἐπὶ τῆς αὐλήσεως :

γρόνθων-ῶνας (ὁ) μτγν. τὰ στοιχειώδη μαθήματα τῆς αὐλήσεως Πολυδ.483 ἄ τὰ πρῶτα τῶν αὐ- λητῶν μαθήματα, ἢ α. ἀναφύσεσις, ἢ πρῶτων μαθόντων σὺληται καὶ κίβριαται :

γρονοφίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκία κολοεπτε- ρων ρυγχοφόρων ἐντόμων.

γρόνωφ-οπος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κολοεπτε- ρων ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν γρονοφιδῶν.

γρόππατα οἰολ. γρόππατα : Ἐπιγρ.

γρόπτος (ὁ) οἰολ. ὁ γρόπτος : Ἐπιγρ.

γρορουθίδαι (οἱ) νεώτ. πετρογρ. πυριγενὲς φλε- βώδες πέτρας.

γροσάκι (τὸ) δημ. ὄνομα. τοῦ γρόσιου τὸ ἐν Ἀθήναις κ. ἐν Τουρκία ἄλλοτε κερμάτιον, αὐ ἡ ἀ- ξία ἡμίση τῆς τοῦ γροσίου βλλ., ἄ. γροσί τσου- ρούκιμα 2) ἔρωον, κατὰ πλῆθ. τὰ κρήματα, ἰ- δίως τὰ οὐγὶ πολλά, ἄλλ' ὄνομαζόθητε ὄνομοι- σμα τὰ παραδόσια βλλ. : Α. Σαῦτα.4,55 γροσά- κια σὺ καθὼς αὐτὸς μπερδεῖ νὰ μὲς μοιράσει :

γρόσιον (τὸ) μον., νεώτ. κ. δημ. (τουρκ.) πλῆθ.

γρόσα κ γρόσα ὄνομα τουρκικόν, ἀποτελοῦν τὸ ἐν ἑκατοστῶν τῆς ἡρας καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς τεσ- σαρράκοντα παράδες βλλ. : Κασίφ.Δαπόντ.ἐν Σαδ. 3,145 καὶ τὸν ἀρχιμουδρίτην χλία γρόσα ἐπιλο- ῶντας, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.288,23 ἀν εὐρῆς γρόσα δῶ' μας τα, φλαμοιά μὴν τὰ λυπασά ἢ συνεκδ.

πλῆθ. τὰ γροσ(ι)α τὰ κρήματα, τὸ ἀγρίοιον, ἡ πε- ρουσία, πρβλ. ἄσπρα : παροιμ. καθ' εὐχὴ ποῦ τὸ ζῆτιξ γρόσα θέλει κὶ ὁ παπὸς ἰοδῶν ἄνευ κρημάτων παρεχέται, ὄμ. γρόσα ἐν ἔχρος σὶο πογγί, φέρια πρῶς καὶ σὶο βουνί ἰδιὰ τοῦ κρή- ματος καταροῦνται καὶ τὰ πλεόν ἄπιθανα ἢ ὄμ. ἔχεις γρόσα : ἔχεις καὶ μυαλό καὶ γλώσσα ἰδὲ πλοῦσιος ἀπαλαῦσι τιμῆς καὶ εἰσακούεται, ὄμ. ποῦ χεῖ τὰ πολλὰ τὰ γρόσα θέλει πάντα κὶ ἄλλα τῶσα (ἐπὶ τῆς ἀπληστίας τῶν πλουσίων), ὄμ. τὰ γρόσα τὸ Χριστὸν ἐπαρῶσασι ἡ δίφα τοῦ κρή- ματος ὄθει εἰς τὰς μερλυτέρας κοικουρίας 2).

γροσουαρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος βαμνω- δῶν φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ρηγινοειδῶν, δημ. φρογοστούφιλο.

γρόσσα (ἡ) νεώτ. κ. δημ γκρόσσα βλλ.

γροσουαίρας (ὁ) νεώτ. ὄρυκτο. παραλλαγή τοῦ ὄρυκτοῦ ἀνθρακίου.

γρόσσων ἢ α. ἔ τάρραξον :

γροσφομάχος (ὁ) μτγν. ὁ διὰ γρόσφου βλλ. ὡς κυρίως αὐτοῦ ὄπλου μαχόμενος : Πολυδ.β.33,9

πρὸβέβαιος τοὺς γροσφομάχους πολλὰς ἐπ' ἀλ- λήλας κατόνιν σημαίας τίστασαν.

γρόσφος (ὁ) μτγν. πολεμικόν ὄπλον, εἶδος ἀκον- τίου, ἐν χρ. ὄπρ. τῶν ἐλασφῶς ὀπισθιμένων, τῶν φη- λῶν : Πολυδ.β.22,4 καὶ τοῖς μέν νεωτάταις παρήγ- γειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφος, Στράβ. 4,4,3 ὅστι δὲ καὶ γρόσφω εἰκόες ἔβλον, ἐκ χει- ρὸς ὅποι εἰ ἀγκυλίης ἀφίεμον, Γλυστ.Σύλλ.18 .. αἰ τε βαλοσφενδῶν καὶ οἱ γρόσφω 2) ὁ σαυρωτήρ τοῦ δόρατος Σχολ.ἡ.Ν.443 ἔ οὐρά- χον τὸν σαυρωτήρα τοῦ δόρατος, τούτῃσι τὸ δι- σθεθὲν μέρος, ὄν καὶ γρόσφον καὶ ατροφίαν φασιν :

γροσφοφόρος (ὁ) μτγν. ὀπλητὴς φέρων γρό- σφον βλλ., ὁ γροσφομάχος : Πολυδ.β.21,9 τοὺς δὲ λαίποους καὶ νεωτάτους γροσφοφόρους.

γρουθεία (ή) νεώτ. βοταν. γένος δεινδρύλλων της οικογένειας τών γρουθειοειδών.

γρουθειοειδή (ή) (ή) νεώτ. βοταν. οικογένεια μικροφύλων δικυττοειδών δεινδρύλλων.

γρούδα (ή) δημ. τὸ ἐπιχριστόν περιελημματικόν μέρος τοῦ σκληροῦ τυροῦ, τυρόφουδα· || τε μίχρον σκληροῦ τυροῦ: Βηλαρ.Κοράκικ. Ἄλαουπὸ 4 στῆ μύτη του βασαντῆς μιά γρούδα ἀπὸ τυρὶ. **γρούζα** (τό) δημ. τὸ ποῶδες φυτόν οσπασμοειδὲς τὸ κίτρων, ἄ. ἄγρα, ρεζεντά.

γρούζα δημ. γρούζα, κίμνα γκρού-γκρού, γρουλίξω, ἐπὶ ζῶων, οἶον χοίρων, κινῶν, λίκων, πτηνῶν: Λασκαρ.Ληξ.2|| μὰ ἀφου ἔγρουζε λιγάκι κα ἀλιχτούρησε (ὁ κινῶ), Βαλαωρ.Φροσ.2,482 τὰ νυχτοπούλια γρούζουσε, χτυποῦνε τὰ φτερά τους Κροστ.Σκ. Ἀδ.3,23 οὐ μέγα ἀγριογούρουνο στοὺς λόγγους του νὰ γρούζω· || κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ τῆς θάλασσης, παταγῶ: Βαλαωρ.Δάφνη κ. Ἀηδώνι 84 ὁστόσο πάντα ἡ θάλασσα γρούζει, βογγῶ, μουγκρίζει· || ὁμ. κ. ἐπὶ προσ., ἐκβάλλω ἄσημον φωνήν, μουμουρίζω, χαμλοφώνωσιν γογγύζω: παροιμ. σὸν εἰνάντα δλο-ζρ, πάντεχτ τον γιά γρουσοῦζτ. **γρούθιος** Ἡσ. «ὀσθόλιος».

γρούθιμος (ὁ) δημ. ἔξοισημα βλλ.

γρούθιερτῆς (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν τῆς ομάδος τῶν ἀμφιδόλων.

γρούθιος (ὁ) μτγ. ὁ γρούθιος βλλ.: Καλλ.ἀν.ἀνών.84.

γρούθια (ή) δημ. κ. γρούθιο ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου ἢ ἄ. ζῴου, ὁ γρουλοισ βλλ. 2) κατ' ἐπέκτ. ἐπὶ προσ., γόγγυσμα, μουμουρίσμα: πρὸλ.γρούζω.

γρούθιο (τό) δημ. γρούθια βλλ.

γρούθιος (ὁ) δημ. μικρὸς σωρός, ὀμάς ὀμοίων πραγμάτων 2) χρηματοῦσμα· 3) ὀμνηλεῖα, ὀμάς ἀνθρώπων, ὀμάς ἰστανμένων ἢ βαιόντων.

γρουσοῦζάνθρωπος (ὁ) δημ. ἄνθρωπος γρουσοῦζης βλλ.

γρουσοῦζης α-κο δημ. γουρσοῦζης βλλ.

γρουσοῦζιά (ή) δημ. κ. γουρσοῦζιά βλλ.

γρουσοῦζικός α-ο δημ. γουρσοῦζικός βλλ.

γρούσεται Ἡσ. «μῆρυται, ἐκτείνεται»

γρουσοσινῶ δημ. ρουκινῶ βλλ.

γρούθη (ή) μον. κ. -τα Ζανωρ.ὸς ἄθάρα, ἀλευρὸν ἐξημνον, λέγει δὲ τὴν γρούθη ὡς οἶμα·

γροφά (ή) δωρ. τ. τοῦ γραφῆ: Ἐπιγρ. **γροφεύς** (ὁ) δωρ. τ. τοῦ γροφειῶς βλλ.: Ἐπιγρ. γροφεύς βωλάς 2) Ἡσ. «ζωγράφος».

γροφεύς δωρ. τ. τοῦ γραφειῶ γροφματεῶ.

γροφίς (ή) δωρ. τ. τοῦ γραφίς βλλ.: Ἐπιγρ.

γροφῶ δωρ. τ. τοῦ γραφῶ βλλ.: Ἐπιγρ. Παϊ Διός. Ἐκφάντῶ δέξαι τοῦ ἄμμεφῶς ἀγαλμα. σοι γὰρ ἐλευχόμενος τοῦτ' ἀτέλασος γροφῶν.

γρῶ (ὁ) κτλ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γρουλοισ, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῶν χοίρων Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.17 «τὸν γρουλοισμόν», Τέτρ. Ἰστ.4,887 «ὁ κατ' ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου» 2) κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ἀσθ. μω φωνῆς τῶν ἀνθρώπων, ἐν χρ. ἀρνητικῶς, οἶον οὐδὲ γρῶ, μηδὲ γρῶ, ὅστε γρῶ οὐδὲ ἡ ἐλασι(στ) φωνὴ ὅστε εἰς φθόγγον ἐπὶ πλήρους, παντελῶς ἀδυναμίας πρὸς ἀπόσπασιν πρὸλ. ταυμοῦδία: Ἀριστοφ. Πλ.17 ἀσπικονομῶν οὐδὲ γρῶ, Δημ. 353 οὐδὲ γρῶ ἀπαγγέλλαν, Μέν.53 μηδὲ γρῶ λέγε, -δὲν ἐβγαλε γρῶ· || ὁμ. ἐν χρ. κ. εἰς δὴλωσιν ἀπαλότου ἀνάσας: Ἀριστοφ. Πλ.17 οὐδὲ γρῶ τῆς ἀμῆς συμβουλῆς ἐπαινεῖ δοσετ, -δὲν κατακταίμεν γρῶ ἀπὸ μουσική 3) ὁμ. ἀρνητικῶς γεν. ἐπὶ παντός πράγμ., οὐδὲ ἡ ἐλασι(στ) ποσότης, ὅστε γρῶ δῶ Τέτρ. Ἰστ.4,891 «τὸ ἀσπικροστον ἄπαν»: Ἀντιφῶν.190,13 ὄφου δὲ -δεῖρου μηδὲν εἰσπλεῖν μηδὲ γρῶ, Ἰουλ. Ἀβ.273 β ἀμοι τε οὐδὲ γρῶ μετέφρασαν ἀσπῆς· || ὁμ. κ. ἐπιρρ. οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον: Μέν.364 διασφῆρ: Χαίρωνφῶντος οὐδὲ γρῶ 4) Σουῖδ. «τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύων ῥύπον».

γρούθιος Ἡσ. «ὀ γρούθ».

γρουλοισ (ὁ) μτγ. ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου, ὁ γρουλοισ βλλ.: Ζαχ.Πλάτ.Διάλ.3,4 χοίρων γρουλοισ.

γρούζω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. γρούζω κ. γρούζομαι, ἀδρ. ἔγρουθα κυρ. ἐπὶ χοίρων ἢ ἄ. ζῴων, γρουλίξω, ἐκβάλλω γουλοισμῶν, γρουλοισ, κίμνα γκρού γκρού, γρούζω βλλ.: Ἀμμων.229 «ἐπὶ χοίρων γρουλίξεν καὶ γρούξεν», Ἡσ. «γρούξεντα, γρούξοντα», οὐτ. «γρούξαι, ὀλακτῆσαι»: Πλάτ. Ἐξ.11,7 οὐ γρούξαι, σὺν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Ἀλκίφρ.3,73 (περὶ χοίρου γ 2) κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ προσ., ἐκβάλλω ἀνασθρον καὶ ἄσημον φθόγγον, γογγύζω, μουμουρίζω, γρουλιάζω: Πλάτ. Ἐξ.8,30 Ἄ ηγοῦσιν θίκαια πεπονθέειναι, δη ἔγρουθα, Πλάτ. Ἰσο.10,21 οὐκ ἔγρουξεν οὐδεῖς, τῆ γλώσσῃ αὐτοῦ, Νικητ. Χων. Χροῦ.7,4 ἄπ' ὀδόντα γρούζων, Παπσοῦ.Χριστ.δ (ἐκδ. Φέξη) 52 ἀμύρασεν, ἔγρουθε καὶ εἰπεν· || ἐν ἀρνητ. ἡ ἐρωτημ. ἐκφορᾷ (ὀδόντ) λέγων, [ὀδὲν] βιάζω γρῶ βλλ.: Ἀριστοφ. Πλ.454 γρούξεν δὲ καὶ τοκάματον, ὡ κα-θάρματ, ἐπ' αὐτοφώρω δευτῶ δρῶντ' ἐλλημμένω, Ἰσοκ.8,27 οὐκ ἐτόλμα γρούξαι τὸ παράπαν.

γρουλίον Ἡσ. «ρωσίων δρυός».

γρυκᾶ ἐπιρρ. δημ. κινητῶς καμπουριασάτ.

γρυκός-ιά-ὸ δημ. ὁ κευκφῶς, ὁ σκυφτός, οἶον ἐκ συνθησεῖς, ἔξ ἀδυναμίας, ἐνεκα γήρατος, ὁ καμπουριασμένος, ὁ καμφοῦρης βλλ.

γρυκτός-ῆ-ὸν ρημ. ἐπιθ. τοῦ γρούζω, ὁ περὶ οὗ δύναται τίς νὰ γρούξῃ ἦτοι νὰ ἀρῶρῃσεν, εἴη ἔστω καὶ τ ἐλάχιστον: Ἀριστοφ. Λυσο.656 ἄρα γρυκτόν ἐστιν ὄμνη· ἰτάχα μορεῖ καὶ γρῶ νὰ ἤητε γι.

γρουλίαν γλωσσ. «γογγύζω» πρὸλ. γρούζω.

γρουλίξω μτγ. μον. κ. νεώτ. κ. γρουλίξω, δωρ. μέλλ. γρουλίξομαι ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν χοίρων, ἐκβάλλω γρουλοισμῶν, κίμνα γκρού γκρού, γρουλιζῶ βλλ.: Ἀβ 33] «γρουλίξεν καὶ γρουλοισμῶν ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς δι' ἐνὸς ἢ καὶ οὐ διὰ δυοῖν»: Ἀριστοφ. Πλ.307 ὄμεις δὲ γρουλιζόντες ὅπια φιληθῆσθε ἐπεισοθὶ μπρὶ χοίρου, αὐτ'. Ἀγ.746 δυοῖν δὲ γρουλιζεῖτε καὶ κοίτῆτε, Δίων.Κρ.774 γρουλιζόσθε τῆς σῆς 2) μτγ. κ. νεώτ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ προσ., γογγύζω, μουμουρίζω βλλ.2) Πρὸκ. Μυστ.17 καθήστον γρουλιζῶν· 3) μτγ. ἄσέμνων ὄρχουμαρ Φρόν.Σοφ.Παρ.58 Β «οἱ δὲ μὴν τάττουσαν (τὸ γρουλιζῶν) ἐπὶ τῶν φορτικῶς καὶ ἀσχημῶν ὄρχουμένων».

γρουλοισμός (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. κ. γρουλοισμός ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου, ὁ γρουλοισ, τὸ γρούθιο· Ἀβ 33,1 «γρουλιζεν καὶ γρουλοισ ἐπὶ τῆς τῶν χοίρων φωνῆς δι' ἐνὸς ἢ καὶ οὐ διὰ δυοῖν», Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.17 «τὸν γρουλοισμὸν ταυτέστι τὴν φωνὴν τοῦ χοίρου»: Ἀριστοφ. Πλ.535 β, 47 φῶφας δὲ τῶν φανῶν καὶ τριγυροῖς, ὅςθ λέγουσι φωνεῖν, οἶον ἄβρα καὶ χροῖμῆς οὗτοι γὰρ ἀφῆσαι ὡσπερ γρουλοισμόν, Πολυδ.5,87 [λλν], Παπαντ. Ἀγ. Ὀρ.54 ἐβλασε μουσοῦδες καὶ νύμα κὶ ἄκουε γρουλοισμῶς καὶ μνηκφῶς 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπὶ προσ., ὁ ὑπὸ κωφῶς ἀπειλητικὸς γογγυσμός 3) μτγ. ἡ ὄρχησις παρ Ἀλυπτιοῖς: Φρόν.Σοφ.Παρ.58 Β «ἡ μὴ σὺν ὄρχησις ἀπὸ τῶν Ἀλυπτιῶν γρουλοισμός καλεῖται καὶ γρούλος ὁ ὄρχουμένος» πρὸλ. γρουλιζῶ.

γρουλιών Ἡσ. «χοίρος».

γρουλασπαλάξ-οῦς (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμων τῆς οικογένειας τῶν γρουλλιδῶν.

γρούλη (ή) Ἡσ. «ὄων φωνή».

γρουλλίαι (οἱ) νεώτ. ὄκογ. ὄρθοπεδῶν ἐντόμων.

γρουλλίδιον (τό) μον. χοιρίδιον: Τέτρ.Σ.Χιλ.12,418 μ' ἔχων δαμνῶνον ἀνώματι γρουλλίδιον.

γρουλιζῶ μτγ. κ. νεώτ. γρουλιζῶ βλλ.

γρουλοισμός (ὁ) μτγ. κ. νεώτ., γρουλοισμός βλλ.

γρουλογραφω-έ-ὸ μτγ. ἐπὶ ζωγράφων, ζωγραφίω γρούλλους βλλ.3) Φιλόδ. Πρτ.2,297 β.

γρουλοειδής-οῦς-ές μτγ. ὁ ὀμοίωσιν πρὸς

γρύλλον ἦτοι χοῖρον || δδ. ὁ ἀπατελῶν γελιογραφῶν. τὸ γελιογράφημα: Ἰω.Νηστευτῆς εἰς Ἰω. Χρυσ.7.654 τὰ μὲν τῶν προσώπων εὐρύχη καὶ εὐμεγέθη καὶ περικαλλή, τὰ δὲ γυλλοειδῆ καὶ κατὰ γλάστρα.

γρύλλος (ὁ) μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χοῖρος τοῦ γουρούν· Ζωναρ.452 γρύλλος, ὁ γοῖστος: 2) εἶδος ὀρχήσεως: ΑΒ 331. γρύλλος δὲ διὰ τῶν δυοῖν ἂν ὀρχημάτας εἶδος ἔστιν: || κ. ὁ χορευτῆς γρύλλου: Φρόν.Σοφ.Παρ.58 Β ἢ μὲν οὖν ὀρχησας ὑπὸ τῶν Ἀγυπτίων γυλλισμάς καλεῖται, καὶ γρύλλος ὁ ὀρχουμένης: 3) μτγ. ἐν τῷ ζωγραφικῷ, τὸ γελιογράφημα, ἡ καρικατούρα: Πλιν.Φι 35,114. 4) ὁ ἰχθὺς γόγγρος: Ἀθην.7,288 C Νίκανδρος. . φσην αὐτοῦς (τοῦς γόγγρους) καὶ γρύλλου, Δίφιλ.Σίφν. π. Ἀθην.8,355 Α ὁ γρύλλος ὁμοιος μὲν ἔστιν ἐγγέλης: 5) νεώτ. ζωολ. γένος ὀρθοπτεράων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν γυλλιδῶν τριζόνι, κριτσόν: 6) νεώτ. κ. δημ. κ. γρύλλος εἶδος μοχλοῦ ἐν χρ. πρὸς ὀφθαλμοὺς βορέαν ἀντικειμένῳ || εἶδος αἰθροῦ συστρεφομένου ἐκ δύο τμημάτων ἀποτελούμενου καὶ κοβήτως τοποθετημένου μοχλοῦ (σῦρτου) ἐν χρ. πρὸς ὄνω καὶ κάτω κλεισίμον τῶν παραθύρων.

γυλλοτάπη (ἡ) νεώτ. ζωολ. ὁ γυλλοσπάλαξ, γυλλομάμα (τῷ) δημ. ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γυλλῶνα βλλ. Δ. γυρλωμα

γυλλῶνα μον. κ. δημ. κ. γυρλωμα κ. γρου(λ)γλωμα (δ.γρ γυλλῶνα) πάνποτε ἐν συσκευαῷ μετὰ τοῦ μπί η μάτια, ἀνοίγω ὅσον ἐνεστί τοὺς ὀφθαλμοῦς, προσδέλω μετ' ἐπιτάσεως ἀντικεινῶ βλοσούρας, ἀγωνιώδως σὺν ἐννεκα ὀρθῆς θυμοῦ, ἀνισχύω προσδοκίαι κτ.: Ἐρωτικῶν Β' 166 ἦψαες κάτω τὸ θεριό, τὰ μύτια τῶν γυλλῶνα, Βαλαωρ. Φρσο.2,424 ἐγρύλλωσε τὰ μύτια του, βογγεῖ, φουσομάνε: 2) ἀρμόζω εἰς παράθυρον ἢ παράθυρα γυλλῶνους βλλ. Δ.

γυρλός (ὁ) μτγ. ὁ γοῖστος, ἄ. γρύλλος

γυρμαία (ἡ) ἡ γυρμαία βλλ. (γρ. καδ.)

γυρμαία (ἡ) κ. νεώτ. [κῶδ. κ. γυρμαία] σάκκος κωβίων πρὸς ἀπόθεσιν παλαιῶν πραγμάτων κ. εἶδ. ἐνδομάτων Πολυδ.10,160 γυρμαία δὲ ἀγγεῖου εἶδος ἀπόθεσιν ὁ ἔνειο πῆραν νομιζοῦσα, ΑΒ 33,33 ἡ γυρμαία ἦν οἱ πολλοὶ γρῆτην κατασῆ. Δίφιλος ἀνευ τοῦ ἡ γυρμείαν: || νεώτ. εἰδ. στρατ. σακκιδίων ἐξ ὀφθασματος, περιέχον ὄτομικῆς χρήσεως εἶδη τοῦ ὀπλίτου || ὄμ. νεώτ. εἶδ. ναυτ. σακκιδίων τοῦ τορπιλλητοῦ, περιέχον μικρὰ ἐργαλεῖα || ὄμ. νεώτ. εἶδ. σάκκος διὰ ποικίλων στρατ. χρήσεως: || ὄμ. νεώτ. σάκκος, ἐν ᾧ τίθειται ἡ τροφή τῶν ἵππων, ἡμιόνων, ὄνων, ἐξαρτῶμενος ἐκ τοῦ τροχιλοῦ αὐτῶν κατὰ τὴν τοίχην, ταγάρ: 2) μτγ. γρύπη, ἦτοι σῦναλον, πληθος εὐτελῶν, μικρῶν πραγμάτων: Ἐκιστ.Λογ.21,257 Α κατακίπην μὲν τὰ λαφάρια καὶ τὰς ἱκτιδέας καὶ τὴν γυρμαίαν, λαθεῖν δὲ ὀσιπὰ ἀληθινήν, Δαρμάσκ.Ἰσιδ.293 γυρμαία ἕκαστα ναυτοσπῶν βιβλίον || ἐπὶ ἰχθύων, τὰ μικρὰ, εὐτελῆ ἰχθύδια: Σωτ.Κωμ.1,3 γαλέος εὐλαπτα μέγας ὄψητα τὰ μέγα, τὴν δὲ ἰσιπὴν γυρμαίαν ἐψω || σκαπη. κ. ἐπὶ προσ.: Φιλῶδ. Ὀργ.65 W ῥήτορας καὶ ποιητὰς καὶ πάσαν τὴν τῶσάντην γυρμαίαν.

γυρμαία (ἡ) δ.τ. τοῦ γυρμαία βλλ.

γυρμισοπέληξ (ὁ) μτγ. ὁ πάλων γυρμείαν ἦτοι παλαιά, ἐπιτελῆ πράγματα, ὁ γουτοπῆλης, πρὸβ παλιτζής: Λουκ.Λεβ.3 ἀποβεβῆσθαι οὖν καὶ ἀπὸ τῶν παύδα, ἐν εἰκόσ ἢ παρά τὸ λεκισοπέλιδι ἢ παρά τὸν γυρμισοπέλη με περιμένει.

γυρμισίνης Ἡσ.γρυποῦσαι καὶ συγκυμπεσθεῖσι.

γυρπῆ (ἡ) Θεωγράφ.Καν.108 ὁ λιθονοτῶς.

γυρπῆτος, γυρπῆτος, γυρπῆσας δ.γρ. τ. γυρπῆσας, γυρπῆρας, γυρπῆσας βλλ.

γυρπῶν (τῷ) μτγ. τὸ φυτὸν σίκυς ὁ ἄγριος: Ψ Διοσκ.4,150.

γυρπῶζυλο (τῷ) δημ. . τὸ φυτὸν ράμνος βλλ. ὁ ἄλατκος, δ. κ. κρινῶζυλο, φλίμα.

γυρπῶς Ἡσ. « γυρπῶς ».

γυρπῶς (ὁ) μτγ. κ. μον. ἔφρος κομρὸς δένδρου, ὄψ, πυραῶς Σουῖδ. ἔγρουτῷ κομρὸν δένδρον, τὰ ἰὼν γερανοδρόμιον ἔλαια, Ἡρωδωτ.Μον.Λεξ.33,15 ἔγρυνος, σημαίνει δὲ ὄψ, καὶ Ἀπολλωνίως φησι, τὰς τῶν ἔλαιων ἔφρας καὶ παρῆρας ῥίζας: Οἰμ.ἀπ.18 ἰν. Τζέτς.) γυρπῶν γὰρ παρῆρα τκεῖν δοκιμαίαν, Λυκόφωρ.294 λιγυρῶς ῥιπαίαι καὶ γυρπῶν βολαίς, γυρπῆ. Ἡσ. « ὁ ῥίπος τοῦ δούχου ».

γυρπῆστος (ὁ) δ.γρ. γυρπῆστος εἶδος γυρπῶς βλλ.2) ἦτοι πτηνοῦ μεταξὺ ἀετοῦ κ. γυρπῶς || τὸ μυθολογικόν πτηνὸν γυρπῆ, εἶδος πτερωτοῦ δράκοντος: Ἀριστ.Βάτρ.929 γυρπῆστος γαλιπαλάτους, γυρπῆ. Ἡσ. « ἄ νεοσσὸι τῶν γυρπῶν ».

γυρπῆσιον Διον. π. Ἀρπουρ. ἔγρυποῦσαι ».

γυρπῆσιον ἡ γυρπῆσιον Ἡσ. ἔγρυπῶνται ».

γυρπῆσιον ἕκασ (ἡ) κωρπῆ, γυρπῆ ἀλόχη, σκαπη. δὲ ἐπιτόμιον ἀνθρώπου πάσχοντος κωρπῆσ τῆς ράχης: Ἰαν.Ἐπιδ.6,8,29 Σάτρου ἐν Θάσῳ παραινύμιον ἐκαλεῖτο γυρπῆσιον.

γυρπῆσιον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ρυπόδωμα, ρικκοῦμαι, στολδοῦμαι Ζωναρ.456 ἔγρυπῆσιον σείσθαι τὴν γῆν παλλομένην καὶ ὥσπερ ῥυσοῦσθαι: » Ἀντιφ.Σοφ.31 πρὸβ. γρπῆτω.

γυρπῆσιον Ἡσ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὁ ρικνός, ὁ ἐρρυπόδωμενος: Ἀντιφ.Σοφ.30 πρὸβ. γρπῆτω.

γυρπῆσιον (ὁ) δημ. ὁ γυρπῆρας βλλ.

γυρπῆσιον (ὁ) δημ. εἶδος πῶς: Βαλαωρ. Ἀστραπο.260 στὸ λέγειον ἔστρωσε χλωρὸ γυρπῆρα.

γυρπῆσιον (ἡ) μον. εἶδος πλοῦσι, πῆ. ἀλειπτικοῦ: Ἰω.Εὐγεν.Εγκώμ. Τραπεζοῦντ.370,50 μετὰ κατέρου καὶ ἑνὸς [αἰα] γυρπῆρας

γυρπῆσιον Ἡσ. « στυγιόν, κατηφές ».

γυρπῆσιον ἐπὶ ἵππων, ὁ ἔχων γυρπῆν, κωρπῆν κωφῶν.

γυρπῆσιον (ἡ) νεώτ. γένος ὀστρειδῶν μαλακοστράκων.

γυρπῆσιον-αντος (ὁ) μον. φανταστικὸν ζῶον ἔχον σύστασιν γυρπῶς καὶ λέοντος || συνεκδ. ὄψασμα, ἔχον ἐνυφασμένους μορφὰς γυρπῆσιοντων: ΚΠορφ.Ἐκθ.335 D τοῦ ἀγίου Θεωδώρου τὸ χροσοαγχόριον μετὰ τὸν γυρπῆσιον ζῶον

γυρπῆσιον (ὁ) μον. φανταστικὸν ζῶον συσεστῶς ἐκ γυρπῶς καὶ ἀνύρου || συνεκδ. ὄψασμα ἔχον ἐνυφασμένους μορφὰς γυρπῆσιοντων: ΚΠορφ.Ἐκθ.340 C εἰς δὲ τὸν τοῦ Λευκοῦ ὄπμιον ἐκρημάσθησαν τὰ ὄψα βλαα, οἱ γυρπῆσιονται.

γυρπῆσιον-ον μον. ὁ ἔχων γυρπῶν ρύχως, γαυρπῆν ρίνα: Ἰω.Μαλ.258,10.

γυρπῆσιον νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος τροχιλιδῶν πτηνῶν 2) δημ. δ. γρ. τοῦ γρπῶς βλλ. γυρπῆς-ἦ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῆς ρίνας τοῦ γρπῶς κτ., ὁ κυρτός, καυρπῆτος: Ἀριστ.Ρητ. 1360a,29 σφῆδρα γυρπῆ γυρμεία ἢ σμῆ., ὥστε μηδὲ μυκτῆρα δοκεῖν εἶναι, Γαλ.1,78 ῥίς ὄψατα ἢ γυρπῆ || συνεκδ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων κωρπῆν, ἀετειον τὴν ρίνα, ἀντιθ. σμῆος || τὸ οὖδ, τὸ γυρπῶν ὄψ. οὐα, ἡ γυρπῆσιον, ἡ κυρτότης: Ἀριστ.Πολιτ. 1309 b, 24 ῥίς προδεδεικνῆται τὴν εὐθότητα., πρὸς τὸ γυρπῶν ἢ τὸ σμῆον || δημ. ἐν χρ. μ. τὸ θηλ. ἐπὶ τῆς ρίνας: 2) γεν. ὁ κευρωτόμενος, ὁ καυρπῆτος, στρογγύλος, φουσκωτός: Ξεν.ΚΠ Β,21 τὸν μὲν γὰρ μετῶν γυρπῆ ἢ γαστῆρ ἴγνεται, τῶν δὲ ὀσείπων σμῆ, Εἰδοῦλ.105 στέφανον πολυοικίλων ἀνθέντων, γυρπῆστων, χαριεστάτων, Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.1,8,36 δούχες γυρπῶν δακτύλων (γαυρπῶ) 3) μτφ. ΕΜ 242 ἔγρυπον τὸν στυγιόν καὶ κατηφῆ: 4) Ἡσ. « γυρπῶν γρπῆ ».

γροπότης-ης κ. νεώτ. ἡ κυριότης ἡ καμπυλότης τῶ γυμῶν ἴδια ἐπὶ ρινός ἀπὲρ σιμῆτος· Ἐκκ.Π.8,4,21 πρὸς οὐν τὴν σιμῆτα σὰς· γαθὶ ὅτι ἡ γροπότης ὄριος· ἂν προσαρμόσται, Πλοῦτ., Ἀνάκτ.Ἡ γροπότης μικτῆρος, αὐτ. Π.8,994 F γροπότης γυλοῦς, || εἶδ. σχηματισμὸς ἐξογκώματος γυλοῦ· Ἄρκαρ. ἐν λ. γροπῶν μῆποτε δ' ἐφαρμόσται οἱ συγγραφεῖς ὡς γινόμενης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γροπότητος πινος περὶ τὴν γην.

γροπότης ἄρα β' ἔγγραυον, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κυρτοῦμαι, ρυπτοῦμαι, ρικνοῦμαι, στολιδοῦμαι· Μετὰν. Ἰσ.1 τ. Ἰσχυρὸς γέγονε καὶ ἔγγραυεν ἡ γῆ, Ἐπιγρ. γὰν ἔγγραυμέναν· πρβλ. γροπῶνιω.

γροπῶ- ὄω κ. νεώτ. καθιστώ π. κυρτῶν, ἀγκυλῶν, συνήθ. τὸ παθ. γροπῶμαι ἀγκυλοῦμαι, κυρτοῦμαι, ἴδια ἐπὶ ὄγκων κ. τῆς ρινός ἡ τοῦ ράμφους· Ἰλλ.Προγ.17 ὁ ὄγκος τῶν χειρῶν γροπῶνται, Ἐπιφάν.2,296 D γροπῶσαντος γροπῶται ὁ προμηθεὺς (περὶ ἀετοῦ)· 2) ἴμην· Ἀρκάδ.149,24 ἐ γροπῶ τὸ γουμπετῶ· πρβλ. γροπῶνω κ. γροπῶνω.

γροπυνυχία (ἡ) νεώτ. φυσικα. ἀνάγκαστος διαμόρφωσης τῶν ὄγκων, συνήθεος τοῦ ποδός, ἐξ ὑπερμέτρου ἀεθλήσεως καὶ γροπώσεως αὐτῶν.

γροπῶνω νεώτ. κ. δημ. δι' ἀγκιστροῦ ὄγκου συλλαμβάνω π. εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἐμοῦ καὶ ἴδιω πρὸς τὸ κάτω κείμενον· Ἰασαστικα ὄς να γροπῶσω τὸν κουβῆ, ποὺ χε πῆσι· σπὸ πηγᾶς· || εἶδ. διὰ τῆς χειρός μετ' ἀνοικτῶν καὶ καμπῶν ἀγκιστροειδῶς τῶν δακτύλων συλλαμβάνω πῆν ἡ π. δ. γροπῶνω πῆν, πρβλ. ὄρ-ποῶνω· ἀγνωρίζω να γροπῶται τὰ σταθμάτα τῆς κληματαροῦς· || δδ. δημ. κ. γεν. δρᾶτται βιολίως, ὄρητικῶς, ὄπατόμως ἀνοικτῆστ. ἐν χρ. τὸ γροπῶνω.

γροπῶσις-ως (ἡ) ἴμην. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ὄγκων, κύρτωσις, κόμωσις· Κατ.Αἰ.9, Ἐ2,32.

γροπῶσις (ὁ) ἴμην. γροπῶσιμος· Ἀγαθολ.π. Ἀθην. 9,376 Δ τὸ σφετέρω γροπῶσι περιουχέσται.

γροπῶσιων-ωνος μων. ὁ χόρτος· Ἐυστ. Ὀδ.784.

γροπῶσι μέλλ. ἄρ. ἐνεστ. τῆζω, δὲ ἀναλύσω, θα λύσω· Ἀριστ.Π.376 β.18 οὕτε γάρ, ἂν μὴ πῶν ὄ, ὄμοιος γροπῶσι ἡ θερμότης· πρβλ. γροπῶσι.

γροπῶσι δωρ. τ. τοῦ γροπῆ βλλ.

γροπῶσιον (τὸ) ὄνοκορ. τ. τοῦ γροπῆ Ζην.δ.5,54 «τόν ἐν τοῖς ὄνυξ· ῥῶνον λέγομαι γροπ, καὶ γροπῶσι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευῆρια».

γροπῶσιαι ἴμα. «παρασκευῆσαι».

γροπῶσιω γλωσσ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

γροπῆ (ἡ) ἴμην. κ. μων. δωρ. γροπῆ ἡ γροπῆ μικρῶν κιδῶντων, θῆκη· ἈΒ.34,2 ὁ Σοφὸς δὲ γροπῆν καλεῖ τὴν μύρον καὶ γυμνατικῶν πινῶν θῆκην· || πάπ. σκευῶν γροπῆ πῆ. κιδῶντων ἐργαλείων ἐργάτων· 2) ἀσπίδων, εἰστέλες πράγμα, μικρὸν σκεδῶς ἴμα. ἐγρομῆσι, τὰ λεπτὰ σκευῆρια ἢ καὶ γροπῆν λέγομεν, Τζέτ.Κιλ.4,888 «καὶ γροπῆ δὲ σκευῆρια μικρὰ τῶν ὄστρακίνων»· Φρον.209 3) ὁ μικρὸς, ὁ εἰστέλες ἠθῶς· Γεωπ.20,12,2 τὴν λεπτὴν γροπῆ θαλασσίαν.

γροπῆσιον (τὸ) πάπ. περιλήπ. παλαιὰ σκεδῆ.

γροπῆδοκῆ (ἡ) κυτίον, δοχεῖον· Μύρην.ΑΠ.6,254 καὶ τὴν γροπῆδοκῆν κοπιθῶ παρωσαῶδων.

γροπῆθῆκη (ἡ) νεώτ. θῆκη, κιδῶντων πρὸς ὀπθέσιν μικρῶν, εἰστέλες ἀντικειμένα.

γροπῆσιωσιον (τὸ) γλωσσ. τόπος, κατάστημα, ἐν ᾧ πηλοῦνται εἰστέλες. παλαιὰ ἀντικείμενα.

γροπῆσιωσις (ὁ) σκέδ. ὁ πωλῶν μικρὰ, εἰστέλες ἀντικείμενα, μικροπράγματα πρβλ. γροπῆσιωσις κ. δημ. πολιτῆρας· Σχολ. εἰς Ἀριστ.Π.17.

γροπῆσιαι (ἡ) νεώτ. γένος ὄστρακῶν μαλακίων.

γροπῆσιαι (ἡ) νεώτ. γένος ἐπιτόμων κολοεπῶν.

γροπῆσιαι (ὁ) δημ. κ. γροπῆσιαι τὸ πτηνὸν γροπῆ βλλ.· Κορ. Ἀτακτ.4 ἐν λ.

γροπῆ-σός κ. νεώτ. ἴδ ἐν ταῖς πλαγῆσι. ἡ μυλοκ. ἔσον ἐκον κεφῶν καὶ πτέρυγας δεσῶ, ὄμοια δὲ λέοντος, μνημονεύομεν ὡς φύλοσ γροπῶν, οὐ τὴν ὄρασην ἐπέλετ, ἐθνος π. μονοθάμω, οἱ Ἀριστοπ. Π.4,13 τοὺς χρυσαφῆλας γροπῆσιαι, Αἰσχ.Π.ρ. ὄξυστομῶν γὰρ Ζηνός ἀκραγεῖς κόνιας | γροπῆσιαι· Ἀρρ. Ἰάων.5,4,7 τοὺς γροπῆσιαι τοὺς φάλακας· 2) πτηνὸν τὸ ὄμοιον πρὸς τὸν ἀετὸν· Π.δ. Λευτ.11,13 καὶ τὸν ἀετὸν καὶ τὸν γροπῆσιαι καὶ τὸν ἀλαίστεον καὶ τὰ ὄμοια αὐτῶ, αὐτ.Δευτ. 14,13 3) ἴμα. μέρος τῆς σκευῆς πλοῖου ἡ ἄγκυρα.

γροπῆσιαι προσων.· Ζωναρ.456.

γροπῆσιαι ἴμα. ἐπὶ τὸ ἔσθω καὶ φθειρῶ·.

γροπῆσιαι ἴμα. ἐπὶ τὸ σπῆλαια.

γροπῆσιαι ἴμα. «σπαρὰ γροπῆσιαι, αἱ δὲ τὴν παλαιῶν ὄντων».

γροπῆσιαι ἴμα. «ὄς θῆλαια. Λάκωνες».

γροπῆσιαι ἴμα. «θῆλαια σῶες».

γροπῆσιαι (ἡ) ἴμην. «σπαρὰ γροπῆσιαι».

γροπῆσιαι (ἡ) ἴμην. κοιλὴ πέτρα· Ἐυστ. Ὀδ.1532,9

«ἡ κοιλὴ καὶ τετηρημένη πέτρα ἡ δεχομένη τὰ σχοινία».

γροπῆσιαι ἴμα. «ἡ ὄπη τῆς πέτρας δι' ἧς τὰ σχοινία πρὸς τὴν τῶν νεῶν ἄστας ἄσφορίζονται»· Νικ.Οθρ.794 αὐτίκα γ' ἀγροπῆσιαι ἐπὶ γροπῆσιαι ἔδυσαν μυδοκοῖσι· 2) ἴμα. ἐπὶ τῶν ἀγροπῆσιαι ἄγειον σκῆπνον· 3) Ἐυστ. Ὀδ.1307,22 τὸ κενὸν τοῦ θέρου, οὐ λόχηα κείνται·

γροπῆσιαι-σιον ἴμην. κοίλος, τετηρημένος, βαθουλωτός· Λυκόφρ.δ.31 ἄσαι παρ' ἴοσις γροπῆσιαι οἰκοῦνται πέδον, αὐτ.1280 γροπῆσιαι βερέθριαι, Νικ. Ἀλ.77.

γροπῆσιαι ἴμα. «τοὺς ἀκούοντας καὶ μὴ λαλοῦντας».

γροπῆσιαι (ἡ) νεώτ. γένος ἀγροπῆσιωδῶν θάρμων, γυαῖα (τὰ) τὰ προμηθῆσια σχοινία, τὰ χρῆσιμα τὰ πρὸς πρόδεσιν τῆς πρῆμης πλοῖου εἰς τὴν ἔλκην ἴμα. «ὄπακια σχοινία, προμηθῆσια»· Λεωνίδ. ΑΠ.10,1 ἀγκύρας ἀνάλοια καὶ ἐκλύσσιαι γυαῖα.

γροπῆσιαι (ἡ) δημ. ἐμῆμετες πλάστομον δοχεῖον ἐκ λευκοῦ ὄλλου· κοκκινόφωρα στή γυαῖα, - μὴ γυαῖα μετ' ἐθέλλας, Καρκ.Π.Π.239 ὄδωγροπῆσιαι τὸ νερὸ δειψῶν, σὴ γυαῖα τὸ σκεπῆσιαι.

γροπῆσιαι (ἡ) δημ. στυλῆσιαι, λάμφη.

γροπῆσιαι (τὸ) δημ. ὄλοκορυγιον, ὄλοκορυγιον, ἐργαστήριον κατασκευῆς ἢ κατάστημα πωλήσεως ὄλλων δοχεῖων, γυαλίων· παροιμ. μουρῶ, μεθυσμένο, καυγατῆ ἔξω ἀπ' τὸ γροπῆσιαι (φρονιζεῖ ν' ἀποσκορῆσι τοὺς ἐπικινδύνους)·

γροπῆσιαι (ὁ) ἴμα. εἶδος ποτηρίου παρὰ Μακεδῶσιαι· Ἀθην.11,467 C «Φιλήτας ἐν Ἀτάκτοις Μεγαρέσας οὕτω φησὶ καλεῖν τὰ ποτήρια γροπῆσιαι».

γροπῆσιαι (ὁ) δημ. ὁ κατασκευῶν ἡ πωλῶν ὄλλων ἡ ὄλλων σκευῆ, ὄλοκορυγιον ἡ ὄλοκορυγιον.

γροπῆσιαι-σιαιον δημ. κ. γροπῆσιαι βλλ.

γροπῆσιαι (ἡ) ἴμα. τὸ ἀπὶ γροπῆσιαι (ὁ) βλλ.

γροπῆσιαι (τὸ) μων. κ. δημ. κ. γροπῆσιαι ὄλλος βλλ.· κενανὶ ἀπὸ γροπῆσιαι· || δημ. κ. πλθ. θροπῆσιαι ὄλλος· ἐπρεχε ἔμπλοτος καὶ τοῦ μπηκῆνας γροπῆσιαι σὴ πῆσιαι· || φρ. τὰ καμὲ γροπῆσιαι κορυφὰ καταβρυμῆσιαι, ἡ κατασκευῶν ἡ ἐπέφερον πλήρη καταστροφῆν· 2) εἶδ. ὄλοκορυγιον, τῆ γροπῆσιαι | σὴ μέσα σ' ὄνομογυαῖα, - γροπῆσιαι ὄλοκορυγιον· || ὄλοκορυγιον· γροπῆσιαι τῆς λάμψας· 3) ἴμα. ἐν χρ. κ. πρὸς θῆλαια εἶναι γροπῆσιαι, τὸ πάτωμα τὸ καμὲ γροπῆσιαι· 4) σκευῆσιαι ποτηρίου· Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.40,2 καὶ βάλε φροπῆσιαι σὴ γροπῆσιαι φροπῆσιαι, δημ. βάλε φροπῆσιαι σὴ γροπῆσιαι φροπῆσιαι, δημ. Παλαμ. Ἀσδ.Ζ' Ἐκατό φωνῆς 14 τὰ δάκρυα μὴ σ' ἐν γροπῆσιαι τὰ φύλαξ κακὸν ὄρα· γη μὴ λάμψαι· 5) δημ. κἀποτρον, καβρέπαι· Διην. Ἀκρ.257 εἰς τὸ βροννὸν ἐκάθητο καὶ τὸ γροπῆσιαι·

λι εθώρακι, δ. τραγ. τὸ χτένι νά χτενίζωμαι καὶ τὸ γυαλί νά βλέπω" 6) ὄμ. ναυτ. τὸ μονόφθαλμον τηλεσκόπιον, δ. βισταλόγγα" || ὄμ. ναυτ. κύνιδρος λευκοσφαιροῦς μετὰ πυμένους ἐκ καυστάλλου, δι' οὗ συβιζοῦμενος εἰς τὴν θάλασσαν διακρίνει τὸν βυθὸν εὐκρινῶς ὁ ἀλιεὺς, βυθοσκόπιον || ὄμ. ναυτ. πλῆθ. τὸ διαφθαλμον τηλεσκόπιον || ὄμ. ναυτ. οἱ παγεῖς κρύσταλλοι τῶν παραφωτιστῶν καὶ τῶν ἀναφωτιστῶν τῶν πλοίων

7) γεν. ἐν πλῆθ. αἱ διότρηαι, δ. ματωγυλία: Παποδ.Χριστ.Διηγ.7 ὁ κερυὸς ἔβαλε τὰ γυαλιὰ του καὶ ἐδρῆκίμασε νὰ ἀναγνώσῃ, - τί νοῦμερο γυαλιὰ φορεῖς; || φρ. μτφ. τοῦ ἔβαλε τὰ γυαλιὰ τὸν ὑπερέβαλε, ἐδέχθη ὑπέρτερος ἐκείνου.

γυαλιζω || σγῶλ. θέτω ἐν χειρὶ πρὸλ. γυίζω κ. γυάλω: Σχολ.Ευστ.ΐλ.250,36 Α.

γυαλιζῶ (2) δημ. κ. γυαλιζῶ στίλβω, λάμπω, εἶμαι: στίλβον ὡς ὕδατος: γυαλιζῶ ἢ λίμπω στὸ φεγγάρι" || φρ. γυαλιζῶ τὰ μάτια μου ἔχω τὸ βλέμμα ἀπλανεῖς, ἀγωνιώδες, χονεῖο, ἰδίως ἐπὶ ἐτοιμοθάνατων ἢ οἰσολύγων: Βολαυρ.Φρασ.2,253 τὸ πρόσωπό του εἶναι φωτιὰ, τὰ μάτια του γυαλιζῶν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 20,1 μὰ τὸ μάτι σου γυαλιζῆι | καὶ τρικλιζῆις π ἀκριρ ἀκριρ" 2) ἐκ λίπους ἔχω στίλβον τὸ δέμα: γυαλιζοῦν τὰ μάγουλά του" || ὄμ. ἐπὶ ζώου, φρ. γυαλιζοῦ τὸ μοῖρα του τὸ ζῶον ἐπάχυνε" 3) ἐπὶ καρπῶν, ὠριμάζω: δὲ γυάσιον ἀκόμα τὰ σῦκα" 4) μτφ. φαίνομαι ὠραῖος, διατηρῶ τὸ κάλλος μου, νεάζω: μ' ἔλα τὰ χρόνια της γυαλιζῆ ἀκόμα" 5) μτφ. στίλβω, καθιστῶ τὸ λάμπον, στίλβον: γυαλιζῶ τὰ παπούτσιά μου, - γυαλιζοῦ τὰ χαλκώματα" || κ. παθ. ἐν ὄμ. σημ.: ἂν σκουριάσουν τὰ ὄργανά, δὲ γυαλιζοῦνται" 6) μτφ. δελεάζω πῖνα διὰ χρημάτων, οἰσινε προκαλῶ ταῦτον διὰ τῆς ἐπιδεξιῶς στίλβωντος νομισμάτων: ἂν δὲν τοῦ γυαλιζῆς κάτι, δὲν θὰ σοῦ τελειώσῃ τὴ δουλειά" 7) μέσ. γυαλιζομαι κατοπτρίζομαι, κοιτόζομαι στὸν καθρέφτη.

γυαλικό (τό) δημ. ὕδατινον σκευὸς: ἡ ὑπερτρία δὲν μᾶς ἀφαινο γυαλικό" || συνήθ. εἰς πλῆθ τὰ ἐξ ὕδατος ἀντικείμενα, τὰ ὕδατινα σκευῖ: ἐργάζεται στὸ τμήμα τῶν γυαλικῶν, - τὰ γυαλικά τῆς προίκας τῆς εἶναι κρυστάλλινα.

γυαλίνας-η-ο δημ. κ. γυαλίνας ὁ ὕδατινος ὁ ἐξ ὕδατος κατεσκευασμένος: γυαλίνας γλάμπας, δ. τραγ. νὸ φτειάσιον γυαλίνο κλουβὶ καὶ γυαλίνα σκευά" 2) ὁ ἔχων τὴν λεϊότητα, τὴν στίλβοντὰ τῆς ὕδατος: τὰ μάτια του ἔφανικα ἔγινας γυαλίνα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.150,15 ἔκει πέρα κ ἀντίπερα, στὸ γυαλίνα πηγιάσι | ἔχοντα ἀκύμαγοντ οἰσινε ὕδατινον ἐπιφάνειαν.

γυαλίνας δημ. κ. γουαλινας ὁ μὴ ἰσούλης: Γραμ. Σκ Τερρ.Στὸν ἥσικ τ' ἀνεφώκαμα πηχτὸ φουνητάι, μεσημερὶς | ποῦ τ' ἀνεφώκαμα πηχτὸ φουνητάι.

γυαλίσιμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ γυαλιζῶ βλ., στίλβωσις τὸ γυαλίσιμα τῶν παπουτσιῶν" 2) ἡ στίλβηδῶν, ἡ γυαλίσιμα: τὸ γυαλίσιμα τῶν ματιῶν.

γυαλισπερῶ-ή-ό δημ. ὁ στίλβων, ὁ λάμπων, ὁ στίλβων: γυαλισπερὸ πάτωμα - ἐπιπλο.

γυαλιστήρι (τό) δημ. τὸ ὄργανον δι' αὐ γίνεται στίλβωσις, οἷον φέικτρα, δέρμα.

γυαλιστής (ὁ) δημ. ὁ στίλβωτής 2) ὁ μὴ ἰσούλης, δ. γουαλιнос κ. γουαλιονος

γυαλιωτός-ή-ό δημ. στίλβων λεῖος, λάμπων, ποῦ γυαλιζετ' πρὸλ. γυαλιωτός: Ζερβ.μτφρ.ΐλ.Α 544 στῆς γυαλιωτής θαλάσσης τ' ἀκρωτιάλι.

γυαλοῦρα-ει-ακος (ὁ) δημ. ὄφραξ ἐκ δύο γυάλων βλ., προσθήκη καὶ ἀποθίωσι: Πανσ.10,26,2

γυαλοκάντα (τό) δημ. ὄφραξ, σταγὴ, καντὴ ἐξ ὕδατος δ. μοιρ. κρατεῖ καὶ γυαλοκάντα καὶ πίνει τὸ νερὸ του.

γυαλοκόπημα (τό) δημ. λάμφις, ἀκτινοβολία, **γυαλοκόπη** δημ. λάμπω, ἀκτινοβολῶ, στίλβω, λαμπυρίζω: Χρυστομ.Κεφενικοῦκλα 72 κροφλίθαρα ποῦ γυαλοκοποῦσαν, - ἡ θάλασσα γυαλοκοπέει στὸν ἥλιο.

γυαλοκουσῆ (ἡ) δημ. ποτήριον ἐξ ὕδατος. **γυάλων** (τό) τὸ κολῶν, ἡ κολήτιον, παρ' Ὀμ. τὸ κολῶν μέρος, ἡ καμάρτα, τὸ θώρακος, τὸ ἠμιθωράκιον: ΐλ.Ο 530 γυαλιῶν δὲ οἱ ἤρκασι θῶρηξ | τὸν β' ἐφόρει γυαλιῶν ἀρηρότα | προσπροσμένον εἰς τὰ δύο κοῖλα μέρη ἐξ ὧν ἀποτελεῖται| ἐν ΐλ. καθ' ἐν. σὺνήθ. ἐπὶ τοῦ προσώπου ἠμιθωράκιου: ΐλ.Ε 99 βάλ' ἑπασοῦσιντα. . θώρακος γυάλων" 2) τὸ κολῶν, κολῶμα ἀγγείου, δοχεῖου: Εὐρ.ΙΑ 1052 χρυσαῖσιον. . ἐν κρατήρων γυαλιῶν" || συνεκτ. αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀγγεῖον: αὐτ'.Ἀνδρ.1093 χρυσαὸ γέμοντα γυάλα, θησαυροῦς βροτῶν" 3) ἡ κολήτιος τῆς χειρὸς, ἡ χροῖστα: ΕΜ κ. κυρίως. τὸ κολῶν τῆς χειρὸς λέγεται γυάλων" 4) γεν. πᾶσα κολήτιος, πᾶν κολῶμα φυσικῶν, ἑδαφικῶν, οἷον βράχου, σπηλαιῶν κτ.: Σοφ.Φιλ.1081 ὡ κολῶλας πέτρας γυάλων, Εὐρ'.Ἐλ.189 πέτρινα γυάλα" || κατὰ πλῆθ. γυάλα (τό) κολήτιος, περὶ ὁδὸς, φαρμάγι: Ἡσιόδ.Θ 499 γυαλιῶς ὕπο Πανρησσίω, Αἰσχ'.ἰκ.550 Λυθία τ' ἀγ γυάλα" 5) τὰ τεῖχη πόλεως: Ἀριστοφ.Θεσμ.110 χώρας γυάλα Σπρουτιδί γγ' 6) ΕΜ 243,10 «τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέρματα" 7) κ. κατὰ μτφ. ὁ αὐράνιος βόλος, τὰ βῆθη τοῦ αὐρανοῦ: Ὀμη.Ἄλ.1,281 αἰετὸς αἰθερίσιον ἐπιθῶν γυαλίσιον" 8) Ἡσ. «γυάλας θησαυροί, ταμεία»: Πίνδ.Π 8,9 Πυθῶν ἐν γυαλίσι (πθ.).

γυάλας (ὁ) ΕΜ 243,12 «κύβος, τετραγώνου λίθος τ. γυαλῶς-ὄν μγν. κοῖλος | δ. ἐμ. χειροπληθής τ. Σχολ.Ὀμ.Ε 99 «τὸ γυάλων, ὅταν ἐπιπέθον δ, ὀδῶνεται ἐπὶ δὸν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυάλων λῖθον ἀγκασσάσι"»: Καλλ. ἀνών.ἀπ.31 γυαλῶν λῖθων.

γυαλορίζω δημ. κ. γαυλορίζω διαστέλλω τοὺς οφθαλμούς, γουρλώνω τὰ μάτια μου 2) στίλβω, **γυαλόχαρτο** (τό) δημ. χάρτης φερόν ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν ἐπιφανειῶν προσκεκολλημένα λεπτότατα θέρμματα ὕδατος ἐν χρ. πρὸς λείανον ξυλίωον κυρίως ἐπιφανειῶν.

γυαλόχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν βελλαρδία ἢ τρισσάχλωρο.

γυάλαμα (τό) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ γυαλῶν βλ., τὸ ἔχειν λάμφη οἰσινε ἰελεύδη, τὸ εἶναι τὸ στίλβον: Βάρν.Ἀπολ.Σωκρ.1,16 κὶ ἀρχισαν οἱ πῶνοι κὶ οἱ σπασμοί, τὸ γυάλαμα τῶν ματιῶν.

γυαλῶν δημ. προσκτώμαι στίλβω, στίλβω || ἀποθίω λάμφη ὑελεύδη: γυαλῶσανε τὰ μάτια του" 2) σπαν μτφ. ἀπὶ γυαλιζῶ βλ. 5).

γυαλισμένη (ἡ) δημ. στίλβη, στίλβηδῶν, γυαλίσιμα, **γυάμολη** (ἡ) δημ. κ. γιάμολη ἐκφυλισμ ἐκ τῶν ριζῶν τοῦ φυτοῦ γλυκὺρίζα βλ., **γυάβρα** (ἡ) δημ. μέτρον μήκου, ὄφρα βλ., **γυάβ** Ἡσ. «κολυμβά».

γυεφνήτης (ὁ) πάπ. κυβερνήτης.

γυγαί Ἡσ. «πάππος, παλαιός».

γυγαίη γύε ΐλ. «ἡ ἀσπετή».

γύνης (ὁ) μγν. εἶδος τὸ ἐνύδρου πτηνοῦ: Διον. Φυσ.Πτην.2,16

γύγγυλος (ὁ) Ἑπνρ. ὁ γίγγυλος βλ., ἀτροφῶς || Ἑπνρ. εἰλετο δακτυλίους τοῖς γυγγύμοις ἐξ τῶ] μέγα θῶρωμα | διόρθ. γυγγύμοις |.

γυέλιον Ἡσ. «κόλπον».

γύη (ἡ) Ἡσ. «μέτρον πλέθρου κ" 2) πάπ. ἐσπαρμένους ἀγρός: Πίν. ἡν ἰγνήν γεγονέναι γύνη, ὄμ. Πίν. γύας σπειράν" 3) ἐπὶ τῶ πλῆθ. γυαί Ἡσ. «οἱ ὀδοί»: Εὐρ'.Ἐλ.89 τὸ δῆτα Νεῖλωτο τασδ' ἀπαστρέφει γυάσι | κῶδ. τούς, τούσδῶ, αὐτ. Βάκχ.13 λιπῶν δὲ Λυδῶν τῶν πολυχρήσιων γύας Φρυγῶν κτ.

γύης-ου(ὁ) κ. Ἡσ. τὸ κεκυρωμένον ξύλον τοῦ

άρτρον, ἐφ' ᾧ προσαρμοζόμενον ἐστηρίζετο τὸ ὄνιον· EM 242,7 | γυγίης, κ. μέρος ἀρότρου>· Ἡσιόδ., Ἐργ. 427 φέρειν δὲ γύν., .. πρίνιον· || παροιμ. λ. Σουίτ, γυγίς οὐκ ἐστὶν αὐτῷ (κ' ἐπὶ τὸν ἐν τῇ ἀρχίστῳ)>· 2) μέτρον γυγί σπασκ. καθ' ἑν· EM 242,21 | γυγίς καὶ μέτρον τῆς γυγίς>· πρὸλ. γυγί (η)· Σοφ., Ἀν. 601 κύναρως ἀπαντα πλῆθει γυγί>· 3) συνεκτ. ἐν τῷ πλῆθ. γυγίαι, πείδια, ἄγραφοι, χωράφια· Αἰσχ. Πρ. 369 τῆς καλλιέργου Σικελίας λευρούς γυγίς, αὐτ. 708 στείχ' ἀνήστρους γυγίς, Σοφ. Οἰκ. 58 αἱ δὲ πλῆθοι γυγί· || πάπ. ἐν ὁμ. σμ. κ. καθ' ἑν.· Πάπ. γυγί ἀνευρός>· 4) μτφ. ἐπὶ τῆς συζύγου· Σοφ. Ἀντ. 369 ἀρώσιμοι γάρ χιτῆρων εἰσὶν γυγί· 5) πάπ. ἀντιπλημμυρικών πρόχωμα· Πάπ. ἐν τῷ γυγί δ', γυγόν ια', ὁμ. Πάπ. δῶρωμα, μεθ' ἧν γυγί>· 6) ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, Ἡσ. « ἡ τῶν ἀστραγάλων σύνθεσις ».

γυγίης Ἡσ. « ἡ τῶν ἀστραγάλων σύνθεσις ».
γυγίσσων Ἡσ. « διορύσσων » | πρὸλ. γυγί-1.
γυγιάλης-οὐδ-ές μτγ. ὁ ἐκνούμενος, ὁ τρέφων τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος· Νικ. Ἐπιρ. 529 θρινακίην μὲν ἔδξαν ἔλεν γυγιάλης θάφου σμῶμας.
γυγιάλης-οὐδ-ές ἄλκιμος, ἰσχυρὸς τὰ μέλη, δυνατός· Βοηχ. 8,38 γυγιάλης σώματα, Νόνν. Δ. 10,384 παλαίμασθῶν τελέσας γυγιάλεια νίκην.
γυγιαρκής-οὐδ-ές ὁ ἐκνούμενος, ὁ ἐπιχοῦν τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος· Πινδ. Π. 3,6 τέκνονα ψυδυνῶν ἀμερον γυγιαρκῶν Ἀσκληπιόην.
γυγίω χειρίζω, θέτω ἐν χερσίν· EM 309,31, ἔδωτ. Ἰλ. 250,36 « ἐγυγιάλει, τοῦτέστιν εἰς χεῖρας δάσσει γυγία γὰρ πολλοῦ καὶ αἱ χεῖρες ὄθεν γυγίω τὸ χειρίζω καὶ πλεονασμῷ τῆς αὐτῆς συλλήθεος γυγιάζω ».

γυγιάτεια (η) νεώτερον ἠλιανθιδίων δενδρυλλίων.
γυγιοαρκής-οὐδ-ές κ. μων. ὁ βαρύνων, ὁ καταπονῶν τὰ γυγία, ἥτοι τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἰδίως χεῖρας καὶ πόδας· Αἰσχ. Ἀγ. 63 πολλά παλαίμαστα καὶ γυγιοαρκής, ΑΠ 10,12 γυγιοαρκής κάματον, Τζέτζι μεθ' Ὀμ. 718 γυγιοαρκής δίνουσας ἐπέβρεμε ἰδ οἶνος ὁ παραλόγιον τὰ μέλη |.

γυγιοδῶλος-ον μτγ. ὁ τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος βιάλλων· Νόνν. 4859 γυγιοδῶλος σπινθήρ.
γυγιοθόρος-ον ὁ τὰ γυγία, τὰ μέλη κατατρόγων, φθειρών, καταστρέφων· Ἡσιόδ., Ἐργ. 66 γυγιοθόρος μελεδῶνας ἰδ. γρ. γυγοκόρος ἀμφ. σμ. | Νόνν. Δ. 3,271 γυγιοθόρω δὲ μύπη χαρασσομένη δέμας ἰά.
γυγιοδάμας-ου(ί) ὁ δαμάζων τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἄλλου, ὄθ. ὁ ὀθλητής· Πινδ. ἰ. 4(5), 59 αἰνέω καὶ Πυθῶν ὁ γυγιοδάμας | μεταξὺ τῶν ὀθλητῶν ἰδ. ἀνγρ. τοῦ γυγιοδαμῶν | πρὸλ. γυγιοδάμας.
γυγιοδάμας-η-ον ὁ καταδομάζων τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἄλλου· Πινδ. ἰ. 4(5), 59 ἐν γυγιοδάμας .. χερσίν | πρὸλ. γυγιοδάμας.

γυγιοδόντης-ον ὁ δονουμένος, ὁ τρέμων τὰ γυγία, ἥτοι τὰ μέλη, ἰδίως τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας· Φρῶν. Τραγ. 2 σώμα δ' ἀσπόμενος γυγιοδόντητον τείρει.
γυγιοκάσις(ί) ὁμ. κ. γυγίος βλά· 1) εἶδ. προσφώνησις τοῦ νεαροῦ νεκροῦ κατὰ τὴν κηδεῶνα ὄπὸ τῶν γυναικῶν, θεῶν κ. ὁ. συγγενῶν· ΜΝ γυγίκα μου καὶ λεβέντη μου, γυγίκα, γυγίκα, γυγίκα | | παῖδί μου καὶ λεβέντη μου, παῖδί μου, παῖδί μου |.
γυγιοκόλλος-ον μτγ. ὁ κολλῶν, συναρμολογῶν τὰ μέλη τοῦ σώματος· Λυκόφρ. 1,202 ἐν γυγιοκόλλοις σπαραγμοῖς εἰλημένον.

γυγιοκόρος ἐσφ. γρ. τοῦ γυγιοθόρος βλά.
γυγιόν(ί) π. Ὀμ. πόντοτε κατὰ πλῆθ. τὰ μέλη, χεῖρες, πόδες· Ἰλ. Η. ὁ καμάτω δ' ὄπὸ γυγία λένυοντα | κ. μτγ. ἐν ἀντὶν, πρὸς τὰ στέρνα καὶ τὴν κεφαλὴν· Πλάουτ. Ἀριστ. 4, ὁ μόνον στέρνα καὶ κεφαλὴν, ἄλλα καὶ τὰ γυγία χρυσῶ καὶ χαλκῶ καὶ σιδήρῳ κατασπαραγμῶν· 2) γυγία ποδῶν αἰ πόδες· Ἰλ. Ν. 512 ὁ γάρ ἐπ' ἔμπεδα γυγία ποδῶν ἦν· 3) αἱ χεῖρες Ἡσ. ἐν λ. ἐγγρα-

μῆσαι « καλοῦνται δὲ γυγία αἱ χεῖρες »· Θεοκρ. 22,81 περὶ γυγία μακροῦς κλιθεῖν ἰνδάντας | ὁμ. καθ' ἑν.· αὐτ. 22,121· 4) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ μήτρα· Ὀμ. Ἐργ. 20 δς καὶ ἀπειθῆ μητρός ἀπ' ἀθανάτων ὄρεε γυγίαν· 5) καθ' ἑν. τὸ ὄλον σώμα· Πινδ. Ν. 7,108 πρὶν ἄλλω γυγιόν ἔμπεσον, ἰην. Ἐπιθ. 6,4,26 ὀθαλοῦν ὄλον ἐν ἰοχύνουσι, ὅτωι καὶ γυγιόν.

γυγιοπαγίης-οὐδ-ές ὁ συσφιγγών, ὁ καθιστῶν σκληρὰ τὰ γυγία, μέλη τοῦ σώματος· ΑΠ 6,219 Ζανθρῆς ἔλαστρηθείς γυγιοπαγίη φεράδ'· 2) Ἐπιρ. ὁ τὰ μέλη ἀπανορκῶν· Ἐπιρ. γυγιοπαγίης κάματοι.

γυγιοπέδη(η) ἡ πέδη ἢ τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος δεσμεύουσα· Πινδ. Π. 2,41 ἐν δ' ἀφύκτοις γυγιοπέδασι πεσών, Αἰσχ. Πρ. 175 καίπερ κρατερῆς ἐν γυγιοπέδασι αἰκίζομένου, Ὀππ. Ἀλ. 2,85 τοῖσιν γυγιοπέδῃ τεχνάζεται ἰχθυοῖσι νάρκη.

γυγιός-ή-ον μτγ. χαλός, ἀνάπηρος· Καλλ. Ἄρτ. 177 ΑΠ 6,203 ἡ γρῆς ἢ χερυθίης, ἡ γυγιός πόδας.

γυγιός(ί) ὁμ. κ. γυγιός βλά. ὁ υἱός· Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 3 ὁ τρίτος ὁ γυγιός τῆς, ὁ σουρωτοῦχος, τὸ χαμένο κορμὶ, ἐξεντυθεῖσθ' ὄπικ, γυγιούης κ. γυγιός.

γυγιοτακής-οὐδ-ές μτγ. ὁ τήκων, φθειρών, μαραινῶν τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος· Μακεδόν. ἐν ΑΠ 6,30 κακοῦ δ' ἐπὶ γυγίος ἦμιν ἄλλουτος ἡδασκίαι γυγιοτακῆς πενήτ'· 2) ὁ ἔκων τπύκόμενος, φθιστικὸς τὰ μέλη· Παύλ. Σλ. ἐν ΑΠ 6,71 γυγιοτακῆς δὲ λιπῶν τάδε σύμβολα κῶμων μμφοεται.

γυγιότηρος-ον μτγ. ὁ τὰ μέλη διατρυνῶν· Χριστόδ. Ἐκφρ. 226 γυγιότηρος μέρμηκα.

γυγιωτρεῖω-τω μων. ἔχω τρέμων εἰς τὰ γυγία, τὰ μέλη, τρέπω σύγκορμα· Τζέτζι, Ὀμ. 312.

γυγιοῦλης(ί) ὁμ. κ. γυγιούλης βλά.

γυγιούσιος-ον μτγ. ὁ συνέχων τὰ γυγία, τὰ μέλη τοῦ σώματος· Λυκόφρ. 1076 γυγιούσιος πέδιας.

γυγιωφθόρος-ον μτγ. ὁ φθειρῶν τὰ γυγία, τὰ μέλη (δ. γρ. θυμωσθόρος)· Νικ. Ἐπιρ. 140.

γυγιοχαλκός-ον μτγ. ὁ χαλκῶ ἔκων τὰ μέλη· Δωσιπ. Ἐπιρ. ἐν ΑΠ 15,26 τὸν γυγιοχαλκόν οὐδρον.
γυγιώ-ός καθιστῶ πνα χυλῶν, κουσαίνων· Ἰλ. Ὀ. 402 γυγιώσω .. ὄρ' ἄρμασιν ὀφέετα ἴππους γυγιώθεις γυγιώθεις· Ἡσιόδ. 858 ἐπει δὲ μιν δέμασσε πληγῶσιν ἰμδμασσε ἤριπε γυγιώθεις || πληγῶσιν, τραυματίζω· Νικ. Ἐπιρ. 731 δεινός δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χροῖ νόγμα ὄντια γυγιώσθ'· 2) γρ. φθειρῶν, ἐπιφέρω ἐξάντηλον τῶν δυνάμεων, βλάβη, ἐξασθενῶ· ἰην. Διατρ. 59 ἐπὶ δὲ καὶ ἄλλως γυγιώ καὶ τὰ ἀκρωτηρία φθογίε τὸ δέξμεναι |, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 108 ἰκανὴ δὲ καὶ ἡ αἰμορραγίη γυγιώσῃ τὸν ἀνθρώπων· | γυγιώ βίης σπασθῶ πινὰ τὴν ἰσχύν, καθιστῶ ἀνίσχυρον· Ὀρφ. ἄπ. 135.

γυγιώριον(ί) σχῶλ. ὁ ἰχθύς μμζίνος· Σχῶλ. Ὀμ. Αλ. 1,111.

γυγιέριον(ί) Φιλίππ. Αετ. 297 εἰργεῖται τι περσικῶν, γυγιέρι(η) ὁμ. [ὀλη] εἶδ. τὸ ἴζηρα οἶνον, ἐν ᾧ τίθεται εἶδος π τυροῦ, τὸ λεγόμενον μανοῦρα γυγιῶ διατρήσων τῆς γεύσεως αὐτοῦ.

γυγιοαἰχμῶν-ενος ὁ μακρῶν καὶ λεπτῶν αἰχμῶν ἔκων· Ἀριστφ. Ἐργ. 788 γυγιοαἰχμῶν ὄρηστας νανοφουεῖς.

γυγιόν Ζανφρ. « γυγιόν » ἀγγεῖλον πλεκτόν ἀπὸ φινίκων>· πρὸλ. γυγιόν κ. γυγιέσιον.

γυγιός(ί) κ. γυγιούης κ. γυγιέσιον κ. νεώτ. κ. ὁμ. εἶδος στρατιωτικοῦ ἐπιμηκόσ αἰκίου διὰ τὴν φύλαξιν ἢ μεταφορῶν προφίμων ΑΒ 228 « γυγιός » εἶδος ἢ μεταφορῶν στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν ἀσκόροια καὶ κρόμμυμα, ἐπιμηκῆς καὶ στενωτόμοι οὐζυτόνος δὲ ἀναγωγιστῶν ὡς φασιν, καὶ οὐδὲ παροξυτόνας· Ἀριστφ. Ἐργ. 527 μῶν ὄνδ ὄρησιον καὶ γυγιού στρατιωτικοῦ, Κριτ. 34 D κῶθων Λακωνικός, ἐκμημα ἐπιτπδεικτότατον εἶδος στρατιῶν καὶ ἀποφορῶτατον ἐν γυγιώφ' || νεώτ. εἶδ. στρατ. κ. ὁμ. γυγιός τετραγώνως δερμάτινος ἢ ἐκ χουθροῦ ἀδιοδρό-

χου ύφασματος στρατιωτικός σάκος, εξηρημέ-
νος εκ των ώμων, και εν φ φέρωνται τα άτομικα
χρήσεως ειδη του πεζού στρατώματος.

γυλιός (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γυλιός βλλ.: 2) γιγν.
ἀκανθόχοιρος: Σώφρ.73.

γυλιότραχλος Σουίθ. «γυλιότραχ» βλλ.

γυλιακος Ἡσ. εἶδος χθόσος Ἡσ. «γυλιαιτικοί
ἰχθες ποιαί» πρβλ. γυλιόσος.

γυλλάς Ἡσ. «εἶδος ποτηρίου παρά Μακεδό-
νων» πρβλ. γυλάς.

γύλλινα Ἡσ. «εἰρήσματα, γείσιον»

γύλλιον (τὸ) Ἡσ. ὁ γύλλος βλλ.

γυλλιον Δουμάγ. «ἀγγεῖον πλεκτόν, κανίσκιον».

γυλλός (ὁ) Ἐπιγρ. τετράγωνος πλάξ ἡ κύβος ἐκ
μαρμάρου ἢ κοινῶ λίθου πρὸς ἐπίστροφον διαπέ-
δου ἢ ἐπέδουσιν ταίγων Ἡσ. «κύβος ἡ τετράγωνος
λίθος»: Ἐπιγρ. 2) Ἡσ. «γυλλοί στολμοί».

γυλλοστρώ-ου νεώτ. στρώων, ἐπέδων διὰ πλα-
κῶν γυλλῶν βλλ.

γυλλοστρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπέδουσις διὰ
γυλλῶν βλλ., ἡ πλακοστρωσις.

γυλλοτινή (ἡ) νεώτ. ἡ γυλλοτινά βλλ.

γύλος (ὁ) δημ. ὁ ἰχθύς ἱουλος, ἄ, γαϊτανούρα.

γυμβαλλίτης (ὁ) νεώτ. λευκὴ ὀρυκτὴ οὐσία τῆς
δυάδος τῶν πυριτικῶν ὀρυκτῶν τοῦ κοαλιτίου.

γυμνά ἐπιρρ. δημ. ἄνευ ἐνδύματων, ἄνευ περι-
βολῆς: 2) μτρ. φανερῶς, ξεκάθαρα.

γυμνάδομαι δωρ. τ. τοῦ γυμνάζομαι βλλ.:
Ἀριστ. Λυσ.82.

γυμναθηνία (ἡ) νεώτ. γένος ὄρχουσιδῶν φυτῶν

γυμναθρόταρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντό-
μων καλεστέων τῆς οἰκογ. τῶν καρναβιδῶν.

γυμνάς κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., παρακ. γεγύ-
μνακα, μέσ. γυμνάζομαι, δωρ. γυμνάδομαι, ποθ.
ἀόρ. -άσθην, παρακ. γεγύμναμαι, δημ. μτρ.
γυμνασμένος ἐπὶ προσ. διδάσκω τινά σωματικὰ
γυμνάσματα: Πλάτ.Νόμ.720 Β γυμναστὴ γυμνά-
ζων: 2) τὸ μέσ. -ομαι ἀσκά ἑμαυτὸν εἰς γυ-
μναστικὰ ἀσκήσεις, κάνω γυμναστικὰ: Ἡρ.7.208
τοὺς μὲν δὴ ὅρα γυμναζομένους τῶν ἀνδρῶν,
Θουκ.1.6 ἐγυμνῶσθαι τὰ πρῶτα και.: λίπα
μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλεῖψαντο, Πλάτ.Πολ.452 Β
γυμνάς τὰς γυναικᾶς ἐν ταῖς παλαίστρας γυ-
μναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν: 3) γεν. ἀσκά,
ἐξασκά τινά σωματικῶς (ἐν χρ. κ. ἐπὶ ζῶων) ἢ
παιδεύω πνευματικῶς: Ξεν.Ἀν.1.27 ἐθάρουν ἀπὸ
ἴππου, ὁπότε γυμνάσαι βούλοιο αὐτῶν τὰ και:
τοὺς ἴππους, Ἰάμβλ.Πυθ.166 τῆν νῆπην γυμνά-
ζειν: 4) δημ. κ. τὸ μέσ. ἐξασκά ἑμαυτὸν, προποι-
εῖσθαι: Πλάτ.Παρμ.135 C πρὶν γυμνασθῆναι..
ὀρίξεσθαι ἐπιχειρεῖς καλὸν τὴ τι και δικαιοῦ,
Παναγ.Ἁγ.Ὁρ.106 ὁ μαθητὴς θά γυμναστὴ μό-
νος του κάρπουσιν καιρά και μαθητευομένου (ω-
γράφου): 4) συνήθ. μετ' ἀπαφρ. ἢ μετὰ ζοτ. ἢ
ἐμπροθ. διορ. ἐξασκά, ἐθίξω τινά εἰς τι, καθισ-
τῶ τινά δεξιόν, ἐπιθῆδου πρὸς σωματικὴν τινά ἢ
πνευματικὴν ἱκανότητα: Ἰσοκρ.10.5 περὶ τῆν ἐπιει-
ρήσιν τῆν τοῦτων γυμναζέων, Διόδ.3.325 τοὺς..
παῖδας γυμνάζουσιν ἐπὶ σκοποῦ βάλλειν: 5) ἐν
ὄμ. σμ. τὸ μέσ. ἐξασκοῦμαι περὶ τι, γίνομαι ἐπι-
θῆδεις, ἱκανὸς πρὸς τι: Ξεν.Ἑλλ.6.5.23 ἐγυμνα-
ζοντα πάντες περὶ τὰ ὅπλα, Πλάτ.Νόμ.626 Β γυ-
μνασθῆναι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμια,
Πλουτ.Ἡ6.93 Α ολιόμενον ἐν λόγῳ ἱκανὸς γεγύ-
μνασθῆναι: 6) ἐν ὄμ. σμ. κ. μετ' αἰτ.: Πλάτ.Γοργ.
514 Ε πολλὰ δὲ καταρθῶσαι και γυμνασασθῆναι
ικανὸς τῆν τέχνην, Ἀριστ.Πολιτ.1319 ε, 22

5) εἰδ. ἀσκαῖται εἰς πολεμικὰ γυμνάσια. Ξεν.
Ἑλλ.1.1,1 ὁ ναὺς γυμναζομένους πόρωσ ἀπὸ τοῦ λι-
μένος. (γε)γυμνασμένοι στρατιῶται: 6) δημ. εἰδ.
διδάσκω ῥητορικῆν: Φιλῶδ.Ρητ.2.50 Σ: 68. γε-
γυμνασμένος ἐπὶ ῥήτορος, ὁ δεδιδαγμένος τῆν

ῥητορικῆν, κατ' ἄντθ. πρὸς τὸν ἐκ φύσεως ῥήτο-
ρα: Ἀριστ.Ρητ.1410 β, 8 τοῦ εὐφροῦς ἢ τοῦ γε-
γυμνασμένου: 6) ἢ μτρ. γυμνυμνασμένος μετὰ
γεν. ὁ ἰσχυμένος, ὁ εὐθιμένος εἰς τι, ὁ μαθημένος
ἀπὸ... ὁ ἐμπειρὸς τινος: Φιλῶστον.696,6 γυμνυμα-
σμένος τοῦσιν πολέμων, αὐτ.688.35 γυμνυμασμέ-
νος τῆς βαλλασῆς, ΚΑΠηρ.2.2.14 καρδίαν γεγυ-
μνασμένην πλεονεξίας χροταί: 7) μτρ. σικεῖδ.
καταπονώ, ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται διὰ τῆς βίας.,
εἰς ἀπέροταν γυμνάσματα δρόμων: 8) γυμνῶ:
Πάν. 1) Ἡσ. ἐγύμνασμα, ἐγυμνήτευσα: 9)
μτρ. καθιστῶ τὴ φανερὸν: ΕΜ 243.5 ἐγυμνά-
σαι λέγεται και εἰς φύς ἀγαγεῖν, ἐξ οὗ και γεγυ-
μνασμένος τὸ φανερὸν και δεδωσασμένον».

γυμναδθρον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν
τῆς οἰκογενεῖας τῶν ἐλαδοκοκκῶων.

γυμναπίστις (ὁ) νεώτ. γένος τῶν σκορπενιδῶν
ἰχθύων.

γυμνασχος (ὁ) νεώτ. γένος μαρμυριδῶν ἰχθύων.

γυμνάς-αδος (ὁ, ἡ) ὁ γυμνὸς ἢ ἡ γυμνὴ: Εὐρ.
Γρω.448 γυμνάδ' ἐκβεβλημένη: 2) γυμνασ-
σμένος, ἰσχυμένος: Εὐρ.Ἰων.134 τὸν ἀμφὶ Αἰ-
σώπος τράχον κατέχων ποθὶ γυμνάδος ἴππου, Λουκ.
Θε.δ 20.14 γυμνάς τα πολλά και παλαιστικὴ (ἢ
ἄλθα): 3) ὄδ. τὸ ἀρα. ὁ ἀθλητὴς Ἐπιγρ. γυ-
μνάς, ὄς ἀμφ' ἀρετῆν ἐπέλετο και σοφίην: 3) τὸ
ὄθλ. γυμνάς ὄς ὄσα ἢ γυμναστικὴ ἀσκήσις, τὸ
γυμνάσιον, ἡ γυμνασία: ΑΠ Παράρτ 103 ἀρετὴ γάρ
ἐμρῶχθου ἐπὶ γυμνάδος ἀγῶν ἐφίβου σχῆμα,
Ἐπιγρ. γυμνάδος ἐν τέρπειαι.

γυμνασία (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ γυμνάζεσθαι,
ἡ γύμνασις, ἀσκήσις τοῦ σώματος: Ἀριστ.Πολιτ.
1297 ε, 17 ὄσα.. σοφίζονται πρὸς τὸν ὄμων..
περὶ δικαστήρια, περὶ ὄθλων, περὶ γυμνασίου,
ΚΑΤιμ.1.48 σωματικὴ γυμνασία: 2) εἰδ. στρα-
τιωτικὴ ἀσκήσις: Πολύβ.4.7.6 περὶ τῆν ἐν ὄθλων
γυμνασῶν: 3) τὸ γύμνασιον: Πλάτ.Νόμ.830 Δ
μείζους τε και ἐλάττους γυμνασίας μὴ ἐλάττων ἢ
κατὰ μήνα ἕκαστον ποιεῖσθαι: 2) κ. ἡ πνευμα-
τικὴ ἀσκήσις: Πλάτ.Παρμ.135 Δ τῆς οὖν ὁ τρόπος..
τῆς γυμνασίας: 3) εἰδ. τὸ δαλεκτικὸν ἀγῶνισμα,
ἢ ἐν τοῖς λόγῳ ἀμίλλα: Πλάτ.Θεαιρ.169 C οὐτως
τις ἔρωσ δεινὸς ἐνδεδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνα-
σίας: 3) γεν. ἐξάσκησις, προπαιδεῖσθαι: Ἀριστ.
Τομ.8.5 τοὺς γυμνασῶσας και πείρας ἔνεκα τοῦς
λόγους ποιοιμένους, Πολύβ.6.1.2 φάσκοντες..
εἶναι παιδείαν και γυμνασίαν πρὸς τὰς πολιτικὰς
ἀρέτας τῆν ἐκ τῆς ἱστορίας μῦθου: 4) ρητ.
ἡ καταστάξις, διευθέτησις, διασκευὴ τοῦ λόγου:
Θεώμ.Προμ.4 γυμνασία τοῦ διηγήματος.

γυμνασιαεὶς-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὸ γυμνάσιον ἦτο, τὸ σχολεῖον τῆς
μέσης ἐκπαιδεύσεως: γυμνασιακαὶ σπουδαί.

γυμνασάρχια (ἡ) νεώτ. τὸ ἀρχίωμα, ἡ ἀντι-
πρεσία τοῦ γυμνασάρχου βλλ.2).

γυμνασασχέρων (τὸ) νεώτ. τὸ γραφεῖον τοῦ
γυμνασάρχου βλλ.2).

γυμνασάρχειος νεώτ. ἐκτελῶ χρέη γυμνασάρ-
χου, ἀντικαθιστῶ τὸν γυμνασάρχον βλλ.2).

γυμνασάρχη (ὁ) κ. νεώτ. ὁ γυμνασάρχος
βλλ.1: 2) Νόμ.Ἰ Αἰγιν.1.39 ὁ γυμνασάρχος τοῦς Ἐρ-
μοῖος μὴ ἐλάττων συγκαθῆναι μόνον τῶν ἐν
ἡλικίᾳ: 2) νεώτ. ὁ δευτεθῆντι γυμνασίῳ ἦτο
σχολεῖου τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως: 3) Ἡσ.
«ἀρχων τοῦ ζυσοῦ ἢ βόλου ὄνομα».

γυμνασισαρχία (ἡ) ἡ λειτουργία, τὸ ὄφειμα τοῦ

γυμνασάρχου βλ.η : Ξεν.Αθ.1,13 ἐν ταῖς χορηγίαις αὐ καὶ ταῖς γυμνασάρχειαι, Ἀριστ.Πολιτ. 323α, 1 παιδονομία, γυμνασάρχεια.

γυμνασάρχικός-ή-όν κ. νεώτ. δ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν γυμνασίον ἢ γυμνασάρχην βλ.ι : Ἐπιγρ. εἰς τὸν γυμνασάρχικόν νόμον, Πλούτ.Αντ.33 γυμνασάρχικῶν ῥόδων.

γυμνασάρχί-δος (ή) Ἐπιγρ. δηλ. τοῦ γυμνασάρχου ἢ γυμνασάρχου βλ.ι : Ἐπιγρ. Κυρήνης γυμνασάρχης αἰώνιος.

γυμνασάρχος (ο) κ. νεώτ. ἄρχων αἰρετός ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν πλουσίων πολιτῶν ἐκείστης φυλῆς κ. ἐπιμελούμενος τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων διὰ τοῦς ἑραοὺς ἀγῶνας κ. ἱδρῶς τὰς λαμοιοδηρορίας : Ἀνδοκ.1,32. Δημ.940. Ὑπόθ.εἰς Δημ.510 προβάλλεται ἀφ' ἐκείστης φυλῆς ἢ γυμνασάρχος λαμβάνων χρήματα εἰς τὸν γυμνάσιον τοῦς μέλλοντας ἐπιτελεῖν τὴν ἐσπέρην ἢ ἐπιστάτης, προϊστάμενος τοῦ γυμνασίου : Πλάτ. Ἐρωξ.399 Α προελεθὼν δὲ ὁ γυμνασάρχος ἀπαλλάττεται αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκέλευεν, Ἐπιγρ. γυμνασάρχους καὶ τὸ ἐν δόλῳ γυμνάσιον ἢ μῦθ. ὄμ. κ. ἐπὶ γυμνασίου : Ἐπιγρ. τῆς καὶ αὐτῆς στεφανοφόρου καὶ γυμνασάρχου 2] νεώτ. ὁ ἐπιδίδων τὴν ἀκριβῆ ἔφαρμογὴν τῶν ἀγωνιστικῶν διατάξεων.

γυμνασάρχῶ-ἐς κ. νεώτ. εἶμαι γυμνασάρχης ἢ γυμνασάρχος βλ.λ, ἐκέλευ τὴν λειτουργίαν τῆς γυμνασάρχίας : Ἀνα2,13 ἔγυμνασάρχους εἰς Προμήθεια, Ἰσαί7,36 γεγυμνασάρχηκε δὲ λαμιάδι (ἐν λαμοιοδηρορίῃ) ἢ ὄμ. σμῖ. τὸ μέσ. : Ξεν. Προκ.4,52 ἐν ταῖς λαμιάς γυμνασάρχόμενοι 2] μῦθ. ἐπιμελοῦμαι γυμνασίον τινὸς ἢ καταβάλλω τὰς πρὸς τοῦτο δαπάνας ὡς γυμνασάρχος βλ.λ : Ἐπιγρ. γυμνασάρχην πάντα τὰ γυμνάσια ἢ παθ. ἀποκατ. τῶν ἐκ τῆς γυμνασάρχίας μου διακρίσεων, ἔγω γυμνασίον : Ξεν. Αθ.1,13 γυμνασάρχουσι οἱ πλοῦσοι... ὁ δὲ δήμος γυμνασάρχεται 3] νεώτ. εἶμαι διευθιτὴς γυμνασίου ἢ τοῦ σχολείου τῆς μέσης ἐκπαίδευσεως.

γυμνασίδιον (τό) μνη. ὕποκορ. τῆς λ. γυμνάσιον βλ.λ : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,16,29 διὰ γυμνασίδιον καὶ στωϊα... νεωδῆς.

γυμνάσιον (τό) κ. μνη. νεώτ. κ.δημ. ἐν τῷ πληθ. αἰωματικὰ γυμναστικά ἀσκήσεις ἢ ἀγωνίσματα, ὁ γυμνάσιον : Πινδ.ἀν.129 Α γυμνάσιος... τέρπονται, Ἠρ.9,33 προσέτι τοῖσι γυμνασίοισι ὡς ἀναρρησόμενος γυμνικός ἀγῶνας, Πλάτ. Πολ.539 D γυμναζόμενῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις, Λουκ.Ανάχθ γυμνάσια... πυγμῆς καὶ ἀίσκου ἢ νεώτ. κ. δημ. εἶδ. αἰ στρατιωτικὰ ἀσκήσεις ἐν εὐρείᾳ κλίμασι : θερινὰ -φθινοπωρινὰ-μεγάλαι γυμνάσια τοῦ στρατοῦ-τοῦ στόλου 2] ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐτελούντο αἱ γυμναστικαὶ ἢ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις, τὸ γυμναστήριον : Εἰρ.Φοῖν.367 ἰδῶν μέλαθρα... γυμνάσια β' οἷον ἐντρίφρον, Ἀντιφ. 3,2,3 μελετῶν μετὰ τῶν ἡλικῶν ἀκονίζεν ἐν τῷ γυμνασίῳ ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἰσοδρόμου : Εἰρ. Ἰαν.229 γυμνασίῳ τῶν Ἰσοκράτων ἢ πᾶσι. αἰ ἀπὸ γυμνασίου οἱ ἐκπαίδευθέντες εἰς τὸ γυμνάσιον ὡς ἐρηθῆ ἢ τοῖς ἀλλήλοισιν κάσπασι τῶν ἀλέξανδρων κ. ρωμαίων μπουδῶν οἱ λαδόντες ἑλληνικῶν ῥόδων 3] μνη. κ. μνη. κων. καταχρηστ. βολανέων, δημόσιος λουτήριον Σουλῆ, γυμνάσια ἀειπτήρια ἢ βολανέη ἢ λουτήρα : Πασχ.Χρον. 303 Α ἀνεκαταστή τὸ γυμνάσιον Κερωσιανῶν (Ἰθέρμοι), Βι.Αρ.Μελετ.2 ἐν τῷ δημοσίῳ λουτήρῳ τῷ ἀειλεγόμενῳ γυμνασίῳ πρὸλ. Δουκῆγγ.ἐν.λ.

4] κατ' ἐπέκτ. γεν. σχολεῖον ἢ σχολή : Ἐπικουρ.1,11 ἐν γυμνασίῳ Ακαδημαῖα, Ἐπιγρ. ἐν δημοσίῳ γυμνασίῳ ἢ εἶδ. φιλοσοφικὴ σχολή ἢ θεωρία : Πλάτ.Γοργ.493 D ἀλλαν τοῖς εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῆ νῦν, Δαμάσκ.Αρχ.399 ὁ ἀπὸ τοῦ

αὐτοῦ γυμνασίου 5] νεώτ. κ. δημ. σχολεῖον τῆς μέσης ἐκπαίδευσεως 6] μνη. ἀσκητικὸν γυμνάσιον Ἰθέρμοι ἀσκηταί : Μηνιά.12,5 Λιθ' ἀσκητικὸν γυμνάσιον σακκαρῆσος ἐπὶ γῆς 7] μῦθ. μνη. κ. νεώτ. τόπος ἢ περίστας πρὸς μῆσιν, πρὸς πνευματικὴν ἢ ψυχικὴν μόρφωση : Σκουδῶν. Γνώμ.15 γῆ γυμνάσιον ζωῆς πρὸλ. σχολεῖον ἢ 8] περὶληπτ. οἱ νέοι οἱ πορευόμενοι εἰς τὸ σχολεῖον : Ἐπιγρ. 9] μῦθ. γύμνασμα, δοκίμιον, πραγματεία : Γαλ.19,17 γυμνάσιον γράσειν 10] ὄμ. γυμνάσια, πνευματικὴ ἀσκσις ἢ προπαίδεια : Ἰσοκρ.2,51 περὶ τῶν γυμνασίων τῶν τῆς ψυχῆς ἀμειψιπτοῦσιν οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν ὄντες, Λουκ.Νηφ.19 μεζῶν τὸ γυμνάσιον ἀρετῆς ἢ τῆς ψυχῆς δοκίμασιον.

γυμνασῆσις-δος (ο) νεώτ. μαθητὴς γυμνασίου, γυμνασιέ-ως (ή) μνη. κ. νεώτ. σωματικὴ ἢ πνευματικὴ δασκσις, γυμνασία : Πολυδ.3,153.

γυμνασῆσης-ους-ες μνη. ὁ ἀριζῶν εἰς γυμνάσιον : Κικ. Ατ.1,6,2.

γύμνασμο-ατος (τό) μνη. νεώτ. κ. δημ. πᾶν ὁ,π γίνεται πρὸς γύμνασον τὸ σῶματος, σωματικὴ δασκσις ἢ ἀγώνισμα : Λουκ.Ανάχθ τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων τὸ μὲν... πᾶλη καλεῖται, Ἀθην. 10,413 C οἱ ἀθλοῦσιν μετὰ τῶν γυμνασμάτων καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται 2] ἡ πνευματικὴ δασκσις, ὁ τρόπος ἢ μέθοδος δασκῆσεως πνευματικῆς, τὸ δοκίμιον : Διον. Ἀλ.Ρητ.2,1 γυμνάσματα καὶ δασκῆματα τῆς ῥητορικῆς, Πλούτ.Ἠθ.2, 1119 D γύμνασμα τοῦτο προβάλλοντος ἑτέροις διαλεκτικῶν,-ρητορικῶν γύμνασμα,-μουσικὰ γυμνάσματα 3] εἶδ. πληθ. ρητορικὰ ἔγχειριδια.

γυμναστήριος (ο) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκφυδέρμιον, γυμναστήριον (τό) μνη. νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος ἐν ᾧ τελοῦνται αἱ ἀσκήσεις τῶν γυμναζόμενων, γυμνάσιον βλ.2] : Γαλ.6,186,- πανελληνίων γυμναστήριον ἢ κ. ἐν μῦθ. χρ. τόπος πρ. τῆς πρῆστοις πρόσφορος πρὸς δασκίαν ἐν τῷ πράγματι, πρὸς ἐμπειρικὴν μῆσιν : Ἀριστοτ.2,3 εἰς γο δίκων γυμναστήριον τὴν ἡμῶν ποιεῖται παστάδα, γυμναστήριος-αον μνη. ἐπὶ Ἰππων, ὁ γυμναστήριος πᾶσαευμένος, ἡμερωμένος : Εὐστ.Ποιμν. 2] Ἰππος δὲ τὸν αὐτοκράτορα ἔφερον αὐ γυμναστήριος 2] τὸ οὐδ. ὡς οὐα βλ.λ.

γυμναστής (ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γυμνάζων, ὁ ἀσκῶν τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητὰς : Πλάτ. Νόμ.720 B ἰατρός τε ἰώμενος ἀμείνων καὶ γυμναστής γυμνάζων, Γαλ.6,30 ἡ τέχνη τῶν γυμνασίων ἢ νεώτ. ὁ καθηγητὴς τῆς γυμναστικῆς ἐν τοῖς γυμναστήριοις ἢ ἐν τοῖς σχολείοις.

γυμναστικός-ή-όν κ. μνη. νεώτ. κ. δημ. ὁ φιλος τῶν γυμνασίων ἢ ὁ εἰς τοῦτα ἐπιδοδόμενος, ὁ ἀθλητικός : Ἰαν.Αφορ.13, Πλούτ.Ἠθ.6,61 D ἡκιστὰ γὰρ οἱ νέοι καὶ γυμναστικοὶ μιμητέωδες, αὐτ. 140 C οἱ φιλοπόησοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικούς ποιεσάν... οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς ἢ ὁ ἐμπειρος τῶν γυμνασίων, ὁ ἐπιστάμων, εἰδῶμων τῆς σωματικῆς γυμνάσεως, ὁ γυμναστής : Πλάτ.Πρωτ.313 D ἐάν μὴ τίς τύχῃ γυμναστικός ἢ ἰατρός ὦν, Ἀριστ.Πολιτ.1288 b,18 τοῦ παιδοτρίβου καὶ τοῦ γυμναστικοῦ 2] γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν σωματικὴν γύμνασον, τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις : Πλάτ.Νόμ.743 D χωρὶς γυμναστικῆς καὶ τῆς ἄλλης παιδείας, Πλούτ.Ἠθ. 569 B ὁ ἰατρικός καὶ γυμναστικός νόμος. Εὐστ.Ἠθ. 833,22 ὁ γυμναστικός πόνος,- γυμναστικός σάλλατος 3] ἡ γυμναστικὴ [τέχνη] ὡς οὐα κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ κατ' ἐπισημὴν τέχνη τοῦ γυμνασίου ἢ γυμναζεσθαι, τὸ σὸνολον τῶν ἀσκήσεων αἰτίως ἀποδεδουσιον εἰς τὴν σύμμετρον ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος καὶ ἐξασφάλισιν βίαιας καὶ εὐεξίας : Πλάτ. Συμπ.187 Α γυμναστικὴ καὶ γεωργία, Φιλόστρ.

Γυμν.14 γυμναστική σύγκειται μὲν ἐξ ἱατρικῆς τε καὶ παιδοτριβικῆς ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ μάθημα τῆς σωματικῆς γυμνάσεως· 4) γυμναστικὸν λήμμα θέμα κατάλληλον πρὸς διαλογικὴν συζήτησιν, διαλεκτικὴν: Στωϊκ.276 (ἀντιθ. ρητορικὸν).

γυμναστικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὰ παραγέγραστα τῆς γυμναστικῆς: Ἀριστφ. Σφρ.122 τὰ γόνατ' ἔκτεινε καὶ γυμναστικός ὄφρων χύλασσαν σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν· 2) μὲν. διὰ πνευματικῆς γυμνάσεως ἢ χάριν ταύτης: Σιμπλικ.Φυσ.139,3.

γύμναστρα [τῶ] νεώτ. ὁ μισθὸς τοῦ γυμναστοῦ.

γύμναστρια [ἡ] νεώτ. δημ. θηλ. τοῦ γυμναστή.

γύμνασμα-ατος [τὸ] νεώτ. γέν. ἀσκληπιαδιδῶν φυτῶν.

γυμνηλός-ῆ-όν ἀρχ. λεξ. ὁ γυμνός, πτωχός: Ἡσ. εὐμνηλοῖ· οἱ ἀκήρυκτοι καὶ πένητες, EM 243,14.

γυμνήτης-ῆτος ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ γυμνοῦ, τοῦ ἀνευ ἐνδυμάτων: Διοδ. Σ.38 ἐσθῆτι δὲ τινας μὲν αὐτῶν ἀπλῶς οὐ χροῦνται, γυμνῆτα βίον διαιτῶν ἔχοντες· 2) ὡς οὐσα, ὁ ἐλαφρῶς ἀπλισμένος στρατιώτης: Ἡσ. εὐμνητῆς οἱ μὴ ἔχοντες ὄπλα·: Ἡρ.9,63 πρὸς γὰρ ὀπλίτας ἔοντες γυμνήτης ἄγωνα ἴσπειυτόν, Ξεν. Ἀν.4,28 ἐκ τούτου ἐρωτῶσιν εἰ τις καὶ τῶν γυμνήτων ταξίρχων ἐθέλοι συμπορεύεσθαι· 3) κατὰ πληθ. γυμνήτης δοῦλον ἐν Ἄργει, ἀ. γυμνήσιος: Πολυδ.3,83.

4) ὄμ.πληθ.οἱ γυμνοσφισταὶ βλλ.: Στράβ.1,51,70.

γυμνήσιος-α-ον ὁ τῶν γυμνήτων βλλ.: Στράβ.3,5,1 Γυμνήσιαι νῆσοι | αἱ ὅσαι βασιλεῖδες τῆς Ἰσπανίας, ὧν οἱ κάτοικοι ἀνευ γυμνήτης βλλ.2, σφενδοῦνται· 2) ὡς ἔθνικον, ὁ κάτοικος τῶν Γυμνησιῶν νήσων: Ἀπλ.Λιβ.40 τὸ ἐξάτι τε αὐτῶς ἀναμειχτά πάντα καὶ σφενδοῦνται, Μαυροῦσαι καὶ Γυμνήσιαι· 3) ἐν τῷ πληθ. οἱ ἐν Ἄργει δοῦλοι, ἀ. γυμνήτης βλλ.: Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Χίος αὐτῆ δὲ πρώτοι ἐχρήσαντο θεράπονται, ὡς Λακεδαιμονίαι τοῖς εἰλωτο καὶ Ἄργειοι τοῖς Γυμνησίοις.

γυμνήσιος [ἡ] κ. νεώτ. κ. -τία ἡ γυμνήσιος, ἡ κατάστασις τοῦ γυμνεύοντος, γδύμνια, ξεχωριστὸ, ὄθ. κ. ἡ νενία: Εὐστ.Πονημ.190,43 οὐκὼν φιλοστομῆσαι... τὴν γυμνήσιαν καὶ αὐτὸς ἐμφανίστατα ἐπιδείξεσθαι· || τὸ περιφέρεισθαί τινα γυμνός: Πτολ.Τετρ.170· 2) περιηγητ. οἱ ἐλαφρῶς ἀπλισμένοι, οἱ γυμνήτης: Θουκ.7,37 οἱ τε ὀπλίται... καὶ ἡ γυμνήθεια τῶν Συρακοσίων... προσεῖται τῷ τελεχεῖ.

γυμνήτευσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ γυμνήσιος ἡ κατάσταση τοῦ γυμνεύοντος, ἡ γδύμνια.

γυμνήτευμα κ. νεώτ. εἰμα γυμνός ἡ ἡμίγυμος, φορὰ ρόκη: ΚΔΚορνθ.1,4,11 πενήμων καὶ διψῶμεν καὶ γυμνήτευομεν· || εἰμα ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος: Δίων.Χρ. Οἰμ.25,1,520 ἐτι νῦν μαστιγοῦνται Λακεδαιμονίαι καὶ θυραυλοῖσι καὶ γυμνήτευομαι· 2) νεώτ. σπεραῖται τῶν πρὸς τὸ ζῆν, πένονται· 3) εἰμα ἐλαφρῶς ἀπλισμένος: Πλούτ. Αἰμ.16 τοῖς γυμνήτευοῖσι καὶ φιλοῖς.

γυμνήτης-ου [ὁ] μὲν. μον. κ. νεώτ. ὁ γυμνός, ὁ μὴ φορῶν ἐπιρική ἐνδύματα: Εὐστ.Πονημ.189,61 ὁ γυμνήται οἱ τῷ ἱμασθῷ καὶ περιεργασίαν πᾶσαν συναπεκδυσάμενοι·: Λουκ.Βαθκ.3 γυμνήτης ἀρχιστάς· 2) ὁ ἐνδεδυ ἀπολούσων: ΑΠΛ.7,65 Διογένης τὸδε σῆμα, σφοδρὸ κύνος, ὃς ποτε θυμῷ ἄρσεν γυμνήτην ἐξελθόντα βίον· 3) ὁ ἐλαφρῶς ἀπλισμένος στρατιώτης: Σουῖδ. εὐμνήται, ἡ εὐθεῖα ὁ γυμνήτης, ἢν δὲ τάξις πεζῶν· 4) νεώτ. γένος караβιδῶν ἐντόμων κολεοπτέρων.

γυμνήτια [ἡ] κ. γυμνήθεια βλλ.

γυμνητικός-ῆ-όν ὁ ἀνήκων, ἰδιῶτα εἰς γυμνήτα βλλ.: Ξεν.ΚΠ1,2,4 οἱ δὲ ἐπιβόαι καὶ κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχαία σὺν τοῖς γυμνητικῶσι ὄπλοσι· 2) τὸ οὐδ., τὸ γυμνητικὸν ὡς οὐσα, τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τῶν ἐλαφρῶς ἀπλισμένων, ἡ γυμνήτια βλλ.2: Στράβ.7,3,17 τὸ βάρβαρον φύλον ἀσθενές πάν ἐστι καὶ τὸ γυμνητικόν.

γυμνήτης-ιδος [ἡ] θηλ. τοῦ γυμνήτης, ἡ τῶν γυμνήτων, τῶν γυμνοσφιστῶν: Πλούτ.Ἡθ.322 Β κἀκεῖ (παρὰ τοὺς ἡυδοῖς) τινας εἶναι λέγονται στερρὰς καὶ γυμνήτιδος σφίσις ἑδῶδες.

γύμνητρον [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν караβιδῶν.

γύμνητρος [ὁ] νεώτ.ζωολ. γένος ταινιδῶν ἰχθύων.

γύμνια [ἡ] δημ. κ. γδύμνια βλλ. ἡ κατάστασις τοῦ γυμνεύοντος, τοῦ γυμνοῦ ἢ ἡμίγυμου: Βαλαμφ. Ἀνδρ.Πρην.Εἰ 19 θυμάται... τὴ γύμνια τοῦ νεκροῦ σου· 2) ἡ στερήσις τῶν ἀναγκῶν διὰ τὴν ζωὴν, ἡ νενία, ἡ πτώχεια: Βαλαμφ. Ἀθ.Διδ. 67 μ' ἐφαγε ἡ γύμνια κὶ ἡ ἐρημία· 3) ἐπὶ τόπων, τὸ ἄδενδρον: πολλὰ βουνά μας ἔχουσι γύμνια· 4) ἐλαπίσσια, ἐρήμωσις: Κρυστ. Καλόγ.Κλεισ.δ.50 φωτιά προστάξις καὶ σφαγή καὶ γύμνια καὶ τρομάρα!

γυμνητικός-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχέση πρὸς γυμναστικὰ ἀσκήσεις, ὅς ἐτέλων ἀθλητὰ γυμνοῖ: Ἡρ.9,33 προσεῖτε τοῖσι γυμνασίοισι ὡς ἀναίρη-σόμενος γυμνητικῶς ἀγῶνας.

γυμνηπευτικός-οἰ [ὁ] ἡ νεώτ. ὁ ἀσκούμενος ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου, ἀνευ ἐπιπνίου, ἀποδάτης βλλ.

γυμνηπευτικός-ῆ-όν -νεώτ. ὁ σχέσιον ἔχων πρὸς τὸν γυμνηπευτὴν βλλ.: γυμνηπευτικός κατατάξις· 2) οὐσα, ἡ γυμνηπευτικὴ ἢ ἀποδοτικὴ ἀσκήσις, τὸ σῆμα τῶν ἀσκήσεων ἐπὶ ἵππων ἀνευ ἐπιπνίου ἢ ἀναβολῶν.

γυμνηπεύω νεώτ. ἵππευθ. ἐπὶ γυμνοῦ ἵππου, ποιῶ γυμνηπευτικὴν ἀσκήσιν.

γυμνητικός [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ἡ γυμνοκρατία βλλ.· 2) φυσιοκρατικὴ δοξασία, ἢς οἱ ἀπαδοῖ, ἀρρηνες ὄμοι καὶ εὐλαῖς ἀκοῦνται ἢ ἀναπαύονται εἰς τὸ ὑπαίθριον γυμνοῖ· 3) δοξασία πρὸς κατάργησιν ἢ περιορισμὸν τῆς πολιτείας ἐνδυμάτων καὶ κοσμημάτων διὰ τὴν γυμνότητα.

γυμνήσιος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. θηλ. γομνήστρια ἀπαδοῖς τοῦ γυμνοσφ. βλλ.

γυμνήστρια [ἡ] νεώτ. θηλ. τοῦ γυμνήστη.

γυμνήτευμα ἐσφ. γρ. ἀντὶ γυμνήτεω βλλ.

γυμνήτης κ. νεώτ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ γυμνήτης βλλ.· 2) νεώτ. ὄρικτολ. ὑδρομηνῶς πυρηνικὸν μηχανισμόν τῆς ὀράδος τοῦ τάλκου· 3) πολεσικὸν γένος μαλακίων τῆς οἰκογ. τῶν πτυχιδῶν ἀμμοκίτων ὀπαντῶν μ. ἐν ἀπολύθωσι.

γυμνο- κ. μον. νεώτ. κ. δημ. α' συνθετικὸν ὄνομα τῶν σημαῖων στερῶν φυσικῶ ἢ τεχνητῶ καλύμματος ὅταν γυμνολαίμος, γυμνόκωτος, γυμνόποδος, γυμνοσάλιαγκας.

γυμνοσάκιδαι [οἱ] νεώτ. οἰκογ. ἀσχομηκίτων.

γυμνοσάλας [ἡ] νεώτ. γένος βαφινιδῶν φυτῶν.

γυμνοσάλας [ἡ] νεώτ. τὸ γυμνός βαδίζεν· 2) τὸ βαδίζεν μετ' γυμνός τοὺς πόδας.

γυμνοσάλας [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος μαρσιποφῶρων ζῴων τῆς οἰκογενείας τῶν φαλογεγριδῶν.

γυμνοσάλατα [τὰ] νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν τὸ ἐμβρυον τῶν σπερμάτων στερεῖται μεμβρανῶδους ἀσκού· 2) ὄμ. κατηγορία δικτυληθῶν φυτῶν ἐχόντων γυμνὸν τὸ ἐμβρυον τῶν σπερμάτων.

γυμνοσάλατος [ὁ] νεώτ. γέν. ὑδροσειδῶν μεδουσῶν.

γυμνοσάλατος [ὁ] νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων γαστροποδῶν ὀπισθοβραχίλων.

γυμνοσάστρα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ζῷα, ὧν ἡ κοιλία εἶναι γυμνὴ τοῦ ῥαχῶν, πτερῶν ἢ συμρήγγων.

γυμνοσάστραρον [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογεν. τῶν караβιδῶν.

γυμνοσάστις [τῶ] νεώτ. ζωολ. ἐπὶ ζῴων, τὰ γενώμενα ἀνευ τριῶν, πτελῶν, συμρήγγων, λεπίων ἢ πηκτωματώδους κόλλης· 2) βοταν. φυτὰ, ὧν τὰ γεννητικὰ ὄργανα, ἰδίως τὰ τῶν θηλέων, δὲν περιβάλλονται ὑπὸ τῆς φώθλης.

γυμνόγλωσσα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ζῷα, ὧν ἡ

γλώσσα στερείται φυματώδους μεμβράνης· 2) υποδιαίρεσις γαστροπόδων μαλακών, περιλαμβανούσα τὰ θρόστροφα και τὰ ἐτερόστροφα.
γυμνόγαθα (τὰ) νεώτ. ζωολ. έντομα έχοντα τὰς γνάθους ἀκαλύπτους ὑπὸ μεμβράνης.
γυμνόγαθος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραθιδῶν**.
γυμνόγογγρος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος φυκῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **θρυβοφυκῶν**.
γυμνόγραμμα (τὰ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **περιδοειδῶν**.
γυμνοδάκτυλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὡν οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν δὲν περιβάλλονται ὑπὸ μεμβράνης.
μονοδάκτυλος (ὁ) νεώτ. γένος σαυριδῶν ἑρπετῶν.
γυμνοδερκοῦμαι-ῶμαι (ἐπιφ. φαινόμεν.) ἐμφανίζομαι γυμνός· Λοκ.Κυν.ΙΓ τί ποτε, ὡ αὐτός, πάγωνα μὲν χεῖρας καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις καὶ γυμνοδερκῆ; (ἰσοθρ. «γυμνός ἐρχη»)
γυμνοδερμα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὡν τὸ δερμα δὲν καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν ἢ πτερῶν ἢ σμηρίγγων. 2) βοταν. κατηγορία μικτῶν, ὡν ὁ θαλλὸς δὲν καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν.
γυμνοδερμίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἀσπληκῶν τοῦ ἀβροσίσματος τῶν ζυμοσκωλήκων· 2) ὄμ. κατηγορία ἐχθμητικῶν πολυδραγγίλων ζυοριῶν· 3) βοταν. κατηγορία διακομικτῶν.
γυμνοδερμοει-(-η-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ οὗ τὸ δερμα δὲν καλύπτεται ὑπὸ τριχῶν ἢ πτερῶν.
γυμνοδινάδαι (οἱ) νεώτ. βοταν. οἰκογένεια ἀλγῶν τοῦ ἀβροσίσματος τῶν μονακτυταριδῶν.
γυμνοδινον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ἀλγῶν τῆς οἰκογενείας τῶν **γυμνοδινωειδῶν**.
γυμνοδοντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζωολ. ὡν οἱ ὀδόντες δὲν καλύπτονται ὑπὸ τῶν χελύδων.
γυμνοδοντίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἰχθύων τοῦ ἀβροσίσματος τῶν **πλεκτογνάθων**.
γυμνοθεραπεία (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πρὸς θεραπευτικῶς σκοποῦς ἐκθεσις τοῦ σώματος γυμνοῦ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου.
γυμνοθριξ-θριχῶν (οἱ) νεώτ. βοταν. γένος νομειτικῶν φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἀργωστοειδῶν.
γυμνοκάρνα (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ έχοντα κορυφὸν ἄνευ περιδλήματος· 2) ὄμ. βοταν. ὁμορασία μικτῶν φερόντων ἀκάμπτην σπέρμα.
γυμνοκάρπων (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κορυφοφυλλιδῶν.
γυμνοκάρπος (-η-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὸν κορυφὸν γυμνόν, ἄνευ κελύφους, χωρὶς φλούδας.
γυμνοκαυλός -ον νεώτ. ὁ ἔχων τὸν καυλὸν γυμνόν.
γυμνοκαρα (τὰ) νεώτ. ζωολ. έντομα φέροντα κεραιὰς ἄνευ περιδλήματος.
γυμνοκράτα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ὡν τὰ κέρατα δὲν περιβάλλονται ὑπὸ μεμβρανώδους ἢ χυθρόριου περικλύμαματος.
γυμνοκεραις (οἱ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν κεραθουκιδῶν· 2) γένος ὀρθοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν λουμιστιδῶν.
γυμνοκέφαλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ ζωολ. ὡν χαρακτηριστικόν εἶναι, ἡ γυμνότης τῆς κεφαλῆς.
γυμνοκέφαλος (-η-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν γυμνὴν, ἀκάμπτην, ἄνευ τριχῶν ἢ πτελῶν· 2) τὸ ἄρσ. γυμνοκέφαλος ὡς οὐσα, ζωολ. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογεν. τῶν κορακιδῶν.
γυμνοκλαδός (ὁ) νεώτ. γένος ἑλλοδοκάρπων φυτῶν.
γυμνοκόραξ (ὁ) νεώτ. γένος κορακιδῶν πτηνῶν.
γυμνοκορνήνη (ἡ) νεώτ. γένος προσαπθανῶν φυτῶν.
γυμνοκοχλιάς (ἡ) γλωσσ. «γυμνός-κοχλιάς», κοχλιάς ἄνευ διατράκου, λείμας, γυμνοσάβλακος.
γυμνοκράτης (οἱ) νεώτ. ὁ ὀδοδός τῆς γυμνοκρατίας βλλ.

γυμνοκρατία (ἡ) νεώτ. ἡ τάσις πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ γυμνοῦ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ γενικῶς προσπαθεῖς ἐπανάδοξος τῆς ἀνδρωπόλητος πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον βλλλ. γυμνοσός.
γυμνοκριθῆ (ἡ) μον. κ. νεώτ. κριθὴ ἄνευ φλοιοῦ, κριθάρι ζεφελουδῶ· Μυρεφόδος Αντιδ.449· 2) νεώτ. βοταν. ποικιλία κριθῆς τῆς διατοχοῦ.
γυμνοκριθῆ (τὸ) δημ. ἡ γυμνοκριθῆ βλλ. 2).
γυμνοκώλης-α κ. -ω δημ. ὁ ἔχων τὰ ὀπίσθια γυμνά· ἢ ὁ ρακένδυτος· 2) μτρ. ὁ μὴ ἔχων περιουσίαν τινά, ὁ δίπλος ἀκτῆμων, πένης· ἢ ἐπὶ γυν., ἡ μὴ ἔχουσα προίκα· βλλ. ζεβράνιωτας.
γυμνοκώλος-ω δημ. ὁ γυμνοκώλης βλλ. 1).
γυμνόλαϊμα (τὸ) νεώτ. ζωολ. τὰ ζωὰ τὰ έχοντα τὸν λαῖμον γυμνόν, ἄνευ πτερῶν.
γυμνολαϊμίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. βροτοζῶων, ἡς καρδιορριπτικῶν ὁ σχηματισμῶς ὀσπικῶν ἀσβεστολιθικῆς οὐσίτσσεως.
γυμνολαίμης (-η-οἶν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γυμνόν, ἀκάμπτην τὸν λαῖμον, ντεκολατῆ· ἢ ἐπὶ ζωῶν καὶ πτηνῶν, ὁ μὴ φέρων ἐπὶ τοῦ λαίμου τριχὰς ἢ πτελῶ· 2) ζωολ. τὸ ἄρσ. γυμνόλαίμης ὡς οὐσα. γένος πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν κορακιδῶν.
γυμνόλογος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οἰκογενείας τῶν **καραθιδῶν**.
γυμνόλογος-ον σγολ. ἐπὶ ἑλλόδοξων παρῶν, ὁ εὐκόλως ὀδοβλήτων τὸ λέπιον, τὸ κέλυφος ἢ ὁ στερομένους κεάφρους· Σγολ.Νικ.Αλ.271.
γυμνομάκτης (ὁ) νεώτ. βοταν. εἶδος μικτῶν, ὡν τὰ σπέρμα δὲν καλύπτονται ὑπὸ μεμβρανώδους περιδλήματος.
γυμνονατίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια ἰχθύων τῆς τάξεως τῶν ψαροστόμων.
γυμνονωτός-ον νεώτ. ὁ ἔχων τὰ νῶτα γυμνά ἢ ἀκάμπτη· 2) ζωολ. ὁ γυμνωτός ὡς οὐσα. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν γυμνονατίδῶν.
γυμνοπάγης-οὐς-ης ὁ ἐνεκα τῆς γυμνοτήτος αὐτοῦ ὀλοεῖ ὑπὸ τοῦ φύχους πηνήγῶς· Τιμ.Περα.110 ἐπ' ἀκταῖς ἐνάλοισ ἤμενοι γυμνοπαγεῖς.
γυμνοπαῖδια (ἡ) ἐν τῷ πλῆθ. συνηθ. αἱ γυμνοπαῖδια ἑορτῆ κατ' ἔτος ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Θυρέα πεσόντων Σπαρτιατῶν, καθ' ἣν γυμνοὶ παῖδες χορεύοντες ἐξέτελλον γυμναστικὰ ἀσκήσεις· Ἡρ.6.67, Θουκ.5.82 πρῆσαντες αὐτὰς τὰς γυμνοπαῖδας τῶν Λακεδαιμονίων· ἢ μτρ. κ. ἐν τῷ ἐν· Πλοῦτ.Ἡθ.208 D· 2) ἡ τῶν Λυκαίων γυμνοπαῖδια χοροὶ γυμνῶν τελοῦμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Λυκαίου Διός· ΔίωνΚ44,11.
γυμνοπαῖδικῆ (ἡ) μτρ. ὀρχησις ὑπὸ γυμνῶν παῖδων τελοῦμένη· ἀ. ἀναπόλη· Ἐθην.14,630 D ὁμοίως δὲ καὶ τῆς λυρικῆς ποίσεως τριτῆς (ὀρχησις) πύριγγ, γυμνοπαῖδικῆ, ὀπορχηματικῆ.
γυμνοπεριδολός-ον μτρ. ὁ ἄνευ περιδολῆς, ἐπίθ. τῶν γυμνοσφιστῶν· ΨΚαλλισθ.3,5.
γυμνοπέλαγος (ὁ) νεώτ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν **καραθιδῶν**.
γυμνοπέδαρος-η-ο δημ. ὁ ἔχων γυμνοὺς τοὺς πόδας, γυμνόπους, ἀνυπόδητος, ζυλοπότης.
γυμνοπέδια (ἡ) ἐσφ. γρ. τοῦ γυμνοπέδια βλλ.
γυμνοπέδης-ον Σουιδ. κ. δημ. Σουιδ. ἡ γυμνοπέδης γυμνόπους, ὁ ἀνυπόδητος, ὁ ζυλοπότης.
γυμνοπέδιαι (ἡ) νεώτ. δημ. γυμνοπέδιαι τὸ γυμνοπεδεῖν, τὸ εἶναι ἴνα γυμνόπους, ζυλοπότης, ζυλοπόδι.
γυμνοπέδιον (τὸ) μτρ. εἶδος σονδαίου ἢ ἐμβάδος· Πολυδ.7,94.
γυμνοποδῶ-έω μτρ. γυμνόπους βαδίζω· Σωκ. Ἐπιστ.13 Ἀντισθένης δὲ γυμνοπόδων τί γὰρ ἄλλο πράττει ἢ σοὶ ἄργια ἢ ἄμμολλον εἰσάγει, πεδῶν τῶς νέως καὶ ἄπαντας Ἀθηναίους γυμνοποδεῖν.
γυμνοπόδιον-όν μτρ. ὁ ποδὸν τὴ γυμνόν, ὁ γυμνώπων τι· ΨΧρυστ.Ὀμῆλ.83,7,497 γυμνοποιός γὰρ καὶ φυχῆς καὶ σώματος ὑπάρχει ἡ μοιχεῖα.

γυμνόπους-οδος-ου μτγν. κ. νεώτ. ὁ γυμνός τούς πόδας ἔχων, ὁ ἀνυπόδητος, ὁ ξυπόλυτος: Στράβ.7,2,3 παρικόλοισιν προμάντιες ἰεραὶ πολίτιδες... γυμνόποδες ἴωα.Π1,2151 γυμνόπους τε πρό τοῦ βήματος ἵκτευσαν, Ζαλοῦ, Ἀναγνώρ.5 καθ' ἑκάστην γυμνόπους ἐκείνη' 2) ζωολ. γένος μυηδῶν διπτερῶν ἐντόμων.

γυμνόπτερος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν τῆς οικογενείας τῶν μυηδῶν.

γυμνόπτερος (ἰ) νεώτ. γυμνός πτερῶν, ἄπτερος.

γυμνοπήγαν (ἰ) νεώτ. γένος ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.

γυμνορίζος (ἰ) νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, ὁ ἔχων ἔξω τῆς γῆς τὰς ρίζας αὐτοῦ, ὁ μὴ ἐν γῆ ριζοῦμενος.

γυμνορρίνα (ἰ) νεώτ. ζωολ. εἶδος νυκτερίδων.

γυμνορρίνα (ἰ) νεώτ. γένος κορακιδῶν πτηνῶν.

γυμνορρίπαρος (ἰ) μτγν. ὁ γυμνός, ὁ μὴ ἐπαρκῶς ἐνδεδυμένος ἄρα καὶ ρυπαρός: Διογ.Λ7,17 ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν [τὸν Ζήνωνα] καὶ γυμνορρίπαροι τινες, ὡς φησι καὶ ὁ Τίμων.

γυμνός-ή-(ἰ)ν κ. νεώτ., ὄημ. κ. γυμνός ἐπὶ προσ. ὁ ἀδύνατος περὶ τὸ σῶμα ἀμύσητος ἔχων, ὁ ἀνευ ἐνδύματος, ἀνευ περιβολῆς: Ὁδ.Σ 136 ὡς Ὀδυσσεὺς κοῦρσιν ἑπιβολαίσιον ἐμπελὼν μίξεσθαι γυμνός περ ἑών, Ηρ.1,10 [παρὰ Λυδοίην] καὶ ἄνδρα φέθηναι γυμνὸν εἰς ἀρχήν τιναν μεγάλην φέρει, - ἡ Φρόνη ἐπέδειξεν ἑαυτὴν γυμνήν, - τὰ παιδικὰ τρέχοντα γ(ὶ)δὴμνᾶ' 2) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀσπὶ προσκοτώνας, ἀρτίως ἐνδεδυμένος, ὁ μὴ φορῶν τὴν ἄληθρ αὐτοῦ ἀμύσητον, ὁ μόνον τὸ ἐσω ἱμάτιον περιβεβλημένος ἢ ὁ κρύφειον μέρος τοῦ σώματος ἀκάλυπτον ἔχων: Ἡσίοδ., Ἐργ.391 γυμνὸν ἀσπίρειν, γ- δὲ βρωστίν, γ- δ' ἄμυκιν, Ξεν., Ἀν.9,4,12 ἐπὶ δὲ Ξενοφῶν ἐτόλμησεν γυμνὸς ἀναστὰς σχίζειν ἔσλα, Δημ 583 φοβεθῆναι τὸν ὑμέτερον ὄφρυδον, θολμάτιον προέσθαι καὶ μικροῦ γυμνὸν ἐν τῷ χιτωνίσκῳ γενέσθαι, Πολυβ.15,33,12 τὴν νυκταῖα... γυμνήν εἰς τὴν πλατείαν ἐξέλκουσαι διαφθάραι, Κδ Γ' α.27 Πέτρος... τὸν ἐπενοῦπτην διεγύσαστο, ἢ γὰρ γυμνός, - πολλοὶ μετὰ τὰς πρώτας σεισμικὰς δυνάμεις ἐξῆλθον εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνοί, Σωλομ.Λάμψρ.25 γυμνὸς πετρεῖται ὁ τὸ ζεστό κροβάτι' 3) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ ἀτελής, ἀνεπαρκῆ ἀμύσητος ἔχων, ὁ Μαν ἐφθαρμένα ἐνδύματα φορῶν, ὁ ρακενδύτος, ὁ κουρλέης: Πάπ. Ἐγραφαί σοι ἐπὶ γυμνός εἰμι, - ἀφῆσε τὰ παιδιά του γυμνὰ ὄθ. ἐν τῷ σμ. ταῦτα κ. σμικρ.: Προκ.Γαζ. Ἐπιστ.129 Ἰσραὺ γυμνότερος, 3) συνεκδ. ὁ πένθος, ὁ ἄπτερος ὄημ. κ. ὁ κατὰ περίλασιν ἑσπερηνόμενος τῶν ἀναγκασιῶν: Πάπ. γυμνὸς αὐτοῦς ἐξεπέμφατε [ἀνευ ἐφοδίων] 4) πάλ. μτφ. ὁ ἀδοξόητος, ὁ μὴ τυχερῶν περιβάλλεσθαι, ὁ ἐγκαταλειπόμενος: Πάπ. ἡ ταλαιπωρὸς μου γυμνὴ ψυχὴ' 4) νεώτ. κ. ὄημ. εἶδ. ἐπὶ γυναικῶς, ἡ ἀπέμυνη ἐνδεδυμένη, ἡ ἀπρεπὴς μένος τι τοῦ σώματος ἀκάλυπτον ἐπιδεικνύουσα: οἱ γυναικεῖς θγναινομεν τῶρα στοῦς δρῶμεν γυμνές' 5) νεώτ. κ. ὄημ. τὸ αὐδ. ἐν κληθ. ὡς οἶα. τὰ συνήθως μὴ κεκαλυμμένα μέρη τοῦ σώματος, ἥτοι τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες: ἡ δερματικὴ αὕτη πάθησις προσβάλλει κατὰ κανὼνα τὰ γυμνὰ' 6) εἶδ. ὄημ. τὰ γυμνὰ ὀπίσθια: τοῦ ἴδικου κάμψουσι βιταίεσι στὰ γυμνὰ' 6) εἶδ. νεώτ. κ. ὄημ. τὸ γυμνὸν ἐν ταῖς ἐκαστικαῖς τέχναις, ζωγραφία ἢ κλυπτόν γυμνοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἢ μένος αὐτοῦ: ἡ ἀπουδία τοῦ γυμνοῦ' 7) ὁ ἀνευ ὀφθαλμῶν, ὁ ἀοπλος: Ἰλ.Π1815 αὐδ' ὄπημινε Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἄντια, Εὐρ. Ἦρακλ. 723 εἰ δὲ τευχῶν φοδὸν βῆρας νόνηεν πορεύου γυμνός, Γεν.δ.2,98 [παροιμ.] γυμνὸν φυλακὴν ἐπιτάττει κ.ε., ἐπὶ τῶν ἀδύνατων ἐχόντων τὰ προσταγμένα πληροῦν 3] τὸ αὐδ. πληθ. τὰ γυμνὰ ὡς οἶα. τὰ μὴ προστατευόμενα ὀπὸ τοῦ δυνάμειο, τὰ ἀκάλυπτα, τὰ ἐκτεθειμένα μέρη τοῦ

σώματος: Θουκ.3,23 ἐσπικόντιζον ἐς τὰ γυμνὰ, εἶδ. ἡ δεξιὰ πλευρὰ τοῦ σώματος, τῆς ἀριστερῆς καλυπτομένης ὀπὸ τῆς ἀπίδος: Θουκ.5,10 τὰ γυμνὰ πρὸς τοὺς πολεμίους δούκ' 6) ὁ ἀμύσητος ἢ α. «γυμνὴ ἀνθρώπος»: Ἀπολλ.Ρ 2,707 καθορῶν ἔδαν ἐπὶ γυμνός' 7) ἐπὶ ἱππῶν κ. ὄημ. ὁ ἀνευ κλυπτοῦ καὶ τῆς ἄλλης σκευῆς, ὁ ἀνευ ἐπιρρίθου ἢ ἀσπίδος: Ἄρρ.Κομ.24,3 ἐπὶ γυμνὸν ἴππῆα ἐλαβουσί, Εὐσ. Ἐκκλ.Ιστ.6,40 ὄημ γυμνὸν ἐπιδιδάσαντες' 8) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἐξηγούμενος ἐκ τοῦ περιβλήματος, τῆς θήκης αὐτοῦ: Ὁδ.Λ 607 γυμνὸν τῶσιν ἰτὸ ἐκβλήθηεν ἐκ τοῦ γυμνοῦ, ἐκ τῆς θήκης), Θεοφρ.24,146 γυμνὴ μάχαρρα, Βαλαμ.Διόκος 4,91 γυμνὸ βασιταντας ἢ τοῦ προσήκοντος ἐπικαλύμματος ἢ περικαλύμματος: γυμνὸν) στρώμα - προσκέφαλο' 9) ὄημ. συνεκδ. ἐπὶ τοῦχοι, δωματοῦ, οἰκίας, καταστήματος κττ., ὁ ἀνευ διακοσμητικῆς ἢ ἐπιπλοῦσης, ἢ ἢ μετὰ πενήκρας τοιαύτης: γυμνὴ πρόσφοις κτηρίου, - τῶν χειρουργειῶν οἱ τοῖχοι εἶναι γυμνοί' 9) μτφ. ἐπὶ τοῦ λόγου, ὁ ἀνευ ρητορικῆς ἐγκαλλιπτικῆς, ὁ λπτός, ὁ ἀπερίφρατος: Φιλ.1,1 τῶν ἄλλων νομοθετῶν οἱ μὴ ἀκαλλώπιστα καὶ γυμνὰ τὰ νομίσματα παρ' αὐτοῖς εἶναι δίκαια διατάξαντο' 10) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ ἐκφράσεως, ἀνακονώσεως, μαρτυρίας κττ., ὁ κατηγορικός, ὁ σαφής, ὁ ἀπερίπλοκος, ὁ ἀνευ ὑπεκρυφῶν: εἶπε γυμνήν [τὴν ἀλήθειαν]' 11) μτγν. κ. ἐπὶ γεγονότων ἢ καταστάσεων, ὁ ὡς πράγματι ἔχει, ὁ ἀνευ συσχετισμοῦ πρὸς ἄλλα: Διόδ.Σ 1,76 γυμνὸν τῶν πραγμάτων θεωρουμένων' 10) μτγν. ἐπὶ σπέρων, ὁ ἀπλοῦς, ὁ μόνος: Κδ Κορινθ.1,15,17 καὶ ὁ ἀσπίρεις, ὁ δὲ τὸ σῶμα γενησόμενον ἀσπίρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κῶκον, Κλημ.Α' Κορινθ.234 σπέρματα πέπτωκεν εἰς τὴν γῆν ἔπρα καὶ γυμνὰ' 11) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ ἐσθῶν, φύλος δένδρων, ἀδένδρων, μαδάρων ἀνοητός: Πίνδ.Ο 3,25 δένδρον γυμνὸς κάμος, - γυμνὴ παραλάμ, - γυμνὸς κάμος' 12) ἐπὶ ἀγωνισμάτων, ἀγῶν εἰς τὸν μείλιχον γυμνοῦ ἀθλήται: Πίνδ.1,23 λάμει δὲ σαφῆς ἀρετὰ εἰναι τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίον' 13) μετὰ γεν. ὀντικειμεν. ὁ ἑσπερηνόμενος ὁ ἑλλητής, ὁ ἐνδοξὸς τινος: Αἰσχ.ἀπ.401 γυμνὸς ὀστράκων, Πίνδ.Ν 1,80 κολοσο γυμνὸν φάσανον, Ἡρ.2,141 γυμνὸς ὀφθαλμῶν, Σοφ Αἰ.464 γυμνὸς τῶν ἀριστέων ἄνερ, Πλάτ.Κρατ 403 Β φύχῃ γυμνὴ σώματος, Πολυδ.1,74 γυμνὴ τεύχους [πύλιν], Πάπ. τοὺς δεινα γυμνοὺς τῶν περικειμένων αὐτοῖς δντας' 14) ὄημ. κ. νεώτ. μετὰ γεν. μτφ. ὁ ἑσπερηνόμενος ὀνομασθῆς ἢ ἀπληλαγμένος κακῆς ἰδιότητος: Κλημ. Ἀλ.Στρωμ.7,735 Α γυμνὸς τῆς ἀμαρτίας γενόμενος [λαθὼν ἀρετῆν τῶν ἀμαρτιῶν], - γυμνὸς ἐπιστημονικῶν ἐφοδίων.

γυμνοσάλιαγκας ὄημ. κ. γυμνοσάλιαγκος κοχχίας ἀνευ ὀστράκου, ὁ λέμμαξ βλλ.

γυμνοσυνδάλων ὄημ. πάλ. ὁ ἀνευ συνδάλων ὁ ἀνυπόδητος, ὁ γυμνόπους.

γυμνοσάρκος-ου νεώτ. ὁ ἀνευ σαρκῶν 2) μτφ. ἐπὶ δένδρων, ὁ σφυλλός: Βλαχογ.Προσβλ.97 ἀποκάτου στὰ γυμνοσάρκα, τ' ἀφυλλα κλαδία τοῦ γυμνοσκαλῆς-οὗς-εἰς νεώτ. ὁ γυμνὸς τὰ σκελῆ ἔχων, ὁ ἀνευ περισκελῶν, ἐξερῶκατος.

γυμνοσκελῆς (ἰ) νεώτ. ὁ γυμνοσκελῆς βλλ.

γυμνοσκελῶ-ῶ μον.κ.νεώτ. εἶμαι γυμνός τὰ σκέλη: Θεοδ.Υρτακπ.Θησ.Στφ. ἐν λ. γυμνοσκελῶ.

γυμνοσοφιστής (ἰ) νεώτ. ἡ γυμνοσοφιστεία βλλ.

γυμνοσοφιστάς (ἰ) νεώτ. αἱ δοξασιὰ τῶν γυμνοσοφιστῶν βλλ.: Σουίδ.ἐν λ. Ἀδὸμ Βραχμῶν.

γυμνοσοφιστεία ὄημ. εἶμαι ἀκριβοῦς φαντασία.

γυμνοσοφιστῶν μον. εἶμαι γυμνοσοφιστής βλλ. φρονῶ τὸν γυμνοσοφιστῶν φέρουμαι, διόγω ὡς γυμνοσοφιστής: Εὐστ.Πονημ.330,13.

γυμνοσοφιστής [ο] κ. νεώτ., συνθ. ἐν τῷ πληθ. γυμνοσοφισταί, σοφοί τῶν Ἰνδῶν ἐν δόξαισι διδασκόντες γυμνοί ασκητικῶν βίων· Πλουτ.Αινκ.4,19 ὁ Λυκούργος καὶ περὶ τῶν Ἰνδῶν πλανηθεὶς τοῖς γυμνοσοφισταῖς ἀψήλησεν, Εὐστ.Ποινμ.330,13 τὰ τῶν ἱστορομένων γυμνοσοφιστῶν, αἰσπρ.· οὐκ εἶχον ἄκρον κατὰ λίθων ὑπερσφαιρῶν κείσθαι ἀνακλινόμενοι· 2 ἰσός ἐν τῇ ἰσθμῷ συγχεόμενος μετὰ τῶν γυμνητῶν· Πτολ.7,154.

γυμνοσοφιστία [ἡ] ἔσφ γρ. γυμνοσοφιστεία β.λλ. **γυμνοσοφιστικός**-ή-ον νεώτ. ὁ ἰδῶτων ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς γυμνοσοφιστὰς β.λλ.

γυμνοσπαθός [ο] νεώτ. ὁ ἔχων τὴν σπάθην γυμνὴν **γυμνοσπερμα** [τῶ] νεώτ. βοταν. πρώτη ὑποδιαίρεσις τῶν φυτῶν τῶν κοταλογερμένων εἰς τὸ ἄβροισμα τῶν φανερῶν γάμων.

γυμνοσπέρματος [ο] ὁ γυμνοσπερμος β.λλ. **γυμνοσπερμος** [ο] μτγ. ὁ ἔχων τὸ σπέρμα γυμνόν, ἀνευ ἐμφανῶς περικρίσιου· Θεόφρ.Φι1,1,2 **γυμνοσπαράγιος** [τῶ] νεώτ. βοταν. γένος μυκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν οὐρεθινῶν.

γυμνοστάχυς [ο] ὁ ἀντιρηπτικός νεώτ. φαρμακ. ἰσθμικὸν φυτὸν, οὐ αἰ ρίζαι παρεχούσι ἀφέψητα κατὰ τοῦ πυρετοῦ καὶ χολικῶν τιμῶν παθήσεων.

γυμνοστέριον-ο-ν[ο] νεώτ. κ. δημ. ὁ γυμνὸν ἔχων τὸ στέριον, ἔσθητός· Παπαδ.Χριστ.1,Εμπ.68 τῆσαρες ἄλλοκασαί καὶ γυμνοστέριον λεμβοῦχοι.

γυμνοστήθεος-η-κ-ω-ο δημ. ὁ ἔχων γυμνὸν στήθεα, ἀσκήασατα τὰ στήθια, γυμνοστέριος, ἔσθητός· Κορυθ.ΑΠάρ.23 πέρασαν ἔμπροσ μου παρθένες· ἀνδοστολισμένες καὶ γυμνοστήδες

γυμνοστήμια [τῶ] νεώτ. βοταν. στήμινες προερχόμενοι ἐκ τῆς συμφοσεως τοῦ στήμιος μετὰ τοῦ στυλίου β.λλ. ἐν εἰδ. σμλ.

γυμνώσιμα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ζῷα, ὧν τὸ σῶμα εἶναι γυμνὸν τρεῶν, πετῶν ἢ λεπίδων 2) οἰκογενεῖα μολκικῶν τοῦ ἄβροισμ. τῶν πετραπόδων.

γυμνώσιμιδα [ο] νεώτ. ζωολ. οἰκογενεῖα ἐντόμων διπτερῶν τοῦ ἄβροισμ. τῶν βραχελυτῶν.

γυμνώσιμος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γυμνόν, ἀκόλλητον τὸ σῶμα· 2) ζωολ. γένος ἐντόμων διπτερῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γυμνωσιμιδῶν.

γυμνωσιναίαι [ο] νεώτ. ζωολ. ὑποδιαίρεσις ταῖων β.λλ. αἰτήες στερονοῦνται κροσῶν.

γυμνότης(ς)-η[ς] μτγ., μισ., νεώτ. κ. δημ. ἡ κατάσταση τοῦ γυμνοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις γυμνός, ἡ γυμνητεία, ἡ γύμνια· ΚΑ Ρωμ.8,35 τῆς ἡμέας χωρίαι ἀπὸ τῆς ἀγῆνης τοῦ Χριστοῦ· ἄλλως· ἡ γυμνότης, Εὐστ.Ποινμ.330,31 τῆς τοῦ Ἀδάμ γυμνότητος 2) μτφ. ἡ κατάσταση τοῦ θῆτικῶ ἐνδεοῦ· Φιλ.1,77 γυμνότης ψυχικῆ· 3) κ. νεώτ. ἔλαφις, ἀνεπάρκεια· Διον. Ἀλ.Γρη.10,6 γυμνότης τῶν προτάσεων· γυμνότης φερούς ἐπιχειρημάτων.

γυμνότοκα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ζῷα, ὧν τὰ νεοτὰ γεννῶνται ἀνευ πτῶν ἢ σπρηγῶν.

γυμνωτός-ον νεώτ. ὁ ἔχων γυμνὴν τὴν οὐράν 2) ζωολ. τὸ ἀρα. γυμνωτός ὡς οὐα, γένος θηλοστικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἱστροχιδῶν 3) ὅμ πληθ. γυμνωτοὶ πῆλικοι ἔχοντες τὸ κάτω ἄκρον τῆς οὐράς ἀτριχον.

γυμνωφάνης-οῦς-ες μτγ. ὁ ἐμφανιζόμενος γυμνός· Ἰω.Λυδ.Μογ.365 πορνῶν γυμνωφάνων

γυμνωφθαλμία [τῶ] νεώτ. ζωολ. ζῷα ὧν οἱ ὀφθαλμοὶ στερονοῦνται βλεφάρων

γυμνωφθαλμικός [ο] νεώτ. γέν. σαυριδῶν ἔρπετων.

γυμνωφθία [τῶ] νεώτ. ζωολ. γένος ἔρπετων τοῦ ἄβροισματός τῶν ὀφθίλων

γυμνωφίονα [τῶ] νεώτ. ζωολ. ἀμφίβια σκωληκοειδῆ ζῶντα ὑπογενεῖς ἐνὸς ὕδατος ἔδραφου.

γυμνωφόρος [ο] νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

γυμνωφύλλος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ γυμνός· φῶλλον, ὁ ἀφυλλός.

γυμνοχαρῆκινίδαι [ο] νεώτ. ζωολ. οἰκογενεῖα ἰχθύων τοῦ ἄβροισματός τῶν ψυσοτόμων.

γυμνοχαρῆκίνος [ο] νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων τῆς οἰκογενείας τῶν γυμνοχαρῆκινῶν.

γυμνοχελιδάι [ο] νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἐντόμων κολεοπτῶν τοῦ ἄβροισμ. τῶν σαρσοφάγων.

γυμνοχρούς-ο[υ] ἰδ[ο] μτγ. ὁ ἔχων τὴν χροῦτα ἴησι τοῦ σώμα γυμνόν· Νῶν.Δ7,124.

γυμνῶ-ῶν κ. νεώτ., δημ. γυμνῶνω, νεώ. κ. παθ. γυμνωθῶν, παθ. ἀόρ. δημ. (ἐ)γυμνώθηκα, κ. ιτχ. παθ. παρακ. γυμνωμένος ἀφαιρῶ τὸ περιβλημα, τὸ κάλυμμα, τὸ ἐνδυμῶ πνος· Ἦρ.4,61 γυμνωθαί δα ὁσῶτα τῶν κρεῶν, Σοφ. Ἀντ.Α10 σῶμα γυμνωσάντες εἰδ, Ἦρωδιαν.1,Β γυμνωσῶς τὸ ξεφίδιον ἰξσαγῶν ἐκ τῆς θῆκης1, Κρυστ.Σκ.Ἀδ.2,157 τότε ὀρθός πετάζομαι, τὴ σπῆθι μου γυμνωῶ, - τῆς ἐγύμνωσας τὰ στήθη τῆς· ἢ πορ· Ὀμ. μόν. μέσ. κ. παθ.· Ὀδ.Ζ 222 αἰδέομαι γάρ γυμνωθαθαί, Ἦρ.3,64 γυμνωθῆν τὸ ξεφοσ πολεῖ τῶν μηρῶν, Θουκ.1,6 ἐγυμνώθησαν πρώτοι, - γυμνώθηκα ξεφαικί κ' ἐτρεχε στοὺς δόμοσ· ἢ μετὰ γεν.· Ὀδ.Χ1 αὐτῶρ ὁ γυμνωθῆ βακένω

2) ἐπὶ τῶν περαιοθῶν καλυπτομένων ὑπὸ ὕδατος, ἀσκαλλήτομοι· Πλουτ.Ἦθ.336 Δ ὁ μὲν Νεῖλος ὕπνοσται, γυμνωθαί δὲ ἡ χώρα, Ἀθῆν.14,639 Ε τὴν πρότον λιμνώζουσαν χωρῶν ἀπασαν γεγυμνωσθαί 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀφαιρῶ τὴ ἀπὸ πνος, ἰδίως χρῆματα ἢ ἄλλα πολυτίμα πράγματα· Ἦρωδιαν.7,3 γυμνωθῆν καὶ τὰς οὐσίας ἀφαιροῦμενον τῶν οἰκίων, Λιδῶν Λόγ.62,8 ἐγύμνωσας τοῦ πλοῦτου τοῦ θεοῦς - τὸν ἐγύμνωσαν οἱ ληστῆς, ΑΣουτῶ.Σάτυρ.4,189 τὰ ἐπαρχεῖα φανερά ὁ ὑπουργοῖ γυμνωθῶν κ. παθ.· Ἰλ.Μ 399 αὐτῶρ ὑπερῆεν τείχος ἐγυμνωθῆ [ἐν. ὑπερσπασίαν, ἐβριεν ἀνεπάρσπαστον], Πλάτ. Πολ.601 Β γυμνωθῆναι γε τὰς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν, Σωκρ.Ἐκκλ.1στ.2,23 γυμνωθῆναι σὲ τῆς πατρώας ἐστίας· ἢ νεώτ. ναυτ. ἀποσκευῶ[ς], Ἐρσπῶτων· γυμνῶ κεφαῖον-ἰατιῶν-ἐπιστήλιον 4) ὅμ. σμκ. κ. ιτφ.· Σχόλ.Ἰλ.Α 388 ὁ δὲ καὶ γυμνοὶ τὴν δεξιάν ἐταίρων 1) ἀφαιρεῖ τὴν δεξιάν, προσδίδει θάρρος1, Εὐσ.Βι.Κωνστ.1 ἐγυμνωτο δῆτα τῶν ἀξιώματων, Μεθόδ. Συμν.Δ Πορθῆν.83 C γυμνωόμενος προσφῶων 5) μτγ. ἀφαιρῶ, ἐξέγω, ἀποβάλλω κ. περιβάλλω· ΠΔ Ἰουδ.91 ἐγύμνωσαν ἐν ἐνεδιδύσκωτο σάκκον.

γυμνώλανος-ον νεώτ. ὁ ἔχων γυμνὸς τὰς ὠλένας πρβλ. ἔσμηράστωος.

γύμνωμα-ατος[τῶ] νεώτ. κ. δημ. ἡ γύμνωσις β.λλ. **γύμνωμα** γέν. γυμνῶ β.λλ.

γυμνώης ἔπρρ. οχλό. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον γυμνόν· Σχόλ.Αιοχ.Πέρσ.740 2) φανερός, σαφός.

γυμνωσιὰ [ἡ] δημ. ἡ γύμνωσις β.λλ., ἡ γυμνότης, ἡ γύμνια, τὸ γύμνωμα, ἡ ζορμία.

γύμνωσις-εως[ἡ] μτγ., μισ. κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἡ ἐνέργεια τοῦ γυμνοῦ, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ περιβλημοτος1, τὸ γύμισμα Πλουτ.Κάτ Πρεσθ.20 θυσωποῦμενοι τὴν γύμνωσιν, ἢ γύμνωσις ἐξηκολοῦθαι παρὰ τὰς ἀποδοκιμασίας πολλῶν θεστών 2) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γυμνωσῆσαι, ἡ γυμνότης· ΠΔ Γένεω.9,22 καὶ εἶδε Χάμ., τὴν γύμνωσιν τοῦ πατροῦ αὐτοῦ, Μνηαί.1,5 Ὀδ3 γύμνωσιν ἀσχίστην περιστελλῶν Ἀδῶν τοῦ προπάτορος ἢ κ. ιτφ ἡ στέρησις, ἡ ἔλλειψις· Μαυρικ.Στρατηγ.6 τὴν γύμνωσιν τῆς αἰτίας 3) εἶδ ἡ ἀνεπάρσπαστος κηφρῶ τὸ στρατεύομασ· Θουκ.5,71 προθυμοῦμενος ἐξαλλάξομαι αἰεὶ τῶν ἐναντιῶν τὴν ἐαυτοῦ γύμνωσιν 4) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ ἐξ ὀρησις, κηλῶσσις ἀποστέρησις· ἢ γύμνωσις τῶν χωρίων ὑπὸ τῶν ἀτάκτων σπῆφῶν.

γυμνωσις [ο] γλωσσ. κ. νεώτ., θηλ. -τρια ὁ γυμνώων 2) ὁ ἀπογυμνώων, ὁ διαρπάζων.

γυναιτίδαι (οί) νεώτ. οίκου φυσιοσάντων ἰθθύων.

γύνωτος (ὁ) νεώτ. γένος γυναιτίδων ἰθθύων.

γυνώτης μον. εἶμα γυνῶν, διατελῶ ἐν γυνώ-
τητι : Μηναι.3,9 Ἐσπερ.Θεοτοκ. καί τῆς φθάρ-
σης με χλοῖαν ἐνδύσαν γυνώτωνατα.

γυνάων AB 228,20 ἐγμυρίαν, τὸ σισπῶν καί
φρίττειν καί τρομαίνειν καί αἰθεῖσθαι τὴν γῆν παλ-
λομένην καί ὥσπερ ἀλλεοθεῖαι πρὸ οἰσμοῦ.

γυνά Ἐπιγρ. ἡ γυνή βλλ. : Ἐπιγρ.Κυπρ.

γυναίαι Γραμμ. Ἀνών. «ὁ ἐστερημένος γυναι-
κός», ὁ ἀγύοιαι βλλ.

γυναίκα (ἡ) δημ. γεν. κ. -αικός ἡ γυνή βλλ.,
ὁ θήλυς ἄνθρωπος : ἄντρας καί γυναίκες, -χώ-
ρια οἱ ἄντρας, χώρια οἱ γυναίκες. 2) γυνή ὡ-
ριμος πρός γάμον : εἷσαι γυναίκα, δὲν εἷσαι πιά
κοριτσάκι, παροῖμι. γυναίκα θυμωμένη, θάλασσα
ἀγριμένη, ὄμι. παροῖμι. ἡ γυναίκα με τὸ κλάμα
κι ὁ κλέφτης με τοὺς ἄρκους, φρ. ὠσπὴ γυ-
ναίκα! ἢ - με τὰ αὐτὰ τῆς ἡ ἔχουσα τὰς ἀρετὰς
τοῦ φύλου τῆς || κακία γυναίκα ἡ δύστροπος
εἶδ. ἡ πόρνη : τὸ κοριτὴ τῆς ἔγινε κακία γυ-
ναίκα, - στὸ διπλανὸ σπῆτι κάθονται κακὲς γυναίκες.
3) ἡ σύζυγος : ἔχει γυναίκα τὴν κόρη τοῦ δασκα-
λου, -ῶδωσα τῆς γυναικὸς μου νὰ φωνίσῃ, παροῖμι,
ὁ ἄντρας λέει λερόνια κι ἡ γυναίκα λέει πεπό-
νια. 4) εἶδ. γυνή ὑπηρετοῦσα ἄλλα πρόσωπα :
νὰ φωνάξῃς γυναίκα νὰ μὰς πλύνῃ. 5) ἐπὶ
ἄνδρων, ἐπιθετικῶς, ὁ δειλός. || ὁ θηλυπρεπής.

γυναϊκάδελφος (ὁ), θηλ. γυναικάδελφη μτγν.
μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀδελφός τῆς συζύγου
ὡς πρὸς τὸν σύζυγον, ὁ κοινωδός : Πλάτ.Που.σά.
Σχόλ.Σ.φ.ΟΤ.70, Σχόλ.Εὐρ. Ἐκ.807, Διγεν. Ἀκρ.1050
οὐκ αἰδᾷ πως οἱ γυναικάδελφοί μου | πῶς τὴν
βουλὴν ἐράσθαι, Παπαδ.Χριστ. Τεμπ.δ τὰς μεταξὺ
τοῦ Παύλου καὶ τοῦ γυναικάδελφου του σκηνάς.

γυναϊκάκι (τὸ) δημ. ὄνοκορ. τοῦ γυναικῆ γυνή
μικρῶσμος, γυναικίτα κ. γυναικάρια βλλ., ἀντίθ.
γυναικάρια κ. γυναικῶρος : πῆρε ἓνα γυναικάκι
|| ἐν χρ. κ. θηλυπρεπῆ. 2) ποηρὸν γύναιον.

γυναϊκάκις (ὁ) δημ. ὁ ἀρεσκόμενος δὲ συν-
αστρέφεται μετὰ γυναικῶν. 2) ὁ θηλυδρίας.
γυναϊκάνηρ-ἄνδρος (ὁ) ὁ γυναικώδης, ὁ θηλυ-
πρεπής, ὁ γυναικίος βλλ. : Ἐπιγρ.218 γυναικάνδρεςαι
ποβεῖνοι, Εὐστ. Ἰλ.132,32 « γυναικίαν τινά .. ἡ γυναι-
κάνδρα καθὰ συντιθῆναι ἕτερος ποιήτης ».

γυναϊκάνθη (ἡ) μτγν. εἶδος ἀμύλεου παραγαυ-
σης μελαινὰς σταφυλᾶς : Πλιν.Π.13,127 Ἰατρ.

γυναϊκάραι (ἡ) δημ. γυνή μεγαλόσμος. 2) γυ-
νή μεγάλης δραστηριότητος πρὸς ἀνδρογοναίκα.

γυναϊκάράκι (τὸ) δημ. τὸ γυναικάκι βλλ.

γυναϊκάρῆσκα (ἡ) νεώτ. ἡ πρὸς τὰς γυναι-
κὰς ὀδρότης.

γυναϊκάρῆσκος-ον νεώτ. ὁ πρὸς τὰς γυναι-
κὰς ὀδρός, εὐδρέατος.

γυναϊκάριον (τὸ) κ. νεώτ. ὄνοκορ. τοῦ γυνή, ἡ
μικρῶσμος γυνή, ἡ μικροκομμένη, τὸ γυναικάκι,
ἡ γυναικόκλα : Διοκλ.Κωμ.11, Ἐπικτ. Ἐχ.7 γυναικάρ-
ιον καὶ παιδίον. 2) σκῆπτρ. ἡ φυσικὸς εὐτελής,
τὸ γύναιον, ἡ παλογογναίκα : ΚΔΤι.2,3,6 ἐκ τού-
των γὰρ εἰσὶν οἱ ἐνδύοντες καὶ αἰχμαλωτίζοντες
γυναικάρια ἀσπαρνεύμενα ἀμπερίτας.

γυναϊκῶρος (ὁ) δημ. γυναικάρια βλλ.

γυναϊκάς (ὁ) δημ. ὁ πρὸς τὰς γυναικὰς ἐκδο-
τός ὁ Μαν ἐπιδικῶν τὴν πρὸς γυναικὰς ἐρωτικὴν
συνάρεσιν : Ζερβ.μτγρ. Ἰλ.45 ὀθῆαι Πάρι, ποῦ
ῶραφοί μὲν εἷσαι, | ἀλλὰ γυναικὰς ἡ ἀπατεῶνας,
γυναικὰς ἐπίρρ, δημ. κ. -κία κατὰ τὸν τρόπον
τῶν γυναικῶν, γυναικίος, σάν γυναικῆ : δ. τραγ.
γυναικίαι πάει στὴν ἐκκλησίαν, γυναίκα προσκυ-
νάει. 2) διὰ γυναικίος ἀμφίσεως, γυναικίαι.

γυναίκα ἐπίρρ. βλ. γυναικίος γ).

γυναί(ε)δρίας (ὁ) μτγν. ὁ διευθυντὴς γυναι-

κείου βλλ.3), ὕφαντοურεῖο, ἐν ᾧ ἐργάζονται
γυναίκες : Ἰουστ.Κ.ὡδ.2,8,13.

γυναικιολογία (ἡ) νεώτ. ἡ γυναικιολογία βλλ.

γυναικιολογίος-ἡ-ὸν νεώτ. γυναικιολόγος.

γυναικίος-α-ο δημ., δ. γρ. γυναικίος ὁ ἀνή-
κων, ὁ ἀνοφερόμενος εἷς γυναικῆ, ὁ γυναικίος,
ὁ γυναικίος βλλ. : Ἐρωτόκρ.Δ.1257 ἐτούτος ἴπτον
ἀνιψὸς ἀπὸ γυναικίον αἶμα, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.92,13
γυναικίος εἶν' ὁ πόλεμος, νυφθακίος ὁ κοῦρ-
σος, Βάρν. Ἀπολ.Σακρ.42 ὄπως μ' ἔκαιεν ὁ πό-
θος τοῦ γυναικίον κορμίου. 2) ὁ προαιδι-
ζων εἰς τὰς γυναικὰς, ὁ γυναικώδης, δδ. ὁ μὴ σο-
δαρός : γυναικίος κουβέντες. || τὸ οὐδ. πληθ.
γυναικίαι ὡς οὐα. ἡ ἐμμηνος περίοδος τῶν γυναι-
κῶν, τὰ ἐμμήνα. || εἶδ. φρ. γυναικίαι μυαλά νοῦς
ἀκριτος, ἐπιπόλαιος. 3) τὸ οὐδ.πληθ. ἀνευ ἄρθρ.
ἐν χρ. ἐπιθ. ἡ ἐπίρρ. γυναικίαι ἀμφίσεως ἡ δι' ἀμ-
φίσεως γυναικίος : ντύσανε γυναικίαι τὸν Ἀχιλ-
λέα, παροῖμι. ποῦ γυναικίαι ἔχει γνῶμη ἄς φορῆ
κίδλας γυναικίαι.

γυναικίος-ον κ. -α-ον κ. μον. κ. 'νεώτ. ἰων.
γυναικίος-η-ον, δημ. γυναικί(ε)ος ὁ ἀναφερόμενος,
ὁ συνηθὴς εἰς τὰς γυναικὰς, ὁ γυ-
νακίος ἡ γυναικῶν, ὁ ὄπὸ ἡ ἐκ γυναικῶν ἡ γυ-
νακῶν : Ὀδ.Α.437 γυναικίαις διὰ βουλάς | βουλεύ-
ματα, σχέδια, βουλὲς γυναικῶν, Ἡοῖοδ. Ἐργ.753
μηδὲ γυναικίαι λουτρῶ χροῶ φαειρόνεσσαι ἀ-
νερα | λουτρῶ σὺν ἐν χρ. ὑπὸ τῶν γυναικῶν, Ἡρ.
4,114 ἡμέτε μὲν ταξέουμεν καὶ ἀκοντιζόμεν καὶ
Ἰπναξέουμεθα, ἔργα δὲ γυναικίαι οὐκ ἐμῶσμον
| ἰδιόζοντα εἰς τὰς γυναικίαι, ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐκ-
τελούμενα, Πλάτ.Πολ.373 C δημιουργοῖ... τὸν
περὶ τῶν γυναικίον κόσμον, -γυναικίαι ἐνδύματα,
-γυναικίαι προσήθειαι, -γυναικίαι σχολαί-
φουλακαί | διὰ γυναικίος προαιρήσειν. | μτγν.
γυναικίον σκεῦος ἡ γυνή : ΚΑΠτερ.1,3,7 ὡς
ἀφνεστέτερόν σκεῖδι τῶ γυναικίαι ἀπονεύμενος
τιμῆν. 2) κ. νεώτ. ὁ εἰς γυναικῆ ἡ τὰς γυναικὰς
προαιδιζών, ὁ γυναικώδης, γυναικίοςος, πολλὰς
καθ' ὕπνοισομένην ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀνδρικός,
ἀνδρικός : Ἀργιλ.9,10 τάχιστα τλήτε γυναικίον
πένθος ἀλωσάμενον, Πλάτ.Πολ.469 D γυναικίος
τε καὶ σμικρὰς διανοίας, τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ
σῶμα τοῦ πένθετος, Πολυβ.2,4,8 χρωμένη δὲ
λαγιστοῖς γυναικίαις, Τζέρ.Χιλ.3,419 μμήσαι γυ-
νακίαι, -γυναικίαι τρόποσι. || ὁ ὑπὸ φυσικῶ
πᾶθους παρσασυρόμενος εἰς τὴν κακίαν ἡ εὐτελής,
ὁ ἐμπαθής : Εὐρ. Ἰων.843 ἐκ τῶνδ' εἶσι σε γυναι-
κίον τὶ βράν. || ὁ ποηρὸς, ὁ πασοήρογος : Ἰώσ.
Α12,4,5 προλαβεῖν δὲ τὴν ἐπιβουλήν σφόνδ ἄμα
καὶ γυναικίον ἡγήσαστο. 3) τὸ θηλ. γυναικίαι,
ἰων. γυναικίη ὡς οὐα. ὁ γυναικῶν, τὸ διὰ τὰς
γυναικὰς καθωρισμένον μέρος τῆς οἰκίας : Ἡρ.5,20
γυναικίαι μὲν ἐξελοθούσας ἀπέμπεκε εἰς τὴν γυ-
νακίην. ὄμ.μτγν. κ. τὸ οὐδ. ἐν πληθ. : Πλάτ.Τωδ.2,11
καὶ ἡ γυνή μου Ἄννα ἠριθεῖοται ἐν τοῖς γυναικίαις
|| ἡ γυναικίαι ὡς οὐα. τόπος πράξεως τροφίμων
κ. ἄ., εἰς ὃν μετέδωκαν πρὸς ὧνάη αἱ γυναικίαις :
Θεόφωρ.Χαρ.22,10 ὑπὸσθαι εἰς τὰς ἐβάδους ἐκ
τῆς γυναικίαις παιδίον τὸ συνακοιουθῆσθον ὄμ.
εἶδ. μον. κ. νεώτ. τὸ γυναικίον ὁ διὰ τὰς γυναικὰς
ἐν τοῖς χριστιαν. ναοῖς ὠρισμένος ἴδιος χώρος, ὁ
γυναικίοςος, τὸ γυναικίτι : ὄπαρ τὸν ἐσπυράθηκα
εἶναι τὸ γυναικίον. || μον.ὄμ.ἐκ.εἶδ. σμγ. γυναι-
κίον ὡς οὐα. ὕφαντοურεῖον ἐν ᾧ ἐργάζονται
γυναικίαις : Ἰουστ.Κ.ὡδ.11,6,2. 4) εἶδ. τὸ οὐδ.
πληθ. τὸ γεννητικὸ μέρος τῆς γυναικῶς : Πην.Ἐπιδ.1,
26 B δευτερῶν μετὰ τὸν τόκον ἔλαβε πυρετὸς
ὄξυς, καρδίης πόνος καὶ γυναικίον, Ἀθην.3,99 B
ἀκαθάρτων ἔρη γυναικίαι, ἡς ἀσπαρνεύον ἦν τὰ
γυναικίαι | δ.γρ. ἐπεσχημένα, δδ. ἡ ἐρη. ὡς ἐνομ.
σμγ. γ. || ὄμ. τὰ κατημένα, ἡ ἐμμηνος ὀρῆς

τῶν γυναικῶν Ἡσ. «γυναικεῖα τὸ ἔμμηνα» : Ἀριστ.ΖΜ.648,31 τὰς γυναικείας . ὡς διὰ τὴν θερμότητα καὶ πολυαιμοσύνην γυναικῶν τῶν γυναικῶν, Πλάτ.Ἰδ.11 ἔξέλειπε δὲ τὴ Σάρρα γυναικῶν τὸ γυναικεῖον ἢ ὄμ. τὰ λόγια : Γολ.172,187 ἢ ὄμ. γυν. ἀνωμαλίαι περὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ σώματος ἰδιόζουσαι εἰς τὸν ὄργανισμόν τῶν γυναικῶν, δδ. κ. τίτλος ἰδίων συγγραμμάτων τοῦ Ἰπποκράτους καὶ τοῦ Ξενοφῶντος : Θεόδωρ.Οἶ4,8,6 χρῆνται δὲ οἱ ἱατροὶ πρός τὰ γυναικεῖα αὐτὰ καὶ πρός τὰ κατὰγματα ἢ ὄμ. καὶ τὰ φάρμακα τὰ ἐδικῶς ἐν χρ. κατὰ τῶν νόσων καὶ τῶν ἐνοχλήσεων τῶν γυναικῶν : Ἰππ.Γυν.1,64 ἢ ὄμ. ἐν φρ. γυναικεῖος κόλλπος τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός : Σωφ.1,16 γυναικεῖος ροῦς ἡ λευκορροία βλλ. : αὐτ.2,43 ὄμ. νεώτ. γυναικεῖα πάθη τὰ ἀφροδισια νοσήματα καὶ ἰδῶς ἡ σφύλις ἢ) μτγ. εἰδ. τὸ οὐδ. καθ' ἐν. ὡς οὐσ. τὸ στήμη βλλ., ἡ ἀνημιμοσύνη μέλαινα χρωστικὴ οὐσία, δι' ἧς αἱ γυναικῆς ἔθασον τὸ βλέφαρα καὶ τὰς σφραῖς τὸ μέλον φεθίσιον, ὁ σαυρμῆς : Διοσκ.5,84 ἢ) ἐν φρ. κατὰ τὰς διαφ. σημ. γυναικεῖος ἱατρὸς γυναικολόγος βλλ. : Σωφ. 2,3 γυναικεῖος θάλας λουτρον δι' ἐπιφωρώσεως, βολανέλιον, χαράμι, εἰδικῶς πρὸς χρῆσιν τῶν γυναικῶν : Πλάτ. ἢ) γυναικεῖος πόλεμος πόλεμος πρὸς γυναικῶς : Αἴ17,352 ἢ) γυναικεῖα πέτρα ἡ μετὰ γυναικῶς πτυχὸς σπυρίαι τοῦ ἀνδρός : Εὐστ.Οἶδ. 1936,51 οἱ μεθ' Ὀμηρον καὶ ἐπὶ γυναικεῖας πέτρας τῶν Λέβιν (βιάζεσθαι) ἐτίθεντο ἢ) νεώτ. εἰδ. γυναικεῖος ρόλοι πρόσωπα γυναικῶν ἐν θεωρητικῷ ἔργῳ, ἢ ὑποδοῦνται γυναικῆς ἡ καὶ ἀνδρῆς ἢ) πῶπ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κατὰ ἀληθ. ἄνευ ἀθρβ. ἀναφορικῶς πρὸς ἄνδρα ἐν ἐπιφρ. χρ. γυναικεῖα= διὰ γυναικεῖος ἀμφιπέρας, μετὰ γυναικεῖα φρεῖματα : τὰς ἀρτίδας τῶν ὄφρατος ἀπεδύθησαν νεοὶ ἐνδεθμενῶν γυναικῶν ἢ) πρβ. ὄμ. γυναικεῖα. **γυναικεῖος** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμολογῶντα εἰς τὰς γυναικῆς : Πλάτ.Νόρ.731 D γυναικεῖος μικρανομήμων διατελεῖν, Δίων Κ.38,18 θρησκῶν καὶ γυναικεῖος διακερμενος. **γυναικαρσότης** (ὁ) ὁ τὰς γυναικῆς ἀγαπῶν, ὁ γυναικῶς : Πολυδ.3,68,70. **γυναικαρσότης** ἐν ἀγαπῶν τὰς γυναικῆς, εἶμαι γυναικῶς : Πολυδ.3,68,70. **γυναικέρειον** (τὸ) νεώτ. βωτον. γένος φυτῶν. **γυναικῆϊος** -η-ον ἰων. τ. τοῦ γυναικεῖος βλλ. **γυναικῆϊος** Ἐπιφρ. ὁ γυναικεῖος βλλ. **γυναικῆϊος** -ά-δν ΑΒ ὁ ἰδιόζων εἰς γυναικῆ, γυναικῆϊος : ΑΒ31,4 γυναικῆϊος τρόπος. **γυναικῆσια** ἐπίρρ. δημ. ὄμ. φρ. γυναικῆσια κατὰ τρόπον ἰδιόζωντα εἰς γυναικῆ. **γυναικῆσιος** -α-ο δημ. ὁ ἀνήμων, ἰδιόζων εἰς γυναικῆ, ὁ τῆς γυναικός : Ψυδάρ.Ταξ138 εἰς ὅλην τὴν χάρη τὴν γυναικῆσια ἢ) ὁ διὰ γυναικῆς προωρισμένος ἢ κατὰλληλος : γυναικῆσια παροῦσια-στολίδια ἢ) ὁ ἀρμολογῶν εἰς γυναικῆ, γυναικῆσιος γυναικῆσιος, ἀντιθ. ἀνδρῆσιος, ἀντρισιος : γυναικῆσια φωνή-γυναικῆσια φεράσματα-κλάσματα, σκῆματ. γυναικῆσιος κουζέντες ἱβτολογίαμτα, ἀρμολογία, μικρολογία. **γυναικῆ** ἐπίρρ. δημ. ὄμ. τὸν γυναικῆιο **γυναικῆρης** (ὁ) δημ. ὁ γυναικῆς βλλ. **γυναικῆς**-ου(ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ὁ γυνῆς ὁ θηλυπρεπῆς, ἐκτεθλημμένος, ποῦ γυναικοφέρει : Λοκ.Ἀλ.31,31 εἰ τις ὑποκρίθης τραγωιδίας μαλθακῶς αὐτὸς ἂν καὶ γυναικῆς Ἀχλὺλλεα . . . ὑποκρίθεται ἢ) νεώτ. ἐφημεριστικός ὁ παθητικὸς κινῶσις, ὁ κινῶσιζόμενος βλλ. : εἰς πᾶσας τῶν ἐβραυσιτικῶν μεγαλοπόλεων ἐβραυσιτικῶν πλειστον κατ' ἐπάγγελμα γυναικῆς ἢ) μτγ. κ. μ.σ. ὁ ἀτολμος ὁ δειλὸς : Εὐστ.Ἰ.1261,20 ἢ) Σουῖδ. ἐν λ. Κλέοκρτος ὁ ἐθλημνῶν ἀνὴρ .

γυναικῆ κ. μ.σ. νεώτ. κ. δημ. φέρομαι ὡς γυνῆ, ἔχω γυναικῆς ἥθος, μιμομαί πὶ τὸ γυναικεῖον, γυναικοφέρων : Ἰππ. Αερ.293,31 γυναικῆσαι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ γυναικῶν . Ἀριστ.Θεσμ. 268 ἢν καλῆς ὁ, ὅπως τὰ φέγγεμα γυναικῆς εἶ καὶ πειθῶνός ἢ) ὄμ. σημ. κ. μέσ. : Πολυδ. 32,157 ὁ Πρῶσιος εἰβιστα ποιητὴν γυναικῆτων καὶ γυναικῆζόμενος Ἰάσ.Π14,9,10 γυναικῆζόμενοι τὰς ὄφεις, Ἰεζέτ.Χλ.1,126 γυναικῆζόμενος γλαυροῦ τῶν ἐσθμῶν ἢ) πρᾶτῳ τὶ κατὰ τὸν γυναικεῖον τρόπον : Διοκλ. ἐν ΑΒ31 γυναικῆζω τὸν τράχηλον ἰστρέφει ἡ κλίωω τὸν λαίριον ὡς αἱ γυναικῆς ἢ) εἶμαι τισα παθητικῶς κινῶσις, γυναικεῖα πάσεις, κινῶσιζεσθαι βλλ. : Δίων Κ.50,27 γυναικῆζει καὶ ἐκκεκινῶσιτασ ὄμ. σημ. κ. μέσ. : Λοκ.Ὀνειρ.19 ὡ γυναικῆται ἀλεκτροκῶν . . . ἐγυναικῆζου ἐς τὸ ἐταρῆριον ἢ) ὄργεματι συνουσίας Ἡσ. «ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικῆεσθαι», Διογενιαν.4,10 «γραυὸς ἀνοσθῆ ἀντὶ τοῦ καπρῶ, ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικῆζόμενός» ἢ) μέσ. ἐπὶ γυναικῶν, ἔχω τὰς μνησῆας καθάρσεις : Ἡσ. «γυναικῆζομένην, καθαιρομένην κατὰμνησιος ἢ) ἢ) παθ. μτγ. γυναικῆζόμενος ἀτολμος, δειλός» Εὐστ. Ἰ.1261,60 «οἱ μεθ' Ὀμηρον γυναικῆς καὶ γυναικῆζόμενος τοὺς ἐν πολέμῳ ἀτόλμους φησιν» . **γυναικῆζός** -ἰ-ον κ. μ.σ. γυναικῆζος, θηλυπρεπῆς : Εὐστ.Παιημ.54,25 προώσιος γυναικῆζος, αὐτ.Ἰ.643,56 γυναικῆζος ἥθος ἢ) ὁ γυναικῆ ἀνήκων ἡ διαζῶν ἐπιφρ. κ. ἐν τῷ συγκρ. Ἀριστ.Ζ1 7,1,6 καὶ τῶν ἀρρῶν δὲ ἐπιδηλοῦτεροι γίνονται καὶ γυναικῆζότεροι οἱ μαστοί. **γυναικῆζος** ἐπίρρ. Σουῖδ. «κορικῶς γυναικῆζός», κατὰ τρόπον γυναικῆς, ταῖς γυναικῆς ἴδιον. **γυναικῆιον** (τὸ) μτγ. ὄμ.σ. τὸ γυνῆ, γυναιον, γυναικοῦλα : Λόγ.3,6,15 (δ. φρ. γυναιον) . **γυναικῆιος**-ια-ἰον δημ. κ. γυναικεῖος βλλ. **γυναικῆισια** ἐπίρρ. δημ., ὄμ. τὸ γυναικῆσια βλλ. **γυναικῆισιος**-εως ἰή) ὁ γυναικῆζὸς τρόπος, τὸ γυναικεῖο φέρομα : Ἀριστ.Θεσμ.863 πρὶν τῆς ἐτέρας δοῦναι γυναικῆσιεως ἔθλην, Αἰδῶν.Λόγ.64,74 μεστοὶ γυναικῆσιεως οἱ παρόντες κατέθουον. **γυναικῆσιον** (τὸ) Ἡσ. «τὸ παιδῆσιον». **γυναικῆσιος** (ὁ) μτγ., μ.σ. κ. νεώτ. γυναικεῖο ἀδυναμία : Πλάτ.Κοισ63 οὐδένα γὰρ γυναικῆσιον ἐν δευσιδομησίῳ πρᾶτερον κατεγνώκει τῆς Καλυπυρίας, Νικήτ.Χων.Σαβ.1,109 ἔπισνος γὰρ τοῖς μὲν βλοῖε καὶ θηλυβρίας, ἐκνευρισμός καὶ γυναικῆσιός ἢ) νεώτ. τὸ γυναικῆσιον, γυναικῆζος συμπεριφρῶν γυναικεῖο φέρομα, κάμωμα : πολλοὶ τῶν νέων φημιβουθῶνται, βοστρυχοῦσι τὴν κόμην καὶ ἄλλους ἐπιτηδεύονται γυναικῆσιός. **γυναικῆσι** ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τρόπον, ἥθος γυναικῶν, γυναικοφέρων, γυναικῆσια : Ἀθῆν.12,528 P εἰσθλῶν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μήδρος ἐψιμυθιμμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικῆσι. **γυναικῆσιτικά** ἐπίρρ. δημ. γυναικῆσιτὶ βλλ. : φέρνεται-μλετ-στολίδζεται γυναικῆσιτικά. **γυναικῆσιτικός**-η-ο δημ. ὁ γυναικεῖος, ὁ γυναικῆσιος βλλ., ὁ προσιδίζων εἰς τὰς γυναικῆς, ἀντιθ. ἀντρισιος : γυναικῆσιτικά καμῶσιτα ἢ) οὐδ. πλθθ. γυναικῆσιτικά ὡς οὐσ. ἡ γυναικῆς ἀμφιπέρας ὁ τραγ. ὡς Βάλλης γυναικῆσιτικά. **γυναικῆσιτης** (ὁ) μ.σ. κ. νεώτ. ὁ διὰ τὰς γυναικῆς ἐν ταῖς χρηστικαῖς ἐκκλησίαις προωρισμένος χωριστὸς γῶρος, ὁ γυναικῆσινης : Ἀκῶν.Π. Νασῶ Σοφ. ἐν βανδ.177 C ἐν δὲ τῷ δεξιῷ πλευρῷ τοῦ δεξιῶ γυναικῆσιον ἑποίησε θάλασαν. **γυναικῆσιτα** (ἡ) δημ. ἡ γυναικοῦλα βλλ. **γυναικοσπρηνονμία** (ἡ) μ.σ. μ.σ. πᾶσι πρὸς συνουσίαν μετὰ γυναικῶν καὶ μετ' ἀρρῶνων : Ἰω. Νηστ.Ἐξομολ.93 B περὶ γυναικοσπρηνονμίας, περὶ κτηνοβατίας, περὶ . . . μαλακίας.

γυναικόδουλος-ον ὁ γυναικὸς φρονήματα ἔχων, ἀντίθ. ἀνδρόδουλος: Αἰσχ. Χο. 626 ὁ καιρὸς δὲ διαφιλέε γουήλευμ' ἀπειχάται δόμοις γυναικοδούλου τε μήτιδας φρενάων.

γυναικογένεια (ή) γάμ. ἡ ἐκ γυναικὸς συγγένεια: Πλάτ. πρὸς γυναικογένειαν.

γυναικογῆρυτος-ον ὁ ὑπὸ γυναικὸς διαφρημιθείς: Αἰσχ. Αἴ. 487 ἄλλα ταχύρονον γυναικογῆρυτον ὀλλυται κλέος (ἰδ. γυναικοκῆρυκτος).

γυναικογραφία (ή) νέωτ. πραγματεία περὶ γυναικὸς.

γυναικοδιδάκτος-ον ὁ δεδιδωμένος ὑπὸ γυναικῶν: Ὀλυμπ. Ἀλλ. 136 Γ.

γυναικοδουλεία (ή) νεώτ. ἡ δουλεία τῶν γυναικῶν, ἡ κατάσταση τῆς γυναικὸς ὡς δούλης.

γυναικοδουλεία (ή) δημ. ἀσχολία, ἐργασία προϊδίαζουσα εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ ὑπὸ γυναικῶν συνήθως γινόμενη, ποῦ εἶναι γιὰ τῆς γυναῖκας ἢ ποῦ γίνεται ἀπὸ τῆς γυναῖκας, ὡς ἡ τοῦ οἴκου ἐπιμέλεια, ἡ οἰκιακὴ ραφιδευτικὴ κτ. 2) κατὰ πλθ. γυναικοδουλείεε τρόπον, λόγοι, ἐνέργειαι μικροπραεῖς, εἰς γυναῖκας συνήθως προϊδίαζουσαι, ὅθεν εἰς ἀνδρας ἀνάμνηστοι, ὡς νεοι λογαρχαί, διαβολαί, δι' ἀνάστα λόγου διενεθεῖς κτ. 3) ἐρωτικὴ μετὰ γυναικὸς ἡ ἐκ γυναικὸς ἢ ἐνεκα γυναικὸς περιπέτεια, ὁ ἐρωτοδουλεία.

γυναικόδουλος (ὁ) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰονεὶ δούλος τῶν γυναικῶν, ὁ ὑπὸ ἐρωτικῶ πρὸς τὰς γυναῖκας πάθος εἰς ταύτας πεθήνωσ: Ίω. Χρυσ. 2,399 τοὺς γοῦν σφόδρα καταφερεῖς καὶ γυναικοδούλους, τοῦτους μάλιστα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσι αἱ γυναῖκες, -κυβερνήτης γυναικοδούλος μοιραῖως ἀγει εἰς δαεθρον τὸ ἔθνος αὐτοῦ 2) ἢ ὁ ὑπὸ τοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐρωτικῶ πάθος κυριευόμενος καὶ εἰς τοῦτο δουλόμενος, ὁ ἀγαν φιλοχῆν, ὁ μανιακὸς γυναικός: Ίσιδ. Πηλ. 2,53 καταφερῆς καὶ γυναικοδούλος 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς γυναῖκα σύζυγον ἢ ἐρωμένην αὐτοῦ ὑποτέλης, ὁ πεθήνωσ εἰς τὰς θελήσεις αὐτῆς, ὑπογυναικωμένος βλλ.

γυναικοειδής-οῦς-ές σχόλ. κ. νεώτ. ὁ γυναικῶδης, θηλυπρεπής: Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 289.

γυναικοήθης-οῦς-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὸ ἥθος γυναικὸς ὁ θηλυπρεπής.

γυναικοθεία (ή) μαν. ἡ θεία τῆς γυναικὸς ἦται τῆς συζύγου: Μιχ. Ἀτταλ. Σάβ. 1,8 πρὸ τοῦ εἰσελθεῖν εἰς μοναστήριον... κῆραν Εὐφροσύνην τὴν γυναικοθεῖαν μου.

γυναικοθεῖος (ὁ) μαν., θηλ. -εἰα ὁ θεῖος τῆς συζύγου: Μιχ. Ἀκομ. 2,257

γυναικοθεμί-ιαῦ δημ. πλθθας γυναικῶν συνηγμένων που ἐν συνωθισμῶ: γυναικοθεμί στήν ἐκκλησίᾳ - στὸ πανηγύρι πρὸλ. γυναικοθεμί.

γυναικοθεμί-ιαῦ δημ. ὁ τόπος, ἐν ᾧ πολλαὶ ὄμοι γυναῖκες διατρίβουσι συνηγμέναι 2) ὁ κ. τὸ πλθθας γυναικῶν, τὸ γυναικοθεμί βλλ.

γυναικοθήρας (ὁ) νεώτ. ὁ θηρῶν πρὸς ἡδονὴν τὰς γυναῖκας, ὁ γυναικὸς βλλ.

γυναικοθηρία (ή) νεώτ. τὸ ἐπιζητεῖν τὴν μετὰ γυναικῶν ἐρωτικὴν ὄμιλιαν.

γυναικοθόινος (ὁ) ὁ ὑπὸ γυναικῶν ἐφορτζόμενος, ὁ εἰς ἐν αἱ γυναῖκες βίωσι τελοσὶν θύσιαι, ἐπιηκίους κ. ἄλλας: Παιουσ. 8,48,3 γυναικοθόιναν δὲ ὀνομαζοῦσιν αὐτὸν (τὸν Ἄρη).

γυναικοθύμος-ον ὁ ἔχων φυχὴν, καρδίαν γυναικὸς: Πτολ. Τετρ. 1,62 τρυφερά, ἡδυσίους, θηλυφύχους, ὀρχηστικίους, γυναικοθύμους.

γυναικοθύμως ἐπίρρ. μτγν. κ. μαν. κατὰ τρόπον γυναικῶδουμον, γυναικείον, με γυναικίσιαν μναλά, με γυναικίαια καρδίᾳ: Πολύβ. 2,8,12 ἡ δὲ γυναικοθύμως καὶ ἀλογιστίας δεξαμένη τὴν παρρησίαν... ἔξωργισθῆ, Κ. Μανασσ. Χρον. 17 εἶδε τὸν Γόγην ἢ γυνή, γυναικοθύμως εἶχε 2) ἐπὶ ἀνδρὸς, δειλῶς:

Πολύβ. 32,25,9 ἀγενῶς δὲ καὶ γυναικοθύμως χειρίσας... μετήγαγε τὸ στράτευμα πρὸς Ἐλαῖαν **γυναικοθέρας**-ἄνος (ὁ) Σουδῶ, ὁ θηρῶν γυναικας, γυναικός 2) ὁ ὡς ἱέραξ τὸ θήραμα τὰς γυναῖκας ἀγρεύων, ὁ κατακτητῆς γυναικῶν Σουδῶ, ἐν λ. ὁ δεινοὶ γὰρ οἱ γυναικοθέρας εὐπρέπει οἰτίας ἐφουρίσκειν εἰς ἀγραν τῶν θηλιῶν 2).

γυναικοκάρδης (ὁ) δημ. ὁ ἔχων καρδίαν γυναικὸς δδ. δειλῶς, φοβισταίρας.

γυναικοκαρδῖον (ὁ) νεώτ. ὄργ. χημ. ὄνομα τῶν ἐκ τῆς σαπωνοποιήσεως τοῦ ἐλαίου τοῦ Σωλμοῦγκρα λαμβανόμενων ὀξέων.

γυναικοκαρδῖον (τὸ) νεώτ. γένος μυρτισιδῶν φυτῶν.

γυναικοκαρδῖος-ον μαν. ὁ καρδίαν γυναικὸς ἔχων: Κ. Μανασσ. Χρον. 35.

γυναικοκαμῆτος (ὁ) δημ. ἕρις, φιλονικία, διαπληκτισμὸ μετοξὺ γυναικῶν

γυναικοκῆρυκτος-ον, δημ. γυναικογῆρυτος βλλ.

γυναικοκλήψ-ωπος (ὁ), δημ. γυναικίκληψ ὁ τὰς γυναῖκας κλέπων, δδ. ὁ μοιχός: Λυκόφρ. 771 μέκλιος γυναικοκλήψων (Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. «τοῖς μνηστῆραι τοῖς καταφερέων εἰς γυναῖκας»).

γυναικοκόσμοι (οἱ) μτγν. οἱ γυναικονόμοι βλλ. Πολυδ. 112 ἔαρχοι ἐπὶ κόσμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμοῦσας (χησιόντες).

γυναικοκόσμος (ὁ) δημ. πλθθας γυναικῶν, γυναικομῶν 2) οἱ γυναικὸς ὡς σύνολον.

γυναικοκοῦθέντα (ή) συνήθ. κατὰ πλθθ. γυναικοκοῦθέντες συνομιλία γυναικῶν 2) δδ. συνεδ. ὄμιλιαι μικρολόγοι, ζητήματα ἀνάστα λόγου προκαλούμενα ὑπὸ γυναικῶν πρὸλ. γυναικοκοῦθείεε.

γυναικοκράσια (ή) μτγν. ἡ κρῆσις, ἡ ἴδιοςυγκρασία τῶν γυναικῶν: Γλοσθ. Κλεομ. 33 τῆς δὲ βασιλείας εὐθὺς εἰς πολλὴν ἀσέλειαν καὶ παρορίαν καὶ γυναικοκράσιαν ἐμπροσθεσῆς ἡμελεῖτο.

γυναικοκράτεια (ή) δημ. ἀπὶ γυναικοκρατία βλλ.

γυναικοκράτης-ον σχόλ. ὁ ὑπὸ τῶν γυναικῶν κυβερνώμενος: Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 742.

γυναικοκρατία (ή) κ. νεώτ. δημ. γυναικοκράτεια, ἡ κυριαρχία, ἡ ἐπικράτησις τῶν γυναικῶν, ὑπὸ γυναικῶν ἀσκουμένη διοικήσις: Ἀριστοφ. Πολιτ. 1,313,33 γυναικοκρατία τε περὶ τὰς οἰκίας 2) νεώτ. περιόδος τῆς ἀνδροπότητας, κοῦ' ἢν ἐπικράτει ἐν τῇ κοινῶν ἢ γυνή, ὁ μητριαρχία βλλ.

γυναικοκράτεια-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ κυριαρχούμενος, ὁ ἐξουσιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν.

γυναικοκρατοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κρατοῦμαι, κυριερχοῦμαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν: Ἀριστοφ. Πολιτ. 1,269 β,24 κἄν τυγχῶμαι γυναικοκρατοῦμαι, 4,ὁδ. Σ 2,45 ἔθνοος γυναικοκρατοῦμαι.

γυναικοκτάντος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ φονεύων ἢ φονεῖσας γυναῖκας: Φιλ. 2,581 παραστησόμενοι τῶ ἱερῶ γυναικας οἱ γυναικοκτόνοι.

γυναικολάς (τὸ) δημ. πλθθας γυναικῶν, γυναικομῶν πρὸλ. γυναικοθεμί, γυναικοθεμί βλλ.

γυναικολατρεία (ή) νεώτ. ἡ μέτρι λατρεία, ἡ γάμψ, ἀφοσιώσις πρὸς τὰς γυναῖκας.

γυναικολατρεῖς (ὁ) νεώτ. ὁ μέτρι λατρείας ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας.

γυναικολόγημα (τὸ) δημ. τὸ περὶ γυναικῶν ὄμιλιαι, συζητεῖν, διαλέγεσθαι, καυθεῖσθαι γιὰ γυναικας 2) ὄμιλια εἰς γυναικας ἀρμύζουσα, γυναικοκοῦθέντα: αὐτὰ ποῦ μὰς λέε δὲν εἶναι λόγια ἀντρίκια, εἶναι γυναικολογηματα.

γυναικολόγι (η) δημ. πλθθας γυναικῶν, γυναικολόγισι, γυναικομῶν βλλ.

γυναικολογία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς πραγματεῦόμενος περὶ τῶν νόσων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικὸς.

γυναικολογικός-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γυναικολογίαν βλλ.

γυναικολογικός ἑλλ.ρ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν γυναικολογίαν βλ.λ. ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτης.

γυναικολόγος [ὁ] νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὰ νοσήματα τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναικοσολογίας.

γυναικολογία-ῶς νεώτ. κ. δημ. ὁρῶν, διαλεγόμενα περὶ γυναικῶν, ἰδίᾳ περὶ ἐρωτικῶν ὑποθέσεων, κοινωγενεῖα γὰρ γυναικείᾳ ἢ γὰρ ἐρωτοδουλειῇς.

2) ὁμιλῶ κατὰ τρόπον γυναικοκρηπῆ.

γυναικολύπας ἑπίρρ. μυν. κατὰ γυναικεῖον τρόπον λύπης· Κ Μανασσ. Ἐρωτ. 6.39.

γυναικομάζωμα [τὸ] δημ. σύνθεσις γυναικῶν.

γυναικομάνης-οὺς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐρμανθὸς γυναικῶν ἐρῶμενος· Χρῆστ. Στωϊκ. 3.167 τινὲς δὲ δοξομανεῖς καλεῖσθαι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλοφύνας γυναικομανεῖς, Λοκ. Ἀλέξ. 11 μάχους καὶ γυναικομανῆ τὴν φῶσιν· **2)** ἐνεργ. ὁ ἐμβάλλων τὴν διὰ τὰς γυναικᾶς μανίαν· Μελέοργ. ἐν ΑΠ 12.86 ἂ Κίπρις θήλειαν-μανῆ φλόγα βάλλει.

γυναικομάνι [τὸ] δημ. πλῆθος ἢ συρροή, σύνθεσις πολλῶν γυναικῶν.

γυναικομανία [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μανία διὰ τὰς γυναικᾶς, ὁ μανιακὸς ἔρωσ πρὸς τὰς γυναικᾶς· Χρῆστ. Στωϊκ. 3.167 καλεῖσθαι γοῦν τὴν μὲν γυναικομανίαν, τὴν δὲ ὄργισθαιαν.

γυναικομανό-ῶς κατήγοροι ὑπὸ μανιακοῦ πρὸς τὰς γυναικᾶς ἐρωτῶς· Ἀριστ. Θεσμ. 576 φιλαί γυναικῆς, ὅτι μὲν φίλος εἶμ' ὅμιν ἐπιθλοῦς ταῖς γνάθους γυναικομανῶ γὰρ προέθω θ' ὅμων ἀεί, Ἰωσ. Π1 [22], ἀνθρώπων γυναικομανόντες.

γυναικομασθός-ον μτγν. ἡ-σαστός ὁ ἔχων μαστοὺς γυναικῶν· Παύλ. Αἰχ. 4.6 περὶ γυναικομαστών· || Γαλ. 2.273 F εὐγυναικομασθὸν ἐστὶ παρά φῶσιν σύλλησις τῆς ὑποκειμένης τοῖς μαστοῖς μισθῆς.

γυναικομαστία [ἡ] νεώτ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἡ ὄργισσις τῶν μαστῶν, συνοδεουμένη συνήθως ὑπὸ ἀτροφίας τῶν γεννητικῶν ὀδῶν.

γυναικομαστορῶ-ῶς μτγν. τρώγω, κατατρώγω μαστῶν γυναικῶν· Κασσάρ. Διάδ. 2.110.614.

γυναικομαχία [ἡ] νεώτ. ἡ μάχη μεταξὺ γυναικῶν, ὁ γυναικομαχικός βλ.λ.

γυναικομήμος-ον ὁ μισροῦσθαι τὴν γυναικᾶ ἢ ὁ εἰς ταύτην προσδιάζων, γυναικομῆς, γυναικομῆτος· Αἰσχ. Πρ. 1005 γυναικομῆτοις ὑπντίασσιαιον χειρῶν, Εὐρ. Βόηχ. 980 γυναικομῆμι στολά, οὐτ. ἀπ. 185 γυναικομῆμι διαπρέπει μορφήμμι.

γυναικομῆμις ἑπίρρ. μυν. κατὰ μίμησιν τοῦ τρόπου τῶν γυναικῶν· Κ Μανασσ. Χρον. 14.

γυναικομοιράβεια [τὸ] δημ. αἰ ἐκ γυναικῶς κληρονομίαις κτηματικῆς περιουσίας.

γυναικομοίρι [τὸ] δημ. ἡ εἰς γυναικᾶ ἀνήκουσα κληρονομική, ἴδιος κτηματικῆ μοίρα.

γυναικομορφός-ον κ. μυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν ἢ ἐμφάνειαν γυναικῶς, γυναικεῖον· Εὐρ. Βόηχ. 855 χρέως δὲ μιν γέλωτα θεῆσσιος ὄφλειν γυναικομορφῶν ἀγῶνον δι' ἄστωτες, Νικήτ. Χων. Μαν. Κοσμ. 5.1.98 Β εἰκόνας γυναικομορφος.

γυναικονομῆμν-ονος [ὁ] ὁ ἔχων τὴν νόησιν, τὴν νοστρησίαν γυναικῶς· Πτολ. Τετραβ. 163.1 ὁμοιωρῶν, ἐμπαθεῖς, καλλωπιστάς, γυναικονομῆμας.

γυναικονομία [ἡ] τὸ ἀξίωμα τοῦ γυναικονομίου βλ.λ.· Ἀριστ. Πολιτ. 1322 b. 39 τοῦτων τ' ἐναί φανερώς εἰσιν οὐ δημοκρατικὰ τῶν ἀρχῶν, οἷον γυναικονομία καὶ παιδονομία· || γεν. ἡ περὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἐκδομῆς τῶν γυναικῶν πρόνοια.

γυναικονόμος [ὁ] ὄργων ἐν Ἀθήναις ἐντεταλμένος εἰδικὸς τὴν ἐπιπέταν τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἐκδομῆς τῶν γυναικῶν· Ἀριστ. Πολιτ. 1299 a. 22 ὁ γυναικονόμος ἡ παιδονόμος, Πλάτ. Σολ. 21, Ἐπιγρ.

γυναικονομία-ῶς μτγν. ἄσκα, ἔξω τὸ ἀξίωμα γυναικονομῶ βλ.λ.· Ἀρτεμ. 2.30 ἀστυνομεῖν ἢ παιδονομεῖν ἢ γυναικονομεῖν, Ἐπιγρ.

γυναικοπαθό-ῶς εἶμαι ἐκτεθλημμένος· Ἀθῆν.

12.523 C Μασσαλιῶται δ' ἐθλήθησαν., διὰ τὴν τροφήν γυναικοπαθόντες.

γυναικοπαῖδα [τὰ] μυν. νεώτ. κ. δημ. περιληπτ. γυναικᾶ καὶ παῖδες ὀμοῦ· Λασκαρ. Αἰξ. 1.181 σπὸ γυναιτικῆ τῶσα γυναικοπαῖδα· || δδ, τὸ ὄλον τοῦ ἀμάου πληθυσμοῦ, οἷον χωρίου, πόλεως, χώρας· Θεοφάν. 435 D ἐκβαλόν τὰ πλείστα γυναικοπαῖδα, Κρυστ. Κολόγ. Κλεισι. 4.35 μπροστά κινῶν τὰ γυναικοπαῖδα τοὺς καὶ πίσω πίσω ἢ λεβεντιά.

γυναικοπαῖδω-ορος [ὁ] μυν. ὁ πατήρ τῆς γυναικῶς τῆς αὐτοῦ, ὁ πενθερός· Κ Μανασσ. Χρον. 113.

γυναικοπειθής-οὺς-ές μτγν. κ. μυν. ὁ πεθόμενος ταῖς γυναιξί, ὁ ὑπὸ γυναικῶς παρορροῦμενος· Ἄνων. Βί. Ἰω. Χρυσ. 353 ὁ δὲ γυναικοπειθής ἐκέλευς καὶ τὸν νοῦν ελαφρότατος.

γυναικοπίης-οῦ [ὁ] μυν. ὁ ἔχων τὸ πάθος γὰρ προσβλήπ τὰς γυναικᾶς ἐρωτικῶς· Εἰστ. 851.54.

γυναικοπλάγος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. ὁ πλάνων, παρορροῦν ἐρωτικῶς τὰς γυναικᾶς.

γυναικοπληθής-οὺς-ές ὁ πλήρης γυναικῶν ἢ ὁ ἐκ πλῆθους γυναικῶν ἀπαρτιζόμενος· Αἰσχ. Πέρσ. 122 γυναικοπληθῆς ὄμιλος ἀπῶων, Εὐρ. Ἄκρ. 952.

γυναικοπλήμμου [ἡ] νεώτ. συρροή γυναικῶν.

γυναικοποιός-ον ἐπὶ ἐνεργείας, ὁ γινόμενος πρὸς ἐκδόκισιν ἔνεκα γυναικῶς· Αἰσχ. Ἄγ. 225 γυναικοποιῶν πολέμων ἀγωγῶν καὶ προτέλειαν ὡν [περὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου].

γυναικοπόνος [ὁ] δημ. εὐρ. εἰς πλῆθ. ὁ γυναικοπόνος, αἰ πῶνοι τοῦ τοκετοῦ, ὠδίνες· τὴν ἐπισαν γυναικοπόνου καὶ πῶνε γιὰ τὴ μασμή.

γυναικοπρέλης-οὺς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς γυναικᾶ πρέπων, ὄρμῶζων, ὁ γυναικῶδες γυναικεῖος, γυναικίστικος· Πλάτ. Ἠθ. 102 E τὸ δ' ἐκλελυμένον καὶ γυναικοκρηπῆς, Πρόκλ. Πτολ. 203.29 τὸ εὐμορφότερον, καὶ χαριώτερον, καὶ γυναικοκρηπῆστερον, - γυναικοκρηπῆς συμπεριφορά.

γυναικοπρεπῆδής-οὺς-ές μτγν. ὁ γυναικοκρηπῆς βλ.λ.· Πτολ. Τετραβ. 144.

γυναικοπρεπῆς ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον εἰς γυναικᾶς πρέποντα· Θεοσ. Στεφ. ἐν λ.

γυναικοπρόσωπις [ὁ] μυν. ἐπὶ ἀνδρῶν πρὸς φῶγον ὁ γυναικοπρόσωπος βλ.λ.· Κ Μανασσ. Χρον. 13.

γυναικοπρόσωπος [-ῆ]-οῦν [ὁ] Πάν., ἀχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γυναικεῖα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἢ ἐκφρασίν ὄψεως γυναικεῖαν· Σχόλ. Ἰλ. 1.131 γυναικοπρόσωπος παιδοκλ, - γυναικοπρόσωπος [ὁ] παιδοκλ [ν].

γυναικορράπτης [ὁ] νεώτ. ὁ ράπτης γυναικεῖων ἐνδυμάτων πρδλ. δημ. φραγκοράφτης.

γυναικοσβεία [ἡ] νεώτ. τὸ σβέσθαι τὰς γυναικᾶς, εὐπροσπορία, ἀβρότης, εὐπρέπεια, εὐσχημων συμπεριφορά ὀδῶν τὰς γυναικᾶς.

γυναικοσβείης-οὺς-ές νεώτ. ὁ ἔχων γυναικοσβείαν βλ.λ.

γυναικόσσογο [τὸ] δημ. οἰκογένεια, ἐν ἧ κατὰ τὴν διοδοχὴν τῶν γενεῶν τὰ θήλεα εἶναι πολὺ πλείονα τῶν ἀρρέων, αὐτὸ γυναικῶν· ἡ νόσημα εἶναι ἀπὸ γυναικόσσογο καὶ κάνει ὀλο κορίτσια· **2)** τὸ γυναικοσδὸ βλ.λ.

γυναικοσδὸ [τὸ] δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐκ τῆς γυναικῶς ἢ τοῦ αὐτοῦ συγγενῶν, τὸ σὸ τῆς γυναικῶς [ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν σύζυγον]· τὸ γυναικοσδὸ τὸ εἶναι φτωχὸ· **2)** τὸ γυναικόσσογο βλ.λ.

γυναικοστέλι-οῦ [τὸ] δημ. τὰ πρὸς ἀτολήν, κόσμησιν τῆς γυναικεῖας ἀμυρίσεως χρῆσιμα· ὁποῖο καινοῦργον γυναικοστέλι, εὐτός τὸ πρῶτο φέρνει καὶ τὸ μισοχρηλοῦσθε· **2)** τὰ φορητὰ γυναικεῖα κοσμητῶνα, ἰδίως τὰ χρυσὰ ἢ ἀργυρῶνα.

γυναικοσολογία δημ. ἐπὶ ἀνδρῶς, μετ' ἐπιτηδεύσεως, οἷον αἰ γυναικῆς συνήθως καταβάλλουσι, εὐτερίζομαι· κατασπῶναι τὰ μαλλιά του· πούδραται καὶ γυναικοσολογίετα.

γυναικοσώνη (ή) δημ. επί άνδρός, χαρκτήρ, τρόπος γυναικείος. **2)** ή γυναικόκτης βλλ. **γυναικόκτης-πτος** (ή) νεώτ. ή φύσις, οι ιδιότητες τής γυναικός.

γυναικοτραφή-ους-ες μγν. κ. μον. ό όπό γυναικών ή μετά γυναικών τρσφεις, άνατραφεις.

γυναικοτρόφιον (τό) τό τώρημα, έν ώ τρέφονται, προστατείνονται γυναικεις.

γυναικοτρόφος (ό) ό όπό γυναικών τρσφεις, άνατραφεις : Σουβδ.ΕΜ « τρωλλουλουδούς γυναικοτρόφους, όπό τήβη τεθραμμένους ».

γυναικούλα (ή) δημ. όνομαρ. τού γυναικα, γυνή μικρόσωμος. **2)** μετά τού μου ή σου θεωπευτ. έκφρ. συμπαθής, προσφιλή σύζυγος : νά χαρής τή γυναικούλα σου. **3)** ή αγαθή ή άφελής κ. άηλοική γυνή: οι γυναικούλες τού λαού.

γυναικούλης (ό) δημ. ό θήλυπρεπής, ό συμπεριφερόμενος ώς γυνή. **2)** ό μετά γυναικών συναναστραφόμενος: πρβλ. γυναικούλιας.

γυναικούλιας (ό) δημ. ό γυναικούλης βλλ. **γυναικούλια-όμοι** γίνομαι γυνή, λαοδώνω χαρακτηριστικά γυναικός : 'Ιπν.Έπιό.6,8,32 έδοκει δέ πάσι τοϊσιν έπι τούσιν... μία έλληνίς είναι ώς γυναικούλιαι, ει τά κατά φύσιν έλλοι (περι γυναικός εκφούσις γένεσις), Φιλ.11,28 'παρθένου... ούδ'έποτες γυναικουμένης' πρβλ. ένεργ. γυναικού. **2)** 'Ησ. « γυναικουμένα' πέμματα τια, ών γυνή ήφατο ».

γυναικούφή (ή) πάλ. όπό γυναικών ύφανσις : Πάν. τής κατά τήν έρσην πάσαν γυναικουφή (εις).

γυναικοφέρων δημ. επί άνδρός, έχω ήθος, τρόπος μύλλον γυναικείους, συμπεριφερομαι ώς γυνή : Παλαμ.Τρισυδ.23 έδω και οι άντρες γυναικοφέρουν. **2)** επί παιδίσκης, έχω εμφάνιση, τρόποσ, σκέψεις έπι γυναικα προσιδιάζουσις.

γυναικοφέρσιμω (τό) δημ.πληθ. -ίμοις α) γυναικούδες τρόποι: πρβλ. γυναικοφέρωμα.

γυναικοφίλια (ό) κ. δημ. ύωρ. γυναικοφίλιας ό φίλων, αγαπών τός γυναικας : Παλά(ηλ.10, Θεοκρ.8,60 ού μόνος άράσθη' και τό γυναικοφίλιας, Έρατοσθ. έν ΑΠ 6,78 Αδφιν γυναικοφίλια.

γυναικοφιλήτος-ον νεώτ. κ. δημ. ό όπό τών γυναικών αγαπώμενος. **2)** δημ. ό όν άσπάσεται ή ήσπάσθησιν πολλά γυναικεις έρωτικώς.

γυναικοφιλία (ή) νεώτ.κ.δημ. επί άνδρών, ή μετά γυναικών έπίζητούμένη συνεχής συναναστρόφή. **1)** ειδ.ιατρ. ανώμαλος φυλογογική κατάστασις άτόμων άρεσκομένων ές τήν μετά τών γυναικών συναναστρόφην. **2)** δημ. ή μεταξύ γυναικών φίλια. **3)** φίλια προσιδιάζουσα εις γυναικας, έχουσα τός κατάς ιδιότητας τού γυναικελου χαρακτήρος, οίον άσάθειας, έπιπολαιότητα κλπ.

γυναικοφίλιος-ον νεώτ. ό φίλος τών γυναικών, ό έπιδικών τήν μετά γυναικών συναναστρόφην, ό γυναικούκας βλλ. **2)** ό όπαός τής θεωρίας περι χειραφετήσεως τών γυναικών, ό φεμινιστής.

γυναικοφιλία (ή) νεώτ. τό ροδειςσαι τας γυναικας κ. ειδ. ή άποστραφή πόσης μετά γυναικών σχέσεως και κυρίως γενετισιακής.

γυναικοφόνος-ον ό φονεύων γυναικας : Όρφ. Α 488 γυναικοφόνος Ιχώρ.

γυναικοφόνος νεώτ. γέν. διατομιδών σκυλήκων.

γυναικοφρονόληπτος-ον μον. ό καταληφθείς, κυριευθείς όπό έρωτος προς γυναικας : Μάζαρις έν 'Ανεκδ.Στεφ.3,148.

γυναικοφρων-ονος-ον ό έχων φρόνημα, νόον, στοχασμοός γυναικός : Εύρ.όπ.364,34 γυναικοφρων γάρ θυμός άνδρός ού σοφού.

γυναικοφύλης-ους-ες ό έχων γυναικείαν φύσιν : Έμν.61 Α άνδρσφυή βούκωνα, μεμνημένα τή μόν όν' άνδρών, τή δέ γυναικοσφυή.

γυναικοφύλαξ-ακος (ό) νεώτ. ό έν γυναικείας φύλακας δεσμοφύλαξ

γυναικόφρωνος-ον κ. νεώτ. ό έχων γυναικείαν φύσιν: 'Αριστοφ.Θεσμ.192 σφ δ' εήθηρσσωπος, Λευκός, έβηρημένος, γυναικόφρωνος, άπαλος.

γυναικοχώρα (ή) δημ. Βορρυδώδης συνάθροισις γυναικών : Παλαμ.Τρισυδ.23.

γυναικοφύλιος-ον μγν. ό έχων φυχήν γυναικός, ό δελός : Πρόκλ.Παράφρ.Πτολ.228.

γυναικό-όω καθιστώ τια γυναικούδη : Φιλ.2,22 πρβλ. παθ. γυναικούομαι.

γυναικούδης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ό πρός γυναικα όμοιος, ό γυναικείος, γυναικούτικος : Παλλάδ. 2,56,9 τό μόν ούν άγενεός και γυναικούδης τής αίρσεως αύτου πάρεσις, Διόδ.Σ 2,24 τήν τε τρσφήν αύτου και τόν γυναικούδη τών έπιτηδεωμάτων ζήλον, 'Ιω.Μολλ.40,8 γυναικούδης έχων φρένας, Ζωναρ.Α57 γυναικούδεις είνουθαι, - γυναικούδεις τρόποι. **1)** τό ούδ. γυναικούδεις έν έπιπρ. χρ. βλλ. : Λουκ.Νηρ.11 φθέγγονται... γυναικούδεις.

γυναικούδης έπιπρ. οχλόι. κ. νεώτ. κατά τρόπον γυναικούδη : Σχόλ. Αριστοφ.Θεσμ.575.

γυναικών-ώνος (ό) ή γυναικωνίτης βλλ. : Ξεν.ΚΠ 5,5,2 γυναικα εισηγαγείν εις τόν γυναικών.

γυναικωνίτης (ό) κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. ή γυναικωνίτις ήτοι τό διαμερίσμα τού άρχαίου οικου και τών μουσαλαμικών τικων λαών τό προσωρμύμενον διά τας γυναικας, χαρμλίκι: Πολυδ.1,79 ε ό δέ γυναικωνίτης θάλαμος Ιστών. 'Ησ. « οίκος γυναικών ». **2)** ειδ. έκκλ. ό διά τας γυναικας έν τός χριστιανικός ναός χωριστός τόπος : 'Ανών. 'Αγ.Σοφ. έν Βανδ.1,68 Α τό δεξίον μέρος τού γυναικωνίτου. **3)** νεώτ. συνεκδ. α) γυναικείας τής γυναικωνίτιδος : έστασάσασιν ό γυναικωνίτις.

γυναικωνίτιδος-ιδος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. τό διά τας γυναικας προσωρμύμενον διαμερίσμα τού οικου, άντιθ. άνδρσωνίτις : Λυσ.1,9 οικίδιον έστι μοι διπλούν, 'Ισα έχον τά άνω τός κώμα, κατά τήν γυναικωνίτιν και κατά τήν άνδρσωνίτιν. **2)** συνεκδ. α) έν τός διαμερίσματι τούτφ διαμερούσασ γυναικεις, όθεν κατ' έλεκτ. περ.ιληπτ. α) γυναικεις : Πλούτ.'Η8,868 Α μετά τής γυναικωνίτιδος επί τούς Έλληνας έστράτευσασ, Εδοστ.Ποηνη.54,24 ει τις παρ' αύτφ έχων γυναικωνίτις. **3)** ειδ. έν 'Ιερουσαλήμ, ή αύλή τών γυναικών έν τώ ναφ τού Σολομώντος : 'Ιωα.Π1 5,5,2. **4)** έπιθ. ή γυναικεις : Διόδ.Σ 17,50 ή γυναικωνίτις αύλή, Φιλ.1,312 γυναικωνίτις έστια.

γυναικωνιμικά (τά) νεώτ. όνόματα άνδρών προελθόντα έξ όνομάτων γυναικών.

γυναικικά έπιπρ. δημ. κατά τρόπον γυναικωτόν, γυναικούδός.

γυναικωτός-ή-ό δημ. ό όμοιος γυναικού τούς τρόπους, γυναικούδης, θήλυπρεπής. **2)** ό πειθής, ό ύποτασσόμενος εις γυναικας ή γυναικα.

γυναμανένων ώς μγν. έκ π. γυναμανένω, γυναμανής βλλ. : Νόνν.Δ2,125 έννοσιζήτων γυναμανένων.

γυναιμανής-ους-ες ό γυναικομανής, ό μονακός για τια γυναικας : 'Ιλ.39 Αδσπαρ, είδος άριστου γυναμανής άπεροπευτ., 'Υμν.διον.8 'Ιλασθ, ετραφιωτα, γυναμανές. **2)** 'Ησ. ό έμβόλιμος τας γυναιξί μονας: 'Ησ. « γυναμανής γυναικομανής ».

γυναμανία (ή) μγν. ή γυναικομανία βλλ. : Εόσ. Εόαγγ.Πρ.301.

γύναιον (τό) κ. νεώτ. ή γυναικούλα, ώς έκφρασις στοργής προς τήν σύζυγον : 'Αριστοφ.Σφ.610 και τό γύναιον μ' ύποθευέσασ φουστή μάζαν προσένεγκ' **2)** συνηθ. άδόντατος, άσθενική Νυκ. : Δημ.787 γύναιον πράγφ' έπολες, 'Αριστολ.Η Νικ. 1171 b,10. **3)** άλλός γυνή : 'Ιωα.Α1 '1,24 άνδρσβένθι δέ τό παιδί γύναιον άγαται τό γένος αλυόπτιον. **4)** νεώτ. εύτελής, κακόυ χαρακτήρος γυνή, παλμογυναικα. **1)** πόρη.

γύναιος-α-ον γυναικείος : 'Οδ.Α 521 πολλοί.

γύνινος-η-ον **μτγν.** ὁ ἀναφερόμενος εἰς γύνα, ὁ τοῦ γυνός: Λουκ.1καρ.11| κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυνίην.

γυνογράφος (ὁ) **νεώτ.** ζωολ. γένος ἀρπακτικῶν πτηνῶν.

γυνογράφος-ατος (ὁ) **μτγν.** κατά πληθ. ὁ διὰ βίας ἀρπάζ, ὁ βίαιος σφετεριστὴς, ὁ ἀνθρώπος τῆς ρευμάδας ἢ Μαρτίν.Πρόκλ.15 ἔν περιστασίαι τινῶν γυνογιγάντων ἐξετασθεῖς.

γυνοειδής-ους-ες **μτγν.** ὁμοιος πρὸς γύνα: Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,117 Α σημαίνει δὲ τὸ γυνοειδές αὐτῆς τὴν γεννητικὴν νευροσὶν Σελήνην.

γυνοίεραξ-ακος (ὁ) **νεώτ.** γένος ἱερακιδῶν πτηνῶν.

γυπὸν Ἦσ. « μακρόν ».

γυποφωλεὰ (ἡ) **νεώτ.** φωλεὰ γυπῶν.

γυπτίς-ίδος (ἡ) **νεώτ.** ἄστρον. ἄστεροειδῆς τις.

γυπώδης-ους-ες ὁ γυποειδῆς, ὁ πρὸς γύνα ὁμοιος || εἰδ. ὁ ἔχων ρίνα οἰοεῖ γυπός: Ἀριστολ. Φυσιογ.808 α,7 φιλυνοῖσι ὁ τὰ ἄνω μείζων ἔχοντες καὶ γυπώδεις καὶ θαρσοί.

γυπῶνας (οἱ) χορευτοὶ ἐν Σπάρτῃ: Πολυδ.4,104 « οἱ δὲ γυπῶνας ἐπιλοκὴν κάλων ἐπιδαιμόνιος ἀρχοῦντο διασηφὰ τεραστίνιδια ἀμειψόμενοι ».

γύρα ἔπιρρ. δημ. πέριξ, κύκλω: Πολιτ.Ἐὐλ. Τραγ.297 κὶ ἀφῆκανε τὸ Μέτασσο μὲ τὰ χωριά του γύρα, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ34,2 ἀνάμιασ στή σὺναθ τὸῦ κόσμου ποῦ εἶναι γύρα || κ. ἐν διπλή ἐκφορᾷ παντοχόως πέριξ, κυκλικῶς: ἡ πολιτεία ἔχει βουὰ γύρα γύρα || δημ. γύρα τρίγυρα ἢ τρίγυρα κατὰ πᾶσας πέριξ τῆς διευθύνσεις: παροιμ. γύρα τρίγυρα ὁ ποτικὸς σὰ φέρηθ τὸ κελάρη, | εἴτ' ἀπὸ κἀπὴν θὰ πιαστῆ εἶτε κ' ἀπὸ τσακάρη | ὁ πολλὰς εἰς κίνδυνον ἀνοήτως ἐκτιθέμενος κάποτε ἀνεπονορθῶτως θὰ πάθῃ |

2) ἐν χρ. κ. ἐπὶ χρόνον ἢ ποσὸν ἢ φρ. ἐκείδα γύρα ὡς ἔγγιστο, περίπου, πλέον ἢ ἑλάττω, πάνω κάτω: στὰ χίλια ἐνιαυτὰ ἐκείδα γύρα, - τὸ νησί μας ἔχει ὀγδόντα χιλιᾶδες φυεῖς ἐκείδα γύρα 3) φρ. φέρνω γύρα περιέρχουσι, περιτρέχω, περιερεύω: Βολαση.Φωτειν.3,245 νὰ φέρουν γύρα τὰ χωριά, - ἔφερα γύρα τὴν ἀγορὰ γιὰ φάρμα 4) δημ. φρ. τὰ φέρνω γύρα ἐξοικονομῶ ὀπωσαθήσατε, μετὰ τὸν πόλεμον διαχεύετε τὰς ἀνάγκας συντηρήσατε οἶον ἐμᾶς, τῆς οἰκογενείας μου, τῆς ἐπιχειρήσεώς μου κττ., τὸ καταφέρνω βλλ., τὸ βολεῶν: μὲ τὸ μισθὸ μου μόλις τὰ φέρνω γύρα || συγγ. φρ. τὰ φέρνω βόλτα 5) δημ. φρ. τὰ φέρνει γύρα ἀποφεύγει τὰ ἐκφοραθῆ, προσπαθεῖ δι' ὑπεκφυγῶν τὴ μὴ βεβαιώσῃ τὴ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ ὁδοίσησιν ὑπόσχεσιν κττ., ἐν χρ. καὶ κατὰ β. πρῶσ.: μὴν τὰ φέρης γύρα, πῆς ἔδασθε ἂν θὰ τὴν πάρεθ ἢ κ' ἢ πρὸλ. γυροφέρνω.

γύρα (ἡ) **μον. κ. δημ.** (γύροσι) κ. γυρός βλλ. ἡ κατὰ γύρον, κύκλον ἴται περιερεύω ἀπὸ μέρους εἰς μέρος μετὰδασίς: εἰδ. **μον.** ἡ πρὸς ἐπιπραξὴν τῶν γεωργικῶν φέρων περιόδοι ἢ ἡ πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἐπιθεώρησιν κτήσεων, ἐν ἀποστάσει ἀπ' ἀλλήλων κειμένων: ΚίΠορρ. πρὸς τὸν Ρωμανὸν δὲν ἀρχίσῃ ὁ Νοεμβρίου μῆν, πάντες οἱ ἡγεμόνες, ἀπέρχονται ἐκ τοῦ Κιεύου εἰς τὰ πολίδια, ὁ λέγεται γύρα || δημ.περ. περιόδοι πρὸς ἔρανον: μὲ τὴν πρώτη γύρα μαζέψαμε χίλιας δραχμῆς || δημ. περιφορὰ: ἡ γύρα τοῦ ἐπιταφίου- τοῦ δίσκου τῆς ἐκκλησίας 2) δημ. σύμτομος βραδέως γνωμὴν πορεία, οἶον πρὸς ἀναφυκτὴν, παρατήρησιν, ἐπιθεώρησιν, περιπάτου, περιόδοι, βόλτα: πάμε νὰ κάνουμε μιά γύρα στὴν πλατεία - στὰ ἄμφορικά || φρ. βγαίνω στὴ γύρα ἐξέρχουσι πρὸς αἴτησιν, πρὸς ἐπίτευξιν: βγήκε στὴ γύρα γιὰ φέψου- γιὰ δασεαίκα || εἰδ. ἄπολ. ἐπὶ πορνευομένης ἐπὶ μισθῷ: βγαίνει στὴ γύρα ἢ εἶναι τῆς γύρας ἐν δημοσίαις τόποις ἐπιδοῦκε τὴν

προσέλευσιν πόρων || φρ. ἐμπόριο τῆς γύρας ἢ διὰ περιόδοις ἀνά τὸς ὁδοὺς πόλεως ἢ ἀπὸ χωρίου εἰς ἄλλο πρὸς ἄλλο μεταπράτου κομίζουτος ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ ὑποκυλίῳ ἢ ἀμαξίῳ τὸ πρὸς πᾶσαν ἐμπόρευμα πρὸλ. ἐμπόριο τοῦ ποδαρίου δημ. ἐμπορεῖο τῆς γύρας ὁ οὗτω μεταπράτης, ἢ γυρολόγος βλλ. 3) **μον. δημ.** ἡ περιήρησι, ἢ ἀπὸ τῶν ἀκρῶν τόπου, ἰδίως ὄροισμα, μετ' ἐπιστροφῆς εἰς πορεία: Ἐρωτόκρ.Δ 2019 στὸν κἀμπο τέσσαρες φορὰς τοῦ κἀμοῦ τὴ γύρα || 88. κ. ἡ περιφερικὸς ἢ κατὰ κομυλὴν χωροῦσα ὁδοῦς, διόδοις: ἀντὶ νὰ πάω τὰ μονοπάτια, προτίμημα νὰ πάω ἀπὸ τὴ γύρα τοῦ βουνοῦ πρὸλ. γύρος, ἀπογύρι, ἀπογυρία, ἀπογυρος.

γύρα (τὰ) **δημ. κ. τὰ γύρου, τὰ γύρω, δ.γρ.** τὰ γύρο ἐν ἔπιρρ. χρ. κυκλικῶς, περιφερικῶς.

γυραίτης (ὁ) **νεώτ.** γένος γυρινῶδων ἐντόμων.

γυράλειος-α-ον **μτγν.** ἡ γυράλειος γυρός, κωρτός, στρογγυλός: Ὀππ.Κημ.157 γυράλειος δονάκεισι καὶ ἀγκύριοισι θαλασσίαις.

γυράτωρ **νεώτ.** ζωολ. γένος πλατεμίνθων.

γυράφιος (ὁ) **μτγν.** ἐπὶ τὸν διὸς: Λυκόφρ.274

γυραθῖον (τὸ) **μτγν.** **νεώτ.** γυραθῖον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ γυραθός ἐν τῇ ἀλχημείᾳ, σάκκος ἐν χρήσει πρὸς ἀνάρτησιν ἐν δοχείοις ρευστῶν: Πάν.

2) **νεώτ.** στρον. γυραθῖον νομῆς σακκιδίων δικτυωτῶν πρὸς ἐναποθέσιν σασσοῦ ἢ χόρτου κττ., ἀναρτῶμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιπιπῶν ἢ τοῦ ἀσμίγιου.

γυραθῶν (τὸ) **δ.γ.** γύραθων Ἦσ. « σκευὸς πλεκτῶν (δικτυωτῶν), ἐν ᾧ βάλλουσι τὸν ἄρτον οἱ ἄρτοποιοί », δημ. γυραθῶ.

γυραθός (ὁ) **κ. μον. κ. γύραθος, δημ. γεραθῖ** βλλ. κλάσθος ἐκ λύγου: Ἀριστοφ.ἀν.217 εἰ μὴ δίκων τε γυραθός φημισμάτων τε θωμῆς, Τιμ.38 ὁ δ' ἔρη: γυραθός ὡς τις, Ἀριστοτ.2,20 γυραθῶν φησὶν (παροιμ. εἰ μάλιστα προσπαθείας, μεταίον κλονῶν) 2) **συνεκτ.** ὁ ἰσθῆς τῆς ἀράχης: Ἀριστολ.Ζ1 555 β,10 τὰ δὲ φολάγγια τίκτηι εἰς γυραθῶν πλεξόμενα σαχῶν, ἐφ ᾧ ἐπιώζουσι 3) κλωθὸς, ἐν ᾧ ἐνεκείνοισι μωσικαὶ φρενοπαθεῖς: Ποῦλ.Αη.3,14.

γυραθώδης-ες Ἦσ. ὁμοιος γυραθῶ: Ἦσ.ἐν λ. σαργάναι δασμοὶ καὶ πλεγματοὶ γυραθῶδῃ.

γυρεία (ἡ) **μ.γν.** ἡ γύρωσις βλλ.

γύρεμα (τὸ) **δημ., πληθ.** γυρέματα ἡ ἀνοζητήσια ἢ ἔρευνα πρὸς εὐρεσιν ἢ ἀνεύρεσιν: τὸ γύρεμα τοῦ κατοικιοῦ μὲ χασομύρησιν, παροιμ. ἄλλο τὸ γύρεμα καὶ ἄλλο τὸ εὐρημα | τὸ ἐπιζητεῖν ἢ ἐπιδοῦκεν δὲν ἄρκει πρὸς ἐπιτυχίαν, - ἀφῆνεις ἀμολητὰ τὰ ζῆα ἢ γύρεμα καθεμῆρα γυρέματα 2) ἡ ἀτησις ὀθ. κ. ἡ ἐπιταίεσι: παροιμ. μιά ντροπὴ τὸ γύρεμά σου καὶ ἄλλες δυὸ τ' ἀποδίδωμά σου (ὁ αἰτῶν παρ' ἄλλου ἔχει τὸν κίνδυνον πλὴν τῆς ἐν τῷ αἰτεῖσθαι ἀσίστην καὶ ὑποστῆ καὶ βαρυτέρην ἐκ τῆς σκαπῆς ἀνήσεως).

γυρεογόνος-ον **νεώτ.** βοταν. ἐπὶ φυτικῶν ὀργάνων, ὁ παράγων γύριν: γυρεογόνος σπόκος.

γυρεοθῆκη (ἡ) **νεώτ.** ἡ θῆκη τῆς γύρεως.

γυρεοθλακιδέας (αἱ) **νεώτ.** θυλακίδες γύρεως.

γυρεοκόκκος (ὁ) **νεώτ.** βοταν. τὸ μικροσπόριον τῶν σπερματοφύτων φυτῶν.

γυρεομάγμα-ατος (τὸ) **νεώτ.** βοταν. τὸ σύνολον τῶν γυρεοκόκκων, τῶν κατὰ τὴν ἀθησὸν συγκεκολλημένων ἐν μῆ μαζῶ.

γυρεοσάκκος (ὁ) **νεώτ.** τὸ μέρος τοῦ στήμονος τῶν ἀνθέων, τὸ περιέχον τὸς γυρεοκόκκους.

γυρεύω **μον. κ. δημ., δ.** γυρεύω βλλ. ζητῶ, ἀναζητῶ: Ἐρωτόκρ.Α 168 καὶ πρῶτα ἀνημυλῶματα καὶ ὄμοιασιν τὰ γυρεύεις, Πολιτ.Ἐὐλ.Τραγ.28,5 τοῖσι Χριστιανοῦσι γυρεύουσι νὰ ἰδοῦσι,

γυρευεῖα ἔπιρρ. κατοπιν ἀνοζητήσεως, αἰτήσεως, ἀναζητήσεως, γυρευοῦντας.

γυρευτής (ὁ) δημ., θηλ. -εύτρα βλλ. ὁ ἐξαγομένοσ, ἰδίως ὁ συνήθωσ αἰτών, ὁ ζητών συγγ. **γυρευτικός**-ή-ὸ δημ. ὁ αἰτών, ὁ ἔχων τὴν ἔξιν νὰ αἰτῶ δῶρα ἢ χρήματα, ὁ γυρευτής.

γυρευτός-ή-ὸ δημ. ὁ μετὰ ζήτησιν καὶ αὐτὴ αὐτοπροαίρετωσ παραχωρηθείσ παρομί. γάλα γυρευτό, μικρὸ σά γιατρού βλλ. 2) ὁ δῖωσ νὰ αἰτηθῶ, ποῦ ἀξίζει γύρεμα βλλ. 3) ὁ περιζήτητωσ αἰών διασπανιότητα: γυρευτὰ φέτωσ τὰ βερίκοκκα.

γυρευτρα (ἡ) δημ., θηλ. τοῦ γυρευτής ἡ κατ' ἄδυναμίαν, κατὰ συνήθειαν αἰτούσα· 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ ζητιάνα: Παλομ. Τρισεύγ. 64 κάθε ζητιάνα, κάθε γυρευτρα καὶ κάθε παμπόνηρη.

γυρεύω μτγ., μον. κ. δημ., δημ. ἄορ. (ἐγγύρεφα, μτγ. παθ. παρακ. γυρευμένοισ περιέρχων κύκλω δρομαίωσ, τρέχων: Στράβ. 6, 18 συναγαγὼν δὲ τὰς ὥρας παρθένοισ περιεστὰσ ἐκκοπτέροισ ἐν τοῖσ συμφοσίωσ ἡρίε, κάκεινωσ ἐκείλευσε γυρεύειν (ἐσφ. γφ. θρηπέτω) γυρνάσ· ἢ μετὰ συστ. αἰτ.: Βάβρ. 29, 4 Ἰησοῦ... κομψήτωσ αἰεὺ ἀφιγέτωσ γυρεύω· 2) μον. στρατ. ἐνεργῶ κύκλωτικῆν κίνησιν, περικυκλῶ: Μαυρικ. Στρατηγ. 12, 17, 325 τῶν ἐχθρῶν γυρευόντων ἐμπροσθεν καὶ δεισθεν κ. παθ. περικυκλούμαι, ὕψισταν κυκλωτικῆν κίνησιν τοῦ ἐχθροῦ: Μαυρικ. Στρατηγ. 12, 17, 331 τὸ ἐνὸσ μέρουσ γυρευομένοσ ὅπὸ τῶν ἐχθρῶν· 3) δημ. περιέρχουσι ἀνοζήτων. ἀνοζήτω, ἀνερευνῶ, ζητῶ νὰ εἰδῶσ: Ἰω. Μανθ. Ἰστ. Μορ. 18, 100 καὶ ἀπὸ τὴν κἄθιν τοῦ Ἥμου ἴγω νερὸ γυρευοῦσιν, Σολωμ. Ἐδν. Ὑμν. 9, 3 νὰ γυρεύωσ εἰς τὰ ξένα ἢ ἄλλα χέρισ θυνατό, παρομί. στραβὸσ βελόνα γύρευε μέσα στὸν ἀχυριανά ἢ ἐπὶ μοταίωσ κρέμνωσ διὰ τὴ ἀσπιθῶν καὶ δυσχερῶσ ἀνευρηκόμενον ἢ, φρ. στὸν ὠρανό τὸν γύρευε καὶ σὴ γῆ τὸν βρήκε (ἐπὶ ἀπροσδοκίτω ἐπιτυχίᾳ), ὅμ. ἀνε γυρεύε ἡ κάθου γύρευε ἡ τρέχη γύρευε ἢ ἐπὶ υἱατῆσ ἢ κ. ἐπὶ ἀνάγκησ λόγου ἀναζητήσασ· 4) αἰτῶ, ζητῶ, ἀπαίτω: Ἰω. Μανθ. Ἰστ. Μορ. 6, 22 στέλνει τ' ὄγλη γορότερον καὶ τὰ κλειδία γυρεύει, Βαλαμ. Στ. 30, 49 ἴετοισ ὠρον τὴ γυρεύει ἢ ἀπὸ τ' ἀφχα κορμιά· ἢ ἐπισπῶ: γυρίζε στὰ χωρία καὶ γυρεύει· 5) ἐπιδιόδοισ εἰς ἀναζητήσασ εἰς ἐρένωσ: παρομί. φρ. βῆλκα ποδ βῆλκα θὰ γυρέφω ἢ χλευαστ., ἐπὶ τῶν ἐπιμενόντων νὰ ἐρπασθῶσι πρὸσ ἐπέκλειον ἔργου ἢ δὴ συντελεσμένοσ· 6) ἐπιδοῦκα, προσπαθῶ νὰ ἐπιτόχω τ:

ἔδω πού ῥθεσ τὴ γυρευεῖν νὰ κάμωσ, - γυρέφε νὰ μὲ βάλῃ στὸ χέρι, φρ. γυρευεῖν τὸ πελά τὸ ἴδῃ ὑποστῶ ἐνοχλήσασ, διὰ τοῦσ ἀνοήτωσ λόγουσ ἢ πράξεισ αὐτοῦ ἢ, παρομί. τὴ γυρευεῖ ἡ ἀλεποὺ ἀπὸ παζάρῃ ἢ ἐπὶ μὴ προσκομῶσ προσελέμενωσ, ἐπεμβάσασ κττ. ἢ ὁ. ἐπὶ ἐπικινδύνω διὰ τὸν ἐπεμβαιόντω, ὅμ. ὅποδ καλὰ καθάρομενα καλύτερα γυρευεῖ, ὁ διαόλωσ στὸ ράχη τὸν κακὰ ἴδ. ἐφρ. εουκιά τὸ μαιγερεύει, ἐν ὅμ. σμγ. τὰ μικρὰ δὲν γάλα γυρεύεσ.

γυρέφῃ (ἡ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ γυρευεῖν, ἡ ἀναζητήσασ ἢ ζήτησασ.

γυρέφια (ἡ) ἡ ἀναζητήσασ, γύρεμα βλ. λ. ἢ 2) ἡ αἰτήσασ, τὸ γύρεμα βλλ. 2), ἰδίωσ τὸ ἐφ' ἄποσ.

γυρέφουλης-α-ικὸ δημ. ὁ ἔχων τὴν ἔξιν νὰ γυρεύῃ, νὰ αἰτητῶ δῶρα ἢ ὁ ἐπιπαικτικὸ βίωσ.

γυρέφωδῃ κύτταρα ἢ τὸ νεῖδ βωτον, ὁ γυρευόνα κ. κύτταρα τῶν ἀνθρώπων παρῶντων τὴν γῆν βλλ. ἡ γύρη (ἡ) δημ. ἡ γύρα βλλ.: βλ. Συμμεν. ἐ. γύρωσ.

γυρηδόν ἐπίορ. μτγ. κατὰ γύρωσ κυκλικῶσ: Μακρ. Μογ. π. Κομμαν. Ἀθωσ. ἐν λ.

γυρητόμοσ-ον μτγ. ὁ τέμνωσ, διαγράφωσ σχηματίζων κύκλωσ: Φίλιπ. ἐν ΑΠ 9, 274 καὶ τὸν ἀρουραφὸν γυρητόμων ἀλλασκα τέμνωσ μπροστῆ κέντρωσ πευθόμενῃ δόματι.

γυρία (ἡ, σ. πλάη καὶ στολιάσ).

γυρίζω μον. κ. δημ., παθ. ἄορ. δημ. (ἐγυρίστικα, μτγ. παθ. παρακ. γυρισμένοσ στρέφω, κινῶ τὴ κύκλωσ, περιστρέφω: ἐμ. κοχλιάσ δὲ παρὰ τὸ κόχλω, τὸ γυρίζω, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 437 γυρίζων καὶ στὸ αὐγῶκα τοὺσ τὰ παχουλά κριάρια, - γύρισε δύο φορτεσ τὸ κλειδί ἢ κ. μετὰ συστοίφ. αἰτ. γυρίζω γύρω ἐπέλωδ γύρων, περιέρχων ἐν κυκλικῶ χορῶ: Σολωμ. Λόρδ. Μνάστρ. 103, 3 κάθε γύρω ποῦ ἐγυρίζαν ἀπὸ πάνω ἔλειπε μία· ἢ ἐπὶ τῆσ τῆχεσ, γυρίζω τὸν τροχὸ μεταβάλλω τὴν περιουσιακῆν κατάστασιν: Σαχλ. 3, 9 δύνει ἢ τῆχη τὸν τροχὸν πάλιν νὰ τὸν γυρίσῃ ὅμ. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τῆσ τῆχεσ, ὁ τροχὸσ γυρίζε ἢ κοινωνικῆ κατάστασιν τῶν ἀνθρώπων δὲν παραμένει παγία, ἀλλὰ μεταβάλλεται: Βελισάρ. 3, 232 οὐκ οἶδασ, Βελισάριε, ὅτι ὁ τροχὸσ γυρίζε, παρομί. θὰ γυρίσῃ ὁ τροχὸσ, θὰ γλεντήσῃ καὶ ὁ φτωχὸσ ἢ κ. δημ. ἀμτθ. στρέφομαι, περιστρέφομαι: Σαχλ. Φιλοστρ. Ἡρωικ. 407 ἔλιε, ἔλεγεται ἔτε τὸ κατὰ κύκλωσ γυρίζαν ἐπὶ πλοῦ ἀσχημα, - τὸ ἔλαγο γυρίζε ἀπὸ τὸ πρῶτ ἀπὸ μαγγουλονηγῶσ ἢ φρ. γυρίζε σάν σβούρα - σάν τὸν τούρκου τ' ἔλαγο ἢ ἐπὶ ἀεικινήτων ἢ πολυασχῶλων ἀνθρώπων ἢ γυρίζε σάν ἀνεμοδούρα ἢ ἐπὶ εὔμεταβάλλων καὶ ὀσταθεῶσ χαρακτικῶσ ἀνθρώπων ἢ γυρίζε τὸ κεφάλι μου ἔχω ἴλιγγον, ἔχω ἰσαάδεσ· 2) κυκλῶ, περικυκλῶ, παθ.: Κεδρην. 547 Ἀ ἐξεφωβίσαε λαοῦ τε κάκωσιν σημαίνειν καὶ πῶσιν τὰ ὀνόματα ἢ Λολακίωσ καὶ Γύρησ) καὶ ὅσ ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶσ ὑπὸ τῶσ Ρωμαίων· 3) στρέφω τὴ πρὸσ ὄλῳν διευθύνωσιν: Ἐρωτόκρ. ἢ 1403 ποῦ ὁ σιοισιν τόπο κ. ἐν στραφῶ, τὰ μάτια ὀνου γυρισῶν, Σολωμ. Μοναχ. 41 φωνῆ καὶ μάτια ἐγύρισε κατὰ τὸν ὠρανό ἢ φρ. γυρίζω τὸ φύλλο (ἐν. βέλῃου ἢ) στρέφω τοῦτο, ὥστε νὰ δεκινῆ τὸν ἀντίθετον ὀφιν κ. μτφ. μεταβάλλω διασέσεισ, φρονήματα, μεταβλήτω ἢ γυρίζω τὴν πλάη σὲ κἄποισ τοῦ ἀτρέφω τὰ νῶτα εἰς ἐνδειξιν περιφρονήσασ γυρίζω τὰ μούτρα ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον οἶον ἐκ περιφρονήσασ, ἀηθίασ, ἐχθρότητεσ ἢ συνήθ. στρέφομαι, ὅπωσ ἀμῆλωσ πρὸσ τινα: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 122, 9 καὶ ἡ βασιλιάσ σάν τ' ἄκουσε γυρίζε καὶ τοῦ λέει· 4) φρ. τὸ γυρίζω στὸ γέλιο - στὰ σωβαρά διδω ἄστειον ἢ σωβαρόν τροπὴν εἰς οὐζήτησιν ὅμ. τὰ γυρίζε προσπαθεῖ νὰ ὀλλοίωσῃ τὴν ἔνωσιαν τῶν δῶων εἶπει ἢ νὰ ποραθῇ τὰ δῶα ὑπεσθέη τὰ γύρισε ἢ συνήθωσ ἐπὶ κοκοπιστων ἢ ἡλαξε, μετέβαλε φρονήματα ἢ. ἐν ὅ σμγ. ἐν τῇ φρ. τὰ γυρίζε ἢ ναυτ. τὰ γυρίζω (ἐν. τὰ πανιά) ἄλλασσω πρόποδασ ἢ ὅμ. ναυτ. γυρίζω (ἢ κοπανίζω) τζαζέπτα, ὁ γυρίζω καρφὸ σχηματίζω κεραλὴν εἰς ἐμπληγμένοσ ἀκέφαλον ἦλον, γυρῶ, σγκινῶ· 5) στρέφω τὴ ἐκ τῶν κάτω πρὸσ τὰ ὀνω, ἀναστρέφω: γυρίζω τὸ χερσάφι ἢ ἀναστρέφω τὸ κῶμα αὐτοῦ, γύρισε γυρήρωσ τὰ φέτρια καὶ κάκωνε ἢ στρέφω τὸ ἐσωτερικὸν τῶσ πρὸσ τὰ ἔξω ἢ ἔδωσα καὶ μοῦ γύρισαν τὰ ρούτῃ μου· κ. παθ.: φορεσία γυρισμένοσ· 6) ἐκτρέπω, παρατρέπω, ποραχέτωσ ἢ γυρίζω τὸ νερὸ - τὸ αὐλάσ τὸ νεροῦ· 7) μετὰ μετεβλήτωσ πνῶσ, προσεταιρίζουμαι διὰ τῆσ πειθεῶσ, πείθω πνῶ νὰ προσχωρήσῃ εἰς τινα μεριόσ: τὴ δὲν ἔκανα νὰ τὸν γυρίσω, μὰ δὲν τὰ κατὰφερα ἢ γυρίζω ἐνὸσ τὰ μυαλά μεταστρέφω τὴν γνώμην, τὰσ διασθέσεισ αὐτοῦ· 8) περιέρχουμαι, περιεδοῦμαι, περιηγοῦμαι ἢ δ. τραγ. ὄλο τὸν κάμοσ γέριεσ, δὴ τὴν οἰκουμένην, Ἰω. Μανθ. Ἰστ. Μορ. 18, 16 εἰσ ὀμοσ ὠρον ἐγύρισαν τ' Ἀνάλη ἀνω κάτω ἢ μεταβαίνω τῆδε κάκειωσ: γυρίζε νὰ βρῆ δουλειά ἢ περιεφρω, περιάγων πνῶ τὸν ὀδηγῶ: ὁ ὀδηγὸσ μὰσ ἐγύρισε σὲ δὴ τὴν πῶλη, - γυρίζων τὸν Ἐπιτάφιο (ἰκλούσι τὴν περιφορὸν τοῦ Ἐπιτάφιο)

φίου Γ 9) παρέρχονται διά στροφής, κόμπω, παρακάντω : μόλις γύρισε τή γυνιά, νά σου κά τόν βλέπω μπροστά μου Γ 10) επιστρέφω : στις έννιά γυρίζω από τό γραφέϊ μου, - ό τή γύρισε από τήν έκκλησία, - σά γυρίζουν τά παιδιά από τό σχολείο Γ 11) όμ. επανέρχουσι, επανακάντω : Ίω.Μάνθ.Ίστ.Μορ.3,20 οί μαγιάδες εκραζόντοισι μήνυκρίση,Σολωμ.Άδρ.Άδρ.Μπίρ.106,1 γιατί, άλίμονον! γυρίζοντας Γ τς ήλρε ό Μπίρην σκυθροπούς, Βαλαωρ.Νεκρ.Ώδη 5 σάν ή άνοιξη γυρίζη και τ' άπδώνι σά γυρίση, τή φωλιά του πού θά στήση, φρ. έγύρισε ό επιτάφιος Γ ένα-νεφέρθη εις τήν έκκλησίαν μετά τήν περιφορόν, παροιμ. φρ. όταν σύ πήγαινες, έγώ γύριζα Γ είμαι έμπεριότερός σου Γ κατάρα νά πής και νά μή γυρίσης Γ 12) άποδιδώ τή ληφθέν παρά τινος, επιστρέφω τό δάνειον: μου γύρισε τό βιβλιόμ' άδικα τά φύλλα, - αύριο θά σου γυρίσω τά λεφτά σου Γ φρ. γυρίζω τόν άρραβώνια επιστρέφω τόν άρραβώνια διαλύών τόν δι' αύτού συμβαλλόμενον δεσμόν Γ 13) επί οικου, δικαίω, κυβερνώ : ό μεγάλος ό γίος του γυρίζει τό σπίτι Γ 14) κινήσαστραφά, λαμβάνω μέρος εις τήν κινήσαστραφήσιν έργου πνός : θά γυρίσω μιν καινούργια ελληνική ταϊνία Γ 15) γυρίζω συναλλαγματικήν μεταβιβάσα συναλλαγματικήν δι' όπισθογραφήσεως, όπισθογραφά συναλλαγματικήν Γ 16) είδ. επί παιχνογράφου, άναστρέφω φανέρω : γύρισε τό χαρτιά σου νά ίδουσι ποιός κερδίζει Γ Ίω.Μάνθ.Ίστ.Μορ.Προοίμ.40 και ό τι άλαργάραμεν από τήν Μαρτζιλιάνα, άπάνω μας έγύρισε και ήρχετο ή ταρτάνα, - τό παπύρι γύρισε πάλι πρός τό στενάδ Γ ναυτ. επί ανέμου, μεταπίπτα : ό άνέρας γύρισε στό νοτιά Γ ναυτ. φρ. γυρίζω όρτα λα μνάντα - άνάπληρα άναστρέφω άνάπρωρα, άποστρέφω : γυρίζω πόντια λα πάντα, - γυρίζω ποδιάτα, - γυρίζω βέντα ά πόνπα κατά πρόσωπον άναστρέφω, ύποστρέφω Γ 17) είδ. ό ήλιος γύρισε έκλινε πρός τήν δύση Γ 18) όμ. περιόδεύω : Έρωτόκρ.Α 725 και έτούται, πού γυρίζουσι και νυχτοπαρωούσι, Βάρν.Άπολ.Σακρ.41 κι έγώ γυρίζα στους δρόμους Γ || παροιμ. όποιος γυρίζει μυρίζει κι όποιος κάθεται βρωμάει Γ ό δραστήριος εύρώσσει, ό καθρός γίνεται άχρηστος Γ 19) όμ. άβ. πλανώμαι, περιπλανώμαι : Έρωτόκρ.Δ 767 σταν Έκνιταιά, πού γύριζεν, έταίος λογιής έγινε, - γύριζε στό δάσος χωρίς νά βρή διεξοδο Γ μτφ. γυρίζε ό νόος μου είμαι περι άλλα άσπρημένος Γ 20) όμ. άνατρέπομαι, άναποδογυρίζω : γύρισε τό λεωφορείο και τραυματίσθηκαν όλοι πού σ'ανε μέσα Γ 21) όμ. κάμπτομαι κατά τό αλχηρόν τμήμα, στρωβάνω : γύρισε ή μύτη τής καρφίτσας Γ 22) όμ.μτφ. ύποχωρώ ή μεταβόλιω γνώμην, διαδέσσει πρός τινά : είναι από κείνους πού δε γυρίζουν εύκολα Γ φρ.δε γυρίζε τό κεφάλι του ή δέν τού γυρίζεις τό κεφάλι είναι ίσχυρογνώμων Γ 23) μεταβόλιω κατάστασιν: τά πράγματα γύρισαν στό χειρότερο, - ό άρρωστος γύρισε στό καλύτερο Γ είδ. φρ. έγύρισαν τά πράγματα ήλλαζεν ή κυβερνήσις, τό καδούστω Γ 24) μέσ. μον στρέφομαι, ασυστρέφομαι, έγω ασυστρέφω : Άνώμ.η. Όησ.2,τερ.έν λ. έγυρίστει ζω τρίτου Γ ό κίον Γ

γυρίν ή ή μτγ. είδος πλακοτύπου : Λουκ.Τραγ.ωδ.158 τριδούσιν άργόμυλλασα... οί δε φύλλα Περσικών... τήλην μετ' οίνου, γυρίνιν, κολλάμ-φεσκον, κυπαρισσίην κηπίδα.

γυρίνιδαι [ο]ί νεώτ. οικου, σαρκοφάγων έντόμων. **γυρίνιν** 'Ησ. «τό έκ του βατράχου παιδίον». **γυρίνιος** [ο] κ. νεώτ. ή γυρίνιος τό άπαισι κ. κυκλικότερός τό σχήμα νεογόν του βατράχου Έύστ. Όβ.1864,6 «οί δε παλαιόι φασιν όπ... εί τα γυρίος όξύνουσι και γυρίου βράσανη γυρι τό γυρί-

μο παρ' Άττικούς ήλλη πόδας έχοντες»: Πλάτ Θεαιτ.161 Δ έτύχχανεν ών εις φρόνησιν αύδεν βελίων βατράχου γυρίνου. Άρστ.947 αύτόθεν έξ ύδατος πατρες βώδωσι γυρίνω, Λιδών.Προ γυμν.26 έν τοις δικαστηριοις χείρουσ των γυρίνω οί ρήτορες Γ 2) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτερών τής οικογενείας των γυρίνωδων. **γυρίνοφιλος** [ο]ί νεώτ. ζωολ. γένος κερκασφών ύμφιθίων ής οικογεν. των σαλαμανδριδών. **γυρίνοφειλος** ή νεώτ. γένος κυπρινιδών ήχθών. **γυρίνωδης-ους-ες** ό όμοιος πρός γυρίνω 'Αριστ.Ζ1 568 α, Γ όταν δ' άναλωθθί το ύψον, γίνονται γυρίνωδεις. **γυρίνοθηκη** [ή] νεώτ. ή θήκη τής γύρεως **γύριος-α-ον** Σουίδ. κυκλικότερης, στρογγύλος : Άνώμ η Σουίδ. έπει δε λίμνης έγγυς ήλιθον γύριος **γύριος-εως** [ή] μτγ. κ. νεώτ. τό λεπτότατον, ή άχηλ του όλευρου, ή παιπάλη, πάσπαλη : Διοσκ. 2,85 ή εξ σάτων των πυρών γύριος. Άθην.3,115 D οί δ' έκ τής γύρεως άρτοι νεομεινο, όλιγοτρο φώτεροι και εισάνδοτοι Γ 2) νεώτ. βοταν. ή γυμνοσπιδος κόνις των άνθέων. **γυριστά** [ή] δημ. κυκλική στροφή, ή κάμφσις επί πραγμ. : κάνε άλλη μία γυριστά στό σπινάκι και δέσε το Γ || τό γύρισμα, ή κομψή : ό δρόμος γιά τό βουνό έξοι πολλές γυριστές. **γύρισμα**-ατος [το] μσν. κ δημ. ή πράξις κ. τό άποτέλεσμα του γυρίζω βλ.λ. ή κυκλική στροφή, ή περιστροφή : τό γύρισμα του τροχού - τής ρόδας - του χειρόμυλου, - με τό δεύτερο γύρισμα έπασσε τό κλειδί Γ πρβλ. γυρισιά Γ 2) στροφή ή κίνησις πρός τό όπίσω ή πρός ά. κατεύθυνσιν, οταν επί τροχού, κλίσις, κάμφσις ή ά κίνησις του σώματος : Διηγ.Άκρ.422 τάς χειρών διαστροφάς, γυρισμάτα τς ξένα Γ 3) είδ. όδοσ κττ. ή κομψή, τό στρίψιμο του δρόμου, ή γυρισιά : Χατζόν.Βρ. Όρ.67 και στάθηκαν στό γύρισμα του δρόμου Γ 4) επί χρόνου, ή κανονική περιόδος του χρόνου : παροιμ. έχει ό καιρός γυρισμάτα κ' ό χρόνος έδδομάδες Γ επί τής αλλαγής των πραγμάτων σүн τή παρόδω του χρόνου Γ || είδ ή κλίσις του ήλιου πρός τήν δύση : Πολιτ.Έκλ.Τραγ.246,17 κ' εκεί στό γύρισμα του ήλιου πού τρέμ' νύ βασιλέψη Γ || δδ. φρ. του κύκλου Γ ή του καιρού ή τής τάχης Γ τά γυρισμάτα οί μεταστροφές, μεταπτώσεις, οί μεταβολαί τής τάχης : Έρωτόκρ.Α Γ του κύκλου τά γυρισμάτα π' άνδοκαταδείνουαν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 28 στών καιρών τά γυρισμάτα Γ 5) ή περιρραφή του άκρου ύφάσματος διά ταϊνιαν ή άνδοειπωμένον, καθώς κ. ή πρός τοϋτο έν χρ. ταϊνια, ή παρυσή, ή όψη, τό στρίψιμα, ρέ-λασμα Γ 6) γύρος: αυτό τό γύρισμα δέν είναι στέρας και θά εξεπίτση γλιόρα ή σάφρα 6) ή άναστροφή, ή έκ τών κάτω στροφών του έδαφους πρός τό άνω : τό γύρισμα του χωραφτού - του άμπελιού Γ 7) ή στροφή τής έσωτερικής επιφανείας πνός πρός τό έξω, ώστε ούτ' η άποτέλεση τής έξωτερικής επιφανείας : τό γύρισμα τής πενταλειούσ' Γ 8) επί των άνέμων, ή μετέωπισης, μεταβολή, μεταστροφή : τό γύρισμα πού άνέμου Γ 9) ή επάνοδοσ, ή επιστροφή : Πολιτ.Έκλ.Τραγ.89, 38 στό έμα του χίλιους έκοφε, στό έξέβω δύο χιλιάδες, και στό καλό τό γύριμα κανένα δέν άφίνει, Βαλοωρ.Πρωτομωρτιά 45 πέσ μου γιατί με τρώβι Γ τό γύρισμα σου καρτερώ, γλυκό μου χελιδόν Γ 10) τό κρησπολήμ, τό κατασπινόν του κλέφτη κατά τήν έκ των πολέμων επιστροφή του: δ.τραγ. νεώτ. κ' χω δ' αμάρω γύρισμα στό πάει και στό έρθε Γ 11) επιστροφή, άπόδοσις όφελόμενου πνός : τό γύρισμα των δανεικών Γ τό γύρισμα του άρραβώνια ή επιστροφή του άρραβώνιος εις ένδειξιν διαλύσεως τής μνηστειας

12) ἡ δι' ὀπισθογραφῆσεως μεταβίβασις συναλλαγματοῦ: τὸ γύρισμα τῆς συναλλαγματοῦ.

13) ἡ κηματογράφος ἔργου τῆς τοῦ γύρισμα τῆς ταῖνας κόστος πολλά· **14)** ἐν τῷ πληθ. γυρίσματα (τὰ) μελωδικὰ παρεμβολὰ εἰς ἄσματα ἐνὸς τῆς μελωδίας αὐτῶν παρεμβλλόμενοι ἢ εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ὡς ἐπιφῶδες ἐπιφερόμενα· ὁ τσακισμός· πρὸλ. γυρίζω· **15)** καθ' ἐν. ἀντὶ γυρισμῶς βλλ.: τὸ γύρισμα τοῦ ἀπὸ τὰ ξένα δὲν πρόφασιν νὰ τὸ χαρῶ, γιὰτὶ πέθανε ἡ μνά του.

γυρισμός (ὁ) δημ. ὁ νόστος, ἡ ἐπιστροφή, ἡ ἐπάνοδος ἀντίθ. πηγαῖος: Πολαμ. Τρισευδ. 49 δὲν εἶναι κανεὶς εὐτυχισμένος, γιὰτὶ ταξιδεύει· ἡ εὐτυχία εἶναι στὸ γυρισμό.

γυριστάρι (τὸ) δημ. τὸ ἄνω μέρος τῆς ποικηλικῆς ράβδου, τὸ ἡμικυκλικῶς καμπύμενον καὶ σχηματίζον λαβὴν· **2)** ἡ λαβὴ, δι' ἣς συστρέφεται χειρακίνητος φορητὸς μῶσος.

γυριστήριον κόσκινον (τὸ) γλώσσα. λεπτὸν κόσκινον πρὸς ὄψιν, διάτταν, κοσκίμου γέφυρας ἤτοι λεπτοῦ ἀλευροῦ, ἀγνης, ἡ σπῆτα, φιλοκρησάρα.

γυριστής (ὁ) δημ. μτθ. σπμ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράγμα, ὁ ἐνεργῶν, ἐκτελῶν γύρισμα ἢ ἴσχυρα, γυριστὰ ἢ -ίε, ποῦ γυρίζει κάτι: τοῦ μῦθου γυριστῆς· **2)** ἐπὶ πρσ., ὁ περιεχόμενος, ὁ περιπλοκόμενος, ὁδ. κ. ἀποφεύγων νὰ ἔχη μόνιμον διαμονήν, ὁ φερόοικος: παροιμ. ποῦ γυριστῆς στὰ νιάτα του στὰ γέρα ἐρημοποίησ' || εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὡς καθ' ἡμέραν κύκλον περὶ τὴν γῆν φανομενικὴν στροφὴν ποιοῦντος: ὁ τραγ. ἡλιος ποῦ γυριστῆ μου, ταχιά σὲ χαιρομαι.

γυριστός (ἡ-ὸν) σχῆλ. κ. δημ. ὁ καμπυλωτὴν κἀμψον ἔχων, ὁ περιστραμμένος ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρῃ, ὁ κυρτός: Σχῆλ. Ἡομῶν. Φιλοστρ. 379 ὀπὸ γυριστός ὁ ἔχων μετρίως τὴν βίαν γυριστὴν, γυριστό χαντζάρη, γυριστὴ λαβὴ || δημ. κ. ὁ κεκαμμένος: γυριστὰ καρφιὰ (τὰ πρὸς τὸ ἀντίθετον τῆς ἀκνήκης ἄκρον κεκαμμένα κατ' ἄρθρον κωνία γ· **2)** δημ. ὁ ἔχων σχῆμα κυκλοειδῆς ἢ ὁ γινόμενος, ἐκτελούμενος κατὰ σχῆμα κυκλοειδῆς, ὁ περιστροφικός: σκέλα γυριστῆ, γορδὸς γυριστῆς || εἰδ. γυριστό κλειδί ἀγκυλίου ἀλύσεως μετ' ἄζωνος ἐπιτρέπον τὴν ἀνευ συστρώφου ἐλευθερῶν περιστροφῆν αὐτῆς· **3)** δημ. κ. ὁ ἀναδιπλούμενος: γιακῆς - κολλάσας γυριστός· **4)** ὄσα ἢ γυριστὰ ἢ ἀνέμη: βάλ' τὸ γνέμα στὴ γυριστῆ· **5)** ὄσα τὸ γυριστὸ λυθοδομία βολεοειδῆς, κυκλικῆ κατ' ἔκφορικόν τρόπον ὠκαδομημένη, καταψήφον τῶν ποιημένων· **6)** ὄσα, τὰ γυριστὰ εἶδος γλυκίσματος, συνήθ. παρ' ἄγροτάς.

γυρίτης (ὁ) μτθ. ἐπὶ ἄρτου, ὁ κατασκευασθεὶς ἐκ γέφυρας ἤτοι λεπτοτάτου ἀλευροῦ, ἀπὸ ἀγνη: Γεωμ. 20, 41 ἄρτον γυρίτην· || Ἡσ. γυρίτας τοῦ ἀυτοπύρους ἄρτου.

γυρμένα ἐπίρρ. δημ. ἐπικλητικῶς πρὸς τὰ κάτω. **γυρμένος** -η-ο δημ. κ. γερμένος πσθ. παρσν. τοῦ γέρνω βλλ., ὁ γρ. γερμένος ὁ κεκλιμένος, ὁ ἔχων κἀμψιν, γύρισμα πρὸς τὸ κάτω, ὁ γυρτός: τῆς ἱατρ. τὰ κληριὰ τὰ γυρμένα, γυρμένος ὀπὸ τὴ φτώχεια κ' ἀπὸ τὰ γυρταῖα, - μὲ γυρμένο τὸ κεφάλι, Σολωμ. Ὁ ἀνδοκοῦ 19 φωνάζω, σκορῶς δυνατὰ στὸν τάφο του γυρμένη (κεκυφία, σκυρτή)· **2)** ὁ ἐπικλητικῶς ὁ πρὸς τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ πλάγια κλίνων, ἀντίθ. ἄρθος, στήθος, ἴσιος: ὁ τοῖχος τῆς μάντρας εἶναι γυρμένος, - κἀνε τὴ σκεπὴ πῶ γυρμένη (συνθετῆ, γυρτῆ), Σολωμ. Ἀρῶ Μπόδρον 15 φλάμπουρα, ὄλας τιημίνα, ἄς γυρθεὶν κατὰ τὴ γῆ· **3)** ὁ κατακεκλιμένος, ὁ πλαγιομένος: ἔμεινα καμιά ὥρα γυρμένος πρὸλ. γέρνω, γυρτός, γερτός. **γυρνοβόλῳ** -ῶ δημ. περιστρέφω τὴ συνεχῶς καὶ ἰδίως σφοδρῶς, γυρνώω κατὶ ὁλοένα γμῆ-

γαρα, δυνατὰ: γυρνοβόλῳς ὁ μικρὸς τῆ μηχανῆ καὶ θά τῆ χαλάσ'· **2)** ἀμθ. δαίνο τῆδε κἀκείσε ἐν περιορισμένῳ συνήθως χώρῳ γυρνοβόλῳι ὡραε στὴν ἀλλῆ τ' ἀγείονα· πρὸλ. γυροφῶρῶν.

γυρνώ-ῶσ δημ. περιστρέφω, γυρίζω βλλ.: παροιμ. τ' ἀλλὰς φέρνει τὸ νερό, τὸ νερό γυρνώει τὸ μῶλο κ' ὁ μῶλος κἀνε τ' ἄλεσμα (τὸ συμπράζει πολλῶν συντελοῦνται τὰ ὠφέλιμα ἐργασι· γύρνω γύρνω τὸ μαγγάνι, τὸ πηγάδι θά στερέφῃ | ἡ κατάχρησις ἐπάγεται φθορὰν ἢ ὀλεθρον)· **2)** μτθ. μεταστρέφω, μεταβάλλω, ὀλλῶζω κάτι: γύρνω τὴν κόου ἀνάποδα, - γύρνω τὸ μοιρολόγιμα σὲ γιορτινὸ τραγοῦδι· **3)** ἀμθ. στρέφω ὄψιν, ἐπιστρέφω, ὁδ. κ. ἐπανέρχομαι: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 223, 9 κ' ἐγὼ πάγω στὸν τόπο μου, γυρνώ στοὺς ἐδικούς μου, γυρνώντας ἀπὸ τὸν πόλεμο, σταμάτησε στὴν πολιτείαν· **4)** εἰδ. στρέφω τὴν κεφαλὴν: γυρνώω καὶ βλέπω ἴσω μου τὸν ποῦ ζετοῦσα μῆρας μου, - γύρνω νὰ ἴδω τὸ ἡλιοσάλευμα πρὸλ. γυρίζω.

γυροβόλιον (τὸ) δημ. ἡ γυροβολία βλλ. 3).

γυροβόλι (τὸ) δημ. ἡ περιφορά, ὁ γύρος, ἡ γύρα· **1)** περιφέρειο κύκλου: χάσαε ἕνα γυροβόλι κάτω στὸ πάτωμα· **2)** περιφερικὸν φράγμα τῶν ἰχθυοτροφείων ἐκ καλάμων, δι' οὗ φράσσεται ἡ ἐξόδος τῶν ἰχθύων· **3)** ἡ διὰ κυκλικῆς κινήσεως ἀπόκλισις ἢ ἀλλήλησις τῶν: τοὺς ἔκαμαν γυροβόλι καὶ τοὺς ἔλασαν.

γυροβόλι (ἡ) δημ. ἡ κυκλοειδῆς, ἡ διὰ περιστροφῶν πορεία: πάμε γυροβόλιὰ τὸ δουνὶ κα ἄς φτάσωμε ἀργότερα· **2)** ὄρομος κυκλοειδῶς τελοῦμενος, ὅλον ἐν σπῆδῳ, πλατεία κττ.: στίς τρεῖς πρώτες γυροβολιῆς ἐρχόμενον πρώτος· **2)** εἰδ. ἡ ἐν ὄρχησι ταχέα περὶ ἑαυτοῦ περιστροφή ἢ τοῦ σώματος, σπηρίζομενον ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνός ποδός: φρ. ἡ γυροβολία μὲ λαβητῆ κ' ὁ συρτός καμαρωτός || συνεκδ. ὁ συντελούμενος ὑπὸ τῶν ὄρχουμένων κύκλου, τοῦ χοροῦ ὁ γύρος εἰς ἕκαστος: ἔκαμε ὁ γέρος δύο γυροβολιὰς κ' ἀπόστασε' || εἰδ. ἐπὶ πάλῃς, ὁ ὑπὸ τοῦ παλαιστοῦ ἀλφειδίου περιστροφικῶν πιναγῶς τοῦ ἀντιπῶλου, ὁ ἔδγον τὴν ἀπῶλειαν ἰσορροπίας καὶ τὴν οὕτω κατάρριψιν τούτου: μὲ μιά γυροβολία τὸν ἔσπλωσε χάμω· **3)** φράγμα ἐκ καλάμων, ἰδίως τὸ ἐν ἰχθυοτροφείῳ, τὸ γυροβόλι βλλ. 3: γυρβόλιον τὰ μυστάνια τοῦς μόνο μὲ γυροβολιῆς· **4)** μτθ. ἐν τῇ φρ. τὸν ἢ τὰ φέρνω (ἔφερνα, ἔφερα) γυροβόλι ὁ αἰχὴ εὐθύς, ὁ πλάγιος, ὁ καθ' ὀπεκφυγὴν τρόπος ἢ λόγος: τὸν ἔφερε γυροβολία καὶ τὸν κατάφερε.

γυροβόλιζω δημ. ἐπὶ πάλῃς, περιστρέφω τινὰ τὸν πῆσασ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

γυροβόλι (τὸ) δημ. ἡ ἐνέριε τοῦ γυροβόλῳ βλλ.· **2)** μικρὸν γυροβόλι βλλ. ἡ κ. 2).

γυροβόλῳ -ῶ δημ. περιφέρωμαι, περιέρχομαι, κἀνω, φέρνω γυροβόλιὰ βλλ.: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 95, 2 τὸν πύργῳ πύργῳ πάει καὶ γυροβόλας· **2)** μτθ. περιβόλιον τόπον διὰ φράγματος.

γυρογυρία (ἡ) δημ. γύρος, σχῆμα κυκλοειδῆς κλειστόν· **2)** ἀνευ ἄρθρ. ἐπίρρ. πέρσι, τριγύρω: γυρογυρία στὸ χτήμα φύτεψε κυπαρισσία.

γυροδακτυλίδια (τὰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τρηματοφῶρων ἐντόμων.

γυροδάκτυλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος σκωλήκων τῆς οἰκογενείας τῶν γυροδακτυλιδῶν.

γυροδρόμῳ -ον ἐπίρρ. ὁ κύκλος περιφερόμενος ἢ περιερχόμενος: ΑΠ 9, 20 γυροδρόμον ἠνίθε πέτρον διενεῖω.

γυροειδής -ος-ές μτθ. ὁ ὅμοιος πρὸς κύκλον, ὁ κυκλικῶς, στρογγύλος, ἐν χρ. εἰς τὸ ἐπίρρ. βλλ. **γυροειδῆς** ἐπίρρ. μτθ. κατὰ τρόπον γυροειδῆ, κυκλικῶς: Διοσκ. 2, 173.

γύρωθα(ν) μιν. νεώτ. κ.δημ., δ.γρ. γύρωθεν βλλ. κυκλικός, δλόγυρα : Κ Πορφ. Έκθ.122 D ἀπολυτ-
εσθε αυτό γύρωθεν αὐτῆς.

γύρωθεν ἐπίρρ. μτγν. κ. μιν. κύκλω, κυκλικῶς, γύρωθεν βλλ., δλόγυρα, γύρω τριγύρω : Λιδόν.Διηγ. 3014 γυρόθεν γάρ ἡ λευκότης θαυμασιώως πρὸς τὸ φοιγίωμα διατρέπεται, Ἀνών. Ἀγ.2οφ. η. βανθ. 77 C ἐπίπαιε δε εἰς τὴν φιάλην γυρόθεν στοάς.

γυροκαρπίδι [οἰ] νεώτ. βοταν. οἰκογέν. δένδρων ἡ δενδρουλλίων δικοτυλιδῶων.

γυροκαρπός [οἰ] νεώτ.βοταν. γένος ἀναρριπτικῶν δενδρουλλίων τῆς οἰκογέν. τῶν γυροκαρπίδων.

γυροκαρπός-ατος [τοῖ] νεώτ. ζωολ. γένος κεφαλοπόδων ἀμμωνιτιειδῶν.

γυροκόσμος Ἐπίρρ. ὁ ἐκτελὼν τὸν γύρον τοῦ κόσμου || ὡς οὐσ. ὁ γύρος τοῦ κόσμου : Ἐπίρρ. θανῶν ἐνδὲ τρέχοντος ἡλίου | τότε τοῦ γυροκόμου χριστοῦν.

γυρολίθος [οἰ] νεώτ. ἀρκετολ. ἀρκετὸν ἐπιδερμ. πυριτικὸν ἀσβεστόν, κρυσταλλοσκιτιστῶν.

γυρολόγος [οἰ] δημ. ὁ πλανηδίας μὲρμεπόρος, κυρίως ὁ πλανῶν ὑφάσματα, φιλικὰ κττ. περιηρ. μενος τὰ χωρία ἡ τὰς συνοικίας τῶν πόλεων, ἀ. πραιομηματιτῆς πρβλ. γύρα [ἡ] ἐν εἰδ. σμη.

γυρολογῶ-ᾶω δημ. περιφέρωμαι, κῶμα γύρες : γυρολογεῖ ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ κοριταίου 2) πλανῶμαι, γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ || ἴδιως εἶναι πλανηδίας πωλητῆς, γυρολόγος βλλ.

γυρομαντεία [ἡ] νεώτ. ἡ μαντεία ἡ γνομῆνὴ διὰ γραμμάτων κατανενομημένων ἐντὸς τῶν τηρημάτων, ὅτινα σχηματίζονται ὑπὸ τεσσαρῶν ἄλλήλων τεμνόντων γύρων, κύκλων.

γυρομαντικῶς-εως [οἰ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ μαντευόμενος διὰ γύρας ἤτοι διὰ λεπτατοῦν ἄλειπτου, ἀγνης, ἀ. ἀλειυρόμαντικῶς : Ἀρτεμ.2.69 εσα γάρ ἂν λέγῃσι Πυθαγορικοί, φυσιογνωμονικοί, ἀστρογυρομαντικῆς, τυρομαντικῆς, γυρομαντικῆς. φευδὴ πάντα καὶ ἀνυπόστατα νομίζεν χρὴ [ἀμφ.] 2) νεώτ. ὁ ἄσκων γυρομαντείας βλλ.

γυρομπρα [ἡ] νεώτ. γένος πεζιδίων μυκήτων.

γυρονομῶ-ῆω γλωσσ. κοσμητικῶ γύρον ἤτοι λεπτόν ἄλειπτον πρβλ. γυριστήριον.

γυροπατῶ-ᾶω δημ. πατῶ, βαίωμ περὶ τόπου τινός : ποριμ. γυροπατεῖσθε στὰ σπαρμένο, σάν ἀρχίζουμ νά φυτρώουμ (εὐλαθοῦ τοὺς προκόπτοντας)

γυροπατῶ-ᾶω δημ. περιπατεῖσθε, ποιοῦμαι ἐν πῆσις ἐπαναστροφῆς πηγαίνεσθαι πετότας.

γυροπόδι [τοῖ] δημ. τὸ κράσπεδον ἐοθῆτος ὁ γύρος τοῦ φουστανιοῦ, φραγματικός συγγ. γυροποδία.

γυροποδιά [ἡ] δημ. τὸ κράσπεδον περικύματος ὁ πρὸς τοὺς πόδας γύρος τῆς ποδιάς βλλ.

γυροπορᾶλλα [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος χλωροφυκῶν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

γυροπούς-οδος [οἰ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν μαλλοφαγιδῶν.

γύρος [οἰ] μτγν., μιν. κ. δημ. κύκλος, περιφέρεια, περίμετρος : Πολύβ.29.11,5 περιέγραφε τὸ κλήματι τὸν Ἀντίχον, ἐν τούτῳ τε τῶ γύρω τὴν ἀπόφασιν ἐκέλευσε δοῦναι περὶ τῶν γεγραμμένων, ΠΔ 1ῶβ 22,14 γύρον ὀφρανοῦ διαπορεύεται, αὐτ. Ἡα.40.22 ὁ κατέχων τὸν γύρον τῆς γῆς, - ἂ γύρος τῆς λίμνης 2) πᾶν ἔχον σχῆμα κυκλικόν, ἡ περιβάλλον περιφέρων γύρος βαρελοῦ ἡ μεταλλῆν ἡ ἐυλίην στεφάνῃ ἐν χρ. πρὸς συγκράτησιν τῶν βορρολοσσιῶν, τὸ τέρκιρ || ὁ γύρος τοῦ καπέλλου τὸ περὶ τὴν βᾶσιν τοῦ πλοῦ ἐπιτενομένου σκιάδιον. || ἐπὶ φορετάων, γύρος κέντημα ἡ ἐπιρραμια ἐφ ὀλης τῆς περίμετρος τοῦ φορεματος : δ.τραγ.ἐν Λαογ.2,676, ὁ γύρος τῆς ποδῶδολας τῆς κότεργα ἔξαγοράει || γύρος τοῦ

κόσμου ὁ κόβρος τοῦ κοσμοῦ, ἡ στεφάνη || ὁ γύρος τῆς ἀλλῆς ὁ ἀλλόγυρος, ὁ περιβάλλων ἀλλῆς ἔστω καὶ μὴ κυκλικῆς || νεώτ. ἐν πλῆθ. οἱ γύροι τοῦ ἔμφελλου αἱ ἔλικες τοῦ ἔμφελλου 3) εἰδ. ἄλικος κυκλικὸς πρὸς γυφύτευον δένδρων ἔστω Ἐσθ. Ὀδ.1864,7 «οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶν ὅτι γύροι λέγονται καὶ οὗ τὰ φυτὰ ἐμβάλλουσι» : Θεοφρ.Φαῖτ.3,41 || ὄμ. ἄλικος κυκλικὸς ἀνοιγόμενος περὶ τὴν ρίζαν φυτοῦ τινος διὰ πότισιν, λίπανσιν κττ. : Ἀλκίφρ.3,13 γύρους περισκάφας, Αἰ.Ζ19,32 ὄνων ὄσους ἔργον τρυγᾶν, οὗται περισκάπτουσι μὲν γύρους γλωσσ γύρος ἀμπέλου || ὄδ. κ. γύρος ἡ γυρός βόβρος Ἡσ. «γυροῖ βόβροι» 4) κυκλικὴ κίνησις, περιφορά : ὁ λεπτοδείκτης κάνει ἕνα γύρον σὲ μιά ὥρα μέσῃ 5) περιόδιος, περίπατος, γύρα [ἡ], βόλας : Παπαδ. Χριστ.Διηγ.57 τὰ γλυκοχαράματα θεοῦ ἔφεραν γύρον μὲ τὰ βιολιά, ... ἐγύρισαν ὀπίσῃ 6) ὁ κύκλος τοῦ χαροῦ : Σολμ Λόρδ Μπάρ.103,3 7) δημ. συντροφία, παρέα, συνὴ ἐν φρ. στὸ γύρο ἡ τοῦ γύρου προηγουμένου ἀποκῦτ. ἀριθμητ. δηλοῦσθαι τὸν ἀριθμὸν τῶν συντροφῶν : τὰ μαρᾶσμα τρεῖς στὸ γύρο 8) ἡ ὄλη ἐφῆς τοῦ προσώπου : Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.100,79 κ' ὁ γύρος τοῦ προσώπου του γιὰ κόρη εἶναι θλιμμένος.

γυρός-ᾶ-ἄν ὁ καρμύλος, ὁ κυρτός : Ὀδ.Τ 246 γυρός ἐν ὄμοισιν (Σχολ.Ἐσθ.οὔτ. ὑπόκυρτος, οὐκ ἐπῆκνης), Ἐρικ.ἐν ΑΠ 6,255 ὁ δὲ βόσδαλω γυρόν ἀπεκράνθη βόος κέρα, Ἰουλ.αὐτ.28 γυρόν τ' ἀγκίστρον καρμυλάσσαν ἴτυν || ποι. γυρά κῆνος ὁ γύρος : Ἀπολλωνιά.ΑΠ7,180 2) συγγρ. γυρότερος ἐπὶ τὸν λεόντων : Αἰ.Ζ14,34 ὄσας μὲν οὐν ἀπὸν γυρότερος καὶ συντραμμένους καὶ τὴν καίτην λασιώτερος 2) Ἡσ. τὸ ἄρα γυρός ὡς ὄδ ὁ βόβρος ἂ γυρός βλλ.3).

γυρόσες ἐπίρρ. σχόλ. κυκλικὸς, κυκλοτερῶς, δλόγυρα : Σχολ. Π.Ρ 58 διὰ καὶ γυρόσες ἐπισκάπτουσι αὐτάς [δ.γρ. γυρός ἐπισκάπτουσι αὐταῖς].

γυροσκέπαστος-η-ο δημ. ὁ κεκολλημένος κύκλω, ὁ δλόγυρ ἀκεσασμένος : σπῆτι γυροσκέπαστος 2) ὁ ἔχων κύκλω σκέπην, ὄδ. ἐπὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, ὁ ἔχων πλατύν γύρον : Ζερβ. μτφρ. Π.Ε 819 καὶ στὸ κεφάλι τὴν τετραφάλαρ τῆς περικεφαλαίας ἐφέρει τὴ γυροσκέπαστη.

γυροσκηπικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ γυροσκήπιον : γυροσκηπικὴ πυξίς (πυξίς λειτουργοῦσα διὰ γυροσκηπίου βλλ.1).

γυροσκόπιον [τοῖ] νεώτ. συσκευὴ ἐς στρόβιλου ταχέως περιστρεφόμενου, ἐν χρ. πρὸς ἀπόδειξιν τῆς περὶ τὸν αὐτῆς ἄξονα ἡμερησίας περιστροφῆς τῆς γῆς || ὁμοία ἀλλὰ βαρεία συσκευή ἐν χρ. ἐπὶ τῶν κλοίων πρὸς παρεμνοδίσιν τῆς κηλίσσεως αὐτῶν ἐν θαλασσοστραχῇ.

γυροστέας [οἰ] νεώτ. ζωολ. γένος ἡδῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γανοειδῶν, ἀπαντῶν μ.ἐν ἀπολιθώσει.

γυροστημινοῖα [οἰ] νεώτ. βοταν. οἰκογ. φυτῶν τοῦ ὄβρολοισμοῦ τῶν δικατυλιδῶν.

γυροστημινοῖα [οἰ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν γυροστημινοῖδων.

γυροσφύλλος [οἰ] νεώτ. ὁ σφουδύλος τοῦ περικοσμοῦ ἤτοι τὸ περιστρεφόμενον ἰμῆμα τοῦτου.

γυροσφύλλον [τοῖ] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογενείας τῶν μελασσωμιδῶν.

γυροσφύλλος [οἰ] νεώτ. συσκευὴ, δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἀναστροφή τῆς διευθύνσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἀ. ροσοτρόφος.

γυροτήγυρα ἐπίρρ. δημ. περὶ γύρωθεν, δλόγυρα, γυροτήγυρα.

γυροτήγυρα [τοῖ] νεώτ. συσκευὴ, δι' ἣς ἐπιτυγχάνεται ἀναστροφή τῆς διευθύνσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἀ. ροσοτρόφος.

γυροτήγυρα ἐπίρρ. δημ. κύκλω, περὶ, δλόγυρα, γυροτήγυρα.

γυροτριγυρίζω δημ. έπιτ. τοῦ γυρίζω, τριγυρίζω βλλ., φέρομαι κύκλω, περιφέρομαι έν χρ. κ. παθ. 2) μτφ. φιλικώς πλασιάζω, ένμύνας άναστρέφομαι τίνα πρός έπίτευξιν έπιδιωκούς μού τιος: τόν γυροτριγυρίζωμεν γιά γυμνάσι έν χρ. κ. παθ. 3) όμ. ρέπω, τείνω εμπόδισι πρός τι.

γυροτριγύρου έπίρρ. δημ. κ. -γύρο, ά. γύρου-τριγύρου βλλ.

γύρου έπίρρ. δημ. πέριξ γύρω κ. γύρα βλλ.: Σολωμ. Λόρδ. Μπόςρ. 113, 1 δέν άκούς γύρου πατήματα, Κρυστ. Ήλιοσθαστ. 13 κί οι κάμποι γύρου οι άλωτοι πρσάνο πέλασ μοιάζουσι.

γύρου-τριγύρου έπίρρ. δημ., έπιτατ τοῦ γύρου ή γύρα, ά. γυροτριγύρω, γυροτριγύρα, κύκλω, πέριξ, όλόγυρα: Έρωτόκρ. Β 303 γύρου-τριγύρου στέκουσι κί έχουσι τονε στή μέση.

γυροφαίνω (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων της οικογενείας τών σταφυλιδιών.

γυροφέρνω δημ. κύκλω περιέρχομαι, περιφέρωμαι, τριγυρίζω, φέρνω βόλτες: ή άλειποτο γυροφέρνε το κατάτι, όλο γυροφέρνε τή γειτονιά μας, δούλευε, μή τή γυροφέρνε 2) όμ μτφ. προσπαθώ τά διαγνώσω τάς σκέψεις τίνος ή τά τον πεισώ ύπέρ τών έπιθυμίας μου: γυροφέρνω γιά τά μη ή συνένταρος στήν έπιχείρησι || όθ περιποιοῦμαι τίνα πρός έπίτευξιν σκοπού μου τιος ούχι όμόμοσ δεδιηλημένους: τόν γυροφέρνω γιά τά τάς κάνη κληρονομία του 3) άπαντώ δι' άπεκρίων: πέσ τήν άλήθεια, μή τά γυροφέρνω.

γυροφωστάνο (τό) δημ. ό παρά τούς πόδας γύρος γυνακείας έοθής, ό ποδόγυρος: Πολύτ. Έκλ. Τραγ. 163,6 άκρισθούσπε γλυκός βοριάς άέρου, κί άντιπρίσκει τά γυροφωστάνο της.

γυροώθης -ους-ες ήλωσ. ό τής γύρεως βλλ., ό ποσολώδης.

γυρτά έπίρρ. δημ. έπικίνδως εκκλιμένος, πλαγιστά: τό τραπέζι είναι γυρτά βαλμένο.

γυρτάς 'Ησ. «άναικωροί φόνος».

γυρτόν 'Ησ. «σκόφον».

γυρτός-ή-ό(ν) μον. κ. δημ. κ. γερτός βλλ., δγρ. γειρτός ό καρμύλος, ό κυρτός, ό γυριστός 2) ό έπικίνδως, ό εκκλιμένος, πλαγισμένος, γυρμένος βλλ.: γυρτός τοίχος, ό ή κίλιον τό σώμα πρός τίνα: τοῦ έλαγε γυρτός στ' αὐτή 3) ό έστρωμένος πρός τι: Σολωμ. Άνθοῦλ. 3,3 εἶχεσ τά μάτια σου γυρτά στή πρσίνα χαρτάρια || είδ. έπί θυρών κ. πορθύρων, ό ούχι έντελώς εκκλεισμένος, ό ήμικλειστος.

γύρω έπίρρ. δημ. κ. γύρο τοπ. πέριξ κύκλω, περιφερικώς πρδλ. κ. γύρα έπίρρ.: Βαλαωρ. Στιχουρ. 1,93 γύρω του στρέφει γοργά τό βλέμμα, -γύρω στό λαχανόκηπο, -κάθισαν γύρω στό τραπέζι || φρ. φέρνω γύρω περιέρχομαι: έφερα γύρω τήν αγορά γιά ένα λεμόνι || κ. άπόλ. περιφέρωμαι: έφερνε γύρω στήν πλατεία όλο τό άπόγευμα 2) μτφ. τά φέρνω γύρω ή ή γύρα| έξοκονομώ τά πρός τό ζην, ά. τά φέρνω βόλτα 3) μτφ. χάριν έπικουρίας, πρός ύποστήριξιν, πρός περιβάλλειν: στήν άνάγκη του όπεν εἶχε γύρω του κανένα 4) χρον. έπί ώριαμένης μονάδος χρόνου, περί, άμφί, κατά: γύρω τά μέσσηνχτα συνήθε.

γύρω-όω μτφ. μον. κ. νεώτ. κάμπτω τι, ποιώ τι γυρόν βλλ.: Όππ. Άλ. 2,333 αὔχνη γυρώσασσα, Έύστ. Πονημ. 112,40 γυρώσας εὔστου ώσει καί τόξον βαιών || κ. παθ. είμαι εκκαμμένος όθ. κ. έπί τών ήλικωμένων, καταβάλλομαι, κυρτοῦμαι, έξασθενώ, γέρνω EM 244,55 «γεγυρωμένους, ήτοιηκόστας, σώμασι εκκαμμένους»: Κωμ. Άδδσπ. 669 || τό μέσ. καρμυλοῦμαι, κάμπτομαι: Μαν. 2,118 γυρούται δ' άφός [δάκος γαλαξικω] 2) περιβάλλω ή κύκλω: Πά. Σοφ. Σειρ. 43,12 έγύρωσεν ούρανόν έν κυκλώσει δόξης || περιπύ-

δημ. κύκλω: Όππ. Άλ. 4,159 έπ' αὔχνη πάννυχα δεσμά άργυρέως άκατόρωθε βραχίσι γυρώσασα || όθ. περιβάλλω διά τευχους, περιεχίζω 'Ησ. «γύρωσε περιεχίσεις πεινοθεν» 2) συνόδεσ, δένω μαζί: Όππ. Άλ. 4,419 συμπερτοός δυνάκων φακέλους όμα γυρώσαντες θίνας έγκατέθηκαν 4) πάπ. έπί τοῦ τριγώματος τών ήλων, έλίσσασα: Πάπ. γυρόν τριχά ήπου || όμ. άμφί. έλίσσασμαι, συσπειροῦμαι, κυλιουριάζομαι, έπί τοῦ ήλίου: Όππ. Κυν. 3,440 5) φυτέος έν γύρω ήτοι έν καταλλήλω λάκκω: Άρατ. 9 γυρόσας φυτά 6) σκάπτα κύκλω τών χώρον τών περί τήν ρίζαν δένδρου, άνοίγω γύρον, κυκλικόν λάκκον, έλακκόνω Γεωπ. 4,3, 1 «γυρόν τούτέστι περισκάπτει» 7) όθ. κ. άρσ. όργάνω: Κλήμ. Άλ. Στραμ. 2,208, 1 8) όμ. κ. τό μέσ. σκάπτα: Νικ. Άλεξ. 514 ήε σό γυρόσασα καθάλιμα βάλωκα γάλας ή Σχόλ. «άντί τοῦ σκάφεισ, όρσείσας» 9) νεώτ. γυρά ήλον πλατιόν διά της σφύρας τό μη σίχημον άκρον ήλου άεφέλου σχηματίζω κεφαλήν ά. γυρίζω κεφρι, τζαβέττα, πρισινώδω βλλ.

γύρω-γύρω έπίρρ. δημ., κ. γύρα-γύρα έπιπατ. τοῦ άπολο γύρω ή γύρα βλλ., κύκλω, όλόγυρα: Σολωμ. Έβν. Ύμν. 19,3 τό σύγγενο τό άχνό ή γύρω-γύρω της πυκνείας ή ποδ σκροπεί τό θυμιστό.

γύρωθε(ν) έπίρρ. μον., νεώτ. κ. δημ. πέριξ γύρω, όλόγυρα: Δουκ. 37 Β δίπτησι γύρωθεν τοῦ τών Σκυθών φουστότου, Ζερβ. μτφρ. 'Η. Δ. 248 καί γύρωθεν του κύκλω ήσαν μαξιμίνοι όλοι ή άρχηγοί.

γύρωμα-ατος (τό) μτφ. κ. νεώτ. τό εἰς κύκλον έκκυσσασμένο, ό κύκλος: Θεόφρ. Φι 5,5 2) νεώτ. τό άποτέλεσμα της γυρώσεως βλλ. 2).

γύρωσε-εως (ή) μτφ. μον. κ. νεώτ. τό γυρόν, ή κατασκευή γύρου, κύκλω, λάκκου κυκλικού περί τήν ρίζαν δένδρου: Γεωπ. 2,46, 4, Πάπ. 2) νεώτ. ή πράξις ή τό άποτέλεσμα τοῦ γυρω, ή διά γυρωτικών ήλων σύνδεσις σιδηρών πλακών ή έλασμάτων, δημ. πρισιναρία, τζαβετάριασμα.

γυρωτήρ-ηρος (τό) νεώτ. εργαλείον ή μηχανήμα πρός γύρωσιν βλλ. 2), γυρωτικών σφύριον.

γυρωτικός-ή-όν νεώτ. ό χορήγιος ή κατάλληλος πρός γύρωσιν βλλ.: 2) γυρωτικών σφύριον, -γυρωτικός ήλοι ή ήλοι πρός σύνδεσιν σιδηρών έλασμάτων, δημ. πρισινα, τζαβεττες ή.

γυρωτρία (ή) νεώτ. ό γυρωτήρ βλλ.

γύρω-τριγύρα δημ. γύρα - τριγύρα βλλ.

γυρωτριγυρίζω δημ. γυροτριγυρίζω βλλ.

γυρωτριγύρου δημ. περικύκλω, όλόγυρα βλλ.

γύς (ό) πάπ. ό γύος βλλ.: Πάπ. χωφορείν εις τόν γύν ή έπιγαμπίζειν τό πρόχωμα ή.

γύφτα (ή) δημ. ήθλ. τοῦ γύφτος, γύφτισσα.

γύφτακι (τό) δημ. όποκ. τοῦ γύφτος, ό μικρός γύφτος βλλ.: δ. Τραγ. ή μία παίρνει τό βασιλιά κί ή άλλη τό γύφτακι 2) κατ' έπέκτ. παῖς μικρός μολόχουρος, ή ά. ρυπαρός κ. άτημέλητος.

γύφτακος (ό) δημ. τοῦ γύφτακι βλλ.

γύφταριό (τό) δημ. κ. -ειό τό εργαστήριον τοῦ γύφτου, τό σιδηρουρχειον: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 7 κ' έκαίθε πόρος ήσει στοῦ χάρωντα τά γυφταριά 2) κατ' έπέκτ. τόπος άκατάστατος ή ρυπαρός.

γυφτιά (ή) δημ. ή ίδιότης ή χασαχτήρ τοῦ γύφτου ήτοι ή ρυπαρότης, ή έλλειψις καθαριότητος: ή γυφτιά του δε λέγεται, κοντά του κανείς δε μπορεί τά σταθε 2) ή φιλαργυρία, μικροπρέπεια, ταπηνοῦκα: από τό γυφτιά του οὔτε άπρητρία παίρνει 3) πράξις φιλαργύρου, εὔτελεια: πλήρωμα καί μήν κάνω γυφτιές.

γυφτιάς δημ. κ. γυφτιάζω δυοιάζω πρός γύφτον, φέρομαι ώς ό γύφτος βλλ. 2) είμαι, γίνομαι φιλαργύρος, ρυπαρός ή εὔτελής.

γύφτικα έπίρρ. δημ. κατά τόν τρόπον τών γύφτων, ώς άρμόζει εις τούς γύφτους βλλ.

γύφτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπεφρόμενος ἢ προσοιάζων εἰς γύφτον βλλ. Βαλαωρ.Κυρά Φροα.3,46 λαλοῦν ἰσλογέρας γύφτικες, ἀκούονται τραγοῦδια, -γύφτικος γνάμος (ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ γόμου ἢ κ. ἀ. φορτῆς εὐτελής, ἀκαταστάτως γυμνός), φρ. καμαρώνει σά γύφτικο ἀκεφάρνι (ἐπὶ τοῦ γελοῖως σεμνυνομένου) 2) μτφ. ὁ ἀκάθαρτος, εὐτελής ἢ φιλόργυρος, γλισχρός: ἀγοράς πάντοτε μὲ γύφτικα παζάρια, - κάνει γύφτικες πληρωμές 3) τὸ γύφτικο ὡς οὐσ. τὸ ἐργαστήριον τοῦ γύφτου, τὸ σιδηροργεῖον ἢ χαλκοργεῖον || ὄμ. ἐν τῷ πληθ. τὰ γύφτικα ἢ συνοικία τῶν γύφτων: φρ. κάτι τρέχει στὰ γύφτικα | περιφρονητικὸς ἐπὶ γεγονότος ἀναξίου προσοχής || ὄμ. αὐτὰ τὰ λένε στὰ γύφτικα (ἐπὶ ἀπιθάνων ἢ ψευδολογημάτων): ἢ περιοχῆ, εἰς ἣν κείνται τὰ σιδηροργεῖα ἢ χαλκοργεῖα: αὐτὰ τὰ καρφεῖα ποῦ δὲς δὰ τὰ βρῆς μοναχὰ στὰ γύφτικα.

γυφτίλα (ἡ) δημ. ἡ ἐκ τῆς ρυσαρότητας τοῦ γύφτου δυσσομία 2) γεν. ἡ γυφτία βλλ.

γυφτίσσα (ἡ) δημ. γυνὴ ἢ θυγάτηρ γύφτου βλλ. ἄσσοῦσα συνήθ. τὴν χειρομαντεῖαν: ἤρθαν γυφτίσσεσ καὶ λέν τῃ μοῖρες, παροῖμ. ἀπ' τῆ γυφτίσσα προζῶμι | ἐπὶ τῶν αἰτουμένων τὴ παρὰ τὸν μὴ ἐχόντων ἢ μὴ δυναμένων νὰ προσφέρωσιν αὐτῷ: 2) μτφ. φιλόργυρος γυνή: αὐτὴ ἡ γυφτίσσα τοῦ ἀγγέλου τῆς νεῦ δὲ δίνει 3) ἢ ἀτημέλητος, ἡ ρυπαρὰ, ἀκάθαρτος γυνή.

γυφτόκάλυθο (τὸ) δημ. ἡ κάλυθς τοῦ γύφτου βλλ. κατὰ πληθ. συνοικισμὸς γύφτων.

γυφτολασά (ἡ) δημ. ἡ γυφτουριά βλλ., πληθὺς γύφτων ἐπὶ τὸ αὐτῶ ἀ. γυφτολάσα.

γυφτοπούλα (ἡ) δημ. ἡ κόρη τοῦ γύφτου, νεορὰ γυφτίσσα βλλ.: ὄτραγ. γύφ, φεύγα, γυφτίσσα, ἀπ' ἐδῶ, καθάρια γυφτοπούλα.

γυφτόπουλο (τὸ) δημ. παιδίον γύφτου βλλ.: ὀδιστ. καλῶς τὰ τὰ γυφτόπουλα κομὴ λέδουσι τὰ κοτόπουλα | καλῶς τὰ γυφτοπούλα, ἀπὸ τὰ κάνει οὐλα 2) μτφ. παιδίον μελαφόν || ὄμ. παιδίον ρυπαρὸν καὶ ἀτημέλητον.

γύφτος (ὁ) συν. κ. δημ., θηλ. γυφτίσσα σπαν. κ. γύφτα μελαφόν τῇ χροίᾳν νοῦδας καὶ σκηνίτης περιπεφρόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κατασκευάζων ἢ ἐπισκευάζων σιδηρὰ ἢ χαλκὰ ἐργαλεῖα ἢ ἀ. ἀντικείμενα, ἀ. ἀτοίγματα βλλ.: Ἰω. Μάνθ.Κοντοσώλ.1377 τὸ γύφτο πραγματευτή, - γέμια ὁ τόπος γύφτους, φρ. κρυμνὸν καὶ αὐφτος, παροῖμ. τὸ γύφτο κἀναν βασιλιά | καὶ αὐτὸς ἔλ- τῶδσε ἀμῶν | ἐπὶ τῶν ἀνεπίδεκτων ἐξευγενισοῦ |, - γύφτος παπάς δὲ γίνεται καὶ ἀνὴρ γὲ δ' βλογαῖε | ἐπὶ εὐτελῶν καὶ ἀνικάνων, αἰτίες, καίτοι ἀνευφά- θεντες εἰς ἀνώτερα ἀξιώματα, στεροῦνται τοῦ ἀ- ποιουμένου κύρους |, - βρῆκε ὁ γύφτος τῆ γενιά του ἢ ἀναγάλιασ ἢ καρδιά του | ἐπὶ χαμερῶν εἰς τὴν μετὰ χαμερῶν ἀναστροφήν ἀρεσκόμε- νων | 2) κατ' ἐπέκτ. ἀναστροφῆς ἢ χαλκοურ- γας: Βαλαωρ.Κατσαντ.55 δυὸ γύφτοι τὸν ἐστρω- σασε δεμένους στ' ἀμῶν, Παποδ.στίχοι μὲ τὸ βα- ριὸ μὲ τὸ βαριὸ ἔξυνάει ὁ γύφτος τὸ χωριό 3) συνεικ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν μελαφόν τῇ χροίᾳ ἢ ἀτημέλητος καὶ ρυπαρὸς 4) ὄμ. μτφ. ὁ εὐ- τελής, φιλόργυρος, γλισχρός, ταῖσιόνιος.

γυφτουριά (ἡ) δημ. ἡ ὀλότης τῶν γύφτων ἢ τῶν σιδηροργῶν καὶ χαλκοργῶν, πρβλ. κλεφτου- ριά: Βλαχογ.Παλκ.Παλ.36 εἶχε παραγγεῖλη ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὴ γυφτουριά τῆς γύρας νὰ φταίσουν ἕκατον πενήντα ἔξυνάρια σιδηρα.

γυφτοχαρτζής (ὁ) δημ., πληθ. -τζῆδες πε- ριφρονητικὸς ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἐν Ἑλλάδι ὁ ἀκόλουθος τῶν ἐπιφανῶν φορολόγων (απαχθῶν) τῶν περιοδεύοντων ἀνά τὴν ὑπαίθρον πρὸς εἰσ- προαζῆν τοῦ κεφαλικοῦ φόρου (τοῦ χαρατσοῦ).

γυφτοχάρι (τὸ) δημ. συνοικισμὸς ἢ κατασκή- νωσις γύφτων βλλ.: παροῖμ. στὸ γυφτοχάρι πᾶ- σπαλὴ δὲν γίνεται | ἐπὶ τῶν εἰθισμένων νὰ ἐπι- τῶσι τὸν ἄρτον) 2) κατ' ἐπέκτ. μικρὸν χωρίον, οὐτίμος ὁ κάτοικος εἶναι πᾶμπροσὶ ἢ ἀκάθαρτος, γύφ-θρόσις (ὁ) κ. μαν. κ. νεώτ., δυικ, γύφς, πληθ. γύφες, ἐπ. ὄστ. (αἰολ.) γύφσεσι ἄρρακτικὸν ὄρι- νεον ὀμοιάζον τῷ ἀετῷ: ΠλΧ.42 τὰχα κὲν ἰ κόνες καὶ γύφες εἰδονε κειμενον, Εὐρ.Τρωφ.599 σώματα νεκρῶν γυφί φέρον, Ἀριστλ.Ζ1.563 ε, 5, Ρωμ.Μελ. Ἄκολ.Μ.Τρίτης ὄπου ἀν γέννηται τὸ πτώμα ὀσται συναχθῆσονται ἀφέντες ἐξω τοὺς γύφας, Βιζυνη, Πύργος Κόρης Ζ1 κατῶκασ ὁ σκόληξ τὸν χόνν σταθερά, ὁ γύφ τοὺς αἰσέρας, ἡμεῖς τὰ νερά || παροῖμ. φρ. γυφὸς ακιά Σουδῶ, « ἐπὶ τὸν μη- δνὸς λόγου ἀξίων », Ἰω. « ἐπὶ τὸν μηδὸν ἀξίον ὑπὸ φθόνου παρτότων » || ὁ αἰμυλιὸς βλλ. ἈΒ.354,28 « αἰμυλιὸν ὁ παλαιὸς, ἀὸ γύφα ».

γυφάδικο (τὸ) δημ. κατῶσιμα, ἐνθα πωλεῖται γύφος ἢ κατασκευάζονται γύφωνα κομφοτεχνήματα.

γυφάσι (ὁ) δημ., θηλ. -οὐ ὁ πωλητὴς γύφου ἢ ἀντικειμένων ἐκ γύφου κατασκευασμένων || ὁ κατασκευάζων γύφωνα ἀντικείμενα.

γυφέλι (τὸ) δημ. ἡ κυφέλι.

γυφεμπλάστης (ὁ) μαν. ἢ -της ὁ γυφωτής: Ζωοφρ. **γυφεμπλάστικος**-ἡ-ὸν συν. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀνα- πεφρόμενος εἰς τὸν γυφεμπλάστην, τὸν γυφωτῆν βλλ.: Ἰω.Φιλόπ.Ἀν.ῆ.Τοτ.382,16.

γυφίω πᾶν. ἐπιχρῖα διὰ γύφου βλλ., γυφῶνα, γυφικῆ (ἡ) πᾶν. φέρος, ὄν κατῶσιον ὁ γυφωτῆς.

γυφίνος-η-οῦ) μτφ., συν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ γύφου κατασκευασμένος: EM.530,15 ἀγαλιπτόν γύφινον, - μουσεῖον γυφίνων ἐκμαγέων 2) τὸ οὐδ. γύφινον ὡς οὐσ. ὀρωμίον διὰ γύφου ἐστρω- μένον: Πάν. 3) ὄμ. δημ. συνήθ. κατὰ πληθ. γύφωνα ἀντικείμενα, ἐκ γύφου πεποιμένα, ὀσον μι- κρὰ ἀγαλιμάτια, διακοσμήματα κττ.

γυφίον (τὸ) πᾶν. ὁ γύφος.

γυφισμός (ὁ) πᾶν. ἡ διὰ γύφου ἐπιχρῖσις.

γυφισοῖδης-οὐς-ές μτφ. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς γύφον, ὁ γυφώδης βλλ.: Παῦλ.Αλυ.621.

γυφσκάμινος (ἡ) νεώτ. εἰδικὴ κάμινος πρὸς παρασκευὴν γύφου.

γυφσκόλλα (ἡ) νεώτ. μάζα ἐκ γύφου καὶ κολ- λητικῆς ὀλης, χρήσιμος πρὸς συνέκωσιν ὀλοῦ μετὰ μετάλλων.

γυφσκόνη (ἡ) νεώτ. κόνις γύφου, γυφσκόνη 2) ἀντιγυφσκόνησισμα βλλ.

γυφσκόνημα-ατος (τὸ) νεώτ. δορικὸν κόνι- σμα, περιέχον πολλὴν ποσότητα γύφου.

γυφσκόνης-ως (ἡ) νεώτ. ἡ κόνις τοῦ γύφου.

γυφσκόπανο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς τριβλὴν τοῦ γύφου ἐν χρ. κόνιπας.

γυφσκόπτος (-η)-οῦ) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ γύ- φου ἐκπομένος.

γυφσδόλις (ὁ) νεώτ. ἴθος γυφώδης.

γυφσμάριον (τὸ) νεώτ. τεχνιτὸν μάρμα- ρον ἐκ γυφσκόνης κ. ἀ. συστατικῶν 2) μείγμα γυφσκόνης καὶ ὀστεοκόλλης, στόκος βλλ.

γυφσμέτρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον πρὸς καθορι- σμὸν τοῦ βαθμοῦ τῆς γυφώσεως τοῦ οἴνου.

γυφσπούλα (ἡ) γλώσσα, τὸ διὰ γύφου πλάττεκ.

γυφσπλάστης (ὁ) νεώτ. θηλ. -στρια ὁ ὀσκῶν τὴν τέχνην τοῦ πλάττεν γύφωνα ἀντικείμενα.

γυφσπλαστική (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τῆς παρα- σκευῆς γυφίνων ἐκμαγέων.

γυφσπλαστικός-ον νεώτ. ὁ ἐκ γύφου πεπλασμένος.

γυφσποεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος τῆς κατα- σκευῆς τοῦ γύφου, τὸ ἐργαστήριον τοῦ γυφ- ποεῖο, ἀ. γυφουργεῖον.

γυφσποιία (ἡ) νεώτ. ἡ κατασκευὴ τοῦ γύφου || ἢ βιομηχανία τῆς παραγωγῆς τοῦ γύφου.

γυφοποιός (ὁ) νεώτ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὴν κατασκευὴν γύφου, ὁ γυφοουργός ἢ ὁ βιομηχανὸς παραγωγῆς γύφου.

γυφοπῶλης-ἰδός. ἰδός νεώτ. ὁ πωλὼν γύφου ἢ γύφου ἀντικείμενα.

γύφος (ἡ) κ. νεώτ., μον. κ. δημ. (ὁ), δημ. κ. ὄθος γῆ κυμαλιὰ : Ἡρ.7,69 τὸ δὲ σάματος τὸ μὲν ἐξηλιετο γύφω ἰόντας ἐς μάχην, τὸ δ' ἔπειρον ἤμισυ μιλίω, Πλάτ.Φαῖδ.110 C ἕξει δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιαύτων εἶναι· τὴν μὲν γὰρ ἀλουρηγὴ εἶναι καὶ θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυσοπέδη, τὴν δὲ ὄση λευκὴ γύφου ἢ χιόνος λευκοτέραν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. ὄθος ὄρυκτον, ἐνδοξον θεϊκὸν ἀστέριον χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν βιομηχανίαν : Θεοφρ.Αἰθ.64, Διοσκ.5,9 ὁ τὴν γύφον ἔχων οἶνος, Θεοφρ.Νόμ.1,314 γύφον κεκαμμένον 3) κοινίμα ἐκ γύφου : Διόδ.Σ 2,10 πλῆθον ὅπτην ἀπλην ἐν γύφω δεδεμένον, Ἀρρ. Αὐ.2,214 λίθος μεγάλος ἐν γύφω κεκείμενος.

γυφοπῶτης-ἰδός (ἡ) νεώτ. τεχνιτὴ σάνς ἐκ γύφου, ἀναμεγμενον μετὰ ρητιμάτων ἔξλου, εὐλοδοῦμαιος, ἀθύρον κτ., ἐν χρήσει εἰς ἐλαφροὺς δομικὰς ἐργασίας.

γυφοργαῖον (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον τοῦ γυφοροῦ, ὁ γυφοποιεῖον βλλ.

γυφοργαία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γυφοροῦ ἢ ὁ βιομηχανία παραγωγῆς γύφου, ὁ γυφοποιία.

γυφοργός (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων τὸν γύφον, ὁ γυφοποιός ἢ ὁ ἐργάτης γυφοργεῖου.

γυφοφιλή (ἡ) νεώτ. κ. γυφοφιλιός (ὁ) γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν κερυφοφυλλιδίων.

γυφώ-ἰδ. κ. νεώτ., δημ. γυφώων ὀλίγημα καὶ λευκαῖνα τῆς ἢ τῆς γύφου βλλ. : Ἡρ.3,24 ἔπειτα τὸν νεκρὸν ἰσχυροῦσα... γυφώσαστες ἅπαν· αὐτὸν γρᾶστὸν κοσμήσασιν, αὐτ.8,227 γυφώσας ἀνδρῶν ἔξακοσίους τῶν Φυκίων τοὺς ἀρίστους... νυκτὰς ἐπέδικητο 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιχρῆμα διὰ γύφου : Γεωμ.4,15,17 χρῆσις ἐπιχρῆμα τὸ στόμα τοῦ κερυφοῦ καὶ γυφώσας 3) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐπιπέδω κάταγμα ἢ ἐξάρθρωμα δι' ἐπιπέδου ἐκ γύφου ἢνα μὲν ἀκίνητον : τοῦ γυφώσανε τὸ σπασίμου χέρι 4) ὄμ. εἶδ. οἶνον, ρίτιμα γύφον ἐν τὸν τοῦ γλεῦκος κατὰ τὸν χρόνον τῆς ζυμώσεως αὐτοῦ πρὸς καθαρῖον καὶ πρὸς διατήρησιν τοῦ οἴνου 5) ὄμ. ρίτιμα ποσότητα γύφου εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς καλύτεραν ἀνάπτυξιν διαφόρων φυτῶν.

γυφώδης-οὐς-ἑτ. μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ περιέχων γύφον ἢ ὁ ὁμοιάων πρὸς γύφον : Σαρ.1,91 γυφώδες γάλα, Ἐδστ. Ὁδ.1304,27 φασίον οἶ παλαιὸν ὅτι ὁ σκίρρος καὶ γύφον ἢ γῆν γυφώδης ἔλασιν.

γυφώμα (τὸ) δημ. κ. ὄψωμα, δ. γρ. γύφωμα τὸ ἐκ τοῦ ἠλασμένου ἄρτου τῆς θείας εὐχαριστίας διδόμενον εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους κλασμάτων ἐν τέλει τῆς λειτουργίας 2) ἡ γύφωσις βλλ.

γυφώμα δημ. γυφώ βλλ.

γυφοργαῖον (τὸ) νεώτ. ὄρυξιον φυσικῆς γύφου.

γυφοργῶς-ως (ἡ) μτγ., μον. κ. νεώτ. ἡ διὰ γύφου ἐπιχρῆσις ἢ ἐπιπέδωσις : Γεωμ.4,18 2) νεώτ. εἶδ. ἡ προσθήκη γύφου εἰς τὸ γλεῦκος πρὸς διαύξειαν κ. καλὴν διατήρησιν τοῦ οἴνου 3) ὄμ. ἡ προσθήκη γύφου εἰς τὸ ἔδαφος ἀγροῦ πρὸς καλύτεραν ἀνάπτυξιν τῶν ἐν αὐτῷ φυτῶν 4) ἡ ἐπιπέδωσις μέλους τοῦ σώματος ἐκινῶτος κάταγμα ἢ ἐξάρθρωμα διὰ γύφου ἐπιπέδου, ἢνα μὲν ἀκίνητος.

γυφωτής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιχρῶν διὰ γύφου κ. γην. ὁ ἀργαζόμενος τὸν γύφον : EM 811,36.

γυφωτός-ἡ-όν (ἡ) ἡσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γεφυρωμένος, ὁ γύφω κερυφομένος, ὁ κ. ὁ λευκός ἡσ. ὁ πτωχὴ τῆς γυφωτῆς ἢ λευκοτῆρας 2) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ὁ περιέχων γύφον ἢ ὁ ἐκ γύφου.

γῶς EM 309,31 ἔκ του γῶ παράγωγον γῶ, ἀφ' οὗ καὶ γῶρος.

γῶα νεώτ. ναυτ. εἶδος λέμβου λεπτῆς καὶ στενῆς 2) δίπλατον μικρὸν γῶα.

γῶμαρος EM 309,31 ἔκ του γῶ παράγωγον γῶ, ἀφ' οὗ καὶ γῶμαρος.

γῶ ἰσχυρατισμένον ὑπὸ τῶν γράμμ., ἔξ οὗ ἐπιμολογοῖται τὰς λ. γῶ, γαστήρ, γυνή, χωριτός, γεωλόγος Εἰσαδ.39,20 ἢ ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ ἀναδιπλασιασμοῦ φησὶν ὅτι γῶ ἐστὶ ῥήμα δηλοῦν τὸ δέχομαι καὶ λαμβάνω, EM 244,6 ἢ γῶ, σημαίνει τέσσαρα, τὸ χωρῶ, ἔξ οὗ καὶ γῆ ἢ χωριτικὴ (ἰσι) πάντων, τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, ἔξ οὗ καὶ γῶ χωριτός, ἢ τὸν βελῶν ἠθικῶν, χωριτός τις οὖσα, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, τοῦτέστι τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη, εἰς ἃν τὰ ῥυτὰ χωρεῖται, τὸ γενῶ, ἔξ οὗ καὶ γυνή, τὸ φωνῶ, ὅθεν καὶ γεγωνῶς.

γῶ ἡσ. ἔαυτοῦ, ἰδίω, σῶ.

γυβιόσση (ὁ) νεώτ. γένος γυβιόσσηιδῶν ἰχθύων.

γυβιόσσηιδας (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἀκανθοπεριούτων ἰχθύων.

γυβιόσση (οἱ) νεώτ. ζῳολ. οἰκογένεια ἀκανθοπεριούτων ἰχθύων.

γυβιόσση-οὐς (ὁ) νεώτ. γένος γυβιόσσηιδῶν ἰχθύων.

γυβιός (ὁ) νεώτ. ζῳολ. δημ. κ. κωιδιός (ὡς παρ' ἀρχ.) γένος ἰχθύων τῆς οἰκογ. τῶν γυβιόων.

γυβίση ἡσ. ἢ γυβίση ἢ βλλ.

γυβίση ἡσ. ἢ γυβίση ἢ βλλ.

γυβίση (ἡ) νεώτ. γένος ἀγροστοειδῶν φυτῶν.

γυβιά (ἡ) γυβιός βλλ. : Νικ.Θηρ.125 ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερικῶσιονσιν ἀδοσκήσας Φωλιεῖοι λοχάδην ὑπὸ γυβιά διφῆς ἰαθῆ [Σχολ. ἔτος καταδύσεις τὰς ἐν τοῖς κολλοῖσι τόποισι γυβιόσσης ἢ γυβιάς (ἡ) μτγ. ὁ γυβιός βλλ. : Ζωναρ.462 ἢ γυβιά, ὁ φωλιός : Λυκόφρ.376 γυβιά καὶ φόρκυκος οἰκτιήριον.

γυβιόσση (ὁ) γυβιός βλλ. : Ζωναρ.461 ἢ γυβιός, φωλιός σπῆλσιον : Νικ.Θηρ.351 ῥώετο γυβιόσση δ' ἰδὸν δακτύλου θηρα.

γυβιός (ὁ) φωλιός, ἡ κρύπτη, ὁ κ. τὸ σπῆλσιον : Ἀριστ.Ζ1 603α, ὁ εἶτα ταῦτην κατασπῆσαστες χόρτυ καὶ λίθος οἶον γυβιόν ποιοῦσιν, ἔκδυσιν ἔχοντα ἐκ τοῦ ποταμοῦ [δ.γρ.φωλιόν].

γυβιάρια (ἡ) νεώτ. γένος ἐρεικοειδῶν φυτῶν.

γυβιάρη (ἡ) νεώτ. γρημ. οὐσία ἀπαντόσα εἰς τὸ φυτὸν γυβιάρια.

γυβιά (ἡ) Ἠρωδιων. Ἐπιμ.17 ἢ γυβιά ὁ φωλιός.

γυβιάς (ὁ) γυβιός βλλ. ἡσ. ἢ γυβιά σπῆλσιον, αἰ πρὸς θάλασσαν καταδύσεις.

γυβιός ἐποχή (ἡ) νεώτ. γωλ. ἡ νεώτερα ἐποχὴ τῆς παλαιοκρητικῆς ὀνομασθῆσιν.

γῶν (ἡ) ἰων. κ. δωρ. τ. τοῦ συμπερ. μορίου γῶν βλλ.

γῶν (2) Πάπ. γεν. πληθ. τοῦ γῆ βλλ. : Πάπ. γῶν τε καὶ οἰκίων.

γυνία (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. γυνίη, δημ. κ. γυνιά γεωμετρικὸν σχῆμα ὀριζόμενον ὑπὸ δύο γραμμῶν τεταμένων ἀμοιβαίως ἀποτελουμένης οὕτω κοινῆς κορυφῆς, ἢ ὑπὸ ἐπιπέδων περατούμενων εἰς κοινὴν ἀκμὴν : Πλάτ.Μέν.84 Β γραμμῆ ἐκ γυνίας εἰς γυνίαν τείνουσα (ἡ διάμετρος), Ἐν.Λακ.12,1 τὰς γυνίας τοῦ τετραγώνου, Εὐκλ. Ὀρισμ.1,81 γυνία ἐπιπέδος... στερεά, αὐτ.1,5 αἰ πρὸς τὴν βάσει γυνίας, Πτολ.Μαθ.1,17,23 ὄρθος γυνίας, - γυνία ὄρθος - ἀμβλίωτα 2) ἡ γυνιώδης ἐποχὴ ἢ ἐποχὴ ἐπιφανείας ἢ στερεοῦ, οἶον οἰκοδομήματος κτ., κατ' ἀπόψιν. πρὸς πλευράς, ἀγκυλῆ : Ἡρ.1,51 2,148 τῆς δὲ γυνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίθου χεχρηται πυραμῆς, Ἀθῆν.5,198 F καὶ ἐπὶ τῶν γυνίων τῆς τετρακύκλου κατεπελήγεσον λαμπρόδες διακρούσι τέτταρες, φρ. πρὸς ἐνδεῆξιν παραλογοῦμαι ὁ δόδος ἐν γυνίω, ἀρα βράχην ἢ εἶδ. ἡ ἀκμὴ τῶν τεταμένων ἀμοιβαίως ταύων ἢ θεμελίωσι οἰκοδομήματος, ἀγκυλῶν, γυνιώδημελο : Πάδ.Ψαλμ.117,22 λίθων ἐν ἀπεδοκίμα-

σαν οι οικοδομότες· ούτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν τινός· 3) ἀποκεντρὸν σημεῖον χώρου τινός, ἀπόμειρο, παράμειρο, ἀπόκεντρα μεριά, ἀκρη: Ἄριστφ.Σφ.910 ἀποδορὰ γὰρ ἐξ τήν γενίαν τυρὸν πολὺν κατακεκλιέται, Πλάτ.Γοργ.485 D βίβια μετὰ μεριακὴν ἐν γενίᾳ... φθιβρίοντα, ΚΑΠρόξ.26,26 οὐ γὰρ ἔστιν ἐν γένει πεποιημένην τοῦτο, Εὐστ.Ποιη.214 τὴν τυρὸν μὲν λιπὼντες... τῆς γενίαις δὲ διὰ τὸν θεὸν γενόμενοι· φρ. - κάθουσι ἐπὶ γενίᾳ σου | παύουσι ἐνδιαφερόμενος περὶ τίνος (ζητήματος): κάποι ἐπὶ τῆς γενίᾳ σου καὶ μὴν ἀνακατέουσαι· φρ. ἔμεινε ἐπὶ τῆς γενίᾳ σου | ἐπὶ κόρης μὴ τυχοῦσαι γένουσι· πρὸδ. ἔμεινε ἐπὶ τῆς γενίᾳ σου | 4) τὸ ἀπώτατον σημεῖον, ἐσχάτη, ἀκρη: ΚΑ' Ἀπ.20,8 τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσασι γενίαις τῆς γῆς· 5) μικρὸν ἢ ἀσημαντὸν μέρος χώρου τινός: Πλάτ.Ηθ.482 C ἄπειρο οικοπέδου καὶ γενίαις πρὸς ἀδελφοῦς διανομοποιήσιν, Εὐστ.Ιστ.Ἐκκλ.0,4 ἔθνος τὸ μὴ δ' ἀκουσθῆν ἐξ αἰῶνος οὐκ ἐν γενίᾳ ποί τῆς γῆς λεληθῶς, εἶχε καὶ καλλιεργάσκει μιά γενία τόποι· 6) μτγ., νεώτ. κ. δημ. γυνιώδης καμῆ ἢ στροφὴ ὄρου, διασταυρωσὶς ὁδῶν, τριόδος, τρι-στρατο: ΚΑΜατθ.6,5 φιλοσὶν ἐν ταῖς γενίαις τῶν πλατειῶν ἐστώτες προσερχοσῶσι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις, - νὰ μὲν περιμῆνος ἐπὶ τῆς γενίᾳ τοῦ δρόμου· 7) ἡ γυνιώδης ἀκμὴ | 8) γυνιώδης ἀρθρωσὶς, ἄρθρος: Ἄριστλ.ΖΜ 690 β, 13 θάπτον γὰρ ἀνοίγεται καὶ κλείεται τὰ μίαν ἔχοντα γενίαν ἢ πλείους· 9) κ. νεώτ. δημ. -ιδ ἔργασιον πρὸς ἔλεγχον τῆς κανονικότητος τῶν ὀργάνων κατασκευῶν, ἀ γνῶμον βλλ.: Πλάτ.Φιλ.51 C κανόσι καὶ γενίαις, Μάρκελλ.19 σκιάθη πρὸς καὶ σφίραις καὶ γενίαις - κανόνια τὸν τοίχου μὲ τῆς γενίαις | 10) νεώτ. κ. δημ. μετὰλλων ἑλασμα γυνιώδης κεκαμμένη ἢ τετραγωνιώδης ἔξουλο ἐν χρ. πρὸς σύνθεσιν ἢ στερέωσιν συνηρμοζομένων τμημάτων συνόλου τινός: γυνιώς τραπέζου· | 11) δημ. ἀκρωδέλια, τὸ πρὸς τὰ ἀκρα πλεον ὀπτημένον ἢ ἀκλωρότερον μέρος, ὡς τὸν ἄρτου, γυνιώματος, τυροῦ κτ.: δὲν τρώει τῆς γενίαις, γιατί δὲν ἔχω δόντια· | 12) δημ. ἢ ἐστία, τὸ παραγάγι, τὸ τζάκι: Βακαρω.Φωτειν. 2,123 ὁ λυχνοστάτης ἐπὶ τῆς γενίαις, Κρυστ.Γένιος 150 κἀκούσασα τετραπαινωτὰ θὰ καίγουν ἐπὶ τῆς γενίαις μας | 13) μτγ. καταφθόν, ἀσύνου, κοινωφελές ἔθρυμα πρὸς παροχὴν προστασίας, ἀνασῦσεως ἢ φυλαγῆς: ἡ γενίαι τὸ ἐργαζομένον κοριταῖο, - ἡ γενίαι τῆς μάννας· | 14) μτγ. μτφ. ἀσφαλές ἔρρισμα κ. ἐπὶ σφοδρ. ὁ ἀρχηγός: Πά Δασ.1,14,38 προσαγαγέτε ἐνταῦθα πάσας τῆς γενίαις τοῦ Ἰσραήλ· | 15) κατὰ πληθ. εἶδος παιγνίου, δημ. ἢ γυνιώτες: Λιδάν.Λογ.43,9 οἶόν τιν τοῖς παιζοῦσι παισὶ γίνεται περὶ τὰς γενίαις | 16) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

γενιά (ἡ) δημ. ἢ γυνία βλλ.

γυνιάδωρος (ὁ) νεώτ. γένος νενεβριδῶν ἐντόμων.

γυνιάδω (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος (ζωοσακωλῆκων).

γυνιάζω μτγ. κ. νεώτ. | 1) δημ. προφ. τριουλί-ἀδάως | τοποθετῶ τὴ εἰς γυνίαν: Πορφ.Κατ.132,31' | 2) δημ. ἀποκρύπτω εἰς βαθὺ μέρος, ὡλοεῖ εἰς γυνίαν: Βακαρω.Ἀστραπὴγιανος 176 καὶ ἐστὸν κερφο σὲ μίαν ἀκρη | τὴν ἐγνώσασε βαθιά· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. διδῶ μορφὴν γυνίαις, προσ-θῶς εἰς τὴ σχήμα γυνιώδης καὶ δὴ ὀρθογώνιον: Ἡρωδίων.Ἐπιμ.17, - ὁ νοσηματικὸς γυνίαισε τὰ οἰκόπεδα· 3) δημ. ναυτ. εἰδ. πελ-κῶ ἔξουλο, ὅστε δύο ἔδρα του ναὶ σχηματίζουσι διεδρὸν γυνίαν, δημ. ὄρω τῆ στέλλα· 4) δημ. δοκιμάζω μὲ τὸν γνῶμονα: γυνίαισε τὸ ἀγκυ-νάρι - τὰ καθρῶν κλη.

γυνιαῖοσ-α-ὀν κ. Ἡσ., νεώτ. κ. δημ., Ἐπιφρ.

[Δελφ.] γυνιώθης ὁ ἐν γυνίᾳ, ὁ ἐπὶ τῆς γυνίαις κείμενος, ὁ γυνιακός: Πά' Ἰωδ 38,6 ὁ βαλὼν λί-θον γυνιαῖον ἐπ' αὐτῆς, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3,22 ἔτερον δὲ τῆς ἀρετῆς μαρτύριον ἡ γυνιαία στυλις, - γυνιαία οἰκία ἢ ἐν γυνίᾳ οικοδομοῦ το-τεράγωνου κειμένη, - γυνιαία μαγαζί· | γυνιαία ἀρτηρία | κλάδος τῆς καρπιώδους· 2) γυνιώ-θης, ὁ ἔχων γυνίαις· 3) δδ., μτφ. ὁ τραχὺς: Πλάτ.Καμ.67 γυνιαῖον ῥῆμα [δυσπρόσφερτον], **γυνιακά** ἔπιφρ. δημ. ἐπὶ γυνίαις ἐν γυνίᾳ· 2) ἐν σχήματι γυνίας, γυνιακός.

γυνιακός-ἡ-ὀν μτγ., νεώτ. κ. δημ. ὁ γυνιακός, ὁ ἐν γυνίᾳ, ὁ ἐπὶ γυνίαις κείμενος: Πρόκλ.Εὐκλ. 129 F γυνιακαὶ συμβολαί, Σχολ. Ἄριστφ.Πλ.1059 γυνιακὸν ὀδόντα, - γυνιακὸ σπιτί - οἰκόπεδο· 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γυνίαις, γυνιακός.

γυνιακῶς ἔπιφρ. μτγ. ἐν: σχηματὶ γυνίαις: Πρόκλ.Τιμ.2,217 D γυνιακῶς καὶ ἐπιπέδως.

γυνιαμα-ατος (τὸ) μον. αἰ γυνιώδεις ὄψαι, τὰ κελύφα τῶν κρηθρῶν τῶν μελισσῶν: Εὐστ.Ποιημ. 309,89 τῶν δὲ τοῦ μέλιτος σχημάτων οὐκ εὐ-χέρως ἀποσπᾶται τινὰ, μὴ περιβλήφανα τὰ λοι-πὰ γυνιαματῶνα.

γυνιαμέτρον (τὸ) νεώτ. δ. γυνιώμετρον ὁ γνῶ-μον βλλ., ἡ γυνία.

γυνιαρικός-ἡ-ο δημ. ὁ ἔχων γυνίαις, γυνιακός.

γυνιαρῶς-ἡ-ὀν Ἡσ. ὁ τῆς γυνίαις, ὁ γυνιακός: Ἡσ. ἐ κεφαλῆται γυνιαροὶ γυνία, γυνιαῖοι·.

γυνιασμα (τὸ) δημ. τὸ γνῶμον βλλ.: 2) ἡ διὰ γυνιώμετρον κατασκευὴ γυνίαις ὑπὸ ζυλοῦρα-ποῦ, κτίστος κτ.: 3) ὁ διὰ γυνιώμετρον ἐλεγ-χος κατασκευασθελῆς γυνίαις.

γυνιασμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ γυνιώδω βλλ., ἦτοι τὸ τοποθετεῖν τὴ εἰς γυνίαν ἢ τὸ διδῆναι μορφῆν, σχήμα γυνίαις.

γυνιασμός (ὁ) κ. νεώτ. σχηματισμὸς γυνίαις κυ-ρίως ὀρθῆς, γυνιασμα βλλ.2: Λυσ.ἀν.61 [π. Ἄρποκρ.] τὸν τεύχους, ὡ βουλή, ἐστὶ γυνια-σμός ἐν ἀριστερῇ καὶ ἐδρυχωρίᾳ πᾶν πολλὰ | | νεώτ. τὸ γνῶμον βλλ.3: 2) Ἡσ. ἐ γεω-μετρικὸν θεώρημα· 3) μτφ. ἐπὶ λόγου, ἡ δι' ἐξε-λητημένης ἐπεξεργασίας ἐκφρασίς: Ἄριστφ.Ἰδρ. 956 ἐπὶ τὴν γυνιασμοῦς.

γυνιαστριάσι (αἱ) νεώτ. ζῶολ. αἰκογ. ἐπινο-δέρμων τῶν ἀβροσίμαστος τῶν ἀστεροειδῶν.

γυνιαστήρ (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐπινοδέρμων.

γυνιαστός-ἡ-ὀ δημ. ὁ ἀποστός γυνιασμα, γυ-νιασμένος | ὁ κατὰ γυνίον ἀν ἡ γεβιμένον.

γυνιατίτης (ὁ) νεώτ. παλαιότ. γένος γυνια-τιδῶν μαλακίων, ἀπαντῶν μὲν ἀπολιθώσει.

γυνιαττιδίαι (αἱ) νεώτ. αἰκογενεῖς κεραλοπό-δων μαλακίων, ἀπαντῶσα μὲν ἀπολιθώσει.

γυνιαδάτος-ἡ-ον μον. ὁ ἔχων γυνίαις εἰδ. ὁ ἔ-χων τέσσαρας γυνίαις, τετραγώνιος: Πρόδρ.2,107 κομμάτια, βέλεια, ἀπέδρασε τρανὰ καὶ γυν-ιαδάτα [ἐμ. Κορ. τετραγώνια].

γυνιάδι (τὸ) δημ. μικρὸν τεύχος ἀκρῆσιν, μικρὴ ἀγκυλή. ἰδίως ἐπὶ ἄρτου: ἐνα γυνιάδι φεμί.

γυνιάδιον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. ὄψικ. τὸ γυνία, μι-κρὰ γυνία: Λουκ.Νικημο.17 ἐδαίχθη δὲ μοι ἐν γυνιάδι τινὶ μουσῶ ἀκούμνος τὰ σαρὰ τῶν ὀποδρημάτων [δ. ἐρμην. ἐν ἀποκρίφω τόπῳ]· 2) ἡ ἐλαχίστη τοπικὴ ἔκτασις, ἡ γυνίατα: Μ' Ἄντων.3,10 μικρὸν μὲν οὖν ὁ [ἡ] ἔκτασις, μικρὸν δὲ τὰ τῆς γῆς γυνιάδιον οἶου [δ.]· 3) νεώτ.ζῶολ. γένος ἀλγῶν βλλ.2] τῆς αἰκογ. τῶν οὐλίθιδων.

γυνιώθης Ἐπιφρ. γυνιακός: Ἐπιφρ. [Δελφ.] τρι-γύλων γυνιώθην διδώ.

γυνιοδούξ-ἡ-υκος (ὁ) μτγ. ὁ ἐν ταῖς γυνίαις βαρβῶν, σκοπιπικός πρὸς τὴν γραμματικῶν: Ἡρό-δικλ. Ἀθῆν.5,222 Α φεγερ' Ἄριστφ.ἀρχαιοὶ ἐπ' ἐρ-μα νῶτα θαλάσσης Ἑλλάδα... γυνιοδούξικας,

γυνογενμονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γυνογενμόνα βλλ.

γυνογενμόνιον [τό] νεώτ. ὁ γυνογενμῶνα βλλ.

γυνογενμῶνα-ονος [τό] ὄργανον μετρήσεως γυνῶν, γυνόμετρον, γυνία.

γυνογράφος [τό] νεώτ. ναυτ. ὄργανον, δι' αὐτὸ μετροῦνται καὶ χαράσσονται τὰ ἐβρη τῶν γυνῶν πλείους κλπ. ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ χάρτου.

γυνοδέακτυλος [τό] νεώτ. γέν. σαυρίδων ἐρπετῶν.

γυνοδέρη [ή] νεώτ. γένος τευειδῶν ἐντόμων.

γυνοδέσμος [τό] νεώτ. ζυλίη ἢ σιδηρὰ γυνία προσαρμοζομένη δι' ἄλλων πρὸς σύνδεσιν δύο ταμῶν ὄλου πνός κατ' ὄρθην γυνίαν.

γυνοδέρις-ιδος [ή] νεώτ. γένος μαλακίων.

γυνοειδή-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα γυνίας : Ἀριστ. Γεν. Θεορ. 319 b, 14. Θεοφ. Φ11, 10, 1 φάλλα τῆς λεύκης τὰ παλαιότερα γυνοκίδη.

γυνοειθός ἐπίρρ. νεώτ. εἰς μορφήν γυνίας, κατὰ τρόπον γυνοειθῆ βλλ.

γυνοκαρίς [ή] νεώτ. γένος κιδარიδῶν ἔχινων.

γυνοκφέαλος [τό] νεώτ. γένος карадиδῶν κολεοπτερων.

γυνοκιδარიθίν νεώτ. γέν. κιδარიδῶν ἔχνοδέρμων.

γυνοκόρυφος-ον νεώτ. ὁ ἀπολίγων εἰς γυνιώδη κορυφήν.

γυνοκότη [ή] νεώτ. γέν. μαλλοφαγιδῶν ἐντόμων.

γυνοκτενας [τό] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερων τῆς οικογενείας τῶν χρυσοειδῶν.

γυνολάβος [τό] νεώτ. ναυτικῶν γυνομετρικῶν ὄργανων, δι' αὐτὸ συντελεῖται ἡ σύγχρονος λήψις μέχρι τριῶν διοπτύσεων πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ στήγιματος βλλ.

γυνολίθος [τό] νεώτ. ὀγκώδης παραλληλόγραμμος λίθος ἐν χρ. εἰς δομὴν γυνῶν κτηρίου.

γυνολίμων [τό] νεώτ. γέν. πολυβλαστοιδῶν φυτῶν.

γυνολόβος [τό] νεώτ. γέν. ἀσκληπιοειδῶν φυτῶν.

γυνομέτρης [τό] νεώτ. ὄργανον μετρήσεως γυνῶν, γυνόμετρον 2) ὁ ἀναγωγέας βλλ. 61.

γυνομετρία [ή] νεώτ. ἡ τέχνη τῆς μετρήσεως τῶν γυνῶν || εἰδ. τὸ κεφάλαιον τῆς γεωμετρίας, τὸ πραγματευόμενον τὴν μέτρον τῶν γυνῶν.

γυνομετρικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν γεωμετρίαν βλλ., ὁ τῆς γυνομετρίας : γυνομετρικὰ ἔργασια, - γυνομετρικὰ ὄργανα, - γυνομετρικὰ κανόνι (τὸ γυνοσκόπιον).

γυνομετρικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν γεωμετρίαν, κατὰ τρόπον γυνομετρικῶν.

γυνομέτρο (ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. ὄργανον πρὸς μέτρον γυνῶν, γυνῶνα.

γυνομήκης [τό] νεώτ. βοταν. εἶδος μικήτων.

γύνιον [τό] νεώτ. βοταν. γένος μικήτων τῆς οικογενείας τῶν βολεβακιδῶν 2) ἀνθρωπολ. ἀνθρωπομετρικὸν σημεῖον ὀπίσω καὶ κάτω προεξέχον τῆς ὀστεῖνης κάτω γνάθου.

γυνοισιοθμια-θμια κ. νεώτ. ἐπὶ ἐκτάσεως, δομῆς κ. ἰδίως ἐπὶ ζυλίων, μεταλλῶν ἢ ἐξ ἄλλης ὀλης πράγμ., καυθῶνα τὴν μορφήν γυνίας, παθ. : Ἐρωτιαν. ἐν φρ. ἐγγώνιος πλῆγος, Γαλιλ. 1558. Ἰνπ. 158 ἐγγώνιος πλῆγος λήγεται, ὅταν καμφθεῖ γυνοισιοθμῆ κατὰ τὸν ἀγκῶνα || κτώμα γυνίας τῆ ἐνεργεία ἄλλου ἐπὶ ἐνός ἢ πλείονων μερῶν τῆς ἐπιφανείας μου : γυνοισιοθμῆνοι οἱ πολῦτοι λίθοι προσκῶνται λαμπρότητα.

γυνοισιου-οδος-ον γυν. ὁ ραιβόπους : Διογ. Λ 9, 116 Ζεοξείδ. ὁ γυνοισιου.

γυνοπτερίδα [τό] νεώτ. οἰκ. γυνοχοφῶρα ἐντόμων.

γυνοπτερος [τό] νεώτ. γένος κολεοπτερων.

γυνοπτερούς-υγος [τό] νεώτ. γέν. φυχῶν ἡμεροβίων.

γυνός-ος γυν. ὁ ἐν γυνία κείμενος, γυνοικός : Θεολ. Ἀριθμ. 3 γυνία εἰθῆ 2) ἀπ. ὁ ἔχων γυνίας, γυνιάδης : Πάπ. σφυρίδια γύνια.

γυνοσκοπικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ γυνοσκο-

πίου βλλ. γνόμενος || γυνοσκοπικός κύκλος κύκλος ἐν χρ. διὰ τὴν μέτρον γυνῶν.

γυνοσκόπιον [τό] νεώτ. κ. δημ. διοπτῆρ τοποθετημένος εἰς τὸ κέντρον ἐργαλείου πνός, ὅπως δεκνύη τὸν βαθμὸν τῆς περιστροφῆς του.

γυνοσπερμα [τό] νεώτ. βοταν. φυτὰ, ὧν τὸ σπέρμα εἶναι γυνοίδες.

γυνοστάχυον [τό] νεώτ. γένος βροδινιδῶν φυτῶν.

γυνοστόμα [τό] νεώτ. ζωολ. (φα. ὧν τὸ στόμα εἶναι γυνοίδες.

γυνοστόυλος [τό] νεώτ. γένος θυμειδῶν φυτῶν.

γυνοίσωμα [τό] νεώτ. γέν. φαλαγγιδῶν ἀραχνῶν.

γυνοιστροπιδος [ή] νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτερων ἐντόμων τῆς οικογενείας τῶν карадиδῶν.

γυνοίφυλλος-ον γυν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων φύλλα γυνιώδη, ὄξεια : Θεοφ. Φ11, 10, 5 2) νεώτ. τὸ οὐδ. γυνοίφυλλον ὡς ὄσος γένος τετρακορραλλίων κοιλτεροζῶων τῆς οικογεν. τῶν καλκοειδῶν.

γυνοισχίτων [τό] νεώτ. γένος μλειδῶν φυτῶν.

γυνίτα [ή] δημ. μικρὰ γυνία 2) κατ' ἐπέκτ. ἡ οἰκία, τὸ σπικκὶ : Παλαμ. Τρισεύγ. 49 θὰ γυνίτασ μιά φορὰ σὲ μιά γυνίτασ, ποὺ αὐτὴ περιμένῃ ἢ καλὴ σου 3) ἐλαχίστη τοπικὴ ἔκτασις.

γυνιώ-ῶ γυν. κ. νεώτ., πη. παθ. παρακ. γεγωνιωμένος διδω εἰς τὸ στήμα γυνίας : Εὐστ. Ἰλ. 1350, 2) τὸ τοῦ ἱμάντος ἀκρον., γυνιώσασ || παθ. γίνωμι γυνιώδης : Διοσκ. 3, 43 κάρφη γεγωνιωμένη, Εὐστ. Πανημ. 292, 33.

γυνιώδης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων γυνίας, γυνοικός : Θουκ. 8, 104 τοῦ χωρίου τοῦ περὶ τοῦ Κυνός στήμα ὄξειαν καὶ γυνιώδη τὴν περιβόλλη ἔχοντες || ὁ θμιασ γυνίος, ὁ σχηματίζων γυνίαν : Ἰνπ. Ἀρβρ. 47 γυνιώδης διαστορφή (σηματίζουσα ὄξειαν γυνίαν), Εὐστ. Ἰλ. 1082, 26 ἀγκῶνα δὲ ταίχους γυνίαν ὄπισθι, ἡγουν ἐξοχὴν γυνιώδη.

γυνιώθης ἐπίρρ. νεώτ., κατὰ τρόπον γυνιώδη, κατὰ γυνίαν || ἐν τῇ γυνίᾳ, γυνιακά.

γυνίωμα-ατος γυν. κ. νεώτ. καμνὴ σχηματίζουσα γυνίαν, ράχη γυνιώδης : Εὐστ. Ἰλ. 1082, 26 πύργω ἀπὸ προύχοντι, τοῦτέστιν ἐξέχοντι κατὰ τὴν γυνίωμα, ὁποῖον ὁ ἀγκῶνα καμφθεῖς ἀποτελεῖ 2) νεώτ. γένος ἀποκυνοειδῶν φυτῶν.

γυνίωσις-εως [ή] γυν. κ. νεώτ. ἡ ἐνεργεία ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γυνιώ βλλ., ἢ εἰς σχῆμα γυνίας ὀύστασις, μόρφωσις || ὁθ. γυνιώδης, ὄξειαν προεξέχῃ : Σχόλ. Ἰλ. Θ 297 μακρὰς καὶ ὄξειας γυνίωσις ἔχοντας ὁ ἔστιν ἀκίδος 2) καμνὴ τῆς ἀρτηρίας γυνιώδης, ἐν ἣ γίνεται αἰσθητὸς ὁ σφυγμός : Γαλ. 9, 324

γυνιώτης-ή-όν γυν. κ. νεώτ. ὁ σχηματίζων ἢ ὁ ἔχων γυνίαν : Παῦλ. Αλφ. 6, 88, - γυνιώτης ἄξων.

γυνοισιδή-ους-ες ὁ γυνοισιδής : Θεοφ. Α1 αβ. 65.

γύνωρ ἴσ. « γυνία Ἀδάκωνες ».

γυνορισματα ἴσ. « γυνορισματα, τοποθεσία ».

γύνως ἴσ. « γυνός, ἔδος, καὶ παιδία τῆς παλαιστρικῆ, οἱ δὲ κῶνη ».

γύνωμος ἴσ. « φερώνωμος ».

γυνώσια [ή] πᾶν κ. γυνώσια μέτρησης γυνίας ἢ διὰ γυνῶν [πῆ]. : Πάπ. γυνίωσις καὶ γυνώσιας καὶ ταῖς ἄλλαις χρίσεσιν.

γύος ἴσ. « γυνήσιον ».

γύα [ή] δημ., δ. γρ. γύα, ὁ κῆδος βώξ βλλ.

γύασις ἴσ. « κολοσιός Μακεδόνης ».

γυριά δ. γρ. κ. γυριάς ἄφροσμοι.

γυριάω ἴσ. « κλευιάω, σαρκαμοῦς ποιεῖ Ἀδάκωνες ».

γυροῦται ἴσ. « σαρκοῖ Ἀδάκωνες ».

γυροῦθῶς [τό κ. ἡ] κ. γυν. ἡ φερέτρια | ἐσφ. ἐμ ἠθικ τοῦτον : Ὀδ. Φ 54 ἀπὸ πασσάλου ἀνέτα τόσον σάφω γυρωτῶ, Ἄνων. η. Σουδί. ἐν ἡ γυρωτῶ πληρέεις ὀσάτων.

γύφ ἴσ. « κολοσιός Μακεδόνης ».

Δ, δ, δέλτα τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου, ἀ-λίτων, προελθὼν ἐκ τοῦ σημιτικοῦ δάλεθ Δ, ὅπερ σημαίνει τριγωνικὴ θύρα ἢ ἀπίσταχον πρὸς τὸ τῆς Ἰνδικῆς κ. Λατινικῆς D, d, προφερόμενον πθ. ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ταῦτο, ἴται κλεισταδοτικῶς, ἀκαριαίως ἢ ὡς περίπου ντ ἢ διασωβέσις τῆς προφοράς ταύτης ἐν τῇ δημ., ὅταν προηγήται β, ὡς ἄνδρες (ἄνδρες), δέντρο (δέντρον), ἔντεκα (ἐνδεκα) ἄλλ. ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἡ προφορά του χωροῦσα εἰς διαρκῆ πνευματισμὸν ἐν πολλαῖς ἑλληνικαῖς διαλέκτοις ἴδιαι ἐν τῇ ἡλεσικῇ, ὡς ἀποδεικνύει ἡ διὰ τοῦ ζ ἀντικατάστασις αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ κρητικῇ κ. θεσσαλικῇ, ὡς ἀποδεικνύει ὁ διπλασιασμὸς αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι μόνον διαρκεῖς πνευματώδεις φθόγγοι δυνατὸν νὰ ἐκφωνῶνται διπλῶς, ἀπέβη τέλος ἀπὸ τῶν πρώτων μ. χ. αἰώνων σταθερῶς πνευματώδης ἢ ἐν τῇ νεωτέρῳ ἐπεκρατῶν ὄλης ἢ ὠντέρω πνευματώδης προφορά τοῦ δ, ὡστε σχεδὸν γενικῶς πᾶς φθόγγος α ἢ μεταγράφῃ εἰς πνευματώδη δ, ὡς δάντης, δαδίνται, δαγοδέτοια, δαδοσάρμα, δαλματικῆ, δαλματία, δελῆς, δεληγιώρχης, δεληγώνης ἰσπανίως ἢ ἀρχικῆ ἀκαριαία προφορά διετηρήθη ἐν τισι λέξεσιν ἐκ ξένων γλωσσῶν, ὡς νεοκοθλ, νεκόρ, Ντεκόρ, ἢ ἄλλ. ἐν τῇ δημ. διετηρήθη οὕτῃ εἰς ξένους λέξεις συνθετώτερον, ὡς νταῖς, ντάμα, νταντέλλα, ντασὺλ, νταραβέρι, ντεπόλιτο, ντουλάπι, ντόρος, ντούρος, ντρίκος ἢ ὅμοι. ἐν ἰδιωσίαις τῆς δημ. κρατεῖ τῆ ἀρχικὴ κλεισταδοτικὴ ἀκαριαία προφορά τῆ δ καὶ εἰς ἀρχήθεν ἑλληνικὰς λέξεις εἰδ. ἐν Κανναδοκίᾳ κ. Νοτίῳ Ἰταλίᾳ ἐξ ἐπιδράσεως τῆς τουρκικῆς ἢ τῆς ἰταλικῆς προφοράς, ὡς ντασούτης, ντακούεω, ἀντὶ τῶν δεσποτῆς, δουκέω. ἢ ὅμοι. ἐν τῇ δημ. συνθετώτα διατηρεῖται ἡ ἀρχικὴ κλεισταδοτικὴ ἀκαριαία προφορά εἰς λέξεις συνθετώτες ἐκ τῆς ἐν καὶ ἐκ λέξεων ἀρχομένων ἀπὸ δ, ἐν αἷς τὸ ἀρκτικὸν φωνήεν [τὸ ε κ. σπαν. τὸ α] ἠσπασίωσται, σπασιώτ. δὲ καὶ εἰς πινος ἀρχήθεν ἀπὸ α ἄρχομεναι, ὡς ἄνταμα, ἄνταρα, ντίνω [ἐνδύω], ντένω [ἐνδύω] ἢ οὐχ ἴπτον ῥεῖσται τῶν ἐκ τῆς λατινικῆς κ. τῆς ἰταλικῆς ἰδίας ἀρχομένων ἀπὸ α ἢ περιχουῶν τὸ α λέξεων μεταγράφον ἐν τῇ μον. κ. ἐπακαλοῦσθαι ἐν τῇ νεωτ. διὰ τοῦ διαρκικοῦ πνευματώδους δ, διατηρηβέσις τῆς προφοράς ἐν τῇ δημ., ὡς μεδοῦλι [medulla], ὀνηρόνιον [delphinium], δεκτό [decto] ἄχεδὸν δὲ γενικῶς ἡ κατάληξις ἀδὸ [ἀδός] ἀσυναίφουσα ὅμοι. ἀσφαρτάκος καὶ τῆς καταλήξεως ἴτο [ἴτος], ὡς ἀσφαρτάκος [scartako], μωνιτίδος [monitio] ἢ εἰδ. διὰ τοῦ διαρκικοῦ πνευματώδους δ μεταγράφονται ἐν τῇ νεωτ. κ. ὄγκαι καὶ λέξεις ἀρχομεναι ἀπὸ τῶν πθ. ὡς ἰθ [ἴθ] ἢ ἐν τῇ ἀρχ. κ. μον. κ. νεωτ. κ. ὅμοι. ἀναπτάσται ὁ φθόγγος δ μεταξὺ ν κ. ρ, ὡς ἀν-ἄν-δ-ρὸς, ἀν-δ-ρα [ἀνέρος-ἀν-ρὸς, ἀνέρα-ἀν-ρα]. 3) ἀπεβλήθη τὸ δ εἰς τὸ τέλος τῆς λέξεως, ὡς κ. πᾶν σύμφωνον πλὴν τῶ ν, ρ, σ, εἰς προϊστορικοῦς χρόνους, ὡς ἰθὸν ἀντὶ τῶδ, τι ἀντὶ τῆδ ἢ πρὸδ. οὐπῶνος, ἄλλο ἀντὶ ἄλλοδ. [πρὸδ. αλλυδ., ἄλλοδ-ἀπὸς]. ἢ ὅμοι. ἐν τῇ ἀρχ. ἀπεβλήθη πθ. κ. ἐν ἀρχῶ-λέξεω, ὡς ἰωκῆ, ἴωσις ἢ ἐν ταῖς αὐτῇ. παλ-ἰωθῆς, προ-ἰωθῆς ἢ πρὸδ. διαγῶρῆς, θιωθῆς ἢ ὅμοι. ἐν παλαιῇ δημ. διαλέκτοις, ἰδίαις ἐν τῇ κυπριακῇ κ. δωδεκανησιακῇ, ἠσπασίωσται ἐν μέσῳ δύο φωνηέν-

των, ὡς ἄ-εφερός, γά-ερος, σφ-ερα, μη-ε ἀντὶ ἀεφερός, γάδαρος, σφέρα, μηδέ ἢ ὅμοι. κ. ἐν ἀρχῇ λέξεω ἀσυνεφερόμενης μετ' ἄλλης λέξεω τελευτώσης εἰς φωνήεν, ὡς ἰθὸν ἀντὶ τὸ δικὸ μου ἢ ὅμοι. ἐν τῇ δημ. ἐλαφρύνεται ἐνίοτε εἰς ἡμίφωνον ἢ πρὸ τοῦ ι, ὡς ἰθὸν γιά [διά], γιάτῃ [διὰτῃ] πρὸδ. Γιάνας [Γιάννης]. 4) τὸ δ ἔχον διπλὴν τὴν ἀρχὴν ἴται ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ ἰσπετικοῦ δ κ. ἐκ τοῦ ὑπερωτικοῦ ε' πρὸ λεπτῶν φωνηέντων ε, η, ἢ ὕψισται ποικίλας τροπᾶς ἴται εἰς τὰς αἰολικὰς διαλέκτους τρέπεται εἰς β κ. πρὸ τῶν λεπτοτέρων φωνηέντων, ὡς βέλφιν, βελφοί, βέφυρα, ἀντὶ βελφίς, Δελφοί, Δέφυρα ἢ ὅμοι. τρέπεται εἰς γ πθ. εἰς τινος ἀίολ. κ. ὄμοι. διαλέκτους κ. εἰς τινος δημ., ὡς ἰθὸν ὀνόφος ἀντὶ γνόφος [πθ], γόντι ἀντὶ ὄντι ἢ ὅμοι. τρέπεται ἐν τῇ ἡλεσικῇ διαλέκτῃ εἰς ζ, ὡς ἰθὸν ζῶνον, ζέ, οὐζέ, φειζός, ἀντὶ ζῶνον, ζέ, οὐδέ, φειδός: Πλάτ. Κρατ. 418 C νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰωτα ἢ εἰ ἢ ἴτα μεταστρέφουσι, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα, ζῆτα, ὡς δὴ μεγαλοπρεπέτερα ἢ ὅμοι. ἐν τῇ ἀρχ. κ. ἐν τισι δημ. διαλέκτοις, ὅπου τὸ δ προηγεῖται ἀμέσως τοῦ κ κατόπιν ἐξασθενώσκει τὸ μετ' αὐτοῦ τῶν φωνηέντων, τρέπεται εἰς β, ὡς ἰθὸν φῦθος, βᾶθ-ρον, βᾶθ-μός, ἀντὶ φεύθος, βᾶθ-ος ἢ ὅμοι. ἐν τῇ ἀρχ. τὸ δ τρέπεται πθ. εἰς κ πρὸδ. κέφωτος, ὀνόφος ἢ ὅμοι. εἰς λ, ὡς ἰθὸν βᾶσις, βᾶσις πρὸδ. κ. δᾶρ, δᾶκρυ, δᾶκρυμα πρὸς τὰ λατ. leniv, laryngos ἢ πθ. ἐν τῇ ἀρχ. εἰς τ, ὡς ἰθὸν κτύπος, γυπόμα 5) ὅμοι. τὸ δ ἐν συνδυασμῷ πρὸς διαφόρους φθόγγους ὑπέστη ἀλλοιώσεις, ὡς τὰς συνηκουσθῆν μετὰ τοῦ σ ἀπετέλεσε ζ, ὡς ἰθὸν Ἀθήνας, θύραξ, ἐκ τοῦ Ἀθήνας-δε, θύρας-δε ἢ ὅμοι. ζ μετὰ τῶν ἡμιφώνων ἢ, ι, ὡς ἰθὸν ἐλκίζω, Ζεύς, πεζός, ἀομυρόπεια ἐκ τοῦ ἑλπίδω, Διεύς, ἡεδίος, ἀομυρόπεια ἢ πρὸδ. κ. δημ. [τῆ] ἄνερα διάνερα ἢ ὅμοι. εἰς τῆς ἀσυνευέσεως σδ ἐν τῇ κρητικῇ, λακωνικῇ, μεταρικῇ κ. βοιωτικῇ διαλέκτῃ προήβη κατ' ἀφομοίωσιν ὡδ, ὡς ἰθὸν δουλιδῶς, δουλίσωδ ἢ ὅμοι. μετ' ἄλλων συμφώνων, π, σ, τ κλη., ἀφομοιώθη πρὸς αὐτὰ, ὡς ἰθὸν ἐν τῇ λαοσυκῇ ὅτι, ὄπως, ποικί ἐκ τοῦ ὄδοι, ὄδωκος, ποδὶ, ὅμοι. ποσσί, ἐλπίσι κ. καθ' ἀπλοποίησιν ποσί, ἐλπίσι ἐκ τῶν ἠοσί, ἑλπίσαι 6) παρ' ἀρχ. κ. δημ. διαλέκτοις προκύπτει ὁ φθόγγος δ διὰ τροπῆς ἄλλων, ὡς τὸ β ἐν τῇ δημ., ὡς ἰθὸν δαρτίω, ἄγιο δῆλω, ἀντὶ βασιλίω, ἄγιο θῆμα ἢ ὅμοι. ἐν τῇ δημ. τὸ β παρὰ τὸ ρ, ὡς ἰθὸν σκεδρός, θρονιά, ἀντὶ σκεδρός, θρονιά ἢ ὅμοι. δημ. ἐν ἰδιωσίαις ἐκ τροπῆς τῶν β, ὡς ἰθὸν ραδίω, διανάπ, ἀντὶ ραγίω, γνάπ ἢ ὅμοι. ἐν τῇ κρητικῇ, Μεγαρικῇ, βοιωτικῇ ἐκ τροπῆς τῶν ζ ἐν ἀρχῇ λέξεω, ὡς ἰθὸν δᾶκος, δέος, ἀντὶ Κομῶ [ε Κομῶ], Ζεύς ἢ πρὸδ. κ. ἐν τῇ δημ. [ζαρκάδι, ζορκάδιον] [κατ' ἀνομοίωσιν] ἢ ὅμοι. ἐν ταῖς αὐταῖς διαλέκτοις προκύπτουσι δδ ἐκ τῆς τροπῆς τοῦ ζ, ὡς ἰθὸν δικάδω, ρέδω, ἀντὶ δικάω, ρέω ἢ ὅμοι. ἐν τῇ δημ. ἐκ τροπῆς τοῦ δ ἐπομυεῖται ἰ, ὡς ἰθὸν δεσφίω, δεσφίω, ἀντὶ δεσφίω, δεσφίω ἢ ὅμοι. ἐκ τοῦ ἐλαφροῦτος τ' παρὰ τὸ ἡμιφών π προκύπτει δ, ὡς ἰθὸν ἀδράτῃ, ἀντὶ ἀτράκτιον. 7) ὡς ἀριθμητικὸν ὀξυτανοῦμενον ἄνωθεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ τὸ τακτικὸν τέταρτος καὶ τὸ ἑτήρ. τετράκις ὀξυτανοῦμενον κάτωθεν πρὸς τῶν ἀριθμῶν 4000 κ. τὰ τακτικὸν αὐτοῦ τετρακισχίλιος κ. ἑτήρ. τετρακισχίλιος ἢ ὅμοι. τὸ κεφολαῖον Δ ἐν ἑτήρ.

πολλάκι ἀντί τοῦ **δάκα** κ. τοῦ δεύτερος 8) νεώτ. μουσ. διὰ τοῦ ἀντισταχοῦ πρὸς τὸ Δ Δ παρίσταται ὁ τέταρτος φθόγγος τῆς μουσικῆς κλίμακος 9) νεώτ. ὁ βραχυρρ. ἐν τῇ Γεωγρ. τῆς **Λέξεως Δόσις**. **δα** προτακτικὸν ἀχώριστον μόριον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημασίας τῆς μεθ' ἧς συντίθεται λέξεως ὡς τὸ **δὰ** βλλ., ὁλον δασκῶν, ἀραιοῦς κττ. **δὰ** μόν. δημ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου **δα**, ἴδη βλλς. ἐπίτατ. καταφάσεως ἢ ἀρνήσεως· ναί **δὰ**, ὄχι **δὰ**, τώρα **δὰ** || ὄμ. μετὰ προτακτικὸν συνήθ. ἐν συνεκφορῇ μετὰ τοῦ τώρα· πές μας **δὰ**, - ξεμπέρδευε **δὰ** τώρα 2) ὄμ. μετὰ προτακτικῆς παρασκευαστικῆς· δουλεύετε **δὰ** καὶ λίγο· 3) πρὸς μετριασὸν βαρέος χαρακτηρισμοῦ ἢ πρὸς ἔκφρ. συγκαταβάσεως ἢ ἀ. εἰρωνείας· εἶναι **δὰ** κι αὐτὸς κατεργαζομένω - φταιχῆς - καλὰ **δὰ**, τὸ ξέρουμε πὼς εἶσαι παλληκάρη || φρ. ὄχι **δὰ** θαυμασ. ἢ ἐρωτηματ. ἐκπεφωμένη, συνήθ. ὡς ἀπάντησις πρὸς ἔκφρ. εἰρωνείας· με τὸ ἄρθρο του τοῦ χριστάκης ἡ κυβερνήτης... Ὅχι **δὰ**! - εἶναι ξακουστάς καὶ στὴν Εὐρώπη... Ὅχι **δὰ**! || ὄμ. φρ. νὰ **δὰ** ἡ ὦρα ἢ πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ μὴ προσήκοντος, τοῦ ἀ. τίκειλο, τοῦ ἀπρεποῦ τῶν συνεκφεραμένων· να **δὰ** ἡ ὦρα νὰ μάς κἀν τὴν τίμα - να σοῦ γυρεύω καὶ δακενιά - να μάς ζητᾷ καὶ ρέστα 3) βεβαιωτικὴ ἢ καθοριστικὸν τόπου ἢ χρόνου, συνεκφερόμενον μετ' αὐτῶν. | αὐτὸς, τοῦτος, ἐκεῖνος | ἢ μετ' ἔπυρ. τοπικοῦ ἢ τραπικοῦ ἢ τοῦ τώρα, ἀντισταχοῦ πρὸς τὸ ἀκριβὸς, Ἰσα Ἰσα, ἐν τοπικῇ δὲ σημ., ἢ ἐν δεκτικῇ, ἐναλλάσσόμενον πρὸς τὸ ἐδῶ· αὐτὸ **δὰ** λέω κι ἐγὼ (= ἀκριβῶς αὐτὸ), - τοῦτος **δὰ** | ἀ. ἐδῶ | φτάνει νὰ τὰς κἀν καλὰ, - γι' αὐτὸ **δὰ** | ἢ ἐδῶ | τὸ χωρὶς κριολογίω, - τώρα **δὰ** ποῦ μιλουσαμε, - μοῦ μίλησε ἐπὶ **δὰ** [οὕτως], - κάθισε ἐδῶ **δὰ** [δεκτικῶς] 4) χρονικὸν ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ νῦν=τώρα ἢ κατὰ τὴν ποροῖσαν στιγμὴν, περιόσταν· γιὰ **δὰ** ἔδου νὰς θά φανθὶ τὸ βαπόρη, Ἐρωτόκρ. Δ 461 ἢ γράφω· νὰς δὲ ἔμπορε; γιὰ **δὰ** ν' ἀποφασίσω 5) ἐπιτακτικὸν ὑπεκκαριστικὸν ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ τίσος (-η-ο) ἢ ἐλαχίστος, μικρότατος· μιά γυναικοῦλα τόση **δὰ**. **δὰ** ὄρω, ἀντί γὰ, γὰ καὶ ἐμπ. Σχόλ. Αλογ. Ἀγ. 1072 κ. ΕΜ 60,8· Αλογ. Εὐμ. 874 οἶαι **δὰ**, φεῶ, Εὐρ. Φοίν. 1296 φεῶ **δὰ**, Ἀριστοφ. Λυσ. 198 φεῶ **δὰ**, τὸν ἄρκαν ἄφστον ὡς ἔπεινίω, Θεόδωρ. 4,17 οὐ **δὰν** | ὄχι μὰ τὴν γῆν | πῆ. ἢ λ. ἐν χρ. ὡς ἐπιφώνημα φρικῆς **δαῖνα** | πῆ. ἢ ἐν χρ. ὡς ἐπιφώνημα τῆς χρίσιν τοῦ στήματος μεριζόμενον καθάπερθεοι. **δαβαλλία** (ἡ) νεώτ. γένος πολυποδιῶν πτεριδῶν. **δαβονίτης** (ὁ) νεώτ. ὄσφυαλ. ὄρυκτόν τ' λευκόν, λάμφεως θελαειοῦδου. **δαδελός** (ὁ) ἴσ. ἢ δαλός. Λάκωνες. **δαδῆ** | ἴσ. ἢ καυθῆ. Λάκωνες. **δαδιάνος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τ' πιθῆκων. **δαδισονία** (ἡ) νεώτ. γένος σαβιφραγιῶν οὐτιῶν. **δαδισάλλα** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος τ' μαλακίων. **δαδισία** (ἡ) νεώτ. γένος ἑλλοδοκάρων φυτῶν. **δαδίλλη** (ἡ) νεώτ. γένος θελινοειδῶν φυτῶν. **δαδισοκία** (ἡ) νεώτ. γένος ἐρικοειδῶν φυτῶν. **δαδοία** (ἡ) νεώτ. γένος ἐχμηδῶν ἐρπετῶν. **δαδονοῦλλα** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος τ' μαλακίων. **δαδονία** (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κωνικινῶν μαλακίων 2) βοταν. γένος λεχινῶν τοῦ ἄρθροισμ. τῶν κρυπτογῶμων τῆς οἰκῆς. τῶν πολυτριχιδῶν. **δαδονίτης** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτόν χρώματος λευκοῦ καὶ λάμφεως μεταξοειδοῦς. **δαδῶν** (ὁ) νεώτ. γένος μελαστοματιδῶν φυτῶν. **δαδόντης** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. εἶδος νεφελίου βλλ. **δαγᾶλλος** μον. ἐπὶ Ἰππῶν, πυρρόθριζ· Διγεν. Ἀρ. 672 τὸν βῆδιον καθάλλικε καὶ τὸν δαγᾶλλον ὄρεα.

δαγγιλοπαθής-οδς-ές νεώτ. ὁ παθὼν δάγγειον βλλ. πυρετῶν || ὁ παθὼν ἐκ δαγγείου. **δαγγιλοπᾶθος**-ον νεώτ. ὁ προσδληθεὶς ὀπὸ δαγγέου βλλ. πυρετοῦ. **δαγγίος** (ὁ) νεώτ. ἱστρ. γένος ἐπιδημικῆ, ἢ χαρακτηριστῆς πυρετῶς, ἐξάνθημα καὶ μεγάλῃ ἔξασθενίαν τῶν δυνάμεων μετ' ἐπιπλοκῶν. **δαγγίλη** (ἡ) νεώτ. γένος κωνικινῶν ἰσθμῶν. **δαγγιροτυπία** νεώτ. ἡ πρώτη, ἀχρηστος ἴδη μέθοδος φωτογραφίσεως. **δαγγιροτυπῶν** (τὸ) νεώτ. φωτογραφία ληφθεῖσα διὰ δαγγιροτυπίας βλλ. **δαγγιροτυπῶν** (ὁ) νεώτ. ὁ ἐνασκῶν τὴν δαγγιροτυπίαν βλλ. **δαγγιροτυπῶ**-ὠν νεώτ. φωτογραφῶ διὰ δαγγιροτυπίας βλλ. **δαγκάμα** (τὸ) δημ. κ. δάγκωμα, ἄ. δαγκανιά, δαγκωμάσι, -αμοσιᾶ, δαγκαματιᾶ, -αματιᾶ τὸ ἀποτελέσμα τοῦ δαγκᾶν, τὸ δῆγμα, ἢ δαγκανιά ἢ ἀκόμα μοῦ ποῦνὶ τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλου || ὄν ἐπὶ ἐντόμων, τὸ νύγμα, τὸ κέντημα· δάγκωμα κουνουπιῶ-μέλισσας 2) καταχρηστικῶς κ. ἢ πράξις τοῦ δαγκᾶν, ἢ δῆξις, ἢ δακωμάτις· τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλου - τοῦ λύκου - τοῦ ποτικιοῦ - τῆς θιάξ 3) μπ. [μ.δᾶγμαμα] ἢ διὰ συστολής πράγματος ἢ συνεγίσημοῦ δύο ἢ πλείονων πραγμάτων σύσφιγξις βέλους τοῦ σώματος ἢ ἀ. πράγματος ἐν τῷ συστολέντι ἢ μεταξὺ τῶν προσεγγιζάντων, τὸ μάγκωμα, αὐγ. γάντζωμα· ἀπὸ τοῦ δάγκωμα τῆς μηχανῆς - τῆς πόρτας τοῦ πλῆγισμοῦ τὸ χεῖρ, - τὸ δάγκωμα τοῦ ποτικιοῦ ἀπὸ τῆς φάκας 4) εἶδ. ἐπὶ ζῴων, μετάλλων κ. λίθων, ἢ δι' ἐνθέσεως ἐξάγων ἐνὸς πράγμ. εἰς εἰσοχὰς ἄλλου συναρμογῆ· ἀπὸ ξερολίθου ἢ πέτρης θέλουμα δάγκωμα ἢ μιά με τὴν ἄλλη, - δὲν ἔγινε καλὸ τὸ δάγκωμα τῶν ἑλῶν τῆς κορινθῆς. **δαγκαματιᾶ** (ἡ) δημ. κ. δαγκωμάτις κ. -αμοσιᾶ ἢ ἐνέργεια τοῦ δαγκᾶν, ἢ δῆξις· τὸν ἄρχισ στῆς δαγκαματιᾶς, - με μιά δαγκωμάτις τὸν ἐσακάτεψ 2) καταχρηστικῶς κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαγκᾶν, τὸ δάγκωμα· μοῦ νονοῦν ὁ δαγκαματιᾶς τοῦ σκυλιοῦ, - τὸ τυρὶ εἶναι δαγκαματιᾶς ποτικιοῦ 3) ὄση ποσότης στερεοῦ πῶς ἐδῶδῆμον δύναται ν' ἀποκοπῆ δι' ἐνὸς δῆγματος, με μιά δαγκανιά συγ. μοσουλᾶ ποδ. βλῶμος. **δαγκανιάρη** (τὸ) δημ., συνήθ. εἰς πληθ. δαγκανιάρια αἰ ἡλιαὶ τοῦ καρκινου, τοῦ κάθουρα, δι' ὧν οὕτως δάκεν 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ σπιδροῦς καρκίνος, ἢ τανάλια, ἢ μασιά· Βαλαρω. Ἀθ. Διάκος 4,65 με δαγκανιάρια, με σχινοῖ τὰ χέρια ξεκλειδώνει. **δαγκανιάρη** (ἡ) τὸ δάγκωμα βλλ. **δαγκανιάρης**-α-ικο δημ. ὁ ἀρεσκομένος νὰ δάκνη, ὁ ἔχων τίσιν πρὸς τὸ δάκεν· δαγκανιάρης ὁ σκύλλος, Σάρρο. μπρ. Εὐρ. Ἰππὸλ. 466 μόν. ἄφωνα θῆρια δαγκανιάρικα. **δαγκανιάρικος**-ο δημ. ὁ ἔχων τὰς ἰδιότητας ἢ τὴν ἐκφρασιν τοῦ δαγκανιάρη βλλ. **δαγκανίτα** (ἡ) δημ. ὀστροκ. τοῦ δαγκανιά βλλ. **δαγκάνω** μην, μον. νεώτ., δημ. κ. δαγκᾶω βλλ. κ. δαγκᾶνω, παθ. ἄορ. (ἡ)δᾶκᾶστικα κ. ἡδᾶγκᾶστικα, μπ. παθ. πορακ. δαγκᾶσμένος κ. δαγκᾶσμένος κ. δαγκᾶμένος τέμνω ἢ σφίγγω τὴν διὰ τῶν ὀδόντων, δάκνω | Ἡρωδισμ. 1,451 ὄδηκω, τὸ δαγκᾶνω || Ἀρκάδ. 161,23 τὰ διὰ τοῦ ανω ὑπερδισύλλαβα βορῶνεται, ὄπασε πορήκται ἀπὸ ῥήματος... δῆκω δαγκᾶνω, Ἐρωτόκρ. Ε 919 ὀλίγα κὶ οὐδὲ λῖδοσι τὸν εἶχε δαγκᾶμένο, Βαλαρω. Στιχουδρ. 8,12 ἐνα στόμα ἀπέλιπμον τὸν δαγκᾶνω, παροιμ. σκυλὴ ν' ἀλυχτᾶται δὲ δαγκᾶνει | οἱ ἀπειλητικῶς φωνασκοῦντες εἶναι ἀκινῶνται | φρ. σὰν κρηφασκυλο δαγκᾶνει | εἶναι ὄπουλος καὶ μαχθῆρς | ὄμ. δάγκασε τὴ γλῶσσά σου | παύσε

λέγων δυσωίωνα' δμ. **δαγκάνει** τά σέβρα (λυσ-σά από τόν θυμόν του ή τό πεισμό του)' δμ. **δαγκάνω** τά χείλια μου (καταλήπτομαι, θουρούδομαι, κατέχομαι υπό ταραχή δι' ό τι βλεώ ή άκούω, ή άποφεύγω ώς έκφρασθώ έπικριτικός)
2) άπόλ. δημ. έξω τήν συνήθειαν, τήν ιδιότητα, τήν δύναμιν του δάκνειν : τό νού σου, γιατί τό σκυλί δαγκνάει' || μτρ. είμαι έκδικητικός : αύτός σάν τόν περάξος δαγκνάει' **3)** έπί εντόμων, κεντώ, κεντρίζω : τόν δάγκασε ένας σκορπιός - μιά σφήκα' **4)** δημ. έπί πραγμ., αντί του δαγκώω βλλ., μαγιώνω : ή πόρτα τόν δάγκασε τό δαχτυλό' **5)** δημ. μτρ. πληγώνω διά δικητικών λόγων' **6)** δημ. παθ. δαγκάνομαι δάκνω έμαυτόν, τό αδού μου' **7)** μτρ. -ω κ. -ομαι ώς έκφρ. εις δόλωσιν απαγορεύσεως ή σωφής : όταν έκείνος μιλάει με τό πατέρα της, ατή από μακριά τόν δάγκανε τό χείλι' πρβλ. άνωτ. δαγκάω τό χείλι μου, - γ' άκουσα γιά τό κρίσι-τσι και δαγκώθηκα.

δακασι(α) (ή) δημ. κ. -ωσι(α) ή δαγκαματιά βλλ. **δαγκώω** δημ. δαγκάω βλλ., δαγκώνω : Βαλαωρ. Σπυρογρ.9,44 δαγκά τό μαύρη γλώσσά του, τό δόντια του τό τρίζει, Λασκαρ.Ληξ.2,337 ένας δαγκάει έτσι, άλλος άλλίως' παθ. δαγκιώμαι κ. δαγκίμαι : δέρνεται και δαγκίεται άπ' τό καλό του, Λασκαρ.Ληξ.2,336 ώς δαγκώ-μαστε όμοφ φτωχοί και άρχόντοι. **δαγκειός** νεώτ. κ. δημ. ό δάγγιος βλλ. **δαγκολών** (τό) 'Ησ. «δάγκολον δρέπανον» πρβλ. ζάγκλη.

δαγκος (ό) δημ. τό πτηνόν άετομάχος βλλ. **δαγκασίον** (τό) δημ. κ. δάγκαμα βλλ. : Καρκ.β Πλωρ.47 δίνει γραβιά στή γραβιά, κλωσιά στή κλωσιά, δάγκωμα στό δάγκωμα.

δαγκαματιά (ή) δημ. ή δαγκαματιά βλλ. **δαγκωνιά** (ή) δημ. ή δαγκαματιά βλλ. **δαγκώνω** δημ. κ. δαγκάω βλλ. **δαγκωσι(α)** (ή) δημ. κ. -καδιά ή δαγκαματιά βλλ. **δαγκωτά** έπίρρ. δημ. διά δηγματός ή δηγμά-των, με δαγκώματα, με δαγκαματίες' **2)** έπί όρω-μής ξύλων ή μετάλλων ή λίθων δι' άμοιβαίον άρμών, δι' έμπολικής έξοχάν του ένός τμήματος πρός έσοχά του έτέρου.

δαγκωτός-ή-όν δημ. ό γενόμενος διά δή-γματος **2)** ό φέρων δήγμα ή δήγματα, ό δαγκώμενος' || φρ. τού τό ρίζα δαγκωτό τό σφαι-ριδίον || μετ' επιδεικτικής έμπαθείας τόν κατέή-φισα' **3)** έπί ευναρμοζόμενων πραγμ., ό δι' έ-σοχής του ένός πρός τό έτερον ήρμοζόμενος. **δάγμα**-τος (τό) δωρ. αντί δαγμαμα, δήγμα, δά-γκωμα : Νικ.Θηρ.119 δάγματι αλειότερ.

δάγμος 'Ησ. «οικτρός, πένης, έλεεσός». **δαγμός** (ό) δωρ. τ. του δηγμός, δήγμα : Ρουφ.άπ. 64,20.Εισπ.176,56 έπαθε Παύλος έξ' έχιδνης δαγμών. **δαγμών** 'Ησ. «μικρόν, δασύ κ' άναγκ. άδών»). **δαγόμενος** 'Ησ. «έρρωμένος». **δαγός**-ύδος κρηνή πλαγιών χρησιμεύουσα εις μαγκά τελετάς, κορακόσιον βλλ., κοιλία : Εφρ.2,110 άλλ' έπάγην δαγώδι καλόν χροά πάν-τοθεν ίσα ('Ησ.δατός βλλ. δ.εμμ.οπίθ.κρύσταλλον). **δάσα** (ή) δημ. ή δάψ, ή λαμπάσα : Ζερβ.Πρω. ΚΚ,622 κοκκιώπας ό φλόγος από τις δάσας του κρατούν οι Υμνασίοι, Παρφρ.Σκ.Χάρος 1,36 θέλω τί δάσα σου ώ σήσω.

δασεινω 'Ησ. «δασιναίνω». **δασινορός** (ό) νεώτ. κ. νταντισμός αισθητική σχολή κηρύσσουσα τήν έπαύσιν εις τήν νηπιώδη κατάσταση και έκδηλομένη δι' αυθαιρετόν, έ-στρεβλωμένον έξηρεσησισμόν βλλ. **δασιναί** (ή) δημ. άποκορ. της λέξεως δασι' **2)** τό φυτόν λιθόσπερον τό ζάνειον.

δασηφόρος-ον ό φέρων δάσας, ό δασηφόρος, ό λαμπαδηφόρος, έπίθ. της Κόρης (Περσεφόνης) ΑΠΠαράρτ.1,266 Κ. 'Ενγρ.' Ελευσιός. **δασι** (τό) δημ. τό δαδίον βλλ. : Σάρρ.μτφρ.δύρ. 'Αλυ.915 με δαδίω τών πευκών του Πηλίου. **δασιάζω** .δημ. άμψθ., μτρ. παθ. παρσι. δαδια-σμένος έπί ρητινωδών δένδρων, έμποτίζομαι υπό ρητινήν, ώστε να γίνω δαδίον' || μεταβάλλομαι εις δαδίον, δαδοθόμαι : **εδάσιασε** τό πεύκο. **δασιασάμαι** (τό) δημ. ή εις δαδίον διά κατατε-μαχισμού μετοβολή ξύλων της πεύκης, ή δόδοσις. **δαδίνος**-η-ο(ν) μτρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ό έκ έύλου πεύκης πεποιημένος ή παραθής : Γαλην.13,971 Β αντί όπου βαλοσμού δαδίνου.

δασιέλιχος κ. -ικός (ή) Πολυδ.Α.168 «μέτρον εξα-χολικόν» αντί δάδιε η, Εισπ. και ΕΜ.

δαδίον (τό) κ. νεώτ. δημ. δαδι άποκορ. του δασι-δός, μικρό δάσ, μικρό λαμπάσι Λουκ.Νεκυρι.7 και περιήγαγε θάδοσις και στήλη και άλλος πλειο-σύν, ίαμδλ.Πρωτ.2,17' **2)** τεμάριον ξύλου πεύ-κης, ίδιως τό ρητινώδες : Διοσκ.1,67 τό δέ έξ αυ-τών (της πεύκης και της πίτυος) δαδίον σχοθήν εις λεπτά και έψηθάν σών όξει οδονταλγίας πρσίνει' || γγν. έπί μικρόν καυσοξύλων : Άριστφ. 'Ιπν.921 ύπελειτόν των δαδίων' || νεώτ. τεμαχίδια πεύκης χρησιμοποιούμενα ώς έναυσμα' **3)** ρητινώδες ή Ιατρικόν έμβόλιον : 'Ιπν.682,2 τό ξύν τώ δαδίω φέρμακον' || Ιατρ. Δαστολόγος : 'Ιπν.597,17 ήν μεν σφάδρα μεμυκός ή [τό στόμα της ύστε-ρης] άναστομώσαι τοιαύτα δαδίωσι.

δασιέλιχος (ή) μτρ. έορτή της μετά λαμπαδηφο-ρίας : Λουκ. Αλέξ.39 τρίτη δέ ήμέρη Ποδοαλειρίου ήν και της μητρος 'Αλεξάνδρου γάμος δασις δέ έκάλειτο και δάδες δέ έκαιοντο.

δασιτίος-ου (ό) μιν. ό τόν δαδίον, ό δάδοσ βλλ., ό έκ δαδίον, ό έκ ρητινώδες έύλου πεύ-κης : ΚΜνασος.Σύν.1στ.87 ύλιν .. δαδίτην, φρυ-γανίτην | διαρθ. δαδίτην, φρυγανίτην |

δασιώτης-ους-ος (ό) δαδωδής βλλ. : Θεοφρ.ΦΙ 9,2 τούτο γάρ μάστα δαδωδής | δγρ. δαδωδες | **δαδοκόπος** (ό) νεώτ. όστις δαδοκοποιεί βλλ. **2)** **δαδοκοπιώ**-έω κ. νεώτ. κ. δημ. άποκομής δά-δας έκ της πεύκης | δ.εμμ. έξάγω τήν ρητινήν έκ της πεύκης : Θεοφρ.ΦΑίτ.5,162 δαδοκοποιήμα σφάεται ή πύκτα' **2)** νεώτ. κ. δημ. κόπη ρητι-νώδη ξύλα εις τεμάχια ώς δάδια.

δαδοεινός (ό) νεώτ. γένος έγκριτιζών έντοζώων.

δαδομαίνας-ομαί γίνουσι ρητινώδης : Θεοφρ. ΦΑίτ.5,15 όταν αι ρίζαι δαδωδώνων.

δαδομαργός-ών (ό) ό κόπτης πεύκας πρός συλ-λογήν της ρητινης : Θεοφρ.ΦΙ 3,93 (δ.εμμ. ό σή-ζων πεύκας πρός κατασκευήν δαδών |

δαδομαργώ-έω δαδοκοπιώ βλλ. : Θεοφρ.Φ Αίτ. 5,16,2 τήν πεύκην 'ούκ δαι δαδομαργώσιν | έν έ-ξογασιν έξ' αυτής τήν ρητινήν' || κ. καθ. : ΦΙ 4,16 | ούδέν πάσις .. ή πεύκη δαδομαργωμένη.

δαδομαχία (ή) μτρ. τό φέρων δάσας, πεσοθή, ή λαμπαδηφορία : ΠΔΜαυκ.2,422 μετά δαδομα-χίας κού βωών εισηπορήσαν, Πλωτ. 'Ηθ.621 C απομυρομένοιο δαδομαχίας και ιεροφαντίας.

δαδομαχίον (τό) 'Ενγρ. ή ύληροσία του δαδομάχου. **δαδομαχος** (ό) κ. νεώτ. ό φέρων δάσα βλλ. 'Ησ. «δαδομάχος λαμπαδηφόρος' | Απν. 'Εμφ.Πολ.2,17' || ειδ. ύποσφρημα κατά τήν τέχνην τών μυστη-ριών της Διητητος : 'Ενγρ. δαδομαχος Κόρης, Ξεν. Ελλ.δ.33 Κάλιας ό δαδομαχος' **2)** μτρ. κ. νεώτ. δαδομαχος (της) σφραξ ή διά της σφραξ του φωτιζών, καθοδηγών : Πλωτ. 'Ηθ.10 Β ώπερ θεών ιεροφαντίας και δαδομαχίας της σοφίας άντες' **3)** έπί τό ήλιου, έπιθετικός, ό φωτοδότης : Κλειάν. Στωϊκ.1,123' **4)** 'Ενγρ. λυγαστάτης βλλ.

δαδομαχέ-έω φέρω, κρατώ δάσα, κυρώσω, ίδιως

ἐν νοημαίς: Εὐρ.Τρω.343 Ἦφαιστε, δαδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βρωτῶν, Λοικ.Κατὰλ.22 ἰδοὺ γούν προσέρχεται δαδουχούσα· 2) Ἐπιρ. ἔχω τὸ ὑπόσχημα τοῦ δαδούχου· 3) παθ. -οῦμαι Ἦσα, «δαδουχούνται» φωνοῦνται», φωτισμοί, φωταγωγοί: Αθην.148C δαδουχομένης πάσης τῆς τῶν Ἀθηνῶν πόλεως· 4) μ. αἰπίτ. κυρίως ἐπὶ τῶν μυσηρίων, ἐροτάζω μὲν τὰ δαδουχίας: Θεμιστ.Λογ.5,71 Α, Ἀθῆναι νικῶντες ἐν τοῖς ναυσίαις ἐδαδουχῶν τὰ μυσηρία· κ. μέσ. Ἰ: Ἐπιρ.σάμ.Ἐλλην.413 γόνος οὐχ ὑμέναιον ἐδαδουχίσασα· 5) μτφ. μτγν. μόν. κ. νεώτ. διὰ τῶν πνευματικῶν μου χαρισμάτων, τῶν εὐδοσκαλιῶν μου φωτισμῶν, ποδηγετώ, καθοδηγῶ: Ξιστ.326,12 ὦ πληθύνος ὑψηλῶν νοημάτων ἀστέρων δίκην εἰς λαμπρότητα δαδουχῶν, Μηναι.3,31 Ὁρῶ.ᾠδὴ 4 ἢ τοῦ πνεύματος ἑλλάμους, Πάτερ... φωτοφόρον στυλοῦν ἐδείξε, δαδουχοῦντα κόσμον.

δαδοφορία (ἡ) νεώτ. ἡ δαδουχία βλλ.

δαδοφόριον (τὸ) νεώτ. τὸ φέρον τὴν δάδα ὄργανον, τὸ δι' οὗ κρατεῖται ἐν χερί ἡ δάς.

δαδοφόρος (ὁ) κ. μτγν. κ. νεώτ. ὁ φέρων δάδα ἢ πυρσόν, ὁ δαδούχος βλλ.: Βασκ.ἀπ.40 Ἐκάτα δαδοφόρε Νυκτὸς μελανοκόλλου συγγενη, Πλούτ. Ἦθ.1123 Β σίδε με δαδοφόροι... ὄμμα πυρσῶσι.

δαδοφορῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. φέρω δάδα, κρατῶ λαυπάδα: Λοικ.Περγρ.36 ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· 2) ἐπὶ δένδρων, ἰδιῶς τῆς πεύκης, ἐκρέω ρητίνην: Θεόφρ.Φ1 9,28 οὐκ ἄμα δὲ κορφοφοροῦσιν αἱ πεύκαι καὶ δαδοφοροῦσιν.

δαδύλιον (τὸ) χημ. τὸ προϊόν τῆς ἐπιδράσεως ζηρού ὑδροχλωρίου ἐπὶ τερεβινθελαίου.

δαδύσσομαι Ἦσα. «δαδύσσοσθαι» ἔλκεσθαι, σπαράσσοσθαι», Ζώαρ. «δαδύσσω» τὸ ταρασσῶν: Σώφρ.117 ἐν δσωφ δέει δαδύσσοσθαι.

δαδύσσης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ περιέχων ρητίνην, ρητινώδης: Θεόφρ.Φ1,9,25 πεύκη ἰαίαναι... δαδύσσοτερον, Πλούτ.Ἦθ. 648 D τὰ δαδύσθη τῶν φυτῶν μάλιστα πεύκα καὶ στροβιλλῶς ἐκφέρουσι.

δαδύσις εως (ἡ) κ. νεώτ. ἐπὶ φυτοῦ, τὸ γίνεσθαι τοῦτο λίαν ρητινώδες: Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,11,3 δαδύσις ἐν τῇ πεύκῃ.

δαδύχορ (ὁ) λακων. τ. τοῦ δαδούχος βλλ.Αἴ' Ἦσα. «λυχνία, Ἰάκωνες».

δαεῖν Ἦσα. «οἶδα, ἐπίσταμαι».

δαεῖν εὐκτ. ἄορ. β' τοῦ ρημ. δάω βλλ.

δαεῖνον (τὸ) Ἦσα. «καίσιμον» [κατὰ διόρθ. ἀντὶ κλάσιμον].

δαεῖρα (ἡ) κ. δαῖρα Ἦσα. «δαῖμων, ἔμπειρος», ἐπιθ. τῆς Περσεφόνης ἐν Ἀθῆναις: Φερεκ.45 J, Λυκόφρ.710 θῆσαι Δαεῖρα καὶ ξυνευμένη δάνας.

δαεῖς-εἶσα-ἐν μτχ. ἄορ. β' τοῦ ρ. δάω βλλ.

δαεῖν ὑποτ. ἄορ. β' τοῦ ρ. δάω βλλ.

δαελάος (ἡ) Ἦσα. «δῆλος»· 2) συρκακόσιος τ. τοῦ δαλός βλλ.: Σώφρ.116.

δαέν ἐπ. γ' πληθ. πρόσ. ἄορ. β' τοῦ δάω βλλ.

δαερός-ος «θερμὸς πιθ. ἐν Ἐπιρ.9» Ἦσα. «δαερόν» μέλον, καίσιμον»· πρβλ. δαερῶν.

δαημόν Ἦσα. «ἐμπαρομόν».

δαημεναί (ἡ) ἐπ. ἄορφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ δάω.

δαημεναί (ἡ) Ἦσα. «ἐμπεῖροι γυναῖκες», πιθ. αἱ μοῖραι.

δαημοσύνη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. γνώσις, εἰδημοσύνη, ἔμπερεια: Ἀνολλ.Ρ 2,175 τῷ καὶ Τίτουσ οἶδε δαημοσύνην νεόντο.

δαημω-νος-ον μτγν. μόν. κ. νεώτ., παρθ. -ονέστροφος, -ονέστροφος εἰδημῶν, γνώσις, ἔμπερεια: Ἰλ.Ο 411 τέκνοντες ἐν παλῶμασι δαημῶνος, Πλάτ. Κρατ.398 Β φρόνιμοι καὶ δαημῶνες ἴσαν ἰοὶ δαίμονες I, Ξεν.ΚΠ 1,2,12 ἐν ἡ δ' ἀν φηλῆ πλειστοῦ ὡσι δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικότατοι· ὁ μ. σμ. κ. ἐμπρόθ. Ἰ: Ἰλ.ψ 671 ἐν πάντεσσι ἔργασιν δαημόνα φῶτα γενέσθαι ἢ κ. μν. ὄμ. σμ.

μετὰ γεν. πράγμ.: Ὁδ.Θ 159 οὐ γὰρ σ' οὐδέ, εἶναι, δαημόν φωτὶ εἶσκα ἄβλων, Εὐνάπ.106 τῶν τῶν σώματος μορίων ἄκρας δαημονέστερος, Δημ.Προκοκ.Σάβ.3,481 δαημονέστατος τῆς ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς γλώττης ἢ κ. μετ' ἄορφ.: Ἄρρ. Ἀν.7,28,2 καὶ τάξει στρατιῶν καὶ ὀπίσσει τε καὶ κορησῆσι δαημονέστατοι.

δαῖνας ἄορφ. παθ. ἄορ. β' τοῦ δάω βλλ.
δαῖη-ερος (ὁ) ποι., αἰτ. δαερα, κλητ. δαερ, γεν. πληθ. δαερών, ὁ ἀδελφός τοῦ συζύγου, ὁ κουνιάδος ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ θηλ. γάλλος βλλ.: Ἰλ.Γ 180 δαῖη αὐτ' ἔμυθε ἔσκε κουνιάδος, αὐτ.Ω 769 ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐν γένοιον ἐνέπιτο δαερών ἢ γάλλων ἢ ἐνιπέρων εὐπέπλων ἢ ἐνδο τὸ δαερών διασύλλ., Μέν.135.

δαηρόν ἔΜ 244,42 «θερμόν, λημπρόν, κουματηρόν»· πρβλ. δαερός.

δαῖς Ἦσα. «μοχρὴς μεγάλης».

δαῖσσαι ἐν. ἐν. πρόσ. μέσ. μέλλ. τοῦ δάω βλλ.

δαῖσις-εως (ἡ) ἔΜ 250,53 «γνώσις, μάθησις, ἐμπερεια».

δαῖναι ἐπ. ὑποτ. τοῦ δάομαι καταστρέφωμαι, κατ' ἄ. ὑποτ. ἄορ. τοῦ δάω βλλ.: Ἰλ.Υ 316 ὀπάτ' ἄν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάπται δαομένη.

δάθεα Ἦσα. «ἀρηλ φρεατία, Ταραντινοί» διορθ. «αἰρη φρεατία»· φρεατία δὲ Ἦσα. «ἐν τῷ βαθεῖα ὄργυμνα»· ὄθ. δάθεα = δάθεα.

δαί ἄ. τ. τοῦ δαί (ὡς ναι -νῆ), ἐπιφ. πρὸς ἔκφρ. θουμασμοῦ ἢ περιεργείας, ἐν χρ. μ. ἐρωτηματικῶς: Ὁδ.Α 225 τίς δαί δμῖλος δὲ ἔπλετο· Ὁδ.Ο 299 ποῦ δαί καὶ νῦθς ἐστῆκε θεῖ· Ἀριφρ.δάτρ.1453 τί δαί λέγεισιν, αὐτ. Ἰππ.351 τί δαί σοῦ... πεποικηκας, Εὐρ.Μήδ.1012 -τι δαί· Ἰ. δακρυρροῦς·

δαί ἐπ. δοτ. τοῦ δάω βλλ.

δαῖμός (ὁ) ἔΜ 613,45 «δαίρεςις, διανομή».

δαῖδαλεια (ἡ) νεώτ. γένος βασιδομοικητῶν.

δαῖδαλεις-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιώτης εἰς τὸν Δαίδαλον, ὁ τοῦ Δοιδάλου, ὁ ὑπὸ τοῦ Δαίδαλου: Εὐρ.ἀπ.973 τὰ Δαῖδαλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ βλεπεῖν ἀγάμαθ', Λοικ.Ἰκωρ.2 τὸ Δαῖδαλεια γὰρ ἐκείνο σφίσμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμπαρομένη· ἢ νεώτ. τὸ αὐθ. δαῖδαλεον ὡς αὐθ. αὐσκειη ποιεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Δαίδαλου, δι' ἣς ἔτελεύοντο ὀπτικὰ ἀνάται, θροισι πρὸς τὰς τῶν νῦν στροβισκοπιών.

δαῖδαλοδωμος-ον ὄβλων, ὁ ἀναδίδων τεχνήτην εὐωδίας: Ἐπιρ.128,5 δαῖδαλοδωμα μύρα.

δαῖδάλεος-α-ον δημ. ποι. μ. τὸ αὐθ., ἔοφ. γρ. -εος ὁ τεχνικός ἐξεργασμένος, πεποικιλμένος [παρ' Ὁμ. αἰετοπε ἐπὶ μετῶλλον ἡ εὐλοῦ] Ἰ: Ἰλ.Δ 135 διὰ μὲν ἄρ ζωστήηρος ἐλάηλατο δαῖδαλαιο, Ὁδ.Α 131 αἰτήν δ' ἐς θρόνον εἰσεν δαυω, ὑπὸ λιτα πέτασος, καλὸν δαῖδαλεον ἔνδο τὸ δαῖδαλεον εἰς τὸ θρόνον, οὐχί εἰς τὸ λιτα I, Σιωμ.37,1 ἄδρακι ἐν δαῖδαλέῳ ἢ κ. ἐπὶ κεντημάτων: Ἠοισθ.Θ 575 κατοκρήθεν δὲ καλύπτην δαῖδαλεῖν, Εὐρ. Ἐκ.470 ἐν δαῖδαλαιοσιν ποικιλῆσθαι ἄνθοκρόκοισι ἠνθιας ἢ ἐπὶ φυσικῶν ἀντικείμενων, ποικίλος, κατ'ἀστικτός ἢ ἐθ. ἐπὶ ἡθῶς: Ἀλεξ.17 καὶ γὰρ ἐφθόρα ἵναιε παρῆσαν ἡμῖν δαῖδαλέοι πω· ἢ κ. ἐπὶ ἐλάφου: Νόνν.Δ 5,391 ἔδρακε μορφήν δαῖδαλεῖς ἐλάφου· ἢ κ. δημ. ἐν τῇ σμ. τοῦ περιετέγου προγράματος, τοῦ ἐκ χειρῶν ἐπιδεδεῖτο τεχνίτου: Σολωμ. Τὸ κοπάδι 2 στέκουσ τὰ πρόδρατα I ὁποῦ τὸ μάτι γὰρ δαῖδαλεα τὰ παίρνει ἀπὸ μακρῆς· ἢ κ. ἐπὶ τεχνίτου, ὁ ἐπινοητικός, ὁ εὐφυής: Αἴτ.9,755 ἔμναυε δ' ἔργον ἀντικτος ἔμναυε Ἠφαίστου δαῖδαλεα τέχνας· ἢ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ τεχνίτου, ἐπιδεδείξις: Πλάτ.Ἐπιρ.22 τὸν βρομίου Σάτρου τεχνήσαστο δαῖδαλεῖ χεῖρ.

δαῖδαλοσμος-ον μτγν. ὄβλων ἔκ ποικίλων ὀρωμάτων συναρτηζομένην ἑξαισταν εὐωδίας,

δ. δαιδαλέομος : Πορφ. Ιστ. άπ. 2,21 γραφτοίς τε ζώοισι μύριοι τε δαιδαλέομοι.

δαιδαλέομαι μτν. άνοθ. αντί δαιδάλω βλλ. : Φιλ.1,666 τίς τά άπηνυσμένα ή βαρπεί ή πλοκαί δια τών άρπαιεν καί ύφανειν ποικίλα έπιτομαμένω . . . δαιδαλέομαι.

δαιδαιλέτρια (ή) μτν. ή έμμετρον τεχνίτις ή μαστόρισσα : Λυκόφρ. 578 Μυληφάτου χιλοιο δαιδαιλέτριος (Σχολ. « κατασκευαστρίος »).

δαιδαλία (ή) νεότ. γένος λυκοπεριτρώων μυκήτων.

δαιδάλλω τώ ένεργ. μόνον κατ ένεστ. κ. παρσ. κατασκευάζω τι μετά τέχνης, κοσμή, ποικιλώ : Ή.Σ 479 ποίει δε πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε πάντοσε δαιδάλλων, Όδ.Ψ 200 εκ δε τού άρχόμενος λέχος έξεν, όφρ έτέλεσα, δαιδάλλων χρυσώ τε και άργυρώ ήδ' έλέφαντι || κ. έπι ζωγράφου ή γλύπτου : ΑΠΠαράτρ. 55 τάν παιδικά καλλίσταν εικό τάνδε θεοιο . . . δαιδάλλω || παθ. είμαι έστιμημένο, πεποιημένος : Όππ.Κυν.1,324 || 2) μτφ. κοσμή, στολιζώ (έπι ήθικης έννοιας) : Πίνδ.Ο 5,21 πόλιν εύαντοραιοι τάνδε κλυταίς δαιδάλλων κ. παθ. : Πίνδ.Ο 1,29 δεδαιδαμένοι φεόδεισ ποικίλοισ . . . μύθοι.

δαιδαλαμα-ατος (ή) κ. μον. έργον τέχνης, έργον περιτέχων, τεχνουργημα : Θεόκρ.1,32 έντοσθεν έξ γυνή, τί θεών δαιδαλαμα, τέτυκται, Άουκ.Έρωτ.13 παρίας δε λίθω δαιδαλαμα κάλλιστον.

δαιδαλόγλασσοσ-ον μτν. ό έξων έντεχρον τών λόγων || δδ. ό πονούργος, ό δόλιος : Συνασ.324 Α.

δαιδαλοειδήσ-ουσ-εσ νεώτ. ό φέρων ποικίλωσ, περίτεχνος || έπι οικιακόων, λαθυρνώδησ.

δαιδαλοεισ-εσσα-εν δαιδάλεος βλλ. : Σαυιδ. « δαιδαλοεισ, ό ποικίλοσ » : Νασοίσ ΑΠ9,332 έλ-βοισαι ποτί ναόν Ιδοιμεθα τάς Άφροδίτας, ό βρέτας ώσ χρυσώ δαιδαλεον τελέθει, Κόιντ.1,41 τεύχεα δαιδαλόεντα.

δαιδαλοεργός (ή) μτν. ό κατασκευάζων έργα έξόχωσ περίτεχνα : Ποαύ.Σιλ. Άμθ.94.

δαιδαλον (τό) ούθ. τού δαιδάλεος βλλ. ώσ ούσα.

δαιδάλεσ-ον ό λίαν τεχνιτέωσ ειργασμένοσ, προλ. κ. δαιδάλεος : Πίνδ.Ν 4,95 τά δαιδάλω δε μαγαίρω Ι κώδ. δαιδάλουι, Αλοχ.Εύμ.635 κόπται νεόδησασ άνδρα δαιδάλω πέλλω. || 2) έπι φασ, άντικειν. ποικίλοσ, πεποιημένοσ : Όππ.Κυν.1,58 || 3) ώσ κύρ. όνομ. δαιδαλεος μέγασ, βαυμασπόσ τεχνίτις θρυλικών όνομα τού πρώτου γλύπτου, άναφερομένοσ και ώσ θεοού οικιακόωσ και μηχανικόσ : Ή.Σ 592 οίον ποτ' ένι Κνωσώ εύρησθ δαιδαλοσ ήκησεν καλλιπλοκάμω Άριάδων, Πλάτ. Μεν.97 Δ. || 4) τού ούθ. δαιδαλον ώσ ούσα, ποικίλωσ ένδύματος : Όδ.Γ 227. || κόσμημα : Ή.Σ 400 χάλκωνωσ δαιδαλα πολλά, πόρπασ τε γναμπτάσ θ' έλικασ || 5) τού ούθ. πλθθ. δαιδαλα ώσ ούσα, έντεχνα έργα, καλλιτεχνημάτα : Ή.Ε 60 χερσίν έπίστατο δαιδαλα πάντα ταύτων, Πίνδ.Π 5,36 τεκτόνων δαιδαλ' άγνων || έιδ. γλυπτικά έργα, Εόανα βλλ. : Παια.9,32 ό πάλαι τά Εόανα εκάλων δαιδαλα || 6) έορτή τών Γηραιώνων : Παια.9,33 Δαιδαλα ούν άγουσιν οι Πλαταιείσ έορτήν || 7) νεώτ. τού άρα. δαιδαλοσ κ. κατά πλθθ. ώσ ούσα, περιπλοκόσ διάδρομοσ : οι δαιδαλοι τού άνακτόρου. || 8) μτφ. περιπλεγμένη, δυσπαρακολοθητοσ σειρά : δαιδαλοσ έπιχειρηματολογίασ- παρασκευηιακήσ ένεργειασ.

δαιδαλοόργημα-ατος (τό) μτν. τού δαιδαλαμα βλλ. : Βέτ.βαλ.27,5 Α δαιδαλοόργημα χάλκιον.

δαιδαλοργία (ή) μτν. τεχνική εργασία ένέχουσα επινόησιν και δεξιοτήτασ : Σόμα Έρμητικόσ 3,31.

δαιδαλοργός-όν μτν. ό τεχνικόσ έξείργασμένοσ : Ζηνόδ.37 άνδραίντασ δαιδαλοργού.

δαιδαλόχειρ-ειροσ (ό,ή) μτν. ό έξων έμμετρον, επιδέξιον χείρα : ΑΠ 6,204 Θήρις ό δαιδαλόχειρ-

δαιδαλώ-ώσ ποι, αντί δαιδάλω βλλ., άπαρφ. μέλλ.-ωσέμεν : Πίνδ.Ο 1,170 τών γε νών κλυταίσ δαιδαλωσέμεν θύμων πτυχίασ.

δαιδαλώδησ-ουσ-εσ νεώτ. δαιδαλοειδήσ, λαθυρνώδησ, κυρίασ έπι οικιακόωμ μτν. 2) μτφ. περιπλεγμένοσ, περιπλοκόσ, δυσειρηνικόσ, σκοτεινόσ : όπθετασ-συνωμωνία δαιδαλώδησ.

δαιδάσσομαι Ήα. « βασιάζουσαι ».

δαιδωφόροσ-ον ό δαιδωφόροσ βλλ., ό φέρων όδωσ, πυρώσ ή λαμπάδα εκ όδωσ : Βακχ.άπ.40.

δαιδωσοσθαί Ήα. « έλκεσθαί ».

δαιεν αντί δαινωμι βλλ.

δαιέλιπ Ήα. « τοίσ πενυρακτωμένοισ Εόλοισ κατά τού άρχαιοσ μετά προσβολήσ πυρώσ παρά Άργείοισ ».

δαιημόσ Ήα. « διαίρεσισ » (άνόγη, δαιμόμδ).

δαιησαι Ήα. « διδάσαι ».

δαιζεν Έπιγρ. άπαρφ. τού δαιζω βλλ.

δαιζω ποι, μέλλ. δαιζω, άόρ. εδάζω, μέσ. μέλλ. δαιζονται, παθ. μτφ. δαιζόμενοσ, μτφ. άορ. δαιζήθεισ, μτφ. παρσ. δαιζομένοσ δαίω, τέμνω εις δύο, διαχωρίζω, διχάζω : Ή.Β 416 Έκτόρεον δε χιτώνα περί στήθεσσι δαιζαι χαλκώ, Όδ.Ξ 434 πάντα διαμοιράτω δαιζων, Αλοχ.Χο.396 κάρανα δαιζασ' || άπλωσ χωρίζω : Όρφ.Λιθ.712 δαιζειν ένένα μείρασ || 2) τού παθ. μτφ. βασιάζουσαι από άντιθέτων αισθημάτων : Ή.Β 8 ώσ δδαιζοτα θυμόσ εις στήθεσιν Άχαιοών || όμ. εφύροκομαι έν άμφιβολία, άμφιπαλονούεμοι : Ή.Ε 20 ώσ ό γέρονω ώρωμαι δαιζόμενοσ κατά θυμόν διχθάδι *

3) τεμαχίζω, κατακόπτω, δδ. σφάζω, φονεύω : Ή.Λ 497 δαιζων Ιπποουσ τε και άνερασ, Αλοχ.Άγ. 207 (κρη) βαρετα θ, ει τέκνον δαιζων || συνήθ. παθ. : Ή.Χ 72 δαιζομένοσ όζει χαλκώ || όμ. μτφ. δαιζομένοσ ήτορ καρδια τεταλαιωρημένη : Όδ.Ν 320 φρεσίν ήσιν έχων δαιζομένοσ ήτορ || 4) συνεκδ. έπι πόλεων, κατασφραφω, έρημώ : Αλοχ.Ίκ.680 μηδέ τίς . . . λοιπόσ επελθέτω τάνδε πόλιν δαιζων || 5) κατ' έπείκ. άποσπώ, τίλλω : Ή.Σ 27 φηλοσ είς χερσί κόλων ήσων δαιζων || 6) Έπιγρ. δαινωμι βλλ. : Έπιγρ. τάσ κοινάσ θυσίασ, άσ δαιζαις ή πόλις.

δαιθ όστ. κατ' εκβλήσιν πρό δαστοσ φωνήεντοσ αντί δαιτί τού δαισ βλλ.

δαιθμόσ (ό) κατά διόθρ. αντί δαιημόσ βλλ.

2) Έπιγρ. μέθοδοσ, τρόποσ, κανών διανομήσ

3) Έπιγρ. κλήροσ άγροσ.

δαικόμενοσ έλ. ό έν μάχο φονευθείσ Ήα. « δαικταμένοσ έν πολέμω άναιρεθέντων » : Ή.Φ 146 είπ καχόλωτο δαικταμένοσ αιζώνωσ.

δαικίτη-ήροσ (ή), αιολ. δαικίτη ό φονεύόσ, ό φονεύων, έπι τού Άρεουσ : Αλκ.28 || 2) ώσ έπιθ. ό σπαρτιάκόροσ : Αλοχ.Έπτ.916 προπέμπει, δαικίτη γόοσ άστότεροσ.

δαικίτησ (ή) κ. δαικίτη βλλ.2) : Άνακρεόντ.40, 10 φθόνον ούκ' οίθα δαικίτην (πθ.1).

δαικίτοσ-ή-όν ρημ. έπιθ. τού δαιζω ό υποκειμένοσ εις θανάτωσ, πού μπορεί να τόν σκοτώσων : Όρφ.Άργ.976 τερασ ούτ' δαικίτοσ.

δαικίτω-οροσ (ή) δαικίτη βλλ.2) : Αλοχ.Ίκ.798 πρην δαικίτωροσ βίη καρδιασ γάμου κυρθασ.

δαιμα Ήα. « σπιδωμήν, και τώ έγκλωον τού σχοινίου, στήμονα δε (ήτοι διασμα) Ταραντίνοσ ».

δαιμοβία Ήα. « ή τών άριστων έπιβολή ».

δαιμοί Ήα. « οι καταδικασθέντεσ τάσ ούσιασ εις βασίλειωσ ».

δαιμοναριά (ή) δημ. τού φυτόν όσκακίοσ βλλ.

δαιμονασιόσ (ή) δημ. γεν. τού δαιμονια κ.-όνομα, πλθθ. ό δαιμόνοσ κ.-όνομ. πού ποτρώσ, κατοκονών Ισχών έχων, άσραπον όν. όπρω. ώσ μυθεύεται, έωσ μέν τής γήλινοσ ζωήσ έχει πλανών άπόστασιν, αλλά κατ' αυτήσ, ίδιωσ δε τής τών ανθρώπων έπι-

δούλους και φθοραποιώς ενεργεί, δ. κ. συνηθ. δαιμόνα, δαιμονικά, διάβολος κ. εἰδ. τελώνω, τὸ ἐκλ. ἀναφερόμενον ὡς «νεῦμα πνεύρον καὶ διὰθάρτον»: παροιμ. δαιμόνια βλάθουν τὰ σπάρτα, δαιμόνια καὶ τὸ θέρο, δαιμόνα τὸ θημῶνασμα, δαιμόνα καὶ τ' ἀλάωνια [οἱ ἐκ τοῦ ἀπρόβλεπτον κακοῦ κίνδυνον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἔργου τινὸς ὑφίσταται], - τοῦ δαίμονα ἢ οὐρά καὶ τὸ δεσπότη γαργαλῆ [τῆς κακίας τὸ βέλγητρον καὶ τοὺς σεινωτέρους παρασύρει], - ὁ δαίμονας στὰ βουὰ καὶ στὸν κάμπο τὰ ἔργατά του [τοῦ κακοῦ ἢ δράσης ἢ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ μακρόθεν ἐπέρεχεται] βλασφημία νὰ μὴ ὁ δαίμονας μέσα σου καὶ νὰ 'ναι καὶ θηλυκός [διὰ τὴν γενναίαν καὶ ἀλλοῦς] ἢ ἐν χρ. κ. ἀπλῶς ὡς ὀργίλον ἐπιφώνημα: τί δαίμονα!, - πού νὰ πάρω ὁ δαίμονας!, - ἄλλος δαίμονας ἐπιτότος [περὶ δυσχερείας ἢ προκλήματος ἐπιφορητικῶς]: ἢ φρ. δαίμονο [ἢ διαδόλο] συνέργεια ἐξ ἐπιβόσεως δαίμονα ὄμ. δαίμονο ὀδύνη θλιφῆς ἢ ταλαιπωρία οἰνοῖ ἀπὸ δαίμονα προερχομένη, σατανική, λαν ὀδυνηρά: Ἐρατοδ. Α 1008 γροικ' ἄνοστιά, γροικ' ἀρρωστιά, γροικὰ δαιμόνιο ὀδύνη. 2] εἰδ. ὁ δαίμονας τὸ προσωποποιημένον νεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ τῆς φθοράς. Ἰδίως τῆς ψυχικῆς ὁ σατανῆς, ὁ διάβολος, ὁ Βεελζεβούλ τῆς Π κ.ΚΔ: παροιμ. ὁ δαίμονας δίνει ἄσπρα καὶ χαρὰς κ' ἀγοράζει τίς ψυχὰς [ἐπὶ τοῦ διαδόλου δι' ἄλλων ἀγαθῶν παρασύρονται εἰς ψυχῶν ἀλεθρον οἱ ἄνθρωποι] ὄμ. τὰ ἔργατά τοῦ δαίμονα οὐτ' ὁ θεὸς καλά τὰ κάνει. 3] ἐν λογία χρ. κ. γεν. ὁ δαίμων βλ. Ψυχάρ. Ταβθὶ 144 πούτος δαίμονας καλὸς ἢ κακὸς κυβερνεῖ τοὺς πλανήτας. 4] μτφ. ἐπ' ἄνθρ. εὐφώνω, ἀλλὰ κοικοδοῦλον καὶ κοικοποιῶν: εἶναι ἐπιδύτυνος, σωτὸς δαίμονας, - δὲν ἔμπιστε νῦφη στὸ σπίτι του, ἔμπιστε δαίμονα πρὸθ. διάβολο.

Δαιμόνιῳ βλ. δαιμόνιο.

Δαιμονητῆ ἦα. «δαιμονητῆ» δαιμονίζεται Κρήτες.

Δαιμόνια ἐπίρρ. θεία, ὑπερφυσικὴ δύναμις, ὀδ. λαν ἰσχυράς: Ἀριστοτ. Εἰρ. 785 δαιμόνια βουλόμενος [εἰς ἄγρον ἀνεκρήσασα] πρὸθ. δαιμονία.

Δαιμονιά [ἢ] δημ. τὸ πείραγμα, ἡ διαβολή βλ. δαιμονιάζωμαι.

Δαιμονιάζωμαι ἴσπ. κ. μαν. δαιμονίζομαι βλ. δαιμονιάζω.

Δαιμονιάζω ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον δαιμονία, δαιμονιακὸν βλ. 2] κ. 3].

Δαιμονιακός-ἡ-όν(ν) μτγν. πόν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος προκαλούμενος ὁ δαιμονιακός βλ. Πλούτ. Περ. 13 δαιμονιακῶ τῷ φθόνῳ τῶν πολλῶν ἀποθόνοντας [δι' ὀρθ. δαίμονι κακῶ τῷ φθόνῳ], Πάν. 2] νεώτ. ὁ σχετικὸς πρὸς τοὺς δαίμονας, ὁ ἀναφερόμενος πρὸς τοὺς δαίμονας: πρόληψις δαιμονιακή. 3] ὄμ. μτφ. ὁ δαιμόνιος, ὁ εὐφύης, ὁ ἐπινοητικός, [ἰδίως ἐπὶ κακοῦ] ὄμ. κ. ἐπὶ ἐνεργειῶν: δαιμονιακὸς στίς ραδιοθυρίδες, - δαιμονιακὴ ἐνέργεια. 4] δημ. μτφ. ὁ κακός, ὁ ἐμπαθής, ὁ ὀργίλος, ὁ ἐξ ὀργῆς μανιώδης ὄμ. κ. ἐπὶ καταστάσεων πρὸθ. μανιακός κ. δαιμονισμένος. 5] τὸ οὐδ. δαιμονιακὸ ὡς οὐδ. ὁ δαίμονας βλ. 2] μῆλκαν μέσα του δαιμονιακά.

Δαιμονιάρης-ἡ-άρα ἴκο μανιακός, δαιμονισμένος, ὁ δαιμονιακός βλ. 4] : ὄργρ. ὁ ἐρωτῆς -σου μ' ἔκαμα κλύο καὶ δαιμονιάρη.

Δαιμονιάρχης [ὁ] μτγν. κ. μαν. ὁ ἀρχηγὸς τῶν δαιμόνων: Ἀσκαπίτος 2, 14.

Δαιμονίζομαι μτγν. πόν. νεώτ. κ. δημ. τελῶ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας δαίμονος βλ. 1] ἢ τοῦ δαίμονα βλ. 2] : Φιλῆμ. 191 ἄλλος κατ' ἄλλον δαιμονίζεται τύχη. 2] μτγν. μαν. νεώτ. κ. δημ. καταχέεται ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, πονηροῦ νεύματος: ΚΑΜδρκ. 5, 15

καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ θεωροῦσιν τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἰσχυρομένον καὶ σωφρονούντα, Πλούτ. ΠΗ. 706 D οἱ μάγοι τοὺς δαιμονιζόμενους κελεύουσι τὰ ἔρσινα γράμματα πρὸς αὐτοὺς καταλέγειν καὶ ἀνομαζέειν.

1] ὀδ. δημ. πᾶσιν ἐξ ἐπιλήθους, σελήναζομαι βλ. λ.: δαιμονίζεται διὸ φορὸς τὸ μήνα.

3] παθ. θεωροῦμαι: Ἀντιστικιστῆς ἐν ΑΒ 90, 31 «δαιμονιζεσθαι» Σοφοκλῆς δάσων, δδαιμονισμένον ἀντὶ τοῦ θεωρούμενον. 4] δημ. συνεκὸ. ἀργίζομαι, ταρασσάμαι, γίνομαι ἐξάλλος, ἐρεθίζομαι μέχρι παραφροσύνης: ἅμα τοῦ ἰητήσων δαινικά, δαιμονίζομαι, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 10], ὁ ὡς τὸ εἶδε ἡ κόρη ἐδοθήσθη, ὡς τὸ εἶδε δαιμονιστή. 1] ὀδ. παραφροσύνη, τρελλάνομαι, χάνω τὸ νοῦ μου: ὀ. τραγ. κόρη, ἐδαιμονιστικῆς, κόρη, ἄχασσε τὸ νοῦ σου, - τὶ φωνάζει ἐστὶ αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος. 5] ἐμνοιακὴ ἐπιδικώκα, καταβάλλω προσπαθείας νὰ ἐπιτύχω τὶ: δαιμονιστήκα νὰ διορισθῶ. 6] δημ. μτφ. παρακ. δαιμονισμένους εὐφυστάτους, λαν ἱκανὸς ἄνθρωπος, δαιμόνιος, διαβολεμένος, τετραπέλατος: δαιμονισμένους ἄνθρωπος, - δαιμονισμένο μυαλό.

Δαιμονιζόμενος [ὁ] μον. κ. νεώτ. μτγ. ἐν. τοῦ δαιμονίζομαι βλ. ὁ καταχόμενος ὑπὸ δαίμονος.

1] νεώτ. ὁ μανιακὸς παράφρων.

Δαιμονίω δημ. κίμων πῶς νὰ δαιμονιοθῆ, νὰ γίνῃ ἐξάλλος, περῆζω, ἐρεθίζω συγγ. διαδολλίζω: μ' ἐδαιμονίω ὁ πόνος, Βλαχογ. Προν. 1, 73 βγήκε στήν πόρτα ἔκείνος ὁ πειρασμός, κὶ ἀρχισε πάλι μ' ἕνα χαμόγελο, πού δαιμονίωζε: ἢ μτφ. κ. παθ. δαιμονιζομαι βλ. 3, 4] κ. 5].

Δαιμονικός-ἡ-όν(ν) μτγν. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δαίμονος προερχόμενος ἢ ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος, σατανικός, διαβολικός: Πλούτ. ΠΗ. 362 P τὸν δνον οὐ καθάρων ἀλλὰ δαιμονικῶν ἠγομένων ζῶων εἶναι. 2] μτγν. ἐπὶ καταστάσεων, ἐνεργειῶν κττ., ἐκ δαίμονος προερχόμενος: Πλούτ. ΠΗ. 996 C τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἀτακτον καὶ βίσιον οὐ βίσιον ἀλλὰ δαιμονικόν. 1] ὁ ἀνήλικος ἢ ἰδιόζων εἰς δαίμονας: Πλούτ. ΠΗ. 363 A φαίνονται δὲ καὶ οἱ Πυθαγορικὸι τὸν Ἰωφῶνα δαιμονικῆν ἠγοόμενοι δόξαν. 1] ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος προκαλούμενος διαβολικός: Πρὸδρ. 2, 314 οὐκ ἔνε τοῦτο, δέσποτα, δαιμονικῶν, εἰκόζω, - δαιμονικὴ ἐπιήρεια, Βλαχογ. Προν. 1, 25] μὴν ἤτανε γέλασμα δαιμονικό, μὴν ἤταν τῶν ματιῶν τους πλάνη. 3] δημ. ὁ ἐξάλλος, ὁ δαιμόνιος βλ. 3]: Βλαχογ. Προν. 1, 146 ἔμπρός στήν ὀρημὴ του τῆ δαιμονική τρέμει ὀλόσσωμ τὸ ακαθῆρι. 4] δημ. τὸ οὐδ. δαιμονικό ὡς οὐδ. τὸ πονηρὸν νεῦμα, τὸ στοιχειό, τὸ ζωτικὸ βλ. συνηθ. εἰς τὸν πληθ. τὰ δαιμονικά τὰ ζωτικά, οἶαν νεράιδες, κοκκίνυττα κττ.

Δαιμονόληπτος [ὁ] ἐκλ. κ. νεώτ. κ. δαιμονόληπτος βλ. ὁ καταχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος: Τουστ. Ἀπολ. 28.

Δαιμονόμορφος -ον μτγν ὁ ἔχων μορφήν κακοῦ δαίμονος: Ἰω. Δαμ. 63].

Δαιμόνιο(ν) [τὸ] κ. νεώτ. κ. δημ. θεία δύναμις, θεότης, τὸ θεῖον: Πλάτ. Πολ. 382 E πάντη ἀρα ἀφειδῆς τὰ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον, ἴσοικ. 1, 13 τίμα τὸ δαιμόνιον ἀεὶ μὴν, μάλιστα δὲ μετὰ τῆς πόλεως, Ἀριστοτ. Ρητ. 1398 a, 15 τὸ δαιμόνιον ἀρ' ἢ θεὸς ἢ θεοῦ ἔργον. 1] εἰδ. ἡ τύχη, ἡ μοῖρα: Δημ. 124 πολλὰκις γὰρ ἔμοιγ' ἐπελήλυθε καὶ τοῦτο φοβέσθαι, μὴ τὸ δαιμόνιον τὰ πράγματ' ἐλάσῃ. 1] κατὰ τὸ δαιμόνιο οἱ εὐνοῖαι τῆς τύχης. 2] κατώτερον θεῖον ὄν: Πλάτ. Συμπ. 202 E καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταδ' ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. 1] εἰδ. τὸ ὄνομα ὄπερ εἶδεν ὁ Σωκράτης εἰς τὸ ἐν αὐτῷ οἰκοῦν νεῦμα: Πλάτ. Ἀπολ.

40 Α ή γάρ εἰωθῆται μὴ μαντικὴ ἢ τοῦ δαιμονίου ἐν μὲν γὰρ πρόσθεν χρόνῳ παντὶ πάνυ πυκνὴ ἦν, αὐτ.Θεοστ. 151 Α ἐνίαις μὲν τὸ γινώσκον μὴ δαιμονίων ἀποκαλεῖται ἐνεταῖαι, ἐνίοις δὲ ἐξ' 3) αὐτὴ περὶ θεότητος ἢ θεοτήτων πίστεως, δοξασίας: Ξεν. Ἀπομν. 11,2 ἄδικαι Σμαρτῆρας οὐκ εἴναι ἢ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ κενὰ δαιμόνια εἰσφέρων || 68. νεώτ. φρ. εἰσάγω κενὰ δαιμόνια διδάσκω ἰδεῖσαι νεωτεριστικῶς, ἀνατριπτικῶς τῶν καθεστώτων: 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ μεγάλη ἰκανότης εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν ἔργου τινός, ἡ ἰδιότητα: φιλολογικὸ(ν) - κριτικὸ(ν) - πολιτικὸ(ν) - στρατιωτικὸ(ν) δαιμόνιοι|| || ἐν παρεμφερεί σμ. φρ.δημ. ἔχει τὸ δαιμόνιο μέσσω του. 5) μτγ., μων. κ. δημ. δαιμόνιο(ν) δαίμων καταποσιός, πονηρὸν πνεῦμα, δαίμονας πρβλ. κ. τελώνιοι|| Χρῆσ. Στωϊκ.2338 δαιμόνια φεθάλωσα, ΠΔδευτ.32,17 ἔθυσαν δαιμονίους, καὶ οὐ Θεῶν, ΠΔτωδ.3,8 καὶ Ἀσροδαίος τὸ πονηρὸν δαιμόνιον ἀπέκτειναν αὐτούς; ΚΔΜατθ.7,22 Κύριε... τὰ σὺ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλλεις || εἰδ. μων. κ. δημ. τὰ εἰς τὴν ὑπερρίαν τοῦ σατανᾶ, τοῦ διαβόλου πονηρὰ πνεύματα, τὰ πρὸς φθορὰν ψυχῆν ἢ ἀσωτικὴν δράντα: Ἰω.Μάνθ.Στιχολ.1,62 δαιμόνιο τὸν ἐκόλλησε καὶ ἐκράξε βόθαια. 6) δημ. τὸ κατ' ὑπερβολὴν ζσηρὸν παιδίον, τὸ δουρωδὲς καὶ ἐνοηλικόν, ἄ. ζιζάνιο, περαχτήρια. 7) δημ. δαιμονικὴ ἐπὶ ῥεῖα ἐμβάλλουσα πόθον ἀκράτητον: δι.τραγ. ἡ κόρη τὰ μεσάνυχτα δαιμόνιον τήνε πιάνει || κατὰ πληθ. ὀργή, ὀργὴν δυσφορία: ὅταν τοῦ λέξ νά κερᾶσα, τὸν πιάνουν τὰ δαιμόνια, - μὴν τοῦ μιλῆς ἔχει τὰ δαιμόνια του.

Δαιμονιοληκτος-ον μτγ. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ δαίμονος πεληγημένος, δαιμονισμένος, ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος, δαιμονιοληκτος: Πτολ.Τετράβ.169.

Δαιμονοληξία (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ δαιμονιοληκτοῦ βλλ.: Πτολ.Τετράβ.170.

Δαιμόνιος-α-ον κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -ας-ον ὁ ἀνήκων εἰς δαίμονα βλλ., ὁ ἐκ δαίμονος προερχόμενος 2) πᾶν τὸ ἐκ τῆς θεότητος προερχόμενον, θεοειδέως, θεῖος: Ἡρ.7,18 ἐπιεί θεοειδὴ δαιμονίη τις γίνεταί ὀρηκ καὶ Ἑλλήνας, ὡς οἴκε, φθορῆς τὸ καταλαμβάνει θεήλατος, Σαρ.Αντ.376 ἐς δαιμόνιον τέρας ἀφηνώθη τάδε, Ἀριστ.Μαντ. 463 β,14 ἡ φύσις δαιμονία ἀλλ' οὐ θεῖα || 88εν κ. πᾶν τὸ οἰονεῖ δαίμονι, θεοεῖς ἀρμόζον, τὸ ὑπερφουσιόν: Πίνδ.Π.4,37 δέξασθε βιάλας δαιμονίαν, Πλάτ.Πολ.509 C Ἀπολλων, ἐφρ. δαιμονίας ὑπερβολῆς, Λυσ.6,32 ἀλλ' ὑπὸ δαιμονίαν τινός ἀγόμενος ἀνάγκης; || φρ. δαιμονία τύχη κακοτύχη: Πλάτ.Ἰην.Μ.304 Β ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη, ὡς εἴποι, κατέχει || τὸ οὐδ. πληθ. δαιμόνια ὡς ἐπιρρ. βλλ.: ὁμ. δαιτ. θηλ. δαιμονία κατὰ τὸ πᾶν δαιμόνιον, θείον: Πίνδ.Ο.9,110 τὸνδ' ἀνέρα δαιμονία γέγαμεν εὐχίρα 3) 68. συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δαιμόσιος, ὁ ἔξωτος παρ' Ὀμ. μ. κατὰ κλητ. δαιμόνιος -ἦν ἐν χρ. ἐπὶ θεῶν, ἐπὶ ἡγεμόνων κ. ἄ. πρσα. ἐπιφανῶν, ὡς ἐκφρ. φιλοφροσύνης, οἶον τὸ νεώτ. ἀρχοντα [μου] κ. τὸ δημ. ἀσέντη [μου], ἐνίστη κ. ἐρωτικῶς: Ἰλ.Β.190 δαιμόνι, οὐ σὲ εἴοικε κακῶν ὡς θεοειδισσάσαι [ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος], αὐτ.Β.200 δαιμόνι, ἀτρεμῆς ἦσο καὶ ἄλλων μύθων ἄκουε || εἰδ. πρὸς ἀνέμους: Ὀδ. Φ.166 δαιμονίη, περὶ σοφ. γε. κ. κερ ἀτρεμῶν ἐθικων Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες || ἐν χρ. κ. μετὰ σύζυγον βωπαιτικῶς [= καλὲ μου, καλὴ μου]: Ἰλ.Ζ.407 δαιμόνιος, φθισί σε τὸ σὸν μένος [ἢ Ἀνδρομάχη πρὸς τὸν Ἐκτορα] || ὁμ. βροδύτερον κ. μετὰ γεν. τὸν δλου, ἰθίως ἐν εἰρων. σμ.: Ἡρ.Α.126 δαιμόνιος ἀνδρῶν, τί φεύγειαι αἰεὶ; Ἀριστ.Ἐκκλ.564 ὡς δαιμόνι ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκα ἔα λέγειν 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσώπων, ἔ

χων ἰκανότητά τινα εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀνεπιτημένη, ἔξατος, ἀπέροτος: Πλάτ.Συμ.203 Α καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σαφὲς δαιμόσιος ἀνὴρ, Λουκ.Φιλοφ.δ.32 ἀνὴρ δαιμόσιος τὴν σοφίαν καὶ ἀπισίαν αἰδέσασθαι, - δαιμόσιος πολιτικός-καλλιτέχνης || ὁμ.σημ. κ. συγκρ. -ἀπερος Δίων Κ.53,8 || νεώτ. κ. ἐπὶ πραγμ.; δαιμ. ἔργον-κατάρθωσι 5) πᾶν, διαβολικῶς πρβλ. δαιμόνιος: Πάπ. ὑπόταξον μου πᾶν πνεῦμα δαιμόνιον.

Δαιμονιότης(ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δαιμονίου βλλ.3), ἡ ἐξαιρετικὸς ἰκανότης.

Δαιμονοδόχος αἴτια μτγ. κατηγορία ὅτι κατέχειται τις ὑπὸ κακοῦ δαίμονος: Πρῶκλ.Γισμην.513.

Δαιμονιός-ιδος(ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ δαίμων βλλ., θήλεια δαίμων, δαιμόνισσα: Πρῶκλ.Τιμ.1,47 D.

Δαιμόνομα τὸ(ν) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ δαιμονίζε(ν), ἡ ἐξόργισις, τὸ πείραγμα.

Δαιμονομολογία(ἡ) δημ. μτγ. παροκ. τοῦ δαιμονίζομαι βλλ., ὁ ὑπὸ δαιμονίου κατεχόμενος, ὁ δαιμονιοληκτος 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ πλήρης διάλογος, ὁ παράφορος, ὁ ὀρμητικῶς: Βαλοφρ. Ἀθων.Μιάσ. 4,234 ἀρπάζων τὴν τριχίαν του, δαιμονιομολογῶν τρήκων. 3) μ. ἐπὶ πρσα. δαιμόνιος βλλ.3).

Δαιμονομολογία(ἡ) μτγ. κ. μων. κ. νεώτ. τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ ἀκαθάρτου δαιμονίου: Βέτ.θάλ.2,18, Ὀργη.Κελα.8,417 οὐκ ὄλλυται ἀπὸ νόσων, καὶ δαιμονισμῶν, καὶ ἄλλων περιστάσεων ἰάσασθαι.

Δαιμόνισσα(ἡ) παλ. κ. δημ., θηλ. τοῦ δαίμων.

Δαιμονιστής(ὁ) νεώτ. κ. δημ. ὁ πιστεύων εἰς τοὺς δαίμονος, δαιμονολάτρης 2) δημ. ὁ ἔχων τὴν ἔξην, ὁ ἐπιδοκῶν τὰ δαιμονία ἧται διὰ πειραγμάτων τὰ ἐρεβίξη τοῦς ἄλλους.

Δαιμονιῶ-ω μων. κ. νεώτ. Δαιμονιῶ βλλ., κατέχεται ὑπὸ δαίμονος, δαιμονίζομαι βλλ.: || ἡ μτγ. δαιμονιῶ-ω οὐσ. ὁ δαιμονιοληκτος βλλ.: Μηναι. 4,5 Συναεξ. δαιμονιῶ-ω γὰρ διαφόρους ἰάσασθαι.

Δαιμονιῶ-ω-ος-α-ος μτγ., μων. κ. νεώτ. ὁ ὄμιος μὲ δαίμονα βλλ.: Σχολ. Ἀριστ.Βάτρ.295 κ' ἔμμοισι φάσι τὰ δαιμονιῶ-ωδες: 2) μτγ. κ. μων. ὁ ἐκ δαίμονος, διαβόλου, προερχόμενος, ὁ δαιμονικός, ὁ διαβολικός: ΚΔ Ἰωκ.3,15 οὐκ ἐστιν αὐτῆ ἡ σφαιρα ἀνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, φυσική, δαιμονιῶ-ωδης 3) νεώτ. μτγ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, ὁ βίσιος, ὁ παράφορος: δαιμονιῶ-ωδης ὀρηκ || εἰδ. ἐπὶ ἡλων, ἰσχυροτάτος, ἐκκωφαντικός: δαιμονιῶ-ωδης κράτος, θόρυβος.

Δαιμονιῶ-ωδης ἐπιρρ. μτγ., μων. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δαιμονιῶ-ω, ὁμοίως πρὸς δαίμονα: Παλλᾶδ. Λαυα.1140Β, Θεόδ.Στ.464' 2) νεώτ. ἐπὶ ἐνεργειῶν, παραφόρος, δαιμονιῶ-ωδης || εἰδ. ἐπὶ ἡλων, κατὰ τρόπον ἐκκωφαντικῶν: ἐσθουρῶδες δαιμονιῶ-ωδης.

Δαιμονιῶ-ωντος(ὁ) κ. νεώτ. μτγ. τοῦ δαιμονιῶ-ω βλλ., ὁ ὑπὸ δαιμόνιον κακοῦ κατεχόμενος || 68. καὶ ὁ μονιακὸς παράφορος.

Δαιμονίως ἐπιρρ. κ. νεώτ. διὰ δαιμονίας βλλ., θείας δυνάμεως, ἀπὸθ. ἀνθρωπίνως: Αἰσχίν.3,133 ἀλλὰ τὴν γὰρ θεοδιδάξαν καὶ τὴν ἀφροσύνην οὐκ ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ δαιμονίως κτησάμενοι || ὑπερρ. δαιμονιώτα ἐμφανιστάτα, κατὰ θέσιν ἐπέμωτος: Ξεν.Ἐλλ.7,43 καὶ Λυκομήδης ταῦτα πρᾶττον, ἀπῶν Ἀθῆνηθεν δαιμονιώτα ἀποβήσκει' 2) θαυμαστός, κοθ' ὑπερβολὴν: Ἀριστ.Νεφ.76 μίαν εὔρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφῶσ, Αἰσχ.1,41 περὶ δὲ τὸ πρᾶγμα τοῦτο δαιμονίως ἐποουδάσκει, Ἀλεξ.167,5 οἶνος δαιμονίως γέγων' πρβλ. δαιμόνιος 3) νεώτ. κατὰ τρόπον δαιμόνιον βλλ.3), εὐφροσύστατα.

Δαιμόνιο- μτγ., μων. νεώτ. κ. δημ. α' συνθετικὸν πολλῶν λέξεων ἠθλοῦν ὅτι τὸ ὄνο τὸ δευτέρου συνθετικὸν δηλοῦσιν προερχεται ἐκ δαίμονος: δαιμονιοληκτος, δαιμονιοληξία, δαιμονοδόχος 2) ὅτι τὸ β' συνθ. ἔχει ἀντικείμενον τοὺς δαιμο-

νας : δαιμονογράφος, δαιμονογραφία, δαιμονοκρατία, δαιμονολάτριά, δαιμονολάτρης, δαιμονολόγος, δαιμονομαχία, δαιμονομαχία. 3) ότι το δ' συνθ. γίνεται υπό την έμφωνική ή κατ' επίκληση του δαιμόνος ή των δαιμόνων (έν τή κακή σμ.) : δαιμονομανής, δαιμονομανής. 4) ότι το δ' συνθ. προέρχεται έκ δαιμόνος, έχει τάς ιδιότητες του δαιμόνος : δαιμονοπαίδο, πρβλ. διαβολοπαίδο, δαιμονοσπερμα, πρβλ. διαβολοσπερμα· ή συνδέεται μετά του δαιμόνος : δαιμονοφιλής. 5) δημ. γεν. ότι το β' συνθ. ούσαστικόν έν, είναι κακής ποιότητος, έν χρ. πρός δυσφήμισιν είς βλασφημίαν ή κατόρθον πρβλ. διαβολο· δαιμονοκόραθο, δαιμονοχώραφο, δαιμονοκότα. **Δαιμονοθάλασσα** (ή) μτγν. δυστύχημα, πάθησις έκ θεού προελθούσα : Πολιθ.28,94 ώσπερ διαπορεύει πόταρα δεί λέγειν επί των τριούτων άλογοτίαν ή δαιμονοθάλασσαν.

Δαιμονογραφεία (ή) νεώτ. συγγραφή περί δαιμόνων. **Δαιμονογραφικός**-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος είς την δαιμονογραφίαν, είς τους δαιμόνας. **Δαιμονογράφος** (ή) νεώτ. ό γράφων περί δαιμόνων ή των είς δαιμόνας άναφερομένων.

Δαιμονοκρατία (ή) νεώτ. ή δαιμονική έξουσία, ή έπικράτησις έν τή κόσμη του δαιμόνος, του σατανά ή των δαιμόνων έν γενεί.

Δαιμονολάτρεία (ή) μιν. κ. νεώτ. λατρεία των δαιμόνων, των πονηρών πνευμάτων. 2) δδ. κατ' έκκλ. έκδοχήν, ή ειδωλολατρεία βλλ.

Δαιμονολάτρης (ή) μιν. κ. νεώτ. ό λατρεύων τόν δαίμονα ή τούς δαιμόνας. 2) ό ειδωλολάτρης.

Δαιμονολατρικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος είς την δαιμονολατρείαν : θρησκείται - δαξασται - προλήψεις δαιμονολατρικαί.

Δαιμονόληπτος (ή) μιν. κ. νεώτ. κ. δαιμονόληπτος ό υπό του κακού δαιμόνος, του σατανά κατελήμμενος ό δαιμονώδης, ό δαιμονισμένος : Νικήτ.Χωμ.,Σοθ.1,75 κών κατά τόν έκασφόν ό δαιμονόληπτος θήσας τόν θρόνον άνωμασσαν.

Δαιμονολήψια (ή) μιν. κ. νεώτ. το δαιμονών, το είσσι πάσα δαιμονόληπτον βλλ. : Γερμ.Κωνσταντ.λ.Κουμαν.Άθρα. έν λ.

Δαιμονόληθος (ή) νεώτ. λίθος έχων δαιμονικάς ιδιότητες ή έκ δαιμόνων προερχόμενος : ό μέλαν χρώμα έχων· πρβλ. δαιμονόληθος λίθος : Μ Φιλής π. Κουμαν. Άθρα. έν λ.

Δαιμονολογία (ή) νεώτ. ή περί δαιμόνων άριμία : ή ή περί δαιμόνων φιλολογική ή επιστημονική πραγματεία : ή κώδιος τής θρησιολογίας, ειδωλικής διερευνών και έξετάζων τάς περί δαιμόνων πίστει έν ταις διαφόροις θρησκείαις.

Δαιμονολογικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος είς την δαιμονολογίαν βλλ.

Δαιμονολόγος (ή) νεώτ. ό περί δαιμόνων πραγματευόμενος ή ό συγγραφείς πραγματείας δαιμονολογικής : οι δαιμονολόγοι του μεσαιώνος.

Δαιμονολογῶ-έω νεώτ. άμφώ περί δαιμόνων· ή καταγιωμα είς την δαιμονολογίαν βλλ.

Δαιμονομανής-ούς-ές νεώτ. ό νομιζών ότι κατέχεται υπό κακού δαιμόνος, δαιμονοπαθής. 2) ό έμμανός προσοχημένος είς την λατρείαν των δαιμόνων. 3) ό μετ' έπιμόνου (ήλου ασχολούμενος είς έρεύνας περί των δαιμόνων).

Δαιμονομανία (ή) νεώτ. ή κατάσταση ή ή ιδιότης του δαιμονομανούς βλλ.

Δαιμονομαχία (ή) νεώτ. ναντεία γνωμένη υπό την έμφωνική ή τή βοηθεία ή τή επίκληση του κακού δαιμόνος ή των δαιμόνων.

Δαιμονομαχτικός-ή-όν νεώτ. ό διά δαιμονομαχίας, ό τής δαιμονομαχίας βλλ.

Δαιμονομαχίας-εως(ή) νεώτ. ό άσκήν, ό επαγγελματίας δαιμονομαχίας βλλ.

Δαιμονομαχία (ή) μιν. πόλεμος μάχη πρός τους δαιμόνας, καταπολέμησις των δαιμόνων· Γερμ.Κωνσταντ.λ.Κουμαν.Άθρα. έν λ.

Δαιμονομαχῶ-έω μιν. μάχομαι πρός τους δαιμόνας : Εύστ.Ίλ.1097,6 το δδ πρός δαίμονα φωτι μάχεσθαι ταύτων μέν έπι τῷ . . δαιμονομαχείν.

Δαιμονοπάθεια (ή) μιν. κ. νεώτ. ή έκ δαιμόνων βλάβη : ή νεώτ. Ιατρ. φρενοπάθεια, καθ' ήν ό πάσχων νομιζει ότι κατέχεται υπό κακού δαιμόνος· πρβλ. δαιμονομανία.

Δαιμονοπαθής-ούς-ές νεώτ. Ιατρ. ό πάσχων έκ δαιμονοπαθείας βλλ.

Δαιμονοπαίδο (τό) δημ. πούς δαιμόνος. 2) άτακτος και ένοηλητικός παίς· πρβλ. διαβολοπαίδο.

Δαιμονοπαρμένος-η-ο δημ. ό έν εξάλλω καταστάσει διατελής, ολονεί υπό δαιμόνος κατεχόμενος, δαιμονισμένος : Βάρν.Άπολ.Σωκρ.63 όταν άξασνα καμία δαιμονοπαρμένη γριά ξεφωμισή. 2) μτρ. ό ύπνοδάτης.

Δαιμονοπίστη-η-ο δημ. ό πιστεύων είς τους δαιμόνας : ή δδ. ώς χαρακτηρισμός κ. ό μή χριστιανός.

Δαιμονοπλήξ-ητος (ή) ό πληγείς υπό δαιμόνος ήτοι θεού : Σοφ.άπ.22,13.

Δαιμονοπληξία (ή) μτγν, μιν. κ. νεώτ. ή κατάστασις υπό δαιμονοπληξίας βλλ. : Όλυμπ. Άλχ.97 Β.

Δαιμονοπλόκος (ή) μιν. ό υπό του δαιμόνος πεπλεγμένος : Θ Στουδ.π.Κουμαν.Άθρα. έν λ.

Δαιμονοπνευστός-ή-ο δημ. ό έμπνεόμενος υπό του δαιμόνος : Γερμ.Κωνσταντ.λ.Κουμαν.Άθρα.έν λ.

Δαιμονοποιός (-α)-όν μιν. ό προκαλών, προξενών, έπάγων δαιμονικήν κατάστασιν : Θ Στουδ. π.Κουμαν'Άθρα.έν λ. δαιμονοποιά φθέγματα.

Δαιμονόπουλο (τό) δημ. υλός δαιμόνος· ή μικρός δαίμων, μικρός διάβολος, ά. διαβολόπουλο. 2) μτρ. Ναν (χώριος και άτακτος παίς.

Δαιμονοπρόσωπος-ον μιν. ό έχων πρόσωπον οίον το τών δαιμόνων ήτοι μελάνχρονον και δυσειδές : Γερμ.Κωνσταντ.λ.439 τών δαιμονοπροσώπων τούτων Βογορίλιων.

Δαιμονορριψῶ-έω (ή) νεώτ. βοταν. γένος φοινικειδών φυτών.

Δαιμονοσκοπίσματα δημ. ά. διαβολοσκοπίσματα βλλ.

Δαιμονόσπερμα (τό) δημ.ά. διαβολόσπερμα βλλ.

Δαιμονοτάκτης (ή) πάπ. ό τούς δαιμόνας τάσων, διατάσων, ό άρχων των δαιμόνων [κατά διάβρ. του δαιμονοτάκτης πιβ, δαιμονοπέκτης].

Δαιμονοφιλή-ούς-ές μιν. ό αγαπώμενος υπό των δαιμόνων βλλ. ή ήτοι των θεών : Εύστ.Ίλ.1097,22 άνδρα δαιμονοφιλή.

Δαιμονοφρόνητος-ον μτγν, μιν. ό φερόμενος, έλευρόμενος υπό δαιμόνος (βλλ.ή) ήτοι θεού, ό θεοφρόνητος : Εύστ.Πανμ.41,26 όληων πρόβλημα κατά των δαιμονοφρόνητων.

Δαιμονόχρους-οος-οον μιν. ό έχων χρώμα δαιμόνος μελανόν : Μ Φιλής 2,58 δαιμονόχρους λίθος.

Δαιμονώ-έω κ. δαιμονιά βλλ. διατελώ υπό την έξουσίαν δαιμόνος, πάσχω θεάθεν : Αισχ.Χο.566 έπειδή δαιμονώ όδομος κακοίς, αὐτ'.Επι.1001 κ. δαιμονώντες έν άτα. 2) κ. νεώτ. κατέχομαι υπό δαιμόνος, είμαι παράφρων· Ησ. ε δαιμονώ υπό δαιμόνος κατέχεται : Εύρ.Φοίν.888 ώς δαιμονώσας κανάτρεφοντας πόλιμ, Πλουτ.Μάρκελλ.23 δαιμονώντι και παραφρονοῦντι. 3) μτγν. κ. μιν. κατέχομαι υπό ποσφονό πνεύματος, υπό του διαβόλου, είμαι δαιμονόληπτος, δαιμονισμένος : Εύσ'.Εκκλ.Ίστ.5,13 Παρθένου δαιμονώσας, Μηναι.2,1 Συναξ.2 Ιάσατο δδ. . διά προσευχής δαιμονώσιν τινα.

Δαιμονώδης-ους-ες μτγν. κ. μιν. δαιμονικός, διαβολικός : Ιω.Χρυσ.1,605 ώ διαβολικού ήθηματος, ώ φυχής δαιμονώδους, Πρόδρ.Έπιγράμμ.46.

δαίμων (δ,ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δαίμονας [ἐν εἶδ. σημ.] κλητ. -ων κ. -ον ὁ θεοῦ ὑπόστασις καὶ ἰδιότητις ἔχων, προσωπώδην ἀρρένας ἢ θηλέος θεοῦ θεωρούμενον αὐτοτελῶς, ἴσκι ὡς χωριστὸν πρόσωπον, ἐν χρ. μόνον κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸν προημινομενθέντα ἢ ὑπονοούμενον θεόν ἴσκι αὐδέποτε ἀμέσως προτασσόμενον τοῦ εἰς δ' ἀποδίδεται κυρίως ἀνόματος : Ἰλ.Γ.420 ἄρχε δὲ δαίμων [ἢ Ἀφροδίτη], Ὀδ.Σ.172 νῦν δ' ἐνθάδε κάμβαλε δαίμων [ὁ Ποσειδῶν] || κατὰ πληθ. κ. ἀπλ. περί τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου περιληπτικῶς : Ἰλ.Α.222 ἢ δ' Ὀλυμπιόνδε θεῶματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους || 2) δαίμων ἀπροσώπως ἢ θεία δύναμις, ἢ θεότης, τὸ θεῖον, τῆς σημ. ταύτης συνήθ. παρ' Ὀμ. : Ἰλ.Ρ.98 ὄπισθ' ἀνήρ ἐβέβηλ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι [κατὰ τῆς θείας δυνάμεως] φ. σὺν δαίμονα = τῇ βοήθειᾳ τοῦ θεοῦ, θεοῦ εὐδοκοῦντος, σὺν θεῷ : Ἰλ.Λ.792 τίς δ' εἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὄρινας παρειώνη || 3) τὸ τυχεῖον, ἢ σύμπτωσης : Λυσ.13,63 ἢ δὲ τύχη καὶ ὁ δαίμων περιποίησις· συνήθ. ἐν φρ. κατὰ δαίμονα κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν : Ἡρ.Ι.111 ἢ γυνὴ ἐπίτετ' ἐσοσα. κατὰ δαίμονα τίκει σιχομένου τοῦ βουκόλου || 4) ἡ προστατεύουσα τινά θεία δύναμις, τὸ προστατεύον, ἔκαστον ἀνθρώπων πνευματικὸν ὄν, τὸ ρυθμίζον, δίοπον τῆς τύχης αὐτοῦ : Πλάτ.Φαῖδ.107 Δ λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα τελευτήσαντα ἔκαστον ὁ ἕκάστον δαίμων, ὁπερ ζῶντα εἰλήκει, Λυσ.2,78 ὅ τε δαίμων ὁ τῆς ἡμετέρας μοίρας εἰληχρῶς ἀναρτίπτως, Μέν.16,2 Δ ἀπαιτὶ δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστάται ἐκθῦς γενομένη μυσταγωγὸς τοῦ βίου || 5) ὄθεν ἡ τύχη τινός, ἢ μοίρα του : Αἰσχ.Ἐπ.812 οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφὶν ἡμῶν || τὸ ἐκ τῆς τύχης, τῆς μοίρας του ἐπελθόν κακὸν εἰς τινά, τὸ κατάνηρα : Σοφ.ΟΚ.76 ἐπίπερ εἰ γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος || 6) ἐν τῇ φρ. δαίμονα διδόναι ἐπιφέρει τὸν θάνατον, ἀφανίζω, θανατοῦ, φονεύω : Ἰλ.Θ.166 πάρος τινὶ δαίμονα ζῶσω [πρὶν σοὶ δῶσω τὸν θάνατον, πρὶν σε φονεύσω] || 7) κατώτερα βεῖα ὄντα, μέγισ τινὸς ὄζις, μεταθῦθ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἀθανάσιαν κεντημένα : Πλάτ.Πολ.392 Α θεῶν δαίμονων, ἠρώων, τῶν ἐν Ἄδου, Θέομ.1348 ἀρπάξας [τὸν Γανυμήδην] δ' ἐς Ὀλύμπου ἀνάγασ, καὶ μιν ἔβηκεν δαίμονα || συνήθ. κατὰ πληθ. ἀνθρώποι μετὰ θάνατον ἀγόντες θεοίτητα, ψυχὰι θεῖαι προστατίδες τῶν ἀπογόνων : Ἡσίοδ.Ἐργ.122 || γεν. ἐπὶ νεκρῶν ὑποτιθεμένων ἐπὶ ἐγένοντο δαίμονες ἴσκι προσεκτήσαντο θεοίτητα, κατέστησαν μάκαρες βλλ. : Αἰσχ.Περσ.620 θένους ἐλευσημίτε, τὸν γε δαίμονα Δαρειὸν ἀγαλειώθη || μτγν. κ. ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν : Λουκ.Πενθ.24 ἔσσαν ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας || κ. κ. ἐπὶ φθαρτοῦ, στικῆς νεκροῦ : Παισ.6,68 τὸ καταλευσθέντος δὲ ἀνθρώπου τὸν δαίμονα οὐδένα ἀνέναιε καρπὸν ἀποκτηνόντα τε ὁμοίως τούς ἐν τῇ Τεμίσσῃ || 8) ἀγαθὸς δαίμων πνεῦμα ἀγαθοποιῶν, ὃ ἐγίνετο σπανιὸν μετὰ τὸ δελπνον : Ἀριστοτ.Σφ.525 μηδέποτε πλοῖμ' ἀκάρτου μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἀθην.15,675 Β καὶ δία τοῦθ ὃ ἐλλήνες τῶ μὲν παρὰ δελπνον ἀκάρτου προσδιοριζόμενους τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα || 9) ἀστράλ. ἀγαθὸς δαίμων, κακὸς δαίμων ὀνομασίαι ἀστρονῶν κληρῶν βλλ. ἐν ἀστράλ. σημ. : Παῦλ.Ἀλεξάνδρ.Ν.4 || 7) μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ δαιμόνιον βλλ. : Κ.Δ.Ματθ.8,31 οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες, εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπιτρεφὸν ἡμᾶς ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,4 δαίμονος ἐσοδος ἐς τὸν

ἀνθρώπων Β) ὁ ἔμπερος ἴσκι. « δαίμων δαίμων » Ἰσκι. « δαίμων δαίμων τῆς καὶ ἔμπερος » : Ἀρχ.Ἰλ.Α δαίμων μάχης || 9) νεώτ. ἀστρον. ὄνομα τοῦ ἀστέρου β' τοῦ Περατοῦ.
δαίμων προστ. κ. παρὰ. τὸ δαίμων βλλ.
δαίμων ποι. προστ. δαίω, μτγ. δαιμόνια, παρὰ. δαῖν, δαίμων, μέλλ. δαῖσα, ἄορ. ἐδαισα, μέσ. δαίμωναι, ὄποι. δαινω, εὐκτ. γ' ἐν.προσ. δαινωτο, εὐκτ. γ' πλὴθ. δαινώτο, μτγ. δαινώμενος, β' ἐν. προστ. δαῖν' ἴω, μέλλ. δαῖσομαι, ἄορ. ἐδαισοίμην, παρῶμα γέμω ἢ συμπόσιον [ἰδιὰ γάμον ἢ θάνατον] : Ἰλ.170 δαῖνι δαῖτα γέροισιν || δαῖνιμι γάμον - τάφον προσφέρω συμπόσιον γαμήλιον - ἐπιτάφιον : Ὀδ.Δ.3 τὸν δ' ἄλλως δαινώτω γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν, αὐτ.Γ.309 ὁ τὸν κτεῖνας δαῖνω τάφον Ἀργείοισιν, Πινδ.Ν.1,72 δεξάμενος βαλερῶν ἦσαν ἄκοιτιν καὶ γάμον δαῖσαντα, Ἑρμ.ΙΑ.123 παιδὸς δαῖσιναι θνεταίους || 2) μετ' αἰτ. προσ. ἐπιθ. φιλοῦσι τινά : Ἡρ.1,162 Ἀργαῖος.. τὸν ὁ Μήδων βασιλεὺς Ἀστυάνας ἀνόμω τραπέζῃ ἐδαισε, Αἰσχ.Εὐμ.305 καὶ ζῶν με δαῖσεις [καὶ ἐν ζῶθι οὐ ἂν θά με θρέψης] || 3) μέσ. ὄπιθ. συμπόσιον, εὐκοῦσιμα, ζεφονίαντα : Ὀδ.Α.369 νῦν με δαινώμενοι τερπόμεθα, Ἡρ.1,211 καὶ βέγγες ἐδαινώτω || κ. ἀπλῶς συντρῶνγα, ἐπιθῶμαι μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων εἰς κοινὴν τράπεζαν : Θεόκρ.13,38 οἱ μὲν ἀμφω ἔταροι εἰ δαίνωντο τράπεζαν || 4) μέσ. μτθ. καταναλοῦμαι πρὸς τροφήν μου, τρώγω τινά : Ἰλ.1,535 ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνωνθ' ἐκατόμβας, Ἡρ.3,18 τὰς δὲ ἡμέρας δαίνωνθαί [ἐνν. τὰ κράτα] προσιόταν τὸν βουλόμενον || 5) μτγ. ἐπὶ τοῦ Ἄδου, ἀφανίζω ἀπὸ τῆς ζωῆς πρὸς δαίμ. τὸν ἐφαγε ὁ χάρος - ἢ ἀρρώστια : Σοφ.Ἰλ.542 Ἄ τῶν ἐμῶν Ἄδης τῆς ἡμερον τέκνωσιν ἢ τὸν ἐκάνησ' ἔσχε δαῖσάσθαι πλέον || 6) ὄμ. μτγ. ἐπὶ τοῦ πυρός, κατακαίω : Πινδ.Ν.9,24 Ἐπὶ γὰρ δαῖσαντο πυρὰ νεογούσιος φώτας || 7) ὄμ. ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου, καταπρῶν πρὸς δαίμ. τὸ χηκίον - τὸ πιστό τοῦ ἴσκι τὰ σωθικά : Σοφ.Τραχ.1088 δαίναινα γὰρ αὐ ἀπλιν.
δαίμων μτγν. κ. δαίμωνι βλλ. : Καλλ.Δημ.84 δαίνων εὐλαπίνας τις.
δαίξανθρος (δ) ἐπιφρ. ὁ ἐξολοθρευτὴς ἐνδρας : Ἐπιφρ. δαίξανθρον ἀπο χειρῶν.
δαίσομαι μέσ. κ. παθ. τὸν δαῖω βλλ.
δαῖσος συνφρ. δῖσος - α -ον δωρ. τ. τοῦ δήλιος, δῖσος -ον καταστρεπτικὸς, ἀλλεθριος, ὄδ. κ. φοβερός, ἐθρικός : Αἰσχ.Ἐπ.222 ἀπτόμωνος πυρὶ δαῖω, Ἀριστοτ.Βάτρ.897 ἐπιτε δαῖσαν ὄδον, Λυκόφρ.861 δαῖω μάχης || τὸ ἀρσ. δῖσος ὡς οὐσ. φοβερός πολεμιστῆς : Ἀριστοτ.Βάτρ.1022 ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δῖσος εἶναι || κατὰ πληθ. ὄδοι οἱ ἐθρῶν : Πινδ.Ν.8,28 ἢ μὲν ἀνόμοιοι γε δρῶσιν ἐν θερμῷ χροῖ ἔλκεα ρήξαν πελεμίζόμενοι, Αἰσχ.Ἀγ.559 εὐναί γὰρ ἴσκι δαῖων πρὸς τείχεσιν || 2) δαῖσος, ὄδλιος : Αἰσχ.Πέρσ.280 163 ἀπτομον δαῖσος δυσασιανὴ βῶν Πέρσας ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ θέσαν, Σοφ.Α.1,784 ὡς δαῖτα τέκμησασα, δύμορον γύναι || 3) ἴσκι. « δῖσος ἴσκιρον, ὄγαθῶν || 4) εἰδηρῶν, ἔμπερος : Αἴτωλ.4,119 Λύσιππε, ελάστω Σικυώνιαι, θαρσαλέη χεῖρ, δῖα τεχνίτα.
δαῖσφρων-ονοσί(δ) ὁ δυστυχικός ἀκεντήμονος, ὄδλιος (δ.ἐρμ. ὁ ἔχων ἐθρικός βουλάς, διαθέσεις : Αἰσχ.Ἐπ.919 ἀτάσασ' ἰά τῶν προπέμει, δαῖκτηρ γῶς αὐτόστυνον, αὐτοπλήμων.
δαῖω δωρ. τ. τοῦ δηῖω βλλ.
δαῖωρα (ή) κ. δαῖωρα βλλ.
δαῖωρι κ. δῖωρι βλλ. : Ἀριστοτ.Νεφ.442 ἄσκον δαῖριν ἰδ.φρ. δῖριν ||
δαῖς (ή) δωρ. δαῖ, αἰτ. δῖν ἀπαν. η. πεζοῖς. η. Ὀμ. μ. κατὰ ὄστ. μάχη, πόλεμος : Ἰλ.Ν.266 ἐν δαῖ

λυγρό, Αλογ. Έπ. 925 Ξένων τε πάντων σίτης πολυφάρος ἐν δαι, ΑΠλ. 4, 233 ἐς δάιν Ἀσσυρίων.
δαις-ίδος (ή) ἀπ. πονηρ. δός - γδός δαυλός ἐκ δα- δίου: Ὁδ. Η 101 ἔτασαν αἰθόμενας δαιδας μετά χειρὶν ἔχοντες, Ἀριστοφ. Νεφ. 1494 σὺν ἔργον, ὡς δός, ἴενα πολλὰν φλόγα· 2) μετ. εἰδ. ἐν φρ. ἐπὶ τὴν δόδα προελθὲν ἡλιασάδῃ πρὸς τὰς ἐκκλη- δειούς δόδας, λαμπράδες, δηλ. πρὸς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς ποί: Πλούτ. Η 8, 789 Α. ὁ δὲ τὸν ἔμβειδικότα πολιτικούς πράξει καὶ διηγωνισμένον οὐκ ἔων ἐπὶ τὴν δόδα καὶ τὴν κωνάδιδα τῶ βίου προελθόν· 3) περιληπτικὸν ὄνομα τῶν δαδίων βλλ. ἴτοι τῶν λαν ρηνηῶν ἐξῶν ἐκ πεύκης, ὅτινα ἐχρησίμευον ὡς πυρσὸν, λαμπράδες: Ὁδ. Σ 310 περι δὲ ζύλα κάγκανα θήκαν.. καὶ δαιδας μετέμισον, Θουκ. 7, 53 ἀλάδα.. κλημισθῶν καὶ δα- δός γεμισσάντες.. ἀφείσαν πῦρ ἐμβάλοντες· 4) ἡ ῥήτιν τῆς πεύκης τῆς χαλκίου, ἐν χρ. ὡς φάρμακον κτ. τῆς φθίσεως κ. ἀ. ἀ. ἀσθενειῶν: Ἰνν. Γυν. 2, 133· 5) νόσος τῶν πευκῶν: Θεοφρ. Φι 3, 9, 5.
δαις-αἰτός (ή) ποι. μερσίον φαγητό, δθ. συνεκ. γέυμα, εὐωχία: Ἰ. Α. 424 χθις δὲ καὶ δαίτα, Αλογ. Αγ. 1242 τὴν μὲν Θεούτου δαίτα παι- δειων κρῶν ἐυνήκα σπον. π. πεζούς: Ἡο. 1, 133 ἐν ταύτῃ δὲ πλέω δαίτα τῶν ἄλλων δικαιοσύνη προ- ἴθεισθαι, Πλάτ. Φαίδρ. 247 Α. ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαί- τα καὶ ἐπὶ βόινων ἴσων· ἢ ἐπὶ ὄρνικι θηρίων, ἢ βορά: Ἰ. Ο. 43 λέων δ' ὡς ἀγρία οἶδεν.. ἴνα δαίτα λῆθσιν· 2) τροφή: Ὁδ. Σ 279 αὐτοὶ τοῖς ἀνάγοις βόας καὶ ἴσρια μῆλα, κοῦρης δαί- τα φλοισ, Εὐρ. Κόιλ. 245 ἔδοντες δαίτ' ἄτερ κρε- ῶνων· 3) ἐκ. προσωποποιήσις τῆς δαιτός: Σοφ. ἀν. 605 ἤλαθεν δὲ δαις.. πρεσβίτη θεῶν.
δαισιάνη EM 251, 47 «δαισιάνη» πτώσις η.
δαισιθεῖς μη. τοῦ δαῖος βλλ.
δαισιμορ ἢ δαισιος Ἡσ. «ἐδῶδιμον» EM 252, 29.
δαισιος (ὁ) μνη. μὴν τῶν Σικυωνίων, ἀντίστοιχος τῷ Ἀνθεστηριῶν τῶν Ἀθηναίων: Πλούτ. Ἀριστ. 53 Δαισιος μῆνος ἐν Ἀθῆναισι καλοῦσιν Ἀνθεστη- ριῶνα· 2) μὴν τῶν Μακεδόνων ἀντίστοιχος τῷ Θεοργηκῶν: Πλούτ. Ἀλέξ. 16· 3) καὶ ἀσπίδος βλλ.
δαισις-εως (ή) Ἐπιγρ. δαισιρεσις, δαισιμή περιου- σιας: Νόμ. Γ 6στ. 4, 25.
δαισιπάλτος-ον μνη. Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. «δαι- σιπάλτος» τῆς ἐν πολέμῳ σφαλόμενης, ἵσων τῆς ἑτερορρητοῦς μάχης· ἰ δ. ἐρμ. ἐν ἡ τις ἤτταται, σφάλλεται: Λυκόφρ. 170 τὰ δευτερεῖα τῆς δαι- σιπάλτου πάλης λαβόντα.
δαισιπλεύς-εως (ὁ) συνδαιτυμίων: Αλογ. Πρ. 1024 ἀκλήτος ἔρηνος δαισιπλεύς πανήμορος (ἐπὶ τοῦ καταρτόγοντος τοῦ τοῦ Προμηθεῦς ἥσρα ἀετοῦ).
δαισιπλευτής (ὁ) μνη. δαισιπλεύς βλλ., συνδαι- τυμίων: Νικήτ. Χων. Ἀνδ. Κομ. 1, 200 Α. μὴ ἄλλων εὐ- τυχῆσιν δαισιπλευτὴν ἢ μόνον βασιλεῖα Ἀνδρό- νικον· 2) μαγειρός: Γεωργ. Παχ. Μυθ. Παλ. 2, 31, 104 Α. ἔγμεν γὰρ κηπιὸν καὶ λιγνός Ἰταλικῆς, ἦν οἱ τοῦ βαλδύϊου δαισιπλευταί τοῖς τῶν ἀνακτόρων τοῖχος προείπατον.
δαισιπλέως μνη. μαγειρεύω, κρέμα. -ομαι: Νικήτ. Χων. Ἀνδρ. Κομ. 1, 180 Α. ἐκ τῆς τῶν ὄντων βιβλίου ἀπεικλιμμένος [αἰς] καὶ εἰς βόινων Ἀνδρόνικου δαισιπλεύεις.
δαισιπουργία (ή) μνη. ἡ μαγειρικὴ τέχνη: Λυ- κόφρ. 199 σάρκας λεπιτήζουσα δαισιπουργία.
δαισιπουργῶ-ω μνη. κ. μνη. μαγειρεύω, πα- ρασκευάζω το φαγητόν: Αλοφρ. 199, Εὐστ. Πονημ. 208 Α. ὅμα ἔργα καὶ ἐπὶ το κερσάθην, ὡς οἶ- δὲν ἢ Σολομώντικος δαισιπουργεῖν σοφία.
δαισιπλάμης-ομαι εὐφροναίσι τρώγων, εὐω- χούμαι: Λυκόφρ. 654 ὡμότατα δαισιπλάμηνος (Σχόλ. «ὡμότος ἐσθιομένου»).
δαιτή (ή) ποι. ἀπὶ δαῖς βλλ. εὐωχία, γεύρα,

φαγητόν: Ἰ. Κ. 217 αἰεὶ δ' ἐν δαιτρῶσι καὶ εἰλα- πίνῃσι παρέσται, Ὁδ. Γ 44 τοῦ γὰρ καὶ δαιτῆς ἠγνήστατα δεῖρα μελάντες, Ἀπολλ. Ρ 2, 761 δαίτην ἀμφίβου (ή) ἐπὶ θηρίων, ἢ βορά: Ὁπν. Αλ. 2, 251 μαδόμενοι [ὄρνικτοι] δαιτὴν ὀνεμύλιον.
δαιτήθεν ποι. ἐπίγρ. ἀπὸ τοῦ γέυμα, ἀπὸ τοῦ φη- γητόν: Ὁδ. Κ 216 ὡς δ' ὅτ' ἐν ἀμεί ἀνακτα κῶνος δαιτήθεν ἰόντα σάνωσι, Θεοφρ. 1728 τῷ καὶ ἐπὶ δαιτήθεν τὴν κεκορημένους ἤδη.
δαιτήριον (τὸ) EM τόπος δαιτυμῆς: EM 251, 52· ἢ Ζωναρ. 470 D «δαιτήριον μερσίτηριον».
δαιτῆς-οῦ (ὁ) ἰερεὺς ὁ μερσίτων τὰ σφάγια: Ἡσ. «δαιτῆς» μερσίτας·
δαιτῆς (ή) κ. δέτις βλλ., 2) Ἐπιγρ. ἐπιθετον τῆς Ἀφροδίτης ἐν Ἐφέσῳ.
δαιτρεῖα (ή) μνη. Ἡρωδίων, Ἐπιμ. 19 «δαιτρεῖα ἢ μαγειρεῖα».
δαιτρεμοειτος (τὸ) μνη. τοῦ μαγειρεῖμα· ἢ τοῦ γέυμα, τοῦ δαιτυνῶν: Εὐστ. Πονημ. 312, 10 ἔκειντο τὸ ἀναχθὸς ποῦ περιτεθέντος δαιτρεμότατος.
δαιτρευσις-εως (ή) μνη. ἡ δι' ὀπίθσεως παρα σκευῆ φαγητοῦ, τοῦ μαγειρεῖμα: Νικήτ. Χων. Μου. Κομ. 4, 95 Α. τῆς περιέργου τῶν κρεῶν δαιτρευσις.
δαιτρευτός ἐπίγρ. ἀρχ. λεξ. διὰ μερισμοῦ ἢ διανομῆς Ζωναρ. 474 «δαιτρευτός» μερσίτας·
δαιτρεῦς διανεμὸς, κῶνος μοίρασμα: Ἰ. Α. 705 τὰ δ' ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκαν δαιτρεῖες, αὐτ. 688 οἱ δὲ συναγορῶντες Πυλίων ἡγήτορες ἀνδρες δαιτρεῦν· ἢ ἐκτελῶ χρέη δαιτροῦ βλλ., «ὀπίω εἰς μερσίος τοῦ κρέας: Ὁδ. Σ 433 ἐν δὲ σὺδῆτης ἴσπτο δαιτρεῖσων, αὐτ. 0 323 δαιτρεῖσὸς τὴ καὶ ὀπίσται καὶ οἰνοχοῦσαι· 2) μνη. τῶν μετὰ- δωμὶ τῆς κ. κοινωνιῶν οἰοῦσθαι τινὰ τιος: Εὐστ. Πονημ. 177, 67 ἔκεινα μὲν γὰρ ἐτερορρῆσιν αὐτῷ δαιτρεῖσιν εἰχόν τινα· 3) μνη. σφάττω, σφάξω, κ. παθ. σφάττωμα: Ἀθην. 10, 412 F [ταῖσρων] πε- ρινεῖλικος τοῦ στάθιον μετὰ ταῦτα δαιτρεῖσας μόνος αὐτῶν κατέσχευε· ἢ ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, κατ- παραρῶσα: Ὁπν. Κυν. 2, 247 αὐτίκα δ' αὐ ἐλα- φος.. δαιτρεῖς στομάτῃσιν ἐπὶ κῶνα θηριόεντα.
δαιτρῶν (τὸ) μερσίον: Ἰ. Δ. 262 εἰ τῆσ γὰρ τ' ἄλ- λοι γὰ κέρη κομῶντες Ἀχαιοὶ δαιτρῶν πίνωσι.
δαιτροπνοός (ή) Ἡσ. «σιτοπνοός, σιτοπνοός».
δαιτρός (ὁ) ὀπίω εἰς μερσία καὶ διανεμῶν τὰ κρέατα· Εὐστ. σχολ. Ὁμ. «ὁ δὲ κρέα μερσίων τοῖς δαιτυμῆνος»: Ὁδ. Α 141 δαιτρός δὲ κρεῖων πῆσας παρέθηκεν αἶρας πανήμων, Λυκόφρ. 35 δαιτρὸς ἡπάτων, Νικ. Ἀλέξ. 258 ὡσαὶ τε κρεῶν θελερῶν πλῆμα γεύατο δαιτρός· ἢ ἰερεὺς ἐκτε- λῶν χρέη δαιτροῦ κατὰ τὰς εορτὰς βουφονία καὶ διπῶμα: Πορφ. Περί ἔγκρατ. 2, 30.
δαιτροσύνη (ή) ἡ τέχνη, ἡ ἀσχολία τοῦ δαιτροῦ βλλ.: Ὁδ. Π 253 καὶ δῶω θερῶνοντε, δαῖμονε δαιτροσυνάων.
δαιτυμῆνος-ος (ὁ) μνη. ἐπ. τ. τοῦ δαιτυμῶν βλλ. συνδαιτυμῶν, ἐξινεζόμενος, προσκεκλημένος εἰς γεῦμα: Νόνν. Δ 2, 666 καὶ χθονίον δειπνῶν θεοῦς ἔχε δαιτυμῆνος.
δαιτυμῶν-εως (ὁ) ὁ ἐσιώμενος, ὁ παρακο- ἄθηνος εἰς γεῦμα, παρ' Ὁμ. πάντοτε κατὰ πλθ., ὁ ἀμοτρώπῆτος: Ἀμύν. Λεξ. 60 «δαιτυμῶνες δὲ οἱ ἐσιώμενοι»: Ὁδ. Η 102 φοίνετες δούκτας κατὰ δῶματα δαιτυμῶνας, Ἰπ. 1, 173 καὶ γὰρ Κια- ἔαρης καὶ οἱ παρεόντες δαιτυμῶνες τῶν κρεῶν τοῦτων ἐπάσασθαι· ἢ καθ' ἐν. ὁ προσκεκλημέ- νος εἰς γεῦμα, ὁ καλεσμένος: Πλάτ. Πολ. 345 C ἄλλ' ὡσπερ δαιτυμῶνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἐπίσ- σασθαι· 2) ὁ εἰς γεῦμα φέρων μετ' αὐτοῦ ἀνάλογα τροφήμα: Ὁδ. Δ 621 δαιτυμῶνες δ' ἐς δῶ- ματ' ἴσων βίαιω βασιλῆος, οἱ δ' ἄγον μὲν ψῆ- λα, φέρων δ' εὐάνορα οἶνον ἰ δ. ἐρμ. ὁ τῆν δαίτα παρασκευάζων, ὁ ἐσιώτωρ· 3) συνεκ. ♂

τρώνων : Εύρ.Κύκλ.610 του Ξένων δαιτυμόνος (περί του Κύκλωπος)· 4) μτγν. μτφ. έπι πνευματικής τροφής, ό γευόμενος ό άπολάουος : Μηναί.4, 228.8 οί δαιτυμόνος της Θεοδ' τροφής· **δαιτός**-ός (ή έπι τ. του δαίς βλλ. γεύμα, φαγητόν : Ψλ.496 τόν δά και άμφιβαλής εκ δαιτός εστυφέλιξεν.

δαιτών (ή) ΑΒ δαιτυμών Χοιροβοσκ. έν ΑΒ 1395 Β «δαιτών ό άριστής».

δαιτώνων γεν. πληθ. του δαίς βλλ. **δαιτρων-ονος-ον** έλ. ό εις τά του πολέμου δαιτυμόνην, δεξιότητα και πέτραν έχων, έμπειροπόλεμος, ώς έπιθ. πολεμιστών : Ψλ.8 23 εϋθεις, Άτρεός υπό δαιτρωνον ίπποδάμοιο, Κόιντ.1,47 δαιτρωνι Πενθεσιλείη· || έπι ίδιαιτήτων ή καταστάσεων, ό πολεμικών, γενναίον, υπερέφασον φρόνημα έχων ή επάγων : Κόιντ.1,28 άλκιχη νησιώμαθα δαιτρωνας· 2) ό δαιτρωνα φρόνημα έχων, ό συνετός, ό σοφός, ό φρόνιμος : Ψλ.Ω 482 ώς έρα τάτ άμφ' Όδυσση δαιτρωνα ποικιλομήτην Γρως επόν· || όθ. κ. ό Ικανός, ό πεπειραμένος εις τι, ό περί τέχνην έμπειρος, ό μάστορας : Ψλ.Ω 325 ήμνοιον Έλκων τετρακύκλιον άπηννη, τάς Τόαιος Έλκων δαιτρωνα.

δαίς (ή) άχρ. ένεργ. του δαίσιμα, ά. δαίξω βλλ. διαίρα, χωρίζω : Όδ.Α.23 Αίθισαα, τοι διχθά δεδαίτασι, Ήρ.2,84 ή δέ Ιππική κατά τάδε σφι δέδαστασι· 2) μτφ. σιχίζω, ξεσυχίζω, πληγώνω : Όδ.Α.48 άλλά μοι άμφ' Όδυσση δαιτρωνι δαίεται ήτορ· 3) μεία. μοιράζω, διανέμω, διαμοιράζω· Όδ.Ο.140 πάρ δε βοηβοίδαα κρέα δαίεται και νέμει μοίρας, Πηδ.Γ.382 ήμματα... δαίονται βροτοίς άθανάτοι, Ξεν.ΚΗ καινί τι μεϊον ήμιν δάσωνται, κέρδος ήμλισθαγ βρβλ. δαίτομα· 4) κατ' έπέκτ. μοιράζομαι περί άλλων Έδεσμο, μετώς έδωδής, δθ. γεν. εϋχοθύμαι, τρώγω, δαιύμι βλλ. : Μάτρ.Δειπν.72 π.Άθην.4,136 άμβροσθή ην δαίονται μάκαρες θεοί ό άόρ. Έδαίσα, καιτοι εσχηματισμένης εκ του δαίω, ύπαγεται εις τήν έννοιαν του δαιύμι βλλ.· || έπι ζώων, κατατρώγω : Ψλ.Ψ.21 Έκτορα δειύ' έρύσαι δάσωνιν κυσίν ώμά δάσασθαι.

δαίω (2) ποι. ρ. ύπατ. δαίωμαι, παρατ. δαίω, πληθ. δαίωον, παρακ. δ' δέωθ, ύπερσ. δεδέωθιν, έπι. μτχ. δεδωίτα, παθ. έν. δαίεται, μτφ. δαίωμενος, παρατ. δαίεται, παθ. άόρ. β' ύπατ. δάηται, άόρ. β' ύπατ. δαήθ, εκδάηθ' (Ήα), μτχ. παθ. άόρ. δαίσθεις (άν μη εκ του δαιύμι), παθ. παρακ. δεδωίμαι άνήθητα πυράν φαγοθήη : Ψ.Σ.206 εκ δ' αΐτοθ δαίω' φλόγα παμφανώδω δαίωον, Αισχ.Χο.864 ή ηύρ και φώς έπι Έλευθερία δαίωον· 2) μτφ. έπι συναισθημάτων, προκαλώ, γεννώ, διεγείρω : Άπολλ.Ρ.4,1147 δαίτε δ' έν οφθαλμοίς γλυκερόν πάθον· 3) παθ. αναδίδω φλόγα, φλέγομαι : Ψλ.Φ.343 πρώτα μίν έν παθίω πύρ δαίεται, καιε δε νεκρούς, Σοφ.Γ.765 θνωα δέ όμνον όργίωον δάδαίτω φλόξ αίματηρά· 4) μν. παθ. μτφ. έπι τών οφθαλμών, λάμνω ώς φλόξ, αναδίδω, εκπέμπω φλόγας, πύρ : Ψλ.Μ.446 πυρί δ' όσσε δεδωίην, Όδ.Σ.132 έν δε ό όσσε δαίεται· 5) μτφ. άπλόωμα, διαδίδομαι μετ'αχρητία πυρός : Ψλ.8 93 μετά δ' όσων όσσεα δεδωίην, Όδ.Υ.353 ομμήγη δέ δέδαη· 6) έδωθ. έπείσαν έξω θράσιν, είμαι έν άκμή : Ψλ.Ρ.253 τόσση γάρ έσιε πολέμοιο δέδαην· 7) καιώ, κατακαίω : ΕΜ.250,18 «δαίω τό καιώ παρα Σιμωνίδη» : Εύρ.Ήρακλ.914 δειώθ' φλογί σώμα δαίσθεις, Ψήφισμ.Βυζ.παρά Δημ.255 και τάν χάρων δαίοντας και δεινδροκοπόντας· || κ. μτφ. : Καλλιμ.Επιγράμμ.52 ούκ έν θρωτί δαδωμένον Ινδλί· 8) είδ. μεταχειρίζομαι καυτήριον Ήνν.Αίμ.2. **δαίωθ** βλ. δαίωθω.

δαίωθ έπίρρ. φοβερός· || βραστηρίως, ένεργώς : Πλάτ.Ήθ.1097 C ύπέρ αΐσθη ταυτί τοίς φίλοις γράσσονος δαίωθ τε και μεγαλοπρεπέως· **δαίκαρ** μτγν. ή δαίκαρ είδος κασσίας βλλ. : Διοσκ.1,13 (δ.γρ. δάρκα). **δάκα** άνή έδακα γ' έν. άόρ. β' του δάκνω βλλ. **δακέθωμος** (ή) ό δάκνω, πληγώνων τήν καρδίαν : Σοφ.Φιλ.705 άνήκ' έξαινή δακέθωμος άτα· 2) γεν. άληθρός : Σιμων.58,5 ήθρως δακέθωμος.

δακέθωμος μον. έπίρρ. κατά τρόπον δακέθωμον βλλ. : ΚΜανασσα.π.Κουμν.Άθην.έν λ. **δακείν** άποφρ. άόρ. β' του δάκνω βλλ. **δακεκάρθωσι** (ή) ΕΜ ό δάκνω, πληγώνων τήν καρδίαν βρβλ. δακέθωμος : ΕΜ 668,52.

δακελονίδαι (ή) νεώτ. οίκογ. ελοθίων πτηνών, **δακάλος** (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ελοθίων πτηνών, **δακετόν** ή δακετόν (ή) τό δάκος βλλ.· Εύστ. Ψ.428,28 «και δάκος δε και δακετόν τό θηριον, ού τό ηλπρες δακετόν θηριον» : Άριστοφ.Όρν. 1069 ήρεπάτα τε και δάκτα πανθ' άσασερ, Θεόφρ. Φι.9,19,3 πρός τά δάκτα χρήσιμος, Διάδ.Σ.187 πρός τε τάς άσπίδας... και τάλλα δάκτα· 2) νεώτ. ζωολ. γένος θυμοπτερόντων έντόμων.

δάκτα (ή) Ήα. «τό άγρια ορνίθιαρα»· 2) ΕΜ 245,33 «τό μικρά θηρία».

δάκτιασ ύποδασιή (ή) γεωλογ. μία τών τεσσάρων γεωλογικών βαθμίδων, εις ός ύποδιαιρείται ή έν νοτίω Ρωσία Πόντιος βαθμίς, ά. κωμείρια.

δακίτης (ή) νεώτ. είδος δακίου βλλ. πετρώματος.

δακκύλας (ή) βωκωτ. ό δάκκυλος βλλ.

δακνάω δάκνω βλλ. : ΑΠ.7,504· 2) τό μέσ. δακνάζομαι μτφ. θλιβομαι, πικραίνομαι : Αισχ. Πέτρα.57 στίχη και δακνάζω.

δακνάς-άσι (ή) κ. δακνής βλλ.

δακνάς-άσι (ή) μτγν. ό καθ' έξιν δάκνω, ό δακνάσθης : Φρύν. έν ΑΒ.36,17 δακνάς Ιππος, δακνάς όνος, περιπάται.

δακνηρός-ά-όν σχόλ. «καθ' έξιν δάκνω, δακνηρόσθης Σχόλ.Εύρ.232 ό δηκίτηρ δακνηρά»· 2) μτφ. περαιοτικός, δηκτικός : Φιλόδ.Όργ.31 έπη δακνηρά· || τό ούθ. τό δακνηρόν ώς ούα. ή ίδιότης του δακνηρού : Στωβ.1,964 τώ τής λήπης δακνηρό.

δακνής-ίδος (ή) Ήα. κ. νεώτ. Ήα. «είδος πτηνού»· 2) νεώτ. γένος πτηνών νεκταριώδω.

δακνηστήρ-ήρος ό δάκνω, ό δηκτικός : Αισχ. Ήκ.466 δακνηστήρα | δειρόθ. άνήι μακιστήρα βλλ. |.

δακνητής (ή) νεώτ. γένος διατομοίδων σιμωλικών.

δακνημανία (ή) νεώτ. ή μανία πρός τό δάκνω, παρατηρημένη εις πνας εκφύλους και εις τούς προσβληθέντας εκ λήσσης.

δακνημοσμανία (ή) νεώτ. λατρ. μανιακή εκφύλων πτών τάσις εις τό δάκνω έαυτούς.

δακνητός-πος (ή) μον. ή ίδιότης του δηκτικού, όξήτης, δριμύτης : Ήω.Δαμ.6,298 Β μετά ποικων έτέρων είδών σιμηγίται δει τά όξήτα φάρμακα... πρός τό λαττοοσθαι τήν δακνητότητα.

δακνωσικ (ή) νεώτ. γένος θυμοπτερόντων έντόμων.

δακνωσίδαι (ή) νεώτ. ζωολ. οικολογία θυμοπτερόντων έντομογενών έντόμων.

δάκνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. δέχομαι, άόρ. έδθηα, άόρ. β' έδθκων, έπι δάκα κ. δέδακα, παρακ. δέθηα, έπι. άποφρ. δακείην, παθ. δάκνωμαι, μέλλ. δειχθήσομαι, άόρ. έδήθηην κ. δάκνωμαι, παρακ. δέδηγμαι, άορ. μτχ. δειδαίμενος πληγώνω δια τών άόδωντων, δεικνάω, δαγκνάω : Ψλ.Σ.585 οί δ' ή τά | καινε | δακείην μέν άπετραπώντων λέγοντων, Δημ.799 ούδένα πώστω· Τεωθ θύμιν έχει Έδακν, Πρόδρ.2,60) σκόλιον ποσέ φοφείρινον να γέρω να σά δάκν, έδθηθη από κινός λλοσώστος· || μτγν. κ. μετά τήν κατά κ. γεν. : Λογγ. 1,21 έδακν κατά τό δέματος· επίσης μετά

της προς κ. αιτ.: Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 298 δάκνει
 προς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡσερ κύων 2) ἐπὶ
 ἐντόμων, κεντὰ: Ἰλ. P. 572 ἢ τε ἰμῖα | καὶ ἐργα-
 μένη μάλα περ χροῶς ἀνδρομέοιο ἰαχυνάει δα-
 κνέων: 3) ἀπλῶς σφίγγω ἢ κρατῶ τὴν διὰ τῶν
 ὀδόντων: Αἰσχ. Πρ. 1009 δάκνω δὲ στόμιον ὡς
 νεοζυγῆς πώλοσ βιάει | καὶ τὸς ἡλιασ μάχην
 || δάκνω χείλοσ ἀδοῦσι ἔκφρ. ἠηλοῦσα λήφην
 σοβαράσ ἀποφάσεωσ: Τυρτ. 10, 32 || φρ. δάκνω
 στόμα παύω νὰ ὀμιλῶ, σιωπῶ, δημ. δαγκῶν τῆ
 γλώσσῃ μου: Αἰσχ. ἄν. 293 πρὸ τῶν τοιαύτων χρεὶ
 λόγων δάκνειν στόμα, Σοφ. Τρ. 976 ἄλλ' ἴσχε δα-
 κνὸν στόμα σόν' || ὄμ. σπμ. κ. ἀπλῶσ δάκνω: Μέν. Σαμ. 141 δάκων δ' ἀνάσχου, καρτέρησον εὐ-
 γενώσ || φρ. δάκνω ἐμαυτόν προσαπὸ νὰ μὴ
 γελῶσ | ἀνάλ. πρὸσ τὸ δημ. δαγκῶν τὰ χεῖλη μου
 ἢ δαγκῶνομοι | : Ἀριστοφ. Βάρτ. 43 καίτοι δάκνω
 γ' ἐμαυτόν ἄλλ' ὄμωσ γελῶ || φρ. δάκνω τὸν
 δάκτυλον ἔκφρ. δηλοῦσα ἀπορίαν ἢ προσαπάθειαν
 ἀναμνήσεωσ: πρβλ. δημ. δαγκῶν τὸ δάχτυλό μου,
 - τὸ νύχια μου: Λοκ. Ὀε. Δ 22 - τὶ δάκων τὸν δά-
 κτυλον ἔστειεσ καὶ ἐπὶ πολὺ ἀπέσειεσ: || φρ.
 δάκνω χόλον συγκρατῶ τὴν πικρίαν μου, τὴν ὀργήν
 μου: Ἀπολ. P. 3170 ἴδασ ἦσ' ἀπάνευθε δα-
 κνω χόλον 4) μτφ. ἐπὶ κηπιῶ ἢ κόνεωσ, ἐρε-
 θίζω: Ἀριστοφ. Ἀχ. 18 ἐξ ὅτου γ' ὠ βύπτομαι οὕτωσ
 ἐδάχθησ ὑπὸ κωνάσ τὰσ φρόωσ γ' ὦν' || κ. ἐπὶ
 ἀνεμούσ: Ἰππ. Ἀφ. 3, 17 δάκνειν ὄμμασ || κ. γεν.
 ἐπὶ πραγμάτων ἐρεθίζομαι: Ἰππ. 567, 37 προσιθί-
 νει δ μὴ δέχεται καθαρῆρία 5) ὄμ. μτφ. κ.
 μσν. ἐπὶ τοῦ νοῦ, τοῦ πνεύματοσ, τῆσ καρδίασ,
 λυπῶ, στενοχωρῶ: Π. Ε 493 ὅσ φάτο Σαρπηδέων
 δάκε δὲ φρονέασ Ἐκτορι μολοσ, Ἡσίοδ. Ὀ 567
 δάκνει δὲ ἐ νεϊόθι θυμῶν, Ἡρ. 7, 16 ἐμὲ δὲ ἀκού-
 σαντα πρὸσ σέυ κωκῶσ ὀ τσοσθὸ δάκαε λύπη, Αἰσχ.
 Πέρσ. 846 μάλιστα δ' ἦδε συμφορὰ δάκνει, Διγεν.
 Ἀκρ. 33 μόνην δὲ τούτων δάκνει φυγῆν τε
 καὶ καρδίαν || κ. νεώτ. δυσσερεστώ, περρίζω,
 προσβάλλω διὰ δηκτικῶν λόγων, κησθ. πειράζομαι,
 δυσσερεστοῦμαι: Σοφ. Φιλ. 378 ὃ δ' ἐνθάδ' ἤκων,
 - δηγέεισ πρὸσ ἀξήκωσιν ὡδ' ἡμέστωσ, Ξεν. ΚΠ
 1, 4, 13 ἀκούσασ δὲ ταῦτα ὃ Κῆροσ ἐδάχθη, Πλάτ.
 Κορ. 17 ἀπολυόμενοσ δὲ τὰσ διαβολὰσ ἐπεικωσ
 καὶ τῶ νοθετοῦντι καὶ δάκνοντι μετρίωσ χρώ-
 μενοσ: 6) ὄβ. βλάπτω διὰ λόγου ἢ δι' ἔργου,
 ἐνοχλῶ: Αἰσχ. Ἐπ. 399 λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δά-
 κνωσ' ἄνευ, ὁροσ, Σοφ. ἄν. 902 σαινῶνοσ δά-
 κνεισ, Ἀριστοφ. Νεφ. 12 ἄλλ' οὐ δόναμαι δειλαιοσ
 εἰδεισ δακνόμενοσ ὑπὸ τῆσ δαπάνησ, Πλάτ.
 Βροῦτ. 32 νεκρὸσ οὐ δάκνει || ἐπὶ ἔρωτοσ, κα-
 τατρέφω, τυραννῶ, συνῆθ. παθ. κατατρέφομαι,
 τυραννοῦμαι: Εὐρ. Ἰππ. 1303 δηγέσεισ κεντροσ παι-
 δὸσ ἡράθει σέθεν, Πλάτ. Πολ. 5, 474 D διτὶ πάντεσ
 οἱ ἐν ὧρα τὸν φιλοπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμύ
 ῆ γὴ δάκνοσαι τε καὶ κινούσαι 7) ἐπὶ τοῦ οἴ-
 νου, πρακλῶ δυσθυμῖαν, συνοφρωῶ: Ἀθῆν. 2, 36 P
 αἶνον δὲ τὸν παλαιότατον σπουδάζομεν ὃ μὲν
 δάκνει γάρ, ὃ δ' Ἰλαροσ ἡμᾶσ ποιεῖ 8) εἰδ.,
 ἐπὶ νόσου, καταλαμβάνω, κυριεῶσ: Ἀθῆν. 12, 552 D
 ὃ λιμὸσ ὄρντὸν τὸν καλὸν τοῦτον δακνὸν Φιλίππιδ-
 ὄν λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.

δακνώδης-ουσ-ες μτγν. δάκνωσ, δηκτικὸσ, ἐρε-
 θιστικὸσ: Ἰππ. Ἀφ. 5, 20, Γρη. Νόσοι. 169 C τὸν δριμ-
 νὸν ἔκκριναι καὶ δακνώδῃ χυμῶν.

δάκος-οσ (τὸ) ζῶον, οὐ τὸ δῆγμα ἐπικινῶνοσ,
 ζῶον βλαπτικόν, πρβλ. δακετόν: Αἰσχ. Πρ. 583 πον-
 τίοσ δάκοσ δὸσ βορᾶν || δάκοσ θῆρων ἢ θη-
 ρισὸν δάκοσ = ἀγρίον, σαρκοβόρον θῆριον: Εὐρ.
 Ἰππ. 646 ἄποθγα γ' αὐταῖσ συγκαταίκει δάκη
 θῆρων 2) κήροσ: Ὀππ. Ἀλ. 5, 333: 3) ἦσ. ε δά-
 κοσ ἐρηπτόν, Σουίδ. ε δάκοσ ἰσάλοδον ἐρηπτόν 4)
 δῆγμα, δάγμασ EM 245, 38 ε δάκοσ... σπμ-αι-

νει καὶ δῆγμα, ὡσ παρὰ Νικάνδρω: Πινδ. Π. 2, 53
 ἐμὲ δὲ χρεῶν φάσειν δάκοσ ἀδίνον κακαγορίαν.
δάκος τῆσ ἐλαίασ (ὁ) νεώτ. γένοσ διπτέρον
 μυτιδῶν ἐντόμων καταστρέφον τὸν ἐλαίοκαρπον,
 δημ. μύγα τῆσ ἐλαίασ.

δακσαυροσ (ὁ) νεώτ. γένοσ μετριόρρυθιδῶν
 ζῶων ἀπαντῶν ἢ, ἐν ἀπολυθῶσει.

δακσάσι ἦσ. «πορθῶσι»,

δακράκι (τὸ) δημ. κ. δρακάκι τὸ φυτὸν ἡραν-
 θέσ τὸ εὐοσμον, ὃ πασχαλοῦδα 2) κατὰ πληθ.
 δακράκιο τὸ φυτὸν βατραχίον τὸ ἀερόφιλον.

δάκριο (τὸ) δημ., β. γρ. δάκρυο (ἐκ τοῦ πληθ. δά-
 κρυα) τὸ δάκρυ βλ. λ.: Ἐφтал. μτφ. Ὀδ. Δ 144 χά-
 μου ἐνα δάκριο.. ἔχουσε γρικῶντασ τ' ὄνομασ τοῦ.

δάκρυ (τὸ) ποι. κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. κ. δάκρυον
 βλ. λ., πληθ. τὸ δάκρη, ποτ. δάκρυσι, δημ. μόνον ἢ
 ὄνομοσ. ἐν. τῶν λοιπῶν διατ. λαμβανόμενον ἐκ
 τοῦ δάκρυον τὸ ὑπὸ τῶν δακρυϊκῶν βλ. λ. ὀδῶν
 ὑφάμυρον, διαχυῆσ ὕγρον ἐκκρινόμενον ἰδίωσ ἐνε-
 κα σφοδρὰς λύπησ, πόνου, χαρᾶσ κ. γεν. λιγυρᾶσ
 συγκινῶνοσ: Ὀδ. Δ 114 δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων
 χαροῶσ βάλε πατρός ἀκούσεισ, Αἰσχ. Πρ. 638 ὄπου
 μέλλοι (τὸ) οἰσκασι δάκρυ, Θουκ. 7, 56σ τε δά-
 κρυσι πᾶν τὸ στρατεύμα πληθῆσ... ἢ μῆδωσ
 ἀφορμάσθαι, ΚΔ Λοκ. 7, 37 καὶ στᾶσα ὄψιασ παρὰ
 τοῦσ πῶδασ αὐτοῦ κλαίνοσα, Ἄρξστο βρέχειν
 τοῦσ πῶδασ αὐτοῦ τοῖσ δάκρυσι, Πλάτ. τοῖσ πᾶ-
 σιν ἀνθρώποισ δειδομένον δάκρυ, ΜΜ τὰ μάτια
 μου ἔστρεφαν καὶ δάκρυα πᾶ δὲ βγάδουσ,
 Ζερδ. Τρογ. ΚΚ 20, 4 βαθία γνώμη με ζαλαίει | κὶ ἢ
 σπασα μοῦ φέρει δάκρυ' || δημ. φρ. δὲ βγάδω
 δάκρυ = δὲν δακρυζῶ, δὲν συγκινῶμαι 2) ἐπιγρ.
 αἰτία δακρῶν: Ἐπιγρ. ὃ μῆτηρ σὲ [τέκε], Στόλεσ,
 δάκρυ 3) κ. δημ. πᾶν ὄμ. τὶ στάζει ἐν εἰδει δα-
 κρῶν: Εὐρ. Μήδ. 1200 σάπκεσ δ' ἀπ' ὀστέων ὡσπε
 πικύον δάκρυ γνασθῶσ ἀδάκλωσ σφρμῶκων
 ἀπέρρεον, - τὸ δάκρυ τοῦ πικύου' || μτφ. δημ.
 σπαγῶν, σπαλογαμῶσ: ἢ βρῦση ρίχνει τὸ νερὸ
 δάκρυ' || ὄβ. δημ. ἐλαχίστη ποσότησ ὕγρου, πρβλ.
 στάλασ 4) δημ. μτφ. χαρακτηριστικὸν διαχυῶν
 πραγμάτων, διαχυγῆσ, καθαροσ: κραιοσ - λάδι δά-
 κρυ' πρβλ. δάκρυον.

δακρυαγωγόσ (ὁ) νεώτ. ὃ θῶν, ὃ φέρων δά-
 κρυα: δακρυαγωγόσ πόροσ, - δακρυαγωγὰ ὄργανα' 2)
 ὃ προκαλὸν τὴν ροήν δακρῶν, δακρυ ὄνοσ
 βλ. λ.: δακρυαγωγῶν φάρμακοσ.

δακρυαδεννιτικός-ιδωσ (ἡ) νεώτ. κ. δακρυοσδεννι-
 τὸσ βλ. λ.

δακρυαιμορραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἢ αἱμορρα-
 γία τῶν δακρυϊκῶν ὀδῶν.

δακρυκόσ-ἡ-ὄν νεώτ. δακρυϊκόσ βλ. λ.

δακρυκωμένοσ-η-ο δημ. δακρυδρεκτοσ βλ. λ.:
 Σημηρ. Θανα. 39, 17 στερνὸ φίλι, δακρυδρεγμένοσ.

δακρυδρεκτοσ-ον νεώτ., δημ. -μετασ-η-ο ὃ βε-
 θρεγμένοσ ὑπὸ δακρῶν: Δροσ. βοτ. Ἰγάν. 136 ἢ
 οσληνη ἐφώτιεσ τὰσ δακρυδρεκτοσσ παρεΐδιασ.

δακρυγέλωσ-ωτοσ (ὁ) νεώτ. γέλωσ μετὰ δα-
 κρῶν ὃ κ. κλαυσιγέλωσ.

δακρυγόνωσ-ον νεώτ. ὃ προκαλὸν δάκρυα' ὃ.
 δακρυογόνωσ || τὸ οὐδ. δακρυγόνωσ ὡσ οὐσ.
 [ἐν. ἀέριον] ἀέριον προκαλοῦν δάκρυα ἢ καὶ τυ-
 φλωσιν, ἐν χρ. ὡσ πολεμικὸν βλήμα ὄμ. κ. κτ.
 πληθ. 2) νεώτ. ὃ ἐκκρίνωσ δάκρυα: δακρυγό-
 νοσ ἀπῶν.

δακρυδῶν (τὸ) μτγν. ὃ ὄνοσ τῆσ σκιμωγῆσ
 βλ. λ. ἐν χρ. ὡσ φάρμακον καθαρτικόν: Ἀλεξ. Τρολλ.
 Πυρ. 5 καθαρίσθαι ἐκ τοῦ δακρυδῶν' 2) νεώτ.
 ζῶολ. γένοσ μυτιδῶν μαλακῶν 3) νεώτ. βοταν.
 γένοσ κωνοφόρων φυτῶν.

δακρυδόχοσ-ον νεώτ. ὃ ἐν ᾧ συλλέγονται τὰ
 δάκρυα: δακρυδόχοσ κύστισ (ἢ ἄσκασ) ὃ. δα-
 κρυϊκόσ βλ. λ. || τὸ ἄρα. δακρυδόχοσ ὡσ οὐσ.

άρχαιον μυροφόρον ληκίθιον, εσφαλμένως απο-
κλήθην ούτως εκ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐχρησίμευσεν
εἰς δοχὴν δακρῶν τῶν θρηνοῦντων τὸν νεκρόν.

δακρύζω δημ. δακρῶν βλλ. χύνω δάκρυα :
Σολωμ. Λόφρ. Μινάρ. 87 καὶ τοῦ δακρύζει τὸ μάτι
καὶ ἀεδιάω νὰ σὲ ἰδῶ. 2) χύνω κατὰ δάκρυα :
ἐν εἰδῆ δακρῶν, ἐπὶ φωτῶν ἢ ἐπὶ κρήνης :
τὸ νεῦκο δακρύζει ρετσίνοι. || συνήθ. ἀπολ. : ἡ
βρῦση μολίς καὶ δακρύζει. || ἐπὶ πορωδῶν πη-
λίνων δοχείων, ἐκβάλλω διὰ τῶν πόρων ὑγρασίαν
πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειάν μου, συγγ. νοτίζω :
κανθὴ ποῦ δακρύζει καὶ κάνει κρῶ το νερό.

δακρυογράφος-ά-όν μυν. δακρυογρῆς βλλ. : Γερμανός
π. Θησ. Σ. 27. ἐν λ. ὄφθων ἐγκύμων δακρυογράφον.

δακρυοθήριον (τό) νεώτ. γένος ζῶων ἀνολο-
θηριδῶν ὀφθαλμοφῶν, ἀπονταν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

δακρυοκόπος-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν δακρῶν : δα-
κρυκὴ σημεία, - δακρυκὸν νεδρὸν. 2) ὁ πα-
ράγων δάκρυα, ἄ. δακρυογός, δακρυοφόρος.

δακρυολόγημα (τό) δημ. τὸ ἀποτελεσμα τὸ
ἐξοφόμενον τοῦ δακρυολογῆ βλλ. : τὰ μαστιχόμενα
τῶν φάσιν ἐδωκαν λίγο δακρυολόγημα. || κ. ἢ
ἐνέργεια τοῦ δακρυολογῶ, τὸ δακρυολόγη βλλ.

δακρυολογῶ-ῶ δημ. κ. δακρυολογῶ ἐπὶ πραγμ.,
κρῶν ἀπ' ἐμοῦ ὕδρον στάγην, οἶσει δάκρυα :
χάραζαν τὸ πνεῦμα καὶ δακρυολογῶν, - κάπου δα-
κρυολογῶ τὸ βορέλι. || ὄμ. συνεγὼς ἔχω στά-
γην ἐκροῦν, ἐκρῖσαι : ἡ στάγμα δακρυολογῶ.

δακρυομασάζ (τό) κ. δημ. τὸ δι' ὅτι κλαίει τις
τὸ ὅτιον ἢ τὸ ἀντικείμενον τῶν δακρῶν : Χρησμ.
π. Ἡρ. 7. 169 Μίνως ἐπεμφε μνήναν δακρυμάτα.

2) τὸ ἀποτελεσμα τοῦ δακρῶν, τὸ δάκρυ : Αἰσχ.
Πέρσ. 134 λέκτρα δ' ἀνδρῶν ὄφθ πλημάτατα δα-
κρυμάσιν, Εὐρ. Ἀνδρ. 92 ἐγέμισσ' αἶθ θρήνοις
καὶ γόοισι καὶ δακρυμάσιν. || δημ. μ. ἐπὶ πραγμ.
τὸ δακρυολόγημα, τὸ δακρυολόγη βλλ. : ταῦ πνεῦ-
μα τὰ δακρυμάτα. 3) δημ. ἡ δακρυορροία βλλ. 2).

δακρυοπότης-ή-όν μτγν. δακρυοπότης βλλ. : Ἰώσ. Αἰ
4, 8, 48 δακρυπότην τὴν ἀπαλαγίν.

δακρυοποιῶ-κ. νεώτ. κ. δημ. α' συνθετικὸν λ. δη-
λοῦν δι τὸ διὰ τοῦ β' συνθ. σημανόμενον γίνεται,
ὑπάρχει ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐμφανίζεται μετὰ δακρῶν ἢ
κινεῖ εἰς δάκρυα, οἶον δακρυογόνος, δακρυοδρε-
κτικός, δακρυόλαλος, δακρυοχαρής, δακρυόβουσα,
δακρυοφανέρωτος, δακρυοστάλαχτος, δακρυόλο-
γος, δακρυολόγημα, δακρυολογῶ βλλ. || ὄμ. δημ. ἐπὶ πραγμ. α'
συνθετικὸν λ. δηλοῦν τὴν στάγην ἐκροῦν, ἐκρῖ-
σαι τὸ δακρυολόγημα, δακρυολογῶ βλλ.

δακρυοποιῶ (τό) δημ. β. γρ. -ιο τὸ δάκρυ βλλ.

δακρυοποιεῖν-ίδος (ἡ) νεώτ. λατρ. φλεγμονὴ
τῶν δακρυογόνων ἀδένων ἐκ παθογόνων μικροβίων.

δακρυοποιορραγία (ἡ) νεώτ. λατρ. δακρυαι-
μορραγία βλλ.

δακρυοπρόδροχος-ή-ο δημ. ὁ δακρυόδρεκτος βλλ. :
Πολυμ. Περ. Χαίρ. 25, 23 δακρυοπρόδροχος μου δει-
χνεσαι, βαγγής με συναπειρεῖς.

δακρυοπρόδροχος-αἴν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκα-
λῶν τὴν ροὴν δακρῶν, ἄ. δακρυογός βλλ. ἢ :
Αἰσχ. Ἰκ. 681 ἄγορον ἀκίθων δακρυοπρόδρογον Ἀρη-
|| νεώτ. δακρυοπρόδροχος ἀέρια ἢ ἀπλῶς ὡς οὐα.

δακρυοπρόδροχος τὰ δακρυοπρόδροχος βλλ. ἐν εἰδ. σημ.

δακρυοπίθος-ος-είς νεώτ. ὁ ὄρισος πρὸς δά-
κρυον, ὁ ἔχων σχῆμα δακρυοῦ. || βοταν. τὸ οὐδ.
πληθ. δακρυοπίθη καταγορία σπερμῶτων ἐπιμή-
λων, ὁμοίων πρὸς δάκρυον, οἷα τὰ τῆς ἀχλαδέας.

δακρυοπίθος-εντος-εσασ-εν ποι. κ. νεώτ. τὸ οὐδ.
κ. δακρυοπῖθη, ἐπὶ πρῶσ. ὁ πλῆθος δακρῶν, ὁ
ἐνδοκρυς, ὁ κλαίων : Ἰλ. Φ. 506 δακρυόπῖθησσι δὲ
πατρός ἐφέμετο γούνασι κούρη. || ὁ συνοδευ-
όμενος ὑπὸ δακρῶν : Ὁδ. δ. 801 πάσαισι κλαυ-
θμοῖο γούσι τε δακρυόεντος. || τὸ οὐδ. δα-

κρυόεν ὡς ἐπίρρ. μετὰ δακρῶν : Ἰλ. 2. 484 ἢ δ' ἄ-
ρα μιν κρύβει δέξατο κλάψ δακρυόεν γλά-
σασα. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ προκαλὼν δάκρυα,
ὁ σπῆς δακρῶν : Ἰλ. Ε. 737 ἄ πόλεμον θωρήσασε-
το δακρυόεντα, Ἡσιόδ. Ο. 227 ἄλγιστα δακρυόεν-
τα, Ἐπιγρ. δακρυόεν πόλει πένθος.

δακρυοκρυστάλλο (τό) δημ. ποι. πεπηγὸτα
δάκρυα, οἶσει κρυστάλλος, ἔκ δακρῶν ἐπὶ τῶν
ὀφθαλμῶν σχηματθεῖς : Καζ. Ν. μτφ. Ο. Κωμ. 1. 33, 123
γιὰ νὰ μοῦ σπασῆς ἀπ' τῆς θωριάς τὰ δακρυο-
κρυστάλλα μου.

δακρυοκρυστάλλος-εως (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ἡ δακρυ-
δόχος κύστις βλλ.

δακρυοκουστίτις-ίδος (ἡ) νεώτ. λατρ. μικροβιο-
γόνος χρονία φλεγμονὴ τῆς δακρυδοδόχου κύστεως.

δακρυολιθίασις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. νόσος τῶν
ὀφθαλμῶν, καθ' ἣν σχηματθεῖται δακρυόλιθος βλλ.

δακρυόλιθος (τό) νεώτ. τιτανόειο συγκρόματα
σχηματθόμενα ἐν τῷ ἐκκροιστικῷ πόρῳ τοῦ δα-
κρυογόνου ἀδένου ἢ ἀδενόλιθος.

δακρυολιθία (ἡ) νεώτ. λατρ. ὀργανικὴ τις οὐσία
ἐφρισκόμενη ἐν τοῖς δακρυοῖς.

δακρυόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, σχῆ-
μα δακρυοῦ, ὁ δακρυομορφός, ἄ. δακρυόσχημος.

δακρυομύκης-πος (ἡ) νεώτ. γένος μυκήτων.

δακρυομυκητοειδῆ (τά) νεώτ. βοτου. οἰκονο-
μία βασιδιομυκητῶν.

δάκρυα(ν)-ου (τό) κ. μυν. νεώτ. κ. δημ. πληθ. δά-
κρυα, γεν. -ουων, δοτ. -ούεις, ἐπ. γεν. πληθ. δακρυο-
φι(ν) τὸ δάκρυ βλλ. : Ὁδ. Δ. 153 μικρόν ἢ ὄφθρον
δάκρυον εἶδεν, Σοφ. Ἀντ. 803 ἴσμεν δ' οὐκέτι
πυγῆς δύναμαι δακρῶν, Πλάτ. Ἀν. 34 C ἰκτεῖσαι
τῶς δικαστῆς μέγα πᾶλλων δακρῶν, - κρο-
κοδείλαια (ὑποκριτικὰ), δημ. μφ. μαῦρα δά-
κρυα (ἐκ σφοδρῶς θλίψεως), ὄμ. ἔχει τὰ δά-
κρυα στὴν ψαλῆν του | ἐπὶ τῶν εὐκόλων κλαίων-
των), ὄμ. τὰ δάκρυα εἶναι φεωπῆ | μεταδίδονται
εὐκόλως), παροιμ. βγάνει κ. ὁ σκύλος δάκρυον
| ἐπὶ ὑποκριτικῶς συμπονοῦνται. 2) πᾶν ὅ ἐ πι-
σταῖς ὄψεσθαι δάκρυον, οἶον κομμ. ὀπόδες, ρη-
τὴν τῶν δένδρων : Ἡρ. 2. 96 ἀκάνθησ. . . τὸ δὲ δά-
κρυον κομμῆ ἐστί, Ἀριστ. Ἀντ. 388 b, 19 τὸ ἡλε-
κτρον καὶ ὄσα λέγεται ὡς δάκρυα, Νικ. Ἀλεξ. 484
δάκρυον κάρμωσι | σκαμνῶν), Στράβ. 16. 4, 18
νῆσισι πλῆρες εἰλαίων. . . ὡν τὰ δάκρυον καὶ
λατρικῆς συνάμωξος ἐστιν, Διόδ. Σ. 5, 41 ὁ δὲ λιθα-
νωτός. . . ὀπίσεται ὡς ἄν δάκρυον. 3) μτφ.
σταγῶν, σταλαγματῶν : φρ. νεώτ. δάκρυα τῆς ἀγῆλης
| ἢ πρῶτῃ βρῶσος. 4) νεώτ. ἀρχιτ. κατὰ πληθ.
δάκρυα οἱ κατὰ τοῦ δωρικοῦ τριγύλφου ΕΞ μικ-
ροῦ κώλουροι κῶνος ἄ. σταγόνες. 5) νεώτ. ὄμ.
κατὰ πληθ. δάκρυα ὀπισθοκλίθεσ παρανομήθεις
φθάνουσι μέχρι τοῦ λοιποῦ τοῦ ἰσῶς ἄ. εἰρών.
Ἰσοπικὰ δάκρυα. 6) δάκρυα τῆς Παναγίας
τὸ ποῦδες φωτῶν ἐλκυσσον τὸ σκελετικόν. 7) ἀν-
τικείμενον, ἀφορμὴ δακρῶν, δάκρυμα βλλ. ἢ :
Αἰ 7. 527 Θεῦδοτε, κλεθεμένων μέγα δακρῶν.

δακρυομορφή (ἡ) νεώτ. λατρ. ἔλκος τῶν δα-
κρυοκτῶν ἰσθμῶν.

δακρυοπαθής-ος-είς ὁ ποιῶν ὡστε νὰ πίνωσι
δάκρυα, ὁ διεγερτῶν εἰς δάκρυα : Αἰσχ. Ἰκ. 113 πά-
θησ. . . βαρῆα δακρυοπιθῆ.

δακρυοπιθός-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πρὸς κλάψ
δάκρυα : Διοσκ. κ. ἢ. || νεώτ. λατρ. δακρυοπρόδροχος βλλ.

δακρυοπιθόστρο-ή-ο δημ. ἐν γρ. μτφ. ὁ διὰ
δακρῶν ὑπνετοπισμῶν : δακρυοπιθόστρος καμ-
μός, Καρδ. 2. πτ. 97 νὰ τὸν τινάδων καταστρε-
φτικόν καὶ δακρυοπιθόστρον σὲ μισοτὸ συγγενή.

|| ὁ διὰ δακρῶν ποιεζόμενος ἴσιον ἐν θλίβῃ ὄν,
ὁ θλίβει προκαλῶν : δακρυοπιθόστρον ἀγῆλη.

δακρυοπίθωσις-εως (ἡ) νεώτ. λατρ. δακρυο-
ρροία βλλ.

δακρυόησις-εως [ή] νεώτ. Ιατρ. Διαπόησις τοῦ δακρυϊκοῦ ἄσκαου.

δακρυόρροια [ή] νεώτ. κ. δακρῦρροια βλ. λ' 2) εἶδ. ἐπὶ ἀμφέλων, ἐκροή κατά σταγόνων ἀπὸ ἐκ τῶν τοιῶν κλαδευόμενης ἀμφέλου.

δακρυόσταγμα-ατος [τό] νεώτ. ἡ δακρυόρροια, δακρῦρροια βλ. λ.

δακρυσταλάξη δημ. ἐπὶ πραγμ. ἐκχύνω σταγόνην ἐκρυσιν, οἰσεί δάκρυ· πρὸλ. δακρυολογῶ.

δακρυστασία [ή] νεώτ. Ιατρ. στείρευσις ἢ ἐλάττωσις τῆς ἐκκρίσεως τῶν δακρῦν.

δακρυόσχημος-ον νεώτ. δακρυόμορφος βλ. λ.

δακρυότιμος-ον μτγ. ὁ διὰ δακρῦν τιμώμενος, πολυκλαυστος· Ὀρφ. Ὑμν. 56,6 πολυκλάτε, **δακρυότιμη** [ἐπὶ τοῦ Ἀδωνίδος].

δακρυόλι [τό] δημ. ὄσημιον δάκρυον, εἶς ὁ οὐδέμια ἀποδίδεται ἀξία· Καζ. Ν μτφ. Θ Κωμ. 2,5,107 γὰρ ἕνα δακρυόλι πού ἐχυσε τὸ χῶμα.

δακρυοφανέρωτος-η-ο δημ. ὁ φανερούμενος, ἐκδηλούμενος διὰ δακρῦν, ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, οἷον θλίψεως, χαρᾶς κττ· δακρυοφανέρωτη συγκίνησις - θλίψις.

δακρυόφ[ν] ἐκ. γεν. τοῦ δάκρυ βλ. λ. Ἰλ. Ρ 676 τὸ δὲ οἶ ὅσας δακρυόφας πλάσσειν.

δακρυόφ-οπος [τό] νεώτ. Ιατρ. κ. δακρῦφ βλ. λ.

δακρυπλή ἐπ. πλέως, κολυμβῶ ἐπιτός δακρῦν, πλημμυρίζω ἀπὸ δάκρυα· εἶδ. ἐπὶ οἰονοφύγων· Ὀδ. Γ 122 φῆ δὲ δακρυπλήεις βεδαρῆστα με φέρνας οἴνω.

δακρυόπνοος-ον μον. ὁ πλήρης δακρῦν καὶ πόνων· Λεοντ. Μαγ. λ. Κουμαν. Ἀθῆνα. ἐν λ· δακρυόπνοους νύκτας ἀμφέλω.

δακρυρόη [ή] νεώτ. ἀρχαϊκτ. ἡ κάτω ἐπιφάνεια τοῦ γέιστος, ὁπίως ἠλακωμένη, ὡστε ν' ἀποσπάζωσι τὰ ὑδρῖα ὅσατα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ τοίχου ἀπόστασις.

δακρυροή [ή] μτγ. ἐκροή δακρῦν· Ἐπιφάν. 2,197 Ἀ καθαρῶσι τὰς δακρυροῦσας σου.

δακρυρόρημα-ατος [τό] μον. ἐκροή δακρῦν, τὸ κλάμα· Σάβ. [Νικητ. Χων.] 83 χαρὰ παράλογος τὴν ὁδὸν ὀχέτηται τοῖς δακρυροῦμασι.

δακρυόρροια [ή] μτγ. κ. νεώτ. κ. δακρῦρροια τὸ χέειν δάκρυα, τὸ κλάψω· Ψ Καλλ. σθ. 3,3, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 788 2) νεώτ. Ιατρ. ἀσθενὴς ἐκροή δακρῦν ἐνεκεν ὀφθαλμικῆς παθῆσεως, δακρυόρροια, δημ. δάκρυμα· πρὸλ. ἐπιφορὰ ἐν εἶδ. σημ.

δακρυόρροος-οον ποι. ὁ χέων, χύνων δάκρυα· Εὐρ. Ἰκ. 773 Ἄδου δὲ μολπὰς ἐκχέω δακρυόρροος.

δακρυόρρο-έω κ. μον. κ. νεώτ. χέω δάκρυα, πλῆγομαι εἰς τὰ δάκρυα, ἀναλείπειν σὲ δάκρυα, κλαίω· Σοφ. Τρ. 326 ὠδίνουσα συμφορὰς βάρους δακρυόρροεῖ δόστηνη· Εὐρ. Ἡρ. 1181 ἐφ' οἷς δακρυόρροεῖς, Ἡρωδίου. Ἰστ. 6,9 δακρυόρροων καὶ τρέμων· ἢ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στάζω δάκρυα, δακρῶ· Ἰνπ. Ἐπιδ. 4,25, Εὐρ. Ἄλκ. 826 ἄλλα ἠσθόθυμην μὲν θυμ' ἰδὼν δακρυόρροον, Βολωαδ. Σπ. χούργ. 4,52 οἱ δῖοι σοὶ ὀφθαλμοὶ πικρῶς δακρυόρροοι· ἢ μτγ. μον. μετ' αἶτ. κλαίω, θρηνώ τινα· Φιλ. Βι. Μασσ. 3 ἀμύπηται τὸ ἔθνος αὐτῶν ἰδὼν μὴνα δακρυόρροον· 2) ἐπὶ σπυτίων, χύνω ὑγρόν, οἷον ρητίνην ἢ κόμην· Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 3,13,2 τότε ἦ-κιστα τεμνόμενα δακρυόρροειν, Γεωμ. 5,38 περὶ δακρυόρροουσῶν ἀμπέλων.

δακρυόρρος ἐπιρρ. μον. μετὰ δακρῦν· Θεόδ. Στ. π. Κουμν. Ἀθῆνα. ἐν λ. δακρυόρρος καταφιλήσας.

δακρυόστακτος-ον ὁ στάζων δάκρυα, τὸ οὐδ. πληθ. δακρυόστακτα ὡς ἐπιρρ. μετὰ πληθὴν δακρῦν· Αἰσχ. Πρ. 399 δακρυόστακτα δ' ἀπ' ὄσων βαδινῶν λειδομένα βέρος παρειῶν νο-νίους ἐτραγία παύσει.

δακρῦσμα-ατος [τό] νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δακρῦν, ἡ ἐκροή, ἐκ-

κρῖσις δακρῦν, τὸ δάκρυμα βλ. λ., τὸ κλάμα, τὸ δάκρυα· Ἐφορ. Τραγοῦδι τοῦ Ἀργαλεῖου 4 μαν-τῆλι ἀπὸ τοῦ δάκρυσμα δὲν τοῦ μείνει στὰ ἕνα.

δακρυοταγής-οῦς-ές ὁ προκαλῶν τὴν ἐκροήν δακρῦν, ὁ ὅπο δάκρυα συνοδευόμενος· Τιμόδ. Τραγ. Πέρο. 110 αὐτὰ τε καὶ δακρυόταγής [γ] ἰού], Μεθόδ. Συμνήσ. Παρθέν. 139 πόνοι δακρυοταγής.

δακρυόστακτος [-η-ο] μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὡπερ δάκρυα στάζων· Κ. Μανασσα, π. Κουμαν. Ἀθῆνα. ἐν λ. δακρυόστακτοὶ θρησιολογῶ.

δακρυόρρος ἡ-ὸ δημ. ὁ πρὸς δακρυόρροον τείνων ἢ ἐκ δακρυόρροου προερχόμενος συγγ. κλα-φῆρος· δακρυόρρο γέλιφ· 2) ὁ προκαλῶν δά-κρυα· δακρυόρρο τὸ μοιροῦλι τῆς μάνας του.

δακρυόρ-όν κ. -ῆ-όν -ἀξιοδάκρυτος, πολυδα-κρυς· Αἰσχ. Χο. 236 δακρυότ' ἔλλιπες σπέρματος σωτήριος, ΑΠ7,495 δακρυότ' ἄλλοις σπέρματος ἄνω-μολον ὑπερβ. δακρυότατος π. ἦσ.

δακρυόρρος-α-ο νεώτ. κ. δημ. ὁ φέρων, προ-καλῶν δάκρυα· Ζερβ. μτφρ. Ἰλ. Ε 883 τὰ ὄπλα τῆς ντυνότην γιὰ τὸ δακρυόρρο κλέμω.

δακρυχαρής-οῦς-ές μτγ. ὁ εὐρίσκων εὐχά-ριστιση ἐν δάκρυα· Ἐπιρρ. δακρυχαρής Λά-θας -ο· κευθμῶν, ΑΠ7,5,165 καὶ σκαλίων ὀδρῶν κνίσματα δακρυχαρῆ [δ. γ. δακρυχαρῆ].

δακρυότῳ μον-οον μον. [χέω] ὁ χέων δάκρυα ἐν μτφ. χρ.· Πρόδρ. εἰς σημειώσ. χειρογρ. -β. σ. 2, 184 πῆρην τὰ δακρυότῳ.

δακρυό-ος κ. νεώτ. ἀμτθ. ἐν χρ. μ. ἢ μτγ. δακρυ-χέων-ουσα-ον [π. Ὀρ. κλη. ἐσφ. γρ. ἀπὸ δάκρυ χέων]· Ὀδ. Β 24 τὸν ὄγα δακρυόχων ἀγορήσαστο καὶ μετέπειτα, Κάλ. 5,4,14 καὶ δακρυόχουσα θέλει [τὴν ἱερὰν φιλήσειν] κόμην· ἢ μτγ. μτθ. κλαίω, θρηνώ τινά· Νόμ. Δ 5,332, αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω. 210,18 ὡς εἶτι δακρυόχουσα λαλῶν νέκυν.

δακρῦ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δακρῦν βλ. λ., μέλλ. δακρῦν κ. μτγ. -δοσιμαί, ἀόρ. ἐδάκρθη-σα, ἐπ. δακρῦμα, παρὰκ. δεδάκρθη, μέσ. δακρῦσθαι, ἀόρ. δακρῦσαστο, παθ. δακρῦσμαι, παρὰκ. δεδάκρμαι· ἀμτθ. χύνω δάκρυα εἰς τὸν ὀφθαλμῶν, κλαίω· Ὀδ. Α 55 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυα ἰδὼν ἔλεός τε θυμῶ, Ἡρ. 1,112 δακρῦσασα καὶ λαβομένη τῶν γυναικῶν τὸν ἀνδρός· ἢ μετὰ συστοιχοῦσι αὐτ. δακρῦν γόουσι θρηνώ μετὰ δακρῦν· Σοφ. Αἰτ. 58 μῆδ' ἐπισκίνωσι γόους δάκρυα, Τζ. ἐτ. Ἐξήλ. 11,118 δακρῦνται πολλὰ περὶ τὴν ἐξέλευσιν· ἢ μετὰ γεν. τῆς ἀπίας· Εὐρ. Ἡρ. 528 πατέρα τε δακρῦντα συμφορὰς [δ. γρ. συμφορὰς] ἢ κ. ἐμψροθ. μετὰ τῆς ἐπὶ κ. ὄσσι· Ἰσοκρ. 4,168 ἐπὶ μὲν ταῖς συμφοραῖς .. δακρῦ-εῖν ἀξῖσθαι· ἢ κ. μετ' ἀλλῆς ὄσσι· Ξεν. Ἐλλ. 7,2, 9 καὶ ἄμα χαρὰ δακρυόσας· ἢ παθ. παρὰκ. δε-δάκρυμαι εἶμαι ἐνδούκω, δακρυόσμενος, κλαμῆ-νος· Ἰλ. Π7 τίπιτε δεδάκρυσαι, Πλάτ. Αἶ. 364 Β δεδάκρυμῶν δὲ .. ἐφῆ· ἢ ἐπὶ ὀφθαλμῶν, πλη-ροῦμαι δακρῦν, χύνω δάκρυα· Ὀδ. Υ 204 δεδά-κρυνηται δὲ μοι ὅσπερ μνησασμένη Ὀδυσσῆος, Ἀριστ. Ζ 19,23,3 ὁπότερον αὐ ἐμψροσθεῖν αὐ ὀφθαλ-μοὶ δακρῦσῶσι· 2) μτθ. μετ' αἰτ. κλαίω, θρη-νώ τινα· Αἰσχ. Ἀγ. 1490 ἐγὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ, πῶς σε δακρῦσω, Σοφ. ὈΤ 1486 καὶ σφῶ δακρῶν, Ἀριστ. Φ. Αἰτ. 1027 ἀπόκλιμα τὸ φθαλμῶν δακρῦν τῶ βέε, Δημ. 321 δακρῦεν ὑποκρινόμενον τὴν ἐ-κείνων τύχην, Γρηγόριος ἐν ΑΠ 8,64 δακρῦτε θνητοὺς θνητῶν νέκυν· ἢ παθ. δακρῦσαι τυγ-χῶν δακρῦν· Εὐρ. Ἐλ. 1226 ὀρθῶς μὲν ἦδε συμ-φορὰ δακρῦσαι· 3) ἀμτθ. ἐπὶ δένδρων, ἐκχύνω ρητίνην ἢ κόμην· Θεόφρ. ἀπ. 121, Λοικ. Ὀρχησ. 55 αἰγεῖροι .. ἠλεκτρον δακρῦσαι· πρὸλ. δημ. δακ-ρυλόγω.

δακρυόδεις-οῦς [τό] νεώτ. βοταν. γένος ἀμυ-ριδοειδῶν φυτῶν κορυμφορῶν.

δακρυώδης-ους κ. νεώτ. ὁ ἔκρινεν εἰδός η ὕδατῶδους χυμῶς ἢ Ἰνν. Ἀγρ. 25 ἑλας δακρυώδης καὶ ἀνεκρήνητο ἢ ἐπὶ ὀφθαλμῶν. ὁ χύων δάκρυα ἢ Ἰνπιατρ. ὀφθαλμοῦς φθληκῶς καὶ δακρυώδεις ἢ νεώτ. τοῦ οὐδοῦ. δακρυώδης ὡς οὐα. βλλ. 2) ὁ ὁμοιος πρὸς δάκρυα: Θεόδωρ. Φι 6,68 ποιεῖ δὲ τινα καὶ δακρυώδης συμφορῆν 3) ὁ ἀξιοδάκρυτος, ἀξιοθρήνητος ἢ Λουκ. Β 17 τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὀξυρὰ καὶ δακρυώδεια, Βασ. 2, 124 Β ὀδυνηροὶ καὶ δακρυώδεις.

δακρυώμα-ατος (τό) νεώτ. δάκρυσμα, δακρυόρροια βλλ. β.

δακρυώφ-ωπος (ὁ) νεώτ. ἱατρ. κ. δακρυόφ κύστις ἢ ὄγκος σχηματιζόμενος ἐντός τῶν δακρυϊκῶν ὀδῶνων.

δακτυλαῖνα (ἡ) νεώτ. φυτὸν βραζιλιανῶν, οὗ αἱ ρίζαι παρέχουσι διουρητικὸν φάρμακον.

δακτυλανθή (τὰ) νεώτ. βοταν. φυτὰ φέροντα ἀνθη, ἔχοντα σχῆμα δακτύλου

δακτυλανθοσ (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος βαλανοφοριῶν φυτῶν.

δακτυλαπῶ-ἔω μον. ὄπωμα τῶν δακτύλων, ἐγγίω τὰ δάκτυλα ἢ ἐγγίω διὰ τῶν δακτύλων ἢ Θεόδ. Στ. η. Κομμαν. Ἀθση. ἐν λ.

δακτυλεῖνη (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τῆς δακτυλίπιδος.

δακτυλεπίτριτοι (οἱ) νεώτ. μετρ. ἐπισυμβετον μέτρον, οὗ τὸ πρῶτον κῶλον εἶναι δάκτυλος βλλ. καὶ τὸ δεύτερον ἐπίτριτος βλλ.

δακτυλεός-ἑως (ὁ) μτγν. θαλάσσιος ἰχθύς, εἰδος κιστρέως ἢ Ἀθην. 7, 307 Β εἶδη κιστρέων εἶναι κέφαλον καὶ σφηνεὶα καὶ δακτυλεα.

δακτυλήθρα (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. δακτυλήθρα θήκη, περιβλήμα προφυλακτικὸν τοῦ δακτύλου κατὰ τοῦ φόχου: Ξεν. ΚΠ 8, 8, 17 περὶ ἀκρῆς ταῖς χειρὶ χειρὶδας θασαῖας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν ἢ ὄμ. περιβλήμα τοῦ δακτύλου κατὰ τὰ δεξιὰ πρὸς ἀποφυγὴν ρήπου ἢ καὶ ἐκαυμάτων: Κλέαρχ. ἂ. Ἀθην. 1, 6 D δακτυλήθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄφον 2) εἶδος βασανιστικοῦ ὄργάνου συσφιγνόντος τὸν ἀντιχειρα: ΠΔΜακκ. 4, 8, 12 γιγνάται τε καὶ δακτυλήθρας, καὶ χεῖρας στήνρας καὶ σφῆνας, Συνεσ. Ἐπιστ. 58 δακτυλήθραν καὶ ποδοστράθην καὶ πειστήριον 3) γλωσσα, σφαιροειδὴ δακτύλου 4) νεώτ. μικρὰ καλουροκωνοειδῆ στεφάνη, ἐκ μεταλλῆς ἢ ὀστέου, ἀνοικτὴ ἢ κλειστὴ ἄνωθεν, ἐσφαιροζομένη εἰς τὴν ἀκρῆσαν φάλαγγα τοῦ προωθουόντος τὴν βελόνην δακτύλου ἢ τοῦ μέσου ἢ τοῦ λιχανοῦ ἢ κατὰ τὸ ράφιμον ἢ δερματίνον ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης προφυλακτικὸν κάλυμμα τοῦ δακτύλου οἷον τοῦ σπυροντος σκανδαλίου ὄπλου, ἢ τοῦ πλέκοντος δίκτυον 6) νεώτ. μεταλλῆνος κόλυβ. προσηροσμένως εἰς τὸ κάτω ἄκρον βακτηρίας ἢ ἀλεξιβροχίου 7) εἶδ. νεώτ. ζωολ. γένος δακτυληριῶν ἀμφιβίων.

δακτυληρίβια (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ὀμφιβίων τοῦ ἀβροσίσματος τῶν ἀνούρων.

δακτυλήθρον (τό) μτγν. μικρὸς κύκλος, δακτύλιος ἢ Θεμιστ. Λόγ. 2, 253 Α.

δακτυλί (τό) δημ. κ. δακτυλὸς τὸ δάκτυλο βλλ. ἢ δ. τραγ. κἀλλία ἢ καὶ δακτυλία σου παρὰ τὰ δακτυλίδια 2) ἐν πλθθ. δακτύλια ληθοσφόρα τινὰ μαλᾶκια, ἀ. σουλήνες βλλ.

δακτυλία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βελλιών, παρᾶσταν ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ ἐντέρου τοῦ ἀνθρώπου.

δακτυλιά (ἡ) δημ. κ. δακτυλιά τὸ ἴχνος ἢ τὸ ὀπότηνωμα περιωπῆμενον δακτύλου ἢ γέμισμα δακτυλίου τὸ βιβλίον 2) εἶδ. τὸ δακτυλίον ἀποτύπωμα, τὸ δακτυλόγραμμα βλλ. 2) συνεκδ. ποσότης πικρῶς ρευστῆς οὐσίας ὅσων δύναται νὰ συγκρατηθῆ ὁ λιχάνος ἢ μιὰ δακτυλία μέλι.

δακτυλιατός-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ῥήκος ἢ πλάτος ἢ πάχος ἐνός δακτύλου ἢ Ἰνν. Ἀγρ. 30 δακτυλιατὸς ῥάβδος, Ἀριστ. Ζι 549 β, 10 ἰκάρδοι λαμβάνονται πολλαῖς ἐλάττους ἢ δακτυλιατῶν, Δαμόκρ. Γαλ. 3, 1000 τοιοῦ δακτυλιατῶ τῶ τε μέκει καὶ πᾶχερ 2) ὁ ἔχων δακτύλιος ἢ Διόδ. Σ 1, 77 καλᾶσιος ἔδειξεν δακτυλιατὰ μέρη τοῦ σώματος κατατηρηθέντα ἢ αἱ χεῖρες καὶ αἱ πόδες 3) δακτυλιόσκι (τό) δημ. κ. δακτυλιόσκι, ὄσκιον, τοῦ δακτύλιου, μικρὸς δακτύλιος 2) παιδί, καθ' ἣν περιφέρεται κρῆφα δακτύλιος ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα ὑπὸ παρακαθήμενον, θεωρεῖται δὲ ἠτηθῆς ὁ εἰς οὗ τὰς χεῖρας ἀνακαλυφθῆ ὀπὸ τοῦ ὀρθίου ἐπαπτεῦοντος.

δακτυλιόσκι (ὁ) δημ. κ. δακτ- ὁ κατασκευαστῆς δακτύλων 2) ὁ παράμετρος δάκτυλος.

δακτυλιόσκειος-α-ον δημ. κ. δακτ- ὁ εἰς δακτύλον ἰδιόζων, ὁ ἐν σχήματι δακτύλου ἢ ὁ πρὸν ἐγκόσμησιν δακτυλίου πρόσφορος ἢ δακτυλιόσκειος ἄσπικος 2) μτφ. ἐπὶ τῆς ἀσφύκος κ. σπαν. ἐπὶ τῶν χελεῶν, ὁ ἔχων οἰσὲν ὀφεικτον κερμυλότητα καὶ μικρὰν διάμετρον, δακτύλιος ἐνδυμίζουσαν ἢ τραγ. ἔχεις ἀγγελικὸν κορμῖ, δακτυλιόσκειος μέση, ἢ δακτυλιόσκειος στόμα.

δακτυλιόσκι (ἡ) ἰοθ. δημ. κ. δακτ- ὁ δακτύλιος βλλ. ἢ Ἰνν. Ἀκρ. 893 ὅς με λόγον, γλυκύτατα, καὶ ὅς με δακτυλιῶν, παρομι. τὰ δακτυλιῶν ἐν πέσει, τὰ δακτυλα πομπήου ἢ ἐπὶ εὐγενῶν τὸν πλοῦτον αὐτῶν ἀπολεσάντων, ἀλλ' οὐκ ἢ καὶ τὴν εὐγένειαν, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 32, 26 κ' οὐτ' εἶναι κάποια φεῦγτικο τοῦ πόθου δακτυλιῶν ἢ ἀγάπη μου γ ἢ εἶδ. δακτύλιος ἄρροδῶνος βέρα ἢ φρ. τῆς ἑσπ. δακτυλιῶν ἢ ἐν νεκροφ. μετὰ τὸ ἄρραβῶνος ἢ δ. τραγ. δακτυλιῶν κ' ἄρραβῶνος καὶ σὺν κεφαλῇ κορώνων 2) ὡς ἐπαίνεσσιος ἐπιθετικὸς ἐπὶ τῆς ἀσφύκος κ. ἐνίστη τοῦ στόματος πρὸλ. δακτυλιόσκειος 2) ἔχει στόμα ἢ μέση δακτυλιῶν.

δακτυλιόσκι (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ δραστικὸν μικρὸν ἀλατοειδὲς τῆς δακτυλίπιδος βλλ.

δακτυλιόσκιον (τό) ὄσκιον, τὸ δακτύλιος ὁ μικρὸς δάκτυλος ἢ Ἀριστ. Φυσ. Αἰ 7 ὁ σκετοῦσις, τῆς μου γυναικὸς τοῦς πόδες, τὸ δακτυλιόσκιον πῆξαι τὸ ζυγόν, ἀδ' ἀπάλειν ἐν 2) ὄσκιον, τοῦ δακτύλιου ἈΒ ὁ δακτυλιόσκιος, οὗ δὲν φασιν ὀσκιον εἶσθαι, οὐδ' ἂν μικρὸν ἢ ἢ Ἐπιρ. Πίν. 3) δακτύλιος ἀνευ γλυφῆς ἢ α, δακτύλιος ἀπικτικῶς διεστέλλου, καὶ τὸν μεν ὀσκιον δακτυλιόσκιον ἐκόλου, τὸ δὲ γλυφῆν ἔχον σφαιρίδιον 2.

δακτυλιόσκιον (ἡ) δημ. κ. δακτ- ὁ δακτυλιόσκιος βλλ.

δακτυλιόσκιον (ἡ) νεώτ. ἡ διητοιχίη βλλ.

δακτυλιόσκιον (τό) πᾶν. δακτυλιόσκιον βλλ. 2) ἢ Πίν. δακτυλιόσκιον ἀργύρα ἢ πῆθ. δακτυλιόσκιον.

δακτυλιόσκιον (τό) δημ. κ. δακτ- ἡ δακτυλιόσκιος βλλ. ἢ λαθ' τῆς ὀμρῆλλας κωνεῖται καὶ θέλει δακτυλιόσκιον 2) ἡ τοποθέτησις μικροῦ μεταλλίου κλύθρον εἰς τὸ κάτω ἄκρον βακτηρίας ἢ χωρίς δακτυλιόσκιον θά σφαιρίδιον ἢ μῆτη τοῦ μαστοστούρου 3) ἡ ὀπὸ χροσμοργοῦ ἐνθεσις δακτυλιόσκιου εἰς δακτύλιον ἢ νά μου κάνης δακτυλιόσκιον τοῦ ρουμηνιῶ ὑγιάτα.

δακτυλιόσκιον (ἡ) δημ. ἡ δακτυλιόσκιος βλλ.

δακτυλιόσκιος-εως (ἡ) νεώτ. ἡ προσομοιῆ μικρῶς μεταλλικῆς στεφάνης, οἰσὲν δακτύλιος, εἰς ἐπιθήκεις κλυθροῦσσι στήματα πρᾶγμα, ὅσον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἀποσχῆς ἢ πρὸς συγκλίμην φθορῆς ἢ πρὸς διακόσμησιν ἢ δακτυλιόσκιος ἰσὸς πλοῖον ἢ ῥάβδου ἀλεξιβροχίου 2) ἀπὲ δακτυλιόσκιος βλλ.

δακτυλιόσκιος-ἡ-ον δημ. ὁ ἐν σχήματι δακτύλου, δακτυλιόσκιος 2) ὁ ἔχων ὄπας ἐν σχήματι δακτύλου.

δακτυλίξω ἢ α. εἰδακτύλιζον, εἰδακτυλοει-

κτους > (έν κακή έννοία) 2) παθ. επί μέτρον, γίνωμα δακτύλιος βλλ.4) : Εύστ.374,8 τὸ σὺδῶσα ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλλήλουσαν, ἵνα δακτυλισθῆ ὁ τρίβραχυς ποῦς.

δακτυλικανος (ὁ) νεώτ. γένος κωνυιδῶν φυτῶν.

δακτυλικός-ή-όν μτγ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δακτύλιον βλλ. ἢ τοὺς δακτύλους : Πολυδ.4,66 δακτυλικὸν ὄργανον φίλων φιλατιστῶν, Ἀβην.4,176 F περὶ τοὺς αὐλοῦς... τοὺς κιθαριστῆρας δὲ καὶ τοὺς δακτυλικούς (παρζομένους διὰ τὸν δακτύλιον) : δακτυλικὸ φέφρος ἢ ἐν χρ. πρὸς ἀρίθμῳν φέφρος ἰδ. ἐσμ. ὁ δακτυλιόλιθος) : Παλλ.ἀδ.ἐν ΑΠ II,290 δακτυλικὴν φήφρον τις ἔχων περὶ δάκτυλα χερῶν) || νεώτ. δακτυλικὸν ἀποτύπωμα τὸ δακτυλιογράμμα βλλ.) || νεώτ. ἀνατομ. δακτυλικὰ ἀγγεῖα αἱ τέσσαρες ἀρτηρίαι ἐκάστου δακτύλου τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός 2) ὁ διὰ τὸν δακτύλιον, τὸν πρῶτον προοριζόμενος : Ὀρειδ.ἀπ.83 δακτυλικὸς ἔμφλαστρος 3) ἐπὶ μέτρον, ὁ ἐκ δακτύλων συγκείμενος : Λογγίν.39,4 τῶν δακτυλικῶν ῥυθμῶν) || εἰδ. κ. νεώτ. δακτυλικὸν ἐξάμμετρον ρυθμικὸν κῶλον συγκείμενον ἐξ ἑξ ποδῶν δακτύλων (— υἱ), μέτρον ἀκατάληκτον ἢ ἠρωικὸν ἐξάμετρον 4) ὁ ἔχων πάχος, πλάτος ἐνὸς δακτύλου, δακτυλικαῖος : Θέ Συμυρναί.125 Η δακτυλικὸν δίστηγμα.

δακτυλικός ἐπίρρ. μον. κατὰ τὸ δακτυλικὸν μέτρον : Εύστ. II,25 δακτυλικὸς ποδίζεσθαι.

δακτυλιογλυφός-ός-ες νεώτ. ὁ ἐν εἰδεί δακτύλου γεγλυμμένος, ἐοχηματισμένος) || εἰδ. βοταν. δακτυλιογλυφὴ ὄβεια τὰ ἀποτελοῦντα ἐπαλλήλων κρίκους κυττάρων.

δακτυλιογλυφία (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γλύφειν δακτυλιοῦθους βλλ. ἄ. λιθογλυφία : Πλάτ. Ἀλλ. I,128 C ἐπιμελούμεθα... γυμναστικῆ μὲν χειρῶν, δακτυλιογλυφία δὲ τῶν τῆς χειρὸς.)

δακτυλιογλυφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δακτυλιογλυφίαν ἢ τὸν δακτυλιογλύφον βλλ.ς.

δακτυλιογλύφος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ. ταχίτης γλύφων δακτυλιοῦθους ἢ γεν. πολυτίμων λίθους ἄ. λιθογλύφος ἢ λιθογλύπτης : Γαλ.12,205, Διογ. Λ I,57 δακτυλιογλύφω μὲν ἔξεται σφραγίδας φυλάττειν τὴν πρᾶντος δακτύλιου, Γζέζ. I,στ.7,212.

δακτυλιογραφία (ἡ) νεώτ. περιγραφή καὶ συναφῶς χαρακτηρισμός δακτύλων, δακτυλιολιθῶν καὶ σφραγίδων.

δακτυλιογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δακτυλιογραφίαν ἢ τὸν δακτυλιογράφον.

δακτυλιογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην, τὴν περιγραφήν καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν δακτύλων καὶ τῶν κοσμημάτων αὐτοῦ γλυπτῶν λίθων ἢ σφραγίδων.

δακτυλιοειδής-ός-ες νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα δακτύλου, κρικοειδής, κυκλικός) || ἀνατομ. δακτυλιοειδής χόνδρος, ὁ κατ' ἄκρον τῶν ἀποτελούντων τὸν σκελετὸν τοῦ ἄκρου γαγγ. : ἄστρον. δακτυλιοειδής ἔκλειψις ἡλιου ἡλιακὴ ἔκλειψις, καθ' ἣν ὁ μέλις δίσκος τῆς Σελήνης, μὴ καλύπτων ἐντελῶς τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ἀφήνει στενὸν φωτεινὸν δακτύλιον περὶ αὐτόν.

δακτυλιοειδής ἐπίρρ. νεώτ. Δίκην δακτύλιου.

δακτυλιοθήκη (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. συλλογὴ πολυτίμων λίθων : Πλίν. Φ I,37, II 2) θῆκη πρὸς φύλαξιν δακτύλων ἢ καὶ δακτυλιοῦθων : Μαρτ. ἀλλ. II,59.

δακτυλιοκέρας-ατος (τὸ) νεώτ. γένος μαλακίων στεφανοκροστιδῶν ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

δακτυλιολίθος (ὁ) νεώτ. πᾶς πόλιτρος ἢ ἡμιπόλιτρος λίθος, προσομοιωμένος κοσμητικῶς εἰς δακτύλιον, δημ. δακτυλιόπετρα ἢ ἀπλῶς πέτρα) || εἰδ. ὁ φέρων γλυπτὰς παραστάσεις.

δακτυλιολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἱστορίας τῆς τέχνης ἀσχολούμενος περὶ τὴν μελέτην τῶν δακτύλων, δακτυλιοῦθων καὶ σφραγίδων) πρβλ. δακτυλιογραφία.

δακτυλιολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δακτυλιολογία.

δακτυλιολόγος (ὁ) νεώτ. ἀρχαιολόγος ἀσχολούμενος περὶ τὴν δακτυλιολογία βλλ.

δακτυλιοαντίαι (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ μακτεῦσθαι διὰ δακτύλιου μαγικῶ, αἰσχρομένου ἀνωθεν πίνακος φέροντος ἀναγεγραμμένα τὰ γράμματα τῶν ἀφραδῆτων.

δακτύλιον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. δακτύλιος, δακτυλίδι : Πάπ. δακτύλια χρυσά δύο 2) πᾶν τὸ ἔχον κυκλικὸν σχῆμα) || εἰδ. ὁ δακτύλιος τοῦ πρῶτου : Ἀέτ.2,185 3) δ.ρρ. ἀντὶ δακτύλιου ἐν ΨΔιοσκ.4,170 4) νεώτ. μουσ. ὄργανον χρυσιμεῖον πρὸς ἐγγύμνασι τῶν δακτύλων κατὰ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου.

δακτυλιοειδής (ὁ) νεώτ. ὁ κατασκευάζων δακτυλίους, χρυσοχόος εἰδικός εἰς τὴν κατασκευὴν δακτύλων, δακτυλιόδικός.

δακτύλιος (ὁ) κ. νεώτ., βιοτ. δακτύλιος κρικοειδὲς κόσμημα, ἐκ μετάλλου ἢ ἄλλης ὄλης, μετὰ ἢ ἀνευ πολυτίμου λίθου ἢ σφραγίδος, φερόμενον εἰς τὴν κάτω φέλαγγα ἐνὸς τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς : Σαπο.35, Ἦρ.2,38 καὶ ἔπειτα γὴν σημαντρίδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον, Ἀριστοφ. Π.884 φῶρ γὰρ πρῆμας τὸν δακτύλιον τοῦδε παρ' Εὐδῆμου βραχυῖς, Πλάτ. Πολ.359 B περὶ δὲ τὴν χεῖρὶ χρυσοῦν δακτύλιον, πυθαγόρα, πρόγερμα ἐν Πλάτ. Ἠθ.12 B ἢ φῶρειν στενὸν δακτύλιον, ΚΔ Λουκ.15,22 καὶ δῶτε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, δακτύλιος χρυσοῦς ἄγρυρῶς - σπῆρῶς) || δακτύλιος ἀρραθῶν ὁ ἐκ χρυσοῦ ἐν σχήματι Ἰσοπαχοῦς κρίκου δακτύλιος, ὄν φέρουσιν εἰς τὸν παράρθετον συνῆθ. δάκτυλον αἰ μνην-στεμμένοι καὶ ἐπακαλοῦθως αἰ οὐζῶν, ὁ ἀρραθῶνας, ἢ βέρα 2) δακτύλιος φαρμακτικῆς ἡσ. ἐδν αἰ φαρμακοῦθῶν εἰδῶσι πιπράσκειν ἀντὶ σαρμάκου) 3) μτγ. εἰδ. φρ. ὁ ἐπὶ τῷ δακτύλιου ὁ σφραγιδόφωλαξ ἰβίως ὁ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος φώλαξ : ΠΔτ.δ.1,22 Ἀρχιέπαρος δὲ ἦν ὁ ἀρχινομοχός καὶ ἐπὶ τῷ δακτύλιῳ 4) κατ' ἐπέκτ. πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα δακτύλου, οἶον στεφάνη, περιερίεια τροχῶ) : Πολυδ. II,145 5) κ. νεώτ. ἀνατ. πόρος διασταλτὸς κάτωθεν τοῦ κόκκυγος, ἀποτελεῖ τὸν τελικὸν ἀκρον τοῦ ἀνευθυμένου, πρῶτικόν, σφικτικῶν, κωλοτροπιδα : Πλάτ. Ἠθ.518 B, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. I,93 πᾶνυρον σφαιροσάνκτες ἐμβάλλουσιν εἰς δακτύλιον) 6) ἐν πληθ. κηφιστὸ δακτύλιος εἰς χαλκῶν, χαλκοῦδες : Δε. Ἰππ.10,9 τοῦτο ἔνικα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἕκ τῶν ἀξῶνων δακτύλιος κρημνύνται) 7) ἡσ. εἰς ἀπτερίαι) 8) ἡσ. ἐτῆς θῆρας τὸ ἐπιόπιστρον) 9) αἰ. ἐτῆς τοῦ ἠρῶδατος τὸ ἀκρον δακτύλιος) 9) νεώτ. σπειροειδὲς βραχυστρος τῆς κόμης, μοδοκία) 10) νεώτ. ἄστρον. σύνολον μικρῶν πλανητῶν ἢ ἀστεροειδῶν, ὄν τὸ σμῖνον ἀποτελεῖ οἰσὲν εὐρὴν δακτύλιον περὶ τὸν ἡλιον) 11) νεώτ. γημ. ἡ κεκλιμένη ὄλισσις ἐξ ἀτόμων ἀνδρακῶν ἢ ἀνδρακῶν καὶ ἐτέρων πολυσθενῶν στοιχείων, οἶον δῶτωι κττ.) 12) νεώτ. βοταν. στέφανος σχηματιζόμενος ἐκ τῶν κυττάρων τοῦ σπριαγγισίου διαφόρων φυτῶν τοῦ ἀθροίσματος τῶν κρηπογῶμων) 13) νεώτ. ζωολ. κυκλικὰ τμήματα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ σῶμα διαφόρων ζῴων, οἶον μολακοστράκων, σκωληκῶν κ.ά. 14) νεώτ. ὀρνιθολ. ὁ διὰ τὴν δακτυλιώσιν βλλ. ἐν χρ. κρικός) 15) νεώτ. στρατ. διάφορα εἶδη ἔχοντα σχῆμα κρικού ὡς καὶ διάφορα ἔξαρτήματα, οἶον δακτύλιος ἐμφραγματικὸς ἐν

χρ. εις τὸ ὀπισθογενῆ βραδυβόλα πυροβόλα διὰ τὴν στενὴν ἔμφρασιν τοῦ κλειστρου· **δακτύλιος** τοῦ βληματος ἐν χρ. διὰ τὴν σφηνώσαν **δακτύλιος** καταλισμός· **16**) ναυτ. ὁ κρικός τῆς ἀγκύρας, ἐν ᾧ ἀγκυροθετεῖται ἡ ὄλιος αὐτῆς, ἀνέλιος· ἢ δάειυτ. βαρὺς σιδηρῶς κρικός χρῆσιμῶν πρὸς ἀπελευθερώσαν τοῦ πολυαγστρου, ὅταν δὲν δύναται ν' ἀνασπῶθῃ τοῦτο ἐπιτόυ θυβοῦ· **17**) ἀνατ. φρ. **δακτύλιος καρδίας** τέσσαρες ἠμάδες δακτύλιοι, παριστῶντες τὸν κώδ σκελετὸν τοῦ καρδιακοῦ τοιγμάτος

δακτυλιουργός (ὁ) ὁ κατασκευάζων δακτυλίους· Φερεκρ. 207.

δακτυλίς-ἰδός (ἡ) ἡ γην. κ. νεώτ. εἶδος σταφυλῆς, τὸ ἀκονοῦν βλ.λ.: Πάιν. Φί 14,40· **2**) δάκτυλος· Στεφ. εἰς Ἰππ. Αφ. 2, 294 D· **3**) νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστοειδῶν φυτῶν, τὸ χόρτο κουλούρι.

δακτυλικός (ὁ) Ἐπιγρ. μικρὸς δακτύλιος.

δακτυλισμός (ὁ) νεώτ. εἶδ. ἡ διὰ τὸ ἀντιχειροῦ καὶ τῶν δύο πρώτων δακτῶν μετακίησις τῆς ἀκμῆς τοῦ εἴφους, ἀνευ μετακίησεως τῆς πυγμῆς· **2**) νεώτ. μουσ. **δακτυλισμός** κ. **δακτυλοθεσία** ἡ ἐπὶ τῶν μουσικῶ ὄργάνων διάταξις ἡ τοποθέτησις τῶν δακτύλων· ἢ ὄμ. ἡ κίνησις τῶν δακτύλων ἐπὶ τῶν μουσικῶ ὀργάνων κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μουσικοῦ τεραχίου

δακτυλιστής (ὁ) πάπ. χηρομετρητής, ὁ διὰ καταμετρήσεως ἐλέγχων τὴν ἔκτασιν κτημάτων: Πάπ. ἐπέχων τῷ δακτυλιστῇ Ζωίω καὶ Ἰνα μὴ δυσωπήσῃ αὐτὸν.

δακτυλιτικός-ή-όν νεώτ. ὁ περιέχων δακτυλίτιδα βλ.λ.: δακτυλιτικά φάρμακα.

δακτυλιτιθῆν (ἡ) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης, ἐκ δακτυλιτιδῶν ἐν χρ. ὡς καρδιαστονικῶν φάρμακων.

δακτυλίτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἡ δακτυλίτις βλ.λ.

δακτυλίτις-ἰδός (ἡ) ἡ γην. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ἀριστολόχεια μακρῶ, δημ. ἀμπελοκαδούρις: Διοσκ. 3,4· **2**) νεώτ. βοταν. γένος γραμοειδῶν φυτῶν, περιλαμβάνον πλείστα εἶδη, ὧν γνωστότερον καὶ τὸ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης φύοντον **δακτυλίτης** ἡ πορφυρά, δημ. δακτυλίτις τῆς Παναγίας.

δακτυλιότης-εως (ἡ) νεώτ. εἶδ. ἡ προσαρμολῆ δακτύλιου ἐξ ἐλαφροῦ μετάλλου εἰς τὸν πόδα ἀποδρημτικῶ πτηνοῦ, γινομένη συνήθως πρὸς μελέτην τῶν τῆς μεταναστεύσεως τῶν πτηνῶν ἔ. δακτυλιώσεως, δημ. -η.

δακτυλιότης ἀρχ. λεξ. κ. νεώτ. ὁ τέταρτος δάκτυλος τῆς χειρὸς ὡς φέρων συνήθως τὸν δακτύλιον, ὁ παρῶμενος, ὁ δακτυλιός.

δακτυλιότης-ή-όν νεώτ. ὁ συγχεόμενος ἐκ δακτύλων ἡ κατεσχεασμένος εἰς σχῆμα δακτύλου· **2**) τὸ ὄρα. πληθ. **δακτυλιῶται** ὡς ὄσα. ζωολ. ἐρεπὰ τοῦ ἀθροισμ. τῶν σαύρων, ὧν τὸ σῶμα διαίρεται εἰς δακτυλίους· **3**) δακτυλιῶτα ἄγγελα βοταν. ἔ. δακτυλιολοφῆ βλ.λ. ἄγγελα.

δάκτυλο [τὸ] δημ. κ. δάχτ-, γεν. τὸ δάκτυλο κ. -ιοῦ ὁ δάκτυλος βλ.λ.: μοῦ ποιεῖ τὸ δάκτυλο, -πρήστικη τὸ μεγάλο μου δάχτυλο, - βάνε μου εἶνα δάχτυλο κραστῖ (= ὄσον τὸ πάχος δακτύλου ἢ τοῦ ὀλιγόν)· φρ. τὸν δαίγνον μὴ τὸ δάκτυλο [ὑπὸ πάντων] ἢ ὑπὸ πολλῶν διαστελλεται ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἐξχωρίζεται, ἐπ' ἀγαθῷ ἢ ἐπὶ κακῷ ἢτοι πρὸς ἐλαϊνον ἢ πρὸς φόνον, ἢ πρὸ δακτυλοεικῶν, - κρῦθμαι (-σαι -ται) πῖσιν ἀπὸ τὸ δάχτυλό μου (-σου, -του) ἢ προσπαθῶ ν' ἀποκρῶφῶ ὅσα περὶ ἐμοῦ πάντες ἢ πολλοὶ γνωρίζουσιν, ὅσα δηλ. πρὸδῃκα καὶ καταφῶν(η), - τὸν μορῶ μὴ τὸ μικρὸ μου δάγγυλο [εὐχερέστατα, ἀνοσιπῶτα] καταβάλλω αὐτόν] παροιμ. ὅλα τὰ δάχτυλα δὲν εἶναι ἴσα ἴδολο ἢ ἀνδρῶ. δὲν εἶναι ἴσος ἄξις ἡ ἰκανότης ἡ τιμιότητις κτ.λ., - ὅσα δακτυλόκα ἢ ἄν κῶφός ποιεῖ [περὶ τιμῶν], ὡς ἐξ ἴσου ἀγαπωμένον].

δακτυλοθάμνον-ονος ὀν νεώτ. ὁ ἐπὶ τῶν δακτύλων βαδίζων· **2**) τὸ ὄσθ. πληθ. **δακτυλοδέμονα** ὡς ὄσα. ζωολ. κατηγορία θηλαστικῶν ζώων, ἄτινα βαδίζουσι σπριζόμενα ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὄσον ὁ αἰσούρος, ὁ κύων κττ.

δακτυλοδέσβαλα (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βδελλῶν.

δακτυλογράμμα-ατος [τὸ] νεώτ. ἀποτίμωμα τῶν γραμμῶν τῶν ἀνθρώπων τῶν δακτύλων, λαμβανόμενον δι' ἐπιθέσεως τοῦ δακτύλου ἐπι-φύλλου χάρτου ἡλεκτροῦ διὰ λεπτῆς τινος ὄλης, ἔ. δακτυλικὸν ἀποτίμωμα, δημ. δακτυλία.

δακτυλογράφος-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ γραφομηχανῆς βλ.λ. γραφῆ ἢ ἀντιγραφή ἐπιστολῆς, ἐγγράφου κττ.

δακτυλογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ γράφειν διὰ γραφομηχανῆς.

δακτυλογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δακτυλογραφίαν βλ.λ.

δακτυλογράφος (ὁ, ἡ) νεώτ. ὁ γνωρίζων τὰ γραφῆ διὰ γραφομηχανῆς ἢ ὑπάλληλος γραφικοῦ εἰδικῶς ἀσχολούμενος εἰς τὴν διὰ γραφομηχανῆς καθαρογράφον ἐγγράφω.

δακτυλογραφέ-ως νεώτ. γράφω διὰ γραφομηχανῆς ἢ ἐν χρ. κ. παθ. βίωσις ἡ μτχ. παθ. παρ. κ.: δακτυλογραφεύμενα ἐγγράφα.

δακτυλόγυρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πολυστομῶδων σκυλῶων.

δακτυλοδικεῖται ἐπίγρ. ἡ γην. διὰ δακτυλοδείας, κατὰ κοινὴν φήμην: Ἡρώδιαν. Ἐπιμ. 257.

δακτυλοδείκτης (ὁ) ἡ γην. ὁ δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου: Παλιμ. 2, 155.

δακτυλοδείκτης (ὁ) κ. νεώτ. ὁ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύμενος, δακτυλοδεικτούμενος, δδ. περιφρῶς, διάσημος: Αἰσχ. Ἀγ. 1332· **δακτυλοδείκτων** δ' ὄστις ἀπειθῶν ἔργα μελάθρων.

δακτυλοδείκτη-εως κ. νεώτ. δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου [ἢ τοῦ χιχονοῦ]: Δημ. 790 ἄλλ' ἢ δὲ δακτυλοδεικτεῖν ἐπὶ τῷ νομῶτατον τῶν ὄντων ἀπάντων δεικνύοντι μετ' οἱτ.: Διοσκ. 61, 17, Σχολ. Δ. Χ. 38 οἰοῦν δακτυλοδεικτεῖν αὐτὸν τὸν Ἀγυλλῆσ.

ἢ νεώτ. φέρω ὡς ἀπεδύω, ὡς ἔχοντα ἰδιότητα τινὰ ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένην ἐπ' ἀγαθῷ ἢ ἐπὶ κακῷ ἢ παθ. δακτυλοδεικτούμαι διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύοντι, εὐφρονοῦμαι: Διον. Ἀλ. Ρητ. 7, 4 Κλμ. Ἀλ. Παίδ. 3, 11 α. 296 καθάπερ ἐπὶ σκηνῇ ἐκμυνηύοντα καὶ δακτυλοδεικτούμενον ἢ νεώτ. φέρομαι ὡς παράδειγμα, ἐπισύρω τὴν γενικὴν προσοχὴν, ἐπ' ἀγαθῷ ἢ ἐπὶ κακῷ, συνήθ. κατὰ μτχ. παθ. παρ. κ.: δακτυλοδεικτούμενος.

δακτυλοδεικτικός ἐπίγρ. μου. κατὰ τρόπον παρίγνωστον, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν: Χριστοφορ. Μηνολόγ. ἐν Παρισ. Κώδ. 1578, α. 348.

δακτυλοδείξια (ἡ) ἡ γην. ἡ διὰ τοῦ δακτύλου δείξις: Κρόλλ. Υπομν. εἰς Ἰω. 2, 5 α. 195 ταῖς. . δακτυλοδείξιας.

δακτυλοδείκτικος-ον ὁ ἀπὸ τῶν δακτύλων ἐκπορευόμενος, ἐπὶ τοῦ ἴχου τῆς στρεφόμενης βέβητικῆς: Αἰσχ. ὄπ. 57, Στράβ. 10, 3, 16 ὁ μὲν ἐν χειρὶν βόβητικῶς ἔχων, τῶνον κῆματον, δακτυλοδείκτικον πημῆλαι μέλος [δ. γρ. δακτυλοδείκτικον].

δακτυλοδόχη (ἡ) ἡ γην. μέτρον πλείτους τεσσάρων δακτύλων, παλαιστῆ βλ.λ.: Παλιμ. 2, 157.

δακτυλοδείξ-ου-εως ἡ γην. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς δάκτυλον, ὁ ἔχων σχῆμα δακτύλου: Ἀθην. 11, 468 γ οἱ δὲ τὸ ἔχον κῆμα δακτυλοειδέει τῶνους τινὰς Παισδ. κα. π. Τειμ. 65 ὁ ἐπιρὸς βορρῆς ἐσκήληρον καὶ ἐστλήθων τὴν χίονα εἰς δακτυλοειδέει κρυσταλόου.

δακτυλοειδής ἐπίγρ. μου. ὁμοίως πρὸς δάκτυλον: Γρηγορ. Νύσσα. ἐν Παρισ. Κώδ. 1199.

δακτυλοζώδη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος κολοπέτρων ἐντόμων.

δακτυλοθεσία (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή θέσις τής χειρός πρός βοήθειαν, δδ. ή παροχή βοήθειας: Θεοδ. Τριμύθ. περί Ίω Κρυα. έν Μαι Πατρολ. Νέ. 6. 270

δακτυλοθεσία θεοῦ πρβλ. θείος δάκτυλος **2)** νεώτ. μουσ. ό έκάστοτε κατάλληλος τρόπος χρήσεως τών δακτύλων τών δύο χειρών επί τών όπών ή τών χορδών ή τών πλήκτρων τών διαφόρων μουσικών όργάνων. **3)** ό μ. μουσ. ό άνωθεν μουσικού φθόγου σημειωμένος άριθμός, ό δεικνών τόν δάκτυλον ού ό έκτελεστής θά παίηταιί χρίσιν.

δακτυλοθάτης (ό) νεώτ. τεράχιον σκύτους, εις ό έμβάλλεται ό λυγανός, ίνα κρατήται ίσχυρότερον ή σπάθη.

δακτυλοθήκη (ή) νεώτ. ζωολ. τό επικάλυπτον έκαστον δάκτυλον τών θηλαστικών ζώων τμήμα τοῦ δέρματος.

δακτυλοκέλευθικος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έξαικτινελιδών σπόγγων.

δακτυλοκαμφόδυσον-ον ό φέρων όδόντην διά κάμφως τών δακτύλων: ΑΠλ. Ι, 16 τοίς δέ δανειστίς άλλησιε τήν φήσιν δακτυλοκαμφόδυσον.

δακτυλοκερως-ω (ό) νεώτ. ζωολ. γένος φρονιμίδων μαλακοστράκων.

δακτυλοκοιολόγος (ό) Έπιγρ. δακτύλομύθο-φορ βλλ.

δακτυλοκοτύλη (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τι βαλαρσίον παροσφών ακαλήκων.

δακτυλοκρατά-έω κρατάω όιά τών δακτύλων: έν Παρισ. Κώδ. 2239.

δακτυλοστίνιον (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ποσίδων άγρωστοειδών φυτών.

δακτυλολαγία (ή) νεώτ. ή τέχνη τής διά τών δακτύλων συνειροήσεως, χρησιμεύουσα πρός έ-παίθεισιν τών κωφοκόλων και καθ' ήν τά γράμματα τοῦ άλλαθότου άναποκρίνονται άρδ. άριθμώνας θέσεις τών δακτύλων τής μιας ή άμφότερων τών χειρών.

δακτυλολογικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενος εις τήν δακτυλολογίαν βλλ.: δακτυλολογική μέθοδος.

δακτυλομετρέω μτγν. κ. νεώτ. μετρώ διά τών δακτύλων: 'Ανάγ. εις 'Αριστλ. έν Παρισ. Κώδ. 1832. || νεώτ. συνήθ. παθ. έπι μικρού πλήθους όνθρώπων οίοντε: μετρουμένων επί τών δακτύλων τών χειρών

δακτυλόμυς-μος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έχμητιδών θηλαστικών.

δακτυλονομία (ή) νεώτ. ή τέχνη τοῦ δια τών δακτύλων μετρείν.

δακτυλοπλασία (ή) νεώτ. ίατρ. κ. δακτυλοπλαστική έχειρήσις πλαστική σκευήουσα τήν άντικατάστασιν δακτύλου και ίδίως τοῦ άντίχειρος, επιτυνηομένη διά μεταμορφώσεως δακτύλου λαμβανουμένου εκ τοῦ ποδός τής αΐτης πλευράς.

δακτυλοπλαστική (ή) νεώτ. ίατρ. δακτυλοπλασία βλλ.

δακτυλοπόλοκος-ον μον. ό δια τών δακτύλων πλεκόμενος: Μον. Φιλής 2, 92, 102, έν ΜΠ.

δακτυλοπόδα (ή) νεώτ. βοϊαν. γένος άγρωστοειδών φυτών.

δακτυλοποητικός-ή-όν μον. ό δακτύλους παιών: Ίω. Φιλον. ΖΓ 193, 11.

δακτυλοπόρα (ή) νεώτ. γένος άπολειψομένων σπιννοειδών θαλλοφύλλων φυτών, άποτελουόντων όλόκληρα στρώματα πετρωμάτων.

δακτυλόπους-ποδος (ό) μτγν. ή πρώτη φάλαγγξ τοῦ δακτύλου τών ποδών: Κατάλ. Κώδ. 'Αστρολ. 7, 228, 25 δακτυλόπους ή ριζόδακτύλος.

δακτυλοπέτρος (ό) νεώτ. γένος άκανθαπετρών τριγυιδών ίχθύων, τό χελιδνόφαρο.

δάκτυλος (ό) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δάκτυλο (τό) βλλ. κ. δακτ- πληθ. ποι. κ. μον., σπαν. δέ κ. άπτ.

δάκτυλο (τό) έκαστον τών πέντε άρθρωτιής όστεώσεως άκρων τών χειρών και τών ποδών τοῦ ανθρώπου όμ. κ. έκαστον τών ούτωσι άκρων τών ποδών ζώων. || ή χρ. τής λ. συχνοτέρα, και δη και καθ' άπόλ. έκφοράν, επί τών δακτύλων τών χειρών διά τήν πολλήν τούτων χρησιμοτήν, ενδεδείχθη, λήθην, έργοποιαν, χειροτεχνίαν, δείξειν, έντεχνον κρούσιν κ. άριθμώνας: 'Ηρ. 6, 63 επί δακτύλων συμβαλλόμενος τούς μήνας (διά τών δακτύλων τής χειρός άριθμωσιν τών μηνών ποιοῦμενος), 'Αριστοφ. Νεφ. 653 τίς άλλος άντί τουτουί τοῦ δακτύλου, Ξεν. ΚΠ 1, 37 δακτύλους τρισίν όχοόντες τήν φίλην, - έδειξε διά τοῦ δακτύλου' || πολλάκις έκεί τών ή ποδών μετ' ειδικού χαρακτηρισμού άναφέρον τών δακτύλων: 'Ανώνυμ. Γραμμ. έν Βαρκοκ. κώδ. 9 'όδάκτυλοι' οί τών χειρών και τών ποδών. . άντιχειρ ό τών άλλων κωχισομένης ό μετ' έκείνων λυγανός, έστι σφάκελος ό μετ' αὐτοῖς επιβάτης ό ό πάντων έκαστος και μικρότοπος μύθος': Πλάτ. Πολ. 523 C φάμεν, τρεΐς άν ειεν δάκτυλοι, δ τε σμικρότατος και ό δεύτερος και ό μέσος. || κ. καθ' άπόλ. έκφοράν, ό προσδιορισμός επί τών δακτύλων τής χειρός, έξισονομωσιν τοῦ δακτύλου: 'Ιππ. 'Αρβρ. 37 ή λιπανοί, 'Αριστλ. ΖΜ 687, β17 ό έσχατος (ά. μύθος ή ώπίτης) || έν χρ. ώς έπρ. έν πληθ. κ. δάκτυλα (τό) 68, κ. ό κρατήσας έν τή δημ. τ. δάκτυλο (τό) βλλ.: 'Εοδκρ. 19, 3 άκρα δέ χειρών δάκτυλα πάντ' ύπέκυψεν, Εύστ. Πονημ. 53, 83 τοίς και αὐτά τά δάκτυλα πρός έμμελή κίνησιν άρρόθμοις παρ' άπτ. άπαντῆ μ. επί ζώων: 'Αριστλ. Φυσιογ. 810 α, 22 οίς τών ποδών τά δάκτυλα συμπροσγγιμένα έστί' || επί τών δακτύλων τών ποδών νάνοτε μετ' προσδιορισμού, πληθ. έν εκ τών άμέσως προερισμένων κατάβληον ότι προκείται περί τών τού ποδός: Ξεν. 'Αν. 4, 5, 12 ό τε ύπό τοῦ φύχους τούς δακτύλους τών ποδών άποσσησπηότες, Πλάτ. Πύρρ. 3 λέγεται δέ τοῦ ποδός έκείνου τών μεζίνων δάκτυλον χείρι δύναμιν θείαν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 674 άνδρ' άριστον ευνουσάσαντε τε τή πόλει και τισι δακτύλοις (η. τοῦ βυροσδεφόρου Κλέωνος, προαναφερομένων έμβάδων) || επί τών χειροπόδων ζώων. ήτοι των πέλκων: 'Αριστλ. Ζ1 502, β3 χείρας και δακτύλους και δυσκας όμοίους τῶ άνδρῶν' πληθ., επί το θηριωδέστερον || όμ. επί ζώων, ήτοι τών θηλαστικών, ώς κ. τών πτηνών κ. τών έρπετιών: αὐτ. 498 α, 34 ούτος δέ τε περί τούς δακτύλους ό διαζυθρότερα χείρι | ό έλέφας Ι, αὐτ. 695 α, 22 πλείους ούκ έχουσι δακτύλους δια τή στενοτήν τοῦ σκέλους (περί πτηνών) **2)** κ. νεώτ. ή λ. πολλάκις έν φρ. κ. ποροιμ. μτφ., οίον: Λοκ. Δημ. 64 οὐδέ κατά τήν παρισίαν άκρη δακτύλω άφόμενος | ή φρ. εδχρ. κ. έν τή νεωτ. = ακροθιγός βλλ. Ι, Κλημ. 'Αλ. Παίδ. 291, 14 οὐδέ τόν δάκτυλον ές έτυχε σαλευέν τοῦ σόφω (εις) ή λόγος έπίτρεπει, Προκ. Γοτ. 'Επιστ. 3) άκρη δακτύλω γεύεσθαι, ΠΔ 'Εξ. 8, 19 δάκτυλος Θεοῦ έστι τοῦτο (θεόθεν επέμβουσις, θεία θέλησις), ΚΔ Λοκ. ΙΙ, 20 έν δακτύλω Θεοῦ εκβάλλω τά δαίμονια (θεία δύναμις) | ή φρ. έν ταις αὐτ. σμη. κ. νεώτ. κ. δημ. ώς κ. καθ' έπέκτ. χρ. κ. σμη.: Έγνος-άγγλικός-ρωσικός δάκτυλος [α κωρυία ένέργεια ή όποκίνσις], νεώτ. βέτω τόν δάκτυλον μου εις τόν τήνον τών ήλων | έξ ίδίως άνπλήφεις βεβαιόσμη, τής φρ. εληνημένης εκ του έν ΚΔ 'Ιωάν. 20, 25 έπεισοῦμαι Ι, - κινω άπειλητικώς τόν δάκτυλον, - μετροῦνται εις τά δάκτυλα [είναι λαν εδάρθμοι] **3)** κ. νεώτ. έλαχιστή μονάς μήκους, άποτελοῦσα ύποδιείρησιν τοῦ ποδός και Ι δυναμοῦσα πρός δέκα όκτώ περιπου χιλιοστά τοῦ γαλλ. μέτρου: 'Ηρωκ. Μέτρ. 308 = πάντων τών μέτρων έλαχιστότερον έστι δάκτυλος, όσπικ και μονάς καλεΐται' διαίρειται δέ έσθ'

ότε μὲν γὰρ καὶ εἰς ἡμῶν καὶ τρίτων καὶ λοιπὰ μέρια : Ἦρ.1,60 ἢν γυνή... μέγαθος ἀπὸ τεσσάρων πήλων ἀπολείπεται τρεῖς δακτύλοι· 4) ἄστρον, τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φαινομένης διαμέτρου τοῦ ἡλίου ἢ τῆς αελῆνης : Κλεομήδ.2,3· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ στίγων, μετρικὸς ποὺς παρ' ἀρχ. ἀποτελούμενος ἐκ μῆος μακρᾶς καὶ δύο βραχέων σπυλαδῶν (—υυ) : Ἀριστ.Φ.Νεφ.651 ἐπινοῦνθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνάβλιον, χωρίσας αὐ κατὰ δάκτυλον· 6) δάκτυλος[οῖ] εἶδος χοροῦ : Ἀθήν.14,629 δ' τὰ ἐσασμώτερα καὶ ποικιλώτερα καὶ τῶν ὄρχων ἀλουστέρων ἔχοντα καλεῖται δάκτυλοι· 7) ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου φοίνικος, ὁ χοουρός : Ἀρτεμίδ.5,89 εἰ καὶ τοὺ φοίνικας βάλαναι αὐ ἀπουδαῖται δάκτυλοι καλοῦνται· || νεώτ. βοταν. τὸ δένδρον φοινῆξ ὁ δακτυλοφόρος, χοιριμάδι· 8) εἶδος σποφυλῆς : Πλιν.Φ14,15· 9) ἀγνωστὸ βλάτ. : Πλιν.Φ124,182· 10) δάκτυλος Ἰδαῖοι, ὡς κυρ. ὄν. συθικὰ πρόσωπα ἐν Κρήτῃ, ἱερεῖς ἢ δαίμονες, πάρεδροι τῆς Κυβέλης : Ἡσιόδ.ἀν.176, Στράβ.8,330 τῶν μὲν ἔνα τῶν Ἰδαίων δακτύλων· 11) δάκτυλοι Ἰδαῖοι ἢ γλυκοῖσιδη βλάτ. : Διοσκ.3,140· || ὄμ. ἀπολιθωμὰ τι εὐρεθὲν ἐν Κρήτῃ : Πλιν.Φ137,170· 12) εἶδ. νεώτ. ζωολ. εἶδος μολασκοστράκων, ὧν ἡ κόχρη ἐπιμήκης προσμοιραῖα πρὸς δάκτυλον, οἶον ὁ σωλῆν.
Βακτηλοσκοπία [η] νεώτ. μέθοδος διαπιστώσεως τῆς ταυτότητος ὁτόμου τινὸς ἐκ τῶν βακτηλίων αὐτοῦ ἀναπτυγμάτων, πρὸλ. δακτυλοτυπία.
Βακτηλοσκοπικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βακτηλοσκοπίαν βλάτ.
Βακτηλοσπώνδισος [οῖ] μον. ἐπισμόθετος στήρις ἐκ δακτύλων καὶ ἀπονεύων : Τζέτζ.2,92, 102 ἐν Μιλ.
Βακτηλοδύτυλος [οῖ] νεώτ. γέν. ὄρχου ἐξιδῶν φυτῶν.
Βακτηλοσφαιρίον [τοῖ] νεώτ. γένος ριζοποιδῶν πρωτοζώων.
Βακτηλοτονίη [η] νεώτ. χημ. γλυκοζίνης τῆς δακτυλίτιδος, ἔχων διαυρητικὰ ἰδιότητες.
Βακτηλότρηπος ὄν μτγ. ὁ διὰ τῶν δακτύλων τετριμένος, τριβίς : Φίλιπ. ἐν ΑΠ 6,247,3 καὶ δακτυλότρηπτον ἄτρακτον σφονδυλοδινήτω νήματι νηχόμενον.
Βακτηλοτροχάσις [οῖ] νεώτ. μετρικ. στήρις ἀποτελούμενος ἐκ μῆος δακτυλικῆς τετραποδίας καὶ μῆος τροχαικῆς τριποδίας.
Βακτηλοτυπία [η] νεώτ. δακτυλοσκοπία βλάτ.
Βακτηλοφύρος ὄν νεώτ. ὁ φέρων, ἔχων δακτύλους : δακτυλοφῶρα ἄκρα.
Βακτηλοφύλαξ ἱ-αὸς [οῖ] νεώτ. μετὰλλιον ἔλασμα τῆς λεθῆς σπάθης ἢ ξίφους, δι' οὗ προστατεύονται ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου κτυπήματος αἱ χειρὶζόμενοι τῆν σπάθην ἢ τὸ ξίφος δάκτυλοι.
Βακτολόφιλος [οῖ] νεώτ. γένος μαρσупιόφρων θηλαστικῶν.
Βακτολιωτός ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δακτύλους ἢ προεζόχας ἐν εἰδεί δακτύλων : Ἰων Τραγ.1, Διδυμ.π. Ἀθήν.11,468 Β δακτυλιωτῶν δ' οἶον κύκλω τὴν φιάλην καλῶτάτα ἔχουσαν ἐνδοθεν οἶον δακτύλων· 2) νεώτ. τὸ ἀρσ. δακτυλιωτός ὡς οὐα. ζωολ. γένος ὀρθοσφαιρίων ἐπινοερόμενων.
Βακτυρίτριον [τοῖ] πᾶν. δακτυλικὸς δακτυλίτιδος δημ. κ. δαγκῶν βλάτ.
Βακωνία [η] δημ. κ. δαγκωνία δῆγμα, δαγκωμιά· 2) βλαμῶς, μουκιά.
Βάλα ἱ-αὸς ὁ ἄμπελος.
Βαλαγγῆαν ἱ-αὸς «βαλλασσαν» | πηθ. μακεδονικῶν β. βάλαν ἱ-αὸς ὁ λῶγμν.
Βαλαρινίτης [οῖ] νεώτ. ὄρυκτ. ὁ ἀρσενουπρίτης βλάτ.
Βαλαργία [η] νεώτ. γένος χειρῶν φυτῶν.
Βαλαρβία [η] νεώτ. βοταν. γένος εὐφροβειῶν φυτῶν.
Βάλαρον ἱ-αὸς «κηδερόνα».

Βαλεομαί δωρ. ἀντὶ δηλεομαί - δηλοῦμαι βλάτ.
Βαλεπρός ἡ-ὄν καυστικός, φλογερός, θερμὸς : Ἐρμ.90,2 | ὄμφ. γρ.1.
Βαλαγγαῖα [η] νεώτ. βοταν. γένος εὐφροβειῶν ὄντων, ὧν τινες ἀναρχητικοί.
Βαλήσασθα δωρ. ἀντὶ θηλήσασθα ἱ-αὸς «βαλήσασθα» λυμῆσασθα, ἀόκησθαι· 2).
Βαλαί [η] νεώτ. βοταν. κ. βαλαία γένος ἀστεροειδῶν φυτῶν ἢ γνάλια.
Βαλιβαρδία [η] νεώτ. γένος ροδοειδῶν φυτῶν.
Βάλιβας ἱ-αὸς «τὰς μεμηστουμένας» | ἰάναν, τάλδαξ.
Βαλίαι [η] νεώτ. γένος ἀνισοκόχων ἐλασματοδροχίων, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.
Βάλιον [τοῖ] ὀνοκορ. τοῦ θαλάσ βλάτ. : Ἀριστ. Φ.959 φέρε δωρ. τὸ δαλίον τὸδ' ἐμβάφω λαδῶν.
Βάλιος [οῖ] δωρ. τ. τοῦ θήλιος βλάτ.
Βαλιόχην ἱ-αὸς «παῖδι σινεαῖα» Ἀβρααμῶται· 2) ἱ-αὸς «μοχεύειν».
Βαλιόχος ἱ-αὸς «μοχός».
Βαλις ἱ-αὸς «μωρός».
Βακαβοῦσις [οῖ] δημ. κ. -μοῦσις ἡ-αὸς ὁ ἐκ προμελέτης ἐπισκεπτόμενος τινα γεωμῆσθαι, ἵνα μετὰσχῃ τοῦ γεώματος, παράσπας, δειπνοβόρις.
Βάλικον ἱ-αὸς «πνάκων».
Βάλλει ἱ-αὸς «κακοῦργεῖ».
Βαλλυγγεῖα [η] νεώτ. γένος τῆ πρωτοζώων.
Βαλλῶ ἡ βάλω ἱ-αὸς «ἢ ἀπόληκτος, οἱ δὲ τὴν ἔξαρων παρβένον ἢ γυναικία καὶ προσβύτερον, ἀπὸρ συμπαιγῆ ταῖς παρβένος ὀπερβίξ».
Βαλμάνια ἱ-αὸς «εἰκάσαι».
Βαλμανία [η] νεώτ. γένος κωνιοειδῶν ἐντόμων· 2) νεώτ. κ. βαλμανίτης γένος φακοειδῶν τριλοβιτῶν ἀβροζώων, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.
Βαλματική [η] μτγν. μον. κ. νεώτ., ἐν πᾶν. κ. βαλματικὴ κ. δερματικὴ εἶδος ἐκ δαλματίας εἰς Ρώμην εἰσαχθέντος χιτώνος λευικοῦ μετὰ πορφύρων ραδδῶδων, ἔχοντος χειρίδας εὐρέως ἀνοανογόμενος ἔνδυμα πολυτιμον κατὰ τοὺς αυτοκρατορικοὺς χρόνους, ὅπδ ἀριστοκρατῶν φερόμενον, εἶτα δὲ εὐτελεστέρας ὕφης εἰς κοινότεραν χρῆσιν γενόμενον καὶ βραδύτερον ἐξαιρετῆς πολυτελὲς ὅπδ τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατορῶν ἐν ἐπισημῶ περιβολῇ καὶ ὅπδ ἐπισκόπων καὶ προσβυτέρων ἐν τελετοουργίαις, ἀφειδὲν δὲ τέλος οἶς στολῆ τῶν δακνῶν : Ἐπιφάν.Αλρ.1,15,32 ὀπερβίξ στολάς, εἶπουν ἀμπεγχοῦς, οἱ τοιοῦτοι ἀνεβάλλοντο καὶ δαλματικὰς, εἶπουν κολοβίνας· || νεώτ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνώτου αἰῶνος ἔσω ἔμφων τῶν ἐπισκόπων τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας.
Βαλματικομῆφῶρτης [οῖ] πᾶν. δαλματικὸς ἐπευδῆτης μετὰ καλύπτρας.
Βαλματικός ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δαλματίαν ἢ τὸ δὲ δαλματιῶς || τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἢ δαλματικὴ (χώρα) ἢ χώρα τῶν δαλματιῶν, ἢ δαλματία : Στράβ.7,55 Ἄβριον δὲ δρος ἐστὶ μέσην τέμνον τὴν δαλματικὴν || τὸ θηλ. δαλματικὴ ὡς οὐα. βλάτ.
Βαλογενής οὐ-εῖς δωρ. τ. τοῦ δηλογενῆς βλάτ.
Βαλόσις [οῖ] | τερματὸν ἔβλου φλεγόμενον, δαυλιός : Ἰ.Ο 421 θαλάσ δὲ οἱ ἔκπεσας χεῖρες, Αλοχ.α.608 καταβόσια παιδὸς δαφονῶν δαλῶν ἡλικα, Εὐρ. Κύκλ.471 κἀγὼ λαδοῖμιν τοῦ τυροσθῶν ὄμματα δολοῦσ' 2) φρυκτώριον, πηρὸς : ΑΠ 9,673 πᾶσιν ἄλωμενος πηλαγγαῖα δαλῶν ἀνάπται· 3) συνεκ. ὁ κεραιῶν : Ἰλ.Ν 320 εἶα μὲ ἀσῆς γε Κρονίην ἐμβάλοιο ἀθιόμενον δαλῶν νήσας ὄσων· 4) εἶδος μετῶρου : Ἀριστ.Μετ.341 β,28· 5) μτφ. ἐπὶ γέροντος, ὁ ἐξηπληρωμένος ἢ ὁ μόνος ἀπομείνας πρὸλ. δημ. κούστουρος : ΑΠ 12,41· 6) ἱ-αὸς «δαλός» μελάνουρος ἡδῶς.
Βαλοῦν ἱ-αὸς «ἀστυμον».

δαλνάδα (ή) νεώτ. γένος πενταστομίδων ήμισπέρων.
δαλαυρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος πενταστομίδων ήμισπέρων εντόμων.

δαλτος 'Επιγρ. δέλτος βλλ. : 'Επιγρ.Κύπρ. 18ε τόνη δάλτον τόνήθε.

δαλτωνικός-ή-όν νεώτ. ό πάσων δαλτωνισμών.

δαλτωνισμός (ό) νεώτ. Ιατρ. άνωμαλία του οισθητηρίου της όράσεως, καθ' ήν ό όφθαλμός όδύνεται να διακρίνη όρθώς τά χρώματα και ίδίως τό έρυθρόν ά. άχρωματοψία.

δαμα (ή) νεώτ. γένος μηρκαστικών ζώων.

δαμά ποι. κ. **δαμάς** γ' έν. πρόσ. μέλλ. του δαμάζω ή δάμνημι βλλ.

δαμάζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. έπ. δαμάσσω, όμ. δαμά, δαμάς, γ' πληθ. δαμάσαι, άόρ. α' έπ. έδάσασα, δάμασσα, παρσκ. δαμάσκα, μέσ. μέλλ. έπ. δαμάσσομαι, άόρ. έδάμασσο, δαμάσαντο, δαμασσάμενος, άόρ. α' εύκτ. δαμάσαιτο, άόρ. β' εύκτ. δαμάσπιτο, μέλλ. δαδμήσασπιτο, άόρ. β' εύκτ. δαμάσπιτο, άόρ. έπ. δαμάσθημι, β' δαδμήθημι, προστ. δαδμήθητι, μητ. δαδμήθεις, δωρ. δαδμήθεις, κ. γ' έδάμην, έπ. δάμην, γ' πληθ. πρόσ. δάμεν, έπ. όποτ. δαμείω, β' κ. γ' έν. δαμήθης - ήθ, β' πληθ. δαμήτε, εύκτ. δαμείην, άόρ. δαμάναι, έπ. άόραφ. δαμήμεναι, μητ. ζουσίεις, παρσκ. δαδμήμαι, δαδμήμεναι, κ. ιγ. δαδμασσάμενος δημ. δαμασσάμενος, ύπερσυνιλ. δέδμητο, γ' πληθ. δαδμήσασπιτο, ποι. ρ. έν. χρ. π. Ξεν. κατά μη. έν. δαδμήσασπιτο κ. άόρ. παθ. δαμασθέην, ώς κ. παρ' Ισοκ. άναφρ. παθ. άόρ. δαμασθήσθαι, κ. παρ' Πλουτ. κτ. παθ. έν. δαμασσομένου έπικρατώ, ύπερσυνιω, καταβάλλω, κώδ. ύποτάσσω, κατακτώ' || έν. άναφρ. πρόσ. ζώα, πθαστώ, ύποβάλλω εις ζώον, έξημερώσω : τό μέσ. π. 'Ομ. έν ταύτη τή σμυ. : 'Α. 565 ήμίονον ταλασρόν άθων κατέσθην έν άγώνι έξέτε' άδμήτην, ή τ' άλιστή δαμασσάσθαι' || βροδύτ. κ. τό ένεργ. έν. άρ. σμυ. : Ξεν. Άπομν. 4,310 πάντες δέ πθασσομένη και δαμαζόντες τά χρώσρια τών ζώων κ. παθ. : Ξεν. Άπομν.4,13 επιδεικνύων τών τε ίππων τούς όμεισαστάτους, θυ μοειδεις τε και σφοδρούς όντας, α' μέν εκ τών νέων δαμασθειεν, Πλουτ. Αγησ. Α' ώπασρ Ιππουσ εσθός δε άρχής δαμαζομένους'. 2) έπ. μετάλλω, κοτηρόζωοι : Εύρ. Άλκ.980 και τόν έν Χαλύβος δαμάζεις σύ βίη σίδεραν κ. παθ. : Ησιόδ. Θ 865 ή σίδερος, σιδερος έν βήσασσι δαμαζόμενος πυρι κλέωω 3) νόπ. έπ. ή γής, καθορίζω, καθιστώ καλλιεργησίω, ζελογώνωω'. 4) έπ. παρθών, ίδίω εις γόνυ, ύπονώθεω : 'Α. Γ 432 εκ μέν μ' άλλάνω άλλάνω άνδρή δάμασαν' || μέσ. δαμαζομαι βιάω γυναικα, όπολωνά, διαφθέρω : Νόμ.Γόρτ.21 || παθ. έπ. γυναικών, ό-παρθούοι : 'Α. Γ 301 άλλοι δ' άλλασσι δαμαίεν, 'Οδ. Γ 265' άλλ' ότε δη μέν ποίρα θεών επίθασε δαμνην' : 'Α. 5) ύποτάσσω, κώδ. κατακτώ, δδ. κ. νεώτ. καταβάλλω : 'Α. Δ' όί ει δέ όμοτ πόλεμος τε δαμάει και λωσός 'Αχαιοσ, 'Οδ. Δ 59 και τότε δη Κίονες κλίνας δαμασσαντες 'Αχαιοσ, Ησιόδ. Θ 490 βίη και χειρο δαμασσαι' || παθ. καταβάλλω, ύποτάσσομαι, είμαι ύπόδουλος εις τινα : 'Α. Ε 578 σοί τ' επίπεδοντα και δαδμήσασα ε-κοπτος, 'Οδ. Γ 304 δαδμητο δέ λαός όπ' αύτῶν' || έπ. τόν θεών, όποδοιάζω, ταπεινώω : 'Α. Γ Η8 δάμασε δέ λαόν 'Αχαιών' 6) κ. νεώτ. έπ. Ισχυρών, βίωων συναισθητόν, συγκρατώ, καταστέλλω : Στόδ. 'Ανθολ.82 δαμάζω επιθμιμην, - έμαθα να δαμαζώ τήν όργήν μου' 7) ρίπτω κάτω, φονεύω, ειδ. έν τή μοχη : 'Α. Γ 438 ή δη ύπό χειρο Μενοτιάδωσ δαμασσοσ, 'Οδ. Φ 213 κ. παθ. : 'Α. Ε 646 άλλ' όπ' έμοι δαδμήθηνά πύλασ 'Αΐδαω πρήσσειν, Εύρ. Άλκ.127 δαδμήθηντας γάρ άνιστη (τούσ νεκρούσ) 8) καταβάλλω, ταλαιπωρώ,

έξαντλώ, φυγκώσ κάρητο : 'Α. Ξ 316 ού γάρ πά ποτέ μ' ώδε θεασ έρος οδδε γυναικόσ θυμόν ένι στήθεσσι περιπροχυθείς έδάμασσω, Διγεν. Άκρ. 923 ό χωρισμός τών αγαπήτων... δαμαίει τάσ καρδίασ' || όμ. σμυ. κ. μέσ. : 'Οδ. Γ 454 δαμασσάμενος φρένας όλην' || παθ. καταβάλλωμαι, ήττώμαι, όποκώτω : 'Α. Κ 2 μαλακώ δαδμημένοι όσων' 9) έπ. άγώνωσ, κώδ. κερδίζω, επιτυχάω : Πινδ. Π 8,80 άγών' έπικώριον... δάμασσαις έργων' 10) μητ. έπ. ζήτητήριον... θέσεωσ, προδλημάτων κτ. επιλυτέωσ, γίνωμοι οιο-νεί κύριοσ διά τής άποδείξεωσ, κατακτώ, δδ. άποδεικνώω : Παρυ. Γ, ού ήμποτε τούτο δαμά, είναι μη έόντα (ούδέποτε θ' άποδειχθώ...)' || δημ. άμτθ. ώριμάζω, σπεινώ, τρυφεροίω : έδάμασαν οι έλιές, - τό κρσας δέν έδάμασαν άκόμα.

δαμαίος (ό) κ. νεώτ. έπ.θ. του Ποσειδώνος, Ινποδομαστής : Πινδ. Ο 3,69 και δαμαίω νη θώνω ταύρων άργάνετα πατρι δείξων 2) νεώτ. ζωολ. γένος όρειστιάτιών άκόρεωσ.

δαμαίς οιολ. 'Ησ. ε δαμαίς δαμάζώνεσ.

δαμάκι(ν) (τό) μον. κ. δημ. μικρά ποσότησ μικρόν τεμαχίον, άλλών, έλαχιστόν : Πρόδρ. 2,224 και μόλιε να μέσ φέρουσιν θυνοκόμοσ δαμάκιν' 2) ώς έπ.θρ. άλλών, μικρόν, λιγάκι : Ουσία 'Αδραμύ 915 Κύρη, μη σφήνησ τό σκωιν, άσ τ' άχαμύ δαμάκιν' 3) δημ. τεμάχιον ίσοπε-δωθείσεσς γής, έπ. κώποσ άδουφ, ή όρουσ εύρι-σκομένησ : τό κτλημά μας είναι άλλο δαμάκι.

δαμάλα (ή) δημ. μεγάλη δαμαίικ, άγέλις : Σάρρ. μητρ. Εύρ. Γ 163 φέρνω... γάλα άπ' όρεινέσ δαμαλέσ' || μητ. μεγαλόσωμοσ, χονδροκοιμώμε-νη ή ά. άνόητος γυνή.

δαμαλάκι (τό) δημ. όποκορ. τό νεωρόν τής άγελάδοσ || κ. άνευ όποκορ. σμυ. δαμάλι βλλ.

δαμαλιείδιον (τό) μητ. όποκορ. του δαμάλις βλλ. : Φύληριον Λεξ.96.

δαμάλιος-ον νεώτ., τό θηλ. κ. -λεία ό άνή-της ή άναφερόμενος εις δάμαλιν ώσ και ό έξ άνή-της προερχόμενος, δαμαλιόσμοσ : δαμαλιόσ γάλοσ' 2) έπ. Ιατρ. δαμαλιόσ θλη ή έν ταισ φυκταίωσι των εκ δαμαλιόσ πασχούων άγελάδων, έξ ήσ παρσκακώεται ή δαμαλις βλλ.21.

δαμάλη (ή) δαμαίικ βλλ. : Εύρ. Βόκχ.739 άλλαι δέ δαμάλασ διεφθόρουσ απαράγμοσιν, Θεόκρ. Α 12 τά δαμάλα δ' αυτών μυκόμενα αΐδε ποθέοντι' **δαμαλιόσμοσ** πυρι κλέωω. έπ. άγρού ή φυτοθ, ό ύπό δαμαλιόσ βοσκόμενος : Λεωνίδ. έν Α Πλ. 4,230.

δαμάλης (ό) ό δαμάζών, ό καταβάλλω, κ. θαυποτάσσωσ, δημ. τζαμάλασ : 'Ανακρ.2,1 δαμά-λησ 'Ερωσ' 2) νεαρόσ βοός, μίσχοσ, δαμάλι' 'Αμύν. Παράγγ. 59 ε δαμάλιε και δαμαίικ δια-φείρε δαμάλησ μέν γάρ ό άρρον μόχοσ, δαμά-λιε δέ ή θήλεια : 'Αριστολ. Ζ 1 632 α, 15 οι δέ δαμά-λαι εκτέμνησαν τόν τρόπον τούτον [δ. γρ. δαμά-λει], Α. Δ' 9,6 τόν κερσόσ δαμαλήν.

δαμαλιόσμοσ-ια-ιο δημ. δαμαλιόικ βλλ. : δα-μαλιόιο γάλα - τομάρι.

δαμαλιφάγοσ-ον μητ. ό τρώγων δαμαίικον κρσας : Ερωκ. έν Α Π 9,237 'Αλλεΐδα δαμαλιφάγε. **δαμάλι** (τό) δημ. νεαρόσ ταύροσ : Βαλαμρ. Φωτειν. 2,304 μ' ένα γρόσθόσ έποκώτωσε τριτίκο δα-μάλι' 2) και έπέκτ. τό κρσας νεαρού ταύρου' 3) μητ. έπ. άνθράκωσ, ό χονδροκοιμώμενοσ, ό όνόητοσ, ό βλάδ, συνώνωμ, χονδροβήρωτοσ, ό χονδροκέφαλοσ : αυτόσ είναι σωστό δαμάλι.

δαμαλιδα (ή) δημ. δαμαίικ βλλ.

δαμαλιδικός-ή-όν νεώτ. ό άναφερόμενοσ εις τόν θεραπευτικό όρόν δαμαλιόσ βλλ. ώσ και ό έξ αυτώ προερχόμενοσ : δαμαλιδική ροδάνθη [εξάνθημα έπ. δαμαλιόσθιτοσ ότόμου].

δαμαλιδογόνος-ον νεώτ. ό γεννώσ, ό παρ-

γων ή ο συντελών εις την παραγωγήν δαμαλείου όλης, δαμαλίδος βλλ.3: δαμαλιδόφυκος οόσα.
δαμαλδοκομειον (τό) νεώτ. Ἰβριμ, εν ψ παρορκευάζεται ή προς έμβολισμὸν κατά της εύλογίας δαμάλειος ύλη, ή δαμαλίσ.
δαμαλιδόφορος (ον) νεώτ. ό έχων φυλκτικαίους δαμαλίδος, έξ ών λαμβάνεται ή δαμαλίδος ύλη.
δαμαλίζω κ νεώτ. δαμάω, καταβάλλω, άποτάσσω, καταστρέφω: Πινδ.Π.5,12 μη φθινοπωρίς άνέμην χειρίρα κατά νησά δαμαλίζοι χρόνον' || όμ. σπμ. κ μέσ. δαμαλίζομαι, Εύρ. Ιππ.231 πώλους Ἐντάς δαμαλίζομένα' 2) νεώτ. ενεργώ δαμαλισμὸν, έμβολιάζω διά δαμαλίδος βλλ., μπολιάζω, βασιτανώνω, βασιτανάω.
δαμαλίων (τό) πάπ. ύποκορ. τοῦ δάμαλις βλλ.
δαμαλις-εως (ή) κ. σπα.ν. ό) κ. μιν. κ νεώτ. νεαρά θήλεια βοῦς, μικρά άγέλας: ΑΙσχ. Τκ.350 Λυκοδίκτων ώς δάμαλιν άμ πέτρας ήλιδοίσι, ΑΙνει. Τακτ.27, Διον. Αλ.1,35' 2) είδ. επί της 'Ιούδ: Βαχλ.18,24' 2) Ἐπιγρ. δάμαλις σὺς νεαρά σὺς' 3) μετ. παρθένος, κόρη: Ἀγοβ.ένΑΠ.5,291 παθεῖ κά γλυκερήν δάμαλιν' || έκκλ. επί της Θεωτόκου: Μηναι.1,21 Σταυροπέτακιον ή δάμαλις ή άσπιλος, τόν μόσχον βλάπτουσα έπί Εύλου.
δαμαλίσ-ιδος (ή) μιν. κ νεώτ. δάμαλις βλλ., δαμαλίδος, κ.έπί γυναικός: σκαπτικ. όσμα η. Θεοφάν. εύρηκε την -λίδα άπαλήν κά τρυφεράν' 2) νεώτ. κόσος τών βοῶν, άνάλογος προς της εύλογίας 3) όμ. νεώτ. ό εκ δαμαλείου βλλ. ύλης παρασκευαζόμενος όδρος προς έμβολισμὸν κατά της εύλογίας, μπόλι, βασιτάνω 4) γένος διπτερον έντόμου.
δαμαλίσκος (ό) νεώτ. γένος τί άντιλοπῶν.
δαμαλισμός (ό) νεώτ. ή πράξις κατά τό άπατέλεσμα τοῦ δαμαλίζω βλλ.2, έμβολισμός διά δαμαλίδος, βασιτανάρισμα, βασιτανάω.
δαμαλιστής (ό) νεώτ. ό εκτελών τόν δαμαλισμὸν.
δαμαλλοντας 'Ησ. (δαρδάλλοντες)
δαμάλοπόδια (τά) μετν. πόδες μόσχων: Ἄλλε. Τραλλ.7,8.
δαμάλος (ό) μετν. Ἰσως ό μόσχος: Ἀρκάδ.54,24 «τά διά τοῦ αὐτοῦ, έχοντα την τρίτην συνεσταλαμένη, θηλυκῶν έστερμημένα, εἰ μή περιεκτικῆ σημασία εκφέρηται, προσαρθώνεται, εκκέφαλος πλάος φίλατος δάμαλος»: Ἡρωδίου. Τεχν. Λεξιφ.159.
δαμαλουρικόν οξύ (τό) νεώτ. οξύ τί γίμνα άποχωρισόμενον εκ τών ούρων τών άγελάδων.
δαμάνος (ό) νεώτ. γένος θρακιῶν θηλασπικῶν.
δαμαντήρ-ήρος (ό) νεώτ. ό τιθασειών, ήμερώνων, δαμάων: Ἄλκμ.9 (δ.γρ. δαμητήρ).
δαμάρ-αρτος (ή) σύζυγος, γαμητή: Δ'Γ. 122 Ἐντηνοριδαο δάμαρτι, Ο'δ. Δ.126 Ἄλκωνδρα, Πολύδοιο δάμαρ, Πινδ. Ν.4,57 δάμαρτος Ἰππολύτας Ἄκαστου δολαίης τέχνασις χρυσάμενος, ΑΙσχ. Πρ.834 ή Διός κλεινή δάμαρ μύλλουα' έπεσθα.
δαμάρη (ή) νεώτ. βοταν. κ. δαμάρρα βλλ.
δαμαρπηνας-ω έβδος σήκου: Εόπ.407.
δαμαριτής (ό) νεώτ. κ. δαμμ- γένος κιννοφόρων φυτῶν άπαντων μ. έν άπολόθωσι.
δαμαροσός 'Ησ. (όχετός θημόσος).
δαμαρχος (ό) Ἐπιγρ. δωρ. αντί δαμαρχος βλλ. 2) νεώτ. (ωολ. γένος μυγαλίδων όρχων).
δαμαρχά-έω Ἐπιγρ. δωρ. αντί δημορχά βλλ.
δαμσάνδρα (ή) πάπ. επί της σελήνης, ή τούς άνδρας δαμάζουσα.
δαμσάηνωρ-ορος (ό) πάπ. ό φονεύων τούς άνδρας: Παγκράτης έν Πάπ. δαμασάηνωρ λέων.
δαμσάικόνδυλος-ον ό καταβάλλων, κινῶν διά τών κονδύλων ή γράνθων: Εόπ.408.
δαμσάμβροτος-ον ό δαμσάων, καταβάλλων, φονεύων τούς βροτάς, τούς άνθρώπους: Σίμων.218 δαμασάμβροτος Σιπάτη, Πινδ. Ο.979 μήποτα σφετέρως άτερπε ταξιοῦσθαι δαμασάμβροτου αιμάς.

δαμσάππος-ον ό δαμάζων τούς ἴππους: Βαχλ. 3,23 δαμσάππον Λυδίας άρχαγέται, Λαμπροκλ. 1,4 (ποσολ. Ἀριστοφ. Νεφ.964) Παλλάδα . . παιδα Διός μεγάλου δαμσάππον.
δαμσάσις-εως (ή) σόκλη κ νεώτ. ή πράξις τοῦ δαμάζω, τίδοκισμός, έξημέρωσις, δάμσαμα: Σχολ. Πινδ. Ο.1398 της τών ἴππων δαμσάσεως || κα. ταστική, συγκράτησις, περιορισμός: ή δάμσασις τών όρχων - της φάσεως.
δαμσάσιφρων-ονος-ον ποι. ό τός φρένας, την ψυχήν δαμάζων, καθυποτάσσειν: Πινδ. Ο.1378 Ζηνός . . παίς έπορεν δαμσάσιφρονα χρυσόν.
δαμσάσιφωτος (ό) ή ποι. ό δαμάζων, καταβάλλων τούς φώτας ήτοι τούς άνδρας Εύστ. Τλ. Ω.561,1336,7 «Ιστέον δέ όπ' Ομηρος μέσιν πανδαρότα τόν ύπνον έφη, Σιμωνίδης δέ σμικροπτεράς φασί δαμσάσιφωτα»: Σίμων.232.
δαμσάσιχθων (ό) επίθ. τοῦ Πασειδώνος, ό τήν γήν δαμάζων, καταβάλλων: Βαχλ.15,19.
δαμσάσκέτω (τό) δημ. (ήταλ.) μετάξων θρασυη προσκλιμένον δια χρυσόν ημμάτων, κατασκευαζόμενον έν Βενετία τόν ἴσον αἰ.
δαμσάσκηνια (τά) μιν. δαμσάσηνα κά άσια κά μήλα όμοσ: Πρόδρ.1,210 δαμσάσκηνια δόμηλα, δαμσάσηνα κρακτά.
δαμσάσκηνάτος-ηο δημ. ό δροισιόκην προς δαμσάσηνον: έλιές δαμσάσκηνάς 2) επί έδέσματος, ό μετά δαμσάσηνων παρεσκευασμένος 3) τό οὐδ. δαμσάσκηντό ώς οὐσ. άπεξηραμένως πολιτός δαμσάσηνων, προθ. κυνώνας.
δαμσάσκηνεία (ή) νεώτ. βοταν. γένος όπωροφόρων φυτῶν της οικογ. τών άμυγδαλοειδών, οἱ είδη: δαμσάσκηνεία ή ήμερος δημ. δαμσάσκηνή, βαρβασιά: δαμσάσκηνεία ή άκανθώδης άγριοκοραμηλιά, μαμουσαί: δαμσάσκηνεία ή έμβολιαζόμενη δημ. άγριοδαμσάσκηνά, άγριοπουρμειά, ά. κοκκυηλέα ή προύνη.
δαμσάσκηνή (ή) δένδρον όπωροφόρον, δαμσάσκηνεία βλλ., ά. κοκκυηλέα: Γεωλ.10,39.
δαμσάσκηνί (τό) δημ. επί χρώματος, ά. δαμσάσνί βλλ.
δαμσάσκηνία (ή) δημ. τό όπωροφόρον δένδρον δαμσάσκηνεία ή ήμερος.
δαμσάσκηνω (ν) (τό) μιν. νεώτ. κ. δημ. ό καρπός της δαμσάσκηνείας, διάφορος κατά τό μέγεθος άναλόγως τών είδων τών δένδρων έξ ών προέρχεται, ά. προύνην ή κοκκυηλέαν τό δαμσάσηνον: Πρόδρ. Α.210 δαμσάσκηνω κρακτά.
δαμσάσκηνω (τό) μετν. τό δαμσάσκηνων βλλ.: Γαλ.6,353, Αθίν.2,49 Δ εν ήτ τών δαμσάσκηνων άσπι χώρα τό κοκκυηλον καλούμενον καί κάλλιστα γεωργείται, ἴδιως καλεῖται τό άκράδρον δαμσάσκηνων, Σχολ. Θεοκρ.7,144 βράβηλα τά κοινῶς κοκκυηλέα ήγουν δαμσάσκηνά.
δαμσάσκηνός-ή (ή) μετν. νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την δαμσάσκηνόν ώς καί ό κάποιος, ό ή εξ αυτής προερχόμενος: Στρόβ. 16,2,16 άφρέμενος από της τών δαμσάσκηνών πόλεως καί χώρας, - Ιωάννης ό δαμσάσκηνός (ό εκ δαμσάσκου') 2) ό εν δαμσάσφ ή κατά τό δαμσάσηνον τρόπον κατασκευασμένος: δαμσάσκηνόν έίρος, δημ. δαμσάκι σπαθί' || δαμσάσκηνόν όψασμα έν τών άριστων της όφαντικής προτίτων, ύφανόμενος εις τόν άργαλειόν διά χρυσόν κά άργυρών ημμάτων έν συνδασμῶ μετ' ά. πολυχρόμων μεταξίνων, δημ. δαμσάσκο' || δαμσάσκηνός χάλυψ χάλυψ άρχαίόθεν περημιμένος διά την σκληρότητα καί άνοχην, έν χρ. προς κατασκευήν άγέματων δλων' 3) τό θηλ. δαμσάσκηνή ώς οὐα, βλλ.' 4) τό οὐδ. δαμσάσκηνόν ώς οὐα, βλλ.
δαμσάσκηνουργία (τό) νεώτ. εργοστάσιον, έν ώ εκτελούνται δαμσάσκηνωσις βλλ.
δαμσάσκηνουργία (ή) νεώτ. κ. δαμσάσκηνωσις βλλ.

δαρσκινηουργός (ὁ) νεώτ. τεχνίτης ἐκτελῶν δαρσκινηώσεως βλλ.

δαρσκινηώ-ω νεώτ. δαρσκινωθῆναι ἀντικείμενον τι ἐκ σιδήρου ἢ γαλβανός, ἐγκολάπτεω ἐπ' αὐτοῦ σύρματα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου.

δαρσκινηωσά-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαρσκινηώ βλλ.

δαρσκινηώσεως-ως (ἡ) νεώτ. κ. δαρσκινωσεως ἡ τέχνη τοῦ δαρσκινηοῦ βλλ., ἐγκολάπτεω σύρματα ἢ ἐλάσματα χρυσοῦ ἐπὶ ἀντικείμενον σιδήρου ἢ γαλβανίου, ὅλων σπῆρας, ἀνεύρους κττ.

δαρσκι (τὸ) δημ. ἐν ἀσπεροῦ μετὰ τοῦ σπαθί τοῦ ἐκ δαρσκινηώ γαλβανός κατασκευασμένον καὶ διὰ δαρσκινηώσεως διακοσμῆθῆναι: Βαλαμω.Κίττος κ.Γεράκι 10 ἔδειξεν τὸ κεφάλι του τοῦ δαρσκινοῦ σπαθί του. 2) ἐπὶ χρύματος, τὸ παρεμφερές πρὸς τὸ τοῦ ὀρίου δαρσκινηώ καρπού τράμα ἢ δαρσκινηί.

δαρσκινο (τὸ) δημ. πολυτελές ὄφρασμα συνθ. πορφύρακρον ἢ πράσινον, ἐνίοτε κ. φαῖον, ἔχον χρυσοχρῶμον, ἀργυροχρῶμον ἢ ἄ. ποικίλων, τὸ δαρσκινηόν βλλ.

δαρσκινοῦθεν ἐπίρρ. μον. ἐκ Δαρσκαίου: Βολα. ἐν Συντ. κατ. Ράλλη-Γαλιῆ 4,513.

δαρσκινοργεῖον (τὸ) νεώτ. ἐργοστάσιον κατασκευῆς δαρσκινωτῶν ὄφρασματων.

δαρσκινοργῶ-ω νεώτ. ποικίλλω ὄφρασμα κατ' ἀπομίμησιν τῶν δαρσκινηῶν ὄφρασματων, κατασκευάζω δαρσκινωτὰ βλλ. ὄφρασματα.

δαρσκινοφωσάσεως-ως (ἡ) νεώτ. συνηρημένη διάνοσις ἐπὶ δαρσκινωτῶν ὄφρασματων.

δαρσκινοφωσάτης (ὁ) νεώτ., θηλ. φάντις-ίδος τεχνίτης ἐκτελῶν τὴν δαρσκινοφωσάσεω βλλ.

δαρσκινωσεως-ως (ἡ) νεώτ. δαρσκινηώσεως βλλ.

δαρσκινωτός-ή-ό (ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἀπομίμησιν τῶν δαρσκινηῶν ὄφρασματων διακοσμημένος: δαρσκινωτὰ τραπεζοῦνδρα βλλ.

δαρσκινωσά-ατος (τὸ) μον. κ. νεώτ. κ. δαρσκινωσῆ ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαρσκινωσῆ, δαρσκινωσῆσεως, καθυπόστασις: Τζέτζ. Ιστ. 2,834 κτερωτὸς τὸ δαρσκινωσῆ ὡς ἐπὶ τῶν φέρος φέρος.

δαρσκινωτός (ὁ) μτγ. μον. κ. νεώτ. δαρσκινωτός βλλ.: Νεῦλ. Ἐπ.] 169,67 πολλὸν λαχούρων χρεῖα χαλινῶν πρὸς δαρσκινωτῶν τῶν νεύματος.

δαρσκινηόν (τὸ) μον. τὸ ὄργανον ἢ τὸ μέσον, δι' οὗ δαρσκινοῖς τ. ὄβ. κ. τὸ δι' οὗ βρασάντις: Πέτρ. Ἀλεξάνδρου π. Θεοδώρητου Ἐκκλ. Ιστ. 4,22,181 βρασάντων καὶ μασιγῶν καὶ δαρσκινηῶν κείρων λέξεσθε: 2) γιν. τὸ μέσον δι' οὗ τις καθυποτάσσει, καταστῆλλει, περιορίζει: Ἰω. Κλύμ 268,10 ἄφρησις α. πνευμάτων δαρσκινηῶν.

δαρσκινηῶσις-ια-ιον μον. κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων συνηλῶς εἰς τὸν δαρσκινωτῶν, δαρσκινωτός ἢ τὸ αὐτ. δαρσκινηῶσις ὡς αὐτ. βλλ.

δαρσκινοστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. δαρσκινοστής (ὁ) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ζῶσα, ὁ δαρσκινωτῶν, πῆσασων, ἐξημερώνων, πῶσα ἐπὶ τοῦ Ἐρωτῶν ἐν Ἐπιχ.301, ἢ δαρσκινοῦται τὸν θήριον, Ζερῶ. μτγρ. ἰ.β.31 κοίρησας, γινε τοῦ Ἀτρεῶς, τοῦ γεννοῦ δαρσκινοῦ ἀλόγων ἢ κ. μτγ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πᾶσα, ὄρμας κττ., ὁ περιορίζων, ὁ κατακινῶν: βρασκινοστή τῶν ἐλαττωμάτων αὐ.αὐ.

δαρσκινωτός-ή-ον σχολ. κ. νεώτ. ἐπιθῆσεις εἰς τὸ δαρσκινοῦ, δαρσκινηῶσις: Σγῶλ. Ὁδ.δ.244 πληγῶν ἀκαίλησιν δαρσκινοκαίς, δειναίς, ἀπρελείσιν.

δαρσκινοστρία (ἡ) κ. νεώτ., θηλ. τὸ δαρσκινοστής EM 281,9 ἐμῆτεσρα, δαρσκινοστρία, ὁ ἐστιν ἀρχουσα.

δαρσκινωτόν (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ὄργανον φεῖται ὄνομα βλλ.: Διοσκ.3,152 ἢ νεώτ. βοταν. γένος ἄλυσσασοειδῶν φυτῶν 2) τὸ θινωδές φυτὸν ὄνομα ἢ ἄλλομον βλλ.: Παύσι.κ.1,91 3) διουρητικὸν τι φάρμακον: Παλλῶδ. ἐν ἴπν.2,18 D.

δαμάραιρα (ἡ) μτγ., θηλ. τὸ δαρσκινοῦ Σουίβ. «δαμάραιρα, δαρσκινοστρία»: ΑΠ 11,403 μασάντωε θεά, μόνη πλούτου δαρσκινοστρία, AB 1199 γίνεθ μοι τέκταινα βίου δαρσκινοστρία τ. λιμοῦ.

δαμάραιρα δωρ. τ. τὸ δαρσκινοῦ βλλ. Ἐνγρη. γεν. Δαρσκινοστρία, Ἐνγρη. Θεοσολ. Δοτ. Δαρσκινοστρία ἢ ἡ κλητ. Δαρσκινοστρία ἐπιφώνημα ἐκκλητικῶς.

δαμάραιρα (ἡ) κλητ. ἢ γεν. «τὸ συνάγει τὸν Δαρσκινοστρίων καρπῶν, Κήρυχοι».

δαμάραιρα ἢ «ἀνὸς ὄνομον γαρκίωσας».

δαμάραιρα-ορος (ὁ) νεώτ. τ. τοῦ δαρσκινοστή, ὁ πῆσασων, ὁ κατακινῶν, ἰδίως ἐν συνθέσει, πᾶσα δαρσκινοστρία.

δαμάραιρα τ. πῆσασων ὡς α' πρὸς τῶν δαρσκινοστρίων, δαρσκινοστρία, ὡς π. Ὀμ. εἶναι τ. τοῦ μέλλ. τοῦ δαρσκινοστρία ἢ δαρσκινοστρία, ἀλλὰ τὸ δαρσκινοστρία, δαρσκινοστρία εἶναι τ. ἐνεστ. π. μτγ., ἐπ., καταδαμάραιρα, καθυποτάσσει, καταβάλλω: Κλίττ. 5,247.

δαμάραιρα (ἡ) νεώτ. χημ. ἔξαοξυεξασθενικόμονον εἰς τοὺς μῆς, εἰς τὸ αὐρα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὰ σπυτὰ κ.δ.

δαμάραιρα (ὁ) νεώτ. χημ. αἰθὴρ εὐρισκόμοнос ἐν τῷ κύματι καουστούκ.

δαμάραιρα (ὁ) νεώτ. χημ. βοριοσυρπικόν ἄλλας τοῦ ἀσθεντοῦ, ἢ δαρσκινοστρία ἢ δαρσκινοστρία.

δαμάραιρα (τὸ) νεώτ. χημ. δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα ἐπ. εὐκτ. τοῦ δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα ἐπ. ὕποτ. τοῦ δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα (ὁ) Ἐνγρη. ὀμῆσις βλλ.

δαμάραιρα (ἡ) δημ. ἰσραήλ. κ. δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα Ἐνγρη. καθιστῶν τὸν δαρσκινοστρία 2) ἢ «καθεύδων, ἀσχέτων, κοινοποιήσας».

δαμάραιρα ἐπίρρ. ὀμῆσις μηδονίας: Ποιητ. Φίλοσ. ἀπ.δ.2 οὗ γὰρ μῆσασθε τοῦτο δαρσκινοστρία εἶναι ἢ ἐν τῷ πρβλ. ὀμῆσις, κ. μηδονία.

δαμάραιρα κ. δαρσκινοστρία ὀμῆσις. τοῦ δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα ἐπ. παθ. ὀμῆσις. β' τοῦ δαρσκινοστρία βλλ., γ' πρὸς. πληθ. δαρσκινοστρία.

δαμάραιρα (ἡ) κρητ. ἀντὶ ζῆμια βλλ.

δαμάραιρα (ἡ) νεώτ. εἰδικὸν τι φάρμακον ἐν χρ. κατὰ διαφόρων νευρικών παθήσεων.

δαμάραιρα (ὁ) Ἐνγρη. δωρ. κ. δαρσκινοστρία κ. δαρσκινοστρία ἀπὶ δημιουργίας βλλ.

δαμάραιρα (ἡ) δημ. ἢ δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα ἐπίρρ. μον. ὄνομον, μικρόν, λιγύον, κομματόκι: Πρῶδ. 1,183 ὄνομον καὶ μέγαν τριφούζικον δαρσκινοστρία νά ρουκακίωσας.

δαμάραιρα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ φωνῆς, χαμηλοφώνως, δι' ἀσθεντοῦ, μόλις ἀκουομένης φωνῆς.

δαμάραιρα-ή-ό δημ. μικρός, ὀμῆσις ἢ ἐπὶ φωνῆς λεπτῆ, ἀμυδρῶς ἀκουομένη: Ἐρωτῶν. 2,708 κ. ὄνομον καὶ δαρσκινοστρία φωνῆς, δὲν ἐν γρηκίθθ.

δαμάραιρα (ὁ) Ἐνγρη. δωρ. ἀπὶ δημιουργίας βλλ.

δαμάραιρα (ὁ) Ἐνγρη. δωρ. ἀπὶ δημιουργίας βλλ.

δαμάραιρα (τὸ) Ἐνγρη. οἶκος, ἀρχεῖον τῶν δημιουργῶν.

δαμάραιρα (ὁ) δωρ. δημιουργός βλλ.

δαμάραιρα (ὁ) δωρ. δήμιος βλλ.

δαμάραιρα (ἡ) δημ. κ. δαρσκινοστρία εὐμέγεθες ὄνομον στενωλόμονον, εὐρύκομον δοχεῖον, περιβεβλημένον διὰ καλοσθηλέμονον, ἐν χρῆσει ὡς δοχεῖον ὄνομον, ἢ νταμάραιρα, νταμάραιρα, νταμάραιρα συνών. γανωῦνδρα πρβλ. βυτινῆ ἢ ντινῆ.

δαμάραιρα (ἡ) δημ. μικρόν ποσόν: ἀνθρώποισιν μιὰ δαρσκινοστρία [ἰλιον μικρόσμομος].

δαμάραιρα-ω βοικτ. κ. κρητ. τ. τοῦ ζῆμια βλλ.

δαμάραιρα ἐπίρρ. βοικτ. ἀπὶ ζῆμια βλλ.

δαμάραιρα πληθ. τὸν δαρσκινοστρία βλλ.

δαμάραιρα (ὁ) μον. (τουρκ.) δημ. νταμάραιρα, ἢ ἀποπληξία: Σάβ. (Καισάρ. Δοπάντε) 3,98 καὶ τὸν ἐκατινῆ δαρσκινοστρία, καὶ ἴσθην εἰς θάνατον.

δαμάραιρα (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. δαρσκινοστρία γένος κωποφόρων ἐλατοῦν φυτῶν 2) ἢ ἐκ τῶν δέν-

δρων τούτων εκκρονομένη ρητίνη εν χρ. εις την κατασκευήν Βερνικίν.

δαμμαρίτης (δ) νεώτ. ποικαιοφ. δαμμαρίτης βλλ. **δαμνή**, ποι. αντί δάμνασις β' εν. πρόσ. του μέσ. ένεσσι. του δάμνην βλλ.: 'Ιλ.Ξ 199 φ τε σθ πάντας δαμνή άθανάτους ήδη θνητούς ανθρώπων.

δαμνιά μτγ. τού φυτών κατοικήθ βλλ.: Διοσκ.4,131. 2) τού θεωρούμενου ως έχον μαγκάς (βιδάτης φυτών κήμος βλλ.: αút.4,131).

δαμνιάριος πάπ. επαγγέλμα τ έν Αλύβια, πιθ. στρατιωτικός: δ δέινα στρατιώτης και δαμνιάριος.

δαμνιάτος η-ον μαν. Ιατρ. δαμνιάτος=κατακρίτης(γάμος μεταξύ επιτροπού και επιτροπυομένης).

δαμνιά ποι. παρ. 'Ομ. μόνον έν γ έν. ένεσσι. δαμνιά κ. παρσι. (έ)δάμνα, Ιων. δάμνασσε, β' έν. ένεσσι. δαμνιάς, προστ. δάμνα δαμάζω, καταβάλλω, άφανίζω: 'Ιλ.Ω 52 κάματος β' όπό γούτων' δάμνα, 'Οδ.Λ 221 άλλα τού μέν τε παρά κροατηρόν μένος αλθρομένο δαμνιά, Σαφ.1,3, 'Θέογν.1388 δαμνιάς δ' ανθρώπων κυνιάς φρένας, 'Γυν. Αφρ.251 πάντας γάρ έμόν δάμνασσε νόημα, 'Απολλ.Ρ 1,464 ή σε δαμνιά τάρδος έπιπλόμενον (οι τ. ούται δυνατόν ν' άνήκωσιν έξ άρχής εις τού δάμναμι, αιολ. αντί δάμνην βλλ.: η. 'Ησ. ένεσσι. δάμνη, κ. μέλλ. δαμνιάσσει).

δαμνίμη δαμάζω, καταβάλλω, όπατάσσει: πρβλ. δάμνώ: 'Ιλ.Ε 893 τήν μέν άγώ απουδθ δάμνην' έπέσειν, 'Ακ.92 πένια., δάμνησι λαόν, 'Θέογν.173 άνδρ' αγαθόν πένιν δάμνησι' || μέν. έν όρμ. σημ.: 'Οδ.Ξ 488 άλλα με χείμα δάμναται, 'Ησιοδ.Θ 122 'Ερος... δάμναται έν στήθεσσι νόον και έπιφρονα βραχύν' || παθ. 'Ησ. « δαμνιάμενη, δαμαζόμενοι, βιαζόμενοι»: 'Ιλ.Λ 309 ως άρα πυκνά καρπάσ' όφ' 'Εκτορι δάμνατο λαόν, Αισχ.1κ.904 Ιώ πόλεως άγοι πρόμοι, δάμναμαγ' || προστ. έν Μοισόν.51 μικέτι δάμναο θυμόν' || 'Επιγρ. μτγ. παρσι. δαδαμαγμένα βεθισμομένα, όποτετογμένα: Νόμ.Γόρτ.2,13.

δαμνιάτης-ιδος (ή) 'Ησ. « δαμάζουσα, τιμωρός ».

δαμνία 'Ησ. « θύματα, σφαγία ».

δαμνία (ή) δημ. τού φυτών δάμνη βλλ. ά. βοιά.

δαμνιππος-ον κ. νεώτ. δ δαμάζον Ιππος: 'Όφρ. Αργ.740 'Αμαζονιδών δαμνιππων' 2) νεώτ. νεανίας Ιππεύων τούς κατά πρώτον εις Ιπποσίαν άγομένους πάλους, Ιπποδραμαστές.

δαμνογόνη (ή) μτγ. κ. δαμνοδάμεια κ. δαμνώ έπιθ. της σελήνης, ή όπατάσσεια: 'Υμν.Μαγ.5,43.

δαμνοδάμεια (ή) δαμνογόνη βλλ.

δαμνομοεύς πάπ. μυσική όνομασία του ήλιου.

δαμνόν 'Ησ. « δεινόν ».

δαμνός 'Ησ. « Ιππος, Τυρρηνοί ».

δαμνώ (ή) μτγ. δαμνογόνη βλλ.

δαμνοέρων-οντος (δ) δαρ. τ. του δημοέρων βλλ.

δαμνοθεν έπίρρο. δαρ. τ. του δημνοθεν βλλ.

δαμνοθονία (ή) δαρ. τ. του δημνοθονία βλλ., κρεαδοσία, κρεανομία.

δαμνοθινιά-έω δαρ. τ. του δημνοθινιά βλλ., κρεανομά: 'Επιγρ. [ε]δαμνοθινιάς.

δαμνός 'Επιγρ. δαμνός βλλ.

δαμνος δαρ. κ. αιολ. τ. του δήμος βλλ.: 'Επιγρ. δάμου υιάς - θυγάτηρ τιμητικός τίτλος παρά Κόφους.

δαμνοσία (ή) [έν. οικητή], δηλ. τού δαμνός σκηνή τού βασιλέων της Σπάρτης: οί περι τήν δαμνοσίαν οί συσκηνούστες και συνδεδεμένοις εν καιρώ έκστρατείας μετά τού βασιλέως της Σπάρτης έξ πολέμαρχοι: Ξεν. Ελλ.4,5,8.

δαμνοσίωμ δαρ. τ. του δημνοσίωμ βλλ.: 'Επιγρ. δαμνοσίωμ Ιατρός.

δαμνοσιμάστας (δ) 'Επιγρ. κ. δαμνοσιμάστης έπίσημος τίτλος, πιθ. μάστρός βλλ.

δαμνοσίον (ή) 'Επιγρ. δημνοσία σφαγία.

δαμνοσιργία (ή) 'Επιγρ. δημιουργία βλλ.: 'Επιγρ. ώι δαμνοσιργίας μέπαστ.

δαμνός-ισ-ιον δαρ. τ. του δημνός βλλ.: || τού δηλ. δαμνοσία ως ούσ. βλλ.: || τού ούδ. δαμνός ως ούσ. βλλ.

δαμνοσφύλακες (οι) 'Επιγρ. φύλακες του δαμνοσία θησαυρού έν Δύμη της 'Αχαΐας.

δαμνοσίωμ 'Ησ. « δαδοκιμασμένο, Λάκωνες » 1 διαβρ. δαμνοσίωμ.

δαμνοσίωσις 'Ησ. είδος τ. φυτού.

δαμνοσία 'Ησ. « οί επί Μελαντίας περνομοιοι, Λάκωνες ».

δαμνοσίον-όμοιο δαρ. τ. του δημνοσία βλλ.: Πίνδ.17(8),9 γλυκό τ δαμνοσίωμοτα και μετά πόων' πρβλ. δαμνοσία.

δαμνοσίτης (δ) νεώτ. τού όρμητόν σφηρόδ μοχοβίτης βλλ.

δαμνοσίη (οι) δαρ. τ. του δημνοσίη βλλ.: Σοφ. ΟΚ 1087 πόρος γάν τάσθε δαμνοσίησ' 2) 'Ησ. « οί τόν δήμον έχοντες, ήσαν δέ και κατά τήν πόλεως άρχη αποδέδεμενίαι δημνοσίησ' ».

δαμνοσίησ 'Ησ. « τού Ιμαίου, Λάκωνες ».

δαμνοσίον (ή) νεώτ. γένος τροχλιδών πτηνών.

δαμνοσία, δαμνοσίωμ μτγ. έν τ. του δάμνω βλλ.

δαμνόη 'Ησ. « (τη) πυρκαϊόση, Κρήτες ».

δαμνομάτα (ή) τού δημνομά φόδωμ 'Ησ. « κοινώματα, δημοσιώματα »: Στρίχ.άπ.37, 'Αριστ. Ερ.897 τοιάδε χρη Καρίτων δαμνομάτα καλλικόμην τόν σφόν ποιητήν άμνειν.

δαμνομένο 'Ησ. « άγυλλόμενος, οί δέ παίκων ».

δαμνω δαμνω, αντί δαμνω βλλ.: 'Αρχλ.3,4.

δαμνώσις 'Ησ. « όδησσία, ή οί έντελής, Λάκωνες ».

δαμνοσίον βλ. δαμνοσίωμ.

δάν αίτ. του δά βλλ.: Θεόκρ.4,17 (δ.γρ. γάν).

δάν δαρ. τ. του δην βλλ.: 'Ησ. « δάν μακρόδ ή πολύν χρόνον. 'Ηλείοι ».

δάνια (ή) δημ. κ. γνάβα βλλ.

δανιά (ή) μτγ. κ. νεώτ. τού φυτών δάμνη: Διοσκ.4,145 || νεώτ. γένος λειρισιδών φυτών.

δαναιία (ή) νεώτ. γένος μαρβαθιδών φυτών.

δαναιε 'Ησ. « δαυδοίλοι, Ιαπωνίται ».

δαναιάεις (οι) νεώτ. ζωολ. κ. δοναίιδες (αί) οικια, λεπιδωπέτρων ροπαλοκέρων έντόμων.

δαναιάβια (ή) νεώτ. γένος δαππραγιδών φυτών.

δαναιήνη (ή) νεώτ. χημ. γλυκοζίνης εδρισκόμενος έν τή ρίζη του φυτού δανός βλλ.21.

δαναιός-ά-όν δαρ. τ. του δηναίός βλλ.

δαναιόβιος-εως (ή) νεώτ. γένος πετριδών, άπαντών μ. έν απολιθώσσει.

δαναιός-ιδας (ή) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδωπέτρων δαναιτών έντόμων 2) είδ. βοταν. γένος άναρρηχτηκόων κηγνοειδών φυτών, ού είδη πηδ χρήσιμα έν τή φαρμακευτική διά τού άκ του φλοιού τονητήκόν έκχύλισμα.

δαναιότης (δ) νεώτ. ό καθολιόχους άρσενιουρής.

δαναικία (ή) νεώτ. γένος κολεοπέτρων έντόμων.

δανάνκη (ή) μτγ. (περα. δαπακ) περσικό νόμισμα, άξιός άλλων μεζόνος της τού άπικού όδολου: Πολυδ.9,82 || ό έπί τού στόματος του νεκρού πθήμενος όδολός πρδς πληρωμήν τών πορθείων του Χάρωνος ΕΜ 247,41: Καλλ.άπ.10.

δανάνκειον (ή) Σουίδ. όνομα. του δανική βλλ.

δαναιλία (ή) νεώτ. γένος μαλακοστράκων.

δαναιλίθος (ή) νεώτ. όρμητόν, πυρηνικό άλλ σιδηρού, βηρυλλίου και φευδοργύρου μετά θείου.

δανός 'Ησ. « μερίσιος, Καρούσι ».

δανοσίαιεν 'Ησ. « άτενίεν, φροντίξ, μεριμηνόν ».

δανοσίαις-ιδος (ή) Πολυδ.6,77 ή μάζα μεμαγμένη πεφρυγμένον κριθών, 'Ησ. « δανοσίαιδες: κάργους, κριθά, ή σίτος πεφρυγμένης » πρβλ. δανοσίαις.

δανόβαλος (δ) 'Ησ. « έρβατικός ».

δανοβάρια 'Ησ. « οί Βολευταί ».

δανοθήκη (ή) νεώτ. (αγγλ.) έπί άνδρών, ό έξέζητημένος καλλυπιστής' || ό τρόπος κομφοδ έπιτηδεύόμενος

Βανδία (ή) νεώτ. [νδ.] θηλ. συνθ. κατά πληθ. ἴσδι ἀσκητοί (ἄνευ ἐπισημίας ἔξω τῶν πόλεων).
Βανδισμός (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ βανδῆ ἑλλ.
Βανεισμός ἢ-όν μνη. κ. νεώτ. ὁ ἀήλικος, ἀσπερμένος· ἡ ἀποβλήσιμος ἐξ δόσεων· Ἰουστ. Νέορ.134,8 δανεισμοὶ δροι· 2) ὁ διὰ δανείων διαζυγισμός· δανειακὴ πολιτική.

Βανειστικῶς ἑπίρρ. νεώτ. ὁ διὰ δανείων, μετ' δάνειου.
Βανεύω κ. γυν. νεώτ. κ. θημ. μέλλ. δανείω κ. μνη. βανέω, ποθ. ὄορ. θημ. [βανεισθηκα κ. μνη. ποθ. παροι. βανεισμένος· δίδω τὴν χρήματα ἀποδοτέα ὑπ' αὐτοῦ, δίδω χρήματα ἐπὶ τόκῳ· Ἀριστ. Θεομ.842 δανείζειν χρήμαθ'· ἢ χράην, ἢν δανείσειν τῆι καὶ τόκον πράττειτο, Πλάτ. Νόμ.742 C μηδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, Δημ.1250 ἐπὶ ὀκτώ ὀδολοῖς τὴν μὴν δανείασι τοῦ μινός ἑκάστου·

ἢ δίδω τὴν χρήματα ἀποδοτέα ὑπ' αὐτοῦ, ἀσπερ-
 λίζομενος διὰ τὴν ἀπόδοσιν οἰσθ' ἢ ἐνεχέουρο, ἰσο-
 λήκης· Ἀριστ. ΑΒ.9) πρῶτον μὲν καὶ μέγιστον τὸ
 μὴ δανείζειν ἐπὶ τοῖς σώμασι· ἢ κ. μετὰ αὐτοῖς.
 ἄνηκ· Πά Δευτ.15,8 δάνειον δανείεις αὐτῷ ὅσον
 ἐπιδέεται· 2) μέσ. δανείζομαι λαμβάνω χρή-
 ματα ὡς δάνειον, ἴσως ἐπὶ τόκῳ· Ἀριστ. Νέορ.1306
 ἀποσπερθεῖαι βούλεται τὰ χρήματ' ἀδανείασατο,
 Λυσ.17,2 ἔδανεισται παρὰ τοῦ ἐμοῦ πάππου τά-
 λαντα 20, Δημ.13 ὥσπερ οἱ δανειζόμενοι βρόδεις
 ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, διόδ.Σ.179 προστάττεισι δὲ
 τοῖς μὲν ἀσύγγραφα δανεισμένους, παροιμ.
 δανείσου, κολοπλήρωσε νὰ σὲ ξαναδανείσου·

ἢ τὸ ἐνεργ. κ. τὸ μέσ. ἐν ἀντίθεσιν· Δημ.926 ἀπο-
 δόσωσιν οἱ δανεισμένοι τοῖς δανείασαι τὸ γι-
 γνόμενον ὄφρησον κατὰ τὴν συγγραφήν· ἢ ποθ.
 δανείζομαι ἐπὶ χρημάτων, παρεχομαι ἐπὶ τόκῳ ὡς
 δάνειον· Ἀριστ. Ξεν.756 ὅτι κατὰ μῆνα τάρ-
 χηρον δανείζειται, Νέω, ἑλλ.2,42 συνέπραξεν ἑκα-
 τὸν τὰ τέλματα αὐτοῖς δανεισθῆναι· 3) τὸ μέσ.
 μνη. λαμβάνω τὸ ξένον ὡς ἴσον, κατέγω ἢ χειρί-
 ζομαι· Πλάτ. Πολ.612 C ἀποδοτέε μοι αὐτὰ ἔδανει-
 σασθε ἐν τῷ λόγῳ, αὐτ.Πη.4,2 ὁδοῦται τὸ καὶ
 ἄεροσ ἀπὸ τοῦ κόσμου δανειζόμενοι μόρια, - ἡ
 σελήνη δανείζεται τὸ φῶς τῆς ἀπὸ τῶν ἡλιον·

4) μνη. νεώτ. κ. θημ. γεν. παρέγω χρήματα ἢ
 ἄλλο τι ἐπὶ ἐπιστροφῇ· Πάτ. ὁ ἑκάτω πτεχὸν Θεῶ
 δανείζει, - τοῦ ἔδανεισται θεῶ βιβλία, παροιμ. στὴν
 πόλεμ. ἄρματα δὲ δανείζου, ὅμ. ὁ σκόλιος δὲ
 δανείζει κἀκάλω [δὲν πρέπει τὸ δανείζει τις δ.π.
 χρειάζεται ὁ ἴσος]· ἢ μέσ. λαμβάνω πράγμα τὸ
 πρὸς χρεῖον ἐπὶ ἐπιστροφῇ· Καλ.Μαθ.5,42 τὸν θε-
 λοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθα μὴ ἀποσπερθεῖς,
 Παλ.Μαθ.Στηλ.9,27 νὰ δανειστὴ φορέματα καὶ
 ἔξω βασιτυλίδια· 3) θημ. ποθ. δανείζω τὸ
 φίλι ἐπὶ γυναικῶν, πάλιν τὴν πηνήμον, ἐκδοῖσαι·
 ὄπρρ. μὰ δὲ δανείζει μάλαρα μηδὲ μαργαρι-
 τῶν, ἢ μόνα δανείζει τὸ φίλι.

Βανεῖα ἑπίρρ θημ. ἐπὶ ἐπιστροφῇ, κατ' ἄν
 τοποδοσίν· παροιμ. βανεῖα ἔμνηται οἱ γαιθάρ-
 οι [ἐπὶ ἀσπρήτων ἀνθρώπων ἀλληλοπιστανουμέ-
 νωνι, ὅμ. ποθ. βανεῖα δανεῖα, χαχιά θά περ-
 νύσθι ἢ ὑπὸ ἔξωιν περιβόσθι δὲν εἶναι ἐπαρηκί.]
Βανεικός ἢ-όνι νεώτ. κ. θημ., τὸ θηλ. κ. βανει-
 κιά ὁ πρὸς χρεῖον δεχθεῖς ἐπὶ ἐπιστροφῇ, ὁ ἔξ-
 ωσ πρὸλ. δάνειος· Πλάτ. Ξαλ.Τραγ.23,2 θά πα-
 ρω δέξεται βανεῖα καὶ μοιρολόγια ἔξω, - βα-
 νεῖα βιβλία - φορέματα ἑπίκηλα παροιμ. βα-
 νεῖα πόδα, ἔστασθ' ἔξω πένον, ὅμ. ποθ.
 ἄλλοτε βανεῖα κερτάλικεῖς μεσοδραχμὴς κιάλας
 πεζύκει· ἴσδι δὲν πορεῖ τις νὰ βανείσται εἰς δά-
 νειον· ὅμ. θυβ. φράξ μεθ' ὃ τὸ βανεῖα κρεσθί
 [μῖνον ὅταν τὸ πηνέμει καὶ ἔταρον ὅταν τὸ πλη-
 ρωσμένει, ὅμ. βανεῖα, κερτά, τ' ἄλλοτε, βανεῖακὸ
 κέβι τὸ ποζύκι] τὸ βλῆθην νὰ πρέπει ν' ἀνα-
 μένῃ ἀντιπόδοσιν· ἢ τὸ οὐδ. ἐν πληθ. βανεῖακὰ

[ἐν. χρήματα] χρηματικὸν δάνειον, χρέος· ἐπέ-
 ρασε τὸ μῆνα τὸν βανεῖακ, φρ. βανεῖακ ἢ
 βυγρίσια [ἐν χρ. ἐπὶ ἀναζωογενῶν].

Βανεικολογία ἡμνη. κ. βανεικολογία
 βανειζομαι συχνάκις, ἀνακουφίζω τὸς ἀνάγκας
 μου μετ' δανείων.

Βανεικοπέος (ή) πάπ. τοκογλόφος (θηλ.).
Βανειμοσίτης (ή) νεώτ. μεσίτης ἀνακομίδω-
 νων τὴν διαπραγματεύσει δανείων μεταξ' ἰδιογνῶν.

Βάνει(ν) (ή) κ. νεώτ. κ. θημ. ποθον χρημάτων
 παρεχόμενον ἢ λαμβάνομενον ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἐν-
 τόκῳ· Δημ.91) προσέην αὐτῷ ἀπατῶν τὸ δά-
 νειον, Ἀριστ. Η Νικ.164 β,32,Γ1Δ Δευτ.15,8 καὶ δά-
 νειον ἢ βυρ. δάνιον βανειεῖς αὐτῷ ὅσον ἐπιδέε-
 ται, διόδ.Σ.179 ὀμόσσαντο ἀπολύεσθαι τὸ δά-
 νειου, Δίων.Χρ.40,3 ἀναίχοντων δανείων καὶ πι-
 κρῶν, - θὰ συναφῶ δανείων, - τὸν ἔργαν τὰ δά-
 νειον, - ἑσωτερικὸν - ἔξωτερικὸν δανείον ἢ τὸ δι-
 κρότους πρὸς ἑνὸς ἢ ἐκτός τῆς ἑαυτοῦ χώρας
 συκατόμενον, ἢ-αρχαιοφρόνον δάνειον ἢ τὸ παρεχόν
 δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς λογείον, - ἀναγκαστικὸν
 δάνειον [ἑσωτερικὸν δάνειον ἐπιδολλόμενον
 ὑπὸ τοῦ κράτους], - δάνεια βραχυπρόθεσμα [τὰ
 διαρκεῖς τὸ πάλι ἐνὸς ἔτους], - μακροπρόθεσμα
 δάνεια [τὰ διαρκεῖς μεγαλύτερας τοῦ ἔτους]·

ἢ νεώτ. νομ. ὄρισμός δάνειον=ἐπεροβάρη συμ-
 βουσι δι' ἢς μεταβιβάζεται ἢ κυριότης ἀντικα-
 στατῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῷ ὄρω τῆς ἀποδόσεως
 πραγμάτων τῆς αὐτῆς ποιότητος καὶ ποσότητος.
Βάνειος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ παρεχόμενος ἐπὶ
 ἐπιστροφῇ, βανεικός· Πλάτ. σπέρματα δάνεια, -
 δάνειον χρήματ' 2) μνη. ξένος, ἄλλοτρός, ὃν
 ἐμφρονεῖ τις ὡς ἴσικόν τῶν· δάνειον πηνέσῳ, -
 δάνειος σπείρα· ἢ δάνειον φῶς τὸ τῶν πλανη-
 τῶν ἢ εἰδ. γλωσσολ. δάνεια γλωσσικὰ στοιχεῖα
 τὰ προσηληθέντα εἰς ἕξιν γλώσσης καὶ ὁμο-
 μωθέντα διὰ τοῦ χρόνου.

Βανεισμοφ-η-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ δοθῇ
 ἢ ἡ ληφθῆ ὡς δάνειον.

Βανεισμοσίου (ή) κ. νεώτ. ἡ σύνοψις συνο-
 μολογίας δανείων, 88. τὸ δάνειον· Θεου.1,121
 δανείσμαι γὰρ ποισασμένοι, Δημ.925 καὶ τῶν
 μαρτύρων τῶν παραγενομένων τῷ δανείσμαι·
 2) μνη. παροχή· Γαλ.19,159 οἰον δανείσμαι καὶ
 μόρια τοῦ μεγάλου κόσμου.

Βανεισμός (ή) κ. νεώτ. κ. θημ. τὸ δανείζειν
 χρήματα, ἡ δικαιοπραξία τοῦ δανείου· Πλάτ. Νόμ.
 842 D δανεισόμενα καὶ ἐπιτόκων τόκων καὶ ἄλλων
 μωρίων τοιούτων, Ἀριστ. Η Νικ.1131 α, 3· 2) τὸ
 δανείζεσθαι· Πλάτ. Πολ.573 β μετὰ τοῦτο δὲ βα-
 νεῖσμαι καὶ τῆς αἰσίας παρρησίας· 3) μνη.
 ἀντιπόδοσις· Εὐδ. ΝΑ.858 αἶμα δ' αἶματος 3 πε-
 ρκῶς δανεισμός ἴσως τῷ θανόντι γυν.

Βανεισθῆρον (ή) νεώτ. ἴδρυμα ἢ γραφεῖον,
 ἔξω ἰσρηγοῦντα δάνεια.

Βανεισθῆς (ή) κ. μον. νεώτ. κ. θημ., θηλ. βανει-
 σθῆς ὁ παρέχων χρήματα ὡς δάνειον, ὁ παρέ-
 χων δάνειον, ἴσως ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων ἢ βα-
 νεῖσται· Δημ.885 α' δὲ βανεισται τὸ εἶς ἀρχὴς ἐ-
 πισταθμῆται, Πάτ. Βασ.4,4, καὶ ὁ βανεισθῆς [μου]
 ἴσως κοδῆν τοῖς δύο υἱοῖς μου αὐτῷ εἶναι δό-
 λος· Πλάτ. Σόλ.13 καὶ τὴν πόλιν ἐφύγειν διὰ
 τὴν χαλεπότητα τῶν βανεισθῶν, Μνηστ.12,3 Συναξ.
 τῷ εἰρητῇ ἐνεκλήσθη παρὰ τῶν βανεισθῶν ἐπὶ
 πόλιν χρόνον, Πρόδρ. Α.390 τῶν βανεισθῶν μου,
 βασιλεῖ, λύσον τὰς ἐπιθέσεις, παροιμ. ὁ βανει-
 σθῆς ἀπέδανε καὶ ὁ γυνὸς τοῦ πάσι στὴν Πόλιν ἢ ἐπὶ
 ἀρνήσεως εἰς αἴτησιν δανείου· 2) ἔληργ. ὁ
 λαμβάνων δάνειον, ὁ βανειζόμενος.

Βανεισθῆς ἢ-όνι μνη. κ. νεώτ. ὁ παρέχων δά-
 νειον, ὁ ἀήλικος ἢ προσημικός εἰς τὸ δανείζειν· Πλάτ.
 Ἀγ.13 οἱ μὲν πλάουσι καὶ δανειστικοὶ περιπα-

θούντες ἀπάλλων ἢ ὁ δανειστής, ὁ τοκιστής : Λουκ. Συμμ. 5 τὴν θυγατέρα ἐξεβίβου αὐτὸς τὴν Κλεοφῶντα τῷ Εὐκρίτῳ τοῦ δανειστικοῦ τῷ φιλοσφοῦντι ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ παρήκων ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἀντικείμενα πρὸς χρεῖαν ἐπὶ μισθώματι : δανειστικὴ βιβλιοθήκη 2) πάλιν, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δανειστὴν ἢ τὸ δάνειον : Πάπ. δανειστικὴ ἀσφάλεια, δανειστικὸν συμβόλαιον, δανειστικὴ πρόταξις.

Βανελστρία (ἡ) μιν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ δανειστής βλ. ἡ δανειζοῦσα, ἡ δανειστική : Νικήφ. Γρηγ. 187 ἔχοντας ὄμορ καὶ τὴν ἁρμόνια δανειστριαν φύσιν συνέκδημον φηρολόγον.

Βανές ἴα. ὁ ἀληθές ἢ ὄρωρον ἡ μερίδα ἢ ἰσχύον, γέρας ἢ δάνειον, κ.

Βανήλοφα ἴα. « μακροτρόχηλα, ἐκτεταμένους ἔχοντα τοὺς λόφους, ἡ ὑψηλοτρόχηλα, μετεώρους ἔχοντα τοὺς λόφους ».

Βανονία (ἡ) νεώτ. γένος ἀγρωποειδῶν φυτῶν.

Βανιέλλη (ἡ) νεώτ. γένος χερσοειδῶν φυτῶν.

Βανίζω μιν. τ. τοῦ δανεῖω βλ., μέλλ. ἐνεργ. δανιά, μέσ. μέλλ. δανιοῦμαι, μτ. ἀόρ. δανίσας ἴα. « δανίει, μεταδίδοι τοῖς ἐνδέσει, κηρῶ » : Πά. Παροιμ. 19, 17 δανίζει Σεῶ ὁ ἐλείων πτωχῶν ἢ δ. γρ. δανίζει, ἀπ. Σοφ. Σειρ. 20, 15 σήμερον δανιεὶ καὶ αἴριον ἀπαίτησαι, ΑΠΓ, 309 φεσάμενος, δανίσας, τοκίσας τόκον, ὄροποτήσας.

Βανικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς δανούς ἢ τὴν Δανίαν, ὡς καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος : δανικὴ βιομηχανία - γλώσσα.

Βανίος βαθμὸς στρωμάτων (ἡ) νεώτ. ἡ τελευταία, τῶν ἐνῆθα βαθμῶν τῆς νεοκρητικῆς ἢ ἀνωτέρως κρητικῆς ὑποπερίσθου τοῦ μεσοζωϊκοῦ αἰ.

Βανιστὶ ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Δανῶν 2) εἰς τὴν δανικὴν γλώσσαν.

Βανυμορίτης (ὁ) νεώτ. μαγανιοῦχος κομμυγκιότηης βλ.

Βάνος-ος (τὸ) μιν. ὄρων : Λυκόφρ. 296 λαθῶν δε ταύρου . . δάνος (ἰσχλ. τὸν ἔκτορος τοῦ ἀνηρμένου ὄρωνο, Εὐφ. 42) 2) δάνειον, δανεικὸ Ἄρμυν. 93 « μετρεῖσθαι . . ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ἐν μέτρῳ λαμβάνει πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἢνα ἀποδοῦ » : Καλλ. 48, Πάπ. ἢ μτφ. : Λυρ. Ἄλεξ. Ἀδέσπ. 37, 2 ὁ χρόνος ἐστὶ δάνος, Ἐπιγρ. νευμία λαθῶν δάνος οὐρανῶθεν. αὐτ' ἀπέδωκα.

Βάνος (ὁ) μιν. ἢ Πλούτ. Ἡθ. 22 C « δάνον γάρ Μακεδόνας τὸν θάνατον καλοῦσι ».

Βανός-ή-όν « κεκαυμένος, καυσμός, ξηρός : Ὁδ. Ο 322 πῦρ τ' εὐ νηλοσι διὰ τε ζύλα δανὰ κέκασα τοῦ ὑπερβ. δανότατα ἐν Ἀριστφ. Εὐρ. 1134 ἐκείας τῶν ζύλων ἄστ' ἂν ᾗ δανότατα τοῦ θέρου ἔκπεπρημνισμένα.

Βανότης ἴατος (ἡ) πιδαν. ἐσφ. γρ. ἀντὶ δατοπῆτος δητοπῆτος βλ. : Σοφ. ἀπ. 369.

Βάντα ἴα. « ζυγιά ».

Βάντατος-ον νεώτ. κ. δαντικός ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ποιητὴν Δάντην, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Δάντου πεποιημένος : δάντειος σίχχος - φιλολογία.

Βαντέλλα (ἡ) νεώτ., δημ. νταντέλλα ἢ ναντέλλα (γαλλ.) διασφεγῆς πλέγμα ἐκ λεπτῶν κλωστῶν πεπλεγμένων κατὰ διάφορα κομητικὰ σχέδια, ἐπαναλαμβάνοντων, συνήθως ἐπιμηκῆς ἐν εἰδίς ταινίας καὶ ἀπολλήων κατὰ τὴν μίαν τὴν πλευρῶν εἰς κυματοειδῆ σχῆμα, ἐν χρ. ἰδίως ὡς παρυφή ἢ στέλιγμα ἐνδυσμάτων, παραπετασμάτων κτ., τριχῆπτον : δαντέλλα τοῦ χεριοῦ - τῆς μηχανῆς.

Βαντελλάδικος (τὸ) δημ. τὸ ἐργαστάσιον, ἐν ᾧ πλέκονται δαντέλλα βλ., καὶ τὸ κατὰσθαι, ἐν ᾧ πλωοῦνται.

Βαντελλάς (ὁ) δημ., θηλ. δαντελλάδ ὁ πλέκων ἢ πλώων δαντέλλας βλ.

Βαντελλωτὰ ἐπίρρ. δημ. δίκην δαντέλλας βλ., κατὰ σχῆμα δαντελλωτῶν : Κορυθ. Ζηησ. 130 τὸ νερό . . νοτίζει τὸν γαπνοκὸ ὄμορο δαντελλωτὰ.

Βαντελλωτὸς-ή-ός δημ. ὁ ὄμοιος πρὸς δαντέλλαν βλ. ἢ ὁ κομωμένος διὰ δαντέλλας : δαντελλωτὸ φέρεμα 2) μτφ. ὁ ἔξω περιγραμμοῦ ὄμοιος πρὸς τὸ τῆς ὀδομητικῆς πλευρῆς τῆς δαντέλλας, πολυσφῆδς, κυματοειδῆς κατὰ τὴν παρυφήν : δαντελλωτὰ ἀκρογιάλια - κάγκελα.

Βαντέσκος (ὁ) νεώτ. (ἰταλ.) ἐνδεκασύλλαβος σίχχος, φέρων τοὺς κυρίους συλλαβικοὺς τόνους εἰς τῆς τετάρτης καὶ ἑβδόμης συλλαβῆς (ἰαντὶ τῆς ἑκτῆς).

Βαντικός-ή-όν νεώτ. κ. δάντειος βλ. : δαντικὴ ποιησις.

Βαντιστής (ὁ) νεώτ. ὁ ἀσκολοῦμενος εἰς τὴν μελέτην καὶ τὸν σχολιασμόν τοῦ ποιήματος Θεία Κωμῶδια τοῦ Δάντη.

Βανυμένη (ἡ) νεώτ. ζῶολ. κ. δανύμενον (τὸ) γένος (ζωοσοικωλῶν) τῆς οἰκογεν. τῶν εὐκιδέων.

Βανὼν ἴα. « κακοποιῶν, κτείων Μακεδόνας ».

Βάξ ἐπίρρ. μιν. ὀδῶξ, μετὰ δάντια EM 620, A1 « κλάξ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ κλάξ, ὡς ὀδῶξ » : Ὀππ. Ἀλλ. 4, 60 αὐτὰρ ὀ δάξ μὲν ἔριεσσιν.

Βάξαι ἴα. « θάλασσα ἠπειρωταί ».

Βαξασμός (ὁ) κ. δημ. ὄδαγμα, ὄδαξησμός, τασόζημα φαγοῦρα : Τιμ. Λοκρ. 103 Α ῥωματικῶ-μένῳ γιναι μέρα βαξασμός ποιεῖντι.

Βάξεται γ' ἔκ. πρὸς. τοῦ μέλλ. τοῦ δάνω βλ. : ἴππ. Γυν. 1, 18 (δ. γρ. βάξεται).

Βάξομαι ἔλ. μόνον ἐν ὑποτ. δάντια, θεωρούμενον καὶ ὡς ἄποσ. ὄσρ. τοῦ δαίω, καταστρέφωμαι, φθίσκομαι : Ὁλ. γ 316 μῆδ' ὄπῃτ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πάσα δάντια δαομένη.

Βαῶν ἴα. « πολυχρόσων ».

Βανόελλα (ἡ) νεώτ. γένος μαλακοζύων ἀδικουλιδῶν ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολλῶσει.

Βάος-ος (τὸ) κ. μιν. κ. δάος (ὁ) ἐν Ἐπιγρ. δός, δαυλός, πυρῶσι : Ἰλ. Q 647 αἰ δ' Ἰσαν ἐκ μεγάλου δάος μετὰ χερσίν ἔχουσαι, Μάκτ. 9, 454 δάος ὄφρα πέλῃται πίσσα πυρὶ δημητῶν 2) ἴα. « δάος ὑπὸ Φουρῶν λίκος » : 3) μιν. τὸ ἄρσ. δάος ἴππος : Λύδιστρ. Ροδ. Π. Κομμ. Ἀθῆν. ἐν λ.

Βαουτόνος βαθμῶς (ἡ) νεώτ. ἡ νεώτερος ἐκ τῶν τεσσάρων βαθμῶν, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ἡ ἀνωτέρα σιλούριος ὑποπερίσθου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰ. ἢ Βαουτόνος ἡλικία ἡ προϊστορικὴ περίσθος, καθ' ἣν ἐσχηματίσθη ἡ δαουτόνος βαθμῆς.

Βαουρητής (ὁ) νεώτ. ἐκρυθρὰ παραλλαγή τοῦ τουρμολήνου βλ.

Βάσχος ἴα. « μοιχός » πρὸ δ. δαλιγός.

Βάσακας ἢ κῶδ. δάρσακας ἴα. « θυμάλωπες » πρὸ δ. δαύσακας.

Βαπάνη (ἡ) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἔξοδον, ἀνάλωσις, ἴδια χρημάτων : Ἡσιόδ. Ἐργ. 723 πλεῖστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλίγηται, Θουκ. 1, 129 μὴ σθῆ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου δαπάνη κεκάλωτος, « πολιμεικαὶ - οἰκιστικὰ δαπάναι » ἢ κ. μτφ. : (Πινδ. 1, 4, 58 οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι ἐπιβίων ἐκινῶ ἄπν' ἢ φρ. κ. νεώτ. ἰβία δαπάνη ἰδ' ἰβίων ἐξέδων, ἢ - δημοσίη δαπάνη ἰδ' ἐξέδων τὸ κράτος) νομ. ἀναγκαῖαι δαπάναι (αἱ πρὸς συντήρησιν κτήματος γενόμεναι) - ἀπωφελεῖς δαπάναι (αἱ τὴν ἀβίαν ἢ τὴν ἀποδοτικότητα τοῦ κτήματος αὐξάνουσαι) 2) κ. νεώτ. ὁ χρ. χρήματα ἀναλωθέντα πρὸς τι, ποδ ζοδιόσθηκον μὴ κἀπ' : Πινδ. 1, 34, 47 Πανελλάνεισ δ' ἐπιζόμενον δαπάνη χηρῶν ἴππων ἢ ὄμ. χρήματα προοριζόμενα, διατιθέμενα διὰ δαπάνην : Ἡρ. 1, 41 παρέχων πᾶσαν δαπάνην, Ξενοκ. 7, 36 ὄπως μὴ ἢ εἰς τὸν ἐναιαυτὸν κερμῆν δαπάνη εἰς τὸν μήνα δαπανᾶται, ἀναδόμενον τὴν δαπάνην, « ἐκίνας κῆνας τῆ δαπάνη » ἢ ἀπ. χρήματα αρωρυγόμενα δι'

ἀμοιβήν, ἀμοιβή Πίν. δὲς τῷ ταυραλάτῃ τὴν συνθή δαπάνην" 3) κ. νεώτ. διάθεσις υπερβολικῆς προσοφείας, δδ. ὑπέμετρος ἀνάλωσις, διασπάθισις, ὁστέα: Αἰοχίν.3,288 ἄλλ' οὐκ ἀναγκάζομενος ὑπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει δαπάνης, -δαπάνη πνεύματος - δυνάμεων - χρόνου" 4) τὰ πρὸς τροφήν ἀνθρώπων ἢ ζώων χροιάδῃ: Μαιρίκ. Στρατηγ.11,141 δαπάνη στρατιωτικῶν καὶ τῶν ἀλλῶν, Χρον.Πασχ.732,7 ἤραμεν δαπάνας πολλὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων.

δαπάνημα-ατος (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ γενομένη δαπάνη βλλ. συνθῆ. ἐν πλθθ.: Ξεν.ΚΠ8,1,9 προσόδων ἀποδεκτῆρες, καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, Διόδ.Σ.1,91 ὄλιγον τὴ δαπάνημα γίνεσθαι λέγουσιν, Ἀθῆν.5,203 Α καὶ γένετο τὸ δαπάνημα τοῦ νομίσματος τάλαντα διαχίλια διακόσια τριάκοντα ἑνέα, Πίν. τοῖς ἰδίσις αὐτοῦ δαπανήμασιν" 2) τροφή, ἐπιτήδεια : Πολυδ.9,42,4 τῶν δαπανημάτων ἐνδεία ἀναγκάζει τὸν Φίλιππον.

δαπανηρᾶ ἐπίρρ. δημ. διὰ ἢ μετὰ μεγάλων δαπανῶν, με πολλὰ ἔξοδα.

δαπανηρία (ἡ) ἢ ἰδιότης τοῦ δαπανηροῦ, ἡ ἀσυντα: Ἀριστ.Ηθ.δ.1221 α, 11.

δαπανηρῶς-ἄ-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ προσ. ὁ ποιῶν-πολλὰς δαπάνας, πολυέξοδος, θαυμάσιος, υπερβαλλόντως εὐειθέριος, πλουσιοπάροχος, σπάτολος, ἄσωτος, δημ. ἐξοσιαστῆς, πολυέξοδος, χαροκόπος: Πλάτ.Πολ.564 Β τὰ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος, Ξεν.Αν.2,6,2 ὁστις δαπανηρῶς ὦν μὴ αὐτῆραξός ἐστίν, Δημ.1002 εἰ γὰρ οὕτω δαπανηρὸς ἦν ὥστε γάμψ γεγραμμένος τὴν ὄψιν μητέρα ἔτραν ἐκεῖ γυναικίς, Ἀριστ.Ηθ.Νικ.1123 α, 4, Μήνοι.12,3 Συναξ. ἐξ ἀκαλάστου καὶ δαπανηρῶς τυχῶν προσιρέσκει, ὁ μόνον τῆς γυναικὸς τὴν περιουσίαν κατηγόλωσε" 2) κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀσυντα, ὁ ἐπάγων μεγάλην δαπάνην, πολλὰ ἔξοδα : Δημ.58 πόλεμον ἄδωρον καὶ δαπανηρῶν ἀρασσαί, Ἀριστ.Πολιτ.1309 α, 18 δαπανηρῶς μὲν, μὴ χρῆσιμος δὲ λειτουργήσας, -δαπανηρᾶ σπουδαί, -δαπανηρῶς βίος" τὸ συγκρ. ἐν Ψαλλ.Λόγ.1,21 D δαπανηρότερα λειτουργήματα" 3) μτφ. ὁ καταθιρόσσκων, ὁ καταναλωσκων, ὁ ἐξολοθρεῶν : Φιλ.2,91 δαπανηρῶν πῦρ.

δαπανηρῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. διὰ ἢ μετὰ μεγάλων δαπανῶν, πολυτελέως, ἄσώτως : Ξεν.Ἐλλ.6,5,4 ὥστε μετὰ τῆς Λακεδαιμονοῦ γνῶμης καὶ μὴ δαπανηρῶς τειρασθῆναι τὸ τελεῖος.

δαπάνησις-εως (ἡ) μτν. τὸ δαπανῆν, ἡ ἀνάλωσις, ἡ κατανόλωσις, τὸ ἐξόδισμα : Ἀριστ.ἠ.146.

δαπανητής (ὁ) μτν. ὁ πολλὰ δαπανῶν, ὁ ἐξοδισιαστῆς, δδ. ὁ σπάτολος, ὁ ἄσωτος: ΕΜ.40,44.

δαπανητικός-ή-ον ἡμ. δημ. ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ἰδιότητα ἢ κλίση πρὸς τὸ δαπανῆν, ὁ καταναλωσκων, φθέρων, καταστρέφων : Φιλάρχου.π. Αετ.12,67 Γρημ.Νύσσ.1,5 Α τὰ πῦρ, εἴτερ τῷ θεῷ δαπανητικῶν τῶν ὀδωτος ἦν, αὐτ.1,227 Β τὴν ἡ δαπανητικὴν τῶν καθομιλοῦντων παθῶν ἔγκραταιαν.

δαπανητικός ἐπίρρ. μτν. κατὰ τρόπον δαπανηρῶν μετὰ μεγάλων δαπανῶν, ἄσώτως : Σέξτ.Ἐμ.Γυρρ.1,230 δαπανητικῶς βροῦν.

δαπανημένος-η-ον μον. μτν. παθ. παρακ. ὡς ἐκ ρ. δαπανίζω, ὁ ἐξηνηλημένος, τολαιωρημένος, καταδεηλμένος : Διγεν.Ἀκρ.1800 τούτων ἡ μήτηρ βλήτουσα δαπανημένον ὄστω.

δαπανηθῆκη (ἡ) γλωσσ. ἀποθήκη τροφίμων.

δαπάνω-ον δαπανηρῶς, πολυδαπάνας, πολυέξοδος, σπάτολος : Θουκ.5,103 ἐλίπς... δάπανος γὰρ φύσει (σχόλ. δάπανος γὰρ ἢ ἐλίπς, ταυτέστι δαπανηρᾶ), Λογγίν.44,11 ὁλίως δὲ δάπανον ἐφην εἶναι τὸν νῦν γεννημένον φύσκων τὴν ραθυμίαν (δ.γρ. δαπανόν)" || μετὰ γενναίωκατος, ὁ τῆν ἰδιότητα τοῦ δαπανῶν, τοῦ ἀναλόκων ἔχων

Πλάτ.ἠθ.624 D ἡ τῆς πικρότητος δύναμις ἐξηρατικῆ καὶ δάπανος ὕγραν οὔσα. **δαπάνυλλα** (ἡ) μτν. ὄνομαρ. τοῦ δαπάνη βλλ. μικροέξοδο : Κερκιδας 4,18.

δαπανῶ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. δημ. συνθῆ. ἀσυνταίρ, ὄρρ. ἐδαπανῶσα, δδ. παραρ. δημ. (ἡ) δαπανῶσα, μέσ. κ. παθ. δαπανῶμαι-ώμαι, δημ. δαπανίμαι, μέσ. ὄρρ. ἐδαπανήσασθην, Ἐπιγρ. παθ. μτν. ἐπέστ. δαπανῶμενα (ῶς ἐκ ρ. -έω), παθ. ὄρρ. ἐδαπανήσθην, δημ. (ἡ) δαπανηθήκα, παρακ. δεδαπάνημαι, ὄρρ.ον. δεδαπάνηται, δημ. μτν. παθ. παρακ. δαπανημένος ποιούμεν δαπάνην, ἀνάλωσκων πραγμάτων καὶ ἰδίων χρημάτων, ἀναλώσκω, καταναλώσκω, ἐξοδίζω, ἐξοδεύω : Θουκ.7,29 διὰ τὴν παρούσαν ἀπορίαν τῶν χρημάτων οὐ βουλομένον δαπανῶν, Διφρ.3,27 ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν, -δαπανῶ πρὸς συντήρησιν, -δὲ δαπανῶν τίσις γὰρ περὶττ" || πᾶν κ. νεώτ. κ. μετὰ ασυν. αἰτ.: Πίν. ἐὰν δαπανήσῃς μεγάλην δαπάνην" || κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶλλας μετ' ἐμτροβ. διορισμοῦ (ἐς, εἰς, ἐκ - δημ. ἀπό - πρὸς, διὰ - δημ. γὰρ ἢ με) : Θουκ.8,45 δαπανῶντες ἐς τοιαῦτα, Ξεν.Ἀπομ.1,3,11 πολλὰ δὲ δαπανῶν ἐς βλαπῶν ἡδονάς, Ἰσάι.7,38 ἄλλ' ἐκ τῶν αὐτῶ δαπανῶν, Δημ.564 καὶ ταναλώματα πάντα ἐκ τῶν ἰδίων ἐδαπανῶμεν (ἐληλυρόμεν ὅλα τὰ ἔξοδα), Πίν. ὅπως ἔχωσιν εἰς τὴς θάσας καὶ τὸ ἀλείμμα δαπανῶν, -ἐδαπάνησε πολλά διὰ τὴν κατασκευὴν - πρὸς τέρψιν του - γὰρ ἐπίδειξη - γὰρ νὰ πιτύχη - με τὴν ἐλίπδα νὰ πιτύχη" || ὄμ. παθ. : Ἡρ.2,125 κόσα κλοκὸς ἄλλα δεδαπανησθαί ἐστι ἐς τὸ σῆθρον τῷ ἐργάζοντο" || τὸ μέσ. δαπανῶμαι ἀναλίσκω ἐκ τῶν βουσιῶν : Ἡρ.2,37 ὅσπε τὴ γὰρ τὸν οἰκλήν τριβουσιῶν ὅσπε δαπανῶνται" || μετὰ συσταίου αἰτ.: Λυσ.21,3 καὶ τασάτας δαπάνας δαπανῶμενος, παραμ. φρ. δαπανῶμενος ἐφ' ἂ μὴ δεῖ, ὄλιγος ἐσσι ἐφ' ἂ δεῖ" 2) ἀναλίσκω φέροντα τὸ δένοντος, ἡ ἀλόγηστος καὶ ἀσκόπως, ἐξοδίζω παραπισσάτ, ἀλογύριαστα, ὄσκαπα, δδ. διαπισσάτ, ὄστωτεως, ἐξηντῶ, φθέρω: Ἀριστ.ΖΓ.757 α, 25 ἡ φύσις δαπανῶ τὸν θορόν, Ὀνήσανδρο.1,5 δ - χρόνον εἰς τὴν, Πίν. ὅσας ἐν δαπανησῆς ἡμέρας - δαπανῶ τὸν καιρόν του εἰς ἀσκόπως συζητήσεις" || κ.παθ.: Ἀριστ.ΖΓ.745 α, 13' ἐπὶ χρόνον ἐν Ἀνν.Λιβ.130' 3) διαφθεῖρω, καταστρέφω, καταθιρόσκω : Φιλ.2,208 φλέδ δαπανῶ πάντα, Ἀνν.Ἐμρ.Πολ.1,94 ἄνεμος (πῶλιν) ἐδαπάνησεν, Διγεν.Ἀκρ.530 ταύτης τὰ κάλλη φάλογον με, τὰ δάκρυα δαπανῶν με, Πολιτ.Ἐκλ.Γραμ.280,19 τὸν λογιμὸν μου δαπανῶ καὶ ὅλα μετὰ μέλη" || παθ. ἐπὶ προσ., καταστρέφωμαι, διαφθεῖρομαι, βρσανίζομαι, ταλαιπωροῦμαι : Φιλ.2,43 ὡς ὑπὸ θηρίων δαπανηθέντος, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,81 ἐν ταρτάροις καὶ βαρῆθραις δαπανημένωσιν, Πλάστ.ἰ.ἰ.8,17 ὑπὸ φθνήδωσ νῶσου δαπανημένον" 4) ὑποβάλλω γῆν εἰς δαπάνην, τὸν βῶμα ἐς ἔξοδα, δδ. ἐξηντῶ διὰ τὴν ἔξοδον : Θουκ.4,3 ἦν βουλήται καταλεμδένων τὴν πόλιν δαπανῶν (νὰ τὴν βάλει ἐς ἔξοδα)" πρόλ. Φιλ.2,642.

δαπανῶ-ῶ Ἐπιγρ. δαπανῶν, ἐξοδεύω, ἀναλίσκω.

δαπέδιος (ὁ) νεώτ. γένος ἰθῦων ἀναλόκωντιζόν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολίωσσει.

δαπεδόγλωσσος (ὁ) νεώτ. παλαιός, γένος ἰθῦων ὄσπεογλωσσισθῶν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολίωσσει.

δαπέδον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁμαλὸν ἐδοσας, γῆπεδον || κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδίως τὸ τεργητὸς ἐξομαλυνθὲν ἢ στρωθὲν ἐδοσας κλειστῶν χώρων :

"ἰλ.Δ 2 οἱ δεῖ θεοὶ πᾶρ Ζηνὶ καθήμενοι ἄγορόων τὸ χρυσέω ἐν δαπέδω, Ὀδ.Δ 627 ἐν τυκτῷ δαπέδω, Ξεν.ΚΠ8,8,6 τῶν κλινῶν τοῖς πόδας αἰτ' τρηπίδων τήσασιν, ὅπως μὴ ἀντερίων τὸ δάπε-

δον, Ἀθην.12,537 F ἔρρανε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὑψὸν σπουδαίω καὶ αὐτῷ εὐδαίῃ τὸ δάπεδον, - δάπεδον οἰκίας - αὐλή». 2) ἔδαφος: Ἡρ.4,200 περιέριψε αὐτὴν ἐντός τοῦ τέλους προσέειπε πρὸς τὸ δάπεδον τῆς πόλεως, Εὐρ., Ἀλκ.591 ἀρότοις δὲ γυὰν καὶ πεδίων δαπέδοις, Ἀριστοφ.Πλ.515 γυὰν ἀρότροις βήλας δάπεδον, ΑΠ.1231 καὶ Σφίρας Ἰπποκράτους δάπεδον || ἀπόλ. ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς: Ὀδ.Λ577 καὶ Τιτυὸν εἶδον . . κείμενον ἐν δαπέδῳ, Ἐπιγρ. τὸ δὲ δάπεδον αἵματος κατάπλεον ἦν 3) πεδία: Πινδ.Ν.7,34 ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις κείτα Πριάμου πόλιν Νεοπόλεως ἐπέειπράβην, Εὐρ., Ἰνν.230 εἶπε γενόμην ἐν σοῖς δαπέδοις, πάλους Ἐνέτας θαλασσοζόμενα, ΑΠ.7,245 Βωιωτῶν δάπεδον 4) κατὰ πληθ. κατάστρωμα πλοίου: Ὑμν.Ἀπολλ.416.

Σαπεδοῦ -ῶν νεώτ., κατασκευάζω δάπεδον, Ἰσραηλῶνα, ἔξομαλῶνα καὶ στρώω τὸ ἔδαφος.
Σαπέδωσις -εως ἡ) νεώτ. ἢ ἔξομαλῶσις καὶ στρώσις ἔδαφους, ἐπιπέδωσις.

Σάπηξ Ἥσ. «δάπις».
Σάπιδιον πτό) μγν. ὄνομα τοῦ δάπις βλλ.: Ἰν.παρ.Κωμ.1,3 [π.Ἀθην.11,477 F] σαπίδιον ἐν ἀγαπήτων ποικίλων.

Σάπιδωφάντης (ὁ) πάπ. κατασκευάζω δάπιδας, ὁ ὑφαίνων τάπητας.

Σαπιδῶφος πάπ. ὁ ὑφάντης ταπήτων, ἄταπιδῶφος.
Σάπις -ιδος ἡ) ὁ τάπηξ, τὸ χαλί: Ἐρμην.63,23 Κερκηδῶν δάπιδας καὶ ποικίλα προσκεφάλαια, Εὐπ.η.Ἀθην.4,138 F ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωνώσασιν, Ἀριστοφ.Σφ.676 δάπιδας, τυρόν, μέλι (σχολ. «τὰς φίλους καὶ μὴ μάλλατας, δάπιδας λέγουσι κ. Πλουτ. Ἀγαστ.2) ὀνομαζόμενον αὐτῷ κωδῶν τε μακίων καὶ ποικίλων δαπίδων.

Σάπηξ (ὁ) μγν. ἐπὶ σκεπῶν, ὁ τρώων, ὁ ἀνομοιζῶν: Λυκόφρ.1403 δάπητας αἰματώσασιν.

Σαπτινος (ὁ) νεώτ. γένος αουροδοσιῶν ἰχθύων, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει, ἄ σουροδουσι βλλ.

Σάπτωσις (ὁ) νεώτ. γένος κολοπετέρων ἐντόμων.

Σάπτρια νοούδος ἡ) μγν. καταπράγουσα, κατανοήσκουσα: Γρηγ.Ναζ.2,121 Β ἄλλως δ' αὐ μελέων κατεδάσσατο δάπτρια νοούδος.

Σάπτω, μέλλ. δάψω, ἄορ. ἔδαφα, ποι. δάφα σήξω, κατακόπτω, καταβροχθίζω ὡς θηρίων Σαυιδ. «δάπτω, τὸ μετὰ σπαργαμῶ ἐσθίω»: Ἰλ.Π.159 οἱ τ' ἔλαρον κερῶν μέγαν ὄρεσι δαψάσαντες δάπτωσιν, Πινδ.Ν.8,23 Τελαμώνιος δάφην υἱὸν φασγάνῳ ἀμφικύματα, Ἐρμ.135 ἀλλήλους δάπτουσιν 2) μπε. ἐπὶ φλογός, καταβιδρώσκω, κατακαίω: Ἰλ.Ψ.183 Ἐκτορα δ' οὐπι δῶσω Πριάμῃδην νυρὶ δαπτήμεν, Αλογ.Πρ.368 ποταμοὶ νυρὸς δάπτοντες ἀγρίας γνάθους. . λευροῦσι γυὰς, Ἀπολλ.Ρ.4,666 φλόξ δ' ἄβροα φάσμακ' ἔδαπτεν, ΑΠ.8,213 ποταμῶ δέμας ἢ κύνεσσιν ῥήφατε ἢ νυρὶ δάφατε ποταφάσιν 3) ἐπὶ δόρατος, σήξω, ξεραχίζω: Ἰλ.Ν.831 ἔμῳ δόρου μακρόν, ὁ τοῖ χροῖα λειριάντα δάφε 4) σήξω διὰ τὸν ὄνυχον: Αλογ.Ἰκ.70 δάπτω τὰν ἀπαλὴν Νειλοθερῆ παρσίαν || διαβιδρώσκω: Ἀρετ.Ὀξ. Παθ.1,9 ἄγρον δάπτω || εἶδ. ἐπὶ στήτων καὶ σκεληῶν, καταπράω: Πινδ.ἀν.222 [χρυσῶν] οὐ σῆς οὐδὲ κίς δάπτει 3) μπε. φέριω, καταπρίω, τολαπωρῶ, βασανίζω: Ἀλκ.Παρόρ.23,7 δάπτει πόλιν ἐπὶ τυραννίῳ, Σοφ.ΟΤ.682 δάπτει δὲ καὶ τὰ μὴ ὕδκινω, Λυκόφρ.259 ἐκείνο σ', ὡ τάκινω καρδία. κακῶν δάφε, Τραγ.Ἀδελφ. 213 αἰ,10 οἰκτρά συμφορὰ δάπτει φρένας || παθ. δάπτωμαι Ἥσ. «διασπαράσσωμαι, καταβροχθίζωμαι»: Αλογ.Πρ.437 συνοῖσι δὲ ὄμα κέαρ **Σαπτιῶς** ἔπιρρ. μγν. κατὰ τρόπον δάπαντα, καταβρωθῶν: Ἀρετ.Χρον.Νοῦσ.1,9 ἄλλοτε μὲν ἄρρη δαπτιῶς.

Σαράται (αἱ) Ἐπιγρ. πλοκοῦντες προσφερόμενοι κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ γάμου καὶ τῆς καταγραφῆς τῶν παιδῶν ὑπὸ τῆς φαρτῆρος πρὸλ. δάρτατος.

Σάρατος (ὁ) μγν. εἶδος θεσσαλικοῦ ἄρτου: Σέλευκλ.Ἀθην.3,114 Β ἄρτων ὄνοματα καταλέγουσι. Σέλευκος μὲν ἄρτον ὑπὸ Μακεδόνων ὀνόματι καλούμενον, δάρτατον δ' ὄνδ Ἐσταλῶν || τὸ οὗδ. δάρτατον ἄξιμος ἄρτος: Νικηλ.Ἀθην. 3,110 D τὸν ἄξιμον ἄρτον καλεῖ δάρτατον.

Σαρβίνεσις -α-ον νεώτ. κ. Σαρβινικός-ή-ον ὁ τοῦ Σαρβίνου, ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ ἐξέλιξης τῶν ἐμβίων θεωρίαν τοῦ φυσιολόγου Δαρβίνου πρὸλ. Σαρβινικός 2) εἶδ. ὄνασι. Σαρβίνιος θῆμα ἀναπολιθώσις ἐξοχῆ τῆς ἀνα ὀπισθίας μοίρας τῆς ἑλικος τοῦ πτερυγίου τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Σαρβινέλλα ἡ) νεώτ. γένος ἀπλυσιθῶν ὀπίθων.

Σαρβινία ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος καραβιδῶν 2) βόταν. γένος μυρτοειδῶν φυτῶν.

Σαρβινικός -ή-ον νεώτ. κ. Σαρβίνεσις βλλ.

Σαρβινισμός (ὁ) νεώτ. ἢ ὑπὸ τοῦ φυσιολόγου Δαρβίνου συμπληρωθεῖσα βιολογικὴ θεωρία, καθ' ἣν πάντες οἱ ἐπὶ τῆς γῆς προϋπάρχοντες καὶ νῦν ὑπάρχοντες ὄργανισμοὶ παρήχθησαν ἐκ μᾶς μᾶς ἀρχεγονίου μορφῆς, ἢ ἐκ μικροῦ τινος ἀριθμοῦ ἀρχεγονίων ἀλυσιτάτων μορφῶν, δι' ἀναπτύξεως βαθιαίως ἐξεληθέντες, εἰς ἐπιδύρωσις ἴδιος τοῦ περιβάλλοντος, εἰς τὴν σημερινὴν αὐτῶν κατάστασιν, ἀ. Σαρβινισμὸς θεωρία.

Σαρβινιστής (ὁ) ὁ ὀπαδὸς τοῦ Σαρβινισμοῦ.

Σαρβινίτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον συγκείμενον ἐκ χαλκοῦ καὶ ἀρσενικοῦ.

Σαρβινισμός (ὁ) νεώτ. ἢ Σαρβινισμός ἢ αἵρεσις τῶν Σαρβινιστῶν βλλ.

Σαρβισταί (οἱ) νεώτ. ἢ Σαρβισταὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν βρησκευτικῶν δαξῶσων τοῦ Ἀγγλο θεολόγου Δαρβίνου, οἵτινες ἀπορρίπτοντες τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας περιορίζονται εἰς ἐλευθερίαν κατὰ τὸ δοκοῦν ἐμνημονῆσαι τῆς ἁγίας Γραφῆς.

Σάρβα Ἥσ. «ἐμπίσσα».

Σαρβαίνης Ἥσ. «μολίνος».

Σαρβανέριος (ὁ) νεώτ. (λατ.) ὁ ἀσχηροκέρδων ἐπὶ τοῦ οἴτου καὶ ἐν γένει τῶν τροφίμων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῳ.

Σαρβάνεσις -α-ον κ. Σαρβάνεσις ὁ τοῦ Σαρβάνου, τρωικός: Ἰλ.Ε.789 αὐδὲ ποτε Τρώας πρό πηλῶν Δαρβανῶνων στήνεσκον, Εὐρ.Τρω.840 ἔς τὰ Σαρβάνεα μελαστὰ ποτ' ἄλλες σφραγίσαισι μέλων 2) τὸ ἄρο. Σαρβάνεσις ὡς οὐδ. ὁ κῆτοικος τῆς Σαρβανίας, Τρώς: Ἰλ.Β.819 Σαρβανῶνων αὐτ' ἄρχην ἔδς πάς Ἀγχιῶσα Αἰνεῖας || τὸ θηλ. Σαρβανία ὡς οὐδ. ἰων. γηθῆ Τροία: Ἰλ.Υ.216.

Σαρβανέσις -ιδος ἡ) θηλ. τοῦ Σαρβάνου βλλ., γηθῆ ἐκ Σαρβανίας, ἐκ Τροίας: Ἰλ.Σ.122 Τρωέων καὶ Σαρβανῶνων Βαθυκόλων 2) τὸ κῆτοικον βλλ.: Ψιδισσ.4,78.

Σάρβανος, θηλ. Σαρβανέσις-ιδος βλλ., ὁ κῆτοικος τῆς Σαρβανίας, Σαρβανέσις, συνήθ. κατὰ πληθ.: Ἰλ.456 Τρώας καὶ Σαρβανίους ἡδ' ἐπικούροισι || κ. ἐν ἐπιθ. χδ.: Ἰλ.Β.701 τὸν δ' ἔκτανε Σαρβανὸς ἄνιμ.

Σαρβάπτε, ἄορ. ὑποτ. Σαρβάφθ, ὄπαρρ. Σαρβάφα, παρακ. δεδάρδωσα καταβιδρώσκω, καταβροχθίζω, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων Ἥσ. «δαδάρδωμεν, καταβιδρώσκω»: Ἰλ.Α.719 ὠμοφάγοι μὴ ὄρεες ἐν ὄρεισι Σαρβάπτευσιν ἐν νέμει σκίπερ, Λοκ. Νεκυσμ.14 ὁ Κέρβερος ἔδάρβραπτε, Ὀμπ. Ἰλ.Α.628 κισκίε δὴ μν. ἄρη Σαρβάφθ 2) μγν. κατασπατάλῳ, ἀφανίζω: Ὀδ.Σ.92 ἄλλο ἐπιλοκὴ κτήματα Σαρβάπτευσιν ὀπέρησιν Ἥσ. «δαδάρδωμεν, καταπρίω, βασανίζω: Ἀριστοφ.Βάτρ.66 τοιοῦτοσι τοῖνυν μ Σαρβάπτι πόδος Ἐπιρπίου.

Σαρεκός (ὁ) κ. μαν. ὁ ἐκ τοῦ Σαρεκίου τοῦ βασιλέως τῶν Γερσῶν προερχόμενος 2) εἶδ. Σα-

ρεϊκός (ἐν. στατήρ), ἐν Ἑπιρ. κ. δαρικός κ. δαρικῶς χρυσὸν ἢ ἀργυρῶν βασιλικὸν νόμισμα τῶν Περσῶν, ἔχον τὸ αὐτὸ βάρος πρὸς τὸν ἀπικτὸν στατήρα, ἰσοδυναμοῦν πρὸς εἰκοσὶν ἀπικτικὰ δραχμᾶς· μετὰ τὸν στατήρ ἤρ.7,28 χρυσοῦ δὲ τετρακοσίας μυριάδας στατήρων δαρικῶν, Οὐκ. 8,28 ὡν καθ' ἕκαστον στατήρα δαρικῶν παρ' αὐτῷ ἐνεβήσαντο λαβεῖν· ἢ ἀνευ τοῦ στατήρ Ἄριστ. Ἐκκλ.602 ἀργύριον δὲ καὶ δαρικαῖός, Σεν. Αντ.1,9 διδωσκὺν αὐτῷ μυριάσι δαρικαῖούς, Δημ.741 δὲ ἤγε τριακοσίους δαρικαίους· ἢ μνημ. δαρικῶν νόμισμα τὸ ἔχον τὴν ὄψαν τοῦ δαρικῶν στατήρος· ἢ ζέτξ. [στ.1,928 χρυσαῦ δ' ἐνασθῆμου δαρικοῦ νομίσματος· ἢ] ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δαρικῶν στατήρα· Διάδ. Στ.17,66 τάλαντα χρυσαῖα χαρακτῆρα δαρικῶν ἔχοντα.

Βαρειογενής οὐδέ τις ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς· Αἰσχ. Πέρσ.6 Ἐρπης βασιλεὺς Βαρειογενής.
Βάρει ἤμα. «τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν δίσστημα», σπιθαμῆ· πρὸλ. δάρην.
Βαρησιμος-ον μνη. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος δαρῶς, ποῦ πρέπει νὰ δαρῶ, νὰ ζυλωθῆ· Θεόδ. Στ. ἐν Μ11160.
Βαρθάνη, ἄορ. β' ἔδραον κωμῶν, ἀποκομιεῖαι· Ὁδ.Υ.143 ἔδραρ' ἐνὶ προόδῳ, Ἰεροκλ. Πθ. εἰς Χρυσ. Ἄορ.19,41 Μ.

Βαρί (τό) δημ. κ. νταρί τὸ φυτόν σόργον ἢ δοῦρρα, ἀ. καλαμπόκι, ἀροσποστῆρα.
Βαρικός (ὶο) Ἑπιρ. ὁ δαρικῶς βλλ.
Βάριν ἤμα. «σπιθαμῆ, Ἀριακίδης».
Βαρηχός (ὶο) Ἑπιρ. ὁ δαρικῶς βλλ.
Βάρκα μτην. εἶδος κασσίας βλλ. : Διοσκ.1,13 [δ.γρ. δάικαρ].

Βάρκανος μτην. τὸ ἐρυθρόδανον βλλ. : ΨΔιοσκ.3,143.
Βάρκας τίς. «δαίσιαι».
Βαρκνά Ἑπιρ. κρητ. ἀντὶ δαρκνά, δραχμῆ, ἀ. δαρκνά, κ. δαρκμή.
Βαρλιγαντοῖα (ἠ) νεώτ. γένος σαρρακηνικοῦ δῶν φυτῶν.

Βάρμα-ατος (τό) Ἑπιρ. Δελφ. δέρμα
Βάρμα (τό) δημ. δαρῶς βλλ.
Βάρμας (ὶο) μτην. μνη. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ δέρου, μαστήσιως, ζύλισμα, δαρῶς· ἢ εἰδ. ἐπὶ ὕδρων, βίαται καὶ συνεχῆς ἀνατάραξις· δαρῶσιον τοῦ γάλατος (πρὸς βουτυροποίησιν)· δαρῶσιον αὐγοῦ.
Βάρμας-ως (ἠ) μτην. ἡ διασχησὸς διαχώρισις μερῶν ἠνωμένων διὰ κωπταροειδοῦς ἰστού, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ δερμάτος ἢ ἐκδορά, τὸ γδάρισμα· Ἡρόφιλ. γαλ.2,349.

Βάρμας-ον δωρ. τ. τοῦ θηρῶδους βλλ.
Βάρμας-ά-ον δωρ. τ. τοῦ θηρῶδ βλλ. ἤμα. «δαρῶν, μακρὸν χρόνον καὶ ἐπὶ πολῷ»· ἢ αὐτ' ἐβαρτή, καὶ ἄριστος ἀλύσιος· πρὸλ. δαρῶται κ. δάρταος.

Βάρμας ἤμα. «Βουτύριον».
Βάρμη ἤμα. «σαργάνη, κόφους».
Βάρμισμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ δέρου, μαστήσιως, ζύλισμα, δαρῶς· ἢ εἰδ. ἐπὶ ὕδρων, βίαται καὶ συνεχῆς ἀνατάραξις· δαρῶσιον τοῦ γάλατος (πρὸς βουτυροποίησιν)· δαρῶσιον αὐγοῦ.
Βάρμας-ως (ἠ) μτην. ἡ διασχησὸς διαχώρισις μερῶν ἠνωμένων διὰ κωπταροειδοῦς ἰστού, ἡ ἀφαιρέσις τοῦ δερμάτος ἢ ἐκδορά, τὸ γδάρισμα· Ἡρόφιλ. γαλ.2,349.

Βάρτης (ὶο) γλῶσσα, κ. δημ. ὁ δέρον, μαστήγῳν τ' ὄργανον, δι' οὗ πλῆθται/ τὸν καρπὸν τοῦ ἀροσποστῆρος πρὸς ἀποτρίβην τῶν σπόρων ἀπὸ τοῦ ζυλωθῶς κώνου· ἢ ἡ σκυτάλη, δι' ἧς ἀναταράσσεται τὸ γάλα πρὸς ἀποδοῦσθαι, ἀ. γαλαχτήρα. ἢ γίναος καρδιακὸς παλμός.

Βάρτινον ἤμα. «πέπλον λινῶν».
Βαρτός-ή-όν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκδορεῖς, γδαρμένος· Χοιρ.4,45 Ἴππων δαρτὰ πρόσωπα (ἀνευ δερμάτος, γδαρμένα)· ἢ κ. νεώτ. δαρτός χιτών εἰς τῶν χιτώνων τῶν περικλιόντων τοὺς ἄρχεις· Παυλ. Αἰγ.6,81· ἢ νεώτ. χιτὼν ὀπισθίων συστατικὸν τοῦ δερμάτος τῆς πύσθης· ἢ τὸ αὐθ. πλῆθ. δαρτὰ ὡς οὐα. εἶδος κληροδέρμων ἀνευ λεπίδων ἠθῶν, ἐκδορομένων πρὸ τῆς ὀπίσθως· Μησιθ. Αθην.8,357 «τὰ δὲ καλοῦσιν δαρτὰ τὸ μὲν ὄλον ἐστίν ὅσα ἔχει τὴν ἐπίφωιν τοῦ δερμάτος, οὐ λεπίδων, ἀλλ' ὅσα ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ρίνοι»· ἢ γεν. ἐπὶ ζῶων· Γαλ.2,644 ἐν τι τῶν δαρτῶν ὀνομαζομένων· ἢ κ. ὁ μαστιγώδεις, ζυλοκοπημένος, δαρμένος· Παυλ. Περ. Χοιρ.12,7 ὅπ' τὴν κακοποίησι δαρτὰ λινῶν ὡν τας τὸ ποδάρη, - τὸν ἐστελλε δαρτὸ στὸ σκολειά· ἢ μτφ. ὁ ράγην πλῆτων· Καρκ.4 Πλῶρ.154 πιάσει μὲν δαρτὴ βροχῆ· νεροπτικὴ σωστή ἢ - δαρτὰ γαλάξ· ἢ εἰδ. ἐπὶ ἐλαστικῶς καὶ φῶν, ὁ ὑποστάς καταρσινοῦν δι' ἀναταράξεως· δαρτὸ γάλα, - δαρτὰ αἰγᾶ.

Βάρυλλος ἤμα. «ἡ δρὸς ὑπὸ Μακεδόνων».
Βαρχαῦ Ἑπιρ. κ. δαρκνά· δαρκνά βλλ.
Βάρχη ἤμα. «ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου».
Βάρχ-δάρχ (ἠ) ἀττ. κ. νεώτ., δημ. μ. κατὰ πλῆθ., συνηρ. τ. τοῦ δαίε-ἰδος βλλ.· Ἄριστ. Περ.1494 σὸν ἔργον, ὡ δάρχ, ἵεναί πολλὴν φλόγα· ἢ νεώτ. γεν. πᾶν μέσον φωτισμοῦ ἢ μεταδόσεως τοῦ πυρὸς ὅθ. κ. ποι. μτφ. φέρεται τὴν δόξα τοῦ ἐμφυλίου σπαργαζομένου· ἢ εἰδ. φωτιστικὸν πυροτέχνημα· ἢ νεώτ. μτφ. ἡ διαφώτισσις τοῦ πνεύματος, ἡ διόλυσις τοῦ σκότους τῆς ἀμαθείας, ἢ ὁ δὲς τῆς ἀληθείας - τῆς ἐπιστήμης.
Βασανθή (τῶ) νεώτ. βοταν. φυτὰ ἔχοντα ὄνηθ. κεκαλυμμένα ὑπὸ τριχῶν.

Βασαρχεῖο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ γραφεῖον τοῦ δασαρχοῦ βλλ.· ἢ ἡ εἰς δασαρχίαν ὑπογενομένη δασικὴ διοικητικὴ περιφέρεια· δασαρχεῖα ἀτοτελῆ - μεκτὰ.

Βασαρχίης (ὶο) νεώτ. κ. δημ. δημόσιος ὑπάλληλος εἰδικὸς περὶ τὴν δασοκομίαν, προϊστάμενος τῆς διοικήσεως δασικῆς τῆς περιφέρειας.
Βασασθαῖ ἄπορ. ἄορ. τοῦ δατέομαι· ἢ Στ. 511 ἔδνηκα πάντα δασασθαί.

Βασάσκατο ἰων. ἄορ. τὸ δατέομαι βλλ. : Ὑ. 1333 ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θεσῖν θεζόμενος διὰ παθῶν δασάσκατο.

Βασαῖα (ἠ) νεώτ. κ. δημ. γλωσσολ. κ. δασὸν πνεῦμα ἢ πρὸ τῆς ἀρθρωσεως φθόγγου πνός φοφώδης ἐκπομπὴ πνεύματος ἀέρος ἐκ τῶν πνευμόνων, ἐξερχόμενον διὰ χαλαρῶν τῶν φωνητικῶν συνδέσμων καὶ δι' ἀνοικτοῦ στόματος· ἢ γραμμ. κ. δημ. τὸ σημεῖον στίχειος [ι], δι' οὗ παριστάται τὸ ὡς ἄνω πνεῦμα, πτόμενον ὕπερνω τοῦ ἐν ἀρχῇ λέξεως δασουμένου φωνήεντος· ἢ νεώτ. ζῶολ. γένος κωλοπτερῶν καρπαθιδῶν ἐντόμων· ἢ νεώτ. βοταν. γένος ροζυμελιδῶν ἀλγῶν.

Βασαρός-ή-δ δημ. δασώδης, πλήρης δασῶν, δασόφυτος, δασαῖος· δ. τραγ. μέσ' σὲ περδῶσι δασερά ἄθρονα κελᾶδοισι· ἢ δασός, πυκνός, πυκνωμαλός· Πολυμ. μτφρ. Ὁδ.1,433 τυλιχτικὰ στῆ δασερὴ κοιλίᾳ του.

Βασάως ἐπίρρ. κ. νεώτ., ἤμα. «δασέως, πυκνῆς καὶ τῆς κοιλίας ἀγαν δασέως ἔχοντες [ὄντες δασουμῶν]»· ἢ γραμμ. μέγ. δασέος πνεύματος· Διοκ. Αλ. Σινθ.84 τὸ μὲν κ. φιλάδης λέγεται, τὸ δὲ γ δασέως.

Βάσση (τό) δημ. ὄψαν. πλῆθ. τοῦ δάσος βλλ., συνηθέσ. δάσα· Ψυχάρ. Ταξ.δ.63 ἄρασαν πατιέ- τῶ μέσαι ἀπὸ τὰ δάσητα ἕνα δρῶσα.

Βασία (ή) νεώτ. γένος σαυριδών έρπετών.
Βασαισμένος-η-ο δημ. Βασάφωτος Βασερός, Βασωτός, λογαριασμένος βλλ.
Βασικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τή Βασίω, ως και ό έξ αυτών προερχόμενος: Βασική περιφέρεια, -Βασικά προΐοντα, -Βασική άστυνομία - Βιομηχανία - ζωολογία* 2) κ. δημ. τό άρα. Βασικός ως οσα. άπόλλης της δημόσιας Βασικής ύπηρεσίας.
Βασίλα (ή) δημ. ή έξ Βάσους εν Βοιω κί Βέρει εύδρεστος άσμη, ή μυρωδιά τού Βάσους || κ. ή κατά τούς χειμερινούς μήνας ύγρα έκ της σφάρας τών πεσόντων φύλλων άπόβουσα* πρβλ. κομισίλα, Βάλασιλα κτ.
Βάσιος-α-ο δημ. επί προσ., ό Βασύς, ό Λάσιος, ό πολύ μαλλιαρός πρβλ. Βάσος (ό) κ. Βασός.
Βασκάει 'Ησ. ε ύποφώνει.
Βασκάλα (ή) δημ. κ. Βασκάλισσα ή διδασκά-λισσα βλλ.: ά. τραγ. τρία παιδιά Βολιώτικα μάς κλέφαν τή Βασκάλα* 2) ή σύζυγος τού διδασκάλου, ά. Βασκάλινα* 3) άρίστη τεχνίτις, Βαστόρισσα* || κ. μτφ. ή λίαν έμπειρος: είναι Βασάλα στον έρωτα.
Βασκάλινα (ή) δημ. κ. Βασάλα βλλ.2).
Βασκαλιό (τό) δημ. βωλευτ. ή σκαπτ. ό μικρός τήν ηλικία ή τό δέμας διδασκαλος, Βασκαλιού.
Βασκαλιό (τό) δημ. διδασκαλίον, σχολείον* || έν χρ. κ. ως τοπαυμικόν.
Βασκάλεμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού Βασκαλεύω βλλ., διδασκαλία, διδαγμα* 2) συμβουλή, καθοδήγηση προς φευδή συνήθως μαρτυρία: τού 'γινε Βασκάλεμα και τέ ειπε άλλωτικα.
Βασκαλεύω μον. κ. δημ., άόρ. έΒασκάλεφα, μτχ. παθ. παρσκ. Βασκαλιμένος διδάσκω, συμβουλεύω, άδηλώ, καθοδηγώ, κατηγώ πτω να είπη ή να πράξει τ.: Έρωτόρ.159 Νένα μου, λέγ' ή 'Άρετή, φρόνιμα Βασκαλείεις* || συνήθ. χρ. επί κομψ.: τόν Βασκάλεφε στην άμπια, -Βασκαλιμένος στην κλεψιά* πρβλ. Βαστόρισσα.
Βασκαλική έπίρρ. μον. κ. δημ. δεξιώς, έπιτηδεώς, τεχνικώς, με γνώση, με τέχνη, Βασταρικά: Έρωτόρ.Α.2233 με Βασταρία πενούσαν, | Βασκαλικά πορεύονταν.
Βασκαλική (ή) δημ. κ. Βασκαλίκι (τό) ή Βασκαλιωσύνη (ή) τό διδασκαλικόν έπάγγελμα.
Βασκαλική (τό) δημ. - ή Βασκαλική βλλ., ίδίως έν χρ. έπιφώνως: τί να σού δώσω τό Βασκαλική;
Βασκαλικός-ή-ό δημ. κ. Βασκαλικός-η-ο ό διδασκαλικός βλλ.: Βασκαλική σφραγή* || τό θηλ. Βασκαλική ως οσα. βλλ.* 2) καθυστερημένος, σχολαστικός: ά. τραγ. Όσ.Ζαντ.154 σοσι πέρας άπό πάνω τους ή Βασκαλική ύδολογία* || τό οσδ. πληθ. Βασκαλικά ως οσα. πράξεις διδασκαλικού, σχολαστικού, κ. είδ. ή ύπό τών διδασκάλων διδασκομένη γλώσσα, ή καθαρύουσα, ό Βασκαλιός βλλ.: Ψυχάρ.Ταβδ.246 μέσα σή χίλιους άθρώπους βρισκει μισό ά-θρόπο που συχάθηκε τά Βασκαλικά.
Βασκαλισμός (ό) δημ. λόγος, γνώμη, ήθος τρόπος άρμόζων εις σχολαστικόν διδασκαλον, σχολαστισμός* || έξεζητημένος και δη και πλημμελής άρχαϊσμός έν τή χρ. τής γλώσσας.
Βασκαλισσα (ή) δημ. κ. Βασάλα βλλ.
Βασκαλιστικός-η-ο δημ. ό διδασκαλικός βλλ.* || ό μετά σχολαστικισμό γνώμονος, που γίνεται με Βασκαλισμό βλλ., σχολαστικός.
Βασκαλίτσα (ή) δημ. βωλευτ. ή μικρά τήν ηλικία ή τό δέμας διδασκάλισσα.
Βασκαλοπαίδι (τό) δημ. τό τέκνον τού διδασκάλου* 2) και έπίεκτ. Βασητής.
Βασκαλόπουλο (τό) δημ. τό τέκνον τού διδα-

σκάλου, Βασκαλοπαίδι βλλ.: παροιμ. Βασκαλό-πουλα Βασνονόπουλα (βιά τά Βορυβούτιον, τά άτακτα παιδιά* 2) σκαπτ. ό νεωρός, ίδίως μικρόσωμος διδασκαλος.
Βάσκαλος (ό) μον. κ. δημ., θηλ. Βασκάλα κ. Βασκάλισσα βλλ. ό διδασκαλος βλλ.: 'Ιω.Μάνθ. 'Ιστ.Μορ.Προσφών.7 σε όποιον Βάσκαλον καλόν, όποιος ήθελε καθίσει, παροιμ. μ' όποιό Βά-σκαλο καθίσης τέτοια γράμματα θά μάθης, όμ. Βάσκαλε πού Βάσκαλε και νόμο θίω έκράτεις | έπί τών άβετοώντων τά ύπ' αυτών διδασκόμενα | φρ. Βάσκαλος άπό τά Βάδεκα σκαμνια | λίαν πεπαιδευμένος, εύρωμοθέστατος | όμ. πάει στο Βά-σκαλο (φοιτá εις τό σχολείον), όμ. άπ' τ' άφτι και στο Βάσκαλο | άνευ χρονολογίας* || όμ. βρήκε τό Βάσκαλό του ά. τό Βαστήρι του | τόν ίκανώτερον, τόν άξιώτερον, τόν πονηρότερον αυτού* | Βά-σκαλο τό χορού χοροδιδασκαλος* || και έπέκτ. πεπαιδευμένος, σοφός, ύπερέχων εις τισ τέχνη ή έπιστήμη, έμπειρος, τεχνίτης: Έρωτόρ. Γ.313 Βασκαλό άθρόποι φρόνιμοι κομπανούν-ται και σφάνου* || είδ. ό διευθυντής όρχή-στρας, ά. Βασήτρος* 2) ειρωνικώς, σχολαστικός, δοκσιμασφος, στενοκέφαλος: Όσοδ. Όρφα-νίδ.Τίρι-λίρι166 Βασκαλόος δε άποκαλώ συλ-ληθδην και άθρόα | τά δίποδα, κακνεγρηχί, γνωστό χερσάτα ζώα.
Βασκαλοΰδι (τό) δημ. ό μικρός τήν ηλικία διδ-σκαλος, ά. Βασκαλάκι.
Βασκαλοΰφρνω δημ. χλευστώ. όμοιάς προς διδασκαλον κατά τήν σχολαστικότητα, είμαι σχολ-λαστικός, στενοκέφαλος, καθυστερημένος.
Βασκαλοΰση (ή) δημ. τό έπάγγελμα τού δι-δασκάλου, ά. Βασκαλική* 2) σχολαστικότης.
Βασκαλιόβι (οί) νεώτ. οικογέν. κολεοπτερον έντόμο.
Βάσκαλιό (ό) νεώτ. ζωολ. γένος ακνοβοητερυ-γίων Ιχθύων* 2) όμ. ζωολ. γένος κολεοπτερον Βασκαλιόβιόν έντόμο.
Βάσκαος-ον πυκνώσκιος, πολύσκιος, Βασώδης, σκιερός 'Ησ. ε Βάσκιον, μεγάλας σκιάζον, διά τό σύνδεσμον και Βασού*: 'Ι.Ο.273 τόν μόν τ' ή-λιβιστος πέτρα και Βάσκιος θλη ειρώσται*, Αισχ. Πέρο.316 πυρσθή ζαπληθή Βάσκιον γενειάδα έτεγγ', Εύρ.Βάκχ.218 έν δε Βάσκιος όρσει θοά-ζεν* || επί τριχών, ό μακρός και πυκνός: ΑΠ15,24 Βάσκια βέβριβα λάχνα γένεια.
Βάσκον 'Ησ. ε Βασού.
Βάσκα-ατος (τό) 'Ησ. ε Βάσκατα* διαμερίσματα*, μερίδιον, μοιράδι.
Βάσκαεως-εως (ή) διανομή: Ξεν.'Αν.7.1,37 ταυτα δε καταβέμενος ως επί Βάσκαευσιν έβότα.
Βασμία (ή) νεώτ. γένος τουρβινολιδών έξακο-ραλλίων, άπαντών ή εν άπολιθώσει.
Βασμολόγος-ον νεώτ. ό μόνον λόγος τών επιβε-δλημένων δασμών Βίωσιμος, επί Βιομηχανίας, έμπορίου ή άλλων οικονομικών επιχειρήσεων: αι Βασμολογία Βιομηχανία σπανίως είναι Βίωσιμος.
Βασμολογικός-εως (ή) νεώτ. ή πράξις τού Βασμολόγου, προσδιορισμός δασμού βλλ. επί έμπορευμάτων, ά. Βασμολογία.
Βασμολογία (ή) μον. κ. νεώτ. τό Βασμολογείν, συλλογή δασμού, φορολογία: Πλούτ., Αντ.23 έδέ-οντο συντονώτερο χρηματισμό και Βασμολο-γίας* 2) νεώτ. ή Βασμολογία βλλ.
Βασμολογικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. κ. Βασμολο-γικός-ή-όν ή άναφερόμενος εις τήν Βασμολογία ή τό Βασμολογίον: Βασμολογική διδ-αχτις - νομοθεσία.
Βασμολογικός έπίρρ. νεώτ. κατά τήν Βασμο-λογίαν ή τό Βασμολογίον* || άπό Βασμολογίας άπόφραξ.

Βασμολόγιον(ν) [τό] νεώτ. κ. δημ. επίσημος πίναξ ή κατάλογος, έν φ άναγράφονται κατά κατηγορίας ή αλφαριθμητικά τά διάφορα έμπορεύματα και έναντι εκάστου δ' οί' ού επίδαρμόνια εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός. 2) σύστημα δασμολογήσεως · προστατευτικόν δασμολόγιον (τό προστατείου την έχώριον βιομηχανίαν διά της έπιβολής μεγάλων δασμών επί των έξωθεν εισαγομένων έμπορευμάτων).

Βασμολόγος(ς) μτγν. κ. νεώτ. ο συλλέγων, εισπράττων τόν δασμόν, ό άσολογούμενος περί τούς δασμούς. ά. φορολόγος· Στράβ.10,48 ώς τυραννικός τή γένοιτο και βίαιος και δασμολόγος. 2) νεώτ. ό περί τούς δασμούς, τό δασμολόγιον έμπειρος.

Βασμολογώ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. συλλέγω, εισπράττω ώς φόρον· Δημ.1355 όργύριον δ παρ ά των άλλων κρασάτων έδασμολόγησεν || μετ' αϊτ. προσ., όποδάλω τινά είς φόρον, φορολόγω τινά· Ισοκρ.4,132 τούς νησιώτας δασμολογείν, Ύπερείδ. Έξ636 δασμολογείν τούς εκλογείς. 2) νεώτ. κ. δημ. έπιβάλλω δασμόν || προσδιορίζω τόν καταθλητέον δασμόν || παθ. δασμολογούμαι-έομαι καταβάλλω δασμόν· Ισοκρ.4,123 οίς ούκ έξαρκεί δασμολογείσθαι. 3) νεώτ.κ. δημ. τό παθ.-ούμαι επί έμπορευμ., περιλαμβάνομαι είς τό δασμολόγιον.

Βασμός(ς) κ. νεώτ. κ. δημ. διαίρεσις και διανομή, μοίρασμα λέας· Ίλ.Α.166 άτάρ ήν ποτε δασμός ήκτασι, σοί τό γέρας πολύ μείζον, Ησιόδ.Ο.425 άλλ έχει ώς τό πρώτον άπ' άρχής ήλεκτο δασμός, Ύμν.Δημδ. ώς τό πρώτα διάτρητα δασμός. 2) γέν.Δημδ. ώς τό πρώτα διάτρητα δασμός. 3) φόρος έπιβάλλόμενος είς έκαστον πολίτην ανάλογος τής περιουσίας του· Σοφ.ΟΚ.635 ήπειτα ή έκείτης δαιμόνων άφαιμένους γή τήδε καιμή δασμόν ού σιμικρον τίνει, Εύρ.Ρήσ.435 τάξας έτειον δασμόν είς δόμουσ φέρειν, Ξεν.Αν.5,5,10 διό και δασμόν ήμίν φέρουσιν ούτοι τεταγμένοι || νεώτ. φόρος εισπραττόμενος έν τοίς τελωνείοις επί των εισαγομένων ή εξαγομένων έμπορευμάτων. 3) μτφ. ύποκρέωσις άντιποδόςσεως· Φωκικ.210 γαστρός άφειλόμενον δασμόν παρέχου θεράπουσαι, Ισοκρ.10,27 φ κατά μαντεία δασμόν τής πόλεως είς έκτά παιδάς άποστειλεύουσι.

Βασμοφθήσις-εως(ή) μσν. τό δασμοφορείν, τό πληρώνειν δασμόν, τό ύπόκεισθαι είς δασμόν, ή δασμοφορία· Νικήτ.Χων.λ. Κλημ.Άθσ. έν λ.

Βασμοφορία(ή) μτγν. ή πληρωμή του έπιβεβλημένου δασμού, φόρου· Άγασθ.52

Βασμοφόρος-ον ό ύποκρέως είς πληρωμήν δασμού, φόρου· Ηρ.3,97 ή Πελοπίς δε κώρη μόνη ην ούκ ήριπτα δασμοφόρος, Ξεν.ΚΠ7, 579 ούστανος έργάτας τέ άμτεφόρος και δασμοφόρος βουλόμεθα καταστήσασθαι.

Βασμοφορώ-έω φέρω δασμόν, πληρώνω φόρον, είμαι δασμοφόρος βλ.λ.· Αισχ.Πέρσ.586 τοί δ' άνά γή Άσίαν.. ούκείτι δασμοφοροισιν δασμοσύνουσιν άνάγκησ || παθ. δασμοφορεΐται τινι πληρόνεται φόρος είς τόν· Ξεν.ΚΠ8,4 όπως δασμοφορεΐται τέ αύτοίς δέπρο.

Βασσο- νεώτ. κ. δημ. πρότον συνθετικόν των άπό τό δάσους συνθέτων λέξεων, ών τό δεύτερον συνθετικόν έκράσθη ένέργειαν, Ιδιότητα ή κατάσταση σχετιζομένη πρός τό δάσος, οιν δασσοδίασις, δασσοκλήσις, δασσοφίσις, δασσοτραφής, δασσοκόποςτος.

Βάσο (τό) δημ. τό δάσος βλ.λ.· Κατζ.Ν.μτφ.Θ.Κωμ.1,15 τό άγριο, δασό, βερσιανωμένο δάσο.

Βασοθήσις-ον νεώτ. επί ζώνων και φυτών, ό είς τά δάση ζών, άπανών, ό δασοθήσις.

Βασοδίασις-ον νεώτ. ό είς τά δάση διατάμνωσις, ζών, δασοδίασις, πρδλ. άγροδίασις.

Βασοκλήσις(-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. επί τόνων, ό περιστοιχίζόμενος ύπό δασών.

Βασοκμία(ή) νεώτ. κλόδος της δασονομίας βλ.λ., πραγματευόμενος τά της φυτεύσεως, συστάσεως και περιποίησεως τών δασών.

Βασοκρός(ς) ή νεώτ. κ. δημ. ό περί την δασοκομίαν βλ.λ. άσολογούμενος || ύπάλληλος είδικός έκπαιδευθείς διά την φύλαξιν και επίτηρσιν τών δασών.

Βασοκλήμων-ονος(ό,ή) νεώτ. ό κάτοχος, ίδιοκτήτης δάσους ή δασών πρδλ. γαιοκτήμων.

Βασολογία(ή) νεώτ. έπιστήμη άσολογούμενη περί την σύσταση, διατήρησιν, καλλίεργειαν και έκμετάλλευσιν δασών.

Βασολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς την δασολογίαν· δασολογικά σχολεία.

Βασολόγος(ό,ή) νεώτ. ό περί την δασολογίαν άσολογούμενος, έπιστήμων είδικός είς την συντήρησιν, προαγωγήν και έκμετάλλευσιν τών δασών ώς και είς την εκπαιδευσιν των δασοκόμων.

Βάσομαι μέλλ. τοί δάσεται βλ.λ.

Βασονομείον(τό) νεώτ. κατοικήτη δασική όρχή έξαρτιωμένη άπό τού δασοσχεΐου και ής προΐσταται ό δασονομός βλ.λ. || τό οικίωμα, έν φ τά γραφεία του δασονόμου.

Βασονομία(ή) νεώτ. διοίκησις ή άστυνομία των δασών.

Βασονομικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος είς την δασονομίαν ή τόν δασονόμον βλ.λ.· δασονομικός σταθμός || τό ούδ. πληθ. δασονομικά ώς ούς. τό σύνολον των είς τά δάση άναφερομένων γνώσεων και τής έφαρμογής αύτών || τό άρσ. δασονομικός ώς ούς. ύπάλληλος δασονομοεύου.

Βασονομικός έπίρρ. νεώτ. κατά την δασονομίαν βλ.λ. || άπό δασονομικής άπόψεως.

Βασονομός(ό) νεώτ. δασικός ύπάλληλος, άσκών διοικητικά και άστυνομικά καθήκοντα είς τινά περιφέρεια δασοσχεΐου.

Βασονομία(ή) νεώτ. ή πρακτική άσκησις της δασολογίας βλ.λ.

Βασοπόνος(ς) νεώτ. ό έπιστημονικός ή πρακτικός έχων ώς επαγγελματικήν αύτου άσχολίαν την σύστασιν, αύξησιν, συντήρησιν και έκμετάλλευσιν δασών || γεν. άντι δασολόγος βλ.λ.

Βάσος-ους(τό) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. δάσο, γεν. δημ.-ου κ. πληθ. δάσος, παλαιότ. τ. κ. δάσητα έκτενές τμήμα γής πυκνώς εκκαλυμμένον ύπό άγρίων δένδρων και θάμνων, ύλόδης τόπος, δρυμός ή λόχημ, λόγγος ή ρουμάν· Ωμω.Μ.199 «δασύ Άττικόν, τό δε δάσος κοινόσ»· Μεν.

Έπιτρ.25 έν τώ δάσει [δ. δασεί] τώ πλησίον των χωρίων, Στράβ.9,3,13 τόνωμα δε τώ τόπω γεγονόσι άπό τού δάσους, Εύστ.Πονημ.174,11 τόπος.. δάσους έψηλωμένους παντός Σολωμ.

Έθν.Ύμν.53 μέσ' στή δάσος τό πυκνό, -δάσος δρυών- πύκτων, -βοσκός έβανον φωτιά στο δάσος, -κάκη τό μισό δάσο· φρ. παρ-θηνό(ν) δάσος (τό μηδέποτε διαπορευθέν ή ά. τό μηδέποτε ύλοτομηθέν), παροιμ. τό δάσος άπ' τά ίβια τώ τε έβλα καίεταισ [εξ ίβιας ήμών ύπατιότητος έμπίπτουεν είς δυστυχίαν] || εδ-χο. κ. έν πληθ., ούχί σπον. κ. άντι έν· Στράβ. 17,22 έχει δε ή νήσος σιγνά και όρη και δάση μεγάλα, τό δάση της Εβρώπης, - ή Άραβία στερεΐται δασών, - ή κλεφτοσύνη κρυβόταισ στή δάση [δε δασομύμωνος, λοχώδεις τόπους], Ψυλλογ.Ταξιδ.63 έβαννα πέτιετα μέσ' άπό τά δάσητα ένας δρυκος, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ13,26 οι εδω-οδίες άγχιζουεν στή δάσασ || νεώτ. κ. δημ. στυκό. κ. έκτενές τμήμα γής πυκνώς εκκαλυμ

μένον υπό άνωροφόρων ή ά. ήμέρων δένδρων : δάσος πορτοκαλιών - έλαιών, - δάσος από λεμονιάς 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. πυκνόν άβριασμα ύψηλών άντικειμένων : δάσος (ιστών - λοχών 3) όμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. επί των τριχών του άνθρ. σώματος ή δασύτης, τού λάσιου 'Ησ. «δάσος, δασύτης»: 'Αλκίφρ.3.28 βδελυτομένη τού δάσος του σώματος, - δάσος στα στήθια του 4) πάμ. μτφ. ή τραχύτης.

δάσος (ά) δημ. - ά μέγας κριός, **δάσος** ά-ά δημ. κ. δασός-άβ επί δασών, ό πυκνόφυτος, ό λοχυώδης: επί δένδρων, ό πυκνόφυλος: Πολύτ. Έκλ.Τραγ.423 κοιμούνται στα δασά κλαριά και στούς παχέις τους ήσκους, παροιμ. δασέ μου πλάτανε, ήσκιο πού τόν έχεις, πείνα πού δε χορταίνεις [επί των προς όκνηρίαν, άλλ' ούχι προς ώφέλειαν συντελεστικόν] 2) επί τού άνθρ. σώματος, ό δασύτρηος, ό λάσιος: δασά στήθια - φρυδιά.

δασοσκέπαστος (-η)-σ(ν) μων., νεώτ. κ. δημ. επί τόπων, ό υπό δάσους ή δασών κεκαλυμμένος, δασοσκεπής: Πόλεμ.Τρωάδ.Η.Κουμαν.'Αθησ. ένλ. δασοσκέπαστος τόπος.

δασοσκεπής-ούς ές νεώτ. δασοσκέπαστος βλλ. **δασοσκεπής**-η-ο δημ. ό δασοσκέπαστος βλλ. **δασοστατική** (ή) νεώτ. κλάδος των έλεγμένων δασικών μωρητατικών, άσχολούμενος περί τών προαδιορισμών της ώριμότητας τού δάσους και έρευνών τάς έν τή δασοπανία χρεώδεις οικονομικά θυνάμεις, ώς και τάς άποδόσεις αυτών.

δασοτέχνης (ό) νεώτ. έπιστήμων δασολόγος άσχολούμενος περί τήν ρύθμιση τής ένμεταλλεύσεως και διαχειρίσεως των δασών.

δασοτόπι (τό) δημ. κ. δασοτόπος (ό) τόπος κεκαλυμμένος υπό δάσους ή δασών.

δασοτόπος (ό) δημ. δασοτόπι βλλ.

δασοτριχυμένους-η-ο δημ. ό πλήρης δασειών τριχών, ό έχων δασού τρίχωμα, ίδιος κατά τού σώμα, δασούτρηξ, δασούτρηος: Καρκιν.Α Πλώρ.206 ένα δασοτριχυμένο κ. βαρύ χέρι στήν κοουσατή.

δασοφίλος-ον νεώτ. ό άγαπών τού δάση.

δασοφύτος-υος-υ μτφ. ό έχων δασείας, πυκνάς άφρούς: 'Αδαμάντ.Φυσιογν.2.26.

δασοφύλακα(ς) (ό) δημ. δασοφύλαξ βλλ. **δασοφύλακε**(ον) (τό) τού φυλακείου τού δασοφύλακος.

δασοφύλακή (ή) νεώτ. κρατικόν σώμα εις ό έχει άνατεθή ή φύλαξις των δασών || τού σύνολον των δασοφύλακων.

δασοφύλαξ-ακος (ό) νεώτ. ό άμέσως άνώτερος βαθμός τού δασοκόμου βλλ.

δασοφυτεια (ή) νεώτ. φυτεια άγρίων δένδρων οίον πευκών, δρυών προς σχηματισμόν δάσους.

δασόφυτος (-η)-σ(ν) νεώτ. κ. δημ. επί τόπων, ό έφ' ου άπλώνεται δάση, ό υπό δάσην καλυπτόμενος: δασόφυτοι έκτάσεις, -δασόφυτη πλαγιά.

δασοφυτρωμένος-η-ο δημ. ό πυκνός φύόμενος, πυκνοφυτρωμένος: Καρκιν.Α Πλώρ.56 κοκκινίζον δασοφυτρωμένες παπαρόνες τού φέσια.

δασοχωροφύλακα(ς) (ό) δημ. δασοχωροφύλαξ βλλ.

δασοχωροφύλαξ-ακος (ό) νεώτ. χωροφύλαξ άπασπασμένος εις τήν δασικήν ύπηρεσίαν.

δασοπέδαλον 'Ησ. «πολύφυλλον».

δασήλη 'Ησ. δασήλητις βλλ.

δασήλης-ήτος (ό, ή) ποι. δασήλητις βλλ.: Σίμων. 38 δασήλητα Χάρυδιον, Εόφ.94 δασήλητις Εύμενιδες, Νίκ.Θηρ.609 δασήλητις θράκοντα, Νόνν. Εύαγγ.'ιω.84.25 δασήλητος άνάγκη.

δασήλητα δασήλητις βλλ.: Κολλ.άπ.534.

δασήλητης πάμ. δασήλητις βλλ.

δασήλητης-ιδος (ή) ποι. ή τόν οίκον βλάπτουσα,

φθοροποιός: 'Οδ.Ο 234 τήν οι έπι φρεσί θήκε θεά δασήλητη 'Ερινός, Οέκομ.2.14 γάρ', Έκτατα δασήλητη, Λυκόφρ.1452 εις νάπις δασήλητιδος, **δάσσα** 'Ησ. «λάσσα».

δάσαντο άόρ. τού δασέομαι βλλ.: 'Ιλ.Α 368 και τού μέν εκ δάσαντο μετά σφισιν υίεσ 'Αχαιών. **δά(σ)ασσασαι** άόρ. άσασφ. τού δασέομαι βλλ.: 'Ιλ.Σ 311 άνδρα πάντα δάσασσας.

δάσσω τ. τού δασέομαι βλλ.: Κολλ.άπ.άνωνυμ. 145. **δαστός** κ. δαστώ (έτυμολ. εκ τού δασέομαι) πλασθέντα υπό ΕΜ 249.37.

δασω-νεώτ. πρώτον συνθετικόν λέξιον, δηλουσών ότι τού υπό τού δευτέρου συνθετικού σημειούμενον πρόβμα είναι δασού, πυκνόν, τραχύ ή ύπάρχει έν άφθόνιω, οίον δασούτρηξ, δασούδενδρον, δασούσκιος, δασούπικκος, δασούφυλλος, δασοφυλάκω.

δασοακτις-ιδος (ή) νεώτ. βοταν. γένος όρφοφυκιδών τροπικών φυτών.

δασαύνηθρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος βίχοειδών άυθοφόρων δένδρων.

δασοδύραχιον (τό) νεώτ. κ. δασοδύραχος, (ό) γένος καπτελλιδιών σκωλήκων πολυχατών.

δασογύατρον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ύμενοπτερών τριχυτών έντόμων τής οικου, των άπιπών.

δασογύνειος-ον μων. κ. νεώτ. ό έχων δασού, πυκνών, γύνειον: Τζέτζ.Λυκόφρ.307 μελόγχρους και δασογύνειος (Δ.γρ. Βαθυβένιος), ά. δασογύνειος.

δασούλωττα (τό) νεώτ. ζωολ. ζώο, άν ή γλώσσα καλύπτεται υπό φυματίον έν εισει τριχών.

δασογναθία (τό) νεώτ. ζωολ. ζώο, άν σι γνάθοι καλύπτονται υπό πυκνών φυματίων έν εισει τριχών.

δασογναθικός (ό) νεώτ. γένος καρποειδών έντόμων.

δασογνάθη-εω μτφ. γράφων χρώμα τού δασέος πνεύματος: 'Ηρωιδος. Έπιμ.25.

δασοδύτις (ό) νεώτ. ζωολ. γένος δασοδυτιδών σκωλήκων.

δασοτριθεία (οί) νεώτ. ζωολ. οικου σκωλήκων βλεφοροσώμων.

δασούτρηξ-τρηξ (ό, ή) μτφ. κ. νεώτ. κ. δασούτρηχος-ον, δημ. -ος-η-ο ό έχων πυκνάς και τραχείας τρίχας, δασού τριχώμα, μαλλιάρος, ά. δασούμυλος: Σίμιας έν ΑΠ 6,113 πρόσθε μέν άγραιολόγος δασούτρηχος Ιεράλου αίγιος δόειν, Νόνν.Δ 48,673 δασούτρηχος αίγιος άσκυλητή || επί προσ.: ΑΠ 11,345 Πόλεμ.Φυσιογν.5 τού δε πάν σώμα δασούτρηχος, τριχί στερπέει και κατασκήνη.

δασοκάρπη (ή) νεώτ. γένος λεπιδοπτερών έντόμων.

δασοκάρπια (τά) νεώτ. βοταν. φυτά, άν ό καρπός καλύπτεται υπό πυκνών τριχών.

δασοκάρπειον (τό) νεώτ. βοταν. γένος βουροειδών φυτών.

δασοκέρκος-ον μτφ. κ. νεώτ. ό έχων δασείαν, πυκνούτρηχον ούραν: Θεοκρ.5,112 μισέω τάς δασοκέρκος δάλυππεκας.

δασοκέρκος-ω (ό) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερών έντόμων ηυραλιδών 2) όμ. γένος έντόμων κολεοπτερών λαθριδίων.

δασοκέφαλα (τά) νεώτ. ζωολ. ζώο, άν όλόκληρος ή κεφαλή καλύπτεται υπό πυκνών τριχών.

δασοκέφαλος (ό) νεώτ. γένος οπιζιδών πτηνών.

δασοκέφ (ό) νεώτ. γένος μικροσαυριδών άμφιβίων.

δασοκέφιδισα (οί) νεώτ. οικου. φλοριδών άλιών.

δασοκλαθρον (τό) νεώτ. γέν. δασοκλαθριδών άλιών.

δασοκλαθρον (τό) μτφ. πέτρις βλλ.: ΨΔιασκ.Α,184.

δασοκνήμις-ήτος (ό) μτφ. δασοκνήμιος βλλ.:

Νόνν.Δ 14,81 και φόδος ώμάτητος δασοκνήμιδι.

δασοκνήμιος-ον μτφ. κ. νεώτ., άορ. δασοκνήμιος ό έχων κνήμας κεκαλυμμένας υπό πυκνών τριχών: Νόνν.Δ 13,45 Σειληνών τε φάλαγγα δασοκνήμιοι γενέθλια, 'Αγαθ.ένΑΠ 6,32 δασοκνήμιω. Πανί.

δασοκνήμιω-ονος-ον κ. νεώτ., άορ. δασοκνήμιων δασοκνήμιος βλλ.: ΑΠΔ,4,233.

Βασικράταρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πολυ-
χρώμων, ὀδίκων αλιθβαλιδών πτηνῶν.

Βασικάλειον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μελιοει-
δῶν Βατριοκάρπων δένδρων.

Βασυλείριον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος λειριοει-
δῶν φυτῶν πουδῶν ἢ θαμνῶν.

Βασύλλιον (τὸ) νεώτ. ὑποκορ. τοῦ δάσος
ἐν τῶν δάσος, δασάκ.

Βασύλλιος -ον μτγ. ἐπιθ. τοῦ Διονύσιου, ΕΜ
ἐπὶ τὸ δασεῖν τὰς ἀμείλιους : Παια.1,43,5
ἕτερον δὲ Διόνυσον δασύλλιον ἐπονομάζοντες.

Βασυλλίειδος (ἡ) ΕΜ.248,55 « ἄρκυτος ».

Βασυλόφρος (ὁ) νεώτ. γένος κοκκωιδῶν πτηνῶν.

Βασυλίμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος σκια-
θανθῶν φυτῶν.

Βασυμα-ατος (τὸ) μτγ. τὸ τράχωμα βλ. :
Σέβηρ.1στρ.η. Αετ.7,45.

Βασυμάλλος (-η-σιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων
δασὴν μάλλον, πυκνωμάλλος, μάλλοκαρπός : Ὀδ.1,425
ἀρασκεῖ τις ἐσὼν ἑτρεπέες, δασυμάλλος, Εὐρ.
Κύκλ.360 δασυμάλλον ἐν αἰγιῷ κλινομένην

2) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων

3) νεώτ. βοταν. γένος μυσοποριδιῶν φυτῶν.

Βασυμετάπος -ον μτγ. ἐπι ζώων, ὁ ἔχων μέ-
ταπον κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν τριχῶν : Γεωπ.18,1,3
τοὺς κριούς εἶναι χρῆ δασυμετάπους.

Βασυμυρον (τὸ) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

Βασυνημα-ατος (τὸ) νεώτ. γένος φιλουρκιδῶν
τροπικῶν φυτῶν.

Βασυνή (ὁ) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

Βασυνητής (ὁ) μτγ. κ. μον. ὁ φίλῶν τὴν χρῆσιν
τοῦ δασότος πνεύματος, ἐπιθ. τῶν Ἀττικῶν : Μισρ.
179,245, Τζέτ.Ζ.Ποιδ.Ἐργ.156 δασυνηταί γὰρ οἱ
Ἀττικοί, τοὺς λίσουσι λίσουρος λέγοντες.

Βασυνητός (ὁ) νεώτ. κ. δασυνητής, ἐπιθ.

Βασυνή κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. δασυνή,
παθρ. παρακ. δεδασυνημα ἢ δεδασυνημα, ἀπαρφ.
-όνθαι καθιστῶ τὸ δασὸν, πυκνῶν, τριχῶν, μάλ-
λοκαρπός : Διοσκ.1,125 δασυνή τὰς ἀλευκίας ἢ ἐπα-
ναφῆρος τὰς τρήσας εἰς σπόδας ἢ, Γεωπ.12,22,12 παθ.

δασυνημαί γίνονται ἢ εἶμαι τριχῶν, μάλλοκαρπός :
Ἰνσ.Ἐπιδ.6,8,32 Ἀριστ.Ἐκιδ.66 ἵνα δασυνηθῆιν
ὅλη καὶ μηδὲν εἶην ἐπὶ τῆς γυναικί προσηφείας,
Ἀριστ.Ζ.1,518 b,27 ὁ δ' ἔβην ἔχοντες ἦσαν φα-
λακροῦνται, κῶν ὄντες φαλακροὶ λάδωσαν, ἔνιοι
δασυνησσι, Παοῦ.Σιδ.ἐνΑΠ.6,81 κόρην Ἰππείας
θρηψί δασυνημένην ἀνθετο, Φωτ.Βιβλ.κ.δ.3,61,325
ὅπῃ τριχῶν δεδασυνημένος διὰ παντός αἰώματος

|| παθ. κ. μτγ. γίνονται, εἶμαι θαινωδῆς καλῆστο-
μοι μετὰ πυκνῶ φάλλας : Θεόφρ.Φι.2,6,12 2) καθι-
στῶ τὸ πυκνῶν καὶ συνεφεφίδες, πυκνῶν, σκεπά-
ζω : Θεόφρ.Ἀν.51 ὁ Ἀργεῖος τὰς δασυνοὺς τὸν
ὄφρανον, αὐτ.Συμ.36 3) ὄμ. παθ. εἶπ. αὐραν, γί-
νονται δολοῦ : Ἰνσ.Προορ.1,95 4) γραμμ. κ. νεώτ. κ.
δημ. προσηφεία ἢ γραφῆ μετὰ δασέος πνεύμα-
τος φωνῆν τὴ ἢ διφθογγῶν : Δισκ.Ἄλ.Συνδ.14,
Σέλευκ.1 Ἀθην.9,398 παραλόγως δὲ οἱ Ἀττικοί
καὶ δασυνησσι καὶ περισσῶς παθ. ἐν Πλουτ.Ἠθ.
378 C τὸ γὰρ φη καὶ τὸ χι τὸ μὲν ἐστὶ πη, τὸ δὲ
κῆρα δασυνησμενον 4) παθ. εἶπ. εἶπ. ἔπι ἀνασπῆς,
γίνονται ταχέια, βαία : Ἀγαθίλ.Ἄ.Ὀρειδ.10,7,22

5) ὄμ. παθ. ἐπι φωνῆς, γίνονται βραχνή : Διοσκ.3,80.

Βασυνητός (τὸ) νεώτ. ζωολ. ζῷον, ὃν τὰ νῦτα
καλύπτονται ὑπὸ τριχῶν ἢ τριχοειδῶν φυματίων.

Βασυνομα-ατος (τὸ) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

Βασυνορνεύς (ἡ) νεώτ. γένος κορυθαλιῶν
πτηνῶν.

Βασυός (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.

Βασυοριδίαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκία. θηλαστικῶν
μαρσупοφόρων.

Βασυορνεύς (ὁ) νεώτ. γένος θηλαστικῶν μαρ-
σупοφόρων, παραπλήσιον τοῦ σκυόρου.

Βασυόπαλος (ὁ) νεώτ. γένος διπτέρων ἐντόμων.

Βασυόπλις (ὁ) νεώτ. γένος ραχιδοσθιδῶν
ἐντομοσφῶν ἕρπετων.

Βασυόποδα (τὰ) νεώτ. ζωολ. ζῷα ἔχοντα τοὺς
πόδας κεκαλυμμένους ὑπὸ πυκνῶν τριχῶν ἢ τριχο-
ειδῶν φυματίων.

Βασυόποδος -ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς
τὸν δασυπόδα, τὸν λαγυδῶ, ὡς καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ
προερχόμενος : Ἀριστ.Ζ.1,574 b,13 ἀσπέρει δὲ πα-
χύτητι τὸ κύκνειον (ἐνν. γόλα) πρὸς τὸ τῶν θα-
λῶν ζῷων μετὰ τὸ θαιον καὶ δασυπόδο.

Βασυοπίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκονεμία μυιδῶν θη-
λαστικῶν ζῷων.

Βασυοπίδιον (τὸ) μτγ. ἰον βλλ. τὸ πορφυροῦν :
Φ.Διοσκ.4,121.

Βασυοπόδος (ὁ) νεώτ. γένος ὑμενοπτέρων ἐντόμων.

Βασυοπούς -οδος (ὁ) κ. νεώτ. ὁ ἔχων δασεῖς πό-
δας || ὁ λαγυδῶς, λαγός : Κρατῆρ.400, Ἀντιφῶν.η.
Ἀθηνῶν 9,402 B, δάλαρος, δασυπούς, θρηψί, Ἀ-
ριστ.Ζ.1,511 a,36, Πά.Λευκί.11,5 καὶ τὸν δασυπόδα.

ἀπὸ οὗ ἀνάγει μαρτυροῦν τοῖσδε, καὶ ὄλην ἢ
διχληλί, παρῶν, ἐν Ζουίδ. κελύων παραφρασεύεται
δασυπόδα || π.Πλιν. πῶ. κ. ὁ κόνιλος : Πάλλ.Φι
8,219,10,173 2) εἶδ. νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν
τῆς οἰκονεμίας τῶν δασυποδιδῶν.

Βασυόπρικός -ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸν πρῶτον
δασύν, τριχῶν, μαλλοκρόκος : Πλάτ.Κωμ.3 | π.
Ἀθην.10,456 | βασιλεὺς Κυπρίων ἀνδρῶν δασυ-
πρῶκτων 2) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. δασυπρω-
κτας ὡς οὐσ. γένος ὑμενοπτέρων ἐντόμων 3) ὄμ.
τὸ οὗδ. δασυπρῶκτων γέν. τρωκτικῶν θηλαστικῶν.

Βασυόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. πτηνὰ φέροντα
δασὸν πτέρωμα.

Βασυόπτερος -ον νεώτ. ἐπι πτηνῶν, ὁ ἔχων δασὸν
πτέρωμα || ζωολ. τὸ οὗδ. δασυόπτερον ὡς οὐσ.
γένος διπτέρων μυιδῶν ἐντόμων.

Βασυόπτιλα (τὰ) νεώτ. ζωολ. τὰ πτηνὰ τὰ φέρον-
τα δασὸν πτέρωμα, ἦτοι πυκνὰ πτερά.

Βασυόπτιλος -ον νεώτ. ἐπι πτηνῶν, ὁ ἔχων δασὸν
πτέρωμα 2) ζωολ. τὸ ἀρσ. δασυόπτιλος ὡς οὐσ.
γένος ἀναρχηρτικῶν φηττικιδῶν πτηνῶν.

Βασυόπτινος -ον μτγ. δασυόπρικός βλ. : Σχόλ.
Ἔσοκρ.5,112 τοὺς ἀνδρας τοὺς.. δασυόπτινος.

Βασυόπτινωος (ὁ, ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
πυκνότερα γενεῖα δασυόπτινος : Ἀριστ.Ἐφ.σμ.
33 μῶν ὁ δασυόπτινος, Τζέτ.Μεθ'Ὀμ.383 εἶδε
5' αὐ γαρτεία, δασυόπτινος, ταναθερίους 2) ζωολ.
τὸ ἀρσ. δασυόπτινος ὡς οὐσ. γένος δι-
πτέρων ἐντόμων 3) ὄμ. βοταν. τὸ ἀρσ. δασυ-
όπτινος ὡς οὐσ. γένος σχοινοειδῶν φυτῶν.

Βασυοπυνησίαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκονεμία
διπτέρων βραχυκίμων ἐντόμων.

Βασυόπυνησος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος στεγα-
νοειδῶν πτηνῶν.

Βασυόφρος -εος, -εἰσ-ὁ κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. δασός
βλ., κυν. θηλ. δασέα, δημ. δασέα, οὐδ. πληθ. δημ.
δασέα, παραθετ. -πτερος, -ύτατος ὁ ἔχων πυκνῶν
τριχῶν, δασυθρίαι, λάσιος, δασυμάλλος, τριχῶ-
τος, μάλλοκαρπός : Ὀδ.Ξ.51 εἰστέραςεν δ' ἐπι δέρ-
μα.. μέγα καὶ δασέ, Ἠρ.3,108 τὸ μὲν δασὸν ἔ-
κτανεν ἐν τῇ γαστρῇ, τὸ δὲ φίλον, Ξεν.Ἀν.5,4,12
ἔχοντες γέρρα πάντες λευκῶν βῶν δασέα (ἀ-
σπίδες ἐκ δερμάτων βῶν φέροντος καὶ τὴν τρι-
χα), Ἐπιγρ. ὁσφῶν δασέων, Πάπ. πρόβρατον δασὸν
Ἀράβιον ἐπι προσ. : Ἀριστ.Ἐκιδ.61 πρώτων μὲν
γ' ἔχω τὰς μασηχάλας λόχημυ δασυτέρας, Ἀρρ.
Ἰνδ.24 τὰ τε ἄλλα σῶματα δασεῖς καὶ τὰς κε-
φαλὰς ὑπερέστ : Ἀριστ.Φυσιολογ.812 b,17 2) δα-
σύν γενεῖσθαι ἐπι φαλακρῶν, ἀνωκίματα τὴν κό-
μην : Ἰνσ.Ἀφορ.6,34 2) κ. δημ. ἐπι φυτῶν, πυ-
κνός, πυκνοφύλλος : Ὀδ.Ξ.49 ρωτίται δ' ὄπητες
δασεῖς, Ἠρ.3,32 κότερον περὶ τεταμένη ἢ δα-

ότι ή θριβείζ έθιασε είνε καλλίων, 'Αρρ.Ίνδ.22,7 έπί τε τοϋ ελιγλαδϋ δένδρου έν παλλά και δασά, Κρουστάλλ.Κέντ.Μονηλιαϋ 24 μέ δασφας μέ μυριές και μέ δασά πλατάνη || έπί τόπων, σονδενερς, θαμνώδης: 'Μρ.4,191 ή τών άρσπρων (έν. κάρη) θριβή τε κέρτα και δασα και θρημώδης, 'Ιπν.'Αερ.1 και τήν γήν, πάτρων φίλη τε και άνδρωρς ή δασα και κεύρωρς, Θουκ.4,29 εϊδ' αυ ές δασϋ χωρίων βιαζοίτο όρως έναι, Στραβ.10,4,4 εστι δ' όρεινη και δασα ή νήσορς || μετά δϋτ. τρούου: 'Μρ.4,21 γήν νεμόμενη πάσαν δασάην ύλη πάνητορς, Ξεν. Αν.4,8,2 ήν δε ούτω δασϋρς δένδρεα παχείσι μέν οϋ, πυκνοίς δέ σπαν, μετά γεν.: Ξεν. Αν.2,4,14 έσκήνησαν έγγυς παραδείσου μεγάλου και καλού και δασέορς παντοίων δένδρων || τϋ οϋδ. δασϋ τόπορς θαμνώδης, δασώδης: 'Αριστ.Φ.Νεφ.325 δια τών κώληων και τών δασέων, Ξεν. Αν.4,7,7 έπειδών άρζώμεθα εις τϋ δασϋ προσιέναι 3) έν τραχύ, πυκνός: Διόδ.Σ.3,45 άλλα μαλακός και δασαίς νεφέλαισιν πολλαίς κατοικούν, 'Αγοθαρ.χ.Φωτ.κώδ. 250,458,9 μαλακήν δέ και δασαίαν νεφέλην ύποδεικνύω 4) έπί ούρων, νεφελώδης, σκατείνος, Βολός: 'Ιπν.Επιδ.7,112 5) έπί άναπνοίς, τραχύ, θρασύς: Γαλ.Β.11,574 6) γραμμ. κ. νεώτ. ό έχων δασϋ πνεύμα, ό δασέορς προφερόμενος: 'Αριστ.Λ.Αϊοίστ.804 β,8,Φιλ.1,29 ή δασαία (έν. προσωδία) δασα σύμφωνα τϋ σύμφωνα θ. φ και χ: Διον. Αλ.Συνθ.14 || όμ. γραμμ. κ. νεώτ. κ. όμρ. τϋ θηλ. δασαί, ώς ούσα. βλλ.: 7) 'Ια. κ. δασϋρς, παράγωγορς.

δασάσκιορς-ον νεώτ. έπί δένδρων, ό έχων, ό παρεών δασαίαν ήτοι πυκνήν σκιάν.

δασασμέρς (ό) μην. τϋ δασάνειν, τϋ ποιείν τι δασϋ || δθ. ή τραχύτης, ή βραχνάδα: Διοσκ. 1,64 δασασμοί φωνής.

δασαστάχια (τά) νεώτ. βοταν. τϋ φυτά τϋ έχοντα άνθη κατά στάχης διατεταγμένα και φέροντα πυκνά τριχας.

δασαστέρνορς-ον κ. νεώτ. ό έχων στέρνον, στήθος δασϋ ήτοι τραχύτων: 'Ησιόδ.Εργ.514 άλλα νη και τών φυκράρς έν δίαση δασαστέρνων περ έόντων, Σοφ.Τρ.557 ό παιρς έτ' ούσα του δασαστέρνου παρ ά Νέσσου, Νών.Δ.28,90 || νεώτ. ζωολ. δασαστέρνα (τά) τϋ ζώα, άν τϋ στέρνον καλύπτεται ύπό πυκνών τριχών 2) νεώτ.ζωολ.τϋ άρσ. δασαστέρνορς ώς ούσα, γεν. έντόμων κολεοπτέρων.

δασαστήθερς-ον μην.κ.νεώτ. δασαστέρνορς βλλ.: Πιρόκλ.Παράφρ.Πτολ.202.

δασαστήρινα (τά) νεώτ. βοταν. τϋ φυτά, άν οι στήμονες καλύπτονται ύπό πυκνών τριχών.

δασαστήριμν-ορς (ό) νεώτ. γένος κολεοπτέρων καρabiδών έντόμων.

δασαστομα (τά) νεώτ. ζωολ. τϋ ζώα, άν τϋ στόμα περιβάλλεται ύπό πυκνών τριχών.

δασαστομν (τό) νεώτ. γένος λεπιδοπτέρων έντόμων φυλλοφάγων.

δασαστομορς-ον μην. κ. νεώτ. ό έχων τραχείαν φωνήν, χονδρήν προφοράν, δασάφωνος: Γαλ.16,509 είναι γάρ τινέσ φασιν ούτως (έν. δασαίς) άναμαζόμενες φωνάς, άρ' ών τούσ σθηγομένους άνθρώπουσ αιτίεσ δασαστομορς ονομάζεσθαι 2) εϊδ. ζωολ. τϋ οϋδ. δασαστομν ώς ούσα, βλλ.

δασαστυλα (τά) νεώτ. βοταν. τϋ φυτά, άν οι στήλοι τών άνθέρων καλύπτονται ύπό πυκνών τριχών.

δασαστήρς-πτορς (ή) κ. νεώτ. ή είσότηρς του δασέορς βλλ.: 'Αριστ.Ζ.1,499 α, II, Κορνούτ.Φ.27 δασαστήρς γής πληθ.: Διόδ.Σ.3,35 μόνον δέ ταιρς δασαστήρσι διαλλάττουσι 2) εϊδ. ή δια δασέορς πνεύματορς προφορ άθόγγου: 'Αριστ.Ποιητ.1,456 β, 32 ταύτα δέ διαφέρει σχήμασιν τε τϋ στόματορς και τϋ όειρς και δασαστήρ και φιλότηρ και μήκαι τϋοι

βραχύτηρ, Πολύδ.10,47,10 έτι δέ δασαστήρ και φιλόπηρς δένδρο σισαφύην 3) νεώτ. πυροδ. δασαστήρ πυριτίδορς τϋ ειδώον βάρορς τής πυριτίδορς 4) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων κολεοπτέρων.

δασαστρίδα [ο]νεώτ.οικολ. μαλακοδέρμων έντόμων.

δασαστρίδορς (ό) νεώτ.γένος κολεοπτέρων έντόμων.

δασαστρώνορς-ον μην. ό έχων δασϋ πνεύμα: Εύστ. Πλ.135,10.

δασαστρίχορς-οϋρς-έτς μην. δασάθριξ βλλ.: Πολ. Φυσιογν.5.

δασαστρίχορς-ον μην. κ. νεώτ. δασάθριξ βλλ.: 'Αχμ.'Ονειροκρ.124 || άποχοόμενορς τϋ δασαστρίχορ και μακροσώμ (Ιππρ), Ζερδ. μηφρ.'Ιλ.1,568 για τϋ δασαστρίχορ τ' άγριοχοίροισι τϋ δερμάτη 2) νεώτ. ζωολ. γεν. κολεοπτέρων μαλακοδερμιτών έντόμων.

δασαστρώγλωρς-ον μην. δασαστρώγλωρ βλλ.: Μελέαγρ.έν ΑΠ.12,41 δασαστρώγλων δέ πνευμα λαοσπάρων μελέτω ποιήσαι άεροδάται.

δασασφθαλιμν (τό) νεώτ. γένος λεπιδοπτέρων έντόμων.

δασασφθαλορς-ον μην. κ. νεώτ. ό έχων τραχύ, τραχύτων φλόιν: Νικ.'Αλεξ.260 κατασάη καρφόσι δασασφθαλοσ κάλυμμα (δ. άνανθ. λαγύ 2) νεώτ. βοταν. τϋ άρσ. δασάφθοιορς ώς ούσα, γένος θηνίδων μυκήτων.

δασασφύλλιον (τό) νεώτ. γένος λιθοφυλλιαδών άνθορςφών.

δασάφφυλλορς-ον μην. κ. νεώτ. ό έχων δασϋ τϋ φύλλωμα, πυκνόφυλλορς: Πιρόδρ.'Επιγράμν.23.

δασάφφωνορς-ον μην. κ. νεώτ. ό έχων φωνήν δασαίαν, τραχίαν, άδραν, χονδρόφωνορς: 'Ιω.Χρυσ. Φωμ.41,1,σ.δβ) έπί τής μελωδίαρς ταύτηρ, καν γεγρακόηρς ήτ' ή, καν νεορς, καν δασάφφωνορς... οδδέν ελιγμνα γίνεται.

δασαχαίτηρς (ό) μην., μην. κ. νεώτ. ό έχων δασαίαν, πυκνήν χαίτην ή κόμη: 'Αγοθ.έν ΑΠ.δ.32 δασαχαίτων... τράγον, Τζέτζ.Μεθ' Ομ.666 Κάλχας... δασαχαίτων.

δασάχηρ-επιορς (ό) νεώτ. γένος λεπιδοπτέρων έντόμων.

δασαχηρνή (ή) νεώτ. γένος ζωνοσκαλιών.

δασά-όω νεώτ. όμρ. δασάων ριθ. φητέωσ τόπον τϋα δια δένδρων, άστε για καλυφθί ούτορ ύπό δάσορς ή ύπό δασών, ένεργϋ δάσοων βλλ.: ή κοινόττης δάσοωσ τας έλωδεις έκτάσεισ - δασάοωσ τε Λυκαβηστή || κ. παθ. έπί τόπων έν άναφορ άρδρς πρδσ., γήμοια ύπό άλλου δασάδης: τϋ βουνόμ] εχασάωθη[ει]εκα τούρς προσκόπουσ || όμρ. μητ. παρ. άρκα. δασάοωμν βλλ. κ. δασάων.

δασάωδης-οϋρς-ετς μην. κ.νεώτ. γεν. έπί τόπου, ό πολλά δάση έχων, ό ύπό δάσορς ή δασών εζ όλοκλήρου ή κατά μέγα μέρος αήτοϋ καλυπτόμενορς, ό δασάφωτορς: Εύτέκν.παράφρ. Νικ.Θηρ.145,342 και δσοι δέ εισιν άλλαχορς τραχείσ και δασάωδεις τόποι, -χώρα - νήσορς - κλιτέσ δασάωδης.

δασάωμορς-ατορς (τό) μην. ή δασούτης ή πυκνότης: Λύδ.κ.Ροδ.1750, Βέλαθ.δ.κ.Χρυσ.690 ώς χόρτον ειρς παρδδειξαι, ώς σελίνα ειρς κίφου, (οδδέν ειχε τϋ δασάωμα τών ομαλλιών ή κόρη).

δασάωμένορς-η-ο όμρ. μητ. παρ. τϋ δασάων βλλ., έπί τόπων, πλήρορ δασών, σϋνδένδρορς, δασάφωτορς, δασάωδης: Κρουστάλλ.Καλύκ.Κλεισούρ.1,7 βλάτω από δάδα του Ζυγοϋ τϋ δασάωμνα ράχη, -δασάωμνορ βουνοϋ ρηθ. δασάων.

δασάωμν όμρ., άδρ. άμθ. (έξ)δασάωμ, μην. παθ. τϋ παρακ. δασάωμένορ δασά βλλ.: 2) άμθ. έπί τόπων, γήμοια κατά περιστάσιν ολωει άρ έπιτόμ δασάωδης βλλ.: έν κλαδάφωμορ δασάωμ τϋοι ειρς τϋ περιβάλη και δάσωμτ' || όμ. έπί δένδρων ή όμρ. κ. δασάωμ ή τριανταφυλλιά: || έν θρ. κ. ό εαθ. τ. δασάωμνοια έμ.φθ.

σμη. γίνονται δασωδής: σέ τόπους ποτιστικούς τὰ δέντρα γλιγορα δασωμένων || έν όμ. μέσ. σμη. κ. ή μη. παθ. παρικ. δασωμένους ; δ. τραγ. σάν ποδ' ναί ο πρώτος φωνητικός κί ο πέδικος δασωμένους' || όμ. κ. έπί προσ. έν αναφορά πρός τή τρήκωμα, ο πυκνός τής τρήκας, ο δασυβρίξ ; δασωμένα στήθια (τά λάσια), Βλαχογ. Προσβλ.129 πυκνή δασωμένη κόμη' 3) ποι. είδ. έπί προσ. γίνονται πολύτιμοι, σίονεί εκφών πολλούς γόνους: Πολιτ'.Εκθ.Τραγ.202 εδάλασε τή βάτο, τή ριζιμό δέντρο, τή βάτος νά δασωση ή νόψη κί ο γομρός.

δασωση (ή) όδημ. δάσωσης βλλ.
δασωσις-εως (ή) νεώτ. φύτευσις γυμνών εκτάσεων, ιδίως όρεινών, προς άνάπτυξη δάσους.
δασωτός-ή-ά όδημ. δασωδής, δασωμένος, δασερός.

δασωτός (ό) νεώτ. γένος έπειριδών άραχνών.
δατέν 'Ήσ. « ζητεν ».

δατέμηναι ποι., σπάνιμ.τραγ., ούδέποτε έν δοκίμ. όπτ. λόγω, έξεπρ.Λυσ.όπ.78, όποτ. δατέμηναι, άνώμ. άπαρ. δατέσθαι (δ.γρ. δατέσθαι), άνατ. δατέντω, δατένω, μέλλ. δατέσμαι (κατα-), άόρ. δατέσμημ, δασωσμήμ, Ιων. δασάσκειτο, άόρ. άσφωρ. δασόθηναι διανεμοίμαι τί μετά τινος, μοιράζομαι, χωρίζω: 'Ήλ.38 ότε κεν δατέμμεθα λιπή' Άγαιοί, 'Οδ.Ζ.10 και εδάσασαί' άράφρας Πινδ.Ο.755 οθλώ ότε χθόνα δατένω ζεύς τε και άθάνατοί' || συχνάκις έπί δατυμώνας: 'Οδ.Α.112 τή δέ κρέτα πολλά δατένωτο, Εύρ.Τρω.450 θρησί δαύσοισιν δασασθαι την 'Ανάλλωκος λάτρην, Νικ.Άλεξ.245 όπάπτε θρηνο νομίζόμενοι δατένοται (αρχλ. « δατένοται και μεριόνοται, ήτοι μάλλον κατατρώσομαι ») 7) μητ. έπί συνακοθίμ, κατέγω έν Ιση μοίρα, συμμερίζομαι: 'Ήλ.Σ.264 όθι περ Γράβας και' Άγαιοί έν μέσω άμφότεροι μένοι 'Αροφας δατένοται' 3) έπί τόπων, δασοχίω, παρήγοροι, αφήνω πίσω: 'Ήλ.Ψ.121 τή δέ (έν Αμμιονί) χθόνα ποσει δατένωτο ελδόμεναι πεδίοσ, Λυκρόφρ.629 άνδρη' άπέκτος ήγεσιν δασουέμενοι 4) διχοτομώ, κόπω είς δύο μέρη: 'Ήλ.Υ.394 τόν μνη 'Αχαιών Ιπποί έπισώφροσι δατένωτο πρώτῃ έν όμινί' 5) έπί ένεργ. σμη. δασρά, χωρίζω: 'Ήρ.7,121 τρέψ μοίρας τό Ξέρξης δασάμενος πάντα τήν πεζών [στρατών]' 6) δδ. διανεμέ, μοιράζω, δίδο ώς μεριόνο: Δημόφρ.279 δατέσθαι ταίς ποισί τά χρήματα, Ήρ.1.216 τών θεών τή ταίσι τών πάντων τών θνητών τό τάχιστον δατένοται, Ξεν.ΚΠ.4243 κών τί μείον ήμίν δάσωνται' || παρικ. έν παθ. σμη. διαροόμεν, διανεμοίμαι, διαμοιράζομαι: 'Ήλ.Α.125 τά μέν παλίην έξεπράθαμεν, τά δέδασαται, 'Ήρ.2.84 ή δέ Ιητρική κατά τάς σφι δέδασαται' πρβλ. ένδοξαί.

δατήριος-α-ον ο δατηρ, διανεμν, διαμοιράζω: Αλοχ.Επτ.711 πατρώων χρημάτων δατήριοι.

δατήριος-εως (ή) διαίρεσις, διανομή, μερισμός Πολυδ. « ή δατήριος όμοχόλητρον βέλτιον δέ ο δασωός ».

δατητής (ό) διανεμητής, μοιραστής Σουιδ. « δατέισθαι τή μεριέσθαι: όι δέ δατηται σίονεί μερισται »; Αλοχ.Επτ.945 οικρός δέ χρημάτων Ισος δατητής 'Αρης.

δατης-ιδος (ό) αρχιλήρης στρατηγός όμιλών παρεπαρμένη ελληνικήν, έξ όο ο δαπομός βλλ.' || δατηός μέλος είρωκ, ο δαπισιός: 'Αριστοφ.Εύρ.289 νόν τούτ' εκέιν' ήκας τό δατιός μέλος.

δατισκή (ή) νεώτ. γένος δατισκιδών φυτών.
δατισκιδάτι (ο) νεώτ. αλοχ. δικτοτυλιδών φυτών.
δατισκοιδή (τ) νεώτ. βοταν., ά. δατισκίδαί βλλ.
δατισμός (ό) μηγ. κ. νεώτ. τή νά όμιλή τις τής ελληνικήν γλώσσαν ώς ο ήέρης στρατηγός δατις,

είδος βαρβαρισμού, καθ' όν γίνεται σφαλερα χρησις κατά παθητικόν τύπον ρημάτων έχόντων όμοιον ένεργητικόν τύπον, οίον γαίρομαι, άντί τού όρθου χαιρώ κ. ά.: 'Ήρωδιαν.Φιλέτ.443' βλ. κ. Σουιδ. έν λ. δατις.

δατόλιθος (ό) νεώτ. όρυκτον τής τάξεως τών ζεολιθών, πυριτικόν όλας τού άσβεστίου και βαρίου.

δατούρα (ή) νεώτ. βοταν. γένος ατρυχοειδών φυτών, άν είδος δατούρα ή κονή, δηλητηριώδης ατύτοφης και έν 'Ελλάδι, όδημ. πορδόχορτο, τάλλα και τάτουλα, ά. στραμωών.

δατουρίνη (ή) νεώτ. χημ. δηλητηριώδης ούσια περιεχομένη είς τή φυτόν στραμωών.
δατός 'Ήσ. « κουράλιον », αότ. « νέμψη λευκόκρηρος » πρβλ. δαγός.
δατύσσω 'Ήσ. « λαφύσσω, έσθλω » άμφ.γρ.έν 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,13.

δαυάκες 'Ήσ. « θυμάλωπες ».
δαυάεις 'Ήσ. « μέλαινα, και πονηρά ».
δαυός 'Ήσ. « δασός ».

δαυίδ λυρα (ή) νεώτ. άνατομ. ή δαυιδ φαλήτηριον (τ) τρίγωνον χωρίον τού έγκεφάλου, άφορίζομενον υπό τών όπισθίων σκελών τής φαλίδος.
δαυιδικός-ή-όν κ. δαυιδεί- νεώτ. ο άνήκων ή άναφερόμενος είς τών προφητάνκτα Δαυιδ: δαυιδικοί φαλιμοί' 2) ύψιπέτης, μεγαλόπνευστος: δαυιδική έμνησκω.

δαυιδικός « έπιρρ. νεώτ. κ. δαυιδεί- κατά τόν τρόπον ή κατά τή όθος τού προφητάνκτα Δαυιδ, μεγαλοπνεύστος.
δαυιδόμοιος « έπιρρ. μηγ. κατά τόν τρόπον τού προφήτου Δαυιδ, δαυιδικός βλλ.: Μηναι.19 Στληρ.Προσβμ. τού 'Αγίου δαυιδικώς ώς εκ λέκικου τάλασπυρίας Χριστός.. άντιγάγε σι, μάρτυς.

δαυικισιον (τ) μηγ. τόν τών δαυικός βλλ. τού καρπιών, δαυικί, καρτώ: Νικ.Θηρ.858 δαυικισιον ρίζας τε βρυονιδος.
δαυικί (ν) (τ) σμ. κ. δημ. τή φυτόν δαυικός βλλ. τού καρπιών: Ήσ.Π.12,12.

δαυικιά (ή) όδημ. κ. άγρια δαυικιά τή δαυικί βλλ.
δαυικίτης οίσις (τ) μηγ. οίσις άρωματισθείς διά δαυικού βλλ.1) : Διοσκ.5,60.
δαυικοκαφέεις (ό) νεώτ. τή προς μεζίν μετά καφέ χρησιμωμενον πρσθιν τής ζηράσεως και φράζεως τής ρίζης τού φυτού δαυικού.

δαυικον (τ) τή φυτόν δαυικός βλλ. τού καρπιών: Θεόφρ.ΦΙ.9,15,5.
δαυικός (ό) κ. νεώτ. είδος φυτού φυόμενον έν Κρήτη, οδ αι ρίζαι και ο σπόρος έχρησιμωμενος ώς φάρμακα: 'Ήπ.Διαείτ.23 μαλδασσεν χρη τήν καιλίην ή μέλαιν έλλεδόρω ή πεπλίω, μέλαιν μέν δαυικός ή σάσει ή κόμινον .. μίγονται, Διοσκ.3,72, 'Αρετ'.Οξ.Παθ.1,107 δαυικού τού καρπιού έγχεψ, Γαλδ.664' 2) τή φυτόν δαυικός τού καρπιών, ά. σταφυλίον: Γαλλ.1,862' || νεώτ. βοταν. γένος σκιαδαρθών φυτών, άν κυριώτερον είδος δαυικός τού καρπιών κηπευτόν φυτόν, όδημ. δαυικί, καρτώ, χαδοσίτι, σταφυλίω.

δαυικός 'Ήσ. « ο θρασός ».
δαυικοφήτης (ό) μων. ο έφητής και πωλητής δαυικών (δαυικίων) βλλ.: Πρόβλ.1,219 και δαυικοφήτης, ρεσάνας, σευκογυλοός άν ήμουν.

δαυίλα (τ) μηγ. παρ άρχαίους Φωκεσίαι τή έν συνεχεία δένδρα: Πανσ.10,47' πρβλ. δαυίλος.
δαυίλακι (τ) όδημ. μικρός δαυίλος βλλ.: Βλαχογ.Προσβλ.241 Άλαμονόκος.. νά ξαίθαλίση τ' άσκακάρνα λιγοστά δαυιλάκια τής.

δαυιλί (τ) όδημ. όποκορ. τού δαυίλος βλλ.: Βαλωαρ.Κανάρ.1 τή νύχτα τού παρόδερκηνς μ' ένα δαυιλί στό χέρι, Κρυστ.Καλόρ.4,70 κρατεί στό χέρι ται δαυιλί, παροιμ. Έλλάς, κούτσουρα, δαυιλιά κάρμένα (έπί τών άσυναρτήτως όμιλούντων).

Βαυλιὰ (ή) δημ. κτήρημα δια Βαυλοῦ, με κάτουρα: Ἐφταλ.μτφρ. Ὀδ.Τ 69 ἡ τάχα θές με τίς βαυλιές να πεταχτῆς στό θρόνο; || ἐκαστή ἀνακίχησι τῶν βαυλῶν πρὸς ἀναζωήρευση τῆς πυρᾶς; || ἐκαστον δια βεβρεγμένου ποτίου καθάρσιμα τοῦ κλιθάνου, φάρμακον, ἀπὸ τῶν ἀνθρακίνων.

Βαυλιὰζω δημ. ἀνακίω τούς βαυλοὺς ἐν τῇ ἐστία, ὥστε νὰ ζωηρεῦσθῃ ἡ πυρὰ, συνδαυλιῶν || καίω: φωτιά νὰ σὲ δαυλιάσῃ [νὰ σὲ καύσῃ].

Βαυλιδα (ή) δημ. στίος σεσηπῶς, παθὼν ἐκ σκωρίας ἢ ἀνθρακος, ἀ. δαυλιδα.

Βαυλιζῶ δημ. βέτω δαυλοὺς εἰς πυρὰν 2) συνδαυλιζῶ βλλ.

Βαυλισμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαυλιζῶ βλλ.2, συνδαυλισμα 2) ἡ σκωρία βλλ. τῶν σιτηρῶν.

Βαυλιτης (τό) δημ. ἡ νόσος τῶν φυτῶν καὶ δὴ τῶν σιτηρῶν ἀνθραξ 2) στίος σεσηπῶς, παθὼν ἐξ ἀνθρακος ἢ σκωρίας, ἀ. δαυλιδα.

Βαυλον Ἦσ. « ἡμψλοκον ἔξλων ».

Βαυλοζυχο (τό) δημ. ἐπιμηκες ἔξλων καίμενον ἢ ἡμψλοκον, βαυλοῦ, δαυλῖ: Κερκβ.Ζητ.169 γ' ἀναμίχην βαυλοζυχα κατακίκοινα, σπιθόβολα, διέγραψαν ἀπὸ παντοῦ φωτεινὰ μπότοξα.

Βαυλος-ον κ. δαυλοῦς-όν δασύς, μικτός: Αἰσχ. ἀπ.27 δαυλος ἤθηλη, Παισ.10,47 καλεῖσθαι δε τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλας δαυλα, Νόνω.Δ 6,160 σίων δαυλα γένεια; || τὸ αὐθ. πληθ. δαυλα ἄς ὄσα. βλλ. 2) μτφ. ἐπὶ σχεδιαζομένης ἐνεργείας, σκωτικῆς, κρύφους: Αἰσχ.Ἰκ.93 δαυλοὶ γάρ προηπίων δασίκιοι τὰ τείνουσιν πόροι κατιδαίν.

Βαυλοῦς-όν || κ. δαυλοῦς βλλ.

Βαυλοῦς (τό) (2) μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπιμηκες τεμαχίων ἔξλων καίμενον ἢ ἡμψλοκον, ἔμψλογον ἢ ἐσβεσμένου, δαυλῖ βλλ.: Πολιτ.Ἐικ.Τραγ.188,14 ἡ μάνα σου στὸν ὄπινο της. εἶδε νὰ γεννηθῇ δαυλοῦς νὰ κάψῃ τὴν καρδιά της 2) ἔξλων προωρισμένο πρὸς καύσιν ἐν πυρᾷ ἢ ἐστία: Οἰσ.Ἀβρ.740 καὶ βάστα τοῦτους τρεῖς δαυλοῦς. νὰ πᾶμε πᾶνω στὸ βουνὸν 3) μτφ. τὸ πρὸς δεξιὴν ἔριδα ἐνεργῶν αἰτιῶν: τὸ κερδηθῆν λαχείον ἐγένετο δαυλοῦς διχνοῦσας πρβλ. ὑποδαυλιζῶ, συνδαυλιζῶ 4) ἡ νόσος τῶν φυτῶν ἀνθραξ, ἀ. δαυλιτης.

Βαυνάσις Ἦσ. « ἐκκαῦσαι » [ἀνάγη. δαῦσαι].

Βαυνίς μτφ. ἀμφ. σμ. ἐν Ἠρωδιῶν.Τεχν.Λεξφ.196.

Βαυῖς ἀμφ. σμ. ἢ Ἀνεκδ.Ὀζων.3,243.

Βαυῖτα Ἦσ. « λόχωνα ».

Βαυῖτε πᾶν. αἰολ. τ. τοῦ ἐπ. δηῦτε βλλ.

Βαυῖτος-η-ο δημ. ἄντων. αὐτός. ἐν γρ. μ. ἐμπροθέτως [τῆς δαῦτον-η-ο, ἀπὸ δαῦτον-η-ο κττ.]: Σολωμ.Ἰορδ.Μηδίαρ.9,3 μετὰ μάτια ἀκαλουθῶντας | τὸ νεογέννητο τὸ φῶς | καὶ σὲ δαῦτο ἀναφπρωτῶνας, Λασκαρ.Πνχτ.37 παρακαλεῖ γιὰ δαῦτον δὲ Ἄγγελός του.

Βαυχμός μτφ. δαυκος βλλ. τὸ καρπῶν: Νίκ. Ὀμπρ.94, αὐτ.Ἄλ.199 2) Ἦσ. « δαυχμόν » ἐδκαυτον ἔξλων δάφνης ».

Βαυχνα Ἐπιγρ. θεσσαλ. τ. τοῦ δάφνη βλλ. [μὲν ἐν συνθέσει].

Βαυχαμφόριος (τό) Ἐπιγρ. πιθ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Κύπρῳ.

Βαυχνοφόρος-ον αἰολ. τ. τοῦ βαφνηφόρος βλλ., εἰκότ. ἐν Ἀλκμ.ἀπ.19, ἐμῆ, Λασιδα τὸν δαυχνοφόρον.

Βαυῶν, ὄρφ. ἔδαιων ἰαυῶν, κοιμῶμαι Ἦσ. « δαῖων, κοιμᾶσθαι », ΕΜ 250,10 « δαῖος τὸ κοιμῶμαι », Ζῆναρ.473 « δαῖος κυρίως τὸ δευρῶν... ἐρηται εἰς τὸ καθεῦδειν »: Σαφφ.ἀπ.80 δαῖσις ἀπάλας ἔτάρης ἐν στήθεσιν.

Βάφαινος (τό) νεώτ. παλαιῶς κ. βαφαινόδους ἀνατός (τό) γένος σαρκωγῶν θηλαστικῶν ζῴων ἀπατηῶν μ. ἐν ἀπαλιθῶσαι.

Βαφαινόδους-οντοσί) νεώτ. δάφαινος βλλ. **Βαφαινα** (ή) μτφ.πολυπύρος πλιθος-Πλιν.Φι 37,157.

Βαφαινας-α-ον μτφ., μον. κ. νεώτ. ὁ τίς δάφνης ὁ ἐκ δάφνης συγχεινόμενος δάφνης, δάφνης: Νόνω.Δ 19,23 βαφαινα πέταλα, Χριστόδωρ. ἐν ΑΠ 27,260 ἔστανε τ' Ἀμφάρπος ἔχων περιλαμπρα καίτην σταμνί δαφναίω 2) δαφνηφόρος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: ΑΠ 9,477 Ἀμπελε, τί πράξωμεν, όταν δαφναίος Ἀπόλλων πτόρθον ἐμόν κληνῆ, Τζέτζ.Ἐξήλ.Ἰλ.43,24 || ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος: Παισ.3,248 ἐν χωρίῳ Ἰφίθ. ἦσ ἄροις ἡδῆ Σπαρτιατῶν ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρτέμιδος ἐπίκλησιν δαφναίας.

Βαφινάλιον (τό) μτφ. κ. νεώτ. ἔλαιον λαμβανόμενον δι' ἐκθλίψεως ἐκ τῶν καρπῶν τῆς δάφνης, δαφινόλαδο: Διόσκ.1,40 1 δ.γρ. 1, Σχόλ.Νικ.Ἄλ.198 || εἶδ. νεώτ. γημ. λιπαρὸ ὅλη λαμβανόμενη, ἐν μέρει δι' ἐκθλίψεως καὶ ἐν μέρει δια βρασμοῦ, ἐκ τῶν προσφατῶν καρπῶν δάφνης βλλ. τῆς εὐγενούς.

Βαφνητινῆ (ή) νεώτ. γημ. κ. δαφνητινῆ προῖον διασπᾶσως τῆς δαφνηνίης.

Βαφνηνὸν γλωσσ. δαφνηνόν.

Βάφνη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ φυτὸν δάφνη ἢ εὐγενής βλ. κατ., δημ. κ. βαγιά, ἱερὸν δένδρον τοῦ Ἀπόλλωνος: Ὀδ.1183 σπέος εἶδομεν... δαφνηνὴ καρπῆρες, Ἡσιόδ.Θ 30 δάφνης ἐριθιλέος ὄζον δρέψασαι, Θεόφρ.11,45 ἐπι δάφνας πτελεῖ, ἐπι βῆσινα κυπάρισσοι, Θεόφρ.Φι 5,97 τὸ τίς δαυλοῦς (τὸν τρύπανον) ἀριστον, Καλλ.Δηλ.94 ἐρῆτα τὰ ρωθῆρον ἢ ἀπὸ δάφνης, Βαλαωρ.Σαμουήλ Δέση.120 καὶ μετὰ τῆς πρώτης ἀστραπῆς... χλωρὸ χροτάρι φύτρωμα, δάφνης, ἐλιές, ἄτραγ. δάφνη μου, τ' ὄμορφο δέντρι ποῦ ναι σπὴ γεγοινά μου 2) πυθικὴ δάφνη ἢ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος: Ἀριστοτ.Πλ.213 εἶπε μου ὁ Φοῖβος αὐτός Πυθικὴν σέλας δάφνην 3) ὄβ. κ. μτφ. ἡ προφητικὴ κ. ποιητικὴ δύναμις 4) νεώτ. βροντ. γένος βαφνηνῶν φυτῶν, ὡ καὶ κωριῶνον εἶδος δάφνη ἢ εὐγενής ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢς ὁ καρπὸς δρέπῃ κωρεθῆς εὐσομοσ 5) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ἐν γρ. ὡς σύμβολον νίκης, στεφανοῦσα τοὺς νικητάς: Ἐπιγρ. στεφανώσασαι δάφνης στεφανῶν || ἐκλλ. σύμβολον τῆς ἡμάρτυτον δόξης κ. δὴ τῆς τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ ὁ φωνῆζ, ἀνθ' οὗ ἢ μεθ' οὗ καὶ διαμεταίεσι κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν Βαίων || νεώτ. κ. δημ. μτφ. τὸ σύμβολον νίκης, θρισῖου: Κόλλβ.Ῥδ.4,4 σὰς ἀραπαίεσι ἡ τύχη τῆν νικητήριον δάφνην, ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν δαφνηνῶν, ἔδραφε | πολλὰς | δάφνας 6) μτφ. δάφνη ὀλεξανδρεία τὸ φυτὸν ὀξυμυρσῆνη τὸ ὑπόγλωσσον: Θεόφρ.1,10,8 7) κ. ἡ χρυσαῖδαφνη: Ψιδιοσκ 4,14 8) ὄμ. τὸ φυτὸν ριζοφόρος ἡ Μάγλη: Θεόφρ.Φι 4,72 9) εἶδος καρραλλῶν: Θεόφρ.4,7,2

Βαφνηνῆς-εσσας-εν μτφ. πλήρης δάφνων, πλούσιος εἰς δάφνας: Νόνω.Δ 13,76 Ἀσκηρ, πατριδὰς βαφνησσων ἀσιγίπτοινο νομησις.

Βαφνηρηθῆς-οός-ες μτφ. ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ δάφνης: Πιορφόρ.κ.Χρησ.Σιβ.π.Εἰδ.Εἰσαγγ.Προν.δ.36ῖ239 Α κλύτε βαφνηρηθῶν μυχῶων ἀπο θλακελον ὄρημ.

Βαφνηρῶς-ά-όν μον. πλήρης δαφνηνῶν: Μ.Γη. Ἀκωμ.κ.Κουμῶν.Ἀθησ.ἐν λ.

Βαφνηρῆς-ἴτιος (τό) μτφ. δαφνηῆς βλλ.: Χοιροδ. ἐν ΑΒ 188, Ἀρκῶδ.25,16.

Βαφνητινῆ (ή) νεώτ. γημ. δαφνητινῆ βλλ.

Βαφνηφαιγια (ή) μον. τὸ μασὸν δάφνης: Τζέτζ. Πρωκ.Ἡσιόδ.Ἐργ.σ.14 ἀλλὰ τὰτα μετὰ τὰ μυθοπλαστούμενα προὶ τῆς Ἡσιόδου βαφνηφαιγιας.

Βαφνηφάγος-ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ πρώτων δάφνην ὁ μασὸν φάλλα δάφνης || ὄβ. μτφ. ὁ ἐνθεος ὁ ἐνδοσιώων || ὁ μάντις: Λυκόφωδ.

Βαφνηφόρος (τό) ναός τοῦ βαφνηφόρος Ἀ-

πόλλωνος : Θεόδωρ.π. Ἀθην.ΙΙ,424 F δασώζεται Φλυθίν εν τῷ δαφνηφορέϊ γραφή περί τούτων.

δαφνηφορία (ή) μγν. ἄρχαιστάτη βρωτική εορτή, τελομένη ἀνά πᾶσαν ἐνεαεταίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος : Πρόκλ.Φωτ.Βιβλ.32Ι Β.

δαφνηφορικὸς-ή-ον μγν. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δαφνηφόρον Ἀπόλλωνα : δαφνηφορικά μέλη (ἢ ἄσματα) ἢ ἀπλῶς δαφνηφορικά ἄσματα φέδμενα ἐν χορῷ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ χορευτῶν ἐκόντων ἐν γερῶι κλάδος δάφνης : Γαλιδ.4,53 μέλη. δαφνηφορικά, Πρόκλ.Φωτ.Βιβλ.32Ι Β τὰ δὲ λεγόμενα παρθένια χοροῖς παρθένων ἐνεργήσαν, οἷς καὶ τὰ δαφνηφορικά ὡς εἰς γένος πήλτες, Ἐσάτ.Πονμυ.58,16 τῷ δὲ ῥηθέντι ὑπὲρ Διοφάντῳ καὶ δαφνηφορικόν ἄσμα γράφει λέγεται ὁ πατήρ (Πίνδαρος).

δαφνηφορέος Ἐπιγρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, δαφνηφόρος.

δαφνηφόρος-(α)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., σιολ. δαφνηφόρος ὁ φέρων δάφνην : Αλεγ.Ἰκ.706 ἀεὶ τίθειεν ἔγκυριος πατρῷας δαφνηφόρος βουθῆτοις τιμαῖς Ἡρωιδαν.Ἰστ.8,6,8 ἀγγελοὶ καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο, οὗτ.Ι,122 δαφνηφόρος δάσειε (ἴδου ἐκ δάφνης) 2 Ἐπιγρ. τὸ ἀρετ. δαφνηφόρος εἰς οὐδ. ὁ φέρων δάφνην ἢ ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Οἴθαις : Παισα.9,10,4 οἶδα ἐν Οἴθαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰερηνίῳ, ἐπικλήσις δὲ ἐστιν οἱ δαφνηφόρος ὄμ. ἐν Ἐρετρῶι : Ἐπιγρ. πρὸλ. δαφνατός 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ δάφνης ὡς νικητὴς ἐστεμνόμενος, δ. δαφνοστεφής ἢ δὲ μγν. φεγ. ὁ νικητής ἢ ὄμ. ὁ διὰ νικῶν δάφνης, δόξαν προσκομίζων, παρέκων : δαφνηφόρος πόλεμος.

δαφνηφορέω-έω μγν. κ. νεώτ. φέρω ἐν χερσὶ δάφνην ἢ στεφάνους ἐκ δάφνης : Πλουτ.Ἰμ.34 ἔδαφνηφορέει δὲ καὶ σύμψας ὁ στρατός Ἡρωιδαν.Ἰστ.2,2,10 δαφνηφοροῦντες πᾶς ὁ δήμος καὶ τὰ στρατιωτικόν ἢ ἐν Ρώμῃ, ἐπὶ ράβδων κεκοσμημένων διὰ δαφνῶν : Ἡρωιδαν.Ἰστ.7,6,2 οἱ τε ῥάβδοι ἔδαφνηφοροῦν.

δάφνη (τῷ) δημ., συνθ. πλθθ. δάφνης ἢ δάφνη : δ. τραγ. εἶχε μηλιές καὶ κυδιωνές καὶ δάφνια καὶ μερσίνια.

δαφνί (τῷ) δημ. ποικίλα τοῦ φυτοῦ ἄμπελος ἢ οἰνοφόρος.

δαφνία (ή) νεώτ. γένος δαφνηδῶν μαλακοστράκων.

δαφνία (ή) δημ. τὸ φυτὸν δάφνη βλ. : Κρυστ. Σκ. Ἀδ.2,80 εἶδα. τὸν πατριάρχην. ἀστεφανόμενον μὲ δαφνιάς ἔνα μεγάλο κλώνο.

δαφνιακός-ή-ον μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δάφνην : ΑΠ 6,80 δαφνιακὸν βιβλίων Ἀγαθῆν ἑνεάσας εἰμι ἱλοιστάς τοῦ Ἀγαθίου ἢ τὸ οὐδ. πλθθ. δαφνιακὸς ὡς οὐα, οἱ δαφνιακοὶ βιβλίοι τοῦ Ἀγαθίου Σουιδ. ἐν λ. Ἀγροβίος.

δαφνιάδα (οἱ) νεώτ. οἰκον. δικοτυληδῶνα φυτῶν, περιλαμβάνουσα θεντροβόλια ἢ θένδρα, ὡν τινὰ κοσμητικὰ καὶ ἕτερα φαρμακευτικά.

δαφνιάδα (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια φυλλοπόδων μαλακοστράκων.

δαφνιακός-ή-ον νεώτ. δαφνιακός βλλ. 2) νεώτ. χημ. δαφνιακὸν οὐδ. οὐδ. ἀπαντῶν ὡς κῆριον συστατικόν τοῦ δαφνηκίου, ἐν χρ. ὡς πρώτη ὄλη διὰ τὴν παρασκευὴν τεχνιῶν ἀρωματῶν.

δαφνίη (ή) νεώτ. χημ. τὸ γλυκερίδιον τοῦ δαφνικῆς ὀξέος, κῆριον συστατικόν πολλῶν φυτικῶν κηρῶν καὶ ἐλαίων ἢ ὄμ. γλυκοζίτης ἀπαντῶν εἰς τὸν φλοιὸν δάφνης τῆς ἀλπέλου.

δαφνίος-ἴων-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δάφνης : Ἰνν.Νοῦσ.2, 465, 46 δαφνίον ἐλαίον. Θεόδωρ. Ὀσμ.28 ἢ ὁ ἐκ Εὐλοῦ δάφνης : Καλλ. Ἀπόλλ.Ι, Τζέτς. Ἐξήγ. Ἰλ.45,20 δαφνίην ράβδον ἢ ὁ ἐκ φύλ-

λων δάφνης : αὐτ. Ἐξήγ. Ἰλ.77,2 δαφνίος ἀτέμμασιν. δαφνίος ἀτέμνος 2) ἥπ. τὸ οὐδ. δαφνίον (ἐν. χρώμα ὡς οὐα, χρώμα ὁμοιον πρὸς τὸ τῶν φύλλων τῆς δάφνης).

δαφνίος-α-ον κ. νεώτ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀπὸ δαφνίος βλλ. : Ἰνν.Νοῦσ.2,13 ἢ ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Στράβ.8,3,12 2) εἶδ. νεώτ. ζωολ. τὸ θηλ. δαφνία ὡς οὐα, βλλ.

δαφνίς-ἴδος (ή) κ. νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, ὁ δαφνοκόκκος ἢ Πολυδ.1,234 ἐ ὁ καρπὸς τῆς δάφνης. δαφνιάδες : Ἰνν.Νοῦσ.2,13 Διοσκ. 1,50 τὸ δὲ δάφνιον ἐλαίον σκευάζεται διὰ δαφνιδῶν 2) ἥπ. τὸ φυτὸν δάφνη : Πόπ. τῆς δαφνιάδος τὰ μοσχοῦματα.

δαφνίτας Ἰσ. « Ἀπόλλων παρὰ Συρακοσίων », δαφνίτης (οἱ κ. δαφνίτας βλλ. 2) ὁ διὰ δάφνης ἀρωματισμένος : Γεωβ.8,8 δαφνίτης οἶνος.

δαφνίτης-ἴδος (ή) μγν. τὸ φυτὸν ἄμ βλλ. : Διοσκ. 1,13 Γαλ.14,72 2) τὸ φυτὸν χαμαιδάφνη : Ψιδιοσκ. 4,147 3) τὸ φυτὸν δαφνοειδές : Ψιδιοσκ.4,146.

δαφνογηθής-οὐς-ές ὁ γηθόμενος, περπόμενος, ἐπὶ τῇ δάφνι, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9,525,5.

δαφνοδενδρῶν (τῷ) νεώτ. τὸ δένδρον τῆς δάφνης. **δαφνοσιδές**-οὐς (τῷ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν δάφνη ἢ χαμαιδάφνη : Ἰνν.Γυν.Φυσ.33, Διοσκ.4,146 ἢ νεώτ. βοταν. γένος θυμαλαισιεδῶν φυτῶν, ὡν εἶδη δαφνοειδὲς τὸ κνίδιον, δημ. χολδοχορτο, κ. δαφνοειδὲς ἢ χαμελοία, δημ. χαρολιά ἢ λυκονουρά 2) τὸ φυτὸν κλημάτις : Διοσκ.4,7.

δαφνοσιδέης-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς δάφνην : Θεόδωρ.Π 9,155 δαφνοσιδὴ δακύν ἰσφ. ἀνάγν. ἢ ἐπὶ πτωκ κοραλλίων : Θεόδωρ.Φι 4,7,1 πρᾶσον φύεται καὶ τὰ ἀπολιθουμένα ταῦτα, οἶον θυμα καὶ τὰ δαφνοειδῆ 2) τὸ οὐδ. δαφνοειδὲς ὡς οὐα, βλλ. ἢ νεώτ. βοταν. τὸ οὐδ. πλθθ. δαφνοσιδὴ ὡς οὐα, οἱ δαφνοιδὴ βλλ.

δαφνο(ε)λιά (ή) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ δάφνη βλλ. ἢ εὐγενής, δαφνοκόκκος, δαφνίς.

δαφνοκερασίνη (ή) νεώτ. χημ. γλυκοζίτης τῆς δαφνοκερᾶσου.

δαφνοκέρασος (ή) νεώτ. βοταν. γένος ἀεθάλων κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ροδοειδῶν, δημ. ροδοδαφνιά, ροδοδάφνη κ. ἀροδάφνη.

δαφνοκλαρο (τῷ) δημ. κ. δαφνοκλάδο κλάδος δάφνης : Βαλαωρ. Ἀφ.Γεωργίω Α' 42 τότε μ' ἐνα δαφνοκλαρο καὶ ἐγὼ θά νά στολίσω τὸ μούρο μου τὸ μῆτωπο.

δαφνοκόκκον (τῷ) μγν., μων. κ. νεώτ. κ. δαφνοκόκκος (ὁ) ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, δαφνίς, δημ. δαφνοκούκι, δαφνοκούκουστος : Ἀλέξ.Τραλλ.8,2 Ἰππιατρ.223 δαφνοκόκκιον τὸ ἀρόκον.

δαφνοκόκκος (ὁ) μγν., μων. κ. νεώτ. τὸ δαφνοκόκκον βλλ. : Ἀλέξ.Τραλλ.1,15,27 Θεοφάν.Νόν.2,116.

δαφνοκόκκης-ου (ὁ) μγν. κ. δαφνοκόμος βλλ. : Ὀππ.Κυν.1,365 Φοῖβον δαφνοκόμην καὶ κισσοφόρον Διόνυσον.

δαφνοκόμος (ὁ) μγν. κ. δαφνοκόμος ὁ διὰ δάφνης ἐστεμνόμενος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : ΑΠ 9, 509, ἢ δαφνοκόμοις Φοῖβοιο παρὰ τριπόδεσας.

δαφνοκόκκι (τῷ) δημ. δαφνοκόκκον βλλ.

δαφνοκόκκιστος (τῷ) δημ. δαφνοκόκκον βλλ.

δαφνοκλάρο (τῷ) δημ. δαφνηκίον βλλ.

δαφνοκλάρις (οἱ) δημ. αἰ παρὰ τὸς ποταμοὺς πυκνὰ συστάδες μικροδάφνης.

δαφνοναγία (ή) νεώτ. παντρία τελομένη διὰ καύσεως φύλλων δάφνης πρὸλ. δάφνη.

δαφνομόρφος (ή) νεώτ. βοταν. γένος θένδρων τῆς οἰκογ. τῶν μωροειδῶν, οὐ εἶδος τὸ παρέχον σκληρὸν καὶ ἀρωματικὸν ἔζλον δαφνομόρφος ἢ ἀρωματικῆ.

δαφνοπώλης (ὁ) ὁ πάλιν δάφνην, κωμ. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀριστοφ.ἀν.764

Βάφνος Σαμοθρακική [ή] μτγν. τὸ φυτὸν δάφνη Ἀλεξανδρεία: ΨΔιοσκ.4,145.

Βαφνόσκιος-ον κ. νεώτ. ὁ ὕψος δάφνης ἢ δαφνῶν σκιαζόμενος: Διογ.Τραγ.1 [π. Ἀθην.14,636 Δ] βαφνόσκιον κατ' ἄλλως Ἀρτεμιν ἀείβειν.

Βαφνοστατήνη [ή] νεώτ. χημ. δαφνίνη βλλ.

Βαφνοστάγος-η-ο δημ. ὁ ὑψὸς δαφνῶν ἐστεργασμένος, βαφνοστάγος: Ἐπιταλ.μτφρ. Ὁδ.1 183 διπλά στο γισαὸ σπληνί... βαφνοσταγή.

Βαφνοστάφνι [τό] δημ. κ. βαφνοστάφνο βλλ.: Παλαμ.Περ.Χαιο.1517 καὶ τὴν ἀγάπη μετ' τῆς δόξης τὸ βαφνοστάφνι τὴν εἶδα.

Βαφνοστάφνα [τό] δημ. κ. βαφνοστάφνι ἀτέφαιος ἐκ δάφνης: Βαλαμρ.Κανάρ.13 καὶ χίλια βαφνοστάφνα ὁ κόσμος θά τε βάλει.

Βαφνοστάφναμμένος-η-ο δημ. βαφνοσταφνώτος βλλ.

Βαφνοσταφνώτος-η-ο δημ. βαφνοσταφής βλλ.: Καλοσγ.μτφρ.Σολωμ.Σαπφῶ 17 βαφνοσταφνώτω κεφάλι.

Βαφνοσταφής-ους-εἰς νεώτ. ὁ διὰ δαφνῶν ἐστεργασμένος.

Βαφνοστάτης-ος 2) μτφ. ὁ βραδευθεὶς ἐν ἀγῶνι, νικητής, ἐνδοξος: βαφνοστατής στρατηγός.

Βαφνοστόλιτος [-η]-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ δαφνῶν κεκοσμημένος, στολιωμένος: ἡ ἐκκλησιά ἦταν βαφνοστόλιτη.

Βαφνότοπος [τό] δημ. τόπος κατάφυτος ἐκ δαφνῶν, δαφνῶν.

Βαφνόλα [ή] δημ. ὄνομαρ. τοῦ δάφνης θωπευτ.: Βαλαμρ.Δάφνη κ. Ἀηδῶν 9 καὶ αὐ, βαφνόλα ἑλληνική, | φυλλόχλωρη δαφνόλα.

Βαφνόφυγος-ον μον. δαφνιφυγός βλλ. Νικήφ.Χορμ.ἐν Α' Ἑλλ.Βόσασ.3,385 [Ἡσίοδον] τὸ τὸν Μουσῶν δαφνοφύγον θρέμμα.

Βαφνοφόρος [-α]-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. δαφνηφόρος βλλ.: Σολωμ. Ἡμέρα Λαμπερῆς II μέσα στέξ ἐκκλησίες τῆς δαφνοφόρας | μετ' ὅπως τῆς χάρις συμμαχητήτε.

Βαφνοφυλλοῦ [τό] νεώτ. κ. δημ. τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ δάφνης.

Βαφνώδη [τό] νεώτ. δαφνωειδῆ, δαφνῶδα βλλ.

Βαφνώδητος-ους-εἰς κ. νεώτ. ὁ πλήρης δαφνῶν: Εὐρ. Ἰων.76 ἄλλ' εἰς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τὸδε: 2) ὁ μοῖος πρὸς δάφνην, δαφνωειδής: Διόδωρ.Φι 9,10, | φύλλον δαφνώδες 3) τὸ αὐθ. πληθ. δαφνώδη ὡς οὐα. βλλ.

Βαφνών-ῶνος [τό] μτγν. κ. νεώτ. τόπος κατάφυτος ἀπὸ δάφνης, ὄσας ἐκ δαφνῶν: Στράβ. 16,4,14 πάσα δ' ἡ παραλία φοινίκας τε καὶ ἐλαϊῶνας τε καὶ δαφνῶνας.

Βαφνώτης-ῆ-ός[η] μτγν. κ. δημ. ὁ μοῖος τῆς γεῦσιν ἢ τὸ σχῆμα πρὸς δάφνην: πηθ.ἐν Ιεση. 12,39,6 δαφνωπὸς κινάρας [δ.γρ. δαφνώτης] 2) δημ. ἐπὶ γλυπτόν, ὁ κοσμητικὴν προσομοιάζοντα μετ' κλάδων ἢ μετ' φύλλα δάφνης ἔχων.

Βαφνωειδής-ῶν, τὸ θηλ. κ. δαφνωειδῆ, δαφνωειδής βλλ.: Ἠλ.Σ 538 εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὁμοίαι δαφνωειδὸν ἄμιατ φυτόν, Ἡσίοδ.Α 158.

Βαφνωειδής-εσσα-εν μτγν. τ. τοῦ δαφνωειδῆ βλλ.: Νόων.Δ 1,425 δαφνωειδῆτι προσώπῳ, αὐτ.43,333 δαφνωειδῆτι κισσῷ.

Βαφνωειδής-ῶν, τὸ θηλ. κ. δαφνωειδῆ κ. δάφνοιος, ἐπὶ ἀγρίων ζώων, ὁ πυρρός, ἐρυθρός, πορφύρεος, κόκκινος: Ἠλ.Κ 23 ἄμφ' ἔθ' ἔπειτα δαφνωὶν ἔεσσα τὸ δέρμα λέοντος αἰθῶνος μεγάλου, ὕμν. Ἀπόλλ.304 ἐπεὶ πέλα ἤμα δαφνωὶν, Πίνδ.Ν 3, 81 αἰετὸς ὠκός... ἐλαβαν αἶψα... δαφνωὶν ἄγρην, Αἰσχ.Πρ.1022 δαφνωὶν ἀτάς, Εὐρ. Ἀлк. 581 ἄσα... λέοντων α' δαφνωειδῆ, Λυκόφρ. 181 σφήκας δαφνωειδῆ | πυρρός, Ὀππ.Κυν.3,393 Λυκίστιον δαφνωειδῆ || δαφνωειδῆ ἐπὶ νῦτα ὁ μέ-

λας κατὰ τὰ νῦτα Εὐστ. Ἠλ.κ.228 « δαφνωειδῆ δὲ νῦτα ὁ μέλας παρὰ τὸ δὲ ἐπιτοκῶν καὶ τὸν φόνον, ὁ θηλοὶ τὸ σίμα μέλαν δὲ τὸ σίμα »: Ἠ.Β 308 δράκων ἐπὶ νῦτα δαφνωειδῆ 2) μτγν. ὁ δυσμενής: Ἡσίοδ.Α 250 Κίρως κύναια δαφνωειδῆ βλασπορὸν τε, δαφνωειδῆ τ' ἀηλιτοῦ τε θῆριν ἔχον περὶ πυπῶντων, Αἰσχ.Χο.607 καταβουσα παιδὸς δαφνωὶν δαλόν.

Βαφαῖα [ή] νεώτ. (ἀραβ.) κ. νταχαμίγια μεγάλη θαλαμηγός ἀκατος τοῦ Νείλου.

Βαφαῖος [τό] μτγν. ὁ νότος: Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.50.

Βαφαῖος αἰολ. τ. τοῦ δηλβεί, μτγ. παθ. ὄορ. τοῦ δάκνω βλλ.: Πίνδ.Ὀπ.1238.

Βάφτυλα [τό] δημ. οἱ καρποὶ τοῦ δένδρου φοινῆς ὁ δακτυλοειδής.

Βαφτυλάκι [τό] δημ. κ. δακτυλάκι βλλ. μικρὸς λεπτοφυῆς, μικροκαρμῶνός δάκτυλος.

Βαφτυλάος [τό] δημ. ὁ μέγας δάκτυλος τῆς χειρὸς (ἀντήχειρ) ἢ τοῦ ποδός.

Βαφτυλάτος-η-ο δημ. κ. δακτυλάτος ὁ ἔχων δάκτυλους 2) ὁ ὄμοιος πρὸς δάκτυλον, ὁ δακτυλωτός, δακτυλοειδής 3) τὸ οὐδ. δακτυλάτος ὡς οὐα. ποικιλία ἀμύηλος τῆς οἰνοφύρου.

Βαφτύλι [τό] δημ. κ. δακτύλι ὁ δάκτυλος, εἶδ. λεπτοφυῆς δάκτυλος: παρομοίωθ. βάνει τὸ 'να τῆς δαφτύλι, βάνει τ' ἄλλο τῆς δαφτύλι, βλαχογ. Προπ.141 μετ' τὰ χλωμά δαφτύλια τῆς μαύρης στολή τοῦ πλέκῃ 2) οὐδ. πληθ. δαφτύλια τὰ λεπτοδερφά μαλάκια, οἱ σαλῆνες βλλ.

Βαφτυλιά [τό] δημ. ἡ δακτυλιά βλλ.

Βαφτυλιθένιος-ια-ιο δημ. ὁ δακτυλοειδής βλλ.: Κρυστ.Χιονοφύρ 9 δαφτυλιθένια μέση μου κ. ἀφροπλασμένα στήθη.

Βαφτυλιθῆ [τό] δημ. κ. δακτυλιθῆ ὁ δακτυλωτός βλλ.

Βαφτυλιθῆνω δημ. ἐπὶ πραγμ. ἐφαρμοζώ δακτυλῶν, συνδέω τὴν διὰ δακτυλίου, περὶ δακτυλῶν 2) τὸ μέγ. δακτυλοθόμοιος λαμβάνον σχῆμα δακτυλίου, κυλινδρικόμοιος.

Βαφτυλῆ δημ. ὡς πρῶτον συνθετικόν, βλ. δακτυλο-

Βαφτυλο [τό] δημ. κ. δάκτυλο ὁ δάκτυλος βλλ.: ὀτροπ. πὸν Λάμψαι τὸ δάφτυλα παρὰ τὸ δαφτυλίδια, Σολωμ. Ἐὐν. ὕμν.89 καὶ τὸ δάκτυλο κινώντας, παρομοί. τὸ ἐνα δάκτυλο ἀν ποῦθ, ποῦθ κ' ἔλο τὸ χεῖρ | τῆς παθήσεως ἐνὸς αὐτῆς μέλους ὅλη ἡ οἰκονομία μετέχει |.

Βαφτυλοδαίμων δημ. δακτυλοδεικτὸ βλλ.: Καῖ.Ν μτφρ.ΘΚωμ.1,5,68 πῖθ ἀπὸ χίλιες | ψυχῆς δαφτυλοδειγνῆς κ' ὀνομάζει.

Βαφτυλοδεικτὸμῶνος δημ. τ. τοῦ δακτυλοδεικτούμενος βλλ.

Βαφτυλοδαρῶν δημ. διὰ τοῦ δακτύλου σημειώθ. δεικνύω: Καῖ.Ν μτφρ.ΘΚωμ.27,52 τῆ γῆς δαφτυλοδαρῶσε ὁ Σορδῆλλος.

Βαφαῖη [ή] νεώτ. γέν. δαφιδῶν κολεοπτέρων ἐντόμων.

Βαφίβια [τό] νεώτ. οἰκογ. κολεοπτέρων ἐντόμων.

Βαφίλια κ. νεώτ. ἀφθονία, πληθὸς πραγμάτων: Ἀριστ.Ζ1 572α, 3 φασὶ δὲ καὶ τὴν τῆς τροφῆς βαφίλειαν προαποτροπὴν αὐτοῦ παρέχων, διὰ δ.Σ 5,13 πολλὴν ἔχοντες τὸ μεταλλοῦ δαφίλιαν, Ἡρώδιαν. Ἰστ.1,6 ἕντε τε τὸν ἐπιτηδεῖων βαφίλειαν καταριπρόντης || κ. μτφ.: Μητρόδ.31 βαφίλια τῶσφ 2) μεγαλοδωρία, ἐλευθεριότης: Πλούτ.Κίμ.3 ἡ περὶ τὰς ὁδοπορίας καὶ τὰς φιλανθρωπίας ταύτας ἄγροτάς καὶ δαφίλια.

Βαφιλύομαι μτγν. κ. μον. μετὰ δοτ. ἔχω ἀφθονίαν, πληθῶσαι, πλησομένη: Φιλ.Βυζ.Θομυ.3,2 ἀγέλας ἐλαφάντων ἡ λιθῶν βαφιλύεσται νεώτ. ἐχρησθαι ἐμπροσθ. ἐπιδοφάμεω βλλ. 2) εἶμα περὶ φροντικῆς, ὀδηγῶν: ΠΔ Βασ.1,10,2 ἐδαφιλύεσσο θι' ὕμας λέγων τ' ἐπίσημα ὄπερ τοῦ υἱοῦ μου 3) παθ. δαπανῶμαι ἀσπίδος, σπασαλόμαι: Ἀνδρῶν.Ρ 577, Εὐστρ.Ἠ.Νικ.9,20 ἐπειδὴ μοι χρόνος

αὐτοῖς ἱκανὸς δεσφιλίζεται πρὸς τὸ πείραν εὐ-
λφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων. 4) ἀφθό-
νως παρέω, χορηγῶ : Φιλ.ἀν.104 Η, Εὐστ.Ποιημ.81.)
Βαφιλιασαμένω δαδαστα λόγια σφάδρια.

Βαφιλιάδω νεώτ. βαφιλιομένω βλ.4.)
Βαφιλιάδω ἐπίρρα. κ. βαφιλιάς βλ.1.) Θεόκρ.7,145
μᾶλα βαφιλιάς αὐτὴν ἐκλινῆστο.

Βαφιλιάδω-οὐς-ές -κ. μ.ν. κ. νεώτ. ἀφθονος, πολ-
λός, πλουσιός, πλουσιόπαραγός : Ἡρ.2,121 βαφιλί-
εῖ δὲ τῷ ποτῷ χρησαμένους τοὺς φυλάκους ὑπερ-
μεθύσθηναι, ἱππ.Διαίτ.65 δεῖ καὶ δάδατος βαφιλιάς
καὶ τοῦ λουτροῦ συνοῦν. || πλῆρης, μεστός, δά-
κερος, γεμάτος : Ἐπιγρ. ἔδδων τάλαντον βαφιλιάς
(δολόκληρον) || παραθετ. -ἐπιτερός, -ἐπιτάτος :

Ἀριστ.Ζ1 585 α.27 τῷ ἅλῃ βαφιλιατέρω χρησθαι
Γειε μεγαλύτεραν ποσότητι, Σάβ.Κασάρ.Δαν.)
3,197 παρέω σοι τὴν εὐλογίαν βαφιλιατάτην ||
τὸ οὐδ. βαφιλιάς ἐν ἐπιγρ. χρ. : Καλλ.Δ.Ἡ.125
ἀλλὰ μοι Ἥρη βαφιλιάς ἠπειλῆσαν συγκρ.ἐν Ἰωσ.
Π1 4,114 βαφιλιατέρω. 2) ἐπὶ τοποῦ, μέγας,
ἐκτεταμένος : Λυκόφρ.957 εἰς γῆν ἔσπερον . . ὅπου
συνοικεῖ βαφιλιάς ἐρημία. 3) ἐπὶ προσ., ἀφθό-
νης, ἐλευθερίας, ὁσώτος : Ἐπιχλ.Στοδ.334 φιλέθω-
δὸν τε καὶ ἄλλον καὶ βαφιλίᾳ γυναικί, Πλούτ.
Περ.16 οὐχ ἥδως ἦν ἐνελικὸς παισὶν οὐδὲ γυναῖ-
ξί βαφιλιάς χορηγός. || τὸ οὐδ. αὐτῆς, τοῦ ὑπερβ.
βαφιλιατάτα ἐν ἐπιγρ. χρ. : Ξεν.Κ.Π1,6,17 οἷς ἄν
λόβοι βαφιλιατάτα χρώμενα.

Βαφιλιάδω ἡ-ὸν κνεώτ. βαφιλιάς βλ.1.) κ.2) ΕΓουδ.
134,58 « βαφιλιάς . . ὀρκιστοὶ καὶ ἱκανοὶ δὲ »
(Ἐπ.39.) βαφιλιάς αἰθῆρ, Κολδ.Ψδ.7,8 καὶ σὺ,
δάματρα, ἐχάρηξες τὸν βαφιλῶν χρυσόν.
Βαφιλιάδωται [τοῦ] νεώτ. βαταν. τὰ φυτὰ τὰ φέ-
ροντα πλεθρὰ σπυριδιών.

Βαφιλιάδω ἐπίρρα. κ. μ.ν. κ. νεώτ. ἀφθόνος, πλου-
σιοπαραγός : Ἀντιφρ.286 βαφιλιάς τῶς παγόν-
τες βρέχειν, Διδό.Σ 5,14 βαφιλιάς πάντα ταῦτα
παρεχομένης τῆς χώρας Μνηστ.118 τοῦ Κυρίλλου
λόγιος φυγοτρόφος σου. . . βαφιλιάς ἐκτρέφον
τῆς χάριτος τὸ συγκριτ. βαφιλιατέρως : Ἰωσ.Π1
4,83. 2) δαπανηρὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἀσώτος,
πολυτελής : Ξεν.Ἀπομ.2,7 ἤν τε οἰκίαν πᾶσαν
διατρέχει καὶ τῆ βαφιλιάς.

Βέτω ἄρα ἐνεστ., ἄορ. ἔδδων, ὑποτ. δαώμεν, ἐπ.
δαώω, ἐκτ. δαείνω, ἀορ. δαίνω, ἐπ. δαίμνω,
μτχ. δαείς ὄμ. ἄορ. δαίω, μτχ. δάωω, μέλλ.
δαίσομαι, παρακ. δεδάικα, μτχ. δεδάω, ὄμ. δε-
δάομαι, ὄμτθ. μετὰ γεν. προσ. μονόθω, κ. ἐν παρ-
οικ. γυναικῶν : Ὀδ.Γ 325 πῶς γὰρ ἐμεῖ σὺ ζεῖνε,
δαήσαις (βὰ μῆθος παρ' ἐμοῦ) || ὄμ. μετὰ γεν.
πράγμ. : Ἰ.Α.Ω 487 εἰ δ' ἔβλεπες πολέμοιο δαήματα,
Διον.Περ.1004 Ἄρως αὐ δεδασσέν, Ἐπ.ἀν.ἐν Πλάτ.
σοφίης δεδαμημέν. || κ. μετ' αὐτ. πράγμ. : Θεόκρ.
28,19 ὅς πόλλ' ἔδδᾶ σφᾶ ἀνθρώπων νόσους
φάρμακα λυγρὰς ἀπαλάκαμεν. 2) αἰσθητόν-
μοι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐπιβῶ : Πινδ.ἀν.166 δάεν ρι-
πῆν μελίοδεος οἴνου, Αἰσχ.Ἀγ.123 Ἄτρεΐδας μα-
χιμῶς ἔδδᾶ λαγοδαίτας πομπὰς ἀρχαῶς. || ἀπολ.
γυναικῶν, ἔρω : Πινδ.Ο 7,53 ἦν δὲ κλειὸς βαθῶ
δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων δόδωλος τελέθω. 3) παρ' Ὀμ.
ἀορ. φ. δεδάσασθαι ἐρευνᾶν, ἀναζη-
τεῖν, ἐξετάζειν : Ὀδ.Π 316 ἄλλ' ἦτοι σὺ γυναικί-
ακῶν δεδάσασθαι ἄνωγα. ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ σπμ. ταῦτα
λόγιδάσθαι ἐκ τοῦ διδασκομαι. 4) ὡς ἐνεργ.
διδάσκω, παρ' Ὀμ. κ. παρ' ἀνοδῖπ. ἐνεργ. ἄορ. β'
δέδαε μετὰ διηλῆς οἰτ. : Ὀδ.Σ 233 ἐν Ἡραϊοτῶν
δέδωκε καὶ Παλλάς Ἀβηθί τεχνῆν ναυτοῖν,
Θεόκρ.24,129 Κάτωρ Ἰππαιδίας δέδωκεν || ὄμ.
δοῦ, ἔδωκε : Ἀπολ.Ρ 1,24 ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ σπμ. ταῦτα
λόγιδάσθαι ἐκ τοῦ διδάσκω βλ.λ.

Βαώμεν ὑποτ. ἄορ. τοῦ ἄρα. δάω βλ.λ., ἀντὶ δαεί-
ομεν : Ἰ.β 299 μείνω ἐπὶ χρόνον, δασα δαώμεν.

Βε ἀχώριστον ἐγκλιτικὸν μόριον, ὅπερ ἐπισυνά-
πτεται τῇ αἰτιατικῇ ὀνομασίᾳ τῶν εἰς δὴλων
κινήσεως εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ὡς οἰκόνδε (ἀπτ.
οἰκάει), Οὐλυμπόνδε, Ἀλυπτόνδε, δάδαε (πρὸς
τὴν [σπῆ] δάλασσαμ), θύραζε || ἐκ τοῦ θύραε δε γ'
|| παρ' ἐπ. ἐπὶ τοῦ Ἄδου ἐπισυνάπτεται κ. γε-
νική : Αἰθῶσε ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται μετὰ
τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ὡς Ἰλ.Π 445 ὄνδε δά-
μόνδε [σὸ τὸ σπῆ] τῶν. || ὄμ. σπανίως προσηγο-
ρημένης τῆς προδῶσεως εἰς κατὰ πλεονασμόν, ὡς
ἐς δάδαε [σὸδ.Κ 351]. || π. Ἄπτ. ἐπισυνάπτεται
συνήθ. εἰς ὀνόματα πάλιν πρὸς δὴλων ὁμοίως
τῆς εἰς αὐτὰς κινήσεως, ὡς Ἐλευσινάδε, Ἀθῆναζε,
Θῆβαζε. 2) ἐπισυνάπτεται κ. εἰς ὀνόματα προ-
σώπων καὶ εἰς δὴλωσε τῆς πρὸς αὐτὰ μεταβί-
σεως, κατεβύονσεως, προσεγγίσεως : Ἰλ.Ω 338
πρὶν Πηλεϊωνῶν ἱκῆσθαι || ὄμ. εἰς ἄντων. :
Ὀδ.Θ 39 ὄνδε ἀλεγύνετε δαῖτα ἡμετέροισ' ἐλ-
θόντες. 3) ἐπισυνάπτεται εἰς ὄσα. εἰς δὴλων
ἀπλῶς σκοποῦ : Ἰλ.Ε 252 μῆτι ῥόδοισ' ἀγόρευε. 4)
ἐπισυνάπτεται εἰς δεκτικὰς ἀντωνυμίας πρὸς
ἐπίτασιν ὡς ὄδε, τοῖόσδε, τούσδε κττ.

Βε (ι) μ.ν., νεώτ. κ. δημ. μόριον, συνήθ. σύν-
δεσμον, οὐδέποτε τίθεισεν πρῶτον, ἐν τῷ ἀρχῇ
τῆς προτάσεως, συνήθως δὲ δευτέρου, ἴσκι με-
ταξὺ τοῦ ἀρθροῦ καὶ τοῦ πτωκτικοῦ ἢ τῆς προ-
θέσεως καὶ τῆς μετ' αὐτῆς συναπτομένης πρῶ-
σεως, πολλὰκις δὲ καὶ τρίτου, ἀκολουθοῦν τῷ μεθ'
οὐ συνάπτεται ὁσώσαστ., ὡς ἐν Αἰσχ. Ἐπ.Α11 μὲ
κακῶς δ' εἰπαι φιλεῖ, ἢ κ. τέταρτον, πέμπτον ἢ ἕκτον
κατὰ μετρικὴν ἀνάγκην, ὡς ἐν Σοφ.ΟΤ 485 εἰ
λέξω δ' ἄπορῶ, ἢ καθ' ὅσον αἰ προτασσομένη
λέξεις στενὰς συνδεόμεναι εἰς τὴν αὐτὴν ἀφο-
ρῶν ἔννοιαν, ὡς ἐν Σοφ.Α1,169 μέγαν αἰγυ-
πιόν δ' ὄσοδεσσαντες ἄνωστον ἐτύμου κ. ἀρχ.
σημασίας, κεῖται ἐν τῷ λόγῳ τὸ συνθετικὸν τοῦτο
μόριον, κυρίως δὲ δὴλωσ ἀντιπῆσι ἢ ἐναντιπῆ-
σιν τῆς μεθ' ἧς ἐκφέρεται λέξεως ἢ προτάσεως
ἀπὸ ἄλλης προσηγορίας, ἀναποκρίνεται δὲ ἐν
τῇ χρ. ταύτῃ παρ' Ἄπτ. Ἰδωίς καὶ ἐν τῇ νεώτ. πρὸς
τὸ προσηγῆν μέν, καὶ σπρωθῆναι εἰς περίπου καὶ
τὸ ἄλλο : Θεουκ.1,12 τὴν νῦν μὲν Βοιωτίαν, πρότε-
ρον δὲ Καδμηλίδα γῆν καλομένην, -οἱ μὲν ζῶσιν
εἰς μέγαρα, αἱ δὲ εἰς καλόδαε, -ὁ μὲν γέλοθ, ὁ δὲ
κλαίει. || ἐπείταται καὶ χωρὶς πρὸς προσηγῆν μέν,
ὡς ὅτε τοῦτο δύναται νὰ νοηθῆ ἐν τῇ προηγου-
μένῃ προτάσει : Ἰλ.Α 108 αἰεὶ τοῖ τὰ κωκ ἐπὶ
φιλῶ. . . μαντεύσασθε, ἐσθλὸν δ' ὄστε τὶ πᾶν εἰπάς
(πάντα τὰ κακὰ νὰ προμαντεῖταις ἀρέσκειαι, ἀλλ'
αὐδὲν καλὸν ἕως τῶρα προαιεῖσαι), Εὐρ.Ὀρ.
100 ὁρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλας δὲ μοι λέγεις, Θεουκ.
4,86 οὐκ ἐπὶ κακῶ, ἐλευθερώσει δέ. 2) ὄμ. ἐπὶ
κεῖται, ὅπως δὴλωσθ ἄλλως συνάφεται, σύνδεσιν
τῆς μεθ' ἧς ἐκφέρεται λέξεως ἢ προτάσεως πρὸς
ἄλλην προσηγορίαν, ἐν ἧ περιόμ. χρ. ὁ καί, ὡς ἐν
ὅτε ἢ αὐτῇ ἐπαναλαμβάνεται λέξις, κατὰ διαφο-
ρῶς ὄμως σχέσεις : Ἰλ.Ω 483 ὡς Ἀχιλλεύς
θαυθεῖσεν . . . θαυθεῖσσαν δὲ καὶ ἄλλοι, Ἐρμην.
82,8 ὄζει ἰων, ὄζει δὲ ῥόδοιν, ὄζει δὲ δακτινόμω.
|| ὄμ. κεῖται ἐπὶ περιστατικῶν κατὰ ταξίαν ἀ-
πλῶς διαδοχῆν γινόμενων : Ἰλ.Α 43 ὡς ἐφατ' εὐχό-
μενος, τοῦ δ' ἐκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων, αὐτ.Α 49
μετὰ δ' ἰὸν ἔλκεν δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένειτ' ἀργυ-
ρεῖο βιολο. || ἐνίοτε ἀναποκρίνεται πρὸς τὸ
τε, ἐν ἧ ἀκριβῶς ἀσχετοῖ τὸ καί : Πλάτ.Πολ.367 C
α, ἐν ἧ ἀποδοιόντων ἔνεκα ὄζει κεκλιθῶσι, πολὺ
δὲ μάλλον αὐτὰ αὐτῶν. || ὄμ. κεῖται μετὰ
λέξεων τιθεμένων ἐπεξηγηματικῶς : Θεουκ.Α 6,66
ἐνεῖσαν . . . τὰ μακρὰ τελεῖα ἔλιν (ἦν δὲ σταδίων
μῦλια αὐκτώ) || ἐν ὄμ. χρ. μετὰ λέξεων, αἰ κειν-
τῶς ἐπεξηγητικῶς οὐσιαστικοῦ, ἄλλ' ὑποσφουδι
συναμα καὶ τῆς ἐναντιώσεως πρὸς αὐτὸ : Ἡρ.7,8

Ἄρισταγόρη τῷ Μιλήσιω, δοῦλεν δὲ ἡμετέρω, Αἰολ.Περσ.152 μήτηρ βασιλεία, βασιλεία δ' ἄμη' || ὄμ. εἰσάγει ἐρώτησιν, σπηνήν πρὸς τὴ προηγουμένη ἔχουσαν ἀναφώνημα, ἀλλ' ἐν ἧ ὀνόματι καί τις πρὸς αὐτὴ ἀναφώνημα : Ξεν.Ἀσπιν.29,2 καὶ ὁ Ξωκράτης, εἰπέ μοι, εἴρη, κύνας δὲ τρέφεις || νεώτ. ὄμ. μετὰ λέξεων, αἴτιες δηλοῦσι διάφορα μὲν πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ συναπτόμενα εἰς γενικὴν τινὰ ἑνώσιον, ἣς ἀποτελοῦσι τὰ κοβ' ἕκαστα μέρη : ἐκ τῶν κατοικούντων τῆς κώμης οἱ μὲν εἶναι γεωργοί, οἱ δὲ ποιῆτες, οἱ δὲ ναυτικοί. 3) ὄμ. κείται εἰς δὴλων συνάφειαν προτάσεως πρὸς ἄλλην προσηγνείαν κατὰ τρόπον αἰτίας καὶ ἀποτελέσματος, ἐν ἧ περὶ του χρ. ὁ γάρ : Ξο.Α.433 ἐνθ' ὅ' οὐ ποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἄλεξινε γυναικός. 4) ὄμ. κείται καὶ μετὰ δεκτικῶν ἄνωγ. ἢ ἐπίρρ., ἴνα, ἐμφαντικώτερον δηλωθῆ ἢ πρὸς προσηγνῶν ἀναφορικῶν ἀναρτήσεων, ἐν τῇ σμψ. τοῦ Βεδοῦ, πρῶματι, ἀκριβῶς : Π.Ζ.146 οἴη περ φύλλων γενεή, τὸν δὲ καὶ ἀνδρῶν, Οουκ.2,46 ἄλλα οἷς κείται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἀνδρες ἄριστοι πολιτεύουσιν. 5) ὄμ. κείται ἐν τῇ ἀποδοῖσι ὀποθετικοῦ λόγου, σημαίνον ἐν ταυτῇ περιπτώσει, τότε, σάν εἶναι ἔτσι : Π.Α.137 εἰ δὲ καὶ μὴ δώσωιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτὸς ἔλωμαι, Ξεν.ΚΠ.5,52 εἰ μὴδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρινέσθαι, σὺ δὲ τοῦτονθεῖον λέγε' || ὄμ. κείται ἐν προτάσει, ἥτις εἶναι οἰσιεὶ ἀποδοῖσαι εἰς προσηγνείαν χρονικὴν ἢ ἀναφορικὴν πρότασιν ἐξαγομμένη διὰ τοῦ ἐπέι, ἕως κττ. : Π.Ω.255, Ἡρ.9,70 ἕως μὲν γὰρ ἄψησαν ἰ Ἀθηναίσι, οἱ δ' ἤμῶντο ἰοῖ Πέρσας. 6) κ. νεώτ. κείται ἐν ἀρχῇ ἀφῆρας νεοῦ πρὸς ὄλου ἐν σμψ. παραλληλῶν τοῦ νεώτ. λοιπῶν : Οδ.81 ἦμος δ' ἠρίγνευα φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως' || ὄμ. κ. νεώτ. κείται εἰς ἀνάληψιν τοῦ διατίτου παρενθετικῶς διακοπέντος λόγου : Ἡρ.1,28 χράνου δὲ ἐπιγινόμενου καὶ κατεστραμμένων ἀχεδῶν πάντων || κ. κατ' ἀνακόλουθον σχῆμα : Πλάτ.Φαῖδ.80D ἢ δὲ φυχὴ ἄρα, -οἱ ἂν θεός δέῃα... τῆ ἔμψ φυχὴ ἦτοσ, αὐτὴ δὲ δῆ... || ὄμ. καὶ πρὸς ἐισαγωγὴν ἀποδοξέως, οἷον τεκμηρίων δέ, σημειῶν δέ. 7) νεώτ. κείται μετὰ συνόδοσιν χρονικῶν, αἰσιολογικῶν, ὀποθετικῶν κττ. εἰς ἐπίτασιν τῆς σημασίας αὐτῶν, οἷον ἐπειδὴ δέ, ὅτε δέ, ἐάν δέ, δοῦσας δέ κττ. δέ (2) δημ. τὸ ἀρνῆτ. μῶρον δέν βλλ., πρὸ συμφώνου πλὴν τῶν κ, π, τ, ε, φ : δ.τραγ. δὲ θέλω νά δουλεύης, νά βασιανέζωσ' || μετὰ τοῦ μαρίου ἀν ἐν ἀρνητικῇ σμψ. ὡς ἀπάντησις : νά κάμης αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω. - ἀμ δέ. δέ (2) δημ. ὄμρ. προστ. τοῦ πλέμῃ ἢ τοῦ θαρῶ βλλ., ἀντὶ ἰδῆ βλλ., πλῆθ. δέτε : Ἐρωτόκρ.Α.1566 κὶ ἀπόκει στράφου δέ με. δέα' Ἥα. « θεά. Τυρρηνοί ». δέασθεν Ἥα. « ἐδόκουν » πρβλ. δέατα. δέαται Ἥα. « φοβέριται » δοκεῖ », αὐτ. « δέω-μῖν » ἐδοκμαζον, ἐδόξαζον » πρβλ. δέατο. δέατο παρτ. τοῦ ἄφρ. ἔνεστ. δέαμαι, ἐδόκει, ἐφαίνετα, ἐφάνη : Οδ.Ζ.242 πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι, Ἐπιγρ. ὀπόθ' ἂν δέαρτοι ἄμφοτέροισ' πρβλ. δέαται δέασθεν. δέατο Ἐπιγρ. ὕποτ. τοῦ δέαται βλλ., δοκῆ : Ἐπιγρ. ὄσαι ἂν δέατοι σφέλις ζαῖμα. δέατος γεν. τοῦ δέος βλλ. : Σοφ.ἀπ.328. δέατα (αἰ) νεώτ. (σασακ.) πάντα τὰ θεία ὄντα ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν Ἰνδῶν πρβλ. δῖος. δεθαλοκίτης (ὁ) νεώτ. τὸ ὄρυκτον ἄρδενήτης. δεθαρομύκησ-κίτος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος σακχαρομυκητῶν. δεθές (ὁ) δημ. κ. νεθές βλλ. δεθεάλιτης (ὁ) νεώτ. τὸ ὄρυκτον γυμνήτης. δεθελίηνης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. δεθιλλίτης μῆγμα τῶν ὄρυκτῶν λαγπιου καὶ γυφου.

δεθιτωρ-ωρος (ὁ) μον. νομ. (λατ.) ὀφειλέτης. δεθελί (τὸ) μον. ἔτερ. τ. τοῦ δοθλέι βλλ. : Σάβ.Καισάρ.Δαπόντ.) 3,44 τήν (ἔν. βουλλαν; ἐδέχθηκα, διὰ νά δουλεύωσά το δεθελί. δεθεῖνος περίοδος (ἡ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἢ τρίτη ἐκ τῶν πέντε περιόδων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ὁ παλαιόζωϊκός αἰὼν τῆς ὄλης προϊστορίας τῆς γῆς' || δεθεῖνος διάπλασις στρωμάτων ἢ κατὰ τὴν δεθεῖνον περίοδον σχηματισθείσα. δεγγί (τὸ) δημ. μονὰς βάρους Ἰσοδυναμοῦσα πρὸς τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ἔσχιου βλλ. δεγγυνοσ-η-ον μτψ. ἔνεστ. τοῦ δέχομαι βλλ. : Π.Ω.524 τοῖσι δ' ἐπειτ' ἀπάνευθε δῶα σκοποῖ εἶστο λαῶν δέγγυνοι. δεγγον Ἥα. « ἔδόν ». δεγγῶν Ἥα. « χρόνος ». δεγγράς (ὁ) δημ., πλῆθ. δεγγράδες λιπαντικῶν τῶν δερμάτων, ἂν παρεμποδίζῃ τὴν ἀποξήρανσιν. δεδάσασθαι μέσ. ἄφρ. ἀπαφρ. τοῦ ἀχρήστου δῶα βλλ.3), ἀντὶ δέδοσθαι. δέσασα ἐνεργ. ἄφρ. β' τοῦ ἄφρ. δῶα βλλ.4). δεδάσκη παρακ. τοῦ ἄφρ. δῶα βλλ. δεδασμένος μτψ. παρακ. τοῦ ἄφρ. δῶα βλλ. δεδαίεται γ' πλῆθ. παθ. παρακ. τοῦ δῶα βλλ.2). δεδαίλμένος μτψ. παθ. παρακ. τοῦ δαίρω βλλ. δεδάλας Ἥα. « δέσμας ». δεδάλοι Ἥα. « προμαχῶνες ». δεδάστασι παθ. παρακ. γ' ἐν. τοῦ δατέομαι βλλ. δεδασμένος Ἥα. « δεδασμένον » περὶ φλεγμένον » μτψ. παθ. παρακ. τοῦ δῶα βλλ.2). δεδασῶσ-ώτος μτψ. παρακ. τοῦ ἄφρ. δῶα βλλ. ἐν ὄρυστ. δεδάσκη. δεδέαται γ' πλῆθ. τοῦ δῶα βλλ. Ἥα. « δεδέαται » δέδενται ». δεδευμένος μτψ. παρακ. τοῦ δέχομαι βλλ. δέδεα Ἥα. « φοδοῦ ». δεδέαται Ἥα. « δέαται ». δεδεδίωκος ἡδπ. (λατ. dediticus) ὁ παραδίδων ἢ παραδίδος ἐαυτῶν πρβλ. δεδιδίωκος. δεδέικελος Ἥα. « ἀεὶ φοβούμενος ». δεδιδίναμεν συγκετ. ὄττ. τ. ἀντὶ δεδιδίναμεν σ' πλῆθ. τοῦ παρακ. τοῦ δεινέω βλλ. δεδιδιναμένον ὄττ. ὄνομα παρακ. τοῦ δεινέω βλλ. δεδέϊται Ἥα. « φοβέται ». δεδέσθαι Ἥα. « εὐλαθεῖσθαι, φοβεῖσθαι ». δέδεσμαι παθ. παρακ. τοῦ δῶα βλλ. δεδέξομαι ἐπ. μέλλ. τοῦ δέχομαι βλλ. δεδέξ (ὁ) νεώτ. κ. δημ. (τρικ.) ὁ πρεσβύτερος τῶν δερδισῶν τεκέ βλλ. δεδέχεται γ' πλῆθ. παρακ. τοῦ δέχομαι βλλ. δέδη ἡδπ. συγκετ. τ. τοῦ δεδέλωται, γ' ἐν. παθ. παρακ. τοῦ δηλῶ βλλ. δεδέη γ' ἐν. παρακ. τοῦ δῶα βλλ., ὕπερα. δεδέη. δεδηλωμένος-η-ον κ. νεώτ. μτψ. παθ. παρακ. τοῦ δηλῶ βλλ. εἰδ. ὁ οὐ εἶναι ἐμφανθῆς, γνωσθῆ, ἢ γνώμη, ἢ διδῶσις : δεδηλωμένος βασιλοφρων - σοσιαλιστής' || ἐπιστολὴ δεδηλωμένης ἀξίας συστημένη ἐπιστολῆ, ἣς τὸ χρηματικὸν περιεχόμενον δηλοῦσι εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τοῦ τόπου ἀποστολῆς' || εἰδ. τὸ θηλ. δεδηλωμένη ὄσθ. ὄσα σχετικῆ πλειονοφροῦς ἐνός κόμματος ἐναντὶ ἐκάστου τῶν ὄλων κομμάτων, ἀποδεικνυμένη ἐν φηφοραίᾳ τῆς Βουλῆς. δεδημαυμένος μτψ. ἔπρρ. κατὰ δευῶδη, κοινὸν τρόπον : Πρὸκλ.Παρμ.880 S. δεδηλωθεῖς Ἥα. « ἐνεκρωσασθαι, ἐνδῆσασθαι » ἐνεκρωσῶς. δεδηθα κ. παθ. δεθῆτα παρακ. τοῦ δειῶω βλλ. δεθῆτα κ. παθ. δεθῆτα παρακ. τοῦ δειῶω βλλ. δεθῆσται γ' πλῆθ. παρακ. δεθῆτα τοῦ δειῶω. δεθῆσμενός μον. ἐπίρρ. διὰ γενομένης ὀδοῦσας : ἴδ.ετ. Π.Λ.28.

δεδίδωχα παρακ. του δίδωχα βλλ.
δεδίδηγται μτγ. μον. αντί διήγηται του διηγοῦμαι-ταμαι βλλ.: Πρακτὸν.
δέδοθι προσ. του δέδοθα παρακ. του δείδω βλλ.
δεδικασμένοι (τό) νεώτ. νομ. οὐδ. παθ. μτγ. του δικάζω ὡς οὐδ. τὸ νὰ εἶναι ὑπόθεσις τῆς τελευταίας δεδικασμένη, τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γίνῃ νέα δίκη ἐπ' αὐτῆς, ἴσως ἢ ἐπὶ ὑποθέσεως τῆς ἀνεκκλήτου ἀπόφασις.
δεδιδῶτες μτγ. ἐπιρρ. ἐμφάδως, περιδεῶς μετὰ φόδου, φοβισμένα: Διωνκ 42,17 τοῖς μὲν δεδιδῶτες, τοῖς δὲ παροσύντως ἔχρυντο.
δεδιδόκται ἴσ. «ἐριπταί» (πιδ.-σκευταί).
δεδιδόκομαι δ. τ. του δεδιδόκομαι βλλ.: 2) δ. τ. του δεδιδόσομαι βλλ.: Ἐπι.ἀπ.17 δεδιδόκεται.
δεδιδόσομαι δ. τ. του δεδιδόσομαι βλλ.: ἴσ. «δεδιδόσαι» φθόγιται»: Ἰππ.2,646.
δεδιδόται (οἱ) νεώτ. (λατ. deiditell) ἔξωι λαοῦ παραδιδόμενοι ἀνευ ὄρων εἰς τοὺς Ρωμαίους κατόπι ἐνόλου ἀντιστάσεως, ἢ καὶ ἡνὰ τῶμασι τῆς προστασίας αὐτῶν, ἀν' ὅπο ἐχθρῶν ἠλεολόγουν, οἱ ἑαυτοὺς εἰς πίστιν (ἢ ἐπιτραπὴν) δίδόντες τὸ ρωμαϊκὸν λαφ., ἐκδοτοί· πρὸλ. δεδεδικώς. 2) κατηγορία ἀπελευθέρων τῶν Ρωμαίων, εἰς ἣν ἀνήκουσθη οἱ ἰσοσθέντες ἀπρωτικῆν πονήν καὶ μὴ δύναμενοι νὰ γίνων ἀλευθέροι.
δεδιδτόν δέον νὰ φοβῆται τις: Θεμιστοκλ. Ἐπ.8 δεδιδτόν ὕπερ πινος.
δεδιδτόμαι ἀγγ. τ. του δεδιδόσομαι βλλ.
δεδιδχθῆ ἴσ. «εὐλασοῦ, φοβοῦ»: ἀντὶ δέδοθι βλλ. Γ πρὸλ. ἐχθρ.
δεδιδχμένος ἴσ. «βεβλημένος, Ταρπίντι» (β.γρ. δεδοχμένος τὸ π. οὐκ-ἔω βλλ. λ.)
δεδιδχμται ἀντὶ διχχμται, παθ. παρακ. του διοικ-ἔω βλλ.
δεδιδχών ἴσ. «κρίος ἡγεμών».
δεδιδχτο ἰων. γ' πλθθ. ὕπερα. του δεμαζω βλλ.
δεδιδχμαι παθ. παρακ. του δεμαζω κ. δεμα βλλ.
δεδιδχμην ὕπερα. του δεμα κ. δεμαζω βλλ.
δεδιδχκῶμα μέλλ. τετελ. του δείδω, ἀντὶ δεδισομαι· Μακρόδ. ἐν Γραμμ. Απ.100 «ὅν τὸ δεδιδχκῶμα λέγει ἴβων τῶν Συρακοσίων».
δεδιδχκῶτες μτγ. ἐπιρρ. δεδιδχτός βλλ.: Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,20 ὄραντες δὲ ἐξ αὐτῶ του Ἀπολλωνίου δεδιδχκῶτες γε καὶ ὄργιλως.
δεδιδχκῶμα δωρ. τ. του δείδω, δέδοθα βλλ. μέλλ. δεδιδχκῶμα: Θεοκρ.15,58 Ἰππων καὶ τῶν φυκρῶν ὄρην τὰ μάλιστα δεδιδχκῶμα καὶ παιδῶ. 2) ὕποτ. του δέδοικα, παρακ. του δείδω βλλ.
δεδιδχκῶμένος ἄνομ. παρακ. μτγ. του δέδομαι (ἰων. δέδομαι) ἐν ἐνεργ. σμν. δ' ἀνομιένων, περμιένων, ὃ ὦν ἐν ἐπιφωκῆ, εἰς πρσοχῆν: Ἰλ.Ο 730 ἐπ' ἄρ' ὃ γ' ἐπὶ τῆς δεδιδχκῶμένος Ἡσίοδ. Α 214 αὐτὰρ ἐπ' ἄκασις ἥτο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδιδχκῶμένος Ἀπολλ.74,1660 δεδιδχκῶμένος ἦν τῆμα βέβητ' ἢ μετ' αἰτ. ὃ παρατρῶν, ὃ προσεπτικῶς: Ἰλκ.Θηρ.122 ἢ δ' φυλάττων, ἀγρυνῶν: Νόων.Δ 30,38, Ἀρατ.559.
δεδιδχκῶσμένους π-ον νεώτ. παθ. μτγ. του δεδοκῶμα, ἀνθρώπων οὕτως εἶχε δεδοκασθῆ ὃ χαρακτῆρ, ἢ πεῖρα ἢ ἰκανότης κτ.: ἀνθρώπος δεδιδχκῶσμένους εἰσνευδισίας ἢ κ. ἐπὶ πραγμ. ὃ οὐ ἢ ἰσότης ἢ ὑστάσις εἶναι ἐκ γενομένης πείρας, δεδοκασίας, ὀρωμητιν, βεβαία: δεδοκωσμένους χάλυφ.
δεδιδχχθῆ ἴσ. ἄναρφ. παθ. παρακ. του δεοκῶ βλλ., ἀντὶ δεδδοθῆ.
δεδιδχμένο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. οὐδ. μτγ. παθ. παρακ. του δίδωμαι, ἐν χρ. ὡς οὐα. γεγονός ἢ ἀρχὴ ἀνεπιδέκτου ἀμφοσθήσεως, ἐφ' ἣς δὲν χωρεῖ συζήτησις: τὰ δεδιδχμένα τῆς ἀπιστήμης 2) γεν. γεγονός π, ἀφ' οὗ ἀφορμάται τις εἰς

τινα σκέψῃ ἢ ἀπόφασις: ἐξ ὧλων τούτων του δεδιδχμένου πρακτικῆ ὡσεὶ εἶναι ἔνοχος, - ἔχομεν τὸ δεδιδχμένο πῶς μιά φορά ἐκέλεφε.
δεδιδχτόν γ. ἐν. πρσο. ὕπερα. του δεοκῶ βλλ.: Θεοκρ.13,65.
δεδοθασμένους ἐπιρρ. μον. ἐνδούως, μετὰ δόξης: Ἰακ.Μοναχ. ἐν κώδ.Παρισ.1208,216.
δεδοροκα παρακ. ἐν σμν. ἐνεστ. του δέροκομαι βλλ.: 2) ἴσ. «δεδοροκα» νόσηνον παρὰ Συρακοσίου τετραπυλῶνον, δὲ οὐ ἐστὶ διαδεδόφα» (πιδ. ἀναγν. διαδοροκά).
δεδοτοί ἴσ. ἄναρφ. παθ. παρακ. του δίδωμαι βλλ. ἐν σμν. ἐνεργ. ἀντὶ δεδωκεν: Ἐπιρρ. πόλις, ἀτελεῖσθαι καὶ πρηνεσθῆν δεδοτοί παρὲξ ναυ[σ]του.
δεδοκωμένους π-ον νεώτ. νομ. μτγ. παθ. παρακ. του δεοκῶμα, ἐν χρ. ἐν ταῖς φρ. δεδοκωμένους μισός ὃ δὲ ἐκτελεσθείσαν ἰπρσιτασ ἀπατητός μισός εἰς τὸ τέλος τῆς τακτικῆς προθεσμίας, ἢ μισός ἀναλογῶν εἰς ὄρισμενον ἀριθμῶν ἡμερῶν ἐργασίας ἐπὶ τῆ βάσει ἐναίωι μνησίου μισολογίου· δεδοκωμένους τόκος ὃ σχηματισθεῖς ἐκ κεφαλαίου μετὰ τῆν πάροδον ὄρισμένου χρόνου τοκομοῦ.
δεδοραγμένους π-ον μτγ. παθ. παρακ. του δρόσοσομαι βλλ.
δεδοράμκα παρακ. του τρέχω βλλ.
δεδοριόμεν ἴσ. «βέρομεν».
δεδοροικῶς ἴσ. «δοικῶς» (ἀναγν. δεδοροικῶς).
δεδορομα παρακ. β' του τρέχω βλλ.
δεδοκεῖν δωρ. ἀναρφ. παρακ. του δῶμα βλλ.: Θεοκρ.1,102 ἄρα γὰρ φρασθεσθὲ νανθ' ἄλιον ἀμμὶ δεδοκεῖν.
δεδονημαι παρακ. του δύνωμαι βλλ.
δεδωκα παρακ. του δίδωμαι βλλ.
δεδοκεῖν ἴσ. ἄναρφ. παρακ. του δίδωμαι βλλ., ἀντὶ δεδοκῆκαται.
δεδοκοῦστας ἴσ. ἄναρφ. βηλ. παρακ. του δίδωμαι βλλ., ἀντὶ δεδοκῆκαται.
δεδωχε ἴσ. ἄναρφ. γ' ἐν. πρσο. παρακ. του δίδωμαι βλλ.
δεδελή(η) ἰων. τ. του δελη βλλ.: Φρόν.Τραγ.π. Σχολ.Ἰλ.Φ III ἐν Πόλ.
δεδελχθ-ἠ-ὄν ἰων. τ. του δενός βλλ.: ΑΒ 1368 Β «ἀπὸ του δέος δεδελχθός καὶ... δενός».
δεδελχθ-π-ον ἀσυναρτ. τ. του δῆλος βλλ.: Ἰλ.Κ 466 δεδελχθ δ' ἐπὶ ἀσμὰ τ' ἔθηκεν 2) ἴσ. «δέελοσ δεσμοσ, ὄμμα».
δέη ὕποτ. ἐνεστ. του δεῖ ἢ του δέομαι βλλ.
δέηλαθεσ ἴσ. «εὐλαθεσ».
δέημα-ἀσας (τό) κ. μον. παρδιήσις: Ἀριστοτ. Ἀχ.1059 ὡς γελοιοσ, ὡ θεοί, τὸ δέημα τῆς νύμφης ὃ δεῖται μου σφόδρα, Σχολ.Αισχ.Εὐρ.92 τὸ τῶν ἱερατῶν δέημα καὶ δέημα 2) ἴσ. «δέημα, ἐρώτημα, ἀπὸ του δεσάται».
δέημασ ἴσ. «νόμος ἢ δεσμοσ».
δέησ(ο) νεώτ. ἰουρμκ κ. ντῆς τίτλοσ ἀρχηγού τῶν γενησάτων καὶ ἴβωσ τῶν ἐν Τινδοῖ καὶ Ἀλγερίας καὶ Ἀλγερίας ἐπὶ τουρκικῆς κυριαρχίας.
-δέησ-αὐδ-ἐκ κ. νεώτ. β' συνθ. λ. συνθεθειμένων ἐκ του β, δέομαι, ἴσως ἐκ ἀνάγκη, κ. ἐκ του στερπ. ἢ ἢ ἐκ προθεσίων, οἶον ἀδελφ. ἀνευδελφ. ἀποδελφ. ἐκδελφ. ἐνδελφ. ἐπιδελφ. καταδελφ. ὕποδελφ (μ. ἐν τῷ παραθ. ὕποδελφτερος) 2) β' συνθ. λ. συνθεθειμένων ἐκ του δέος, ἴσως φόδοσ, κ. ἐκ του στερπ. ἢ ἢ ἐκ προθεσίων, οἶον ἀδελφ. ἀμφιδελφ. περιδελφ. ὑπερδελφ. ὕποδελφ.
δέησαν-αντος (τό) μτγ. ἀορ. ἄ του δεῖ βλλ.: Πλούτ.Φάδ.9.
δέησοσουργοσ (οἱ) μον. ὃ γράφων, συντάσσων δεησῆσιν τοῖσ ἀπίσθεσ ἢ ἀναφορῶσ: ΚΠορφ. Ἐκθ.758,774 (διόρθ. Κόνιου δεησοσργόσ).

δέσπον (ή) δημ. ή δέσποις βλλ. 21.
δέσποθιον (τό) γλωσσ. όνομα. τού δέσποις βλλ. 2 κ. 3). ήτοι μικρά παράκλησις ή αήσις.
δέσποτος-ως (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ση ερώτησις : Πλάτ. Παρμ. 126 Α λέγειν άν., τήν δέσπον' 2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. παράκλησις : Πλάτ. Συμπ. 183 Α Ικεταίς τε και άντιδόλοισι εν ταίς δέσποσι ποιούμενοι, Άσκραβ. 138 Ικεταίς ικεταίς και δέσποις ποιούμενοι, Δημ. 345, 25 δέσποτα δ' όμων.. δικαίαν δέσπον' || προσευχ. : Κλάουκ. 5, 33 νηστεύουσι πυκνά και δέσποις ποιούνται, Σολωμ. άρ 3, 11 δέσπον έκαμε ή βροσπούλα' || είδ. έκκλ. εύχή, καθ'ήν προτάσσεται τού κέλευστα του Κυριου δειθώμεν' 3) μτγ. κ. μον. γραφή αήσις ή άναφορά : Φιλ. 2, 586, Πάπ.' || ό έπι τών δέσποτων αξιωματικός τού παλατιου του Βυζαντιου, εις όν παρεπέμποντο αι προς τών αυτοκράτορα αήσις ή άναφορα : Δουκαγγ. έν. λ. : πρβλ. δέσπογραφέω 4) ένδειξις, έλλειψις, άνάγκη' Άριστ. Ρητ. 1385 α, 2) «δέσποις δε είναι αι όρέξεις και τούτων μύστα αι μετά λύπης τού μη γιννομένου», 'Ησ. χρείασ : Πλάτ. Έρμ. 405 Β εν έπιθυμίας τε και δέσποσιν έσμεν, Άριστ. Πολιτ. 1257 α, 23 ών κατά τας δέσποσι άναγκαίον παίσθαι τας μεταδόσεις | κατά τός άνάγκας αύτών |, Διόδ. Σ. 12, 54 τήν τών συγγενών χρείαν και δέσπον
δέσπογράφος (ό) μον. ό δέσπογράφος βλλ. : Κόντ. έν. Δελτ. Έβδομάδος άρ. 27.
δέσπον μτγ. μέλλ. τού δεί βλλ. : Ξεν. ΚΠ 3, 28.
δέσποτων μτγ. ρηματ. έπιθ. τού δεομαι ήτοι παρακαλώ : Άριστ. Δ. Κ. 9 δέσποτων. σώζειν έσσαι τών λόγων.
δέσποτριον (τό) μον. μικρόν βιβλίον περιέχον Ικετασίς, δέσποις : Ζωναρ. ές 'Αλάξην 241 έκαστος τών δεομένων έναντιέτιτο δέσποτριον διδακτικόν όπου δεοίτο' 2) έκκλ. κατά πληθ. δέσποις προς τών Θεών : Γερμ. Κ/ηδ. 253 D και πάντες όμοι... τα δέσποτρια συνέβαλλον.
δέσποτικός έπίρρ. δημ. δέσποτικός βλλ.
δέσποτικός-ή-όν κ. μον. κ. νεώτ. ό έχων διάθεσιν προς δέσπον ή ζήτησιν πνος : Άριστ. ΗΝΗμ. 1125 α, 10 δέσποτικόν περί άνυγκαιών ή μικρών 2) ό Ικετήριος, παρακλητικός : Διόδ. Σ. 17, 44 πάσαν δέσποτικην φωνήν προέμενον, Φθ. 2, 590 δέσποτικαι έπιστολαι, Πλούτ. Κορ. 10, 18 δέσποτικόν τινα λόγον προσδεχομένου, Ψκωδιω. 167, 15 δέσποτικα πιττάκια.
δέσποτικός έπίρρ. μον. κ. νεώτ. διά δέσποσιν, μετά δέσποσιν, παρακλητικός : Εύστ. Όδ. 1807, 1) ό προς τινα . . δέσποτικός τρεπόμενος.
δέσποκι (τό) δημ. είδος παιδιός, ή τυφλόμυγα βλλ.
δέσποις-εισα-έν μτγ. πόθ. άσρ. α' τού δέω βλλ.
δέσποινα άσπαρ. παθ. άσρ. α' τού δέω (δένω) βλλ.
δέσι κ. μον. κ. νεώτ., όποτ. δέω, συνερ. δθ, εύκτ. δέσι, άσπαρ δέιν, μτγ. δέω, πασάτ. έδει, ίων έδει, μέλλ. δέσαι, μτγ. δέσπον, άσρ. α' έδέσπον, μτγ. δέσπον, άσρ. εκ τού δέω, μετ' αίτ. προσ. κ. άσπαρ. είναι άνάγκη, πρέπει ή δεσείη τις να πράξη τι, άσρ. κ. π. Όμ. : 'ΑΙ 337 τ' δε δέσι πολεμιζόμεναι Τρώεσσιν Άργείοις, Πίνδ. Ο 6, 28 δει σάμπερον μ' έλθειν, Σοφ. Φθ. 7 δει σοφισθήσαι, κάμπερος όπως γενήσεται' || δθ. σπαν. κ. κατά παραλόγιον τού άσπαρ, άπλως μετά τού άσπας κ. όριστ. μέλλ. κ. αίτ. προσ. : Σοφ. ΑΙ. 556 δει σ' όπως.. δειθείς | = δει σε δεισάι |, Κρατιν. 108 δει σ' όπως.. μηδέν θιοσίαις τούς τρούπους' || συνθβ. κ. κατά παραλόγιον τής αίτ. προσ. άπλως μετ' άσπαρ. : 'Ηρ. 1, 8 εκ τών μανθάνειν δει (έν. ήμάς), Αισχ. Εύμ. 826 και τ' δει λέγειν' || σπαν. κατά πρόταξιν όν. κ. μετ' άσπαρφ., έν ρητορική έκφρ. : Δημ. 44, 15 ήγουμένην.. δειν αύτών και μεγαλοφυχότερος φαίνεσθαι' || όμ. μετά άσπ. προσ. κ. άσπαρφ. : Εόρ. 10η. 941 θεοισι προσβαλειν χρονί άλλην δει-

σει γαίαν, Ξεν. Άν. 3, 4, 35 δει έπιστάξει τόν Ιππον Πέσση άνδρα' 2) μετ' αίτ. πράγμ. κ. άσπαρφ. : Θουκ. 5, 26 προφερόμενον υπό πολλών ήτι τρις έννοια έπι δει γενέσθαι αύτών | τών άπείρων |, Πλάτ. Μέν. 79 Α δόντος παραδείγμασιν καθ' α δεισι άσπικνεσθαι' 3) άπόλ. έννοουμένου τού άσπαρφ. : Σοφ. ΟΚ 1442 ή μη πείθ' Α μη δει (έν. πείθειν), Θουκ. 1, 44 ήν τι δει ένν. γενέσθαι |, Φιλιστορ. 3 καν δειρ (έν. τροχούσιν) τροχούω' 4) συνθβ. μετά γεν. πράγμ., άπόρκει άνάγκη, ένδειξις, χρεία πνος, έλλείπει, χρειάζεται, άσπαιπει το : Εόρ. 'Α. 594 ένός μόνου δει, Πλάτ. Κριτ. 45 Α και ούδέν άν δει έπ' αύτούς πολλού άργυριου, Δημ. 15, 2 δει δε χρημάτων' || όμ. μετ' άσπαρφ. : Αισχ. Πρ. 870 μακρού λόγου δει ταύτ' έπελεθειν' || όμ. μετά γεν. πράγμ. κ. άσπ. προσ. : 'Ηρ. 5, 38 έδειε γάρ όψι συμμάχις τινός ό μεγάλη έξευερέθηαι, Αισχ. Άγ. 848 ότω δε και δει φαρμάκων, Εύρ. Μήδ. 566 σοί τε γάρ παίδων τ' δει' || όμ. κ. μετ' αίτ. προσ. : Αισχ. Πρ. 86 αύτών γάρ σε δει προμηθέω, Εύρ. Ρησ. 537 μακρού γε δει σε και σφοδρ. λόγου' 5) κ. νεώτ. όμ. μετά γεν. πράγμ. έν φρ., όλον πολλού δει, πολλού γε και δει απέγει πολύ, μακρόν, χρειάζεται πολύ να . . : 'Ηρ. 4, 43 έπίετε τού πλεονος ραί έδει, άσπαστρέφας όπισω απέπλεα (είπειθ) χρειάσει να ταξείδω εις μακροτέρην άπόστασιν.. |, Πλάτ. Άν. 35 D πολλού δει ούτως έχεν | απέγει πολύ από τού να είναι έτσι' || όμ. άλλου ή καιρού δει ή έδέσσει μετ' άσπαρφ. ή νεώτ. μετ' άνάλογον συντάξ., άλλον έλειπει ή άλλον έλειψε να . . παρ' άλλων να . . : Θουκ. 2, 77 τούς Πλαταιδας.. ελαχίστου έδέσσει διασβείρωσι | τού πόρ |, άλλων έδέσσει να συγκρουαθώσιν' || δθ. συνθβ. κ. άπόλ. άλλου ή μικρού δειν παρ' άλλων, λίγο έλειψε να . . : Πλάτ. Άν. 22 Α έδοξάν μοι άλλου δειν τού πλείστου ένδειξει είναι, άλλου δειν συλλελλοκοντο' || όμ. ή φρ. πολλού γε δει ή άλλού γε και δει, έν χρ. εις τού τέλος τής προτάσεως ός εμφανητική άρνησις, βεβαιώσι ούδαιώς, καθ' ούδένα τρούπον : Άριστ. Άχ. 543 καθήσθ' άν έν δόμοισιν, ή πολλού γε δει, Δημ. 326, 2 ούδ' γ' ήτήθησιν.. πολλού γε και δει' 6) σπαν. μετ' αίτ. πράγμ. κ. άσπ. προσ. ύπάρχει εις τινα άνάγκη πνος : Αντιφ. 6, 12 ει τι δεισι τώ χορψ, Δημ. 135, 1 τούτο δει έν. ήμιν' 7) νεώτ. ή φρ. έδέσσει να κατέστη δυνατόν να, έχρησάστηκε να.. έπί τέλους έδέσσει να μάς άπαντήσθ., έδέσσει να άπείλθω παραιτήσιν, δια να ελασκούσθθ' 8) ή μτγ. δέων μετ' άσπαρφ. ή νεώτ. μετ' άνάλογον συντάξ., είναι άναγκαίον ή πρέπειν, πρέπει να . . : Άριστ. Νεφ. 988 όταν όρχεσθαι.. δέων αυτούς, Ξεν. ΚΠ 3, 28 ως αούτια δέσπον διώκειν, Πλούτ. Φάβ. 9 τού Βουλευτικόν άναπληρωταί δέσπον, Ττέτ', Ιστ. 6, 7, 58 ήτοι πώς έπευρίσκων δέων προοίμια, δέων να άναγκάσωσι ό νεώτεροι εις τούς πρσβυτέρους' || όμ. κ. άπόλ. κατά παραλόγιον τού άσπαρφ. : 'Ηρ. 3, 65 άδέλαφόνος τε ούδάν δέων γένονα, Δημ. 543, 16 προς ήν ούκ άπήνη δέων' || σπαν. κ. μετά τού έστ' | Πολύδ. 1, 30, 8 ό δέων ήν πράττειν | έδει |, αυτ. 2, 37, 5 δέων άν ειη | δέσι αν' 9) μέλλ. δειται μετά γεν. είναι έλλειψις, στερησις πνος, όμ. κ. είναι άνάγκη πνος : Πλάτ. Μέν. 79 C δειται όν σοσ. τής αύτης ερωτήσεως, Αιν. Τακτ. 13, 1 όσων δέαιτο, Πλούτ. Πελ. 26 έτέρου δεισάσι στρατηγού νομίζων' || μετ' άσπαρφ. ύπάρχει άνάγκη ή πρέπει να . . : Σοφ. ΟΚ 570 ώσπε βραγέ' έμοι δεισάσι φράσαι, 'Ηρώδ. 6, 41 τήν μην γλώσσων έκτεμνει δειται.
δει συνερ. τ. τού δέει, γ' έν. πρόσ. τού δέω βλλ.
δει κ. δει βωιματ. τ. τού δή βλλ. : Ένυρ.
δειτα (τό) Ένυρ. Δεία, ήτοι άγώνες προς τήν τού Διός.
δειτα 'Ησ. ε ένδεια ε.

Βεῖδαρη (ή) δημ. κ. **Βεῖδαρη** (τό), ἄ. βεῖδαρη, τὸ ἀμέταλλον χημικὸν στοιχεῖον θείου: Σολωμ. ἔλεγχος: Μαρίας 33 καὶ τὸ πρόσωπο γέρνει ὡσανύ τῆ **βείδαρη**.

Βεῖδαρη-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. μικρὸν μέρος πωλουμένου πράγματος δεκνύμενον πρὸς διακομὴν τῶ ἄλου' Σουλῆ. κ. βεῖδαρη, κυρίως τὸ δεκνύμενον ὅς' ἐκάστων τῶν πωλουμένων: Ἰσχυρ. 15,54 ὡσερ δὲ τῶν κορωνῶν, ἐξεγγεῖται ἐκάστων βεῖδαρη πειράσομαι, Πλάτ. μέτροσον ἐκ τοῦ καλλίστου βεῖδαρητος, βεῖδαρη σίτου, βεῖδαρη ὑψάστατος, βεῖδαρη ἄνευ ἐλάτ. 2) γέν. πρότυπον, παρόδειγμα, ἀπόδειξις, ἐνδείξις, τεκμήριον: Εὐδ. ἰκ.354 λαβὼν δ' Ἄδραστον βεῖδαρη τῶν ἑμῶν λόγων, Ἀριστῶ. Ἀχ.988 τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε βεῖδαρη τὰδε τὰ πτερά πρὸ τῶν θυρῶν, Δημ.573 μὴ τοῦτων αὐτοῦ καθ' ἑμῶν αὐτῶν βεῖδαρη τοιοῦτον ἐξεγγεῖτα: || σχέδιον, σχεδιάγραμμα: Πλάτ. κόμικε τῆς Ἰδιόνοος τὸ βεῖδαρη 3) συνεκὸς τόπος, ἐν ᾧ ἐξείηται πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πώλησον ἐμπορεύματα: ΑΒ 237,20 κ. βεῖδαρη ἐστὶ τόπος τις ἐν τῷ Πειραιεῖ, ἐνθα ἐδεκνύτο σίτος καὶ ἄλλα ὕσρια διὰ βεῖδαρητος: Ἄπο τούτου μέμτοι τῆν προσήγοριάν ἔχει: Ξεν. Ἑλλ.5,12 ἵσαν δὲ τινες οἱ καὶ ἐκκηδύσαντες εἰς τὸ βεῖδαρη ἐμφοροῦν δὲ ἴνας καὶ νοικληρούς συναρπάσαντες εἰς τὰς ναὺς εὐθένησαν, Δημ.932 οὗτοι δὲ περικλιῶνται ἐν τῷ βεῖδαρη τῷ ὑμετέρῳ, ἰδιόδ. Σ 19,45 πὰς ὁ περὶ τοῦ βεῖδαρη καὶ τὸ Διονύσιον τόπος ἐπὶ Ἀπλῆρωτο' 4) βεῖδαρη τῶν δικῶν ὁ τόπος τοῦ δικαστηρίου (δ. ἄρμ. ἀποδεικτικὴ διαδασκασία: Ἀριστῶ. ἰπν.979 ἐν τῷ βεῖδαρη τῶν δικῶν ἡκουσά ἀντιλεγόμενων.

Βεῖδαρη-τιζῶ κ. νεώτ. ἐκθετὸ τὸ ὡς βεῖδαρη, ἐπιδεικνύω, προβάλλω ὡς παρόδειγμα: τὸ κ.δ.Κολ.2,15 ἀπεκδύσαντες τὰς ἀρχάς καὶ τὰς ἐξουσίας βεῖδαρησάεν ἐν παρηρησίᾳ, Ψ ἰω.Χρυσ.7,308,17 τοῦτο δ' εἰπὼν, αὐτὸν βεῖδαρησάεν ὁ Δαυὶδ 2) νεώτ. λαβὼν βεῖδαρη εἶξ ἐμπορεύματος πρὸς ἐξέτασιν ἢ ἐπίδειξιν εἰς ἀγοράσιν: βεῖδαρησάτε τὸ δασίον κ.λοῦθ. τὰ βούτηρα βεῖδαρησάσθην ἐν τῷ τελευτείῳ || πὰν γέν. δοκιμάζω 3) ἀμθ. παρὰ αὐτῶν ὡς βεῖδαρη ἐπιδεικνύομαι, φαίνομαι, ἔμφανίζομαι: ἰπν. Ἐπιστ.19, Ἀριστῶ. Βυζ. Ἐπιστ.4,19.

Βεῖδαρη-σιός (τό) γλωσσ. ὕποκορ. τοῦ βεῖδαρη βλ.λ.

Βεῖδαρη-σμός (τό) κ. νεώτ. δηροσία ἐκθεσις πρὸς ἐξέταση ἢ ἔλεγχον: Ἐπιγρ. ἀθήκεν... καὶ τῶν ἀνυπατασμένων τὰ πρὸς τὸν βεῖδαρησμόν διαφορά εως τῶν αὐτῶν χρόνων || νεώτ. ληψὶς βεῖδαρητος εἶξ ἐμπορεύματος πρὸς ἐξέταση ἢ ἐπίδειξιν, ἄ. βεῖδαρητοληψία: ὁ βεῖδαρησμός τοῦ σίτου εἰς τὸ τελευτεῖον || συνεκὸς, αὐτὸ τὸ βεῖδαρη: Πλάτ. κινδυνεύω καὶ ταῦτα ἀπολασά μετὰ καὶ βεῖδαρησμοῦ 2) μθ. ἐκθεσις, διασυρμός, ρεζύλιον Βέτ. Βάλ.43,26, ἠερασι. Ἀστρ.2,32,34.

Βεῖδαρη-τόρητος (τό) πὰν. ἐπιθεωρητής, ἐπόητης τοῦ βεῖδαρησμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ.

Βεῖδαρη-τοκατάγνια (ή) πὰν. μεταφορᾷ, μετακομιδῇ βεῖδαρητῶν, ἰδίων σίτου.

Βεῖδαρη-τοκατάγνιζός (τό) πὰν. ὑπάλληλος ἐργον ἔκων τὴν παράδοσιν βεῖδαρητῶν σίτου.

Βεῖδαρη-τοληψίς (τό) νεώτ. ὁ καμύδων βεῖδαρητα διαφάρον ἐμπορεύματα πρὸς ἔλεγχον τῆς ποιότητος καὶ προσδιορισμὸν τῆς τιμῆς αὐτῶν, ὡς πρὸς ἀγοράν ἢ πρὸς δασυοληψίαν 2) εἰδ. ναυτ. μικρὸν μηχανήμα τῶν μηχανικῶν βολιδῶν χρησιμεύον πρὸς βεῖδαρητοληψίαν τοῦ βυθοῦ.

Βεῖδαρη-τοληψία (ή) νεώτ. ἡ ληψὶς βεῖδαρητῶν πρὸς δοκιμὴν ἢ ὄρμησον τῆς ποιότητος ἢ τιμῆς αὐτῶν: βεῖδαρητοληψία ἐμπορεύματων ἐν τῷ τελευτείῳ 2) ναυτ. ἡ διὰ τὸ βεῖδαρητοληπτῶ βλ.λ.2) ληψὶς βεῖδαρητος θαλασσίον βυθοῦ.

Βεῖδαρη-τολόγιον (τό) νεώτ. συλλογὴ βεῖδαρητῶν ἐμπορεύματων πρὸς ἐπίδειξιν εἰς ἀγοράστας

Βεῖδαρη-τοφόρος (τό) νεώτ. ὑπάλληλος, πράκτωρ ἐμποροῦ ἢ παραγεννοδοχῶν, περιφέρων βεῖδαρητα ἐμπορεύματων πρὸς ἐπίδειξιν εἰς ἀγοράστας: συγγ. ἐμπορικὸς τοξιδιώτης: πρβλ. βεῖδαρητολόγιον.

Βεῖδαρη-τία (ή) νεώτ. γένος πασιφλοριδῶν φυτῶν.

Βεῖδαρη-το γέν. ὕπερο. τοῦ βεῖδαρηκοῦ βλ.λ.: ἰκλ.224.

Βεῖδαρη-το γ' πλθβ. παρακ. τοῦ βεῖδαρηκοῦ βλ.λ.: Ὀδ.Η 72.

Βεῖδαρη-το γ' πλθβ. ὕπερο. τοῦ βεῖδαρηκοῦ βλ.λ.

Βεῖδαρη-νοσ-ονοσ. ποι. ὁ πληρῆς ρόβου, ὁ βελλός: ἰκλ.Γ 56 ἀλλὰ μάλα Τρόιης βεῖδαρητῶ Νόνν. Δ 14,321 βεῖδαρητῶν ταραπῶ.

Βεῖδαρη ἔπ. παρακ. τοῦ βεῖδαρη βλ.λ.

Βεῖδαρη-σκομαι ποι. κ. βεῖδαρησκομαι, παρατ. βεῖδαρησκατο, παρακ. γ' πλθβ. βεῖδαρησκαται, ὕπερο. γ' ἐν βεῖδαρητο, γ' πλθβ. βεῖδαρητοκο βεῖδαρησμοῖ, χαριερίζω, ὑποδεχομαι: ἰκλ.224 πλησάμενος δ' οἴνοις βεῖδαρη βεῖδαρητῶ Ἀχιλλῆα, Ὀδ.Υ 197 βεῖδαρητῶ βεῖδαρησκατο χειρὶ, αὐτ.Ο 150 βεῖδαρηκομένος δὲ προσηύδα [δ. χειρόφ. βεῖδαρη 2) βεῖδαρηκω, ἐπιδεικνύω: Ἄπολλ.Ρ 1,558 Ἀχιλλῆα φίλω βεῖδαρησκοτο πατρί.

Βεῖδαρη-σοσμοῖ κ.βεῖδαρησσι-πρ-σομοῖ, ἀπτ. βεῖδαρητσομαι, παρατ. γ' πρσ. βεῖδαρησκατο, μέλλ. βεῖδαρησκαμαι, ἀόρ. α' ἀπαρφ. βεῖδαρησασαί κ. βεῖδαρησασαί, μθ. βεῖδαρησάμενος, μθν. βεῖδαρησάμενος (Ἄπν.), ἐνεργ. τοῦ βεῖδαρη, τραυόμω, φοβίζω, φοβερίζω: ἰκλ.Δ 184 βάρους, μηδέ τι πω βεῖδαρησσο λαόν Ἀχαιοῖν, Ἡοιόδ.Α ΙΙ 311 μῆδ' ἰφικλειδίον βεῖδαρησαι, Πλάτ. Φαῖδρ.245 Β οὐδέ τις ἡμᾶς λόγος θορυβδίων βεῖδαρητῶμενος, Δημ.1451 λέγω δὲ ταῦτα οὐχ' ἴνα τὸν ἄλλωκ ἡμάς βεῖδαρητσομαι, Θεόδωρ.2574 τορυβδίων ἀφ' ὧσιως βεῖδαρησσοτο, Κλήμ. Ἀλεξ.Προτρ. 8,18 καὶ τῷ κυρὶ βεῖδαρητσοται τὸς ἀνθρώπων 2) ἀμθ. φοβοῦμαι: ἰπν.Γιμ.1,25 ἴν ἡ γυνή .. βεῖδαρησκαται [δ.γρ. βεῖδαρησκαται], Ἄπολλ.Ρ 2,1219 μὴ δ' ἀπθως ἡδῆσε, ἰπνν. βεῖδαρησσο θυμῷ, Πλούτ. Δίων 57 κρατούμενον πάσαι καὶ βεῖδαρητῶμενον ἀπέσφρασσεν || μετ' ἀπτ. φοβοῦμαι τί, μετ' ἀπτ. Ὄρμ. Ἀργ.57 βεῖδαρητα γὰρ Πελείας βεῖδαρησσοτο, Λοκκ.Ψευδοσ.5 βεῖδαρητοι τὸν ἀνδρα.

Βεῖδαρη-σοκα ἐπ. τ. τοῦ βεῖδαρηκοῦ, παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ. τοῦ βεῖδαρη βλ.λ.: ἰκλ.Α 555.

Βεῖδαρη ὁ ἐνεστ. ἐν χρ. π. ἐπ. μ. ἐν. σ' πρσσ. ἀπὶ παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ. βεῖδαρηκα ἢ βεῖδαρη, παρατ. μθν. βεῖδαρητο-ε-ε-ε (πρβλ. ὕπερο. π), μέλλ. βεῖδαρησκαμαι, μθν. βεῖδαρη, ἀόρ. βεῖδαρη, π. Ὀυ. εὐ-βεῖδαρη, ἀόρ. β' βίον || παρακ. ἐν σημ. ἐνεστ.

βεῖδαρηκα-α-ε, πλθβ. βεῖδαρηκομεν-α-τε, ἐπ. βεῖδαρηκα, ὑποτ. βεῖδαρηκοῖμαι, ἀπαρφ. βεῖδαρηκέμαι, μθ. βεῖδαρηκοῖς, ὕπερο. ἐν σημ. παρατ. β' ἐν. εὐ-βεῖδαρηκεῖς γ' πλθβ. βεῖδαρηκεῖσαν || ὅμ. παρακ. ἐν κοινῇ χρ. π. πεζοῖς βεῖδαρη, γ' ἐν. βεῖδαρη, πλθβ. βεῖδαρημεν, βεῖδαρησι, ἐπ. βεῖδαρη, γ' ἐν. βεῖδαρη, πλθβ. βεῖδαρημεν, βεῖδαρητε, πρσσ. βεῖδαρηθι, ἐπ. βεῖδαρηθι, μθν. βεῖδαρηθι κ. βεῖδαρηθι, ὑποτ. βεῖδαρηθι, βεῖδαρησι, ἀπαρφ. βεῖδαρηθαι, ἐπ. βεῖδαρηθαι, πλθβ. βεῖδαρηθαι, ἐπ. σπ. βεῖδαρηθαι, πλθβ. βεῖδαρηθαι, ἐπ. γ' ἐν. βεῖδαρηθι, γ' πλθβ. βεῖδαρηθαι, κ. βεῖδαρηθαι, ἐπ. ἢ πλθβ. βεῖδαρηθαι, γ' πλθβ. βεῖδαρηθαι, κ. βεῖδαρηθαι ἢ πρβλ. παρατ. Ι' π. πεζοῖς προτιμῶνται ἐν γένει ὁ ἀνυπατασμένος τύπος μετὰ πρόθεσιν. φρονιζῶ διὰ τί, ἀνυσυχῶ, ἀδύμωδ, φοβοῦμαι γὰ κατ: ἰκλ.Ε 566 περὶ γὰρ διε πομένε λαόν, Αισχ.Πρ.184 βεῖδαρη δ' ἀμθ' ασις τύχασι Εὐρ. ἰκλ.446 βεῖδαρηκοῖς τῆς τυραννίδος πέρι, Ἰσοκ.Ι 74 ἐπειθ' εὐερίσσει οὐρ ὡμῶν 2) μετ' ἐξηρητημένης προτάσεως εἰσαγομένης διὰ τὸ μὴ ... ἐπομένης ὑποτ. ἢ σπαν. ὄρησ. φοβοῦμαι μήπωσ συμβῆ ἢ συνέβη τί κακόν ἢ δυσάρεστον: ἰκλ.Α 555 αἰνώς βεῖδαρηκα κατὰ φέρενα, μή σε παρήγη ἀργυροπρέτα ἐπέτη, Σοφ.Φιλ.493 ὅν δὴ παλαιὸν εἶξ ὄτου βεῖδαρη ἐγῶ μὴ μοι βε-

θήκη, "Αριστφ. Ίνπ.112 δέδοικ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος, Θουκ.3,57 δέδιμεν μὴ οὐ βέλαιοι ἕτε, Ξεν. Ἀπομν.2,3,10 δέδοικα... μὴ οὐκ ἔχω ἄλλα τοσαύτην σοφίαν. 3) μετ' ἄπαφρ. φοβόμαι καὶ πράξω τι ἢ ἔχω φόβου μίσης ἐπέβη τι κακὸν ἢ δυσάρεστον: 'Ἰλ.Η 93 βέλαιον δ' ὑποδέχθαι, Εὐρ. Ίων.1564 βανέιν σε δάισας, Θουκ. 1,36 δέδεικα δὲ φασκόντων... ἔχειν αὐτὸν, Λυσ.13,27 οὐκ ἐδέδειξαν βασιανσίθησαν. 4) μετ' ἀπ. φοβούμαι τινα ἢ τι: 'Ὀδ.Ξ 389 ἀλλὰ δία θεῶν δάισας, Σοφ.ΟΤ 448 οὐ καὶ τὸν σὸν δάισας πρόσπων, Πλάτ. Πολ.562 Ε καὶ μήτε ἀειχόμεσθαί μήτε δέδεινοι τοὺς γονέας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,32 πόλεμον δ' οὐ δειδόμεν, Πάπ. θεὸν θεῶν δέδεισμεν. 5) τοῦ οὐδ. μτχ. παρκα. ὡς οὐσα, τὸ δεδιὸν τὸ δέος, ὁ φόβος: Θουκ.1,36 γνώτω τὸ μὲν δεδιὸς αὐτοῦ ἰσχύον ἔχον τοὺς ἐναντίους μάλλον προήσαν, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,36 Ἰστίων ἀναβαρύνωμεν τὸ δέδιος. 6) ἐκ φόβου φεύγω, κωφάμαι ἐκ τινος μέρους: 'Ἰλ.Χ 251 οὐ σ' ἐπί... φοβήσομαι, ὡς τὸ πάρος περ τρίς περι ἀστὺ μέγα Πριάμου δῖον οὐδὲ πατ' ἔτλην μέλαι.

Βαίλη (ἡ) Ἐπιγρ. Βαίλη βλ. Ἄλ. EM ἀπὸ δὲ τῆς μεσοβρίας ἀμυροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, λέγεται Βαίλη καὶ Βαίλη καὶ Βαίλη. 3) ἡ μετὰ τὴν μεσοβρίαν τροφή, τὸ δελνίον: Καλλ. ἀπ. 190.

Βαίληνός-ἡ-όν μτγ. ὁ κατὰ τὴν δελνίαν, πρὸς ἐσπέραν, κατὰ τὸ ἀπόγευμα γινόμενος, βραδινός, Βαίληος βλ.: Θεόκρ.3,33 ἐκθάντες δ' ἐπὶ θίνα, κατὰ ζυγα δαίτα πένοντο Βαίληνιο, Καλλ. Ἀέτ. 3,1,12 δελνίην τὴν δ' εἶλε κακὸς χλῶος.

Βαίλην-ἰά-ἰω ἐπ. μτχ. ἀορ. Βαίληνίος τρώγω τὸ ἀπογευματῖον φαγητόν, τὸ δελνίον μου, Βαίληνός: 'Ἡσ. « δελνίησι, πληρωθῆναι τοῦ δελνίου»: 'Ὀδ.Ρ 599 οὐ δὲ ἔρχε Βαίληνίος.

Βαίληος ο. κ. μον. κ. Βαίληός ὁ ἀνήκων ἢ γινόμενος περὶ τὴν δελνίαν, ἀπογευματῖνος Βαίληνός: 'Ὀδ.Ρ 606 ἠδῆ γὰρ καὶ ἐπιλυθε Βαίληον ἤμαρ, Θεόκρ.25,86 ἡλικίος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζῶρον ἔτραπον Ἰππου, Βαίληον ἤμαρ ἄγων, 'Ὀμφ. Ἀργ.1124 Βαίληον αὐ κρύπτουσι φάος ταπεινέες Ἄλκιες, Ἀπολλ.Ρ 3,417. 2) ὡς οὐσα. ὁ πρὸς ἐσπέραν χρόνος, τὸ δελνίον: 'Ἰλ.232 εἰς ὁ κεν ἔβη Βαίληος ὀφὲ δῶν, σκιάσθ' ἐπίβωλον ἀρουραν, ΑΠ9,650. 3) μτγ. ἡ μετὰ μεσοβρίαν τροφή, τὸ ἀπογευματῖκό, τὸ δελνίον: Καλλ. ἀπ. 190 ἰδιόρθ. ἀπὶ Βαίληνι.

Βαίρα Ἡσ. « βρώμα ».

Βαίρα ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ δέομαι βλλ. δέηται.

Βαίραον (τό) EM 260,43 « δεικνα τὸ ποικίλα ὑφάσματα καὶ μαρμαρῆ ἔχοντα » καὶ γὰρ τὰ πρόσωπα δεικνα καὶ δεικνα σ' πρβλ. δεικλον.

Βαίραω-ἰω ἰων. κ. ἐπ. ἐνεστ. γ' πληθ. δεικνώνω, παρατ. δεικνάσκων δεικνύμι, δεικνῶ: Θεόκρ.24,57 ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρόωια ἐρηπία δεικνάσκων, Αριστ.209 δεικνώνωσι διασταθὸν ἴσα πέλεθρα. 2) μέσ. παρατ. γ' πληθ. δεικνόμενον δεξιοῦμαι, ὑποδέχομαι, χαιρέτω: 'Ἰλ.Ο 86 οἱ δὲ ἰδόντες πάντας ἀνίβησαν καὶ δεικνόμενον πέπασαν, 'Ὀδ.Σ III' πρβλ. δεικνάται.

Βαίρακτικός (ὁ) ἔσφ. γρ. δεικλιότης βλλ.

Βαίρακλον (τό) κ. Βαίρακλον βλλ. ὀμοίωμα, εἰκόνα: Δημοκρ.123. 2) μτγ. ἀνάγλυπον: Νῶν.Δ 48, 697, Ἄγαθ. ΑΠ9,153 Ραῖες πυργόφοροι Βαίρακλον.

Βαίρας Ἡσ. « λαμβρῶν, ὀμοιον » EM 260,47.

Βαίρακτικός (ὁ) ὄμορ. τ' τοῦ δεικλιότης βλλ.: Πλάτ. Ἄγνα.21 Καλλιπιδῶς ὁ δεικλιότης: οὗτος δὲ Λακιδαιμόνιος τοῦς μίμους καλοῖσι.

Βαίρακλιότης (ὁ) μτγ. κ. μον. κ. δεικλιότης ὁ ἀποκρινόμενος ταπεινός καὶ κομωικός χαρακτήρας, ἠθοποιός, μιμολόγος EM 260,42 « δεικλι-

σταί, μιμητὰ παρὰ Λάκωια »: Εὐστ. Ἰ.836,42 πρβλ. δεικλιότης, δεικλιότης, δεικλιότης.

Βαίρακλον (τό) παράστασις, ἔκθεσις: 'Ἡρ.2,171 ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δεικλιὰ τῶν ποθέων αὐτοῦ νικητὸς ποιησάτ, τὰ καλοῦσι μυστήρια Αἰγύπτου. 2) μτγ. ὀμοίωμα, εἰκόνα: 'Απολλ.Ρ 1,746. « δεικλιὰ, μιμήματα, εἰκόναστα »: 'Απολλ.Ρ 1,746. || φάσμα, φάντασμα: 'Απολλ.Ρ 4,167 2'. 3) ὄμ. μτγ. γλυπτὴ μορφή, ἀνάγλυπον: 'Ὀστ.ΠΙ 2,10,4.

Βαίρα γ' ἐν. ἐνεστ. ἢ παρατ. ὄμορ. ὄμορ.: 'Ἡσίοδ. Ἐργ.524 οὐ γὰρ οἱ ἥλιος δεικνῶ νόμον || β' ἐν. ἐνεστ. παρατ.: Πλάτ. Πολ.523 Α εἰ ἔστιν ὄμορ μαντεύομαι δεικνῶ, ἔσθ.

Βαίρα κ. δεικνῶ κ. νεώτ., ἰων. δεικνύμι, κρητ. δεικνύμι, γ' ἐν. δεικνῶ, προστ. δεικνῶ, δεικνῶτω, παρατ. γ' πληθ. δεικνόμενος κ. δεικνόμενος, μέλλ. δειξῶ, ἰων. δέξω, ἀορ. σ' εἰδεία, ἐπ. εἰδεία, ἰων. εἰδεία, παρακ. δεδέξα, μέσ. κ. παθ. δεικνύμαι, παθ. μέλλ. δεξήσομαι, δεδείξομαι, παθ. εἰδέξθην, ἰων. εἰδέξθην, παθ. παρακ. δεδειγμαι, ἰων. δεδεικται ἰδιὰ τοῦς παρ' ἐπ. τ. δεδέκται, δεδέκταται, δεδέκτομαι βλ. δεικνόμενος || φέρω εἰς φῶς, φαίνω, φερόνω: 'Ἰλ.Ν 244 ἐπίσθεν ἐπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὸς σῆμα βροτοσίαι, Σοφ.ΟΤ 278 οὐτ' ἔκτανον ἐγὼ οὐτε τὸν κτανόν' ἔγω δειξάι, Εὐρ. Τρω.802 Ἰν' ἐλοῖσας πρώτων εἰδείας κλάδων γλαυκῶς Ἀθήνας || κ. νεώτ. ἑμπαικῶ, παρουσιασῶ: Λιδά.1,81 λήπην... ὡφ' ἧς δὴ καὶ παλιὰς εἰδείων εἰδεία (ἔπερα ἐνὸς πρῶτ.) ἀνασῶρας τὴν χερσὶνά εἰδεία τὴν οὐλάν' || ἐπὶ καλλιπτεχνῶν, ποριστῶν, ἀπεικνῶς, παρουσιάζω, δημιουργῶ: Ἰουκ. Εὐθύμ.8 ἀπὸ γὰρ τοιούτων ἀρμύρωνος καὶ Φειδίας ἐκίνους εἰδείε τὸν Δία. 2) ἐπιπέρω, ἐπέω, παρῶγα: Αἰσχ. Ἐπ.782 βουθέατα πῆματα εἰδείεσθ' πρβλ. δημ. φρ. θὰ κάμῃ καὶ θὰ βεῖξῃ (ἐν γρ. ἐπὶ γενομένης ὑπὸ τινος ἀλλ' οὐχ' σπουδασίας ἀπειλής). 3) καθιστῶ: Μέν. ἀπ.83 (π.Στοδ.3,234) τυφλοὺς τοὺς ἐμβέλιοντας εἰς αὐτῶν δεικνῶ. 4) τὸ μέσ. δεικνύμι σὲ βέω, παρουσιάζω ἐνώπιόν τινος, ἐπιδεινῶ: 'Ἰλ.Ψ 701 κατὰ τρίτῃ θῆκεν δειλάα, δεινύμενος Δαναοίσι, παλαίσμασθους ἄλκιενης || νεώτ. ὄμ. κ. τὸ ἐνεργ.: εἰδείε τὰ διὰ τοῦς φραστικῆς ὄρατα, ἴνα παρακινήσῃ εἰς ἀμιλλάν. 5) διὰ τοῦ δακτύλου ἢ διὰ σημείου ἢ ἄλλως καθιστῶ τὴν ἐμφανέος, ἐπιδεικνῶ: 'Ἰλ.Γ 452 ἄλλ' οὐ τις θύνατο... εἰδείη Ἀλεξάνδρον τὸν ἀριφίλω Μενελάω, Σοφ. Φιλ.609 δόλιος Ὀδυσσεὺς εἰλετ' ἔσπερον τ' ἄγων εἰδείη Ἀχαιοὺς ἐς μέσον, Θουκ.1,33 τότε δὴ οἱ ἔφοροι δειξαντες αὐτοῦ τὰ γράμματα μάλλον μὲν ἐπίστευσαν, ΚΔ' Ἰω.20, 20 καὶ ταῦτο εἰπὼν εἰδείεν· αὐτοὺς τὰς χερσῶν. 6) νεώτ., δημ. ἐνεστ. δεικνῶ, ἐπὶ ὀργάνων φερόντων δεικνῆν ἢ βεβαθμολογημένην κλίμακα, σημειῶ χρόνον, βαθμῶν, ἐπιστον, κατεῦθυσαν, κατάστασαν: τὸ θερμόμετρον εἰδείκνυ βερμονκρασίαν 30 βαθμῶν, - τὸ βαρόμετρον δεικνύει βροχῆν, - τὸ ὠρολόγιον εἰδείκνυ τὴν δωδεκάτην. 7) κ. νεώτ. μετὰ τῆς εἰς, τεινῶ τὸν δακτύλου πρὸς τινα ἢ τι: 'Ἡσ.Δ 150 ἄμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ εἰδείκνυ ἐς τὸν βόττον, - ἄμλιε ἐνθουσα καὶ εἰδείκνυ ἐς τὸν οὐρανόν' || ὄμ. σημ. κ. μέσ.: Ἰγν. Ἐργ. 367 εἰδείατο δ' εἰς Κρονίωνα. 8) κ. νεώτ., δημ. δεικνῶ, δεικνῶ, καθιστῶ φανερόν χερσὶν εἰδείξω: 'Θουκ.6,11 ἔπειτα δὲ καὶ εἰδείξαντες τὸν δύναμον θεὸ ὀλίγου ἀπέλομεν, - εἰδείκνυ τὰ πλοῦσθη τυ. 9) κ. νεώτ. ἐνεστ. δημ. δεικνῶ, ἐκδηλῶ, ἀναπτύσσω, ἐμφανίζω, κυρίως ἐπὶ ἀσφρ. ἰδιότητων: Πλάτ.Π 6,46 πάρεψ' τ' ἐπεργόμενος ἀγλατὰν εἰδείεν ἄσασαν, Θουκ.1,37 τῶσδε δὲ φανερωτέραν ἔβην αἰτοῖσι τὴν ἀρετὴν δίδουσι καὶ δεχομένους τὰ θίκα δεικνῶν, Πλάτ. εἰδείε

ἀρχὴν διχασμοῦ, αὐτ. εὐνοίας ἐνεκεν ἢν ἐδείξαις ἐξ ἐμῆ, - δεικνύω θάρρος" 10) κ. νεώτ., δημ. ἐνεστ. δείχνω, ἐξηγοῦμαι, κάρμη τι γνωστόν διὰ τοῦ λόγου, ἐπεξηγῶ, διδάσκω· Ὁδ.Μ.25 αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἧδ' ἐκαστα· Ὀμηρ., Ἥα."Ἐργ.502 δείκνυε δὲ θυμῶσσι θέρεσσ' ἐτι μέσσω ἐόντος" Ἐύρ."Ἀνδρ.707 δείξω δ' ἐγὼ σοι μὴ τὸν Ἰδαίον Πάριον Πάσω νομιζέιν Πηλέως ἐχθρόν, Πλάτ.Φιλ.20C πρῶτον δ' ἐτι σαφέστερον δείξει, Ξεν."Ἀν.4,533 τοῖς δὲ πασίν ἐδείκνυσαν ὡσπερ ἐνεοῖς τὶ τὸ θεοὶ ποιεῖν, - θὰ σοὶ δείξω νὰ φέρεσαι" 11) κ. νεώτ., ἀποδεικνύω, συνήθ. μετὰ μτχ. εἰδ. λόγου· Ἀισχ."Ἐπ.176 δειξαθ' ὡς φιλοπόλεις, Θουκ.4,73 ἐπειδὴ γέ ἐν φανερῷ ἐδείξαν ἐτόιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, Ἀριστ.Λ' Ὀστ.90 b, 34 πᾶσα ἀπόδειξις τι κατὰ τινος δείκνυσι, Εὐκλ.[4 ὄπερ ἐδει δείξει [ἡ φρ. ἐν χρ. κ. ἐν νεωτ. κ. δημ.]" 12) ὄμ. κ. ἰσολ. δὲ-δεικται ἔχει ἀποδείξειθ, εἶναι φανερόν, ἀποδειγμένον· Πλάτ.Φαιδ.66 D ἄλλα τῶ ὄντι ἤμιν δέδεικται ἐστὶν δὲ... 13) ὄμ. δεδείξεται· Ἀπολλ.Δύσκ. Σύντ.23,26" 14) φρ. αὐτὸ δείξει ἡ πείρα συνὰ τὸ κατὰσφι φανερόν, θὰ κατὰσφι εἶναι αἰδηθές· Κρατίν.177' δείξει δὴ τὰχα ὁ καιρὸς θὰ τὸ δείξει· Ἀριστ.φ.Βάτρ.126' 12) νεώτ., δημ. ἐνεστ. δείχνω, δίδωμι, ἐμαρτυρῶ ἐνδείξεις, ἐξω ἐκδιδάσκω προάγουσα εἰς βέβαιον ἢ πιθανόν πείρασμα· οἱ λόγοι τὸν ἐδεικνύον ρόσον καὶ διαπιστάται, - οἱ ῥόποι τοὺ δεικνύον καλὴν ἀνατροφήν" 13) ἐπὶ κατηγορών, κοινηγέλιμ, ὁ ἐνδείκνυμι βλλ.: Ἀριστ.φ."Ἰπν.278 τουτοῦ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δεικνυμι, καὶ φῆμ' ἐξῆγειν [ἰδιόθ. ἐνδείκνυμι] 14) παρουσιάζω, προσηρῶ· Ἀισχ."Ἀγ.651 ἐμῶν μοσαν γὰρ... πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πῖστ' ἐδείξατῃν φέρειναι τὸν δόστηρον Ἀργείων στρατόν.

δεικνύουσα [ἡ] βηλ. γυνθ. ἐνεστ. τοῦ δεικνύω βλλ.: 2) νεώτ. ναυτ. [ἐνν. γραμμῆ] ὡς οὐσα. μέλινα γραμμῆ τῆς πυξιδιοθήκης, δεικνύουσα τὴν πλεύσιν.

δεικνύω κ. νεώτ. κ. δεικνυμι βλλ.: Ἡρ.Α.150 ἐδείκνυε ἕξ τὸν βόταν, Μενέδρ.3 τυρωλόσ τοῦσ ἐμβλέποντασ δεικνύει, - δεικνύω θάρροσ.

δεικταιρα [ἡ] πᾶπ. κ. δίχθηρα ἡ σελήμη.

δεικτηρίασ-ἀδοσ [ἡ] μτγν. γυνθ ὑποκρινόμενη ἐν τῷ θεάτρῳ, μιμῶσ' 1) ὄδ. κ. ἡ πόρνη· Πολύδ. 14,14 Μόρπον δὲ μῖα τῶν... κοινῶν δεικτηριᾶδων.

δεικτηρίον [τὸ] ΕΜ.261,9 ἐ τόπος τῆσ Σάμου, οἱ ἐν αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ διέγραφε τὴν κεφαλὴν τῆσ Γοργόνιοσ δεικνύουσα τῷ Περσέι, οἱ αὐτὸν ἀπέστειλεν ἐπὶ τὴν γοργοταμίην παρὰ τὴν δειξὴν οὖν δεικτηρίον" 2) μτγν. εἶδοσ ἀμβωνοσ βλλ.: Βασιλ. Σέλευκ. περὶ ἄγ.Θεώλ.2,27 ἐ λέγεται δὲ οὕτωσ [δεικτηρίον] ὁ τόποσ ἐν ᾧ ἐπιδείκνυνται οἱ λέγοντεσ, τοῦτὸ ἐστὶν ὁ ἀμβών" 3) πᾶπ. [πιθων.] γραφείον ἐξετάσεωσ τῶν δεικνύτων.

δεικτηρῶσ [ὁ] μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. δεικτηρῶσ δεικνύον π.: Ὀρφ."Γυντ.16 δεικτα δίκαιοσύνησ Ζῶσ."Ἀλλ.191 B ὁ λόγωσ δεικτηρῶσ ἐπὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν" 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεύτεροσ μετὰ τὸν ἀντιγέγρα δάκτυλοσ ὁ λιχανόσ" 3) νεώτ. κ. δημ. βελώνη μεταλλὴ διατρέγουσα τὰσ ὑποδιαπείρεσι τῆσ πλακοσ ὄργανοσ τινόσ· οἱ δεικται τοῦ ὠρολογοῦμοσ, - δεικτηρῶσ βαρομέτροσ - μονομέτροσ - γινώμοσ" 1) ὀδικόσ δεικτηρῶσ πινικόσ ἐπιγυρῶφοσ μετὰ βέλωνησ εἰς διαστατώσασιν ὁδῶν, δεικνύουσα τὴν κατεύθυνσιν 4) μεθμν. δεικτηρῶσ ἀριθμῶσ γραφόμενοσ ἐπὶ τοῦ ριζικόσ δὲ δεικνύον τὸν ροθμὸν τῆσ κηροῦμένησ ριζήσ" 5) ὄμ. χημ. ἀριθμῶσ γραφόμενοσ δεξιά κ. κἀωθὶ τοῦ συμβόλοσ στοιχείωσ τινόσ καὶ δεικνύων τὰ εἶδη ἐκαστὸν μῶριον περιεχόμενα ἄτομα" 6) ὄμ.χημ. κημικὴ οὐσία προστιθέμενη εἰς τὰ πρὸς ἐξέτασιν ἔργον καὶ δεικνύουσα δὲ ἄλλοσφί τοῦ χρωματοῦσ τὸ πέρασ ἀντιδρωσέωσ τινόσ" 7) ὄμ. οὐρτικοσ ἀριθμῶσ ἐν χρ. πρὸσ πορτάσταιν

τῶν κρυστάλλων· ὁ νόμοσ τῶν ἀπλῶν συμμετρίων δεικνῶν" 8) ὄμ. στρατ. δεικτηρῶσ διὰ τὴν χάραξιν ὄρομολογίω χρησιμεύον στρατιώτησ" 9) εἶδ. ναυτ. δεικτηρῶσ στροφῆσ τεμάχιον μεταλλικόσ ἐν ἀκρίται βέλωνη ἐν τῷ οἰακοστροφέω δεικνύων τὸν ἀριθμὸν τῶν ροιῶν τῆσ γωνίασ, καθ' ἣν ἐτέθη τὸ ηὐρολόγιον" 1) ὄμ. ναυτ. ἡ δεικνύουσα βλλ. γραμμῆ"

1) ὄμ. ἀνθρωπολ. ἀριθμῶσ ἐξαγομένοσ ἐκ τῆσ συγκρίσεωσ δύο ὁμοειδῶν μετρητέωσ τῶσ ἀμάτωσ, χρησιμοσ πρὸσ σύγκρισησ σωματικῶν διαστάσεων δύο ἡ περισσοτέρων ἀτόμων· δεικτηρῶσ κρανιοκόσ ἢ κεφαλικόσ - θωρακικόσ 6) ὄμ. ἐν τῇ λεξικογραφίᾳ, βροχυγραφίᾳ ἢ συμβολικῇ παράστασισ ἢ φρ. πρὸσ οἰκονομίαν χώρασ 7) ζωολ. δεικτηρῶσ οὐσα, εἶδοσ ἀγγλικῆσ θηρευτικοῦ κυνόσ, ἐχον διγώνον ρύχκοσ, κρεμαστά χεῖλη καὶ ὕδα μεγάλα" 8) τὸ βηλ. δεικτηρῶσ ὡσ οὐσα. βλλ.

δεικτικός-ἡ-όν κ. νεώτ. ἐπὶ συλλογισμῶν, ὁ ἀρμολογικόσ ἢ κατὰλλοσ πρὸσ δειξέιν, ἀποδείξειν, ἀποδεικνύειν· Ἀριστ.ΑΠρ.45 a, 24 τὸν αὐτόν θὰ τρόποσ ἔχουσι καὶ οἱ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπάγουτεσ συλλογισμοὶ τοῖσ δεικτικοῖσ" 1) δεικτικόσ ἐνδύθημα τὸ ἐκ τῶν προσηρῶν ἠνωμένων ἀντίθ. ἐλεγκτικόσ Ἀριστ.Ρητ.139b b, 24 ἐ τὰ μέγροσ δεικτικόσ ἐστὶν ἐπὶ ἡ καὶ ἐστὶν... ἐστὶ δὲ τὸ μὲν δεικτικόσ ἐνδύθημα τὸ ἐξ ὁμολογούμενων συνάγειν" 2) νεώτ. ὁ παρεχόμεν ἐνδείξεισ, δηλωτικόσ, συνηθεστ. ἐνδεδίκτησ· ὁ τρόποσ τοῦ ἀπὸ ἠσῆ δεικτικόσ ἀποδείκτεσ" 2) κατηγορηματικόσ· Στωϊκ.ἀπ.285 δεικτικὴ πρότασισ 3) κ. νεώτ. γραμμ. ὁ πρὸσ δειξέιν χρησιμεύον· Χρυσ.Στωϊκ.2,65 τὸ «τοῦτὸ» δεικτικόσ, Ἀπολλ.Δύσκ."Ἄνωθ.80,27 αἱ τοιαῦται γενικαὶ ἀντωνυμιασ δεικτικαὶ οὐσαι"

1) γραμμ. δεικτικαὶ ἀντωνυμιασ αἱ δεικνύουσαι ἀριστέροσ τῶν ἄλλων ἢ πρόμασ, εἴτε ἀμέωσ εἰσ παρὸν, εἴτε ἐμέωσ ὡσ γνωστόν, ἧται αἰ ὄδε, ἧδε, τὸδε, αὐτοσ, αὐτῆ, τοῦτο, ἐκεῖνοσ-ο-ο, τοιοῦτοσ, τοιαύτῆ, τοιοῦτο, τοιαῦδόσ, τοιαῦδε, τοιαῦδε, τοσοῦτοσ, τυσαῦτῆ, τοσοῦτο, τοσοῦδοσ, τοσοῦδε, τοσοῦνδε, τηλικαιοῦτοσ, τηλικαιοῦτῆ, τηλικαιοῦτοσ καὶ τῆσ δημοτικῆσ τοῦτοσ κ. ἐτούτοσ-ἡ-όν, αὐτόσ-ἡ-δ, τέτοιοσ-ο-ο, ἑτοιοσ-ο-ο, ἐκεῖνοσ-ἡ-ο, ἐδούτοσ-ἡ-ο, ἐκεῖνοσ, ἐκεῖο, ἐκεῖ δὲ βλλ.

δεικτικῶσ ἐπίρρο. κατὰ τρόπον δεικτικόσ βλλ.: Ἀριστ.ΑΠρ.45 a, 24 καὶ δεικτικῶσ μὲν τελειομένων, οἱ δὲ τῆσ ἀντιτροφέησ ἐπαινούμενων πάντεσ.

δεικτικός-ἡ-όν ὁ δυνάμοσ ν' ἀποδεικτεῖσ· Ἀριστ. Α' Ὀστ.76 b, 27' 2) αἰσθητικόσ, ἀντιληπτόσ, ἐπιδάκρυκτοσ φανερόσ· Ίω.Φιλόκ.Καθ.88,21.

δεικτηρία [ἡ] νεώτ. μεθμν. βηλ. τὸ δεικτηρῶσ βλλ., καρμύλη χαρακτηρίζουσα ἰδιότητα ἄλλησ καρμύλησ ἢ ἐπιρροῆσ· δεικτηρῶσ καρμυλόπότησ ἢ σφαιρικὴ δεικτηρῶσ, - δεικτηρῶσ στρέφωσ.

δειτῶσ [ἡ] ὄμ. δειτῶσ βλλ.: Θεόδωρ.10,5 ποτιῶ τῆσ δειτῶν τυ καὶ ἐκ μέωσ ἀματοσ ἐσθῶ.

δειτῶσ ἐπίρρο. δημ. κατὰ τρόπον δειλῶν, φοβισμένησ· Κορυθ.ἈΠλωρ.22 δειτῶσ πλοισίασ τῆσ συντροφιῆσ τῶν ναυτικῶν" 1) κ. ἐν διπλῇ ἐκ φωνῶν· δειτῶ δειτῶ καὶ μοῖ εἶπε.

δειλαιονόμενοσ ἐπίρρο. γλωσσασ μετὰ φόδου, φοβισμένησ δειτῶ.

δειλαίνωσ κ. μον. εἶμαι εἰκόσ ἀναδρόσοσ, δειλῶσ· Ἀριστ.ἩΝικ.1107 a, 18, Πλάτ.Ἰπ.4,15" 1) ὄμ. σμη. κ. μέσ.· Λοκ."Ὀικ.153 δειλαινομαὶ δὲ πολ. ἁδ' μετασφῆσαι πόδα" 2) μων. ὡσ μετ. φοβοῦμαι τυα ἡ τ.: Τζέζ.Χλ.5,29 πάντων δειλαιονόμενωσ τῆσ τῶν πρώτων διαμῶν" 2) παρ. Ἥα. ε δειλαινοῦσ, κλεφτεῖσ, ἀπατεῖτεσ.

δειλαίοσ-α-ον κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δόμοσ βλλ., κ. ἐν ἐπύρρ. κ. δειλαίοσ-ον δὲ ἀπατῶσ παρ' Ὁμ., συχὸν παρὰ τραγ., ἐκτετ. π. τὸν δειλοῦσ ἐπὶ προσώπων, δυστυχήσ ἄθλοσ, τολαίμωροσ· Ἀισχ.Ἥρ.

δειλιό-ω μτν., μν., νεώτ., δημ. κ. δειλιόζω καταλαμβάνομαι υπό δειλίας, φόβου, πάσχα έκλειψι θάραρος: Διόδ.Σ 20,78 τότε δειλιάσας άκοντι πασχωρήσε τοις πολεμίοις τής τυραννίδος, Μηναι.1,5 Φαίλοξ 16 Κόριος υπερασπιστής τής ζωής μου, από τίνος δειλιάσω;*, Ερωτόκρ. Β 1009 δέν έχου δέν σ' ούδέ δειλιού, Σολωμ. Έθν. Υγν.41 είν' άπειροι οι φευγάτοι | όπου φεύγοντας δειλιούν 2) μν. κ. μτθ. φοβούμαι τινα ή τι: *Ερωτόκρ.Β 906 δέν σ' δειλιώ ούδ' έσένα* 3) δημ. δειλιζω βλλ.: δέν δειλιούν εύκολα τά μάτια μου* πρβλ. αποδειλιώ, δειλιόζω.

δειλογγνμώ-έω μν. δειλιόζω: Λίδβ.Ροδ.823. **δειλοθήριον** (τό) νεώτ. γένος θιχοβουνιδών θηλαστικών, άπάντων μ. έν άπολιθώσει.

δειλοκαρδία έπιρρ. δημ. δειλοκαρδίας βλλ. **δειλοκαρδία** (ή) νεώτ. ή ιδιότης του δειλοκαρδίου βλλ.

δειλοκαρδισ-ον μν. ο δειλός τήν καρδίαν, ο δειλόφυχος, άτολιμος: Κ Μανασσα.Χρον.Α1,123.

δειλοκαρδίας έπιρρ. μν. δειλός, άτόλιμος: Δόκιος Βυζ.Ίστ.4 δειλοκαρδίας κάκειτοι πρός τους τούρκους άντειχον.

δειλοκαρδός-η-ο δημ. ο δειλοκαρδός βλλ. που έχει δειλή καρδιά: Βλαχου.Προηλ.1,164 άσπερ από τον πολύμοχτον άγαντα, άγαντα δειλοκαρδου ηουλικοί και σαυραϊτοί.

δειλοκαταφρονητής (ή) ή φρόνητος-ον μτν. ο δειλός και αούδαδής συγχρόνως, ο θρασυδέλης: Πτολ.Τετρόδ.66,7.

δειλοκαταφρόνητος-ον μν. δειλοκαταφρονητής βλλ.

δειλοκομώ-έω δειλοκομώ βλλ. Σουιδ. «δειλοκομήςσ» ο τοίς έαυτοίς κόμποις δειλιόνας. **δειλοκοπήσ-έω** έκφροβίζω* Μσ. «δειλοκοπήσας έξασπασής, έκφροβήσας»: Έριμην.88.

δειλομαι (1) έπι του ήλιου, κλίνω πρός τήν ύσάν έν χρ. μ. κατά τόν παρσι. δειλτο βλλ.

δειλομαι (2) διαρ. τ. του βλομοιαι βλλ.: Έπιγρ. **δειλονοος-ουν** μν. ο έχων δειλόν νοού, ο δειλόφυχος, δειλόκαρδος βλλ.: Κ Μανασσα.Χρον.ΙΟΙ.

δειλοπατρώ-ώω δημ. βασιζώ, πατώ έλασφρώς, σιγέ, δειλά: Κορκβ.Ζητ.146 οι γυναικες δειλοπατώντας έπλησασαν.

δειλοποιός-όν σχόλ. ο ποιών τινα δειλόν, έμφροδον: Σχόλ.Σοφ.Τρ.1028.

δειλος (ή) νεώτ. γένος τι κολεοπτερών έντόμων.

δειλός-ή-όν κ. μν., νεώτ. κ. δημ. έπι πρσώνων, ο συνήθως υπό δειλός, δέουος κατεχόμενος, άναδρος, φοβισαρής: Ίλ Α 293 ή γάρ κεν δειλός τε και οπίδαδως καλεοίμην, ει δ'ή σοι πάν έργον ύπειξομαι (πρβλ. 2). Πλάτ.Φαιδρ.239 Α ή τω δέ άμθήης σοφού, δειλός άνδρείου, Πλούτ. Μ8.530 Ρ δειλός και πρός τά αίσχρα άτολιμος, Ερωτόκρ.Β 2068 ήτα δειλό μ άκάτιχο, στ' άρματα δέν έπλάα, δημ. παροιμ. κάλλιο δειλός παρά μακαρίτης || όμ. κ. έπι ζώων: Μρ. 3,108 όσα μέν γάρ ψυχτήν τε δειλά κατ'εδώδιμα, ταύτα μέν πάντα παλύγονα ησποικη, πρβλ. Αριστοφ.Πλ.439 υ δειλάτορα συ θηριον || μετάρ, όν ο φοβόμενος από τινος: Α Π 9,410 δειλός μοναρχς 2) ο ουδένας άξιός, ο φαύλος, ουπίδαδος, τιποτένιος: Οδ.Θ 351 δειλαι το δειλών γε και έγγυοι: || όδ. έπι καταγωγής, ο ταπεινός γένους, ο παρακατιανός, ο προστιχος, κατ' άντιβ. προς τό έθλιός, άγαθός, άμειγών κτ.: Μοιοδ. άπ.164 δειλών τε και έθλιών τέκμαρ έναργές, Βασιλ.50 πλοΐτος και δειλοταίν άνθρώπιος άμιλετ' 3) έπι φυτών, εύκόλως άπολιύμενος, άπαλός: Κριεν.Α Π 6,232 και δειλαι δόκνησαι άμυγδαίαι ή τε μελισσών άμβροσται, Πλούτ. Μ8.939 C φυτά... έν Λιβύα και έν Αιγύπτω δύσπρα κοριθ και

δειλά πρός χειμώνάς έστι 4) έν έκφρ. συμπαθείος, ο δυστυχής, δειλαιος, ταλαιωρος: Ίλ Α 441 ή δειλά, ή μάλα δή σε κιχάνεται σίηνος άλεθροος, Μοιοδ. Έργ.686 χρήματα γάρ ψυχή πέλεται δειλοισι βροτοισι 5) όμ. κ. έπι πρσών., άθλιος, έλεινός: Μοιοδ. Έργ.113 ούδέ τι δειλόν γήρας έπήν, αút.369 δειλά δ' έν πυθμηνι φειδός, Θεογν.307 έργα τα δειλά έμοσθον, Σοφ.Αντ.326 τά δειλά κέρδη ηημονάς έργάεται, Εδρ. Άφιερ.757 οή μη γυναικών δειλών έσίοισις λόγον 6) το ούδ. το δειλόν όω οσα, ή δειλά βλλ.: Εδρ. Όρ.783 φεύγω τό δειλόν τήσε 7) το ούδ. πληθ. δειλά έν έπιρρ. γρ. δειλός, πρβλ. δημ. δειλά: Πάν. όχλει μοι δειλά ο Τρωίλος.

δειλοσκόρησις (ή) μν. όμφιθολία, διαταγός Έρωφ.Άφιερ.43 κί έπι δειλοσκόρησις έστέκομουν μεγάλη.

δειλότης-ητος (ή) Μσ. «δειλήνη, δειλότητα», **δειλοθύμαι-όμαι** φοβούμαι, δειλιώ, δειλιόζω: Σοφ.Ίγν.150 ούκ εις φυγήν κίνωντος, ού δειλουμένον, ΠΔΜακκ.1,6 δ και είδε τον λαόν δειλούμενον διαπεράσαι τον χειμάρρου.

δειλόφθορος-ον μτν. δειλός και φθονρός συγχρόνως: Πολ.Φωα.210 ει δέ θβαλομοι ήχοροι είσαν, ώμών και άπάθητροπον τό φρόνημα σημαίνουσαι, και δειλόφθορον.

δειλόφθορος-ον νεώτ. ο έκ φόβου δειλιών.

δειλόφρωνος-ον νεώτ. ο έχων δειλόν φρόνημα, ο άτολιμος, δειλός.

δειλόφρωνος-ον νεώτ. ο έχων φωνήν δειλήν, ύποτριμοσασ.

δειλόφυχος (-ή)-όν] μτν., νεώτ. κ. δημ. ο δειλός τήν ψυχήν, ο μικρόφυχος, λιγδύσχος, δειλόκαρδος: ΠΔΜακκ.4,8,16 ει δειλόφυγοι τήσε ήσαν, και άναδρηόν έν ασπίδι, ποιοις έν χερσινάτο λόγοισι, Σάρρ. μτφρ. Εδρ. Άλλκ.643 ή μήπως είσαι άπ' έλους πιό δειλόφυχοι;

δειλόφυχά-έω είμαι δειλόφυχος: Μρ.7,229 [ελεασία άνή το λιποφύγοντα].

δειλιός έπιρρ. μτν. κ. νεώτ. κατά τρόπον δειλόν, μετά δειλός: Έθούκ. Αδ.15 ο θήρ δ' έβαινε δειλιός, Πλούτ. Μ8.26 Β δει δε μ δειλιός μηδ' άσπερ υπό δεισιδαιμονίας έν έρωφ' φριττειν.

δειμα-ατος (τό) φόβος, τρόμος: Ίλ Ε 682 βή δε δια προμάχων κεκορυβημένωσ αιθιοσι χαλκώ δειμμα φέρων Δαναοισι, Μρ.6,74 κλειόμενα. δ. δειμα έλαβε Σπαρτιήτεσ, Αίοχ.Ίκ.514 έτα γυναικών έπί δειμ' έξείσιον, Σοφ.ΟΤ 153 έκτάματα φοδερών φρένα, δειματι πάλλων, Ουοκ.7,80 φόβοι και δειμμα έγγιγνισθαί 2) πάν τό έπιφέρον φόδρον, φόβον, τό φόδητρον: Σοφ.Φιλ.927 υ ήρ σο και πάν δειμα και πανουργίας δεινής τέχνημ' έχθισταν, Εδρ. Μρ.700 ήθηκε βίσιον βροταίοσ πέρσας δειματα θηρών, Όρφ.Λιθ.540 δειμα πέλαρον άάσχετον, Όππ. Αλ.2,54 άναείθα δειματα πόντου 3) νεώτ. ζωολ. όω οσα, ο δειματος βλλ.

δειμαίνω έν γρ. κατ' ένεστ. κ. παρσι., έπ. παρσι. δειμαίνεσος (Κόηντ.) έχω φόβον, φοβούμαι, άδημονώ: Υγν.Απολλ.404 καβαίτο δειμαίνοντες, Μρ.3,51 καιπερ δειμαίνοντες, όμως έκδόντο || όμ. κ. μετ' έπιρρ. προσδ.: Μρ.3,35 περι έσωτή δειμαίνοντα, Σοφ.ΟΚ 492 δειμαίνοι άν, υ έξέν, άμει σοί || μετ' έληοτριμής προτάσεως είσογόμενης διά του μη φοβούμαι μήπως...: Θεογν.541 δειμαίω μη τήδε πόλιν... όβρις έλιαν, Μρ. 1,165 δειμαίνοντες, μη αι μεν έμπορίον γένωνται, Θεοκρ.5,16 μη κατακυλοισθ δειμαίνοντες || μετ' άπαρφ. φοβούμαι να πρόζώ ή ή έχω φόβος μήπως έπέλαθι κακών τι, διασάρεστον: Εδρ.Ροθ.933 ούκ έδειμαίνον θανείν [σε], Μόσχ.3,56 έπεισαι τό στόμα δειμαίνοι [δέν] || μετ' έστ. φοβούμαι τινα ή τι: Μρ.1,159 δειμαίνοντες τήν Περσών δύναμιν

Αλογ. Ίκ.74 δειμαίνουσα φίλους. || κ. μετά σύστοιχου οπ.: Έφρ. Άνθρ.868 δεπρ. δ' δειμαίνεις ά- γαν, Προκ.Μυστ.1 δειμαίνουσα δέος. 2) παθ. έκφράζομαι υπό τίνας: Κόλην.2,499 (αί Νηρηίδες) άπστα δειμαίνοντα.

Δειμαλέος-ά-ον ό καταλιγμένος υπό δέους, ό περιφόρος: Άριστλ.Φυσιογ.ΒΙ0, α, 23, Μόσχ.2,20 όφεί δειμαλέην άνεκταίοντα παρήενος αιδής, Όππ. Κυν.1,165 δειμαλέος πτώξ. 2) ό έμπούς φόβου, ό φοβερός: Σουίδ. «δειλάς και φόβου έμποητι- κός»: Βατραχου.287 κεραυνόν δειμαλέον, Όέλογ. 1128 δειμαλέους τε μυχούς.

Δειμαλέα 'Ησ. «τά λεπτά των βασκημάτων, οι δέ Λάκωνες νεκρά».

Δειμαλέως έπίρρ. μτην. μετά φόβου, παροχής: Χρυσμ.Σιδ.1,176 ώρνυτα δειμαλέως.

Δειμασθαί άπαφρ. μέσ. άορ. τού δέμω βλλ.

Δειματρός-ά-όν μτην. ό καταλιγμένος υπό δέ- ους, δειλός, φοβιστάρης: Άπολλ.Διδασκ.Σύντ.189,25.

Δειματίας [ό] μτην. ή δειματίας έπίθ. τού διός, ό έμπνέων φόβου: Διον. Άλ.Ρωμ.6,90 διός δειματίου.

Δειματίδα [ο]ί νεώτ. οικ. έλασιπύδων έκνοδέρμων.

Δειματίος [ό] μτην. ό δειματίος βλλ.

Δειματο γ έν. μέσ. άορ. τού δέμω βλλ.: Όδ.Ζ.9.

Δειματοίος-εντος-εσσα-εν μτην. ό δειλός, περί- φορος: Άπολλωνιδέν ΑΠ 9,244 δειματοίος έλά- φων κεράς λόχος.

Δειματοποιός-όν σχολ. ό έμπούς φόβου, τρό- μος: Σχόλ.Έφρ. Έκ.69 δειμασι και δειματοποιός. **Δειματο** [ό] νεώτ. κ. δειμα [τό] γένος έκνοδέρμων.

Δειματοστόγλης-ους-ές ό ένστάζων δειμα, τρό- μος: Αισχ.Χο.842 και τόδ' άμφρα έμψρον δόμους έν- νοιτ' άν άχθός δειματοστόγ' έσφώνω τώ πρόσεν έλακνοιτο [άνων. αίματοσταγές].

Δειματώ-όω κ. μον. έμπνέων φόβου, τρόμου, έκ- φόβη: 'Ησ. «δειματούμεν, φοβίετω, ταραιέτω»: 'Ηρ.δ.3 έδειματώ τους Ίωνες, Άριστρ. έπρ.144 μη μ' έκκληπιτε μηδέ δειματώ, Μηναι.12,30 Συναξ. τόν Αίγυπτιον νόλαι δειματώσας. || παθ. φο- βούμαι, τρομάζω, κινάζομαι: 'Ησ. «δειματούμενη, φοβούμενη, εύλαβούμαι»: Αισχ.Χο.845 πρός γυ- ναίκου δειματούμενοι λόγου πεδάρσιοι θρώ- σκουσι, Σσφ. Ίχν.142 φόβου βέλινοτες, πάντα δει- ματούμενοι, Πλάτ. Άε.370 Α δειματούμενος στε- ρησασάτι τής ψυχής, Μηναι.1,16 Όδ.δ και όλολύ ζει φάλαγγ ή δειμαίνους δειματούμενη.

Δειματώδης-ους-ες μτην. ό πλήρης φόβου: 'Ησ. «φοβερός»: Άρετ.Χρον.Παθ.1,5.

Δειματώσις-εως [ή] σχολ. ή έκφάσις: Σχόλ Λυκόφρ.1182 εκ δειματώσεων, φοβησισμός.

Δειμαμέν α' πληθ. άορ. ύποτ. τού δέμω βλλ. άντι δειμύμεν: Π.Η.337 ποτι δ' αυτόν δειμαμέν ώκα πύργους όφηλούς.

Δειμός [ό] έπ. προσωνοποίησης τού τρόμου, τής μάχης πρβλ. δειμός: Π.Δ.440 Δειμός τ' Αδφ. Φόδος και Έρις άμνον μεμαυτάρ. 2) υιός τού Άρεως: 'Ησίοδ.Θ.934 αούάρ Άρη! βίνο- τόρω Κυβέρεια Φόδου και Δειμον έπιτικε δεινός.

Δειμύς [ό]: μτην. φόδος, τρόμος: Ίώσ.άπ.2,34 δειμύν τινα αναπλάσσειν.

Δειμύδης-ους [ό] Έρωσιων.130 «δειμύδους φο- βερδού Ιόμφ.1 παθ. δειματοώδης.

Δειν άπαφρ. ένστ. τού δέω βλλ. 2) ό δειν, έπ. τ. τής άορ. άντων. δεινα βλλ.: Ίκ. Άλεξ. Έπικ.25,9 «ή ό δειν περιπατά, κλινεται δε τού δεινας τώ δεινι τόν δεινα».

Δεινα [ό,ή,τό] κ. νεώτ., δημ. άρσ. κ. δεινας, γεν. δεινος, δοτ. δεινι, αιτ. δεινα, κ. γεν. τού δεινα- τος, δοτ. τώ δεινατι 'Άπολλ.Διδασκ. Άνωκ.25,91, πληθ. όν. δεινες, γεν. δεινων, αιτ. δεινας, άλλα και άκλιτον, άορ. άντων. τιθέμενη επί πρσ. κ. πραγμ., ό δέν θέλει τις ή δέν δύναται νά όνομάσθ,

ένος κἀποιος: Άριστρ.Βάτρ.918 τι δε τούτ' έ- δρασ' ό δεινα, Δημ.167 ό δεινα τού δεινος τόν δεινα κισήγοντα, ό δέινα έμφορος, Σκαρόδη Φώς και ό δεινας και ό τάδες [είναι] όλοι μα- σκαράδες. 2) άλλος τις: Άριστλ.Πολιτ.1262 α, 3 έμός ή τού δεινός. 3) το ούδ. τού δεινα ως ούσ, πραγμά τι γυνώτουν διά τήν εύτέλειάν του: Άντιφ.129,6 τού δεινα δ' έσθλιος: Ιτρώς τίς τώδ φάρι'. 4) ό μ. κ. νεώτ. εύφημισιόν, τό πέος πρβλ. δημ. τού λεγόμενου: Άριστρ. Άχ.1149 τώ δε καθούδων μετά παιδίσκην ώροιστάτης, άνατρι- δομένη με τώ δεινα. 5) ό μ. κ. νεώτ. έπιφώνημ. πρds έκφραση ίοίας έλλοούσης αίσηνης τήν ση- γνήν έκείνην, άλήθεια, γδ σάσσου: Άριστρ.Σφ. 523 τι δ' ήν, τού δεινα, τώ δειαιτη μη' μμενης.

Δεινάω μτην. δυσσασχειώ, άγονακότ: 'Ησ. «δεινάων, δεινώς έκφρον»: Π.Δ.Μουσ.2,4,35 πολλοί δε και τών άλλων έθνων δεινάων και έδυσσάφρονον επί τώ τοϋ άνδρός οδικώ φώνω'. 2) Ζωαρ.489 «δεινάωξ, λαθορείει».

Δειναρίτης [ό] νεώτ. γένος κερατιτίδων ζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δειναροσταυτικός-ή-όν νεώτ. ό έκτενόμενος από τών Δειναρικών Άλπεων μέχρι τοϋ Τούρου: Δειναροσταυρικη πτυχή.

Δειναυξήσις γλωσσ. μεγαλοποιά, έξοικνώσ.

Δεινδωλλία [ή] νεώτ. γένος σπινδιών φυτών.

Δεινδάειν έσφ. γρ. άντι δινεύειν: 'Ησ. «κυ- κλέειν» 2) 'Ησ. «βουλεύεσθαι καλά».

Δεινή [ή] έσφ. γρ. άντι δινή: 'Ησ. «δειναί αι τά έδάτων ασυττροπαί».

Δεινώς-άδος [ή] είδος άνδρικού ύποδήματος: Κλεάνθ.π. Άθην.11,471 Β, Πολυδ.7,89 από δε τών χρυσάμενων Ίρικρατίδες, Δεινώδες, Άλκιβιόδια. **Δεινωχέυς**-ους [ό] νεώτ. ποταμόσ.

Δεινωχίτων [ή] θώνων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δεινοβίη [ό] ό δεινής βίαν, ισχύν, έχου, ό δει- νός Ισχυρός: Όρφ. Άργ.65 δεινοβίην ήρωα.

Δεινοβίης-ους-ές σχολ. ό δεινούς λόγους λέ- γων: Σχόλ.Π.Θ.209 ή παρά τό άπτόν τό Ισχυρόν [άπτασιες], ώςτις είναι δεινοβίης πρβλ. άπολιθώσ.

Δεινοβήτης [ό] μτην, δωρ. δεινοβήτας, πανούρ- γος, κακοποιός: Μόσχ.άπ.37 Κώρος δεινοβήτης.

Δεινοθηριάει [ο]ί νεώτ. οικηγ. θηλαστικών ζώων προδασκιδιωτών άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δεινοθήριον [τό] νεώτ. γένος θηλαστικών ζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει: τούτου σπουδαιότερον είδος δεινοθήριον τό γιγαντιον, βεωρούμενον ως τό Ισχυρότατον τών ζώων.

Δεινοκάβηκτος-ον ό δυσκόλως κρατούμενος, δυσκάβηκτος, δυσκολοκράτητος: Όρφ. Ύγμ.10,6.

Δεινοκράτος-ατος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος θηλα- στικών ζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δεινοκράτις [ή] μτην. κ. νεώτ. οικηγ. θηλαστικών ζώων άρβυλοπίδων, άπαντώσα μ. έν άπολιθώσει.

Δεινοκέφάλη [τό] νεώτ. ύποτόδες έρπετων, άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δεινοκωνών-όντων [ό] νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστι- κών σαρκοφάγων ζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δεινολέχης-ους-ές μτην. ποι. ό δεινός έχων λέ- χος, ό υπό δεινός περιστάσεις εις γάμον έλθών, η. γυναικών: Όρφ. Άργ.904 δεινολέχης Μάδεια.

Δεινόλιμος-ον ΕΜ.26,28 «ό δεινέ είσρημένη έσβαρμένη» πρβλ. σινώλιος.

Δεινολογία [ή] μτην. κ. νεώτ. τό λέγειν τό έσπυ- τό δεινα, μεμφήριον, παραπόνομα: Πολυδ.β.33,5,3 άμα δε τάς τίς των τραυματιών ούλός άπό τήν όφιν δεινικός και τήν λοιπήν δεινολογίαν άκ- λουθου τούτος διαπόνομος.

Δεινολόγος-ον μον. κ. νεώτ. ό δεινά περι έσπυ- τού λέγω, μεμφήριος παραπόνομα: Χοιρο- βασκ. Όρθογρ.παρά Ζωαρ.475 πρβλ. σινολόγος.

Δεινολογοῦμαι-έομαι κ. νεώτ., οἰς Δεινολογῆσαι παραπονοῦμαι δεινῶς, μεμφιμοῖρά: Ἦρ. 144 μᾶλλον τὸ δεινολογέομαι, ὅτι μιν, ἀπέκτην αὐτὸς φόνου ἐκάθην, Πλουτ. Σερτ. 615 ἀγατακτουτῶν δέ... καὶ δεινολογοῦμαιν.

Δεινολογῶ-έω νεώτ. περιγράφω τὴν διὰ δεινῶν φοβερῶν ἐκφορᾶσάν· 2) τὸ μέγ. δεινολογοῦμαι βλ. Δεινομορφος-ον μν. ὁ ἔχων δεινήν, φοβερὴν μορφήν· Θεοδόξ. Ἀκροασ. 58 δεινομορφον κήτος.

Δεινολάθεια (ή) μτν. κ. νεώτ. μεμφιμοῖρα, παράνονον ἐπὶ δεινῶ πάθει: Παλμδ. 6201. 2) Σουίδ. «τραγῳδία, δεινολάθεια»: 3) νεώτ. τὸ πάσχειν δεινῶς, δεινὸν πάθος, κακοπάθεια.

Δεινολάθημα-ατος (τό) νεώτ. δεινὸν πάθημα, δυστύχημα, συμφορά: δὲν δύναιται νά σᾶς περιγράψω τὰ δεινολάθημά μου.

Δεινολαθῆς-ος-ές μτν. ὁ δεινῶ πάσχειν ἢ παθόν: Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. 56 αἰνοπαθῆ, δεινολαθῆ.

Δεινολάθησις-εως (ή) σχλ. κ. νεώτ. μεμφιμοῖρα, παραπόνομα: Σχλ. Λοικ. Μακρόβ. 23 ποτιωμά κατὰ τὸ δυσφορᾶ κατὰ τὸ μετά δεινολαθῆσις (κεταύω) 2) νεώτ. δεινὴ ταλαιπωρία, κακοπάθεια.

Δεινολαθῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἄντρ. γογγύζω, παραπονοῦμαι διὰ τὰ δεινῶ, τὰ δυστυχήματα, κατὰ βῆσαν μου: Δημ. 1023 οὗτος νῦν σχετλιάζων καὶ δεινολαθῶν καὶ τὴν προτῆ κα τῆς μητρὸς ἀποστερήσει, Λοικ. Συρ. 24 κάρτα δὲ δεινολαθῶν κίσιτι τε κὰφ φιλήν ἀνεκαλέετο. || κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (ἐπὶ τινι): Διοδ. Σ. 1975 ἐφ' ἧς Ἀντιγόνας δεινολαθῆσαι, Πλουτ. 116781 Α. Ἀναξάρχος μὲν οὐν ἐπὶ τῷ Κλειτού φόνῳ δεινολαθοῦντα παραμυθόμενος Ἀλέξανδρον 2) νεώτ. κ. δημ. ἄντρ. πάσχω δεινῶ, δυστυχῶ, κακοπαθῶ.

Δεινολαθῆς-ος-ές σχλ. ὁ δεινῶς πεπθῶν: Σχλ. Ἰλ. Ω 721 δεινολαθῆς γὰρ βάρβαρος.

Δεινολοιήσις-εως (ή) μτν. ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον παράστασις, μεγαλολοιήσις τῶν πραγμάτων, ἀδεινωσησις: Ἐπιφ. 1621 C -ὸ δέ... ἐπεισοῖς αὐτῶφ πρόσαιν τινα, δι' ἧς τὸ ἴδιον πλασματικῆς δεινολοιήσεως ταύτης συστάσις.

Δεινολοιῶ-έω μτν. κ. σχλ. παριστῶ π ἐπὶ τὸ δεινότερον: Διον. Ἀλ. Οοικ. 23866 οὐδ' ἐν τῷ παθεῖναι καὶ δεινολοιῶν τὰ πράγματα τὴν δάλην ἔχει, Νικόλ. Ρ Προγ. 42 Ρ, Σχλ. Ἀπολλ. Ρ 2321 δεινολοιῶ δὲ καὶ τὴ ἀκοή ἐκπλήττει τὸς ἥρωας || ἐκφορᾶζομαι τρομακτικῶς: Πορφ. Χριστ. 30.

Δεινολοῦς-ποδος-ουον ποι. ὁ ἔχων δεινολοῦσιον διὰ τὴν ταχίτητα, πόδας: Σοφ. ΟΤ 418 καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρὸς τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἄλλῃ ποτ' ἐκ γῆς ἠθεοε δεινολοῦς Ἀρά (ἡ καταδύκουσα δεινῶς τὸν καθ' οὐ στρέφεται) Σχλ. «ἡ δὴ τῶν ποδῶν δέος ἐμμοῖοισα».

Δεινοπραγία (ή) νεώτ. δεινοπραγία βλλ. || ταλαιπωρία: ἡ κατὰ τὸν πόλεμον δεινοπραγία.

Δεινοπραξία (ή) μν. τὸ ἐν δεινοῖς εἶν: Μιχ. Ἀτταλ. 318, 2 κ. Κοῦμιν, Ἀθήνα, ἐν λ.

Δεινοπροσηῶ-έω μτν. προσοῖδω εἰς τὸ πρόσαιον μῦθ δεινήν, ἀρνησίμῳ ὄφιν, ὄθ. ἔλατριόμῳ: Υἱὸδ. Ἐδρ. Φοῖν. δεινοπροσηῶσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐπεικέλευτος.

Δεινορηθίδαι (οι) νεώτ. οἰκονομία ὀρθοθεκέρων πτηνῶν, ἀπαντῶσα μ. ἐν ἀπολυθῶσει.

Δεινορηθις (ή) νεώτ. μένος τὴ δεινορηθιδῶν πτηνῶν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολυθῶσει.

Δεινός γεν. ἐν. τῆς ὄσφ. ὄντμ. δεινα βλλ. **Δεινός** (ὁ) κ. μων. ὄφρ. δεινός εἶδος ποτηρίου: Ἦσ. «δεινός, εἶδος ἐκπῶμος»: Στράτ. παρ. Ἀθην. 467 Β οἶσθ' ὡ προσέειπεν, ὡ Κρέων, τὸ βρέψαι-σοι: ἐγώδῃ, δεινῶν περὶ κάτῃ τετραμυῶν, Διον. Σιν. παρ' Ἀθην. 11, 467 Δ δεινός μέγας χυρῶν μετρητῆν 2) παρὰ Κυρην. ποδωνιπῆρ' Φάιτ. παρ' Ἀθην. 11, 467 Ρ «Κυρηναῖοι δὲ τὸν πο-

δωνιπῆρα δεινὸν ὀνομάζουσιν»: 3) ὄλως ἄλων: Ἀθην. 467 Ρ «Τελέσθαι δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλω καλεῖ δεινόν», Εὐστ. Ἰλ. 1207, 14. 4) ὄσφ. Ἦσ. «δεινός... ὄσφης»: Ἀθην. 467 Ρ «ἔστι καὶ γένος ὄσφης, ὡς Ἀπολλοφάνης ἐν Δαλιδί παρίστησι οὕτως δεινός καὶ καλαθικός»: 5) δεινὴ, στροβίλος, δεινός βλλ. Ἦσ. «δεινῆσι κήναις»: 6) Ἐπιρ. ἐργαλίον πρὸς κατασκευὴν ἢ ἔλπιον καταπολίω.

Δεινός-ή-ό(ν) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμοῖων δέος, φοβερὸς, τρομερὸς, φοβιτῶς: Ἰλ. Α 49 δεινὴ δὲ κλαγῆ γένοιτ' ἀργυρέοιο βιοῖο, Ὀδ. Χ 405 δεινός ὁ εἰς ὧπα ἰδῶσθαι, Σοφ. ΟΚ 141 δεινός μὲν ὄραν, δεινός δὲ κλέιν, Ἀνδοκ. 130 δεινὴ παρὰ τοῖς εἰδῶσιν ἡ βῆσανον, Διγεν. Ἀκρ. 936 κήπου τοῦ εἰς παλλοῦδ καὶ τὰς δεινὰς κλεισοῖρας, - δεινός ἄγῶν || τὸ αὐδ. ἐν. κ. πληθ. δεινόν, δεινὰ ὡς ἐπίρρ. φοβιτῶς, φοβερά: Ἰλ. Γ 337 δεινὸν δὲ φόβος καθύπερθεν ἐνευεν 2) ἐν ἠρωτέρω παρ. σμ. ὁ ἐκ πεσασμοῦ οἰνοῦ δέος προκλόν, ὁ σεπτός: Ἰ. Σ 394 ἢ ρά μὴ δεινὸς τε καὶ αἰδοῖσθαι θεὸς ἔδος 3) ἐν φρ. δεινός οἰμὴ μὴ... (ὁ ἀδερφὸς φόβος μήπειν ἐγώ...): Ἦρ. 155 οὐδὲν δεινὸν ἔσονται μὴ ἀπιστέωσιν || τὸ αὐδ. δεινόν ὡς οὐα. κίνδυνος, φόβος, δυστύχημα, συμφορά: Ἦρ. 7, 157 ταῦτο δὲ ἦδη δεινόν γίνεται, μὴ πῆσ πάσα ἡ Ἑλλάς, Αλοχ. Χο. 634 ὄκασον δὲ τις τὸ δεινὸν ἂν Ἀληνιῶσι πῆμασιν || νεώτ. κ. δημ. κατὰ πληθ. δυστυχήματα, δεινοπραγίματα, ταλαιπωρία, βῆσανα: ὁπῆστι πολλὰ δεινὰ, Βέρν. ΑΜ 37 πλῆθεινέ μου τὰ δεινὰ καὶ τοῦ πόνοσιν || δεινόν ἔστι μετ' ἀναφρ. εἶναι ἐπικίνδυνον ἂν...: Λυσ. 12, 87 καὶ τῶς συνάροντας αὐτοῦ δεινόν ἦν καὶ τῶν ταπεινῶν ἐπὶ ἔκφορῶν ἔλθειν || δεινόν ποιεῖσθαι θεωρᾶν τρομερῶν, ὀργανικῶ, ἄπολ.: Οοικ. 1, 102 δεινόν ποιησόμενοι καὶ οὐκ ἀξιώσαντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν || δεινὰ ποιεῖν παραπονοῦμαι, μεμφιμοῖρά: Ἦρ. 3, 14 τῶν περικατημένων αὐτῶν κλειπόντων καὶ δεινὰ ποιεῖντων 2) δεινὸν ἢ δεινὰ πάσχειν ὄφισται μετὰ δεικας, κακομοτηρίων: Ἀριστοφ. Βερ. 252 δεινὰ τὰρα ποιεῖμεσθα 4) κ. νεώτ. ἰοχρῶρ, κρατερὸς, σφοδρὸς, ὄθ. κ. θαυμαστός, ἐκτακτός, ἔξοχος: Ἰλ. Η 245 καὶ βάλει Αἰαντος δεινόν σόκος ἐπαθόειον, Ἦρ. 9, 3 ἀλλὰ οὐ δεινός τίς ἐστακτο Ἰμερος τὰς Ἀθήνας δεῦτερα ἔλειν, Σοφ. Τρ. 298 ἐμοὶ γὰρ αἴκτος δεινός εἰσεῖδη, - δεινός πολέμιος-ἂντιπαλός || τὸ αὐδ. δεινὸν ὡς οὐα. (ἐν. πρῆγμα) πρῆγμα παράδοξον: Αλογ. Ἐκ. 592 οὐκουν δεινῶν, εἰ γῆ μὲν καλὴ τυχοῖσα κερὰδ θεόθεν εὔσταχον φέρει, Πλάτ. Θεαιτ. 184 D δεινὸν γάρ που, ὡ παῖ, εἰ πολλὰ... αἰσθήσεις ἐγκάθηνται 5) κ. νεώτ. ἰκανός, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, παρ' ἄφρ. πολλὰκις ἐν ἀντιπαστ. πρὸς τὸ σοφός: Ἦρ. 5, 23 δεινῶ τε καὶ σοφῶ δούρος ἐγκτήσασθαι πόλιιν, Πλάτ. Φαιδρ. 245 C ἡ δὲ δὴ ἀποδείξει ἔσται δεινῶς μὲν ἔπιστος, σοφῶς ἡ δὲ πιστῆ, - δεινός ρήτωρ - καλυμπτῆς || ὄμ. παρ' ἄφρ. ἐν ἀντιπαστ. πρὸς τὸ ἰδιώτης δημ. τρανός βλλ.: Δημ. 50 ἂν γὲ δεινὸι λάχουσιν ἂν τε ἰδιῶται οἱ τοῦτον ἑκατέρων ἐπιμελοῦμενοι || ὄμ. μετ' ἀναφρ. ὁ ἐπιτήδειος, ἰκανός εἰς τι: Αλογ. Τρ. 59 δεινός γὰρ εὐρεῖται κατ' ἀμνηκῶν πόρους, Ἀριστοφ. Νεφ. 243 νόσος μ' ἐπέτριψεν Ἰνικκί, δεινὴ φάγειν, Δημ. 23 αἰ γὰρ ἐπῆραξαι δεινὴ συγκροφῆαι τὰ τοιαῦτα ὄνειδῆ || ὄμ. μετ' αἰτ. τῆς ἀναφορῶς: Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364 τίς τῶν καταπρωκτικῶν δεινός ἔστι τὴν πῆγνιν || ὄμ. κ. μετ' ἐμπροθ. διορισμοῦ [εἰς, ἐν, περὶ, ἀμφί, κατ'] : Ἀριστοφ. Βάτρ. 968 σοφός γ' ἀνήρ καὶ δεινός ἐς τὰ πάντα, Πλάτ. Εὐθ. 304 D τοῦτων τις τῶν περὶ τοῦς λόγους τοῦς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν, αὐτ' ἴων

Σ31 Α πότερον περί Όμήρου μόνον δεινός εἶ ἢ καί περί Ἡσίοδου, Τίμοκλ. παρ' Ἀθην.β,341 P δ' ἴ' ἐν λόγοις δεινός Ἱπερειδῆς ἔχει, ΑΔ,ΠΙ3,1 τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ χειρογράφων δεινῶν ἢ κ. ἐν κακῇ σημασίᾳ, ποιηρὰς, κατηγάρητος: Πλάτ.Εὐθ.3 C οὐ σφόδρα μέλει, ἄν τινα δεινὸν οἴωνται εἶναι.

δεινοσαύρα (τά) νεώτ. κ. δεινοσαυρίζαι τῆς γιγαντιῶν ἐρητιῶν, ὀπανῶν μ. ἐν ὀπαλθῶσαι.

δεινοσαυραρός (ὁ) νεώτ. παλιοζ., γένος γιγαντιαίων ἐρητιῶν ὀπανῶν μ. ἐν ὀπαλθῶσαι.

δεινοσμός (ὁ) μτγν. κ. δεινοσμοί, τὸ φυτὸν κόμυζα βλλ. ἢ πλατύφυλλος: Ψ Δισκ.3,121.

δεινοτάτως μτγν. ἐπίρρ. Λαν δεινώς βλλ.: Χρησμ.Σ,δ,2,291.

δεινότης-τος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δεινοῦ, τρομερὰ ἐπικίνδυνος κατάσταση, μεγάλη δυσχέρεια: Θουκλ.4,10 εἰ τις ὑπόμειναι καὶ μὴ φόβῳ ῥοθίῳ καὶ νεῶν δεινότητος κατάπλου ὑπαχωρῶν, Διδόξ.Σ 3,59 γενναίῳ... καὶ πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ περιστάσεσι τὰς ἐχούσας δεινότητας: 2) ἐπιλόμιος, αὐστηρότης: Θουκλ.3,46 καὶ τὴν φυλακὴν μὴ ἀπὸ τῶν νόμων τῆς δεινότητος ἀείδων ποιήσασθαι: 3) ἰκανότης, ἐπιτηδεύσεως εὐφρα, σενοῦργία: Πλάτ.Θεαιτ.176 C αἱ δ' ἄλλαι δεινότη- τες τὴν δοκοῦσαι καὶ σοφίαι ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικαί, Δημ.275 καὶ ὁση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεσάσασθε ἢ εἰδ. κ. νεώτ. ἐπὶ ῥήτορος ἢ συγγραφέως, εὐ- γλωττία, εὐφράδεια: Θουκλ.3,37 μὴ δεινότητι καὶ ἐνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους παρὰ δόξαν τὸ μετῆρψ ἐλθεῖν παραινεῖν, Δημ.307 τί γὰρ ἡ σὴ δεινότης εἰς ὀνησίην ἕκει τὴ πατριδί, Μηναιδ.5,19 Ὁδ.7 ῥήτορων δεινότητης, φωτὶ τῷ βίῳ κατα- γόμενος ἢ ὄμ. ἐπὶ λόγων: Ἰσοκρ.1,4 τὴν δει- νότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις.

δεινοφίς-εις (ὁ) νεώτ. ζωολ. κ. δεινοφίς γένος τῆ ἀφρικανικῶν ὄφων ἰσθδωλῶν.

δεινοφόρος-ος μων. ὁ φέρων δεινὰ, δυστυ- χίας: Ἰω.Γεωμ.Χαιρ.4,14 δεινοφόρος τύχησ.

δεινοφρον-ονος-ον κ. μον. ὁ ὑπέλαφρων Ἡσ. «δεινοφρων, ὕψιφρων»: Θεοδ.Ἀκροάστ.2,83.

δεινοφύα (ἡ), ἰων. -ἱα τὸ δυσκόλως βλέπεν: Ἰνπ. Τέκν.7,36 ἱπτικῆ δὲ... τῶν Εὐμηδάντων ἐν τῇ νηδί νοσηδῶντων ἀποστερουμένη τῆ δεινοφύα τὰ πάντα.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

δειν-όω παριστ. τὸ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ. δεινοποιᾷ ἢ ἐπὶ τὸ δεινότερον, μεγαλο- ποιᾷ ᾖ ῥδλ.

Σχολ.Ἰ,Δ,Η 97' ἢ φρ. δεινός διατίθεμαι κατα- λαμβάνωμαι ὑπὸ δαιμονίου ἢ ἄλλου ζωνηροῦ συνασθημάτων: Πλούτ.Λυκ.11 αὐτὸς τε δεινός διετέθη περί τῶν ἀνδρῶν.

δεινώσει-εις (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐπὶ τὸ δεινότερον παρόστασις τιος, μεγαλοποιήσις: Πλάτ.Φαιδρ. 272 Α βραχυλόγησις τε αὐ καὶ ἔξουσιολογίας καὶ δεινώσειως ἐκστῶν τε δα' ἂν εἶδη μῦθος λόγων, Λογγίν.12,5 εκστῶν δὲ τὸ ἀπροσθετικῶν μὲν ὄφους καὶ ὑπερτεταμένου ἐν ταῖς δεινώσεισι: 2) ἀνανάκτησις, ὄρηγ: Ἀριστλ.Ρητ.1417 α,13 δσα μὴ πραττόμενα ἢ οἶκτον ἢ δεινώσων φέρει: 3) ἡ σύστασις τῶν ὄφρων: Ἰνπ.Διατρ.42 ὄφρων δεινώσειως μετέχουσαι: 4) νεώτ. ἡ μεγάλη χειροτέρευσις, ἢ συνθεστώ. ἐπιδεινώσις: ἡ δεινώσις τῆς ἐμπορικῆς κρίσεως - τῆς ὀσθησίως.

δεινωτικός-ή-ον μτγν. ῥητ. ὁ ἀναπερόμενος εἰς τὴν δεινώσων βλλ.λ.: Κορνοῦτ.Ρητ.394 Η.

δεινωτός-ή-ον Ἡσ. «δεινωτῆρ, πεποικιλμένῳ ἐν κόκκῳ, τεπορευμένῳ».

δεινώψ-ωπος (ἡ) ἐπὶ τῶν Ἐριώνων, ὁ ἔχων ἀγρίους ὀφθαλμούς: Σαφ.ΟΚ84 ὡς πόνηται δεινώψες.

δεινίμο (τὸ) δημ. δειψίς βλλ.λ.: καλὸ μὲν δειψίμο εἶθε ἢ ὑπ' ἐμοῦ γνωμένη δειψίς νὰ εἶναι ἀβλαβῆς ἢ φρ. λεγομένη ὑπὸ δεικνύοντος εἰς τὸ εἶναυτὸ σώμα τὸ σπείσει, ὅπου εἰς ἄλλον τινὸ ἐνεφρασθη νό- σπρά τῷ: 2) πρὸς μῦθον ὀδηγία.

δειψίς-εις (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. τρόπος δειψέως, ἀποδειψέως: Ἀριστλ.Ρητ.1408 α,26 καὶ ἠθική δὲ αὐτὴ ἢ ἐκ τῶν σπείων δειψίς: 2) δειψίμο, σπεί- μιον: Ἡρωιδ.1,15,5 εὐτοχίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρεχότα δειψίμ: 3) ἐπιδειψίς, παρόστασις, ἐκ- θεσις: Ἀθην.3,98 C δειψίμ δὲ ποτε λόγων δημο- σιασιοῦμενος ἢ ἐπιδειψίς χρηματική: Διογ.Λ 4,38 εἰς τὰς ἀργυρικὰς δειψίεις ὀνηται πρώτος: 4) πάπ. δημοσίου ἀνακολώσις: 5) γραμμ. ἀπο- δεικτική ἱσχύς: Χρυσ.Στοιχ.2,65: 6) μων. κ. νεώτ. ἡ ἀρῆς τὸ δεικνύειν, τὸ δειψίμο: Εὐστ.Ἰλ.10,72,56 ἡ ἀντιψυμική δειψίς, - ἡ δειψίς τῶν προσώπων διὰ τοῦ δεικνύου εἶναι ἀνάγνωσις ἢ νεώτ. γεν. ἡ ἐνέργεια τοῦ δεικνύειν, ὅδ. κ. τοῦ καθορίζειν κ. τοῦ ὀδηγεῖν ἢ ἡ ἀκριδῆς δειψίς τῶν ὄρων.

δειψίμων Ἐπίρρ. δειψίμων, μτγμ.ελλ. τὸ δεικνύμι βλλ.

δειψίμων β' ἐν. προστ. ἀορ. τὸ δεικνύμι βλλ.λ.: Δημ.1045 οὐ τοῖνων δειψίων χάλκον ἕνα μόνον ἢ οὐδ. μτγ. ελλ. τὸ δεικνύμι βλλ.λ.

δειψίς (ὁ) δημ. κ. δειψίς, ἠθλ. δειψίμα, μ. ἐν τῇ φρ. ὁ ποῖσις (καί) ὁ δειψίς ὁ ἐξόλης καὶ προώ- λης, ὁ παλιάνθρωπος, ὁ πιστότερος.

δειψίμων Ἡσ. «δειψίμων».

δειψίμενον Ἐπίρρ. ἸΩρωι. δειδόμενον, οὐδ. μτγ. ἐνεστ. τὸ δειομαι βλλ.λ.

δειψίς-ους (ὁ) ἐπ. ὄσας βλλ.λ.: Ἰλ.Ο 4 χλωροί ὄσαι δειψίς.

δειψινάριον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ δειψίνου βλλ.λ.: Διφιλ.παρ' Ἀθην.4,156 P τὸ δειψινάριον ἀνθρώπου ἦν, γλαφυρὸν σφόδρα, Κλήμ. Ἀλλ.1,65,7 δειψινότη- τιν, κίσισης καὶ ζωνίαν ἀπονέοντα.

δειψινάεις αἰολ. β' ἐν. ἀορ.-εὐκτ. δειψινάεισας τοῦ δειψίνου βλλ.λ.

δειψινός-εις (ὁ) μτγν. θεότης τιωμένη ὑπὸ τῶν μαγειρῶν ἐν Ἀχαίᾳ: Ἀθην.2,39 D τιμᾶται δὲ καὶ ἐν Ἀχαίᾳ δειψινός, ἀπὸ τῶν δειψίνων σγῶν τὴν προσηγορίαν.

δειψινός Ἐπίρρ. δειψινός βλλ. ἱσθαι.δ.

δειψινότης Ἡσ. «δειψινόφωρα, οὐ δύναμενα φέρειν ἡμάς».

δειψινότης γλωσσ. ἐπιθυμῶν τὸ δειψίνωσ.

δειψινότης (ὁ) δημ. δειψινότης ὁ καιρός τοῦ δειπνέειν: Ὁδ.Ρ 170 ἄλλ. ἔτε δὲ δειψινότης ἐστὶν καὶ ἐπιθύμω μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, Νικ.Θηρ. 761 ἀκρόνητος δειψινότης ἰ.φρ. δειψινότης ᾗ ῥδλ.

δειπνητός (κατά πινυς γραμματ. δειπνητός = ο κακός του δείπνου, δειπνητός = δείπνον: Εύστ. 1814,361.)

Δειπνητός-ός (ή) ἴσα. «δειπνητόν, τήν του δείπνου ὄραν».

Δειπνητήριον (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δειπνητήριον ἢ αἰούσσα του δείπνου, ἑσπατόριον, τραπέζια ἴσα. «λέσχη, δειπνητήρια». ΕΜ561,2 «λέσχη παρά θωιωτός, τὰ κοινὰ δειπνητήρια»: Πλούτ. Λούκ.41 ἑκάστω γάρ, ὡς δοικε, δειπνητήριω τεταγμένον ἦν τίμημα δείπνου.

Δειπνητής (ὁ) μτγν. κ. δημ. ὁ συμμετέχων εἰς δείπνον, συνδαιτυμόν, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος: Πολυδ.3,57,7 ἴσως ἀγνοοῦσι παραπλήσαν τι πάσχοντες τῶς λέγωνας τὸν δειπνητήν. 2) δημ. ὁ δειπνον ἄλλοις παραδόντων: ἀπόφθ θά εἶμαι δειπνητής σασ' πρβλ. δειπνώ 4).

Δειπνητικός-ή-όν μτγν. ὁ τὰ δείπνα, τὰ συμπόσια ἀγαπῶν, φιλόδειπνος: «Ἀνάξιν.παρ' Ἀθην.9, 404 D ὁ γάρ ταισιόθης ἐστίν οὗ δειπνητικός, πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν δειπνοῖαν ἐστ' ἔχων» 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοσφερόμενος εἰς τὸ δείπνον, εἰς τὴν μαγειρικήν, μαγειρικός: Ἀθην.4,128 Α ἑκατέρων οὖν σάκονται δειπνητικά τινας ἐπιστολάι.

Δειπνητικός ἐπίρρ. τεχνητόν, περιποιητικός: Ἀριστ. Ἀχ.106 ἤκουσας αὐτῷ μαγειρικός κομψῶς τε καὶ δειπνητικός αὐτῷ διακονεῖται.

Δειπνητός (ὁ) μον. δειπνητός βλλ.: Εύστ.1814,39.

Δειπνητός-ή-ό δημ. ὁ ἔχων ἥδη δειπνήσει: μὴν ἐρόθεις δειπνητοί θά φάμε μαζί.

Δειπνήτιον (τό) ὄνοκρ. του δείπνου βλλ., δειπνήτιον: Θησ.Στεφ.έν λ.

Δειπνίζω κ. δημ., μέλλ. ὄττ. δειπνῶ παρέχω δειπνον, φιλέω, κάνω σὲ ἄλλον τραπέζι: Ὀδ.Δ 535 τόδ'... ἀνήγαγ καὶ κατέπεραν δειπνίσσας. Ἡρ.7,118 καὶ δειπνίζοντες ἔβρεξα εἰς πᾶν κακοῦ ἀπίκατο, νά ρθῆς νὰ σὲ δειπνίσω ἀπόφθ || καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ.: Μάτρω.παρ' Ἀθην.4,134 Β ἃ Ἐνοικήεις ῥήτωρ ἐν Ἀθῆναις δειπνισαν ἡμᾶς || δημ. κ. ἀμτθ. δειπνῶ 2) ποθ. μτγ. παρακ. δεδειπνημένος ὁ διὰ δειπνον δεκαθείς: Πλούτ. Ἡ8.92 Β οὐδὲ γὰρ βιάς δεδειπνημένον δεδάρων.

Δειπνῶ (τό) ὄνοκρ. του δειπνον βλλ.: Ἀριστ. φιλ.483 (παρ' Ἡσ.) οὐ γὰρ ἀκανόνις τούτῳ τῷ δειπνῶ πρβλ. δειπνήριον.

Δειπνητήριον (τό) Ἐπιγρ. κ. δειπνητήριον βλλ.

Δειπνητός (ὁ) δειπνητός βλλ.: ΕΜ 262,45 «δειπνητός, ἐστὶ δειπνῶ δειπνητός, ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνητός ἔην, περισσόν τὸ σ' αἰτὰ του ἴωτα γράφεται ἀπὸ του δειπνίζω, δειπνητός. Ὀρος».

Δειπνίτης-τιδος (ή) μτγν. ἡ χρησιμοῦσα εἰς τὸ δειπνον: Δίων Κ 69,18 στολῆ τῆ δειπνίτιδι.

Δειπνογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ συγγραφεὺς τῶν παρ' ἀρχαίους δειπνῶν πρβλ. δειπνολόγος.

Δειπνοθάραξ (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θηρῶν τὴν δωρεάν συμμετοχὴν εἰς τὸ δείπνον: Φιλ.1,665.

Δειπνοθρία (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης του δειπνοθῆρα, παρασιτισμός.

Δειπνοκλήτριον (τό) μτγν. παρακλήτριον εἰς δειπνον: Εύστ.766,58 τὰ ἔξω σθκου γινόμενα δειπνοκλήτρια 2) ἐπιστόριον Λεξ.Κυρβλλ. «ἐπιστόριον δειπνοκλήτριον».

Δειπνοκλήτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ προσκαλὼν εἰς δειπνον: ΚΑ Ματθ.20,27 (ὁ γρ.) || εἰδ. ὁ καλὸν ἐπὶ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν Ἀρτεμιδ. παρ' Ἀθην.4,171 Β «εἰλεῖστροι δὲ καλοῦνται... οἱ ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντες τράπεζαν... Ἀρτεμιδιωρος δ' αὐτοὺς δειπνοκλήτωρας ὀνομάζει».

Δειπνοκρίτης (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ ἐπίσημος κριτὴς τῶν δειπνῶν, ὡς θρησκευτικὸν αξίωμα.

Δειπνολογία (ή) μτγν. ὁ περὶ δειπνῶν λόγος Ἡσ. «οἱ περὶ δειπνῶν λόγοι» || ποιήμα γαστρο-

νομικὸν ὑπὸ Ἀρχεστράτου: Ἀθην.1,4 Β ὡς δὲ Κλέαρχος δειπνολογία (ἐπιγραφὴ ἴ.)

Δειπνολόγος (ὁ) μτγν. ὁ περὶ δειπνῶν λέγων, ὁ ποιητὴς τῶν δειπνῶν, δειπνογράφος Ἀθην.1,29 Α Ἀρχεστράτου του δειπνολόγος.

Δειπνολόγος-η-ον ὁ λογιῶν τὰ δειπνα, ὁ ἐπιπλῶν προσκλήσεις εἰς δειπνα, δειπνοθῆρας βλλ. Εύστ. Ὀδ.1508 «δειπνολογὴ γυνὴ λέγεται ἡ ἀπλῆς ἐνεδρεῖουσα τοῖς βρώμασι»: Ἡσόδ. Ἐργ.704 τῆς δ' αὐτῆ κακῆς ὁ ῥίγιον ἄλλο, δειπνολόγος 2) ΕΜ 262,48 «δειπνολόγος, κλειστοφόρος».

Δειπνομαχίας-οός-ές ὁ μακιακὸς ἐπιθύμων τὰ δειπνα, τὸ συμπόσια: Ἰψων.παρ' Ἀθην.4,162 Β δειπνομαχίας, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων.

Δειπνο(ν)ία κ. μον., νεώτ. κ. δημ., π. Ὀμ. ἐνίοτε τὸ κατὰ τὴν μεσημβρίαν λαμβανόμενον φαγητόν: Ἰλ.Λ 86 ἡμος δὲ δρυτοῦσος παρ' ἀνῆρ ὠπλισσάτο δειπνον ὄρους ἐν βήσσησιν || ἐνίοτε τὸ κατὰ τὴν πρωῒαν λαμβανόμενον φαγητόν, τὸ ἀριστόν: Ἰλ. Β 381 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δειπνον, ἴνα ξυνάγομεν Ἄρρα, Ὀδ. Ὀ 94 κίλευσαν δειπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκνῆν || ὄμ. κ. τὸ κατὰ τὴν ἑσπέραν λαμβανόμενον φαγητόν, τὸ δάρπον: Ὀδ. Ρ 176 οὐ μὲν γὰρ τὴ χεῖρην ἐν ὄρω δειπνον ἐλέσθαι 2) π. Ἀττ. καὶ τοῖς μετ' αὐτοῖς, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν: Ἀριστ. Ἐκκλ.652 σοὶ δὲ μελῆσι, στὰν ὁ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶ χερσὶν εἶ δειπνον, Ἐρωτόκρ. Β 811 κ' ἀνεγίνους ἐκοιμόντιον, τὸ δειπνῶ νὰ χωνέθῃ, Βασιλῶφ. Φωτ.2,257 ἡ Λαμία... ζητῶ κ' ἐκέλευ δειπνῶ, κατὰ πλῆθ. ὁ Σοφ. Ἡλ.203 ὄ νύξ, ὡ δειπνῶν ἀρρήτων ἔκπαυλ' ἄχθη, Εὐρ. Ὀρ.1008 || νεώτ. τὸ περὶ τὸ μεσσημερινὸν φαγητόν, διεθν. λ. σουπέ 3) ἡ ἄρα του δειπνου, ὁ χρόνος, κοθ' ὄν διεπνεῖται ΕΜ 262,35 «δειπνον, ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς καὶ ἢ ἐν τοιούθῃ καιρῷ διδομένη τροφή» || ἀπὸ δειπνον ἀμέσως μετὰ τὸ δειπνον, μετὰ τὸ φαγητόν: Ἰλ. Ὀ 54 ἀπὸ δ' αὐτοῦ (δειπνον) βωρῆσσαντο, Ἰλ. Π 133 εἴ σφι ἀπὸ δειπνον παραφορέετασ οὐδὲν ἄξιον λόγου» 4) γεν. τροφή: Ἰλ. Γ 383 εὐ δὲ τὴν ἴππουσι δειπνον δῶτα ἀκυπόδεσται, Αἰσχ. Ἰκ.801 ὄρησι δειπνον οὐκ ἀναίσιμα πέλουν, Αἰλ. Π 1,112 τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμηκῶν δειπνον ἐστί.

Δειπνοθήραξ (ὁ) Φρύν. ΑΒ 34,29 «ὁ δειπνῶ ἴνεκα πιθνίζων καὶ ὑποβηπείων κόλακος τρήραξ».

Δειπνοποσία (ή) μτγν. ἐτοιμασία δειπνον: Διόδ. Σ 17,37 ἐτρέπετο πρὸς ἀνείσι καὶ δειπνοποίαν.

Δειπνοποσιός-όν ὁ παρασκευάζων δειπνα, συμπόσια: Ἀριστ. ΗΜ 1206,5, 27 οἱ γὰρ δειπνοποίει καὶ στεφανοποίει... Ἀδονής εἰσιν ποητικαί.

Δειπνοποσιός-έω παρασκευάζω, ἐτοιμάζω δειπνον: Ἀλκιφρ.21 λοιπὸν ἄμα δειπνοποίει, τὰ δὲ μαλακίεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποίειν || γβ. παρασκευάζω διὰ τὸ δειπνον: Πολύβιου.6,72 δειπνοποίησας τὰ σπλάγχνα παρέθηκε τοῖς συνωμότησι 2) μέσ. δειπνῶ, κάνω τὸ δειπνῶ μου: Θουκ.4,103 καὶ δειπνοποιοῦσάμενος ἔκρωρε τὴν νύκτα, Ξεν. Ἰππαρχ.7,12 ἀριστώσι καὶ δειπνοποιοῦσέμενοις ἐπιχεῖν.

Δειπνοσός (ὁ) μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ δειπνῶν βλλ.: Διόδ. Σ 4,3, Πασχ.Κρον.423,17 τὸν μυστικὸν δειπνον (ὁ ἀπὸ του ἴησού παραθεθείς εἰς τὸς μαθητὰς πρὸ τῆς σπλήθους καὶ εἰς οὗ τὴν ἀνάστυχον τελεῖται ἡ θεία εὐχαριστία), Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ.564, «δειπνοσός ἀνάγει τὰ συμβολικά παρὰστασις τῆς οὐρανοῦ βασιλείας ἐν τῇ παλαιᾷ χριστιανικῇ τέχνῃ), Ζερβ. Γραμ.ΚΚ 66,22 κ' ἀμίλητα εἶναι γύρα τὰ χωρία (ὡς τῆς θεανῆς ὁ δειπνοσός).

Δειπνοσοφιστής (ὁ) μτγν. ὁ εἰδημῶν τὸν μυστικὸν του μαγειροῦ: Ἀθην.1,2 Α μετεπιφῶς τῆς καλῆς ἐκτέλες συνουσίας τῶν νῦν ἐπικληθέν-

των δεινοσοφιστών || πληθ. τίτλος συγγράμματος Ἀθηνῶνα τοῦ Ναυκρατίου.

δεινός (ή) κωμ. τὸ δεινόν: Μάτρων π. Ἀθην.4,134 ἢ ἄλλοτριον εὐ εἶδος δεινοσοφῶν.

δεινολογία (ή) μτγν. εἰς αἵρετας περιποίησις διὰ δεινῶν γενομένη: Ἰσα.Α1,22,5.

δεινοφορία (ή) μτγν. η. Ἀθηνῶσις πομπή μετὰ προσφοράς δεινῶν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ Κέρκρονος ἈΒ 239 ἢ δεινοφορία γὰρ ἔστι τὸ φέρειν δεινά ταῖς Κέρκρονος θυγατέρας Ἐρση καὶ Πανδρόσῃ καὶ Ἀγρῶν κ.: Ἰσα.Α1,151.

δεινοφοριακός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δεινοφορίαν βλ.λ.: Ἐπιγρ.Ἐφέσ. δεινοφοριακὴ πομπή.

δεινοφόρος-ον ἐπὶ πτηνῶν, ὁ φέρων δεινόν, τροφὴν: Ἀριστ.Ζ1 ὁ δὲ β,34 τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος. . . δεινοφόρος καὶ ἐπαγρος, αὐτ.Ζ1 ὁ γ β,24 ἢ δὲ καλούμενη φλίη ἐπίσης εὐτεκνος καὶ εὐδίστος καὶ δεινοφόρος καὶ ἴλιος: 2) εἰδ. δεινοφόροι, «αἱ κομίζουσι τροφὴς εἰς τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθῆνας κατακείμενα τέμνα αὐτῶν»: Ἀρσπκρ. || ὄμ. παρθεῖον ἐνδεξιμῶσι ὡς νέοι κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν ὄσχαριῶν: Πλουτ.Θσ.23 3) ἐπὶ σκευῶν, ὁ περιέχων τροφὴν: Πολυδ.δ,13 κίση ὄσχαρος ἢ κίση δεινοφόρος.

δεινός-έω κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -έω, μέλλ. κ. δεινιόμαι, ἀπαρφ. **δεδεινάνα**, ὑπερουντ. ἐδεδεινήκασι, ἐπ.ἀπαρφ. **δεδεινήκειν**, π. Ὀμ.λαβῶνα φησὶ τὸν ἴδιος τὸ κατὰ μεσημβρίαν, γεματίζω: Ἰλ.1,304 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντας Ἀχαιοὺν ἠγερέθοντο λισσόμενο, δεινήσασι || σπον. λαβῶνα τὸ πρόγευμα, προγεματίζω: Ὀδ.Ο 396 θμα δ' ἥϊ φαινομένηφι δεινήσασ ἀμ' ἔμισον ἀνακτορίσιν ἐπέθω: 2) π. Ἄττ. κ. νεώτ. κ. δημ. λαβῶνα τὸ ἐσπερινόν φασι τὸν: Θουκ.3,112 ὁ δὲ Δημοσθένει δεινήσας ἔχουρε, Ἔνν.ΚΠ 4,5 ὦρα δὲ. . . δεινέιν πᾶσι ἡμῖν, Ἐρωτ.κ.Β 809 ἐδεινήσασ καὶ ἐκοῦμισα ὄνω. Ἄνω νὰ ἄσρρ, Βαλαορ. Φωτεινός 2,341 στρώσθε μας νὰ δεινήσασμε καὶ πλάσασ, παιδί μου || δεινῶ τὸ ἄριστον λαβῶνα τὸ ἄριστον, τὸ πρόγευμα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεινῶν: Ἔνν.ΚΠ 1,2 || τὸ αὐτὸ ἄριστον τοῦτο δεινήσαντες τὴν ὑπερῶσαν αὐθ' ἠθρῶσι μέχρι δεινῶν || ὄμ. μετ' ἐμπροθ. διορ. {παρά τινι} Ἀντιφ.1,18 ὁ δ' ἀκλείει τε μέλλων καὶ παρ' ἀνδρὶ ἑταίρω αὐτοῦ δεινῶν || μετ' αὐτ. τρώχῃ τὸ ὡς δεινόν: Ἡσίοδ. Ἐργ.442 ἄρτον δεινήσας τετράτρυφον, ὀκτάδλωμον || ερ. δεινέιν τετράτρυφα ἐπὶ παρασίτων, ὥς εἰς βάρος τῶν ἄλλων: Θεόπομ.Κωμ.π. Ἀθην.4,165 Β τὰλλότρια δεινέιν τὸν καλῶς εὐδαιμόνα: 3) δημ. σπονίος ἐπὶ ζώων, τρώγῃ: Δέν ἔχει ταῖ νὰ δεινῆσασιν τὰ ζῶα: 4) Ἐπιγρ. κ. δημ. καλῶ τινα εἰς δεινόν, προσφέρει εἰς τὴν δεινόν, ἄδεινεύμα, δεινίζω: Ἐπιγρ. δεινήσαντα τὴν πόλιν {ὄμ.φ.} **δείμα** (ή) Ἦσ. «δειμοῖρα {ἀνάγν. διμοῖρα}, τράχηλος, διαίρεσις».

δειραχθής-ούς-ές διωρ.Βτρακ τοῦ δειραχθῆβλ.λ.

δειραχθία (ή) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ δειραδέφου βλ.λ.

δειραδέφω-ον νεώτ. κ. δερᾶδέφωσ τέρας δ-πλάσι μονοκέφαλον, ἔχον δύο κορυφοὺς κωμικ-σμιόνος κάτωθεν τὸ ὄμφαλοῦ.

δειράδιον (τό) μτγν. ὕσποκορ. τοῦ δειρή βλ.λ.: Πολυδ.2,235 «ἀπὸ δὲ τοῦ δερμάτος ἀνάστα δορά, δερῖς δειρή, δειράδια»

δειράζειν Ἦσ. «κλέπειν».

δειράτος-α-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλὰς δειράς, ἀπόκρημος, ὀρενός: Λυκοφρ.994.

δειράς Ἦσ. «κορυφή» {λακων. τ τοῦ δειράς.} **δειράς** μτχ. ἄσορ. τοῦ δερῶ βλ.λ.: Ὀδ.Λ 46 μῆλα, . . δειράντας κατακῆσ.

δειράς-ἄδος(ή) κ. νεώτ. κρητ. δηρᾶς ράχς κορυφογραμμή, κορυφοῦς Ἦσ. «ἐξοχή, κορυφή, ἀψήν τραχηλοῦς τοῦ θροῦς»: Ἰγν. Ἀπόλλ.281, Πίνδ.Ο 8,69 Κορινθῶν δειράδ' ἐπ' ἐφέμενος Σοφ.Α1,695 Κυλλανίας χρονοτύπου πετρώσεσ ἀπὸ δειράδος φάνη', αὐτ. Ἀντ.852, Εὐρ.Φοῖν.206 τ'ν ὑπὸ δειράσιν φροδῶσις Περσασσὸ κατενάσθην, -αὶ δειράδος τοῦ Ὀλύμπου: 2) μτγν. ἐπὶ ζώων, λαίμας, τράχηλος: Ὀμπ.Κυν.1,180 νεάτην δὲ γίνουσι ποτὶ δειράδα νεῶσι.

δειραχθής-ούς-ές ὁ βαρῶν, σφίγγων τὸν λαίμον' Σουῖο, «ὁ τὴν δειρὴν ἀλγύνων»: Ἄρχ ΑΠ 6,179 Πίργης μὲν δειραχθῆς ἐυδρόχρον ἄμμα πετηνῶν {διωρῶ. δειραχθῆς βλ.λ.}

δειρακεφαλία (ή) νεώτ. τερατογενῆς διάπλασις, καθ' ἣν ὁ ἐγκέφαλος εἶναι ἠνευμένως ἐπὶ τὰ ἄνω, ὁ δὲ λαίμας ὑπέσθι ἐπίσπασιν ἀναποῦξως.

δειρακέφαλος νεώτ. κ. δειρακέφαλος τέρας ἐμφανίζον δειρακεφαλῶν βλ.λ.

δειραίος Ἦσ. «λαῖβοιο, ὑπὸ λακωνῶν».

δειρή (ή) κ. μον. ἄττ. δειρῆ, οἰομ. δὲρα λαίμας, τράχηλος: Ἰλ.1,371 ἄγχε δὲ μιν πολυκέτασ ἡμᾶσ ἀπαλήν ὑπὸ δειρῆν, Ἦρ.1,51 πρὸς δὲ καὶ τῆς ἐπιτοῦ γυναικὸς τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς ἀνέθηκε, Ἀπόλλ.Ρ 4,127 περιμήκεα τέμνετο δειρῆν. . . οἶρις: 2) περιδέραιον Πολυδ.2,235: 3) δειρὸς πᾶσιν ἐν Ἐρμιασιν,754: 4) ἐν πληθ. κοίτη χεῖμαρρο, κοιλιάς: Πίνδ.Ο 3,48 δειρᾶ ἐλθόντ' Ἀρκάδιασ ἀπὸ δειράν καὶ πολυμήντων μυθῶν.

δειρήτης (τό) μτγν. κ. δειρήτης στρουθὸς ὑπὸ ἡλείων Νικ.Κολοφ.π. Ἀθην.9,392 Α. «ἡλείοι δὲ καλοῦσι τοὺς στρουθῶς δειρήτας».

δειρά-ῶ Ἦσ. «δειραῖον, λαϊδορεῖσθια ὑπὸ ἡλείων».

δειράδωμος (τό) νεώτ. κ. δερᾶδωμος τέρας ἔχον ἐν σῶμα μετὰ δύο κεφαλῶν.

δειροκάπελλον (τό) μτγν. ποτήριον ἔχον μακρὸν λαίμας: Λουκ.Λεφ.7 ποτήρια. . . Βουβαλίς καὶ δειροκάπελλον {σχολ. «δειροκάπελα, τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἔξερασμένα»}.

δειροκάσις-αἰδος(τό) μτγν. ὁ εἰς τοῦ τραχήλου πίπτον {ὡς ἐνομιζετο διὰ τὴν Γοργῶ καὶ τὴν γαλῆν}: Λυκοφρ.843 τῆς δειροκάσιος μαρμαρῶνις γαλῆς {σχολ. «τῆς εἰς τοῦ τραχήλου τεκούσης Γοργῶνος, καθάπερ αἱ γαλαί»}.

δειροπάθη (ή) μτγν. κ. μον. πῆδη, βρόχος περὶ τὸν τράχηλον Μισοχρ.80 «ὁ τὸ τράχηλον δειρομάς»: Γρηγ.Νοσ.π.Θσ.Στεφ. ἐν λ. δειροπάθη στήθεσσι περὶ τροχός.

δειρος-εος-ους(τό) μτγν., κατὰ πληθ., δειρή: Εὐφ.38, EM 223, ὁ Γαίλιθις περὶ δειραία χρυσοφοροῦντες: 2) Ἦσ. «δειράς».

δειροτομία (ή) νεώτ. ἡ ἀποκοπή τοῦ τραχήλου, καρποτομῆσις, κοφοκεφαλίωση.

δειροτομῆ-έω κ. μον., μέλλ. -ἴσω ἀποκόπτω τὸν τραχήλον τιος, ἀποκεφαλίζω, καρποτῶ, κοφοκεφαλίζω: Ἰλ.Φ 89 σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις, Ὀδ.Χ 349 φῶ μὴ με λυλαίω δειροτομήσασ || μσκ. παθ.: Μηγαλ.5,13 Συναξ. ἐπὶ τούτοις δειροτομῆται τὴν κεφαλήν.

δειρῶ ἔτερ. τ. τοῦ δερῶ βλ.λ.: Ἦσ. «δείρειν, ἐκδειρεῖν»: Ἦρ.2,39 σῶμα μὲν δὲ. . . δειρούσι.

δειρώθης-ούς-εσ νεώτ. ὁ ἔχων δειράδος βλ.λ.

δεις-δενος-δένος τῆς: Ἀκκ.EM 639,31 «καὶ κ' οὐδὲν εἰ δένος γένουσι»: 2) τὸ οὐδ. δέν ὡς οὐδ. τὸ ὑπαρκτόν, τὸ σῶμα: Δημωρ.π.Πλαῦτ. Ἦθ.1109 Α. «ὁ Κολώτης ἐσφάλη περὶ λέξην τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἰοριζέται μὴ μάλλον τὸ δέν ἢ τὸ μῆδεν εἶναι, δέν μὲν ὀνομάζεται τὸ σῶμα, μῆδεν δὲ τὸ κενόν».

δέϊμα (ή) Σουῖο, «ὑπράσιος καὶ κόπος»: Πάπ. ἀποδότω τὴν οἰκίαν καθαρὰν ἀπὸ κοπήρων καὶ δέϊμας: 2) EM 651,46 «ἡ τῶν βιτώνων συλλογὴ».

Δείσαν άναρφ. άορ. του δείω βλλ. **Δεισαλέος**-α-ον μην. άναρφ. άκαθάρτος, βορβορώδης : Κλημ. Άλ. Παιδ. 297 δίκην ών ηδω-
 τάς συμμηκίας και δεισαλέας τρωφάς.
Δεισαλία (ή) μην. ύγρασία, άκαθάρτος, & Δεί-
 σα : Θεοδот. Πά Ησ. 28, 13.

Δείσαν έπ. γ' πληθ. άορ. όριστ. άντι έδεισαν του δείω βλλ. : Άλ. Η 93 δεισαν δ' ύποδύχαι.

Δείσα έπ. γ' έν. όρ. όριστ. άντι έδεισε του δείω βλλ. : Άλ. Ε 623 δεισα δ' δ' γ' άμφίβαισιν κροτηρήν Τρώων άγερώχων.

Δεισηνωρ-ορος (ό, ή) ποι. ό εύλαθή φόβον προς τον άνδρα έχων : Άλοχ. Άγ. 152 θυσίαν έτέραν άνο-
 μόν τιν, & ατατον νεκάνν τέκτονα σύμφοτον, οδ δεισηνωρ : πβλ. δεισαίνωμ ι.

Δεισθαί άναρφ. ένεστ. του δείωμαι βλλ.

Δεισαί (ή) Έπιρ. διανομή, μορασμα : Έπιρ. (Άθην.) δικταίας κρωών.

Δεισάθε 'Ησ. « την μοτραν, οι δε θμοιρίαν ».

Δεισδαίμονας (ό) δημ. ό δεισαδαιμόνα βλλ. 2.

Δεισδαίμονη-ατος (τό) έκκλι. ή έκ δεισι-
 δαιμονίας βλλ. πρόβεις, έκδήλωσης : Γρηγ. Ακινδ. 379
 έλληνηκών τον δεισαδαιμονημάτων.

Δεισδαίμονια (ή) μην. μον. νεώτ. κ. δημ. ό
 προς τους δαιμονιας ήτοι τους θεούς, τδ θεία
 όντα, φόβος, εύλοβεία, ή θεοσέβεια : Διδό. Σ 170
 άμα μών εις δεισδαίμονιαν και θεοφιλή βίον
 τον βασίλεια προτροπώμενος, αύτ. 1189. 2) κ.
 νεώτ. κ. δημ. επί κακής σημασίας, ό φόβος προς τδ
 ποιητά δαιμόνια EM 263, 13 « δεισαδαιμόνα λέγειαι
 ή προς τους ποιητούς δαιμονιας έμπειλεία » :

Θεοφρ. Χαρ. 16 άμείλει ή δεισαδαιμονία θόζεις
 (άν) είναι δειλία προς τδ δαιμόνια Διδό. 1, 63 έν
 τών τών ανθρώπων φυχαίς εντέτηκην ή προς τδ
 ζώα ταύτα δεισαδαιμόνια. 3) νεώτ. κ. δημ.

σνήτος φόβος προς άνετήλητα εις άμαθείς φυ-
 σικά φαινόμενα ή και εις συμπτώσεις θεωρημέ-
 νως ώς έκδηλώσεις ύπερφυσικών έπιδολωδών δυνα-
 μών πβλ. πρόληψις : Καρκβ. Ζητ. 157 ή φυχή τους
 άναθερημένη μέσα στη δεισαδαιμόνια.

Δεισδαίμονιέ-έω κ. μον. άμτβ. κατήχομαι, κα-
 ταλαμβάνομαι υπό φόβον προς τους ποιητούς
 δαιμονιας, είμαι ή γίνομαι δεισαδαιμόνις : Πολύδ. 9, 19, 1
 κάπητα : της σελήνης έκλιπώσεως, δεισαδαιμονιέ-
 σαι, ώς τδ θειώνν προσημοποιήσεως. 2) σπαν.
 επί καλής σην. είμαι εύσεβής : Ζώβ. εκκλι. Στοβ. 4, 2, 19.

Δεισδαίμονιέ μην. έπιρρ. μετά δεισαδαιμο-
 νιας μετ' άλογιστου φόβου : Φηλ. 1, 195, 9 ούδδδ δει-
 σαδαιμόνιος | έπιηπείδεν προσήκειν | εύσεβείαν.

Δεισδαίμωνι-ορος-ον κ. νεώτ., δημ. δεισαδαιμο-
 νιας ό φοβούμενος τους θεούς, θεοσεβής, εύσε-
 βής, θεοφοβούμενος : Ξεν. ΚΠ 3, 3, 58 έν τώ τοιού-
 τω γάρ δή οι δεισαδαιμόνες ήττον τους ανθρώ-
 πους φοβούνται, Άριστ. Πολιτ. 1315, 1) εών δεισι-
 δαιμονιας νομίζουσιν είναι τον άρχοντα και φρον-
 τίζουν τών θεών || δημ. συγκρ. : Κά Πράξ. 17, 22

κατά πάντα ώς δεισαδαιμονιστούς άμάς θεωρώ. 2) κ.
 νεώτ., δημ. -ας επί κακής σην. ό κατεχόμε-
 νος υπό δεισαδαιμονιας, προληπτικός : Θεοφρ.
 Χαρ. 16 ό δδ δεισαδαιμών τοιούτως τις οίος επί
 τών άνοιφόμενος τής χηρας. 3) δεισαδαιμών
 διάθεσις δεισαδαιμονία : Διδό. Σ 4, 51 τόν τε Πελα-
 νον εις δεισαδαιμονία διάθεσιν έφθαλείν || παρσιτ.

-έστηρος, -έστατος : Διογ. Λ 2, 132, Λουκ. Εικ. 27.

Δεισθεός-ου μην. ό δεισαθαιμόνις : Πολύδ. 1, 21.

Δεισιλός 'Ησ. « φίλος ».

Δεισιμότης (ή) νεώτ. φιλία. (λατ.) κ. δίσιμος κορο-
 θεωρία δεχόμενη την ύπαρξιν του Θεού δημιου-
 ρού μόν του κόσμου, αλλά μη μεριμνώτης έφεξής
 περι αυτού άνησικτα, προς τών όρον Δεισιμότης βλλ.

Δεισαλέος-ον Έπιρρ. ό δζων ούσου, άκαθάρ-
 τος : ΑΠ 6, 305 θήκατο δεισαλέου άωριτός κεφαλά.

Δείται-έται γ' έν. ένεστ. όριστ. του δείωμαι βλλ.
Δειτάρια κύτταρα (τά) νεώτ. άνατ. έπιθηλακά
 κύτταρα, άποτελούντα μέρος του κορινθίου όρ-
 γάνου του έσω ότος.

Δεισαλέω Έπιρρ. (Άνδρου) πβ. φηλαφά.

Δείχων δημ. κ. δείχτω δεικνών, δεικνύων βλλ.,
 άποκαλύπτω, φανερώω, εμφανίζω, παρουσιάζω :
 Έρωτόκρ. Β 29 και πολλογάρ και δείχων τδ χυ-
 σμένο, Κρυστ. Σκ. Α 3, 2, 42 τδ μυστικό τους έδεισαν
 κρυφά. 2) παρουσιάζω, εμφανίζω ώς : ή φωτο-
 γραφία στ δείχνει παχύτερο. 3) φρ. δείχων την
 ράχη (ή την πλάτη) στρέφω τδ νεώτ. δημ. δείξέ
 μας την πλάτη σου | άπελθε | δημ. δζχων τδ δα-
 ντια | άπελεύδω. 4) έπιδεικνύω, έκδηλώνω : Πα-
 λομ. Τρισεύγ. 27 την αγάθη ποδ σου δείχνει έκεί-
 νος || φρ. τδ δείχων έπιδεικνύω ύπερήφανη πνα
 (κανότητα και ήλιος εύφυχλον : τδ δείξει στον πό-
 λεμο. 5) τείνων τών λιχώνν προς τνα ή προς τ
 καθιστά έμφανίζει, δεικνύει βλλ. : μή δείχνης με τδ
 δάχτυλο, -δείξε επί χάρτη ποδ πέσει ή Άθηνά,
 παροιμ. έλα, παπούδι, να σου δείξω τ' άμπελο-
 χωράφά σου | έπί άκρίτων νοουθετούντων έμπελο-
 χωράφου. 6) διάδωκε, έξηγουμαι : Έρωτόκρ. Β 1034
 και λέει κ άρνηνεύεις με, να βλάψωμαι μοδ
 δείχνης, -μοδ δείξε να γράφω φρ. άπέλιξ : θά
 σου δείξω πόσα άπίδια παίρνει ό σάκιος κ.
 άλλως θά σου δείξω | έγώ. 7) άποδεικνύω : τδ
 βιβλίον του δείχνει ότι έχει μόρφωση || έλίχω,
 μαρτυρώ : τδ λόγια του τών δείχωνν τσαρ-
 λάτανω. 8) δημ. κ. τδ μέσ. δειχνομαι : Παλαμ.
 Τρισεύγ. 15 δείχεται φός φανερά ό φόβος του.

8) άμτβ. εμφανίζω σημεία, παρήχων την έντύπω-
 σιν, φαίνομαι : Έρωτόκρ. Β 2999 δύο τρεις και τέσ-
 σερες φορές δείχνη να πέση κύβω, παροιμ. ή
 καλή μέρα δείχνη από τδ ηρω | ό άγαθός φαί-
 νεται παιδιόθεν. 9) κ. τριτοπροσώπου δειχνει
 (έν. ό καπρός) φαίνεται : δειχνει πώς θά χουμ
 βροχή. 9) δημ. άμτβ. προσοπιούμαι, ύποκρινό-
 μαι : Έρωτόκρ. Δ 261 δείξει την πασίχαρη, στην
 κμαράν της μπαίνας πβλ. δεικνυμι.

Δειχτάρης (ό) δημ. ό δεικνύων, οδηγός προς
 ύπόδειξιν προσ. ή τόπων : ό εισπρακτορας ήληρ
 δειχτάρη από τδ γειτονικό χωριό.

Δείχων δημ. κ. δείχων βλλ.

Δέκα (οι, αι, τα) κ. νεώτ. κ. δημ. άκλ. άριθμ. άπόλ.
 άβραιοισμα τώνν μονόδων όσαι είναι οι δάκτυλοι
 άμφοτέρων τών χειρών του ανθρώπου : Άλ. Β 372
 τοιούτοι δέκα μου συμφοράδμομος είνεν Άχαίων,
 - δέκα έντολα | αι του μωσαϊκού νόμου. - δέκα
 πληγαί | αι επί Μωυσεώς έκπεμφθεσαι υπό του
 Θεου κατά του Φαραώ. 2) οι δέκα ώσα, (έν.
 άνδρες) άρχοντες Άβηθαιοί επί Πεισιστρά-
 του : Ίσοκρ. 1, 26 και κατά τήνν 'Ρίνων εις τών
 δέκα γένόμενος προσήλαθεν || δημ. οι δέκα
 'Αττικοί ρήτορες : Φιλόστρ. ΒΙ. Σοφιστ. 2, 1, 14 || δημ.
 δέκα άνδρες οι δέκακονδρο βλλ. : Άπν. Άνωδ. 58

|| δημ. νεώτ. οι δέκα άρχοντες της ενετικής δημο-
 κρατίας : τδ συμβούλιον των δέκα. 3) τδ δέκα
 άφ' ήθως ό ύπηρετήσαντες δεκαετη στρατιωτικήν
 ύπηρεσιαν από της ήθης, δηλ. από του είκοστού
 έτους : Ξεν. Έλλ. 3, 4, 23 εκ δδ τών όπλιτών έκέ-
 λευσε τδ δέκα άφ' ήθης θειν όμωσε αύτοίς.
 4) δημ. δέκα δέκα = άνά δέκα : να μου με-
 τρήσης τής δραχμής - τδ άντίπαινα δέκα δέκα.
 5) είδ. δημ. τδ ούδ. ώς ούσα, παιχνιδιάρητον φέ-
 ρον δέκα σημεία, μιάς τών τεσσάρων φύλων |
 τδ δέκα σπαθί - μπασιούνη - κοόνα - καρρό.

Δεκαδάβμο-ος-ον νεώτ. ό έχων δέκα βαθμούς,
δεκαδάβμο-ος-ον μην. κ. νεώτ. ό έχων δέκα βα-
 θμίδας, σχολοπάτια : Φιλ. Βυζ. 6, 2 δεκαδάβμος κρη-
 νις. 2) νεώτ. κ. ό δεκαδάβμο βλλ.

Δεκαδάβμο-νος-ον ό έχων δέκα βαθμίδας

Α διαστήματα : Ίων Χι.Λυρ.3.) ένδεκάχορδε λύρα, δεκαδόκιμα τάξιν έχουσα.
Βακαθελώνη (ή) νεώτ. γένος άσκληπιαδιδών φυτών πουδιών ή Βαμουδιών.
Βακαθιοος-ον ό έχων άνω ένδεκα βοών τό δεκάδοσιον νόμισμα όρισθέν, ώς άναφέρεται, υπό το όθοςίως : Πλούτ.Θηρ.25 άπ ένδειχον δέ φασί τό έκάτομόριον και τό δεκάδοσιον άνομασθήναι, Πολυδ.2,61 άποτινείν δεκάδοσιον.
Βακαθράχια (τά) ζωολ. όνομ. μαλακίων ή μαλακοστράκων έχόντων ένδεκα πλοκάμιους ή βραχίονας.
Βακαθραχιονίδαι (οί) ζωολ. όνομ. κεφαλοπόδων έχόντων ένα ή τής κεφαλής ένδεκα πλοκάμιους.
Βακαγλώσσος-ος μιν. κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων ένδεκα γλώσσας : Γεωργ.Πισ.86 δεκαγλώσσων στόμα, δι' αύ φράσαιμ τό ένδοσπορον τέρας 2) νεώτ. κ. δημ. ό γεγραμμένος εις ένδεκα γλώσσας : δεκαγλώσσος όδηγια - άγγελία - έπιγραφή.
Βακαγονία (ή) μτην. δεκάτη γενεά : Λουκ. Ερωτ. 77 μήτε τον πρό αυτού μηδ' άν εις δεκαγονίαν άναγάγησ μηδέν αούτων σοφών.
Βακαγράμματος-ος μτην. κ. νεώτ. ό συγκείμενος έκ ένδεκα γραμματων, έσφ.φρ. άντι ένδεκαγράμματος έν "Αθην.10,455 Β.
Βακαγράμμος-(η)-οιν) νεώτ. κ. δημ. συγκείμενος έκ ένδεκα γραμμών 2) τό ούδ. δεκαγράμμων ώς οσα μέτρον βάρος Ισοδυναμούν προς ένδεκα γραμμάρια, ήτοι τό έκάτοστιν τοις χλιογράμμου.
Βακαγώνια (ή) νεώτ. βοταν. άνθος έχον φύβηκειν έκ ένδεκα καρποφύλλων και στέλον δεκάλοβον.
Βακαγώνιον (τό) μτην. μαθημ. τό δεκάγονιον βλλ.
Βακαγώνος-ον μτην. νεώτ. κ. δημ. ό έχων ένδεκα γωνίας : || τό ούδ. βακαγώνων ώς οσα μαθημ. γεωμετρικόν σχήμα έχον ένδεκα γωνίας ή δεκαγώνιον : Πτολ.Μαθ.1,9 δεκαγώνιον έστι πλευρά.
Βακαδακτύλιτος-ος μτην. ό δεκαδακτύλος βλλ. : Ηλιοδ.π.Όρειδ.6,49,74 σκυτάλας τή μέν όλη χαλκιάς..., δεκαδακτυλίσαιος δέ τή μεγέθει.
Βακαδάκτυλος-ος κ. νεώτ. ό έχων πλάτος ή μήκος ένδεκα δακτύλων : Ίην.Νοσίς.3,14 βάλανον ώς δεκαδακτύλων 2) ό έχων ένδεκα δακτύλους : Δίων Κ.47,40 παιδίριον δεκαδακτύλας χειρας έχον ενεγνήθη : 3) νεώτ. ζωολ. δεκαδάκτυλα (τά) ώς οσα ζώα έχοντα πόδας δεκαδακτύλους.
Βακαδάρχης (οί) μτην. κ. μον. άρχηγός ένδεκα άνδρών, ή δεκάδαρχος βλλ. : Ίώσ.ΠΙ 2,207 άπέτασσε δεκαδάρχους, Αρρ. Αν.7,23,3 δεκαδάρχην μέν τής δεκάδος ήγεσάται Μακεδόνα 2) δεκαδάρχαι θεοί ή άπόλας δεκαδάργου ύποθεμελιη τις τός εις Βελων άντων : Δαρδσκ.Άρχ.351.
Βακαδαρχία (ή) ή άρχή ή διοίκηση ένδεκα άρχόντων : Ισοκρ.4,10 οί τών δεκαδαρχών κοινωστήσαντες Ιδ.γρ.1, Δημ.71 προσδοκούν τήν καθεστάναν νύν δεκαδαρχίαν έσασθαι παρ' αούτοϊς 3) όμ. π. Ρωμαιοίς, ή δεκανορχία βλλ. : Διον.Άλ.10,57 πόλις υπό τής δεκαδαρχίας έπιτροπευθήναι 2) μτην. Ιη ήπικου : Αρρ.Τακτ.42,1.
Βακαδαρχικός-ή-όν άρχ. λεξ. κ. νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν δεκαδαρχίαν βλλ.
Βακαδαρχος (οί) κ. δεκαδαρχος ό άρχηγός ένδεκα άνδρών, δεκαρχος : Ξεν.ΚΠΒ,14 ώς γάρ τά πολλά δεκαδάργου μέν δεκαδών έπιμελούνται, λοχαγοί δέ δεκαδάργων : || ό παρά Ρωμαιοίς decurio 2) Πολυδ.6,25,2 οί δύο δεκαδάρχων έχουσι τάξιν, καλούνται δέ πάντες δεκαορχίωτες 3) π. Ρωμαιοίς εις τών ένδεκα άρχόντων : Διον.Άλ. Ρωμ.10,60 οίς τά πραττόμενα υπό τών δεκαδάρχων άναίρα ήν 3) Ησ. κτελώνων.
Βακαδαρχώ-έω καθ' Ησ. είμαι δεκαδάρχος.
Βακαδάλτος-ος μτην. ό περιεχόμενος, γεγραμμένος εις ένδεκα δέλτους, πίνακας, ειδ. περί νόμων : Διον.Άλ.π.Θηρ.Στεφ. έν λ δεκαδάλτος νόμος.

Βακαθεός-έως (οί) ό άνήκων εις μίαν δεκαδαρχίαν : Ξεν.ΚΠ 2,30 πελοπίη δέ και τοός δεκαθεός πάντων τοούτους 2) Έπιγρ. (Τροιάλιος) πρόδραμος δεκαμελοός συμβουλιού.
Βακαθικός-ή-όν μαθημ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό εις δεκάδα άνήκων ή Ιδιόζων, ό τής δεκάδος, ό συγκείμενος από ένδεκάδος : σχολ. Έρμια εις Πλάτ.Φαιδρ.137 Α, Σάβ. Γ' Αναστ. Γορδίοζ 3,459 και τον δεκαθικόν άπερικρίνεται άριθμόν δεκαθικό(ν) σύστημα (σύστημα άριθμήςσεως, καθ' ό ό άριθμοί κατατάσσονται εις τόξες μονάδες, ών έκάστη περιέχει ένδεκα μονάδες τής άμεσώκατωτερας τάξεως) δεκαθικόν μετρικόν σύστημα (σύστημα μέτρων και σταθμών, καθ' ό πόσαι οί μονάδες έχουσι δεκαθικόν σχέση προς τας μονάδας άνωτερας ή κατωτερας τάξεως) δεκαθικός άριθμός (ο άκέραιος ό ηύλημένος κατά δεκαθικόν κλάσμη) έπίσημ. κ. ό όν τμήμα, κλάσμα τής μονάδος δεκαθικόν).
Βακαθικός-ητος(ή) νεώτ. ή Ιδιότης τοις δεκαθικού βλλ.
Βακαθικός μτην. κ. νεώτ. έπιφρ. κατά τρόπον δεκαθικόν βλλ. : Γρηγ.Νύσσο.89.
Βακαθίπλοος-η-ο δημ. ό εις ένδεκα πτυχάς δεδιπλωμένος 2) δεκαπαλίνοσ, δεκαποός.
Βακαθιστής (οί, θηλ. ή) δεκαθιστρια ό πανηγυρίζων τήν δεκάτην έκάστον μηνός (κατ' έλικασ. : Θεόδ.Χαρ.27) και έν δεκαθιστιας συνάγειν τούς μετ' αυτού συναείζοντας.
Βακαθόχοος (οί) μτην. ό εις έκ τών ένδεκα άρχόντων ή άρχηγών, δεκαθόχοος βλλ. : ΕΜ 254,18.
Βακαθόδρομος-(η)-οιν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων άξιαν ένδεκα δραχμών : Αριστ.Οικ.1352 β,15, - ή έπιγραφή είναι δεκαθόδρομος, δεκαθόδρομος? ειοτήθη 2) νεώτ. κ. δημ. τό ούδ. ώς οσα, νόμισμα μετάλλινον ή χάρτινον άξιόσ ένδεκα δραχμών ή δεκαόμοι : βήθηκα νεά δεκαθόδρομα 2) πάπ. ειδ. τό σρα δεκαθόδρομος ώς οσα φορολογούμενος πληρωμένος ώς φέρον ένδεκα δραχμών.
Βακαθόμοιοι (οί) Ησ. Κρής έφηβος δεκατόων ένδεκα άγωνιστάτων Ησ. κ δεκαθόμοιοι, οί μέσων εν τοις άνδρόσιν έσχηκότες, υπό Κρήτων.
Βακαθώ μτην. κ. μον. άκλ. άριθμ. άπόλ. κ. δεκαθώ δώδεκο : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.44 εδδεν... παραβαλέσθαι δραχμών έκαστον άργυρίου δεκαθώ ήμισυ μυριάδας, Αθην.5,200 Ρ κώλων δεκαθώ, ΚΑ Πράξ.197 ήσαν δέ πάντες άνδρες ώσει δεκαθώ, Τζέτ.Χλ.12,534 καν ύπερον γεγόνασιν, δεκαθώ.
Βακαθώ μτην. κ. δεκαθώ βλλ.
Βακαθώρος-ος ό έχων μήκος ή πλάτος ένδεκα παλαμών : Ησίοδ.Έργ.425 τρισπίθαμον δ' άφην τήμεν δεκαθώρω άμάρη.
Βακαθώρος-ον νεώτ. ό έχων ένδεκα έδρας || γεωμ. τό ούδ. δεκαθώρον ώς οσα, σώμα στερεόν έχον ένδεκα έδρας βλλ.
Βακαθίως-ένος-μια-έν μτην. ένδέκατος : Πλούτ. Νόμ.3,20 πρό δεκαμιας καλανών Μαλων.
Βακαέννατος-ος μτην. δέκατος έννατος : Ίω. Λυδ.Διοσ.18.
Βακαέννια μτην. νεώτ., δημ. κ. δεκα(έν)νια άκλ. άριθμ. άπόλ. παρόν μιάς δεκάδος και ένέα μονάδων : διόδ.Σ 12,71 τούτων δ' άγέλων Δαρτείο, έβασίλευσεν έτη δεκαέννια, Πλούτ.Ηθ.932 Β.
Βακαέννιατος-ούς-ές νεώτ. ό έχων ήλικίαν δεκαέννια έτών : || ό έχων διάρκειαν δεκαέννια έτών : δεκαέννιατος πόλεμος.
Βακαέννιαστία (ή) νεώτ. περίοδος δεκαέννια έτών.
Βακαέννιασχιζιλιο-α-α νεώτ. άριθμ. άπόλ. ό συμπνοασχιζιλιο εις δεκαέννια χιλιάδας.
Βακαέννάμηνος-ος νεώτ. ό ήλικίας δεκαέννια έτών || ό διαρκείας δεκαέννια μηνών.

Δεκαέννεαπλάσιος (-ισ-ισίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ δέκα καὶ ἐννεάκις μεγαλύτερος ἢ πλείότερος ἀλλαν πῶς

Δεκαεξέ μτγ. κ. νεώτ., δημ. κ. δεκαεξί κ. δεκάξι ἀλλ. ἀριθμ. ἀπόλ. ὁ συγκείμενος ἐκ μῆος δεκάδος καὶ ἑξ μονάδων : ΠΔ Γεν.46,18 ἠ ἔτεκε τούτους τῶ ἱακῶδ δεκαεξί φυλάς, Στράβ.2,5,42 ἠ μεγίστη ἡμέρα ἐστίν ὠρών ἰσημερινῶν δεκαεξί **δεκαεξαίτης** νεώτ., θηλ. δεκαεξαίτης-ιδος ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξέ ἐτών, δεκαεξαίτης βλ.λ.). **Δεκαεξαίτης**-ος-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξέ ἐτών ἄ. δεκαεξαίτης : νεώσις δεκαεξαίτης ἠ-έτης 2) ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαεξέ ἐτών : δεκαεξαίτης πόλεμος - περιόδος - βασιλεία.

Δεκαεξαετία ἠ. νεώτ. περίοδος δεκαεξέ ἐτών. **Δεκαεξαίτης**-ιδος νεώτ. θηλ. τῶν δεκαεξαίτης βλ.λ. **Δεκαεξαίτικος** νεώτ. ἐπίρρ. «δεκαεξί φορές **δεκαεξακισχίλιος**-αια νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. οἱ συμποσοῦμενοι εἰς δεκαεξί χιλιάδας. **Δεκαεξαέκκωπος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων δεκαεξέ κόπῳς ἐπὶ λέμβῳ.

Δεκαεξαήμερος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξέ μηνῶν ἢ ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαεξέ μηνῶν. **Δεκαεξαπόλη** ἠ. νεώτ. χημ. ἡ κηλυκὴ βλ. ἀκόολη.

Δεκαεξαπλασία δημ. ἐπίρρ. δεκαεξαπλασίως **Δεκαεξαπλάσιος** (-ισ-ισίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκαεξάκις μεγαλύτερος ἢ πλείότερος **Δεκαεξαπλασίως** νεώτ. ἐπ. ρρ. κατὰ μέγεθος ἢ ποσὸν δεκαεξάκις μῆτρον.

Δεκαεξασάβδος (-η-οίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δεκαεξέ σεβίδας : διατριβὴ δεκαεξασάβδος ἢ τὸ οὐδ. δεκαεξασάβδον ὡς οὐα. ἐν τυπογραφικῶν φύλλον διηλοῦμενοι εἰς δεκαεξέ σεβίδας : βιβλίον) εἰς (στ) σχῆμα δεκαεξασάβδον). **Δεκαεξασάβδος** (-η-οίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δεκαεξέ συλλάβας : δεκαεξασάβδος ἐπιγραφή λέξης ἢ μτρ. τὸ ὄρα. δεκαεξασάβδος ὡς οὐα. στίχος ἐκ δεκαεξέ συλλάβων.

Δεκαεξαχρῶδος-ον μον. ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων ὁ ἔχων δεκαεξέ χρῶδας : Τζέτζ.Διαφ.Παι.Ε2. **Δεκαεξάωρος** (-η-οίον) νεώτ. ὁ διαρκῶν δεκαεξέ ὥρας ἢ τὸ οὐδ. δεκαεξάωρον) ὡς οὐα χρονικὸν διάστημα δεκαεξέ ὥρων.

Δεκαεξί δημ. ἡ δεκάκις δεκαεξέ βλ. **Δεκαεξυλική** ἀκόολη ἠ. νεώτ. χημ. ἡ ἐνέχυρος δεκαεξέ άτομα ἄνθρακος ἀκόολη.

Δεκαεξά μτγ., νεώτ., δημ. κ. δεκαεξάτῃ ἀλλ. ἀριθμ. ὁ ἀριθμὸς ὁ συγκείμενος ἐκ μῆος δεκάδος καὶ ἐπτά μονάδων : Διάδ.Σ12,36 ὁ Βασίλορος βασιλεὺς ἐπέλεθησαν, ἀρξας ἐπὶ δεκαεξά ἰδ.γρ.), ἰωα.Π15,11,4 τῆς δεκαεξά ἡμέρας.

Δεκαεξαίτης ἠ. νεώτ., θηλ. δεκαεξαίτης-ιδος ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξά ἐτών, δεκαεξαίτης βλ.λ.). **Δεκαεξαίτης**-ος-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξά ἐτών : δεκαεξαίτης κόρη 2) ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαεξά ἐτών : δεκαεξαίτης πόλεμος.

Δεκαεξαετία ἠ. νεώτ. περίοδος δεκαεξά ἐτών. **Δεκαεξαίτικος** νεώτ. ἐπίρρ. δεκαεξά φορές. **Δεκαεξακισχίλιος**-αια νεώτ. ἀριθμ. ἀπόλ. οἱ συμποσοῦμενοι εἰς δεκαεξά χιλιάδας. **Δεκαεξαήμερος**-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαεξά μηνῶν ἢ ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαεξά μηνῶν.

Δεκαεξαπλάσιος (-ισ-ισίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκαεξάκις μεγαλύτερος ἢ περισσότερος. **Δεκαεξαπλασίως** νεώτ. κ. δημ. ἐπίρρ. δεκαεξά φορές πλείοτερον ἢ μεγαλύτερον ἄλλου πῶς, δεκαεξαπλασίως.

Δεκαεξαπλάσιος (-η-οίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δεκαεξά συλλάβας ἢ μτρ. τὸ ὄρα. ὡς οὐα. στίχος ἐκ δεκαεξά συλλάβων. **Δεκαεξαπλάμην** ἠ. νεώτ. πρωτοταγῆς ἀμην.

Δεκαεστρία ἠ. Ἐπιρρ. περίοδος δέκα ἐτών, δεκαεστρία ἄ. δεκαεστρία βλ.λ.) ἢ τίλος ἔργου τὸ Ὀρφῶς ἐν Σουίδ.

Δεκαεστρία-ιδος ἠ. μτγ. κ. νεώτ., δημ. δεκαεστρία περίοδος δέκα ἐτών : Βέτ.Βδ.252,9. -αι δύο τελευταῖα δεκαεστρίας 2) δεκαεστρία πανηγυρὶς κ. νεώτ. ἀπλῶς δεκαεστρία ἐορτὴ ἐπὶ τῇ συμπληρωσῇ δεκαεστίας ἀπὸ ὀξέλουτος πῶς πράξεως ἠ ἔργου : Δίων Κ57,24 ἡ μέλοι πανηγυρὶς ἠ δεκαεστρία ἐποιήθη.

Δεκαεστρος-ον ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ἐτών ὁ ἐν διαστήματι δέκα ἐτών : Πλάτ.Νόμ.772 Β χρόνος μὲν οὖν μέτριος ἄρα καὶ ἱκανὸς γίγνοιτ' ἂν τῆς ἑμπερίας δεκαεστρος θυσίων τε καὶ χορείων.

Δεκαεστῆς-ος-ές κ. μον. κ. νεώτ. κ. δεκαεστῆς (περὶ τοῦ τανισμοῦ οὐδὲν σαφές παρὰ γραμματικῶς) ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ἐτών : ἤρ.1,10 καὶ ὅτε θῆ ἂν δεκαεστῆς ὁ παῖς, ἴαν.Ἐπιδ.1,10 καὶ τούτων παιδία... ὄκαεστία καὶ δεκαεστῆ 2) ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ἐτών : Θεουκ.5,25 [κώδιξ], ἴουλ.Λόγ.2,74 β. δεκαεστῆς πόλεμος προλ. δεκῆτης.

Δεκαεστία ἠ. μτγ., μον. νεώτ. κ. δημ. χρονικὴ περίοδος δέκα ἐτών : Πλάτ.Νομ.10 τῆν μὲν πρώτῃν δεκαεστίαν ἄ γρη ὄραν μανθάνουσι, Τζέτζ. ἐν Ἡσιόδ.Ἐργ.α.439.

Δεκαεστῆς μον. ἐπίρρ. ἐπὶ διὰ δέκα ἐτά : Τζέτζ. Χλ.5,359 οὐτω λοιπὸν δεκαεστῆς ὁ Σόλων ἐκδημήσει ἠθῆλοισιν.

Δεκαεσφά δημ. δεκαεστὰ βλ. **Δεκαζυγον** ἠ. νεώτ. ὄρμα παρὰ Ῥωμαίους συρρόμενον ὑπὸ δέκα ἴππων ἐξευγμένον κατὰ μέτρον, ἐν χρ. εἰς τὸς ἀγῶνας καὶ τὰς θριαμβευτικὰς παρελάσεις τῶν νικητῶν (λατ. decemjugis).

Δεκάζω κ. νεώτ. διασφείρω διὰ θάρον, χρημάτων, ἰδίως δικαστήν, ὥστε τὴν ἰδέαν παρὰ τὸ δικαίον, ἡ μάρτυρα, ὥστε τὸ μάρτυρησον παρὰ τὴν ἀλήθειαν : Ἰσοκρ.8,50 ὥστε θανάτου τῆς ἡμίας ἐπιχειμένης, ἦν τις ἀλῶ δεκάζωι, κ. παθ. : Αλοχίν.1,87 τὸν δέ, ὡς ἐδεκάετο 2) μτρ. παθ. ὑπέκειμαι εἰς δεκάετομο, παρασφουραί, σπον ἐξ ὀδυμνίας ἠ πάθους, ὑπὸ τίνος : Φιλ.1,523 δεδεκαομένηται ἀκοαί 3) ἴσα. « δεκάζωι, ὁ εἰς δέκατον ἀριθμὸν ἴκων ».

Δεκαήμερία ἠ. νεώτ., δημ. κ. δεκαμερία χρονικὸν διάστημα δέκα ἡμερῶν ἢ συνεκὸ ἀμφοῖθ ἔργασια δέκα ἡμερῶν ἢ εἰδ. ὁ δέκα ἡμερῶν μισθὸς στρατιώτου.

Δεκαήμερος (-η-οίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ἡμερῶν 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. χρονικὸν διάστημα δέκα ἡμερῶν : τὸ πρώτον δεκαήμερον) τὸ μῆνος Ἰανουαρίου.

Δεκαήμενος-ον νεώτ. Βοταν. ἐπὶ φυτῶν ὁ φέρων δέκα ἀκάνθας 2) νεώτ. ζωολ. δεκάκανθα ἠ. ὡς οὐα. τῆς ἡθῶν φέρουσα ἐπὶ τοῦ ραχίσου περυθίου δέκα ἀκάνθας.

Δεκακέρας-ον νεώτ. ὁ ἔχων δέκα κέρατα ἠ κεράσια 2) νεώτ. ζωολ. δεκάκερα περιλήπτ. ὄνομ. ἐντόμων ἐχόντων δέκα κεράσια.

Δεκακέφαλοι (οἱ) μον. οἱ ἔχοντες δέκα κεφάλαια [μισθ. φυλῆ] : Τζέτζ.Χιλ.7,723.

Δεκάκις κ. νεώτ. ἐπίρρ. δέκα φορές : ἴλ.379 οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοῖν, Ξεν.ΚΠ5,59 ἔγω μὲν γὰρ δοκῶ δεκάκις ἂν κατὰ γὰς καταδοῖμαι ἄξιον 2) δεκακισμῶσις : Μάρκ. Αργ.ἐν ΑΠ5,117 καὶ εἰ δεκάκις μύρον εὐδεις 3) ἴαν, πολκάκις : Μέν.Σαμ.131.

Δεκακισμυριακῆς νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ ἑκάτον χιλιάδας φορές ἐπὶ πλῆθῃ ἠ ἐπὶ ἑκατόν.

Δεκακισμυριαπλάσιος-ια (-ισίον) νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκακισμυριακῆς μεγαλύτερος ἢ πλείων.

Δεκακισμυρία-αια νεώτ. οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς δέκα μυριάδας, εἰς ἑκατόν χιλιάδας.

δεκακισμυριοστός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρά φέρων τὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν χιλιάδας.

δεκακισχλιάς νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ δέκα χιλιάδας φεράς ἢ ἐπὶ πλείον ἢ ἐπὶ ἑλαττον.

δεκακισχιλιόπλοος-ία (κ.-ια)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκακισχλιάς μεγαλιότερος ἢ πλείων.

δεκακισχίλιοι-οι-α μαν. κ. νεώτ. οἱ ἀριθμοῦμενοι εἰς δέκα χιλιάδας : ζ' ἐτ', λ. 63, 2.

δεκακισχίλιος-ή-όν νεώτ. ὁ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σειρά φέρων τὸν ἀριθμὸν δέκα χιλιάδας.

δεκακλίνας-ον ὁ χωρῶν δέκα κλίνας δαιτυμόνων : Ξεν. Οὐκ. 8, 13 ἐν δεκακλίνας στέγη συμμέτρῳ 2) ὁ ἔχων μήκος δέκα κλιῶν : Ἀριστλ. Σαυμ. 834 b, 8 ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, ὡς δεκακλίνας.

δεκακότυλος-ον μτν. ὁ χωρῶν δέκα κοτύλας βλλ. Ἐστράβ. 3, 27 ἐν δὲ Καρτίῃ κάρκας δεκακοτύλους καὶ πορφέρας φασίη.

δεκακωμία (ή) μτν. δέκα ὀλλεπάλληλα κώματα, ὄβ. φοβερά τρικυμία : Λουκ. Μισθ. Συν. 2 οἱ δὲ τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις κωμάων καὶ τὰς τρικυμίας καὶ τῆ Δία . . δεκακωμίας.

δεκάκωλος-ον ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα κώλων, μελῶν : Ὁσα. Στεφ. ἐν λ.

δεκάκωπος-ον νεώτ ὁ ἔχων δέκα κώπας, κουριά, ἐπὶ λέμβου.

δεκακλιπεί-ίδος (ή) νεώτ γένος θαμνωδῶν ἀσκληπιδιῶν φυτῶν.

δεκάκλετος-(η)-ο[ν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ὀξίαν δέκα λεπτῶν τῆς δραχμῆς : δεκάκλετον νόμισμα 2) τὸ δεκάκλετον ὡς οὐσα, νόμισμα μετὰλλινον ἔχον ὀξίαν δέκα λεπτῶν ἢτοι δέκα ἐκάστῳ τῆς δραχμῆς, ἡ δέκαρά 3) ὁ ἔχων διάρκειας δέκα πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας : δεκάκλετος ἀπόστασις-σινή-ἀνάστασις.

δεκαλίνη (ή) νεώτ. χημ. ἡ δέκα ὄγκος νασβαλίνης ἐν χρ. ὡς διαλυτικὸν ἢ ὡς καύσιμος ὕλη εἰς τὰς δι' ἐκφῆξις μηχανάς.

δεκάλιτρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων βάρος ἡ ἄξιαν δέκα λίτρῶν : Ἐπιχ. 10 δεκάλιτρος στατήρ, Ἀριστλ. ἀν. 510 // τὸ δεκάλιτρον ὡς οὐσα, νόμισμα ἄξιαι δέκα λίτρῶν ἢτο. ὀδολῶν : Σάφρ. 37 ὁ μισθὸς δεκάλιτρον // ὄν. νεώτ. σταθρικὸν μέτρον, ἔχον βάρος δέκα λίτρῶν.

δεκάλοδος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δέκα λοδοάς 2) εἶδ. βοταν. δεκάλοδοι (τά) ὡς οὐσα. κατηγορία φυτῶν ἐχόντων ῥοθίην διηρημένην εἰς δέκα λοδοάς.

δεκάλογος (ὁ κ. σπαν. ἢ μτν. κ. νεώτ. αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ ἔβραϊκοῦ νόμου : Κλήμ. Ἀλ. Στωμ. 6, 16, 133 ἀπόδειγμα δ' ἤμιν . . ἐκελεσθῶν . . ἡ δεκάλογος, Ἰουλ. Γαλλ. 152 B 2) νεώτ. γεν. κατ' ἐπέκτ. κανὼν ἔχων δέκα διατάξεις ὁδηγίας κτ. : ὁ δεκάλογος τῆς ὕγιαις.

δεκάμαχος (ή) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς Ἑσπερίας Ἀρτεμίδος, ἡ ἔχουσα δέκα μαστούς : Ἐλλ. Ἐπιγρ. μ. 406, 10 δεκαμάχου τετρακόρης τῆ θεάς.

δεκαμελής-οὗς-ές νεώτ. ἐπὶ ἥρωσ. ὁ ἐκ δέκα μελῶν συγκείμενος : δεκαμελής ἐπιτροπή, -δεκαμελής συμβούλιον -δικαστήριον.

δεκαμήρης-οὗς-ές νεώτ. ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα μερῶν, ἢ ὁ διηρημένος εἰς δέκα μέρη 2) ζῶο. δεκαμῆρ (τά) ὡς οὐσα. ἄθροισμα ἐντόμων ἐχόντων κεφαλὰς διηρημέναις εἰς δέκα μέρη, ἀρθρώσεις.

δεκαμερία (ή) δημ. ἡ δεκαμερία βλλ.

δεκαμέτρος-ον σγῶλ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δέκα μέτρων συγκείμενος : Σχόλ. Ἀριστλ. ἴνπ. 496 περίοδον. δεκάμετρον πεντάκωλον 2) νεώτ. ὁ ἔχων ἕκαστος δέκα γολυκίων μέτραν : δεκαμέτρος τοιαῖα ἱμετρικὸν ὄργανον τοῦ γεωμέτρου, ἀ. ὀλισπις χωρομετρικῆ 7) // τὸ δεκάμετρον ὡς οὐσα. μονὰς μήκους περιέχουσα δέκα μέτρα.

δεκαμνηταῖος-α-ον μαν. ὁ δεκαμνηταῖος βλλ. κ. εἶδ. ἐπὶ βρεφῶν, ὁ γεννηθεὶς μετὰ δεκαμνητον κήσων : Τ' ἐτ. Χιλ. 2, 192 δεκαμνηταῖος ἔτεκεν.

δεκαμνηταῖος-α-ον μτν. ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα μηνῶν : Πλούτ. Νομ. 12 ἀλλὰ τοῦ μακροτάτου πένθος χρόνον εἶναι δεκαμνηταῖον 2) εἶδ. ἐπὶ βρεφῶν, ὁ μετὰ δεκαμνητον κήσων γεννηθεὶς : Ἄλεξ. Ἀφρ. Πρ. 1, 40 ἐν μήτρᾳ δεκαμνηταῖον βρεφῶς βροδὸν παρῶνται πρὸλ. δεκαμνηταῖος 3) **δεκαμνητικός**-η-ον δημ. ὁ δεκάμνητος βλλ. 2) εἶδ. ἐπὶ βρεφῶν, ὁ γεννηθεὶς μετὰ δεκαμνητον κήσων πρὸλ. ἐπιμνητικός.

δεκάμνητος-(η)-ο[ν] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐμβίων, ὁ ἄγων ἡλικίαν δέκα μηνῶν : Ξεν. Κυν. 7, 5 ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγεῖσθαι τὰ μὲν θηλάσας ὀκταμνητους τοὺς δὲ ἄρρενας δεκαμνητους. Θεόκρ. 24, 1 Ἡρακλῆς δεκάμνητον ἔοντα 2) ὁ ἐν τῷ δεκάτῳ μῆνι γινόμενος : Ἡρ. 9, 3 ἡ δὲ βασιλεὺς ἀίρεσις . . δεκάμνητος ἐγένετο 3) ἐν ἀναφορῇ πρὸς τοκετὸν, ὁ γινόμενος μετὰ δεκάμνητον κήσων : Ἀριστλ. Ζ' 777 b, 14 τὸμαξ δεκάμνητος // κ. ἐπὶ βρεφῶν, ἐν χρ. κ. τὸ οὐδ. δεκάμνητος ὡς οὐσα, ὁ γεννηθεὶς μετὰ δεκαμνητον κήσων πρὸλ. δεκαμνηταῖος 2) δεκαμνητικός : ἴνπ. Ἐ68, 7 τὸ δικάμνητα, Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ. 5, 18 τὰ δεκάμνητα καὶ τὰ ἐπτάμνητα 4) ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα μηνῶν : Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ. 5, 18 τὴν ἡμέραν, ὁπόση ἔστιν ἡ δεκάμνητος ἔτην. περίοδος 1 - δεκάμνητος προθεσμία // κ. νεώτ. κ. δημ. δεκάμνητον (τά) ὡς οὐσα. χρονικὸν διάστημα δέκα μηνῶν.

δεκαμνηταῖος-α-ον ἡ -μνηταῖος-α-ον μτν. ὁ ἔχων βάρος ἡ ἄξιαν δέκα μνῶν : Πολύβ. 13, 2, 5 τῆς ἡμέρας ἐκάστης ὀφθῶνων ἐξέθηκεν ὁ βασιλεὺς αὐτῶ μὲν δεκαμνηταῖος . . τοὺς δὲ νναῖατος, Φιλ. Μηχ. βελ. 51, 49 πετροδόλοξ δεκαμνηταῖος | ἐξακοσίτων βλημάτων βάρος δέκα μνῶν.

δεκάμνητος-οος-ου κ. μαν. δεκαμνηταῖος βλλ.

δεκαμνηρία (ή) μτν. ἀπόστασις δέκα μοιρῶν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου : Ἰώσ. Α' 13, 7, Πτολ. Μαθ. 1, 62, 17 τὰς ἐκάστης δεκαμνηρίας τοῦ λοφῶδ κύκλου συγχρονιστικὰς περιφερείας τοῦ Ἰσημερινῶ.

δεκαμνηταῖος-α-ον μτν. ὁ ἔχων ἀπόστασιν δέκα μοιρῶν : Ἡφαίστ. Ἀστρ. 1, 1.

δεκάμορον (τά) μτν. εἶδος ἀλοιφῆς : Ὁρείδ. π. Ἀετ. 12, 62 ἴνπ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ δεκάμορον βλλ. 1.

δεκάμυξος-ον Ἐπιγρ. ἐπὶ λύκων, ὁ ἔχων δέκα θρυαλλίδας : Ἐπιγρ. δεκάμυξος λύκων.

δεκάμυρον (τά) μτν. μύρον, ἄρωμα περιλαμβάνον δέκα εὐώδεις οὐσίας : Ἄλεξ. Τραυλ. 7, 8.

δεκάμυρος-ον ὁ περιέχων, ὁ χωρῶν δέκα ἀμφορείς : Εὐρ. Κύκλ. 388 κρατήρα δ' ἐξέπλησον ὡς δεκάμυρον, Σωσῖδ. 2, 8 δεκάμυρον πίθων.

δεκῶν Ἐπιγρ. κτ. δόμεσθα.

δεκανατία (ή) μτν. στόλος συγκείμενος ἐκ δέκα πλοίων : Πολύβ. 2, 23, 4 δεκανατιαν μακρῶν πλοίων ἐπαγγελυλάμενοι δώσαντες τοῖς Ἀχαιοῖς Διὸς Σ' 14, 103 καταλαβόντων τὴν Ρηγίωιν δεκανατιαν.

δεκανάλη (ή) νεώτ. χημ. κεκορεσμένη ὑδρεθῶν, ἀπανταῖα εἰς πολλὰ αἰθερία ελαία, ἀ. ἀπρική ἄλλοειδ.

δεκανάτια Ἡσ. « ἀπαόεται ».

δέκανδρος (τά) νεώτ. κατηγορία φυτῶν ἐχόντων ἔρμαφροδίτα μὲν δέκα ελευθέρους στήμονας ἀνήθ.

δεκανθρία (ή) νεώτ. ἀρχὴ ἀποτελούμενη ἐκ δέκα ἀνδρῶν, ἴδια ἢ ἐν Ρώμῃ, ἀ. δεκαθρία 2) βοταν. ἡ περιήφωσις καθ' ἣν ἔρμαφροδίτα πνα ἀνήθ φέρουσι δέκα ελευθέρους στήμονας.

δεκανθριδικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοσπόμενος εἰς τοὺς δεκανθριδικούς βλλ. : Ἰω. Αὐθ. Γ. μ. 1, 36 δεκανθριδικὸν ἀρχῶν.

δέκανδρος (ὁ) Ἐπιγρ. εἰς τῶν δέκα ἀνδρῶν, τῆς ἐν Ρώμῃ περιέχουσα δέκα βλάχης.

Δεκανεία (ή) νεώτ. στρατ. τμήμα στρατού εκ πέντε ανδρών, διοικουμένων υπό δεκανέως 2) τὸ ἄξιωμα τοῦ δεκανέως.

Δεκανέυρος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δέκα νεύρα ἡ νεύρας 1) ὡς οὐα. δεκατάρδω, ὄντι τοῦ δεκατέρωφ γορῆ γὰρ ἡ νεύρας 2) νεώτ. ὡφωλ δεκανέυρα (τὰ) ὡς οὐα. ὄθροισμα ἐντόμων φερόντων πτέρυγας ἐξοῦσας δέκα νεύρωσις 3) νεώτ. βοταν. δεκανέυρα (τὰ) ὡς οὐα. κατηγορία φυτῶν ἔχοντων φύλλα με δέκα νεύρωσις ἢ οὐ. δεκανέυρον (τὸ) γένος προσωπιανῶν φυτῶν.

Δεκανεύς-έως (ὁ) νεώτ., δημ. δεκανέας ὁ κατώτερος βαθμοῦχος τῆς ατρωτικῆς ἱεραρχίας πρὸλ. δεκανεία.

Δεκανήμον (τὸ) νεώτ. γένος π. θαμνωδῶν ἀσκληπιαδωδῶν φυτῶν.

Δεκανήθρα (τὰ) νεώτ. βοταν. κατηγορία φυτῶν φερόντων ἀνθή μετὰ δέκα ἀνθῶν.

Δεκανία (ή) κ. μιν. ἡ δεκάς ἡτοι στρατιωτικὴ τάξις ἐκ δέκα ανδρῶν : Ἀρρ. Τακτ.Κ.20 τὸν δὲ δεκῶν καὶ ἀτιχῶν ἦδη τινὲς ὀνομάζουσι, οἱ δὲ δεκῶν, τυχῶν οἱς ἐκ δέκα ὁ λόχος ἦν, Τζέτ. Χιλ.2.521 ὁ λόχος δὲ οὐκὸς λήγεται ἀτιχῶν καὶ δεκανία 2) συνεκτ. τὸ οἰκίμα ἐνθα ἐπιμεθεῖ ἡ δεκανία : Ἐπιγρ. 3) μέτρον διαίρεσις γῆς : Ἐπιγρ. ἀμπελῶν δεκανία ἢ οὐ. μέτρον χωρτικότητος : Πάπ. δεκανία πυρῶ.

Δεκανίον (τὸ) μιν. νεώτ. κ. δημ. βακτηρία φέρουσα ἐν τῇ λαθῇ ὀριζόντιον ἔρισμα, ἐφ' ἧς στηρίζονται ὑποσκαλοῦς ἢ χυλοῖ ἡ βαρέως χυλοῖνοντες κατὰ τὸ βάδιμα : ἀρὰ μετὰ δεκανίκια νὰ σὲ ἰδῶ 1) ἢ βακτηρία τοῦ ἐπιτοῦ : ὅλα του τὰ σύνεργα εἶναι ντορδῶς καὶ δεκανίκα ἢ εἰδ. ἡ βακτηρία τοῦ ὄρμηδῶς, ἡ πατερήσα : Σούτα.Α.140 βλέπεισ αὐτὸν ἄνω ἀκουμβῆ. εἰς μαθρον δεκανίκα... εἶναι χονδρῶς Ἀρχιερέως 2) μιν. εἰδ. ἡ ράβδος τοῦ δεκανοῦ βλλ.

Δεκανικός-ή-όν μιν., μιν. κ. νεώτ. π. ταῖς ἀστρολόγοις, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν δεκανὸν ἢ τοὺς δεκανοὺς βλλ. ἢ : Παύλ. Αλ.2

2) τὸ ἀρ. ὡς οὐα. στρατιωτικὸς βαθμοῦχος ἐν Αἰγύπτῳ, δεκαρχος, δεκανός βλλ. 3) τὸ δεκανικὸν ὡς οὐα. φόρος πρὸς συντήρησιν τῶν δεκανῶν ἐν Αἰγύπτῳ : Πάπ. δεκανικὸ ὄρωις τῶν αὐτῶν πλοίων, αὐτ. δεκανικὸν ἰχθυομεταδῶλων, 4) π. Βυζαντινοῦς δεκανικὸν (τὸ) ὡς οὐα. ἐκκλησιαστικὸν δεσμοτήριον : Ἰουστίν. Νεαρ.79,211 κατεργεθῶσαν ἐν τρις καλοσημένιοις δεκανικοῖς 5) νεώτ. χημ. δεκανικὸν ὄξῆ εἶδος κεκαρσαμένου λιπαροῦ ὄξῆος, ἄ. δεκυλικὸν ἢ κοπρικὸν ὄξῆ.

Δεκανίον (τὸ) νεώτ. χημ. περιηλπ. ὄνομ. τῶν κεκορσαμένων λιπαρῶν ὀδωροανθρακῶν.

Δεκανίνα δημ. βάλ. δεκανεῖνα : δημ. τραγ. καὶ ἀσ διαβῆ τὰ δεκανία καὶ γίνω παλλικάρη.

Δεκανόθειον (τὸ) τὸ ἀπὸ Τριπλινοῦ μέχρι Τερρακῆς μέρος τῆς Ἀπίας ὁδοῦ, μήκους δεκαεπτά χιλιάδων ἑτημάτων.

Δεκανοῦ-ἔω μιν. ἔξω δέκα νομίσματα : Θεόδ. Στ.1557 πρὸλ. τριμῶν καὶ δεκανοῦμιον 2.

Δεκανός (ὁ) μιν. κ. μιν. παρὰ ταῖς ἀστρολόγοις, ἕκαστη τῶν τριάντων καὶ ἑξ δεκαρέσεων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, ὑποδιαιρουμένη εἰς δέκα μοῖρας Ἀλόν.Μοδ. εἰς Ἀρατ.569,26 « διαρρημένον δὲ τοῦ ζωδιακοῦ εἰς ἑβ' ζωδία ἐπι διαίρεται ἕκαστον τῶν ζωδίων εἰς μοῖρας λ', εἰς δεκανοὺς γ', δεκανὸς δὲ ἐπι δυναμὶς τῆς δέκα μοῖρας περιήγῳ ἐν τῷ ζωδίῳ » ἢ οὐ. κατὰ πληθ. δεκανοῖν θεοτέτες ὄρωσκόποι, θεοροῦ τῶν γενεθλιῶν : Γαλλ.11,797 δεκανῶν καὶ σαμῶνων ἱερῶς βοτάνας 2) π. Ρωμαιοῖς ὑπαξιωματικὸς διοικητῆς δημοσκήσιας δέκα στρατιῶν : Ἐπιγρ. 3) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτι-

κοῦ : Ἐπιγρ., Πάπ. 4) π. Βυζαντινοῦς, δορυφόρος, ραβδοδοχὸς, κατώτερος ἀξιωματοῦχος τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς 5) οὐ. κατώτερον ἐκκλησιαστικὸν διακόνημα 6) νεώτ. ἡ δεκανός ὁ ἐν τάξει πρεσβίτων πρῶτος, προστάξων συγκροτημένου ἐπιτοπικικοῦ ὄμιλου : ὁ δεκανός τῶν δικηγόρων Ἀλεξανδρείας πρὸλ. κοσμητῶρ.

Δεκανομίον, δεκανοῦμιον π. Δωριεῖσι τῆς Σικελίας καὶ Ἰταλίας, ἀργυροῦς στατήρ 2) π. Ρωμ. κ. Βυζαντ. χαλκοῦν τὸ νόμισμα : Ζωναρ.322 ἀσαφίον, πεντανοῦμιον ἢ δεκανοῦμιον.

Δεκανοῦμιον (τὸ) ὄνομ. κ. δεκανοῦμιον βλλ.

Δεκάξι δημ. κ. δεκαξί δεκαξὲ βλλ.

Δεκαοκτατής-οὐς-ές νεώτ. κ. δεκαοκταέτης-οὐς, θηλ.-έτης-ιόος ἐπι προσ., ὁ ἔχων ἑλίκων δεκαοκτ' ἐτών 2) γεν. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαοκτ' ἐτών.

Δεκαοκταετία (ή) νεώτ. περίοδος δεκαοκτῶ ἐτών.

Δεκαοκτάκις ἐπιρ. νεώτ. κατὰ δεκαοκτ' φορές ἐπι πλεον ἢ ἐπι ἕξατον.

Δεκαοκτακισχίλια-αἰα νεώτ. οἱ συμπροσόμενοι εἰς δεκαοκτὸ χιλιάδων.

Δεκαοκτακίης-οὐς νεώτ. ὁ ἔχων δεκαοκτὸ κύμας, ἐπι λέμβου.

Δεκαοκταμέλης-οὐ-ές νεώτ. ἐπι ὀμάδος προσ., ὁ συγκείμενος ἐκ δεκαοκτῶ μελῶν.

Δεκαοκταμνία (ή) νεώτ. χροικὸν διάστημα δεκαοκτῶ μηνῶν, δεκαοκταμνιον.

Δεκαοκταμύνης-οὐς νεώτ. ὁ ἔχων ἑλίκων δεκαοκτῶ μηνῶν : βρέφος δεκαοκταμνιον 2) γεν. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαοκτῶ μηνῶν 3) τὸ δεκαοκταμνιον ὡς οὐα. χροικὸν διάστημα δεκαοκτῶ μηνῶν.

Δεκαοκτολόγη (ή) νεώτ. χημ. πρωτοταγῆς τῆς ἀλκοόλης, ἄ δεκαοκτυλικῆ βλλ. ἀλκοόλη.

Δεκαοκτοπλάσια ἐπιρρ. δημ. δεκαοκτοπλάσιος βλλ.

Δεκαοκτοπλάσιος-ισ-ιον νεώτ. κ. δημ. ὁ δεκαοκτάκις μεῖζων ἢ πλείων ἄλλου συγκριτικῶς λαμβανόμενου.

Δεκαοκτοπλάσιως ἐπιρρ. νεώτ. δεκαοκτῶ φορές μεγαλύτερον ἢ πλείοτερον ἄλλου τινός.

Δεκαοκτυλικῆ ἀλκοόλη (ή) νεώτ. χημ. πρωτοταγῆς ἀλκοόλη, ἀπανθῶσα εἰς τὸ κῆτειον σπείρωμα καὶ εἰς ἐκίρωσμα ἄδένων τῶν πτηνῶν.

Δεκαοκτώ μιν., μιν. κ. νεώτ. ἄκλ. ὄριθμ. ἀπόλ., δημ. κ. δεκαοκτῶ κ. δεκοκτῶ ποσότης συγκείμενη ἐκ μίης δεκάδος καὶ ὀκτώ μονάδων : Εὐκλ. Ἀρμ.3,3 φθόγγοι δεκαοκτῶ, Τζέτ.Χιλ.3,68 δεκαοκτὸς τὸ πῶλεων ἀπάρχειν βασίλεια.

Δεκαολυμνικῆς (ὁ) πόπ. ὁ δεκανίος κηλίας εἰς τοὺς ὀλυμνιακοὺς ἀνώνας.

Δεκαόργυιον οὐ μιν. κ. μιν. ὁ ἔχων μίονος δέκα ὄργυια : Ἡρών Μην.Μέτρ.310 ἄριστον δεκαόργυιον, Δουκάγγ.παράρτ.180 ἐν λ.

Δεκάπαλαι ἐπιρρ. ἐπι. τ. τοῦ πάλαι π. καιμ. πρὸ πολλοῦ, πρὸ μακροῦ χρόνου Σουῖθ. « δεκάπαλαι, τὸ πρὸ πολλοῦ πᾶν λέγουσιν Ἀττικαί » :

Ἀριστ. Ἰαν.1154 δεκάπαλαι γῆ καὶ δωδεκάπαλαι καὶ χιλιάπαλαι καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι.

Δεκάπειον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀπόστασις ἡ ἕκτασις δέκα ποδῶν : Ἐπιγρ. Δελφῶν.

Δεκαπενθημερία (ή) νεώτ., δημ. κ. δεκαπενταμερία χροικὸν διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν 2) ὡς οὐα. ὀνομαζ. μισθὸς ἐργασίας δεκαπέντε ἡμερῶν.

Δεκαπενθήμερος-οὐς νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαπέντε ἡμερῶν 2) ἐπι ἡμερηδῶν, περιόδιῶν κτ., ὁ ἐκδοόμενος ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἡ δεκαπενθημερία βλλ.2.

Δεκαπενθήμερος-οὐς νεώτ. ὁ ἔχων δεκαπέντε γῆνας ἢ μαθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. πάλαιον ἔχον δεκαπέντε γῆνας.

Δεκαπενταετής-ος-ές μτγν., νεώτ. κ. δεκαπενταετής-ετούς, θηλ. -έτις-έτιδος ἐπι προσ. ὁ ἡλικίος δεκαπέντε ἐτών· Ἰω.Χρυσ.4,779, - παιδιὸν δεκαπενταετῆς 2) ὁ διαρκείας δεκαπέντε ἐτών.

Δεκαπενταετία (ἡ) νεώτ. περίοδος δεκαπέντε ἐτών.
Δεκαπεντάκις ἑπίρρ. νεώτ. Δεκαπέντε φορές.
Δεκαπεντακισχίλιοι-αι νεώτ. οἱ συμπροσόμενοι εἰς δεκαπέντε χιλιάδας.

Δεκαπενταμέλης-ος-ές νεώτ. ἐπι ὁμάδος προσ., ὁ συγκεκριμένος ἐκ δεκαπέντε μελών.
Δεκαπεντημέριος (ἡ) ὄμηρ. ἡ δεκαπεντημέριος βλλ.
Δεκαπεντάμερο (τὸ) ἡ δεκαπενθήμεριος βλλ.

2) εἶδ. τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ πρώτης ἕως δεκάτης πύμης τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ὁ δεκαπενταύγουστοιστ(α) βλλ.
Δεκαπενταπλάσιος ἑπίρρ. ὄμηρ. δεκαπενταπλάσιος βλλ.

Δεκαπενταπλάσιος-ια-ιοίη νεώτ. κ. ὄμηρ. ὁ δεκαπεντάκις μείζων ἢ πλείων ἑτέρου συγκριτικῶς λαμβανόμενου.
Δεκαπενταπλάσιος ἑπίρρ. νεώτ. κατὰ δεκαπενταπλάσιον βλλ.

Δεκαπεντάπλευρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἕκτασιν δεκαπέντε πλεύρων.
Δεκαπενταετής ὄμηρ. πάντοτε μετὰ τῆς ἀορ. ἄνωγ. καμιά ὡς ἔγγιστα δεκαπεντάς βλλ., ἐπι ποσοῦ πραγμ. ἢ ἐπι χρόνου· ἴπτανε καμιά δεκαπενταετρία στρατιώτες, - σὲ καμιά δεκαπενταετρία μέρες.

Δεκαπεντάδος (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ποσὸν συγκεκριμένου ἐκ δεκαπέντε μονάδων· Ἐρμονικ. Ἰλ.462, παρήλαε δεκαπεντάς ἡμερών.
Δεκαπεντασύλλαβος-ον νεώτ. κ. ὄμηρ. ὁ συγκεκριμένος ἐκ δεκαπέντε συλλωδῶν ἢ δεκαπεντασύλλαδος στίχης ἢ κ. ἀπλῶς δεκαπεντασύλλαδος ὁ κατ' ἔξοχην στίχος πολλῶν μεσαιωνικῶν ἔπων καὶ τῶν δηρμῶδων ἄσμάτων.

Δεκαπενταύγουστος (ὁ) ὄμηρ. κ. δεκαπενταύγουστο (τὸ) τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 2) ἡ πρό τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου δεκαπενταήμερος νηστεία 3) συνεκτ. ἡ εορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Δεκαπεντάφυλλος-ον νεώτ. ἐπι φυτῶν, ὁ ἔχων δεκαπέντε φύλλα ἢ πέταλα.
Δεκαπεντάχορδος (τὸ) νεώτ. ἐκκλησιαστικῶν μουσικῶν ὄργανων ἔχον δεκαπέντε χορδὰς

Δεκαπεντάωρος (-ῆ) νεώτ. κ. ὄμηρ. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκαπέντε ὥρων.
Δεκαπέντε μτγν., μιν., νεώτ. κ. ὄμηρ. ἀκτ. ἀριθμ. ἀπὸλ. ποσὸν συγκεκριμένου ἐκ μίσες δεκάδος καὶ πέντε μονάδων· Διδόξ.2,29 τὸ δὲ πλάτος, πῶδων δεκαπέντε, Νικομ. Ἀρμον.2,36 δεκαπέντε χορδὰς.

Δεκαπεντίω ὄμηρ. ἀμτδ. συμπληρωτ. περιόδου δεκαπέντε ἡμερῶν· αἴριο δεκαπεντίζει ἢ λεχώνια.
Δεκαπέταλος-ον νεώτ. ἐπι ἄνθεων, ὁ ἔχων δέκα πέταλα 2) ὄθ. βοταν. δεκαπέταλα (τὸ) ἄς οὐσ. κατηγορία φυτῶν φερόντων δεκαπέταλα ἄνθη.

Δεκαπήγιος-ος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ δεκάπηγος βλλ.· Γεωμ.9,9,10 δεκαπήγιος μέγεθος, αὐτ. 15,2,22 οἶκος δεκαπήγιος.

Δεκάπηγος-ος-ου κ. νεώτ. ὁ ἔχων μήκος δέκα πηγῶν· Ἦρ.9,81 δεκάπηχον χάλκεον δια ἀνάθηκας, Πολυδ.18,16,20 κολοττῶν αὐτῶν τὸν δεκάπηχον ἔστισαν, Λουκ.Τιμ.4 δεκάπηχον κεραιῶν ἔχων ἐν τῷ δεξιῷ.

Δεκαπλάσιος ἑπίρρ. ὄμηρ. δεκαπλάσιος βλλ.
Δεκαπλάσιος μτγν., νεώτ. κ. ὄμηρ. καθιστῶ τὴν δεκάκις πλείοτερον ἢ μεγαλύτερον πολλαπλασιῶς τὴ ἐπι δέκα· Πά Βορ.4,28 δεκαπλάσιαστε ἐπιστραφέντες ζητήσατε αὐτόν, Φιλ.1,462 ἢ νεώτ. κ. ὄμηρ. κ. γεν. καθιστῶ τὴν πολὺ μεγαλύτερον, μεγάλως ἀξέονα αὐτό· Ἐδκαπλάσιος τὰ κτήματα του.

Δεκαπλάσιος-ως (ἡ) νεώτ. δεκαπλάσιος.

Δεκαπλάσιος (ὁ) νεώτ. κ. ὄμηρ. τὸ πολλαπλασιάζειν ἐπι δέκα ἢ γεν. τὸ μεγάλως ἀξέονεν, πολλαπλασιῶς κ.

Δεκαπλάσιος-ια-ιον κ. νεώτ. κ. ὄμηρ. ὁ δεκάκις πολλαπλασιῶς ἢ μεζῶν ἄλλου τινός· Ἰνν. Ἀρχ. Ἰηρ.16 δεκαπλάσιον ἔσται τὸ καύμα, Πλάτ. Πολ.615 Β δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ὀκτῆματός ἐκτίσκειν, Πολυδ.22,5,15 δεκαπλάσιον (τὴν βασιλείαν) δύναται ποιεῖν τῆς νῦν ὑπαρχούσης.

Δεκαπλάσιων-ονος-ον μτγν. ὁ δεκαπλάσιος βλλ.· Θεοδοτ.εἰς Πά Δαν.120, Σχολ. Ἰλ.Β 488 οὐδ' εἰ δεκαπλάσιον ἑμαυτοῦ γένωμαί.

Δεκαπλάσιος ἑπίρρ. κ. νεώτ. δέκα φορές πλείοτερον ἢ μεγαλύτερον τινος· Ἰνν. Ἀρχ. Ἰηρ.6 δεκαπλάσιος ἐν μέλλων καὶ ἐπιφανεστέρων κακωθειν, Τζέτζ. Ἡσιόδ.580 δεκαπλάσιος ὄργων τοῦ ἀνδρός τὴν γυναῖκα.

Δεκάπλευρος-ατος μιν. τὸ ἐκ δεκαπλάσιου προελθόν, τὸ γενομένου δεκαπλάσιον· Τζέτζ. Λό.9,292 καὶ τὸ δεκάπλευρα ἴσων ἀπλῶ ἔδοκει.

Δεκάπλευρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἕκτασιν δέκα πλεύρων· Θεοκ.6,102 τὸ μὲν δεκάπλευρον προτεχίσμα αὐτῶν αἰρώσει.

Δεκάπλευρος (-ῆ) νεώτ. κ. ὄμηρ. ὁ ἔχων δέκα πλεύρας· Πρόκλ.Εὐκ.422 Ρ.

Δεκάπληρος (ἡ, ἀπαξ κ. ὀ) μτγν. κ. μιν. οἱ δέκα πληγαὶ τῆς Αἰγύπτου· Κλήμ. Ἀλλ. Παιδ.2,23 ἄκουε, ἱερά ἐκκλησία, ἡ τὴν δεκάπληρον ἐκπεφυγυῖα, Πάν. τὸ ἄρα. πηθ. ὁ δέκα πληγῶς ἐπάγων· Χρυσ. Στ.β.1,31 ἢ κ. ἐπιθ. ἰω.Χρυσ.π.Θρα.Στ.ε. ἐν λ. δεκάπληρος μάστιγι τοῦς Αἰγυπτίους ἐτάσας.

Δεκάπλοκος-ον μτγν. μιν. ὁ δεκάκις πεπλαγμένος· Παῦλ. Αἰγ.6,65 μινον διπλοῦν δεκάπλοκον.

Δεκάπλοκος-ος (-ῆ) μιν. κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ δεκάπλοκος βλλ.· Δημ.726 καθ' οὓς τὰ μὲν δεκάπλοκα, τὰ δὲ διπλά ἄνεσταται τῶν ἀφλημάτων, Ἀριστ. Ἀθ.54,2 Ἐπιρρ. ἀποστασις δεκαπλόα, Θεοδῶς Διάκ. Ἀκρ.4,38 πλῆθος δεκαπλῆς ἐμβαλεῖν χιλιάδας, δεκαπλοῦτος-ος-ον νεώτ. ὁ μήκους δέκα ποδῶν.

Δεκάπολις-ως (ἡ) μτγν. χώρα περιλαμβανούσα δέκα πόλεις ἢ ὡς κῆρ. ὄν. ὁμοσπονδία δέκα πόλεων ἐν Παλαιστίνῃ· ΚΔ Ματθ.6,25 ἡκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ Δεκαπόλεως, Ἰωσ.Π13,9,7.

Δεκάπορος-ος (-ῆ) νεώτ. ὁ ἔχων μήκος δέκα ποδῶν· Ἀριστ. Ἐκκλ.652 σοὶ δὲ μελλήσις, ὅταν ὁ δεκάπορος τὸ πτογιεῖσιν, Πολυδ.1,72 δεκάπορος ακιῶ 2) νεώτ. ἐπι ἐπιθίων, ὁ ἔχων δέκα πόδας ἢ εἶδ. ζωολ. δεκάποδα (τὸ) ὡς οὐσ. ὑπόστασις διεργασιῶν κεφαλοπόδων μαλακίων ἢ ὄμ. ὑπόστασις ποδοφθάλμων μαλακοστράτων.

Δεκαπρωτία (ἡ) Ἐπιρρ. κ. πάρ. ἡ ἀρχή, τὸ ἀξίωμα τῶν δεκαπρωτῶν βλλ.
Δεκαπρωτῶς Ἐπιρρ. εἰμαί εἰς ἐκ τῶν δεκαπρωτῶν βλλ.

Δεκαπρωτίω [οἱ] μτγν. π. Ρωμ. κ. Βυζαντ. πολιτικῶν σώμα ἐκ δέκα ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, οἱς τῆ ἀναθεμισμένη ἢ εἰσπρασις τῶν φόρων· Ἐπιρρ. Μειλισησὶν ἔδοξεν ἀρχοῦσι, βουλαῖ, δήμω, γνώμῃ στρατηγῶν καὶ δεκαπρωτῶν 2) οἱ π. Ρωμ. δέκα ἀρχόντες, οἱ δέκαπρωτοί βλλ.· Ἰω.Λυδ. Ρωμ.1,34.

Δεκαπρωτῶς ἡ μτγν. δεκαπρωτῶς βλλ.· Ἀστράμφλ. Δουκαγ. οὐ δεκαπρωτῆς ὄρηι.
Δεκαπρωτίω [οἱ] νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἡθῶν ἐχόντων δέκα πτερύγια.

Δεκάπυχος-ον μτγν. ὁ ἔχων δέκα πτυχῆς 2) ὁ περιλαμβανόμενος εἰς δέκα πλινθας· Ὀρφ. ἀν.247,21 πρδ. δίπτυχον, τρίπτυχον.

Δεκάρα (ἡ) ὄμηρ. ἐκ χαλκοῦ ἢ ἀ. μετάλλου νόμισμα ἀξίως δέκα λεπτῶν, ἀ. παλαιῶν, κ. διδραχμῶν· δεκάρα τοῦ Ὄθωνος - τοῦ Γεωργίου ἢ κατ' ἐπέκτ. μικρῶν χρηματικῶν ποσῶν· δῶ·ε

μου κομιά δεκάρα γιά χαρτζιλίκι || φρ. δεκάρα δέ δίνει (άδισφορεί τέλειως) 2) μτφ. έν φρ. έπί παντός εύτελής και άσπμαντος : άνθρώπου της δεκάρας (εύτελής). - δέν άζειει δεκάρα. **δεκαράκι** (τό) δημ. ύποκορ. τού δεκάρα βλλ. **δεκαάρυρος νούμμος** (τό) μτφ. η βυζαντ. ή δεκαάρυρον (τό) άργυρών νόμισμα άξίας (ισθ.) δέκα γολκών δηναρίων : Θεοδοσιαν. κώδ. τού έτους 395 μ.χ. **δεκαφρία** (ή) νεώτ. γένος κολλοπηρών εντόμων. **δεκάρι** (τό) δημ. ποσόν συγχεμενον έκ δέκα όμοίων πραγμάτων, δεκάς : ένα δεκάρι χαρτοφύκελα 2) νόμισμα δεκάδραχμων, ά. δεκορίκο 3) παγινόχαρτον έχον δέκα έγχρωμα όχηματα : δεκάρι καρρό - κόπια - σπασί - μπιστούν. **δεκαριά** δημ. δέκα ώς έγγιστα, πάντοτε έν συνεκφ. μετά της άντων, κομιά : ήτανε κομιά δεκαριά, - εδάρεσε κομιά δεκαριά όρτύκια. **δεκαρίκος-η-ο** δημ. ό έχων άξιαν δέκα λεπτών, μία δεκάρας : δεκαρίκος καφές 2) τού δεκάριου ώς ούα, νόμισμα χάρτινον ή μεταλλών έχον άξιαν δέκα δραχμών, δεκάδραχμιον, δεκάρι : τά όρτύκια πουληθήκανε ένα δεκαρίκο τού ένα 3) μτφ. επί άγορεύσεων, ειρων. ό εύτελής ή άσποκος και άνόητος : δεκαρίκος λόγος. **δεκαρολογία** (ή) νεώτ. κ. δημ. ό εύτελής χρηματισμός, ή ιδιότης τού δεκαρολόγιου βλλ. : όλα κατά γίνονται πρός δεκαρολογίακ. **δεκαρολόγιος** (ό) νεώτ. κ. δημ. ό κατά τρόπον ποταπόν, διά χαμηρών μέσων ή εύτελιν άξιάν επάδειων να χρηματίηται, συγκομίζων παρά τών πολλών εύτελή κερδή (δεκάρες) || ό έν ταίς δοσοληθείαις αύτου και τά ελαττωσα χρηματικά ποσά (της δεκάρες) φειδωλεόμενος ή επικριτών να κερδήσῃ : παπάδες δεκαρολόγιου, - αύτός δέν είναι έμφορος είναι δεκαρολόγιος πρβλ. ταγγούτης, φιλικατζής έν είδ. σμυ. **δεκαρολογώ-έω** νεώτ., δημ. -άω εύτελώς, μικροπρεπώς, κοκολήθως χρηματίησαι, είμαι δεκαρολόγιος βλλ. : μέ της αιχμαρξής φυλλάδες - μέ της άνήθικης περιγραφής - κινώνες δεκαρολογίου. **δεκαρούρος** ον νάπ. επί γής, ό έχων έκτασιον δέκα άρουρών ήτοι κήλων τετραγ. αήμπτ. πήχων. **δεκαρούρος** ον νάπ. επί γής, ό έχων έκτασιον δέκα άρτοδών βλλ.2. **δεκαρχής** (ό) κ. νεώτ. άρχηγός δέκα άνδρών, δεκαόρχης : "Ηρ.781 έκατοντάρχας δέ και δεκάρχας επί μυριάδων 2) π. Ρωμ. είς τών δεκαόδρων βλλ. : Διον. Αλ.Ρωμ.214 3) νεώτ. βαθμόχος έν τώ σώματι της τέκνωφυλακής. **δεκαρχία** (ή) κ. μον. κ. νεώτ. άρχή άποτελουμένη έκ δέκα άνδρών : "Ισοκρ.12,68 ήλικιος επί τών δεκαρχιών και της άναστασίας τών Λακεδαιμονίων, Ξεν.Ελλ.3,42 || όμ. π. Ρωμ. δεκαρχία βλλ. : "Απολλ.Ρ.10,57 εδόκει τε άριστα τών άνταυτών έκτελον ή Ρωμαίων πάλις υπό της δεκαρχίας επτρονευθήναι 2) μον. ούαξ δέκο στρατηγών : Μαυρίν.Στρατηγ.1,6,36 δει συναγαγείν τού τάγμα κατά δεκαρχίαν. **δεκαρχικός-ή-όν** γλωσσα. δεκαοαρχικός βλλ. **δεκαρχος** (ό) μτφ. ό π. Ρωμ. στρατηγικός βαθμόχος δεκάρης βλλ.1 : "Αρρ.Ακων.22. **δεκά-όδος** (ή) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. δεκάδα ό-μιά δέκα άνδρών "Μα. ε' δεκάδες, ό έκ της τάξεως τών δέκα στρατιωτών συνστατώτες : "Δ.Β.126 ήμεις δ' ες δεκάδας διακομυθήμεν "Αχαιοί, "Ηρ.3,25 εκ δεκάδος γάρ ένα σφέων αύτών άποκληρώσαντες κότεργον, Αλοχ.Περα.340 δεκάς δ' ην τάνδρα (πλοσίον) χωρ έκροτος 2) γεν. έταιρεία, συντροφία : Εύρ. μ.219 ής και σύ φαίενε δεκάδος ού σφόδς γεγώς || ή "Αττικη δεκάς ό δέκα "Αττικη ρήτορες : Λουκ.Σκθ.10 || Λύκος δεκάς ή συντροφία τού Λύκου, όνο-

μοσία δουθεία είς τούς δεκαζόμενους δικαστάς έν "Αθήναις ΕΜ.254,29 ε Λύκος έστίη ήρωσ πρός τοίς έν "Αθήναις δικαστηρίοις τού θηριου μορφήν έχων, πρός έν οι δωροδοκούντες κατά δέκα γινόμενοι συνεστρέφοντο, όθεν εζητήθη Λύκος δεκάς : "Ερωτασθ.β. "Αρποκρ. έν λ. δεκάς Λύκου 3) μοθημ. περιηλητ. ό έκ δέκα μονάδων συγχεμενος αριθμός : "Αριστλ.Μεταφ. 1084,α,12 άλλά μην εί μέχρι της δεκάδος ό αριθμός, αύτ.986,α,β άπειδή τέλειον ή δεκάς είναι δοκεί και πάσαν περιηληθήν την τών αριθμών φύσιν 4) νεώτ. δημ. κ. επί πραγμ. έκ δέκα χωριστών τού αύτου είδους πραγμ. άποτελούμενος 5) τού δέκατον μέρος, ή δεκάτη βλλ.1 : "Ησ. έν λ. δεκατευταί : Τζέτ. "Μοίδο. Α.57 τούς άνογούς είς την Πυθώ δεκάδος. **δεκασέλιδος** ον νεώτ. ό έχων δέκα σελίδας. **δεκασήμος** ον μτφ. κ. νεώτ. στίχος ή ρυθμός συγχεμενος έκ δέκα πρώτων βραχέων χρόνων : "Αοιστείδ.Κ.35 τού δέ επίτριστον όρχεται μέν έπαόλομου, γίνεται δέ έως τεσσάρων και δεκασήμου. **δεκασκαλίος-ναός** (ή) Σουίτ. ή έχουσα δέκα σκολιμούς, ήτοι συνεκδ. κώλας. **δεκασμός** (ό) μτφ. κ. νεώτ. δωροδοκία : Διον. "Αλ.7,64 δημαγωγία τις φαιναιτο είναι και δεκαομός τυραννικός, Πλουτ.Κάτ.Νεώτ.44 τών δέ χρησάμενων δεκασμώ στέρεσθαι τού άργυρίου κ. πληθ. : Πλουτ.Κικ.29 όχλων δεκασμούς. **δεκασπυρος** ον νεώτ. βοταν. ό έχων δέκα σπέρματα. **δεκάσπορος** χρόνος (ό) ποι. πάροδος δέκα έτών : Εύρ.Πρω.20 ώς δεκασπύρω χρόνψ αλάχοις τε και τέκν ειλιθώων άρμενοι. **δεκαστέδιατρος-α-ον** μτφ. ό έχων μήκος, επί εκτάσεως ή όφους,δέκα στοδίων βλλ. : Θέων Σ.125 Η. **δεκαστίδιον** (τό) Σουίη. "Εμπαύρου) διαδρομή δέκα στοδίων. **δεκαστάσιος** ον μτφ. δεκαπλάσιος βλ. λ. : Πωλιδ.9,176 τού χρυσίου τού άργυριου -στάσιον. **δεκαστάτηρος** ον μτφ. ό λαμβάνων μέθον δέκα στατήρας βλλ. : "Αρρ."Αν.7,23,3 επί τούτψ άμμοιρίτην Μάκεδόνα και δεκαστάτηρον 2) "Επιγρ. τού ούδ. δεκαστάτηρον ώς ούα, ποσόν δέκα στατήρων όμ. βάρος δέκα στατήρων. **δεκασταγος** ον μτφ. επί κτηριου, ό έχων δέκα έπαλλήλους στέγας, όδ. όρόφοπος : Στράβ.15,3,7 "Ονησικριτος δέ τών πύργων δεκασταγον ειρπηκ. **δεκάστερον** (ή) νεώτ. (γολλ. décastère) γαλλικών μέτρον όγκου στερεών, ίδίας ξύλων, ίσων πρός δέκα στέρα, ήτοι δέκα κυβικά μέτρα. **δεκαστής** (ό) μον. κ. νεώτ. ό δεκάτων, διασφθέρων τινά, όλον δικαστήν, άπάλληλον διά δώρων. **δεκαστικός-ή-όν** νεώτ. ό ου ή ένέργεια ή ή χρήσις άπέχεται δεκαομών βλλ. : δεκαστικά δώρα 2) ό άπέδεικτικώς δεκαομού. **δεκαστιχός** ον σπόλ. κ. νεωτ. ό συγχεμενος έκ δέκα στίχων : Σγολ."Δ.Δ.10) ώς και "Αγνων έν τή δεκαστιχία (βιβλίου) λέγει, **δεκάστρια** (ή) μον. θηλ. τού δεκαστής βλλ. ή δεκάστια, όδ. ή διασφθέρουσα, ή παραπάλωσος : Νικητ.Λων.59,15 ή δεκάστρια φύσις. **δεκάστυλος** (-ή-οίη) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων δέκα στύλους, κίονας, κολώνες : Βιτρ.3,2,8. **δεκασύλλαθος** (-ή-οίη) μτφ. νεώτ. κ. δημ. ό συγχεμενος έκ δέκα συλλαβών : δεκασύλλαθος λέξις || τού άρα. δεκαοσύλλαθος (έν. στίχος) ώς ούα στίχος έκ δέκα συλλαβών : "Ηφισιατ.43 άλκαϊκον δεκαοσύλλαθον. **δεκασχημος** ον μτφ. επί στίχων, ό έχων δέκα σχήματα : Πλωτ.ούδ.Μετρ.47) β. **δεκασιχθής-ρός-ές** νεώτ. ό είς δέκα μέη έσχασμένος, διηρημένος.

δεκασηστία (ή) νεώτ. γένος μαλαγιδών φυτών.
δεκάσηστος-ον ὁ ἔχων μήκος δέκα σχοίτων βλ. : Θρα.Στεφ.ένλ.
δεκάτα αἰολ. τ. του δεκάτη βλλ.
δεκαταίος-α-ον ὁ κατά τήν δεκάτην ἡμέραν γηγόμενος ἡ γενόμενος : Πλάτ.Πολύδ.4 Β ἀναίρεθιντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν λέη διεφθαρμένων 2) ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ἡμερῶν : Λοικ. Ἄκλ.5 βρέφη δεκαταί.
δεκατάλαντα (ή) ἡ γιν. περῆλητ. ποσόν δέκα τάλαντων βλλ. : Πολυδ.9.52.
δεκατάλαντος-ον κ. μων. ὁ ἔχων βάρος ἡ ἄξιαν δέκα τάλαντων : Ἀριστοφ.ἀν.276 δεκατάλαντος λίθος, Τζέτ.Χιλ.2.984 δεκατάλαντους δωρεάς πέφανατος Ἰηποκράτει· ἡ δεκατάλαντος δίκη ἡ συναγωγασα ἤμιον δέκα τάλαντων : Αλοχ.2.99 δεκατάλαντους δίκας ἐκάστῳ τῶν ἐπιτρόπων λαγχάνων.
δεκατάρχιος (οἰ) Ἐπιγρ. δεκατάρχος βλλ.
δεκατάρχη (ή) πῶπ. ἡ ὑπερσία, τὸ ἀέλωμα τῶν δεκατάρχου βλλ. ἢ δθ. συνεκδ. κ. ἡ ὁμός δέκα πρὸς ἀπὸ κοινῶν ἔργασίαν ἀνδρῶν, οἶον γεωργῶν, ὀλοτόμων κττ
δεκατάρχος (οἰ) πῶπ. ὁ προϊστάμενος δεκατάρχως, ομάδος γεωργῶν ἢ ἄλλων ἐργατῶν : οἱ δεκατάρχοι τῶν λατόμων.
δεκατάρχος (οἰ) Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῶν Ἀπόλλωνος, ὁ εἰς ὃν φέρεται, ἀφαιροῦσι ἡ δεκάτη βλλ.
δεκατεία (ή) ἡ γιν. κ. νεώτ. δεκάτεως βλλ. : Πλούτ. Ἄντ.39 ὀργισθεὶς ὁ Ἀντώνιος ἐχρήσατο τῇ λεγομένῃ δεκατείᾳ πρὸς τοὺς ἀποδειλιώσαντας πρὸλ. δεκατεία, δεκατεία.
δεκάτημα δημ. τὸ δεκάτημα βλλ. 2) ἡ δεκάτεως βλλ. 3) μεγάλη φθορά.
δεκατέσσαρες-α ἡ γιν., μον. κ. νεώτ. κ. δεκατέσσαρες, δημ. δεκατέσσαροι-ες ἀνλ. ἀριθμ. ἀπὸλ. ποσότης συγκεκριμένη ἐκ μιάς δεκάδος καί τεσσάρων μονάδων : Πολυδ.1.36, ἢ ναῖς ἔλαθον αὐτῶνδρους ἐκατόν δεκατέσσαρες ἢ δημ. ἡ γιν. ἐν φρ. τὸν ἔπλερος γενεᾶς δεκατέσσαρες ἰτὸν καθύβριον ἢ φρ. ἐκ τῆς ΚΔΜατθ.1.7.
δεκατέτορας Ἐπιγρ. (ἀελφ.) ἄντι δεκατέσσαρες βλλ.
δεκατραετίας (οἰ) νεώτ., θηλ. δεκατραετίας -ιδος ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὁ δεκατραετής βλλ.1.
δεκατραετίας-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων ἐτῶν : παῖς δεκατραετής 2) ὁ ἔχων διάρκειαν δεκατεσσάρων ἐτῶν.
δεκατραετία (ή) νεώτ. περίοδος δεκατεσσάρων ἐτῶν.
δεκατραήμερος (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκατεσσάρων ἡμερῶν : δεκατραήμερος προβατμία 2) κ. δημ. τὸ αὐθ. ὡς αὐτὸ χρονικὸν διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν.
δεκατράκις νεώτ. ἐπιγρ. κατά δεκατέσσαρες φορές.
δεκατρακισχίλιοι-οἰ-αι νεώτ. οἱ συμποσοῦμενοι εἰς δεκατέσσαρας χιλιάδας.
δεκατράκηνος-ον νεώτ. ἐπὶ λέμβου, ὁ ἔχων δεκατέσσαρας κόπας.
δεκατραμελής-οὗς-ές νεώτ. ἐπὶ ομάδος προσ., ὁ συγκεκριμένος ἐκ δεκατεσσάρων μελῶν.
δεκατράμηνος (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκατεσσάρων μηνῶν : δεκατράμηνος βρέφος 2) ὁ ἔχων διάρκειαν δεκατεσσάρων μηνῶν ἢ δεκατράμηνος θητεία 3) κ. δημ. τὸ αὐθ. δεκατράμηνος ὡς οὐστ. χρονικὸν διάστημα δεκατεσσάρων μηνῶν.
δεκατραπλάσια ἐπιγρ. δημ. δεκατραπλάσιος βλλ.
δεκατραπλάσιος-ια (δημ. -άσια)-ιο(ν) νεώτ. κ.

δημ. ὁ δεκατέσσαρας φορές μεγαλύτερος ἢ πλείτερος ἄλλου συγκριτικῶς λαμβανόμενος.
δεκατραπλάσιος νεώτ. κατά δεκατέσσαρες φορές μεγαλύτερος ἢ πλείτερος ἄλλου τῶν. **δεκατραπλοῦς**-ῆ-οὗν νεώτ. δεκατραπλάσιος βλλ. 2) ὁ συγκεκριμένος ἐκ δεκατεσσάρων ὁμοίων ἢ ἴσων μερῶν.
δεκατράστχος-ον νεώτ. κ. δημ. ὁ σύμκειμενος ἐκ δεκατεσσάρων στίχων ἢ τὸ αὐθ. δεκατράστχος ὡς οὐστ. τὸ σύνστω βλλ.
δεκατράσπυλλος-ον νεώτ. ὁ συγκεκριμένος ἐκ δεκατεσσάρων σπυλλῶν : δεκατράσπυλλος ἐπιγραφή ἢ τὸ ἄρα. δεκατράσπυλλος ὡς οὐστ. στίχος ἐκ δεκατεσσάρων σπυλλῶν.
δεκατράσπυλλος (-ῆ)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δεκατεσσάρων ὡρῶν 2) τὸ αὐθ. ὡς οὐστ. χρονικὸν διάστημα δεκατεσσάρων ὡρῶν.
δεκατράσπυλλος-ατος(οἰ) κ. νεώτ. κ. δεκάτιμα κ. δημ. δεκάτιμα βλλ. τὸ ληφθὲν ἡ δοθὲν ὡς δεκάτων ἢ ἀφορίσεως, μείωσις ποσῶν τινος κατὰ τὸ ἐν δεκάτων οἶον ἐκ καταβολῆς, εἰσφορᾶς, εἰσπράξεως : ΑΠ13,25 τὰ δῶρα Τιμόδημος εἴσατο τῶν κερδῶν δεκατέμυρα.
δεκατέωρος-ον νεώτ. ὁ ἐξ οὗ λαμβάνεται ἡ ὄριση ἢ δόναται νὰ λαμβάνηται δεκάτη βλλ.
δεκάτεως-εως(ή) ἡ γιν. κ. νεώτ. ἡ πράξις τῶν δεκατέων βλλ., εἶδ. τὸ λαμβάνειν ἕνα ἀνδρα ἐκ τῶν δέκα (π. Ρωμ. εἶδος στρατιωτικῆς, πονηῆς) : Διον. Ἄλ. Ρωμ.1.24 περι τοῦ τρόπου τῆς δεκατέωσως πρὸλ. δεκατεία 2) νεώτ. τὸ ὀρίζειν τὸν φθόρον τῆς ὀσπ. βλλ.
δεκατεῦθριον (οἰ) γραφεῖον πρὸς συλλογὴν τῆς δεκάτης, δεκατῆλογιον, τελεωσιον : Ξεν. Ἑλλ.1.22 καὶ δεκατεῦθριον κατασκευασίον, Πολυδ.8.132 καὶ δεκατεῦθρια δέ ποτε κατέστησαν.
δεκατεῦτης (οἰ) ἀρχ. λέξ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ τὴν δεκάτην εἰσπράττων, ὁ δεκατεῦτης ἢ κα. δεκατεῦται, τελώνιος ἢ τὴν δεκάδα ἢ δεκάτην εὐλόγοντες : Σάβ. Ἐργρ. Μακρ.3.289 καὶ καταβῶν τοπαρχαί, φρουράρχα, δεκατεῦται, ματαῖ ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ οικονομικὸς ὑπάλληλος, ὁ ὀρίζει τὸν φθόρον τῆς δεκάτης γεωργικῶν προϊόντων.
δεκατέως ἐπὶ προσ. λαμβάνει τὸ δεκάτων, τὴν δεκάτην ὡς φθόρον ἢ τέλος παρὰ τινος, ὑποχρεῶται εἰς πληρωμὴν τῆς δεκάτης : Δημ.δ17 οὐ γὰρ αὐτῶς δεκατεύοντες, Λυκαῶργ.81 ἀπόσας - (τὰς πόλεις) δεκατεύουσι ἢ ὄμ. παθ. ὑποχρεοῦμαι εἰς πληρωμὴν τῆς δεκάτης : Ξεν. Ἑλλ.6.3.20 ὡς νῦν Θεβαίων τὸ λεγόμενον δὴ δεκατεύθησιν ἔλιξι εἶη ἢ ἐπὶ πραγμ., λαμβάνει ἐκ τινος τὸ δεκάτων αὐτοῦ, τὴν δεκάτην : Πλούτ. Κόμ.λλ.8 τὰ τῶν πολέμων δεκατεύουσιν εὐδόμενος τότε νῦν δεκατεύει τὰ τῶν πολιτῶν ἢ ὑποχρεῶται τινὰ ὡς φησὶν τὸ δεκάτων εἰς θεὸν τινὰ Ἄρποκρ. ε δεκατεύσασθαι, φησὶν ἸΔίβουσι, ἐλέγητο κυρίως τὸ καθιερόν, ἐπειδήπερ ἔβουον ἢ ἑλληνικὸν τὸς δεκάτας τῶν περιηγόμενων τοῖς θεοῖς καθιερόντες : Ἡρ.7.132 τοῦτῶν δεκατεύουσι τῶ ἐν Δεῦφολι θεῶ ἢ ἐπὶ πραγμ., προσφέρω τὸ δεκάτων τῶν προϊόντων, ἴδιως τῶν γεωργικῶν εἰς θεὸν τινὰ Ξεν. Ἄν.5.3.9 δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀπορῶ ὠρεῖα θυσίαν ἵποιε τῇ θεῶ. Πολυδ.9.39.5 οἱ γε Θεβαῖοις, ἠέφησαντο δεκατεύουσιν τοῖς θεοῖς ἢ ὄμ. παθ. ἢ Ρη.1.89 ὡς σφεα ἀναγκαῖος εχει δεκατεύθησιν τῶ διτ' 2) ἐπιγρ. εἰμα δεκατέως βλλ. ἌΒ 234.33 ε δεκατεύοντες, τελωνοῦντες, δεκάτην εἰσπράττοντες : Ἀριστοφ.ἀν.455 ἐλλίμην(εις) ἡ δεκατεύεις 3) λαμβάνω ἐκ τῶν. ἔθεο ἐνόχων ἕνα κα. τὸν φωνεῖω : Διον.Κ 48.42 4) διαπρῶ κατά δεκάδας : Ἄπλ. Ἐπιγρ.Πολ.1.49 5) ἐπὶ πορθένων ἀρκετῶς βλλ. Ἄρποκρ. ε ἴσως δὲ τὸ ἀρκετῶσαι δεκατεύσαι ἐφ' ἤρκεν ὁ ρήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκατέως ἤρκευον.,

ἦα. « Ἐλεγον δὲ καὶ τὸ ἀρκτελεῖν δεκατελεῖν, ἐπεὶ ἔπραττον αὐτὸ αἰ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετὴ χρόνον ὄσασαι » 6) μνη. στρατ. ἐπὶ ἑστέρων, εἶμαι ὑπερῶνα πνός, καθυπερτερῶ βλ. : Μον.6,279 Μήνην δὲ τ' Ἄρης δεκατελεῖ θηλ. δεκατίω.

δεκάτη (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ τὸν δεκάτος βλλ. ἐν χρ. ὡς ὄσα. κατὰ παράλ. τῆς λ. μερὶς ἡ μοῖρα, τὸ δέκατον μέρος τῶν εἰσοδημάτων τὸ καθιερούμενον εἰς τοὺς θεοὺς ἢ ἐκτιμώμενος ὡς φόρος : ἤρ. 4,132 τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερῶν ἐξελεῖσθες, Δημ. 679 τὴν καὶ δεκάτας ἤξιον λαοβάνων, Διδ. Σ 4,2) καθύστεσε τῷ θεῷ πᾶσαν τὴν δεκάτην, Πλάκευτ. 14,22 δεκάτην ἀποδεκατώσεις παντός γεννήματος 1) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. φόρος ἐπὶ τῶν γεωργικῶν προϊόντων : ἡ δεκάτη τοῦ ἔλαιου, - ἡ φορολογία τῆς δεκάτης 2) εἶδ. τελωνειακός φόρος, δασμός : Δημ. 475 ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδοῦσαι 3) κ. νεώτ. κατὰ παράλ. τῆς λ. ἡμέρα, ἢ δεκάτη κατὰ σειρὰν ἡμέρα : Ἰλ. Α 54 ἐνήμηρον μὲν ἀνά στρατόν ὄψετο κῆλα θεοῖο, τὴν δεκάτην δ' ἀγορήσεσθε καλλέσαστο λαόν, - τὴν δεκάτην τοῦ μηνός 4) ἐορτὴ τελομένη τὴν δεκάτην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν παιδός πνος, καθ' ἣν ἐδόδοτο καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ : Ἀριστοτ. Ὀρν. 922 οὐκ ἀρτὶ θῶν τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ, Δημ. 1000 ἄλλα καὶ τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν τούνομα τούτο ἔθετο, αὐτ. 1017 5) ἦα. « δεκάτη προτέρα ἢ πρό εἰκόσας, ὡς ὄσασαι ἢ μετ'εἰκόσας » 6) ἦα. « δεκάτα τὰς τρεῖς, ἀθροιστά, καὶ ἡ τῶν ἐκίσαν ὄσμάτων τὰς 3 ».

δεκατηλογία (ή) μνη. ἢ εἰσφοράς τοῦ φόρου τῆς δεκάτης βλλ. : Πολυδ. 1,169.

δεκατηλόγων (το) μνη. κ. νεώτ. τελωνεῖον, δεκατευτήριον βλλ. : Πολυδ. 8,28 2) νεώτ. βιβλίον καταγραφῆς τοῦ φόρου τῆς δεκάτης.

δεκατηλόγος (ό, ή) ὁ συλλέγων, εἰσράττων τὴν δεκάτην, ὁ δεκατετής, δεκασητής βλλ. : Σουῖδ. « εἰρηται δὲ καὶ θηλυκὸς τὴν δεκατηλόγος » : Δημ. 679 τούς δεκατηλόγους ἀξιών τούτος αὐτοῦ τῶν τελῶν κυρίως εἶναι.

δεκατημορία (ή) μνη. τὸ δέκατον μέρος, τὸ ἐν δέκατον πρᾶγμ. : Ίουστ. Ἐδικτ. 7,5.

δεκατημόριον (το) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ δέκατον πρᾶγμ. πνος : Πλάτ. Νομ. 924 Α τὸ τῆς ἐπιτήτου δεκατημόριον ἐξελεόμενος Τζέτ. κιλ. 252 λεγόντων τὸ μέλι δεκατημόριον αὐβροσίας.

δεκατησέ-ως (ή) νεώτ. χημ. ἢ δι' ἐπιχύσεως καὶ ἀποχύσεως μετὰ τὴν ἡρέμισιν ἐκλυσιῶν Ἰχθύσματος.

δεκατηφόρος (ό) μνη. ὁ φέρων τὸ δέκατον μέρος : Κολλ. ἄλλ. 278 ἄλλα τὸ ἀμικτεῖς δεκατηφόρος αἰὲν ἀπαρχαὶ πῆλονται 2) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ εἰς ἄν προσφέρεται ἡ δεκάτη βλλ. ἢ, δωρ. δεκαταφόρος Ἰ. Ἐπιγρ. : Παια. 1,42,5 ὁ μὲν δὲ Πήθιος καλούμενος καὶ ὁ δεκατηφόρος.

δεκατία (ή) μνη. ἢ δεκάτη βλλ.

δεκατιά (ή) μον. κ. δημ. ὁ φόρος τῆς δεκάτης : Ἰω. Μονῆ. Ἰστ. Μορ. 30,109 στά ντάτζια καὶ σπῆς δεκατίας πολλῆ εἶχον συντροπῆν 2) δημ. ἀποδεκατισμός : Κρυστ. Σκ. Ἄδ. 2,56 καὶ σπῆ στεριά ἄφθασε μιά δεκατιά μεγάλη 3) δημ. διπλοῦν φασκελῶμα (διὰ τῶν δέκα δεκτύλων), μούντσα, μετὰ τὰ δέκα : Ἀμν. Ἰκίω. Γλωσσα. ἐν λ.

δεκατιάζω δημ. κ. ἴζω φασκελῶμα διὰ τῶν δύο χερῶν, μουντζῶμα μετὰ τὰ δέκα : Σακελλ. Κυρ. ἐν λ.

δεκατιάτος-α-ον νεώτ. ἐπὶ πνευτοῦ, ὁ ἀνά πᾶσαν δεκάτην ἡμέραν ἐπιφανίζομενος.

δεκατιάζω δημ. λαμβάνω τὸ δέκατον : ἤρθε ὁ δεκασητής νά δεκασητὸν τὸ λάδι 2) μνη. ἐπιφέρει μεγάλην φθοράν, φθειρῶ, καταστρέφω, ἀποδεκατίζω : Βολαορ. Ἀνδριάτ. Ἐπιγρ. 17 κὶ ὁ χλόρος δεκατίζω 1) ὄμ. παθ. : αἰ πρώται φολαγγες ἐδεκατίσθησαν κατὰ τὴν μάχην 3) κ. δεκατιάζω βλλ. : Ἀμν. Ἰκίω. Γλωσσα. ἐν λ.

δεκατικός-ή-όν μνη. ὁ περιέχων δεκάτης ἀριθμὸν πνο : Ἰώσ. Γεκ. 4,44 Α μέχρι τετραδός δεκατικής χιλιάδος συλλεγόμενος.

δεκατισέ-ως (ή) νεώτ. κ. δεκατεύσις βλλ. **δεκατισμα**-ατος (το) νεώτ. κ. δημ. κ. δεκάτευμα ἢ λήψις τοῦ ἐνός δεκάτου πρᾶγματος πνος 2) μνη. μεγάλη φθορά, ἄλλορος : τὸ δεκατισμα τοῦ ἐχθροῦ - τῆς πειροσίας.

δεκατισμός (ό) μνη., μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ σχηματισμός στρατιωτικῆς δεκανίας βλλ. ἢ : Οὐμιστ. Λογ. 5,65 οὐδὲ ἐνδιδόντος τοῦ καιροῦ θρασείας καὶ προσαγγελίας καὶ δεκατισμοῦ 2) μον. κ. νεώτ. δεκάτη βλ. λ. : Κυπρ. Νομ. π. Δουκαγρ. Ἰταρ. 34 ἀρχιερεῖς εἰς δεκατισμὸν καὶ ἕτερα δικαία ἐκκλῆσιαστικῶ 3) νεώτ. μνη. φθορά, δεκάτισμα βλλ. 2) πρὸς ἀποδεκατισμούς.

δεκατιστής (ό) Ἐπιγρ. νεώτ. κ. δημ., πληθ. ἐπὶ ἱερέων, ὁ δεχομενος δεκάτην ὡς θυσίαν, ὡς προσφορὰν τοῖς θεοῖς : Ἐπιγρ. [Βιβλ.] οἱ περὶ Λεωιδίην Ἐρημισίλων ἱερεῖς μῦσαι καὶ δεκατισται 2) πᾶν, πθ. δεκασητής βλλ. ἢ 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ συλλέγων τὸν φόρον τῆς δεκάτης, δεκατευτής : παρ. μ. ὅταν θά ρθῆ ὁ δεκασητής, ἄς δεκατίω 3) ἐπὶ ῥητῆς ἐξ δὴλων ἀπορίας.

δεκατοκόριος (ό) πᾶν, πθ. δεκαταρχος βλλ. **δεκατολότρων** (το) νεώτ. τὸ δέκατον τῆς λ. τρας, ὁ ὑποδεκαλότρων.

δεκατομέτρον (το) νεώτ. τὸ δέκατον τοῦ μέτρου, ὑποδεκαμέτρον, παλάμη.

δεκατόμος-ον νεώτ. ἐπὶ βιβλίων, ὁ συγκελενωμένος ἐκ δέκα τόνων : δεκατόμιον λεξικόν.

δεκατόν-εκτον (σχημα) (το) νεώτ. ἐπὶ βιβλίων, ὡν ἕκαστον τυπογραφικῶν φύλλον εἶναι δεξιλίμων ἐν δέκαξέ, περιλαμβάνον ὅστω 32 σελίδας 1) εἰς δέκατον ἕκτον ἐπὶ βιβλίων ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ σχῆμα, τὰ ἔχοντα ἐπιμύλιας ὄφες δέκα μέχρι ἐκκοσιπέντε ἐκκοσιτομέτρον.

δεκατόπλεθρον (το) νεώτ. τὸ δέκατον τοῦ πλέθρου, δέκα τετραγωνικά μέτρα.

δέκατος-ή-όν(η) κ. μον. νεώτ. κ. δημ., ἀρκ. δὲ δέκατος ὁ ἐν τῇ κατ' ἀριθμῶσιν σειρᾷ ἔχων τὸν ἀριθμὸν δέκα : Ἰλ. 2,175 ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη βοδοδεδικτύλος ἠώς, Πασχ. Χρον. 17 Β ὄσπερ ὁ δέκατος ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἑνέα, Κάρουλος ὁ δέκατος, - τὴν δεκάτην ἡμέραν ἀφθασμεν 1) π. ὄμ. κ. εἰς ἐκφῶσιν στρωγγύλου ἀριθμοῦ : Ἰλ. 3,404 οὐδὲ κεν εἰς δεκάτους περιελαλομένους ἑναυτοῦς ἔλας ἀπαλήθασσον 2) τὸ ἐπὶ δεκάτη ὡς οὐα. βλλ. 3) μνη., νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. δέκατον ὡς οὐα, τὸ δέκατον μέρος : Πά. Λευτ. 23,13 καὶ τὴν θυσίαν αὐτοῦ δύο δέκατα σερμδάλωας ἀναπέμοιμνης ἐν ἐλάσῃ, Ἰ. Ἐπιγρ. 26 τὴν δὲ ἀπειραν διακληρώσας ἐλημίωας θανάτῳ τὸ δέκατον, - τὸ δέκατον(η) τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἔθραστοι 4) ὄμ. τὸ δέκατον ἐν ἐπιγρ. χρ. διὰ δεκάτην φορὰν 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. πληθ. δέκατα ὡς οὐα, ἐπὶ θερμομετρικῆς κλίμακος, αἰ γρημοῖ τοῦ θερμομέτρου 1) συνεδ. περυτός ἀναδιδάξων τὸν ὑπόρρητρον τοῦ θερμομέτρου κατὰ τὴν δέκατα ὅπερ τὴν κανονικὴν τοῦ σώματος θερμοκρασίαν.

δεκατοσπορος-ον ἐπιγρ. ὁ δέκατος ἀπόγονος : Ἐπιγρ. π. Στράβ. 10,32 τῆς 3) αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἰμονος υἱός.

δεκατριέ-ώνη-ια κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἀριθμητικὸν ἀπόλ. ποσότης ἐκ μίας δεκάδος καὶ τριῶν μονάδων : Δημ. 1,162 εὐθὺς ἀπέλασε τὸ ἀργύρον χιλιάς τριακοσίας δεκατριές θύ ὀβολῶν, Στράβ. 6,110 πρὸς δεκατριές μυριάδας, - ὁ χρόνος ἔχει δὲ δέκακα μῆνας, δεκατρία φεγγάρια.

δεκατριέτης-ος νεώτ., θηλ. δεκατριέτης-ίδος ὁ ἔχων ἑλίκιον δεκατριῶν ἐτών, ὁ δεκατριέτης βλλ. ἢ.

Βεκατριετής-ος-ές νεώτ. ὁ ἔχων ἡλικίαν βεκατριῶν ἐτῶν : βεκατριετῆς παιδίον 2) ὁ ἔχων διάρκειαν βεκατριῶν ἐτῶν : βεκατριετής πόλεμος.
Βεκατριετία (ή) νεώτ. περίοδος βεκατριῶν ἐτῶν.
Βεκατριμελής-ος-ές νεώτ. ἐπὶ ὀράδων προσ., ὁ συγκείμενος ἐκ βεκατριῶν μελών.
Βεκατριμηνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν βεκατριῶν μηνῶν || τὸ οὐδ., τὸ βεκατριμηνον ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα βεκατριῶν μηνῶν.
Βεκατριλάσις ἐπίρρ. δημ. βεκατριλάσις(β)λλ.
Βεκατριλάσιος-α (ικ-ια) -ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ βεκατριεὶς φέρων μεγαλύτερα ἢ πλείοτερος.
Βεκατριλάσιος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ βεκατριεὶς φέρων πλείοτερον
Βεκατριούλλαθος-ον ὁ συγκείμενος ἐκ βεκατριῶν συλλαβῶν || τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. στήθος ἐκ βεκατριῶν συλλαβῶν πρὸβ. ἐνδεκασύλλαθος.
Βεκατρισχίλιοι-αι-α νεώτ. οἱ συμποσούμενοι εἰς βεκατριεὶς χιλιάδας.
Βεκατριώρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν βεκατριῶν ὥρων.
Βεκατρώ-ω μτγ. κ. δημ., παρακ. δεδεκάτωκα, παθ. ἀόρ. ἐδεκατῶμαι κ. παρακ. δεδεκάτωμαι λαμβάνω τὸ δέκατον, τὴν δεκάτην, δεκατέως : ΚΔ 'Εβρ.7,6 ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν δεδεκάτωκε τὸν 'Αβραάμ' || παθ. πληρώνω τὴν δεκάτην : ΚΔ 'Εβρ.7,9 ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωτας 2) δημ. σκιμαλιῶ, σφακελῶ, & σφακελῶν διὰ τὸν δέκα δοκίμιον, δεκατιάζω(β)λλ.
Βεκατρώματος (τῶ) νεώτ. δεκάτωμα βλλ.
Βεκατρώνης (οἰ) ὁ ἐνοικιαστής τοῦ φώρου τῆς δεκάτης βλλ. : 'Αναξίλ.π.Πολυδ.9,29.
Βεκατρώσιον (τῶ) τὸ γραφεῖον τῶν Βεκατρώων, δεκατετῆριον βλλ. : 'Αντιφ.π.Πολυδ.9,29 βεκατρώσιον, δεκατετῆριον.. ἀλλά μὴν καὶ βεκατρώσιον.
Βεκατρώσιος-εως (ή) νεώτ. δεκατίσιος, δεκατίσιος(β)λλ.
Βεκατρώτῃ δημ. κ. βεκατρώτῃ δεκατρώτῃ βλλ. : Πολιτ.Εκλ.Τραγ.9,5 ποτὶ νηξέτα τις δεκατρώτῃ μὲ τὴν κურά Φροσῶντι.
Βεκαφύιος-ον μτγ. δεκαφύσιος βλλ. 'ΕΜ 254,14 « δεκαφύσιος, τὰ δεκαφύσιος » : Κολλ.ἀπ.162.
Βεκαφύλλος (-ηι-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ συγκείμενος ἐκ δέκα φύλλων βλλ.
Βεκαφύλλος-ον ὁ διαίρουμένος εἰς δέκα φύλλας ἢ ὁ ἐκ δέκα φύλλων : 'Ηρ.5,66 μετὰ δὲ τετραφύλλος ἐόντας 'Αθηναίους δεκαφύλλος ἐποίησε.
Βεκαχα ἐπίρρ. 'Επιγρ. εἰς δέκα μέρη.
Βεκαχαιτή (ή) νεώτ. γένος προσωματιῶν φυτῶν.
Βεκαχαλκον (τῶ) μτγ. νόμισμα Ἰσοδότου πρὸς δέκα χαλκοῦς, τὸ ρωμαϊκὸν δηνάριον : Πλούτ.Κάμ.13 καὶ τὸ δεκαχαλκον οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ δηνάριον.
Βεκαχαιε 'Ησ. « πρὸς ἀποδοχὴν ἐπιτήδειον ».
Βεκαχαιλοῖ 'Ησ. «δεκα(κι)σχίλιοι» πρὸβ. δεκαχίλιοι.
Βεκαχῆ ἐπίρρ. μτγ. εἰς δέκα τμήματα : Δίωκ Κ55,24 βεκαχῆ τεταμένιοι.
Βεκαχίλιοι-αι-α δεκαχίλιοι βλλ. : 'Δ.Ε 860 ὅσον τ' ἐνεαχίλιοι ἐπίσχον ἢ δεκαχίλιοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, Λοικ.Φιλόπ.ὁ καταληκτικὸν βοᾶ ἐν τῷ πολέμῳ ὅσον ἐνεαχίλιοι ἀνδρες ἢ δεκαχίλιοι.
Βεκαχίσιον 'Ησ. « δεκαλίσι ».
Βεκαχόρος-ος-ον ὁ ἔχων δέκα χορδὰς 'Ιων Χι.Λυρ.3 ἐν δεκαχόρῳ καὶ δεκαοἰκίσματα τάξιν ἔχουσα (λύρα), ΠΔ Ψαλμ.32,2 ἐν φαληρίῳ δεκαχόρῳ φέλατε αὐτῶν.
Βεκαχρονος (-ηι-ο(ν)) μτγ., μον. νεώτ. κ. δημ. δεκαετής : Θεοδοτ. Ἀκραδ.1,22 πορθῶσας τῆς δεκαχρόνου 2) δημ. τὸ οὐδ. πληθ. ὡς οὐσ. ἢ δεκαετρίσι : τὰ βεκαχρόνα τοῦ γάμου του.
Βεκαώρος (-ηι-ο(ν)) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ὥρων || τὸ οὐδ. βεκαώρων ὡς οὐσ. χρονικὸν διάστημα δέκα ὥρων.

Βεκαλεικός-ή-όν ὁ ἐκ Δεκελείας ΕΜ 254,43 || Δεκαλεικὸς πόλεμος ἢ μετὰ τὴν ὄχιρμον τῆς Δεκελείας τελευταία περίοδος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου : 'Ισοκρ.8,37.
Βεκαμύολος-ον κ. σχόλ. ὁ ἔχων δέκα ἐμβόλα : Αλογ.ἀπ.133 βεκαμύολος ναῖς 2) σχόλ. τὸ οὐδ. βεκαμύολος ὡς οὐσ. τὸ πλοῖον : Σχόλ. 'Αριστοφ. 'Ορν.1256
Βεκαμυριανός-ή-όν νεώτ. ὁ κατὰ τὸν μῆνα Δεκεμβρίου γινόμενος ἢ γενόμενος : βεκαμυριανὸν φύκος - βεκαμυριανὸς νύσος (ὁ τοῦ βεκαμυρίου τοῦ 1899 περὶ χρεωκοπίας τῆς 'Ελλοδος ἰ.
Βεκαμύριος-α-ον μτγ. κ. νεώτ., δημ. Δεκαμύριος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν μῆνα Δεκεμβρίου : Διον.'Αλ.Ρωμ.6,89 πρὸ εἰδῶν βεκαμύριων, 'Ιώσ.Α114,8,5 εἰδοῖς βεκαμύριας, Πλούτ. 'Ηθ.287 Α καλανδῶν βεκαμυρίων || τὸ ἀρα. Δεκεμβρίου κ. δημ. Δεκαμύριος ὡς οὐσ. ὁ δωδεκάτος μῆν τοῦ ἔτους : Διον.'Αλ.Ρωμ.8,55, Πλούτ. 'Ηθ.268 Α, παροιμ. πῆς ἀκεῖνθρ καὶ Γενάρη τοῦ δισδόλου τὸ ζευγάρη (ἢ κατὰ τοὺς μῆνας αὐτοῦς σπορὰ δὲν ἐδοκιμεῖ).
Βεκαμύριται (οἰ) νεώτ. ὡς ἱστορ. ὄρος, οἱ κατὰ τὸν Δεκεμβρίου τοῦ 1825 ἐπαναστατήσαντες Ρῶσοι κατὰ τοῦ Νικολάου Α' 2) οἱ κατὰ τὸ ἐν Γαλλίᾳ προεβόκηθη τῆς 2 Δεκεμβρίου τοῦ 1851 ὀδοπηγῆτες Ναπολέωντα τὸν Γ'.
Βεκαμπεδα (ή) νεώτ. (λατ. decempeda) μέτρον ἐπιφανείων τῶν Ρωμαίων, Ἰσοδότου μόνον τῶν τετραγωνικῶν σχοῖνον βλλ. ἐν εἰδ. σημ.
Βεκαμπεδάτωρος-ωρος νεώτ. ὁ χρησιμοποιῶν ὡς μέτρον τὴν βεκαμπεδα βλλ., δὲ, ὁ ἐντεταλιμένος τὴν μέτρων ἐκτάσως γῆς παρὰ Ρωμαίων.
Βεκαμπριμοῖ (οἰ) νεώτ. (λατ. decempriumi) οἱ δεκάπριτοι βλλ.
Βεκαπνένια (τῶ) νεώτ. χημ. κ. βεκίνια ἀκόρεστοι ὕδραγονδῆρακες τῆς σειράς τῶ ἀκυτυλένιου.
Βεκατριικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δεκατρίδα βλλ.2) αὐτοκράτορας : Θεμιστ.Λογ.11.
Βεκατριή-ιδος (ή) μτγ. περίοδος δέκα ἐτῶν, δεκαετηρίς : Δίωκ Κ53,16 2) πάπ. ἐορτή (λατ. decennalia) τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατορῶν ἐπὶ τῇ θιαυσίᾳ δεκαετίης ἐν τῇ βασιλείᾳ.
Βεκατρίος-ον ΑΠ ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ἐτῶν : ΑΠ 9,474 βεκατρίος μάχη.
Βεκατρίς (οἰ), θηλ. βεκατρίτις-δος ὁ ἔχων διάρκειαν δέκα ἐτῶν : Σοφ.Φιλ.715 δε μὴδ' ὀλιγοῦτος πάματος ἡσθη βεκατρίτις χρόμῳ, Πλάτ.Νόμ.682D, Πλουτ.4,13,7 τὸν ἀρχὴν ἐπὶ ἐχόντων τὴν βεκατρίτιν || ὁ ἐπὶ δεκαετίαν πράτων ἢ πάσων τι : Εὐρ. 'Ανδρ.306 βεκατρίτις ἀλάλητος 2) ὁ ἔχων ἡλικίαν δέκα ἐτῶν : Αριστοφ.Λυσ.642 εἴτ' ἀλετρίτις ἢ βεκατρίτις οὕτως ἀρρήγνυτι
Βεκατρίσι κρητ. τ. ἀπὶ δεχεσθαί, ἀπαφρ. ἐνεστ. τοῦ δέχουσι βλλ.
Βεκευ ἰων. ἀπὶ δέχου β' ἐν ἐνεστ. προστ. τοῦ δέχουσι βλλ.
Βεκεύριος-ος-ές μτγ. ἐπὶ πλοίων, ναὺς ἔχουσα δέκα σείρας κωπῶν : Πολυδ.16,7,1 Πλούτ.'Αντ.64 τὰς δὲ ἄριστας καὶ μεγίστας ἀπὸ τριήρους μέχει βεκεύριος ἐπλήρου διαμυρίου.
Βεκίης (τῶ) μτγ. ἄκ. π. Ρωμ. ποσὸν συγκείμενον εἰς διακοσίων πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν : Πλούτ.'Αντ.4 τοῦτο Ῥωμαῖοι βεκίης καλοῦσι.. ἐγὼ πλείον φωνν ἔση τὸ βεκίης εἶναι.
Βεκίνια (τῶ) νεώτ. χημ. βεκευλένια βλλ.
Βεκαλοκίτης (ή) νεώτ. ὄρυκτο, ὄρυκτὸν κρυπταλλοῦμενον εἰς μικροῦς κρυστάλλους ἢ εἰς ἰνώδεις ἀκτινωτὰς συσσωματώσεις.
Βεκοκτώ 'Επιγρ. κ. δημ. βεκοκτώ βλλ.

δέκομαι ἰων. ἀντί δέχομαι βλλ.
δεκόργυος-ον δ.γρ. δεκώργυος βλλ.
δεκορίωνες (οἱ) Ἐπιγρ. δεκουρίωνες βλλ.
δεκότο (τό) δημ. κ. ντεκότο (λατ.) τὸ ἀρέφθηρα.
δέκατος-η-ον Ἐπιγρ. αἰολ., θηλ. κ. δεκότα δέ-
 κατος βλλ.
δεκομόνα πόλη (ἡ) νεώτ. π. Ρωμ. ἡ πόλη τοῦ
 ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου ἢ κειμένη ἐπὶ τῆς ὀπι-
 οθείας πλευρᾶς καὶ ἐναντί τῆς στρατηγικῆς πόλεως.
δεκορία (ἡ) νεώτ. (λατ.) π. Ρωμ. ὑποδιάρσεις
 τῆς κοῦρας, ἐκ δέκα ἀνδρῶν ἢ δέκα ομάδων.
δεκουρίων-ωνος (ὁ) νεώτ. (λατ.) π. Ρωμ. ὁ ἀρ-
 χηγὸς τῆς δεκουρίας βλλ.
δεκοτούρα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν περισσότερο ἢ
 αἰμυλιακῆ· Βιζυην.Δεκοτούρα 5 δεκοτούρα τὸ
 λαλοῦν | ἴσα ἴσα δι' αὐτά.
δεκοχτώ δημ. δεκαοκτώ βλλ.· Βιζυην.Δεκο-
 χτούρα 36 τὸ ἐνα τὸ φάσμα ἢ ἐμείνον δεκοχτώ.
δεκράνι (τό) δημ. κ. δεκράνι δίκρανον βλλ.·
 Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 49.6 γιὰ τοὺς ἀγρούς δεκράνια.
δεκρέτων (τό) μτν., μον. κ. νεώτ. (λατ.) κ. δεκρέ-
 των, δεκρέτων ἐν τῷ ρωμ. δικαίῳ ἀπόφασις ἢ
 διάταγμα ἐνὸς ἢ πολλῶν ἀρχόντων || π. Βυζανι
 ἀπόφασις τοῦ αὐτοκράτορος δικάζοντος αὐτο
 προσώπως 2) π. Σενέκα, δόγμα φιλοσοφίας.
δεκρίωνι (τό) δημ. τὸ δίκρανον βλλ.
δεκρή (ἡ) Ἥσα. «χάλινα, χλιανς».
δεκρή-ῆρος Ἐπιγρ. τίτλος δημοσίου εἰσπρά-
 κτορος ταμίου· Ἥσα. «δεκρήρες, ἀποδοχείς»,
 Σουδ., «ἀποδοχείς».
δέκτης (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. δέκτηρια ὁ δε-
 χόμενος, ὁ ἐπαίτης· Ὀδ.Δ 248 ἄλλω δ' αὐ-
 τὸν φωτὶ κατακρότην πισκεν, δέκτη, Ἀρσλ.
 π. Ἀθην.13,594 Δ εἰρήεις ἐβλιν δέκτηρια Πασφι-
 ῆη 2) νεώτ. κ. δημ. τηλεγραφικὸν ἢ ηλερω-
 νικὸν μηχανήμα, πρὸς λήθην τηλεγραφημάτων ἢ
 τηλεφωνημάτων· ὁ πομπὸς καὶ ὁ δέκτης || ὁ μ.
 τὸ σύνολον τῶν ἀργάνων, δι' ἃν ἐπιτυγχάνεται ἢ
 λήψις τῶν ραδιοηλεκτρομαγνητικῶν καὶ ραδιοηλε-
 κτρονικῶν ἢ εἰκόνων διὰ τοῦ ἀερισμάτου 3)
 νεώτ. ναυτ. ἠλεκτρικὸν ὄργανον λαμβάνον τὴν
 χροσμήν διὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς βολῆς στοιχείου.
δεκτικός (ὁ) νεώτ. γένος ἀκριδῶν ἐντόμων.
δεκτικός-ἡ-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνα-
 μένος, ὁ κατάλληλος νὰ δεχθῆ, χωρητικός· Ἀ-
 ριστ.Πολιτ.1290.β.27 ἐνὰ τε τῶν αἰσθητηρίων
 καὶ τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικὸν,
 οἶον στόμα καὶ κοιλία, Ἀθην.11,490 Β καὶ γάρ
 τοῦτο τῆς ἐτέρως τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖλον,
 - τὸ πλοῖον δὲν εἶναι δεκτικὸν μεγαλύτερου
 φόρτου || ἀπολ. ὁ Ικανὸς νὰ δεχθῆ· Ἀριστ.
 Φυσ.249.α.2 εἰ δεκτικὸν οὐ τὸ τυχὸν ἐστίν 2)
 ἐπιδεκτικὸς τινος ἀντίθ. ἀνεπιδεκτικός· Πλάτ.
 Ὀρσιμ.415 Α δ μόνον τῶν ὄντων ἐπιτήρησις..
 δεκτικὸν ἐστίν, - δεκτικός ἐξελλίξεως.
δεκτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ δε-
 κτικοῦ βλλ. ἐπιδεκτικότης· ἡ δεκτικότης τοῦ
 ὀργανισμοῦ - τοῦ ἄδιδου 2) φιλοσ. κτ. Κάντ.
 ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς νὰ δεχθῆται παραστάσεις.
δεκτικός νεώτ. ἐπιρρ. κατὰ τὸν τρόπον δεκτικὸν βλλ.
δέκτω ποι. γ' ἐκ. ἀόρ. ὀριστ. ἀντί ἐδέξατο
 τοῦ δέχομαι βλλ.· Ἰλ.Ο 18 Θέμιστι δὲ καλλιπα-
 ρῆω δέκτο δέπας.
δεκτός-ἡ-ον μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. π. ἐπιθ.
 τοῦ δέχομαι, παραδεκτός, εὐάρεστος· Γιδ.Ἰα.61.2
 κλάσαι ἐναυτὸν κυρίον δεκτόν, ΚΔΛοικ.4,24
 οὐδέκ προφήτης δεκτός ἐστίν ἐν τῇ πατριδὶ αὐ-
 τοῦ, Θεοφύλ.3,676 Ἀλμεισιῶνα τὸν διὰ τὴν
 μητροκτονίαν οὐδέκ μερεῖ ψυχὴ δεκτόν, Κάλβ.
 Οδ.12,1 πόσον δεκτὴ καὶ νόστιμη | φέγγεις ὦ
 ἡμέρα, - ἢ πρόστασις τοῦ ἐγγε δεκτῆ || νομ.
 τὸ θηλ. δεκτὴ ἐν γρ. ἐπὶ συναλλαγτικῆς τίθε-

μέν ἐν τέλει, ὁπῆρ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποδέκτου.
δέκτωρ-ορος (ὁ) ποι. ὁ ἀναδεχόμενος τι· Αλογ.
 Εὐμ.204 κἀκὴβ' ὑπέστης σίματος δέκτωρ νεοῦ.
δεκωλένια (τὰ) νεώτ. χημ. ἡ δεκωλένια ἀκόρεστοι
 ὀδρογονάνθρακες τῆς σειράς τοῦ αἰθυλενίου.
δεκωλενικά παράγωγα νεώτ. χημ. τὰ ἐκ τῶν
 δεκωλενίων βλλ. | ὑποβανόμενα προϊόντα.
δεκωλικὴ ἀδέδδη νεώτ. χημ. ἡ καπρική ἀλ-
 δεδδη ἢ δεκανάλη βλλ.
δεκωλικὸν ὄξυ νεώτ. χημ. τὸ καπρικὸν ὄξυ
 ἢ δεκανικὸν ὄξυ βλλ.
δεκωρέω Ἐπιγρ. (λατ.) εἶμαι δεκουρίων βλλ.
δεκωβίλ (ἡ) νεώτ. κ. ντεκωβίλ στενὴ σιδηρο-
 δρομικὴ γραμμὴ, ἐφ' ἣς κινούνται μικραὶ φορηγῆ-
 μαζαί, ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ ἐπινοήσαντος.
δεκώβολον (τό) Ἐπιγρ. νόμισμα δέκα ὀβολῶν.
δέκων Ἐπιγρ., Ἥσα. εὐ δεκαζόμενος 2) Ἐ-
 πιγρ. γεν. πληθ. ἀντι δέκα κ. Ἐπιγρ. (Χίου) δρα-
 χμῶν χεῖλιων τριακοσίων δέκων δυνῶν.
δεκώργυος-ον κ. δεκώργυος ὁ ἔχων μῆκος
 δέκα ὀργυίων βλλ.· Ξεν.Κυν.2,5 τὰ δὲ δίκτωα δε-
 κώργυα, εἰκοσώργυα, τριακοντῶργυα.
δελαστρεῦς-εως (ὁ) μτν. ἀντί δελαστρεῦς, ὁ
 ἀγρεύων διὰ δελεάτους ἄλιεύς· Νικ.Θηρ.793 τοὺς
 ἄλός ἐξερύσσιν δελαστρεῖες ἰχθυοβόλλας.
δελαστρον (τό) δ.γρ. τὸ δελαστρον βλλ.
δελθεῖ(της) (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ἐνυδρὸν φω-
 σφορικὸν ἄλας τοῦ αἰθιρῶν.
δελιάζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. βόλλω τι δὲ
 δελεαρ, βολῶν· Ἡρ.270 ἐπείεν νῶτον ὕος δε-
 λεάσρ περι ἄγκιστρον, Λοικ.Ἀλ.47 δελιάσας τὸ
 ἄγκιστρον Ἰσχυδῆ, Γεωλ.20,45 λαβῶν ἡπασ ἀγειον
 δελιάζ(ε)σαι τὰ ἄγκιστρα 2) ὁμ. παθ.· Ἰσοκρ.
 β.34 ὄμοια πάσχητας τοῖς δελεαζόμενοις τῶν
 ζῶων 2) μτφ. συλλαμβάνω τὰν διὰ δόλου, ὀβ.
 γεν. πλανῶ, σσηνεῖω, ἀπατῶ· Πολιδ.6,6.9 δελιά-
 ζοντες καὶ λυμανόμενοι τὰ πλῆθη κατὰ πάντα
 τὸνδρον, Ἡρωδ.2,125 τιμῆ προσημῖα δελιάσας
 τὸν ἀνθρώπων 2) ὁμ. παθ.· Ξεν. Ἀπομν.2,14
 τούτων γάρ θῆρου τὰ μὲν γαστρὶ δελιάζομενα,
 Δημ.18,45, Πλάτ.Ἠθ.669 Α δελιάσασθαι διὰ τού-
 των ἐπ' ἐκείνα πρόσεισι, Μηναι.1,18 Θεοτότων
 δελιάσασθαι ὁ πρότως ἐν βροστῶι.
δελιάσματος (τό) μτν. ἀντί δελιάσματος, τὸ
 δόλωμα· Ἀνώκλ.Σουδ. ἐν λ. ἐγκείται «τὸν βαρε-
 κικὸν κατ' ὀλίγον τοὺς ἐγκειμένους μεβεῖς τελεώ-
 τата τῷ δελιάσματι ἐξέφυγε τὸ δυσμενές»· Βασ.
 3,645 Ε ὡς δελιάσει τῆς εὐνουχίας πρβλ. δελεαρ.
δελεαρ-ατος (τό) κ. νεώτ., ὄστ. κ. δελῆτι, ἐπ. δελ-
 λαρ βόλος, δόλωμα· Ξεν. Ἀπομν.2,14 τῆ ἐπιθυμῆ
 τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δελεαρ ἀλίσκεται,
 Πολιδ.15,21.6 ἐάν αὐτὰ ποῦ διασφραγίσρ περι
 τὰ δελιάτα καὶ τὰς ἀρκυς, Λοικ.Νεκρ.Δ 8 ὡ-
 σπερ τις λάβραρ καὶ τὸ ἄγκιστρον τὸ δελεάει
 συγκτασπασάσας 2) μτφ. τὸ μέσον, δι' οὗ σπ-
 γνηνεύεται τις, οἷον ὑποσχέσις, ἐπιθεῖς, ἐπιθεῖς
 δεληγτρων· Εὐρ. Ἀνδρ.264 τοῖνδ' ἔγχε σου δέ-
 λεαρ, Πλάτ.Τιμ.69 Δ ἠδονάν, μέγιστον κακοῦ δέ-
 λεαρ, - τὸ δελεαρ τοῦ εὐκόλου κέρδους.
δελεάρια-εως (ὁ) ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἄρσενος τὸ
 δελεαρ ἐκ τοῦ ἄγκιστρον· ΑΠ7,504.3 καὶ λά-
 βρου πέριξ δελεάριας.
δελιάσματος (τό) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ
 τὸ ἀποτίλεσμα τοῦ δελεάω βλλ.· Ἀριστ.Ἰππ.
 789 καὶ σὺ γάρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροισ τοῦτων
 δελιάσμοισ ἐλεας, Πλοκῆτ.Ἠθ.823 κ νόθα καὶ
 κίδηλα τὰ τῶν ἄλλων βυθημασίων καὶ δελιά-
 σματα, Μηναι.1,18 Ἐσπερ, ἐγθροῦ δελιάσματα.
δελασματρον (τό) ὄνομαρ. τοῦ δελεάσμου βλλ.·
 Φιλιδ.π. Ἀθην.4,147 Α παντοδαποῖσι τέχνησι εὐρή-
 ρασι πρὸς βιόταν, ψυχὰς δελεασματῶισιν.
δελασμοῦς (ὁ) κ. νεώτ. τὸ συλλαμβάνειν διὰ

δόλου: Ἄριστλ. ΖΙ 535 α 7-2) μτν. κ. νεώτ. πα-
 ρίδευσ, ἀπάτη: Ἄπολλ. ἀδασκ. Ἀντων. 41, Ἐπιφάν.
 1798 Β τοῦ δελασατήρ κατὰ τὴν ἀκερλίαν.
δελασατήρ-ἦρος [ὁ] νεώτ. γένος κολεοστέρων
 ἐντόμων τοῦ ὄθρου, τῶν βραχειλότρων.
δελασατικά ὄσμ. ἐπίρρ. δελασατικός βλλ.
δελασατικός-ἦ-ὄν μτν., νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἰκα-
 νός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατηλῶς δελάζειν,
 ἐλάκειν, παρασύρειν τινά, πλανερός, ἐπιλορευτι-
 κός: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 487 ταυτάσθε τινὰς φαντα-
 σίας δελασατικός προτείνουσιν ταῖς ἐπιφροσύ-
 νης, δελασατικά προτάσεις - ὑποσχέσεις.
δελασατικότης-ἴσσης [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
 δελασατικοῦ βλλ.
δελασατικός μτν. κ. ἐπίρρ. κατὰ τρόπον δε-
 λασατικὸν βλλ., ἀπατηλός: Κλήμ. Ἀλ. 492 ἡ ἰδωνή
 .. καὶ νεκτερόν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐπινοήσις μετὰ γου-
 τείας δελασατικός ἐπιδουλεύουσα.
δελασατικός-ἦ-ὄν μτν., ὁ δεικτικός δελασατοῦ,
 πλάνης: [ὁ. ἔρμ. = δελασατικός βλλ.]: Ἰώσ. Ἀν. 239
 οὗ δελασατὸς αὐτὸς καθ' αὐτὸν Ἰαχουάν ὁ νόμος.
δελασατρα [ἡ] παλιῆ μέτ. δελασατρός: Κρατίν.
 η. Πολυδ. 10, 156 τὴν δὲ Ἀνδρομέδαν Κρατίνος ἐν
 τοῖς Ἱερφίοις δελασατρον καλεῖ.
δελασατρεύς-εως [ὁ] μτν. δελασατρεύς βλλ.
δελασατρον [τὸ] ἡ δελασατρα βλλ.: Πολυδ. 10, 156.
δελασάνη [ἡ]: Ἦσ. « ὁ μυλῆσιος ἰχθύς ».
δελεαρ ατος [τὸ] μτν. ἐπ. τὸ δέλεαρ βλλ.:
 Ἰ. 9η. 7, 305 Α καὶ δὲ οὗ με γνήσια δελεαίτος.
δελεασαρία [ἡ] νεώτ. γένος τῆς θαλασσίαν φυτῶν.
δελεασαριοειδῆ [τὰ], νεώτ. βοταν. οἰκογένεια
 φυτῶν τοῦ ὄθρουσιματος τῶν ροδαφυκῶν.
δελεασίτης [ὁ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν τῆς
 ὁμάδος τῶν κλωροπύτων.
δελετρον [τὸ] μτν. κ. νεώτ. τὸ δέλεαρ, τὸ δό-
 λωμα βλλ.: Νουμην. Ἰ. Ἀθην. 7, 287 C βαῖθ καρδίβι
 καὶ εἰ ποτε βερμβράδι, κείνη ζῶη εἰ ἀγύρωσιον,
 τόδε σκεπασὸ δέλταρ. Ὀππ' Ἀλ. 2, 431 εἰ γάρ παρ'
 ἐπιφάσειε δελεάτρον. 2) φανός, ἐκλιποφά-
 νορο: Ἀθην. 15, 699 Ε Τριχαίδος δὲ ὁ ῥάδιος δέ-
 λατρον τὸν φανόν καλεῖσθαι οἷόν φησιν αἱ νε-
 κτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. || νεώτ. στρατ.
 φορητὸς φανός ἔχει μίαν μόνον ἐπιφάνειαν φω-
 τεῖνῃ, τὰς δὲ λοιπὰς κεκαλυμμένος. 3) Φιλίμων
 162 « τέλετρον, τρύπανον, ὁ δέλετρον καὶ τέλετρον
 Ἀσιανὴ τῆς γλώσσῃ ὄρησι παραφθεῖρουσα ».
δελήμασης [ὁ] δὴμ. [τουρκ.] ὁ ἀρχηγὸς τῶν
 δελήδων βλλ. 2].
δελής [ὁ] δὴμ. [τουρκ.] κ. ντελής παράφρων,
 τρεπλός, παράτολμος, ἐν χρ. ἰδίως ὡς πρότον συν-
 θετικὸν κυρίων ὀνομάτων οἷον Δεληπέτρος, Δελη
 γιάνης [ὁ] ἐνίοτε κ. ὀβριστ. ἐπιθ. οἷον ντελή-φου-
 σέκης. 2] εἶδ. πληθ. δελήδες ριφικίνδουσι ἀτα
 κτο ἰππεῖς τοῦ ἄλλοτε ταυρικῆ ἱππικῆ.
δελήτιον [τὸ]: ὄνομα: τοῦ δέλεαρ βλλ. EM
 254, 53 [προσθήκη] « Σοφωλῆς, ἐπεὶ τὸ δελήτιον, ἢ
 Σώφρων, αἰ δὲ τὸ ἄγγος, ἐν φῶ τὸ δέλταρ ἔγκειται ».
δελία Ἦσ. « δόφνη ».
δελίμη [ἡ] νεώτ. γένος ἀνοσφροδύτων ζενδουλίλων.
δελιμίδια [οἱ] νεώτ. οἰκογεν. δικτοτυλιδόμων φυτῶν.
δελινί [τὸ] δὴμ. κ. ντελίνη ἰατρ. κατὰφρακτὸν
 πολεμικὸν ἰσποφρόν τῆς γραμμῆς, δικροτον ἢ
 τρικροτον, αἰ βοιωτικῆ βλλ. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ
 ὑψηλός, μεγαλόσωμος ἄνθρωπος.
δελίχρα Ἦσ. « τὰ ἠμικρά ».
δελίχων ονος [ὁ] νεώτ. γένος χελιδονίδων πτηνῶν.
δελκανός [ὁ] εἶδος ἰχθύος: Ἀθην. 3, 118 Β Εὐθύση
 μος ἐν τῷ περὶ ταρχίων τὸν δελκανὸν φησιν
 ἰχθύν ὀνομάζεσθαι ἀπὸ τοῦ Ἀδελκανός ποταμοῦ.
δελλαναντιάρηθος [οἱ] δὴμ. [ἰταλ.] πλοισαρχοὶ
 ἔχοντες ρωσικὴν ἢ τὴν τῆς Ἰουδαίας πολιτείας ὑπη-
 κοότητι, προσημειωθὲν ἀπὸ τῆς Ἑλλ. ἐπιανα-

στάσεως ὡς κυβερνήται πλοίων ἀνηκόντων εἰς Ἑλ-
 ληνας ὑποδοχάσις, ὅπως αὐτὰ τὰ πλοία ταξιδεύ-
 σαι ὑπὸ τὴν ἡμερίαν τῆς ὑποκοιότητος αὐτῶν.
δέλλαι Ἦσ. « κολεῖ » [ἀναγν. δόλλαι].
δέλλαισιον [τὸ] Ἦσ. ἡ φωλεὰ τῆς δέλλαιος βλλ.
δέλλεις-ἴθος [ἡ] ὄρχ. λέξ. εἶδος σφυκός: Ἀρκάδ.
 30, 13 « δέλλυς τὸ σφυρίον εἰς τοῦ θ ».
δέλλεις Ἐπιγρ., αἰτ. δέλλειν ὁ δέλεος βλλ.
δέλλοι Ἦσ. « βόλλοι » [πρὸβ. ἄρκαδ. Ἐπιγρ.
 ἐσδέλλοντες = ἐκδέλλοντες].
δέλλος [ὁ] νεώτ. γενελ. πηλὴ θερμὸ ὕδατος
 ἀναβλύζοντος κατὰ περιόδους καὶ ἐκτίνασμού-
 νου ὑπὸ μορφῆν στήλης εἰς ἰκανὸν ὄψος, δ. θερ-
 μοπιδεῖ ἢ θερμὴ διαλείπουσα, γκίτζερ.
δελματική [ἡ] γλώσσα κ. πᾶν. ἡ δελματική βλλ.:
 Πάπ. δελματικὴ λινὴ.
δελματικόν [τὸ] πᾶν. τὸ δελματικὸν βλλ.
δελματικομαφορτής [ὁ] πᾶν. κεφαλόμενος
 δελματικοῦ εἵδους.
δελματικόν [τὸ] πᾶν. περιώνυμ. δελματικοῦ εἵ-
 δους: Πάπ. δελματικὸν μαλω[τόν].
δελμάτιον πᾶν. τὸ δελματικὸν βλλ.
δελσρηπίς-ἰδός [ἡ] νεώτ. γένος τῆς ὄρχων.
δελσρός [τὸ] μτν. τὸ δέλεαρ βλλ., γεν. πληθ.
 δελσών [Πάπ.] Εὐστ. Ἰλ. 23, 57 « τὸ δ' αὐτὸ μῆχος
 καὶ μῆχαρ κατὰ τὸ δέλεος δέλεαρ ».
δέλτα [τὸ] [ἀκρίτ.] κ. μον. νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ τέταρ-
 τόν γραμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφabetου βλ. Δ. 8' γεν.
 δέλτατος [Δημόκρ. 20]: Πάπ. κάμηλος κεχαρ-
 γμένος ἐπὶ δεξιῷ μηρῷ δέλατα ἰώτα. 2] πᾶν τὸ
 ἔχον σχῆμα Δ, ἢ τοῖς Ἰσσηλοῦ τοῖς Ἰσοσκιαῶς τρι-
 γώνος κ. εἶδ. ἡ σχηματίζουμένη τριγωνικὴ ἔκτασις
 τῆς παρὰ τὰς ἐκβολὰς μεγάλων ποταμῶν, οἷον τοῦ
 Νεῖλου, τοῦ Ἰνδοῦ κ.ά.: Ἦρ. 2, 13 οἱ ἐνεβρε τῆς Ἀ-
 ἰμνης τῆς Μαίριος οἰκόντες τὰ τε δῆλα χωρία
 καὶ τὸ καλοῦμενον Δέλτα, Στράβ. 6, 15, 33 καλεῖ δὲ
 τὴν νῆσον Δέλτα καὶ φησιν Ἰσην εἶναι τοῦ κατ' Αἴ-
 γυπτον Δέλτα. 2] τὸ ἐρήθειον τῆς γυναικῆς.
 Ἀριστοφ. Λυσ. 151 γυναικὶ παρῖοικεν, δέλτα παρ-
 τετλήμαται. 3] ὁ ἀστερισμὸς τοῦ τριγώνου, ὁ
 δελτωτὸν: Πτολ. Τετραβ. 27. 4] ἐκμ. δέλτα μυσ-
 τικὸν τριγώνον περιβαλλόμενον ἀπὸ ὀπίμων, ἐν φ
 ζωγραφίζεται ὁ ὄρθογωνὸς τοῦ Θεοῦ ἢ ἐβραϊκά
 γράμματα ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομα τοῦ Ἰεχωβά.
 5] νεώτ. φουσ. κρᾶμα γαλοῦ, σιδήρου, μολύβδου
 κ.ά. μετάλλων ἐν χρ. διὰ τὴν κατασκευὴν ἐλαίων
 πλοίων κ.ά. μηχανημάτων. 6] νεώτ. ναυτ. ὁ πλω-
 τῆρ τοῦ κομποῦ δρομομέτρον, δ. δελτωτὸν.
δελτακισμός [ὁ] νεώτ. ἰατρ. εἶδος τρομουσμοῦ,
 καθ' ὃν ὁ πάσχων δὲν δύναται νὰ προφέρῃ σα-
 φῶς τὸν φθόγγον δ.
δελταπορφύρενη [ἡ] νεώτ. χημ. χημικὴ ἔνωσις
 εἰς κόνιν ἐρυθρόφρον ἐν χρ. εἰς τὴν βαρικήν.
δελτάριον [v] [τὸ] μτν. νεώτ. κ. ὄσμ. ὑποκρο. τοῦ
 Δ. 2, 20ς βλλ. ἡ μικρὰ δέλτος: Πολύβ. 2, 9, 11, 2 πρό-
 χειρον ἔχον τὸ δελτάριον, ἐν ᾧ τὸ τῆς συνκλή-
 τος δόγμα κατεγγράφητο, Πλούτ. Κάτ. Νεωτ. 24
 δελτάριον τὴ μικρὸν ἐξωθεν εἰκομηθῆναι τῷ
 Κάισαρι. || νεώτ. κ. ὄσμ. εἶδ. ταχυδρομικὸν
 δελτάριον μικρὰ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ ἐπὶ λεπτοῦ
 χαρτίονι. || εἰκονογραφημένον [ὁ] δελτάριον
 ταχυδρ. δελτάριον ἔχον τὴν μίαν ὄψιν εἰκονογρα-
 φημένην. 2] εἶδος χειρουργικῆς ἐργαλείου.
δελταφίς-εως [ἡ] νεώτ. γεν. κολλο: τέρων ἐντόμων.
δελτιδία [τὰ] νεώτ. ζωολ. κ. δεατοειδῆ νυκτι-
 οειδῆ φυκτῶν, ὧν αἱ περὶ αἰσθῆσις ἀποτελοῦσι
 μετὰ τῆς θωρακικῆς ἀσπίδος σχῆμα ὡς Δ.
δελτογράφος-εως [ἡ] νεώτ. ἡ κατορθῶθ
 τῶν βιβλίων εἰς δέλτα.
δελτογραφικός-ἦ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὸν δελτογράφον ἢ τὴν δελτα-
 γράφην βλλ.

Βελιογράφος (ὁ, ἡ) νεώτ. κ. δημ. ὁ γράφων δέλαιον || εἶδ. ὑπάλληλος τῆς Βουλῆς συντάξας τὸ εἰς τὸν τύπον διανεμόμενον περιληπτικὸν δελτῶν τῶν πρακτικῶν ἀδελφ.

Δελτιο(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ὑποκορ. τοῦ δελτοῦ βλ. μικρὰ δέλτος. *Ἦρ.7,239 ἐν τῷ ἔθλῳ τοῦ δελτιοῦ ἔγραφε τὴν βασιλικὴν γνώμην, Πάν.*

2) νεώτ. ἐντυπὸν φύλλον χάρτου παρόμοιον ἀδελφῆς ἢ πληροφορίας πρὸς ἀφοσίωτον σκοπὸν : δελτῶν ἀπογραφῆς || δελτῶν ταυτοτύπων ἐπίσημον ἐντύπον, πιστοποιοῦν τὴν ταυτότητα ἢ τὴν ἰδιότητα τῶν φερόμενων || συνοπτικὴ ἔκθεσις ἀρχῆς πνοῆς ἢ ἀ. ἐπίσημος ἢ ἐπιστημονικῆς ὀργανώσεως προωρισμένη δι' ἀνακοίνωσιν : ἄστυνομικὸν - μεταπολεμικὸν δελτῶν, - δελτῶν τύπου 3) τίτλος ἀρθρῶν ἐφημερίδος εἶδ. περιεχομένου : ἔξωτερικὸν - οἰκονομικὸν δελτῶν || τίτλος περιοδικῶ ἐκδιδομένου ὑπὸ σωματείου ἢ πραγματευομένου εἰδικῶν τῆ θεμα : Δελτῶν Ἐκπαιδευτικῶ Ὀμίλου - Στατιστικῆς || ἐν ταῖς δικαστηρίοις, τὸ σημείωμα, ἔξ οὗ ὁ κλητὴρ ἐκφράζει τὰς ἐκδικαστέμενας ἐν τῇ συνεδριάσει ὑποθέσεις 4) ἐκείνη τὴν ἐπί μικροῦ τετραπλεύρου χωρίοντι ἢ κοινῶ χάρτου σημειώσεσιν ἐπὶ ἀρισμένῳ θέματι, ἄς οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ φιλόλογοι χρησιμοποιοῦσι κατὰ τὴν συγγραφὴν πραγματίας, καταλόγου, βιβλιογραφίας κττ., δημ. φύισα 5) δελτῶν προφήτων ἐντύπον, συνάμει τοῦ ὁποῖου παραχωροῦνται τὰ πρόφητα, ὅταν δὲν πωλοῦνται ταῦτα ἐλευθέρως ἐν τῷ ἐμπορίῳ, ὅταν ἐν καιρῷ ἀνεφορέσεως, πολέμου κττ.

Δελτιο-ῶν νεώτ., δημ. δελτιῶν καταγραφῶ ἐπὶ δελτῶν βλ.λ.) σημειώσεως ἀνθλῶν ἐκ διαφόρων ἐπιστημονικῶν πηγῶν, κατατάσσουσιν καθ' ἄλληλ ἢ ἀλφαριθμητικῶς δι' ἀφοσίωτον σκοπὸν.

Δελτιῶν δημ. δελτιῶ βλ.λ.

Δελτιοσε-ῶς (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ δελτιῶ βλ.λ.

Δελτιογράφημα-τος (τὸ) Ἐπιγρ. ἐπίσημον διάταγμα ἐπὶ δελτῶν γεγραμμένον : Ἐπιγρ. δελτιογράφημα τοῦ ἀνθυπάρχου.

Δελτιογράφος (ὁ) ὁ γράφων τὴ ἐπὶ δελτῶ βλ.λ.) : Αἰσχ.ἔμ.275 δελτιογράφος δὲ πᾶν ἔκλυτο φρενί.

Δελτιοειδῆς-οὗς-ῆς ἡγη. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος δέλτος ἢ σ. ἐκαρτήσων ἐργαλείων τεκτονικῶν δελτιοειδῆς 2) εἶδ. κ. νεώτ. ἀνατ. δελτιοειδῆς μὲς ἰσχυρῶς τριγωνικῶς τὸ σχῆμα μὲς περιβάλλον τὴν κατ' ὄμων ἀρθρῶσιν : Γαλ.2,354 || ὄμ. δελτιοειδῆς σύνδεσμος ἀποτελούμενος ἐκ τριῶν δεσθινῶν σχήματος Δ, ἂ. ἔστω πλάγιος σύνδεσμος || ὄμ. δελτιοειδῆς ἔπαρμα ἢ φύμα τραχὺ καὶ πεπλατισμένον ἔπαρμα τῆς ἔξω ἐπιφάνειας τοῦ βροχιοῦντος ὁστού 3) νεώτ. ὀρυκτῶν. δελτιοειδῆς δωδεκάεδρον κρυσταλλικὸν σχῆμα τῆς τάξεως τῆς ἀνημιεδρίας ἢ τετραεδρικής ἡμιεδρίας τοῦ κυβικοῦ συστήματος 4) νεώτ. ζωολ. δελτιοειδῆ (τὸ) -ὄς οὐσ. οἰκῶν. ἐντόμων τοῦ ἀβροσίου, τῶν λεπιδωπτερόων 5) νεώτ. βοταν. ὄμ. δελτιοειδῆ κατηγορία φυτῶν ἔχοντων φύλλα τριγωνικά.

Δελτιοειδῆς ἐπιγρ. ἡγη. ἐν σχήματι δέλτος (Δ) : Ροῦφ. Ὀνομ.Δ7 δελτιοειδῶς ἐπικειται ταῖς σπῆσθαι.

Δελτιοκλιτῶν (τὸ) νεώτ. γένος τῆ ἀραχνῶν.

Δελτιοκόσμος (ὁ) νεώτ. γένος τῆ ἀνθοσφῶν.

Δελτιοκοιδῆς-ἄδης (ἡ) νεώτ. γένος πρωτοζῶων.

Δελτιοκοιδοῖς (ὁ) πλάσος. ὁ ποιῶν δελτῶ βλ.λ. ἢ πινάκος γραφῆς 2) ὁ γραματοφόρος βλ.λ.

Δέλτος (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., κυπρ. δέλτος μικρὸς πινᾶξ συνθ. τριγωνικῶ σχήματος, ἐφ' οὗ ἔγραπον Ἐσούτ. Ἰ.421,30 κ τὸ τῆ δελτῶ ὄνομα .. κατέβη ἀπὸ τῶν δελτωτῶν βιβλίων ἡγουν ἐκ τῶν κατὰ δέλτα πτυσσόμενων γραφῶν : Βατραχομ.3 ἐν

Δέλτοις ἐμοῖς, Ἦρ.8,1354 ἔφαρθασάντα παρ' αὐτῶν τὴν ἔφεροντο δέλτος, Σοφ.Τρ.483 ἀλλ' ἐπιφῶν τὴν χαλκῆς ὄπως δεσπύοντι ἐξ δελτῶ γραφῆν, Ἀριστ.Θεσμ.778 πινάκος ἔστων δέλτος, Πλάουτ. Ἦ8,434 Δ ἔχοντα κατασφαγερισμένην δέλτον, Πλάτ. ἐν ἔυλινοῖς δελτοῖς ἐγκαρσσοῖσι τοῦτο· || ἡγη. : Σοφ.ἄν.597 ἄς ἐν φρονέῳ δέλτοιαι τοὺς ἐμοῖς λόγους, Λουκ.Λιουβ.Συν.12 ἐκ τῶν Αἰῶς δελτῶν ὁ μάρτυς 2) γραπτὸν ἡμυμένον : Ἐπιγρ. Ὁ μῆρου δελτοῖ (τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμ.) Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,27 αἱ δὲ δελτα δέλτοιαι (ὁ δωδεκάεδρος), -αἱ δέλτοιαι τῆς ἱστορίας, 3) εἶδ. ἐπιστολῆ, γράμμα : Πλάτ. Ἐπιστ.312 Δ ἵν' αὖ τὴ ἡ δέλτος ἂ νότυα ἢ γῆς ἐν πτυγαῖς παθῆ, ὁ ἀναγνώσις μὴ γῶν || διαθήκη : Λουκ.Τιμ.22 ἐπειθῶν δὲ τὸ σημειῶν ἀπαρραθῆ καὶ τὸ λῖνον ἐντυθῆθ καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ καὶ ἀνακηρυχθῆθ μου ὁ καινὸς δεσποτῆς 4) εἶδ. τὸ σχολικὸν ὀδῶκιον, ἢ πλάκα : Φιλόστρ. 557 γηράσκων ἠδὲ ἔναρτων ἐξεφῆμενος ἐξ διδασκαλῶν φοιτῶ, ὡσπερ οἱ παῖδες Τρέτ. Ἰστ.4, 271 λύκος ἐλάθων ἀφῆρασε τὴν δέλτον ἐκείνου 5) ζωγραφικῶς πινῶς : Αἴπλ.4,125 εἰκόνα χεῖρου ἔκλυσε κακ δελτῶν τὸν τύπον ἡφανέν 6) μυστικαὶ ἢ ἱερὰ δέλτοιαι τὰ δῆλτα βλ.λ.2, κώδικες καταγραφῆς ἐν χρ. π. ταῖς ἐκκλησιαστικῶ || ἱερὰ δέλτοιαι οἱ πινάκες, ἐφ' ὧν ἐγράφησαν ἢ τὸν τῶν Ρωμῶσιν ἀρχιερέων τὰ χρονικά τῶν προηγούμενων ἔτους 7) διαφ. προφ. τῶν ἀφρ. βέλτος : Φώτ. κώδ.190,151,17 ἐ τοὺς γὰρ Κρήτας τοὺ ἀγαθὸν δελτῶν κολεῖν 8) ἡβρ. βέλτερος, βελτιῶν.)

Δελτοῦμαι-ῶμαι μέσ. σημειῶναι, γράφω τὴ ἐπὶ δελτῶ πρὸς (ὁ)λαν μου χρήσιμ : Αἰσχ. Ἰκ.179 αἰνῶ φυλάσθαι τὰν ἔπι δελτοῦμενος.

Δελτοχέιλαι (τὰ) νεώτ. ζωολ. ἐντομῶ τινε ἔχοντα χεῖλην τριγωνικὰ ὁμοίοντα πρὸς δέλτα ἰδ.

Δελτοχέιλον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων τοῦ ἀβροσίου, τῶν καρβιδιῶν.

Δελτωτῶς-ῆν ὄμων, μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος δέλτος ἰδ., ὁ δελτιοειδῆς : ΚΠορφ.Θεσμ.1,14,16 Ε ἢ δὲ ῥόδος ἢ νήσος .. δελτωτῆ τὸ σχῆμα, τὴν δὲ γραμμὴν τριγωνικῶν, Ἐσούτ. Ἰδ.433,20 2) τὸ εἶδ. δελτωτῶν ὡς οὐσ. τὸ ἰσοσκελῆς τριγωνικόν : Ἀναθ.2,8 ἵν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παραπέδεως οἰσινε ἔμβολον δελτωτῶ γὰρ ἔθηκε || εἶδ. κ. νεώτ. ἄστρον. ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Τριγώνου : Ἀρατ.235 ἐγγυθῆ σῆμα δελτωτῶν πλεῦρῶσιν ἰσοσημῶντα ἑκὸς ἀμφοτέρω 3) εἶδ. νεώτ. ναυτ. ὄμ. τὸ αὐθ. δελτωτῶν ὁ πλωτῆρ τοῦ κωποῦ θρομομέτρου, τὸ ζῶλο τῆς παρῆκτος.

Δελφακίος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοσφερόμενος εἰς δελφῶκα ὡς καὶ ὁ ἔξ αὐτοῦ προερχόμενος, ὁ χοιρινὸς : Φερικερ.π. Ἀθην.6,269 Α πλεῦρα δελφακίαι ἐπεξανθίστομα χυαυρότατα παρῆκτικο, Ἀλεξ.π. Ἀθην.9,383 C πνικτῶν τὸ φθον δελφακίειον, Διουχλ. Ὁρεῖ8,4,61 ζωμὸς δελφακίος.

Δελφακίαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. ἡμιπτερῶν ἐντόμων.

Δελφακίω μον. ἔχω ὄμοιότητα, μοιάζω πρὸς δελφῶκα : Μαν.Φιλῆ8,26.

Δελφακινή (ἡ) ὁ δελφᾶξ βλ.λ. : Ἐπιχλ. Ἀθην.7, 277 Ε δελφακίος ὄπτα κρέα.

Δελφακίον (τὸ) ὄνοκορ. τὸ δελφᾶξ γαλαθηνὸν χοιριδίον, γουρνασίον, γουρνοπούλο : Ἀριστ. Λυα. 1061 καὶ δελφακίον ἦν τὶ μῖον, Πλάουτ. Ἦ8,82 Ε δελφακίον τὴ δελφία, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ.7,842 κατέφαγεν ὑς τὰ δελφακία 2) Ἦσ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δελφακίς-ἰδος (ἡ) πᾶν. τὸ θῆλυ γαλαθηνὸν χοιριδίον, γουρνοπούλοια.

Δελφακοῦμαι-ῶμαι παθ. αὐξάνομαι εἰς χοῖρον, ἀπὸ δελφακίος γίνομαι ἡγας χοῖρος Ἦσ. ὁ δελφακοῦσθαι τελειοσθῆαι τὰς ὑς : Ἀριστ. Ἀχ.786 νεα γὰρ ἐστιν (ἡ χοῖρος) ἄλλα δελφακοῦμενα εἶσι μεγάλαν τε .. κήρυβράν (κέρκρον),

Βέλφαρις-ακος (ὁ) ἢ τὸ δελφίνιον βλλ.Γρ ΑΒ 88,31 ὁ δέλφακος, τὴν θλιάνον φσαι δαίν λέγειν, ἀδιαφόρων τῶν παλαιῶν τίθεντων»: Ἰηὼν.κ.λ. Αθην.9,375 Α ὡς Ἐρεσὶ δέλφακος (ὁ) ἰοδρ.ὡς ἐφεστῆι, Ἡρ.2,70 ἔχων δέλφακος ἰχθὴν ταύτην τάπει, Ἀριστ.Ζι 573 β,13 τὰς δέλφακας χρῆστας γενναῖως ἠρθλ. Ἀριστ. Βυλ.π. Αθην.9,375 Α ὁ τῶν δὲ συνὸν τὰ μὲν ἰδη συμπεληγῶτα δέλφακος, τὰ β' ἄσπικα καὶ ἔνικρα χείρον· 2) νεώτ. γένος ἡμιπτερον ἐντόμων.

Βελφιδίος ὄνυρ. δελφίνιος βλλ.: Ἐπιγρ. Δελφιδίος Ἀπέλλων.

Βελφικός-ή-ὄν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήγκος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς δελφούς, ὡς καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος: Εὐρ. Ὀρ. θανεῖν γάρ αὐτῷ μοτρα Δελφικῷ ἔξει, Πλάτ. Νόμ.686 Α τῷ Δελφικῷ Ἀπόλλωνι, Τίετ.ζ. Ἰστ.2,426 χρῆσθον Δελφικόν (ὁ) τοῦ τοῦ μαντείου τῶν δελφῶν διδόμενον, Παλαμ. Ἀσά.Ζ.31,9 εὐνοίωμαι... τὸν Ἴωνα, τὸν δελφικὸν τὸν ἱερέα, - δελφικὸν ὄνομα, - δελφικὴ ἀμφικτιονία (ἢ ἐν δελφοῖς συνεχομένη) 2) τὸ θηλ. δελφικὴ ὡς οὐσα, τριπλοῦς τράπεζα ἐν χ.ρ. π. Ρωμαιοῖς ὡς τὸν τοποθετήσαν ἐπ' αὐτῆς ἀγγεῖλον ποτοῦ.

Βελφίν-ἴος (ὁ) μγν. μων. κ. νεώτ. τ. τοῦ δελφίος γένος θηλαστικῶν δελφινιδῶν ἰχθύων, θαλάσσιον μασσοφόρον κήτος: Μαν.5,157 ἄγχε δελφίν, Τίετ.ζ. Ἰστ.4,107 ὡσπερ δελφίν καὶ φώκη, Ὁσμ.Μ 203 ὁ δελφίος, οὐ δελφίν 2) συνεκδ. πᾶν διακοσμητικὸν κατασκευασμα ἔχον σχῆμα δελφίνος ἢ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ 3) ὁ δελφίνιος βλλ.

Βελφινάπτερος ὁ λευκός (ὁ) νεώτ. ζῴολ. εἰδός δελφίνων, Δ. βελουάνα.

Βελφινάριον (ὁ) μγν μικρὸς δελφίν: Ἡρώων Αὐτομ.27,2.

Βελφίνας (ὁ) δημ. ὁ δελφίν βλλ.: Καρκ.β. Πλώρ. 4 μ' ἔβλεπαν τὸν τσαλαβουτῶ σάν δελφίνας.

Βελφινέλαιον (ὁ) νεώτ. χημ. ἔλαιον ἐκ τοῦ λιπούς τοῦ μέλανος δελφίνος.

Βελφίνη (ἡ) νεώτ. ἡ σύζυγος τοῦ δελφίνου βλλ. **Βελφίνη** (ὁ) δημ. κ. ντελφίν κ. δελφίνας ὁ δελφίν βλλ.: Καρκ.β. Πλώρ.19 ἔλα να γίνος ζήλιας τῆς φάλανας, σύντροφος στοῦ δελφίνι, Παλαμ. Ἀσά.Ζωή 34,1 κι ἐγὼ ἤμουσ τὸ γοργὸ χρυσόφτερο δελφίνι 2) μγφ. ὁ ταχύς εἰς τὸ πλέην ὁ τὸ νήγεσσαι: Βαλαωρ. Σήμουανρον 169 ἐκολυμβοῖσας, ἐδιάδθαινε, σάν να ἔγαινε δελφίν.

Βελφινιάς-άσος (ἡ) μγν τὸ φυτὸν δελφίνιον βλλ.: Ψιδιοσκ.3,73.

Βελφινίδαι (οἱ) νεώτ. ζῴολ. οἰκογένεια θηλαστικῶν ἰχθύων τοῦ ἀθροίσματος τῶν κητωδῶν.

Βελφινιέρα (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἀκόνητον βαλλόμενον διὰ μικροῦ πυροβόλου ἢ ριπτόμενον διὰ σπιδαράς χειρὸς κατὰ κητῶν καὶ ἰδιῶς φολανῶν.

Βελφινίως μγν. βυθίζομαι, κολυμβῶ ὡς δελφίν βλλ., βουτῶ σάν δελφίνι: Λοκ.Λεξίφ.5 κάρτα δελφινισάντες περιένον ὑποδουχίσι θαυμασίως.

Βελφινικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήγκος ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δελφίνα ἢ δελφίνιον βλλ.

Βελφινίη (ἡ) νεώτ. χημ. χημικὴ οὐσία ἀπαντῶσα εἰς τὸ φυτὸν δελφίνιον βλλ.2 ἡ ἀγριοσταφίς.

Βελφινίον (ὁ) κ. νεώτ. ναδὸς τοῦ δελφίνου Ἀπόλλωνος, ἰδιῶς ὁ ἐν Ἀθήναις: φθίσιμα.Π. Ἀνδοκ.1,78 τὸ ἐπὶ δελφίνου δικαστήριον, Πλούτ.Θνα.13 ἢ καὶ νῦν ἐπὶ τῆς κώρας πέμπουσι ἱλασμοὺς εἰς δελφίνιον ὄμ. ἐν Χαλκίδι: αὐτ.Φλογ.16 ὁ δῆμος Πίτω καὶ Ἀπόλλωνι τοῦ δελφίνου 2) κ. νεώτ. βωτακ. γένος ποσδῶν δηλητηριωδῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν βατραχοειδῶν: Ψιδιοσκ.3,73, Γεωπ.20,22.

Βελφίνος (ὁ) ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος: Ριανός ἐν ΑΠ 6,278 Φοῖβε, σὺ δ' Ἰάσας Δελφίνε, κούρον ἐξέξοι Πλούτ. Ἡ8,984 Α Ἀρτεμίδος γε ἀπικτύντης Δελφίνιου τ' Ἀπόλλωνος 2) ἐνν. μὴν ὄνομα μνηδὸς ἐν Ἀθήναις, Δελφίνος Ἔθρου, Αἰγίνα κ.ἀλλασου:

Σχόλ. Πινδ.Ν 5,81 3) Δελφίνα (τὰ) ἔσρατι πρὸς τὴν τοῦ δελφίνου Ἀπόλλωνος: Σχόλ. Πινδ.Ο 13,155 4) Ἦσα, τὸ φυτὸν δελφίνιον βλλ.2).

Βελφινίος-ἴος (ἡ) μγν. τράπεζα, πηλ. ἢ ἐπὶ τῆς μονοσκελοῦς ἢ τρισκελοῦς ἢ τετρασκελοῦς βάσεως αὐτῆς ἔχουσα ἐγγεγραμμένους δελφίνος, πρὸδ, δελφίς: Λοκ.Λεξίφ.7 ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τράπεζῃ (ὁ) γαλ. ὁ οὗτω λέγεταί παρα τὸ δελφίνιον τῶμ τούς πόδας ἔχεν).

Βελφινικός (ὁ) ὄνοκρον. τοῦ δελφίος βλλ.: Ἀριστ.Ζι 631 α,17 δελφινίσκον μικρόν, Ἡρώων Αὐτομ. 27,18 ὅτε μὲν καταδύσεται ὁ δελφινίσκος.

Βελφινίη (ὁ) νεώτ. τὸ δρυκτὸν ἐπιδοτον βλλ. **Βελφιννοειδής-οὐς-ές** μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα δελφίνος: Ψιδιοσκ.3,73 φυλλάρια δελφιννοειδῆ 2) νεώτ. ζῴολ. τὸ ἄρα. ἐν πληθ. δελφιννοειδὲς ὡς οὐσα. ἰχθύες ὁμοειδῆσες κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν διαμόρφωσιν πρὸς δελφίνον.

Βελφινοειδής (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν μετὰ τῆς δελφινίης εἰς τὸ φυτὸν δελφίνιον ἡ ἀγριοσταφίς.

Βελφιννοαῖον (ὁ) νεώτ. χημ. ὀξείνοχρωστικὴ οὐσία ἐν χρ. εἰς τὴν βελφίνη.

Βελφινόρρομος (ὁ) νεώτ. γένος δελφινιδῶν ποταμίων θηλαστικῶν ἰχθύων.

Βελφίνος (ὁ) νεώτ. κ. δελφίν τίτλος ἡγεμόνος φερόμενος κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ ἡγεμονισαντος ἐπὶ τοῦ δελφινιστῆς τῆς Γαλλίας καὶ ἀργότερον ὑπὸ τοῦ διαδοχῶ τοῦ γαλλικοῦ θρόνου.

Βελφινόσμος-ον μγν. ὁ ἔχων δελφίνα ὡς ἄσμα: Λυκόφρ.658 ἀγγεῖλον λιπῶν φίλων δελφινόσμον (ὁ) γαλ. ὁ ἔχων τὸ ὄνομασά ἐν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος δελφίνος σημεῖον ἔχοντα 2).

Βελφινόλα (ἡ) νεώτ. ζῴολ. γένος τὴ σπληροστράκων ἀκανθωτῶν μολλασκίων.

Βελφινόφορος ὄν ὁ ἔχων, φέρων, δελφίνας: Αἰσχ. ἀπ.150 2) κερσία, ἀφ ἧς ἤρτοτο δελφίν βλλ.2): Ὁσμ.Ζ.41 ἐπαιτα αὐτοῦσι ἀ κερσίαι... ἀ ἀπὸ τῶν ὀκτάδων δελφινόφοροι ἠρμένοι ἐκλήθηον.

Βελφίε-ἴκος (ὁ) μγν. ὁ τρίπους ΕΜ 255,10 ὀδελφίνα τὸν τριπόδα 2): Πλούτ.Γ Γράνκ.2 δελφίνας ἀγυροῦς ἔπριστα.

Βελφίος-ον μγν. κ. νεώτ. δελφινός βλλ.: Καλλ. Ἀετ.3,1,20 (ὁ) μγφ.Κάλλ. Ὁδ.11,25 δελφίνον πέτραν.

Βελφίς-ἴος (ὁ) μγν. μων. κ. νεώτ. τ. δελφίν βλλ., δημ. δελφίν κ. ντελφίν κ. βελφίνος ὀνομασά ἐν ἐπὶ τῆς δελφίνας μεγακίτους ἰχθύος ἄλλοι φεώντες πιπυλάσι μυχοῦς, Πινδ.Π 2,51, Ἡρ.1,24 τὸν δὲ δελφίνα λέγουσι ὑπολαθόντα ἐνετεικεία ἐπὶ τῶν νησῶν, Πλούτ.Δημ.3 ὡς φησιν ὁ Ἴων, δελφίνος ἐν χέρωυ βίαι 2) κόσμημα ἐν. ἀχμ. δελφίνος: Ἐπιγρ. 3) Ἦσα, δελφίνος παρεμστήριον μηχανημα ἐν ναυμαχίσι: Ἀριστ.Πη.762 τοὺς δελφίνος μεταφορικῶς καὶ τὴν ἀκατον παραβάλλου (ὁ) γαλ. ὁ σπιδροῦν κατασκευασμα ἢ μολλιδίων εἰς δελφίνα ἐσημασιόμενον τοῖτα δὲ ἐκ τῆς κερσίας τοῦ Ἰστού αὶ ναυμαχοῦσται ἤφισαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων καὶ κατεδόντα 4) κερκίτης βλλ.: Ὀμπ. Ἄλ.3,290 ἡ δὲ θάνοσι, τάχα σὶ τις ὑπὸ στόμα θῆκε μολιδίων, δελφίν ὄν καλέουσι 5) ἡ πέδη μηχανῆς: Ὀρειβ.48,4,44 6) ἄστεριμος τις: Δημόκρ.14.

Βελφίς-ἴος (ἡ) ἡ κῆτοκος τῶν δελφῶν: Σορ. ΟΥ 464 2) Ἐπιγρ. ἡ χώρα τῶν δελφῶν 3) Ἐπιγρ. δελφίτες (ἐνν. δραχμαί) νόμισμα τι.

Βελφισίη (ἡ) νεώτ. χημ. ἀλκαλοειδὲς ἀπαντῶν μετὰ τῆς δελφινίης ἐν τοῖς σπέρμασι δελφίνος τῆς ἀγριοσταφίδος.

Βελφός-ουε (ὁ) Ἐπιγρ. χείρον, χοιριδίων ἰάμω.1.

Βελφός ὡς ἐπιθ. δελφινός: Εὐρ. Ἀνδρ.1151 πασάνω τυπείε δελφού πρὸς ἀνδρός, Καλλ. Ἀπόλλ.98 Δελφός... Ἄσος, Νόιν.Δ 4,290 2) ἐν

πληθ. Δελφοί όσα. πόλις τής Φωκίδος, ένθα τό μνησίον του 'Απόλλωνος • Σοφ. ΟΥ 734 όδός ές ταύτό Δελφών κήθό Δαυλίας άγει' || ό κάτοικοι των Δελφών • Ύμν. ΟΥ 27,14 Δελφών ές πίσνα βίον • Θουκ. Ι, 112 καταπρήσται τό έν Δελφοίς ίεροό παρεδόνον Δελφοίς' 3) ΕΜ «ρονήρός».

Δελφία (ή) Δωρ. ή Δελφίς βλλ. • Γρη. Κορ. 344 θ «τήν μητέρα Δελφίαν (λέγουσι οι Δωρείς)».

Δελφία όος (ή) κ. νεώτ. ή μήτηρ Πολυδ. 2, 222 «Ήποκράτης Δέ ού Δελφών μόνον αλλά και γονήν τήν μητέρα καλεϊ • Ήπ. Αφ. 222. Αριστλ. 21, 510 β, 13 καλεϊται Δέ τούτων τά μόν ύπετέρα και Δελφός (Δέν και άδελφούς προσαγορεύουσι), Λυκόφρ. 936 μητρός έντός Δελφός. Αθην. 9, 375 Α.

Δεμα-ατος (τό) μτην., μον., νεώτ. κ. δημ. τό 'δι' ού δόμενον, δεμαός, ταινια, σχοινίον, λωρίς • Πολυδ. 6, 33. || Ινα μήτ' έμπλεκόμενοι τός δεμασι βλάπτωνται πρός τήν χράσιν μήτε λυμενοι' || είδ. σχοινίον ρυμολίκας • Φιλ. Μήτ. Βελον. 73, 24' 2) σπόδεσμος, σκηνάχος • Έπιφρ. έμβλεκε Δέ και είς τούτους γόμφους δεμάτα' || νεώτ. έπίδεσμος, άσπασσστήρ, κηλεπίδεσμος, νεωρηπίδεσμος κττ. • 3) νεώτ. κ. δημ. τό όποτέλεσμα του δένου, ήτοι σύνολον πραγμάτων όμού δεδεμένων, δεματί, πάκος, πακέτο, μάσο, μπάλλα, μπόχος / αναλόγως του είδους των δενομένων πραγμάτων και του τρόπου καθ' όν δένονται, 1) ό δένου • **δέμα** χάρτου - χάρτου - βαμβακος - κώνε τά ρούχα **ένα δέμα**, - τείο σπανό **δεματάσα** ή όραιο δέμα θέλεις πάρει [έπί εύτελων πραγμάτων άσκαπος ή έκλογή] • || ταχυδρομικόν δέμα τό διά του ταχυδρομείου άποσταλλόμενον επί καταβολή τέλους' || σκευή. φράγμα ποταμού, 4) δέση βλλ. • 4) λοσιρ, μαγικός κατάδεσμος συντελών είς τήν παρακώλυση τής συνουσίας των νεόνυμφων, 4) άμυδείο κ. δέμαρο • ποροιμ. του άόχηρη του **δέμα τρεις μέρες Δέ βασιτάς** ή έμπροσθεν ύπερικώ τός δυσχερείας ή τό παρεμβάλλόμενα είς τήν ένέργειαν αύτου προσκόμοιοι.

Δέμας (τό) κ. νεώτ., παρ' Όμ. αϊτ. έν., συνήθ. άπόλ. παρ. Πινδ. κ. Δοτ. Δεμαί, ή σωματική κατασκευή, τό σώμα, τό άνάστημα, τό κορμί, κυρ. τό ζών σώμα του άνθρώπου • Π. Ε. 801 μικρός μέν ένν δέμας, αλλά μαχητής, Όδ. Ο 14 δέμας θθανάτοισιν όμοιος' || ένίοτε κ. επί πτόματος • Βατραχομ. 106 νεκρόν δέμας' || σπαν. κ. επί ζώων: Όδ. Κ 240 σωόν μέν έχον... δέμας' || νεώτ. μ. έν γρ. άρχ. ρρ. μικρός τό δέμας αλλά μαχητής [είπ βροχός τό άνάστημα άλλ' έχοντος έξαιρετικήν τνα ικανότητα έν γρ. κ. μτην.]. 2) π. λυρ. κ. Τραγ. περιφραστικώς • Πινδ. Παίν. 5, 42 'Αστερίας δέμας [ή ήπιας άλλος], Αλφ. Εομ. 84 και γάρ κτανειν ή ήπιας μητρον δέμας, Εύρ. Ήρ. 1037 έρείμαθ' 'Ηράκλειον ύψη δέμας' || μτη. • Σοφ. άν. 255, 4 οινάνθης δέμας [τό κλημα], Εύρ. Ήπν. 138 δάματρος άκτάς δέμας άγόνν τσαιην [ό άρτος] π. μτην. έν. • Όρφ. Αθ. 238 άλλο δ' έχει λωσίης θλης δέμας εισραταθοι, Όπν. Κυν. 4, 167 έκλυψε μέλαν δέμας ατγιαλοθι. 3) π. Κωμ. ή ποόθη βλλ. • Πλάτ. Κωμ. 173, 30' 4) ώς έπιφρ. όικην, όμοιος πρός... ώσαν. • Ήλ. Α 596 ώς οί μέν μάργαντο δέμας πυρός αϊθομένοι.

Δεματίκι (τό) δημ. όνοκορ. του δέμα βλλ. κ. του δεματί, μικρόν δέμα ή δεματί.

Δεματιρία (ή) δημ. τό δεματ. • μιá δεματιρια κλαρία, - δάο δεματιρίας έβλα.

Δεματίας (ό) δημ. κ. δεματιοτής κ. δεματιάρης ό ποιών ή δένων δέματα, αύτός που δεματιάς.

Δεμάτι (τό) δημ. δέμα, δέμαυ διαφόρων πραγμάτων και ίδιως κλάδων ή στοιχείων πρβλ. μάσο, κερόβολο • Βαλασκ. Αθην. Στικος 674 άνάπτουσι τά δεματία | που'σαν τριγύρω σφισατά, βλαχογ.

Προβλ. 1, 231 φορτωμένον μ' ένα βαρύ, πολυάκροδο δεματί, - ποροιμ. και σφ κακό κερόβολο και γώ κακό δεματί [είς τήν δυστροπίαν σου άνητάσω όμοιον έγώ δυστροπίαν].

Δεματιά (ή) δημ. τό πολυτεές φυτόν θρούον τό κυλιούρικόν 4) δεματιόχορτο.

Δεματιώζω δημ. κ. δεματιώζω δένω ή συσκευάζω είς δέματα ή δεματία πρβλ. άμολόγια • Πολύτ. Εύκ. Τραγ. 168, 16 να δεματιώσας και τ' άδάγ' μ' ένα κλεινί μετάθι, - ποροιμ. άποκλάδιος, άν θας να δεματιώζεις [οίος τός αήτίας των έριδών, ένν θέλης να συνδιολλάξης έριζοντας], - άρμεγε και κούρεμα, κατόρα και δεματία [είπ έρρατων πλουτοάντων έκ ζένων κόπων], - κακά δεματιώσας, κακό [ή λγγο] φορτίο θά κόνης [πλημμελώς άρξαμένη έργασία, πλημμελώς συντελείται].

Δεματιάρης (ό) δημ., θηλ. δεματιάρισσα 4) δεματιάς βλλ.

Δεματίασμο (τό) δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του δεματιάζω, ή συσκευασία πραγμάτων είς δέματα ή τό δέσιμο ού δέματία • τό δεματίασμο τών σταχίων - τών κωνών.

Δεματιοστή (ό) δημ., θηλ., -αστρα 4) δεματιάς βλλ.

Δεματιώζω δημ. δεματιώζω βλλ.

Δεματικό (ν) (τό) μον. κ. δημ. τό δι' ού δένονται τά δέματα οίον στέλεχος βρίζης ή σάρτυρο, λόγος κττ., δεματός • Αναγ. Γεωμ. 202, Δουκιώγ. έκ γλωσσ. σχοινίων... δεματικόν' 2) πάν κηπευτικόν έδωδιώνον χόρτον είς δέμα πωλούμενον, δέσμα, μάσο • **δεματικά** μάτνανον, σάλινον' 3) πάν τό χρησιμοποιον πρός δένω δέματος οίον τεμαχόν θώμιγγος [σπάγγου], ταινίας, λωρίςος κττ. 4, 18' 2) νεώτ. ζωολ. οικονγ. σπασροφύτων μυκήτων' 3) νεώτ. άντα. όμας μυκτικόν ή νευρικόν ένών παραλλήλων και πυκνών στοιχηματων.

Δεματιοσμο (τό) δημ. δεματίασμο βλλ.

Δεματιώζω (τό) νεώτ. 4) δένων, συσκευάζων, τό σπηρά είς δέματα, άμολόδοτης, δεματιάς.

Δεματολό (γος) (ό) δημ., θηλ. δεματολόγα 4) δένων τούς στότους είς δέματα, δεματιοτής βλ. λ.

Δεματολογία -άω δημ. άσολογία είς δεματίασμο βλ. λ. των στοιχείων κατά τών θερισμών άγρου: 4) άνδρες θερίζουν οι οί γυναικες δεματολογοϋν όλη μέρα' φρ. δεματολογία άφάνας [είπ τών άσολογών είς μάτια ή εύτελή].

Δεματοποιός (ό) νεώτ. 4) δεματιάς βλλ.

Δεματοποιώ -έω νεώτ. συσκευάζω είς δέματα.

Δεματοφόρος (ό) νεώτ. γένος τή μυκίτων.

Δεματοχόρο (τό) δημ. δεματία βλλ.

Δεματρος (ό) ένν. μίν) 'Επιφρ. μίν έν 'Αλω.

Δεματίσις -εως (ή) νεώτ. ή είς δέματα ή είς δεματία συσκευασία, τό δεματίασμο.

Δεμθλαίς 'Ησ. εββλαίς.

Δέμη 'Ησ. εδός.

Δεμθλαίς (τάς) 'Επιφρ. αϊτ. πληθ. άντί βδβλαίς.

Δεμένος -πιο δημ. μτη. παρ. του δένω βλλ.

Δεμθδοίτης (ό) νεώτ. όρμητικό. όρμητόν πυρικόν όλας χρώματος πρασνοκώμοιο.

Δεμθζής (ό) δημ. [τουρκ. κ. ντεμθζής 4) τον σίδηρον καταργάζόμενος, σίδηρογόρος, γόφτος.

Δέμνιον (τό) συνήθ. έν πληθ. δέμνια στρώμα, στρωμή • Ήλ. Ο 644 κλέουσον δέμνι' ύπ' αϊθούσθ θέμναι' 2) γεν. έλαφορ. φορητή κλίση, κρεβάτιο, γατάκι • Όδ. 2 20 ή δ' άνέμοιο ννοήί έπέσαστο δέμνια κούρης, Σοφ. Ισ. 901 και παΐδ' έν σάλας είδθ κώλα δέμνια στρονυθ' • || έν γρ. κ. έν τ' εκ. • Πινδ. Ν. 1, 3 δέμνιον 'Αρτέμιδος, Εύρ. Όρ. 229 φίλον τή τ'φ' νεασοθη δέμνιον.

Δεμνιοτήρας -ου-ες (ό) τήρω, φυλάτιων τό ένωτό δέμνια, ήτοι τήν στρωμήν, τήν κλίνην αύτου :

Αίωκ. Αγ.53 **δερμοστήρη** πόνον ὀρθαλίχων ὀλέσαντες ἰσοπαλοντες τὴν περί τοὺς νεοσσοὺς φροντίδα, ἥς ἔνεκα ἐτήρουνται δένμια ἢ φαλαδρεῖς αὐτῶν. **δερμοηκίδαι** (οἱ) νεῶτ. οἰκοῦντες ἀκάρους ὀραχνῶν. **δερμοηκί-ηκος** (οἱ) νεῶτ. γένος ὀραχνῶν. **δερμοσιά** (ἡ) δημ. ὀπαν. τ. τοῦ δερμοσιά βλλ. **δέμω** κ. μων, ὀπαν. κατ' ἐνεστ. κ. παρατ., ἐπ. παρατ. **δέμων**, ἐν. μτχ. **δέμων**, ἀόρ. **δειμα**, ἐπ. **δειμα**, ὀποτ. **δειμόμεν** ἀντι **δειμόμεν**, μέσ. ἀόρ. **δειμάτω**, παθ. παρακ. **δεδήμεται**, ὄρω. γ' πληθ. **δέδωμθα**, ὑπερα. γ' προσ. **ἐδέδμητο** κτίζω, οἰκοδομῶ: Δ.Λ. Η 436 ποτὶ δ' αὐτὸν τείχος **δειμα**ν πύργους θ' ὕψηλους, Εὐρ. Ρησ. 232 ἦ ἱρῶας τείχη παλαιὰ **δειμα**ς παθ. ἐν. πῶν.: οἰκία δερμῆμένη δοκὰς καὶ θύραις. ἢ μέσ. κτίζω δι' ἐμαυτὸν: Ὄδ. Ζ' **ἐδειμάτω** οἴκου, Πλάτ. ΑἸ. 370 Β **δειμα**ται δὲ ἄσπη, Φάκ. κ.ὄδ. 182, 127, 30 οἰκίονεν τινὰ ταυτοῖς **δειμάμα**ι, Μηνσεί. 18 Συναε. οἶκον δὲ ἐκτῆριον **δειμάμα**τα: 2) γεν. κατασκευάζω, παρασκευάζω, ποιῶ: Ὑμν. Ἐρμ. 87 **δέμων** αἰθουσαν ἀλῶνεν, Ησ. 2, 124 τὴν **δειμα**ν (δδδων) ἔργον ἐόν ὁ πάλῳ τῶν ἔλασσον τῆς πυραμιδὸς κ. παθ.: αὐτ. 7, 200 ἀρατῆός γάρ με μασὴν **δέμηται**, Θεοκρ. Ιο. 120 ἤ Ἐπιγυρ. ἐπὶ προσ.: Ἐπιγρ. **δεδμηται** πάση κοσμος Ἰασηνῆ.

δέμων Ἡσ. «χρόνος». **δέν-ός** (τὸ) οὐδ. τοῦ δένε βλλ.: Δημόκρ. 156 μὴ μᾶλλον τὸ **δέν** ἢ τὸ μηδὲν εἶναι ἢ **δέν** = τὸ ἄωστο, μὴ ἐν = τὸ κενόν].

δέην (ν) νεῶτ. κ. δημ. [ιδίωμ. προσ. κ. ἐν] ἀρνητ. μόριον ἢ κατ' ὄνακ. ἐκ τοῦ οὐδὲν ἰθὺμένον μ. πρόρ. κ. ἀποστοχῶν πρός τὸ ἀρχ. οὐκ ὁ τ. **δέν** τίθεται πρόρ φωνηέντος καὶ τὴν συμφωνίαν κ. η, τ. ξ, φ, ὁ δὲ τ. **δέ** πρό τῶν λοιπῶν συμφωνῶν: Ἐρωτοκρ. Α3 π' ἀναπαμῷ **δέν** ἔχουν, - **δέ** χωραέε.

δενάλις-ἰδος (οἱ) εἶδος κριβίου πλακοῦντος: ΑΒ 241, 12 «δενάλιδες, ἱεραὶ κριβαί»: Νικοφῶν π. Ἀθην. ΙΔ. 645 C πτισάνη πλακοῦντες **δενάλιδες ταγηνίας**, Ἐρωτοκρ. π. σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 972.

δενάρατος (οἱ) νεῶτ. γένος καλοεπτόμεν ἑντόμων.

δενδῖλλον ἐπ. ρ. ἀτρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς γυρίωζ ὀῶ καὶ κεῖ τὰ μάτια, ρίχω γρήγορες ματιέ: Ἰλ. Γ 180 **δενδῖλλον** ἐς **έκαστον**, Ἀπολλ. Ρ. 3, 281 ὄρεσ **δενδῖλλον**: πρβλ. Σοφ. ἀπ. 1039.

δενδραίος-α-ον μτγν. ὁ παραγομένος, προερχόμενος ἐκ δένδρου: Νόνν. Δ 26, 198 **δενδραία** ἔεραπ.

δενδράκι (τὸ) δημ. κ. δερντράκι βλλ.

δενδραραϊωσις-τως (ἡ) νεῶτ. ἡ τεχνητὴ ἀραιώσις τῶν συσταδῶν δένδρων.

δενδράς-άδος (ἡ) μτγν. ἐπὶ φτείας ἡ ἐκτάσεως γίσι. ἡ ἐκ πολλῶν δένδρων συγκεκμηνη, ἡ ἔχουσα πολλὰ δένδρα, σύνδενδρος: Νόνν. Δ Ι3, 399 **δενδράδι** λόχημ, αὐτ. 3, 252 **δενδράδες** ἕλας. **δενδρασις-ἰδος** (ἡ) νεῶτ. γένος ὄρωμα, ἀ δειναφίς βλλ.

δενδραστήρ-ηρος (οἱ) νεῶτ. γένος τὶ ἐκνωδέρμων.

δενδρασιον (τὸ) ἐπ. μτγν. ἀντι δένδρασι βλλ., δένδρον: Ἀρατ. Φαιν. 1007 **δενδρασιον** περὶ φλόων, Νίκ. Ὀμπρ. 832 ἢ ἐν πρέμνοισι παγετὴ δένδρασιον.

δενδρασιος-α-ον μτγν. δερντρικός βλλ.: Στραβ. Ι5, 1, 60 ἐσθλῶτος φλοῶν **δενδρασιον** πρβλ. Νόνν. Δ 12, 57.

δενδροβραπτος-ον ὁ τρέφων δένδρα: Ἐμπ. π. Διογ. Α. 8, 59 [405] θῆσις **δέ** καὶ **δέ** αὐχμοῖο βερλοῦ βῆματα **δενδροβραπτα**.

δένδρεον (τὸ) ἐπ., ἰων. κ. ὄρω. κ. δένδρον βλλ., αἰολ. **δένδριον**, ἐπ. μτγν. **δένδριον**, Ἐπιγρ. **δένδρος** (τὸ) μτγν. κ. ὁ δένδρος βλλ., γεν. **δένδρεος** κ. **δένδρεος**, ὄρω. **δενδρέω** ἰ διακυλλ. ἐν Ἰλ. Γ 152 ἰ δένδρον, ἰων. **δένδροσι**, ὄν. πληθ. **δένδρεα** κ. **δένδρη**, γεν. πληθ. **δενδρέων** ἰ διακυλλ. ἐν Ὄδ. Γ 520, ὄρω πληθ. **δένδροσι**, π. μτγν. ὄρω. **δενδράσι**, τὸ δένδρον βλλ. Ἰλ. Γ 152 ὀ τὶ καθ' ἕλην **σένδρέτω**

έλεξόμενοι δια λειριόεσαν ἱερίων, Ὄδ. Ε 241 δὴ δένδρα μακρὰ περικέτι, Ἡρ. Δ 222 λοχῆ ἐπὶ δένδρον ἀναβὰς, Εἰρ. Βοήκ. 563 σὺν γενεῶν δένδρεα, Θεοκρ. 2, 75 περιεστάρουσαν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι α Ἐκοφον, Πλάτ. Νόμ. 625 Β.

δένδρεαν ὄρω. πληθ. τὸ δένδρεον βλλ.

δενδρεων-ώνος (οἱ) δένδρων βλ. λ.: Σίμων. 19.

δενδρῆσις-εντος-εσσα-εν πλήρης δένδρων, πολὺ δένδρος: Ὄδ. Α5 ἠλίσσος **δενδρῆεσσα**, Ὑμν. Ἀπολλ. 76 **ἀλασα δενδρῆεντα**, Θεοκρ. 25, 30 **ἀλωαὶ δενδρῆεσαι**, Ἀπολλ. Ρ. 3, 1244 **δενδρῆεντα** Γεραιαίον 2) ὁ φέρων δενδροειδέεις, κωδῶδες γράμμας: Ὄρω. Λιβ. 236 **δενδροειδῆς ἀγάτης** 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δένδρον, Δερντρικός: Ὄρω. Ἀλ. 4, 270 πῶθω φέρνα **δενδρῆεντι** Ἐλεκηόσι.

δενδρί (τὸ) δημ. κ. δερντρί βλλ.

δενδριακός-ή-ον μτγν. δερντρικός βλλ.: Ζωῶδης ἐν ΑΠ 6, 22 **δενδριακὸν** θυσίαν.

δενδρίκι μτγν. δημ. κ. δερντρίκι εἶμαι ὁμοῖος πρὸς δένδρον, ὁμοιάς πρὸς δένδρον: Δισσα. 5, 122 **δενδρίκον** κουράλιον 2) δημ. ἄμφθ. ἐπὶ τόπων, προσκτώμια δένδρα, εἰσοδοῦμαι: δέντρῃσι ἡ ράχη ἄνθῃ, δερντρίκιω ἢ φιλοῦμαι].

δενδρικός-ή-όν κ. νεῶτ., δημ. δερντρικός-ή-ὸ ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δένδρα, ἢ ὁ ἐκ δένδρου. προερχόμενος: Θεοφρ. ΦΑΙτ. 5, 18, ἰ τὴν ἰσπερῆτων τῶν τε δενδρικών καὶ τῶν σιτηρῶν 2) πᾶν πλήρη δένδρων, σύνδενδρος: Πάσι. δερντρικὴ βρούρα, - δερντρικὴ ἐδέση 3) δημ. τὸ οὐδ. πληθ. δερντρικά ὡς οὐσα. τὰ δένδρα: Ἐρωτοκρ. Α 1883 κ ἐρέγετο **βλ** συντρηθῆ δερντρικά πού ἀνοδοῦσαι.

δενδρίνη (ἡ) νεῶτ. γένος τὶ μακχτῶν.

δένδρινος-η-ον γλωσσα, δημ. δέντρινος-ιν-ο ὁ τοῦ δένδρου ἢ ὁ δερντρίνος: δέντρινες τάδες.

δένδριον (τὸ) αἰολ. τ. τοῦ δένδρου βλλ.: Θεοκρ. 29, 12 πηλοσαν καλιαν μίαν ἐνν ἑνὶ δενδρίω.

δένδριον (τὸ) μτγν. κ. μων. ὑπαικορ. τοῦ δένδρον βλλ.: Ἀγαθοκλ. Α 8ημν. 4, 649 F ἐξ τὸν τάφων ἀνελάττασσι.. **δενδριον**, ΚΜονασα. Χρον. 47 **δενδριον**, ὁ κόναρον ἱσνομυδρῶσαι.

δενδρίτης (οἱ) θηλ. δερντρίτης-ιδος κ. μων. νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δένδρον: Θεοφρ. Ἀν. 13 **ἐπερε** καρπὸν καὶ τὸν σιτηρῶν καὶ τὸν δερντρίτων, Πλιν. 37, 11 **δενδρίτης** λίθος ἰ πολυτήμος τις λίθος: 2) **δενδρίτης** γή ἢ ἄλλως δερντρίτης ἡ πρὸς δενδροποιεσίαν καταλλήλος, ἀντιβ. φίλις ἰ Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 37 **δενδρίτης** γή, Φιλ. 2, 371, 44 **δενδρίτιδα** γή ἢ δερντρίτις ἄμπηλος τὸ ἄγριον κλήμα τὸ περιλεικόμενον εἰς τὰ δένδρα, ἢ ἀναδένδρος: Στραβ. 6, 53, 5 εὐνοιστάτην ἄμπηλον τρέφει τὴν δερντρίτην ἢ νύμφαι δερντρίτιδος νύμφαι τῶν θασσῶν, ἀ ἀμαρουδάδες: ΑΠ 9, 665 ἢ δερντρίτης ἐπιβ. τῆς Ἑλένης ἐν Ρόδω: Πασα. 3, 19, 10 ἐπὶ τούτω **Ροδίσιος** Ἑλένης ἱερόν ἐστι δερντρίτιδος 3) δερντρίτης ἐπιβ. τοῦ Διωῶνου: Πλοῦτ. Ηβ. 675 F Διωνῶμ **δέ δερντρίτης** 4) Ἡσ. «δερντρίτης κροκόδειλος» ἰ σερφῶνα, γ 5) τὸ ἀρα. ἐν πληθ. **δενδρίται** μυθικός λαός: Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 122 γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς **ἀνθρώπων** ἐκ καλούμενοι δερντρίται 6) μων. ὄς οὐσα. ὁσηθησις διαδιῶν ἐπὶ ὀφθαλμῶν δένδρων πρβλ. στυλιτῶν 7) νεῶτ. ἀνατ. δερντρίται ἀποφροδάες πρωτοπλασματικαὶ τοῦ νεωρῶνος 8) νεῶτ. πετρογρ. δενδροειδῆ σχήματα ὀδεῖδιου τοῦ μαγχανῶν 9) δημ. ὡς οὐσα. ἐπιδὸς ἀληθητρίωδος μήκητος 10) δημ. ὄμ. ὡς οὐσα. τὸ ἰσχυρὸν πρῶτον φύχος τὸ βλάπτον τὸ δένδρα.

δενδρίτις-ιδος (ἡ) θηλ. τοῦ δερντρίτης βλλ.

δενδρο- νεῶτ. δημ. κ. δερντρω- πρώτων συνθετικόν λέξεων σημαίνουσαν ὅτι τὸ πρῶτον ὀνοματε-

ρου συνθετ. δηλούμενον άνήκει ή προάγεται άπό δένδρον ή έχει δένδρον ώς άντικείμενον ή έχει στήλην δένδρου, οίον δενδροκόλλα, δενδροβάτης, δενδροκόμος, δενδροκόμης, δενδρολόγος.

Δενδροσαπλωμονίδα (ή) δημ. κ. δεντροσαπλωμονίδα τὸ φυτόν άνωίης βλλ ή άκανθώδης.

Δενδροσαίτη (ή) νεώτ. γένος λυμνιδίων σκυληκών, παρασίτων του φλοιού δένδρων.

Δενδροστάτης (ή) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. -στάτης-ιδος ὁ βάλανος δθ. ὁ διωδίων ἐπὶ τῶν δένδρων : Ίω. Χρυσ. Λόγ. 55,7,40 ὁ σταίος ἔρωσ. . . δενδροστάτην παρεκώσασεν || νεώτ. εἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ πύλων.

Δενδροστατίδια (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. βατραχίων του άθροίσμ. τῶν άνούρων.

Δενδροστατώ-ω μτγν. βσιών, βιώ ἐπὶ δένδρων : ΑΠ II,348 Ἦν δὲ πρὸς θύρας δενδροστατῶν. Ίω. Χρυσ. Λόγ. 7,53,40 τρυγῶν ή δενδροστατῶσα.

Δενδροστία (ή) νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.

Δενδροστίος-ον νεώτ. ὁ ἐπὶ τῶν δένδρων ζών 2) τὸ αὐδ. ὡς οὐα. γένος ὄρχοειδῶν φυτῶν.

Δενδροσταλή (ή) νεώτ. ζωολ. δημ. δεντρογαλιό βλλ κ. δεντροφιδιο γένος ἔχιθιδῶν ὄρεων.

Δενδροτάληνος (ή) μτγν. κ. μων. εἶδος αἰοῦν ἐν Βιβλίῳ, κατασκευαζόμενον ἐκ τῆς άμυγδαύ ή τις ἑκατότη μεροσίτης : Γεωπ. 5,2,10.

Δενδροτάλοσ (ή) νεώτ. γένος θηλαστικῶν ἐντομοφάγων τῆς οἰκογ. τῶν σκυλάων.

Δενδροταστή-ρος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος τι μαλακοστράκου, γαστρικῶν παρασίτων διαφ. ἰχθύων.

Δενδροτρυγον (τό) νεώτ. γένος τι ὀνοζώων.

Δενδροδουε-δοντος (ή) νεώτ. γένος ἰχθύων κροσσοπτερυγίων ὀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

Δενδροθέαιρα (ή) ή πλήρης δένδρων : Τιμόθ. Πέρο. 116 δενδροθέβαιρα πτυχάλ.

Δενδροειδής-ους-ές μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ δμοιος πρὸς δένδρον, δενδροειδής : Διοσκ. Α. 164,9, Παολ. Αἰ. ἐν λ. ἄλιμον, βοτάνη δενδροειδής 2) νεώτ. ζωολ. τὸ άρα. δενδροειδής ὡς οὐα. γένος τι ἐντόμων κολεοπτέρων || πληθ. αὐδ. δενδροειδῆ ὡς οὐα. ζωολ. ὀμάς τις ζῶων εὐρεθέντων μ. ἐν ἀπολιθώσει || βοταν. ὄμ. πληθ. αὐδ. δενδροειδῆ φυτὰ ἔχοντα μορφῆν δένδρου.

Δενδροειδῶς νεώτ. ἑπίρρ. ἐν εἶδει δένδρου.

Δενδροεῖς-εντος-εσσα-εν νεώτ. ὁ πλήρης δένδρων : Κόλλβ. Qδ. 14,15 εἰς τὰς κορυφὰς | τοῦ Κερκετῶος δενδροεῖτος | ἔχθρουον αὶ τέχνα.

Δενδροκάλαμος (ή) νεώτ. γένος βαμβούσσων ἰσθ. ἰσθ. ὀφθλῶν καλάμων.

Δενδροκαλλιέργεια (ή) νεώτ. ή καλλιέργεια δένδρων, ή δενδροκομία.

Δενδροκαλλισρηγής (ή) νεώτ. ὁ καλλιεργῶν δένδρα, δενδροκόμος.

Δενδροκαρπος (ή) μτγν. κ. νεώτ. καρπὸς δένδρου : Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 119,35 πάλυτροπος ἔστιν. . . ή τῶν δενδροκάρπων φύσις.

Δενδροκηνος (ή) νεώτ., δημ. κ. Δεντρο- κήνος ὀπωροφόρων κυρίως δένδρων, περιβόλι.

Δενδροκίγκλα (ή) νεώτ. γένος δενδροκολαπιδῶν μικρῶν πτηνῶν.

Δενδροκίττα (ή) νεώτ. γένος κορακιδῶν πτηνῶν.

Δενδροκοιλία (οἱ) νεώτ. οἰκογέν. σκυληκών εὐμεγέθων του άθροίσμ. τῶν πλανητῶν.

Δενδροκόλιον (τό) γένος τι σκυληκών.

Δενδροκόλαπτης (ή) γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ πτηνὸν δροσκολάπτης || νεώτ. ζωολ. γένος δασοδίων δενδροκολαπιδῶν πτηνῶν.

Δενδροκολαπιτία (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια ἀναρριχητικῶν ποικιλοπτηκῶν πτηνῶν.

Δενδροκόλλα (ή) νεώτ. παχύρρευστος κολλώδης οὐσία ἐκπιρομένη ἐκ τῶν δένδρων, ά, κόλλα φυτική.

Δενδροκόλυφος (ή) μτγν. εἶδος πτηνοῦ :

Ἐπιρρ. Φυσιολ. 2,222 Α. πορεύεται δὲ ὁ δενδροκόλυφος διὰ τῶν τῶν δρυμῶν ὀλών.

Δενδροκόμει(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ἔκτασις γῆς, ἔνθα φυτεύονται καὶ θεραπεύονται ἐπιστημονικῶς δένδρα προωριζόμενα πρὸς μεταφύτευσιν.

Δενδροκόμης (ή) μτγν. ὁ κατάφυτος ὁ δένδρων : Ρουφίν. ἐν ΑΠ 5,18 βοσκῆσι δελφίνας ὁ δενδροκόμης Ἐρώμανθος.

Δενδροκόμητης (ή) νεώτ. γένος ἔγχυματικῶν πρωτοζῶων.

Δενδροκομία (ή) νεώτ. κ. δημ. κλάδος τῆς βοτανικῆς ἀσχολούμενος πρὸς τὴν καλλιέργειαν τῶν δένδρων ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐν θερμοκηπίοις.

Δενδροκομικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ή ὀνοφερόμενος εἰς τὴν δενδροκομίαν βλλ. ή τὸν δενδροκόμον : Αλλ. Ζ 13,18 κλάδη δι' ἄλλήλων συσφασμένα νεφέα τινὶ δενδροκομικῷ.

Δενδροκομικός νεώτ. ἑπίρρ. κατὰ τὴν δενδροκομίαν βλλ., ἀπὸ δενδροκομικῆς ἀπόφθεας.

Δενδροκόμος-ον ὁ κατάφυτος ὁ δένδρων, δασώδης, ὁ δενδροκόμης βλλ. : Εὐρ. Ἐλ. 1107 ἔναυλειος ὑπὸ δενδροκόμοις, Ἄριστ. Νεφ. 280 ὀφθλῶν ὄρεων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμοις.

Δενδροκόμος-ον μτγν. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιμελούμενος τῶν δένδρων : Νών. δ 47,182 || νεώτ. ὁ ἐπιστημονικῶς καλλιεργῶν δένδρα.

Δενδροκομῶ-ω νεώτ. εἰμαι δενδροκόμος, ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν, θεραπείαν καὶ κάρησιν τῶν δένδρων.

Δενδροκοπία (ή) νεώτ. τὸ κόπτεν δένδρα, οἶον πρὸς ἀραίωσιν δάσους πρβλ. ὕλοτομία.

Δενδροκόπιον (τό) ἔπιρρ. τὸ κόπτεν δένδρα κ. γεν. ή ὕλοτομία || ὀνομασία ἐρῶτης καθ' ἣν ἐγίνετο ὕλοτομία.

Δενδροκόπος (ή) γλωσσ. κ. νεώτ., δημ. κ. δεντρο- ὁ κόπτης δένδρα, ὕλοτόμος, ξυλοκόπος 2) ζωολ. γένος δρομικολεπτιδῶν πτηνῶν.

Δενδροκόπιος (ή) νεώτ. ὁ δένδρ. . . ὄνομα βλλ. 2).

Δενδροκοπή-έω κ. νεώτ., δημ. κ. σινερ. κόπτω δένδρα, ἴδιως ὀπωροφόρα καὶ ἀμπελούς : Ξεν. Ἄπορν. 2,13 τὸν τε σπῆρον τέμνοντες καὶ δενδροκοπούμεν || δενδροκοπήσιν χῶραν ἐρημύωσιν χῶραν πῶα, κατακόπτον τὰ δένδρα αὐτῆς : Δημ. 255-256 καὶ τὰν χῶραν. . . δενδροκοπούμενος τὸ παθ. ἐν Κορνοῦτ. Φύσ. Ὁ 30,214 δενδροκοποῦνται γὰρ αἱ χῶραι ἐν τοῖς πολέμοις.

Δενδροκορίς-εως (ή) νεώτ. γεν. κοριδῶν ἐντόμων.

Δενδροκόρονος (ή) νεώτ. γέν. κολεοπτέρων ἐντόμων.

Δενδροκόκυκος (ή) νεώτ. γένος στεγονοπόδων πτηνῶν τῆς οἰκογ. τῶν ψοσειδῶν.

Δενδροκόλυγος (ή) νεώτ. γένος μαραιοποφῶρων θηλαστικῶν.

Δενδρολατρεία (ή) νεώτ. ή λατρεία τῶν δένδρων ὡς ἱερῶν πρβλ. πυρολατρεία || ή ζωηρὰ ἀγάπη πρὸς τὰ δένδρα.

Δενδρολάχανα (τά) λάχανα μεγάλας αὐσανόμενα μέχρις ὕψους δένδρων : Θεόφρ. Φι 1,3,4.

Δενδρολαχίνης (οἱ) νεώτ. λαχίνης ἔχουσα δενδροειδῆ διάταξιν.

Δενδρολάισαν(ν) (τό) μτγν., μων. κ. δημ., νεώτ. κ. δενδρολάισανος (ή) ἀρωματικὸς ὀνόμας, τὸ βοταν. δενδρολάισανον τὸ φαρμακευτικόν : Γαλ. 12,67, Ἄετ. 1,30, Γεωπ. 11,15, Ἄγμ. Ὀνειροκρ. 180,20 τὰς μυσθίνης φύλλα καὶ δενδρολάισανου καὶ δάφνης || νεώτ. βοταν. Δενδρολάισανον τὸ φαρμακευτικὸν μονογενεῖς εἶδος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν χελιδνῶν, ά. λ. θισωπῆς : Παοδ. Χριστ. Διη. 77 εὐωδίαζον ἐκεῖ βασιλικὰ. . . καὶ δενδρολάισαν.

Δενδρολόγ(η) (ή) νεώτ. γεωλ. κορυφὸς ή κλάδος δένδρων διαπεποτισμένος ἀπὸ πυρρικοῦ ὀξέος καὶ ἀπολιθώθεις.

Δενδρολόγ(η) (τό) δημ. πυκνή συστάς δένδρων.

δενδρολογία (ή) νεώτ. ή πραγματεία περί δένδρων.
δενδρολογιά δημ. φυτεία δένδρα : χωράφι
δενδρολογημένο | σύνδενδρος άγρός |

δενδρομαλάχη (ή) μγν. τὸ φυτόν λαδοτερία
βλλ. ή δενδρώδης, δημ. δεντρομαλόχα : Γεωπ.15,5,6.

δενδρομαλλιά (ή) δημ. κ. δεντρομαλιά | ό λει-
χην ούσνεα ή άνθρακί. || ό λειχην ούσνεα ή
λασία. || ό λειχην ούσνεα ή παγωνόφορος, ό
νεραϊδόημα κ. νεραϊδόχορτο.

δενδρομαντεία (ή) είδος μαντείας έν χρ. παρ'
άρχ. Ασίαταις, καθ' ήν συνήγον οίανούς έκ της
κλίσεως και της διευθύνσεως του κορμού των
δένδρων ή έκ της διατάξεως των κλάδων ή έκ της
κατευθύνσεως των έξωτερικών γραμμών του έξιλου.

δενδρομετάξο (τό) δημ. κ. δενδρομετάξι (τό)
τὸ φυτόν γομφόκαρπος βλλ. ό θασυώδης.

δενδρομετρία (ή) νεώτ. ή διά δενδρομέτρου
καταμετρούστων διαστάσεων δένδρων 2) κλά-
δος της δασολογίας, ό. δασική στερεομετρία.

δενδρομέτρον (τό) νεώτ. δασικόν όργανον
πρός ύπολογισμόν τὸ πάχος της δομικής ξυλείας,
ήν έκαστον δένδρον δύναται ν' άποδώσει.

δενδρομήκων-ανος (ό) νεώτ. γένος μηκυνοει-
δών κοσμητικών δενδροβιλλίων.

δενδρομολόχα (ή) δημ. κ. δεντρομολόχα πε-
ρικηλτ. τὰ φυτά άλθαία βλλ. ή ροσανθής άλ-
θαία ή φαρμακευτική, λαδοτερία βλλ. ή δενδρώ-
δης, λαδοτερία ή κρητική. 2) δενδρομολόχα
άγρια τὸ φυτόν φλόμος βλλ. ή θάφος.

δενδρονοαδίσια (οι) νεώτ. ζωολ. οικιαγένειά
τις πρωτοζώων του άβρούσιου. τών μασητοφόρων.

δενδρονομάς-άδος (ή) νεώτ. γένος πρωτοζώων.

δενδρομόκητας (οι) νεώτ. μήκητες τινες έ-
γγοντες δενδροειδείς διακλαδώσας.

δενδρομύς-υος (τό) νεώτ. γένος τρωκτικών δέν-
δροβίων θηλαστικών του άβρούσιου. τών μυϊδών.

δένδρον (τό) κ. μον. κ. νεώτ., έπ. κ. ίων. δέν-
δρον, άρχ. κ. δένδρος (τό), μγν. κ. δένδρον, ή
οϊολ. δένδριον, μγν. έν. δένδριον, δημ. δέντρο κ.
δέντρο κ. δεντρι, οπαν. κ. δέντρος βλλ.σ πληθ. τὰ
δένδρα κ. δένδρη, δημ. δέντρα κ. δεντρά κ. δέ-
ντρο, πάν φυτόν έξιλωδ ήγον κορμόν άπό της
ρίζης μονοστέλεχον, διακλαδιζόμενον εις τή άπό
της έπιφανείας του έδάφους ύψος : Ηρ.1,193 όσαν
τ' δένδρον μέγαςος γίνεται, Αριστφ. Ορν.617 τοίς
δ' αύ σμυνοίς των άρνιθων δένδρον έλάας ό
κέως έσται | έλασιόδενδρον., Θουκ.4,69 κόντοντες
τὰ δένδρα και άλλη άπεσασθρον εφ ηρ έλασιό
τ' άποροφορά δένδρα, κατ' άνθίθ. προς τὸ ύλη |
ΚΔ Ματθ.13,32 κόκκω σινάπεως.. ό μικρότερον
μέν έστι πάντων των σπερμάτων, όταν δε αθή-
σῃ... γίνεται δένδρον, Πάπ. άνοι ύπό δένδρα,
άγιευ. Ακρ.2842 τὰ δένδρη έπιθεσάντο όμοι μετά
κλήμάτων, ποροιμ. όποιος άποχήση ήγια δέ-
ντρα πάει στόν παράδεισο, καλλιτερο τὸ κορμύ
τὸ δέντρον παρά τὰ φύλλα του | ή ζωή του πα-
τρος προσημετία της των τέκνων | 2) νεώτ. δέν-
δρον των Χριστογεννητων δενδροβλίων συνήθ. έλά-
της, φέρον άνηρτημένα άπό των κλώνων αύτου
ποικίλα δώρα και άθύρματα προς δισομην εις
τούς μετόνητας του έορτασμού των Χριστογεννητων
| δένδρον της έλευθερίας όρος ή λεική φυτεομη-
μένη ως σύμβολον της έλευθερίας άπό της γαλλ.
Έπανάστασεως και έφεςής. 3) μγφ. νεώτ. δέν-
δρον γενεαλογικόν ή ύπό μορφην δένδρου σχη-
ματική παράστασις της γενεαλογικής σειράς οικια-
γενείας τινός. 4) νεώτ. άνατ. δένδρον της ζωής
δενδροειδής διάταξις των προσκεκομένων της μη-
λικής ομοίας της παρεκφυλλίδος έν μέσω των λο-
βίων αυτής δένδρον Βρογχικόν τὸ δενδροειδώς
διακλαδιζόμενον σύστημα των άνομοειδικών ό-
δων, ήγον ως στέλεχος την τραχείαν και ως κλάδους

τους μεγάλους και μικρούς βρόγχους. 5) νεώτ.
φίλος, δένδρον του Πορφυρίου διάγραμμα γρα-
φικής άπειροσέως της άπαγωγής των ένώνων.

δενδρονηριξ-ίβος (ή) νεώτ. γένος τι σκωλήκων.

δενδρονωτιά (οι) οικιαγένεια μαλακίων.

δενδρόνωτος (ό) νεώτ. γένος δενδρονωτιδών
μαλακίων.

δενδροπήμων-ονος ό βλάπτων τὰ δένδρα :
Αλογ.Εύμ.938 δενδροπήμων δε μη πνείβ βλάδα.

δενδροποικάλτος-ον νεώτ. έπί τόπων, ό διά
δένδρων πεποικημένον, δενδροστάσιμος βλλ.

δενδροπούα (ή) νεώτ. γένος πνευμονοφόρων
γαστροπόδων μαλακίων.

δενδροπυξ-υγος (ή) νεώτ. γένος φασανιδών
πτηνών.

δένδρος (τό) γεν. δένδρεος κ. δένδρου, δοτ.
δένδρεα, ίων. δένδρεα, έν. πληθ. δένδρη, δοτ. πληθ.
δένδρεσι, κ. μγν. δένδρεσι : Ηρ.δ,79 πριν γε δή
αύτων τις άναβάς έπί δένδρος κατείδε τὸ ποιεύ-
μενον, αύτ.2,138 δένδρεσι κατασκήος Θουκ.2,75 πε-
ρισταύρωσαν αύτους τὸς δένδρεσιν ά έκθορας.

δένδρος (ό) μγν., δημ. δέντρος βλλ. τὸ δέν-
τρον βλλ. : Αθήν.Τατρμ. Ορει6,7,4.

δενδροσειρά (ή) νεώτ., δημ. δεντροσειρά οι-
ρά δένδρων, δενδροστοιχία.

δενδροσκεπαστος (-η)-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. έπί
τόπων, ό κεκαλυμμένος διά δένδρων.

δενδροσκεπής-οός-ές νεώτ. κ. δενδροσκεπά-
στος βλλ.

δένδροσμον (τό) νεώτ. κ. -ος (ό) γένος έλατι-
δών φυτών.

δένδροσμος (ό) νεώτ. βοταν. κ. δένδροσμον (τό)
βλλ.

δενδρόσπογγος (ό) νεώτ. γένος τι σπόγγων.

δενδροστοιχία (ή) νεώτ., δημ. κ. δεντρο-
στοίχος δένδρων, ήτοι ύψηλ ήπειρά δένδρων έν εύθεία
ή καμπύλη γραμμή, οίον κατά μήκος όδοϋ, έντός
κήπου, πέρας πλατείας.

δενδροστοιλία δημ. κ. δέντρο- κοσμώ έκπα-
σίη τινα ήτοι φυτεών έν αύτή δένδρα, στοιλίζω
μέ δένδρα έναν τόπο.

δενδροστολίστος (-η)-ο(ν) νεώτ., δημ. δεντρο-
έπί τόπων, ό στολισμένος με δένδρα.

δενδρόστομον (τό) νεώτ. γένος τι σκωλήκων.

δενδρόσμων (τό) νεώτ. γένος τι ζωύφων.

δενδρότης-πος (ή) Σουϊδ. ε δένδρων αθήνησας.

δενδρότμωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ άποτέλεσμα
του δένδροτόμω, όλοτομωμα.

δενδρότομης-εως (ή) νεώτ. ή πρόδξ του
δενδροτόμω, ή όλοτομία.

δενδροτομία (ή) μγν., μον. κ. νεώτ. ή τομή, ή
κοπή, τὸ κόψιμο των δένδρων, ή όλοτομία : Νικηφ.
Γρηγορ.12,15 τὸ της δένδροτομίας. 2) μγφ. έ-
ρήμωσις τόπου τινός διά της κοπής των δένδρων
αύτου : Φιλ.2,401,548 παραγγέλλει δε άναχειν
δενδροτομωίν, Συνέσ.63 C.

δενδροτόμος-ον σχολ. κ. νεώτ. ό τέμνων δέν-
δρα, δενδροκόπος, ξυλοκόπος : Σηδλ Σοφ Ηλ.98.

δενδροτόμω-ει κ. νεώτ. κόπτω δένδρα : Στροβ.
14,6,5 δένδροτομωίντων προς κασιών. 2) έρη-
μώνω χώρον τινά κατακόπτων τὸ δένδρα αύτής
και ίδίως τὸ καρποφόρα : Θουκ.1,108 ες τήν
Μεγαριδα έλθόντες και δένδροτομήσαντες πά-
λιν άπήλθον, Διοδ.Σ 3,36 τας τε χώρας τωυ αντι-
πολεμωίντων στή' άμυρικούσων, όσες δένδρο-
τομωίν. 3) μγφ. έν κομ. φρ. έλεωξ, ξυλοκο-
πώ : Αριστφ.ΕΙρ.747 μών βουτηρική έσθεβαλέν σοι
εις τας πλευράς πολλή στρατιή κώδενδροτό-
μους τὸ νωτον.

δενδροτόμος-ον μγν. κ. νεώτ. έπί της, ό
τρέφων δένδρα, ό προσφυής προς άνάπτυξ έν δέν-
δρων : Μάξ.Τάρ.317 δένδροτόμος όρη.

Δενδροτροπήνη (ή) νεώτ. θασπόν οργανο, δι' αὐ ἐπιτυγνέται ἡ ἀπό τοῦ κορυθῶ τῶν δένδρων ἀπόστασις μικροῦ κυλινδρικοῦ ἐγκρατοῦ τετρα- γωνίου πρὸς ἐξαρκισμὸν τῆς ἡλικίας τοῦ δένδρου.

Δενδροφάγος (ὁ) νεώτ. γέν. κολεοπτέρων ἐτόμου.

Δενδροφθαίρι (τὸ) ὄσμ. κ. δέντροφτερί τοῦ κα- ρμυτικῶν φυτῶν πολυπόδιον τριπόδιον, ἄ. πολυπόδι.

Δενδροφθορά (ή) νεώτ. φθορά, καταστροφή δένδρων ὑπὸ ἀνθρώπων ἢ ζώων.

Δενδροφθόρος-ον νεώτ. ὁ φθείρων, βλάπτων, καταστρέφων τὰ δένδρα : δέντροφθόρος μύκης.

Δενδροφθίδα (ή) ὄσμ.-κ. δέντρο- κ. δέντροφθι- δει (τὸ) ὁ φθις δέντροφθίδ βλλ.

Δενδροφθίδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἱκ. ἀφιδίων ἐρεπτόν.

Δενδροφθίδω (τὸ) ὄσμ. κ. δέντρο-ή δέντροφθίδα βλλ.

Δενδροφθίλλαι (ή) νεώτ. ἡ πρὸς τὰ δένδρα καὶ ἰδίως τὰ ὄσπυ ἀγάπη.

Δενδροφίλος-ον νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὰ δένδρα ἢ τὰ βόσπυ, ὀρθότ. φιλόδένδρος. 1) ζωολ. τὸ ἀρσ. δένδροφίλος ὡς οὐσα. γένος ὀρτυγιῶν πτηνῶν 3) ὄσμ. γένος κολεοπτέρων ἐτόμων.

Δενδροφίς-εως (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ὄφρων μὴ δηλητηριωδῶν τῆς οἰκοῦ. τῶν δένδροφιδῶν.

Δενδροφορία (ή) ἡ μτγ. μαν. κ. νεώτ. τὸ φέρειν δένδρα, ἥτοι μεγάλους κλάδους δένδρων ἐν θρη- σκευῇ τελετῇ : 2) τράβ. 10,3,10 δένδροφορία τε καὶ χορεία καὶ τελεταί κοιναὶ τῶν θεῶν εἰσι ταύτων 2) ἐπὶ γῆς, τὸ φέειν δένδρα : Γεωπ. 2,9,3 πρὸς δένδροφορίαν ἐπιπέδεια γηϊν.

Δενδροφόρος-ον ἡ μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ φέρων, παράγων, δένδρα : Θεόδωρ. π. Ἀθην. 14,621 B διὰ δένδροφόρου φάραγγος ἐξέτασεν βροντὴν ἡλέστατον, Πλούτ. Σώλλ. 12 τὴν τε Ἀκαδημαίαν ἔκειρε δένδροφορωτάτην προσαιτῶν αὐσαν, Πάπ. δένδροφόρος ἀρουραῖ || ἐν χρ. κ. ὡς οὐσα, κατὰ παρὰλ. τὴν λ. τόπος ἢ γῆ, ὁ δένδροφίδης τόπος, ὁ δένδρῶν : Φιλ. 2,21,24 ἐκαίετο δὲ καὶ ὁ τῆς ὀρεινῆς δένδροφόρος, αὐτ. 2,583,14 τῶν καρπῶν . . . οὐ μόνον τῶν σπιριτωμένων, ἀλλὰ καὶ ἠὲ δένδροφόρος παρέχῃ 2) κατὰ πηλδ. δένδροφοροῖ (οἱ) ὡς οὐσα οἱ ἐν ἐροταστικῇ νοσητῇ φέρουσι κλάδους δένδρων || ὄσμ. οἱ ἐπιφορτισ- μένοι τὰ τῆς κοπῆς καὶ μεταφορᾶς δένδρων διὰ τὴν πρὸς τὴν τῆς θεοῦ Κυβέλης τελετῆν : Ἐπηρ. μίτηρ δένδροφόρος, Ἰω. Λωδ. Μην. 85 (206) δένδρον πύξιν παρὰ τῶν δένδροφόρων ἐφέρετο ἐν τῷ Παλατίῳ πρδλ. θυραφόρος.

Δενδροφωῶ-ῖος ἡ μτγ. κ. νεώτ. φέρω, κρατῶ ἐν χειρὶ κλάδους δένδρων πρδλ. δένδροφώ- ρος 2) : Ἀρτεμίδ. Δολδ. 2,3 γαρ εὐεῖεν τῷ θεῷ ἢ θυραφορεῖν ἢ δένδροφορεῖν.

Δενδροφράκτις (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ διὰ δέν- δροφύτεας καὶ θαμνοφύτεας διὰ τῶν ριζῶν σχη- ματίζόμενος φράκτις τοῦ χῆματος ἥτοι ἡ οὐτως ἐπιτυγναιουμένη συγκράσις τοῦ χῆματος, ἰδίως ἐκτάσεων ἐπικλήτων.

Δενδροφρυνισκίαι (οἱ) νεώτ. οἰκοῦ βατραχίων.

Δενδροφρυνισκός (ὁ) νεώτ. γένος ἀκέρκων βατραχίων.

Δενδροφθής-ους-εἰς ὁ εἰς δένδρον ἀναπτυχθείς : Λυρ. Ἀδέων 84,7.

Δενδροφωλλία (ή) νεώτ. γένος ὄσθοζώων.

Δενδροφύτεαι (ή) νεώτ. κ. ὄσμ. φύτεαι δέν- δρων, τόπος περτυμμένος διὰ δένδρων, ἰδίως μικρῶν ἡλικίας, δένδρῶν πρδλ. καννοφύτεαι.

Δενδροφύτεαις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ δένδροφυτεύω βλλ.

Δενδροφυτεύω νεώτ., ὄσμ. δέντρο- μθ. φυ- τεῖω δένδρα . ἢ κοινότης θὰ δένδροφυτεύωσθ τὴν πλατείαν || κ. νοβ. ἐπὶ τόπου ἐν ὄσμ. σημ., 2) μτγ. νοβ. παρκα δένδροφυτεῖμηνός ἐπὶ τό- που, ὁ ἐφ' οὗ εἶναι δένδροφύτεαι.

Δενδρόφυτος-ον ἡ μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ γῆς, ὁ πε- τυγευμένος διὰ δένδρων, ὁ κατάφυτος : Πλούτ. Κόμ. 1,6 πάσα δ' ἐστὶ (ἡ χώρα) δένδρόφυτος αὐτὴ καὶ θρέμματιον εὐθοτός 2) πέτρα δέν- δρόφυτος εἶδος ὄγατου λίθου φέρουτος κλάδω- τὰς γραμμῶς, ἄ. δένδράκατος ἢ δένδροκατῆς : Ὀρφ. Λιβ. 232.

Δενδρόφυτῶ-ῖω ἡ μτγ. ἐπὶ γῆς, φύω, παράγω δένδρα : Πορφ. Ἀποκ. 2,5 ἔδεν μετὰ τῆς εἰς ἀρ- χῆς πῶς δένδροφουσίος Ἰδὴ τῆς γῆς.

Δενδρόχειλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος ὄρχεσι- δῶν φυτῶν.

Δενδρόχειριπίδα (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια ἔχνο- δέριμων ὀλοθουρίων.

Δενδρόχειλιδῶν-όνος (ή) νεώτ. γένος κυφελι- δῶν πτηνῶν.

Δενδρόχηρωτίαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ἄ. δένδρο- χερωτίαι βλλ.

Δενδρόζω κρῖπτομα μεταξὺ τῶν δένδρων ἐν τῷ βόσει, προσφυλάσσομαι ὀπισθεν δένδρων, δέν- τρωζω βλλ. : Ἦσα. « δένδρωζέων ταπεινὸς ὑπὸ τῆς ὄρου παραφύειν » : Εὐστ. Ὀσθ. 1726,19 ὁ τότε κατὰ τοῦ δένδρουδάριον βίος καὶ βασιλευσάουτας 2) Ζουίδ., ΕΜ 256,4 « καὶ τὸ καθ' ὁδοῦ δέσ- σαι καὶ κρῖπτεν ἐαυτῶν » πρδλ. δένδρωζω.

Δενδρόλλιον (τὸ) νεώτ. ὄσπορ, τὸ δένδρον, μικρὸν δένδρον, δένδρακι, δέντρούλλι : Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 10 ὡς τὸν ἐκοπέτις τὰ φύλλα τοῦ -θρυλλίου.

Δενδρόψιον ὄσπορ, τοῦ δένδρον, δένδρῶ- λιον βλλ. : Διοσκ. 1,48 δένδρῶψιον φυόμενον ἐν πέτραις Μ' Ἀντων. 4,20, Ἦσα. ἐν λ. λυγὸς δένδρῶ- ψιον θαμνωδέες || ἐπὶ θολοσσιων φυτῶν : Θεόδωρ. Φι 4,7,2 μήκη δὲ τῶν δένδρωψιων ὄσον εἰς τρεῖς πήχεις 2) ὄθυρα δένδροψιδος : Ἦρω- ν. Μην. Πνευματ. 1,411(194) βάσπεως οὐσίας ἐφέστι- κε δένδρωψιδος.

Δενδρόω Ἐπηρ. δένδρωζω ||, μέγας ἡλιόσος δένδρω ἢ ἐν τόπῳ συνδένδρω : Ἐπηρ. Ἐπιδαύ- ρου ἀποικολυμβήσαι εἰς τὰν θάλασσαν, ἐπιετα δένδρωω εἰς τόπον ἔρηρον 2) δένδρωζω βλλ. 2).

Δενδρόω-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., ὄσμ. δέντρωω με- ταβόλλω, μεταμορφῶ εἰς δένδρον : Νόνν. Δ. 43,24 δένδρῶν γυλῆ || ὄσμ. κ. τὸ μέσ., ὄσμ. Δ. 12,190 εἰς φυτῶν ὕψιπέπλων . . . κισσός . . . ἐν δένδρω- σάτω μορφήν || νεώτ. ἐν τῇ σημ. ταύτη κ. πηδ. : ἡ κόρη ἐδενδρῶθη ὑπὸ τῷ μάγῳ 2) κ. νεώτ. μέσ. αὐξάνουσαι εἰς δένδρον, γίνομαι δένδρον : Θεόδωρ. Φι 11,9,4 ἐστὶ γὰρ τὴ μικρῶν, δ οὐ δένδρω- τῆς, Μηνιαί 23 Συναξ. Βλασθήσασα καὶ δένδρω- θεσσα 3) νεώτ. φύτεωσ τόπον τινὰ διὰ δέν- δρωσ 4) νεώτ. ἀμθ. ἐπὶ γῆς, φύω δένδρα ἢ εἰ- μῶν κατάφυτος ὑπὸ δένδρων : ἐδέντρωσε ἡ πλαιγία.

Δενδρόωδης-ους-εἰς, κ. νεώτ., ὁ πλήρης δένδρων πρδλ. δασωδῶδες : Ἰππ. Ἀέρ. 13 φύσιες . . . ὄρεσιν ἔ- οικυία δένδρῶδεις τε καὶ ἐφῶδριον, -δεν- δρόωδης ἔκτασις 2) ὁ ὄμοιος πρὸς δένδρον : Ἀρ. σπλ. Μακροθ. 467,1, Διοσκ. 4,164 3) ὁ τῶν δέν- δρων, τοῦ δασοῦς, ὡς ἐπιθ. τῶν Νυμφῶν πρδλ. δέν- δρωίτις. Μιελεῖον ἐν ΑΠ 7,190 δένδρῶδεις Νύμφαις.

Δενδρόωδης-εντος-εσσα-εν ἡ μτγ. ὁ δένδροφ- ῖος βλλ. : Νόνν. Δ. 18,127 εἶδος ἐγὼ δένδροωδης ὁ- μέστιαν ἐνδοθὴ κήπου.

Δενδρωμα-ατος (τὸ) ἡ μτγ. κ. νεώτ. συστάς δέν- δρων, δένδρῶν, δέντρωσά : Ἀκὼλ. εἰς Πιδασ. 1,22,6.

Δενδρῶν-ῶνος (ὁ) ἡ μτγ. κ. νεώτ. τόπος κατά- φυτος ἐκ δένδρων, δάσος : Ἀκὼλ. εἰς ΠΑ Γέν. 21,33.

Δενδρωσας-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ εἰς δένδρον αὐ- ζῆσις, τὸ δέντρωμα : Θεόδωρ. Φι 2,15,5 ἢ δὲ Φω- κίς καλουμένη βελτίων πρὸς δένδρωσιν, οὐ πρὸς ἐπικαρπίαν 2) νεώτ. ἡ φύτεσις δένδρων.

Δενδρωτίς-ιδος (ή) ἐπὶ γῆς, ἡ κεκαλυμμένη, κα- τὰφυτος ὑπὸ δένδρων : Εὐρ. Ἦρ. 790 ὡ Πυθίου

δενδρωτί πέτρα· 2) ή άφορώσα εις τὰ δένδρα: Αιολικ., Ἀθην.13,600 Β. δεινδρωτός ὡρα δ' ἐκ νοτίουτος γένους τέλειος ἐστι.

δενδρωτός-ή-όν νεώτ., δημ. κ. δεινρ- επί εκτάσεως γλῶσσ. ὁ κατάφυτος ὑπὸ δένδρων, ἄ δεινρωμένος

δενέμης ἴα· «κροκόθαλος» (πθ. λ.)

δένθις-ος (ὁ) (ἐν. ἄνος), εἶδος οἴνου ἀνάθου κ. ἀθύρου ἴα· «δένθις» οἶνος Λάκωνες: Ἀλκυμ., Ἀθην.131 D' οἶνον δ' αἰνουτιάδην ἢ δένθιν ἢ καρυτιόν.

δενάστω, μέλλ. δεινάστω ὕβριζ· κακολογία, βλασφημία τινά: Θεοφρ.1211 μὴ μ' ἀφελῶς παύουσα φίλους δεινάστω τοκήας Εὐρ.Ρησ.925 δὲ ἡμῶν πᾶλλ' ἐδέννασεν τέγγην, Λυκόφρ.404 τὴν .. θεόν δεινάστω κακορροθῶν' || μετὰ συστοίχ., σιτ. ἐκβάλλω, ἐκοτομίζω ὕβρις: Σοφ.ΑΙ.243 κακὰ δεινάστων ἄρματα ἱ ξηστοίγοντας φοδερές βρισίς, Σχολ., «βλασφημῶν» ἱ.

δειναστός-ή-όν ἴα· «δειναστός, καταγέλαστον, λοιδορούμενον μετὰ καταγέλατος».

δέννος (ὁ) ὕβρις, ὀνειδος, μομφή, λοιδορία: Ἡρ.9,107 παρά δὲ τοῖσι Πέρσῃσι γυναικῶς κακίᾳ ἀκούσθαι δέννος μάλιστα ἐστι, Λυκόφρ.777 δέννοισ κολασθεῖς, Ἡρόδοτ.7,10 ἀπέυκεν μέν τὴν γυναικὰ τωδῶς· ἐκατοῖσι δέννοισ.

δέννος ἴα· «δέννον» κακολόγος.

δένω πάπ. κ. μιν. δέω, δένω βλλ.: Πάπ.βλως Ἀγ.Παχωμιου13 φέρουσι φύλλον δένωρον καὶ ἀγχιναί παχέα καὶ δένωσιον αὐτό.

δένω συγκεκ. τ. γεν. ἐν. οὐδ. τοῦ αὐδαίς: EM 639,21 ἐ αὐτό δὲ τοῦ αὐδαίς τὸ αὐδότερον δὲν χωρὶς τῆς οὐ παραθῆσεως ἔτισμεν παρ' Ἀλκίαιφ ἐν τῷ ἐνάτῳ· καὶ κ' αὐδὲν ἐκ αὐδῶς γέναιτο' [αὐδὲν ἐξ αὐδένος].

δενταλία (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λαγινοῦσαν πρωτοζῶων

δενταλίνα (ἡ) νεώτ. ζωολ. δενταλία βλλ.

δεντάλιον (τὸ) νεώτ. ζωολ. σκαροπιδῶν μολοκοζῶων

δενταρία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πρωσπανθῶν.

δεντή ἴα· «δέστρο»

δέντηξ-κος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀνασθιπέου ρυτίων ἰχθύων || δέντηξ ἢ κοινή ἢ σκινάριδα

δεντράκι (τὸ) δημ. ὕποκορ. τοῦ δέντρο το μικρὸν τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ φῶς δένδρον: Παλαμ. Τρισ.ἀγ.40 πότιστε τὸ δειντράκι καὶ φροντίσάτε, ν' ἀνθίσθῃ καὶ νὰ καρπίσῃ· 2) εἶδ. τὸ φυτὸν τεύκρον ἢ χαμαϊδρύς.

δεντρί (τὸ) δημ. ὕποκορ. τοῦ δέντρο βλλ., συνηθ. ἀνευ ὕποκορ. σμ. : Πολίτ. Ἐκλ.Τρογ.187,13 ἀπ' τὸ δειντρί ποῦ ζάρραφες νὰ φῶς ἀπ' τὸν καρπὸ του, δ' τρογ. δέξου με, δειντρί, δέξου με, κυριαρίσαι, ποσομ. ὄντας γέρσας τὸ δειντρί, ζεράδια δέν τὸ λείπουν [ὁ γέρων πάντοτε ἔχει σαματικάς ὄχλησεις], Βλασφ.Φωτειν.3,138 καὶ τὸ φυτὸ γίνῃ δειντρί καὶ τὸ δειντρί κατάρτι.

δεντρίκος-ή-ὸ δημ. ὁ δεινδρικός βλλ.

δεντρο-δημ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν βλ. δεινδρο-

δέντρο (τὸ) δημ. κ. δειντρί κ. δειντρος κ. δειντρος (ὁ) βλλ., πλθθ. τὸ δέντρο κ. ἀπαν. δέντρη κ. δειντρά τὸ δένδρον βλλ.: Ἐρωτικόρ.Α 124 ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ ἄμορφα ὅπου ἔσαν ἀνθιμμένα, Ψυχάρ.Ταξ.104 σπειρόνταν τὸ κορυμὶ τὸν σάν τὸ δέντρο· 2) εἶδ. κ. δειντρος (ὁ) τὸ δένδρον ὄρος ἢ αἰγίλαφ· 3) ὄμ. τὸ δένδρον εἰλαία ἢ εὐρωπωική· 4. λιόδεντρο· 4) ὄμ. δέντρο τοῦ δέναντου τὸ φυτὸν τάξος ἢ ραγοφόρος· 5) ὄμ. δέντρο τοῦ Ἰαῦδα τὸ φυτὸν κερκίς ἢ κερωμιοειδῆς.

δεντρά (τὸ) δημ., πλθθ. δειντρά τὸ δένδρον, ἰδῶς τὸ ἄριαν, δέντρο βλλ.: Ἐρωτικόρ.Α 125 κ' ὅπου ἔχει δει ἄμορφο δειντρά μετ' ἀνθι στολιαμένο, αὐτ.Β 1998 ἔρθη καὶ ρίξῃ τὰ δειντρά, χά-

μαι στὴ γῆς τὰ βάλη, Πολίτ. Ἐκλ.Τρογ.202,1 ἐδάλαμε τὸ βάτο, τὸ ριζιμὸ δειντρά.

δεντρογαλία (ἡ) δημ. ἢ δεινδρογαλή βλλ.: Βαλαμ. Ἀθων.Διάν.3,189 τὰ καρποφῖα δειχνονμε μέγ' στὰ κλαριά τὸ στῆμα, [σάν ἀγρμινες δειντρογαλίαι, Γρουπ.Στ.Τερρ.81 ὄχιές, δειντρογαλίαι, μιάν ἀρμαθία δένων φιλιές.

δεντροκήπος (ὁ) δημ. κήπος ἐκ δένδρων: Βλασφ.Προπύλ.1,54 ἀπὸ τὴ μά μεριά ὁ δειντροκήπος ἀπάτηρος σκαροδερῶς.

δεντροκόλλα (ἡ) δημ. ἢ δειντροκόλλα βλλ.

δεντρολίθαινο (τὸ) δημ. ἢ δειντρολίθαινο βλλ.

δεντρομαλιές (οἱ) δημ. βλ. δεινδρομαλιά.

δεντρομέταξο τὸ δειμ. δεινδρομέταξο βλλ.

δεντρομολόχα (ἡ) δημ. τὸ πολυτέες κοσμητικὸν φυτὸν ἄλθαβα βλλ. ἢ ροσανθῆς.

δεντροξέθεμελιωτής (ὁ) δημ. ὁ ἐκρίζων δένδρον || ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκρίζῃ δένδρα: Βαλαμ.Φωτειν.3,361 κ' ὁ Λάμπρος ὁ ἀλόγιτος, ὁ ἐκοισιχρονίτης || δειντροξέθεμελιωτής, ὁ βραχοκατάλυτης.

δέντρος (ὁ) δημ. τὸ δέντρον, δέντρο βλλ.: 2) εἶδ. τὸ δένδρον ὄρος ἢ αἰγίλαφ.

δεντροσερά (ἡ) δημ. δεινδροσερά βλλ.

δεντροτόπος (ὁ) δημ. τόπος αὐδένδρος, δεινδρόφυτος, δασώδης: Βαρυ.ΑΜ.24 Βουτούσανε τὰ λιβάδια καὶ τοὺς δειντροτόπους.

δεντροτίσχα (ἡ) δημ. τὸ πτηνὸν ἱξοδόρος βλλ., ἄ. γερακότισχα, βουνοτίσχα.

δεντρούλα (ἡ) δημ. ὕποκορ. τοῦ δέντρο, μικρὸν δένδρον: Θεοφ.Αδρ.630 κομίστω νὰ ξεκουρασθῆς σ' αὐτὸ τὸ δειντρούλακι, παρομ. ἀπ' αὐτὸ τὸ δειντρούλακι εἶν' αὐτὸ τὸ κλωναράκι | τὰ τέκνα κλωνορρομοῖσι τὰς ἰδίαι τῆτας τῶν γεννητόρων.

δεντρούλα (ἡ) (τὸ) δημ. ὕποκορ. τῆς λ. δέντρο μικρὸν τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἀνάστημι δένδρον, δεινδρούλιον, δειντράν· 2) εἶδ. τὸ δένδρον ὄρος ἢ αἰγανθῆς.

δεντροφῆτρι (τὸ) δημ. δεινδροφῆτρι βλλ.

δεντροφύλλο (τὸ) δημ. φύλλον δένδρου: Πολίτ. Ἐκλ.Τρογ.230,12 ἐνείραμε τὸ δειντροφύλλα.

δεντροφῆρα (ἡ) δημ. φθερο ἀπαντῶν εἰ δένδρων ἢ ἄ φυτῶν κ. εἶδ. τὸ ἡμιπτερον ἔτισμον ἄρις βλλ.

δεντρία (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δεινδρώω ἢ τὸ φυτεῖσθαι δένδρα, τὸ φυτεῖν δένδρων· 2) ἡ αἰσχίαις εἰς μέγεθος δένδρον.

δεντρώω δημ., μέσ. κ. παθ. δειντρώομαι, μητ. παθ. παρακ. δειντρώομαι ἐπὶ γῆς κτῆσι δένδρα, δεινδρώδῃ βλαστήσει, καλύπτομαι ὑπὸ δένδρων: ἀρχίζει νὰ δειντρώω τὸ βουνό· || συνηθ. μέσ.: δειντρώθηκε ἢ πλαγιά· τῆς φρ. ἐνεχούσης πολλῶν κ. παθ. σμ.: γνιαιάεται ἡ κοινότης νὰ δειντρώοθῃ ὁ πλατεῖος συνηθ. ἢ μητ. παθ. παρακ. δειντρώομαι=δεινδρόφυτος, πολυδένδρος, δασώδης: Βλασφ.Προπύλ.1,54 δειντρώομεν περιδῶλι· 2) τὸ ἐνεργ. μεθ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς γίν. φυτεῖω δένδρα, κάμνω ἔκτισθαι τινὰ δεινδρόφυτον, δασώδη: θὰ δειντρώσω τὸ χωράφι, -οἱ πρόσκοποι δειντρώσαν τὸ βουνό· 3) τὸ ἐνεργ. κ. τὸ μέσ. ἀμτ. ἐπὶ φυτῶν, ἀναπτύσσομαι, αὐξάνομαι εἰς δένδρον, γίνομαι δέντρο: ἐδέντρωσαμε οἱ μυθδαίτες-τὰ λιοφῆτι· 4) ὄμ. γίνομαι ὑψηλότερος τοῦ συνηθῶς: δειντρώσαν οἱ μολάχες· 4) τὸ ἐνεργ. μυθολ. μεθαλλάω τὴ ἐμβριον εἰς δένδρον ὄμ. κ. παθ. μεθαλλάομαι εἰς δένδρον: ἀπὸ τὴ μάγιασα δειντρώθηκε τὸ βασιλόπουλο· 5) τὸ ἐνεργ. κρητομοι ὁπισθεν δένδρον, ἐν μέσῳ δένδρων, ἐν τῶν δεινδρωδῆ: σάν ἐδειντρώσαμε ὅλοι μας, ἀρχίσαστε τὸ νουφερεῖδι.

δεντρωσιά (ἡ) δημ. συστάς δένδρων, -

δενχαμία (ἡ) νεώτ. γένος κλαστροπιδῶν φυτῶν

δένω μων., νεώτ. κ. δημ. (βέω), όδρ. **έδεσα**, παθ. όδρ. **έδέθην** κ. δημ. (έ)δέθηκα, μτθ. παθ. παρικ. **δέδεμνος** κ. δημ. **δεμένω** περιβόλλω ή διά σχοινίου ή άλλου δένου προς συγκράτηση πρβλ. **δένω** : Νικήτ.Χων.Π.Δουκαγ. **έδενε** τά βήρια του Καστανίου, - τον **έδεσαν** χειροπόδαρα, **έδεσαν** τους αγκυαλότους, - **έδεσε** τά μαλλιά σου' || όμ. σμη. τό παθ. : Σολωμ.Θάνατ.'Ορφ.16 και με κορδέλλες κόκκινες **δέμενα** είχε τά χέρια, φρ. μου έχουν **δέσει** τά χέρια ή έχω **δέμενα** τά χέρια (άδυνατά νά ενεργήσω), - όμ. κάθομαι με **δέμενα** τά χέρια (άπρακτά), - όμ. αυτός λεί και **δένω** (είναι πανώχουρος) : || δημ. ναυτ. φρ. **δένω** την άκρη με σπάγο φιάδ σχοινίω. 2) συνάπτω ήλί τό αυτό διάφορα πράγματα διά σχοινίου ή ά. δένου ή συσκευάζω ής έμπα, ά. δένωπάζω : **δένω** τά στόχα - τά κλειδιά ή τά ρούχα, παροιμ. θέλεις θέρειε και **δένε**, θέλεις **δένε** και κουβάλα (ήλι έξ ίσου επιπόνων έργασίων) : 3) συνάπτω τάς άκρας εύκάμπτου ή εύκάμπτην πραγμάτων σχηματίζω κόμβον, δένω : **δέσε** τά κορδόνια σου' || φρ. τό **δέσε** σέ φιλό μαντήλι (έπιστέμασε φευδή) υπόσχου' . - **δέσε** κόμπο (έν. στό μαντήλι σου) ή **δέσε** τό στό μαυλό σου (λάβε τό υπό σσαβάρην έποφή, μή τό ζηνός), - **δέσε** τά λουριά σου (συνειδησίη, συγκρατίσθη, περιόρισθι) : || δημ. ναυτ. φρ. **δένω** μοί(συνδέω τάς άκρας σχοινίου, ά. ναυτ.κώ **δένω** γύρω περίδον, περιπάτω) 4) προσδένω ή όπό άκινήτου και σταθερού σημείου, ίδιος ζών ή πλοίων : **έδεσε** την καταπίκα (στό **δέντρο**) , παροιμ. ό κλέφτης **δέν** έχει πού νά **δέσει** τ' άλογο του (ό άνόσιος έμπιστοσύνης ουδένα εμπιστεύεται) . - **βόσκει** ό γάϊδαρος **έκει** πού **τόνε** **δένου**νε (έκαστος όφείλει νά ρυθίζη τόν έαίματο βίον κατά τάς περιστάσεις) . - γάϊδαρος **δεμένω** άγός άσφαλισμένος (ήλι τών μεριμνημένων νά άσφαλισαι πλήρως τό συμπεριεά ταυ), - **δέε** τό γάϊδαρο βίου σου ' πον και φοβήσθι τών φοβήσθι (έντέλεσον την δουείασιν άποστην, νω άπαλλαγής πείσης εβδόνης), φρ. **έδεσε** τό γάϊδαρό του (ή τί γαϊδαρόρα του) (έξασφαλίση οικονομικής), - **τόν** καιρό πού **δένω** τούε εκύλαιο με τά λουκάνικα (ηολαιότερον, ότε οι άνθρωποι ήσαν άφελείς) : || δημ. ναυτ. φρ. **δένω** μασημαρέσα (ή οδρά) σέ μακάρια αύροδετά τροχίω : **δένω** στην άντένα **ανάδένω** ίστίων είς κεραίαν **δένω** στην πρύμη **ανάδένω** εκ της πρύμης του πλοίου πον άλλο πλοίο, πρόσ ρυμωθήκησιν **δένω** ακαλιέρες **δένω** βαθμίδας είς τούε επιπόνω, βαθμίδω **δένω** (ή πίνω) μοϋδες σπειροδετά' **δένω** μουστάκι άμφιδετά' **δένω** λεντία πλασοδετά' **δένω** την άμοράδα άκροδετά' 5) περιβόλλω δι' έπίδραση, έπίδένω : τοϋ **έδεσαν** τοϋ τραύμα, - χτύπησε τοϋ χέρι του και τό **χει** **δεμένω** 6) προσαρμόζω άποσπαστάς τά μέρη πρόσ κατάρτησιν του συνόλου, συνδέω : **δένω** βιβλίω (βιβλιοδετώ), - **δένω** μηχανήν (συναρμολογώ) τά διάφορα αύτης μέρη πρόσ λειτουργία, - **δένω** τό βαρέλι (συνδέω τάς σανίδας αύτοϋ (ντοήεις) διά στεφανών), **δένω** την οικοδομή (διά σιδηρών συνδετηρών ενίσχυω τούε τολούε της οικοδομής) : 7) ήλι κοσμημάτων, πολυμήμων λίθων, δακτυλίων, ένδωα, συγκριτά, προσαρμόζω, στερεώνω : **έδεσε** τό διαμάντι στό δαχτυλίδι του, - **έδωκα** νά μοϋ **δέσουν** τό αγοράδί ή την καρφίτα : 8) συνδέω διά σχοινίου δύο σημεία άπέχοντα άλλήλων και ύψηλότερον τοϋ εδάφους εβρισκόμενα και ήλι τοϋ αύτω τεταμένου σχοινίου άλλών ένδωματα κτγ. : **δέσε** τό σκινόν ν' άλλωσωμε τά ρούχα : 9) ναυτ. όρμικώ, ρεμητόζω : **έδέσαμε** τί βάρη κοντά στό φάρα' || κ. άμτθ. : **δέν** **έδεσε** σέ καλό μέροσ' || κατ' έπέκτ. παρο-

ηλίζω : **ρήμαξε** τό καρδί μου **δυά** χρόνια **τώρα** **δεμένο** : || ή προσακτι, τοϋ όδρ. **δένω** πρόσταγομα πρόσ δένω άγομένου ή **ανάδενω** ίστίω : 10) ήλι όντρο διαλόματος σακχαρέω εν καρμύειμασι, καθιστά την ρευστήν σάκχαριν πυκνότεραν διά βρασμό κτγ. : **έδεσε** τό σπρόσι, - **δένω** τών πελτέ' όμ. κ. ήλι μαγειρικό σκευάσματος : **νά** **δέση** καλά ή κρέμα - **τό** **άβγαλμένο** : || κ. άμτθ. πυκνωτόμα, πείζω : **έδεσε** τό γλυκά - **τό** **άβγαλμένο** - **τό** **σπρόσι** : 11) μτθ. ύποκρένω, **δεσμεύω** τινά διά νομικό μέσο ή δι' άλλης ύποσχεσεως : με **κατάφερον** νά βάλω ύπογραφή και μ' **έδεσαν**, - **έδωκα** τό λόγο μου και είμαι **δεμένος** : 12) διά μαγικών πράξεων άποτρέπη την έρωτικήν μείτην νεονόμων ή καθιστώ άνδρα τινά άνίκανον πρόσ συνουσία' πρβλ. άμφοδένω : **τόν** **έδεσε** ή παλιά φίλωδά του : 13) άμτθ. ήλι φυτών, σχηματίζω καρπών, κ. ήλι άνθών, σχηματίζωμαι είς καρπών μετά την έξάνθησιν : **έδεσαν** οι **ένέλιε**, - **δέν** **έδεσαν** **άκόμα** τά **στόχα**. **δένω** (φωλ) (φωλ) **γένος** **κολλοεπέρων** έντόμων. **δεξαμενή** (ή) κ. μων. κ. νεώτ. τεχνητή όποθήκη πρόσ συγκέντρωσιν ύδατος από πηγής ή από τών υδάτων : Πρ.6,119 **όποτύφας** **δέ** **τοϋ** **άντι** και **έπει**τεν **έγγχει** **έξ** **δεξαμενών**, Πλάτ.Κριτ.17 Α **δεξαμενάς**, ύπαιθρίους, Στρωδ.5,38 **ήσασαν** **δέ** **οικίαν** **σχεδόν** **δεξαμενάς** **και** **σίφωνα** **και** **κρουνοϋς** **έχειν** **αρθρόνους**, **Εσθ.Πονημ.33,90** **όλας** **άει** **δεξαμενάς** **θεριμών** **υδάτων** **άπλήθους** : || ήλι τών φλεβών : **άμφοκρ.135** : 2) ώς όρος κ. Πλάτ, ή **πάντα** **τόπον** **ένδεχομένη** **ύλη** : Πλάτ. Τιμ.53 Α **αϋτά** **τά** **τέτταρα** **ήσασαν** **ήσασμενα** **όπό** **της** **δεξομένης** (δ. γρ. **δεξαμένης**), **κινουμένης** **αϋτης** **οίον** **όργανον** **σημαίνον** **παρέοντος** : 3) έν γένει **δοχείω** : **Φιλ.1,64** : 4) μτθ. τόπος **έξαγιωσμοϋ** : Πρ.ακ.3,3,24 ή **θεία** **δεξαμενή**, ήπρω μάλιατα πάντων νενομίσαι Χριστιανόι **στέβιν** (ήλι της 'Αγίας Σοφίας) : 5) νεώτ. τεχνικόν έργον υαυληγίω, ναυτοδόμου ή λιμένος, **ένθα** **είσδροχεται** **τό** **πλοία** **έν** **έξηρ** **πρός** **έπισκευήν**, **καθορισμένη** ή **χρωματισμένη**, δημ. **χαθορίζω** : **μόνιμος** **πλωτή** **δεξαμενή**, - **κολλυμβήτικα** **δεξαμενή** (ή πρόσ λούσιν κατασκευασμένη είς τόπουσ μακράν της θαλάσσης κειμένους,διεθν.δρος πισσάνα) : 6) νεώτ. άνατ. **δεξαμενη** **όπαρκαρνοειδούς** **μήνηγος** (αι μείζονες κοιλότητες αι σχηματίζόμεναι υπό της άρκαρνοειδούς μήνηγος τοϋ έγκεφάλου), **δεξαμενή** **χυλοφόρος** (ηλυκοειδές άνεύρωσμη τοϋ μείζονος ή άριστεροϋ θωρακικού πόρου). **δεξαμενών** (τό) νεώτ. γένος η μολλοκοστράτων. **δεξαμενιον** πάπ. **καύσημα** **αγνώστου** **είδους** : Πάπ όρολογώ **έσχηκέναι** . . **δεξαμενιον** **ζυγην** (μίαν). **δεξιά** **έπιρρ.** μων. νεώτ. δημ. κ. **δεξά** πρόσ τό μέρος της δεξιάς χειρός, πρόσ τά **δεξιά**, **εκ** **δεξιών**, **άντιθ.** **άριστερά** : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.67,14 **βαρε** **δεξιά**, **βαρε** **ερεβιά**, **βαρε** **μπροστά** **και** **πίσω**, **Βαλαωρ. Άστροπαδ.88** **ερεβιά** **τοϋ** **βένου** **το** **σπαθί**, **δεξιά** **τό** **καρποφάρι** : 2) κατά τρόπον έννοϊκών, **κατ'** **εύλην**, **βολικά** : **όλα** **τοϋ** **έρχονται** **δεξιά**, **εύλη** **ό** **Θεός** **νά** **σοϋ** **τά** **φέρω** **πάντα** **δεξιά** : 3) πρόσ κατεύθυνσην πολιτικών ή πολιτικαϊκών συντηρητικήν, **άντιθ.** **άριστερά** πρβλ. **άριστερίζω** : **ό** **κόσμος** **στράφηκε** **τελευταία** **δεξιά**. **δεξιά** (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ώς όσφ. βλ. **δεξιάς** : 2) νεώτ. **φωλ** **γένος** **έντόμων** **διπτέρων** **της** **οικογενείας** **τών** **μυθίων**. **δεξιάσος** (ή) **Εμψρ.**, **όαρ.** **δεξιάσος** **δεξιάς** **βλ.** **δεξιάς** **μων.** **μετοχειρίζομαι** **διά** **της** **δεξιάς** **χειρός** : Πά Παρ.αλ.1,22 **δεξιάσυντες** **και** **άριστερεύοντες** (δ. γρ. **εκ** **δεξιών** **και** **έξ** **άριστερών**) : 2) τό **μέσ.** **δεξιάσωμα**, **πάπ.** **ύποθετ.** **έν.** **τοϋ** **μέσ.**

ἀορ. ἐδεξιάσατο = ἐδέχθη, παρεδέχθη, ἐπεδοκίμοσαν, ἐν φρ. γάμον ἐδεξιάσατο πρὸς δαξιάμοιαι. **δεξιάθρα** δημ. ἐπίρρο. ἐκ δεξιάων, ἀπὸ τῶν δεξιά, δεξιάθραν: ἔλα δεξιάθρα.

δεξιάμοιαι π.ἀν. ὀνομαστ. ἐν. τοῦ μέτ. ἀορ. ἐδεξιάσατο = ἐδέχθη, ἐπεδοκίμοσαν, ἐν φρ. γάμον ἐδεξιάσατο πρὸς δαξιάθρα 2l.

δεξιάθρα -ον Σουθι. δωροδόκος βλλ., ὁ διὰ δῶδραν διαφθερόμενος, ὁ δεκαθήμενος.

δεξιάθρα -ον νεώτ. ἐπὶ πλοίοις ἢ πλοῦ, ὁ ἔχων τὸν ἀνεμον ἐκ δεξιάων, δημ. τόσα μπουρίνα μὲ μούρες δεξιάθρα ἀριστερῆς.

δεξιάθρα -ον νεώτ. ὁ δεχόμενος τὴν λογοδοσίαν ἄλλου ἢ ὁ δικαιούμενος νὰ ζητήσῃ λογοδοσίαν ἀντίθ. δωσιλογο.

δεξιάθρα -ον ὁ δεχόμενος ὡς θυσίαν πρόβατα, ὄθ. πλάσιος εἰς θυσίας: Εἰρ. Ἀνδρ. 129 λέγει δεξιάθρα δόμον τὰς ποντίας θεοῦ, αὐτ. Φοιν. 632 θεῶν τὴ δεξιάθρα ἀγάλατα.

δεξιάθρα (τὸ) δημ. δῶδραν, ὁ λαμβάνει τὴν ἀποσταλλόμενον ὄθ' ἄλλου. 2) συνήθ. ἐν πληθ. δεξιάθρα δεξιάματα, τὸ δέξιμο βλλ.

δεξιάθρα (τὸ) δημ. δ. δέξιμο βλλ.

δεξιάθρα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δέχεσθαι, ὑποδοχὴ, καλωσόρισμα: Σάρρ. μτρο. Εἰρ. Ἀλκ. 943 παιδὸς θά μ' ἀντιχαίρατ᾽ ἰγλυθεοὶ γιά νά δρω δέξιμο, Ἐφταλ. μτρο. Ὀδ. 353 οἰ. θεοὶ ἄς σοῦ δίνων, ξένη, γιά τὸ καλὸ σου δέξιμο, τὰ ποῦ ζητᾷ ἡ καρδιά σου συνήθ. ἐν τῷ πληθ. **δεξιάθρα**, δ. δεξιάθρα: καλὰ δεξιάθρα ἰκαλοῦ νὰ δεχθῆτε ὅπαντα οἰκίον ἡ φλόν.

δεξιάθρα -η-ον π.ἀν. δὴν δυνάσται τις νὰ δεχθῆ, ἰκαλοποιητικὸς τὴν ποιότητα: Πάπ. κυρὸς δέξιμος.

δεξιάθρα -ος δ. γρ. ἀπὸ ἐδεξιάθρα βλλ.

δεξιάθρα -ον ἐπὶ πρῶσ., ὁ ἔχων ἐπιδέξια τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐκδικητικὸς: Πίνδ. Ο. 9. 111 τὸν δ' ἀνδρα δαιμονία γαγήμεν εὐχέρινα, δεξιάθρα, ὀρώντ' ἀκάνν (αχλὺ ἐπιδέξια κατὰ πᾶν μέλος). **δεξιάθρα** (ν) ἐπίρρο. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐκ δεξιάων, ἀπὸ τῶν δεξιά: Ἄνω Κοιν. Ἀλεξ. 267 Β, Ζερβ. μτρο. Ἰ. Β. 438 μετ' ἡ δαστράφη .. αὐτὸς δέξιμο.

δεξιάθρα -ος -ον ἐκκλ. ὁ ἐκ δεξιάων καθήμενος.

δεξιάθρα (ἡ) νεώτ. ἰστρο. φυσιολογικὴ ἀνωμαλία, καθ' ἣν ἡ καρμὴ τῆς καρδίας εὐρίσκειται ἐν τῷ δεξιῷ ἡμιθωρακίῳ.

δεξιάθρα -έω κοινάμια πρὸς τὴν δεξιάθρα πλεον. : Ἀνών. π. Διστ. ἐν Idei. Phys. etc. 2. 194.

δεξιάθρα -έω μων. ἀποκόπη τὴν δεξιάθρα χεῖρ᾽ ἑνός: Ἰω. Μαλ. 488, ἴ ἀλλουξ ἐδεξιάθρα.

δεξιάθρα -ος ἰδί νεώτ. ἐρέτης λέμβου χειρίζομενος κώπη τῆς δεξιάθρα πλεωρᾶς αὐτῆς.

δεξιάθρα (ἡ) ἰστρο. π. ἀν. ἰστρο. ἐπιδήμιος (πασμένος) διὰ τῆς δεξιάθρα χειρός: Ψ Κωνσ. 204, 17.

δεξιάθρα (ἡ) ἰστρο. κ. μων. τοξότης, λογιχοφῶρος, δωροφόρος, ἐν πληθ. δεξιάθρα φουρορᾶ, φύλακες: ΚΔ Πράξ. 23, 23 ἀπομιασάσθαι στρατιωτῶν διακαλοῦσθαι .. καὶ ἰστρο. ἐδωρομικοντα καὶ δεξιάθρα (ἡ γρ. δεξιάθρα) διακαλοῦσθαι. Ουφάβ. Σμ. ἰστρο. 4, προστάττει δὲ δεξιάθρα δυνάμειν ἰστροπλεῖν.

δεξιάθρα -ον μων. τυφλὸς κατὰ τὸν δεξιάθρα ὀφθαλμόν: Ἰερουκ. Ἀστ. 63.

δεξιάθρα -ος -ον νεώτ. ναυτ. ἐπὶ σχοινίων, νημάτων κττ., ὁ πρὸς τὰ δεξιά ἀνεστραμμένος, οὗ τὰ ἐμβόλα εἶναι ἀνεστραμμένα ἐκ δεξιάθρα πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀντίθ. ἀριστερολόκος.

δεξιάθρα (ἡ) νεώτ. κατηγορία ἀκροβατῶν, οἵτινες ὅπτιοι ἢ ἀνεστραμμένοι καὶ στηριζόμενοι διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τῶν χειρῶν, ὑποβάλλονται διὰ τῶν ποδῶν διάφορα ἐπιπλα, ἐφ' ὧν ἄλλοι ἀκροβατοὶ ἐκτελοῦσιν ἀκροβατικὰ ἀσκήσεις.

δεξιάθρα -ια-ιο δημ. ὁ δεξιάθρα, ἐπιδέξιμος, ἐπιτήθειος,

Ἰκανός: Σάρρ. μτρο. Εἰρ. Ἀλκ. 1115 μόνον στὸ δέξιμο χεῖρι σου ἐπισημαστέομαι.

δεξιάθρα (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. δεξιάθρα-ἰ-κ. δεξιάθρα-ἰ ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἀκροβατοῦ καὶ ζῶων, ὁ ἐπὶ τῶν διὰ νοητῆς κατακορυφῆς γραμμῆς χωριζομένου ἡμισποῦ τοῦ ὀπίσματος κειμένου ἀντιθέτως τῷ ἡμισποῦ: Ἰ. Α. 481. βλάσθησθαι παρὰ μὲτ' ὄντων δεξιάθρα, Σοφ. Φιλ. 1254 χεῖρα δεξιάθρα ὀρέας κώπη ἐπιφασούσαν, Ἰω. Μάνθ. ἰστρο. Μορ. 18, 56 καὶ μὴ σπαθί᾽ ἐπὶ τοῦ εὐχριστοῦ εἰς τὸ δεξιάθρα χεῖρ, Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 46, 18 καὶ σπῆ δεξιάθρα μου τῆ μεριά ν' ἀφήσθαι παρὰ δούρῃ || ἡ δεξιάθρα κατὰ πορὰ κεινὸν τοῦ οὐο. χεῖρ, ὡς οὐα., Ἰω. δεξιάθρα, δημ. κ. δεξιάθρα ἡ εἰς τὸ δεξιάθρα μέρος τοῦ σώματος χεῖρ, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ἀριστεράν: Ἰ. Α. Κ. 542 δεξιάθρα ἡσπάζοντο ἐπασαί τῆς μεμλιχίσιον, Μαντίαια π. Δημ. 1072, 24 δεξιάθρα καὶ ἀριστερὰς ἀνιόχοντες, ΚΔ Ματθ. 6, 3 μὴ γνῶναι ἡ ἀριστερά σου τί ποιᾷ ἡ δεξιάθρα σου, Πάπ. χειροτονθεῖς διὰ τῆς εὐτυχούς σου δεξιάθρα, Ἐρωτ. ἰστρο. Δ. 1844 μετ' ἡ δεξιάθρα ἡνὰ βαρῶν τὸ π' ἀκριθὸ γυροῦσθαι || οὐ. ἡ δεξιάθρα μετὰ τῶν προθ. ἐν, εἰς, ἐπὶ, ἐκ, πρὸς δὴλωνται τὸ πρὸς τὰ δεξιάθρα κειμένου μέρους: Ἡρ. 7, 217 ἐν δεξιάθρα μὲν ἔχοντες ὀρεα τὰ Οὐραίων, Ἀριστοτ. Ἰστρο. 639 ἐκ δεξιάθρα ἀπέρασθαι καταπύων ἄνηρ, Πλάτ. Πολιτ. 614 πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάθρα, Πλούτ. Ἰστρο. 118, 192 F ἐπὶ δεξιάθρα τὸ βήματος || ἐν ὄμ. σμ. κ. κατ' ἀπρόθ. γεν. δεξιάθρα: Ἐπιγρ. || ἡ δεξιάθρα χεῖρ ἐν χρ. ἐπὶ χειροποιήσῃ ἡ ὑποδοχῆς: Ἀριστοτ. Νεφ. 81 καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάθρα || ἴδιος ὡς σημείον βεβαιώσεως ὡς ἐπικώρισιος συνθήκης, ὡς σύμβολον ὑποσχέσεως, ὄθ. διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις: Ἰ. Α. Β. 341 σπονδαί τ' ἀκριθὸ καὶ δεξιάθρα, ὄθ ἐπέκλιθον, Εἰρ. Μήδ. 21 ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάθρα πιστὴν μεγίστην, Ξεν. Ἀν. 7, 31 δεξιάθρα δόντες καὶ λαβόντες ἀπᾶλλον, ΚΔ Γαλ. 2, 9 δεξιάθρα ἐδωκαν ἔμοι καὶ θαρράθρα κοινωνίας || μων. μων. νεώτ. μτρο. ἐν φρ. ἡ δεξιάθρα χεῖρ μετὰ γεν. πρῶσ., ὡς ἡ ὄμ. φρ. εἶμαι τὸ δεξιάθρα χεῖρ εἶμαι ἀντιλήπτωρ, βοηθός, σύμβουλος τῶν Ἀρτεμίδ. Ο. νεορ. 44 « ἡ δεξιάθρα χεῖρ σημαίνει μίον, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὃν ἐν τῷ συνθηθία καταχρῆμαίον λέγομεν ἡ δεξιάθρα χεῖρ ἐπὶ τὸν ἴδιονς: Οὐα. Ἀδρ. 770 σ' ὄλες τῆς πικρᾶς σ' εὐρηκα πάντα δεξιάθρα μου χεῖρ || τὸ οὐδ. ἐν τῷ πληθ. μετὰ ἡ ἀνευ τῶν προθέσεων ἀπὸ, ἐκ ἢ ἐπὶ, μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ ἀρθρου, εἰς δὴλωνται τὸ πρὸς τὴν δεξιάθρα χεῖρα μέρος, θέσεως ἡ διευθίνοντος: Ἰ. Α. Η. 238 οἰδ' ἐπὶ δεξιάθρα, οἰδ' ἐπ' ἀριστερά νημῖσιον βῶν ἄξιαλόν, Ἡρ. 1, 51 ὁ μὲν χρυσὸς ἐκέστο ἐπὶ δεξιάθρα ἐσπώντ' ἐς τὸν ὄντων, Σοφ. ὄν. 598 χεῖροσ εἰς τὰ δεξιάθρα, Πλάτ. Τμ. 43 Β, εἰς δεξιάθρα καὶ ἀριστερά κάτω τὴ καὶ ὄνω, Ἐπιγρ. ἐν τῷ ἐπὶ δεξιάθρα τοῦ ὀπισθοδόμου, Ἀριστοτ. Οὐρ. 284 b, 28 ἀπὸ τῶν δεξιάθρα, Ἡρωδ. Μήν. Αὐτομ. 26 ἐκ δεξιάθρα τοῦ πινάκος, ΚΔ Ματθ. 20, 21 εἰπὴ Ἰὼν καθίστανον .. εἰς ἐκ δεξιάθρα σου καὶ εἰς ἐξ ἐνωμῶν σου, Πάπ. οὐλή γαστροκνημῖα ἐκ δεξιάθρα, Μηναι. 8, 4 Συναξ. πρὸς τὰ δεξιάθρα μέρη στραφεί τῆς θύρας, στρατ. παράγγελμα κλίνατε ἐπὶ δεξιάθρα || κ. καθ' ἐν. δεξιάθρα ἐν ἐπίρρο. χρ.: Ἰ. Α. Ν. 308 ἡ ἐπὶ δεξιάθρα παντὸς στρατοῦ ἰστρο τὰ δεξιάθρα, Ἐπιγρ. τάνη δεξιάθρα ἰστρο || ἐπὶ ὀρεοῦσιν πρῶσ., ὁ κειμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς δεξιάθρα χειρός τοῦ ἔχοντος τὸ ἴδιον πρὸς αὐτὰ μέρων: Ξεν. Ἀγρο. 2, 9 ἡ δεξιάθρα πτερυξ οἰκοδόμησις, ὁ δεξιάθρα φάλητος, - ἡ δεξιάθρα ὄχθη βυάκος ἢ ἡ πρὸς τὰ δεξιάθρα ὡς πρὸς τὸν ἀκολουθούοντα τὸν πρὸς τὸ ὕδατος || ὄμ. ἐπὶ ὀρεοῦσιν πρῶσ., ὁ κειμένος πρὸς τὰ δεξιάθρα ἐν ἀσχεῖ πρὸς τὸν ἀντιμετώπιως ἰστρο μων: ὁ δεῦτερος δεξιάθρα, - εἰς τὸ δεξιάθρα τῆς

εικώνος || ἡ δεξιὸ πτέρυξ τῆς Βουλῆς ἢ Γερουσίας, ἡ ἀριὰς ἡ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ κειμένη πτέρυξ ἐν οὐχίαις πρὸς τοὺς καθήμενους βουλευτὰς ἐνθα συνῆθ' οἱ βουλευτὰί τῆς καθεδρώσεως; πορταζέας, ὄθ. συνεδρ. ἢ συμπολίτευτος || κατ' ἐπέκτ. ἡ δεξιὰ τὸ πολιτικὸν ὄργανον τὰ προεδρεύοντα συντηρητικὰς ἀρχάς, οἷα τὰ τῶν ἰσοκρατῶν καὶ βασιλοκρατῶν εἰς δημοκρατικὰ πολιτεύματα

|| ὁ ἄνω δεξιὰ ἡ πολιτικὴ παράταξις εἰς τὴν ἀνήκουον ἢ ἀναρῶ συντηρητικὴ βουλευταί' || ὄθ. δεξιὸς ὁ τῆς δεξιᾶς, ὁ ἀνήκου ἢ ἀναρῶρέμενος εἰς τὴν δεξιάν :: δεξιὰ ἰδέαι συντηρητικαί' || κ. ὡς οὐο. δεξιὸς ὁ ἀνήκου εἰς κοίτην τῆς δεξιᾶς' 2) μτφ. ὁ εὐλοκῶνος αἰσῶνος, εὐπύτης, ὁ προημῶν εὐτύχων, ἰλιθὺς ἐπὶ τῆς πτώσεως πτηνῶν καὶ ἄ. οἰκῶν :: ἰλιθ. 274 τοῖσι δὲ δεξιῶν ἤκεν ἐρωιδῶν ἐγγὺς ὄδοιο Παλλῆος Ἀθναίων, Πίνθ. Ν. 3, 8 αἰωδῶν, ἡ δεξιωτάτων ἀσπιδῶν, Αἰσχ. Πρ. 489, Ξεν. ΚΠ. 2, 1) αἰετὸς δεξιὸς φανεῖσι προηγέτω' || ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκός, οὐραίος :: Τζέτ. Ξέρξ. ἰλιθ. 35, 19 δεξιὸν φερόμενον πνεύματι' 3) ὁ μτφ. ὁ ἐπιδέξιος ὄδος ἐπιπέδος, ἀνήκουος, ἐπιμορ, ὄξος :: Πίνθ. 45, 1) κεραὶ δεξιῶν ἠρ. 1, 60 τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ ἑλληνικὸν ἔθν καὶ δεξιότροπον καὶ εὐπύτης ἡλιθίου ἀπληλαγμένον, Ἀριστοτ. Νεωφ. 534 ὑπὸν εἰρησ φλαθρον ἄνδρας δεξιὸς καὶ νοῦν ἔχοντας, Θεουκ. 3, 82 βῆρον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργον ὄντας δεξιὸν κέλωντας ἢ ἀμαθείας ἄσφαθ, Σπράτ. Κωμ. ἑδρῆσιον θράμα δεξιωτάτων, Αντιφ. 1, 19 δεξιῶν ποιεῖν [εὐφύεις πράγμα], Πλάτ. Ἰαν. 225 C ὡν οἱ δεξιῶν περὶ τὰς θίκας καλλισπῶνται, Προκλήτ. Ἰαν. 22, 22 δεξιὸς γὰρ ἢν κλέψαι' 4) ἐπὶ τόπων, ὁ ἐπιπέδος, ὁ πρόσφορος, κατὰ ἡλικίας, βολικός :: Διοδ. Σ. 15, 53 ἐν τόποις δεξιῶτε, Δίων Χρ. 2, 2 ὡς δεξιωτάτος ἀπάντων τῶν ποταμῶν καὶ κάλλιστος, Τζέτ. Κιλ. 11, 396 ἐκ τόπων δεξιῶν καὶ τόπων θυσισθόλων 5) ὁ φιλόφρων εὐγενής :: Λοκ. Νουκ. Νουκ. 13 λέγων . . πρὸς ἀργύριον γενεσθῆαι δεξιῶν.

δεξιόσμος (ὁ) κυρ. ἐπὶ τῶν ἴππων, ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ περὶ πῶλον ὄργανος δεξιόσμος παράσειρος, ἴππος μὴ ἄνω ἔξευμένος, ὡς οἱ ὄδο μέσοι, ἀπὸ τῶν ὑψῶν, ἄλλ' ἔξω αὐτοῦ εἰς σχοινίον. Ἡσ. ἐν λ. ἀναρῶρος ἀπὸ τῶν δεξιόσειρων ἴππων 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ Ἀρεῶς, θυμοειδῆς ὀρμητικῆς :: Σοφ. Αντ. 140 ὄλλα δ' ἀπ' ἄλλοις ἐπινοῦμα στυφελίον μέγας Ἀρης δεξιόσειρος.

δεξιωτάτης (ὁ) μτφ. κ. νεώτ. ὁ ἰσχυρότερος πρὸς τὰ δεξιὰ, ὁ προσιτάμενος τοῦ δεξιῶ, ἐν οὐχίαις πρὸς τοὺς δεξιῶν, ἀμυχροῖον τοῦ δραματικῶν χοροῦ :: Πολυδ. 2, 161 τὰ καὶ ὁ ἀριστεροστάτης ἐν χορῷ προσήκει ἐν τῇ ἀριστερῇ, ὡς ὁ δεξιωτάτης τῆς δεξιᾶς' 2) εἰδ. νεώτ. πυροβολητικῆς ἔχων ὄσων δεξιὰ τοῦ πυροβόλου.

δεξιόστοιχος-ος ὄρχ. λεξ. ὁ ἀνήκου ἢ ἀναρῶρέμενος εἰς τὸν δεξιὸν στοῖχον' || εἰδ. ὡς οὐο. ἐν τῷ ἀρχ. δεξιῶν, χορευτικῆς ἀνήκου εἰς τὸν δεξιὸν στοῖχον τοῦ χοροῦ, ἄ. δεξιωτάτης βλ. λ. ἱ.

δεξιόστροφος-ος νεώτ. ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ στρέφω ἢ ἀτροφόμενος ὀνήθ. ἀριστερόστροφος :: δεξιόστροφος γραφίς - δεξιόστροφος εἰλιξ' || εἰδ. γημ. δεξιόστροφος ἐπιστῆσι ἐπιπέδουσα ἀπόκλιση πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ δι' αὐτῆς διερχομένου πεπολιμένου φωτός' || εἰδ. ἡλικ. δεξιόστροφος ἐπὶ κατηγορίας μολανίων καὶ μαλοστροφῶν, ὡν ἡ κόψη φέρει περιεπιπέδους πρὸς τὰ δεξιὰ βονοσίου.

δεξιόστροφῶ-ῶ μτφ. ἀτρέφω καὶ πλῆτω πρὸς τὰ δεξιὰ :: Νικητ. Κων. Χρον. 1, 9, 11.

δεξιότηνης (ὁ) νεώτ. κ. ὄμπ. θηλ. δεξιότηνης-ιδος ὁ δεξιὸς ὄσων τῆς αὐτοῦ τέχνης' 2) εἰδ. ὁ παῖς ἢ μουσικὸν ὄργανον ἢ ὄδος μετ'

ἐξαιρετικῆς τεχνικῆς δυνάμεως καὶ ἐκφράσεως ὄσων. ὄρος βιρτουόζος.

δεξιότηνια (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δεξιότηνος βλ.

δεξιότης-ότητος (ἡ) κ. μτφ. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δεξιῶ ἢ τοῦ ἐπιδέξιος, ἰκανότης, ἀξίτης, ἐπιτηδεύσις εἰς τὴν ἰλιθίαν τοῦ νοῦ, κυρία, ὄθενος :: Ἡσ. 8, 124 ἀρισταίον . . ἔδωσαν . . σοφίης δὲ καὶ δεξιότητος Θεμιστοκλέη, Ἀριστοτ. Ἰαν. 719 ὡν γὰρ δεξιότητος τῆς εὐχῆς δύναμις ποιεῖν τὸν δῆμον ἀνῶν καὶ στενῶν, Θεουκ. 3, 37 ἀναβία τε μετὰ σωφροσύνης ὤφελιμων ἔσονται ἡ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας, Θεοφύλ. Βουλγ. 5, 3, 635 Εἰς ἀναγκάσιος τῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπηρεσίαν δεξιότητος χρῶνται, - δεξιότης χειρουργικῆ' 2) ἡ δεξιώσις βλ. λ. : Πλουτ. 7, 7, 5 προημῶν δὲ πρὸς τὰ συμποσία ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλικῶν οὐκ οἶνον, Θεοφύλ. Σμ. Ἰστ. Μαυρ. 4, 10, 104 Α δεξιότητι δὲ καὶ φιλοφροσύνην τὸν ὄδον ἔξενεξε' 3) προσήκειο, εὐγενεία τρόπων, πράξιος, καλῶσση :: Φιλ. 2, 30 4) εὐτυχία, εὐδοκίμοια :: Ἡσ. Λυδ. Ρωμ. 1, 3 δεξιότης καιροῦ.

δεξιότητος-ος Ἡσ. κ. νεώτ. ὁ κληροῦστος εἰς τὴν δεξιάν πλεονῶν τοῦ πλοῦτος ΑΒ 91, 2 - δεξιότητος, οἱ ἐν τῷ δεξιῷ ἔρασαντες' || νεώτ. ὁ ἐπιτελῶν ὑπηρεσίαν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς βλεφάρης πολεμοῦ πλοῦτος 2) ὁ δεξιωτάτης βλ. λ. ἱ. : Ἡσ.

δεξιόμοι-ομοια κ. μτφ. κ. νεώτ. ὄμπ. δεξιόμοιοι, παρὰτ. ἐδεξιόμοιοι, ἐν γ' πλῆθ. δεξιόμοιοι, μέλλ. δεξιόμοιοι, ἀόρ. ἐδεξιόμοιοι, παθ. ἀόρ. ἐδεξιόμωδη, ἀποθετ. χαιρετικῶς πρὸς προσώπωντος διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς τὴν δεξιάν αὐτοῦ' || ὄθ. γεν. ὑποδέχομαι φιλοφροῦνα, μετ' αἰτ. προσ. : Ἀριστοτ. Πλ. 753 αὐτὸν ἀπαράζοντο καὶ ἐδεξιόμοιοι ἀπαγτες, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 53, Λόγγ. 4, 5 τούτων τε οὐν τὸν Εὐδῶρον ἀδεξιόμωτο πᾶσαν δεξιῶσιν κ. παθ. τυχεῶνα δεξιόμωτος ὑποδοχῆς :: Πλάτ. Πολ. 1, 628 Β δοκεῖ σοι χρῆνα στεφανωθῆναι :: . . τί σοι ; δεξιωθῆναι ;' || μετὰ δοτ. τρώουσι :: Ὑμν. Ὀμ. 6, 13 δεξιῶντο χειροί, Σοφ. Ἡλ. 776 τῆς . . ἡμάς . . ἐπαίνους ὄχι δεξιῶσεται ;', Τζέτ. Χιλ. 6, 45 ὡς ἄλλοις ὄμοις οἰσις Ἀρχέλαον . . δεξιόμοι' || κ. μετ' αἰτ. πράγμα :: Εὐρ. Ρήσ. 419 οὐκ ἐν δειμνίσις πυκνῆν ἄμυσιν ὡς σὺ δεξιόμωτοις [χαρετικῶντες τῆς πρὸ] ἀλλεπαλλήλων ποτηρίων οἶνον' 2) ἐπὶ ὑποφθίμων, κολακείῳ τὸν λαόν, φηραθρῶν :: Πλουτ. Κατ. Νεωτ. 49 πείσας δὲ τὴν βουλὴν φηρασασθαι τοὺς μετιόντας τὸν ὄρχην αὐτοὺς δεξιόμοιοι τὸν δῆμον' 3) ὁ μτφ. ἐπιτελῶ δοτ. προσ., ὄφελος τὴν δεξιάν ἐδοχμοι, ἐγείρω τὴν δεξιάν μου πρὸς χαιρετισμὸν ἢ ἐκδὴκωσιν σεβασμοῦ : Αἰσχ. Ἀγ. 852 ὄδομοις ἐπεστίους ἔλθων θέσται πρῶτα δεξιόμοιοι' 4) ἀπαχαρετῶν :: Ξεν. ΚΠ 3, 2, 14 πολλὰ δεξιόμωμένοι τὸν Κόρον ὄφοντο οἰκάδε' 5) Ἐπιγρ. παθ. ἐπὶ ὄσων ἔχοντων δεδευμένους τοὺς ἐμπροσθοῖσις δεξιῶς πόδας :: Ἐπιγρ. ζῶα δεξιόμωτοι' 6) Ἡσ. « δεξιόμωσασθαι ἐγγίσασθαι γυναικί ».

δεξιόφανής-ος-ές μτφ. ἐπὶ εἰκόνων κατὰ πτυρον, ὁ μὴ ἀνεστραμμένος :: Πλουτ. Ἡσ. 930 Β ὄδο δὲ δεξιόφανεις [εἰκόνας]' 2) ὁ μὴ παρὰ γων εἰκόνα ἀνεστραμμένος :: Φιλῶδ. εἰς Μετ. 28, 17.

δεξιόφιν ἐπ. ἐν ἀρχαίῃ π. περὶ αἰς τοπικῆ γεν. τοῦ δεξιῶ βλ. λ. σπον. πορ' Ὀμ. ἀπαντασι κ. ἐν ἐπιγρ. χρ. ἐν τῇ φρ. ἐπὶ δεξιόφιν πρὸς τὰ δεξιὰ :: Ἰλ. Ν. 308 1 ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ.

δεξιόφωνα-ῶς-ος (ὁ) καθ' Ἡσ. ὁ φῶλαξ τοῦ δεξιῶ κέραςτος Ἡσ. ἐν λ. οὐραγός.

δεξιόχειρ-ερος (ὁ) νεώτ. ὁ χειρίζομενος κατ' ἐξοχίην τὴν δεξιὸν χεῖρα, ὄταν ἐναρῶσται, τρώγῃ, παίξῃ κττ., ἄ. δεξιός, κατ' ἀνίθη, πρὸς τὸν ἀριστερόχειρα, ἄ. ἀριστερῶν, καὶ πρὸς τὸν ἀμφοῦξιν

Βεζιοχειριά (ή) νεώτ. ή ίδιότης του βεζιόχειρος βλ.

Βεζιοχειρός-ον ό βεζιός εις τός χείρας, εκκίνωτος, ταχύς : Σοφ. Αντ.140 Άρης βεζιοχειρός (β.γρ. βεζιοσσειρός)

Βεζιόντω γ πληθ. πρόσ. έπ. παρ.τ. του βεζιόμου βλ.

Βεζιόπουρος-ον ό δεχόμενος τό πυρ : Εύρ. Ίκ.64 όμιλον βεζιόπουρος θεών θυμάλας

Βεζιός-εως (ή) τό δέχεσθαι, τό βεζιόμο, ή ύποδοχή : Εύρ.ΙΑ 1182 έρ' ή σ' ένώ και παίδες αι λελυμένα βεζιόμομα ζέειν ήν σε βεζιόσσαι κρών.

Βεζιός-ισος (ή) καθ' ήο. τό μέρος του ήλατος τό κατά την μαντείν εξεταζόμενον.

Βεζιόστράτος-ον ό δεχόμενος στρατόν : Βακχ. 14,43 βεζιόστρατος άγορά.

Βεζιότρινη (ή) νεώτ. χημ. κ. βεζιότρινη (ή) ούσια έχουσα την αύτην και τό όμιλον χημ. σύνθεσιν.

Βεζιότροφός-ά-όν ποι. τ. του βεζιός βλ., έπ. δοτ. βεζιότροφός (Ίλ.Ω 284), μ. έπι μέλων του σώματος : Ίλ.Ε 393 βεζιότρονον κατά μαζόν, Όδ.Υ 197 βεζιότροφ' .. χειρί, Πινδ.Π 4,96 βεζιότροφ' .. ποδ' || τό θηλ. βεζιότρα (ένν. χειρ) || όσ σεί. ή βεζιό, τό βεζι χείρι : Ίλ.Α 501 βεζιότροφ' δ' άρ' ύπ άνθερώνας έθελοσα λισσομένη προσέειπε.

Βεζιό-ώ έν χρ. μ. ώς άνοθετ. βεζιόμομα βλ.

Βεζιόμομα-ατος (τό) τό προθύμως γινόμενον άκτόν, τό εύπρόσδεκτον, τό έπιθυμητόν : Εύρ.άπ. 324, | ώ χραυσέ, βεζιόμομα κάλλιστον βροταίς, Εύστ.Πιν.300,90 τά δ' έπι τούτους τώ άνδρι έκ των βαρβάρων βεζιόμομα θανατορά' 2) τό βεζιόσθαι, τό έκτείνεν την βεζιάν, χαιρετισμός, φιλική ύποδοχή, βεβαίωσις ή δέλιγμα φίλας : Σοφ. ΟΚ 619 έν αις τά ένν ήζυμωνα βεζιόμομα 58,5 αι μόν γάρ οικεία άδίσαι προθύροντες ουτε τά βεζιόμομα παρά πινων πάνυ άπαιτοίαι.

Βεζιόμομα-όμοια πάπ. συνουρ. τ.του βεζιόμομα βλ.

Βεζιόνομα όημ. βεζιόμομα βλ.

Βεζιόνουρος-ον κεν. ό έχων βεζιόν, άισον, εύόδιον όνομα, κ. γεν. ό βεζιός : Αισχ.Ίκ.607 χερσ' α βεζιόνουρις.

Βεζιός κ. νεώτ. έπίορ. του βεζιός, παραθετ. βεζιότροπος, κ. όημ. βεζιότροπος, βεζιόμομα εύτυχός αίσίως : Ήρωδιαν.Ίστ.3,9,12 τούτων δέ ατύχ βεζιός και ύπερ πάσαν εύχην προσχευρησάντων' 2) έπιθετικώς, έπιτηδεύω, εύφώσις : Αντιφών.229,2, Φιλώδ.Πορρ.18,41 Ο βεζιός φέρειν, Πολυδ.2,159 ό ταις δισαί χερσίν άνεργών βεζιός, -χευρησθη βεζιός την ύπόθεσιν' || βεζιός έχεν πρόσ τι βεζιό έπιτηδεύοιτα εις τι : Πλούτ.Ήθ.660 Α' || τό ύπερθ, έν Αριστοφ.Νεφ.148 βεζιόμομα κηρόν διατήξας, αύτ.Εκκλ.159 καιτίαι τά εύ' άλλ' εισηύσα βεζιόμομα' 3) φιλοφρόνας, εύνοϊκός, φίλον-θρόπων : Γαλ.14,211.

Βεζιόσσει-εως (ή) ιγγν., μιν. κ. νεώτ. όημ. -η τό βεζιόσθαι, ή πράξις του βεζιόσθαι, τό έκτείνεν την βεζιάν πρόσ χαιρεσπομόν, ύποδοχή : Φιλ.4,78, Πλούτ.Ποημ.79 πρόσ την άπόθεσιν των βασιλικών σπον ένί τιμη καθ βεζιόσσει συνερχομένουσ, Λόγ.4,5 Εύδορομον έδεδιόυοντο πάσαν βεζιόσσειν, Σόφ. (Άναστ.Γορδ.13,458 μολλής δέ τής παρά των άχχωρίων έκτείνων άνδρών βεζιόσσειας τυχών' || νεώτ. όημ.-η ύποδοχή προσεκκλημένον εις έορταστικόν συνάθροισιν, συναναστροφήν, έπισκοπην παρούσασιν κτ. : ή βεζιόσσει τής άγγελικής προσεδάσει - ή βεζιόσσει των μελών του συνεδρίου' 2) νεώτ. τεχν. ειδ. παράστασις εις τάς έπιτυθειδους στήλας και τά άρχαία άγγεία, καθ' ήν έν τώ άναγλώφω ή εικονιζόμενον προσώπων τής συνθέσεως προτείνω ώς πρόσ χαιρεσπομόν την βεζιάν χείρα εις άλλο πρόσωπον' 3) ή φη-

ραβήρια πρόσ άπόκλισην άρχής πνος : Πλούτ. Ποημ.67 περί τής Καισαρος άρχιερωσίνης έριδες ήσαν .. και βεζιόσσει' 4) και' έπίκτ. συμπηλασιος : Δαμιάδ.Άρχ.83 βεζιόσσει των διασπώντων.

Βεζιόσσην (ή) όημ. κ. βεζιόσσειν έπιθετικώς, έκαστότης, έπιτηδεύτης, καταποσούνη : Καρκδ. Ζητ.20 έδεδίε βεζιόσσειν στην φαρική.

Βεζιόσσει (ή) ιγγν. κ. νεώτ. ό βεζιόσσει, έκείνος που φιλέει : Παλλάδ.Λαου.134,8 τούτω δέ τώ βεζιότω των μοναχών και εύτραπέζων των έγκρατών' 2) ό έν Εορταστικώ συνάθροισι ή έπισοήμ ύποδοχή έντεταλέμενος την βεζιόσσειν βλ. λ.η) των κατά πρόσκλησην προσερχομένων.

Βεζιόσσεικός-ά-όν μιν. ό εις βεζιόσσειν άρμόδιος : Εύστ.Ίλ.782,56 φιλοφροσύνης βεζιόσσεικός.

Βεζιός έπ. άόρ. β' προστ. του δέχομαι βλ.

Βεζιός-ά-ό όημ. κ. βεζιός-ισά-ό βεζιός βλ., ό κείμενος πρόσ τό μέρος τής βεζιός χειρός : Έρωτώκ.Β 1807 Αδωκεν ό Πιστόφορος εις την δεξιά ματέλλα | του Κυπριώτη κοντορά' || τό θηλ. βεζιό ώς ούσ. ή βεζιό χείρι.

Βεζιότρινη (ή) νεώτ. χημ. προϊόν μετατροπής του άμιλίου, έν χρ. κυρίως ώς συγκαλλιητική βλ.

Βεζιότροφή (ή) νεώτ. χημ. ή γλυκόζη βλ.

Βεζιός-ισά-ό όημ. κ. βεζιός-ά-ό βλ.

Βεζιότρα (ή) νεώτ. βοταν. κοσμητικόν ειδος του δένδρου κέδρος βλ.

Βόμοι α. μιν. νεώτ. κ. όημ. μέσ. του βόμο, συνηρ. θήσθε, ιγγ. βόμομος, μέλλ. βεζιόμομα, παρ.κ. βεζιόμομα, πάντοτε προσωπικόν, π.Ομ.έν χρ. ό τ. βόμομα, άπόμ. ή έν ιγγ. έκω άνόγκην, χρεάζομαι, ζητώ : Ήρ.Β,59 οια κατ' έαυμόνοσ || οι δεδομένοι ό ένδειξι, οι πτωχοί άντιθ. ή εκκετημένοι τός ούσιος : Ίσοκρ.6,67 ταις βεζιόμομας έπαρκεσάν' || μετά γεν. έγω άνάγκην πνός, χρεάζομαι τι, στερούμαι πνος : Ήρ. 1,36, Σοφ.ΟΤ 1148, Θουκ.Β,43 ουδέ τής τροφής έπι τούτοις βεζιόσθαι ουδέέν | ουδέναν άνάγκην έχειν τροφής |, Πάπ. βεζιόμομα πολλών άναλωμάτων' || μετ' άποφ. : Πλάτ.Πολ.392 Δ έπι βόμομα σαφάτερον μαθείν, Πάπ. ό δέ έδέληθσαν Ίσα ποιήσασθαι' || τά βεζιόμομα τά άνογκία, τά έχοντα άνάγκην, έλλειψήν τνος : Έπιγρ. έπισκευάσαι τά βόμομα, έν έπινοια άνόγκην έπισκευή μέρη' || όμ. κ. καθ' έν. τό βεζιόμομα : Πολύδ.15,157 άει των έγγιστα τώ βεζιώ σημειώνον συνεπιστραφευόνοσ κ. μετ' άποφ. : Ήρ.2,173 έπεδον βεζιόμομα σμειών' || άποφ. βεζιόμαι βλ. δέτω' 2) μετά γεν. έπιθυμώ : Ήρ.9,35 έδεδόντω γάρ βεζιότω τώ Ίσαμονον, Πάπ. μηδέ βεζιόσθαι τώ άπηγορευμένω κ. μετ' άποφ. : Ήρ.2,173 έπεδον μέν δέωνται χράσθαι' 3) μετά διηλική αιτ. προσ. κ. πρόμ. ζητώ παρακλητικώς τή παρά πνος : Ήρ.3,157 τών έδέετο σθένον, Σοφ.ΟΚ 1170 μή μου βεζιός, -πράγματοσ ποιού γ' || μετά γεν. προσ. κ. αιτ. οόθ. άντων. : Πλάτ. Αν.7 C τούτο άμύον βόμομα και παρμεγαι' || μετά συστοιχ. άμ. βόμομα ή συχνότερον βεζιόν, παρακαλώ, ικετεύω : Αριστοφ. Άχ.1059 τό βεζιόμα τής ύμφοσ, ό βεζιόται μου σαφέδρα, Αλογήν,2,43 έμοι δέ βεζιόν λοχύραν έδελθη μί παραλαίνειν' || μετ' αιτ. ιγγν. μ. : Θουκ.1,32 έμφοροσ βεζιόνται, Πλάτ.Πρωτ.335 β ετ μου δύναται βόμομα, Ξεν. Άν.2,3,29 || κ. νεώτ. κ. όημ. μετά γεν. προσ. μ. : Δην.550 βεζιόσσει ύμών άνάντων πρόσ άιδεσ και βεζιόσσεισ παρ' ύμών χέρην |, Πάπ. βεζιό και βόμομα σου, Πάπ. ό ήμών βεζιόσσειτ' || μετά γεν. προσ. κ. άποφ. : Ήρ.1,59 έδέετό τε τώ δόμομ φιλαικήσ πνος πρόσ αύτό κυρτίσαι, Πλάτ.Πρωτ.336 Α τούτω πρόσ συκαβείναι, Πάπ. βόμομα σου άκοβίσαι μου' || και μετά τέλ. προτάσ. διά τώ όνομα :

Πλούτ. Άνι.84 έδεσθη Καίσαρος όπως αήτη έδση χάος ένεγκειν Άντωνίω, Πάπ. δεόμενος αού, τού, όπως... || μετ' αίτ. προσ.: Θουκ.5,36 έδεοντο Βαιωτούς όπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίους" 4) κ. νεώτ. κ. δημ. κόμμα δέσπον, ίκευτομικός παρακαλώ, προσεχόμενοι: Πλάτ.Συμμ.29,9 και πρόσ τόν θένν μου δεσθώσαι, ΚΑΠράξ.8,24 δεσθήτε ύμεις ύπερ άμω πρός τόν Θεόν, όπως... - συνήθ. φρ. προσημιακή εχέης έκώλ. τού Κυρίου δεσθώμεν, Παλαμ.Περ.Χαιρ.55,14 τά ρόδα σου ήταν... καλόγριες δεόμενες γυριές || παρενθετ. παρακαλώ, ίκετεύω: Πά Γεν.44,18 έγγρασε δέ αυτόψ 'τούδας έλεε, δέομαι κύριε.

δεόμενος 'Ησ. «νόμος, δευμός». **δεόν-αντος** (τό) κ. μον. κ. νεώτ. αού, μη, ένεστο, τού άπορο. δεί βιλλ., ως αού, τó άναγκαίον, τó καθήκον, τó όρθόν, τó πρέπον, τó προσήκον: Σοφ. Φιλ.891 μή βουρυνθώσιν κακή άσμη πρό τού δέοντος Ισών παραστή άνάγκη!, Πλάτ.Όσιαι. 190 Ή απήλθον πρωταίτερον τού δέοντος, Ξεν. Άπομν.4,38 μή τί ήμάς μάλλον τού δέοντος θερμοσύν βλάψη, - πέρω τού δέοντος" || κ. έν πληθ.: Θουκ.1,22 έκαστοι περί τών άει παρόντων τά δέοντα μάκιστ' έλεην, 'Ισοκρ.3,25 ουδέέν τών δέοντων πρέτοντες" || φρ. έν δέοντι έν. κισρή || εις κατάλληλον καιρόν: 'Ηρ.2,159 και ταυτή τή έχράτη έν τώ δέοντι, Άριστοφ.Επρ.272 άπόλλω! έκείνος κόν δέοντι τή πόλει" || όμ. εής δέον άζήμιως: 'Ηρ.1,119 ή άμαρτία ό ές δέον έγέγονες, Σοφ.ΌΤ1416 εις δέον πάρεστι" || όμ. εή', τó δέον δ' άναγκαίως σκοπούς ή έν περιπτώσει άνάγκης: 'Ηρ.2,173 ώστε ές τó δέον ούκ άν έχοιεν άστοιτι χράσθαι" όθ. ειδ. διά δαπάνας προσκοίσεας άλλα μή άνακαινωσίμου: Άριστοφ.Νεφ.859 [σκαμπ.] ύπερ Περικλήης εις τó δέον άπόλωσα" 2) ειδ. νεώτ. τά δέοντα αί προσρήσεις, τά χαρακτηριστικά: τά δέοντα εις τούς γονείς σου.

δεοντολογία (ή) νεώτ. ή διδασκαλία περί τών δέοντων γενέσθαι" 2) θεωρία διδασκων.τα περί τού δέοντος, τού ήθικώς προσήκοντος, ά. καθήκοντολογία" 3) ειδ. σύστημα γνώσεων, οίον Ιστορικών, Ιατρικών, νομικών, κοινωνικών, περί τού τρόπου τού φέρεσθαι έν τή άσκήσει έπιστημονική επαγγέλματος, (βλως τού Ιατρικού).

δεοντολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τή δεοντολογία βλλ., άντιθ. όπτολογικός: δεοντολογική έπιστήμη.

δεοντολογικός νεώτ. έπίρρο. σύμφωνος πρός τά διδόντα τ.ής δεοντολογίας ή από δεοντολογικής άπόψεως.

δεοντολογισμός (ό) νεώτ. ή τάσις τού έρευνών τά πράγματα από δεοντολογικής άπόψεως.

δεοντολογώ-έω νεώτ. όμιλώ περί τού δέοντος γενέσθαι, άδιανορόν διά τή ούσιαν, τήν πραγματικότητα τών όντων ήτοι διά τήν άντικειμενικήν ύπόστασιν.

δεόντως (δέον) κ. μον. κ. νεώτ. έπίρρο. όπως είναι άναγκαίον, όπως πρέπει, πρέποντος, προσήκοντος, άρμοδίως, καταλλήλως: Πλάτ.Νομ.837 C δεόντως τής ψυχής έπιτεθειμένους όβριν ήγηται, Πλάτ.Όλ.127 τó κεράσιον αυτόν τής νύς άπορηγής δεόντως συνόφισται, Μουρικ.Στρατηγ.27,62 ουδέ γάρ δυνατόν έστι δέοντως τρακτείν τινά τόον, - αήτως δεόντως άπογεγραμμέν.

δέος-ους (τό) κ. μον. κ. νεώτ., ποι. γεν. κ. δέατος, κ. δέσιος (δ'όφετος), πληθ. δέπ κ. σπαν. δέα κ. δέατα φόδος, ίδιως φυσική άνησυχία έξ όποφός έπικειμένου κακού" Αμμόν.39 ε δέος και φόθος διαφέρει δέος μόν γάρ έστι πολυχρόνος και κό ύπόνοια, φόθος δέ ή παρατυπία πτήσις" : 'Ηκ.376 χλωρός ύσαι δέος" || συνήθ. έν συν-

εκφασή μετά τού φόδος: 'Ηρ.4,115 ήμάς έχει φόθος τε και δέος, Λυσ.20,8 τó δέος και ό φόθος τών πεπονθόντων άπέτρεπε πάντας, Δην.555 ουδέ τόν έδεγρόντων δέει και φόθος" 2) μετά γεν. φόδος από τινος προσάσπι ή πράγματος προερχόμενος: Άριστοφ.Άγ.581 όπό τó δέους γάρ τών όπλων Ιλιγγώ, Θουκ.1,26 δέει τών Κερκυραίων μή κωλύνται όη' αούτων" || συνήθ. κατά δούτ.: Δην.53 ό δέ σύμμαχοι τεθνάσι τώ δέει τούς τοιούτους άποστάσιους [δεσίαισι, φοβούμαι μή μήν βανούσι], Άλξ.Ρήτ.110,6 τρέμει τώ δέει τί πέσειται, 'Ηρωδιαν.'Ιστ.3,4 άσής τής νυκτός έν φροντίση έκάτεροι και δέει διαγορηγορήσαντες" || μετ' άσπαρφ.: 'Λ.Μ.246 σοι δ' ου δέος έστ' άπολάσθαι" || έπομύνομο μή, μεθ' όπουτ.: Άριστοφ.Έκκλ.650 ώστ' ουχι δέος ή με φίλσθαι, Θουκ.3,33 μέγα δέος έγίνετο μή παραπέλοντες οι Πελοποννήσιοι... -πορβώσιν... τας πόλεις" || όμ.κ.κατά ό. ά. άντιτ. κ. συνεφρ.: Σοφ.ΟΚ 223 δέος ίσχετε μπόδ άν' αούδω, Πλάτ.Συμμ.198 A άδέος ήλκαι πόδες δεδίδται [τό φοβείσθαι άπου δέν ύπάρχει φόθος" 3) σέβος, σεβασμός: Αλξ.Πέρο.703 έπει δέος παιδιών σοι φρονών άνόσταται" 4) αίτια, λόγος, άιτιον φόδου γ' || μέσον πρός έμπνευστοφόδος, φόδητρον: Θουκ.3,45 ή τοιύν δέοντερον τί τούτου δέος εύρετέον έστίν" || σπαν. κατά πληθ.: Έκατο.Μ.364 τά δέστα, Λυσ.6,20 έν δέ τούτψ τψ χρόνψ δέει πολλά και κινδύνους ό θεός έπιπέμει τοίς αδικούσιν, Αλλ.Σ.β10 δέα ποικίλα.

δέος (ό), θηλ. δέα δωρ. τ. τού θεός - Γρηγ.Καρ. 692 πρέβλ. 'Ησ. «δέος» φόθος ή δέος".

δέσπας EM 443,56 εις έπιμολ. τού δέσπαστρον,ήνω. **δέσπας**-ας (τό), δούτ. δέση, όν. πληθ. δέση κ. δέπατα ('Επιμρ.), έν. δούτ. δέσπασος κ. δέσπασσι, παρ' Όμ. ειδος ποτηρίου συνήθ. χρυσού ή άργυρού κερχισαμένον κατά τά χείλη, χρήσιμον πρός πόση ύδωτας ή διά τούς βυσούς: 'Λ.Α.584 άναίξας δέσπας άμφικύπελλον μπτρι φίλη έν χειρί τίθει, αού.Α.632 δέσπας περικαλλές... χρυσούσι ήλιοσι πεκαρμένον, Σπίαχ.7 δέσπας ακύπεσιον, Αλξ.άπ. 69 δέσπας 'Ηραστοτυκές, ΑΠ.Α.333 δέσπας εκ κεράμοιο" 2) τó χρυσούον ποτήριον, έν φ. οινωεί ως έν λέμβω, ό 'Ηλιος διεπέλες τόν άκεανόν κατά τήν νύκτα ήλιών εκ δυσμών πρός άνατολάς: Σπίαχ.8,1 'Αέλιος... δέσπας έκκατέβαινε χρέσση, Σγώλ. Άπολλ.Ρ.4,1396 λαθών δέσπας χρυσούον παρ' ήλιου άφικνείται έν αούψ εις Πέργην.

δέσπαστρας-ας-ον μπη. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις δέσπαστρον βλλ. || Λυκόφρ.489 δέσπαστραίον ποτών.

δέσπαστρον (τό) κ. νεώτ. ποτήριον, δέσπας βλλ.: Έόλογ.η. Αθην.8,360 C οινου τε δέσπαστρον, τυρών τε κάλυστρον, Αντιμρ.'Αθην.1,468 A νώμισαν δέ δέσπαστρα θωός βασιλεσιον Άχαιών έν σερφώ έσθηώσι" 2) νεώτ.γέμος κοιλεντέρον άκαλορηγ.

δέσπίζο (τό) μον.δημ. ντεπόζιτο βλλ.: 'Ιω.Μάνθ. 'Ιστ.Μορ.12,7 εις τή δέσπίζτα έριξηίε τές ήμόμεις.

δέσποτάτος (ό) μον. (ιστ.) ό κατώτατος τών έκκλησιαστικών βαθμοόχων η. βυζαντινός, έχων ώς έργον να καλά τούς άρχοντας πρό τού άρχιερέως, να ήγηται αούτο κατά τας λιτανείας και τας άλλας πορείας αούτου κτ.

δέρα (ή) κρητ. τ. τού γέφυρα: 'Επιμρ. **δέρα** (ή) αλοκ. κ. δωρ. τ. τού δερήρ, δέρη βλλ.: Σαφ.έν Λυσ. Συμμ.ήπρ.23,16, Εύρ.Φοίν.166 περί δ' ύλένας δέρα φίλτατα Βάλιοι" 2) 'Ησ. «δέρα» ύπερβολή όρου, ό δέ τά σπία τα ώνά όν», ό αούτ. «δέρα» αί συνάγκεια Αλάκων" [ιδιόρθ. άντι συνασκήσι γ' όθ. κ. τοπωνύμιον Κοίλα δέρα 'Επιμρ. **δεράγχη** (ή) μπη. θρησκευτικός βρόχος, θηλιά:

Ἄντιν. ἐν ΑΠ 6,109,3 κλωδούς τ' ἀμφιρρόγας ἀναστασούς τῆ Σεραγγής.

Σεραγγή-οὐς-ές μτγν. ὁ περισφιγών τὴν δέριον, τὸν λαμόν, ὁ πνιγρὸς ἀ. Σεραγγής: Φίλιπ. ἐν ΑΠ 6,107 καὶ λίαν παλαστράσαν γερὰι τρήχη καὶ πάγας Σεραγγέας (Σουβ. «τὰς τὴν δέριον ἀγχοῦσας»).

Σεράδαλφος (ὁ) νεώτ. συνήθ. κατὰ πληθ. Σεράδαλφοι διπλοῦν τέρας μονοκέφαλον ἔχον τοὺς κορμούς κεχωρισμένους κάτωθεν τοῦ θύραλου, ἀ. κεφαλοθωρακοπέδη.

Σεραϊόν (τὸ) τὸ περιδέραιον Σουβ. «περιτραχίλος κόσμος»: Εὐρ. Ἰων.1431 δέραια παιδί νεογῶν φέρειν, Ἄλκιφρ.3,63 δέραια τινα καὶ γνωρίσματα ἢ εἶδ. περιλαίμιον κυνός: Ξεν.Κυν.6,1 κυνῶν δὲ κόσμος δέραια, Ἰμάντες, Ἄρρ.Κυν.5,8 εἰ ἀντιπένη ἀπὸ τῶν δέραιων τὰς κύνες.

Σεραϊοπέδη (ἡ) μτγν. Ἰατρικὴ λαμπέδη, ἀ. Σεραϊοπέδη: Ἄντιν.Σιδ.ἐν ΑΠ 6,14 τῶν δὲ πτηνῶν ἀρρηκτον Πίγρης τάνδε Σεραϊοπέδα.

Σεραϊός (ὁ) ἴσ. τὸ δέριον βλλ.: ἴσ. «δέραια, περιτραχίλια, παλγία. Τὸ αὐτὸ καὶ Σεραϊοί».

Σεραϊοθύος-ον μτγν. ὁ συνέχων, σφιγγὼν τὸν λαμόν: ΑΠ 7,473.

Σεράς-ατος (τὸ) τὸ δέρος βλλ.: ἴσ. «δέρμα προβάτου»: Εὐρ.Μήδ.400 εἰς πάγρυσον ἀπέχων Σεράς σπείρας ἔσσευε πολυκόλλος ἀμυγῶν, τὸ χρυσομαλλόν Σεράς (τὸ ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ἀναρπαγὴν ἐκ Κολχίδος).

Σεράς-αδός (ἡ) Σεράς βλλ.: Σαφ.Φύλ.491 εἰς ΟΤ-την στόλος Τραχινίας τὴ Σεράδα.. ἔσται (Σιδρβ.).

Σεράβναγας (ὁ) δημ. κ. ντεράβναγας (τουρκ.) ἀρχηγὸς ἀμάματος ἐνόηλον φουροῦντος τὰς δημόσιος ὁδοὺς καὶ ἰδίως τὰς διόδους τῶν ὄρεων, ἐπὶ τουρκοκρατίας: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.69,10 προσκάνω, Διάκο, τὸν πασά... Σεράβναγας νά γίνης 2) μτφ. ἀνθρώπος αὐθαίρετος καὶ τυραννικός.

Σεραβνάκι (τὸ) δημ. κ. ντεραβνάκι, ὄπακος. τοῦ δερβέν βλλ. μικρὰ κλεισώρεα ἐν χρ. κ. κατὰ πληθ. ὡς τοπωνύμιον.

Σεραβνί (τὸ) δημ. κ. ντεרבνί (τουρκ.) στενωπὸς δρους, στενωπορία, κλεισώρεα: Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.224,16 ἔκεῖ εἶναι λύκοι στὰ βουνά καὶ κλέφτες στὰ δερβένια ἢ κατ'ἔλεγκτ. στρατιωτικὸς σταθμὸς ἐν στενωπῷ δρους ἐπὶ τουρκοκρατίας ἢ ἐν χρ. κ. κατὰ πληθ. ὡς τοπωνύμιον.

Σεραβνοχώρι (τὸ) δημ. κ. ντεραβνοχώρι, συνήθ. κατὰ πληθ. -χώρια τὰ περὶ τὰς κλεισώρειας ἰδερβένια κείμενα χωρία.

Σεράθη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερῶν ἐντόμων. **Σεράθισ** (ὁ) νεώτ. δημ. (περὶ) κ. ντεράθισ Μωαμεθανὸς μοναχὸς ζῶν ἐν πενία συνήθ. μετ' ἄλλων εἰς μοναστήρια ἢ τεκέδες: Βαλαμω.Κυρ.Φροσ. 2,144 ἄλαστον τοῦ βάλτου τὰ πενιά, ἀκοῦετ' ὁ δερβίσις Κρυστ.Σκ. Ἄδ.2,86 Τοῦρκος δερβίσις ἀπιστος στὸ μοναρε φωνάζει. 2) μτφ. θορραλλός: τὰ λέει σὰ δερβίσις.

Σεράθισκα ἔπιρρ. δημ. κ. ντεράθισκα κατὰ τὸν τρόπον τῶν δερβιανῶν ἤτοι μετὰ φανατισμοῦ 2) ἐν ἀποχῇ μετὰ τῆς κοινωνίας, μοναστικῶς 3) θορραλλέως, μετὰ παρησιασίου, ἴταμος: τὰ πε δερβίσιςκα. **Σεράθισκος-η-ο** δημ. κ. ντεράθισκος ὁ ἀνεπαρόμοιος εἰς δερβίσιον βλλ.: 2) θορραλλός: λόγος δερβίσιος.

Σεραστήρ-ηρος (ὁ) ΕΜ 257,32 τὸ δέρος βλλ.

Σεράγας-ατος (τὸ) τὸ βλέμμα, ἡ ματία: Αλοχ.Πέρα. 82 κυανόν δ' ὄμμασι λέουσιν φονίον δέργμα δράκοντος, Εὐρ.Μήδ.187 τοκάδος δέργμα λεοίνης ἀποταυροῦται δρισίην ἢ ἴσ. «ὀφθαλμός» 2) πράγμα ἀρμόμενον, θέα, δράμα: Ὀρφ. Λθ.334 σελὸ δὲ τὸ κλονεῖς κραθίην μέγα δέργμα δράκοντος.

Σεργμός (ὁ) ἴσ. τὸ δέργμα βλλ.

Σεραβρόν ἴσ. «λίμη ἀποχώρησον ἔχουσα» πρβλ. βερεβρον, βάραβρον.

Σεραβμένιος (ὁ) δημ. (τουρκ.) κ. ντεράβμενιος κ. ἐν πληθ. Σεραβμένιος τοῦρκος τοπαρχὴς ἢ βέης, διακριμένος ὑπὸ τῆς Ἰσλαμίας Πόλης εἰς τὴν ἀπαρχίαν καὶ καταστάς σὺν τῷ χροῦν ἡμιανεξάρτητος 2) μτφ. ἀνθρώπος ἀβίαιτος καὶ ἀεσποπικός.

Σεράφα ἄρκαδ. τ. τοῦ δέρι, δερὴ βλλ.: Ἐπιγρ. **Σεραβόδους-οντος** (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων τοῦ ἀβροίσμ. τῶν ρυγχοφόρων.

Σεραπάρτρυς-υγος (ὁ) νεώτ. γένος μεγάλων ἡμιπτερῶν κορεϊδῶν ἐντόμων.

Σεραφουσία (ἡ) νεώτ. γένος π. ἡμιπτερῶν ἐντόμων.

Σερή (ἡ) ὄπτ. τ. τοῦ δερὴ βλλ.: Ἄμύν.29 «ἀήχην μὲν λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, δερὴ δὲ τὸ ἐμπροσθεν», ἴσ. «αὐχίην»: Αλοχ. Ἀγ.329 οὐκέτ' ἐξ ἄλευθέρου δέρης ἀποιοῦσάσι φιλιτάμιον μόρον, αὐτ.875 πολλὰς ἀνωθεν ἄφρτας ἐπὶ τῆς δέρης ἔλασαν ἄλλοι πρβλ. τὸν αἰολ.κ.Σωρ.τ. **Σερα**, **Σεραία** ἴσ. «λοιοβρία».

Σερακορός-ός (ἡ) νεώτ. γένος ὄρθοπτερῶν ἀκριδιῶν περὶ τῶν ἐντόμων.

Σεραία (ἡ) νεώτ. γένος ἡμιπτερῶν ἐντόμων.

Σεραϊόν ἴσ. «φλιάν».

Σερίς-ιος (ἡ) ἡ δέρι, δερὴ βλλ.: ἴσ. «εἰσάραχλος»: Ἄλκιφρ.1,28 2) ἡ δέρος βλλ.: Πολιδ. 2,235 ἀπὸ δὲ τῶν δέρματος ὀνόματα θάρ, **Σερίς** (κῶδ. δέρις).

Σεριστήριος (ὁ) ἴσ. «περιδέραιον Ἰππου» (κῶδ. δερριστήριος).

Σεριστήριος (ὁ) ἴσ. «κινάωχης περιαυχένος» (κῶδ. δερριστήριος).

Σερακινής-οὐς-ές μτγν. ὁ κομῶμενος μετ' ἀνοκτοῦς ὀφθαλμοῦ: Νίκ. Ἄλεξ.67 πολλὰς δὲ σκίνας Σερακινέως ἢ ἀπὸ νεβροῦ Πυετίνης τρηξέσα.

Σερακιθίμας-ομας ποι. τ. τοῦ δέρομα βλλ.: ἴσ. Ἰσίδ.Θ 91 καλὸν δὲ θ' ὑπ' ἀφρστ Σερακιθίνας.

Σέρκομ (ἀκλ.) νεώτ. ἰατρ. κ. ντέρκομ νόσος τῆς δυστροφικῆς ἐξ ἀλλοιώσεων ἢ ἀνεπαιρέσις τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων.

Σέρκομας (ὁ) ἐνεργ. τ. δέρκομ μ. π. ἴσ. «δερκεν» βλέπειν, ὄραν ἢ παρὰτ. ἐδερόκομιν, ἐπ. δερκεσκατο, μέλλ. δερέρκομα, πορακ. ἐν σημ. ἐνεστ. δέδορκα, ἀόρ. ἐδρακομ, ποθ. ἀόρ. ἐδέρχην, κ. δέρχθη, προστ. δέρχθητε, μχ. δερχθῆς κ. δρακίς, μτγν. μέσ. ἀόρ. δέρτατο κ. ἐδρακόμην ριπτα βλέμματα, ἀπειν.κω. κοτάζω, βλέπω: Ἰλ.Γ 675 ἀν ῥά τὴ φασιν δέξτατον δέρκοσθα ὄπουρα-νίαν πτεπνῶν, Πίνδ.Ν 7,66 ἐν τὴ θαρότας ὄμματι δέρκομα λαμπρόν ἢ ἡ μτχ. πορακ. δερκορκὸς ὁ βλέπων τὸ φῶς, ὁ ἔχων τὴν ὄραση, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν τυφλόν: Σοφ.ΟΤ 454 τυφλὸς γὰρ ἐκ δερδορκότος καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ἢ ὄσ. ἐν φρ. βλέπω τὸ φῶς, εἶμαι ἐν τῷ ζωῷ, εἶμαι ζῶν, ζωντανός, συνήθ. κατὰ μτχ.: Ἰλ.Α 88 ἐπέδ' ἔζωντος καὶ εἰπὶ χροῖν δερκομένοιο, Πίνδ. Γ 2,20 διὰ τεάν δούμιων δρακετο ἀσφαλές Πίνδ. οὐ ζῆ ἐν ἀσφαλείᾳ, Αλοχ.Εὐμ.322 ἀάσισσι καὶ δερδορκόσιν ἰδερβ. ἀμαυροῖται, Σοφ.Ἰλ.66 Χρυσῶς η. Πλουτ.Σιδρ.9 δερκοῖται ἐς ἄλιον ἢ συνήθ. μετ' οὐδ' ὄσιν. οἶον δεινά, δεινά, σμερδαλέον, δέξτατον, ἀγρία, φόνια κττ. ριπτα βλέμμα φοβερὸν, ἀπειλητικόν, ἀγριον, φοβικόν κττ.: Ἰλ.Γ 342 ἐς μέσασιν τρώων καὶ Ἀγαθῶν ἐπιτιμῶντο δεινὸν δερκομένοιο, ἴσ. Ἰσίδ.Α 236 ἀγρία δερκομένοιο, Αλοχ.Εὐμ.34 δεινά δ' ὀφθαλμοῦς δρακεν πάλιν μ' ἐσημῶεν ἐκ ὄμιον, Ἀριστοφ.Βάτρ.1337 φόνια φόνια δερκομένοιο ἢ ὄμ. μετὰ συστοχ. αἰτ.: Ὀδ.Τ 446 πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δερδορκίς ἰερακοκίτων πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν 2) μετ' αἰτ.

άντικειμ. βλέπω εἰς τινα ἢ τι, παρατηρῶ τινα ἢ τι: Ἰλ.Ν1.86 καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐβήγνετο δερκομόνοιον Τρώας Πηδ.Ν.73 μέλιανον δρακέντες ἐφύρανον, Ἄισχ.Ἀγ.602, Ὀππ.Κυν.4,164 δερκομένος χαροπασιν ἐξ ὀμμασινα αἰθόμενον πύρ, Πόπ. τὸν οὐδέποτε ἔδρασκεν ἀνήη || ὄμ. κ. ἐμπροθέτ.: Ἡσιόδ.Α 169 ἄδα λέοντων ἐξ σφός δερκομένων, Εὐρ.Ἡορ.951 ἄλλος τις ἄλλου δερκομένων || γει.αἰσθανομαι, διαυρῶμαι: Ἄισχ.Ἐπι.103 κτύπον δέδορκα, Εὐρ.Ἀνδρ.545 || ἀποδέλω μετ' εὐνοίας, ἐπι τῆς τύχης: Πηδ.Π.3.85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρεται || 3) ἐπι τῶν ὀφθαλμῶν, συνήθ. κατὰ τὴν μτχ. δεδερκῶς ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ δευδερκῆς, ζώηρος: Ἄισχ.Ἀκ.409 ἐς βυθὸν μολεῖν δεδερκῆς ὄμμα, Σοφ.Αἰ.85 ἐγὼ σκοτώσω βλεφαρα καὶ δεδερκότα || ὄδ. τὸ οὐδ. δεδερκῶς ἐν ἐμπρ. χρ. δεδερκότως, δευδερκῶς: Χρῆστ. Στωικ.3,198 δεδερκῶς βλεπούσας || ὄμ. αὐτῆ. μτφ. ἐπι τοῦ φωτός, λάμπω, ἀστράπτω, φηγοβολῶ, λαμπροκοπῶ: Πηδ.Ν.3,84 Ἐπιδουρόθεν τὸ ἀπο Μεγῶνων δέδορκεν φῶς, αὐτ.9,11 δεδερκεν .. φῆγος || ὄδ. ἡ μτχ. δεδερκῶς ἐν ἐπιθ. χρ. ὁ φηγοβόλος, ζώηρος ἐκφρασσι ἔχων: Ἀριστλ. Φυσιογ.808,4 ὕνηνδύστερον δὲ τὸ πρῶτον φαίνεται μήτε δεδερκῶς μήτε σίνων || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τὸ δεδερκῶς ὡς οὐα. ἡ ζηρότης: Πλούτ.Ἠθ.15.Β.

Βερκόλλαν Ἦσα. = αἰματοπατεῖν, ἄλλοι δερμύλλαν.

δερκύλος [ὁ] νεώτ. γένος κολεοπέτρων σαρκοφαγῶν ἐντόμων τῆς οἰκίας, τὴν καροβιῶν.

δέρμα-ατος [ὁ] κ. μυσ, νεώτ. κ. ὄμ. τὸ ἐκδεδερμένον καὶ ἀκατέργαστον περιβλήμα τοῦ σώματος τῶν ζώων, δορὰ, τομάρι: Ἰλ.15,48 ἀμφὶ σὺς κεφαλή καὶ δέρματι λαγύνητι, Πηδ. Π.4,16 δέρμα γὰ κριοῦ βαθύμαλλον ἄγεν, Ἡρ.4,64 ὅς γάρ ἐν πλείστα δέρματα χερσῶμακτρα ἔχῃ, Πάπ. δέρμα αἰθιον, διγεν.Ἀκρ.1600 πολλῶν ἠθριῶν δέρματα ἔγεν ἀπάνω, κῆ || ὄμ. κ. ἡ κατεργασμένη δορὰ ζώου, ἀ. σκύτος, βύρσα, πεταί || 2) τὸ φυσικὸν περιβλήμα τοῦ σώματος ἀνθρ. κ. τὸ πεταί: Ἡρ.4,64 δέρμα δὲ ἀνθρώπου καὶ παχὺ καὶ λαμπρὸν ἦν ἄρα, Ἀριστρ.Ἐρ.746 τί τὸ δέρμ' ἔπαθε; Πλάτ.Φαιδ.98 Δ, Δίων Κ.29 τῶν γυναικῶν τὰς κόμας αὐτῶν τῶ δέρματι ἐκ τῶν κεφαλῶν ἀπέσπασαν || 3) ἐπι τοῦ ὀστράκου τῆς γελώνης: Ἀριστρ.Σφ.1292 ἰὼ χελώναι μακρῆραι τοῦ δέρματος || 4) συνεκδ. ἄσκος δερμάτινος: Ὀδ.β.291 ὄνον ἐν ἀμφιραυδοῖσι, καὶ ἄλφια, μελῶν ἀνδρῶν, δέρμασιν ἐν πυκνωσίν || ὄμ. Ἦσα. ε δέρμα, ἦρα καὶ δέσημα || δερμάτινος σαλῆν, μαρκοῦσαι: Πάπ. δέρμα αἰνοφόρον || 5) κατ' ἐπέκτ. τὸ κέλυφος τῶν καρπῶν, ἡ φλοῦδα: Θεοφρ.Φ1.4,14,10 ὃ τὸ ἐλαίας ἀκώληξ ἐάν μὲν ἠπὸ τοῦ δέρμα γένηται, ἔσται 9,19,6 ὡς μόνον τὴν σάρκα καὶ τὸ δέρμα τῆς ἐλαίας θλιθῆσθαι, αὐτ.19,6 τοῦ τῶν ραγῶν δέρματος || 6) εἶδ. νεώτ. ὀρυκτὰ δέρμα ὀρῶν ὀρυκτῶν, πορταλαγὰ τοῦ ὀριάντου καὶ τοῦ ἠλώδου σερπεντινῶν.

δερμαλιχθεῖα [ὁ] νεώτ. ζῶα. οἰκογένεια ἀρχαιοζῶων ἀκάρων βλ.

δερμύλειχος [ὁ] νεώτ. γένος ἀκάρων βλ.

δερμύλλαν [ὁ] νεώτ. ἡ ἀλλήγη τοῦ δέρματος.

δερμάτινος [ὁ] νεώτ. ζῶα. γένος γαμασιδῶν ἀκάρων βλ., παρῶσιον συνήθ. τὸν ὀρνιθῶν.

δερμάτινος [ὁ] δημ. παικίλια τῆς τῆς οἰνοφόρου ἀμύλου.

δερματολογία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. νευραλγία τοῦ δέρματος χαρακτηριστικῆ ὀρισμένων δερματικῶν παθήσεων, ὅσον τοῦ ἔρρητος κ. τοῦ ζωστήρου.

δερματονομία [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἀνωμία τοῦ δέρματος.

δερματοαντιδρασας-εως [ἡ] νεώτ. ἱατρ. μέθοδος διαγωγῆς τῆς ψυματώσεως διὰ τῆς ἀντιδραστικῆς τοῦ δέρματος.

δερματία [ἡ] νεώτ. γένος πελγίτιδων μυκήτων.

δερματοπορία [ἡ] νεώτ. κ. δερματοποριον [ὁ] ἡ ἐμπορία, τὸ ἐμποριον δερμάτων.

δερματοποριον [ὁ] νεώτ. κ. δερματοπορία βλ.

δερματίμορος [ὁ] νεώτ. ὁ ἐμπορος δερμάτων.

δερματίμις-υος [ὁ] νεώτ. γένος τῆ ἐπετήτων.

δερματίτις-αο δημ. δερμάτινος βλ.

δερματίτις [ἡ] πάπ. φόρος ἐπι τῶν δερμάτων ἐν Αἰγύπτῳ: Πάπ.

δερμάτι [τὸ] δημ. τὸ δέρμα ζώου || ἡ δορὰ, τὸ τομάρι: Ἐρωτόκρ.β.349 εἶπον κὶ ἀπάνω στήματα βαλμένο ἴνα δερμάτι, Σεβ.μτφρ.Ἰλ.1.569 γιὰ τὸ κεφάλι καὶ γιὰ τὸ θασύτριχο τ' ἀγριόχοιρου τὸ δερμάτι || 2) συνεκδ. ἄσκος ἐκ δέρματος ζώου, ἄσκι, τουλούμο.

δερματίτιζω δημ. ἴδιος ἐκ τυροῦ, θέτω τὸ ἐν τὸς ἄσκι ἐκ δέρματος ζώου.

δερματίτιον [τὸ] πάπ. κ. δερματίτιον κ. δερματικόν τὸ δαλματικόν, ἡ δαλματικὴ βλ.κ.

δερματίτιον [τὸ] πάπ. περιλαίμιον ἐκ δέρματος.

δερματικομαφόριον πάπ. φῶριον περικλυμμα κωνοειδές ἐκ δέρματος ζώου: Πάπ. δερματικομαφόριον λιθάνιον (καλὸν τῆς κεφαλῆς ἢν ἔφερον οἱ παρὰ τὸν λιθῶνα κατοικοῦντες).

δερματικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων φῶσιλ ἡ ὕψη δέρματος, ὁ πρὸς δέρμα ὀνομαζόμενος, ὁ μεμβρανώδης: Ἀριστλ.Ζ1.495 α,β ἔστι δ' ἡ μνηγιεθὴν δερματικός ὁ περιέχων τὸν ἐκφραλον || 2) ὁ ἐκ δέρματος, ὁ δερματίτιος κ. μτφ. ὁ σαρκικός: Γοργ. Νήσα.1,637 ε ἀποδέεται τὸν δερματικὸν ἐκείνου χιτῶνα || 3) δερματικὸν (ἢν ἀγρίοριον) χρῆματι εἰσπρατ-ἄμενα ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἐκ τῆς πηλῆσεως τῶν δορῶν τῶν θυσιάζομένων ζώων: Λυκούργ.ἀπ.1 δερματικὸν ἀγρίοριον || 4) δερματική [ἡ] ὡς οὐα. ἡ δαλματικὴ βλ.: Πάπ. Ζοσ.α.μ.κ. || 5) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου: δερματικὰ νοσήματα (αἰ παικίλις μορφῆς παθολογικῆ ἀλλοιώσεως τοῦ δέρματος), -δερματικὰ βλάδα, -δερματικὰ φάρμακα (τὰ δρῶντα ἐπι τῆς λειτουργίας τοῦ δέρματος κ. ἰδίας τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ἰδρώτος).

δερματινή [ἡ] νεώτ. τεχνητὴ οὐσία ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν διαφόρων εὐρείας χρήσεως ἀντικειμένων ἐκ ἀντικατάστασιν τοῦ δέρματος ἢ τοῦ ἐλαστικοῦ κόμματος, ἐξ ὧν συνήθως κατασκευάζονται.

δερματινῆς [ὁ] νεώτ. ὀρυκτῶν, πρῶτον ἐνδιαμέσου βαθμίδος χημικῆς ἀποσαθρώσεως ὑπερδραστικῶν πετρωμάτων.

δερματινός-α-ο(ν) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. δερματίτιος ὁ ἐκ ζέρματος πεποιημένος, πέτσινος, πέτσινος: Ὀδ.δ.782 ἄρτυανον δ' ἔρατιμα τροπέιν ἐν δερματινῶσι, Ἠορ.7,79 ἀσιπίος δὲ δερματινας σμικράς, Στράβ.16,4,19 πλείοντες ἐπ' αὐτὰ διὰ τὸν στενὸν δερματινῶσι πλοίσια ΚΔ Μδρκ.1,6 ἐνδεδμεμένω τρίχας καμῆλου καὶ ζώων δερματινῶν περὶ τὴν ὀσφίν αὐτοῦ, Ἐπιγρ. ὑποθήματα δερματινα, Φιλ.1,100 ὄγκος δερματινός, Πορφ.Ἀποχ.2,46 χιτῶν δερματινός, Ἐπιγρ. τεύχη δερματινα, Πάπ. ἱμάτιον δερματινόν, Μηνσι.β.29 Συναξ δερματινὸν ζῶην περιεφίγγοντος.

δερμάτιον [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. δερμάτι βλ. Ἰσοκρο. τοῦ δέρμα, μικρὸν καὶ λεπτὸν δέρμα: Πλάτ.Ἐρωτ.400 Α ἐν δερματιφ σμικρῷ ἀποδέεται, Ἀριστλ.Φυσιογ.807 β,18 τὸ δερμάτιον λεπτόν, διγεν.Ἀκρ.1613 λέοντος νὰ σκοτώσῃς | καὶ ἐκείνων τὰ δερμάτια ἐν φέρῃ ἐδῶ πάντα || τσιάνιον δέρματος: Πολυδ.1,147 τὰ δ' ἐπανεστῆκότα δερμάτια περὶ τὸν ἀφῶνα κατὰ τὰ παροδῶνα παρατρέχια || Ἀμμών.141 ε φρασκόλων ἐστὶ δέρι δερ-

μάνον· || Ματρίς 301 ε πομφόλυγες τὰ δερμά-
τια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν·.

Δερματίς-ιδος (ἡ) μαν. ὄνομα. τοῦ δέρμα βλ. Φώτ. Ἐπιστ. 24, 364 τῆς ἀπαλειφούσης αὐτὸ σαρκὸς καὶ τῆς δερματίδος.

Δερματίτις-ιδος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. δερμίτης φλεγμονὴ τοῦ δέρματος ἐκ διαφόρων αἰτίων φυσικῶν, μηχανικῶν, χημικῶν, μικροβιακῶν κ.ά. πρακτικῶς ἐνδογενεῶς ἢ ἐξωγενεῶς : δερματίτιδες ἀκτινισαὶ | αἱ προκαλοῦνται ἐξ ἐπιδράσεως παρατεταμένης ἢ ὑπερβαλλούσης ἐντάσεως ἀκτίνων |.

Δερματο- πρώτων συνθετικῶν πολλῶν λέξεων σημασιολογῶν, ὅτι τὸ διὰ τοῦ δέρματος συνθετικοῦ δηλοῦμενον ἀνήκει ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸ δερμα ἢ προέρχεται ἐκ δερματος.

Δερματοβία (τὸ) νεώτ. κατηγορία ἐντόμων, ὧν αἱ κόμποι ζῶσιν ἐπὶ τοῦ δέρματος διαφόρ. ζῶων.

Δερματοβίος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐπιμύκων τὸ σῶμα διπτερων μυιῶν ἐντόμων.

Δερματοβλαστίδια (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἀλῶν τοῦ θύροισμ. τῶν ἑτεροσπέρμων.

Δερματοβράγχια (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία γαστροποδῶν μαλακίων.

Δερματοβραγχίδια (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια γαστροποδῶν μαλακίων.

Δερματοβραγχίον (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος δερματοβραγχιδῶν μαλακίων.

Δερματογαστρον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος τὴ γαστρομυητικῶν παρασιτικῶν ἐπὶ σαρῶν ἔλλων.

Δερματογενής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ἐν τῷ δερματι ἢ ἐκ τοῦ δέρματος γινώμενος ἢ ἀναπτυσσόμενος· || εἰδ. ἀνατ. **Δερματογενή** ὄστα ὄστα ὧν ἡ διάπλασις, καὶ ἡ ὁστέωσις τελεῖται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ συνθετικοῦ ὁστού καὶ οὐχὶ ἐκ χόνδρου, ἄ. ὕμενογενή· || βιολ. **Δερματογενής** ἰατῆς νεογενής φυσικῆς ἰατῆς ἀναφανόμενος ἀπὸ τοῦ ἀκροῦ τῆς ρίχης ἢ τοῦ καυλοῦ καὶ διδῶν τὴν γένεσιν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τῶν φυτικῶν τούτων τμημάτων.

Δερματογόνος-ον νεώτ. ὁ παράγων τὸ δερμα : δερματογόνος ἰατῆς· || εἰδ. βιολ. **Δερματογόνον** (τὸ) ὡς οὐσα. τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιπλάσμα τῶν κυττάρων τοῦ ὄργαφύτρου, ἐξ ὧν παράγεται ὁ δερμικός ἰατῆς τῶν φυτῶν.

Δερματογραφία (ἡ) νεώτ. ἡ ἐπιστημονικὴ περιγραφή τοῦ δέρματος.

Δερματογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δερματογραφίαν βλ.

Δερματογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ περὶ τὴν δερματογραφίαν βλ. ἀσχολούμενος.

Δερματοδότης (ὁ) νεώτ. ὁ δερματοκόπτης βλ.

Δερματοδόντα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ζῶων, ὧν αἱ ὀδοῦναι ἐκφύονται ἀμέσως ἐκ τοῦ δέρματος, ἢτοι σπροντῶν ὀδῶν.

Δερματοδούς-οντος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος τῆς κολεοπτέρων ἐντόμων.

Δερματοδυνία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. δερματωδυνία νευραλγία τοῦ δέρματος.

Δερματοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοιάων πρὸς δερμα, ὁ ἔχων τὴν ὄψην ἢ τὴν σφύσιν τοῦ δερματος· || εἰδ. ἰατρ. **Δερματοειδής** ὄγκος ἢ κύστις ὄγκος συγγενῆς αἰτίαν ἔχων διασπαρτῆν πινὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πλαστικοῦ δερματος κατὰ τὴν ἐμβρυϊκὴν ζωὴν.

Δερματοειδηλίωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. συγγενῆς κυστικὸς ὄγκος τοῦ ἐπιπεφυκίτου, ἔχων τὸν ἐπιθηλιακὸν αὐτοῦ ἰστῶν ἀποτελούμενον ἐκ δερματικῶν κυττάρων.

Δερματοζῶα (τὰ) νεώτ. ἰατρ. ζωικά παράστα θνητάνα νὰ προκαλέσωσι δερματικές νόσους, οἷον ὁ φθεῖρ, ἡ κόρις, ὁ κωνοφ. κτ.

Δερματοκάλυξ-υκος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος χοιραδιοειδῶν φυτῶν.

Δερματοκόλλα (ἡ) νεώτ. χημ. κόλλα λαμβανόμενη διὰ μικροῦ βρασμοῦ τεμαχίων δερματος βυραῶν, τετόνων, ἐντέρων καὶ παλαιῶν δερμάτων μεθ' ὕδατος.

Δερματοκονίασις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. νόσημα τοῦ δέρματος ὑπαγόμενον εἰς τὰ νοσοκομιασικά. **Δερματοκόπτης** (ὁ) νεώτ. κ. **Δερματοκόπτης**, γένος σαρκοκοπτιδῶν ὀκάρων βλ.

Δερματολή (ἡ) νεώτ. χημ. τὸ γαλλικὸν βασικὸν βιαιροῦθιον, κόνις κητῆρη, ἀδιάλυτος εἰς τὸ ὕδωρ, σύνθετος ἀντισηπικὸν φάρμακον χρ. ἐξωτερικῆς.

Δερματολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς ἀσχολούμενος περὶ τὰς παθήσεις τοῦ δέρματος.

Δερματολογικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δερματολογίαν βλ.

Δερματολογικός νεώτ. ἐπίρρ. κατὰ τὰ πορίσματα τῆς δερματολογίας βλ. ἢ ἀπὸ δερματολογικῆς ὁπάσεως.

Δερματολόγος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἐπιστήμων ἱατρὸς εἰδικὸς περὶ τὴν δερματολογία βλ.

Δερματολογία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. συγγενῆς ἢ μεταγενῆς παθολογικὴ κατὰ τόπους χαλάρωσις, πθῶσις καὶ πρὸς τὰ κάτω κλίσις τοῦ δέρματος.

Δερματολοσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ὀγκώλης ὑπερπλασία τοῦ δέρματος, ἀ. παχυδερμοκίλη.

Δερματομαλάκτης (ὁ) σφάλ. ὁ βυρσοδέφης Σχολ. Γλῶτ. Γοργ. 517 Ε ε σκυτοδεφῶν δὲ τὸν δερματομαλάκτην ἢ βυρσοδέφην·.

Δερματομαλῆσις κ. -εως (ἡ) νεώτ. ἐνοσημοὺς τῆς χρονίης μῆλιος τοῦ ἱπποῦ ἐπὶ τοῦ δέρματος.

Δερματομυκτιάσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. δερματομυκτικῶς πάθησις τοῦ δέρματος ὀφειλομένη εἰς τοὺς φυτικούς μύκητας, τὰ δερματοφύτα βλ.

Δερματομυκτικός-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. δερματομυκτιάσις βλ.

Δερματομύωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἰατρ. συνήθ. κατὰ πληθ., μικρὸς ὄγκος τοῦ δέρματος ἀναπτυσσόμενος ἐκ κελῶν μυϊκῶν κῶν.

Δερματονεύρωση-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. τάξις δερματικῶν παθήσεων, ὀφειλομένων εἰς διαταραχὰς τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἄ. νευροδερμάτωσις ἢ νευροδερματοπάθεια.

Δερματοπάθεια (ἡ) νεώτ. πάθησις τοῦ δερματος· || ἰατρ. πᾶν εἶδος νόσημα δερματικόν.

Δερματοπαθολογία (ἡ) νεώτ. ὁ κλάδος τῆς ἱατρικῆς ὁ ἀσχολούμενος εἰδικῶς περὶ τὴν παθολογίαν τοῦ δέρματος.

Δερματοπαράσιον (τὸ) νεώτ. παράσιον τοῦ δερματος.

Δερματοπαρόνος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πτερά ἐκ δερματος, ἐπὶ νυκτερίων : Ἄριστοφ. Βυζ. Ἐπιτομ. 10, 7. 2) νεώτ. ζωολ. **Δερματοπτερα** (τὰ) οἰκογέν. ὀρθοπτερόν ἐντόμων.

Δερματοπυλίον (τὸ) νεώτ. κατάστημα, ἐν ᾧ πωλοῦνται δέρματα.

Δερματοπύλη (ἡ) νεώτ. ὁ πωλητὴς δερμάτων. ὄμν. τομαρῶς, τομαροπύλης.

Δερματοραγία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ρήξις τοῦ δέρματος.

Δερματορροία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. ἡ ἀφθονος ρύσις ἰδρώτος.

Δερματοσκληρωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἰατρ. σκληρυνσις τοῦ δερματος, ἄ. σκληροδερμία.

Δερματοσκόπιον (τὸ) νεώτ. ἰατρ. ὀπτικὸν ὄργανον χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν ὑπὸ μεγεθύνου λεπτομερῆ ἐξετάσει τοῦ δερματος.

Δερματοστιξία (ἡ) νεώτ. ἡ δι' ὀξέος ὀργάνου σπῆξις εἰκόνων, σχεδίων κτ. ἐπὶ τῶν σώματος τοῦ ἀνθρώπου ἄ. σπηγματισμός, διεθν. ὄρος τατουάζ.

Δερματοσώματα (τὰ) νεώτ. βιολ. ἐλάχιστα τὸν ὄγκον ὀνομαστικὰ σώματα, ἢ ἢ συνένωσις ὀνομαστικῆς τῆς μεμβράνης τῶν κυττάρων.

Βερματοτομία (ή) νεώτ. Ιατρ. πάσα τομή επί του δέρματος κατά τās χειρουργικές επεμβάσεις.
Βερματοουργία (ή) νεώτ. ή καταργούσα τών δερμάτων ὁ Βυρσοδέφικλ.

Βερματογυρικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βερματοουργίαν ἢ τὸν βερματογυρὸν βλ.κ. ὁ βυρσοδέφικος : Πλάτ. Πολιτ. 280 C τὴν τῶν ἀλόσχιστων ἀκασμαρμάτων θεραπεῖαν βερματογυρικήν.

Βερματοουργός (ὁ) γλ.σπ. κ. νεώτ. ὁ καταργούμενος δερμάτα, ὁ βυρσοδέφικς.

Βερματοφάγος (ὁ) νεώτ. γένος σαρκοκοπιθῶν ἀκάρεων βλ.

Βερματοφαγῶ-εω μγν. τρώγω δέρματα : Στράβ. 16,4,17 ὥστε μὴ κρεοφαγεῖν μόνον ἀλλὰ καὶ ὀστοφαγεῖν καὶ βερματοφαγεῖν.

Βερματοφαγῶδες-ους (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκάρεων τῆς οἰκογενείας τῶν βερματοκοπιθῶν.

Βερματοφόρος-ον ντρ. ὁ φέρων δέρμα, ὁ ἐνδεδυμένος θορόν : Στράβ. 16,4,17 γυμνῆται δὲ καὶ βερματοφόροι καὶ σκυταληφόροι διατελοῦσιν.

Βερματοφωδῶ-εω σγλ. φέρω, φωδῶ δέρμα, θορόν ὡς ἐνδύμα : Σχολ. Ἀπολλ. Ρ,1,324.

Βερματοφύτα (τὰ) νεώτ. κ. βερμοφύτα φυτικά παράσιτα ἀνήκοντα εἰς τοὺς ἀσκομύκητας καὶ τὸς ὑβριμύκητας καὶ προκαλοῦντα παθήσεις τοῦ δέρματος καὶ τὸν παρρητημάτων αὐτοῦ, οἷον τριχῶν, ὄνυχων κττ.

Βερματοχελύς-εως κ.-ους (ή) νεώτ. ζωολ. ἡ δερματοχελώνη βλ.

Βερματοχελώνη (ή) νεώτ. ἄ. δερματοχελύς γένος θαλασσίων χελωνῶν.

Βερματοχελωνίδαι (αἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια ἐρπετῶν χελωνῶν.

Βερματοχίτων-ωνος (ὁ) σγλ. ὁ φέρων, φορῶν χίτων δερμάτων Σχολ. Λυκαίφ. 634 « ὁ βερματοχίτωνες, οἱ βερμάνιους χιτώνας ἔχοντες, οἱ τὸ δέρμα ἐνδύουμενοι ».

Βερματοφία (ή) νεώτ. Ιατρ. ἰστοπαθολογική ἐξέταση τοῦ δέρματος ἢ τῶν δερματικῶν νοσημάτων, ἄ. βιοψία.

Βερμάνομαι-όμαι ἴσ. μεταβάλλομαι εἰς δέρμα ἴσ. ἐν λ. ἰσχυρομέναι.

Βερμάνωδες-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς δέρμα, ὁ ἔχων φθὴν ἢ σάσταιν δέρματος : Ἀριστλ. Ζ1 505 α,7 κάλυμματ' . . βερμάνωδει, Θεοφρ. Φ1 4,3,4 τὸ δ' ἐκτός τοῦ σαρκώδους ἀλλὰ βερμάνωδέστερον, Γαλ. 2,615 βερμάνωδεις, ἐπιφύσεις.
Βερμάνωσις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ βερμανώσις βλ.

Βέρμη ἴσ. « ἄδός ».

Βερμηστής (ὁ) κ. ἴσ. βερμηστής εἶδος σκόληκος τρώγοντος τὸ δέρμα : Σοφ. ἀν. 449, Λυα. ἀπ. 104 β, Ἀριστλ. Μ 29' 2) ὄνομ. εἰδους ὄψεως ' Ἀρκακρ. ἐν λ. « Ἀρισταρχος δὲ Σοφῶκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε » 3) νεώτ. ζωολ. γένος τι κολοπητρῶν ἐντόμων.

Βερμηστιβαί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια κολοπητρῶν κολοκατρῶν ἐντόμων.

Βερμητῆς ἴσ. « οἱ ἐξ ἐφθῶν (κωδ. ἐφ' ἠρῶν) περὶ σοσλ ».

Βερμικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δέρμα, ὁ δερματικός : βερμικός ἱατῆς.

Βερμική-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ δερματίτις βλ.

Βερμικήρη (ή) νεώτ. τεχνητὴ οὐσία ἀποτελουμένη κυρίως ἐκ παγκρεατικῶν ἐκζήμων καὶ βακτηρίων ὡς καὶ χλωροφύτου ἀμυγδαλῶν ἐν χρ. εἰς τὴν βιοηλεκτρικὴν καταργήσιν δερμάτων.

Βέρμα- νεώτ. ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἐν ᾧ χρ. κ. σμ. τὸ βερματο- βλ.

Βερμάνεα (ή) νεώτ. φυσiol. ἡ διάπλασις τοῦ δέρματος, βερμανότινεσις.

Βερμογραφία (ή) νεώτ. ἡ βερματογραφία βλ.

Βερμογραφισμός (ὁ) νεώτ. νοσηρὰ εὐπάθεια τοῦ δέρματος, καθ' ἣν παράγει τοπικὸν ἐρῶδη μ. δι' ἑλαφρῶς πιέσεως αὐτοῦ, ἄ. αὐτογραφισμός.

Βερμογράφος (ὁ) νεώτ. ὁ βερματογράφος βλ.

Βερμοσιδής-ους-ές νεώτ. ὁ βερμοσιδής βλ.

Βερμοσιδερματίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. κ. βερμοσιδερμῆτις ἐπιπόλιος καὶ ἐπιμονος μόλυνσις μεταξὺ δερμάτων καὶ ἐπιδερμίδος, μικροβιακῆς φύσεως.

Βερμοσιδερμῆτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ βερμοσιδερμῆτις βλ.

Βερμολεχίται (οἱ) νεώτ. ζωολ. βερμολεχίται βλ.

Βερμόλιχος (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὁ βερμόλιχος βλ.

Βερμόλη (ή) νεώτ. χρυσοφανικὸν βιολογίον ἐκ μίγματος ἰσῶν μερῶν χρυσοφάνους καὶ ὕδροφιλου τοῦ βιολογίου, ἐν χρ. ἐξωτερικὴ κατὰ δερμικῶν παθήσεων.

Βερμοτομία (ή) νεώτ. ἡ βερματολογία βλ.

Βερμολόγος (ὁ) νεώτ. ὁ βερμολόγος βλ.

Βερμόλιτις-εως (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ βερματολίτις.

Βερμόνι (τὸ) δημ. τὸ θρῆνυ βλ.

Βερμονίξω δημ. θρῆνιζῶ βλ.

Βερμονότις (ὁ) νεώτ. ζωολ. ὁ βερμονότις βλ.

Βερμοπάθεια (ή) νεώτ. Ιατρ. ἡ βερμοπάθεια βλ.

Βερμόπτερα (τὰ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία πτερυγῶν, ὅτινα ἔχουσιν τὰς πτερυγὰς ἢ τὰ πτερυγία μεμβρανώδη' ἢ εἰδ. κατηγορία θηλαστικῶν, ὧν τὰ πρόσθια ἄκρα ἐνοσθια μετὰ τὸ σώματος διὰ μεμβρανῶν ἐπεχυομένων θέσιν πτερυγίων.

Βερμόπτερος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων βερματώδη, ὀμενώδη πτερὰ ὡς ἡ ψυκτερίς : Ἀριστλ. Ζ1 409 α,7 τὰ δὲ βερμόπτερα, οἷον ἀλιπνήξ καὶ νυκτερίς, Αδλ. Ζ1 37, Βασίλ. 172 τὰ δὲ βερμόπτερα, ὡς τὰς νυκτερίδας, - βερμόπτεροι ἰχθύεις | οἱ ἔχοντες τὸ ραβδραῖον πτερῶν μεμβρανώδεις |.

Βερμοσκαπής-ους-ές νεώτ. ὁ ὀπὸ δέρματος καλυπτόμενος.

Βερμοσπῆρος-ον νεώτ. εἰδ. ἐπὶ μικροβίων, ὁ ἐπὶ τοῦ δέρματος βιών, θρῶν.

Βερμότιλλον (τὸ) πάπ. κ. βερμότιλλον βερμάντιον προσεφθάλμιον.

Βερμόφυτα (τὰ) νεώτ. βοταν. τὰ βερματόφυτα βλ.

Βερμόλλω ἀρχ. λεξ. σάρω πρὸς τὸ ὅπισθον τὸ δέρμα τοῦ πέους καὶ ἐκβάλλω τὴν βάλανον : Σχολ. Ἀριστφ. Νεφ. 734' 2) Σοῦιδ. ε. βερμόλλαντα, αἰμοποιοῦντα ἢ ἐκδέρνοντα' πρβλ. βερμόλλεν.

Βερμώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δέρμα : βερμώδεις νόσημα.

Βερμωδινία (ή) νεώτ. βερματοδυνία βλ.

Βερνβαχίτης (ὁ) νεώτ. ποικιλία τοῦ ὀρυκτοῦ βερναντίου βλ.

Βερνοκοπέμαι δημ. κ. βερνοκτυπέμαι κόπτομαι, θρῶνῶ, ὀδύρομαι, χτυπῶ τὰ στήθια μου : Κορκκ. Ζητ. 146 τ' ἐπαθεῖς, μῦρε, καὶ βερνοκοπέσαι |.

Βέρνω μον. κ.-ὄνημ., ἄορ. εἰβερν, παθ. ἄορ. (ἐξδρθηκα, μγν. παθ. παρακ. βερμῶνεν τῆται, κτυπῶ, κολαφίζω, μωστηγῶ, ραδθίζω, ζυλίζω, βαρῶ : βέρνω : βέρνει τὴν γυναῖκά του, παροῖμ. τὸ ἐπιταίξ ὁ γάιδαρος καὶ βέρνει τὸ σαμάρι | ἐπὶ τὸν ἐκ φύθος ἐπιληπτικόντων ἄλλων ἀντὶ τοῦ ἐγχοῦ, « ἀγὰς βέρνει μὲνα καὶ γῶ βέρνω σένα | ἐπὶ ἀλλήλωνος πίεσεων ἢ διώξεων, | βέρνει με, ἄντρα μ' | βέρνει με κι ἀγῶ τὰ ἔργα κἀνω τα | ἐπὶ ἰατρονομίῶν | κλιωτῶ ὁ κούτσος, βέρνει ὁ κούτσος, κι οἱ δυὸ τους ἴσα βγαίνουν | ἐπὶ ἀνδρῶν ἀλληλοδριζομένων |, βτρῶν. βεῖρε με, ἴωρκα, βεῖρε με, βεῖρε με καὶ μάλωσε με, γνῶμ. βεῖρε τὸν κἀκὸ μὲ γίνη χειρότερος' ἢ κ.παθ. : παροῖμ. βερμῶμενο σκυλλί κακὸ κινῆγὴ κἀνω | ὀρθέν τὸ κολόν ἐπιτυγνάνεται | διὰ τῆς βίολ. φρ. τὸν βέρνω οὐ εἰνὲν ἄνεμοι | παντοῶθεν ταλαιπωρεῖται |' 2) πλῆττω, προσβάλλω,

κλυδωνίζω, ταισιπυρώ : Ίω.Μάνθ.Ίστ.Μορ.14,2 τὸ Παλαμῆδι ἔδερνανμετὰμεγάληνβιον,Βαλαωρ.Στιγορχ.4Κατάδ.154 θέλει τὸν δέρνει ἀνεμοσ, Μαρτζώκ.Άπονα 54 ἡ τρικυμία τὸ δέρνει, δ.τραγ. μὲ δέρνει ἡ νύχτα κι ἡ αὐγή, | μὲ δέρνει καὶ μιά λυγερή, ὅμ. τὸ μονοδέτηρ στὸ βουνὸ ὄλοι οἱ καιροὶ τὸ δέρνουν, ὅμ. μερὰ μὰς δέρνει ὁ θάνατος, μερὰ κι ὁ γενιτασιός, φρ. τὸν δέρνουν ὄλοι οἱ ἀνεμοὶ (ἐννοῦ ἀνεμόδροστοί), ὅμ. μὰς δέρνει ἡ μιά πλευρά κι ἡ ἄλλη | δὲν ἔχομεν ποὺ νὰ στηριχθῶμεν), ὅμ. τὸν δέρνει ἡ φτώχεια κι ἡ κακομοιρία (τὸν βασανίζει, ταισιπυρεῖ), ὅμ. τὸν δέρνει ἡ βλακεία | εἶναι ὄλωσ βλόξ|. 3) μῦθ. παρακινῶ : παροιμ. ἀλὶ τὸν δέρνουν δεκοχτῶ καὶ δὲν τὸν δέρνει ὁ νοῦς του. 4) δέρνει ὁ νοῦς μου ἀνεπαχῶ ἐνδομύχως, ταρασσάω, κλυδωνίζομαι : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.169,10 ὄλασ σὲ συλλογίζεσαι καὶ σὲ καλοθύματα, | σὲ θάσασα βουρλιζεσαι, σὴν κῆμα δέρνει ὁ νοῦς της. 5) ἐπὶ γάλακτος, φῶν ἡ ἄλλων ὀλικῶν μαγειρική, ἀνατάρσσω, πλῆττω συνεχῶς διὰ τινος ὀργάνου πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ βουτύρου, πρὸς κατασκευὴν καρυκευμάτων κττ. : δέρνω τὸ γάλα, - δέρνω τὸ ἀγυλομένο - τὸ λάδι - τὸ βούτυρο. | ἐπὶ ἀσβέστου ἢ γηλαῶ, ἀνατάρσσω μὲθ' ὕδατος καὶ ἄλλων ὀλικῶν, ἴνα καταστήσῃ ταῦτα κατάλληλα πρὸς χρῆσιν, δουλεύω, ἀργῶς : παροιμ. καὶ τὸν πηλὸ τὸν δέρνουν νὰ γίνῃ κερამίδι (ὅτι προσκόουσα ἡ αὐστηρότης δέρνει μωρφωσὴν ἢ συνειρησιν). 6) τὸ μέσ. δέρνομαι τύπτω ἐμυτὸν ἐκ λύπης καὶ ὀπλειασίας, κόπομαι, χτυπιέμαι : Οἴα, Ἄβρ.72 τόχα μὴν τὸ γροικίσῃ | καὶ πῆρ πῆτρα καὶ δαρθῆ|. | συνήθ. ἐν συνεκκ. μετὰ τὸ κλαίω δούρομαι, θρηνώ : Ἐρωτ.κρ.1686 καὶ ἐκλαίωσι καὶ δέρνονταν, τὸ εἶναι τὰ τοῦ μέλλου, Ψυχάρ.ταξιδ.145 δὲν κάβεται στὸ βουνὸ νὰ δέρνεσαι καὶ νὰ κλαίῃ.

Δέρνει-εως κ. -ιος|ἢ ἡ ἀσθησις τῆς ὀράσεως, ὄρασις : Ἡσ.ε δέρνει, ὀφεις > : Χρυσ.ἐπιμ.Πλουτ. ἠ8.432 Β κωφοῦ τ' ἀκύν, τυρλοῖο τὸ δέρνει.

Δεροερνήξ-οῦς-ές μνημ. βυρσοειφικός:Μαν.4.320.

Δέρνει ἐπ. παρ.τ. τοῦ δέρνω βλλ.

Δερος-εος-ουσι (τὸ) ποι. κ. ἰων. κ. δέρας, ἀντὶ δέρμα, μ. κατ' ὄνομασι. κ. αἰτ. : Εὐρ.Μῆδ.5 οἱ τὰ πάγχρυσον δέρος Πελλία μετῆλθον, Ἀπολλ.Ρ.245, Τζέτ.Χιλ.4.934 λέγοντας δέρος ἐνδυθείς. 2) τὸ χρυσοῦν δέρος τὸ βῆμα η.Πλουτ.ἠ8.798 ΕΡ.

Δεράστομον (τὸ) νεώτ. γένος ὕδατοβίων στρωβιλιδῶν σκυληκῶν.

Δερωτρήματα (τὰ) νεώτ. ὑποδιαίρεσις τῶν κερκοφόρων βτραχιλῶν.

Δέρρη (ἡ) αἰολ. τ. τοῦ Δερρῆ δέρρη βλλ., ληλασάσσια ὑπὸ τοῦ ΕΜ.262,57.

Δερριβῆ (ἡ) νεώτ. μνημ. κόνις δηλητηριώδης ἐκ τῆς ρίζης τοῦ φυτοῦ δεγονεῖλα.

Δερριδόμοφος-ον ὁ ἔχων δέρρες βλλ.3), παραπετάσματα στερεωμένα ἐπ' αὐτοῦ : Κωμ.Ἄ. Δέσπ.858 πύλας δερριδόμοφοι.

Δέρριον Ἡσ.ε τριχῶν ασκίον >.

Δέρρις-εως (ἡ) μνημ. κ. -ρις δέρμα, δορά Ἡσ. εδέρρις δέρμα,βύρσα, ἈΒ.240,22 εδέρρις τὸ δέρμα καὶ ἀμόλακτα, καταχρηστικῶς δὲ πάντα > : ΠΔ Ζαχ.13,4 καὶ ἐνδύσονται δέρριν τριχίνω, ΑΓ1 12,33. 2) δερματῖον κάλυμμα, χιτῶνιον : Εὐπολ. 328 (ἐν ΕΜ.257,13) γυνὴ μείλιαν δέρριν ἡμφιεσμένη, ἐπὶ τοῦ ἱματίου. | ἐπὶ παραπετάσματος : Πλάτ.Κωμ.240. | κ. μῦθ. : ΠΔ Ψωμ.103,2 ἐκτίων τὸν ὀφρατὸν ὡσεὶ δέρριν. 3) ἐν τῷ πληθ. δέρριες δερματῖνα παραπετάσματα κρεμάμενα πρὸ τῶν ὀφρυμάτων ἢ ἐπὶ τῶν πλευρῶν πολεμικῶν πλοίων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ριπτοειῶν ἐμβρικῶν βελῶν : Διδύ.Σ.2,9 Διὸ καὶ τὰς πρῶρας δέρρες κατεπέτασαν. | γεν. παραπετά-

σματα Ἡσ.ε δέρρις τὸ παχὺ ὄφρασμα, φ ἐς παραπετάσματα ἐκρώντο : ἴσως δὲ καὶ δερματῖνος ἐχρήσασιν περὶ τῶν αὐλῶν > : ΠΔ ἘΕ.26,7 καὶ ποιήσας δέρρες τριχίνωσ ἀσκήνη ἐπὶ τῆσκακῆς.

Δερρικός (ὁ) Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ δέρρις βλλ.

Δέρρις-εως (ἡ) ἡ δέρρις βλλ. : Θεοκ.2,75 καὶ προκαλύμματα εἶχε δέρρες καὶ διεφθέραι, ὡπτα. . ἐν ἀσφαλ ἴα τε εἶναι.

Δέρρισκον πῶν. εἰδὸς τὴ ἐνδύματα πῆ. μαλίνου : Πάπ.δέρρισκα δύο, ἐν μὲν τετραφροντῶ, τὸ δὲ ἄλλο διῶφροντῶν.

Δέρριν (τὸ) Ἐπιγρ. πρόδοτον ἐκδέδαρμένον, σφάγιον : Ἐπιγρ. ἴδι χθονίσι δερτὰ μέλινα ἐπίσσι πρδλ. δαρτάς.

Δέρρινον (τὸ) ὁ ἐπιλόκος ἢ μεμβράνη, ἡ περιβάλλουσα τὸ ἄρκα καὶ τὰ ἐντόσσια : Ὁδ.Α.579 ἡπαρ ἔκπειρον, δέρρινον ἴνα δύνοντες | ἐπὶ τοῦ ῥάμφοσ τοῦ γυνοσ | ἴππ.Επιδ.5,26 ἀπὴ ἐφάνη ἐς τὸ δέρριν. 2) ὄζο σύστημα, θρύμμα : Λυκόφρ. 880 θρυλλικαθῶν δέρρισισι προσεσπρότας. 3) ἐν πληθ. κατ' Ἡσ. τύμματα.

Δερφακίδι (τὸ) δημ. μικρὸς δέλαξ, γουρουνοπούλο.

Δερφίνι (τὸ) δημ. κ. Διελφίνι βλλ.

Δέρω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δέρω βλλ., ἰων. δέρω. ἐπ. παρ.τ. δέρω, μέλλ. δερῶ, ἄδρ. ἐδεραι, παθ. μέλλ. δερθήσομαι, ἄδρ. δέρθη, μυχ. ἀρθεῖς, παρ.κ. δερθάρμαι, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, γέρνω, ἐπὶ ζῶων : Ἰλ.Ψ.167 ἔλικας βοῆς πρῶσθε πηρῆς δέρρον τε καὶ ἄμφισπον, Σιλ.33,7 ἀσκήσ δερθάρθαι | νὰ ἐκδερῶ καὶ τὸ δέρμα μου νὰ γίνῃ ἀσκήσ | παροιμ. ἐν Φερεικρ.179 κῆμα δέρνει δερωρμένην | ἐπὶ μεταπονοσίαι, Ἄριστοφ. Ἰππ.370 δερῶ σε θύλακον κλοηθῆ, Φιλόστρ.Β ἠπολλ.5,42,225 τὰ δερωμένα τῶν ἱερῶων, παροιμ. η.Εὐστ.1792,45 πρὶν ἐσφαχθῆαι δέρρει | πρδλ. πρῶτα πῆσαι τὸ λαγὸ ἢ ὑπερτα τὸνε γδέρρειν|. 2) βιολ. ἀποχωρίζω : Ἠρόφιλ.Ἰ.αλ.2,349. 3) κ.νεωτ. τύπτα, μαστίζω, κτυπῶ, ραβδίζω, ζυλιζῶ, δέρνω βλλ. : ἈΒ.89,4 ἐδέρειν τὸ τύπτεν, αὐτῆ τὸ ἐκδέρειν > : Ἄριστοφ.Σφ.485 ἡ δερδοκται σοι. . δέρνει δὲ ἡμέρας, Μέν.Μου.422 ὁ μὴ δαρεις ἀνθρωπος οὐ παιδεύεται | παροιμ. τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα | Πάκ. οὐ μόνον κατακριθῆσαι, ἀλλὰ καὶ δαρθῆσαι, ΚΔ Μορκ.13,9 παραδύσσοισι γὰρ ὄμας εἰς συνειρήνη καὶ ἐν ταῖσ συναναγιας αὐτῶν δαρθῆσσοισ φρ. η.Εὐστ.1215,50 ἄρα δέρνει | ἐπὶ μεταπονοσύων, ὡς δημ. κοινανῆς ἀέρα|. 4) μῦθ. ὀδρίζω, ὀνειδίζω, προσδῶλλω : ΚΔ Κορινθ.2,11,20 εἰ τις ὄμας εἰς τὴσπον δέρει.

Δέσ δημ. ἀντὶ ἰδῆς, ἰδεληροστακτ.δερ. β.τὸ πλεῖω.

Δεσαλίγη (ἡ) νεώτ. χημ. ἕνωσις γλαυροφορίου καὶ λευκομάτας ἐν χρ. ὡς ναυσίνουσι.

Δεσαμφία (ἡ) νεώτ. γένος ἄργωστοειδῶν φυτῶν.

Δεσαυρίαν (ἡ) νεώτ. χημ. σῶματα παραγόμενα δι' ἐπιδράσεως διθεισῆθρακος καὶ ἀλκαλίων ἐπὶ ἀρωματικῶν κεντῶν.

Δεσαῶκενας Ἡσ.ε οἱ ἀσκόι >.

Δέση (ἡ) δημ. κ. δεσάτῆ (ἡ) δέσι βλλ., τὸ δέσιμον βλλ., ἡ δεσματῖα, ἡ συναρμολογία ἢ δέση τοῦ καραβιοῦ - τοῦ σπιτιοῦ. | ἢ προσαρμολογία, ἐπὶ πολυτιμῶν κοσμημάτων : Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.32,27.

Δεσιά (ἡ) δημ. ἢ δέσις βλλ.

Δεσιδί (τὸ) δημ. τὸ δι' οὐ συνδόμεν, περισφίγγομεν, δεσμεύομεν. 1) τὸ δέσιμα βλλ.2) τῶν κερῶν συλλήθρησιος ἐπισπαστὸ φυγόδοκ | ὡς στρατιώται |, καὶ τὸ πᾶσπαν ἔνα γὰρ δεσιδί | ἢ ἀπλῶς ἔνα δεσιδί|. 3) προσαρμολογία πολυτιμῶν χιβῶν ἐπὶ δοκτυλίου, ἢ δεσῆ|. 4) μῦθ. ἢ στερεώσις ἢ ἰαχυροποίησις, τὸ δυνάμωσι.

Δεσματῖα (ἡ) δημ. ὁ ἰστικός, καθ' ἐν δένόμεν π. ἢ δεσματῖα τοῦ φύγοκου σου δὲν εἶναι πει-

τυχημένη' 2) ή συναρμογή. ή στερέωση: ή δεσμοειδή του σπυριού - της στέγης.
δέσμο(ν)-ατος (τό) νεώτ. κ. δημ. ή ενέργεια του δέσμου, ό διά των άκρων ελλειψισμών άντικειμένων σχηματισμός κόμβου, ώστε να καθίσταται άδύνατο ό αποχωρισμός αυτών: τή δέσμο εν' αυτό του χεί ό φιλόκος σου, - στερεό-χαλαρό δέσμο' 2) ή διά σχοινίου ή άλλου δεσμού σύνδεσις άντικειμένων: τό δέσμο των δερματιών' ή σύνδεσις των χειρών αυλληθέντων, όπως καταστή άδύνατον να φύγη ή και να βλάψη, δέσμευσις: του είχαν κάμει τέτοιο δέσμο οι χωροφύλακες, που του χάρισαν τό χέρι' || φρένη νού δέσμο έχει τεταρταγμένους τάς φρένας, δέν είναι στό καλό του' 3) ή διά σχοινίου ή άλλως πρόσδεσις έκ στερεού πινος, ίδίως ζώου ή πλοίου: Έφταλ.μφο. Όβ.Ν 101 τό καλόφιστασται αράχζουσε καράβια | δίχως δεσμοτά' 4) ή συρραφή φύλλων βιβλίου, και κόλλησις αύτου διά χρητονίου κπ., σταχώς 5) ή προσαρμογή, επικόλλησις στερέωσης πολυτίμου λίθου επί δακτυλίου ή άλλου κοσμημάτος, δέσις || έπικόλλησις μετάλλου πρός σχορηοποίησι, ένισχυσις, δύναμις: Ζερβ.μφο. Ιλ.Δ 127 και κώνοντες τό τόξο λέο, | χρυσό ένα δέσμο από πάνωβ' έδαλά του' 6) ή συναρμολόγησις των μερών μηχανής' 7) ή διά στεφανών σύνδεσις, ασφίγγις των σσινιδών βυσίου: τό δέσμο του βαρελιού' 8) ό έκ του άνδρου σχηματισμός του καρπού: τ' άμύδαλα - τ' άχλάδια - οί έλιές - τό σαρτά είναι άπάνω στο δέσμο τους' 9) ή διά βρασμού κπ. πόνικωσις ρευστού μίγματος, σφραγίσου κπ.: τό δέσμο του γλακού' 10) ή δι' άναφράματος άναστολή ρεύματος || συνεκδ. φράγμα, χάρσις έν ποταμώ ή άλλακι διά τό πότισμα: στο δέσμο του ποταμού - τ' αλάκιου' 11) συναρμογή τών δανδών της στέγης 12) γοητικός κατάδεσμος, δι' ου έπιχειροῦσι να στερήσωσι τούς νεαυόμφοις τήσ πρός ανουσιάν ικανότητάς 13) τό όι αύό δένονε, δεσμοέμον, συνδεδέμεν, περισφιγγόμεν, δεσμός: άόροσα ένα ζυγάρι δέσμοτα των παπουτσιών' || δημ. ναυτ. δέσμο της σκότας | ποδόδεσμοι, δέσμο της μαριπαρέσας | οδόδεσμοι, δέσμο του μασουτιού | ζεύγια, δεσμοτα του πανιού | αναδέται |.
δέσις-εως (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. δέση κ. δεσιά (ή) τό δένε, ή ενέργεια του δένειν, ή σύνδεσις, τό δέσμο: Πλάτ.Κρατ.Α18 Ε τό δε τών δυο ένεκα της δέσεως, Προδρ.Β3 και λύσαν μου τάς πολυλόκους δέσεις' 2) ή προσαρμογή, συγκόλλησις πολυτίμου λίθου επί δακτυλίου ή άλλου κοσμημάτος: Πά.Σοφ.Σειρ.451, ή δέσις πολυτελέσιν γλάμματος σφραγίδος, εν λέσει χρυσίου, έργη λιθουργού' 3) ή συσκευασία ες δέσμοτα, τό δέσμο σέ δεμάτια: Ηρωδιαν.Ιστ.8,45 δένδρων γάρ στοίχως ίσως άμπελών τε πρός άλλήλας δέσει πανταχόθεν ήρτυμέναν, Πάπ. τήν δέσις του χέρτου ποιείσθα' 4) ποδών δέσις υπόδημα: Ιε.εκιωλ'Εταρ.97' 5) πλοκή δραματικής ύποθέσεως άντίθ. λύσις: Άριστλ.Ποιητ.1455 β, 26 έστι δε πάσης τραγυδίου τό μέν δέσις τό δε λύσις' 6) πάπ. ζώνη, βαλάντιος: Πάπ. δέσις ένω χρυσίου έπισήμου μνασει γ' 7) σχόλ. άρμός, συναρμογή, άρθρωσις, έπι φυτό: Σχόλ. Όρεβ.2,743 D' 8) νεώτ. τό φράγμα ποταμού' || τό μέρος ένθα τό ύδωρ ποταμού παροχετεύεται ες άλλακα πρός κίνηση μύλου, άρδευσις κπ.' 9) νεώτ. έπιστημ. ή χημικός ή φυσικός γνωμονή συγκρότησις ένεργού δύναμειως οίον της εκ διαστολής ύγρών, αερίων.
δέσις-όλη (ή) νεώτ. άναλλήρωμα της Ιχθυόλη.
δέσκαλος (ή) πάπ. ή διδασκαλία, ή δασκάλια: Πάπ. άσπαζεται ήμάς.. Άθηνας ή δέσκαλος.

δέσκαμείτιος άμνή(δ) νεώτ. άνοτ. κ. δεσκαμείτιος ή όπισθιον έλαστικόν πέταλον ή τετάρτη έκ των έντε σπιδών του κρατοσειδοός χιτάριό του όφθαλμού.
δέσμο-ατος (τό) ποι. τ. του δεσμός, συνήθ. έν πληθ. δέσμοτα δεσμοί, δεσμοί: Ό.δ.Α 204 ούδ' έτεπε τε σπιδρα δέσμοτ' έγρον' 2) ταινία πρός δέσις της κεφαλής, διάδημα: Ιλ.Χ 468 ηλε δ' από κρατός βλάε δέσμοτα σιγαλόατα.
δεσμά (τό) κ. μον. νεώτ. κ.δημ., πληθ. του δεσμού, **δεσμών-άνος** (τό) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικών έντομοφάνων της βίκοι, των μυγαλιδών.
δεσμωνδή (ή) νεώτ. γένος χερσποδών φυτών.
δεσμωνθίδιον (τό) νεώτ. γένος τή ποιδών φυτών.
δεσμορέλλη (ή) νεώτ. γένος ριζοποιδιδών πρωτοζώων, βιοτότων ες στάσιμα ύδατα.
δεσμορρατία (ή) νεώτ. γένος μελανοσπερμιδών θαλασσοδών αλάων.
δεσμορατία (ή) νεώτ. βοταν. γένος τή αλάων.
δέσμορτος (τό) νεώτ. γένος θαλασσοδών ζυγαρτιδών πρωτοζώων.
δεσμοτίον (τό) σχόλ., όποκορ. του δέσμοτα βλλ.: Σχόλ.Θεοκρ.4,18 κώμωξ, ή δέσμη ήτοι τό δεσμοτίον.
δεσμοτόδου-αντος (ό) νεώτ. γένος τριχοστομιδών μυκτηών.
δέσμοεισις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. ή ενέργεια του δεσμεύω, ή διά δεσμού συγκράτησις, τό δέσιμο' Φώτ. « σείρωσις, δέσμοεισις' 2) κατ' έπέκτ. φυλάκισις: Άχμ. Όνειροκρ.211, 29 έρρήσις έξουσιαν από βασιλέως διά δέσμοεισεως μεγίστου Σαρακινού' 3) νεώτ. μφο. ήθικός ή νομικός περιορισμός, δεσμός, όποκρώσις.
δεσμοετήριον (τό) πάπ. δεσμοετήριον βλλ. 1 Πάπ. ετις δεσμοετήριον βληθλοτα.
δεσμοετής (ό) ό δεσμοεύων: Σχόλ. Όππ. Άλ.3,373.
δεσμοετικώς ή-άν κ. νεώτ. ό άνήκων ή κατάλληλος ες τό δεσμεύειν, ό δεσμοεισις ένάγων, δεσμοεύων: Πλάτ.Νόμ.847 D άνν τινοσ.. δέη γίνεσθαι ή φυτού ή μεταλλευτικού κτήματος ή δεσμοετικώς, - δεσμοετικοί όροι συμβολοίσιου.
δεσμοετικώς νεώτ. έπίρρ. διά δεσμοεισεως.
δεσμεύω κ. μον. κ. νεώτ., άόρ. έδέσμευσα, παθ. άόρ. έδεσμευθην, μη. παθ. παρακ. δεσμευέμενος συνεχώ, συγκρατώ, κρατώ διά δεσμού, δένω, βάλλω ες δεσμό: Ύμν.Διον.17 τινα τόνδε θεόν δεσμευέθ' έλόντες ε, Εύρ.Βοιχ.616 ότι με δεσμεύειν δοκών αύτ' έθηνε ούθ' ήφατα άμών, Μνησι.4,29 Συναζ. τούτους.. τή ελκρτή δεσμοεύσις άπέριψεν' || νεώτ. φυλακίζω' 2) ύποτάσσω, περιορίζω, συμμάρτζω: Πλάτ.Νόμ.808 Ε διο δ'η πολλοίς αύτο οίον γαλιότις τισι δει δεσμοεύειν || μον. κρατώ άνήκων' παθ.: Διγεν. Άκρ.4413 of πόδες έδεσμοεθήσαν οι τάς οδούς κρατούντες' || νεώτ.πεδω, πεδικλώνω: δεσμεύω ήπνο' 3) δένω όροσ, οίον στάχες εν δέματι, κώνω δεμάτια, δεματιάω: Ησιόδ. Έργ.481 άντια δεσμούων κεκοινωμένον, Πολυδ.3,93,4 παρηγογαιε λαμηνάδας δεσμοεύει εκ της έπρός και παντοδρατής έλας, Πά. δεσμεύω χόρτον 4) δένω εκ τινοσ στερεού: Άπολλοδ.2,1,3 ούτος εκ της έλασις έδέσμευεν αύτήν 5) μφο. δελεάζω, παιδιόω: Πά.δασ. 1,24,12 και σι δεσμοεύεις τήν φυχήν μου λαδένιν αύτήν 6) νεώτ. μφο. κώνωσ περιορίζω τήν έλευθερίαν ένέργιας τινοσ, οίον δι' όρκου, έγγραφού, ύποσχέσεως κπ.: τόν έδέσμευσα δι' όρκου.
δέσμη (ή) κ. μον. κ. νεώτ. ποσότης πραγμάτων συνήθως όμοειδών συγκροτούμενων διά δεσμοή ή περιτυλίγητος, ώστε εφασταόμενα άλλήλων ν' αποτελώσιν έν συνόλον, δέμα, δεμάτι, δεματιά: Δημ.934 δέματ' ατγία, δύο δέσμοις ή τρεΐς Άλε.ε.π. Άθην.14,652 Κ κόμω δέσμοι τινέσ Θεοφρ.Φι.9,17,1 δέσμοις δλας, Κό Μαρθ.13,30 αυλ-

λέγατε πρώτον τὰ ζιζάνια καὶ δέξατε αὐτὰ εἰς δέσμας· - δέσμη ἔγγρῳφον» 2) πᾶν. ἐν Ἀγίῳ Πω, μέτρον χωρητικότητος : Πάπ. δέσμη φοινίκων 3) λατρ. δράξ, δράγμα : Ἀνδρομ.Γαλ.13,1033 4) νεώτ. φυσ. δέσμη φωτεινῶν ἀκτίνων ἡ φωτεινῆ δέσμη συνόλων πολλῶν ἀκτίνων προερχομένων ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς» 5) νεώτ. βοταν. ὁμάδα παρεχρηματικῶν ἡ ἀγγελικῶν νηματιῶν περιβαλλόντων τὰ διάφορα τμήματα τοῦ φυτοῦ» 6) νεώτ. καυτ. ἔξιλα συνδεδεμένα ὡς πρόχειρος σχεδία πρὸς μεταφορὰν διὰ ρυθμιτικῆς ἢ συνόλων ἐπιπλοῶν, χρησιμῶν πρὸς ἀντικατάστασιν κεραιῶν κττ., αἰτνες ἤθειλον τυχόν ὑποστήθι βλάθην» 7) νεώτ. πυρῶθ. σύνολοι τῶν ἐπιπέδων βολῆς βαλλόντων πυροβόλων ὀπλῶν» 8) νεώτ. μεταλλοτ. τεμάχια μεταλλοκ. σπῆρου ἢ χυλοδός, ὅπου συνδεδεμένα εἰς συμπύκνωσιν, συσσωματωῦνται κατὸν λευκοκυρῶσεως σφαιρικοσφαικαλιόσεως.

δέσμη Ἦσ. « ὁδός » πρὸλ. δέρμη. **δέσμη-ατος** (τό) μον. δεσμίς, δέμα, δέματ : Τ(1τς. εἰς Ἡσιόδ. Ἐργ.479 ὡς τε ἀκατάρθεν εἶναι τοῦ δέσμηματος τῶν σταχῶν τῶς κορυφῆς. **δέσμητιον** (τό) πᾶλ. ὄπακορ. τοῦ δέσμη βλλ.2). **δέσμιος** (ὁ) καθ' Ἦσ. ὁ ἄριος δέσμων. **δέσμιδα** (ἡ) δημ. δεσμίς βλλ. **δέσμιδαίσι** (οἱ) νεώτ. οἰκογ. συζυγίων βλλ.ἀγών. **δέσμιδιον** (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὄπακορ. τοῦ δέσμη, δράγμα : Διοσκ.Ἐυφαρ.2,65, Ἀετ.3,79 2) μικρὸς ἐπίδεσμος : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.44,23,74 3) νεώτ. βοταν. γένος δέσμηδων ἁγίων βλλ. **δέσμιδοειδῆ** (τὰ) νεώτ. βοταν. κ. δέσμιδοειδοί (οἱ) βλλ. **δέσμιδοφῶρος** (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπτεῶν ρυχιόφωρον ἐντόμων.

δέσμιδοφῶ-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα δέσμιδος ἢ ὁ κατὰ δέσμιδος διηυθετημένος, διατεταγμένος, συνενκοσσομένος. **δέσμιζω** μον. σχηματίζω δέσμιος ἢ δέσμιδος, δεματίζω : Τριπιδερα Σὺλλ. Ἐλλ.Μεμβρ.392 (1232). **δέσμιζός-ῆ-όν** νεώτ. ὁ κατὰ δέσμιος διατεταγμένος : δέσμιζαί ἀκτίνες. **δέσμινης** (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτον τῆς ὁμάδος τῶν ἐκολίθων.

δέσμιον (τό) μτγν. ὄπακορ. τοῦ δεσμῶς βλλ. κατὰ πληθ. τὰ δεσμά : ΑΠ9,479 αἰῶν ὕσαν πέτρων ἀμείλιχα δέσμη πέτρας» 2) ὄπακορ. τοῦ δέσμη, τὸ δεσμιδιον βλλ. : Ἀλλε. Τραλλ.9,158. **δέσμιος** - (ἰ)-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. ἐνεργ. ὁ δεσμεύων, ὁ δεσμευτικός : Εὐρ.Προκλῆς οὐδέ σου συνήθε χεῖρε δέσμιον ἐν βρόχοις» 2) μτφ. ὁ διὰ μαγικοῦ καταδέσμων, διὰ μαγικῶν ἐπιφῶν δεσμεύων τινὰ ἢ τι : Αἰσχ.Εὐρ.332 ὄμνος ἐξ Ἐρινῶν δέσμιος φρενῶν, αὐτ.306 ὄμνος... δέσμιον σθέν» 3) παθ. κ. μον. κ. νεώτ. ὁ δεδεδεμμένος, ὁ διὰ δεσμών δεδεμένος, ὁ φέρων δεσμῶν, ὁ δεσμιώτης : Σοφ.Φιλ.608 ὄν... Ὀδυσεὺς εἶλε δέσμιόν τ' ἄγων εἶδει' Ἀχαιοῖς, Παισιφ.2,7 ἡλεμύον ἐλθεῖν, εἰ δέ μῃ, δέσμιον, Μινωα.3,24 Συναός, ἀγεται δέσμιος ἢ συνεκῶ. μ. ἐπὶ προσ., ὁ ἐν δεσμοῖς ἐν φυλακῇ, ἐν περιορισμῷ κρατούμενος, ὁ φυλακισμένος : Εὐρ.Βάκχ.792 δέσμιος φυγῶν (ἐκ τῶν δεσμών), ΚΔ Πράξ.16,27 ἐκπεφυγέται τοὺς δεσμοῖς (ἐκ τοῦ δεσμοφυλίου), Σοῦτα. Α Περικλοῦ.1,23 δέσμιος εἰς νῆσον ἔστην, ἡ δέσμιος εἰς τὴν Ἁγίαν ἐτελεύτησαν Ἑλένην ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ ζῶν : Σοφ.ἀ.π. Ἀθην.9,375 Δ φυλακῆν χοῖρον ὡστε δεσμίαν» 4) μτφ. ὁ στερομένους τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐνεργεῖν, ὁ ὑποχρεῖται, οἰχηλωτός πνος : Ἐκκλ. δέσμιος τοῦ σκότους· - δέσμιος τῆς σαρκός, Ἀγν. Ἀκρ.810 ἡ ἡβέλας ἔμνητον, καὶ ὁ ὁδός σου ἐληφροῦται, ἡ δέσμιος μὲ ἐκράτῃσας ἢ ὄμ. κ. ἐν καλῇ σμ. ὁ ὑποτακτικός, ἀφωσσομένος εἰς τὴν : ΚΔ Φιλήμ. Παύλου δέσμιος Χριστοῦ

Ἰησοῦ πρὸλ. δοῦλος» 5) ΑΒ 34,23 « δεσμιώτατος σημαίνει τὸν ἄξιον δεσμοῦ διὰ τὴν κακοφυρίαν, **δέσμιος**- (ῶς) (ἡ) κ. νεώτ., ὄμ. δεσμιδα ὄπακορ. τοῦ δέσμη βλλ., συνήθ. ἄνευ ὄπακορ. σμ. : Ἰπν Γυν.1,78 μίσηθ δεσμιδα μικρὴν, Θεοφρ.Φ19,16,2 τήσασ δέ καὶ τὰς δεσμιδὰς ἐν νάρθηκ, - δεσμιδὲς χάρτου, - μιὰ δεσμιδα μολύβια» 2) νεώτ. εἰδ. ἄνοτ. δεσμις νεωκῆ συσταχία νευρικῶν ἰσῶν πυκνὰ καὶ παραλλήλων συσπυκνωμένων, δια διδοσοῦσῶν τὴν κίνησιν ἢ τὴν ἀίσθησιν.

δέσμιφορίσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. κολεοπτεῶν μακρομῶρον ἐντόμων.

δέσμιφῶρος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κα λεοπτεῶν τῆς οἰκογέν. τῶν δεσμιφοριδῶν.

δέσμιφῶρος (ὁ) μτγν. ὁ δεσμιώων βρόχος Μαν.5,133 δεσμοφῶρος, εἰρκτός.

δέσμιγναθα (τὰ) νεώτ. κατηγορία πτηνῶν, ἐξόν των ἠνωμένων τὰς σιαγόνας μετὰ τῆς ὑπέρωτος **δέσμιγναθος** (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος κερκοφῶρον ἀμφιβίων τῆς ὁμάδος τῶν σαλαμοανδριῶν.

δέσμιγνον (τό) νεώτ. βιολ. τὸ ὄπὸ τὸ δεσματόσηρον βλλ. ἐν τῷ ἀρχαίῳ στράμω κυττῶρον, ἢ ὁ ἀναπτύσσονται αἱ ἀγγελοειδῆ δεσμιδὲς τῶν φυτῶν.

δέσμιθινδα (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. νυκτεριδῶν τῆς τάξεως τῶν ρινολόφων.

δέσμιθιον (τό) πᾶλ. κ. νεώτ. δεσμιθιον βλλ. 2) νεώτ. βοταν. γένος ἄλλοδοκάρων φυτῶν.

δέσμιδοσος-οτος (ὁ) νεώτ. γένος φυλλοστομῶν θηλαστικῶν.

δέσμιθῶρακα (τὰ) νεώτ. ὄρυθρία πρωτόζωα τῆς τάξεως τῶν ἑλισκῶων.

δέσμικρατῖσαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογέν. ἀμ μωντῶν ἀπανώσας μ. ἐν ἀπολιθῶσαι.

δέσμιλογία (ἡ) νεώτ. λατρ. τὸ τμήμα τῆς χειρουργικῆς, τὸ πραγματευόμενον περὶ ἐπίδεσμων.

δέσμιολότης (ὁ) μον. θηλ. -λότης ὁ λύων τὰ δεσμά : Χριστ. Πάσχ.2568 δεσμιολότης χάρις.

δέσμιόλυτος-ον μτγν. ὁ ἡλεμύσιος, ὁ ἐλευθερωμένος, ἀπαλλογιεῖ τῶν δεσμών : Γρηγ.Ναζ.Χριστ. Πιστ.296 Δ οὐ δ' ἄνευ λύσεως δεσμών ἀμολοκῆμάτων κα δέσμιόλυτος ἐφῆσθησται τότε.

δέσμιμῆκρια (τὰ) νεώτ. ζῷα τινὰ τοῦ ὄρθου μ τῶν χιτωνοφόρων.

δέσμινοκος (ὁ) νεώτ. γένος φοινικοειδῶν φυτῶν **δέσμινοκος** (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπτεῶν χρυσαμειλιδῶν ἐντόμων.

δέσμιος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., πληθ. οἱ δεσμοί κ τὰ δεσμά (δέμα) τὸ μέσον δι' οὗ δένεται, συγκρατεῖται ἡ στερεοῦται ἡ, οἶον σχοινίον, ταινία, λωρίον, ἔλασμα κττ. : Ἰλ.Κ 443 ἡ μὲ δῆσαντες λίπες αὐτόθι ἠλάει δεσμοί ἢ εἶθ, τὸ σχοινίον δι' αὐτὸ προσδέεται τὸ πλοῖον, τὸ καλῶδες, τὸ παλαμῆρι : Ὁδ.Ν 100 ἐντοσθεν δέ τ' ἄνευ σπασοιο μόνουσι νῆες, Θεογν.459 ἀπορρηχασα δέ δεσμά... ἄλλον ἔχει λιμένα» ἢ τὸ σχοινίον δι' οὗ συγκρατεῖται ὁ ἵππος, ἡ φορεβία, τὸ καπίτροι : Ἰλ Ζ 507 ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάνη, δεσμὸν ἀπορρήξας θείη» ἢ ὄμ. τὸ φημιτρον (ζῶου κ. εἰδ. ὁ κημῶς τοῦ ἵππου : Σεν. Ἰκν.5,5 ἀκνεύων μὲ μὴν οὕτω δεδεδεμῶν χαλὰ μᾶλλον ἢ δισπῆτὰ τὰ δεσμά ἢ ὁ ἵππος» ἢ ὁ ἵππος τοῦ ζυγοῦ ἢ ὄλλο σχοινίον χροσῶνον διὰ τὴν ζεῶσιν τῶν ὄνοζυγίων : Σεν. Ἄν.3,5,10 δεσμοῖσι δέ καὶ τῶν δεσμών οἷς χρῆσθε ἐπὶ τὰ ὄνοζυγία ἢ ὁ ἵππος τῆς θύρας ἥτοι τὸ σχοινίον ὅπερ προσρροσσομένον ἐπὶ τοῦ ἐσθῆεν σπῆρου ἔμνηεν ἀνηπατημένον πρὸς τὰ ἔξω τῆς θύρας, ἐκλόκονος δέ ἐσθου τὸν σπῆρον, εἰσαγομένον οὕτως αὐτοῦ εἰς τὴν ὄλην τῆς παραστάδος βλλ. : Ὁδ.Φ 241 θύρας ἐπιτέλλομαι ἀλλῆς κληπίσας κληπίθ, θοός δ' ἐπὶ δεσμοῖν ἰθλα» ἢ ἡ πρὸς σφράγιαν ἐπιστολῆς ταινία :

Λιδών. Λόγ. 63, 17 μέχρι της υπό τῷ δεσμῷ διαβήκης' ἢ ὁ ἐκ τῆς δεσμῆς σχοίνου ἢ ἱμάντος σχηματιζόμενος κόμβος: 'Ὁδ. Θ. 447 ἀσκή' ἐλήρησε πῦμα, **δεσμός δ'** ἐπὶ δεσμών Ἰθακῆ, Πλούτ. ΑΛΞ. 18 τῷ λόσαντι τὸν δεσμών ἐμπαρτὶ βασιλεὶ γενέσθαι (περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ). 3) ὁ γυρωτικός ἄλος, δι' οὗ συνδέονται τεμάχια μετ' ἄλλου, τὸ πρῶτον: 'Ἦσ. ε' δεσμοί, ῥοί: ἢ. Σ. 379 τὰ ῥ' ῥητικὴ κόπτε δὲ δεσμοῦς (περὶ τοῦ Ἡρακλείου), Ἐπιγρ. δεσμὰ χαλκίων' ἢ ὄβ. κ. ὁ ἄμος: Ἐπιγρ. δεσμὰ λίθων. 4) ἡ ἀνάβραση, ὁ κεφαλοδεσμος, τὸ δεσμοῦ τοῦ κεφαλοῦ: Πισαρίδ. Α' Ἀθην. 13, 596 C ὁ τὸ δεσμός χάσται, ἢ τὸ μῦρον ἁπλοῦς ἀμπελοῦ. ἢ ὁ τρόπος τῆς δεσμῆς διὰ ταινίας ἢ ἐπιδεσμοῦ τῆς κεφαλῆς τῶν μεθύοντων: Ἰ. Ἀθην. 15, 674 B διὰ τοῦς περὶ τὸν αἶνον πόνους τῶν κεφαλαγίων δεσμοῦς εὐρισκοῦ τοὺς τυχεύοντας' 5) γεν. δεσμοί, δεσμοί: Πλάτ. Κρατ. 202 B δεσμοῦς τὸν ποδῶν αὐτῶ ἐγένετο (ἐδέθησαν οἱ πόδες αὐτοῦ), Πάν. εἰς τὰ τοῦ δεσμοῦ δραχμαὶ ἰδ' ἐπ' οὐκ ἀπὸς δεσμοῦ. 6) μητ. σύνδεσμος ἐνόητος, σχέσις ἀμοιβαίουτης: Πλάτ. Σοφ. 253 A τὰ δὲ γε φωνήεντα . . ὁσον δεσμοῦ διὰ πάντων κεχῶρικεν, αὐτ. Νόμ. 793 B δεσμοί γὰρ οὗτοι (οἱ νόμοι) πάσης εἰσι πολιτείας, ΚΑΦίλμ. 13 ἱνα ὄψρ σοῦ διακομῆ ἢν ἐν τῆς δεσμοῦ τοῦ παγελλοῦ, Θεοφύλ. Βουλ. 3, 472 C ὁσον κατὰ φιλαίας δεσμών, τοῖς γονεῦσι ταύτης συνειπνοῖεν, - συγγενικός - ἐρωτικός δεσμοῦς, - συνδέσμεθα δι' ἀφῆκτων - δεσμών. 7) συνήθ. κατὰ τὸν πληθ. δεσμὰ αἱ ὀλίκες δ' ἂν δεσμοῦσιν ὁ κατὰ δίκην, ἐγκάθειρτικοί, αἰχμαλώτοι κτλ.: Ἦρ. δ. 91, Αἰσχ. Πρ. 513 ὄδε δεσμὰ φυγάδων, Πλάτ. Νόμ. 764 B κολλᾶσιν πληγαὶ καὶ δεσμοί, Ξεν. Π. 3, 124 δευλεῖται καὶ δεσμών φοβόμενος, Διόδ. Σ. 14, 103 τοὺς αἰχμαλώτους εἰς δεσμὰ καταθέντες, Ἰω. Μάνθ. Ἰστ. Μορ. 3, 148 ἀπὸ δεσμῶ καὶ φυλακῆς βιάζει καὶ ἐλευθερώνει. ἢ συνεδ. τὸ δεσμοῦσιν, ἢ ἡ φυλακίσις, ἢ εἰρηκ. Ἐπιγρ. Ἦρ. 5, 77 δεσμῶ ἐν ἀχλὺθεντι αἰδηρῶ ἐπέσαν ὄδριν, Σοφ. Αντ. 938, Εὐρ. Βάκχ. 518, Πλάτ. Νόμ. 864 B, Δημ. 747 δεσμών καταγιγνώσκων, - κατεδικασθῆ εἰς ἰσοδία δεσμοῦ. ἢ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμών, ὁ δεσμοφύλαξ, Αἰσχ. Τόξ. 29. 8) μητ. πᾶν τὸ δεσμοῦν, καταπέζον, τὸ εἰς δ' εἶναι τις ἀποχέρσιος: Ὀπ. ΑΛ. 4, 306 δεσμὰ πόδων, Διογ. Λ. 8, 31 δεσμὰ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) γίνεσθαι τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα, Βασ. 1, 84 A τὰ δεσμὰ τῆς φύσεως ἐπισπγγει, Μηναι. 3, 24 Ὁδ. 3 ἄρας γὰρ διαλέλονται ὁ δεσμοῦ τὸ προπάτορος. 9) σύνδεσμος, συνδετικός (τοῦς τῶν μορίων τοῦ σώματος τῶν ζῴων: Ἀριστ. Ζ. 1, 495 b, 13 συνήρηται καὶ ἡ καρδίᾳ τὴ ἀρτηρία ημελώδει καὶ . . ἰνώδεται δεσμοῖς). 10) δεσμοῦς ἀρθρου κατὰ γὰρ ἡ ἀγκύλωσις: Ἰπ. Αγγ. 37 φλεγυονή δὲ σὰ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμοῦ τὸ ἀρθρον. 11) δεσμοῦς γλώσσας ὁ γλωσσοδέτης βλ. ΚΑΜόρ. 7, 37 ἐλάθη ὁ δεσμοῦς τῆς γλώσσας αὐτοῦ καὶ ἐλάλει ὄρθρ. 12) μαγικὸς καταδεσμος, δηκ. δεσμοῦ, ἀμύδημα: Ἰαμβλ. Μυστ. 3, 37. 13) ἡ δέση, τὸ δεμᾶν: Πουκδ. 2, 139 ἀγκυλίσις, οἱ τῶν ἐδάων δεσμοί, Πάν. ἀσπαρῶν δεσμοῦς, Εὐστ. Ἰ. 8, 822. 7 δεσμοί δὲ φέων. 14) δεσμοῦς ἀργυρίου, ἡ ὄνη, τὸ βαλάντιον, τὸ κομποδέμα: Πάφ. ἐν. 42, 7 καὶ εἶδε τὸν δεσμοῦ τὸ ἀργυρίου αὐτοῦ πρὸς δεσμοῦ.

Δεσμοσκληριδίαι (ἰ) νεώτ. ζωολ. σκωλεγεῖα νηματοειδῶν σκωληθίκων.

Δεσμοσκάλη-πικος (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος δεσμοσκαληθιδῶν σκωληθίκων.

Δεσμοσκάχης-υος (ἰ) νεώτ. γένος σπανιδειδῶν φυτῶν.

Δεσμοῦτριχον (ἰ) δεσμοῦς, δέμα τῶν τριχῶν

κεφαλοδεσμῶν Ἦσ. ἐν λ. κεκρόφαλος, Δουκᾶγγ ἐν λ. σαδοκρία (ἰ).

Δεσμοτροπία (ἰ) νεώτ. χημ. ἡ ἰδιότης ὀργανικῶν ἐνώσεων νὰ ἀχηματίζωσι παράγωγα ἐκ δύο τῶν αὐτων ἰσομερῶν, διαφέροντων κτ. τρόπον συνδεσμοῦ τῶν ἀτόμων ἐν τῇ ἀποτελεσθῶ τῷ μορίου.

Δεσμουλαία (ἰ) νεώτ. γένος τριτωνιδῶν μαλακίων.

Δεσμοφύλαξ (ἰ) νεώτ. ὁ δεσμὰ φέρων: Ἰγνάτ. Διάκ. Β. Νικηφόρ. 209 Α.

Δεσμοφυλακία (ἰ) πᾶν κ. -κία φῶρος τε-θεμένος διὰ τὴν συνήρησιν τῶν δημοσίων φυλακῶν. 2) ἡ ὑπερσία τοῦ δεσμοφύλακος.

Δεσμοφυλακίον (ἰ) πᾶν. τὸ δεσμοῦσιν.

Δεσμοφυλακίον (ἰ) νεώτ. τὸ οἰκήμα, εἰς ὃ διαμένει ὁ δεσμοφύλαξ.

Δεσμοφυλακία (ἰ) πᾶν κ. δεσμοφυλακία βλ. λ.

Δεσμοφύλαξ (ἰ) πᾶν κ. νεώτ., δημ. -ακος δ' φύλαξ τῶν δεσμοῦσιν, ὁ φυλάσσων τοὺς ἐν δεσμοῖς: Αἰσχ. Τόξ. 50 ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικῶς τὴν θύραν ἐκάθευε, ΚΑ Πράξ. 16, 23 ἐβαλον εἰς φυλακὴν παραγιναίναντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τρεπὲς αὐτοῦ, Ἰω. Χρυσ. 6, 41, 2 οἱ δεσμοφύλακες τοὺς τῶ δεσμοῦσιν οἰκοῦντας ἀπαντας ἐξαγονόντες τοῦ οἰκήματος.

Δεσμοφύλλων (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος λιθοκορραλλίων ἀνθοφῶν.

Δεσμοχαινοῦς (ἰ) νεώτ. βοταν. γένος ποιδῶν κυπεριδῶν φυτῶν.

Δεσμοχαιρ-ειρος (ἰ) μιν. ὁ δεδεμένος τῆς χειρὸς. Σδθ. (Νικητ. Χων. 1) 125 καὶ δεσμοχαιρα προσήντα σοῖ τὸν πρὸ βραχέως χειρὸς ἀνταίρωνα.

Δεσμο-έω μιν. μιν. κ. νεώτ. δεσμοῦς, δέμα, δέμα: Μορ. ε' δέμα Ἀττικῶς δεσμοῦ Ἐλλησικῶς: ΚΑ Αἰσχ. 8, 29 ἐδεσμεῖτο ἄλλοσις καὶ πῆδας φυλασσομένο, Διογ. Μ. 821 συνήθ. κάλλιον ἢ δεσμεῖ. ἢ ὄμ. κ. παθ.: Ὀμ. Οὐλ. 39, Αἰσχ. Τραγ. 20 καὶ τιτρωσκόμεθα καὶ δεσμοῦσθε, Μηναι. 126 Συνοῦ τὰς χειρὰς δεδεσμημένους. 2) τὸ πᾶν. Ἰατρ. ἐπὶ τῶν ἀρθρῶσεων, ἔχω ἀγκύλωσις: Γαλ. 15, 410.

3) νεώτ. φρ. τὸ δεσμεῖν καὶ λυεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ δοθεῖν τοῖς Ἀποστόλοις δικαίωμα ἀφέσεως ἢ μὴ ἀμαρτηῶν. ἢ ὄμ. κατ' ἐπέκτ. τὸ ἀνεπιφυλάκτως εἰσκακοῦσθαί πορ' ἄλλου ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν ἐξουσίας αὐτοῦ, περιουσίας κτ.: αὐτός εἶναι τὸ δεσμεῖν καὶ λυεῖν τὸ ὑπευρωθ.

Δεσμομα-ατος (ἰ) νεώτ. κατὰ πληθ. τὸ δεσμοῦ: Αἰσχ. Πέρο. 745 ὁστικ Ἐλλησποντος ἱρὸν δοθλον ὡς δεσμοῦσιν ἄλλοις σχέσις ῥόντα, Σοφ. ἀν. 29. 2) νεώτ. βοταν. δεσμομα τὸ φυτὸν δεσμοδίου βλ. λ. 2).

Δεσμοῦσιν (ἰ) κ. μον. κ. νεώτ. εἰρηκτὴ φυλακὴ, ἐνθα ἐφυλάσσονται οἱ καταδικασθέντες εἰς τὴν ἐπιβολὴν δεσμών βλ. λ. Οὐσκ. 6, 60 καὶ ἀξιόλογοι ἄνθρωποι ἦδη ἐν τῷ δεσμοῦσιν ἦσαν, Πλάτ. Γοργ. 486 Α, Δημ. 126 ἀπόκωσιον εἰς τὸ δεσμοῦσιν ὡς συνταράσσον τὴν πόλιν, Μηναι. 126 Συνοῦ Ἀναγίων τὸν κλειδοθῶχον τῶν δεσμοῦσιν. ἢ ἐν πληθ. κολλαστικός κλειστός τόπος, εἰρηκτὴ ἐν ὃ θεοὺς ἢ ἀρετέλους ἐξετέλουν πρὸς τιμωρίαν βραβεῖα ἔργα: Πλούτ. Τράκ. β. δεσμοῦσιν δὲ βαρβαρικῶν ἐμπεπλησθαι. ἢ νεώτ. κ. ἡ πρόχειρος ἀστυνομικὴ ἢ στρατιωτικὴ φυλακὴ.

Δεσμοῦσιν (ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ., δηλ. δεσμοῦσιν-ἰδος αἰμυλώτως, φυλασσομένο: Ἦρ. 3, 143 κατακτείνει τοὺς δεσμοῦσιν πάντας, Οὐσκ. 5, 35 καὶ τοὺς ἐκ τῆς νήσου δεσμοῦσας μεμελεοντο ἀποδεδωκόμεθα, Μηναι. 126 Ὁδ. 3 καὶ τοὺς δεσμοῦσας, Πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύσασθε. 2) καὶ ἐπὶ ὄ. ἐν δεσμοῖς ὡς, ὁ δεσμοῦσιν: Αἰσχ. Πέρο. 119 ὄρατε δεσμοῦσιν με δέσασθιν. ἢ νεώτ. μητ. ὁ τελευτῶν ὁπὸ τῆν γοητεῖαν τῆς δεσμοῦσιν τοῦ ἐρωτος.

3) ὁ δεσμοφύλαξ: Κρατῖν. 189.

Δεσμητικός -ή-όν δεσμητικός, επιπλητικός εις τὸ δεσμεῖν, δεσμεῖσαι ἐπάγων.

Δεσμητικός-ιδος (ἡ) ἴγν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ δεσμώτης βλλ. ἢ ἀξιόπλωτος: "Ἡλιόδ.β.β ἢ Χαρίκλεια δεσμητικός εἶχετο" κ. κ. μ. φ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς: Φιλ.281,4 δεσμητικός μάλλον .. ὄψεινον γενέσθαι.

Δεσμοζυλικόν οὐδὲ (τὸ) νεώτ. χημ. διηδροξυλιωμένον τρικαρβονικόν οὐδ.

Δεσμοζυβανζίνη (ἡ) νεώτ. χημ. ὄργανική ἑνωσις κρυσταλλική λαθραμένη δι' ἀναγωγῆς τῆς βενζόλης σχηματίζουσα διαφ. ὀλκυλοπράγμα.

Δεσμοζυλικόν οὐδὲ (τὸ) νεώτ. χημ. ὄργανικόν οὐδὲ εὐρεθὲν ἐν τῇ χολῇ.

Δεσπέντης (ἡ) δημ. (ἴταλ.) κλειστός τόπος οἰκίας, ἐν ᾧ φυλάσσονται τρόφιμα, ὀφωφάκιον, κελλάρι || εἰδ. ναυτ. ὄρος ἀντιστοιχῶν πρὸς τοὺς ἐπισήμους διανομεῖν, σκευοθήκη βλλ.

Δεσπεράδος-ης-ο μων. (ἴταλ.) ὁ ἀπλησιμένος: "Ἰω. Μόνθ. Ἰστ.Μορ.Προοίμ.21 καὶ δεσπεράδος ἤρχετο κόντρα εἰς τὸν ἀέρα.

Δεσπεράρι μων. (ἴταλ.) ἀπεληίζουσι: "Ἰω. Μόνθ. Ἰστ.Μορ.Προοίμ.19 κόντρα εἶχε τὸν καιρὸν, ὁ σκύλος δεσπεράρι.

Δεσπόζουσα (ἡ) νεώτ. μουσ. ὁ νέμπτης φθόγος τῆς μουσικῆς κλίμακος: 2) ἢ ἡ συγχρόδια ἢ σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς νέμπτης βαθμίδος τῆς μουσικῆς κλίμακος.

Δεσπόζω κ. μων. κ. νεώτ. τὸ πλείστον κατ' ἐνεσίαν, κ. παρ.τ., μέλλ. ἐπ. -άσω, ζεουσιάζω, εἶμαι ὀπλοῦτος κύριος ἢ δεσποτικός, ἀσκή κυριαρχίαν: Αἰσχ.Προμ.208 φωντ' ἀμοχθὴ πρὸς βίαν τε δεσποσίον, Πλάτ.Φαιδ.80 Α. φρηνει καὶ δεσποσίον, Σάβ. Νικήτ.Χων.1,125 ἀπόσθημα τοῦ δεσποσίοντος, Θεοφύλ.Βουλύ.3,472 ἀνάσθημα τοῦ δεσποσίοντος || κ. παθ. τελὸς ὑπὸ δεσποτίῳ, ὑποτάσσομαι: Πλάτ. Νόμ.712 Β δεσποζόμενοι πάλαι: Φιλ.337 δεσποζέσθαι πρὸς τινος || ὡς νομικός ὄρος, εἶμαι νόμιμος κύριος: Πλάτ. δεσποζέειν ἀνεμπιστάτης || ἀστρολ. ἐπὶ τὸν πλανητῶν, ἐπικρατῶ κατὰ τὴν γενήσιαν τινος: Βέττ.Βάλλ.72,5 || νεώτ. εἶμαι οπουδιώτερος, ἐπινώτερος, ἐπικρατέστερος τινος, ἐπικρατῶ: Παπαδ.Χριστ.Διηγ.71 ἡ ἀμυροπτής ἐφαίνετο δεσποζούσα τοῦ σκότους, - δεσποζῶν φθόγος (ἡ τόνος) | ἐν τῇ μουσ., ὁ περὶ ἄν στρέφεται ἡ μελωδία, συχνῶς ἐπιναλοηαζόμενος, τὸ ματι-2) μετὰ γεν. εἶμαι δεσποτής ἢ κύριος τινος: Ἰγν. Δῆμ.365, "Ἡρ.3,142 ἤρσασκε δεσποζῶν ἀνδρῶν ὁμοίον ἐμαυτῷ, Αἰσχ.Προμ.930 καὶ προσδοκῶν χρή δεσποσίον Ζηνός τινος, Πλάτ.Πολ.576 Α ἀεὶ δέ τοι δεσποζόντες ἢ δουλεύοντες ἄλλω: || ποιῶ ἐμαυτὸν κύριον τινος: Εὐρ. Ἀνδρόμ.928 λέκτροις ἐν εἰδέσσοιν 3) κ. νεώτ. μ. φ. ζεουσιάζω π ἴδιον ἐμαυτῷ ἢ ὑπ' ἐμαυτῷ γινόμενον: Αἰσχ. Ἀγ.543 δι-ζαχθεὶς τοῦδε δεσποζῶν λέγου, - ὁ ἀνθρώπος πρέπει νὰ δεσποζῇ ἐπὶ τὸν παῖδων του' 4) μετ' αἰτ. ἀσκή ζεουσιᾶν ἐπὶ τινος: Εὐρ. Ἡρ.28 τὴν ἐπὶ-πυργῶν τῆνδε δεσποζῶν πάλιν 5) νεώτ. ἐπὶ τόπου, κείμαι ὀφειλότερον ἄλλου τινος, ὑπέρεκαμ: τὸ φροῦριον δεσποτής τῆς πόλεως.

Δεσποίνια (ἡ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., θηλ. τοῦ δεσποτής βλλ. ἢ κυρία τοῦ οἴκου, οἰκοδέσποινα, οἰκοκρά, ἀφέντρα, ἐπὶ τῆς Πηλελῶνης: "Ὀδ.Ξ 127 ἐλθὼν εἰς δεσποίαν ἐμὴν ἀπατήλια βάει:" || ἐπὶ τῆς συζύγου: "Ὀδ.Γ 403 τῷ β' ἀλοχός δεσποίνα λέχος πόρουσε καὶ εὐνήν" || πᾶν, ἡ κυρία δούλων || νεώτ. κυρία, ἀφέντρα: ἐπί-τιμος δεσποίνα 2) ἡγεμονίς, βασιλίσσα: Πίνδ. Π.4,19 δεσποίνα Κόλχων, αἰτ.Κωμ. Ἀδίσπ.340 δεσποίνια ἀπασιών, πόντι' Ἀθωνίων νεώτ. || π.π. μων. παρὰ Βυζαντ. ἢ ἀποκράτρια κ. ἢ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος: Εὐστ.Ποιμν.275,40 διεκπε-

σόντες γὰρ καὶ ἡ Δεσποίνα καὶ ὁ πρωτοδεσπότης τοῦ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπέχροντος ἀπέβλεψαν εἰς τοὺς Λατίνους" || μων. γεν. σύζυγος βασιλέως ἢ ἀρχόντος: Διγεν. Ἀκρ.39 κὶ ἡ Δεσποίνα συνέλαβεν εἰς τὴν αὐτῆς γαστέρα 3) ὡς ἐπί-θετον θεαινῶν: Αἰσχ. Ἀν.388 δεσποίνα Ἐκάτη, Σοφ. Ἡλ. δεσποίνα Ἄρτεμις, Ξενοσχ.4,21 δεσποίνα Κάρηρις || β. ἐν Ἀδ. ὡς ὄνομα τῆς Περσέφνης: Πλάτ. Νόμ.796 Β ἢ παρ' ἡμῶν Κίρη καὶ Δεσποίνα: || ὄνομα χθονίας θεότητος λατρευομένης ἐν Λυκοσοῦρα τῆς Ἀκαδίας: Πaus.8,37,1 τὸ ἱερὸν τῆς Δεσποίνης || ὡς. τίλος τῆς Θεοτόκου: εὐχὴ τῆς παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν, Πασχ.Χρον.729,19 ἡ Δεσποίνα ἡμῶν ἢ Θεοτόκος, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.5,16 ἡ Δεσποίνα ταραχτῆρις κὶ εἰδύκρουσαν οἱ εἰκόνας || ὀδ. νεώτ. κ. δημ. κ. καθ' ὄπασρον, ὄνομα κύριον γυναικῶν: Δεσποίνα, Δεσποίνια, Δεσπία, Δεσποῦλα 4) ὀπλ. γυνή: "Ἦσ. ε δεσποίνης γυναικας, Θεσσαλ.α: || Πλούτ. Λυκ.14 τὰς γυναικας .. κυρίας ἀπολείπειν ἀναγ-κάζοντο .. καὶ δεσποίνας προσηγόρευον.

Δεσποινικός-ή-όν πᾶν. κ. μων. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν οἶκον τοῦ αὐτοκράτορος: Εὐστ.Ποιμν.252,88.

Δεσποινικός ἐπίρρ. μων. ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὸ αὐτοκραταρικὰ πράγματα: Γεωργ. Παχ.1,343,10 πρὸλ δεσποινικός.

Δεσποινικός-ιδος νεώτ. δημ. κ. -ἰδα ὄπασρον. τοῦ Δεσποίνια ἢ νεώτ. κ. γενικός ἢ οἰασθῆποτε ἡλικίας ὄπασρον γυνή, νεομαζέλλα: φρον ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδος.

Δεσποινίτσα (ἡ) δημ. ἡ μικρὰς ἡλικίας Δεσποίνα, νεομαζέλλα.

Δεσποινιδάνα (τὸ) δημ. τὸ παῖδες φυτὸν εὐχρυσον τοῦ ἀνατολικόν.

Δεσποινούλα (ἡ) δημ. δουπετ. ὀπασρομῶς τοῦ Δεσποίνια βλλ. τὸ πόλιον.

Δεσποινωφάρτι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν τεύκιριον βλλ. τὸ πόλιον.

Δεσποίτης πᾶν. Δεσποτής βλλ.

Δεσποίνης Ἐπίρρ. δου. πλ.β. τοῦ Δεσποίνα.

Δεσποίνουται (οἱ) εἰλωτες ἀπελευθερούμενοι ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ ὀπρεταῖον ἐν τῷ ναυτικῷ: Μύρων 2.

Δεσπόσιος-ος-ον ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν δεσποτῆν, ὁ δεσποσίονος βλλ.: Αἰσχ. Ἰκ.845 δεσποσίω εὐν ὄβρει 2) Εὐστ.846,13 ε δεσποσίω δου-λοι τραφέντες ἐν οἰκίαις δεσποτῶν.

Δεσποσιμα-ατος (τὸ) μων. Δεσποτική ἀρχή, ζεουσία, κυριαρχία: Μαν.4,38 οἰκτεῖν δεσποσίμασι Μαίρων.

Δεσποσός-ή-όν ἐπὶ προσ., ὁ δεσποτικός βλλ. δεκτικός || ὁ ἀρμόζων εἰς δεσποτική διοίκησιν: Ἀριστ. Πόλι.1287 b, 38 | κατ' εἰκασ. 1.

Δεσποσύνη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀπολυταρχική διακυβέρνησις, ἡ δεσποτεία, ὁ δεσποτισμός: Ἡρ. 7,102 ἢ Ἐλλάς τῆν τε πηνίην ἀπαμύνηται καὶ τὴν δεσπασίην 2) ἐν πλ.β. νεώτ. κ. δημ. ἡ θυγάτηρ τοῦ δεσποτοῦ, τοῦ ἀρχόντος || γυνή ὄπασρον, Δεσποίνης πρὸλ δεσποσίονος.

Δεσποσύνη-ος-ον κ. -η-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δεσποτῆν, τὸν ἀρχόντον, ὁ τοῦ δεσποτοῦ: Ἰγν. Δῆμ.144 δεσποσύνον λέχος, Αἰσχ. Ἰκ.942 δεσποσίονον ὄπασρον, Ἀριστ. Θεου.42 ἐνδον μελᾶθρον τῶν δεσποσίονων || δεσποσύνη χρέματα ἡ περιουσία τοῦ αὐθέντου, τοῦ κυρίου: Ξεν. Οἰκ. 9,16 κ. ἀνευ τοῦ χρέματα ἢ Αὐτ.14,2 ἀπέχθεσθαι τῶν δεσποσίονων καὶ μὴ κλέπειν || δεσποσύ-ναι ἀνάγκη ἀθάβατος, ἀπολυταρχική διακυβέρ-νησις: Αἰσχ. Πέρσ.587 οὐδέτις δεσποσοφουδὸν δεσποσύνοιον ἀνάγκας 2) τὸ ὄπασρον δεσποσί-ων ὡς οὐσ. ὁ δεσποτής, ὁ κύριος: Τυρτ.6,2 3) οἰκονομική δούλας: Εὐστ.846,13 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ θηλ. δεσποσύνη ὡς οὐσ. βλλ.

Βεσποτας (ό) (Ισημ.) τιμητική προσωνυμία των κληρικών // εβδ. ό Ιερός: άρχητ' ό βεσποτας κλά των άγιασμά.

Βεσποτας αδιόλ. τ. του Βεσποτής βλλ.: Έπιγρ. Ι Σελήμιος Σεβήρασι γάς και θαλάσσιος βεσποτας. **Βεσποτάτον** κ. -άτον(ί) μιν. χώρα ή έπαρχία κυβερνωμένη υπό δεσπότη βλλ.δ; Βεσποτάτον της Δύσεως- του Μορέως.

Βεσποτάτος κ. -άτος (ί) μιν. έντόπιος άρχων εν Χίω επί τουρκοκρατίας.

Βεσποταία (ή) κ. νεώτ. ή έξουσία του κυρίου επί των δούλων ή ή σχέση του δεσπότη προς τους δούλους: Άριστλ. Πολιτ.1253 β,18 έπιστήμη τέ της είναι ή βεσποταία, και αυτή οικονομία και βεσποταία και πολιτική και βασιλική // όμ. ή έξουσία του συζύγου επί της γυναικός: Φιλ.1,40 // νεώτ. κ. μτφ. ή έπιβολή τυφλής ύπασκής: τελεί υπό την βεσποταία της συζύγου του' 2) άπόλυτος έξουσία, καταδυναστεύσις, δεσποτισμός, ιδ. ό άσκούμενος υπό του βασιλέως τών Περσών: Πλάτ.Νόμ.676 Α' τά μέν δή περί γε Περσών, ώς ός όρθός διοικείται διά την σφοδρά δουλείαν τε και βεσποταίαν, Άσοκρ.5,154' 3) πάπ. ιδιοκτησία: Πάπ. κυρία και βεσποταία.

Βεσποταίος-α-ον μτγν. ό δεσποδύσης βλλ.: Λυκόφρ.1183ταις βεσποταίσις ώλέναςίς ώγκωμένον.

Βεσποταίρα (ή) τό θηλ. του δεσποτής βλλ., βεσπονα, κυρία: Σοφ.άπ.1040.

Βεσποταύω μτγν. κ. νεώτ. βεσποάω βλλ., έξουσιάζω: Πά Μακ.3,5,28 ταύτο δε ήν ένεργεια του πάντα βεσποταύοντες Θεοδ, Δίον Κ 60,28 τών βεσποταύοντων αυτών' 2) πάπ. γεν. είμαι κύριος, ιδιοκτήτης άνήκτου πινός: Πάπ. βεσποταύειν άστού άκαλότως.

Βεσποτής (ό) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. κλητ. βεσποτα, δημ. κ. βεσποτή, κω. αιτ. βεσποτα, κλητ. βεσποτή, βεσποτήρα, βεσπονα βλλς κύριος, ιδίως κύριος του οίκου, οικοδεσπότης, οικογενειάρχης: Αίσχ.Ευμ.60 τάντευθεν ήδη τώνος βεσποτή δάμων // κυρ. εν σχέσει προς δούλους: Πλάτ. Παρμ.133 D εϊ της ήμών βεσποτής ή δουλός έστιν, αυτ.Νόμ.756 Β δουλόι γάρ άν και βεσποταί οικ άν ποτε γένοιντο φίλοι, Άριστλ. Πολιτ.1253 β,6 // όμ. κ. κατά κλητ. συνήθ. μετά του άνοετ' Άριστοφ.Είρ.90 ώ βεσποτ' άνας, Μέν.312,5' 2) επί των Άσιανών ήγεμόνων, άπόλυτος κύριος, ού οι ύπήκοοι δουλοί αυτου: Άρ.3,89 Δαρείος μίν ήν κήπιλος, Καμβύσιος δε βεσποτής, Θουκ. 6,77 ό βεσποτήν ή Μήδων ή ένα γέ τινα αιεί μεταβάλλοντες δουλοβούτοι // όμ. επί των Ρωμαίων, αυτοκράτωρ: Φιλ.2,568, Δίον Κ 55,12' 3) επί των θεών, κύριος, άρχων: Σοφ.άπ.535, Εύρ. Άπ.88 θεός γάρ βεσποτας καλίν κρηθών, Ξεκ. Άν.3,2,13 ούδ'ανα γάρ άνθρώπων βεσποτήν άλλα τος θεούς προακυεϊτε // έκεί, ό Θεός: ό πάντων βεσποτής' 4) ώς. νεώτ. κ. δημ. ό άρχιερέας, ό έπίσκοπος εκκλ. λειτουργ.: ελόόγησον βεσποτα, ό βεσποτής έγκαινισας την εκκλησίαν, παροιμ. καλά ειν τά φαρβομάνικα, μά τά φοροούν ό βεσποτάδες (επί των επιθυμούντων τ. μη άρμόζον εις την αυτών κοινωνικήν θέσιν) // δημ. κατά κλητ. βεσποτα οισόσθηποτε κληρικός, Ιερέας: την εύχλή σου, βεσποτα' πρβλ. βεσποτας' 5) ό κυριαρχών πλανήτης: Βέτ.Βάβ.5,16' 6) γεν. αυθεντής, άρχων, κύριος, ιδιοκτήτης τινός: Πινδ.Ο 6,30 άνδρι κώμου βεσποτα πάρεστι Συρακοσών, Αίσχ. Έπ.27 ουτος τωινώδε βεσποτής μαντευμάτων, Σοφ.Φιλ.262 // επτά βεσποταί επί των επτά επί Θήδας: Εύρ.κ.636' 7) βυζαντ. ήγεμών άνεξαρτήτου κράτους ύποτακτός του Βυζαντίου, ή έπαρχίας παραχωρηθείς ώς ήγεμονίας εις μέλος της αυτοκρατορικής οικογενείας.

Βεσποτιδίων (τό) μτγν. ύποκορ. του βεσποτής βλλ.δ ό μικρός βεσποτής βλλ.1): Άριστοφ.1,24.

Βεσποτικός έπίρρ. δημ. βεσποτικώς βλλ., μετά βεσποταίω: φέρεται βεσποτικός' 2) κατά τρόπον προακόνα εις ή δια βεσποτήν (=άρχιερέα τ. τρώγει βεσποτικά.

Βεσποτικά (τά) δημ. οι ελαστρούμενοι παρά των Ιερέων ελασφρά ύπερ του έπισκόπου της περιφερείας τών Λαοκρ.Αηξ.2,58 πάρι βεσποτικά γιά τιά γιορτάδες.

Βεσποτικός-ή-όν κ. νεώτ. ό του βεσποτου, ό άνωφερόμενος ή άρμόζων εις βεσποτήν, ήτοι κύριον: Άριστλ.ΗΝ 1134 β,8 βεσποτικώς δίκαιον τό δίκαιον του κυρίου, αυτ. Πολιτ.1285 α,22 // τό θηλ. βεσποτική κ. τό ούδ. βεσποτικόν ώς ούς, ή βεσποταία βλλ.: Πλάτ. Πολιτ.1259 α,37, αυτ.Νόμ.697 σ' 2) πάπ. ό του αυτοκράτορος, ό αυτοκρατορικός: Πάπ. βεσποτική νομισμάτι, αυτ. βεσποτική κτήσις, αυτ. βεσποτικός νοτάριος' 3) ό άρμόδιος προς βεσποταίαν: Πλάτ. Πολιτ.344 C και ελευθεριώτερον και βεσποτικώτερον δίκαια δικαιοσύνης ικανώς γινόμεν' // ό έπιρρηθς εις τό βεσποταίω, εις τό τυραννικώς φέρεσθαι: Άριστλ. Πολιτ. 1306 β,3 δια τό άγαν βεσποτικός είναι τας ολιγαρχίας // κ. νεώτ. επί προσ. άπολυταρχικός, τυραννικός: Φιλ.δδ. Όργ.59 W., βεσποτικός χαρακτήρ' 4) μ. γεν. ό έξασκων βεσποτικόν έξουσίαν επί πινος: Ξεν.Οικ.13,5 ούτος και βεσποτικός άνθρώπων δόναται διδάσκειν, Άριστλ. Πολιτ.1279 β,16 τυραννίς μοναρχία βεσποτική της πολιτικής κοινωνίας' 5) μιν. νεώτ. κ. δημ. ό τος άρχιερέας, ό άνήκων εις τών άρχιερέα, ή ό προερχόμενος εξ αυτου: Πασχ.Χρον.706,17 έμπληρωτό τό βεσποτικόν μνημα, Λαοκρ.Αηξ.4,128 ένα βεσποτικόν άφορεσάδ, Καμφ.Κιακ. Ανδλ.149 βεσποτικός άφορισμός δέν μάς άποχωρίζετ' 6) νεώτ. κ. δημ. ό του βεσποτου Χριστου: βεσποτική έορτή ή πρόσ τιμήν και άνάμνηση του βίου του Ι. Χριστου' 7) νεώτ. κ. δημ. τό ούδ. βεσποτικόν(ή) ώς ούς, ό προς τά δεξιά του εισερχόμενος εις την εκκλησίαν θρόνος, ένα Ισταται ό χοροστατών άρχιερέας // ή κατοικία του έπισκόπου // τό ούδ. πλhb, ώς ούς. εσφορά ελαστρούμενη δια τας όνύγκας έπισκοπής' 8) νεώτ. βεσποτική έπιστήμη ή πορ' Άριστοτέλει έπιστήμη της διοικήσεως βασιζόμενη επί της χρήσεως τών δούλων.

Βεσποτικός έπίρρ. κ. νεώτ. μετά βεσποταίως, τυραννικός: Άσοκρ.4,104 συμμαχικός άλλ' ού βεσποτικός βουλεύόμενοι περί αυτών, Άριστλ. Πολιτ.1295 ε,16 βεσποτικός άρχων // όμ. κ. συγκρ. βεσποτικώτερος: Άριστλ. Αβ.24,2 λαβόντες την άρχήν τοίς συμμαχοίς βεσποτικώτερος έχρωτο.

Βεσποτινα (ή) δημ. κ. -ίνα ακωπ. ή σύζυγος του βεσποτου: δ. τραγ. να μά λίνε βεσποτινα // ε. Βολβοντίνα) κ. ή φοσάμ από την πείνα.

Βεσποτής-ιδος (ή), αιτ. βεσποτήν, κλητ. βεσποτή, ή βεσπονα βλλ.: Σοφ. Τρ.407 Οινέως κόρην θαμαρτά θ' Ηρακλέους... βεσποτήν τε την έμην, Εύρ.Μήδ.17, Πλάτ.Τίμ.34 C ώς βεσποτήν και άρξουσαν άρξέμενον έννεστιάσασα, ΑΠ 6,160 εισροκίμων Κούρα θηκατο βεσποτίδι, Κλημ. Άλ.2 τραμ. 7,13 εις άγλοκρασίαν την των βεσποτων βεσποτήν.

Βεσποτικός (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. ύποκορ. του βεσποτής βλλ., ό μικρός βεσποτής: Εύρ.Κύκλ. 267 ώ βεσποτασκε, μά τά σ' έξοδών έγώ έννοιισ χράματ' // νεώτ. εν άποτιμητική σσημ.

Βεσποτισμός (ό) νεώτ. ή βεσποταία, ή κυριαρχία της θελσεως μάς τάξεως ή ενός άτόμου // ό αυθαίρετος, αυταρχικός τρόπος, ή άπολυταρχική συμπεριφορά.

Βεσποτός-ή-όν εσφργ. άντί βεσποτός βλλ., **Βεσποτοφάρνυ** δημ. επί κατωτέρων κληρικών,

έπιτηδεύουσα παράστασι, τρόπος δεσπότου ήτοι έπισκόπου.

Βασπάντριά (ή) ή δέσπονα βλλ. : Σχολ.Εβρ. Έκ.397 ού γάρ έχω αέ κυρίαν και Βασπάντριά.

Βασποτώ-έω δεσπόζω, δεσποτεύω βλλς μετά γέν. : Πλάτ.Τίμ.44 D κεφάλων ... δ δεσπύτατον γ' έστι και τών έν ήμιν πάντων δεσποτών || κ. παρ. δεσποτικός κυβερνώμαι : Αλοχ.Κο.104 και τών πρόσ άλλης δεσποτούμεν χειρός, Εβρ. Ήρ.384 σθ δεσποτούμεν χειρ' || δεσποτούμενος βίος δ όπό την έξουσίαν δεσπότου, έξουσιαστού, αντίθ. ανάρχτος : Αλοχ.Ευμ.527.

Βαστούρι (τό) μον. είδος μεταξωτού ύφάσματος άργυροφάντου ή και χρυσοφάντου, κατασκευαζόμενον έν Μιρρά Άσία.

Βαστρα (ή) νεώτ. ναυτ. κ. δημ. στήλη σιδηρά έμπληγμένη είς την προκυμσίαν ή τό κρηπίδωμα του ήμιονος πρόσ πρυμοδέτησιν τών προσαρμιζομένων πλοίων.

Βαστραν (τό) σιδηρός δακτύλιος του τροχού, έν-θα είσέρχεται ό δένω, ά γάρνον' Πολυδ.1.145 ε τό έντός της πλήμης σιδηρίον, δ τρίβει τόν άξονα.

Βαστρα-ώω νεώτ. βετω είς τήν όψην της πλήμης του τροχού βεστραν βλλ. ά γαρνώ.

Βετα έπίρρ. δημ. διά βέσεως, έν συνδέσει, κατά τρόπον όπών βλλ.

Βεταρίον (τό) νεώτ. γέν. ποωδών χειροπόν φυτών **Βεταρμινιός** (ό) νεώτ. φίλος. όρος διςθή, ά. νιτερμινιός, βλλ.

Βετζα (ή) νεώτ. γένος τ βαμνωδών κοσμητικών φυτών της αίκοι, τών ρηξασποραιοιδών.

Βετή (ή) θηλ. του δετός βλλ. έν χρ. ώς ούσ. Δέσημ ξύλων,δουλόσ έκ ξύλων συνδεδεμένον,δός, λοιπάς, πυρός : Ή.Α.554 καισμενά τ βεταί (Σχολ.Ευστ. ε δεμαί δόδω, τουτέστι καιμιάδων ε), Άριστφ. Σφ.1361 τάδε τός δετάς καιβούσα (Σχολ. ε δετή' συνδεδεμένη έκ παύρων β).

Βετή-ήρος (ό) μην. κ. νεώτ. όργανον, δι' ου δένουσι, δέτης : Αρκάδ.20,10.

Βετηρία (ή) νεώτ. ναυτ. λεπτόν σχοινίον έκ δύο ή τριών μεριθων συνεστρωμένον, έν χρ. πρόσ κατασκευήν δετών, επίδέσμων, διαδέσμων, σχοινίων όρομωμέτρων κ.ά.

Βέτης (ό) μην. κ. νεώτ. ό δι' α3 δένουσι, ό δένουσι : Γρηγ.Ναζ.3,450 Α. 2) νεώτ. είδ. ναυτ. λεπτόν σχοινίον πρόσ ανάδεσι, επίδεσι ή ά. έργασίας, αναδέτης διαδέτης, επίδέτης δημ. αόγουλα 3) έπί βιβλίων, ή ταινία, ή συγκρατούσα τή τυποφρ. φύλλα τών δεδεμένων βιβλίων.

Βετικός-ή-ών νεώτ. κ. δημ. ό άνήκων, αναπερομένος είς τήν δέσιν ή τόν δέτην 2) κ. δημ. Βετικά (τό) ώς ούσ, τό δι' άμοιδήν βιβλιοδετικής εργασίας πληρωμένον ποσόν κρηπίτων.

Βετίς-ήος (ή) ό πυρός : Ήνπ.Ε.Ερωπ.ιν.132 (άμφ). Γαλ.19,92 2) κεφαλή σκορούσου : Γαλ.19,92 3) Ήσα. ε παλάθη.

Βετο (τό) νεώτ. γένος τ μαλακοστράκων.

Βετορός (ό) νεώτ., δημ. κ. δατόρος κ. νιτόρος ό δόκτωρ, ήδωσ ό Ιατρός : Σολωμ. Ήατρασ.β.4 πώς πεσιναι τ' άνψιδι του δότορου του Ροΐδη, Βυαντίου Βασιλευσία νιτόρο μου, να ζήσας, ζήγατό μας τό πάθος του να μάς καιλοκαρούσης.

Βετός-ή-ών κ. νεώτ. κ. δημ. (δέω, δένω) ό δεκτικός δέσεως, συνδέσεως, πλοκής : Όπν.Κυλ.4,289 δεταί παλάμαι 2) ό δεδεμένος ό δέσιμος : Γρηγ.Ναζ.403Α, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 37 πσω άν τ άρμα του Έρωτα σκάδοσι δεταί άκλουθάνε.

3) τό θηλ. δετή ώς ούσ. βλλ. 4) δημ. δετάζ(ό) ώς ούσ. είδος χορού, καθ' έν χορεύουσι πολλοί όμοιο συμπλέκοντες τός χείρας, ά. σπυτός 5) δημ. έπί του σώματος ή τών σαρκιδών μελών αυτού, ό πικκής συστάσεως, ό μή πλασαράς,

ό μεστός, σφυχτός, σφυχοδεμένος : δετό κομή || κ. γεν. ό πικκής, πηκτός, σφυχτός, αντίθ. άραιοός, άνάριος : δετός μελητής, δετό σπρίνι, βέτρον (τό) βέτρον βλλ. Ήσα. ε δέριμα του ή-πατος ε, Γεωδ.389Ζ ε παρά τό δέιρω βέτρον, βετρός Ήσα. ε μάγερος ε.

Βετασθαί Ήσα. ε γεύσασθαι ε.

Βεθρακετικόν όδω νεώτ. χημ. όργανική ένωση έκ της άποσύνδεσεως του άκετοεικού όξέος.

Βεθροινδικόν (τό) νεώτ. χημ. όργανική ένωση, λαβανομένη έκ του ίνδικου δι' όξιδώσεως.

Βεθην αίολ. τ. του δειν | δέηνγ' πρβλ. δέω, δέωμαι,

Βεήσασθαι άπαρφ. μέσ. μέλλ. του δέωμαι βλλ. δέωμαι Ήσα. ε φρονιζει ε.

Βευκής Ήσα. ε λαμπρόν, όμοιον ε.

Βευκής-ός-ές μην. γλυκύς : Νικ.Άλ.328 νότψ βευκέϊ [όμφ.] πρβλ. βευκής, βευκος.

Βευκος-ους (τό) σγάλο του γλευκος Σχολ.Άπολλ.β. Ρ.1037 ε δέβευκί λέγει τήν μικράν όπό του α στεφανικού και του βευκος του γλυκού ε, Σχολ.Νικ.Θηρ. 625 ε βευκος γάρ του γλυκού παρ' Αιτωαίς ε.

Βεώω ΖΜ 260,54 ε βλέωω πρβλ. βεώμαι, βεώων Ήσα. ε παρηρν, άρχειον ε.

Βεώμα-ατος (τό) ή ύγρασις, τό βρεζίω, μουσκεμα : Πινδ.Ο.150 βεώματα κρών | τό βρασομένο κρέας άμφ, ε. άνάγν. βεώτατ.)

Βεώμαι ίων. τ. του δέομαι βλλ.

Βεώομαι ποι. τ. του δέομαι.

Βευρε Έπιρρ. βέυρο βλλ.

Βευρε πάπ. βευρι, βέυρο βλλ.

Βευρι άπτ. έπιπτα. τ. του δέυρα βλλ. έδω δά, τώρα να : Άριστφ.Νεο.323 βλένε νύν βευρι πρόσ τήν Πάρνηθα, Άνδοκ.2.10.

Βευρο έπίρρ. κ. δέυρω, αίολ. δέυρω, άπτ. έπιπ. βευρι, ένιστε βευρα, μην. βευρι πληθ. βευτε μετά ρημάτων κήσεως σημαντικών, έδω, πρόσ τό έδω : Ή.Α.153 ήλυτον άχημάτων βευρο μαχασόμενος, ούσ.Ρ.444 ένθεν δη νύν βευρο τόδ' ίκω' || βραχυλογικός μετά ρημάτων στάσεως σημαντικού ε : Π.Γ.405 τούνηκα δη νύν βευρο βολοφρονήουσα παρέσση (έχεις έλθε και είσαι έδω), Σοφ.ΟΚ 1253 πάρεσσι βευρο Πολυνεικής όδε' || μετ' άρρητου : Άριστφ.Όσμ.666 και τά τήδε και τά βέυρο πάντ' άνασκόπει καλώς 2) τά βέυρο τό αίσητά όστα : Άριστφ.Μεταφ.991 β.30 δια τή μεταξυ τών βευρό τ' έσται και αυτόν, αύτ.Ούρ. 269 β.15' || τά βέυρο κακά τά παρήνια : Μόξ. Τύρ.14,7. 3) έν συζητήσεσι ή έπεκρημάσει και άποδείξεσι, μέχρι του σημείου τούτου : Πλάτ. Συμν.217 Ε μέχρι μέν ούν δέ βέυρο του λόγου καλώς μέν άν έχοι, αύτ. Νόμ.β14 Γ, Γαλ.15,453 άχρι βέυρο' 4) έπί χρόνου κυρ. π. τραγικός κ. όπτικός πεζογράφος, μέχρι τούδε, μέχρι του νύν, έως τώρα : Αλοχ.Ευμ.596 και βευρό γ' αυ τήν τύχην ου μέμωσας, Εβρ.Μήθ.670, Πλάτ.Τίμ. 21 Δ, Όουκ.3,64 έχοντες τ νόμους ούσπερ μάχρη, τά βέυρο, ΚΑ Ρ.βμ.13 έκωλόθη άχρι του βέυρο, Πλάτ. μέχρι του βέυρο [ένν. χρόνου γ]. 5) μόριον παρακλεισματικού, έδωί άπ' έδωί' έμυρόσ | μετά β' ένικότ προσώπου προστακτικού : Ή.Α.314 άλλ' άγε βέυρο, πέπον, παρ' έμ' Ιτασσο, Όβ.Χ 395 βέυρο δη όροσ, γρήμυ παλαιγενής, Πλάτ. Άν.24 C και μοι βέυρο, ώ μέλιτε, είνε' || μετά β' πληθ. (αινήθ. έν χρ. τό βευτε βλλ.) : Αλοχ.Ευμ. 1041 βέυρ' Ττε, σεμναί, Εβρ.Ήρ.724 βέυρ' έπεσθε, πρόσπολοι' || μεθ' ύποτ. : Όδ.Θ 292 βέυρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέσιον, Εβρ.Βάκχ.341 βέυρ' σου στέφω κάρα κισσόφ, ΚΑ Άν.21,9 βέυρο βεζω σοι τήν νύμφην' || άνευ ρήματος : Σοφ. 84 βέυρο δ' ήπτε Μόισαι, Άριστφ Ειρ.881 βέυρο σύ, Πλάτ.Όκαιτ.144 Δ Όκαιτητε, βέυρο παρά Σα-

κράτη | ένν. καθίζου | ΚΔ Ήω.11.43 Λάζαρε, δεύρο
 εξώ, ΚΔ Πράξ.7,3 εξέλαθε εκ της γής σου καί εκ
 της συγγενείας σου, καί δεύρο εις γήν, ην αν σοι
 δέωω. 6) μγν. άπελθε προς: ΠΔ Βασ.4,3,13
 δεύρο προς τούς προφήτας του πατρός σου καί
 προς τούς προφήτας της μητρος σου.

Βευρόλας Ἡσ. «ο έξ εφίπων Ἀθηναίων»,
 δεύρου πάπ. δεύρο.

Δεύρο αἰολ. τ. του δεύρο βλλ. AB 1361 «ένιotes
 δε καί δεύρο διά του υ.»

Δεύρω ἰων. τ. του δεύρο βλ. λ. Σχολ.Ἰ.Γ.240.

Δεύσιμος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ό δεκτικός δεύ-
 σεις, ό κατάλληλος προς άρδευσιον, ό άρδευτι-
 κός, ό κατάρρυτος, ό ποτιστικός: Σχολ.Ἰ.Μ.21
 δεύσιμος τόπος. 2) νεώτ. κατ' έλεκτ. ό δεκτικός
 βαφής δι' άνεξίτηλο χρώματος.

Δεύσιος |ό| ώς έπίθ. του Διός, ό βρέχων, πρβλ.
 έπίσιος: Ήω.Λυδ.Μην.4,48.

Δεύσιος-εις |ή| νεώτ. ή άρδευσις, όγανσις, τό
 βρέξιμο. 2) ή δι' άνεξίτηλον χρωματισμόν βαφή.

Δευσοποιία |ή| μγν. κ. νεώτ. τό δευσοποιείν,
 ή βαφική τέχνη, τό βάψιμο: Πολυδ.1,49 ταριχεύ-
 σαντας έπί δευσοποιείαν.

Δευσοποιός-όν |ό| κ. μον. κ. νεώτ. ή έπί βαφής
 ή χρωματισμόν, ό άνεξίτηλος ή ό άνεξίτηλον χρώμα
 δίδων, ό βαθέος χρωματισμού ή βαθείας χρωμα-
 τικών Σουιδ. «έχων έμμονον ή διασπόλυτον τό
 άνθος της βαφής»: Πλάτ.Πολ.429 Ε δευσο-
 ποιόν γίνεται τό βαφείν, Αλ.Ζ1 16,1 χρώσα δευσο-
 ποιός καί δυσέκνιτος, Λουκ.Εκκ16 δευσοποιία
 φάρμακα. 2) μγν. έμμονος, έντονος, άνεξάλει-
 πτος, ισχυρός: Πλάτ.Πολ.430 Α τωα δευσοποιός
 ατόων ή δόξα γίνεται, Δελ.1,24 δευσοποιών . .
 πονηρίαν, Πλουτ.Άλεξ.74 φασίν δέμονον ένδοναι
 καί δευσοποιόν έγγυεσθαι τή ψυχή του Καρ-
 άνδρου τό δέος, Ευστ.Πονμ.326,80 δευσοποιία
 της ψυχής τά της σοφίας έντίθετα χρώματα. 3)
 Ἡσ. Σουιδ., ώς όσα. ό βαφεύς.

Δευσοποιός-έω μγν. βάντα, άλειφω: Ἀλκιφρ.3,11
 καθήρωτι δευσοποιούσαι τάς παρείας. 2) μγν.
 καθιστώ τί άνεξίλειπτον: Δαρδ.σκ.Αρχ.427.

Δευσοποιός έπίρ. μγν. έπί βαφής, άνεξίτη-
 λος κ. μγν. άνεξέλειπτος: Σημλλ.Κατ.253,28.

Δευσορούσιος-ον πάπ. ό έμβρωτός κχρωμα-
 σιμένος: Πάπ. μαρμόριον δευσορούσιον.

Δευτάτιος-ια-ον μγν. ποι. τ. του δευτάτος βλλ.:
 Μάξιμ.350 δευτατή λοι, Παύλ.Σιλ.Έκφρ.419
 δευτατίου στεφάνου.

Δευτάτος-ος μο. ύπερβ. του δευτέρος, ό έσχα-
 τός, τελευτάτος Ἡσ. «έσχατος, δατατος μεθ' άν
 ούκ έστιν έτερος»: Ἰ.Τ.Σ1 δευτάτος ήλθεν . .
 Ἀγαμέμνων, Οδ.Ψ.342, Μοσχ.4,65.

Δεύτε έπίρρ. ώς πληθ. του δεύρο κ. μον. έδώ,
 προς τά έδώ, έμπρός | μετά πληθ. προστ.: Ἰ.Ν.350
 δεύτ' άγετ' Ἀργείων Ελέων, Εύρ.Μήδ.894 δεύ-
 τε, λειπτε στέγας, εξέλθετε, ΚΔ Ματθ.28,6 δεύτε
 τώτε τόν τόπον, όπου έκειτο ό Κόριθος || άπαξ
 μετά έν. προστ.: Οδ.Θ || δεύτ' άγε, Φαιήκων
 άγχιότερος ήδ έ μέδοντες, εις άγορήν ίέναι, Ἀκο-
 λουδ.Λει.Σταυρομρ. δεύτε προσκυνώμεν καί
 προσκύνωμεν τή βασιλεί καί Θεώ ήμών || μεθ'
 ύποτ.: ΠΔ Γεν.11,3,4 δεύτε πληθώσωμεν πληθους,
 καί όπηγώσωμεν αώτας πυρί . . δεύτε οικοδομή-
 σωμεν έσυτοίς πόλιν καί πύργον, ΚΔ Ματθ.
 21,38 δεύτε άποκτείνωμεν ατόν καί κατάσχω-
 μεν τήν κληρονομίαν αούτο, Μηναι.2,25 Έστ.
 Ἰδιου. δεύτε . . σήμερον τήσωμεν || άνει π.
 εύκόλως νοουμένου: Ἰ.Ν.481 δεύτε, φίλοι, κοί μ'
 σίω άμύνετε. 2) έλθετε, προσέλθετε: ΚΔ
 Ματθ.4,19 δεύτε όλιγω μου καί ποίσω ύμάς ά-
 λιεις ανθρώπων, αού.22,4, Ἀρρ.Έπικτ.3,22,6 δεύτε
 καί ακούσατε, Πασχ.Άναστασίμ. δεύτε λάθετε

φώς || άπέλθετε: ΚΔ Μάρκ.6,31 δεύτε ύμείς
 ατόι κατ' ἴδιον εις έρημον τόπων.

Δεύτερα έπίρρ. δημ. δευτέρως, διά δευτέ-
 ραν φοράν ή κατά δεύτερον λόγον.

Δευτεραγωνιστής |ό| κ. νεώτ. κ. δημ. ό ύπο-
 δουμένος ύποκρινόμενος δεύτερα πρόσωπα, δευ-
 τέρους ρόλους έν τώ θεάτρω Ἡσ. «δευτέρος
 άγωνίζόμενος»: έπαιξε πρόσωπον δευτεραγω-
 νιστού εις τό δράμα. 2) μγν. έν τώ δικαστη-
 ρίω, ό δευτερεύων ρήτωρ, ό ύποβοηθός, κ. γεν. ό
 δευτερευούσης σημασίας έν τω ύποθέσει, ό βοη-
 θός: Δημ.19,10 καί έχων Ἰσχανδρον, τόν Νεο-
 πτολέμου δευτεραγωνιστήν, Λουκ.Περγρ.36 καί
 μάλιστα ό γεννάδας ό εκ Πατρων άδθα έχων,
 ού φάυλος δευτεραγωνιστής.

Δευτεραγωνιστής-έω μγν. κ. νεώτ. είμαι δευ-
 τεραγωνιστής, δεύτερος ύποκριτής, δευτερεύοντο
 ρόλον έν τώ θεάτρω ύποδύομαι: Πολυδ.4,124
 τριών δε τών κατá τήν σκηνήν θυρών . . ή δε
 δεξιά του δευτεραγωνιστούτους καταγωνίω.

Δευτεραίος-α-ον ό κατά τήν δεύτεραν ήμε-
 ραν πράττων ή γινόμενος, ό της δευτέρας ήμέ-
 ρας: Ἡρ.6,106 δευτεραίος εκ τών Ἀθηναίων
 άτατος ήν έν Σπάρτη, Ξεν.ΚΠ.5,22 δευτεροί
 δε άμφί δέλην γίνονταί προς τή Γωβρώα κυ-
 ρίω || τή δευτεραία τή δεύτερα ήμέρα:
 Ἡρ.4,113 τή δε δευτεραία ήλθε ές τό χωρίον.

Δευτερανική |ή| νεώτ. φυσικό, περιπτώσις
 του δαλτωνισμού βλλ., εκδηλωμένη εις τυφλό-
 τητα του πρασίον χρώματος.

Δευτεραίος |ό| μον. ό κατέχων τήν δεύτε-
 ρον μετά τόν ηγούμενον θέσιν έν τώ μοναστη-
 ρίω: Πράξις Α' ύπό τόν Μηνάιν Συνελεούσης 567
 δευτεραίος του Ἁγίου Φιλίππου.

Δευτεραρχός-έω έπίρρ. είμαι δεύτερος άρχων(ήθ.)

Δευτεραία |τό| κ. μον. κ. νεώτ. 1) κατά παράλ.
 του άβλαί, σπαν. π. μγν. καθ' έν. δευτεροίαν |τό|
 τό δεύτερον άβλον, ή δεύτερα θέσις έν άγώνι,
 συναγωνισμός, άμίλλη: Πλάτ.Μενέξ.241α μέν ούν
 άριστεια τή λόφω έκείνοισ άνάθετόν, τό δε
 δευτεραία τοίς περί Σαλαμίνα, Ἡρ.8,123 Θμιστο-
 κλέης δε δευτεροίαι ύπερέβάλλετο παλ-
 λούς || κ. καθ' έν.: Διογ.Α.2,133. 2) γεν. ό
 δεύτερος βαθμός, ή δεύτερα θέσις, σειρά: Ἡρ.
 1,32 Σόλων μέν δε καθ' άδομήμονης δευτεραία ένευε
 τούταισ, Πλάτ. Φιλ.22 C. Φώτ. Κωδ.176 |σελ.121,7|
 τούς άρχιστοίτους ούδέ τήν δευτεράην ήβου
 || δευτερεύουσα πράξις, άνέργεια: Ἀριστλ.Πρ
 921 b,36. 3) Ἡσ. «δευτεραία οίνος εύτελής»

Δευτερείος-α-ον μγν. ό δευτέρας ποιότητας
 Διοσκ.1,49 Γεωμ.2,32,3 δευτεροί άρτιοί || τό ούθ
 πληθ. δευτεραία ώς όσα. βλλ.

Δευτερετά ή **δευτερός** μον. ό έργαζόμενος τινος έν ά
 νομορφ προς έργονον άδελφού του: Ἀκρομ.Γ.54

Δευτεροεχάτος-ον μγν. ό προτελευταίος, ό
 πρό του εσχάτου δευτέρος: Ἡλιόδ.π.Ορειδ.46,1,23

Δευτερεύω μγν. κ. νεώτ. είμαι δεύτερος, κατέ-
 γω την δεύτεραν θέσιν, σειράν, βαθμόν, έγω τό
 δευτεραία, έν άντιπαστολή προς τό πρώττω, δε
 είμαι ύποδεύτερός τινος, κατώτερον κατέγω θέ-
 σιν, ύπετώ άναν άλλου: Πολυδ.18,55,5 ούδεύτος
 έδοκίς έών περι τήν αούλην δευτερεσίαν, Πλουτ.
 Εύμ.13 δευτερεύει αούτ' άπιστούντες, Διοσκ.3,39
 δευτερεύει δε τούτου τό Αίγλιοντ || όθ. νεώτ.
 έγω ούχι Ἰδιόούσαν θέσιν, σημασίαν, εύρίσκαμα
 ή κατώτερη γενικώς μορφή, είμαι έπουσιώδης, ά-
 σηματος, δεν χρώξω άμέσως προσοχή, έπιμε-
 λειος: τά βιομηχανικά προϊόντα όλως δευτε-
 ρεύουσαν θέσιν έχουσι εις τό εξαγωγικόν έμ-
 πόριον της Ἑλλάδος, - τό έκπαίδευτικόν έμ-
 πόριον ή εξαγωγή ήδ να είναι δευτερεών δια
 τήν κυβέρνησιν. 2) νεώτ. γραμμ. δευτερεύου-

σα πράξεις ή προσδιορίζουσα την κυρίαν πράξιν κ. διά μαρίων, συνδέσμων, έπιρρ. και αναφορικών όντων. συνδεομένη προς αυτήν' 3) μιν, κ. νεώτ. Κανον.δικ. δευτερώων τιμητικών άξίωμα προσυτέρων και διακόνων || δευτερώων των προσυτέρων - των διακόνων ο αντίκριστών τον πρωτοπροσύτερον - τον διάκονον όπόντα ή κωλυόμενον' 4) νεώτ. λογιστ. δευτερώων διατάκτης, βλ. διατάκτης' 5) νεώτ. μετεωρ. δευτερώουτες άνεμοι οι μετωχό εκάστοτε ζεύγους κυρίων άνέμων περιλαμβανομένων, όκτώ τον άριθμόν, δημ. μισοί καιροί' 6) νεώτ. φασ. δευτερώων άξων κατόπιν η πάσα ευθεία διερχομένη διά του κέντρου κομπλοτίσας το κατόπιν, ούχι δε διά της κορυφής || δευτερώων άξων φακού πάσα ευθεία διερχομένη διά του όπτικού κέντρου φακού και μή συμπήττουσα τώ κυρίω άξωνι || ήλεκτρ. δευτερώων κύκλωμα τό κύκλωμα, ούτως τό ρεύματα παράγονται ή επιδράσει των ρευμάτων άλλου, του πρωτεονόσις κυκλώματος' 7) νεώτ. ειδ. δευτερώουσα. θάλασσα λεκόνη θάλασσης γεινιάζουσα προς άκείαν και μετ' αύτου συγκοινωνούσα δι' ύφολαυχίνου ή εύρτάτου διέκπλου.

δευτέρη [τό] δημ. κ. δευτερό ή δεύτερα σκαφή άμπέλου, ά. διακάψισμα, δευτέρωμα' || ή δεύτερα άροισι, τό δεύτερον άρωμα άγρού, ά. διδόλιμα, δευτέρωμα' 2) τό δευτερό βλλ.

δευτερία μγν. ή δεύτερα φορά: 'Ιωα.Γενεσ.η. Θρα.Στεφ.ένλ. της κατά δευτερίαν αύτψ βασιλείας, τή πρόσφορα διδύσι.

δευτεριά [ή] δημ. ή δευτερά φορά, ή ή δευτέρα θέσις, ίδίως εις άγώνας, πρβλ. πρωτά' 2) ειδ. ή δευτέρα έλαστροθήσις, θλίψις των έλαστών' 3) ό δευτερίας οίνος βλλ.

δευτεριάζω ύποκρίνομαι δευτέρω πρόσωπον, παίζω δευτερον ρόλον: 'Αριστοφ.Έκκλ.634 όταν ήδη γώ διαπραξόμενος παραδώσι δευτεριάζων' 2) Σουίδ. «τό ύστερον διαπραττέσθαι».

δευτερίας οίνος [ό] κ. νεώτ. ό εκ δευτέρας συνθλίψως των στεμφάλων τή προσθήκη ύδατος παραγόμενος, ά. στεμφυλίτης οίνος, λάκρος, δημ. μογανίτης, λόγκρος, λάγκιο: Πολυδ.1248 Διοσκ.5,6. 'Ησ. «οίνος εύτελής».

δευτεριάτικος έπιρρ. δημ. κατά την δευτέραν ήμέραν της έβδομάδος, έν έκφράσει δυσφορίας διά γενομένης έπιφέρει ένόχληση, στενωχίριαν: ήρθε δευτεριάτικα νά μου ζήτηση δανεικά.

δευτεριάτικος -η [κ. -ια] -α δημ. ό της δευτέρας ήμέρας της έβδομάδος, ό έν ήμέρα δευτέρα συμβαίνων: δευτεριάτικες γρουσουζιές.

δευτερίζω δημ. ποιώ τι διά δευτέραν φοράν, δευτερώων' || ειδ. διά-δευτέραν φοράν άρρωτ., ακάπτω' πρβλ. δευτερό.

δευτερίριον 'Ησ. «ό μετά τό ύδωρ έπιχυθήναι εις τό στέμφυλα οίνος», ό δευτερίας οίνος βλλ.

δευτερίριος -α-ον μγν. κ. μιν. ό δευτέρας ποιότητος: Νικοφ.20 δευτερίριος ιδ. άνάγν.δευτερίριος' 2) τό δευτερίριον τό μετά τον τοκετον έξερχόμενον δερματώδες περιβλήμα του έμβρύου, τό χόριον Παυλ.Αιχ.6,75 «πολλάκις μετά την του έμβρύου κομιδήν ένκατέχεται κατά την ύστεραν του χόριον, ό δη και δευτερίριον καλεϊται».

δευτεροβάθμιος [-α]-ον νεώτ. ό δευτερόν βαθμό,δευτέρος σιράς ή τάξως ό δευτεροβάθμιος καθήγητα' διδάσκαλος' 2) ειδ. νομ. έπ. δικαστηρίων, έπιτροπών, συμβουλίων κττ., ό εις όν κατ' έρσην βλλ. παραπέμπεται και ύφ' αύ ή δευτερού κρίνεται ύπόθεσις τις, έφ' ής εξεδοθη άπόφασις πρωτοβαθμίου δικαστηρίου ή έπιτροπής.

δευτεροβόλος -ον μγν. κ. νεώτ. έπ. ζώων, ό διά δευτέρον φοράν βάλλων, άλλιστων τους όόντας: Πολυδ.182, 'Ιεροκλ.'Αστ.4 Σχολαστικώ Πηλον πι-

πράκοντος ήρώησε τις ει πρωτοβόλος έστ' του δέ φησαντος δευτεροβόλον είναι... Πόλ. δευτεροβόλος κήρυλος.

δευτερογμία [ή] μγν., μιν. κ. νεώτ. δευτερός γάμος, δευτέρα μετά χρείαν ή διασίγην σύζευξις: 'Ιω.Χρυσ.5,110, Έσοφώλ.Βουλγ. εις ΚΔΚορ.1,7,39 περί δευτερογμίας ένταθα διδάσκει.

δευτερογμοσιό [ή] μγν., μιν. κ. νεώτ. κ.-γάμος ό δευτερόν γάμον συνάπτον ή συνάφος, ό ζυγοπαντρεμένος: 'Επιφάν.Καθ. Άποστ.Πιστ.465, ό δευτερογμοσιό φησιν ότι κατά τό άστικόν δικαϊον περιουσιακάς τινας στεροφείσις.

δευτερογαμώ -έω μγν. κ. μιν. συνάπτω δευτερόν γάμον: 'Ιουστινιαν.Νεαο.4 δευτερογαμοσιό γυναικες, Φώτ.Ναροκ.13,2 Γεωργώλ.Θαν.Ρ 410.

δευτερογενής [ή] νεώτ. ή πρώτη του δευτερογενούς κ. ειδ. έπ. συμπληρωμάτων νόσου, τό άναφανείσθαι διά δευτέρον φοράν: δευτερογενεία των συφιλιδικών φαινομένων.

δευτερογενής -οις-ές μγν. κ. νεώτ. ό ύστερον, βραδύτερον, ό κατόπιν άλλου, δευτερος γενηθείς ή γενόμενος: 'Ανθ.Κορ.Παράδοξ.109 τας δευτερογενεις τριχας, «δευτερογενής υλος» || ό ως επακόλουθον, ό κατ' άκολουθίαν άλλου τινός γενόμενος: δευτερογενή νοσήματα' 2) νεώτ. Ιατρ. δευτερογενή φαινόμενα ή συμπτώματα τό παρελθούσης της όξείας μορφής νόσου τινός άναφανόμενα συμπτώματα' || ειδ. έπ. της σφυρίαιδος, τό μετά την γενίκεσιν της λοιμώξεως άναπτυσσόμενα κατ' άντιδιαστολήν προς τό πρωταγενές σκληρόν ένδοξ' 3) νεώτ. Ιατρ. δευτερογενής αλών ό άκολουθήσας τον πρωτογενή βλλ. αίλινα και άνηστοχών προς τον μεσοζωϊκόν || δευτερογενή στρώματα τό κατά τό δευτερογενή, μεσοζωϊκόν αίλινα σχηματισθέντα.

δευτερογέννη [ή] δημ. συνήθ. έπ. θήλειος ζφου, σπαν. δε κ. έπ. γυναικός, ή διά δευτεραν φοράν γεννησάσα: δευτερογεννη κατσίκα - αγελάδα.

δευτερογενής έπιρρ. νεώτ. έν δευτέρα, μεταγενεστέρη γενέσει ή κατά τρόπον δευτερογενή βλλ.

δευτερογενήριον δημ. κ. νεώτ. δευτερόν έρχομα: 'Ερωτόκρ.Β 1618 καθέναν των εβείζιοντων νά δευτερογενήριον.

δευτερογενήσιος [ό] δημ. ό μόν 'Ισίδιος κατ' άντιδιαστ. προς τον 'Ισίδιον.

δευτερογενής -ος-ον μγν. ό δευτερότοκος, δευτερογενής όθιμος: Σύμμ.εις ΠΙΔΓ.έν.30,42.

δευτεροδεκάτη μγν. τό δευτερον δέκατον, τό δέκατον της δεκάτης κ. ειδ. τό εις τους τρεις διδόμενον ύπό των Λευιτών δέκατον εκ της διδομένης αύτοίς δεκάτης βλλ.: 'Ιερών.εις ΠΙΔ 'Ιεζ.45.

δευτεροδία [ή] μγν. ή επανάληψις, δευτέρωσις άριθμού: Θεολ. Αριθμ.34 μονάδος μιάς κατά δευτεροδία εις τό εβζήσ Βαθμόν μετρώσης.

δευτεροδιαλαλή δημ. διά δευτέραν φοράν δημοσίη λέγη, διακηρύττω.

δευτεροδομή -εομαι μγν. έπ. άριθμών, παράγομαι έπ. επανάληψως: Θεολ. Αριθμ.22, Νικόμ. Γερ. Αριθμ.19 δευτεροδομήμαι μονάδος.

δευτεροελάτης [ό] μιν. ό δευτέρος κωπηλάτης, άξίωμα παρά Βυζαντινοίς, πρβλ. πρωτελάτης: Κ.Πορφ.έν Βονδ.1,141 Ρ.

δευτεροεπίης -οις-ές νεώτ. ό διανών τό δευτερόν έτος: δευτεροετής φοιτητής.

δευτεροζυγος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος κολοπτερών έντόμων της οικογεν. των χρυσομελιδών.

δευτεροκονακία [τά] 'ένν. βιβλία | τό εκκλ. βιβλία τά περιλαμβανόμενα εις την έβροβλικήν βιβλίον του δευτερόν κανόνος, ά. αναγνωσκόνα.

δευτεροκλάσος -η-ο δημ. ό του δευτερού κλάδου, ό εκ δευτέρος βλαστήσεως, κ. μφ. ό

Δευτερότοκος : Βλαχον. Παλμκ.46 κ. ὁ Λίος ὁ γιός τους, δευτερόκλασος αὐτός κ. θραϊα ἄξιος με τὸν ἄλλον.

Δευτερόκλιτος-ον γραμμ. κ. νεώτ. ὁ τῆς δευτέρας γραμματικῆς κλίσεως ὁ κατὰ τὴν δευτέραν κλίσην κλινομένης : Δευτερέκλι· α ἀνόματα [τὰ ἀνόματα εἰς τὴν δευτέραν κλίσην οὐσιαστικά κ. ἐπίθετα, ἴσθι ἄρσενικά κ. θη. ὑκά λήγοντα εἰς-ος κ. -ως κατὰ τὴν ἀπτ. κλίσην, ὁσον μῦθος, σπικός, ἔτοιμος, λέως κλπ., οὐδέτερα δὲ εἰς -ο(ν) κ. -ων κατὰ τὴν ἀπτ. κλίσην, ὁσον ἔθιμον, ἔργον, κατώγειον κλπ., ἐξαιρουμένων οὐσιαστικῶν τινων εἰς -ιμο τῆς δημ. κατὰ τὴν τρίτην κλίσην κλινομένων, ὁσον γράφωμι-ατος ὄμ. δευτερόκλιτα τὰ συνηρμένα, εἰς ἃ ἡ κατάληξις -ος -ον συνηρθεῖ μετὰ τοῦ προηγούμενου φωνήεντος, ὁσον πλοῦς -όας, ἄνους -οος, εἰχρους -οος, ὄσταν -έον κλπ.

Δευτεροκοιτῆ-ἔω γιγν. μετ' ἄλλου κοιμήματι, ἔγω συνεινον : Ἀθην.Ι3,584 Β ἐτί οὖν οἰεῖ, εἰ μὴ ἀδευτεροκοίτου· — τῷ λιμῶν ἄβη, ἀπάθανες > [περὶ παρασίτου ὑπὸ γρῆσις τρεφομένου].

Δευτεροκλήτης (ὁ) νεώτ. ναύτ. ὁ εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς δευτέρας λέμβου ἀνήκων κληθῆτις βλλ. **Δευτερόλεπτον** (τὸ) γιγν., μον. κ. νεώτ., δημ. κ. -φτα τὸ δεύτερον λεπτόν ἴσθι μόνος χρόνος [τῷ] ἀποτέλους τὸ ἐξηκοστὸν τοῦ πρώτου λεπτοῦ [τῷ] βλλ. τῆς ὥρας : Τέτκ. Πισοδ.63 λέγω δὲ καιροῦς μῆνας ἑβδομάδας ἡμερῶν κατὰ ὥρας λεπτά, δευτερόλεπτα > μόνος μετροῦστος τῶξου ἡ γωνίας, ἀποτελοῦσα τὸ ἐξηκοστὸν τοῦ πρώτου λεπτοῦ ἢ τῆς μοίρας [τῷ] βλλ. : Ρητόρ.ἐν Κατ. Ἀστορλ.Κωδ.7,194.22.

Δευτερολογία (ἡ) γιγν. κ. νεώτ. τὸ δευτερολογεῖν, ἢ δευτέρα ἀπόρευσις, ὁ λόγος τοῦ δευτέρου ρήτορος, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἴδωξ ἐν δικαστηρίῳ : ἰσοδ. Δημ.454.24 ἴσθι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία ὁ Ἀφεθίων γὰρ ὡς πρῶτος ἔλαβε τὴν πρωτολογίαν > ἢ ἀνακαραλώσις, ἢ ἐν τῷ ἐπιλόγῳ βραχεία ἐπαναλήψις τῶν ὑπὸ τῷ ρήτορῳ λεχθέντων : Ἀφῶν. Προγμῶν.75 δευτερολογία ἔσθικαι καὶ ἐπιλόγῳ διὰ προορίαν οὐκ ἔχει > νεώτ. ἢ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ρήτορος ἐν τῇ αὐτῇ ὑποθέσει δευτέρα ἀπόρευσις, ἐν ἃ δι' ἀερίσεως τοῦ πρώτου λόγου, προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως ἐπιμερεῖται ἀντικρουστικῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου ρήτορος ἐν πρωτολογίᾳ λεχθέντων.

Δευτερολόγος-ον γιγν. ὁ δεύτερος ὁμιλῶν, δεύτερος ἀγορευτής, εἰδ. δὲ ἐν τῷ δεύτερῳ, ὁ δευτερευωνότης : Τέλδ. μὴ οὖν βούλου δευτερολόγος ὢν τὸ πρωτολόγῳ πρόσωπον.

Δευτερολογία-ἔω γιγν. κ. νεώτ. διὰ δευτέραν φοράν ὁμιλῶ : Πά Μακκ.2,13,22 δευτερολόγησον ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐν Βαβυλοῦρα, Ἐπιφῶν. Πανόρ.976Β ἀνάγκην ἔσχονεν τῷ κατὰ τὴν προορίαν, καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς δευτερολογεῖν > εἰδ. νεώτ. ἀνταπαντῶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, ἀντικρουστικῶν τὰ λεχθέντα ἢ κ. τὰ κατὰ πρόβλεψίν μου λεχθησόμενα ὑπὸ ἀντιπάλου ρήτορος > ὁμιλῶ ὡς δευτερος ρήτωρ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως.

Δευτερομιγής-οὗς-ἔς νεώτ. ἐπὶ ζῶων, ὁ ἐκ δευτέρας μίξεως προελθὼν : Δευτερομιγῆς ἴππος (ὁ ἐκ μίξεως εὐγενούς ἴππου μετὰ μισγός).

Δευτερονόμιον (τὸ) γιγν. κ. νεώτ. δεύτερος νόμος, ἀνακαραλώσις, ἐπαναλήψις τοῦ βεῖου νόμου, τῆς διδασκαλίας τοῦ Μωϋσέως κ. εἰδ. ἐν τῇ Πά ὡς ἐπιγράφου τοῦ νόμπτου βιβλίου τῆς Πεντατεύχου : Πά Δευτ.17,18 καὶ ἔταν καθῆται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ καὶ γράψω αὐτῷ τὸ δευτερονόμιον τοῦτο εἰς βιβλίον, αὐτ. ἴσα.8,32 καὶ ἔγραψεν ἴσθως ἐπὶ τῶν λίθων τὸ δευτερονόμιον.

Δευτεροπόθεια (ἡ) γιγν. κ. νεώτ. τὸ ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ παθεῖν, ὑφίστασθαι : Γαλ.8,31

|| νεώτ. κ. ἢ κατὰ δευτέρον στάδιον μορφή νεοσον τῆος πρὸλ. δευτεροπαθῆς.

Δευτεροπαθῆς-οὗς-ἔς νεώτ. ὁ ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ παθεῖν, ὑποστάς, αἰσθηθεῖς > νεώτ. ἴσθρ. Δευτεροπαθῆς νόσος ἢ ἐκδηλωμένη ὡς ἐπαικόλουθον πρότερος νόσος ἢ ὡς δευτέρον στάδιον ταύτης, συνῆδ. δὲ ὡς ἐπιλοκῆ ταύτης.

Δευτεροπαθῆ-ἔω γιγν. κ. νεώτ. ἐκ δευτέρου τὸ αὐτὸ πάσχω, ὑφίσταμαι, αἰσθάνομαι : Γαλ.8,31, **Δευτεροπαθῆς** ἐπίρρ. νεώτ. ἐν δευτέρῳ πάθει, ὡς ἐποκαλοῦθημα προτέρου πάθους.

Δευτεροπαντρεύομαι δημ. ἔρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, ξαναπαντρεύομαι.

Δευτεροπατέρας (ὁ) δημ. ὁ σύζυγος δευτεροπαθῆνός μου ἢ ὁ πατήρ τοῦ πρώτου γάμου τέκνα αὐτῆς, ὁ πατριεύς.

Δευτεροπατημένος-η-ο δημ. ὁ διὰ δευτέρου φοράν πατηθεῖς > εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑποστάντων δευτέραν βλάβην στεμφόμενος.

Δευτεροπλάσμα-ατος (τὸ) νεώτ. βιολ. τὸ σύνολον τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν, ὡς ἐγκλεῖται τὸ φῶν πολλῶν ζῶων.

Δευτεροπρότος-ον ὁ διὰ δευτέραν φοράν γεννηθεῖς, ἢ ὁ νομισθεῖς νεκρός κ. οἰνοεῖ ἐπανεληθὼν ἐν τῇ ζωῇ, ὁ ὑστεροπρότος βλλ. ἴσθρ. ἢ δευτέρον διὰ γυναικίως κλήρου διαδοξ, ὡς ἔβας ἦν παρὰ Ἀθηναίους ἐκ δευτέρου γεννησθαι >.

Δευτεροπρόσωπος-ον γραμμ. κ. νεώτ. ὁ τοῦ δευτέρου γραμματικῆς προσώπου : Δευτεροπρόσωποι ἀντωνυμίαι.

Δευτεροπροσώπῳ-ἔω γραμμ. εἶμαι δευτεροπρόσωπος βλλ.

Δευτεροπροσώπως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ δεύτερον πρόσωπον.

Δευτεροπρωτός-η-ον γιγν. κ. μον. ἐκκλ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὸ Σάββατον, τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα Σάββατον : Κδ Λουκ.6,1 ἐγένετο δὲ ἐν Σάββατῳ δευτεροπρωτῶν διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τὴν ἀσπίρμην [γλῶσσας, ὁ ἔταν διπλῆ ἢ ὄργια ἐστὶ], ἢ καὶ τοῦ Σάββατου τοῦ κυρίου καὶ ἔτερας ἐορτῆς διαδοχομένης > ἢ ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὴν Κυριακήν, ἢ μετὰ τὸ Πάσχα πρώτη Κυριακή, ἢ Κυριακὴ τοῦ Θωμῆ : Ἐσταθ.Β1. Ἀν.Εὐτυχιῶν 95 μέχρις ἑβδόμης ὥρας τῆς δευτεροπρωτῆς Κυριακῆς ἐκ χειρῶς τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα αὐτὸ παρέδετο.

Δεύτερος-α(ι)-ή(ων) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὴν ἀσπίρ μετὰ τὸν πρῶτον ἐρχόμενος, ἐξισονοουμένης χρονικῆς τῆος διαδοχῆς : Δλ.Χ207 μὴ τίς κῦδος ἀροῖτο βαλῶν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλαβι [περὶ ἀγωνιστῶν], αὐτ.Υ.273 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προεῖτε δολιχοχόμων ἔγχος αὐτ.Μ.46 σὲ μ' ἐπὶ δεύτερον ὠδε ἴκατ' ἄχος κραδίην, ὄρα καὶ ζωοῖσι μετεῖω [ὀδεμία βλῆφις ὁμοία πρὸς τὴν παρούσαν] > ἢ τοῖς ἄττ. καὶ τραγ. καὶ μετ' ἄρθρου : Σοφ.ΟΚ.1315 ὁ δεύτερος δ' Ἀλταλῆς Οἰνέως τόκος Τυδεῖος, Εὐρ. ἴπκ.436 αἰ δευτέραι πνεφρονήιδες σοφώτεραι > ἢ κ. ὡς συγκρ. μετὰ γεν. : Δλ.Υ.248 ὃ ἐν ἐμοῖο δευτέροι ἐν νῆεσι πολυκλήσισι λίπῃσθε > Πάπ. Δευτέρα ταφῆ [τὸ δευτέρον, τὸ ἐξωτερικὸν φέρετρον], ὄμ. ὁ δεύτερος δάκτυλος ὁ δεξίτης > ἢ παρῶμ. Δεύτερος πλοῦς ὁ κατὰ δευτέρον λόγον ἄριστος τρόπος ἐνεργείας πρὸς ἐπιτυχὴ σκοποῦ τῆος Πλάτ.Φαῖδ.99 Δ.Μέν.241 ἐ ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆλον γλῶσσος, ἂν ἀποτύχη τῆς οὐρίας, κώπιασι πένειν > ἢ δημ. φρ. Δεύτερο χέρι ἐπὶ ἐλασχωματιστῶν, κωνατῶν, τὸ δευτέρον στράμα· ἀκόμη δὲν πέρασον δευτέρω χέρι στήν ἐξώπορτα > ἢ μετ. ἐν ἀσπίρ σπῶν, ἐπὶ συνουσίας > ὄμ.μετ. ἐπὶ συγγραφεῶν μὴ ἔχοντων γλῶσσον ἀμεσον τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ θέμα αὐτῶν πηρῶν

καὶ βοηθημάτων τῶν ἀναφερομένων ὄν' αὐτῶν : πολλοὶ τῆ βιβλιαγραφίας τοῦ ἀναφέροντος ἐπὶ τὰ ἔργα τους ἦν ἔχον ἀπὸ δευτέρου χερί' 2) ὁ ἐν τῇ χρονικῇ ἀκολουθίᾳ ἐρχόμενος μετὰ τὸν πρότερον : Πλυδ.Ο,144 δευτέρου χρόνου ἤλθε καὶ Γανυμήδης Ζηνί, Ἦρ.1,82 ἡμέρα δὲ δευτέρη παρήσαν (τῇ ἐποικίᾳ ἡμέρᾳ). Ἐπιγρ. ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκκλησίᾳ, ΚΑΠέτρ.2,31 ταῦτην ἴδου.. δευτέρην θύην γράφω ἐπιστολήν. Πάπ. οἱ κ. δευτέρου γάμου (τέκνα ἐκ δευτέρου γάμου ἀνδρῶς ἢ γυναικὸς), αὐτ. πρὸς δευτέρους γάμους ἔλαβεν, αὐτ. ἡ δευτέρα γυνή' || δευτέρα Σαββάτου ἢ ἐποικίᾳ τοῦ Σαββάτου ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος : ΠΔΨαλμ.47 || ὁδ. κ. νεώτ. κ. ὄνη. ἡ δευτέρα ἢ μετὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος || οὗδ. δευτερον ἐν ἐπιγρ. χρ. συνήθ. μετὰ τῶν μορίων αὐ, αὐτε, αὐτὴς συνεφερόμενος = μετὰ ταῦτα, πάλιν, διὰ δευτέρων φορῶν, ἀντιθ. πρώτων : Ἰλ.Γ332 δευτερον αὐ θῆρικα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν. Ὁδ.1,354, ΚΔ Ἰω.3,4 μὲ δύναιται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς πύττο δευτερον εἰσελθεῖν καὶ γεννηθῆναι, αὐτ.Κορ.1,12,28 πρώτων ἀποστόλων, δευτερον προφῆτας, Πάπ. ἀκάθαρτὴ τὴν γῆν τῆς ἀμπέλου δευτερον τοῦ ἐνιουτοῦ' || ὄμ. κ. μετ' ὄρηθ. το δευτερον : Σανπ.ἐν Λυρ.Συμλ.4,11, Ἦρ.1,79 ἐλασάνει ὡς ζῶντατο τὰχιστα ἐπὶ τὰς Σάρεις, πρὶν ἢ τὸ δευτερον ἀλισθηνοὶ τῶν Λυδῶν τὴν δύναμιν, Ἰακ.Ἀγ.1082 ἀπάλασας γάρ οὐ μόλις τὸ δευτερον, ΚΔΚορ.2,13,2 προεῖρηκα καὶ προλέγω, ὡς παρῶν τὸ δευτερον || ὄμ. κ. κατὰ πληθ. τὰ δευτέρα : Ἦρ.3,53 δευτέρα ὄπιστεῖλαι ἐπ' αὐτὸν τὴν ἀδελφῆν, αὐτ.9,3 δεινὸς τις ἐνεστατο ἱεροστός τ' Ἀθίνας δευτέρα ἔλεῖν, Ὁσκ. 6,78 εἰκόσ ἦν... τὰ δευτέρα κινδυνεύσοντας, προεράσθη αὐτὰ [τοῦς προεχεῖς κινδύνους] || ὄμ. μετὰ προθ. οἶον ἐκ δευτέρου : ΚΔΜάρκ. 14,72 ἐκ δευτέρου ὁ ἀλέκτορ ἐφώνησε, αὐτ. Πράξ.Κ,15 βάρ.114,5 ἐκ δευτέρης 3) ὁ νεώτερος : Πάπ. Στοιχολ. δευτερος Στοιχολ. τοῦ Στοιχολ. αὐτ. Διδυμος ὁ δευτερος 4) ὁ κατ' ὄρειαν, σπουδαιότητα μετὰ τὸν πρώτον ἐρχόμενος, ἀνευ ἐνωίας χρόνου : Ἦρ.1,31 ἐπαρώτα, τίνα δευτερον μετ' ἐκίνων ἴδιοι, Σοφ.ἀπ.354,5 πρὸς τὰ χρήματα θνητοῖσι τὰλλα δευτέρα, Ὁσκ. 2,97 ἰαχὸν δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν' || ὄμ. κ. μετὰ γεν. συγκρίσεως : Ἦρ.1,23 Ἄριονα... ὄντα εὐδαρῶδον τὸν τότε δόντων οὐδένας δευτερον, Δημ.348' || λογιζάμ. ἢ μεταφυσικός, ὁ ὑποδεστέρος σημασίας : Πρόκλ.Στοιχ. Ἐοελ.5 πᾶν πληθος δευτερον ἐστὶ τοῦ ἐνός' || ἐν συνεκφορᾷ μετὰ ρημ. οἶον δευτερον ἀγω, ἡγοῦμαι, ποιῶμαι, τίθεμαι, παρ. θεωρῶ, νομίζω τινά ἢ τι δευτερευομένης σημασίας ἢ ὁφείας : Σοφ.ΟΚ 351 δευτερον ἡγείται τὰ τῆς οἰκίας διαίτης, Πλούτ. Ἠθ.162 Β ἀπαντα δευτέρα τὰ ζῆτεῖν φθόνον ἐποικοντο, Λοκ.Συμμ.9 ἐν γὰρ με, φησίν, δευτερον ὄφεις τοιούτῳ τοῦ ἀνδρός, Ἰδόν.Λογ.4,778 ἐν δευτέρῳ ποιοῦμενοι τέκνα πατρίδος, Πάπ. ἱερὸν δευτερον [δευτέρης τᾶξως] : || ὄμ. κ. συγκρ. δευτερώτερος ἐπὶ ποιότητος : τὸ πρόρημα ποὺ πούλανε στὶς λαϊκὲς αγορᾶς εἶναι δευτερώτερο 5) ὁ ἄν μεθ' ἑτέρου βλ 89 « δευτερον ἀπὶ τοῦ μεθ' ἑτέρου » : Ἦρ.4,113 τὴν Ἀρασίαν εὐρε δευτερον ἀπὴν ὀπαμένουσαν (αὐτὴν μετὰ τινος ἄλλης), ΕΜ 119,|| οὐ μόνος, ἀλλὰ δευτερος εἰ' ὄμ' ἄλλος τις, ὁμοός τινι : Εὐρ.Τρω.618 ἄλλος τις Αἴας, ὡς εἰκοί, δευτερος παῖδος πέφνευ σῆς, Εὐφρ.1,12 ἐπὶ δευτέρου σοφοῖ [ἐπὶ ἑτέρου σοφοῖ τῶν ἐπὶ πρώτων σοφῶν], Διωχρ.33,7 ἐν τῇ ἡ δευτερον, Ἰουλ.Λογ.6,190 Δ εἰς ἡ δευτερος,

- τοῦ στάθηκε δευτερος πατέρας του' 7) μόν. ὁ ἐναντίος, καταστρεπτικός : Μαυρικ.Στρατηγ.7,8 χρῆ μέλλοντα συμβάλλειν καὶ τὰ εἰς δευτερον τὴν ὄντως προσκοπεῖν 8) τὸ αὐτ. τὸ δευτέρα ὡς οὐα. τὰ δευτεροια, τὸ δευτερον βραβεῖον ἐν ἀγῶνι, κ. γεν. ἢ δευτέρα τάξις ἢ θεοῖς : Ἰλ.Ψ 538 ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμα ἀθάβιον, ὡς ἐπικίεξ, δέκτερ' ἀτὰρ τὰ πρώτα φερέσθω τυδέος υἱός, Ἦρ.8,104 φερόμενον δὲ οὐ τὰ δευτέρα τῶν εὐνοχίων παρά βασιλέφ' 9) ὁ ὕστερον, ἀκόλουθον τῆς γένωας : Διοσκ.1,48,50. **δευτεροσάουρος** (ὁ) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐρεπ-τῶν θηρομόρφων, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολλύσει, **δευτεροσκοπία** (ἡ) νεώτ. νοσηρὸν φαινόμενον παρουσιαζόμενον εἰς νευροπαθίᾳ ἢ φρενοπαθίᾳ ἄτομα, καθ' ὃ τὸ πάσχον βλέπει ἐν παρασῆθισι ἐνώπιόν του τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα. **δευτεροσπόνδυλος** (ὁ) νεώτ. ἀνατ. ὁ ἐπὶ πλείον τῶν κοινοκίμων ἐπίτες ἀπαντῶν ἐν τῇ σπονδυλικῇ στήλῃ σπόνδυλος. **δευτεροστάτης** (ὁ) μγν. ὁ ἐν τῇ δευτέρῃ σειρά τοῦ χοροῦ ἱστάμενος : Θεμιστ.Λογ.13,175 Β ὡσπερ ἐν χορῷ πρὸς τὸ ἐνδόξιμον τοῦ κορυφαίου καὶ ὁ πρωτοστάτης καὶ ὁ δευτεροστάτης καὶ ὁ μγν. ἐπιτεὶς τῆς τοῦ χοροῦ ἡγεμονίας 2) κατὰ πληθ. δευτεροστάται στρατιῶται ἐν τῇ δευτέρῃ σειρά τοιαυτοί : Ἀρρ.Ἀλκ.17. **δευτεροστολιστής** (ὁ) πᾶν. ὁ δευτεράς κλάσσεως στολιστής βλ. **δευτεροστρατηλατιανοὶ** (οἱ) μγν. οἱ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀκολουθοῦντες τὸν βασιλέα ἀξιωματικοί : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.27 [λατ. comitatenses]. **δευτεροστόχος**-ον ὁ τοῦ δευτέρου ἔχόμενος, ὁ μετὰ τὸν δευτερον : Ὁσα.Σεπ.ἐν λ. **δευτεροταγής**-οὐς-ές μγν. ὁ εἰς δευτερον θέσιν τεταγμένος : Νικῶν. Ἀριβμ.1,13. **δευτεροτετραδοπαρασκευή** (ἡ) μόν. ἐκλ. περιλήπτ. σὶ ἡμέρας δευτέρη, Τετάρτη καὶ Παρασκευή : Ἰω.Μωναχ.Κονωνίου 114 τὰς δὲ δευτερο-τετραδοπαρασκευὰς μετὰ ὀνομάζονται οἶνον. **δευτερότης**-ητος (ἡ) μόν. κ. νεώτ. τὸ εἶναι πᾶσι ἢ τῇ δευτέρου, ἢ ἰδιότης τοῦ δευτέρου βλ. : Ἄναστ. 2π. Ὁδ.285 καὶ υἱὸς μὲν κυρίως ἐστὶ δευτερότης ὀπαστάσεως ἐν ταυτοτητὶ φύσεως. **δευτερότοκος** (-η)-οῖν μγν., νεώτ. κ. ὄνη. ὁ δευτερος γεννηθείς, ὁ μετὰ τὸν πρωτότοκον : Ἰω. Χρυσ.5,6 τοὺς γὰρ πρωτότοκους τῶν δευτεροτόκων σημενοτάτους εἶναι ἐχρήθ. **δευτερότοκος** (ἡ)-ον κ. νεώτ. ἐπὶ θῆλειος, ἡ δευτερον φορῶν γεννήσασα, δευτερογέννη : Ἀριστ.Ζ1 546 α,12 τικτεῖ δ' ἐλάχιστα μὲν ὄς, δταν πρωτότοκος ἢ δευτεροτόκος δὲ οὐσα ἐκμάζει. **δευτεροτρέμω** μόν. ἐπονομαζόμενον τὸν δρόμον μου, χριστιανῶν, ἐπὶ Ἰππων : Ἐρωτόκρ.Β 2325 δευτεροτρέχοντ' ἄλλοια παρά ποτὶ μανίχου. **δευτεροτρόπος**-ον μόν. γομωρ. νεώτ. κ. ὄνη. ἐπὶ ἄντιωμ. ὁ τοῦ τρίτου προσώπου ἐν σχέσει πρὸς τὸ δευτερον Πλαιν.Ἰω.Βαχμ.2,71,24 εἰ τὸ μὲν αὐτὸς πρωτότροπος ἀντιώμωμια εἶναι δοκεῖ, τὸ δὲ αὐτὸς δευτερότροπος, τὸ δὲ ἐκείνου τρίτοτροπος. Ὅτιος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ παρ' ἐμοῦ ὢν, αὐτὸς δὲ ὁ παρὰ σοῦ, ἐκεῖνος δὲ ὁ παρ' ἐκείνω 2) νεώτ. κ. ὄνη. ἐπὶ πραγμ., ὁ δευτεράς καὶ τρίτης ποιότητος : δευτερότροπα ἄλευρα. **δευτερουργής**-οὐς-ές μγν. ὁ τὸ δευτερον ἐργασμένος, ὁ καλοδοουμένος : Πολυδ.7,77 δευτερουργῆ χλαῖναν ἰερίωνανοντροβλ.δευτερουργός 3. **δευτερουργία**-ἡ-ον ὁ δευτερον θέσιν ἐν ἐργῷ ἔχων, ἀντιπᾶσι, πρωτοουργός βλ. : Πλάτ. Νόμ.897 Α δοσιαι τοῦτων ευγενέσις ἢ πρωτοουργοὶ κινῆσι τὰς δευτερουργίας αὐ παραλαβάνουσα κινῆσις σωμάτων, Ἰάμβλ.Μυστ.31 2) ὁ κα-

τώτερος, ὁ δευτερεύων· Πολυδ.7,6 δευτεροαυ-
 τώτης τέχνη (ἡ βόσκουσα, χειρωνακτική)· 3) ὁ
 δευτερογενής ὡς οὐσία, ὁ ἐκ δευτέρου καταργη-
 ζόμενος τι· || εἰδ. ἐπὶ γασφῶν, ὁ ποῖνός τὸ ἐπι-
 γασφά βλλ. ἱμάτια· πρβλ. δευτερογενής· Πολυδ.7,77.
δευτεροῦχος-ον· μτν. ὁ τὴν δευτέραν θέσιν,
 τὰ δευτερεία κατέχων· Λυκοφρ.203 ὄρκιον τὸ
 δευτεροῦχον ἀραστῶν Λυκόν.

δευτεροφανῶς ἐπίρρ. μτν. κ. μον. εἰς δευτέ-
 ραν ἐμφάνισιν· Διον. Ἀρεοπ.62, Μηναι.4,29, Ὡδ.7
 τοῦ πρώτου φωτός τὰς ἀκτῖνας ὁ σφῶς Παύ-
 λος δεξόμενος... δευτεροφανῶς καταυγάζει.

δευτεροφώνος-ον· μτν. ὁ διὰ δευτέραν φο-
 ράν φωνῶν, ὁμιλῶν, ἠχῶν· Νόνν.Δ.2,119 ἄλλη **δευ-**
τεροφώνος ὁριδρόμος ἔσασμαι Ἠχώ.

δευτεροχτυπῶ· δημ. ἡ ἐκ δευτέρου πλήττω,
 κτυπῶ ἰδίως δι' ὄπλου· Ἐρωτόκρ.Β1315 κὶ ἀνίμ-
 μεν μὲ πεθυμῶ διὰ δευτεροχτυπῶσιν.

δευτερόχυτος-ον· πάπ. ἐπὶ τῶν οἴνου, ὁ δευ-
 τερός χυβίς, ὁ ἐκ δευτέρας ἐκθλίψεως ἀσφαλῶν,
 ὁ δευτερίως βλλ.· πρβλ. πρωτόχυτος.

δευτέρ-έω μτν. εἶμαι δευτέρος ἐν σχέσει
 πρὸς τινα, δευτερεύω βλλ., ἔρχομαι δευτέρος· ΠΔ
 Ἱερ.52,24 τὸν ἱερέα τὸν πρώτον καὶ τὸν ἱερέα
 τὸν δευτερόντα, Εὐδοκ.150 Γορτῶνη δευτερεῖ
 μετὰ Κινσῶν κατὰ δύναμιν.

δευτερῶ-ός μτν. κ. νεώτ., δημ. δευτερώως βλλ.
 πράττειν ὁ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνων τὸ ἀπαξ
 γενόμενον· ΠΔ Σοφ.Σειρ.7,14 καὶ μὴ δευτερώσης
 λόγον ἐν προσουχῇ σου, Ἐπιφάν.1,7 D ὡς καὶ
 πολλὰκις εἶπον νῦν δεῖ ἀνάγκην ἵσταν ταῦτα
 δευτερώσαι· 2) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πᾶσαν ἢ πηλ-
 ξιν διὰ δόρατος, καταφέρω κατὰ τὴν δευτέραν
 πλῆξιν, κτύπημα· ΠΔ Βασ.1,26,8 πατάξω αὐτὸν τὸ
 δόρατι εἰς τὴν γῆν ἀπαξ καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῶν·
 || ὁδ. μετ' αἰτ. φωνεῖω τινὰ διὰ τοῦ δευτέρου
 πλῆγματος· ΠΔ Βασ.3,21,20 ἐπάταξεν ἑκάστος τὸν
 παρ' αὐτοῦ καὶ ἐδευτερώσεν ἑκάστος τὸν παρ'
 αὐτοῦ· 3) μτν. ἐπὶ πορείας, ὁδοῦ κττ., μετα-
 δόλλω, ἀλλάσσω δρόμον, πορείαν· ΠΔ Ἱερ.2,36
 διὰ καταπόνησας σφόδρα τοῦ δευτερώσαι τὰς
 ὁδοὺς σου· 4) κ. νεώτ. ἀμτβ. ἐπαναλαμβάνου-
 μαι· ΠΔ ἐν.41,32 τοῦ δευτερώσαι τὸ ἐνύπνιον
 τοῦ Φαραῶ δις· 5) μτν. ἐκάλ. διδάσκω τὰς
 παραδόσεις, ὡς ἐβιβάσκω δι' ἀσφοῦ τὸν Ἑβραῖον
 πρὸς τοὺς ἀπλοιστέρους· πρβλ. δευτερώσις 3).

δευτερώμα-ατος (πῶ) μον. κ. δημ. ἡ πράξις κ.
 τὸ ἀποτελεσμα τοῦ δευτεροῦ, δευτερώμα βλλς, ἡ
 ἐπανάληξις, δευτερώσις· Εὐστ. Ἰλ.80,10 ἡ ἀνά πρό-
 θεσις δευτερώματι τὸ δηλοῦν, Ἐρωτόκρ.Β 1567 εἰς
 τοῦτο τὸ δευτερώμα (τὴν ἐπανάληψιν τῆς συμ-
 πλοκῆς) οἰκογενεῖς δεῖ σφάνων· 2) εἰδ. δημ. ὁ
 δευτερός γάμος· παροιμ. κατὰ εἶν' ἐὰν δευτε-
 ρώμασιν, ἀν' ἀρχῇ καὶ πετύχουν γινε. κ. ἐπὶ πά-
 σης σημαντικῆς ὑποθέσεως ἀοριστοῦ ἐκδόσεως· 3)
 ὁμ. ἡ δευτέρα ἀρασις, ἐκαστος ἄγραφο, ὁ
 δευτέρ, δευτεριά, διδόλωμα.

δευτερώω· δημ. δευτεροῦ ἢ κατὰ τὴν πράττειν διὰ
 δευτέραν φοράν, ἐπαναλαμβάνω τιν, τὸ ξανοκάνω·
 Ἐρωτόκρ.Β 1991 ἀξανατρέξον τ' ὄλωνα καὶ δευτε-
 ρώσωσιν πάλιν· || ἐπὶ λόγων, λέγω τὴν διὰ δευτέραν
 φοράν, τὸ ξαναλέω· αὐτ. 681 λέγει του μιλῶ
 σου μὴν τὸ πῆς καὶ μὴν τὸ δευτερώσης· || ἐν
 ἀναφορᾷ πρὸς πηλξιν διὰ δόρατος ἢ ξίφους, κα-
 ταφέρω δευτέρον πλῆγμα, κτύπημα· πρβλ. δευτερώ-
 σις 2)· αὐτ.Β 1433 μ. σάσκαετοι πορεύομαι
 καὶ δευτερώσωσιν ἄλλη (κονταρί), Βαλαμ.Κλέφτ.
 Β,21 τὸ σπαθὶ δὲ δευτερώσασιν ἵδου πῆσθι μὴ
 σπαθ'· || ὁμ. τὸ μετ. δευτερώσωμαι ἐπὶ κατε-
 χειρόντος πλῆγματος ἐν χρ. κ. μτρ., καταφέρωμαι
 ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνομαι· Σολομ. Ἑθν. Ὑμν.
 59,4 εἶναι κτύπημα θανάτου χωρὶς νὰ δευτερωθῆς·

2) ἀμτβ. γίνομαι διὰ δευτέραν φοράν, ἐπαναλα-
 μβάνομαι, ξαναγίνομαι· δευτερώσω τὸ κακόν· 3) ἐν
 ἀναφορᾷ πρὸς ἄγρον ἢ ἀρασι, ἀραστῶν ἢ ἀνά-
 φη ἐκ δευτέρου, βιβαστροφῶ, βιβαλίω, ἄ. δευ-
 τερίζω· 4) ἐπὶ ἀλλοιωμένων διὰ πρᾶξις, ἀφήνω
 τὸν ἀντίπαλον δευτέρον, τὸν ὑπερβάλλω, τὸν ξεπε-
 νῶ· Παλαμ.Μάτ.Ψυχ.Νιδὸθ 26 βασιλεῖσα ἡ Νιδὸθ
 ποῦ δὲν τὰ δευτερώσασιν | βεὰ θὴν περὶ φεάνει.

δευτερώς ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἡ δευτέρου,
 διὰ δευτέραν φοράν, ἐκ νέου· Πλάτ.Νόμ.955 Ε
 μηδεὶς οὖν δευτερώς ἱερά καθιερωτῶν θεοῖς
 (ἔτερα ἱερά)· 2) ἐν χρόν. σμ. μετὰ τὸ πρῶ-
 τον γενόμενον, ἐν ἀκολουθίᾳ τοῦ πρώτου· Τζέτζ.
 Χλ.2,237 Ἀρήνης ἐνεσεκέφαλον ὄδραν δευτερώς
 κτείνει· 3) κατὰ δευτέρον λόγον ἢ τάξιν· Πλάτ.
 Νόμ.696 Β τὸ δεῖ γε τῶν ἄλλων πλείστα ἡμᾶς
 ὀφειλοῦν... μάλιστα ἂν τιμωμένον ὀρθότατα τι-
 μῶτο, καὶ τὸ δευτέρου δευτερώς.

δευτερώσις-εως γλῶσσα, μτν. ἐκάλ. κ. νεώτ. ἡ
 πράξις τοῦ δευτέρου βλλ., ἡ ἐκ δευτέρου ἐπανά-
 ληψις· Πλωσο, Γρηγ.Νύσσα ἐν ΜΙ,2,176 C· 2) ἡ
 δευτέρα μάχαις, τάξις, αἰερά· ΠΔ Βασ.4,23,4 καὶ
 ἐνεγέλατο ὁ βασιλεὺς τῆς Χελκίδας τῷ ἱερεὶ τῷ
 μεγάλῳ καὶ τοῖς ἱερεσὶ τῆς δευτερώσιως· 3) εἰδ.
 ἐκάλ. τὸ σύνολον τῶν ἰουδαϊκῶν παρα-
 δόσεων, νομίμων, εἴθιμων κττ.· Ἐπιφάν.2,24 Β «αἰ
 γὰρ παραδόσεις τῶν πρεσβυτέρων δευτερώσεις
 παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις λέγονται»· Ἰουστινιαν.
 Νεαρ.146,1,2 πρβλ. δευτερώς 5).

δευτερώτερος-η-ο· δημ. συγκριτ. τοῦ δευτέρος
 ὁ ὑπολειπόμενος ἄλλου ἢ ἄλλων κατὰ τὴν ὀξείαν,
 σημασίαν, ποιότητα κττ., ὁ κατώτερος, δευτε-
 ρεύων ὀδ. κ. ὁ ἐπουσιώδης· δευτερώτερο ζήτημα,
 -δευτερώτερο ροχθα, -δευτερώτερη οἰκογένεια.
 | ἡ κατωτέρα κοινωνικῆς τάξεως).

δευτερωτικός (ὁ) μτν. ἐκάλ. κ. δημ. ὁ ἐρμηνευ-
 τῆς τῆς Πλαισῆς Διαθήκης ἢ τῶν θρησκευτικῶν
 παραδόσεων τῶν Ἰουδαίων· Ἐπιφάν. πρὸς Ἀκά-
 κιον.12 Β Γραμματικῆς στήνης νομικῆ μὴ ἴσων
 καὶ δευτερωταῖ παραδόσεων τῶν παρ' αὐτοῖς
 πρεσβυτέρων πρβλ. δευτερώς 5), δευτερώσις 3)
 2) δημ. ὁ ἐκ δευτέρου ἐπαναλαμβάνων τιν, ποῦ
 δευτερώσει βλλ.· παροιμ. τοῦ δευτερωτῆ τὸ ζευ-
 γάρι σβέλλα σβαρῖνζει (ἔργου γενομένου εὐχε-
 ρὸς ἢ συμπληρώσις).

δευτῆρ-ήρος (ὁ) γῆτρος, λέβηθς Πολυδ.10,105
 «κοινὸν ἀρτοποιῶ καὶ μαγειρῶ σκεδός».

δευῶ ||, παρστ. ἐλ. δεῦον, ἰων. δεῦεσκον, μέλλ.
 δεῦσαι, ὀδρ. εἰδεῦσαι, ἐπ. γ. πῆθ. δεῦσασιν, παθ.
 δεῦμαι, ἐπ. παρστ. γ' ἐν. δεῦστο, γ' πῆθ. δεῦ-
 οντο, μέλλ. ἴδονα· δεῦσομαι, ὀδρ. εἰδεῦθην, παρκα.
 δεῦσεμαι· βρέξω, ὑγραίνω, διαποτίζω, μουσκεύω·
 Ἰλ.Ν 655 ἐκ δ' αἶμα μέλαν βέε, δεῖε δεῖ γαίαν,
 Ὡδ.Ο 522, ἴπ.Τόλλ. Ἀνθρ.12 σπογγίαν δεῦων, Εὐρ.
 Φοῖν.674 αἶματος δ' εἰδεῦσε γαίαν· || παθ. βρέ-
 χομαι, ὑγραίνομαι, διαποτίζομαι· Ἰλ.1,570 δεῦοντο
 δεῖ δάκρυσι κόλποι, Πλάτ.Νόμ.782 C μέλιτι καρ-
 πῶν δεδεῦμενον· || ὁμ. κ. μτρ.· Ἐμπ.214 ἀργεῖται
 δεδεῖται αὐτῶν (καταπλημμυρίζεται, λουεῖται ὑπὸ
 λευκοῦ φωτός)· || ἐν μέσθ σμ.· Ὡδ.Ε 53 δυ-
 κινὰ πετὰρ δεδεῖται ἄλιμη | βρέχει τὰ πετὰρ
 του), Εὐρ. Ἄλκ.184 πᾶν δεῖ δέμνιον ὀφθαλμογέ-
 κτω δεδεῖται πλημμυρίδι· 2) προκαλῶ αἰμ',
 κῆνω τὴν νὰ χυθῆ· Σοφ.Α1,376 ἐρμυκὸν ροῦν ἔ-
 δευσα· 3) ἀναμηνῶν ἐφρῶν ὀσείαν μεθ' ὑγρᾶς,
 ζυμῶσιν· Ἡσ. ἐμισγῶ, φέρω, μαλάττω· Πολυδ.
 7,24 ἐμάττω, δεῦω, πέπτω· Σεν.Οικ.10,11 δεῦσαι
 καὶ μῶσαι· 4) ἀλείφω· Ἡρωδίων. Ἰστ.8,4,11 δῆ-
 δας ἐπέβαλλον ὀφθαλοῦ πίσησ καὶ ῥητίνης δεδευ-
 μένας· || ὁμ. κ. μέσ.· ΑΠ7,10 ἀμφὶ μελαίνῃ
 δευόμεναι σποδὶθ πλόκαμον.

δευῶ || αἰολ. κ. ἐπ. τ. τοῦ δέω, ἀποθ. δεῦομαι,

μέλλ. δευήσομαι στερούμαι, έχω ἑλλείψην, αἰσθάνομαι τὴν ἑλλείψην τινος, ποῦ λείπειται: 'Ὁδ.1483,540 ἐδέουσαν δ' οἴλιον ἀκρον ἰκέσθαι | Σχόλ. ἐνδελθὲς ἐγένετο τοῦ ἀφίκεσθαι β., ἔλειψε φθάσις... παρ' οἴλιον τα φθάσις: 2) ἀποσο. δεύει, δεῖ βλλ.: 'Ἐπιγρ.' 3) ἀποθ. αἰσθάνομαι τὴν ἑλλείψην, ἀπόκειναι τινος, εἶμαι ἐστερημένος τινός: 'Ἰ.Γ.294 τοὺς μὲν κατέθηκεν αἱ χθόνος ἀπαίροντας θυμοῦ δευόμενος | ἐστέρημένους τῆς ζωῆς), Εὐρ.Τρω.276 ἐγὼ δὲ τὸ πρόσωπος ἅ τριβοδόμονος χερί δευομένα βακτρον γεραῖω κάρω | ἔχουσα ἀνάγκην βακτηρίας |, Ἀπολλ.Ρ.3,1138 ἐδέουτο ἡματος ὠρη .. νέεσθαι | ἡ ὠρα τῆς ἡμέρας ἀήτηται τὴν ἐπάνουδον |, 'Ἐπιγρ. ἐν καιροῖσι ἐπιμελήσας δευόμενος: 4) εἶμαι ἑλλίπης ἐν τι: 'Ἰ.Ν.310 δεύεσθαι πολέμοιο καρπηκομόνωτας 'Αχαιοῖς, αὐτ.Ρ.142 μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέουτο || ὁμ. κ. ἀπολ.: 'Ἰ.Χ.492 δευόμενος δέ τ' ἀνείκε πάς ἐς πατρός ἑταίρους | ἐν ἀνάγκη, ἐν ἀπορία εὐρισκόμενος |, 'Ἀπολλ.Ρ.3,974 τεταρῆς κίς ἐκατόν δευοῖτο κεν | θά ὑπελείπετο | 5) μετὰ γεν. προσ., εἶμαι κατώτερος, ὑποδεέστερος τινός: 'Ἰ.Φ.484 Ἄλαν .. ἄλλα τε πάντα δεύει | Ἀργείων, 'Ὁδ.Δ.264 οὐ τευ δευόμενον, αὐτ' ἄρ φρένας οὐτε τὸ εἶδος.

δεφνόμενος-ως (ἡ) πάπ. [λατ.] κ. δηφνήντες βλλ. ὑπεράσπισις, προστασία, διαφέντευσις βλλ. ὑπεράσπισις, προστασία, διαφέντευσις: Εὐστ.Ρ.Ἀργέν.130 ἐδεφνόμεσαν καὶ ἄλευθερώσαμεν αὐτὰν.

δεφνόμενος-ος (ὁ) μν. [λατ.] ὁ ὑπερασπιστής, ὑπεράσπιστος, προστατής, ποῦ διαφέντευει, δὲ, δηφνήστω βλλ.: Εὐστ.Ρ.Ἀργέν.100 οἱ δὲ ἐκδεφνόμενοι καὶ δεφνόμενοι τὸ ἐναντίου δόγματος.

δεφνόμενος (ἡ) νεώτ. γένος κοσμητικῶν στραχησικῶν δεινυλλίων.

δεφραιοῖα (ἡ) νεώτ. γένος κυκλοστύμων βρυσζῶων τῆς οἴκου τῶν διασταποριδῶν.

δεφτερίας (ὁ) δημ. ὁ κρατὶν τὸ δεφτέρια, τὰ κατάσχη, ὁ κατάσχηγράφος, τίλος, ὃν εἶχε παλαιότερον ἐν Τουρκίᾳ ὁ μέγας ἠθουραφωλῆς.

δεφτέρι (τὸ) δημ. κ. φετέρι κ. φετρί. ἡ δεφτέρη, ἡ βιβλος, κ. μφ.: Βαλαωρ.Διάκ.1,94 θά ξεπλυθὴ ἡ μαυράδα, | ποῦ ἔλερνε τῆς μοιρας μας τὸ νεκριὸ δεφτέρι, Παλαμ.Περ.Χαιρ.211 | νέα Ἱστορία γράφεται. Ἰτὰ ὀλάσπρα τῆς δεφτέρια 2) εἶδ. κατάσχη, βιβλίων λογαριασμῶν, σημειωσάτων: παροιμ. ὁ διάλος ἀνὰ μουφλωζέφ τὰ παλιά δεφτέρια πιάνει | ἐπὶ ἀνατρεχόντων εἰς παλαιούς λογαριασμούς δοσοληφίας, ἀνομιμησκακομένων τοῦ παρελθόντος).

δέφρα (ἡ) κρητ. τ. τοῦ γέφυρα: 'Ἐπιγρ.

δέφρα μαλακῶν, χειρομολάσσω, τριβῶ δια τῆς χερσός || ἐπὶ αἰσχρός σημ., ἀποδέρω τὸ αἰδοῖον, κῶν μαλακία: Εὐδ.120,5 ἄλλ' ἀδδευμαι ἄλλην ἐταίραν εἶδε τῆς αὐτῶν, ταυτοῦς δ' ἐδδφον ἐναιστω δέκα, Ἀρτεμιδ.1,78 τὸν δεσποτῖον αὐτοῦ δεφειν || κ. ἐν μέσ. τῶν ἐν τῇ αὐτῇ σημ.: Ἀριοφ.1πν.24 ὀπῆ τὸ δέρμα τὸν δεφρομένον ἀπέρχεται, αὐτ.Εἰρ.290 τὸ δάτιδος μέλος ὁ δεφόμενος ποτ' ὄδε τῆς μεσημβρίας: 'Ἰ.Να. ἐξομο. δεφρομαι: 2) νεώτ. κωτεργάσομαι τὰ δέρματα, ἀργάζω.

δεφόμενος-ον ὁ ἐχὼν δέκα ὄμματα ἴται βρόχους θηλιές: Ξεν.Κυν.10,2 δεφόμενος ἄρκυς.

δεφόμενος (ἡ) δοχείον, λ. ὡς ἀναφέρεται τὸ Πυθαγόρου πλάσσεια προῶ ἐτυμολογῶν τὸ δεκάς: Φιλ.2,184, Θεολ.Ἀριθμ.59.

δέχεται ἰων. γ' πληθ. ἐνεστ. ὁ δέχομαι βλλ. βλλ.: 'Ἰ.Μ.147.

δέχε 'Ἐπιγρ. προστ. ἐν. τοῦ δέχομαι βλλ.

δέχευάλλα (ἡ) νεώτ. ζῶολ. γένος τριλοβιτῶν ἀρθροπόδων ζῶων ἀπάντων ἐν ὀλοβιζέσι.

δέχευιτῆς (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. κ. δέχευιον ὄρυκτον ἐρυθροκρίτριον ἡ φαιοῦ χρομόστος ἀπάντων εἰς φλοιοπαγῆ συσσωματώματα.

δέχευα ἰων. δεκαεπτά: 'Ἰ.Ὁσ.Π.5,11,4 ταῖς δεχευατὰ ἡμέραις

δέχευρος-ον ὁ δέκα ἡμέρας διαρκῶν: Πλάτ., 'Ἐπιστ.349 D θύσιαν τινὰ δεχευρον, Θουκ.5.26,4 ἐκεχειρῆσαν δεχευρον ἴσον, Πολυδ.20,9,5 δεχευόμευρος ἀνοχῶς || δεχευρον (τὸ) ὡς οἶσ. τῷ δεκαήμερον: Πολυδ.1,63 διεκόντι δὲ εἰς τρία τὸν μῆνα, τὸ τρίτον ἀν.. καλοῖτο δεχευρον.

δέχεται ποι. ἀπαφρ. ἐνεστ. ἡ παρὰκ. τοῦ δέχομαι βλλ.: Εὐρ.Ρησ.525.

δέχθα ποι. β' πληθ. προστ. ἀφρ. τοῦ δέχομαι βλλ.: 'Ἀπολλ.Ρ.4,1554.

δέχευμος-η-ον μτχ. ἐνεστ. τοῦ δέχομαι βλλ. 'Ἰ.Να. πρβλ. δέγευμος.

δέχευμοι ποι. τ. τοῦ δέχομαι βλλ.: 'Ὁσφ.Ἀργ.564, ΑΠ9,553.

δέχομαι 'Ἐπιγρ. δεκοοκίω.

δέχομαι κ. μων. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. κ. κρητ. δέχομαι, ποι. δέχνομαι, γ' πληθ. δέχεται, ιτχ. δέγευμοι (Ἰ.Να. δέχευμος, πρβλ. ὄρ. β' ἐδέγγην), δημ. δεχοῦμενος, ποι. ἀπαφρ. δέχθαι | ἡ πῆ. παρὰκ. ἀπὶ δεδέχθαι |, παρὰκ. ἐδεκόνην, μέλλ. δέχομαι, 'Ἐπιγρ. δεδούμαι, ποθ. δεχέσομαι, ἀφρ. α' ἐδεξάμην, ποι. δεδύην, ὄρα. β' ἐδέγγην, γ' ἐν ἐδεκτο κ. δεκτο, ποθ. ἐδέγγην, δημ. |ἐ)δέχθηκα, προστ. δεξο, δημ. δεξού, πληθ. δεχθε, παροικ. δεδύμαι, ἰων. γ' πληθ. δεδέχεται, προστ. δεδέξω, πληθ. δεδέχθε, ιτχ. δεδεγευμένος, ὑπερα. ἐδεδέγγην, τετέλλ. μέλλ. δεδέξομαι ἐν ἀνοφ. προῶ πρόγμια, λαβόντων, παραλοβόντων τὸ προσφρόνομεν: 'Ἰ.Α.20 παῖδα δ' ἐμὶ λύσαι τε φίλων τὰ τ' ὄνοια δέχεσθαι, 'Ὁδ.Τ.355, Θουκ.1,96 καὶ Ἑλληνοταῖροι... οἱ ἐδέξαντο τὸν φρον, Πλάτ.Πολ.416 Ε δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς || δέχομαι τί τινι ἡ τινος λαβόντων τὴν παρά τινος: 'Ἰ.Α.596 μειδιήσασα δὲ παιδῶ; ἐδέξασα χεῖρὶ κύπελλον || ὁμ. σημ. κ. μετ' ἐμπροθ. διορ. (παρά τινος, ἐκ τινος): 'Ἰ.Ω.429 τοῖδε δεξεί ἐμὲ παρά καλὸν ἀέριον, Σοφ. ΟΤ.1107 ὁ βακχεῖος θεός.. σ' εὐορμῆα δεξάτ' ἐκ του Νυμφῶν ἐλικυπιδῶν 2) δέχομαι τὴν πρό τινος ἡ ἀντί τινος προτιμῶ, ἐλέγω: Πλάτ.Νομ.729 D πρό τοῦ Ὀλυμπίου καὶ ἀπάντων ἀγώνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνοικῶν νικῶν δεξάτ' ἄν' || ὁμ.σημ. μετ' ἀπαφρ.: Θουκ.1,143 οὐδέτις ἀνδεξίτω φρονῆν, Πλάτ.Ἀν.41 Ἀ Ὁρφεῖ ἐγγυγενέσθαι.. ἐπὶ πόσων ἂν τῆς δεξάτ' ἂν ὕμνων, Λυσ.10,21 ἐγὼ γούθ δεξάμην ἂν πάσας τὰς ἀπίδας ἑρρινομένη || ὁμ. σημ. κ. ἐν φρ. μάλλον δέχομαι μετ' ἀπαφρ.: Ξεν.Ἑλλ.5,1,14 δεξάμην ἐν αὐτὸς μάλλον δύο ἡμέρας ἄσπιος ἡ ὅμας μίαν γενέσθαι 3) συλλέγω τὴν ἐν τι, ὑποδέχομαι: Σοφ.ἀπ.534,3 ὄπον.. κάδοις δέχομαι || παραλοβόντων τὴν ἐν εἰσι: ἡ θάλασσα δέχεται τὰ ὄψατα τὸν ποταμῶν 4) ἐπὶ φυσικῆς ἀποδοχῆς, ἀδιαπορητῆτος ἀνεχώρησι τὴν ἐπιλόβημον: 'Ἰ.Σ.115 κηρὰ δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὀνόπε τε κεν δὴ Ζεὺς ἐβθελῆ τελείας, 'Ὁδ.Υ.271 || νεώτ. κ. δημ. γέν. ἀνεχώρη, ἰπομύως: τὸ στομάχι του δὲν δέχεται τὰ γεσάα, -αὐτὸς δὲ δέχεται ἀστέα 5) μετὰ χερσός ἀποδέχομαι: 'Ἰ.Φ.647 τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, 'Ἦρ.9,91 δέχομαι τὸν οἰωνόν.. ὡ ζέινε Σάμης, Σοφ. 'Ἰ.Χ.668 ἐδεξάμην τὸ ῥήθην, Ἀριστ.Πλ.63 δεξοῦ τὸν ἀνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ || ὁμ. σημ. κ. ἀπολ.: Αἰσχ.Ἀγ.1653 δεχομένοιο λέγεις θανέει σε' || νεώτ. ὁμ. σημ. κ. ἐν τέλει ἐπιστολῶν: δεξέσθαι | ἡ δεχθῆτε | τὴν διαδεδαιώσων τῆς ὑπολήψεως μου 6) ἀναγνώριζω τὴν ὡς καλῶς, ὀρθῶς ἔχων ὄπο-

δέχομαι, ἐπιδοκιμῶμαι : Ἦρ.9,5 δεξαμένους τὸν λόγον, τὸν σφι Μουρυγίδης προφῆρα, Θουκλ.37 περὶ τοῦ δεξασθαι σφας τὸν λόγον, Μηναι.1.) Ἀπολυτ. εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθάσων σου, ὡς δεξιμένην τὸν λόγον σου, ἐν τέλει ἐδέχθη τὰς ἀπόψεις-τὴν γνώμην μου, -δὲν τὸ δέχεσθαι γὰρ ὅλο τὸν κόσμο' || νεώτ. ἔμπορ. δέχομαι συναλλαγματικὴν ἀναγνώρισιν ὀφειλῶν μου, ὑπογράφω συναλλαγματικὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπ' ὀνομασίῳ μου παρὰ τρίτου. 7) ἐπὶ ἀμαρτήματος, συγχωρῶ : Πά Γέν.50,17 δεξείη τὴν ἀδικίαν τὸν θεράπωντων τοῦ Θεοῦ τοῦ πατρὸς σου. 8) ἀπλῶς ἀκούω μετὰ προσοχῆς : Εὐρ.Μηδ.175 πῶς ἐν... μύθων τ' ἀδαθενῶντων δεξείη ὄμωράν, Θουκ.2,89 ἐδοκίμησεν παρὰ ταῖς ναοὶς μένοντες τὰ τε παραγυλλόμενα ὀξέως δεχέσθε. 9) ἐκλαμβάνω, θεωρῶ ὡς τι : Σοφ.Αλ.68 θεωρῶν δὲ μῖνον μὴδ συμφορῶν δέχου τὸν ἀνδρα. 10) ἐνωῶ πῶς, ἀντιλαμβάνομαι κατὰ τινά τρόπον: Πλάτ. Ἐπιστ.315 C οὐδ' ἀναγνώσκω αὐτὰ, δηρ. βούλει δεξασθαι, ταῦτα δέχου. 11) διὰ στίχων ἀπαντᾷ εἰς στίχους : Ἀριστοτ.Σφ.1222 ζῆνος τις ἔπαρος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος, τοῦτατος ἔνωεν τὰ σκλίη ὄπως δεξείη. 12) ἀναλαμβάνω : Πολύβ.32,14,5 ἀπ' ἀνομιμῶν δὲ δεξασθαι τὴν διασπῆν. || μετ' ἀπαφ. ἐπιχειρῶ : Ἐπιγρ. 13) νεώτ. ὑφίσταμαι ἀπροσοδοκίαν ἐξορκιστὴν τινά ἐνέργειαν : καθὼς ἀμερίμωτος ἐξορκιστὴς, ἐδέχθη σφαιρῶν εἰς τὴν κεφαλῆν. 14) νεώτ. στρατ. δέχομαι μάχην ἀντίστασι μὴ ἐνεργημένην ἐπίθεσιν. 15) ἐπὶ προσ. ὡς ἀντικείμενον, λαμβάνω, ἀναλαμβάνω, αἴρω : Ἰλ.Ζ.483 ἡ δ' ἄρα μιν κηῶδεῖ δέξαστο κόλπω, ΚΔ Λουκ.2,28 ἐδέξατο αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ. 16) ἐνίωξ. ὑποδέχομαι : Ἰλ.Σ.331 οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάρῳ... Πηλεῦς, Ὀδ.Ρ.110, Ἦρ.1,60 ὡς Ἀθηναιοὶ, δεξέσθε ἀναθῶ νόμῳ Παιστιστρατον, Εὐρ. Μηδ.713 δεξείη δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφῆσθιν, ΚΔ Ματθ.10,40 ὁ δεχόμενος ὄμωρ ἐμὲ δέχεται. Ἰολίτ. Ἐκλ.Τραγ.137,13 Τουρκόπουλο τὸ δέχεται σταδὸν ὄχρωσα ντυμένο. || δημ. φρ. καλῶς τὸν (δέχεται) κατε (εὐχὴ) δι' ἐπινοκίμωσαν οἰκίαν; ὄμ ἢ τὸ καλὸν ἂν τὸν δεχθῆτε (εὐχὴ) δι' ἀνεμυθόμενον οἰκίαν. 17) ἐπιτρέπω τὴν εἰσαγωγήν εἰς... : Θουκ. 4,103 δεξαμένοι αὐτὸν τὴ πόλει, αὐτ.6,44. 18) ἀναγνώρισιν, παραδέχομαι τινά, οἶον ὡς συνειργάνην, σύμμαχον κτ. : Θουκ.1,43 μίτη ἐμμύχας δεχέσθε βίᾳ ἡμῶν. 19) πᾶν λαμβάνω ἀπ' ἐγγύστην, ἀσφάλειαν : Πάπ. προσηλωτὴς καὶ θεωσιωτὴς ὁ δεινὰ ὁ ἀποδόμνος, ἐν ἐξέχαστο ὁ δεινὰ ὁ πριάμενος. 20) περιποιοῦμαι, συνιπρῶ τινά : Ἀναξάνδρ.41,2 Σοφ.ΟΚ.4 τις τὸν πλανήτην Οἰθίπωον, δεξείη. 21) δέχομαι ὡς ἐχθρὸν, ὄν. ἀποκρούω προσβολὴν τινος : Ἰλ.Ε.238 τὸνδε δ' ἐβῶν ἐπιόντα δεδέξομαι ὄξει δούρῃ. || ἐπὶ κινηθῶ ἀναμεινόντος τὸ θῆραμα : Ἰλ.Δ.107. || ὄμ. ἐπὶ θῆρος ὑπομεινόντος τοῦς κινηθῶς : Ἰλ.Μ.147. || κ. ἐπὶ στρατηγμάτων, ἀντιμεταπίπῳ τὸν ἀντίπαλον, ὄδ. κ. ἀντίσταται : Ἦρ.3,54 δεξαμένοι δὲ τοῦς Λακεδαιμονίους ἐπ' ὀλίγων χρόνων ἔφευγον ὀπίσω, Θουκ. 4,43 δεξαμένων δὲ τὸν Ἀθηναίων ἐν χερσὶν ἦν πάλιν ἡ μάχη, Ξεν. Ἀν.4,331. 22) δέχομαι μετ' αἰτ. κ. ἀπαφ. μὲλλ. περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ τινά : Ὀδ.1,513 αἰεὶ τινά φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἀέθρηπν ἐνθάδ' ἐλάσσοσθαι. || ὄμ. σμ. κ. μετὰ τὸν ὄπαστο κ. εὐκτ. : Ἰλ.191 Πάτροκλος δὲ σὶ ἐναντίος ἦστο σπῆθρ, δέγμενος Αἰακίδην, ὄπαστο λήξων ἀσπίδων. || ὄμ. κ. μετ' ὄπαστο. : Ἰλ.Κ.62 αὐτὸς μένω μετὰ τοῖσι δεδεγμένω, εἰς ὁ κεν εἰδῶς ἴεν τοῖσι ὄμρρ. ἔπεισον ἐν ταῦτι κ. ἐν τῇ προηγ. σμ. κτῆσι ὁ μὲλλ. δεδέχομαι, ὁ παρακ. δεδέχομαι, δεδεγμένοι ὁ τύπος δέγμενος ἀπαντᾷ ἐν τῇ σμ. ταύτῃ, πλὴν ἐν Ὑμν.Δημ.47, Ὑμν. Ἐρμ.477 γ

23) σπαν. μετὰ πράγμ. ὡς ὑποκειμένου, κατέγω, ἐνασχολῶ τινά : Πινδ.Π.4,70 τίς γὰρ ἀρχὴ δέξαστο ναυτιλίας (ἐνν. αὐτοῦς) γ. 24) λαρόδω, παραλαμβάνω, εἰσδέχομαι : Ἀριστοτ.Ζ.531 α,23 τείνει πρὸς τοῦς πόρους τοῦς ἐξω διὰ τοῦ δαστράκου φέροντας, ἡ ἀφίση καὶ δέχεται τὴν τροφήν. 25) περιλαμβάνω, χωρῶ : Πάπ. ὄσας πᾶσας ἡμῶν ἄνθρωπων δεξέσθαι. || κ. γεωμ. περιλαμβάνω, περιέχω : Εὐκλ. Ὀρισμ.3,17. 26) παραδέχομαι, ἀνέχομαι : Φιλολ.11 φεθῶς οὐδὲν δέχεται ἂ τὰ ἀριθμῶ φύσει, Ἀριστοτ.Τοπ.146 α,3, βλ. κ. Διον. Ἄλ. Ἰσοκρ.2. 27) κ. δημ. ἐπὶ τόπων, συντελῶ ὄπρ τῆς ὑγείας τινός : Πλάτ.Νομ.747 Β τόποι... τοῦς ἀεὶ κατοικιζόμενους ἴλεω δεχόμενοι, -δὲν τὸν δέχτηκε τὸ βουνὸν - ἡ Ἀμερική. 28) αὐτῷ δεδέχομαι τινά, ἐρχομαι μετὰ τινά, ἀκολουθεῖ τινά : Ἰλ.Τ.290 ὅς μου δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἵα, Ἥσιος.Θ.800 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπότερος ὄδλος, Ἐρμ.115,12. 29) ἐπὶ τόπων, συνέχομαι, συνορεύω : Ἦρ.7,176 ἐκ δὲ τοῦ στεινοῦ τῆς Εὐβοίας ἄδῃ τὸ Ἀρπείμιον δέκεται Αἰγιαλός, ἐν δὲ Ἀρπείμιος Ἰρῶν. 30) νεώτ. κ. δημ. τελῶ εἰς τὴν διαθήσιν τῶν βουλομένων νὰ μ' ἐπισκευθῶν, δεξέομαι : εἰς τὴν οἰκίαν τῶν δέχονται ἐκείσθην Παρασκευῆν ἀπογεμῶν. || ἡ λ. ἐν χρ. εἰδ. ἐπὶ ὑπουργῶν ἡ ἀ. ὀξίωματοῦσιν, ὁ ὑπουργός δέχεται ἐκείσθην Δευτέρων καὶ Παρασκευῆν. **δεχομένου-η-ο** δημ. μτχ. τοῦ δέχομαι βλλ. ἐν ἐπιθ. σμ. ὁ γινόμενος δεκτὸς ἡ ἀνεκτὸς ὁ ἀπρόσδεκτος : παρομο. καὶ τὰ καλὰ δεχοόμενα καὶ τὰ κακὰ δεχοόμενα (δεῖν ὁ ἀνεκόμενα καὶ τὰς διαχερπεῖς περιστάσεις, συνθήκας). **δέφα** (ἡ) Σουιδ. κ. νεώτ. τὸ καταργεῖσθαι διὰ δέφεως δέρμα Σουιδ. « βύρσα ». **δέφατον** (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ γίνεται ἡ καταργασία τῶν δερμάτων, τὸ βυρσοδέφετον, ταρμακίον; πρβλ. δέφιν. **δέφης** (ἡ) νεώτ. ὁ καταργεῖσθῶν τὰ δέρματα, ὁ βυρσοδέφης. **δέφια** (ἡ) νεώτ. γένος βυρσοδέφεσιδῶν φυτῶν. **δέφια** (τὸ) νεώτ. χημ. τὰ προϊόντα τῆς συμμικνῶσεως τῶν φαινοκίτρωσιν βλλ. ἔχοντα φυσικὰ καὶ χημικὰ ἰδιότητα ἀναλόγου πρὸς τὰς τῶν δεφικῶν ὁλῶν. **δεφικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἡ κατὰ ἄλλος εἰς τὴν δέφιν τῶν δερμάτων : δεφικὰ ὄλα ἡ οὐσίαι ἐξέρως διαπεδομένην ἐν τῷ φυσικῷ κόσμῳ ὄλα, ἔχουσαι τὴν ἰδιότητα τοῦ μετατρέπην τὴν βύρσαν εἰς δέρμα. || δεφικὸν ὄδῶ ἡ ταννίνη βλλ. ἀ. δεφίη. 2) ἡ δεφικὴ ὡς ὄσα, (ἐνν. τέχνη) ἡ βυρσοδέφια βλλ. **δεφίον** (ἡ) νεώτ. χημ. κ. δεφικὸν ὄδῶ ἡ ταννίνη βλλ. **δεφίον** (τὸ) μιν. κ. νεώτ. ἐργαστήριον βυρσοδέφικῆς, δεφῶν, βυρσοδέφεσιν βλλ. : Ἀρμενολ. 2,431. 2) νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν δεφία βλλ. **δέφης-κως** (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ δεφικῶν ὀστικῶν ὄλων καταργασία τῶν δορωμένων ζῶων, τὸ ἀργασιον. **δεφονόνης** (ἡ) νεώτ. χημ. φασμ. στυπτικὴ κόνις διδομένη ἐσωτερικῶς εἰς φάρμακον κατὰ τῆς διαρροίας, ἀ. ταννίνη βλ. **δεφολακκίμα-ατος** (τὸ) νεώτ. ἐνωσις δεφικῶ ὄξέος μετὰ λευκόματος, κόνις διδομένη ἐσωτερικῶς εἰς φάρμακον κατὰ τῆς διαρροίας. **δεφωποῖος** (ἡ) Ζωναρ. 478 « βαφεῖς, ἀσπληνίτης ». **δέφω**, ὄφρ. ἀδέφασα μαλάσσω, καταργεῖσθαι : Ὀδ.Μ.48 κηρὸν δεφῆσας μελιθεῖα, Ἦρ.4,64 δέφει τῆσι χερσὶ τὸ δέρμα γ. **δέφω-εω** δέφω βλλ. Ἥσι. « βυρσοδέφης ὁ τὰς βύρσας δεφῶν ». **δέω** (ἡ) μιν. κ. δένω κ. δένω, δημ. δένω βλλ. μτχ. συνιπρ. τὸ δοῦν, τὸ δοῦντι, ἡ δοῖσα, προστ. γ' πλὴθ. δειόντων, μὲλλ. δῆσω, ἀφρ. εἰδῶσα, ἐπ. δῆσσα, παρακ.

δέδεκα, μητ. δεδῆκται, ὕπερ. ἐδέδῆκει' || μέσ. ἐπ. πορστ. δέοντο, ὄρρ. ἐδῆσαν, ἐπ. γ' πληθ. δεσάσκετο' || παθ. μέλλ. δεδῆσμαι, κ. δεδῆσομαι, κ. δεδέσομαι [ἀμφι.], ὄρρ. ἐδέθη, πορστ. δεδέμαι, ὕπερ. δεδέμεν, ἐπ. δεδέτο, ἰων. γ' πληθ. ἐδέδατο ὕπερ, δεσεύω' δέμα τινά τι ἢ ἐν τινί δέμα, δεσεύω τινά διὰ πνοῆς: Ἰλ.Κ43 ἤ με δῆσαντες λίπτε αὐτόθι νηλεῖ δεσφῶ, αὐτ.Ε.386 ἴδμεσαν κρατερῶ ἐν δεσφῶ, Εὐρ.Κύκλ.234 δῆσαντες δὲ σὲ κλέφῳ τριπήχει κατὰ τὸν ὄμφαλόν μέσον, Κδ Ἰλ.19.40 ἔλασον τὸ σῶμα τὸ Ἰησοῦ καὶ ἔδῆσαν αὐτὸ ἐν ὄθονιοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων κ. παθ.: Σόλν.Πλουτ.Σόλ.24 κύνα... κλοπῆ τριπήχει δεδεμένον, Κδ Ἰλ.11.44 δεδεμένος τοῦς πόδας καὶ τὰς χεῖρας' || ὄμ. δέμα τινά ἐν τινί ἢ τινί δέμα, δεσεύω τινά ἐν γῶφω τινὶ ἢ ἐπὶ πνοῆς: Ὀδ.Μ50 δῆσαντων κ' ἐν νηὶ θεῶ χεῖρας τε πόδας τε, Σοφ.Α1.240 τὸν δ' ὄρθον ἄνω κίων ἔδῆσα, Ἀριστῶ.Βάτρ.619 καὶ δὲ βασιάνων, ... ἐν κλίματι δῆσα' κ. παθ.: Δημ.733 δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκίρκῳ τὸν πόδα' || δέμα ἕκ τινος δέμα ἐκ πνοῆς, εἰς τι πρῆμα: Ἡρ.Α.72 ἐκ πασσάλων δέουσαν κ. παθ.: Ἰλ.Κ.475 εἰς ἐπιθροιάδος πυμνάτης ἰμῶσι δέδοντο' || δέμα τινά πρὸς τινί ἢ Ἀλογ.Πρ.15 θῆσαι βίρα φάραγγι πρὸς δεσχευμένῳ κ. παθ.: Σοφ.Α1.108 πρὶν ἐν δεθείς πρὸς κίον' ἐρκείου στήνης, Δουκ.Α.47 δεδεμένους τε πρὸς ἀλλήλους καὶ παιγμένους' 2) εἰς δεσμὴν πῆμι, δεσεύω: Ὀδ.Ο.352 πῶς ἂν ἐγὼ σε δεοίμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, Αλογ.Εὐμ.64 αὐτὸν δ' ἔδῆσα πατέρα πρῆσθόντι Κρόνον, Θουκ.130 τοὺς μὲν ἄλλους αἰχμαλώτους ἀπέκτειναν, Κρόνῳ δὲ δῆσαντες εἶχον, Δημ.733 δῆσαντων αὐτὸν οἱ ἐνδεκα, Πλάτ.Ἐδῆσαν ἡμᾶς 3) μητ. δεσεύω, ἐμποδίζω παθ.: Θγαγ.178 παῖς γὰρ ἀνὴρ κενὴν δεδωμένους ὅσπερ τι εἰληπὸν αὐτῷ ἔρχετο δύναται, γλώσσα δὲ ὀ δέδεσαι [ταῦ δέμεται ἢ γλώσσα]. Πινδ.Π.396 κέρδει καὶ σοφία δέδεσαι, Εὐρ.Ἰππ.160 λήθη δ' ὀπὲρ παθέων κύναια δέδεσαι φυγῆν, Κδ Πρῶτ.20,22 καὶ νῦν ἰδοῦ ἐγὼ δεδεμένους τῶ πνεύματι πορευομαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, αὐτ. Ρωμ.7 γυνὴ τῶ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεσαι νόμῳ, [Μακάβ.46,12] 4) ὄμ. δεσεύω τινά διὰ μηχανικὰ κατὰδεσμοῦ: ΑΠ11,338 5) μετὰ γεν. πρόμ. ἐμποδίζω: Ὀδ.Δ.380 ἄλλα σὺ περ μοι εἰπέ... ὅστις μ' ἀθανάτων πεδᾶσθαι καὶ ἔδῆσα κλειδούθ' 6) πρῆμα, ποιητὴ καταγνώσκω, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ λῶν: Κδ Ματθ.16,19 δ' ἂν ἔδῆσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὁ ἐάν λῶσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται κλειδωμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς 7) ἱστρ. τὸνῶνα, ἐνδυναμώνω: Ἰππ.Κατ' Ἰππ.17. 8) συμπλέκω: Διγεν.Ἀκρ.2088 ἔδῆσα τε χεῖρας τοῦ ταχέ, καὶ ἐπρωσκήνατε τον 9) μέσ. δέμα ἐπ' ἐμοῦ, ὀποδοῦμαι: Ἰλ.8.44 ποσσὶ δ' ὀποδοῦ λαροπίων ἔδῆσατο καλά πέλαια, Ὀδ.Ο.228 περὶ δὲ κνήμησιν βολίας κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο [εἶχε προσδέσει, δέσει].

δέμα (2), μέλλ. δέλοσα, ὄρρ. ἐδέλοσα, ἐπ. δῆσα, πορστ. δεδέθηκα, μέσ. δέουμαι, μέλλ. δωρ. δεοῦμαι, μητ. δεδῆσομαι, ὄρρ. ἐδέθη, πορστ. δεδέμαι, ἔδῆμαι ἔγω ἔλλεψιν, στεροῦμαι, ἔγω ἀνάγκη πνοῆς' μετὰ γεν.: Ἰλ.Σ.100 ἐμετο δ' ἔδῆσα ἀρῆς ἀλκήτῳ γενέσθαι, Πλάτ.Πολυτ.277 Δ παραδείγματος, ὡ μακάριε, αὐ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέθηκεν, Ξεν.Ἄνουμ.4.210 γυνομωκιοὺ γὰρ ἀνδρῶς καὶ τοῦτο δεῖ' 2) συνήθ. Ἄττ.ἐν φρ. οἶον πολλοὺ κ. σπον. παντὸς δέμα ἔγω μεγάλῃ ἀνάγκῃ, ἔγω πολλὰς ἔλλεψεις, μοῦ λείπει πολὺ, μακρόν ἀπέχω, συνήθ. μετ' ἀποσφ.: Πλάτ.Φαιδρ.228 Α πολλοὺ γε δέμα, αὐτ'.Ἄπ.30 Δ πολλοὺ δέμα ἐγὼ ὕπερ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι [πολύ ἀπέχω ὅπο τοῦ ὕπερασπίω ἐμαυτοῦ] ὄμ. κ. μέσ.: αὐτ.92 Α πολλοὺ γε δέουσι μαινεσθαι' || ὄμ. μικροῦ, ὀ-

λίγου, τοσοῦτο δέμα κ. σπον. μικρόν, τοσοῦτον, παρὰ μικρόν δέμα κττ. ἔγω μικρόν ἀνάγκη, ἔγω ὀλίγας ἔλλεψεις, ὀλίγον, μικρόν ἀπέχω: Πλάτ. Μέν.71 Δ τοσοῦτον δέμα... εἰδέναι, Ξεν.Ἐλλ.4.61, Ἰσοκρ.17.42 παρὰ μικρόν ἔδῆσα ὀδοσθενεῖ' || ὄμ. κ. κατὰ μητ.: Δημ.824 μικροῦ δέοντα τέτταρα τάλαντα, Ἐπιγρ. παλαστής δεδάντων τεττάρων πόδων' || συνήθ. ἢ χρ. μετὰ μητ. καὶ γεν. εἰς δῆλων ἀριθμῶν ληθόντων εἰς ὅτιω ἢ ἐνέκα μονάδος: Ἡρ.114 βασιλεύσαντος δωῶν δέοντα τεσσαράκοντα ἔτεα [παρὰ δύο τεσσαράκοντα, τριάκοντα ὀκτώ], Θουκ.22 ἐπὶ χροσίδος ἐν Ἀργεὶ τότε πενήκοντα δυοῖν δέοντα ἐπὶ ἱερμῶνης, Ξεν.Ἐλλην.1.5 Ἀλκιβιάδης ἐπικισπέλει δυοῖν δεοῦσας εἰκοσιν ναυσίν, Διογ.Λ.5.27 πόλεων δυοῖν δεοῦσιν ἐξήκοντα 3) ἢ μητ. δέμα-δέουσα -ον ἐν ἐπιθ. χρ. ὀ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος, ὁ καθήκων, ὁ ἀναγκαῖος: Ἀριστ.ΛΠρ.48 β, 36 ὁ καιρὸς οὐκ ἐστὶ χρόνος δέμα, Ἐπιγρ. τοῖς δέουσι χρόνοις - τῶ ἐγένοντο αἱ δέουσαι παραρήσεις' || εἰδ. τὸ οὐδ. τὸ δέμα βλά: 4) ἀπρσο. δεῖ βλά. 5) ὀσθ. δέουμαι βλά.

δέμα (3) σιολ. τ. τοῦ θῆλυ βλά. εὐρίσκω: Ἄλλ.102 ἔγω μὲν ὀ δέμα τάδε μαρτύρομαι, δεῖ κ. ἐωτ. χρονικὸν μόριον, ἥδη πλέον, τώρα πιάσ' || δε. κ. δεκτικόν ὄμ. βεβαιωτικόν, ἀκριβέστερον καὶ σαφέστερον καθορίζον ἢ βεβαιῶσαι τὰς μεθ' ὧν ἐκφέρεται λέξεις ἢ προτάσεις, ἀντιστοιχοῦ ὄμ. δᾶ, ἀποδοδόμενον εἰς τὴν νεωτ. θᾶ ἀναλόγη λέξεων ἢ καὶ διὰ περιφραστικῶν, συνήθ. ἀκολουθοῦν τὸς διακριζόμενος ὄρ' αὐτοῦ λέξεις παρ' ἐπικούς σπον. δὲ κ. παρὰ λυρικοῖς προηγουμένων τῶν διακριζόμενων λ. ὡς μόριον χρονικόν: Δ1.342 τέκνον ἐμὸν, δᾶ πᾶσαν ἀποχέουαι ἀνδρῶς ἐμοῦ, αὐτ.Ν.22 δᾶ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρρ. αὐτ.Α.476, Ν.719, Πινδ.Ο.3.25 δᾶ τὸτ' ἐπ.214 παρὰ τὸν θυμὸς ὄρρ. ἱστρίων νην, Αλογ.Ἐπ.214 || μεθ' ἀπλῶν λέξεων, βίως ἐπιθ.: Ὀδ.Μ.69 οἷη δᾶ κελίη γε παρέλκω νευτοπόρος νηὸς [σὺ μόνη], Ἡρ.11.25 νόθος δᾶ πάντων ἀνδρῶνων ὄμ. δᾶρου κάλλησιν ἐξέρες' || παρ' Ἄττ. μετὰ ἐπιθ. δηλοῦσιν μέγεθος, ποσόν, οἶον μέγας δᾶ, πολὺς δᾶ, μικρὸς δᾶ, συνήθ. δε-καὶ μετὰ τὸν ὑπερθετικῶν μέγιστος δᾶ, κρτίστος δᾶ [ἐντέλως, ὀμολογημένως μέγιστος, κορτίστος]: Θουκ.1.50 ναυμηχία γὰρ ἀπὸτ... μέγιστη δᾶ τὸν πρὸ αὐτῆς γεγέννηται' || ὄμ. κ. μετ' ὀριθμητικῶν: Ἰλ.Ο.297 ὅκτω δᾶ προέκτα τετυγμένους ἰαοῦτος [ἔγω ρίψε ἀκριβῶς ὅκτω βέλη], αὐτ.Β.134 ἐνέκα δᾶ βεβᾶσαι διὸς μεγάλου ἐναυτοῦ [ἐνέκα τῆς ἀκριβῶς], Εὐρ.Ορ.39 ἔκτον δᾶ τὸδ' ἡμᾶρ' 2) μετ' ἐπιρρ. οἶον πολλαῖς δᾶ συχνάκις ἔως τώρα, πολλὰς φορές μέχρι τῶ σήμερα: Ἰλ.85 πολλὰκι δᾶ μοι τοῦτον Ἀχαιοῖ μῦθος ἔειπον' || ὄφθ δᾶ ἐντέλως ἀργά, πολλὰ ἀργά: Ἰλ.Ν.94 ὄφθ δᾶ δὲ Μενέλαος ἀνίστατο καὶ μετέπειν' || ἐννήμαρ δᾶ ἐπὶ ἄνεκα ἡμέρας συνεχῶς: Ἰλ.Ο.107 ἐννήμαρ δᾶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρρων' || τρίς δᾶ τρεῖς φορές ἀκριβῶς, οὐχὶ ὀλιγώτερον: Πινδ.Π.916 ὀλίγη τε γὰρ φαμί Νίσου τ' ἐν λῶφω τρίς δᾶ Αἰγίνα τὰνδ' ἐκκλίει' || πάλα δᾶ ἡδη πρὸ πολλοῦ: Σοφ.Φιλ.306 ἀλγὸς πάλα δᾶ τάσι σὺ στένω κανά' || νῦν δᾶ τώρα πλεόν: Ἀριστῶ.Ὀρν.923 τοῦρῳ ὄσπερ παιδίῳ νῦν δᾶ ἔβημ' || ὄμ. τῶρα ὄδ.: Πλάτ.Ἐθεαί.145 β οἰδένα πω ἐβήσαντες ὡς σὲ νῦν δᾶ' || τῶρα τὸ πρῶτον, τώρα ἐπὶ τέλος: Πλάτ.Πολ.353 Α νῦν δᾶ, οἶμαι, ἀμείνον ἂν μάθοις ὁ ἀρτὶ ἁρῶτων νυθανόμενος' || τότε δᾶ κατ' ἐκεῖνον ἀκριβῶς τὸν χρόνον: Θουκ.1.49 ἐπειθὲ δᾶ ἢ τροπῆ ἐγένετο... τότε δᾶ ἔργαυ πᾶς ἐχετο ἡδη' || αὐτίκα δᾶ κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ἀμέσως:

Θηλόωτος-ον συνвр. τ. του θηλόωτος βλλ. ο αιχμάλωτος : Αισχ. Έπ.72 μή τι πόλιιν να πρέμωθεν πανώλωθρον έκθαριόωτος θηλόωτος.

Θηβαίοι 'Ηα. «κιβαριοί».

Θηγής 'Ηα. «στροβοί» Σουθ.

Θηγίμαι δημ. κ. θηγομαι θηγομαι βλλς.

Θηγομαι δημ. κ. θηγομαι θηγομαι βλλς.

Θηγμα-ατος (το) κ. μον. κ. νεώτ. το άποτέλεσμα του δάκνω, του δάγκμα : Ξεν. Άπομ.1,3,12 έννησι γάρ τι τά φαλάγγια κατά το θήγμα, 'Αριστλ.Ζ1 604 β, 2), Θεόφρ.Φ1 9,5,2 άφεις θήγμα θανάσιμον έχοντας, Πλούτ.Λυκ.18 ο δε πλημμελώς άποκρινάμενος εκολάζετο θήγμα λαμβάνων από του επρενος εις τον αντίχειρα, -θήγμα ακορπίου || συνεκό. νόμος, οδύνη : Τζέτς.Χιλ.2,483 κνηστών άπάγω άμετρον καί θήγμα || κ. μτφ. : Αισχ.Άγ.79) θήγμα, . λήψη, Σοφ.άπ.84) άτιω δ' έρωτας θήγμα παιδικών προσή || 2) το όσον άκνωται τις 'Ηα. «σπάραγμα οδόντων», Τζέτς. 'Ηοιόδ.440 «βλωμός γάρ το θήγμα».

Θηγματίω μτγν. καθιστώ τι θηκτικόν, ειδ. έπι τροφών, καθιστώ ταύτας θρωμαίς, έπιμερούσας θημοσύς, νόμος και την πείν : Σύνεκ.Πυρετ. 270 διότι (τά φαχραλιονά) θηγματίζουσι την θλην και άπέχουσι την πείν.

Θημοσύς (ο) το άκνωται, το θήμα, δάγκμα : Χρύσ. Σταύκ.3,5) θημοσύς μισός || 2) άλος θρωμά, θωτοτός νόμος : 'Ιππ.Κορκ.626 συν θημομά μετά κεφαλαλής, Θεόφρ.Φ14,4,5 έν τή κοιλία θημοών ποιεϊ και θυστεντερία || 3) θηκτικόν, ήτοι καυστικόν μέσον, φάρμακον : Πλούτ.Περ.15 κατά καιρόν μέν άδωνάς ελοσάει, κατά καιρόν δε θημοσύς και φάρμακα προσφέρων τή σωτηρίω || 4) μτφ. φυκτικόν πλήγμα, πνευματική θλίψις : Πλούτ. 'Ηβ.126 Γ ο γάρ εκ των τοιούτων αναλογισμών θημοσύς άμύσσει την μνήμη, αὐτ.Κάτ.Νεωτ.38 τών Κάτωνι το πράγμα θημοών άνεγκεν || ειδ. έν τώ λόγω, ο θηκτικός λόγος, ο επιφέρων φυκτικόν θήμα βλλ., ο φωρομερός, το πείραγμα : Πλούτ. 'Ηβ.69 Α ο δε παρησιαν και θημοών άνθρωπω θυστοχουόντι προσάγν.

Θημοί 'Ηα. «πληροί».

Θηγομαι μον. κ. δημ. κ. θηγομαι-μαι άόρ. -ήθησθαι θηγομαι, άφηγηματικός έκθέτω, έξιστορώ : Έρωτόκρ.Δ 101 έξεκάλαστη ή 'Αρετή και τ' άνεμορ θηγάται, Πολύβ.Έκλ.Τραγ.246,24 πρώται και νίετες, άρχοντες, κ. έγώ να σάς θηγομαι | και γώ να σάσε θηγηθώ για έναν άντραιωμένο, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ76,9 κ. όποιος παρησιώμας τεκνίτης | θηγείται για την πλάση μαρία.

Θηθά έπίρρ. χροιν. || έπι πολύ, έπι μακρόν χρόνον, για πολύν καιρόν. πρβλ. άνω : 'Πκ.Μ2 θηθά τε και δολιχόν, Θεόκρ.1,38 ο δ' έν έρωτος θηθά κυκλαδιώντες έπίωσια μοχιθίζοντι, 'Απολλ.Ρ 2,651 ού μετά θηθά | μετ' ού πολύ |.

Θηθαγρός 'Ηα. «ή έπι πολύ λέγουσας».

Θηθαίων-ωρος-ον 'Ηα. «μακρόθιος», Σουθ.

Θηθάς(ς) έπίρρ. χροιν. θηθά, έπι πολύ, έπι μακρόν χρόνον : Νίκ.Άλεξ.215, Μαν.3,22.

Θηθεν κ. νεώτ. κ. δημ. ποι. κ. θηθε [Έύρ.] έπιτατ. τ. του θη βλλ., πράγματι, άληθώς, θηλοδή 'Ηα. «θθεν, ως μάλας, ως όληον, έξειπηθδες» : 'Ηρ.6,138, τι θη άνδρωθεντες θηθεν ποιήσουσι, Αισχ.Πρ.202 οί μέν θελονοτες έκθαλειν έδρας Κρόφον, ως Ζεις άνδρασι θηθεν, Έύρ. 'Ηλ.268, Πλάτ.Πολιτ.297 Σουθέ γάρ ορι θηθεν κατέμαθον || 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ειρωνικός ή έπι φευδός προσάσεως προς άλλωσιν ότι το λέγομενον δεν είναι άληθές, τράχα, τόχατες Σουθ. «προσαπίων άληθείας έχει, δύναμις δε φευδούς» : 'Ηρλ.59 οί μιν έδαιωνντα εις άγρόν ήβέλησαν άνολεσάσι θηθεν, Σοφ. Τρ.382 θηθεν ούδέν Ιστορών,Θουκ.1,92 παρησιέσι

θηθεν τώ κοινώ έπρεσδεύσασα,Λουκ.'Άλεξ.39 καθέδων θηθεν κατέκειτο, 'Ηρόδ.Α18,14 θηθεν μιν τών έπι σοί, το δ' άλληθες τών έπ' έσούτῃ || όμ. συνήθ. έν συνειροφουμένω τώ ώς μετά παρεθέσιν α. λέξεις : 'Ηρ.1,73 φέροντες ως άγρη θηθεν, αὐτ.3,136 ως κατασκόπους θηθεν έόντας, Έύρ. 'Ηρ.949 κέντρον θηθεν ως έχων χειρά || 3) έπιθεθεν, έκτοτε, από τότε : 'Ανακρ.1,6 και θηθεν άχρη και νύν έρωτος ού πέλασμα.

Θηθώνω ποι. παρτα. θηθώνω, ύποστακ. θηθώνωσα χρονοτριβώ, βροδύω, άγροπαρώ : 'Π.Α 27 ή νύν θηθώνοντ' ή ύστερον αύτις ίόντα, 'Οδ.Μ 12), Μακεδόν.έν ΑΠ 5,222 ούτω μιν περι νύκτα μόγις ποθίοντι φαεινάσιν έρχο θηθώνων || έπι περιόδων άσθενείας, παρησιώμων : 'Αρετ.Χρον.Παθ.1,2 ήδε ή περίοδος ού κάρτα θηθώνει || ούσαι θηθώνω βαρυκώτα : 'Ορφ.Λ.467 ήδη δε τιμ άνδρών ούσαι θηθώνοντα καθήρας άποσαν αίφα και θή και λεπτής έρίσκων έμμεν άοιδής.

Θηθυριών 'Ηα. «αχολόζεις, θηθυριών».

Θηλόωτος-ον, συνвр. θηλόωτος βλλ. ο αιχμάλωτος, ο έν πολέμω συλληθηεις ή κατακτηθείς : Έύρ.Άνδρ.105 ώς Τροία, θορι και πυρι θηλόωτων ελάε σ' ο χιλιόναυς Έλλάδος ώνάς 'Αρης.

Θηλόωταιρα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος γαστεροπόδων μαλακίων άπαντών μ. έν άποκίθωσι.

Θηλώ δηλώ βλλ. 'Ηα. «δηπίετο έπιμελείτο» : Τζέτς.Μεθ' 'Ομ.186 'Αρμαζόνιδων βασιλείας χειροσιν όπ' 'Αργείων θηλώσασιν μεγαθύμων.

Θηλώσ-η-ον έπ. τ. του θλώσ βλλ.

Θηλοτή-ης (ή) έπ. ή μόχη, ο άγών, ή έν μάχη συμπλοκή : 'Π.Γ 20 'Αργείων προκάλιζετο πάντας άρίστους | άντιπύιον μοχέασσθαι έν αινή θηλοτήτῃ || 68. ή σπαγή, ο άνατοσ, ο όλεθρος, ή φθορά : 'Οδ.Μ 257 αύτου δ' είνι θύρησι κατήσσει κεκληγηώτας | χειρας έμοι όρέγοντας έν αινή θηλοτήτῃ.

Θηλοσάα (ή) μτγν. το κώενω : Ψιδιοκ.478.

Θηλώ έπ. τ. του θλώ βλλ.

Θηλοσος-ον, θωρ. θηλοσός ο προκαλών φάβω, τρέμον, ο φάβων τοός έγθρούς : 'Αλκ.28 | άμφ. Γ παρ 'Ομήρω μ. ώς κώρον όνομα.

Θηλώ άχρ. τ. του θλώ βλλ. || 'Ηα. «θλιών, διακόπων».

Θηκόκτα (ή) μτγν. | λατ. | βερδρασμένο ύδιον και είτα έξφυσμένο διά χρόνος : 'Αθην.3,121 β πειν έπτασε θηκόκτασιν, αὐτ.122 Ε.

Θηκοτε ίον. τ. του θηκοτε βλλ. : 'Ηρ.1,157.

Θηκτη (ή) νεώτ. ναυτ. Δευσός, δι' ού γίνεται ή πρόσδεσος του άκρου κολυδίου έπι το κέντακος συσπαστού ή οχοίνου, δημ. τασακιστή.

Θηκτήρ-ηρος(ο) νεώτ. έκάστη των σπαγώνων ήλόγας ή άλλης λαθίδος.

Θηκτήριος-ον ο θηκτικός, ο προκαλών οδύνην, άλγος, πόνοσ : Έύρ.Έπ.235 μή λυπρά μηδε καρδίας θηκτήρια έξιστορήσαι.

Θηκτης (ο) κ. νεώτ. ο δόκνωσ, ο θηκτικός, ποθ δαγκνώσ : Έύρ.άπ.555, ΑΠ.4,266,7 ούδέ τόπον θηκτα σείο λίπών στόματι || όμ. κ. μτφ. : Πλούτ. 'Ηβ.55 Β λόγω θηκτη και παρησιά έκνομική καθάπτόμενος.

Θηκτικός-ή-ών κ. νεώτ. ο έχων την ιδιότητα του δάκνω, ο έχων διάθεσιν, κλίση, Ικανότητα εις το δάκνω, ο θωκακίωρης : 'Αριστλ.Ζ1 622 β, 28 τών θηκτικών φαλαγγίων, αὐτ.2Μ 662 α,3) || 3) ο θρωμός, οδός, έρεθιστικός : Διφιλ.Σ π. 'Αθην.3,121 Α ο κοιλίας δε οικιλωότεροσ, θηκτικώτεροσ και κακοχυλωτεροσ, 'Αρετ. 'ΟΕ.Νούσ.92 άλεσ δε ή νίτρον έπι τοις σάσει θηκτικόν μέσ και άγλιών, ύγιανών δε, Λουκ.Νιγρ.37 θηκτικώ τε και γλιυκεί φαρμάκω || 3) κ. νεώτ. μτφ. ο προκαλών οδύνην, ο θλιών φυκτικός, που πειράζει, ποθ

έρεθίζει: Λουκ.Δημ.ων.50 άστειον δὴ κάκεινο σό-
του καὶ θηκτικόν ἄμα. Σχολ.Λουκ.φρ.332 θηκτικαίς,
ὄβρηστικαίς κατάρας, - θηκτικὸν λόγον' || τὸ
νύδ. θηκτικόν ὡς οὐσ. ἢ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ
προκαλοῦντος πόνον, ὀδύνην, θλίψιν : Πλάουτ.
'Η8.81 C ἤν' ἄσκησον ἐπὶ τῆν φυχλὴν μεταφέρου-
σαι καὶ τὸ θηκτικὸν καὶ μικρῶν χρώματι πρὸς
ἑαυτοῦς μάλιστα' 4) νεώτ. ζωολ. θηκτικός(όν)
ὡς οὐσ. γένος ἀκρίδων.

θηκτικότης-ητος(ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ θη-
κτικού, τοῦ θάκνοντος' 2) συνήθ. μτφ. ἡ ἰδιό-
της τοῦ προκαλοῦντος πόνον, ψυχικὴν ὀδύνην, ὀρ-
γήν, τοῦ ἐρεθίζοντος, τοῦ πειρακτικοῦ : ἡ θηκτι-
κότης τῶν λόγων του - τοῦ ἄβροου.

θηκτικῶς ἑπιρρ., σχόλ., μων. κ. νεώτ. κατὰ τὸν
τρόπον τοῦ θάκνοντος ἢ τοῦ ἐτοιμαζομένου
πρὸς θῆξιν : Σχολ. Ἀριστφ. Σφ.937 τοῦς ὀδύ-
νας θηκτικῶς κατέχει ὁ κύων, Εὔστ. Ἰ.218,20
« ὀδὸς δ' ἐστὶ θηκτικῶς »' 2) μτφ. μετὰ θη-
κτικότητος, πειρακτικῶς : τοῦ ὠμίλησε θηκτικῶς.

θῆκ ἄρ. τ. ἐξ οὗ ὁ μέλλ. θῆξ τοῦ θάκνω
βλ. : Ἰηρῶν.49 δ' ἂν αὐτὸν οὐφεῖς τῶντινήμιον
θῆξ ἰκαρ' εἰκασιών' πρβλ. Ἀρκαδ.152,21, EM 260,56.

θῆλαδῆ κ. θῆλα δὴ ἐπιρρ. κ. νεώτ. κ. θημ.
σαφῶς, προδήλως, ἐμφανῶς : Σοφ.OT 1501 οὐκ
ἔστιν οὐδέεις, ὦ τέκν', ἀλλὰ θῆλαδὴ χέρσους
φεβρήναι κάγαμνος ὄμας χρώνω, Ερρ.ΙΑ 1366'
|| ὄμ. συνήθ. ἐπὶ ἀποκρίσεων, βεβαίως, ἐν-
νοεῖται : Ἀριστφ. Σφ.441 οὐ πόλλ' ἔνεσται δεῖ-
νὰ τῷ γῆρρ κακὰ · θῆλαδὴ' || ὅταν ἀκολου-
θῇ τὸ ὄτι, χωρίζεται εἰς θῆλα δὴ : Πλάτ.Πρωτ.
309 Α πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ θῆλα δὴ
ὅτι ἀπὸ κυνηγεῖον' || ὄμ. κ. θῆλα δὴ καὶ
ταῦτα : Πλάτ.Κριτ.48 Β φαίη γ' ἂν τις, οἷοι τὸ εἶ-
πον ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκρινόμενοι, θῆλα δὴ
καὶ ταῦτα' || νεώτ. κ. θημ. μετ' ἔννοιας συλλο-
γητικῆς, βεβαίως λοιπόν, εἶναι φανερόν λοιπόν,
ἢ ἄλλα λόγη, σὺ δὲ λέμε· κ. θῆμ' ἐκάστην ὁπό-
σχεσαι ἄλλ' οὐδέποτε ἐπέλεξαι θῆλαδὴ μὲ εἰ-
ρηνεύουσαι, φεύγειν θῆλαδὴ δὲν με ὠπολογί-
ζεις' || ὄμ. ὡστε λοιπόν : θῆλαδὴ πρήξει νά
φεύγη' || ὄμ. ἐρωτημ. π.τι λοιπόν : τί θῆλαδὴ
νομίζεις; || ὄμ. ὡς ἐπεξηγηματικόν, ἦτοι, ταυ-
τέστιν : ἐταβῆσμαι ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην
θῆλαδὴ Γαλλίαν, Γερμανίαν, Ἀγγλίαν, μέχρι Σουη-
δίας, - πᾶς καὶ στοφς φίλους σου δὲν ἴρῶσθ' θῆ-
λαδὴ στὸν Παῦλο καὶ στὸ Γιάννη, ὄχι σ' ἄλλους' 2) ἐπικρινκῶς, θῆθεν, τόχα : Ἡρ.Α.135 οἱ δὲ ἄν-
θρωποι ἀσθενεῖς μὲν εἰνεκον καταλείποντο,
προφάσιος δὲ τῆσθε θῆλαδὴ, ὡς αὐτὸς μὲν ..

θῆλαιῶν ἴα. « βλάτω »' 2) αὐτ. « θῆλαινοῦσθ
παῖδουσι » | παθ. παῖουσι).

θῆλαιστός-ή-ὸν μτν. δυστυχῆς ὀδύνης, δει-
λαιος : Πλάτ.Ε.5,15 καὶ ἐσεὶ στενακτὴ καὶ θῆλαι-
στόθ, Σουῖδ. « θῆλαισθ' ὀδύη, ἐκείνη ».

θῆλατωρῶς μτν. καταγέλλω, καμηνηνῶ
κατὰ : Ἠγ.σιν.π.ε.ῦσ.Εἰδ. Ἰστ.3,20.

θῆλαυγῆς ἴα. « ἄγαν φανερός ».

θῆλαυγίτων-ωνος(ή) πάπ. [λατ.] θηληγίτων βλλ.
θῆλαμομαι ||, ὄμρ. θάλαμος, μέλλ. θῆλαμομαι,
παρακ. δεδήλημαι ἀποθ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρός.
ἢ ὧσα, βλάπτω τινά : Ἰ.Δ.67 ὡς κε τρώες. Ἀ-
χαῖσδὲ ἀλλῶν σ. θῆλασασθαι, Ἰων. Ερρ.541 ὄλεον
θῆλαμομαι, ἄλλον ὀφθω, Θέοκρ.793 μήτε τινά
ἐλπίων θῆλαμενος Ἡρ.δ.36, Θεοκρ.9,36 τούσθ'
οὔτι ποτὶ θῆλασασθ Κίρκη' 2) ὄμ. πληγῶν,
σφάξ, θανατῶν : Ὀδ.Λ.401 ἦ σ' ἄνθρωποι ἄν-
δρας θῆλασαν' 3) ἐπὶ πραγμ., ἐπιφέρω βλά-
δος, ζημίας, καταστρέφω, φθείρω, ἀφινίζω τ.η.
ὄδ. κ. λεηλατῶ : Ἰ.Α.156 οὐδὲ ποτ' ἐν Φθίβι. καρ-
πὸν θῆλασαν', Ἡρ.2,12 ἄλμυρ ἐπαυθῆσθουσαν,
ὥστε καὶ τὸς πυραμιδας ὀκλήσασθ' || κατ' εὐ-

φημισθόν, ἀρπάξω, κλέπτω τ.η : Ὀδ.Θ.444 μή τις
τοὶ καθ' ὄδον θῆλασται, ὀπῆστ' ἂν αὐτὲ εὐθρ-
σθα γλαυκὸν θινον' 4) ἐπὶ συνθηκῶν, σπουδῶν
κτλ., παραβιάζω, ἀβεῖτω ταύτας : Ἰ.Γ.107 μὴ τις
ὑπερβασίη διὰς ἔρθια θῆλασται' 5) ἀπολ.
φῆρω βλάθην, εἶμαι ἐπιβλαδῆς, βλαβερός : Ἰ.Δ.3102
ἐνθα κε σὴ βουλή θῆλασται' ὄμ. κ. μετὰ συστω-
λου αἰτ. : Ὀδ.Κ.459 ἄθ' ὄσα. ἄνδρας θῆλασαντα
θῆλαμομαι (2) ἴα. « θηληθήσονται, θεωρηθήσου-
ντα ».

θῆλα ἴα. « βουλή ».

θῆλαητικῶς πάπ. [λατ.] προοδιορίζω τὸν κα-
ταθλήτεον φόρον.

θῆλαητιών-ωνος(ή) πάπ. [λατ.] διακήρυξις τοῦ
δημοσίου, καθορίζουσα τὸν ἔτησον κωισαλιεῦον
φόρον : Πλάτ. διὰ τῆς β' θῆλαητιώνος ἐκελεύ-
σθησαν νεμεθῆναι ἀρτάδα ἢ Χ.

θῆλαῆς-ωνος-εσσα-εν ὁ ἀλέκτωρ, καταστρεπτι-
κός, θῆλῶν : Ὀρφ. Ἀργ.921 ἄλλα τε θῆληντα
κατὰ χθόνα πολλὰ πέφικαι.

θῆλαητα-ατος(ή) ἢ βλάθω, φθορά, τὸ σπῆον κα-
ταστροφῆς : Ὀδ.Μ.286 ἐκ νυκτῶν θ' ἀνεμοὶ γα-
λοποι, θῆλαητα νῶν γίνονται, Ἰων. Ἀπόλ.364
οὐδὲ σὺ γε ζώουσα κακὸν θῆλαημα βροτοῖσιν ἔσ-
σαι, Αἰσχ.ἀν.123, Σοφ.OT 1495 ὀνειδίη, ἄ τοίς
ἔμοις γονεῦσιν ἔσαι σφῶν θ' ὀμοῦ θῆλαητα.

θῆλαητων-ωνος-ον ὁ ἐπιφέρων φόρον, κατα-
στροφῆς, ὁ βλαπτικὸς, ἀλέκτωρ : Ἰ.Ω.33 σχετλιοί
ἐστε, θεοὶ θῆλαητες, Ὀδ.Σ.85 βροτοὶν θῆλαητων
πάντων, Ἡρ.2,74 θῆεις. οὐδὲσὼς θῆλαητων.

θῆλαητε-εως(ή) ἢ βλάθω, φθορά, καταστροφή :
Ἡρ.Α.41 μή τις φανεσθ' ὄδον κλέπας κακοῦργοι
ἐπὶ θῆλας τινέσων ὄμιν, Θεοφρ.Φ.17,13,4 πρὸ
τῶν θυρῶν τῆς ἐισόδου φυτευθεῖσαν ἀλεξήτῃ-
ριον εἶναι τίς ἐπιφερομένης θῆλαητεως.

θῆλαητῆρ-ηρος(όν) κ. μων. φθορῆς, καταστρο-
φῆς : Ὀμ. Ἠνίρ.148 Συγκαλέω θῆ ἔπειτα κομῆων
θῆλαητῆρα, σύντριβ' ὄμας χιμάρων τε. ὄς
τῆσε τέχνη κακὰ πολλὰ πορίζοι, Εὔστ.Ποιμ.4,25
προβάλλον αὐτό, καθὰ καὶ τὶ ἀετῆρικων κατὰ
τῶν ἐν βίω θῆλαητῶν.

θῆλαητριάζω νεώτ. κ. θημ., ἄορ. (ἐ)θῆλαητριάζω
πασθ. ἄορ. ἐθῆλαητριάζω, θημ. (ἐ)θῆλαητριάζ-
σθηκα, ἡ-τκα, μτχ. παθ. παρακ. θῆλαητριάζω-
νος διδῶ εἰς τινὰ θῆλαητριον, ποτίζω τινά διὰ
θῆλαητριωσος πρὸς θανάτων, εἰσάγω εἰς τινὰ ὄρ-
γανισμὸν θῆλαητριον, φαρμακίον, σκατῶν με
φαρμάκι : τὸν ἐθῆλαητριάζω γινά τὸν κληρο-
νομήσασθ' || γίνωμαι αἴτιος θῆλαητριώσεως, ἐπι-
φέρω θῆλαητριον, ἐκ θῆλαητριωσος θάνατον
εἰς τινά ὄμ. κ. εἰ ἐβωδῶν, ἐπιφέρω θῆλαητριά-
σιν : τὸν θῆλαητριάζω κατὶ ποῦ ἔφαγε κ. παθ. :

θῆλαητριάζω τῆς ἐπιφέρεισθ ἀπὸ ἑνα γλυκὸ' 2) ἐμπορίζω τ.η
διὰ θῆλαητριον, πῆγνω σὲ κατὶ θῆλαητριον, φαρ-
μάκι, ἰδίως εἰς ἐβωδῆμα : θῆλαητριάζω τὸ κρασί
του, - θῆλαητριάζωμενον νερό - κρασί' 3) διὰ θῆ-
λαητριώσεως φθέρω, ἐπιφέρω βλάθην, ζημίαν, κα-
ταστροφῆν : ὁ κανὼς θῆλαητριάζει τὸν ὄργαν-
ισμὸν τοῦ ἀνθρώπου' 4) μτφ. λυπῶ, γίνωμαι
αἴτιος ψυχικῆς ὀδύνης, στενωχωρῶ τινά πρβλ.
φαρμακῶν : τὸν θῆλαητριάζω μὲ τῆς κωυέντης
του, - θῆλαητριάζωσθηκα ἀπὸ τὰ λόγια σου, - μὲ τὴ
συμπεριφορὰ τοῦς τοῦ θῆλαητριάζου τὴ χάρᾶ
του-τὴ ἀγάπη του κτλ.' || ὄμ. μτφ. ἐμβόλων εἰς τινὰ
εἰδικαστεῖς, φθοροποιοὺς ἰδέας, ἐπιδρῶ κακῶς ἐπὶ
τῆς ψυχικῆς διαμορφώσεως ἀτόμου τυός : θῆλα-
ητριάζω τῆς παιδικῆς ψυχῆς' || ὄμ. ἡ μτχ. παθ.
παρακ. θῆλαητριάζωμενος ὁ ὄπο κακῶν εἰσπηγ-
σεων ἢ διασκαλιῶν ἢ ἀναγνώσεων ἢ παθῶν κτλ.
ψυχικός διαστροφῆς, διοφθαρείς, ὄδ. κ. ἐν φρ.

θῆλαητριάζω-σθω(ή) νεώτ., θημ. ὄδ. ἡ πρό-

ης και τὸ ἀποτέλεσμα τῶν δηλητηριάζω βλλ. ἡ ἐκ ζῶντα ὄργανισμῶν εἰσαγωγή δηλητηρίου ἢ ἡ διὰ δηλητηρίου θανάτωσι· πύθθησαν καταπλαστικῶς αἱ διὰ δηλητηριώδους ἀσπίδακτοι, - ἡ ἀνάπτυξις τῆς τοξικολογίας ἀπέφερε σημαντικὴν μείωσιν τῶν ἐκ δηλητηριώδους βακτηρίων, - ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς παρατηρήθησαν συμπτώματα δηλητηριώδους, - δηλητηρίασις ἐξ ἀνδροκτικῶν ὀξέως - ἐκ τροφίμων ἢ ἐκ χρήσεως δηλητηριωδῶν, τοξικῶν οὐσιῶν ἐπερχομένη ἀνωμαλία, πάθησις τοῦ ὄργανισμοῦ· δηλητηρίασις ἐξ οἰνοπνεύματος - ἐκ καπνοῦ ὄμ. ἢ ἐκ συχῆς χρήσεως τοξικῶν οὐσιῶν προσληθεῖσα κατάσταση τοῦ ὄργανισμοῦ ἢ ἐμφανιζομένη ὡς ἐπινοῦς ἀπαθῆσις αὐτοῦ, ὅπως δέχεται τακτικὰς εἰσαγωγὰς τοιοῦτων οὐσιῶν. 2) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πρᾶγμ. Ἰδίως ἐδῶδιμα, ὁ ἐμποτισμὸς αὐτῶν, διὰ δηλητηρίου οὐσίας· δηλητηρίασις τῶν τροφίμων, - τὸν ἐδολοφώνισαν διὰ δηλητηριώδους τοῦ φαγητοῦ του. 3) μτφ. ἢ δι' ἐπιδεδωθῶν, φθοροποιῶν, οἰοῦν δηλητηριωδῶν ἰδεῶν, κηρυγμάτων, νοθεύσαντων προκαλοῦμενη ψυχικὴ διαστρέφω, διακοπητικὴ ἀμβλυνοσία· πᾶσις τῶν ἐν τῇ συνειδήσει ἐξίτω· α) εἰς ἄντι θρησκευτικῆς προπαγάνδης διενεργουθῶν αὐστηρητικῶς τὴν δηλητηρίασιν τῶν ἀπλοϊκῶν ὄμ. ἢ ἐκ λόγων ἢ πράξεων πρόκλησις ψυχικῆς ὀδύνης, λύπης εἰς τσα, τὸ φαρμάκιω ὄμ. κ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀφαιρεμένας ἰδιότητας· δηλητηρίασις τῆς χαρᾶς του - τῶν ἐπιβίων του - τῆς φιλίας του.

Δηλητηριαστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. θηλ. δηλητηριαστρία ὁ δηλητηριάζων, ὁ διὰ δηλητηρίου βλάπτων ἢ φθορῶν· κατηγορεῖται ὅτι εἶναι ὁ δηλητηριαστής τῆς φρωμένης του ὄμ. κ. μτφ. δηλητηριαστής ψυχῶν ὀβλ. δηλητηριάζω 4).

Δηλητήριο (τό) κ. δημ. οὐδ. τὸ δηλητηριώδες βλλ. ἐν χρ. ὡς οὐδ. κατὰ παρὰ τῆς λ. φάρμακον, φάρμακον ἐπιφέρον δηλητηρίασιν, φάρμακον· Ἰνν. Ἐπιστ. 19, Πλάτ. Η6.62 C τῆς ἐνδρα, ποτὸν δηλητήριο οὐτω ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶς νόσον ἔλυσεν, Ἡρώδιον. Ἰστ. 17, 10 εἰώθει βασιλεῖς ἐκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων 2) νεώτ. γεν. πᾶν τὸ ἐπιφέρον φθορᾶν εἰς τὸν ὄργανισμῶν· ὁ κανὼν εἶναι δηλητήριο, - τὰ ποτά εἶναι δηλητηρία ὄμ. πᾶν τὸ ἔχον πικρὰν γεύσιν· αὐτὰς ὁ καρπὸς εἶναι δηλητήριο 3) κ. νεώτ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀφαιρεμένας ἰδιότητας, ἰδεῶς, θεωρίας, λόγους, συνηγορούμενους δυσάρεστα, ἐπιβλοβῆ ἀποτελέσματα· τὸ δηλητήριο τῆς σκοφανταίας - τοῦ φθόνου - τῆς διχονοίας - τοῦ μίσους.

Δηλητηριόσ-ους κ. μον. κ. νεώτ. ὁ βλαπτικὸς, ἐπιβλαβὴς Ἡσ. «δηλητήριον φάρμακον, βοτάνη θανάσιμος»· Ἀρετ. Χρον. Παθ. 22 ὅτι ἀδόκητον καὶ δηλητηριῶν ποτε τίνεα τὴν αἰτῶν ἰατρικῆν, Ἡρώδιον. Ἰστ. 3, 5, 9 ἴδιωμα ἐξ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, Παύλ. Αἰγ. 1, 13, 22 δηλητήριον ἄφρον 2) τὸ αὐδ. δηλητήριον ὡς οὐδ. βλλ.

Δηλητηριώδης - οὐς - ες κ. μον. κ. νεώτ. ὁ βλαπτικὸς, ὁ περιέχων δηλητηριώδη οὐσία, ὁ φαρμακέρως· Ἀριστ. Φυτ. 1, 17 βελάνη τὸ δηλητηριώδες, ΕΜ 50, 39 ἀκόνιτον βελάνη δηλητηριώδης - δηλητηριώδη ὄρεα - ἄγρα 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ζῶν, ὁ ἰσθός· δηλητηριώδης θεις 2) νεώτ. κ. ἐν μτφ. σμ. δηλητηριώδης ἐκφρασεῖς.

Δηλητηριώδης ἐπίρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δηλητηριώδῃ, με δηλητηριώδη ἐπιδρασιν.

Δηλιακός - ἡ - ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἢ ὁ ἐκ ταύτης προερχόμενος· Θουκ. 3, 104 τὸν γὰρ Δηλιακὸν χορὸν τῶν γυναικῶν ὑμνήσας, Πλούτ. Η6.786 Ε' Δηλιακὸν πλοῖον, - Δηλιακὴ συμμαχία.

Δηλιάς - ἄδος (ἡ) θηλ. τὸν Δῆλον βλλ.· Ὑμν Ἀπόλλ. 157 κοῦρα Δηλιάδες ὄμ. Δηλιάς θεωρία πρῶσις ἀποστελλομένη εἰς τὰς ἐν Δῆλῳ ἐορτάς τοῦ Ἀπόλλωνος· Φιλῶν. 158 ὄμ. ἐν συνηφ. μετ' οὐδῆτ.· Εἰρ. 17 1235 Δηλιάσιν καρποφόροις γυάλοις 2) ὡς οὐδ. τὸ πλοῖον δι' οὗ ἔπλευσεν εἰς Κρήτην ὁ Θησεύς.

Δηλιαστοί (οἱ) ἀντιπρόσωποι τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὰς ἐν Δῆλῳ ἐορτάς τοῦ Ἀπόλλωνος· Λυκούργ. ἀπ. 80, Ἀθην. 4, 234 Β.

Δηλιαῖος Ἑπιρ. δήλιος βλλ.

Δηλιαῖος - ἰα - ον κ. νεώτ. ὄμρ. δῆλιος ὁ τῆς νῆσου Δῆλου Ἑπιρ. Τρω. 89 ἄκται δὲ Μυκόνου Δῆλιό τε χοιράδες ὄμ. ὁ εἰς τὴν Δῆλον ἀναφερόμενος, ὁ δηλιακός· Ἀριστ. Θεσμ. 334 εὐχθεσε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις καὶ τοῖς Ὀλυμπιάσι, .. καὶ τοῖς Δῆλιας καὶ ταῖς Δηλιασί· εἰς τοὺς εἰς τὴν νῆσον Δῆλον λατρευομένους ὄμ. ἰδ. ὡς ἐπιλήσιος τοῦ Ἀπόλλωνος· Σοφ. ΑΛ. 704, Θουκ. 1, 13 ὄμ. ὁ κάτοικος τῆς Δῆλου· Ἡρ. 4, 33, - φρ. δῆλιος κολυμβητῆς ἴμπειρος ὄμ. 2) θηλ. δηλιῶς βλλ. 2) τὸ αὐδ. Δῆλιον ὡς οὐδ. ἰερὸν τὸν ἐν Δῆλῳ λατρευόμενον Ἀπόλλωνος· Ἑπιρ. ὄμ. ἡ Δῆλια ἐορτὴ τῶν τιμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δῆλῳ· Θουκ. 3, 104, Ξεν. Α. ποικ. 4, 8, 2 διὰ τὸ Δῆλια μὴ κείνου τὸν μνηστὴ εἶναι. 4) δῆλιον πρόβλημα τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν εὐρεσίαν τῆς ἀκμῆς κούδου, ἔχοντος διπλάσιον ὄγκον ἑτέρου δοθέντος.

Δηλιφών-νοτος (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπέτρων ἐντόμων.

Δηλογενής - οὐς - ες ὄμρ. δαλογενής ὁ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον γεννηθείς· Σιμων. 26 Β, Βαυχ. 3, 58.

Δηλομαί ὄμρ. βολομαί Ἡσ. «Δηλομαί» θέλειν, βούλομαι, αὐτ. «Δηλονταί» θέλομαι· Θεοκρ. 5, 27 τῆς δὲ παρεάσις ἀγῶς πρατοκόκιον κακὸν κῆνα δῆλετ' ἀμέλειαν, Πλούτ. Η6. 219 Δ' ἐξελθῶν ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τὸς ἐφόρους ἄσασ' ἐν δηλομαί προζῶν ποτῶν πόλεμον ἡ τεθναροῦμαι, Ἡρακλειτικὸ Πίνακες 1, 146 ἐκ τῶ ἀποκίμα χροσονται ἐξῆλαι ἐς τὰν οἰκοδόμῶν, οἰς κα δηλωνταί.

Δηλομαρ Ἑπιρ. ὁ βουλόμενος (ὁ μτφ.).

Δηλονότι κ. νεώτ. μονοκῆτ. ἐκ τοῦ δῆλον (ἔστι) ὅτι, βλ. δῆλος, ἐν χρ. παρενεθικῶς, προδήλιος, ἐμφασθῶς, σαφῶς, φανερώς, δηλαδὴ βλλ.· Πλάτ. Κριτ. 33 Α οὐτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηνῶναι ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δηλονότι 2) κ. νεώτ. ἐπεξηγηματικόν, τουτέστι, ἦγουν, ἴτω, δηλαδὴ βλλ. 3) Πλάτ. Συμπ. 199 Α ὅπως ἐν φαίνεται ὡς καλλίστος καὶ ἀριστος δηλονότι τοῖς μὴ γινώσκουσιν.

Δηλοποίησις - εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ δηλοποιῶ βλλ., ἡ γνωστοποίησις, κοινοποίησις.

Δηλοποιητικός - ἡ - ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δηλοποίησιν, ὁ καθιστῶν τὴ γνωστόν· δηλοποιητικὸν ἔγγρανον.

Δηλοποιός - ὄν ὁ ποιῶν τὴν δῆλον, φανερόν, γνωστόν· Ρήτ. 7, 11, 12 (γρ. κώδ. Παρ. 2987).

Δηλοποιός - ἑῶς μτγιν., μον. κ. νεώτ. καθιστῶ τὴν δῆλον, φανερόν, γνωστοποιῶ· Πλούτ. Περ. 33 ὡς ἀνάγκη παρῆται ταῦτα δηλοποιήσασθαι Ἐπιμίπου ἰδιῶθ. δῆλα ποιήσασθαι, Μηνσι. 1, 17 ἔσπερ, καὶ τὴν κωμικὴν καὶ ἐνεθρον αὐτῶν, τοῖς πᾶσι δηλοποιήσας θεοῖσι διδάσκουσιν, Κίτρωρ. Ἐκδ. 128 Β αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, ὁ δηλοποιόντος αὐτοῖς, - δηλοποιῶσιν τὸν σκοπὸν τῶν ἐνεργειῶν του.

Δηλος - η - ον κ. - ος - ον κ. μον. κ. νεώτ., ἢ. δέελος, συγκριτ. - ἄτερως - ἄσαν ἰ. Ησ. Λυδ. Μην. 3, 80 ἢ, κυρίως δρατὸς ἐφανῆσις, φανερός εἰς τὰς σφαιραμαφᾶς· Πλ. Κ 466 ἀεκε βυρκις τ' ἐριπλάσις ὄζους 2) φανερός εἰς τὸν νοῦν, σαφής, καθόλου 2) ὄμ. γ 333 νῦν δ' ἤδη τὸδε δῆλον, Πάν. κείνου

δύλου τυγχάνοντας, Πρόδρο.Β 603 καί θήλα πάντα καθιστά τῷ κράτει σου τῷ μέγρ, Σάβ.Δημ.Προκον.3,485 ἄλλον γενίσκεται ὅποιος ἦν ὁ ἀνήρ
 ἢ ἄλλος εἰμι μετὰ μητ· = ἄλλον ἐστίν ἄντ· Ἰσοφ. Φιλ.101 ἄλλος δὲ καὶ νῦν ἐστίν ἀλγεύνος φέρων ἰσφαίνεται ὅτι ὀποφέρει, Ἰσοκ.171 τῷ δὲ γνώμῃ, ἦν ὀδικῶνται, ἄλλοι ὡσι μὴ ἐπιτρέφοντες [εἶναι φανερόν ὅτι δὲν δὲ ἐπιτρέφεται, Μηνολ.4,23 Συναξ. ἄλλα ἄλλος ἦν πάντων ὑπερορῶν·] ἢ ὄμ μετὰ τοῦ ὡς· Ἰσοφ.Α1.326 ἄλλος ἐστίν ὡς τι δρασείων κακῶν, Λυσ.12,90 ἄλλοι ἐσεσθε ὡς ἀργιζόμενοι τοῖς πεπραγμένοις, Ξεν.Αν.1,5,9 τὸ δὲ σύμψαν ἄλλος ἦν Κύρος ὡς ἀπειδὴν πᾶσαν τὴν ὁδὸν· ἢ μετὰ κατηγ. μητ. καὶ ἀσφρα.· Ἐύρ.Ὀρ.350 ἄλλος ὁράσθαι τὸν ταυταλίδιον ἐξ ἰσματος ὡν ἰ = ἄλλων ἐστίν ὁράσθαι ἐν αὐτὸς ἐστίν ἐξ ἰσματος τῶν Τανν.· ἢ ὄμ, τὸ ἄλλος εἰμι μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ῥήματος ἀπὶ τῆς μητ· Ἰσοφ.Πλ.333 ἄλλος δ' ἐστίν ὅτι.. ἀλκοεν, Ἰσοκ.1,93 καὶ θήλα ἡ οἰκοδομία ἐτι καὶ νῦν ἐστίν ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο· ἢ ἐνίστε ἡ μητ. ἢ ἡ ἐξηρημένη πρότασις παραλείπεται ὀνομαζομένη· Ἰσοφ.Ὀρ.1407 καταγέλας μου, ἄλλος ἐλ (ἐνν. καταγέλας), Ἰσοκ. 5,10 ὁ ἀνδρὲς ἡμᾶς οὐ μένουσαν, ἄλλοι δὲ (ἐνν. οὐ μένοντες)· ἢ ἄλλον ποιῶ σαφῶς δεικνύω, σαφῶς καθιστῶ γνωστῶν· Ἰσοκ.6,34 καὶ ἄλλον ποιῆσαι αὐτοῖς ὅτι οὐ περὶ τῆς Σικελίας πρότερον ἔσται ὁ ἀγών· ἢ ὄμ. μετὰ μητ. κατηγορ· Ἰσοκ.3,64 ἄλλον τε ἀποῖσατε.. μηδισαντες· ἢ τὸ αὐδ. ἄλλον [ὀνομαζομ. τῷ ἐστίν] εἶναι προφανές, φανερόν, ἠθαλῆ βλλ.· Ἰσοφ.Α1.90 αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, ἄλλον, αὐτ. ὁπ.585 ἀλγεύναι, Πράκκη, ἄλλον, Ὁσώρ.10,13 ἐκ πῶς ἀντιλέγει ἄλλον· ἢ ἄλλον δὲ εἰσαγωγικὸν ὀποδειξίως, ἐπαρῶν τὸ γάρ· Ἰσοκ.1,11 ἀπειθὴ δὲ ἀφικόμενοι μάχῃ ἐκράτησαν (ἄλλον δὲ· τὸ γάρ ἐρυμα τὸ στρατοπέδω..·) ἢ ὄμ. ἄλλον γάρ· Ἰσοφ.ἀπ.63· ἢ ἄλλον ὅτι εἶναι φανερόν ὅτι· Ἰσοκ.3,38 καὶ ἄλλον ὅτι.. παράγειν πειράσεται, Ξεν.Αν.1,3,9 τὰ.. Κύρου ἄλλον ὅτι αὐτὸς ἔχει πρόβλ. κ. θηλῶν τῶν· ἢ τὸ αὐδ. κατὰ πληθ. μετὰ τοῦ δὲ, θήλα δὲ, εἶναι φανερά, δὲν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτησιν· Πλάτ.Κριτ.48 Β αὐδ. τὲ εἶναι ἡμᾶς οἱ πολλοὶ ἀποκτινύνται· θήλα δὲ καὶ ταῦτα· κ. ὡς μία λέξις ἐπιρρηματικῶς ἠθαλῆ βλλ.· 3) τὸ ἀρα. εἰς τὸν πληθ. οἱ θήλοι τὸ Οὐρίν, ἦτοι φῆλοι ἢ ἀγαμῆται ἢ γράμματα ἐκ πολυτῶν λίθων, δι' ὧν οἱ Ἑβραῖοι ἐμπνεύσαν· ο. ἢ κατὰ Σουιδ. ἐδράσεις, ἐνλίονα ν. Βαχυ.Ἀν.1192,10 ἢ κατὰ οἱ θήλου ἐκείναι γράμματα ταῦ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβῆτου ἐκ χαλκοῦ ἐκτεταταμένα ἐκάστου στοιχείου πλείονα ὑπάρχοντα· ἢ ΠΑΒασ.128,6 καὶ ἠπέρητος πλεον Σαοῦ διὰ κυρίου, καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ κύριος ἐν τοῖς ἐνυπνίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ ἐν τοῖς προφήταις.

Θηλόστομον (τὸ) νεῦτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰανγένους τῶν βιγονιστιδῶν.

Θηλοφωνής αὐδ. ἐς μτην. προφανῆς, διως φανερός, πηθ ἰσοφ. ἀνάγν. ἐν Πάλω π. Στ.3,9,51 ἠλοφωανέστων δὲ καὶ γέναιτο τὸ ταῦτα κράτος ἐτάζουσι ἄνιν τὰς ἀ ἄλας ἔτιες.

Θηλό-ὄμ κ. μαν. νεῦτ., δημ. κ. θηλῶν, δημ. παρ. ατ. ἐθλοῦσα κ. ἐθλῶν, ἀορ. ἐθλῶσα κ. ἐθλῆσα ἐν εἰδ. σμη. [βλ. κατωτ.], παθ. μέλλ. θηλωθῆσμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθητ. θηλωσμαι, τετελ. μέλλ. δεθλωσμαι, δημ. μητ. παθ. παρ. κ. θηλωσμαι θηλον ποιῶ, φανερῶς, δεικνύω, παρουσιάζω· Ἰσοφ.Φιλ.616 εὐθὺς ὀπέσχετο τὸν ἀνδρὰ Ἀχαιοῖς τόνδε θηλωσεν ἄγων, αὐτ. Α1.462 ἢ ὄμ. μετ' ἀσφρα· Ἰσοφ.ὈΤ792 γένος δ' ἀτλήτων ἀνθρώπων θηλωσῶμ' ὄραν· ἢ παθ. εἰμὶ ἢ γίνωμαι φανερός· Ἰσοφ.ΟΚ 581 ποιῶ γάρ ἢ σὴ προσφορά θηλωσεται· 2) καθιστῶ γνωστῶν, ἀπο-

καλύπτω, φανερῶν, συνῆθ. μετὸ δοτ. κ. αἰτ. νινί τι ἢ τινί τινα· Ἀλογ.Πέρ.519 ὡ νικτὸς ὄφης ἐμφανῆς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐθλωσας κακά, Ἰσοφ.ὈΤ77· ἢ ὄμ. κ. μετ' αἰσιπ. κ. κατηγ. μητ· Ἰσοφ.ΟΚ 555 σκεῦε τὴ γάρ σε καὶ τὸ δυστήνον κάρτα θελαῦτον ἦμιν ἐνθ' ὅς ἐλ' ἢ κ. ὀνομαζομ. τῆς μητ· αὐτ.783 φέρσω δὲ καὶ τοιαῦδ' ὡς σὲ θηλωσας κοκῶν (ἦνν. ὄντα)· αὐτ.Ἀντ.471 θήλοι τὸ γέννημ' ὡμόν (ὄν) ἐξ ὡμοῦ πατρός τῆς παιδός [= τὸ δεῖχναι πὸς εἶναι σκληρῆ ἀπὸ σκληροῦ πατέρα γεννημένη]· ἢ ὄμ. κ. μετ' ἐμπαρθ. προσδιορισμῶν [πρὸς τινα, εἰς τινα]· Ἰσοφ.Τρ.369 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ θηλωσῶσι τὸ πᾶν, θέσποινα, Ἰσοκ.1,90 τὸ μὲν βουλόμενον καὶ ὀνοπτον τῆς γνώμης οὐ δηλοῦντες εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ἢ ὄμ. τοῦ πράγματος ἐκφερομένου ἢ ἐξηρημένης προτάσεως· Ἰσοφ.Ἠλ. 334 θηλωσῶμ' ἢν οἱ' αὐτοῖς φρονῶ· 3) κ. νεῦτ. κ. δημ. γνωστοποιῶ ἐπισημῶς· Ἰσοκ.1,72 θηλωσῶσι δὲ περὶ τοῦ παντός, ὡς οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτόν εἴη, - ἢ Ἀγγίλια ἐθλωσῶν ὅτι ἐπιθυμῆτι τὴν εἰρήνην, - ἐθλωσῶσα φίλια στὸν ριζοσπαστικὸν κόμμα ΜΜ τὸ π'ε, τὸ θήλωσῶσι π'ε στὰ ἢ στὸ Λαυρίο στὴν ἀγορὰ, ἢ ἴ' ἔνας θὲ νὰ 'ναι καὶ ζωῆ'· ἢ νεῦτ. ἢ μητ. παθ. παρ. κ. δημ. φανερῶς ὁ δημῶσι καὶ ἐπισημῶς ὀμολογῶσας τὸ πολιτικὰ αὐτῷ ἰδίως φρονήματι· δεθλωμένος δημοκρατικῶς - κομμουνιστῆς ἢ ὄμ. νεῦτ. τὸ θηλ. τῆς μητ. παρ. κ. δεθλωμένη ἔνν. [πλειοψηφία] ὡς οὐα, ἢ ἐκ ψηφοφορίας ἐν τῇ βουλῇ ἀνεγνωρισμένη ἐπισημῶς· πλειοψηφία κόμματος τινος· 4) γεν. εἰδοποιῶ, ἀναγγέλλω· Ἰσοφ. Ἠλ.1105 θηλωσῶν εἰσελθοῦσ' ὅτι Φωκίης ματεῦσα' ἀνδρὲς Αἰγισθῶν τινες· ἢ πᾶν θηλωτὴν ἀνεκῶσιν κωνοποιῶ πρόσκλησιν αὐτεπαγγέλιω εἰς τὸν κατηγοροῦμεν· ἢ πᾶν. ὄνομας θηλωθῶμενος ὄνομας εἰς δὲ δὲν ἀνεκῶσιν εἰσέη ἢ ἐκλογῇ του· 5) διασαφῶς, ἐπεξηγῶ, σαφηνίζω, ἀναπτύσσω τὸς ἀπόψεις μου· Ἰσοκ. 2,62 ἰθὺσῶν δὲ καὶ τὸδε, Λυσ.10,7 ἄλλα περὶ ἐνός εἰπῶν περὶ πάντων ἐθλωσῶν, Ἰσοφ.Π,9 περὶ ἄρασι στὸ διὰ βραχέων θηλωσῶσι περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν· 6) μητ., νεῦτ. κ. δημ. ἀναφέρω ἐπισημῶς καὶ ὑπευθύνως εἰς τὰς ἀρχὰς [ἐπὶ τέκνων, περιουσιῶν, στοιχείων κτ.], ἢ πᾶν. θηλωτὴ κατὰ ἐπιθετικῶν δέξια εἶναι ὡς ταλάντων Χ, αὐτ. θηλωτὴν τετελεθηκέναι, - ἐθλωσῶσι εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἐφορῶν τὴν περιουσίαν μου, - πρέπει να θηλωσῶν τὸ παιδί μου· ἢ ὄμ. κ. τὸ παθ. ἢ πᾶν. ἀνθ' οὗ θηλωθέντος τετελεθηκέναι ἡρέθη ὁ δέσιν, - οἱ υἱοὶ θηλωθέντος ὀφέλουσι να προσέλθωσι ἄνοπτες πρὸς θήλωσιν· 7) ὀποδεικνύω, ἀναφέρω· Ἰσοκ.1,10 πεποίηκε γὰρ γλιῶν καὶ διακοσίων νεῶν τὰς μὲν βωϊωτῶν.. τὰς δὲ Φιλοκτιῶν.. θηλῶν, ὡς ἐπὶ ὀκελί, τὰς δὲ μεγίστας καὶ ἐλαχίστας· ἢ πᾶν. ἢ μητ. θηλωμένως ὁ εἰρημένος, ὁ π'επιρμημένος· 8) σημαιῶν, ἔγω αὐτὸ τὸ π'επιρμημένος, αὐνῶ, κατὰ τρίτον πρόσωπον· Δημόκρ.7 θήλοι ὁ λόγος ὅτι, Ἠρ.2,117 καὶ ταῦτα δὲ τὰ εἶσα.. θήλοι, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὸ Κύπρια ἐπέετα εἶπεν, Πλάτ.Γοργ.483 D θήλοι δὲ ταῦτα.. ὅτι οὐτως ἔχει, Ἐρωτῶν.Ε 843 γλήγορα σμίγομε κι οἱ δοῦ, καὶ τοῦτο ἐθλωσῶν, - ὁ μύθος θήλοι ὅτι, -οἱ λόγοι του ἐθλωσαν ὅτι δὲν ἐπνεπε πλέον νὰ ἐπιφύωμιν· 9) ἀποδεικνύω· Ἰσοφ.ΟΚ 146 σὰ πᾶν μοῖρας εὐδοσιμίας πρώτης.. θηλωτὴ δὲ· οὐ γάρ δν..· Ἰσοκ.1,3 θήλοι δὲ μοι καὶ τὸδε τὴν παλαιῶν ἀσθενείων οὐχ ἤκιστα· ἢ ὄμ. κ. μετὰ κατηγ. μητ· Ἰσοφ.Α1.472 φ' ἢς γέροντι θηλωσῶ πατρι μὴ τοῦ φανίγ γ' ἀσπαρχῶν ἐκ κείνου γένους, Ἀντιφ.2,48 ἄλλ' ἔργω

δῆλώσω οὐ παραγενόμενος 10) μετά κατηγ. μη. ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὑπακείμενον, δῆλός εἰμι, φαίνομαι, παρέχω τὴν ἐντύπωση, δίδω σήμε· Ἡρ.4,32 Λιβύθι μὲν γὰρ δῆλοι ἐσὺν τὴν εὐδα παραρρῆτος, Σοφ. Αντ.20 τ' δ' ἐστι; δῆλοις γὰρ τὴ καλῶσιναίς ἔπος 11) ἀμτ. εἰμαι φανερός, γίνωμαι φανερός: Ἀνδ.4,12 || τριτοπροσωπῶς δῆλοι=δῆλόν ἐστι: Ἡρ.9,68 δῆλοι τέ μοι, εἰ πάντα τὰ πρήγματα, Πλάτ.Πολ.497 C τὰ δῆλωσι, ὅτι τούτω μὲν τῶν ἐπιθεῖν ἦν, Ξεν. Ἀπομν.1,232 δῆλῶσα δὲ ἐπέε γὰρ οἱ γράσκοντα, Ἀριστ.Πολ.1296 a, 20 Σόλων τὴ γὰρ ἦν τούτων (δῆλοι δ' ἐκ τῆς ποιήσεως): 12) δημ. δημ. τριτοπροσ. κατ' ἀφρ. ἐδήλωσε(ν) ἐπὶ δυνείρου, ἐπηλῆθευσε, βῆκε ἀληθινὸν τὸ δνεκρὸ μου τῆς Κυριακῆς ἐδήλωσε τῆ Δευτέρα.

δῆλωμα-ατος (τό) τρόπος, μέσων πρὸς τὸ δῆλωσαι, καταστήσει γνωστόν, φανερώμα, ἐνδείξεις: Πλάτ.Νόμ.7,792 A τοῖς δὲ παιδίοις τὸ δῆλωμα ὧν ἐρῶ καί μισαί κλαυμουαί καί βοαί κ. κατὰ πληθ.: Πλάτ.Ἡθ.62 D ἐστι μὲν οὖν καί ταῦτα δῆλωματα τοῖς νοῦν ἔχουσιν οὐκ ἀληθινῆς φίλας **δῆλώνω** δημ. δῆλω βλλ.

δῆλωσι ἐπίρρ. καταφώνος φανερά: Ἡρ. ε δῆλωσι ἀπερικαλύπτως: Πολυδ.δ.207 τὸ γὰρ καταδῆλωσι καὶ δῆλωσι εὐτέλει.

δῆλωσιμος-ον νεώτ. ὁ δῆλωτέος οὐ ἐπιβάλλεται ἡ δῆλωσις, ποῦ πρέπει νὰ δῆλωθῆ: δῆλωσιμος ἠλικία, -δῆλωσιμοι γασταί || οὐ δύναται νὰ γίνῃ δῆλωσις, ποῦ μπορεῖ νὰ δῆλωθῆ.

δῆλωσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. δῆλωσις ἡ ἐνέργεια κ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δῆλω βλλ., ἡ πράξις ὅς καθίσταται τὴ φανερώσ, γνωστοποιήσις, ἐξήγησις, φανερώσις, δηλοποίησις: Πλάτ.Πολιτ.287 A καί τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δῆλωσις εὐρητικώτερος, -ἡ δῆλωσις ποῦ ἐξίτησε διαζῆγιον μάς ἐξέπληξε || φρ. δῆλωσιον ποιούμεν δῆλω: Οὐκ.4,40 δῆλωσιον ποιούμενος ἀν' || νεώτ. κ. δημ. ἐπίσημος ἀνακοίνωσις: αἱ δῆλωσις τοῦ πρωθυπουργοῦ καθησύχασαν τὴν κοινὴν γνώμην || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπὸ ἰδιωτῶν υποκειμενικῆ ἀναφορά, γνωστοποιήσις ἐνώπιον τῶν δημοσίων ἀρχῶν ὀρισμένων γεγονότων, πράξεων, ὁλον γεννήσεως, ἐνηλικιώσεως, γάμου, θανάτου κ. ἄ.: || δημ. δῆλωσις ἐμπροσθέντος ἡ ἐνώπιον τῶν τελωνειακῶν ἀρχῶν ἀνακοίνωσις περὶ τῆς φύσεως, βάρους, ἀξίως, ποιότητος κττ. εἰσαγομένου ἡ ἐξαγομένου ἐμπορεύματος || νεώτ. ἀστ. δικ. δῆλωσις βουλήσεως ἡ ἐν δικαιοπραξίᾳ ἐξωτερικῆ ἐμφάνσις, ἐνδείξις, διατύπωσις βουλήσεως ἀκοποῦσι τὴν παραγῶνιν νομικῆς σχέσεως 2) ἐδῆλωσις, ἐνδείξις: Οὐκ.4,125 ἡ τε διὰ κενῆς ἐπαναστάσις τῶν δῆλων ἔχει τινὰ δῆλωσιον ἀπειλῆς, Πλαῦτ. Ἀλέξ.1 οὐτε ταῖς πράξις πάντως ἐννοεῖ δῆλωσις ἀρετῆς ἡ κακίας 3) διαταγή, ἐντολή: Πλάτ.Νόμ.942 C καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνους μίτε τινὰ δῆλωσιν μὴδ' ὀλοχωρεῖν ἄλλω ἀνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δῆλωσεως 4) εἰδ. ἐν τῇ ΠΔ μετάφρασι τοῦ Ἑβραϊκοῦ οὐρίμ' παβλ. δῆλος 3): ΠΔ Λευιτ.8,8 καὶ ἐπέθηκεν .. ἐπὶ τὸ λαγεῖον τὴν δῆλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

δῆλωτικῶς-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς δῆλωσις, ὁ χρησιμεύων πρὸς δῆλωσις, ὁ γνωστοποιῶν, ἐνδεικτικῶς, ποῦ φανερώσει: Ἰππ. Διοτ.42 ταῦτα δὲ ἐν ἀρχῇ παρραφινόμενα παρραφροσύνης δῆλωτικῶς, Ἀριστ.Φυσ.γων.808 b, 30 ὡστὲ ἐστιν ἀπαντα θύσια ἐν τοῖς ζῴσις τοῦ αὐτοῦ γινος δῆλωτικῶς, EM172,4 αὐτῆκα ἐστιν ἐπίσημος μεσότητος καὶ χρόνος δῆλωτικῶν, ἡ συμπεριφορά τοῦ εἶναι δῆλωτικῶς καλλῆς ἀνατροφῆς || πῶν. κ. ἀπολύτως, ὁ παρέχων λεπτομερῆς πληροφορίας: Πάπ. τὴν δῆλωτικὴν ἔγγραφον ἀπο-

δειξίν 2) ἐπὶ χοροῦ, ἐκφραστικῶς: Πλάστ.Ἡθ. 747 C ἡ δὲ δειξίς (τὸ τρίτον τῆς ὀρχήσεως μέρος) οὐ μυμητικὸν ἐστιν, ἀλλὰ δῆλωτικὸν ἀληθῶς τῶν ὑποκειμένων 3) πῶν. ἐμφανῆς, φανερός 4) νεώτ. νοῦτ. τὸ οὐδ. δῆλωτικῶν (ἐνν. ἔγγραφον) ὡς οὐδ. τὸ ἔγγραφον, ἐν ὃ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα, ἡ σημαία, ἡ χωρητικότης κ. τὸ φαστίον πλάου, παραδιδόμενον ὑπὸ τοῦ πλοιαρχοῦ εἰς τὰς λιμενικῶς ἀρχῆς τοῦ εἰς ἐν προαυριοῖσθι λιμένος.

δῆλωτικῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον δῆλωτικῶν, ἐμφανῶς, ἐνδεικτικῶς, λεπτομερῶς: Ἀντ.Δημ.Τεκτ.14,2 καὶ περὶ τούτων ἐν τῇ... ββλλω δῆλωτικῶς ἔγγραφα.

δῆλωτικῶς-ή-όν ὁ ἰκανός, κατάλληλος, ὅπως δῆλωθῆ, καταστή γνωστός, ὁ ἀνακοίνωσις δεκτικός: Ἀριστ.Ξενοφ.979 a, 13 εἰ δὲ καὶ ἐστι καὶ γνωστόν, ἀλλ' ὁ δῆλωτικὸν ἄλλω.

δῆμα-ατος (τό) (1) σῶδλ. ὁ δεσμός, τὸ δέμα Σχολ. Ἀπολ.Ρ.2,535 ὁ δῆματ' γράφεται καὶ δεῖματι. Τὸ μὲν διὰ τοῦ ἡ τῶν δεσμών σημαίνει, τὸ δὲ διὰ διφθόγγου τῶν φούων.

δημαγέρτης (ὁ) σῶδλ. ὁ δημεγέρτης: Σχολ. Ἀπολ.Ἐπτ.578 ταράκτορα τὸν δημαγέρτην.

δημαγωγία εως(ἡ) νεώτ. δημαγωγία βλλ.

δημαγωγία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὁδηγία, καθοδήγησις, διοικήσις τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ: Ἀριστ.Ἰππ.191 ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μυσκοῦ ἐτ' ἐστιν ἀνδρός, Λοκ.Δημ.Ἐγκωμ.19 ῥητορικὴν ἡ φιλοσοφίαν ἡ δημαγωγίαν 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν κοκῆ σῆμ. ἡ διὰ λόγων, κολακειῶν, ἀπατηλῶν μέσων, πομπηδῶν ἐκφράσεων παραπλάνησις, προσηκοίσις τοῦ λαοῦ, κτήσις τῆς εὐνοίας, τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ: Θουκ.8,65 καὶ αὐτὸν (τὸν Ἀνδρούλεα) κατ' ἀμφοτέρω, τῆς τῆς δημαγωγίας ἔνεκα καὶ οἰόμενος... μᾶλλον τι διεφθεῖραν, Ἀριστ.Ἰππ.28,4 διεδῆχοντο συνεχῶς τὴν δημαγωγίαν ὁ μάλιστα βουλόμενος... χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς, ἡ ἐπιβέβητο τὸν κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἀποτελεῖ καθαρῶν δημαγωγίαν || δημ. φρ. κάνει δημαγωγία δημαγέτη βλλ.2), δημοκοπέ 3) γεν. μέθοδος πρὸς κτήσιν τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ δήμου, τρόπος τοῦ πολιτεύεσθαι: Πολυδ.2,218 Γαῖου Φλαμίνιου ταῦτην τὴν δημαγωγίαν εἰσηγήσασμένον καὶ πολιτείαν.

δημαγωγικῶς-ή-όν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ δημαγωγοῦ, ὁ ἀναφερόμενος, ἰδιόζων εἰς τὸν δημαγωγόν, κατάλληλος, χρήσιμος εἰς δημαγωγίαν: Ἀριστ.Ἰππ.217 τὰ δ' ἄλλα σὺν πρόσσει δημαγωγικῶς, Εὐστ.Ἰλ.213,19 τὸ δὲ, μὴ ἔβηλε οἶος ἐρίζειν βασιλεῖσι, δημαγωγικὸν ἐστί, -δημαγωγικῶς καὶ πλεονεκτικῶς 2) κ. ἐπὶ προσ., ὁ δημαγωγικῶς μεθόδως μεταχειριζόμενος, ὁ κατάλληλος, ἰκανός πρὸς δημαγωγίαν: Πολυδ.15,21,1 ἀνὴρ καὶ λέγειν καὶ πράττειν ἰκανός, κατὰ δὲ τὴν ἀρεσιν δημαγωγικῶς καὶ πλεονεκτικῶς 3) δημ. ἐπὶ ὀρηστοῦ, ὁ ἀγαπητὸς εἰς τὸν δήμον, λαοφιλῆς: Πολυδ.4,96.

δημαγωγικότης-τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δημαγωγοῦ, ἡ ἰκανότης τοῦ πείθειν καὶ προσηγορίζεσθαι τὸν λαόν, τὸν δήμον.

δημαγωγικῶς ἐπίρρ. σῶδλ., μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δημαγωγικῶν βλλ., ὀρυδιότα εἰς δημαγωγούς: Σχολ. Ὀδ.8 410 δημαγωγικῶς εὐκαιρῶς κολακεῖται || νεώτ. παραθετ. -ώτερων, -ώτατα: ὁ κυβερνητικῶς τύπος ἀρθρογραφεῖ δῆμαγωγικώτατα.

δημαγωγία (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁδηγῶν τὸν λαόν, ὁ διευσθῶν τὰ τοῦ λαοῦ, ἡγέτης, ἀρχηγός: Ἰσοκρ.2,126 Περικλῆς ὁ πρὸ τῶν οἰοῦτων δημαγωγικός καταστάς παραλόγων τὴν πῶνι αὐκ ἐπὶ τὸν ἴδιον χρηματιστῶν ὄρωρησεν, Λυσ.27,10 καίτοι οὐ ταῦτα δημαγωγὸν ἐστί 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κακῆς σῆμ., ὁ δι' ἀπατηλῶν μέσων, φευδῶν ὑποσχέσεων, κολακειῶν, τεχνασιμῶν παραπλάνων.

προσεταιρίζομενος, ὄγων καὶ φέρων τὸν δῆμον, τὸν λαόν, δημοκόπος, ὄχλοκοπός : Ἀριστ. Πολιτ. 133 b, 40 « ἐστὶ γὰρ ὁ δημαγωγός τοῦ δήμου κόπτης » : Πολυδ. 3, 80, 3 ὄχλοκοπὸν μὲν καὶ δημαγωγὸν εἶναι τέλειον, - δημαγωγὸν πολιτικόν, - οἱ δημαγωγοὶ ὤργισαν πάλιν κατὰ τὰς ἐκλογάς.

δημαγωγία -ή, ἡ, κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι δημαγωγία, ὄδηγος τὸν δῆμον, ἡγορέας τοῦ λαοῦ : Ἰσοκρ. 2, 6 « καλὰς δὲ δημαγωγίας ἔστι » σποκός, ὄπως ὁ βέλτητος μὲν τὰς τιμὰς ἔχουσι, οἱ δ' ἄλλοι μηδὲν ἀδικήσονται, αὐτ. 10, 37 τὸ μὲν ἔξουσια τυραννῶν, ταῖς δ' εὐεργεσίας δημαγωγῶν ἴσῃ. « Ἦο. « δημαγωγεῖ στρατηγεῖ » 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν κακῇ σημ. δι' ἀπατηλὸν μέσον, κολακειῶν, γενοσμάτων κττ. ἐπιχειροῦν κατὰ τὴν εὐνοίαν τοῦ δήμου, κατὰ προσεταιρισθῶν τὰ πλῆθη, δημοκόπος : Ἀριστ. Βάτρ. 419 νυνὶ δὲ δημαγωγεῖται ἢ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι 3) μετ' αἰ. τοῦ προσ. ὡς ἀντικέμ. προσπαθῶν κατὰ τὴν εὐνοίαν τινός, ἐκίω, σπηνεῖω τὴν διὰ κολακειῶν ἢ ἐμεταλλευόμενος τὰ πάθη του : Ξεν. Αν. 7, 6, 4 ἄλλ' ἢ δημαγωγεῖ ὁ ἀνὴρ τοὺς ἄνδρας, Ἀριστ. Πολιτ. 1305 b, 26 οἱ περὶ Χαρικλέα ἴσχυσαν τοὺς τριάκοντα δημαγωγόντες, αὐτ. 1305 b, 30 οἱ πολιτοφύλακες . . τὸν ὄχλον ἐδημαγωγῶντων κ. παθ. : Ἰσά. Αἰ 10, 2, 5 ἢ φυχαγωγὸν, κηλῶ : Ἰμεό. Ἐκλ. 31, 6, αὐτ. Λόγ. 20, 3 ἢ ὄμ. καθιστῶ τινά δημοφιλῆ : Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 5, 53 ἢ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων ἐδημαγωγῶν τὸν Ἀντιόχου 5) - κατὰ τινος ἐπιχειροῦν τὰ ἐξωτερικὰ τὰ πλῆθη κατὰ τινος : Διον. Ἄλ. Διόδ. 17, 3 Δημοσθένους δημαγωγόντος κατὰ τὸν Μεσαδόναν 6) μετ' αἰ. τοῦ πρώτ. συμβουλευτῶ, προτίθει πρὸς τὸν λαόν, ἵνα ἀπακίησῃ τὸν εὐνοίαν, τῆν ἀγάπην αὐτοῦ : Διον. Ἄλ. Δημ. 17 καὶ οὗ τὰ κρησάτα εἰσπορευόμενος, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἄδοντι τὰ πλῆθη δημαγωγόντας, Πλάτ. Ἐσοπ. 1, 570 καὶ βουλάς δημαγωγόντας καὶ συστάσεις ποιοῦμενοι.

δημαρξία (ή) νεώτ. ἐκλογὴ δημοτικῶν ἀρχόντων, συνήθ. κατὰ πλῆθ. : διεξήχθησαν χρεῖς καθ' ὅσασιν τὴν Ἑλλάδα δημαρξίαν.

δημαρξιακός -ή, ὄν, κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δημαρξίαν Βλλ.

δημαίητος -ος, ἴν, ὁ ὄνο τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου αἰτιόμενος, λαοφαίητος : Συναξ. 174 Β.

δημαίητος (τό) κομ. ὄνοκορ. τοῦ δήμου : Ἀριστ. Ἰνν. 823 μιαιράτους ὡς Δημακίδιον.

δημαίητος -ον, κ. μιν. ὁ κατ' ἐλθὸν τὸν λαὸν γενόμενος, ὁ εἰς τὸν δῆμον ἐπιβημτικός, παρ' ἀρχ. μ. ὡς κύριον ὄνομα ἐν ἰων. τύπῳ δημαίητος : Ἦο. 5, 76, Ἐστ. 1093, 57.

δημαίητος (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ κτίριον ἐν ᾧ ἐδρεύοντο αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἔπαιρσαι.

δημαίητος νεώτ. κ. δημ. ἀνακλητὸν τὸν δημαρχον, ἐκτελῶ καθήκοντα δημαρχοῦ : δημαρχεῖ ὁ πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἢ ἐν κακῇ χρ. ἀπὸ τοῦ δημαρχῶ Βλλ.

δημαίητος (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ὄξωμο, τὸ ὑπόσφηνον τοῦ δημαρχοῦ Βλλ. : Δημ. 1318 εἰ δὲ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἡν ὠργίζοντο ποὶ τινες ἢ ῥωμαϊκῆ δημαρχία, tribunatus : Φωδ. 9 ἔχων τὴν ἀπὸ τῆς δημαρχίας ἀδειαν 2) μτγ. γεν. ὄξωμο : Φιλ. ἀπ. 33 Ἔ 3) Ἦο. Δημοκρατία.

4) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνάσκισις τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος 5) ὁμνευτ. ὁ χρόνος τῆς δημαρχικῆς θητείας : ἐπὶ τῆς δημαρχίας του συνετελέσθη ἡ ὄδρεσις 6) δημ. καταχρ. κ. τὸ δημαρξίον.

δημαίητος -ή, ὄν, κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δημαρχίαν : δημαρχιακὸ ἐκλογαί (αἱ πρὸς ἀνάδειξιν δημαρχοῦ καὶ δημοτικοῦ συμβουλίου), - δημαρχιακὸς πρόεδρος | βοηθός καὶ ἀνακληρῆτης τοῦ δημαρχοῦ ἢ δημαρχια-

- κῆ ἐπιτροπῆ | ἐπιτροπῆ ἐκ μελῶν τοῦ συμβουλίου, συνερχομένη μετὰ τοῦ δημαρχοῦ.

δημαίητος -ή, ὄν, ἴν, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος, ἀποδεδειγμένος εἰς τὸν δημαρχον Βλλ. : Πλάτ. Κράτ. 40 τὰς δημαρχιακὰς θέσεις . . ἀπέσπασε βίβ καὶ καθέλει τὰ Κλαυδίου μὴ παράνοτος | ἐπὶ τὸν δημαρχον τῆς Ρώμης, Δίων Κ 54, 28 τὸ δημαρχικὸν ἔξωστα | = λατ. tribunalia aetatis, - δημαρχικὰ καθήκοντα, - δημαρχικὰ ἀνωμαλίες.

δημαίητος (ή) δημ. κ. ἴν, ἡ αὐτοῦτος τοῦ δημαρχοῦ : ὁ τραγ. κατὰ τὴν λέξιν δημαίητος ἢ ἀς φασὶ κ. ἀπὸ τὴν πεῖρα 2) γυνή ἔχουσα τὸ ὄξωμο τοῦ δημαρχοῦ : στήν Ἀμερικὴν βγαίνουν καὶ δημαίητες.

δημαίητος (ὁ) κ. μιν. κ. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. θηλ. -ος ἀρχὸν τοῦ δήμου, παρ' Ἀθηναίων, δι' ἐνάσκισιν θηταῖαν κληρούμενος ἀπὸ τῆς συνελεύσεως τῶν δημοτῶν, ἔχων καθήκοντα ἀπάναν τῆς πολιτείας καὶ τοῦ δήμου καὶ λογοδοτῶν μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας του : Δημ. 1208 καὶ τοὺς βουλευτάς καὶ τοὺς δημαρχοὺς καταλόγουσιν ποιηταῖς τῶν δημοτῶν, Ἀριστ. ἈΒ. 21, 5 κατέστησε δὲ καὶ δημαρχοὺς τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμελίαν τὰς πρότερον ναυκρούσας ἢ Ἐπύρ. κ. ἐν Κώ, ἐν Χίω κ. ἐν Ἐρετρία 2) ἐν Νεαπόλει, εἰς ἐς τὸν ἀρχόντων τῆς πόλεως : Στράβ. 5, 47 μνησὶ δὲ τὰ τῶν δημαρχῶν ὄνοματα τὰ μὲν πρῶτα Ἑλληνικά ὄντα 3) ἐν Ρώμῃ δημαρχοὶ ὁ ἀρχηγὸν τῶν πλῆθειν (tribuni plebis), προστάται τῶν δικαιομάτων τῆς πλῆθος δύο κατ' ἀρχάς, εἰς πέντε βραδύτερον, ἐν τέλει δὲ εἰς δέκα αὐθιγέτους, μετ' ἐπὶν πολιτικῆν δυνάμιν ἀρῶμενοι ἐκ τοῦ ἀπαρτιδίστου τῆς ἔξουσιας αὐτῶν : Πολυδ. 6, 122 πόντες ὑποτάττονται . . τοῦτοις (τοῖς ὑπάτοις) πάλιν τῶν δημαρχῶν, Πλούτ. Κοριόλ. 7 ἀνδρας αἰρεῖσθαι πέντε γὰρ προστάτας τῶν θεομνίων βασιλείας, τοὺς νῦν δημαρχοὺς καλουμένους 4) ἐν Βυζαντίῳ ὁ ἀρχηγὸν ἑκατέρου τῶν δήμων, ἑκατέρω μεριδὸς τῶν Βενετῶν καὶ τῶν Πρασίνων : Θεοφῶλ. Σ 209 δημαρχος ἐτόχχανεν αἰ τῆς πρασινοῦ πλῆθους 5) νεώτ. κ. δημ. αἰρετός ἀρχὸν τοῦ δήμου : φρ. ἀπὸ δημαρχος κλητήρας (ἐπὶ ὑποτάττων μεγάλην, ἰδίως οικονομικὴν ἔκπαισιν) ὄμ. τὰ παρανόμα σου στὸ δημαρχο ἰδὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ παρανόμα σου).

δημαίητος -ή, κ. νεώτ. παρακ. δεδημαίητος ἐπὶ μὲν δημαρχος, ἔχω ὄξωμο δημαρχοῦ : Ἰσά. 12, 11 τὸ κοινὸν τῶν δημοτῶν καὶ τῶ τότε δημαρχοῦντι, Δημ. 1306 ὄτ' ἀπὸλετ' αὐτοῖς τὸ πλειαρικῶν γραμματεῖον δημαρξοῦντος Ἀντιφάου, Ἀρρ. Ἐπιστ. 3, 142 Ἄνπ. Ἐμφ. Πολ. 1, 2 - δημαρξοῦντος τοῦ Α οὐδὲν ἔργον συνετελέσθη ἢ νεώτ. καταχρ. κ. ἀπὸ τοῦ δημαρξέω Βλλ.

δημαίητος (ὁ) νεώτ. γένος λεπιδιπτέρων ἐντόμων.

δημαίητος (ή) Ἦο. « ἐπὶ πολὺ ὑπερτίθεισαι ».

δημαίητος πάλιν, μιν. κ. νεώτ. ἡ παρακίησις τοῦ δήμου πρὸς στάσην, ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ : Πλάτ. δημαίητος πρᾶττουσιν ἰδ. ἀνάγν. δημαίητος |, Σάδ | Σέρμ. Μακρ. 13, 320 διὰ βίαιας καταφοράς καὶ δημαίητος.

δημαίητος (ὁ) μτγ. ἐκκλ., μιν. κ. νεώτ. ὁ πρεκαλὸν στάσην τοῦ δήμου, ὁ ἐξέγερσις τὸν λαόν : Γρηγ. Ναζ. 43 (δ. ἀνάγν. δημαίητος), Σάδ | Σέρμ. Μακρ. 13, 212 κατηγιάτο δὲ καὶ τὸ ναυαγιωτάτου Κυρίλλου ὡς δημαίητος.

δημαίητος -ή, ὄν, κ. δημ. ὁ τὸν δημαίητον ἀφορῶν, ὁ εἰς δημαίητος ἀποδίδειπν.

δημαίητος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον δημαίητος, προκαλοῦντα δημαίητος Βλλ.

δημαίητος Ἦο. « εἰ αὐτὸν δῆμον συστάσεις ».

δημαίητος -ος, ἴν, ὁ ἐλευσόμενος ἀπὸ τοῦ δήμου, ὄν ὁ λαὸς οὐκίτηρ Ἦο., Σουδ.

ἡμεραστής (ἄ) ὁ ἐραστής ἦτοι φίλος τοῦ λαοῦ (Πλάτ. Ἀλκ.Ι,32 Α φοδοῖμα, μὴ ἡμεραστής ἦνιν γενόμενος διασπαρθεῖ, Δίων Κ 47,38.

ἡμεραστία (ἡ) μτγν. ἡ πρὸς τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀγάπη (Πολυδ.2,65.

ἡμεραστικός-ή-όν μτγν. ὁ φιλικὸς πρὸς τὸν λαὸν, τὸν δῆμον (Πρόκλ. Ἀλκ.146 C.

ἡμεραστά-ἔω μτγν. ἀγαπῶ τὸν λαόν, τὸν δῆμον (Ὀμηροῦδ.εἰς Πλάτ.Γοργ.385 J.

ἡμερεύσιμος-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς ἡμερεύσεως, ὁ εἰς ἡμερεύσιν ὑποκειμένος.

ἡμερεύσιος-εως (ἡ) κ. νεώτ., Δημ. -φη ἡ ὁπὸ τοῦ δημοσίου κατάσχεται ἀταμική περιουσία (Βιοκτησίας (Πλάτ.Πρωτ.325 C καὶ πρὸς τῶ θανάτῳ χρημάτων τὸ δημοτεύει καὶ ἔως ἐλευθ.Εὐκλ.148δὲν τὸν οἶκον ἀνατροπαί, Ἀριστλ.Πολιτ. 1298 α, ὁ καὶ περὶ θανάτου καὶ φυγῆς καὶ δημοτεύει, Δημ.528 ἀειφυγία καὶ δημοτεύει τὸν ἀπαρχοῦντον Ζημιούσι, Μηναι.12 Β μωρία θλίψεως παρὰ τὸν Ἑλλήνων ὑπέτασιν, ἡμερεύσιος, δεσμά.

ἡμερευτής (ἰ) νεώτ. ὁ ἡμερεύων.

ἡμερευτικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. κ. Δημ. ὁ εἰς ἡμερεύσιν ἀναφερόμενος ἢ ἀποβλέπων (Γεώργ. Κεῖρ.Ι,538 ἡμερευτικὰ γινώσκεις (ἀποφάσεις). ἡμερευτικὴ πολιτικὴ 2) ὁ ἐπιβάλλων καταλυτικὴν φορολογίαν εἰς τὰς περιουσίας (ἡμερευτικὸς νόμος.

ἡμερευτικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἡμερευτῶν βλλ.2) ἐπάγοντα ἡμερεύειν (ὁ νόμος φορολογεῖ ἡμερευτικὸς τὰς κληρονομίας.

ἡμερεύω κ. νεώτ. κ. Δημ. καταλαμβάνω τι ὡς κτήμα τοῦ δημοσίου, κ. εἰδ. ἀγαθὸν τι ἀνήκον εἰς πόλιν καθιστῶ δῆμόσιον (Θουκ.5,60 τὰ μέγιστα κτήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ, Ἀριστλ.Πολιτ.1320 α,5 ὁ δὲ νῦν ἐπιμαργαίω χαρίζομενοι τοῖς δῆμοις πολλὰ δῆμεύουσι διὰ τὸν μισθισμῶν, - τὸ κράτος θὰ δῆμεύσῃ τὰς περιουσίας τῶν ἐπαναστασιῶν 3) κ. παβ. (Ἀριστλ. Ἀθ.43,4 καὶ τὰς ἀνοργασίας τῶν δῆμευόμενων ἀναγιγνώσκων, Ἀδύερ.μφο.Εἰμ.Βεν.54 κινήτῃ κι ἀκινήτῃ σου κατὰ τῆς βενετικῆς τοῦ νόμου δῆμεύονται ἀπὸ τὸ κράτος 2) γεν. εἶδω τι εἰς τὸν δῆμον, παρῶν εἰς τὸν λαόν (Εὐρ.Κύκλ.119 ἀδῆμειται κράτος (ἡ δόνασις, ἡ ἐξουσία κατέχεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ 3) παβ. -ομαι δημοτεύομαι, γίνομαι γενοῦσθε εἰς τὸν δῆμον (Πλάτ.Φίλβ.14 C εὐ μέν. εἰρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θαυμασιῶν περὶ τὸ ἐν καὶ πολλα 4) δεδημευμένα ὄντοσθα κοινῆς λαϊκῆς χρήσεως λέξεις Ἀρμόν.Φιλ.εἰς Ἀριστλ. Ἐρμ.66,3 4) Ἦσ. «δῆμευειν» καὶ τὸ ἐνδημεῖν ἔνιοι τὸ ἐνδημογαγεῖν λέγουσιν..

ἡμερευθλός-όν Ἦσ. ἐμισοῦμενος ὁπὸ τοῦ δήμου.

ἡμερευθής-οδς-ές μτγν. μισητός εἰς τὸν λαόν (Αβ 34,16 «ὡς ἡμερευθής ἄνθρωπος ὁ τῷ δῆμῳ καὶ τῷ πληθεὶ ἀπεχθάνομενος»: Καλλ.ἀπ.472.

ἡμερευθρία (ἡ) πᾶν. κ. μον. ἡμερευθρία βλλ. (Πάν. ἡμερευθρίασαν πρᾶττοσιν (δ. ἀνάγη. ἡμερευθρίασαν (Γεωργιλλ.Θέρμνος 666.

ἡμερευθτής (ἰ) μον. κ. νεώτ. ἡμερευθτής (Γεωργιλλ.Βέλσασάριος 441.

ἡμερυρία κ. νεώτ. κ. Δημ. ἀσυμβουλευτικὴ ἀγορεύσιος πρὸς τὸν λαόν, ὄμιλος, ἴδιος πολιτικῆ, ἐνώπιον τοῦ πληθους, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν δικαιοκνήν (Ξεν. Ἀπομν.4,23 δοκεῖ δὲ μοι καλὸν προσήμουν τῶν ἡμερυριῶν παρασκευάσασθαι, Ἀριστλ. Ρητ.1354 β,28 καὶ ἦπτόν ἐστι κακοῦδρον ἡ ἡμερυρία δικολογίας, ὅτι κεινότερον, Ἀλσγν.2,243 αὶ ἡμερυρία τοῦ δημοσίουσιν προκαλέσων ἔντονον ἀντιμακεδονικὸν ἀνάγη εἰς τὰς Ἀθήνας 2) ἀγορεύσιος δημοκρατικῆ, δι' ἀπαθλῶν μέσων θέλουσιν τὸ πλῆθ, δημαγωγικὴ ὄμιλια (Πλάτ. Σεατ.162 D νεὸς γὰρ εἶ.. ταῖς οὖν ἡμερυριακὸς ὀξέως ὑπακούεις 3) Δημ. μακρὰ καὶ ἀσχετοὺς

πρὸς τὸ θέμα ὄμιλια, ἴδιος πρὸς παραλήθησιν (δσ' τίς ἡμερυριακὸς καὶ πῆς μας τί τ' ἄκανες τὰ λεπτὰ.

ἡμερυριακός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος ἱκανὸς πρὸς ἡμερυρίαν, ρητορικὸς, ἢ ὁμοσβόητος ἀναφερόμενος εἰς ἡμερυρίαν ἢ ἡμερυριόσιν (Ξεν. Ἀπομν.1,248 καὶ ἄλλοι οἱ ἐκάβην συνησάν, οὐχ ἵνα ἡμερυριακοὶ ἢ δικαιοκὸν γένοντο, Πλάτ. Πολιτ.365 D σοφίαν ἡμερυριακὴν τε καὶ δικαιοκνήν διδόντας Ἀριστλ.Ρητ.1414 β,9 ἡμερυριακὴ λέξις - ἡμερυριακοὶ τεκμήσιατα 3) τὸ βλ. ἡμερυριακὴ (ἐν. τέχνη) ἢ τέχνη τοῦ ἀγορεύειν δημοσίᾳ (Πλάτ.Σοφ.222 C τὴν δὲ γὰρ δικαιοκνήν καὶ ἡμερυριακὴν καὶ προσομιλητικὴν ἐν αὐτὸ τὸ ἐνώπιον 3) τὰ ἡμερυριακὰ ἢ ἡμερυρία, τὸ ἐνώπιον τοῦ δήμου ρητορεύειν (Ἀριστλ.Ρητ.1354 β,28 τὰ ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν ἐν τοῖς ἡμερυριακοῖς.

ἡμερυριακός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἡμερυριόκων βλλ. (Πολυδ.4,26.

ἡμερυριός (ἰ) ὁ ἀγορεύων ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, ὁ ἀναπτύσσων πολιτικὰ ζητήματα ἐνώπιον συνελεύσεως τοῦ δήμου, ρήτορ, ἀγορητής (Ξεν. Ἀπομν. 2,6,15 ἔθρων γὰρ.. ῥήτορας τὸ φαύλας ἀναθεῖς ἡμερυριόσφι φιλοσ ὄντας 3) ἴδιος ἐπὶ κελύς σμ. (Πλάτ.Γοργ.482 C δοκεῖς ναυτικεῖσθεσθαι ἐπὶ τὸς λόγους ὡς ἀληθῶς ἡμερυριόσφι ἄν, Διάφ. 101 ὄρος ἐταίρος τρατὸ καὶ ἡμερυριόσφι 3) ὡς ἐπιβ. ἡμερυριόσφι βλλ.

ἡμερυριόσφι ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιόζων ἀνήκων εἰς δημοσίον, ρήτορ, ἀγορητήν (Εὐρ.Εὐκ.254 ἡμερυριόσφι τιμᾶς 3) ρητορικὸς (Ἀλσγν.1,623 ἡμερυριόσφι δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφῶς.

ἡμερυριόσφι κ. μον. νεώτ. κ. Δημ. ὄμιλος ἐνώπιον συνελεύσεως τοῦ δήμου, ἀγορεύει ἐνώπιον τοῦ λαοῦ (Δημ.245 πρὸ τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ ἡμερυριεῖν, Πλάτ.Νόμ.817 C ἐπιτρέψων ὄνιν ἡμερυριεῖν πρὸς παῖδας καὶ καὶ γυναῖκας, Μηναι.8,12 Συναε, τοῦ οὖν Διοκλιπτανοῦ ἐν Νικομηδείᾳ ἡμερυριόσφι κατὰ τὸν Χριστιανισμόν, - ἀδῆμογροῦσας τρεῖς ὥρας 3) μετὰ συστοχ. αἰτ.: Δημ.345 ἀναστὰς ἡμερυριόσφι καὶ συνηγορεῖ ἐπιτεῦ πολλῶν ὄμιλων.. θανάτων λόγους 3) ἡ μτγ. παβ. παρακ. τὰ δεδημευθμένα ὡς οὐα. αὶ δημοσίᾳ ἀγορεύσει, πολιτικὴ ὄμιλια πρὸς τὸν λαόν (αὐτ.344 2) ἐν οὐτῇ καλῇ σμ. ὄμιλος παρακλητικῶς πρὸς τὸν λαόν, ἀγορεύει δημογωγικός, δημοκρατικός (Πλάτ.Σεατ.162 D ὡς γυναικοὶ παῖδας τε καὶ γέροντας ἡμερυριεῖται συγκαθεζόμενοι, θεοῦς τε εἰς τὸ μέσον ἀγνοῦντες, Δημ.29 ἐκ τοῦ πρὸς χάρην ἡμερυριεῖν ἔντονος εἰς πᾶν προεβλήθη μοχθηρίας τὰ παρόντα.

ἡμερυριασία (ἡ) ποι. ἡ ἐξορία, ἡ ὁπὸ τοῦ λαοῦ ἐπιβάλλομένη εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἐκ τῆς πόλεως (Ἀλσγν.1,7 ἡμερυριασάν φάσων πόλεως.

ἡμερυριασός φυγῆ ποι. ἡ ἡμερυριασία (Ἀλσγν.1,614.

ἡμερυριόσφι κ. μον. ἡμερυρία, αἰγ. -ἄτραν, κ. νεώτ., Δημ. ἡμερυρία, βοικτ. ἀμῆματα, γεν. -ἄτρας, αἰολ. ἀμῆματα, θεοσ. ὁσθ. ἀμῆματα (θεὸς τῆς γεωργίας) 3) ὁσθ. ἡμερυρία καρπὸς ὁ στικός (Ξεν. Ἑλλ.6,3,6 καὶ τὸν ἡμερυρίασ δὲ καρπὸς εἰς πρῶτην τὴν Πελοπόννησον σπέρμα δωρησασθαί 3) μτγν. εἰδ. ὁ ἄρτος (Ὀπ.Ἰ.3,463 2) Ἦσ. «ὡς ἡμερυρία τὸν σπῶνα.

ἡμερυριόσφι μτγν. ὁ τῆς ἡμερυρίας, ὁδ. ἐπιθετ. ὁ νεκρὸς (Πλούτ.Μθ.943 Β τούς νεκρούς Ἀθηναίους ἡμερυριόσφι ὠνόμαζον τὸ πάλαιον.

ἡμερυριακός ὁπὸν νεώτ. κ. Δημ. ὁ τῆς ἡμερυρίας, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεὰν ἡμερυρίασ δημοκρατικοὶ καρποὶ οἱ πρὸς παρασκευῶν ἔργων χρησιμοποιεῖσθαι ἢ τὴν καλλιεργησάν ἐδδοσθαι ἢ θεὰ ἡμερυρία, τὰ σπῆρα (Διόδ.Σ 2,36 χωρὶς δὲ τῶν ἡμερυριακῶν καρπῶν φέτα κατὰ τὴν

Ἰνδικὴν πολλὰ μὲν κέγχρος ὄμ. Δημητριάκα σπέρματα: Ὀρειδ.3,25 2) τὸ ὄρα. Δημητριάκα (ἐν. βιβλίον) ὄρα οὐρα. ἔργον τοῦ Δημητρίου Ἀδάκωνος: Φιλὸδ.Σημ.28.

Δημητριάς-άδος (ή) || θηλ. τοῦ Δημητρίου βλλ. ὄνομα φυλῆς ἐν Ἀθήναις πρὸς τὴν Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ: Πλούτ.Δημητρ.10 2) πόλις τις Ἰδρυμένη οὗ ἐκείνου: Πολύδ.3,6,4, ὄδ. κ. Δημητριάς αἱ τῆς πόλεως ταύτης κάτοικοι: Αὐτ.5,99 3) ὄμ. ἡ τελευταία ἡμέρα τῶν μηνῶν, ὀνομασθεῖσα πρὸς τὴν τοῦ αὐτοῦ ὀνό τῶν Ἀθηναίων: Πλούτ.Δημητρ.12 τῶν ἡμερῶν τὴν ἔτην καὶ νέαν Δημητριάδα προσηγόρευσαν 4) Ἦσα. ε κριθὲ ἐξάστιαχος 5) τὰ φυτὸν περισσότερῶν ὕψους: Ψάισκ.4,60.

Δημητριάς-άδος (ή) || 2) νεώτ. γένος κολεοπέτρων ἐντόμων.

Δημητριάσαι Ἐπιγρ. θήσασος λατρευτῶν τῆς θεᾶς Δημήτρος ἐν Ἐφέσῳ.

Δημητριάτικο (τὸ) δημ. κ. συνηθέως. αἰδημητριάτικο τὸ χρυσαῖονεμον.

Δημητρίον (τὸ) νεώτ. κημ. στοιχεῖον ἀνήκον εἰς τὰ μέταλλα, ἄ. δημητρίτης.

Δημητρίων κ. νεώτ. ὁ τῆς Δημήτρος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θεᾶν Δημήτρα, ὄδ. κ. τὴν γεωργίαν: Αἰσχ.ἀπ.44,5 βίον Δημητρίον (ἀγροτικόν) || Δ. καρπὸς ὁ σίτος: Θεοφρ.ΦΑ 2,4,5 ὄμ. Δημήτρια σπέρματα: Γαλ.15,454* πρὸβ. Δημητριάκος 2) Ἐπιγρ. ὄνομα μῆκος ἐν Βιβλίῳ 3) τὸ οὐδ. Δημήτριον ὡς ὄσα νεᾶς τῆς Δημήτρος: Στράβ.9,5,14* 4) πλῆθ. τὰ Δημήτρια ἐορτὴ πρὸς τὴν τῆς θεᾶς Δημήτρος: Πολυδ.1,37 5) ὄμ. ἐορτὴ πρὸς τὴν Δημήτριον τοῦ Πολιορκητοῦ: Πλούτ.Δημητρ.12 6) κ. νεώτ. Δημήτριος ὡς κύριον ὄνομα, δημ. Δημήτρης, Δημήτρος, Μήτρος, Μήτσας, Μήμις.

Δημητρίτης (ὁ) νεώτ. κημ. τὸ δημητρίον βλλ.

Δημητρίων-ῶνος (ὁ) γιν. ὄνομ. τὸ μῆκος Μουσηῶνος: Πλούτ.Δημητρ.12 || Ἐπιγρ. ὄμ. ἐν. Κασσανδρείᾳ.

Δημιδίων (τὸ) κωμ. ὑποκορ. τὸ δῆμος, μικρὸς δῆμος: Ἀριστφ.Ἰνπ.726 ὡς Δημιδίων, ὡ φιλάντων πρὸβ. Δημηκίδιον.

Δημιζῶ Ἐπιγρ. Δημιζῶ.

Δημιζῶ ἐπιδεικνύομαι ὡς φίλος τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ: Ἀριστφ.Σφ.699 ὡπὸ τῶν ἀεὶ Δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὄπη ἐγκεκάλκησαι.

Δημιουργεῖν (ἢ) γιν. κημ. δημιουργία: Πρόκλ. Ὑμν.7,20 δημιουργεῖν νοεράν ψυχάται βαλοῦσα.

Δημιουργός ποι. τ. τοῦ δημιουργοῦ βλλ.

Δημισηληθῆς-σός ἐς ποι. ὁ ἐν ἀρθρονία εὐρισκόμενος εἰς χρῆσιν τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ: Αἰσχ. Ἀγ.129 κτήνη . . . τὸ Δημισηληθῆς.

Δημοπρατός-ον ὁ ὅπὸ τοῦ δημοσίου πωληθείς, ἀπαντᾷ μ. ἐν τῷ οὐδ. τὰ δημοπράτα τὰ ὅπὸ τοῦ δημοσίου καταχωρήθετα κτήματα ἰδιωτῶν κ. πρὸς φέλας τῆς πωληθείας δημοσίου πωλούμενα: Ἀριστφ.Σφ.659 λιμένας, μισθοῦς καὶ δημοπράτα, Θεμιστ.Λογ.7,86 C τοῖς τῶν δημοπρατῶν ὄλοις ἐνσκευασσόμενοι.

Δήμος-ον κ. -α-αν κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ὄμωρ. δῆμος ὁ ἀνήκων, ὁ ἀφορῶν εἰς τὸν δῆμον, τὴν πολιτείαν, ὁ δημοσίου, ἀντιθ. ἴδιος: Ὀδ.Δ.3,14 δῆμον ἢ ἴδιον γ 2) ὁ ὅπὸ τοῦ δήμου ἐκλεγείς: αὐτ. Θ.258 αἰσμηνῆται δὲ κριταὶ ἐννεᾶ πάντες ἀνεσταν δήμοι || τὸ οὐδ. πλῆθ. δήμια ὡς ἐπίρρ. δαπάνας τοῦ δήμου: Ἰλ.Ρ.250 δήμια πίνουσαν 3) τὸ οὐδ. τὸ δῆμιον ὡς οὐα. τὸ δημόσιον, τὸ κοινόν, ὁ δῆμος: Αἰσχ.Ἰκ.370 σὺ τὸ πόλις σὺ δὲ τὸ δῆμιον 4) τὸ ἄρα. δῆμος ὡς ὄσα. δημόσιος ἱατρόδ: Φωκυδ.6,13* 5) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. δῆμος ὡς ὄσα. π. ἀρχ. κτ. παράφρασι τοῦ

δούλος ὁ δημόσιος ἐκτελέσει τὸν ποινὴν κ. εἰδ. τῆς θανατικῆς Ἦσα. ἐκ τούτῳ καταγνωσθέντας ἀναίρων ἢ ὁ ἀπέρητος τῶν βασάνων: Πλάτ. Πολιτ.439 B ἀισθόμενος νεκρὸς παρά τῷ θημῷ κείμενος, Λυσ.13,56 θάνατον δικαίως καταψηφισάμενος, τῷ θημῷ παρεδότη, Λουκ.Συμμ. 32 δῶσεως δίκην παρεδότης τῷ θημῷ || νεώτ. κ. δημ. μὲν. ὁ φωνεῶν τοὺς εἰς θάνατον καταδῶ κασθέντας: τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θημῷ ἀπέβαινε προσδοκῶρον || νεώτ.κ.δημ. συνεκδ. ὁ φονεὺς: Καρκῆ.ΛΓ.Γλώρ.216 τὸν εἶχε. δεξί χεῖρὶ σὺ κόουρ. σ, ἀρχηγὸ σὺ πλῆρωμα, δῆμιον σταῖος ἀκλᾶδους του 6) μων. κ. νεώτ. μτφ. ὁ προκαλὸν θλίψεις, βασάνους, ὁ βασανιστής: Διγεν. Ακρ.221 νὰ κράτῳ θῆμιον ἔρωτα καὶ νὰ εἰ παραδῶσω || ὁ καταστρέφω, καταλῶν: δῆμιος τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ πρὸβ. δολοφονίᾳ, φονιάς.

δημιουργεῖν (τὸ) γιν. ἐργαστήριον: Ἄνη. Κορχ.93 δημιουργεῖται τὰ δημόσια τεμένη καὶ ἱερὰ πάντα καὶ εἰ τι ἄλλο εὐρύχωρον ἦν, ἐγένετο.

δημιούργημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δημιουργοῦ βλλ. κατασκευασμα, ἴδιως ἐπὶ ἔργου τέχνης: Διον.Ἀλ.Συνδ.1 οὕτε χερῶν δημιουργήματα λήμνω σοι τῶν ἐμῶν, Ἀρμῶν.116 μοχθηρὰς τέχνης δημιουργήματα || νεώτ. ἐν ἐξέρσει, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπισημομένης προσαγωγῆς κωλλπέτρου καὶ ἐξαιρετικῶς ἐπισημασμένης ἐκτελέσεως 2) ἐν μτφ. σχμ. τὸ οἶονεῖ πλασθεῖν, δημιουργηθῆναι, τὸ ἀποτελεσμα δημιουργοῦν συνάμενος, ἐπιδράσεων, συντελεστών: Ζόλευκ.λ. Στράβ.4,2,19 οὐ τύχης οὐδ' ἀνθρώπων δημιουργήματα, Φιλ.Μητ.1,208 θεοειδῆς δημιουργήματα φ λογιζόμεθα, -δημιουργήματα τῆς τύχης- τῆς φαντασίας- τῆς ἀνάγκης || φρ. αὐτὸς εἶναι δημιουργήματα τοῦ ζαυτοῦ του | ἢ ἐν τῇ κοινωνίᾳ εὐδοκίμοιο τοῦ προηλθεν ἐξ ἀτομῶν αὐτοῦ ἱκανοῦτων καὶ προσποθεῖται.

δημιουργία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ τέχνη τοῦ δημιουργοῦ (βλλ. ἡ), πρακτικὴ τέχνη, βιοτεχνία: Πλάτ.Πολ.401 A ἡ γραφικὴ καὶ πᾶσα ἡ αἰσθητὴ δημιουργία, οὐτ.495 D ὅπὸ δὲ τῶν τεχνῶν καὶ δημιουργιῶν, Πλούτ.Ἰερ.13 ἀμιλλωμένων ὑπερβάλλεσθαι τὴν δημιουργίαν τῇ καλλιτεχνίᾳ 2) ἡ ἐξέσκωσις τοιαύτης τέχνης: Πλάτ.Συμμ.197 A τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν || τεμάχιον μηχανομαῖου: Ἀριστ.Λογ.Κόσμ.400 α, Γ 3) ἡ πράξις τοῦ δημιουργεῖν βλλ. 2, τὸ παράγωγ, παραγωγή: Πλάτ. Πολ.280 C τὴν ἐκ τῶν λήνων καὶ σπάρτων καὶ πάντων... δημιουργίαν πᾶσαν ἀφελόμεν, αὐτ. Τιμ.1 C τρέφεθε κατὰ φύσιν ὡμείε ἐπὶ τὴν τῶν ζῶων δημιουργίαν, Ἰάμβλ.Προτρ.4,44 δημιουργία τῆς πάσης ἀρχηγός γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ 4) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἡ ὅπὸ τοῦ Θεοῦ κτίσις τοῦ κόσμου ἢ πλάσις 5) ἡ δημιουργικὴ ἐνέργεια: Ἰουλ.Λογ.5,179 B δημιουργία μεριστή 6) ψυχολογικὴ λειτουργία, ἐπὶ γεωητικῶν μορίων: Ἀριστ.Ζ1 489 α,13 καὶ τῶν γωρητῶν τῶν πρὸς τὴν δημιουργίαν ταῦτων διαφέρει τὸ εἶδος 7) τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοσμικῆς δημιουργίας, ὁ δημιουργηθεὶς κόσμος: αὐτ.4,144 B ἡ φανερὰ δημιουργία, Δαρσάκ.Ἀρχ.283 ὁ κόσμος ὄδω καὶ ἀπλῶς ἡ δημιουργία || νεώτ. γεν. ἔρχομεν ἔργον, δημιουργήμα, κωρ. ἐπὶ μεγάλως ὀλίγας πνευματικῆς παραγωγῆς: τὸ ἔπος τοῦ δάντη εἶναι μεγάλη ποιητικὴ δημιουργία βλλ. δ: || Ἐπιγρ. τὸ δέξιωμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ δημιουργοῦ βλλ. δ: || γεν. δημόσιον λειτουργήματα: Ἀριστ.Πολ.1310 b,22 τὸ γὰρ ἀρχάτον ὁ δῆμιος καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας.

δημιουργικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον δημιουργικόν, πρωτότυπον: ὄλοι ὁ πρωτοπόροι ἐργάζονται δημιουργικά.

δημιουργικός -ή(-ιά)-όνη κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δημιουργόν, τὸν βιοτέχνη, ὁ τοῦ βιοτέχνη· Πλάτ.Φαίδρ.248 B (βίος) δημιουργικός, αὐτ.Νόμ.846 D δημιουργικὰ τεχνήματα, Πολύδ.108 ἄλλως δημιουργικὸν καὶ βνάωσαν·

2) ὁ ἰκανὸς πρὸς δημιουργίαν ἐκ τοῦ μη ὄντος· Νουμῖν.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.1,18 δημιουργικός θεός, Μηνολ.3,15 Κανὼν 2 Ὁδ.3 ἡ δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν πάντων Θεοῦ σοφία· || ὁ ἰκανὸς πρὸς παραγωγήν νέων μορφῶν· Ἰσίδωρ.Μυστ.10,6 δημιουργικαὶ δυνάμεις, Ἰω.Φιλόθ.Μετ.12,25 δημιουργικός νοῦς· 3) τὸ αὐτὸ τὸ δημιουργικόν ὡς οὐσία ἢ τάξις τῶν ἔχόντων τὸ ἀζῆωμα τοῦ δημιουργοῦ βλ.λ.: Ἀριστλ. Πολιτ.1291 α,34.

δημιουργικότης -της (ή) κ. νεώτ. ἡ ἰκανότης τοῦ δημιουργοῦ βλ.λ. 2) κ. 5) τοῦ πρωτότυπου τεχνίτου.

δημιουργικός κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν δημιουργῶν, τῶν βιοτεχνῶν, ὡς ἀρμόζει εἰς βιοτέχνας ἢ ὡς συνηθίζουσιν οἱ βιοτέχνη· Ἀριστφ.Εἰρ. 429 ῥαδίς δημιουργικός· 2) μτγ. κατὰ τὴν ἐκ τοῦ μη ὄντος παραγωγήν· Σουριαν.Μεταφ.82,31· 3) νεώτ. κατὰ τρόπον πρωτότυπου, δημιουργικός.

δημιούργιον (τό) Ἐπιγρ., δωρ. δαμιόργιον ἡ δαμιούργιον γραφεῖον τῶν ἔχόντων τὸ ἀζῆωμα τοῦ δημιουργοῦ βλ.λ.δ· 2) Ἐπιγρ. συνέλευσις τῶν ἔχόντων τὸ ἀζῆωμα τοῦ δημιουργοῦ.

δημιουργός -όν κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. δημιουργός, ἰων. δημιουργός, δωρ. δαμιουργός, δαμιουργός κ. δαμιεργός ὁ μετερχόμενος ἐργον ὠφέλιμον διὰ τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ὁ κοινωφελής, ὁσιον ἐν Ὁδ. ὁ μάχις, ἱατρος, τέκτων, δαοδός, κήρυξ· Ὁδ.Τ.135 οὐτε τι κηρύκων, οἱ δημιουργοὶ ἔασιν· || ὁ πρὸς τὰ ἔργα καλῶν τὸν λαόν· Ὑμν.Εριμ.98 τάχα δ' ὄρθρος ἐγγίγνετο δημιουργός· 2) ὄθ. ὁ μετερχόμενος τέχνην τινά, ὁ ἐμπειρὸς τεχνίτης· Ἡρ.7,31 ἀνδρῶς δημιουργοὶ μέλι ἐκ μυρικής τε καὶ πυροῦ ποιεῖσι, Σοφ.Αἰ.1035 ἀρ' οὐκ Ἐριπὸς τοῦτ' ἐχάλεκευεν ἕψρος κάκεινον [τὸν ᾠαστῆρα]· Αἰθῆς δημιουργός ἄγριος, Πλάτ.Πολ.259 B ἀπὸ Δαίδαλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἡ γραφεῖσις Ἀριστλ. Ἀθ.13,2 ὄρχοντας ἐλεῖσθαι δεκάς, πέμπε μὲν κηπαρίων, τρεῖς δὲ ἀγροίκων, δύο δὲ δημιουργῶν [τῆς τάξεως τῶν τεχνιτῶν], Πολυδ.3,41 ἡ., δημιουργός· || εἰδ. ὁ πρακτικὸς ἱατρός· Ἰνν.Ἀρχ. Ἰητρ.1 τὸς ἀναθοῦς χειροτέχνας καὶ δημιουργούς., Ἀριστλ.Πολιτ.282 α,3 ἱατρος δ' ὅτε δημιουργός καὶ ἄρχιτεκτονικός, καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην· 3) μτγ. μετὰ γενὸς ὁ ποιῶν, δημιουργῶν, παράγων· Πλάτ.Γαργ.453 Α πεῖθας δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ, Ἀριστλ. Πολιτ.1273 β,32 οἱ μὲν νόμων ἐγένοντο δημιουργοὶ μόνον, οἱ δὲ καὶ πολιτείας, Αἰσχίν.3,215 δεῖνός δημιουργός λόγων· || ὄμ. ὁ προκάλων ἢ προκαλέσας τι, ὁ ἀπίος ἀποτελέσματος ἢ καταστάσεώς τινος· Εὐρ.ἀπ.1045,7 δημιουργός ἄν κακῶν μέγιστος· 4) εἰδ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, ὁ πλάστης, ὁ ποιητὴς τοῦ κόσμου· Πλάτ.Πολ.530 Α τῆρ τοῦ ὁρανοῦ δημιουργοῦ, Ξεν.Ἀπομν.1,47 ὅσκιε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοσόφου τεχνήματα, Θασι.1,3 D ὁ τοῦ παντός τούτου δημιουργός· 5) ἐπιθ. ὁ παραγωγικός, δημιουργικός· Ερμητ.1,9 ὁ νοῦς ἀπεκρίσας ἔπειρον νοῦν δημιουργόν, Σουριαν.Μεταφ.7,27 δημιουργός λόγος, δημιουργῶν πνεῦμα, - δημιουργικός φαντασία· || ὄνομασία τῆς μονάδος· Θεολ. Ἀριθμ.524· 6) ἐν ποιν ἑλληνικαῖς πολιτείαις, τίτλος τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος· ΕἰΜ 265,47 ἡ δημιουργοί., παρὰ Ἀργεῖοις καὶ Θεσσαλοῖσι οἱ περὶ τὰ τέλη», Ἡσ. Ἐπαρὰ τοῖς δωριεῶσι οἱ ἀρχόντες τὰ δημόσια πράττοντες· 7) Θεολ.5,47 ἐν δὲ Μαντινίαισι οἱ δημιουργοὶ καὶ ἡ Βουλή καὶ ἄλλαι ἀρχαί, Ἐπιστ. π.Δημ.280 τοῖς δημιουργοῖς καὶ τοῖς συνέδροις,

Πολυδ.23,5 Ἐπιγρ. 7) πῖλος ἱερέας· Πάπ. δημιουργός θεός Ρώμης· 8) Ἡσ. ἔδαιμυροῖ, οἱ πόριαι·

δημιουργά-τω, μέλλ. -ήσω κ. νεώτ. κ. δημ. εἰμαι δημιουργός ἄσκη δημιουργικὸν ἐπάγγελμα· Πλάτ.Νόμ.846 Ε πολλῶν οἰκετῶν ἐπιμελούμενος ἑαυτῷ δημιουργοῦμενον· πρβλ. αὐτ.Ποικτ.288 D ἔξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν ὅσπασί τῶν τεχνῶν νῦν εἰρηται· || μτγ.: Ἀριστλ.ΖΜ 645 α, 9 ἡ δημιουργήσασα φύσις· 2) μετ' αἰτ. πραγμ. ποιῶ, κατασκευάζω, πορῶναι π.: Πλάτ.Πολιτ.288 Ε δημιουργοῦσιν συνέθετα ἐκ μη συντιθεμένων εἰδηγενῶν, Ἀριστλ.ΖΠ 711 α,18 ἡ φύσις οὐδὲν δημιουργοῦσιν μάτην, Πλούτ.Ἡθ.802 Β ὅσιν ἄσυχον δημιουργοῦσιν· || κ. παθ. εἰμαι κατασκευαζόμενος· Πλάτ.Πολ.414 D καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργοῦμένη· || τὰ δημιουργούμενα=τὰ προϊόντα τῶν τεχνῶν· Ἀριστλ.Η Νικ.1094 β,14 τὸ γὰρ ἀκριβέσι σὺχ ὁμοίως ἐν ἀπασι τοῖς λόγοις ἐπιλητῆτες, ὡσπερ οὐδ' ἐν τοῖς δημιουργοῦσιν· || νεώτ. κυρ. εἰ καλλιτεχνῶν, ἐκτελῶ πρωτότυπα ἔργα· ὁ καλλιτέχνης δὲν μιμεῖται, ἀλλὰ δημιουργοῦν, -δημιούργησαν ἔργον καθαρὰς φαντασίας· 3) μτγ. διαπλάττω, ἀσκάω, βορῶω· Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.20 εἰς ἀρετήν. . . πλάττειν καὶ δημιουργοῦν τὸν υἱόν· || νεώτ. παθ. διαπλάττωμαι, διαμορφώνομαι· 4) ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, φέρω εἰς τὴν ὑπαρξιν, πλάττω ἐκ τοῦ μη ὄντος· Πλάτ.Σοφ.265 C Θεοῦ δημιουργοῦντος φέσασιν ὕστερον γίγνεσθαι, Φίλων.1,4 δημιουργοῦν ἐν τῷ ὄρατον κόσμον, Δαμόστω.Ἀρχ.304 παθ.: Πρόβλ.Στοιχ.Θε.207· 5) κατέχω τὴν ἀρχὴν τοῦ δημιουργοῦ βλ.λ.δ· Ἐπιγρ. δαμιεργόντας Μικκωνας· || γεν. ἀρχω πολιτικῶν ἀρχῶν, ἀντιθ. στρατηγίας· Ἀρτεμίδ.2,22 || μετ' αἰτ. δι-οικῶ, διευθύνω· Ἐπιγρ. δαμιεργονέντων τὰ ἱερά.

δημιούργησας -ους ἐπ. μτγ. ὁ δημιουργὸς βλ.λ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ κοινῶς ἐν χρ.: Φιλόθ.Μουσα.27.

δημιόν Ἡσ. ἔτον δημιον διοικῶν.

δημιούσι ἐπίρρ. δημοσία· Εὐστ. Ὁδ.1899,57.

δημοδόχος -ον Ἡσ. ἐδημοδόχους, δημοδοχοί.

δημοδοσία (ή) μν. τὸ δημοδοεῖν, ἡ ἰδιότης τοῦ δημοδοκόρου βλ.λ.: Ἰωακ.ἐνεθ.76,3.

δημοδόρος -ον ὁ καταράγων, δωσανῶν τὰ τοῦ δήμου, τὰ δημόσια· Ἰλ.Α.231 δημοδόρος βασιλεὺς ἐπὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσει, Φιλ.2,561 ὁ μισθολογὸς ὁ δημοδόρος [περὶ τοῦ Καλυβόλαι].

δημοδορέω μων. εἰμαι δημοδόρος βλ.λ., καταδωσανῶν τὰ τοῦ δήμου· Εὐστ. Ἰλ.1143,46.

δημοδολεῖμα -ατος (τό) νεώτ. ἀπόφρασις, θεοῦ· λεῖμα, ἐπιμνησθῆναι βλ.λ. τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ.

δημογεγοντία (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀζῆωμα τοῦ δημιουργόντος βλ.λ., ἡ ὁμάς τῶν δημιουργόντων· 2) ὁ τόπος ἐνθα συνήρουντο οἱ δημιουργόντες.

δημογενετικός -ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς δημιουργόντας βλ.λ. || ἡ τὴν δημογενοντίαν βλ.λ.

δημογενώνωντος κ. νεώτ. δημ. δημιουργόντας, δωρ. δαμιεργόνων ἡ γενοντότερον ἐν τῷ δήμῳ, ὄθ. κ. ὁ ἐμπειρότερος, ὁ ἀπολαύων τοῦ μεγαλυτέρου σεβασμοῦ μετὰ τὸν ἡγεμόνα, ὁ κρόκιτος· Ἰλ.Α.372 ἐπὶ τῷδε μ' ἴλου Δαρδανιδίω, παλαιῶ δημογενόντος· || κατὰ πληθ. δημιουργόντες οἱ εὐγενεῖς οἱ ἀρχόντες· αὐτ.Γ.149 εἶπατο δημογενόντες εἰ Σκαιεῖσι πύλασιν ὑφάρθαι δὴ πολέμοιο πεπαισμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ ἐθέλοισι, Εὐσ. Ἀνθρ.300 πολὺν οὐκ ἔλλασσεται δαμιεργόντων βροφῶς φανεῖν· || ὄμ. κ. παρ' Ἰουδαίοις· Φιλ.2,294 δημιουργόντες τοῦ θεῶντος· 2) νεώτ. δημ. ἐπὶ Τουρκικαῖσι ἀμειροῖς ἔργων ἑλληνικῆς κοινότητος, ἔχων διοικητικὴν κ. ἀστυνομικὴν ἐξουσίαν.

δημογραφία (ή) νεώτ. ἡ στατιστικὴ μελέτη

της καταστάσεως και της κινήσεως του πληθυσμού χώρας τινός.

Δημογραφικός-ή-ό(ν) *νέωτ.* κ. *βιβλ.* ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δημογραφίαν βλλ.: **δημογραφικὰ μέτρα**.

Δημογραφικῶς *ἐπιρρ.* *νέωτ.* ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν δημογραφίαν, ὅσο δημογραφικῶς ἀπόφειας, ἢ κατὰ τὰ παραστάδια τῆς δημογραφίας.

Δημογράφος(ι) *νέωτ.* ὁ περὶ τὴν δημογραφίαν ἀσχολούμενος ἢ ὁ ἐν δημογραφικῇ ὑπηρεσίᾳ ἐργαζόμενος.

Δημοδιδασκαλικός-ή-όν *νέωτ.* ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δημοδιδάσκαλον ἢ τοὺς δημοδιδασκάλους βλλ.

Δημοδιδασκάλισσα(ή) *δημ.* θήλ. τὸν δημοδιδάσκαλον βλ. λ., ἡ διδασκάλισσα δημοτικοῦ σχολείου, ἡ δασκάλα.

Δημοδιδασκαλός(ὸ) *μτγν.* κ. *νέωτ.* θήλ. κ. **δημοδιδασκάλισσα** ὁ διδάσκαλος τοῦ δήμου, ὁ *Ιεροκλήμης*: *Συνέκ.* ἐν ΜΙ.1553 Β'. 2) *νέωτ.* ὁ διδάσκων τὰ πρῶτα γράμματα, ὁ λειτουργὸς τῆς στοιχειώδους, δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὁ διδάσκαλος (δασκαλός) δημοτικοῦ **σχολείου**, ὁ δασκαλός: **μετακλαιδευόμενος δημοδιδασκαλός**.

Δημοδωτικὸς-όν *ἴσ.* «δημοδωτικός» ὁ δημοδωτικός.

Δημογεωγία *μον.* ἡ δημογεωγία βλλ.: *Σάβ.* (Μηχ.Ἀττ.) 1,28 ἢ **δι' ὑπεροφάν** ἢ **καταφοροσύνη** ἢ **δημογεωγία**.

Δημογεγέρτης(ὸ) *μον.* ὁ δημογεγέρτης βλλ.: *Σουφ.* «ἀνάπτυξις, δημογεγέρτης».

Δημοειδής-οὐς-ές ὁ κοινός, ταπεινός: *ἴππ.* Ἀρβ.78 ἐπιθήμες δημοειδῆς κισθάλινης.

Δημοεξάπτης(ὸ) *μον.* ὁ ἐξάπτης τὸν δήμον, ὁ δημογεγέρτης βλλ.: *Τζέτ.* Χιλ.10,430.

Δημοεῖς *ἴσ.* «θεωρόν».

Δηρόδω *ἐπιρρ.* ἀπὸ τοῦ δήμου, τῆς κοινότητος, ἀπὸ τοῦ δημοσίου: *Ὀδ.Τ* 197 **δηρόδω** ἐπιθίτα δαίκα (δαπάνης τοῦ δήμου). 2) *ἐκ μέσου* τοῦ δήμου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ λαὸ: *Ἀπολλ.* Ρ17 τοδὸ ἄνερος, ὄντιν ἰδοῖτα δηρόδω ἐπισπέδilon. 3) *ἐπὶ καταγωγῆς* ἐκ δήμου: *Ἐπιρρ.* πατρό τόνουμ' ἔγωμ, δηρόδω ἐπιρρ.δριξ.

Δημοθεσία(ίσι) *ἴσ.* «ἐθεώρει» πρὸλ. **δημοθεῖς**.

Δημοθονία(ή) *κ. μον.* ἡ δημοθονία εὐχία, γεῖμα συμποσιακῶν παραπέμφσεων εἰς τὸν λαόν: *Ἀριστ.* *Κόσ.* 400 b,21, *Λουκ.Φώλ.* 3 τὸν δήμον ἐν θέσις .. και πανηγύρεσι, και δημοθονίαισι διήγον. 2) *κατ' ἐπέκτ.* ἐφορτασίως ἡμέρα: *Θεοδώρ.* *Ἐκδ.* 1στ.3 ἐπιθίμα γελοῖνον δημοθονία.

Δημοθονίω-ίω *Ἐπιρρ.* προσεφέρω δημοθονίω βλλ.

Δημοδορυεύων *ον μτγν.* ὁ δορυεύων τὸν δήμον, ὁ τρομαζὼν τὸν λαόν: *Καισάρ.* *Διάλ.* 3,140 κραυγῆς οἱ κόρακες δημοδορυεύει (ίσι) ἀφίστασι.

Δημοδρυεύου-ου-ον *ποι. κ. μον.* ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ θρυλούμενος, ὁ περιπόλιος: *Ἀιστ.* Ἀγ.938 φήμη γέ μόνου δημοδρυεύου μέγα σθένει, αὐτ.1409 δαιμοδρυεύει ἀρατῆ. 2) ὁ ποιῶν τὸν δήμον θραύει, δορυεύει: αὐτ.883 δημοδρυεύει ἀναρχία [καθ' ἣν ὁ λαὸς βαθ], *Τζέτ.* *Ἐξἠγ.* 1λ. 62,22 ἴσπιν δε και δημοδρυέων κανών βλεῖον ..

Δημοκράτεια(ή) *Ἐπιρρ.* ἡ δημοκρατία βλλ.

Δημοκαλλίας *ἴσ.* «εἰτούς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας».

Δημοκατάρατος-ον *μτγν. κ. μον.* ὁ ὑπὸ τοῦ δήμου καταραμένος: *Θεοφύλ.* 5,6,151 τὸ δρῆμα δημοκατάρατον.

Δημοκλήθης-οὐς-ές *μτγν.* ὁ κηδόμενος τοῦ δήμου, ὁ ἀγαθὸν τὸν λαόν: *Στράβ.* 14,25 **δημοκλήθης** ὁ εἰσὶν δι Ρόδιοι, καιπερ ὁ δημοκρατουμένοι, *Πλούτ.* *Ποι.* 10 ὡστε και Ποπλικόλαν ἀνηγούρασαν αὐτὸν σημαίνει δὲ τούτομο δημοκλήθ.

Δημοκλήθια(ή) *μον.* τὸ κηδεσθαι τοῦ δήμου ἢ ἡ πρὸς τὸν λαόν ἀγάπη: *Ἰωα.Γενεα.* 7,6,2.

Δημοκλή *ἴσ.* «περιόδοτος» ἢ ἀνοχη δημοκλή ἢ δημοκλήη: πρὸλ. **δημοκλήθης**.

Δημοκλιναρχός(ὸ) *Ἐπιρρ.* πάλι, πρόεδρος, προεστάνων δημοκλιναρχοῦς δημοκλιναρχοῦς ἑταιρείας.

Δημοκλινοῦς-ον ὁ δημοκλινοῦς, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμον Σουφ. ὁ δημοκλινοῦς δημοκλινοῦς, τὸ τοῦ δημοκλινοῦς ἢ δὲ ὡς οὗτος δημοκλινοῦς (ἐν. δου-λος) ὁ δήμου βλλ. 3) *EM* 265,23 ὁ δημοκλινοῦς δημοκλινοῦς βασιανιστῆς ἢ ὁ δήμος ἦγον ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φωνεῖν κληρωθεῖς: *Σοφ.* *ἀπ.* 780 οἶος γὰρ ἡμῶν δημοκλινοῦς οἰχεται, *Ἀντιφ.* 1,20 τῷ γὰρ δημοκλινοῦς τροχιστοῖσα παρεδόθη, *Ἰσοκρ.* 17,15' ἢ *Ἐύστ.* *Ὀδ.* 1833,54 ὥς ἀπὸ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον κολαστικοῦ δήμου, ἐξ οὗ σκώμμα πηνη-ροῖς ἐπέκτοτο τὸ δημοκλινοῦς: 2) *ἴσ.* «ἀόρνος».

3) ὡς ἐπιθ. ὁ κοινός, εὐτέλης, ὁ κατωτέρως ποιότητος: *Λυκόφρ.* π. *Ἀθην.* 10,420 κ δ τ' ἀλιτήριος και δημοκλινοῦς ἐπεχόρευε σαφίλης.

Δημοκλάξ-ακος *μτγν. κ. νέωτ.* ὁ κολακούμενος τὸν δήμον, τὸν λαόν, ὁ δημαγωγός: *Διον.* *Ἀλ.Ρωμ.* 6,60 οὐδένι γὰρ ὀδῆλον δι τι ποῦ τυράννος ἐκ δημοκλάξος κληθείη, *Λουκ.* *Δημ.* *Ἐγκώμ.* 31 και τὸν ἀπιστον Ἰππερίδην, τὸν ἀφιλον δημοκλάξαι.

Δημοκλήμα-ατος(τὸ) *μτγν. κ. νέωτ.* πῶσα πρῶξις γενομένη πρὸς ἐπιτεῦξιν δημοκλήματος, ἀγάπης παρὰ τῷ λαῷ, ἰδίως ἢ διὰ πλάνης τοῦ λαοῦ τοῦτο ἐπιδοκίμασι: *Ἀντ.* *Ἐμφ.* *Πολ.* 1,29 ὁ δὲ τοῦ δημοκλήματος ἐκπεῖσις.

Δημοκονία(ή) *μτγν.* *νέωτ.* κ. *δημ.* ἡ διὰ τετρασμάτων, κολακικὴν ἢ ἄλλων δημαγωγικῶν μέσων προσάφεια πρὸς κτήσιν τῆς εὐνοίας τοῦ δήμου, ὁ δὲ γὰρ ἡ διανομή τὸν δημοκονία βλλ.: *Διον.* *Ἀλ.Ρωμ.* 6,60 **δημοκονία** και τυραννικῶν ἔργων ἐπιδωμια, *Πλούτ.* *Δίων.* 47 και τὸ πολυτελεῖστος ἐξελεῖν δημοκονία, ἐπιμανεῖς νόσημα, τυραννίδος οὐκ ἔλαττον, *Στράβ.* 14,5,14 και τὰς ἐκλογὰς ὠρίαντες ἡ δημοκονία ἢ **δημ.** ἰδίως και πλῆθ. **δημοκονίες** κ. οἱ δημοκονικῶι τρόποι ἢ λόγοι: εἶναι δημοκονίες **δασα μάξι εἶπε**.

Δημοκονικός *ἐπιρρ.* *δημ.* **δημοκονικός** βλλ.

Δημοκονικός-ή-όν *νέωτ.* κ. *δημ.* ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἰδιόζων εἰς δημοκονίον βλλ. ἢ ἐπιπροσ., ὁ ἰκανός πρὸς δημοκονίον, ὁ ἐμπειρος δημοκονικός: *Πλάτ.* *Φαῖδρ.* 248 Β **σοφιστικὸς ἢ δημοκονικός** (βλ. *δ*) *Ἰσοδ.* **δημοκονικός**: *Μάρκ.* *Αὔρ.* 1,16 μήτε περὶ ἀνθρώπουσ' δημοκονικόν, -δημοκονικὴ ἀγόρευσις, -δημοκονικὸ κῶλον.

Δημοκονικός *ἐπιρρ.* *μτγν.* *μον.* κ. *νέωτ.* κατὰ τὸν τρόπον δημοκονοῦ ἢ πρὸς δημοκονίον βλλ.: *Βασ.* 2,366 C οὐ πρὸς ἐνδειξιν τῶν πολλῶν οὐτε δημοκονικῶς τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιπιδείξει, *Ἐύστ.* *Ποι.* 11,43 και ποῦ και αὐτοῦ δημοκονικός φασὶ πρὸς τὸν οὐτω φευδανιωμένον *νέωτ.* κ. *δημ.* ἐν χρ. κ. τὰ παρὰ: ὠμίλωτες δημοκονικῶτα.

Δημοκονός(ὸ) *μτγν.* *νέωτ.* κ. *δημ.* ὁ παντοιοτρόπος κ. ἰδίως διὰ πλάνης ἐπιζητῶν τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, ὁ κώλος τοῦ λαοῦ, ὁ δημαγωγός: *Διον.* *Ἀλ.Ρωμ.* 5,65 τὸν εἰσηγούμενον δημοκονόν και πονηρὸν ἀποκαλεῖν, *Φιλ.* 2,47,10 ὁ μὲν γὰρ δημοκονός και **δημηγόρος** ἀνάδειξι ἐπὶ τὸ βῆμα δούλος .. γίνεται, *Λασκαρ.* *Ἀγυρτεία* Β σὺ στό φόρο προδοῦσινεῖς (τὸ) γαλιότο δημοκονό.

Δημοκονέ-εω *μτγν.* *νέωτ.* κ. *δημ.* κολακεῖν τὸν δήμον, ἐπιζητῶν τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ, φερόμασι ὡς δημοκονός, κῶμος δημοκονία: *Πλούτ.* *Γ* *Γράκχ.* 9 τὸν μὲν γὰρ ἀποίκους δύο γράφαντα και τοὺς χαριστάτους τὸν πολιτῶν εἰσάγοντα δημοκονεῖν ἠθῶνον, *Ἀντ.* *Συρ.* 16 τὰ λείψανα τῶν τότε πεσόντων ἀταρα ἐπὶ ὄντα μεγαλοπράγως ἔβατα, **δημοκονὸν ἐς Μακεδῶνας**.

δημοκραντος-ον ποι. ὁ ὄνο τοῦ λαοῦ ἐπιδοκιμοῦσθαι, ἐπικυρωθεῖς: Αἰσχ. Ἀγ. 457 δημοκραντος δ' ἄρας τίνων χρεός.

δημοκρατίας ἡ μὲν, νεώτ. κ. δημ., θηλ. -άτις, δημ. -άτισσα παρ' ἀρχ. μ. ὡς κύριον ὄνομα, εἰδ. π. Βυζαντ. ἀνώτερος ἀξιωματικός, ἀρχηγός ἑκατέρων τῶν δήμων, ἴσκι ἐκατέρως τῶν πατριῶν, τῶν βενετῶν καὶ τῶν Πρασίνων, ἔχων ἀξίωμα ἀνώτερον τοῦ τῶν δημάρχων: Κ. Γορρ., Έκθ. 12.13.19 ἀνοκράτης τῶν Πρασίνων ὁ αἰὶ ἐξουσίτος, ἡ πληρῆστερον, δομῆστικός τῶν ἐξουσίτων, δημοκράτης δὲ τῶν βενετῶν ὁ αἰὶ δομῆστικός τῶν σχολῶν *

2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁσάδος τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ὁ δοξάζων ὅτι ἡ δημοκρατία βλλ. εἶναι τὸ προκρίτωρον πολιτικὸν σύστημα, ἄ. δημοκρατικός. || ὁ ἔχων ἀρχὰς δημοκρατικός, ὁ πιστεύων εἰς τὴν ἰσότητά ἐν τῇ κοινῳίᾳ || ὁ εὐπροσέχορος, προσηπής, καταδεικτικός πρὸς τοὺς εἰς κατώτερον κοινωνικὴν θέσιν εὐρισκομένους.

δημοκρατία ἡ μὲν, νεώτ. κ. δημ., θωρ. δημοκρατία ἢ Ἐπιγρ. | πολιτικὸν σύστημα ἐπειδόμενον ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λαϊκῆς | τῆς τοῦ δήμου | κυριαρχίας καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν μοναρχίαν (τυραννίαν ἢ βασιλείαν) καὶ τὴν ὀλιγαρχίαν (ἢ ἀριστοκρατία), ρυθμίζον δὲ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βάσει τῆς δουλείας τῆς πλειοψηφίας τῶν πολιτῶν: Ἡρ. 6.43 τοὺς γὰρ τυράντους τῶν ἰώνων καταπέσας πάντας ὁ Μαρδόκιος δημοκρατίας κατὰ τὰς εἰς τὰς πόλεις. Θουκ. 2.37 καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ εἶναι ἀλλοῦς ἀλλ' εἰς πλειοψηφίαν αἰετὶ δημοκρατία κέλεται, μέτρον δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα ἴσκι τὸ ἴσον. . . Ἀριστ. Πολιτ. 1279 b18 ὀλιγαρχία δ' ὅταν ὡς κύριοι τῆς πολιτείας οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες, δημοκρατία δὲ τὸναντίον ὅταν οἱ μὴ κληθέντες πλειοψηφία ἀλλ' ἀπορία, Παισα. 9 | βασιλεία γὰρ πολλοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐ δημοκρατία καθαστάθησαν. 2) νεώτ. δημοκρατία ἡμεῖσας ἡ λειτουργοῦσα εἰ δ' ἂν εὐθείας ἐξουσίας τῶν πολιτικῶν δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ ἐν συνειδήσει: || δημοκρατία ἡμεῖσας ἀποτελοῦσα καὶ τὴν συνήθη μορφήν τοῦ ἐπὶ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας βασιζομένου πολιτεύματος, καθ' ἣν ἡ πολιτικὴ ἐξουσία ἀσκεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἡμῶσως δι' αἰρετῶν ἀντιπροσώπων, ἄ. ἀντιπροσωπευτική

|| δημοκρατία μικτὴ ἐν ἡ ἀντιπῶνται καὶ θεσμοί, καθ' οὓς ὁ λαὸς ἀσκεῖ ἀπ' εὐθείας πολιτικὴν ἐξουσίαν || δημοκρατία βασιλευμένη καθ' ἣν ὁ ἀνώτατος ἀρχὴν εἶναι ἡλιονομικός || δημοκρατία ὀδασίλευτος ἔχουσα τὸν ἀνώτατον ἀρχῶνα αἰρετῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ - ἡμῶσως ἡ ἐμμέσως | δι' ἀντιπροσώπων. 3) νεώτ. ἡ δημοκρατωμένη πολιτεία, χώρα δημοκρατικῶς κυβερνωμένη, κράτος δημοκρατικόν: Ψυχάρ. Ταξ. 19 βασιλεία καὶ δημοκρατία ἔτρεμα μισράτᾳ σου. 4) ὁδία, κοινωνία ἐμβίον ἐν συναφείᾳ ἐργασίας ὄντων πρὸς ἄλληλα καὶ ἰδίως ἡ τῶν ἐπὶ κοινῷ ἀποτελεστικῷ συνεργαζομένων: ἡ δημοκρατία τῶν γραμματῶν (τὸ σύνολον τῶν λογίων), - ἡ δημοκρατία τῶν μελισσῶν. 5) ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς προσωποποίησης τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλελευτέρου πολιτεύματος: Παισα. 1.32 ἐπὶ δὲ τῷ ταίχῳ τῷ πέραν Θεωδῶς ἔστι γεγραμμένος καὶ Δημοκρατία καὶ Δἰμος, Ἐπιγρ. θυσία τῆς Δημοκρατίας, Ἐπιγρ. ἀγαλία τῆς Δημοκρατίας. 6) μὲν. π. Βυζαντινὸς εἰδ. ἡ ὀλιγαρχία τῶν δήμων, τῶν πατριῶν τῶν Πρασίνων καὶ τῶν βενετῶν: Ἰ. Μαλάδ. 416.22 ἡ σύστασις ἡ δημοκρατία τοῦ βενετοῦ μέρους. 7) ὄμ. ἡ ἐπικράτης τοῦ ἐνὸς δήμου: Ἰ. Μαλάδ. 246.10 ὁ δὲ αὐτὸς Κλαύδιος βασιλεὺς καὶ τῆς δημοκρατίας τῶν Πρασίνων κατάστασιν ἔδωκεν.

δημοκρατίως μὲν, νεώτ. κ. δημ. ἔχων ἀρχὰς, φρο-

νήματα δημοκρατικῶ βλλ.: Ἄνθ. Λιβ. 6.70 Καρχηδωνίων δ' οὐ δημοκρατίωντες τοὺς τὰ Μασσαονάσων φρονούοντας ἐξέβαλον.

δημοκρατικά ἔπιγρ. δημ. δημοκρατικῶς βλλ. **δημοκρατικός-ή-όν** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ὁ κατάλληλος ἢ ὁ πρόσφορος ἢ ὁ ἰσχύων εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν βλλ.: Πλάτ. Πολιτ. 338 b τίθεται δὲ γὰρ τοὺς νόμους ἐκάστη ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτὸ συμφέρον, δημοκρατικῶς μὲν δημοκρατικούς, τυραννικῶς δὲ τυραννικούς. Ἀριστ. Πολιτ. 1280 a, 9 καὶ τί τοῦ δικαίου τὸ τε ὀλιγαρχικὸν καὶ δημοκρατικόν, Πολιτ. 24.9,3 ἐν δημοκρατικῶ... πολιτεία, - δημοκρατικῶ ἰδεώδη, - δημοκρατικῶ σωματαί | τὰ πρὸς προάσιν τῆς δημοκρατίας Γ

2) ἐπὶ πρῶτ., ὁ ὁσάδος τῆς δημοκρατίας, ὁ πιστεύων εἰς τὴν δημοκρατίαν ὡς τὸ καλύτερον πολιτεία: Λυσ. 25.8 ἀδελφὲς ἐστὶν ἀνθρώπων φύσει οὐτε ὀλιγαρχικοί, οὐτε δημοκρατικοί. Πλάτ. Πολιτ. 571 Δ τὰ δημοκρατικὰ κόμματα. 3) ὁδ. νεώτ. ὁ ἔχων διαδέσει, τάσεις, ἀρχὰς ἰσότητος, καταδεικτικός, εὐπροσέχορος πρὸς τοὺς ἐν κατώτερο αὐτοῦ κοινωνικῷ τῶσει.

δημοκρατικότης-πτος ἡ νεώτ. τὸ εἶναι τινα δημοκρατικὸν βλλ. 3). **δημοκρατικῶς** ἔπιγρ. μὲν, κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δημοκρατικὸν βλλ.: Διόδ. Σ. 2.23 τὰς πόλεις. . . διακρίσθαι δημοκρατικῶς, Στράβ. 6.3.4 πολιτευόμενοι δημοκρατικῶς, - σκεπτόνται - ατικῶς. **δημοκρατωδῶς** ἰδ. νεώτ. ἡ ἔννοια, ἡ ἀρχὴ τῆς δημοκρατίας, ἡ ἡ τάσις πρὸς τὴν δημοκρατικὴν ἰδεολογίαν, πίστις εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἰδεώδη: ὁ δημοκρατωδῶς ἔχει βαθεῖα ρίζας ἐν Γαλλίᾳ.

δημοκρατωμαί-τομα κ. νεώτ., μὲλλ. δημοκρατηθῆσομαι κ. μέσ. δημοκρατισσομαι, παρακ. δε-δημοκρατῆσαι ἔχων δημοκρατικὸν πολιτεία, δικαιοσύνη δημοκρατικῶς: Ἡρ. 6.43 ὡς χρόνους τῆς δημοκρατίας Πέρσας Ἀριστ. Ἀγ. 642 καὶ οὗς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δελεῖς, ὡς δημοκρατωμένη, Θουκ. 5.29 πόλιν τὴν μεγάλην νομιζομένη καὶ Λακεδαιμονίους διάφορον δημοκρατωμένην τε ὡσερ καὶ αὐτῶν || ἐν χρ. κ. ἀπορία. δημωκρατεῖται κρατοῦσιν, ὀδασίχουσαν οἱ δημοκρατικῶ ἀρχῶν: Ἀριστ. Πολιτ. 1265 b.38 δημοκρατεῖσθαι δὲ κατὰ τὴν τῶν ἐφόρων ἀρχήν, διὰ τὸ ἔκ τοῦ δήμου εἶναι τοὺς ἐφόρους.

δημοκρατῶ-ων μὲν, ἐπὶ τῶν δήμων, τῶν Πρασίνων καὶ τῶν βενετῶν, ἐπικράτω, κατοσχῶ τοῦ ἑτέρου δήμου: Ἰ. Μαλάδ. 244.16 παρρησιαν λαδὸν παρ' αὐτῷ τὸ πρῶτον μέρος ἑδμοκράτῶσιν ἐπὶ ἐπ' ἣν. 2) ὄμ. στασιάζω, φέρομαι ὀλιγαρχικῶς: Ἰ. Μαλάδ. 393.5 τὸ πρῶτον μέρος δημοκρατωτῶν ἐπὶ ἀρχῆτῳ πρόβ. δημοκρατία 61, 7). **δημοκρίτης-ον** μὲν, ὁ τοῦ δημοκρίτου, ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν φιλόσοφον Δημόκριτον: Σέξτ. Ἐπιγρ. Πυρρ. 1.23 Δημοκρίτειος φιλοσοφία || Δημοκρίτειος ἰσκι ὁ ὁσάδοι τοῦ δημοκρίτου: Πλάτ. Ἡθ. 1108 B ἐκείνους ἀνηγόρευε δημοκρίτειον ὁ Ἐπικούρου.

δημοκρίτως ἢ. « ἀθήνητος, ἀνελέμην », **δημοκρίτης-ον** ἢ. « δημοκρίτης », EM 265.19 « περιβόητος ».

δημόλευτος-ον ὁ ὄνο τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ λιθοβοληθείς: Λυκόφρ. 33 | πρὸς τὸν Διόλογον δημόλευτος ἄλλῃν || δημόλευτος φόνος ὁ διὰ δημοσίου λιθοβολισμοῦ γινόμενος: Σοφ. Ἀντ. 36 φόνον προκρίσται δημόλευτος ἐν πόλει.

δημολογία ἡ νεώτ. ἡ στατιστικὴ μελέτῃ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, ἄ. δημογραφία βλλ. 2) εἰδ. κοινωνικὴ ἡ μελέτῃ, ἔρευνα τῶν ὁμαδικῶν, τῶν τοῦ δήμου ἐν συνῶν ἐκδηλώσεων ἐν τῇ κοινωνικῇ δράσει.

δημολογικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἰκανός, ἐπιτηδεύς

είς τὸ δημοσίᾳ δομῆεν, ὁ ἑμπεiros δημηγόρος : Πλάτ. Σ.οφ. 268 B τίνα οὐν ἀποφαινεῖσθε τὸν μακρολογώτερον εἶναι ; πότερα πολιτικῶν ἡ δημολογικῶν ; 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δημολογίαν βλλ.

δημολογιαστής (ὁ) νεώτ. διοικητικὸς ἀπάλληλος ἐντετολιμένος τὸν ἔλεχον τὸν προηολογιῶν καὶ ἀπολογισμῶν τῶν δήμεν καὶ κοινοτήτων.

δημολογοκλέων-ωνος (ὁ) κωμ. προσωνυμία ἀκατήκη τοῦ κλέωνος : Ἀριστοφ. Σφ. 342.

δημολόγος (ὁ) μυθ. ὁ δημοσίᾳ δομῶν, ὁ δημηγόρος : Συναε. 55 A.

δημολογέ-ω μυθ. δημηγορῶ, δομῶ ἀρεστά τῷ δήμῳ, τῷ λαῷ : Λεωνιδ. ἐν ΑΠ 7,440 ὁδεῖ Ἀριστοκράτης καὶ μελίχρα δημολογήσαι.

δημοιθηκος (ὁ) ὁ διὰ κολακειῶν ἀπατῶν τὸν δήμον, ὁ ἀγύρησι, ὁ ἀπατεῶν : Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1085 δημοιθηκῶν ἐξαποταίνων τὸν δήμον ἀεί.

δημοπολιτικός -εως (ὁ) ἡ ὁπὸ τῶν δήμεν πρόκιησις ἀκινήτου ἰδιοκτησίας ἢ ἡ ἀνάληψις καὶ ἐκμετάλλευσις ἀρισμένων ἐπιχειρήσεων πρὸς τὸ συμφέρον τῆς οὐλότητος τῶν δημοτῶν πρὸλ δημοσιοποιήσας, κρατικοποιήσας.

δημοπολιτικός-ον μυθ. ἐπὶ ξένων ἡ ἀπειλευβέρων, ὁ γενόμενος πολιτῆς, ὁ πολιτογραφηθεὶς : Πλάτ. Σόλ. 24 παρέχει δὲ ἀπορίαν καὶ ὁ τῶν δημοποιήτων νόμος ὅτι γενέσθαι πολιτῆς οὐ διδωσι, Λουκ. Σκῦθ. 8 ἐμυθήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρισ, δημοπολιτικός γενόμενος.

δημοπρακτός-ον ὁ ὀπὸ τῷ λαῷ, τῷ δήμῳ πρῶτες, τελειοθεῖς : Αἰσχ. Π.κ. 942 τοιάδε δημόπρακτος ἐν πόλειως μίθας φέρονταί.

δημοπρασία (ὡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ δημοσία γενομένη ἐκποιήσις πραγμάτων παρεχομένων τελειῶς εἰς τὸν τελευταῖον πλειοουτούντα, ἀ. πλειστηριασμός βλλ. : τοῦ βγάλαντος τὰ πράματα ἐπὶ δημοπρασία, Βόρν. Ἀπολ. Σ 17 μῆτ' ἐπὶ χωραφία παῦ δὲν ἔχω θέλων να μὸυ τὰ τεπειώσανε φτηνά ἐπὶ δημοπρασία ἢ μεμοδοτικὴ δημοπρασία δημοσίᾳ διεξαγομῆνη πράξις πρὸς ἀγοράν πραγμάτων ἡ ἀνάθεσις ἔργου εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴν εὐγενετέραν πηλῆν, ἀ. μεμοδοτικὴ διαγωνισμός.

δημοπρατήριος (οἱ) τοῦ νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐνθα τελείται δημοπρασία βλλ.

δημοπρατής (ὁ) ἢ κ. νεώτ. ὁ πωλών, ἐκποιῶν τὸν δημόσιον πράματα : Πολυδ. 9,10 2) νεώτ. ὁ πωλών ἐν δημοπρασία.

δημοπρατέ-ω νεώτ. ἐκτιθέμην εἰς δημοπρασίαν, πωλῶ ἐν πλειστηριασμῷ.

δημοπρόδωλος-ον φων. ὁ ἐπὶ τοῦ δήμου προδότης, ἐκλείγει λαοπροδότητος : Νικητ. Χων. Κρον. 18,5.

δημόριος Ἐπιγρ. δημόσιος. **δημορριφής**-ούς-ές ποι. ὁ ὀπὸ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ ριφθεὶς, ἐπιεμφοθεῖς, δῶ. κ. λεγθεῖς : Αἰσχ. Ἀγ. 1668 δημορριφεις . . λευσίμου ἀράς.

δήμος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. δῶρ. δῆμος ἐδαφικὴ περιότη, γῆ, χώρα : ἮΕ 710 Βολοιται μέλα πῖνα δήμεν ἔχοντες, Ὁδ. Ν 266, Ἄπολλ. Ρ 3,472 οἱ δ' ἐπέι σὺν δήμου τε καὶ ἀστρος ἐκτός ἐθῆσιν, Μουσα. 329 πῶδε βοδουκρήσιθος ἐπὶ εἰρήσιν δήμεν Ἀβίδου ἢ ὄμ. κ. μθ. : Ὁδ. Ω 12 παρ' ἡλιόιο πώλας καὶ δήμεν οὔνεϊμον ἤσαν ἐπ' ἡ χώρα, ὁ τόπος τῶν ὀνέριων ἢ 2) συνεκῶ. οἱ κἀκοικοί, ὁ πληθυσμός χώρας πνός : ἮΓ 50 παρ' ἡ σὺ μέγα πῆμα πόλην ἰε παντὶ τε δήμῳ, Ὁδ. Η 11, Αἰσχ. Πέτρα. 732 Βακτριῶν δ' ἔρρει πα-νώλης δήμεν ἢ ἰδίως ὁ λαός τῆς οὐπείθρου, δῶ. ὁ κοινός λαός, τὸ πλήθος, κατ' ἀγρίθ. πρὸς τοὺς αἰγέις : ἮΒ 198 ὄν δ' αὖ δήμεν ἄνδρα βοώωντ' ἠ' ἀπευράσι, Ἡσιοδ. Ἐργ. 261 ὄσφρ' ἀποτίσι δήμεν ἄτασταλάς βασιλέων, Σόλ. 3 δήμεν

μὲν γὰρ ἔδωκα τόνον γάρας, Ἦρ. 5,56 ἐσοόμενος δὲ ὁ Κλεισθένης τὸν δήμεν προεταίριζεται, Οὐκ. 5,4, Κλ Πράξ. 12,22 ἐδημηγόρει πρὸς αὐτοῦς, ὁ δὲ δήμεν ἐπεφάνει, Λουκ. Κρόν. 2 ἰδιώτης εὐθάς εἰμι καὶ τοῦ πολλοῦ δήμεν εἷς ἢ π. Ρωραίσιος, ἡ τάξις τῶν πληθειῶν : διον. Ἄλ. Ρωμ. 6,88 ἢ σπαν. ἐπὶ ἑνὸς πρῶσ. : ἮΜ 213 οὐδὲ εἰσὶ δήμεν ἑτόνα παρέξ ἀγορεύοντες ἠ ἀνθρώπων ἐκ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ἢ πρὸλ, δήμεσις ἢ ὄμ. δήμεν γυνὴ ἡ κοινὴ γυνὴ, ἡ πόρνη, ἡ δημοσία : Ἀρχ. Ἦ 184 ἢ ἐν τῷ στρατῷ, οἱ ἀπλοὶ στρατιῶται κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀξίωμα τῆς : Ξεν. ΚΠ 6,1,14 ὁ δήμεν τῶν στρατιωτῶν

3) κατ' ἐπέκτ. πλήθος, μέγας ἀριθμὸς ὁμοίων ὄντων : Ἄντιφών. 206,7 δήμεν ἰχθύων Φιλόστρ. Ἄπολλ. 3,4 ὄμ λέγεται πιθῆκων οἰκετὶν δήμεν, Ἄκλιφρ. 3,30 σὺν τῷ νεφετῷ δήμεν δῖον ὄντων φερόμενον, Πολυδ. 4,44 δήμεν μαθητῶν 4) ἐν πολιτικῇ ἐνοίσι, ὁ ἔχων τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν λαός, τὸ σύνολον τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν : Ἦρ. 3,81 τυράννοι οὕριον φεύγοντες ἄνδρας εἰς δήμεν ἀκόλαστον οὕριον πεισείν, Αἰσχ. Ἐπι. 1006 ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμεν προδούλους τῷδε Καθμείας πόλεως, Οὐκ. 6,35 εἰς δήμεν τε προατάτης ἦν, Ἐπιγρ. ὁ δήμεν ὁ Ἀθηναίων ἢ ὡς δημοσιοποιήσας : Ἀριστοφ. Ἰπν 42, Παιερ. 1,3,2 Ἰσθμείος ἐστι γεγραμμένος καὶ δημοκρατία καὶ δήμεν, Ἐπιγρ. Ἰερεὺς τοῦ δήμου καὶ τῶν Χερσίων ἢ τὸ πολιτεῖμα ἢ τῆς λογικῆς διακυβερνήσεως, ἡ δημοκρατία βλλ. : Ἦρ. 3,82 τριῶν γὰρ προκειμένων . . δήμεν τε ἀριστοῦ καὶ ἀλιγηρότης καὶ μουνάρχου, Οὐκ. Ἰ,107 ἐπιλαπτατες δήμεν τε καταπασιῶν οἱ τυράννοι, Ξεν. Ἐλλ. 7,3,3, Διερ. 461 αἱ παρὰ τῶν δήμεν δωρεαί, Ἀριστοφ. ἌΒ 8,4, Ἐπιγρ. πολιτεῖμα εἶναι ἐν Χίῳ δήμεν ἢ ἡ συνέλευσις, ἡ ἐκκλησία τῶν πολιτῶν : Πλάτ. Πολ. 565 Β λέγοντες τε ἐν τῷ δήμῳ, Ἐπιγρ. ἢ συνήθ. φρ. ἢ ἔδοξε τῷ βουλῷ καὶ τῷ δήμῳ, ἀρχ. κ. νεώτ. παροιμ. τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ ἢ τὸ οικογενειακὰ πράματα διεν ὀρυζοῖ νὰ κοινολογῶνται ἢ 5) ὁς τομικὴ διαίρησις, τμήμα, μέρος χωράς πνός συνηπονομυμένων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ κατοικῶν ἢ Πολυδ. 9,8 ἐπὶ μέρη τὰ ἔξω τῆς πόλεως . . δήμεν, κῶμα, γρὸφ : Ἦρ. 1,70 τὰς δὲ ἄλλας πόλιας οικουμένους μηδὲν ἦσαν νομίζεσθαι κατὰ περ ἐπὶ δήμῳ εἰεν, Πλάτ. Νόμ. 746 Β φηρασίαις καὶ δήμεν καὶ κῶμας πρὸλ Ἀριστοφ. Πολιτ. 1448 α, 37 εἰσὶ αὐτοῖ μὲν γὰρ ἰοὶ Δωρείδας ἢ κῶμας τὰς περιουκίδας καλέει φωναι, Ἀθηναίους δὲ δήμεν ἢ εἰδ. ἐν Ἀττικῇ, ἐκάστη τῶν ὑποδιοιρέσεων τῶν φυλῶν, ἡς προίστατο ὁ δήμερος : Ἦρ. 5,69 δέκα δὲ καὶ τοῦς δήμεν κατέμεινε ἐς τὰς φυλάς, Ἀριστοφ. ἌΒ 21,4, Στράβ. 9,116 ἐνα τῶν ἐκατὸν ἐδδομηκόντα δήμεν ἢ συνῆθ. πρὸς δῶλων τὸν τόπου τῆς καταγωγῆς πνός : Ἦρ. 9,73 Σωσιφάνης ἐκ δήμεν Δεκαετήθευ, Πλάτ. Εὐδοκ. 9,2 Β τῶν δήμεν Πιτθεὺς, Ἄντιφών. 211 δήμεν Ὀλακειῶς, Ἐπιγρ. ἐπιγράφει τοὺς βουλευτάς πατρῶδων καὶ τοῦ δήμεν ἢ κ. μθ. : Φιλόστρ. Ἰπν. 44 φησιολογοῖσθαι τῷ ἰσθμῷ ἀπὸ τῶν τῆς θαλάσσης δήμεν ἢ τῶν τόπων, ἐν οἷς ζωοί ἢ 6) εἰδ. νεώτ. διοικητικὴ περιφέρεια κεκημημένη κοινότητι αὐτοδιοικήσιν, ἀνευ πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ ἔδρων ἔχουσα πόλην ἢ κῶμα πνός : δήμεν Ἀθηναίων 7) μυθ. κ. μον. φηρία ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ : Ἐπιγρ. ἢ εἰδ. π. Βυζαντινούς, ἐκότερα τῶν δύο μεριδίων, τῶν φηριῶν τὸν Ἰπποδρόμου τῶν Πρῶσιων καὶ τῶν Βενετῶν : Ἰ Μολ. 397,13 περιεγόμενος ὁ δήμεν τὰ Πρῶσιων μέρους, Θεοφ. Σιν. Ἰστ. 8,4,202 Β εἰλῶδη δὲ ὁ βασιλεὺς συνεορτάζειν τοῖς δήμεν ἢ 8) συνεκῶ. ὁ τόπος τοῦ Ἰπποδρόμου ἢ Δουκάγγ. 6,287 9) τὸ μαγικῶν φητῶν κατανάγκη βλλ. : Ψ Διοσκ. 4,131.

Δημῶς (ἰδί) τὸ λῆος, πάθος, ἔργον· Ἦσα. ε. τὸ λῆος, ὁ ἐπιπλοῦς τῶν ἱερῶν α.· Ἰλ.Ψ 750 βὸν θάκε μάκρον καὶ πῖνα Δημῶ, αὐτ.Ψ 243 θίλακι Δημῶ (διὰ διπλοῦ στρώματος λῆους), Ἀριστ.Ζ.φ.40 βόειον δημῶν || ὄμ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ἰλ.Θ 380 κορέει κόννας ἡδ' αἰωνοῦς Δημῶ καὶ σάρκασαι.

Δημοσθένειος-ον ὑπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιῶζον εἰς τὸν ρήτορα Δημοσθένη· Λογίν.Υ.φ.34,2 μισθαίτα τὰ δημοσθένεια κατορθώματα.

Δημοσθενίζω ὑπ. μισθομαί-τὸν ρήτορα Δημοσθένη· Πλούτ.Κικ.24.

Δημοσθενικός-ή-όν ὑπ. κ. νεώτ. ὁ δημοσθένειος βλλ.· Λοκ.Δημ.Ἐγκώμ.15, Λογίν.Υ.φ.12,5.

Δημοσθενικῶς ἐπίρρ. ὑπ. κατὰ τὸ ὄψος, τὴν ῥητορικὴν δύναμιν τοῦ Δημοσθένους· Διον.Ἀλ.Ρητ.10,19.

Δημοσσία (ἡ) δημ. ἡ κοινὴ γυνή, ἡ πόρις.

Δημοσία ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἰων. δημοσία δοτικὴ τροπ. τοῦ θηλ. τοῦ δημόσιος βλλ. διὰ δημοσίαν ἐξέδωκ, δημοσία δαπάνη, συνθη. ἀντιθ. ἰδία (δαπάνη· Ἦρ.1,30 καὶ μιν Ἀθηναίαι δημοσίη ἐβαψαν, Θουκ.5,58 οἷς ἡ πόλις εἰς πολλοὺ ἀσκησὶν τὸν εἰς τὸν πόλεμον δημοσία παρέχε· 2) δι' ἀποφάσεως τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου, κοινῆ συνάντησι· Δημ.530 οὐκ ἐν οἴσειοι δημοσία πάντας ἑμὰς προξένους αὐτῶν ποιήσασθαι· 3) διὰ δημοσίαν ὑπηρεσίαν, χῆριν τοῦ δημοσίου, ὡς ἀρχ.· Θουκ.1,128 δημοσία μὲν οὐκ εἰ ἐξεπέμψθη, ἰδία δὲ αὐτὸς τριήρη λαβῶν... | περὶ τοῦ Πλουτ.Ἀ1, Δημ.1102 ἀποδημιότος ἔμοιο δημοσία· 4) ἀναφορικῶς πρὸς δικήν, ἐν δημοσίῳ δικαστήριῳ· Ἀνδοκ.1,105 δημοσία κρίνειν || ἐν ἀναφορῇ πρὸς θανατικὴν ἐκτέλεσιν, διὰ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐκτελεστέων ὑπὸ δημοσίου ἐκτελεστώ, τοῦ δήμου· Ξεν.Ἀπομν.4,82 τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐάν δημοσία ἀποθνήσκων ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Ἀλλοῦ ἐπανέλθῃ, Δημ.1126 εἰθ' ὡ δημοσία προσήκ' ἐπὶ τοῖς ἐργασίμοις τεθνήσκω· 5) ἐν τῷ δημοσίῳ βίω· Πλάτ.Ἀπολ.30 Β ἐξ ἀρετῆς χρήματα καὶ τάλλα ἀγαθὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀπαντα καὶ ἰδία καὶ δημοσία· 6) κατὰ τὴν κοινὴν ἀντιλήψιν, κοινῶς· Λοκ.Νηρ.4 τῶν δημοσία νομιζομένων ἀγαθῶν· 7) κ. νεώτ. ἐνώπιον τοῦ δήμου, εἰς δημοσίαν ἐμφάνειν, πρὸ τοῦ λαοῦ· Ἦρωδιαν.Ἰστ.3,8,1) πέμφας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀλθίου δημοσία ἀνασταυρωθῆναι κελεύει, γλωσσ. δημοσία διδάσκω - ὠμίλησα.

Δημοσία (ἡ) δημ. κ. δημοσία, προφ. κ. δημοσία ὁ δημόσιος ἀμαρτῶν δρόμος.

Δημοσιακός-ή-όν σχόλ. κ. μιν. ὁ δημοσιακός βλλ.· Σχόλ.Λυκ.φ.ρ.470 Δημοσιακῶν ἐκκλησιῶν, Θεοφύλ.Βουλυ.3,679 C οὐδὲν τῶν δημοσιακῶν ἐβρέθη κατ'ἄνω, Σάβ. | Μχ.Ἄτταλ.1,266 καὶ ἀπὸ πόσεως μὲν ἄλλης ἐληθείας καὶ δημοσιακῆς διενοήσεως (ὑπὸ τοῦ δημοσίου).

Δημοσιεύμα-ατος (τὸ) νεώτ. τὸ ἐντόπιον δημοσιεύμενον, οἷον μελέτη, ἔργον, ἄρθρον, ἐκθεσις ἐν ἐφημερίδι ἢ περιοδικῷ τὰ τελευταῖα τοῦ Δημοσιεύματα, ἀντίθετα δημοσιεύματα.

Δημοσιεύσις-ως (ἡ) ὑπ. κ. νεώτ. ἡ γνωστοποίησις, τὸ ἐμφανεῖν τὴν καθίστασθαι, ἢ ἐνώπιον τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ ἐμφάνισις, ἢ προσαγωγή || ὀθ. κ. ἡ διασημύσις· Εἰ 682,9 εἰλέγεται δὲ νομῆ καὶ ἡ μετὰ σταυροῦ λητὴ καὶ ἀφοδος καὶ δημοσιεύσις· Ἰω.Χρυσ.δ.424 τῆς ἀφοροῦτο δημοσιεύσεως ἐκείνης ἀπαλλαγῆς (περὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως) πρὸλ. δημοσιεύω δ' || 2) νεώτ. ἢ εἰς τὸ δημοσίον ἀνακοίνωσις, γνωστοποίησις διὰ τοῦτύπου· δημοσιεύσις νόμου-ἀποφάσεως-ἐκθέσεως || κα-

ταχῆρσις εἰς ἐφημερίδα, περιοδικὸν τεύχος κ. γιν. ἐντυπον φύλλον οἷον πληροφῶρον, ἀγγελικόν, εἰδησιακὸν ἢ προτόμιον διανοητικῆς ἐργασίας | μελετῶν, ἄρθρων, δοκιμῶν, λογοτηχημάτων· ἀπλορεύθη ἡ δημοσιεύσις τῶν πρακτικῶν τῆς βίτης, συνεχίζεται ἡ δημοσιεύσις τῶν ἀπομνηνευμάτων τῶν || κ. ἢ εἰς βιβλίον ἐκδόσις.

Δημοσιεύτις (ἡ) ὑπ. ὁ δημοσιεύων, ὁ καθιστῶν τὸ φανερόν, γνωστόν, ὁ ἀνακοινῶν· Ψάβ. Χρυσ.7,278,12 ὁ τῆς ἀνήσεως δημοσιεύτις καὶ τῆς προγνώσεως ἐμφανιστής.

Δημοσιεύω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. δημοσιεύω καθιστῶ τὴν δημόσιον, μεταβιβάζω εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δημοσίου, δημεύω· Ξεν.Ἐλλ.7,10 θανάτω ζημιῶσι καὶ τοῖς ἑνδεκα παραδοῦναι καὶ τὰ χρήματα δημοσιεύσαι | Ἰδιῶθ. δημεύσαι | Εἰ 340,38 καταδικασθέντων τῶν δημοσίου ἔσθαι τὰς οὐσίας· 2) καθιστῶ τὴν γνωστόν, ἀνακοινῶ, φέρω εἰς γνώσιν τοῦ λαοῦ· Πλούτ.Ἠθ.34 C οὕτω καὶ λέγον κοινοῦν καὶ δημοσιεύει τὴν χρεῖαν, Σινέα.Ἐπιστ.137 ὁ τὸ πρᾶγμα ἡκιστα δημοσιεύων || τὰ δημοσιεύμενα τὰ ἐν κοινῇ χρήσει, τὰ εἰς τὸν λαόν διαδεδομένα ἀποφθέγματα· Ἀριστ.Ρητ.1395 α,22 δεῖ δὲ τὰς γνώσεις λέγειν καὶ παρὰ τὰ δεδομησιμῶν (λέγω δὲ δεδομησιμῶν οἷον τὸ ἐ γνωθῆ σατόν) καὶ ἐμὴδὲν ἄγαν· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀνακοινῶ τὴν εἰς τὸν δημόσιον, εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ τύπου· αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι τὰ πρακτικὰ τῆς βουλῆς, τὸ διάταγμα δημοσιεύουσι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως || καταχωρίζω ἐν ἐφημερίῳ, περιοδικῷ φύλλῳ κ. γιν. ἐντόπιον προτόμιον διανοητικῆς ἐργασίας, ἦτοι ἄρθρον, μελέτην, διατριβήν, δοκιμὴν, λογοτηχήν κτ.· δημοσιεύει σιρᾶν διηγημάτων - ἐπιστημονικῶν διατριβῶν || κ. κατ' ἐπέκτ. ἐκδίδω εἰς βιβλίον· ἰδὲ δημοσιεύει εἰς δύο τόμους μετὰφρασιν τοῦ Ἑρριπίδου· 4) ὑπ. ἐπὶ πόρις ἀναφορικῶς πρὸς τὸ σῶμα αὐτῆς, παρέχω, δίδω εἰς κοινὴν χρεῖαν, πορευτομαί· Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,84 δημοσιεύεται τὴν τοῦ σώματος ὄραν· 5) μιν. παθ. δημοσιεύομαι καθίσταμαι φανερόν, δηλός· Στέφ.Ἰστρ.εἰς Ἰππ.1,186 D δημοσιεύεται ἡ θερμότης || ὄμ. προσαγομαί ὡς ἀπόδοσις· Πλάτ.· 6) ἐπιβάλλω τὴν ποιήν τῆς διασημύσεως, διασημύω· Βαστ.771 τὰς μοιχευθείσας γυναῖκας... δημοσιεύει οὐν ἐκέλευσαν οἱ πατέρες ἡμῶν | Ζωαρ.88 ὁ δημοσιεύει γυναῖκα, ἰστών αὐτὴν εἰς δύο τόπους τῶν ἐπιτιμῶν· 7) πρὸλ. δημοσιεύεισι || 7) αὐτὸ πρᾶττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, πολιτεύομαι, εἶμαι δημόσιος ἀνήρ, ἀντιθ. ἰδιωτικός· Πλάτ.Γοργ.515 Β ἐστὶ τὸ ἔργον σὸν ἐπὶ ἰδιωτικόν, πρὶν δημοσιεύει ἐπιχευρῆν ἢ Πλούτ.Ἠθ.823 C δημοσιεύων δαί ταῖς φροντίαι | πολιτεύομενος, φροντίζων διὰ τὸ καλὸν τῆς πολιτείας || 8) εἰδ. ἐπὶ ἰστών, εἶμαι δημόσιος ἱστών, υποδοσόμενος ὑπὸ τῆς πολιτείας· Σουῖδ. ὁ εἰς δημοσία χειροστομῶν ἱστών προῖκα ἐθερᾶνεον· Ἀριστ.Ἀχ.1030 οἱ δημοσιεύων τυγχάνω, Πλάτ.Πολιτ.259 Α εἰ τῶ τῆς δημοσιεύοντων ἱστών ἱκανὸν ἔμβρολυθεῖν ἰδιωτῶν αὐτῶν, ἔπιρρ. ὁ ἱστών ὁ δημοσιεύων εἶμαι ἐν τῷ πόλει· 9) γιν. εἶμαι μισθῶτις τῆς πολιτείας, δημόσιος ὑπάλληλος· Ἦσα. ὁ δημοσιεύει, τὸ δημοσιῶ ὄρηρεται ἐπὶ μισθῷ· Πλούτ.Σόφκρ. Ἀριστ. κ.Κάτ.δ ὄρηρεται καὶ δημοσιεύοντος ἐπὶ μισθῷ· 8) ἐπὶ προμ. εἶμαι ἐν χρ. δημοσία· Πλούτ.Φωκ.4 οὐδ' ἐν βασιλείῳ δημοσιεύοντος ἰουσιμῶν.

Δημοσιεύω (ἡ) νεώτ. τὸ δημοσιόγραφειν, τὸ ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσιόγραφου βλλ.:

ή δημοσιογραφία απαιτεί ταχύτητα αντίληψης - || κατ' επέκτ. το σύνολον των δημοσιογραφικών οργάνων, οι εφημερίδες, ο τύπος : ή δημοσιογραφία παρ' ήμιν εξέλιχθη - εξέπεσε.

δημοσιογραφικός επίρρ. νεώτ. δημοσιογραφικός βλλ.

δημοσιογραφικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ο άνήκων ή αναφερόμενος ή ιδιόζων εις τόν δημοσιογράφον ή τήν δημοσιογραφίαν βλλ. : δημοσιογραφικός επάγγελμα, - δημοσιογραφικός χάρτης (ο δι' εκτίκλιον εφημερίδος) - δημοσιογραφικοί κύκλοι (ή τών εξ επαγγέλματος δημοσιογράφων εν τή πόλει όμοις) - δημοσιογραφικών όργανων, - δημοσιογραφικών όφωσ (το ελληπτον, έντυπωσιακών, άλλ' ήμελημένων, σπεροδόμενον άξιος λογοτεχνική) .

δημοσιογραφικός επίρρ. νεώτ. κατά τρόπον δημοσιογραφικών βλλ., ήτοι μετά προσηρότητας, άνευ βάθους και άνευ λογοτεχνικής όξιος 2) από άπόφως δημοσιογραφικός.

δημοσιογραφικός (ο) νεώτ. ύποκορ. τού δημοσιογράφου, έν περιφραντική κ. ειρωνική σημ.

δημοσιογραφικός (ο) νεώτ. ο εις δημοσιογράφου ιδιόζων πρόχειρος τρόπος τού γράφειν.

δημοσιογράφος (ο) νεώτ. κ. δημ. ο έχων ώς επάγγελμα τού έπ' άμοιβή γράφειν εις εφημερίδας ή περιοδικά φύλλα, ο συντάκτης, ή συνήθως συνεργάτης εφημερίδος ή περιοδικού || κατ' επέκτ. ο ιδιοκτήτης, ή διευθυντής εφημερίδος ή περιοδικού άσכולόμενος και εις τήν σύνταξήν αυτού.

δημοσιογραφία-ές νεώτ. κ. δημ. είμαι εξ επαγγέλματος δημοσιογράφος βλλ., μετ'ω τής συντάξης εφημερίδος ή περιοδικού 2) κατ' επέκτ. δημοσιεύω ή εις εφημερίδα ή περιοδικόν: είν συνεχής τός συκοφαντίας του, θά μέ αναγκάση να δημοσιογραφήσω.

δημοσιολογία (ή) νεώτ. τού έργου τού δημοσιολογού βλλ., ήτοι τού περι τών δημοσιων πραγμάτων έπιστημονικός πραγματευσθαι.

δημοσιολόγος (ο) νεώτ. έπιστημων άσכולόμενος εις τήν έρευναν και μελέτην δημοσιων πραγμάτων, ίδιώς τών άφωρόντων εις τού δημόσιον δικιον, και εκθέτων γραπτώς ή έν διδασκαλία τού πορίσματα τής έργασίας του ταύτης.

δημοσιολογία νεώτ. άσכולομην περι τού δημοσία πράγματα, έρευνά, εξέτάξις ζητήματα δημοσίου, γεν. ένδιαφέροντος, είμαι δημοσιολόγος βλλ.

δημοσι(ν)ιστής (ο) κ. νεώτ. κ. δημ. τού ούτ. τού δημοσίου βλλ. ώς ούς. ή πολιτεία, τού κράτος, ή άφρηγημένη έννοια τής πολιτευτικής όργανώσεως : ήρ., 14 οδ Κορινθίων τού δημοσίου έπι ο θησαυρός. Πλάτ. Νόμ. 76 Β όπάντα τού δημόσιον υπό τήν τήν πολιτών ήγηται τής άδικείσθαι, - ή περιουσία του κατοικήθη υπό τού δημοσίου || οι εκ δημοσίου οι δημόσιοι άνδρες, οι άρχοντες : Ξεν. Λοκ. 33 μη μόνον τούς εκ δημοσίου άλλα και τούς κληρομένους εκάστων || ειδ. τού δημοσίον ταπεινόν : Θουκ. 431 προς τώ εκ δημοσίου μισθό διδόντων, Άνδοκ. 173 άργύριον άφείλοντες τώ δημοσίω, Πλάτ. Πολ. 465 D ή τ' εκ τού δημοσίου τρωφή τελευτήρα || νεώτ. ο λαός, ο δήμος : ή ένέργειαί τής κυβερνήσεως πρέπει να γίνωσι γνωσταί εις τού δημοσίον - 2) ίδρυμα, κτήριον άνήκων εις τήν πολιτεία, εις τού κράτος : ήρ. 6, 52 λαβόντας δε τού παιδιον . . τρέφειν έν τώ δημοσίω 3) ειδ. τού δεσποτήριον : Θουκ. 5, 18 και τούς άνδρας όσοι είσι Λακεδαιμόνιον έν τώ δημοσίω τώ Αθηναίων . . άπειναν 4) τού γυναικείον αιδούον ήσ. ο εδ δε Αντίπατρος τού γυναικείον μόριον δημόσιον έρη 5) έν πληθ. τού δημόσια αι κρατικά πρόσδορι, εισπραξίεις τού δήμου : Άριστ. Φ. 564 έμβάλλει

μοι τήν χερό' άπολήν τών δημοσίων κεκλοφυται, Πλάτ. 6) όμ. έν πληθ. τού δημόσια άρχαία : Έπιγρ. 7) όμ. δημ. οι οικιοι άνοχίς.

δημοσιονομία (ή) νεώτ. ή έπιστήμη ή άσכולομένη περι τού δημόσια οικονομία, ήτοι ή μελετώσα μεθόδους και συστήματα διαρρυθμίσως τών οικονομικών τού κράτους.

δημοσιονομικός-ή-όν νεώτ. ο άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν δημοσιονομίαν ή τόν δημοσιονόμον βλλ. : ή κυβέρνησις άκολουθεί καλήν δημοσιονομικήν πολιτικήν.

δημοσιονομικός επίρρ. νεώτ. έν αναφορά προς τήν δημοσιονομίαν, από δημοσιονομικής άπόφως, κατά τού πορίσματα τής δημοσιονομίας.

δημοσιονόμος (ο) νεώτ. ο περι τήν δημοσιονομίαν βλλ. άσכולόμενος έπιστημων.

δημοσιολογία-εις (ή) νεώτ. ή από τού κράτους ή τών δήμων πρόσκτησις άμεινωτή ιδιοκτησία ή έπ' αυτών άνάληψις και έπιμετ'άλλωσις ύφιστάμενης επικήρσεως, ά. κρατικοποίησης, έθνικοποίησης πρβλ. δημοσίωσις.

δημοσιολογία νεώτ. καθιστά τού δημόσιον, κτήμα τού δημοσίου ή κρατικοποιήσθαι επίχειρημα.

δημοσιολογικός εν μην. ο πράττων δημόσιον ή έργον ήτοι ο έχων αναλάβει δημόσιον ή έργον : Κατάλ. Άστρολ. Κωδ. 1, 150.

δημόσιος-ον κ. -ισ(α)-οί κ. μον. κ. νεώτ., δημ. ήηλ. δημόσια, δωρ. δειμόσιος ο άνήκων, αναφερόμενος εις τόν δήμον, τόν λαόν, ή τήν πολιτείαν, τού κράτος, κρατικός, άνθρθ. ίδιος, ιδιοκτησίας : ήρ. 5, 29 δοκείν γάρ φερασιν και τών δημοσίων ούτω δε σφείας έπιμελήσασθαι ύπερ των σφετέρων (ένν. άγρόν), Θουκ. 1, 80 πλοούται τή ίδίω και δημοσίω, Άριστ. Πολιτ. 1267 h, 34 διήρη : 3' εις τρία μέρη τήν χώραν, τήν μέν Ιεράν, τήν δε δημοσίαν, τήν δ' ίδίαν, ήρωιδ. 7, 9 χρηρμάτων ιδιωτικών και δημοσίων άραγήτης, - δημοσίος καθήκονος - άπόλληλος - εισπρακτήρας - δόμος, - δημοσία ύπηρσεσία - τάξις - οικονομία - όξιος - δημοσίον ταπεινόν - έγγραφον, - δημόσια έργα || φρ. δημόσιον ποιώ δημότως : Αυσ. 18, 14 τών βυζιλόμενον τήν ήμετέραν γνήν δημοσίαν ποιήσας όμ. δημόσιον είναι - γίνεσθαι περιέρχουσι εις τήν κυριότητα τού κράτους, δημοσίωται, Θουκ. 2, 13 τούς δε άγροός τούς εαυτού και οικίας . . άφίρον απά δημοσία είναι, Πλάτ. Νόμ. 742 B ίδιόσμενος 3' άν τις φείνηται (ένν. τού νόμισμα) δημοσίον τή γινέσθω || πάμ. δημοσίος λόγος ταπεινός, θησαυροφυλάκιον τού δήμου 2) ο άνήκων, αναφερόμενος, αποδίδων εις τόν δήμον, εις τόν λαόν ώς σύνολον ή εις άμόδα πολιτών, δημοσίαν : Διον. Αλ. Ρωμ. 2, 75 Ιεράν Ιερόσαστο πίστως δημοσίας, ήρωιδ. 1, 124 γυμνάσιον κατασκευάσας λουτρον δημόσιον άνήκων αυτοίς (προς χρήσιν υπό τών δημοτών), Έπιγρ. τού Ιερά τού δημοσία, Νικήτ. Χων. Αλέξ. Κοιν. 262 C δημοσίας κινδύνος (ο έπασιών τών λαόν), - δημοσίος έρνος || κ. νεώτ. ειδ. ο ένώνιον ή χάριν τού λαού διεξαγόμενος : δημοσία έορται, - δημοσία συνεδρία 3) ο έν κοινή χρήσει κοινός : Άριστ. Τομ. 8, 12, δημοσιώτατος τρόπος, - δημόσια λουτρό, - δημόσιος κήπος || ειδ. φρ. δημοσίος κακή ή έπίδημια : ήπν. Έπιδ. 19 4) τού άρα. δημοσίος ώς ούς. | ένν. δούλος) ύπηρετής, άπόλληλος τού δήμου, τής πολιτείας, οίος ο κήρυξ : ήρ. 6, 121 τού χρημάτα αυτού κηρυσσόμενα υπό τού δημοσίου ώνεσθαι όμ. άστυνόμος : Άριστ. Αυσ. 436' όμ. γραμματέος : Δημ. 381 έν τοίς κοινούς τοίς ήμετέροις γράμμασιν έπ' οίς ο δημοσίος τάκται || ειδ. κ. μον. ο εκτελεστής τών ποτών, ο δήμος βλλ. 31 : Διοδ. 13, 102 υπό τών δημοσίων έπι

τὸν θάνατον ἀγεσθαι, Θεοφύλ.Βουλγ.3,488 δημοσίον κολάσεις φρικτάς καὶ θανάτους. || πάπ. γεν. ὀξυμπατοῦχος ἐν τῷ δήμῳ, τῆ πολιτεία, δημοσίος ὀδύλλοχος: Πάπ. τὸν ἀρχεφάρων καὶ τοὺς ἄλλους δημοσίους. 5) εἰδ. δημοσίος κακοῦργος θανατοῦμενος πρὸς ἐξέλασιν τῆς πολιτείας, ὁ φαρμακὸς βλλ.: Ἀριστ. Ἰνπ.136 εἰ ταῦδ' ἐπιτήδεις ὡσερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ κυκνί'. 6) ὄμ. δημοσίος ὁ ἐκώτος εἰς τὰς σαρκικάς ἡδονάς, ὁ πόρνος: Προκ.Μυστ.9' || ὄμ. θηλ. δημοσία ἡ πόρνη: κόρη τέτοιου πατέρα κί εἰναι δημοσία. 7) τὸ θηλ. ἐν δωρ.τ. δημοσία βλλ.: 8) ἡ δασ. τοῦ θηλ. ἐν ἑπιρρ. κρ. δημοσία βλλ.: 9) τὸ αὐδ. δημοσίον ὡς οὐσα βλλ.

δημοσιότης -ητος (ή) νεώτ., τὸ γίνεσθαι τι δημοσίᾳ γινωστόν, τὸ περιεχεσθαι εἰς τὴν κοινήν γνώσιν, ἀντιλήψιν· τὸ συμβᾶν ἔτιχεν κέρειας δημοσιότητος || φρ. βλαβ. - εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἐπὶ προτίτων τῷ γραπτῷ λόγῳ, λογοτεχνικῶν ἔργων, δημοσιεύουσι, ἐκδίδουμαι: αἱ σάφαι αὗται ἐν ἔπνερε νά ἴδουσι τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

δημοσιουργία (ή) Ἐπιρρ., δωρ. δαμοσιουργία ἡ ἐκασμότης, τὸ ἐκλέθρον ζῆδ δημοσίον ὀξίωμα.

δημοσιοφύλαξ -ακος (ός) Ἐπιρρ., δωρ. δαμοσιοφύλαξ φύλαξ τοῦ δημοσίου θησαυροφυλακίου.

δημοσιῶ-ῶω κ. μων. καθιστῶ τι δημοσίον, δημῶω: Οοκκ.3,68 τὴν δὲ γῆν δημοσιῶσαστες ἀπεμίσθωσαι, Προκ.Μυστ.11' || 2) μγν. ἐν τῷ παθ. καθιστῶσαι δημοσίᾳ χρήσεως, χρησιμοποιοῦμαι πρὸς δημοσίον ὠφέλιον: Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,74 ἐάν δὲ δημοσιωθῆναι ἴδωσι (ἐν τῷ κτήματι) || δεδημοσιωμένα γυναικίαι αἱ κοινὰ γυναικίαι πόρνοι: Πλούτ. Ἡθ.519B. 3) φέρω εἰς κοινήν γνώσιν: Διον.Λ 8,55' συνήθ. ἐν παθ., περιέρχομαι εἰς κοινήν γνώσιν, γνωστοποιοῦμαι δημοσίᾳ: Πλάτ. Σοφ.233D δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γυραμμένα τῷ βουλευμένῳ μαθεῖν, Πλούτ. Ἡθ. 507P τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἑμῆς οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον. 4) εἰδ. ἐν πάπ. ἐπισημοποιῶ ἐνώπιον δημοσίας ἀρχίτης ἰδιωτικῶν ἔγγραφων: Πάπ. δημοσιῶσαι παρὰ τῷ ἀρχιδικαστῆ χειρόγραφον || ὄμ.πάπ. ἀνακαινῶ ἔγγραφοῦν τι δημοσίᾳ: Πάπ. χειρόγραφον δεδημοσιωμένον. 5) AB «δημοσιῶ» ἀντὶ τοῦ ἀπέκτησαι αἰτιατικῆ' Δίονως τριακοστῶ πρώτῳ βιβλίῳ z.

δημοσιώσις (τό) γλῶσσα. δημῶσιμα βλλ.: Ἡσ.

δημοσιώσης (ός) μγν. κ. μων. ὁ μισθωτῆς τῶν δημοσίων προσόδων: Στράδ.12,340 εἰργάζοντο δὲ δημοσιῶναι μεταλλευτικὰς χρῆμασι ταῖς ἐπὶ ἀποκορυφίας ἀγοραζομένους ἀνδραπόδοις. || εἰδ. τελώνης: Διόδ.Σ 34,38 ἠὲ τῶν δημοσιῶνων διαρπαγέντες. 2) Σουιδ. ἐν ἐπιθ. σμ. εὐτέλης.

δημοσιωνία (ή) μγν. ὑπερθεσία μισθώσεως τῶν φόρων: Μέλιων 39,2 δημοσιωνίας τῶν Ρωμαίων ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι καθιστῶντων.

δημοσιωνίων (τό) μγν. τὸ κατάστημα μισθώσεως τῶν δημοσίων προσόδων: Πλούτ. Ἡθ.520 C ὁ τὸ ταμίον φυλακόμενος καὶ τὸ δημοσιωνίων.

δημοσίως ἑπιρρ. μγν., μων. κ. νεώτ. ἐνώπιον τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, τοῦ κόσμου, φανερά, δημοσία: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.15,12 δημοσίως τις ἀπέχηθ, Θεοφύλ.Βουλγ.η.Θησ.Στεφ. ἐν λ. θριαμβεύσας αὐτὸν δημοσίως. 2) Ἐπιρρ. δι' ὑπόθεσιν τοῦ δημοσίου: δημοσίως καταπέλασαι.

δημοσιώσις -εως (ή) πάπ. ἡ ἐνώπιον δημοσίου ἀνηρησάπου ἐπισημοποιήσις ἰδιωτικῶ ἔγγραφοῦ: Πάπ. ἐντέθεν εὐδοκῶ τῆ. . δημοσιώσις.

δημόσσοος Ἡσ. «δημοδωτικός».

δημόσσοός Ἡσ. «ὁ σφῶων τὸν λαόν».

δημοστρωφῶ-ῶω Ἡσ. «ἐν δήμῳ ἀναστρέφω z, δημοσυντήρητος (-ή) -ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἠὲ

τοῦ δήμου συντηρούμενος, ἐπὶ ἰδρυμάτων: δημοσυντήρηται(ν) νοσοκομεῖα(ν) - σχολεῖον.

δημοσώσις -ου Ἐπιρρ., θηλ. -σώσις ὁ σωτήρ τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου.

δημοσώτης -ιδος Ἐπιρρ., θηλ. τὸν δημοσώστης βλλ.: Ἐπιρρ. δημοσώτης βουλή (πθαν. I).

δημοτελής -οῦς-ές κ. μων. κ. νεώτ. ὁ δαπάνων τοῦ δήμου, ὁ δι' ἐξόδων τῆς πολιτείας τελούμενος: Ἡρ.6,57 ἠν βουσίη τῆς δημοτελῆς ποιεῖται, Οοκκ.2,15 Ἀθηναῖοι ἐτι καὶ νῦν ἐορτήν δημοτελή ποιοῦσιν, Πλάτ.Νόμ.935 B δημοτελέσι θυσίαις Δημ.531 δημοτελή ἱερὰ τελεῖον I, ἰδ.γρ. δημοτελή ἱερῶν τελεῖον, -δημοτελής κηδεσία. 2) Ἐπιρρ. ὁ περιεβλημένος ἐπίσημος ἐξουσίων, κυριάρχος: Ἐπιρρ. δημοτελής ἐκκλησία. 3) Ἐπιρρ. ἐπίθετον τῆς δεῦς Δημητρος. 4) μων. κ. νεώτ. ὁ συμμετοχῆ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, τελούμενος: Σάδ. (Σέργ.Μακρ. 13,227 δημοτελοῦς γενομένης χαράς, -δημοτελής ἐορτή - πανηγυρία.

δημοτελοῦ-ῶω ἐκτελῶ δημοσίᾳ δαπάνη: Δημ. 531 δημοτελέ ἱερῶν τελεῖον I, ἰδ.ορ. εἰς δημοτελή ἱερὰ τελεῖν.

δημοτελοῦς ἑπιρρ. Σουιδ. κ. νεώτ. συμμετοχῆ τοῦ λαοῦ. Σουιδ. «παντὶ τῷ δήμῳ». 2) νεώτ. δημοσίᾳ δαπάνη: ἐκτελέθη δημοτελοῦς.

δημότερος -οσ-ον μγν. ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν πληθος, οὐχὶ εὐγενῆς, κατωτέρος τῶδεως: Ἀπολλ.Ρ 1,738 δμῶτεροι γυναικίς. 2) δημοσίος, ἀνῆκων εἰς τὸν δήμον: ΑΠΓ,693 ἐδέξατο οὐτε πόλιος οὔτε τι δμῶτερος χράσασιν, ἀλλ' ἴδιος. 3) κοινός: ΑΠ41,52 δμῶτερος Κύπρις.

δημοτεροῦς -οῦς-ές ὁ τέρπων, ὑπερτίων τὸν δήμον, τὸν λαόν: Πλάτ.Μέν.321 A ἐκαστὸν τὸν ἡγεῖσας δημοτεροῦσάτων τε καὶ φυγαγωγικότων ἡ τραγῳδία, Διον. Ἀλ.Ρητ.1,8 ἐπιδεικτικώτερον δὲ τὸ προερίμων καὶ δημοτερότερον.

δημότεκτος -ον Ἐπιρρ. κ. νεώτ. ἐπὶ κτήριου, ὁ ἰδρυθεὶς δημοσίᾳ δαπάνη.

δημοτεταίμαι κ. μων. μετέχω, κατάγομαι ἐκ δήμου πνός, εἶμαι δημότης. Ἡσ. «μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον», AB186 «ἐπὶ ἐγγράφου εἰς ἕνα τὸν δήμον»: Λυσ.23,2 ἄρην ὀδοῦν δημοτεταίμαι, Πλάτ.Νόμ.753 C εἰς πινάκιαν γράφαντα τοῦθονα πατρόθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου, ὀδοῦν ἐν δημοτεταίμαι. 2) μων. τὸ ἐνεργ. δημοτεταίμαι π. βυζαντ. ἐξουσιάζω τὰ πλῆθη, ἰσάκω ἐπιρροῦν ἐπὶ τοῦ δήμου. || δθ. ἐξεγγεῖω εἰς στάσιον τὸν λαόν: Θεοφύλ.Σμ.8,7,206 τοὺς δμῶρχους ὁ αὐτοκράτωρ προσκαλεσάμενος πρὸς τὴ βασιλεία ἐπυθάνετο τῶν δημοτετούντων ἐπὶ λεπτοῦ τὸν ἀριθμόν.

δημοτεταίω μων. τὸ ἐνεργ. τοῦ δημοτεταίμαι βλλ.

δημότης (ός) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημότης βλλ., δωρ. δαμῶτης κ. δαμῆτας μέλος τοῦ δήμου, ἀνδρώας τοῦ λαοῦ, ἐν ἀπθ. πρὸς τὸν βασιλέα ἡ τύραννον καὶ τοὺς ἐξ εὐγενῶς αἰκογενεῖας καταγομῶσις: Τυρτ.2,7 ἄρχην μὲν βουλής θεομητῆρος βασιλέας. . . πρεσβυγενεῖς τε γέροντας, ἔπειτα δὲ δμῶτας ἀνδρας, Ἡρ.5,11 ἰοία τε οὐ τύραννος δημότης τε εἰς, Σοφ.Α1.101 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρός δντα δημότην | μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐπεισοτων κλέσιν, Ξεν. Ἀποιν. 1,2,58 ὡς ὁ ποιητῆς ἔλασνηθι λαισάτοι τοὺς δημότας καὶ πέντας. || κ. ἐν ἐπιθ. σμ.: Ἀριστφ. Εἰρ.921 τὸν δημότην (δμῶλον) καὶ τὸν γεωργικὸν λαόν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,2 τὸν δημότην καὶ τακτικὸν ὄχλον. 2) ἰδιωτικῶ, ἀνθρώπων κοινός, ἀπολιτικός, ἀμαθής: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.2 γνωστότ λέγειν δημότητα | ὀμλεῖν κατὰ τρόπον καλητήτων εἰς τοὺς πολλούς. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ποτῆς δήμου πνός, ἐγγεγραμμένος εἰς πνα δήμον: Σοφ. ΟΚ78 τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ μή κατ' ἄστυ δημό-

ταις λέξεω τὰδ' ἐλθών, -εἶναι δημότης Περαιῶς 4) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου ὢν ὡς πρὸς ἄλλον τῷ, ὁ συνδημότης; ὁ συμπολίτης: Ἀριστοφ.Νεφ. 210 καὶ τοῦ Κικέρωνος εἰσιν οἰομοί δημόται μ. Πλάτ. Ἀπ.33 Β ἐπὶς ἡλικιωτῆς καὶ δημότης 5) μὲν βυζαντ. μέλος μίσις τῶν πατριῶν τοῦ Ἰπποδρόμου· Μαχλά. 397,13 καὶ τῶν τοῦ Βενέτου μέρους δημωτῶν.

δημοτικά ἐπίρρ. δημ. εἰς γλώσσαν δημοτικὴν βλλ. γράφει - μιλάει δημοτικά.

δημοτικὴ (ή) νεώτ. κ. δημ. (ἐνν. γλώσσα) ἡ καθόλου ὑπὸ τοῦ λαοῦ λαλούμενη, κ. εἰδ. ἐν Ἑλλάδι ἡ πανελληνίως ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁμιλούμενη γλώσσα, ἃ. δημῶδες, κοινὴ, ἀπλῆ, καθωμυλμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν λαγῶν διαλασθεῖσαν καθαρῶσευσαν ἢ ἀρχαίωςσαν, ὅμ. καὶ πρὸς τὰς κατὰ τόπους ἰδιωματικὰς διαλέκτους, αἰὼν Πόντου, Χίου, Κύπρου κλπ.: ἡ δημοτικὴ ἐπεκράτησεν ὀριστικῶς ἐπὶ γλώσσῃ τῆς ποιήσεως, - ἡ εἰσαγωγή τῆς δημοτικῆς εἰς τὴν στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν, - γράφει σωστά τὴ δημοτικῆν, - ἀπερριμμένη τῆς δημοτικῆς 2) νεώτ. εἰδ. δημοτικὴ (ἐνν. γραφὴ) ἡ γραφὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, ἢ ἐξ ἀπλοποιήσεως τῆς ἱερατικῆς προελαβόσα.

δημοτικίζω νεώτ. κ. δημ. χρησιμοποιῶ ἢ γράπτω ἢ καὶ προφορικῶ γλῶφ τύπους τῆς δημοτικῆς γλώσσας ἢ ἄνω. συμπροθ. τέλω πρὸς τὸν δημοτικισμὸν βλλ., ἀντίθ. ἀρχαίωζ.

δημοτικισμός (ὁ) νεώτ. κ. δημ. τὸ γλωσσικὸν κίνημα τῶν ὁπαδῶν τῆς δημοτικῆς βλλ.λ., τὸ σκοποῦν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁμιλούμενης γλώσσας εἰς τε τὸν προφορικὸν καὶ εἰς τὸν γραπτὸν λόγον: ὁ δημοτικισμὸς ἐπεκράτησεν ὀριστικῶς εἰς τὴν λογοτεχνίαν, ἀραγ. Ὁσ. Ζωντ.26 ὁ δημοτικισμὸς δὲν εἶναι μόνον ἀσθητικὸν καὶ σκέψις... εἶναι καὶ ἠθικὴ δύναμις.

δημοτικιστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημοτικίστρια ὁ ὁπαδὸς τοῦ δημοτικισμοῦ βλλ.: ἀραγ. Ὁσ.Ζωντ.22 ὁ δημοτικιστὴς... βρισκονται κοντύτερα ἀπὸ τῶν τοῦ ἔθνους.

δημοτικίζω (ν) (τὸ) μὲν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δήμος: Ὁσ.ζ. Ἐκκλ.1στ.47 2) νεώτ. κ. δημ. πιστοποιητικὸν δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς βεβαιῶν διὸ ὅ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενος εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ δημοτολόγιον τοῦ πιστοποιήσαντος δήμου ἢ κοινότητος 3) ὅμ. σχολεῖον στοιχειώδους ἐκπαίδευσως ἄλλοτε δημοσυντήριον, τὸ δημοτικὸν σχολεῖον: ἔχει τελειώσει τὸ δημοτικόν.

δημοτικοποιῶ -έω νεώτ. καθιστῶ τὴ δημοτικόν, ὑπάγω εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δήμου.

δημοτικός (-ή-τῆ-ό-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν λαόν, ὁ ἐν κοινῇ χρῆσει ὢν, λαϊκός: Ἡρ.2,36 διαφασίσαι δὲ γράμμασι χρέωνται [οἱ Αἰγύπτιοι], καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἱερά, τὰ δὲ δημοτικά καλεῖται, Πλούτ. Μάρ.44 οὐχὶ τὸν νέον [αἰώνον]... ὤνευται καὶ δημοτικῶν, ἀλλὰ τὸ ἀποουδαίου καὶ πολιτευταῖς ἢ νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ προερχόμενος, ὁ δημῶδης: δημοτικά φάσματα ἢ τὸ θηλ. δημοτικὴ (ἐνν. γλώσσα) ἢ ὡς οὖσ. βλλ. 2) κοινός, συνήθης: Λουκ.1στ. Συγγ.22 ἐπέτελ' ὀνόματα καὶ δημοτικά καὶ πτωχικά, Πλούτ. Ἡθ.408 C πράγματα μικρά καὶ δημοτικά 3) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ δημῶσιος: Ἐπιγρ. δημοτικὴ λειτουργία ἢ τὸ οὐδ. πληθ. τὰ δημοτικά ὡς οὖσ. δημῶσιος ὑποθέσεις: Ἀλκιφρ.4 4) ὁ ἐκ τοῦ πλήθους, ἐκ τοῦ ὄχλου ὢν: Δημ.581 καὶ τις ὕμνων τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἢ πτωχὸς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, ἀντίθ. πλούσιος: Δημ.583 ἂν μὲν τὸν μετρίων τινὰ καὶ δημοτικῶν λαθῆθ' ὅτιον ἀδικούντα... ἂν δὲ πλούσιος ὢν τις ὕβριζῃ 5) ὁ προσκείμενος εἰς τὸν δήμον, ὁ εὐνοῶν, ἀγα-

πῶν τὸν λαόν, τὴν δημοκρατίαν, δημοκρατικός, ἀντίθ. ὀλιγαρχικός: Ἀριστοφ.Νεφ.205 τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρισμῶν, Δημ.268 εἰπετα τοιαῦτα παῖδων λέγειν πόσα δεῖ προσεταῖ τῷ δημοτικῷ, Ξεν.Ἐλλ.2,3,39 οὐδὲν πάποτε... δημοτικὸν πράξαντος [οὐδὲν ὠφέλιμον διὰ τὸν λαόν] ἢ ὀβ. φιλόσοφος, ἐλευθερίος, φιλόφρων, εὐσπρόφητος, καταδεκτικός: Πλάτ.Ἐὐθ.303 D καὶ τὸδε αὐ ἕτερον δημοτικόν τὴ καὶ πρῶον ἐν τοῖς Ἀδούχοις, Ξεν.Ἀπομν.1,2,60 6) ἐπὶ κυβερνήσεως, λαϊκός, δημοκρατικός: Ἀριστοφ.Πολιτ.1292 η, 13 δημοτικὴ πολιτεία 7) Ἐπιγρ. δημοτικὸν δικαστήριον τὸ ἐκδικῶν πολιτικὰς ὑποθέσεις, πολιτικὸν δικαστήριον 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δήμον τινὰ ὡς διοικητικῶν διαίρεσιν, ἀντίθ. δημῶσιος κ. ἰδωτικῶς: Δημ.1074 εἰς ἱερῶν Ἀθηναίων δῆτροσιον ἢ δημοτικῶν, - δημοτικὸς ἄρχων - φόρος - φωτισμός, - δημοτικὴ ἐκπαίδευσις, - δημοτικὸν συμβούλιον - σχολεῖον ἢ τὸ οὐδ. δημοτικόν(ν) ὡς οὖσ. βλλ. 9) βυζαντ. τὸ ἀνήκων εἰς ἐκότερον τῶν ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ τοῦ Βυζαντίου δήμων, ἦτοι πολιτικῶν κομμάτων, τὸν Πρωσίων καὶ τῶν Βενέτων 10) νεώτ. κ. δημ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀγαπώμενος, δημοφιλής ἐν χρ. κ. παραβ. ἐν., ὠτερος, ὠτατος.

δημοτικότης-ητος (ή) νεώτ., δημ. δημοτικότη(τα) τὸ εἶναι τινὰ συμπηθὴ παρὰ τῷ λαῷ, τὸ περιβάλλεσθαι ὑπὸ τῆς εὐνοίας, τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ.

δημοτικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δημοτικῶν βλλ., κοινόν, ἀρμόζοντα εἰς τὸν δήμον, τὸν λαόν: Ἀριστοφ.Πολιτ.1310 α, 17 δημοτικός πεπαιδευμένος, Λουκ.Σκῆθ.5 ὅθει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλέμενον ἢ μετ' εὐνοίας, ἀγάπης πρὸς τὸν δήμον, φιλοδρόμος: Δημ.719 καλῶς καὶ δημοτικῶς λέγων 2) ἐν πνεύματι ἰσοτήτος, ἐλευθερίας, δημοκρατικός: Ἀριστοφ.Πολιτ.1308 α, ἢ χρῆσθαι ἀλλήλοισ δημοτικῶς, Λουκ.Νέφ.9 αὐτοῦ δὲ ὑπεράφροντος τὸ φέγγμα καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος.

δημότης-ιδος (ή) κ. νεώτ., θηλ. τοῦ δημῶτος βλλ. γυνὴ τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν βασιλειῶσαν καὶ τὰς εὐγενεῖς: Πλούτ.22,20,2 2) ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δήμου, ἡ συνδημότης, ἡ συμπολίτης: Ἀριστοφ.Λυσ.333 τῆσαν ἐμαῖς δημῶτισιν 3) νεώτ. ἡ ἐγγεγραμμένη εἰς τὸν δήμον ἢ κοινότητα

δημοτολόγιον (τὸ) νεώτ. κατάλογος τῶν δημῶτων δήμου ἢ κοινότητος, τὸ μητρώον τῶν δημῶτων.

δημομαῖον-άσιμα, δωρ. δαμομαῖον ἄδω λαϊκὸν ἄσμα: Πλάτ.Θεαιτ.161 Ε καὶ ταῦτα πᾶσι μὴ φῶμεν δημομαῖον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; 2) παθ. μὲν. γίνομαι δημομαῖος γινώσκω: Δίων Κ.53,19.

δημοδοχος-ον, δωρ. δαμοδοχος ὁ προστάτης ἢ ὁ κύριος, ὁ ἰδιοκτητῆς γῆς: Σοφ.ΟΚ 1348 ἄλλ' αἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημοδοχὸς χθονός: Ἐθεοδῶς 2) θηλ.δδ. δημοδοχῶν.προστάτης θεοτήτες, ἐγχωριθεοῖ: Σοφ.ΟΚ 458 τῆς σεμνῆς δημοδοχῆς θεας, αὐτ. 1087 3) μὲν. προσωμῆμα τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Θεσπλίαις: Διόδ.Σ.4,29 ἐπὶ δ' ἐν Θεσπλίαις [πολεῖς], οὗς ὀνομάζουσι Δημοδοχοί.

δημοφάγος-ον ὁ καταπορῶν τὰ δημῶσια, δημοφθόρος: Θέογν.181 δημοφάγον... τῶραννον.

δημοφανής-ους-εἰς μὲν. ὁ ἐμφανὴς εἰς τὸν δήμον: Φρόν.Σοφ.Παρ.64 ὁ δημοφανὴς πράγμα τὸ πᾶσι φανερόν; 2) ὅμ. ὁ μετ' ἐπισημοσύνην τελευτών, δημοσίων, δημοτελής: Φιλ.2,164 ἀγεταὶ τὰ διαβατήρια, δημοφανῆς ἐορτή 2) περιφανής, ὀνομαστὸς, περιφωμένος: Φρόν.Σοφ.Παρ.64 β.

δημοφάντων Ἡσ. ὁ δημόσιον.

δημοφελῶς Ἐπιγρ. ἀντὶ δημοφελῶς βλλ.

δημοφθόρος-ον μὲν. ὁ φθείρων, καταστρέ-

φών τον δῆμον: Καλλιστρ.Σοφ.Περιγραφαί ἀνδρι-
άντων 14 τοῖς ἐξ Ἐριγῶν δαιμασι δημοφάροις
ἡγρίωτα (ἐσοφ.ἀνάγν. ἀντι δημοφάροις).

δημοφιλις οὐδ-ἐς σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἀγαπῶν τὸν
λαόν, φιλόδημος, λαοφιλις: Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 550
2) νεώτ. ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ φιλούμενος, ὁ ἀπο-
λαύων τῆς εὐνοίας, τῆς ἀγάπης τοῦ δήμου, τοῦ
λαοῦ, τοῦ κοινῶν: δημοφιλής βασιλεὺς - κυβερ-
νήτης - πολιτευτής - ἡθοπολις - ἀδελφίτης.

δημοφιλία (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δημοφίλου,
τὸ ἀπολαμβάνει ἢ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, τοῦ δήμου.

δημοφιλῆς -ακος (ἰ) νεώτ. ὁ δημοτικὸς φιλῆς.

δημοφάρης οὐδ-ἐς ἡγν. κ. μαν. ὁ ἐφ' ᾧ χαι-
ρει ὁ δῆμος, ἀγαπητός, ἀρεστάς εἰς τὸν λαόν:
Παύλ. Ἀστράλ Ν. 2, Ν. κηφ. Γρη. 243 Ε' λόγους τε
δημοφάρεις παρηρσαν ἀλλάσαι.

δημοφάρτης (ἰ) ὁ εἰς τὸν δῆμον χαρίζομε-
νος, ὁ καλοῦμεν τὸν λαόν: Εὐρ. Εκ. 132 ὁ ποικιλο-
φρων | . . . ἡδυλόγος δημοφάρτης | Λακρτιάδης.

δημοφάρτικος ἑπίρρ. σχόλ. κ. πλάτ. τρόπον ἰδιό-
ζοντα εἰς τὸν δημοφάρτην βλάτ.: Σχόλ. Ἰλ. Β 350.

δημοφάρτω -ῶ μαν. χαρίζομαι εἰς τὸν δῆ-
μον, κολλοῦμαι τὸν λαόν: Γεωργ. Παχμ. 2, 461, 7.

δημοφῆρσιμα -ατος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. φήρσιμα
τοῦ λαοῦ, ἀποφαινομένου ἐπὶ ἐρωτήματος ὑπὸ
τῆς κυβερνήσεως τιθεμένου καὶ ἀφορῶντος εἰς
τὴν ἐπιλυσιν ζωτικῆς τῆς χώρας ζητήματος.
συνῆθ. συναγματικῆς φύσεως.

δημῶ -ῶ ἐν χρ. ἔν τῷ μέσ. κ. παθ. δημούμαι βλλ.
δημῶδες οὐδ-ἐς κ. νεώτ. ὁ τοῦ δήμου, ὁ ἀνή-
κου, συνήθης εἰς τὸν λαόν, λαϊκός, δημοτικὸς, ἐκ
τοῦ λαοῦ προερχόμενος: Πλάτ. Φαῖδ. 84 Α' δημῶ-
μοιακῆν, αὐτ. Νόμ. 710 Α, Φιλόδ. Ρητ. 1, 217 Σ. - δημῶ-
δες ποίησις - γλώσσα (ἡ) δημοτική | | τὸ δημῶδες
πλήθ. εἰς ἀντίθετ. πρὸς τοὺς στρατιωτικῶν: Ἡρωδιαν. Ἰστ. 1, 48 πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ
τὸ δημῶδες πλῆθος | | ὁ δὲ κοινός, εὐτελής, ἀγο-
ραϊκός, δῆμιαντος: Λογγίν. Ὑπόμ. 40, 2 κοιναὶ καὶ
δημῶδες ταῖς ὀνομασίαι. . . συγχρημάται, Αἰλ. Πι
3, 45 | | κοινὴ γυνή. ἑταίρα: ΑΠ 7, 345 οὐκ ἦν ἐξ
ἀνδρᾶς μέγλους οὐδέ δημῶδες.

δημῶδης ἑπίρρ. ἡγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δη-
μῶδῃ βλλ., ἀναφερόμενον ἢ ἀρεσκοντα εἰς τὸν
λαόν: Ἀπολλ. Κιτ. 1, Ὀριγ. η' Κέλσον 2, 434 2) εἰς
γλώσσαν δημοτικῆν - ἡδῶδες ἡ ἐκφοράσις ἔχει οὕτω.

δημῶλης οὐδ-ἐς ἑπίρρ. ὁ ἀπολέσας τὰ δικαιώ-
ματα συμμετοχῆς εἰς τὰ τοῦ δήμου.

δημῶμα -ατος (ἰ) ἴσμαι δημῶδες, ἀρεσκον, τέρ-
νον τὸν λαόν: Ἀριστοφ. Εἰρ. 797 τοιάδε χρῆ Χαρί-
των δαμῶματα. . . | τὸν σαφῶν παιτην | ὕμνεϊν.

δημωφελής οὐδ-ἐς κ. νεώτ. ὁ ὠφέλιμος, χρο-
στικός εἰς τὸν λαόν: Πλάτ. Φαῖδ. 227 D ἡ γὰρ ἄν
ἀστείαι καὶ δημωφελῆς εἶεν αἱ λόγοι, Λουκ. Δις
Κατ. 11 εἰ δὲ καὶ δημωφελῆς τὴν ἐνὶ τῷ βοθ' αὐτῶν
| κ. ἐπὶ πρῶτ., φιλόδημος, φιλόλογος, δημοτικός:
Φιλόδ. Ρητ. 2, 92 Σ, Πλούτ. Σφάλ. 30 δέσσαν. . . δημωφε-
λὸς ἡγεμόνας παρᾶσχῶν | | τὸ οὐδ, δημωφε-
λὸς ὡς οὐδ. τὸ κοινὸν συμφέρον: Ἡρωδιαν. Ἰστ.
2, 38 ἐπὶ τοῦ μὲν δημωφελῆ καὶ κοινῷ διαφε-
ρῶντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἑνα φρονίσι.

δημωφελῶν ἴσμαι. ὁ δῆμον ὠφελῶν.

δημωφελῶν ἴσμαι. ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρό-
πον δημωφελῆ βλλ., κοινωφελῶς: ἑπίρρ. δημω-
φελῶς ὄν. - ἐργάζεται δημωφελῶς.

δῆν ἑπίρρ., ὄψρ. δᾶν | ἡ δᾶν πρὸλ. | ἐπὶ πολλῷ,
ἐπὶ μακρῶν χρόνων: Ἰλ. Α 416 ἐπέμ' ὑπὸ τὸν αἶσα μί-
νυυθᾶ περ, οὐ τὴ μάλα δῆν, αὐτ. Ζ 131, Ἑσέογ. 1, 243
δᾶν δᾶ καὶ φίλοι ὤμην, Αἰσχ. Πέρο. 584 τοί δ' ἄν
ἀνά γὰν Ἀσίαν δῆν (ἰδ. γρ. θην). Ἀπολλ. Π' 516
| | πρὸ πολλοῦ χρόνου: Ὀδ. Σ 313 θυμαί Ὀδυσ-
σῆος δῆν ὀχομένοιο ἀνακταί, | ἐρχεσθε πρὸς
δῶμαδ', ἴν' αἰδέοιη βασιλεῖα.

δηναιόν τὸ οὐδ. τοῦ δηναιός βλλ. ἐν ἑπίρρ. χρ.
δηναιός -ή-ων, ὄψρ. δαναϊός ὁ ἐπὶ πολλῶν χρό-
νων διαρκῶν, μακροχρόνος, δὲ κ. ὁ μακρόβιος:
Ἰλ. Ε 407 ἡλίοιο, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρήνα Τυ-
δέος υἱός, ὅτι μά' οὐ δηναιός, Θεόκρ. 16, 54
δηναιὸν κλέος ἔσχεγ, ἑπίρρ. δηναιή ὀδοπορίη.
| | ἡγν. τὸ οὐδ. ἐν ἑπίρρ. χρ.: Μαν. 3, 143 2) πα-
λαιός, ἀρχαίος: Αἰσχ. Πρ. 912 δηναιὸν θρόνον,
Καλλ. ἄπ. 105' | | ὁ δὲ γενηραμένος, παρρησιακός:
Αἰσχ. Πρ. 794 δηναιὸν κράσι: 3) ἡγν. ὁ μετὰ πολ-
λῶν, μετὰ μακρῶν χρόνων: Ἀπολλ. Ρ. 4, 645 δηναιὸν
εἰσαφίκοντο, Ὀπν. Ἀλλ. 4, 154 ἰδοῦσαι παρθεναὶ
δηναιὸν ἀδέλεσσιν. . . νοστήσαντι.

δηναιότης -ητος (ἡ) ἡγν. μακροζωΐα: Δημόκρ. 201.

δηναιών -ῶνος (ἰ) ἑπίρρ. ὀνομασία μῆνος ἐν
ἑρυθραίοις.

δηνάριον (τό) ἡγν., (ἰ) αὐτ. ἀναργίης | μαν. κ. νεώτ.
ρωμαϊκὸν νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς 10 ἀσάτρια
βλλ. Πλούτ. Κόμ. 12 ἐπὶ δεκάλοκον οὕτως ἐκα-
λετο δηνάριον. . . 2) ἐκκλ. μτφ. ἀπόλυτος ἀγα-
θῶ ὡς ἀντιστοιχῆ ὁσιότητος: Μηναι. 4, 22 ἔσπερ.
τῆς βασιλείας τῆς θνα λαδῶν μυστικῶ τὸ δην-
νάριον | | νεώτ. δηνάριον τὸν Ἅγιου Πέτρου
φόρος κατὰ τὸν μεσαιωνα, νῦν δὲ προαιρητικῆ
εἰσφορά τῶν καθολικῶν ὑπὲρ τοῦ παπισκοῦ τα-
μαίου | | ὁ δὲ δηνάριον Κίσαρος εἰδ. ὄνομ. παλ-
λῶν ζωγραφικῶν ἔργων τῆς Ἀναγεννήσεως πορι-
στῶντων τὸ ἐν τῷ Εὐγγέλιῳ | Ματθ. 22, 21) ἐπισκό-
διον, κοβ' ὁ ὁ Ἰησοῦς εἰς ἐρώτησιν τὸν Φαρι-
σαίων ἀν' ἐρώτῃ να καταβάλλωντας φόροι ἀνήν-
ησε, λαδῶν εἰς χεῖρας δηνάριον, ἐφ' οὐ ἡ προ-
τομὴ τοῦ Κίσαρος: ὁ ἀπάνοτε τὰ τοῦ Κίσαρος
τῷ Κίσαροι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. 3) μαν.
νόμισμα ἐν Εὐρώπῃ ἴσον πρὸς 1/16 τὸν σολίδιον
ἢ 1/16 τῆς λίβρας 4) νεώτ. ὄνομ. νομίσματος
ἐν Νιποσσάλω, ἐν Περσίᾳ καὶ ἐν Παλαιστίνῃ.

δηναρισμός (ἰ) ἡγν. ὁ ὑπόλογισμός ἀναφε-
ρομένου χρηματικῆ ποσότης εἰς χαλκῶ νόμισμα,
συνῆθ. ἐν φρ. κατὰ (τόν) δηναρισμόν, ἀντίθ.
κατὰ τὸν ἀργυρισμόν: Ἐπιφάν. 184 Α' φάλξ, δῶν
λέπτοι κατὰ τὸν δηναρισμόν 2) ἡγν. κ. μαν.
φόρος τῶν ἀνατολικῶν ἐσπαρχῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ
κράτους καὶ εἰς τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας,
ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν κυριαίων βλλ., τῆς πε-
ριερχομένης εἰς ζῆνα πρὸς τῆς κυριαίαν πρῶτα.

δῆνα (τὰ) ἔξ ἐν. δῆνος ἀπαντήτως μ. η. ἴσμαι.
σχέδιο, βουλή, τεχνάσματα: Ἰλ. Δ 361 ἡλια δῆνα
οἶδε, Ὀδ. β 82, Ἀπολλ. Ρ. 4, 559 δῆνα Κίρκης, Ὀπν.
Ἀλ. 1, 7 δῆνα τέχνης.

δῆνας (τό) Σουβ. ἐν. τὸ δῆνα βλλ.

δῆνας (τό) ἴσμαι. ἐν. τὸ δῆνα βλλ.

δῆνω ἑπίρρ. δῆω, δῆω, ἐν χρ. τὸ σύνθ. κα-
ταδηνῶς βλλ.

δῆε -πικός μαν. κ. νεώτ. συγκλητῆ καταργῶν τὰ
εἶδη, σαρκῶς: Ἰζάτ. εἰς Ἡσιόδ. Ἐργ. 418' | | νεώτ.
ζωολ. γένος κανθάρων τῆς οικογεν. τῶν ἔμμοφαγῶν.

δῆθιδμος -ος ὁ τὸν θυμῶν, τὴν ψυχῆν, δάκνυ,
φθέραια, δοκῆθμος: Αἰσχ. Ἀγ. 743 δῆθιδμον ἐρω-
τος ἄνδρος | | κατ' ἐπέκτ. μαν.: Σόδοι παρ' Ἀ-
θην. 3, 101 Ε' τῆ δῆθιδμου ἐνὸς οὐδέλων ἔκων.

δῆθεις -εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ δάκνειν, δῆγμα, δά-
γκωμα, δαγκανῆ: Ἀριστολ. Ζ 623 α' | | τὸ νόσος ὄ-
ζος: Ἰνν. Αρχ. Ἱστ. 19 δῆθεις σπλαγχνῶν 3) ἡγν.
ἀγνία, στενοχώρια: Ζην. Στωικ. 1, 51 | εἰς πληθ. 4)
κ. νεώτ. δηθικός ὁστέσιμος: Πλούτ. Λικ. Η 20
αἰ δὲ μετὰ παιδείας καὶ σκωμμάτων δῆθεις.

δῆθοντα πᾶν. ὅτι δῆθοντα τὸ δῆω βλλ.

δῆος ἴσμαι. ὁ βωδός Κρήτης.

δῆος κ. συνηθ. ὄψρ. βλλ.

δῆοθεν ἑπίρρ., ὄψρ. δῆ ὄθεν ἔξ αἰουδή-
ποτε μέρους, ἀπὸ ἀουδήποτε: Πλάτ. Ἐπιστ. 331 Ε'
οὔτε ἄλλων δῆοθεν ὄθενων οὔτε ἀδελφῶν.

θήρακα θωρ. τ. του θήρατος βλλ.
θήρατα έπιρρ. άοριστολ., όρθεότ. θή ποτε, ίσω, θήκατε, θωρ. θήρακα ποτέ, μία φορά: 'Οδ.Ζ 162 δ'ήλω θή ποτε τοίον 'Απόλλωνος παρά βωμῷ... έρνος άνερχόμενον ένδοσά, Εύρ.Ικ.131 άντί σωμάτων εύδοκίμων θήρατε έν Μυκηναίσι' ή κόποιε, κομιά φορά: 'Ιλ.Α40 εΙ θή ποτέ τοι κατά νόνα μηρ' έκτησ' 2) έπί τέλους, έν τέλει: Αισχ.Άγ.577 Τροίαν έλόντες θή ποτ' 'Αργείων στόλος' 3) έν έρωτίσει, εις δήλωνσι σπενχωρίος δ' ή άνακτολισθιν νινά ή δ' ή άπόδοσιν σπουδαίωστος εις τι δάμημον, έπί τέλους, τέλος πάντων: Δημ.463 ήσος θή ποτ' είσιν οι κατ' ένιαυτόν τάς ήγκυκλούς λειτουργίας λειτουργούντες' 4) κ. νεώθ. κ. θημ. συνήθ. μετ' άνομορ. άντων, ή έπιρρ. προς δήλωνσι άδιαφορίας διά τήν ποιήτητα, πασάστοι, προάευσιν κττ.: 'Ηρ.δ.134 δ τι θήκατε πρήζοντα, Πλάτ.Φαιδρ. 273 C όσας θή ποτ' ών τυγχάνω, ήμ.925 όπόθεν θήρατε έννοριωμένωι τούτω, - άς έλθω αίσοσάσθε, - δ τι θήρατε και άν συμβή.

θήραυ έπιρρ. άοριστολ. κ. μον., όρθεότ. θή ποτ' ίσως, πιθανόν: 'Ιλ.Ω 736 ή θή που άδελφεόν έκυτανε Έκτωρ' 2) ποτ' τοίς τραγ. κ. άπτ. κ. μον. συνήθ. εύλόγως, άναμφιβόλως, άσφαλώς, βεβαίως: Αισχ.Πρ.1064 ώ γάρ θή που τουτό γε γλιπον παρέσσυρας έπος, 'Αριστφ.Πλ.491 τούθ δέ πονηροσ και τούθ άθέουσ τούτων τάναντια θή που, Δημ.25 ίστε γάρ θή που τοθθ', Σάβ.Ι Μιχ. 'Απολλ.158 άλόγιαν θή που τής λογικής καταφροσίμωσ' 3) όμ. σμη. κ. έν έρωτίσματ. προτάσεω, εις άς άναμένετα: καταφασιτική άπάντησις: Σοφ.Τρ.418 τήν αιχμάλωτων... κάποιος θή που; [δ.γρ. θήτ';] ήμ. εκάθω ότι γνωρίζεις τήν αιχμάλωτων' || όμ. κ.άρνητ. ότε άναμένεται άρνητική άπάντησις: 'Αριστφ.Βάτρ.526 ού θή πού μ' άφέλωσθι δισαντε άδικωσ αιούσ; ού τάχ'.

θήραυθεν έπιρρ. άοριστολ. κ. -θε ποτ' συμφωμάω, συχνόν παρά τούς κωμ. = θήραυ βλλ.2). 'Αριστφ.Σφ.296 είμαι δέ σ' έρειν άστραγάλουσ θήραυθεν, ώ πατ.

θήραυδοι[οί] ιγρ. [λατ] οι κατ' έντολήν, κατ' έκλογήν όρισθέντες και άναλαβόντες άποστολήν νιν, οι εκλεγέντες, οι άφωρισμένοι προς διεκπεραιώσιν έντολής νινος: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

θήραξ-άδος ήθ. θωρ. τ. του θηραξ βλλ.' Ησ. «θηράδες βούδι».

θήρη 'Ησ. «μάχη».

θήρη 'Ησ. θηρή βλλ.

θηριάζομαι έτερος τ. του θηριάωμι βλλ.: Πίνδ. Παιάν.δ.119 θηριάζόμενον κτάνεν [πιθ].

θηρινθήτην γ' θυϊκ. παθ. άορ.σ' του θηρίαωμι βλλ.

θηριναίαι έτερος τ. του θηριώμι βλλ., μέλλ. θηρίαωμι, παρ' Όμ. μέα. άορ. σ' θηριναίω κ. γ' θυϊκ. παθ. άορ. σ' θηρινθήτην [ώς εκ ρ. θηρινωμαι]: 'Ιλ.Π 756 τί περί Κεθρίωνω λέωνθ' ώς θηρινθήτην, 'Οδ.Θ 76 ώς πατ. θηριναίω τον θων έν δαπτι βαλείει εκπάλοισ έπέεωσιν.

θηρις-ος κ. -ως [ή] μόχη, όγών, έρις, διένεξις: 'Ιλ.Π 58 άνδράσι διασημένεσ... θήριν θένοντα, Αισχ.Ικ.412 και μία θήρις βρούσιν άφέφαται.

θηρίτεις 'Ησ. «έρίζει».

θηρίτατος-ον ΑΠ άρέφατος βλλ.: ΑΠ 7,722 [πιθ].

θηριω ενεργ. του θηρίαωμι βλλ., άπαντών μ. κατ' άορ.: 'Οέωγ.995 θηριώσαντων, 'Οέωκρ.25,82

οικ άν ό θηριών τις θήρισην περί τιμής.

θηριώ-άω κ. μον. μεθωρη. ενεργ. του θηριώμι βλλ. διαγωνίζομαι, άμιλλώμαι περί βραδείωσ: Πίνδ.Ν 11,26 κάλλιον έν θηριώντων ένόσασ' άντιπάλων, 'Απολλ.Ρ 1,732 έν δέ δύο θήρασι πενησάτο θηριώντων, [Τέτρ.Πρό.Όμ.116 έν ην λευκή... λευκή θηριώσασ και άργεννήσ χιώνεσιν.

θηριώμαι-άομαι άγωνίζομαι, διαγωνίζομαι, έρίζω, φιλονικώ: 'Ιλ.Ρ 734 ούδέ τις έτλη... περί νεκρού θηριάσασθαι' || κ. άπολλ.: αού.Φ 467 οι δ' εατού θηριάσασθων' || ιγρ. κ. μετά δοτ.: 'Απολλ. Ρ 4,1729 τολα νυατικέσ άνδράσι θηριώσων.

θηρόβιος-ον, θωρ. θαρ- ο έπί μακρόν ζωω, μακρόβιος, αινωόβιος: Αισχ.Έπτ.506 έχθρόν είσασμα... θαρροβίαν θεοσιν.

θηρόν, θωρ. θαρρόν έπιρρ., έπί πολύ, έπί μακρόν, μακρότατον χρόνον: 'Ιλ.Β 298 άλλα και έμης αιαρόν του θηρόν τί μένιν κενών τί ένεσσαι, 'Οδ.Α 203, Αισχ.Πρ.648 τί παρνευέσι θαρρόν, έξόν σοι γάρμου τυχεύη μεγίστωσ' || κ. μετά τής προθ. έπί: 'Ιλ.1415 έπί θηρόν δέ μοι αίνω έσασται' || συνήθ. μετ' άρνησ.: 'Ιλ.Κ 371 ούδέ σέ σμη θηρόν... άάυξεισν αιώνω άδελθρον.

θηρόσ-άω, θωρ. θαρός μακρός, μακρός διαρκείας: 'Ιλ.Ε 206 θηρόν χρόνον αλλήλων άπέχοντα κόνησ, Σοφ.Αλ.414 θαρρόν τί θή κατεχέτ' άμει Τροίαν χρόνον' || το ούδ. θηρόν [έν χρόνον] ώς έπιρρ. βλλ.

θηρόσθηξ 'Ησ. «κοκκωρία» [άναγν. θηρόσθηξ] θήξ βοιωτ. τ. του θαιξ βλλ.: 'Ηρωδιαν.1,401,15.

θησαι άπαρφ. θωρ. του δέω βλλ.11).

θησάσκετο έπ. γ' έν. πρόσωπ. μέσ όορ. σ' του δέω βλλ.11).

θησασκον ποι. τ. άορ. του δέω βλλ.11).

θησε άορ. του δέω βλλ.11' 2) άντι έδέσσε άορ. του δέω βλλ.2).

θησθε πληθ. β' προς. όποτ. του δέομαι βλλ.

θήτα έπιρρ. έντονωτέρα μορφή του θή κυρίως έν χρ. όπό των τραχηλών και του Πλατωνος ούδέποτε τίθεται έν αρχή προτάσεωσ ή στήσιον πληή έν Σοφ.Αλ.986' σημαίνει βεβαίωσ, τώ όντι, άναμφιβόλως, άσφαλώς, και βεβαίωσ' έν άποκρίσι. κυρίως προς έντονον βεβαίωσιν έπαναλαμβανω- μένης εκ τής έρωτίσεωσ ή, περί ής άκριβώσ ή έρωτίσσις: Εύρ.Μήδ.373 Ισασιν όστις ήρξε ηημονήσ θεοι. [άπόκρ.] Ισασι θήτα, 'Αριστφ.Οεωμ. 607 γνώσεσθε' άμεισ ήτις έσθ' ήσι γνήσι [άπόκρ.] γινώσκωμεν θήτα, Πλάτ.Πολ.333 Α Εμβόλοισ δέ λέγεισ κοινωνώματα ή τι άλλοι. Κοινωνώματα θήτα' || όμ. προς διάρθρωσιν του προκλήσαστος, όπότε σημαίνει κριτίων είπειν, μάλλον: Εύρ. 'Ηλ.673 στικυρέ θ' ήμιάς... [άπόκρ.] στικυρέ θήτο σούσ γε φύντασ έγκόνουσ' || κ. έπί λ. έμφοσικώσ έπαναλαμβανόμενης: Σοφ. 'Ηλ.1164 ώς μ' άνώλεσασ άνώλεσασ θήτ', ώ κασίγητον κάρα, αού.Φιλ.760' || σμην. μετ' άρνητ. και σημαίνει ούχι βεβαίωσ, όχι έτσι βεβαίωσ: 'Αριστφ.Ίππ.870 ού θήτα μέ τον 'Απόλλω, αού. 'Ορν.1391' 2) έν έρωτίσσι προς θήλωνσι συμπεράσματοσ, συνεπέασ, ακολουθίασ έν τή σμη. του λοιπόν' πρβλ. θή: Αισχ.Πρ.627 τί θήτα μέλλεισ μη ού γεωγνίσασκον τό πάν, 'Αριστφ.Νεφ.1087 τί θήτ έρείε, ήν τουτό νικηθήσ ήμοσ' || ένίοτε προς δήλωσιν άγανακτίσεωσ: Σοφ. 'Αντ.449 και θήτ' έτόλωμασ τούσθ' ύπερβαίνωιν νόμουσ', 'Αριστφ.Ίππ.871 ένωκασ ούν θήτ' αούτων ότις έστιν; || έν χρ. και όπου όπονοείται έρωτίσσι, ίδίωσ μετά τό άλλοτ: Σοφ.ΟΤ 1375 άλλα ή τέκνωσ θήτ' όφις ήν έπιμεροσ, 'Αριστφ. 'Ορν.375 άλλα' άη' έχθρόων θήτα πολλά μαγεθώνωσιν οι σοφοί' 3) έπί εύχής ή έπιθυμίας: 'Αριστφ.Νεφ.δ άπόλοιο θήτ', ώ πόλεμο: 4) τίθεται προς συνέχασ του λόγου μετά παρένθεωσ: Πλάτ.Πρωτ.310 C έσπέρασ γε... έσπέρασ θήτα' 5) σπαν. τίθεται και προς έμφοσιν-λέξεωσ μόνον' πρβλ. θή: 'Αριστφ.Εκκλ.1144 όπανισ θήτα γεωγνίσασ έρείε.

θήτασ κ. θητός 'Ησ. «έσπερος» βιωάτ. 1).

θητός(ό) ή παθ. δέμηρ, δεσιμξ μάτοσ: Πλάτ. θητός σχαίνων.

δητός (2) δήτος βλλ.

δητῶτα 'Ἡσ. «αἱ ἐπιταμέναι κριβαί» πρβλ. **δηαί**.
δητῶτα συναρ. ἀπὸ δὴ αὐτῆ συνθετ. παρὰ λυρι-
κοῦ βλ. αὐτῆ.

δηφάνεωρ (ὁ) πόλις (λατ.) ὁ ὑπερασπιστής, ὁ ὑπέρ-
μαχος, ὁ συνήγορος, διαφενέτης ἢ διαφένεωρ.

δηφάνευσσις-εως (ἡ) πόλις (λατ.) ὑπεράσπις
συνήγορος, διαφενέτης : Πόλις. βραδωνόσως καὶ
καθορονόσως καὶ θρηνητεύσας τῆς παροῦ-
σης πράσεως πρβλ. διαφένεουσσις.

δηῶ (1) εὐρίσκω, συναντῶ, πάντοτε εἰς ἑν. ἰσλήν
παρ' Ἡσ. παρατ. ἔδεινεν | μ. σμ. μῦλλ. 'Ἡσ. «δῆ-
τε· εὐρήσατε», αὐτ. «δῆεις· εὐρήσεις ἔδεινεν, εὐρέν»·
'Ἰλ.Ν.260 θούρατα... δῆεις ἀστῆτ' ἐν κλισίῃ'
2) 'Ἡσ. δῆεις· «ὄφει, μαθήσει» : EM 265,7.

δηῶ (2) EM κίω· πρβλ. δαίω.

δηῶ-ός κ. νεώτ. συναρ. τοῦ δῆος κ. τοῦτο τοῦ
ἐπίου, παρατ. ἐδῶον, ἰων. ἐδηῶον κ. ἐδῆεν, ἑν.
δῆος κ. δηῶσασκον | ὡς ἐκ ρ. δηῶω | παρ.
'Ἀπολλ.Ρ.κ. ἐδηῶον (ἰσ ἀπό ρ. δηῶω), μῦλλ. δηῶ-
ωσ, ἀόρ. ἐδηῶσα, παρκα. δεδῶσκα, μέσ. μῦλλ.
δῆωσασσα (μ. παθ. σμ.) | μέσ. ἀόρ. α' δῆωσα-
σσαι, παθ. ἀόρ. ἐδηῶθη, παθ. παρκα. δεδῶσθη

1 παρ' Ὀμ. θῆ- ὄταν πῆ ἰσπαλοῦσθ μακρο-
νον φωνῆνι), κατακόπτα, κατασφῆω, φωνῶω :
'Ἰλ.Ρ.566 οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ θηῶν κ. παθ. :
'Ὀδ.Ι.66 Κικῶνον ὄπο δῶσθῆντες' || κ. ἀπολλ. :
'Ἰλ.Π.771 Τρώες καί 'Αχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόν-
τες δῶον | ἐφῶονεν.' | 2) ἐπὶ θηρίων, σφίξω,
κατασπαράττω, ξεσφίξω : 'Ἰλ.Ρ.65 | λέων | αἶμα καὶ
ἐγκτασά πάντα λαφύροισι θῶν' | ἐπὶ λόγις,
κόπτα εἰς δύο : 'Ἰλ.Σ.518 θῶ δ' ἔντερτα χαλκοῦ
δῆυσαν θῶσας' 3) μεθ' Ὀμηρ. κ. νεώτ. ἐρη-
σῶ, διασφῶω, λελητῶ : 'Ἡρ.5,89 ἐδηῶον τῆς
Ἀττικῆς τὰ παραθαλάσσια, 'Ἀριστ.Λυκ.Ι.146 θῆ-
οῦτε χῶρον, ἧς θη' εὐδ' πενήσθητε.' 4) μτην.
κωμ. ἐπὶ τριῶν, κωρυῶω : Λουκ.Νεκρ.Δ.10, | τὸν
πύγμανα δεδῶσμένους.

δηῶ-όος-οός (ἡ) ἡ θεὰ Δημήτηρ : 'Ἀριστ.Ἰλ.515
ἄδωκα καρπὸς | τὰ σπηράϊ.

δηῶος-α-ον ἔπηρ. ἀπεκρωμένος εἰς τὴν Δημήτρα.

δηῶσις-εως (ἡ) μτην. κ. νεώτ. λελησῶα, διαρ-
πογῆ, διαγούμισμα : Φιλ.2,548, - ἡ δῶσις τῆς
χώρας, - αἱ δῶσις εἰς ἀπικλοῦσθασαν εἰς τὴν
σφαγὴν τῶν κατοικῶν.

δι- πόλις, συγκιπῶ τοῦ ὄν. Διονύσιος.

δι- νεώτ. ὁ τέταρτος φθόγος τῆς κλίμακος
τῆς ἐκκλ. βυζαντινῆς μουσικῆς.

δι- κ. νεώτ. κ. ὄμηρ. θέμα τοῦ δῶος ὡς πρώτου
συνθετικοῦ, ἀποτελοῦν μετὰ ὀνομάτων μὲν οὐσι-
αστικὰ δηλοῦντα ὅτι ἔχουσι διπλαζὸν τὸ β' συνθε-
τικόν, ὅσον διθυρῶς, δικέφαλος, δικωκός, διστε-
γός, διασπλάσθας, δίπνατο, δίπορος, δικωρικός, μετὰ
ρηματικῶν δὲ, ἐπιθέτα, ὧν ἡ ἔννοια τοῦ β' συνθε-
τικοῦ ἀποδίδεται διπλῆ εἰς τὰ εἰς ἂ ἀναφέρον-
τα οὐσιαστικά, ὅσον διέμαχος, διγενής, διφυής.

δια (ἡ) νεώτ. ἔφαθ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογε-
νείας τῶν χυσομηλιδῶν.

δια (ἡ) θηλ. τοῦ δῶος βλλ.

δια (ἡ) ἑν. ἰερά 'Ἐπηρ. τὰ διάστα βλλ.

διά, ποι. διαί, κ. νεώτ., ὄμηρ. συνθετ. γιά, πρῶθ.
| παρ' Ὀμ. ἐνίοτε κ. ἐπίρηρ., ἂν καὶ ἡ τοιαύτη χρῆ-
σις εἰς ἅπαντα τὰ παραδείγματα δύναται νὰ θεω-
ρηθῆ καὶ ὡς τμήσις | ἔχουσα τὸ | βροχῷ πάντοτε,
καθόσον καὶ δι' οὗς στίχους παρ' Ὀμ. ἀναπῆθ' ἐν
ἀρχῇ | 'Ἰλ.Γ.357, αὐτ.Α.435 | εἶναι μῶλον ποροδε-
τικόν ὅτι ὁ πρώτος παῦς αὐτῶν εἶναι τριβραχύς,
οὗχ' ἂν δι' ἐπιπέδη μετρικῆ ἔκτασις· συνήθως
εἶναι διασπλάσθας, μανοσπλάσθας δὲ κατ' ἀσυνήθη
συνήθειαν παρ' 'Ἀριστφ. (Γ.Νεφ.916, 'Ὀμ.Ι.752 κλη. |
ἐπὶ δὲ παρ' Ἀλοχ. ἐν συνθέσει, τοῦ σχετικῶ ὄως
χωρῶο διορθουμένου, ἦται : Ἀλοχ.Πέρα.1006 δια-

πρέπον | διορθ. ζαπρέπον' παρ' Ὀμ. καὶ ἐπίρηρ.,
ἦται ἄνευ συναφείας πρὸς π. πτωτικόν, διὰ κ. χω-
ριστῶ, εἰς δύο : 'Ὀδ.Ε.363 αὐτὰρ ἔλην ὄμηρ. πρὸ
σχεδῶν δια κύμα πνέθρ, νήσοισι' 2) ὄμ. π.
'Ὀμ. ὡς ἐπίρηρ. διαμπερῶς, πέρα πέρα : 'Ἰλ.Ν.507
ῥῆξ δὲ θῶρρακος γυάλοιο, δια δ' ἔντερτα χαλ-
κοῦ ἥσασ' | ὄμ. κ. μόν. κ. νεώτ. κ. ὄμηρ. ὡς πρῶθ.
συνάπτεται μετὰ γεν. κ. αἰτ. εἰς δῆλων ποικίλων
σχέσεων τόπου, ὅσον ἐπὶ κνήσας συνήθως κατὰ
τινα εὐθείαν γραμμὴν, διὰ μέσου τινός καὶ ὄπο
τοῦ ἐνὸς ἀκροῦ εἰς τὸ ἕτερον, διὰ μέσου, πέρα
πέρα : 'Ἰλ.Γ.357 διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλαε... ἔγχος
καὶ διὰ θῶρρακος, αὐτ.Η.247, ἔεν.Ἀν.Ι.8,26, - ἡ
σφαῖρα εἰσελθοῦσα διὰ τοῦ παραθῶρου' || κ. ἐπὶ
πρῶσ. ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν σμ. : 'Ἰλ.Ε.288
δι' ἥρος αἰθέρ' ἴκανε | διὰ μέσου τοῦ ὀρος
ἐφθανε εἰς τὸν αἰθέρα | αὐτ.Μ.62, Σοφ.Κομ.Ι.250
δι' ἄμματος λείβων δάκρυ, - διὰ τινος ὑπανά-
μου ἐξήλθεν ὁ κατάδικος τῶν φυλακῶν' | ὄμ.
π. Ὀμ. κ. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς πρὸ ἂ τῆς ἐκ εἰς
ἐπίτασιν τῆς ἀνωτέρω σμ. | 'Ἰλ.Ε.494 θῶρο δ' ὀ-
φθαλμοῦ διαπρὸ καὶ δι' ἵνιοι ἤλαε, αὐτ.Ο.124,
'Ὀδ.Κ.388' | γεν. εἰς ποικίλους τρόπους κ. μετὰ
ρημ. οὗχ' κνήσας δηλωτικῶν, διὰ μέσου, πέρα ὡς
πέρα : Ἀλοχ.Πρ.273 ἀκούσθ' ὡς μᾶθης διὰ τέ-
λους τὸ πᾶν | ἀπὸ τῆς ἀρχῆ ὡς τὸ τέλος | Πλάτ.
Πολ.432 Α τέταται διὰ παῶων | ἐν. χορῶνι | ὄμ.
κ. νεώτ. ἐν χρ. ἡ φρ. οἰοεὶ κ. ὡς οὐα : ὁ θορυ-
βος ἐφθασεν εἰς τὴν διαπασῶν | εἰς τὴν μεγίστην
ἐτάσαν | || κ. μτφ. ἐν ὄμ. σμ. : ἔεν.Κτ.Ι.215
διὰ πάντων ἐλθεῖν | καταλαβεῖν ἅπαντα τὸ ἀζή-
μιοντα | 3) ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. κ. αἰτ. ἡ κ. ἀ-
πρηχαιμένους πρῶσις ἐπὶ κνήσας ὄμ. δηλοῖ τὸ
διὰ μέσου ἄλλῶς, οὗχ' ἂν κατὰ γραμμὴν εὐθείαν
καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκροῦ εἰς τὸ ἕτερον, κατὰ τὴν
ἐκτασιν, ἀνά : 'Ἰλ.Α.398 ὀδύνη διὰ χροῦς ἤλαε,
'Ἡρ.2,22 ταῦτην τὴν χῶρον, δι' ἧς τὸ ῥέει ὁ Νεί-
λος, ἔεν.Ἀν.Ι.8,16 θορῶοιο διὰ τὰν τῶεων ἴστω-
ς' | ὄμ. κ. ἐπὶ ἐμφύχων ἐν ὄμ. σμ. : 'Ἰλ.Κ.185
ὡς τε ἰθρη καὶ θῶν ἔπλην ἐρχεται δι' ὄρεσι, αὐτ.Α.
754, 'Ὀδ.Κ.118 τεύχε βροχὸν διὰ ἄστερος Ἀλοχ.Εὐμ.75
ἐλῶσι γὰρ σε καὶ δι' ἠπειροῦ μακρῶς, - ἀφίκετο
διὰ ἔπρας, - παρῆλασαν διὰ τῶν ὀδῶν' | γεν.
μὴ ὑποδουλομένης κινήσεως, κατὰ τὴν ἐκτασιν, ἐν
μέσῳ, μεταξὺ : 'Ἰλ.Κ.375 ἀραβος δὲ διὰ στόμα γί-
γνεται ὀδόντων, 'Ὀδ.Ι.298 κελτο γανυσσόμενος διὰ
μήλων | ἀνάμεσα στὰ πρῶτατα' | || ὄμ. μετὰ γεν.
κ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ἀόλιτα ἀριθμητικά εἰς δῆ-
λων σχέσεων ἐπίτασας τοῦ μέρους πρὸς ὄλον
τινὰ τόπον ἢ ὄγκον : 'Ἡρ.Ι.179 διὰ τριήκοντα ὄμ-
ων πλινθῶν παρούς καλῶμα διαστοιθῶον-
τες, Θουκ.3,21 διὰ δέκα ἐπάλλεσσιν | μεθ' ἑκάστην
δεκάτην ἐπαλξῖν' | || ὡς φρ. διὰ τσοῦτοιο | ἰσ.
Θουκ.2,29 εἰς τόσον μικρὰν ἀπόστασιν | διὰ πάλ-
λα, διὰ πλειότοιο, δι' ἐλάσσονος | ἰσ. Θουκ.3,94,
αὐτ.2,97, αὐτ.3,51 εἰς μεγάλην, μεγίστην, μικροτέραν
ἀπόστασιν.' 4) π.λε.οἰς, ὄμ. εἰς δῆλων σχέ-
σεως τόπου, ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. μόνον, κατὰ
μῆκος : 'Ἡρ.4,39 παρήκει διὰ τῶδε τῆς θαλάσ-
σης ἂ ἀκτῆ, ἔεν.Ἐλλ.4,22' 5) κ. νεώτ. ἐν συνα-
φείᾳ πρὸς γεν., π. ποιητῆς δὲ κ. πρὸς αἰτ., εἰς δῆ-
λων ποικίλων ἐννοιῶν χρόνου, ὅσον διαρκείας
συνεχῶς χρονικῆς περιόδου, κατὰ τὴν διάρκειαν :
'Ἰ.Β.57 θεῖος μοι ἐνύπνιον ἤλαε ὄνικρος ἀνθρο-
σφην διὰ νύκτα, 'Ἡρ.9,13 διὰ παντός τοῦ χρόνου'
'Ἀριστφ.Ἐρ.27 γρήσας δι' ἡμέρας ἄλας, Μόσχ.4,9
διὰ γλυκῶν ὄνων | κατὰ τὴν διαρκείαν, - δι' ἄλλης
τῆς περιόδου' | || ἐν ὄμ. σμ. εἰς φρ. κατὰ παρα-
φῶν τοῦ δηλοῦσιν τὸν χρόνον οὐα, ὅσον διὰ παν-
τός | ἀνεχῶς, αἰωνίως, πάντοτε' | διὰ μακροῦ | ἐπὶ
μακρῶν χρόνων | κτ. : Ἀλοχ.Χο.862 μᾶλλωσιν, - πᾶν
θῆσεν Ἄγαμεμνῶνιον οἴκω δαῖδρον διὰ πᾶν

τός, Εδρ. Έκ.320· || ὄμ. εἰς δὴλων συνεχούς χρονικῆς διαρκείας ἐν συναφείᾳ μόνον πρὸς αὐά., παραλείποντον τοῦ δηλοῦντος τὴν συνεχῆ ἐπιπέδου· Ἡρ.1,97 δι' ἡμέρας | καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν |, Ξεν. Ἀν.4,6,22 διὰ νυκτὸς | καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ παρὰ μὴν. κ. νεώτ. ἀπλῶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς | Ἀριστφ.ἀπ.569,8 δι' ἡναιουτοῦ [ὅλο τοῦ χρόνου]. αὐτ. Σφ.1058 δι' ἔτους, Πλάτ. Συμπ.183 Ε διὰ βίου | καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς |, - ἐνωσις διὰ βίου· ἄλλως ἐφ' ἄρου ζωῆς· θ) ὄμ. ἐπὶ χρόνου, εἰς δὴλων πρὸς μετὰ δύο χρονικῶν σημείων διαστήματος· Ἡρ.3,27, Πλάτ. Τιμ.22 Δ διὰ μακρῶν χρόνων· || ἐν ὄμ. χρ. κ. κατὰ παράλειψιν τοῦ δηλοῦντος τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐπιθ.· Σοφ. Φιλ.758 διὰ χρόνου | μετὰ πάροδον χρόνου |, Κδ Μάρκ.21 καὶ ἐλεσθε πάντες εἰς Καπερναοῦμ δι' ἡμερῶν | ἕξαιτα ἀπὸ μέρες | 7) μόνον μετὰ γεν. ἐν συναφείᾳ πρὸς τακτικὰ ἀριθμητικὰ εἰς δὴλων τοῦ τακτοῦ χρόνου, καθ' ὅν γίνεται τὸ ἐκ νέου· Ἡρ.2,37 διὰ τριτῆς ἡμέρας | ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, καθέ τρεῖς ἡμέρας |, αὐτ. 3,97 διὰ πεντητηρίδος | κατὰ πᾶσαν πεντατηρίδα |, Ἀριστφ.Πλ.583 τοὺς Ἑλληνας ἀπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου ἐναγέρεις | ἀνὰ πεντησίαν |· || ἄλλα π. Ἡρ.1,62 ἐξ Ἑρστηρὶς δὲ ὀρμηθέντες δι' ἑνδεκάτου ἔτους ἀπίκοντο ἀπίαν [κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑνδεκάτου ἔτους]· θ) κ. νεώτ. ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. κ. παρ' ἀρχ. συνηθέστ. πρὸς αἰτ. εἰς δὴλων τοῦ προαῦτου, ὑπαίτιότης ἢ ἐνεργεία τοῦ ὀποίου γίνεται τὸ· Ὁδ.Θ.520 νικήσας διὰ . . . Ἀθῆνας | μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθῆνας |, Πινδ.Ν.7,21 πλῆον ἔλοιμαι λόγον Ὀδυσσεὸς ἢ πᾶσαν γενέσθαι δι' Ὀμηρον [ἐξ αἰτίας τοῦ Ὀμήρου], Ἀισχ.Αρ.448 πρὸντ' ἀλλὰ γρῆρας διαί νηυσιακὸς [τῆ ἐνεργεία ἐξ-νης γ-]. Πλάτ.Γοργ.516 Ε, Ξεν.ΚΠ.7,24 ἐκ θεῶν γεγονὼς διὰ βασιλείων πεφικῶς, αὐτ.1,14 δι' ἑαυτοῦ ποιεῖν τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ, διὰ τὸν ἴδιον δυνάμειν |, Κδ Ματθ.1,22 τὸ βῆθαι αὐτὸν Κύριον διὰ τοῦ προφήτου, - ἀπέδειξε διὰ μαρτυρίων τὴν ἀδελφότητά του· || κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ πραγμ. ἐν συναφείᾳ μόνον πρὸς αἰτ. πρὸς δὴλων ἀναγκαστικῶν ἢ τελευτῶν αἰτίου, ἐνεκα, ἐξ αἰτίας· Πλ.Ο.41 δι' ἔμην λόγητα, Ὁδ.Θ.82 διὰς μεγάλου διὰ βουλάς, Πλάτ.Πρωτ.360 Β δι' ἄνοιαν καὶ ἀμαθίαν, Ξεν. Ἀν.7,8,6 δι' ἔνδειαν, αὐτ.1,4,7,6 διὰ χειρῶνα [ἀπὸ κακοκαρίας], - κατηγορεῖται διὰ κλοπῆν | συνηθέστ. ἐπὶ κλοπῆ |, - ἐπηρέθη διὰ τὴν φιλομάθειαν· || ἐν ὄμ. χρ. ἐν συναφείᾳ πρὸς οὐδ. ἄνωγ. ἢ ἐπιθ. κατὰ παράλειψιν αὐα. εἰς ἐκφράσεις συνηθεστάτος κ. π. νεωτ. ὁλον διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα | ἐξ αἰτίας τοῦτου, τοῦτων |, δι' ὃ [ἢ νεωτ. μονολεκτικῶς διὰ] διὰ ποῖαν αἰτίαν | κτ., - φρ. διὰ τὸν φρόνον τὸν Ἰουδαίων [ἐκ τῆς Κδ, ἐνεκα προνοίας διὰ πὸν ἐνδοχόμενον]· 9) κ. νεώτ. ἐν συναφείᾳ μόνον πρὸς γεν. ἐπὶ ἀφώνων, εἰς δὴλων τοῦ ὀργάνου ἢ ἀπλοῦ τοῦ μέσου, δι' αὐ γίνεται τὸ· Σοφ.ΟΚ.470 δι' ὄτων χειρῶν θηγάς, Ξεν. Ἀπομ.1,5,6 αἰ διὰ τοῦ σώματος ἁθοναί, Κδ Κορ.2,10, || ἀφικετο δι' ἀεροπλάνου, - τὸν ἐπλήρη διὰ μαχαίρας· || φρ. Πλάτ.Πολιτ.272 διὰ λόγων συγγίνεσθαι | διαλέγεσθαι |, Ξεν.ΚΠ.1,4,25' πρβλ. νεώτ. συμφωνία διὰ στόματος [προφορικῆ, ἢ οὐχὶ ἐγγραφικῆ, στοματικῆ], Λουκ.Κατ.9 διὰ μνήμης ἔχειν [ἐνθυμείσθαι] | κτ., - 10) κ. νεώτ. ὄμ. μετὰ γεν. εἰς δὴλων τρόπον, δηλ. ἢ διὰ μετὰ τοῦ πτωκικοῦ κείται ἀπὸ τοῦ ἀντιστοίχου τραπικοῦ ἐπιπρ. ἢ μετ. ἐν τῇ ἀρχ. κ. νεωτ., ἐν δὲ τῇ δημ. ὡς μετὰ μέτ. αἰτ.· Σοφ.ΟΤ.807 παῖς δι' ὄργης [ὀργίλως], Θουκ.6,10 διὰ ἔμφωρον ἢ ἐμψάσθαι ἐγένετο, Πλάτ. Συμπ.176 Ε διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν

[μεθῶν], Πλωτ.Σδ.17 δι' αἵματος, οὐ διὰ μέλανος τοὺς νόμους ὁ Δράκων ἐγράφει, - ἢ θεωραπέια τῆς κλήσης δι' ἐγχειρήσεως | μὲ ἐγχείρησιν |, κατέλαβε τὴν ἔξουσίαν διὰ πραξικῆς ἡμερας· || ἀπὸ τοῦ Ἡρ. κ. ἐφ. ἢ διὰ κείται συντόματα εἰς ἐκφράση, κατὰ ποικιλώτατος χροῖα., ἀποκειμένης πάντοτε τῆς σημ. τοῦ τρόπου, κυρίως δὲ εἰς δὴλων τὸν ὄρον ἢ τὸν περιστατικόν, ὅφ' ἄς γίνεται ἢ ὑπάρχει τὸ· Ἡρ.1,206 δι' ἡσυχίης εἶναι [ἡσυχάζειν], Σοφ.ΑΙ.822 διὰ γάγους [ταχέως, γρήγορα], Εὐσ.Βάχ.212 διὰ σπουδῆς [βιαστικά], Πλάτ. Τιμ.23 Δ δι' ἀκριβείας, Ἰσοκρ.1,4,3 διὰ βραχυῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι [ὀμικεῖν συντόματα], Πλάτ. Γοργ.449 Β, κ. νεώτ. διὰ μακρῶν | μακροροημόνων |, Θουκ.6,59 διὰ φόβου εἶναι | φοβηθεῖν |, Ξεν. Ἑρ.9,2 δι' ἀνεχθείας γίνεσθαι [ἀνεχθεῖν], Ἰσοκρ.4,138 διὰ μίας γνώμης γίνεσθαι [ὁμογνομύως, ὁμοφρονῶς], διὰ μίας | ἑμέρας, στή σιγῆ |· || ὄμ. φρ. κατὰ τὴν αὐτὴν χροῖαν μετὰ ρημ. κινήσεως σημαντικῶν· Ἡρ.6,9 διὰ μάχης εἶναι | συνάπτειν μάχην |, Σοφ.ΟΚ.905 δι' ὄργης ἦκειν, αὐτ. Ἀντ.742 διὰ δίκης εἶναι τινὲ | ἀναλαβόμενοι δικαστικὸν ἄγωνα πρὸς τινά |, Εὐρ.Μηδ.868 διὰ λόγων ἑαυτῶ ἀνεκείσθαι [ὀμικεῖν καθ' ἑαυτοῦ], αὐτ.Τρω.916 διὰ λόγων εἶναι, Πλάτ.Πρωτ.323 Α, Ξεν. Ἀν.3,2,8 διὰ φίλας εἶναι | φιλικῶς |· || ὄμ. ἐκφορὰ κ. μετὰ μετὰ. ρημ.· Εὐρ.Ἑκ.851 δι' οἰκτου. ἔχειν τινά | οἰκτεῖν τινά |, Θουκ.1,35 δι' αἰτίας ἔχειν τινά [αἰτιάσθαι τινά], αὐτ. 2,37 δι' ὄργης ἔχειν τινά [ὀργίζεσθαι τινά], αὐτ. 7,8 διὰ φυλακίης ἔχειν τὴ | φυλάττειν |, Ξεν.ΚΠ.4,6,6 διὰ πένθους τοῦ γάρας διαγείν· || π) π. μὴν. νεώτ. ἐν συναφείᾳ πρὸς γεν. εἰς δὴλων τῆς ὄλης, ἐξ ἧς παρασκευάζεται τὸ· Διδ.Σ.17,115 κατασκευεῖται εἰδικῶα δι' ἔλεφαντος καὶ χρυσῶ, Ἀθῆν.14,846 π βρώματα διὰ μέλιτος καὶ γαλακτος γινόμενα· 12) νεώτ. ἐν συναφείᾳ πρὸς αἰτ. εἰς δὴλων τῆς ἀναφορῶς, τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἢ γεν. τῆς ἀσχολίας· συνειληθήσων διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐπιχειρήσεως, - οἱ ἄστυνομικοὶ ἐμχῆθησαν διὰ τὴν σπλήνην τοῦ ἐγκληματοῦ· 13) ὄμ. νεώτ. κ. δημ. εἰς δὴλων σκοποῦ, προορισμοῦ· χάρτης δι' ἐφημερίδας, - ἀπεσάλλει εἰς Εὐρώπην δι' ἐρπυτέρας σπουδᾶς· || ὄδ. ἐν συναφείᾳ πρὸς ρημ. κινήσεως σημαντικῶν, εἰς δὴλων καταθεθῆσεως πρὸς τινά τόπον· ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μακεδονίαν· || ὄμ. κ. εἰς δὴλων χρονικῶ προαδρισμοῦ· ἡ δίκη ὠρίσθη διὰ τὴν προσηχὴ Παρσακεύην· 14) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν συνθεσί | ἐν τῇ δημ. συνήθως συνικάνονται τὰ δύο φωνήεντα τῆς προθ., ἐφ' ὅσον ἐν τῷ συνθετῶ δὲν πάσχη ἐκβλήθην |, σημαίνοντες ὡς καὶ ἐν τῇ πρώτῳ σημαίνοντα, ἢ τὴν ἐπέκεινται, τοῦ μέχρις ὀλοκληρώσεως ἢ τοῦ συνεχῶς ἐν χρόνῳ γίνεσθαι τὸ, αἰον διαπράττω! πρώτῳ τὸ μέχρι τέλους· τοῦ ἄνω εἰς πέρας |, διαφθεῖραι | φθεῖραι τὸ ὀλοτελεῖν |, διεργάζομαι | ἐργάζομαι τὸ ἐξ ὀλοκληρώσ., διαγιγνομαι, διατελεῖν | ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος |, διαπλεῖν | πλεῖν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἔκρου εἰς τὸ ἄλλο |, διαθίω | ζῶ καὶ ὀλον τὸν βίον οὕτως ἢ οὕτως |, διαλέθωμ | λέθωμ ἐντόμως, ζωρῶς |· || χωρισμόν, ὁλον διαρῶ | χωρίζω εἰς δύο ἢ πλείονα |, διαλύω· || ὄδ. κ. βιανομῆν ὁλον διανεμῶ | χωρίζωμ διδω εἰς τεμαχία |, διαμοιράζωμ· || ἀμοιβαίοτητα ἢ ἀμίλλαν ἢ ἐναντιότητα, ὁλον διαλέγομαι | συνομιλῶ πρὸς τινά |, διαγωνίζομαι, διαφιλοτιμούμαι, διαδῶμ [ἀμιλλομαι ἢ ἐν τῷ ὄδειν |, διαδικάζωμ | ἀντιδικεῖν πρὸς τινά |, διαπληκτίζομαι· || ὄδ. κ. ὑπεροχῆν, ὁλον διαφέρω, διαπρήνω· || μελλομ, τὸ ἐν μέρει, ὁλον διαχρῶσθαι [ἐν μέρει, οὐχὶ ὅλων χρυσῶς |, διαλέκωμ | 15) διὰ νεώτ. τοῦ σύμβολον τῆς διαίρεσεως· 11

Βιάβαι (ή κ. τὸ) μον. κ. δημ., πληθ. σπαν. **Βιάβαια** τὸ διαβαίνειν, ἡ διαβάσεις, διελυσις, τὸ πέρασμα· Πρῶδρ.2,114 ἐρώτησε στὰ **Βιάβαι** σου κι εἰπὲ τοὺς βαεντίκουσ, Πολαμ.Περ.Χοιρ.71 τὸ **Βιάβαι** μου ἀπὸ τῆ ζωῆ· || κ. ἐπὶ χρόνου· Δ. τραγ. μὲ τὸν καιρὸ τὰ **Βιάβαια**· 2) **Βιάβαι**, διέβδος· παροιμ. σπεε **Βιάβαι** ὄψε φυντεῖες κι ὄψε σπειρές μονοπῆτι· || εἰσοδος· τὸ σπῆτι του ἔχει **Βιάβαι** ἀπὸ τὴν ἀσὴλ μου· 3) ὄδος· παροιμ. **Ἐκαστὸ** ἡ πορτὴ στὸ **Βιάβαι** κὶ ἀναμπαῖ(εἰς ἢ κομπαῖ) τοὺς **Βιάβαι**τες, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.165,2 ἐνα κομπαῖτὶ ἀσπὴ ἐκόπη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κὶ ἔπεσε μὲστὸ στὴ **Βιάβαι**. **Βιαβαίζω**, μέλλ. -ισθαίμ, μγν. -ιώ κ. -ισω διέρχομαι, **Βιαβαίω** πατῶν ἐπὶ τινοσ· Θουκ.δ,101 θύρας κὶ ξύλα πλατέα ἐπιθέντες κὶ ἐπὶ αὐτῶν **Βιαβαίζαντες**· 2) **Βιαίζω** εἰδὸ κὶ ἐκεῖ, οὐχὶ κατ' εὐθείαν· Ἀνη.Ἐμφ.Πολι.1,25.

Βιαβίζω δημ., μγν. παθ. παρσκ. **Βιαβασμένος**, ἀναγνώσκω· Ἐρωτόκρ.Α.675 κὶ ὤρες βιβλία τῶ φρόνιμου **Βιαβίζε** κὶ βῦρε, - **Βιαβίσα** τὰ νέα στὴν ἑσημερίδα· κ. ἀπόλ.· **Ἄν** ἔμπεσε νὰ **Βιαβίζῃ** ἄκομα· || ὄμ. παθ.· αὐτὸ τὸ χειρόγραφο δὲ **Βιαβίζε**ται (δὲν δύναται τίς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ)· 2) ἐπὶ μαθητῶν, μελετῶ· **Βιαβίσα**ς τὸ μάθησά σου· || κ. ἀπόλ.· **Βιαβίσα**ς αὐτὸ τὸ παθὶ· 3) προγυμνάζω μαθητῶν· 4) κ. μγν. συμβουλεύω τινὰ πὺς νὰ φερθῇ ἢ τί νὰ ἐλεῖ εἰς ὠρισμένην περίστασιν, κατηγορῶ, διακολεύω· κἀποιος τὸν **Βιαβίσα**σε κὶ αὐτὸ εἶπε ἔτσι καλῶ· || κ. ἐν τῇ παθ. μγν.· οἱ μάρτυρες ἤσαν **Βιαβασμένοι**· 5) ἐπὶ ἱερῶν, ἀναγνώσκω ἐξορκισμοὺς ὑπὲρ τινος, Ἐρωτόκρ.· **Ἐφώνεα**ζον τὸν παπὰ νὰ τὸν **Βιαβίσα**· || φρ. τρελλὸς παπᾶς σὲ **Βιαβίσα** ὀ. βῆψισσε | εἰσοσι τρελλός· || ὄμ. φρ. ποὺ νὰ σὲ **Βιαβίσα** ὀ παπᾶς | εἶπε νὰ τρελλαθῆς ἢ νὰ ἀποθῶνας· 6) ματεῖομαι ἐκ χαρακτηριστικῶν σημείων· **Βιαβίσα**σε τὴ μοῖρα μου στὴς γραμμῆς τῆς παλάμης μου, - **Βιαβίσα**ς τὰ μάτια του· 7) μγν. ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω· θὰ τὸν **Βιαβίσω** γιὰ τὸ φερσῆσθαι του· || ὄμ. σμμ. ἐν φρ. θὰ τὸν **Βιαβίσω** τὸν ἐξοφάλομ· 8) ἡ μγν. **Βιαβασμένος**-η-ὸ ὡς ἐπιθ. βιλ.

Βιαβισθῶ-ὠν νεώτ. **Βιαβισθίζω** βιλ. **Βιαβισθίζω** νεώτ. **Βιαβίσα**ς, τάσσω κατὰ βαθμοὺς ἢ κατὰ βαθμίδας ἢ εἰς ὠρισμένην βαθμίδα, καθορίζω βαθμὸν· ὀ νέος νόμος **Βιαβισθίκε** τὸν ὑπαλλήλους κατ' ἀρχαιότητα.

Βιαβίθμισ-εως (ἢ) νεώτ. ἡ πρόδεξ τὸν **Βιαβίθμιζω**, ἢ κατὰ βαθμοὺς ταξινόμησις, **Βιαβίθμι**τις· **Βιαβίθμισ** χρωμάτων - τῶν ὑπαλλήλων.

Βιαβίθω (ἢ) κ. νεώτ. κλισμ· Στράβ.763 καταβίθω (τὸ τελεῖν τοῖς Ιεροῦ)· .. πληρωσῆς τὴν τὰ φρον κὶ ἐπιβαλὼν τὰς **Βιαβίθω**ς· || εἰδ. κλισμᾶς πλοίου· Λουκ.Τοῦ.20· || νεώτ. σανίς ἢ κλισμᾶς ἐπικωνῶνας πλοίου μετ' ἴν ἕρῶν· 2) μγν. κινήτῃ γέφυρα· Ἀπολλ.δ.Λαμ.Πολιουκ.170,1 || πάπ. γεν. γέφυρα· 3) νεώτ. ναυτ. οχοίνον, ἀνηρημένον παραλλήλων τῶν κεραιῶν ἰσοφύρου, ἵνα ποταίντες ἐπ' αὐτῶ ὀ ναῦται ἐκτελῶσι τοὺς χειρισμοὺς τῶν ἰστίων, δημ. πασσαδόουρας.

Βιαβίθωρον (τὸ) γυναικῶν ὀδόδημα, ἐμβᾶς, πονοτύφια· Ἀλεξ.98,8, Ἡρώων.δ,7,0.

Βιαβίω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. (δημ. προφ. τριουλάβωσι), ἐπ. ἀπαρφ. **Βιαβίω**μεν, μέλλ. **Βιαβίω**μαι, ὀρ. **Βιαβίω**, δημ. (ἢ) **Βιαβίω**κα, ἀιόλ. μγν. ὀρ. **Βιαβίω**ς κ. **Βιαβίω**σι, ἐπ. ἀπαρφ. ὀρ. **Βιαβίω**μεν, παρσκ. **Βιαβίω**κα ἴσταμαι ἔχων **Βιαβίω**κα τὸ σκέλη, βαινω με ἀνοικτὰ τὸ σκέλη· Ἰλμ.458 στὸ δὲ μάλ' ἐγγύς ἴων, .. ἐ **Βιαβίω**ς, Πλάτ. Ἡ6,779 Γ κολασσῶσι **Βιαβίω**κῶν· 2) μετ' αἰτ. **Βιαβίω**κῶ, ὑπερβαίω, διέρχομαι τόπον τινὰ, μεταβαίω ἀπὸ ἑνα τόπον εἰς ἄλλον, περῶ ἀντί-

περαν· Ἰλμ.50 τὰπρον ἐποτρύνων **Βιαβίω**μεν, Ἡσιόδ.Θ.292 **Βιαβίω**ς πέραν Ὀκεανοῦ, - **Βιαβίω**κα τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτίου του· || μγν. κ. νεώτ. μπε. φρ. **Βιαβίω** τὸν Ρουβίκωνα (ἀποροσιτικῶς ἐλχόμενι τὸ παρατόλιον)· || **Βιαβίω**μαι μεγάλα | ἐν. βήματα | προχωρῶ μὲ μεγάλα βήματα· Λουκ.Ἰν.Ἀνά.32· 3) ὄμ. σμμ. κ. ἀπόλ. κατὰ παράλ. τοῦ θάλασσας ἢ ποταμῶν, Ὀδ.Δ.635, Ἡρ.1,186, Πλάτ.Φαίδρ.229· 4) μον. κ. νεώτ. κ. δημ. προχωρῶ, περῶ· Πρῶδρ.2,113 καὶ **Βιαβίω** κὶ εἰς τὸ πέρανον γοργῶν ὡς ἐξίφτην, δημ. παροιμ. ἄν ἔχῃς τὴν **Βιαβίω**σε καὶ ριζικὸ πρῆπῆτα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.97,3 καὶ **Βιαβίω**σε καμαρωτὸς ἀπ' τὴν πλατὰ τῆς ροῖας, Βακαωρ. θράχος κ. Κύμα | μέρισσε, βράχε, νὰ **Βιαβίω**· || κ. μγν.· Ἡρ.8,62 τὸ λόγιον **Βιαβίω**σε ἐς Εὐρυδισίην (ἐστράφη πρὸς τὸν Εἰ· 4) ἱππῶτα, καθαλινοῦ· Διοσκορ. ἐν ΑΠ1,5,54 ἡ γὰρ ὑπερπερῶσι μῆσον **Βιαβίω**σα με ποσσῖ· 5) ἐπὶ δικῶν, ἀπέχω τὸ δικασίον, ἀπορρίπτω· Ἐπιγρ. τῶν δικῶν τὰς μὲν **Βιαβίω**σε τὰς δὲ **Βιαβίω**νειν (δ. ἐρμ. κρίνω, ἐπὶ τῆς Δίκης ἀποφασίζομαι)· 6) **Βιαβίω**νειν εἰς τινα δίκην, ἐξικονομαί μεχρὶ τινός· Διογ.Οιν.2· 7) ἀπόλ. δημ. ἐπὶ χρόνῳ, παρερχομαι, διαρρέω, περῶ· Ἐρωτόκρ.Ε.505 καὶ χλίοισι χρόνοι ἄνε **Βιαβίω**ν· 8) δημ. ἐπὶ συνασθημάτων ἡ καταστάσεως ἢ γεγονότος ἢ περιστάσεως, ἴδιος διασπέρστω, παρερχομαι, ποδοῖμι ὕψιστάμενος, περῶ· παροιμ. κὶ ἄν ἡ ἀγῆνη **Βιαβίω**κεν, ἢ θύμησι πομένει, Ἐρωτόκρ.Α.2095 ἡ κἀπλα ἢ φοματὴν ἔπερασεν κὶ **Βιαβίω**θη· 9) δημ. ἐπὶ ποσσὶ ἢ ἡλικίᾳ ὑπερβαίω· ὀ γέροσ μου ἔχει **Βιαβίω** τὰ ἔξηντα.

Βιαβίωσι ἀιόλ. τ. τοῦ **Βιαβίω**ς βιλ. **Βιαβίω**σιω.

Βιαβάλλω κ. 'μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. **Βιαβάλλω**, παρσκ. **Βιαβάλλω**κα ρίπτω πέραν, ὀδ. **Βιαβίω**ζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος· Ἡρ.5,34 ὀ δ' ἐπίτε **Βιαβάλλω**ν ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας ἐς τὴν Νάξον· 2) συχρὸς ἀμύθ., **Βιαβάλλω**, διέρχομαι, περῶ· Ἡρ.9,114 ἐκ τῆς Ἀβύδου **Βιαβάλλωντες** ἐς τὴν Χερσονήσιν, Θουκ.2,83 πρὸς τὴν ἀντιπῆρας ἡπειρον **Βιαβάλλωντες**· || κ. μετ' αἰτ. τοῦ τόπου ὀν διέρχεται τις· Εὐρ.Ρήσ.17· 3) διαπερῶ, περῶ τὸ διδ μεσοῦ ἄλλου· Ἀρρ.Ἀν.2,37 τὸλος **Βιαβι**-**Βιαβίω**μενος διὰ τοῦ βύμου διαμπερᾶ, Διον.Χρ.30,20 κρίκων δι' ἀλλήλων **Βιαβι**-**Βιαβίω**μενων· 4) μγν. ἐμβάλλω ἐρίδα, προκάλω διάστασιν, σύγκρουσιν μεταξὺ δύο ἢ πλείονων· Πλάτ.Συμμ.222 C τοῦ ἐμέ κὶ Ἀγάθωνα **Βιαβάλλειν**, Ἀριστλ.Πολιτ.1,313 β, 16 καὶ τὸ **Βιαβάλλειν** ἀλλήλους καὶ συγκρούσεν· || κ. παθ. περιέρχομαι, διαπέλω εἰς διάστασιν, εἰς σύγκρουσιν, εἰς ἐχθρότητα πρὸς τὴ ἦνα· Πλάτ. Φαίδ.δ' ε **Βιαβίω**λῆται μὲν πανταχὶ τὰ σῶματι· 5) ὄμ. **Βιαβίω**τε ἐναντίον τινός, καθίστα τινὰ ὀπῆτον· Πλάτ. Ἡ8,727 D **Βιαβάλλειν** τινὰς πρὸς τὰ πάθη· || κ. παθ. μετὰ δοτ. καθίσταμαι ὀπῆτον, μισοῦμαι, Ἡρ.5,35 Μεγαθῶτα **Βιαβι**-**Βιαβίω**μενος, Θουκ.8,81 οἱ τε πολέμοι τὸ **Βιαβι**-**Βιαβίω**μενοι ὡς μάστια **Βιαβάλλω**ν κ' μετ' ἐμπροθ. αἰται· Ἡρ.8,22, Θουκ.4,22 μὴ εἰς τοὺς συμμαχοὺς **Βιαβι**-**Βιαβίω**σιν· || κ. νεώτ. κ. δημ. δυσφημῶ, κατηγορῶ, διασπέρω τὴν ὑπόληψιν, συκοφαντῶ· Ἡρ.5,96 **Βιαβάλλω**ν τε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τὸν Ἀρταφέρνηα, Θουκ.5,45 **Βιαβάλλω**ν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι, - τὸν **Βιαβάλλω**ν διὰ κατεχράσθη· || παρ' Ἀριστ. λογοποικτικῶς ἐν τῇ σμμ. ταῦτῃ ἀντὶ τοῦ παραβῶλου (= παραβῶτα)· Ἀριστ.Ἐρ.643 ὅττα **Βιαβάλλω** τις αὐτῇ, ταῦτ' ἄν ἦσται ἡσθητι ἴσως διαβολὰς ἠθελε τις ρίπει δίκην βλαμῶν εἰς αὐτῆν· 7) γεν. διαίτημοιο συκοφαντικῶς· Δημ.238 ὀδ δὲ ἐμὲ, ὡς οὗτος **Βιαβίω**λων, ἐπῆρχθη· 8) λόγιος διασπέρφω γεγονόςι τ, ἄλλοιον τοῦτο ποριστὶ μακροβόλοσ·

αὐτ.836 ὡς διαδαιλιν τὸ πρᾶγμα ἐξ αὐτῆς δυ-
νησόμενος. 9) παροχὴ πληροφορίας εἰς βά-
ρος τινός (μὴ υπονοούμενης φευδολογίας μου):
'Ἦρ.3,4 πέμπομαι εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ Μυλη-
ναὶ τὸν τε διαδαλλόντων ἕνα, Προκ.Μυστ.22,19.
10) μέγιστος, φέγω, ἐπιπύω, ὀνειδίζω:
'Αντιφ.2,4 τὴν μὴ ἀτυχάνει μὲ διαδαλλασαῖν'
11) ἐξουσιώ, παραποινά: 'Ἦρ.3,1 διαδαβλημένος
ὁ Ἀυάσιος οὐ μανθάνει κ. θέα: αὐτ.9,16
λέγων δε τοιάδε ἔερξαν διαδάλετο. 12) ἀπο-
πῆν τὴν ἀπὸ τινος ἐνεργείας πρὸς ἄλλο τι:
Πλουτ.'Ἠ8,809 F' κ. παθ.: Ἀρρ.Ἐπικτ.2,26,3 φυ-
χὴ διαδαβληται πρὸς μάχην. 13) μέγ. ἀνα-
λουβάων ὑποκρέωνται (ἀμφ.): Νόμ.Γορτ.9,26'
14) Ἐπιγρ., πάλ. ἀνοδοῦμαι δι' ὑπεκφυγῶν: Ἐπιγρ.
διαδάλλειν τινά μίαν (ἐν. ἡμέραν) ἐκ μίας.
διαδανήτης (ὁ) νεώτ. ὄρυκτον συνηθέως πρὸς
τὸν θελασπίνην τῆς ὁμάδος τῶν χλωρίτων.
διαδαπίζομαι ἰγν. ἀμύλλομαι εἰς καλυπθη-
τικὸν ἄγωνα: Πολύμν.4,26 μέχρι τοσαύτου δια-
δαπίζόμενος πρὸς τὸν παγκρατιστὴν καὶ κατὰ
τὸ πρόσωπον βαινόμενος. 2) ἰγν. φιλοῦμαι
ἀμύλλομαι εἰς ὕβρει, διαλαδωρόμαι: Δημ.782
οὗτοι μὲν γὰρ ἐπιστάνται τοῦτ' διαδαπίζεσθαι.
διαδάσκει λίθος ἠφαστασιγενὴς λίθος, ἀμφ. ἐν
Θεοφρ.Λιθ.20 ἐκ τῆς διαδόρου λίθου τῆς φλο-
γομένης, ἢ καὶ κισσηροῦται (ἀναγν. διαδόρου=
πορώδους).
διαδασανίζω δοκιμάζω ἐπιμολῶς ἐντελῶς:
Πλάτ.Νόμ.736 C' οὗτος γὰρ κακοῦς... διαδασανί-
σαντες διακωλύωμεν ἀνεκτίεσθαι.
διαδάσκει ἐφετ. τὸν διαδοῖον, ἐπιθυμῶ νὰ
διαδοῦ: πρβλ. Διαδοσιμῶς: Δίων Κ 40,32.
διαδάσχη (ὁ) νεώτ. ὄρυκτο. πέτραμος ἐξ ἀβε-
στονατηριώδους ἀστρίτου καὶ αἰγίτου.
διαδασιόσ-ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἐκ διαδόσου βλλ.
διαδασιλίζομαι βασιλεύς ἀντιποσίμου, ἔξω ὀ-
φεικῆς διά τινά βασιλικὸν θρόνον.Κώμ. Ἀδελφ.322.
διαδάσει-εως (ἡ) κ. νεώτ. δημ. διάδασα κ. δι-
άδα (ἡ κ. τὸ) βλλ. τὸ διαδοῖον, διάδος, διέλω-
εις, διὰ πλοῦς διαπερασίως, πέρασμα: 'Ἦρ.1,186
ἔλα τετράγωνον, ἐπ' ὅν τὴν διάδασιν ἐποιεῖν-
το. 2) συνεκδ. ὁ τόπος ὅθεν γίνεται ἡ διάδα-
σις: 'Ἦρ.1,205, Θουκ.7,74 ποταμὸν τὰς διαδάσεις
ἐφύλασσαν, Ξεν.Ἀν.1,5,12. 3) τὸ μέσον, δι' οὗ
τελείται διάδασιν, γέφυρα: 'Ἦρ. κ. γέφυρα, πέρα-
μα: Ξεν.Ἀν.2,3,10 ἐποιεῖντο διαδάσεις ἐκ τῶν
φινίκων || πορθησιον: ΠΔ Βασ.2,19,18 διέβη
ἡ διαδοσις τὸν ἔγγειον τὸν οἶκον τὰ βασι-
λέως. 4) διάδος, διάδρομος: Πλουτ.Κμ.12 δι-
άδασιν τοῖς καταστρώμασιν ἰδουκεν'. 5) ἡ με-
ταβολὴ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους: Ἀθην.Ζ1 9,46 βυ-
βάδες ὄνομα θαλαττίου ζώου σοφοῦ διαγνώσει
τὴν τῶν ὥρων διάδασιν'. 6) παρὰ γραμμ. ἡ
μεταβατικὴ ἐνέργεια τοῦ ρήματος: Ἀπολλ.Διδσκ.
Συντ.202,7. 7) ρητορ. ἀνάσπουα κατὰ τὴν ἀ-
πογγέλιαν ἐπιφερομένη ὑπὸ τῶν μακρῶν συλλα-
βῶν κττ.: Δίων.Ἀλ.Συνθ.20 βυβλοὶ πλείστην ἔχον-
τες διάδασιν. 8) ἰγν. ἄ. διαδοθήρια βλλ., τὸ
Πόσχα. Φιλ.,174,35 κ. διάδοσις γὰρ ἐπὶ θεῶν τοῦ
γεννητοῦ καὶ φθοροῦ τοῦ πάχα ἐπιγοίε». **δια-
δάσειος** διαδοῖον ὑπερπλάσιον, γουρῶν: Ἀ-
ριστοφ. Ὀρν.486 ὁπωσπερ βασιλέως ὀμνεγὰς διαδάσειος.
διαδασιόσι (ὁ) μιν. κ. δημ. ἡ ἀνάγναισι, συνήθ.
ἀπολ.: Ἐρωτοκρ.Α 679 τὸ διαδάσιον ἐσκόλασε,
τὸ βῆμα ἴδαν τὰ ἄρεσις, μ' ἰκούρασε τὸ δια-
δάσιον. || εἰδ. ἡ ἀνάγναισι οὐ κληρικῶν, ἐκκλη-
σιαστικῶν κειμένων καὶ ἰδίως εὐχῆς ἐπὶ ἀσθενούς
ἢ νεκροῦ: Πολύτ.Ἐκλ.Γοργ.214,18 παπάδες, δίδασκ
σὲ κατὰν, τὸ διαδάσιον τοῦς χόνδρον φρ. εἶναι
γὰρ (ἡ θέλει) διαδάσιον | ἀνοποῖται ἡ παραλογί-
στα | ἡ ἡ χάριν μαθήσεως ἀνάγναισι, ἡ με-

λέτη: ἀπὸ ἀσθρο ἀρχίζει τὸ διάδασμα γιὰ τῆς
ἐξετάσεις || ὁ τρόπος τοῦ ἀναγνώσκων, τοῦ
ἀπαγγέλλον κατὰ τὴν ἀνάγναισι: τὸ διαδάσιον τρυ-
μάς ἀποκοίσιμα. 2) ἐπιληθῆς, μολύμα: ἐσοδεῖται
πολλά καὶ τὸ χροῖμα ἐνα διαδάσιον.
διαδασιόσιος-ἡ-ο, δημ. μγν. παθ. παρὰκ. τὸ
διαδάσιον ὡς ἐπιθ. πεπαιδευμένος, εὐρωμένος, σα-
φὸς, γραμματισμένος, σπουδασιόσιος. 2) ὁ πόνος
ὄν ἐγένοντο στατάσεις καὶ ὑποβείξει περὶ τὸν
πρακτέων ἢ λεκτέων, ἄ. δασκαλιέμενος. 3) ὁ
νεκρός, δι' ὃν ἐφάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία.
διαδασιόσιος (ὁ) ἰγν. βροδύτης, δικνος.
διαδασιόσιος ἰγν. κ. μιν. μεταφέρω εἰς τὸ
ἐναντι μέρος, διαδιόσιος, διαπεραῖον, περνώ καπὶ
ἀπ' τῆν ἄλλη μεριά: Ἀκόλει ΠΔ 'Μα.5' κ. παθ.: Βέπτ.
8δλ.162,28. 2) ἀναπόλλω τι ἐν τῇ γῆ, ἢ αὐ-
τοῖσι τὸ βάρος του, ζυγισθῆναι μὲ τὸ γῆρ: Πλουτ.
Δημ.25 ἐκέλευσε διαδασιόσιον τὴν ἀλίχην τοῦ
χρυσοῦ σκέφασθαι. 3) περιέω, περικόλλωμαι:
Βέπτ.8δλ.222. 4) ἀνεχομαι τι, ὑπομένω μέχρι
τέλους: Ἰω.Χρυσ. Ὀμ.4,32 δ'. 5) ἐκκλ. παθ. δια-
δασιόσιος ὑποβαστάζωμαι ἐκταρωμέναι: Μηναι.
3,14 Συναξ. καὶ διαδασιόσιος μέτε καὶ σπληνί-
ζομενος ὄφως τὰς χεῖρας εἰς οὐρανόν.
διαδαστρά (ἡ) δημ. σακίς, δοκὸς προχείρου
τοποθετουμένη πρὸς διαπερασίον ἀπὸ ὄχνης εἰς
ἄλλην, αἶον ῥάκος, λάκκου, τόφρου κττ'. 2) ἀντὶ
διαδάτρα βλλ.: Βλ.Συνμ. ἐν λ. διαδοθῆς.
διαδατάρης (ὁ) δημ., θηλ. -α κ. -ισσα παρο-
δίτης ὀδοπόρος, διαδοθῆς || ἐν χρ. κ. μ.φ.:
Δραγ. Ὀσ.Ζωντ.175 διαδατάρης μέσα στοὺς ἀν-
θρώπους καὶ στὰ πράγματα.
διαδαταριόσι (ὁ) νεώτ. ζωολ. οἶκος, κολο-
πιτέρων ρυγχόφρων ἐντόμων.
διαδατάρικος-ἡ-ο δημ. ὁ μὴ μόνιμος ἐγκα-
τεστημένος, ὁ διαδοθῆς, ὁ περατικός: δια-
δατάρικα ποιεῖται || διαδατάρικα πρόβατα τὰ
ἀπὸ τῶν ὄρεων εἰς τὰ χειμῶνά μεταφερόμενα'.
2) ἀρσάκορος, ἐφήμερος, διαδοθῆς: Ζερβ.
Γρα.ΚΚ 38,19 ἕνα ρολὸν ἀργυρομετρῶ παρέκει | τῇ
διαδατάρικη ζῶη τὸ κόσμον. 3) ὁ τοχῆος ἀνι-
περρεχόμενος || εἰδ. ἐπὶ ἀστρων, διατῶν: Βα-
λαωρ. Μηνμόσ. Χρυσ. βερέται 13 εἶδα... με σθη-
στοῖν δυὸ ἀπὸτες | σὰν ἄστρα διαδατάρικα.
διαδατάρικα (τὰ) (ἐν. ἰερά) θυσίαι τελούμε-
ναι πρὸ τῆς διαδοσίας τῶν συνόρων: Θουκ.5,54
ὡς δ' ἀπὸ τῆς διαδατάρικα θυσιέμενος ὁ προ-
χώρει, Ξεν.Ἑλλ.4,7,2 ὄμ. πρὸ τῆς διαδοσίας πο-
ταμοῦ: Πλουτ.Λουκ.24 ἔθυσσε δε καὶ τὸ Ἐφωρτῶν
ταῦρον διαδατάρικα. 2) ἰγν. τὸ λουδαϊκὸν Πά-
σχα πρβλ. διαδοσις 8): Φιλ.2,292.
διαδατάρικον (ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. λιποθηπι-
τικὸν ταυτοτήτος, δι' οὗ χορηγεῖται ἀδεια ἀποδη-
μίας εἰς τὸ ἔξωτερικόν, δημ. κ. πασσαπόρη: **δια-
δατάρικόν** (ν) οἰκονομικόν (ν) -διλωματικόν (ν)
|| δημ. φρ. μ.φ. πᾶρε διαδατάριον γιὰ τὸν ἄλλο
κόσμον (εἶναι ἐτοιμοθάνατος).
διαδατάρικος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν διάδασιν, ὁ ἐπὶ τῆς διαδοσίας
τῶν ὁρίων χώρας ἡ ποταμοῦ ὡς ἐπιθ. τὸ διός:
Κησ.ὄπ.29,17 Ζεὺς διαδατάρικος. 2) ὁ ἐπὶ τῆς
διαδοσίας τῶν ὁρίων χώρας ἡ ποταμοῦ τελούμενος
|| τὸ οὐδ. πληθ. διαδατάρικὸς ὡς ὄσα. βλλ. 3) νεώτ.
κ. δημ. διαδατάριον ὡς ὄσα. βλλ.
διαδατάρισ (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. θηλ. -ατις
-ιδος, δημ. -τρια παροδότης, ὀδοπόρος, διαδο-
τάρης: Ἐρωτοκρ. ὄπ.765, Ἐρωτοκρ. Δ 602 καὶ δε γυ-
ρίζει πᾶς ἐπὶ διαδοθῆς ἐπὶ τὸν δρόμον, βλαχόν,
Προκλ.,141 διαδοθῆς ἀργολικῶν παροῦν. ἔκαστα
ἡ πομπὴ στὸ διάδα κ. ἀναμνηστικὴ (ἡ πομπεῖται)
τὸς διαδοθῆς | ἐπὶ ἐπικριτοῦ σωματικῆς ἢ ἠθικῆς
ἐπιφόρου αὐτοῦ δυοῖς. 2) 'Ἦρ. κ. διαδοθῆς κ.

Διαδαικός-ή-ήν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰκανὸς νὰ διαδῶ, νὰ διειοῦσθαι, νὰ ἐξήγησθαι, ὁ δέξινος· Γρη.Ναζ.1,147 οἱ γε διαδαικὸι τὴν θείοναιον ἢ ἐπὶ τοῦ νοῦ ἡ τῆς ψυχῆς, ὁ εἰς νὰ ὑψηλὰ τεύω· Ψα.Διάκ.Ἀλλήλ.Ἡσιόδ.Θ450 τί γάρ ἡδύτερον διαδαικωτάτας ψυχῆς καὶ αἰθεροβάσιμου· 2) γραμμ. ἐπὶ ἄλλῃ, μεταδαικός βλλ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.43,18 3) σχολ. ὁ διαρρέων, οἷον διὰ τῶν δακτύλων· Σχολ.Ἀριστῆ.Νεφ.448 4) νεώτ. κ. δημ. ὁ διαδιδάσκων, ὁ μὴ μόνιμω ἐγκαταστημένος, ὁ διαδοτάρικος· διαδαικὰ πηγά· 5) μτφ. ὁ ταχέως παρερχόμενος, ὁ πρόσκοπος, ὁ παραδοκός, ὁ περαστικός· διαδαικὸι θυβροῖ, Παλαμ.Μάτ.Ψυχ.93,2 φτωχὰ νάτα, | διαδαικὰ || ἰδ. ἐπὶ δυσαρπάζτων πραγμάτων· διαδαικὸι στενωχάρια - δυσθυμία - λύπη - ἀπενηνάρια.

Διαδαικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαδοκίμων, παραδοκίμων.

Διάδασον (τὸ) πάπ. διάδος, πέραμα.

Διαδοτ(ν) (τὸ) μον.νομ. ἡ δουλεῖα διαδόσεως· Σάβ.(Χρυσόβουλλ.λόγοι),231 ἀπὸ τῆς ἀπαίτησεως τοῦ διαδοτῶ τῶν ζῶων αὐτῶν 2) δημ. διαδοτὸ ἐπὶ λεωφόρου, τὸ πεζοδρομίον βλλ.

Διαδοτός-ή-ήν), θηλ. κ. -ός, κ. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. ζάδατος ὁ δὴ δύναται τις νὰ διαδῶ, ὁ παρέχων εὐκόλῳ διάδασιν· Ἡρ.1,75 ὁ ποταμὸς ἀμφοτέρῳ διαδοτὸς ἐγένετο, -δὲν ἔχει τὸ χερμῖνα διαδοτὸ μονοπάτι 2) ὁ εἰς ἄν δύναται τις νὰ φθάσῃ διαβαίνων, ὁ πρόσκοπος· Ἡρ.4,195 νήσον· διαδοτὸν ἐκ τῆς ἡσπίρου 3) μον. κ. δημ. τὸ οὐδ. διαδοτῶν ὡς οὐα. βλλ. || κ. 2.

Διαδοτῆρα (ἡ) δημ. τὸ θηλ. τοῦ διαδοτῆ βλλ., ἄ. διαδοτῆρῖσα· Πολιτ.Ἐκλ.Πρω.180,8 κ. ἐγὼ διαδοτῆρα νὰ γενῶ καὶ νὰ τοῦς χρηρήσω.

Διαδεδαικώ-όω κ. νεώτ., δημ. διαδεδαικώνω, ἐπιβρωνώ, ἐπιθεβαιώ, πιστοποιῶ· Διογ.Λ 8,70 || νεώτ. ὑποστηρικῶς ὡς βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον· μὲ διαδεδαικώσωεν ὅτι δὲ διαδοτῶ 2) συνήθ. τὸ μέσ. διαδεδαικώμαι βεβαιῶ μετὰ δυνάμεως, ὑποστηρικῶς ἐντύμως· Δημ.220 διαδεδαικώσωμαι ἄν, ὡς τοῦ8 ἡλικίας ἔχων, ἀμα καὶ τὸ δικαίω ἄμας· χρῆσοσθαί· || ἔχω πεποιθῆσιν, εἶμαι πεπεισμένος· Πολυδ.δ.12,12,6.

Διαδεδαικώσω δημ. διαδεδαικῶ βλλ. **Διαδεδαικώσω**-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δημ. -η πληρ. ἐντελής ἀπόλυτος βεβαιώσω, πιστοποιήσω· Φιλῶδ.Σπμ.24,35, -μου ἀρκεῖ ἡ διαδεδαικώσις σας, -δεχθῆτε τὴν διαδεδαικώσιν τῶν φιλικῶν μου αἰσθημάτων | συνήθως κατακλιθεὶς ἐπιστολῶν 2) νεώτ. εἰδ. ὁ ὄρκος τῶν κληρικῶν (ὡς διαδεδαικώσιν ἐπὶ τῇ ἱερασίῳ τῶν καὶ μὴ ἱμηνούντων).

Διαδεδαικωτικός-ή-ήν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ παρέχων ἢ ἐνέχων, ὁ ἐκφορῶν διαδεδαικώσιν· Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.235,26 διαδεδαικωτικὸν σύνδεσμον, Πτολ.Τετραδ.7 διαδεδαικωτικὴ θεωρία 2) βέβαιος, ἀνιθ. στοχαστικός· Πρόκλ.Παράφρ.1,2,0.

Διαδεδαικωτικός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαδεδαικωτικῶν βλλ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.318,28.

Διαδεδίε-εως (ὁ) Ἐπιγρ. κ. διαδεδίε τίτλος ἐνωστικῶν ὄργανων ἐν Σπάρτῃ | μὲ δια-ἑτίης |

Διαδιδάσκω-ατος (τὸ) μτγν. μον. κ. νεώτ. διασκέλω, βημα· Πά'Ἰωθ.3,4 οὐχὶ αὐτός, πάντα τὰ διαδιδάσκατά μου ἐξοριθμῶσαται || ἐκμ.μτφ. ἐνέργεια· Μηναι.12 Ἀκολουθ.μ.εγ.ὄρων καὶ καταβύθων τὰ διαδιδάματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου 2) μτφ. εἰς πληθ. διαδοχικὰ σημεῖα· Δαμ.σκ.Ἀρχ.423 ἡ διακάζουσι τριεὶ θύματα διαδιδάσκω 3) νεώτ. ἐνέργεια οὐνοδία καὶ ἀποφοπιστικῆ, κυρ. πρὸς ἐπιλομὸς ἀπευθυμένην τὰ διαδιδάματα τῶν ὑπαλλήλων παρὰ τὸ ὑπουργῶ, τὸ διαδιδάμα διαμαρτυρίας τοῦ πρέσβευς || φρ. ἀπονενομημένον διαδιδάμα | ἀφρων ἐνέργεια

δύομα εἰς κήδυνον ὀλέθρου κ. ἰδ. ἡ αὐτοκτονία ἢ. **Διαδημιτικός** μτγν. βηματικὸς πρὸς τὰ ἐξω, ἐξέργημα· Ἀκάλειος Πά Βασ.2,6,13.

Διαδημιόω μον.τ. τοῦ διαδασεῖν βλλ.: Ἀγαθ.2,4 **Διαδημιέ** (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ., Ἥα. κ. διαδότης ὄργανον ἐκ δύο ἀκελῶν διηρθρωμένον κατὰ τὸ ἕτερον ἀκρον ἐν χρ. πρὸς χρῆσιν κώλων ἢ μέτρων διαστάσεων· δημ. κοινάροσιν· Ἀριστῆ.Νεφ.178 κἀφῶς ὀδελίσκων, εἶτα διαδημιὴν λαβῶν, Πλάτ.Φιλ.56 β | ἡ τεκτονικὴ | κανὼν .. καὶ τὸν γῆ χρῆται καὶ διαδημιὴ καὶ στάθμη || δωρ. μτφ. φρ. τὰ πάσι δάμα μετὰ διαδημιέ | ἐνεργεῖ μετ' ἀκρας περιοριφέως, μετ' ἀκριβείας γ' 2) Ἐπιγρ. στάθμη τέκτονος ἢ κτίστου· Ἐπιγρ. ἔξασα ὄρθον πρὸς διαδημιέ 3) εἶδος σίφωνος τρομίας, πρὸς ἀντήλην καὶ μετόπισθον ὄργανον Ἡρών Πνευματ.156 ε ἔστι δὲ καὶ ἄλλος καλούμενος μέσος πυκτικός διαδημιέ τῆν αὐτὴν ἐνέργειαν ἔχων τὸ καμπύλω σίφων γ' 4) κνεώτ. ἱστρ. νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ ὑπερβολικῆς ἐκκρίσεως οὐρῶν· Ἀριστ.Χρον.Παθ.2,2 - διαδημιέ σκαχαρωδῆς ὁ περιχρῶν ἐν τοῖς οὐροῖς σκαχρῶν, δημ. (σκαχαροδιδότης), - ἀνοιός (ἀνευ σκαχρῶν ἐν τοῖς οὐροῖς) - ἀνωματωρικός - ψωματοματωρικός.

Διαδημιζομαι Ἐπιγρ. κανονίζω, καθιστῶ εὐθὺ διὰ τοῦ τεκτονικοῦ διαδημιέ· Ἐπιγρ.Λεβ.δ. διαδημιζόμενος κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὑπεχοῦσης περιτελείας τῶν καταστρωτήρων.

Διαδημιτικός ἡ-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν νόσον διαδημιέ· διαδημιτικὸς πολυουροῦς 2) ὁ πόσων ἐκ τῆς νόσου διαδημιέ.

Διαδημιόω-η-ον πάπ. πεποιμένος διὰ τοῦ τεκτονικοῦ διαδημιέ.

Διαδημιότροπον (τὸ) νεώτ. ἱστρ. ὄργανον, δι' οὗ ἐξηκολογεῖται ἡ ποσότης σκαχρῶν ἐν τῷ οὐρῶ. **Διαδημιότροποι** ἐπίπατ. τοῦ διαότρομοι, ἐξαναγκάζω διὰ τῆς βίας· Εὐριπίδ.1365 καὶ πρὸς ὁ ἔλασθαι διεδαικωθεῖν νιν 2) ἐπὶ φωτῶν, ἐκδιώξω τὴν ἐξοδὸν μου ἐκ τοῦ ἐδόφους· Θεόφρ.Φαῖτ.2,17,7 διαδημιόσθαι γὰρ τὴν γῆν τῶν λοχούντων ἐστίν.

Διαδημιόω κ. μ. κ. νεώτ. μτφ. τὸ διαδιδῶν, μέλλ. διαδιδάσω, ἀπ. διαδιδῶ μεταφορῶν εἰς τὸ ἀπένευθαι μέσος, ἀπὸ τόπου εἰς ἕτερον· Ἡρ.1,75 κατὰ τὰς ἐπίσας γεγῶρας διεδιδάσα τὴν στρατόν, Οὐκμ.4,8 ἀπλήτως διεδιδάσαν εἰς αὐτὴν (τὴν νήσον) γ' || κ. μετ' αἰτ. τόπου· Πλάτ.Νόμ.900 C || ἐν χρ. κ. μτφ. Χρόσσημ.Στωκ.2,31 2) ἐκκλ. ὁμ. μτφ. καθιστῶ ἰκανὸν· Μηναι.1,27 Ὅρθρ. ὡς Μωσῆος διεδιδάσας τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἐγγωνίαν τῆς πίστεως 3) νεώτ. μεταδοκῶ, ἀποστέλλω περαιτέρω ὡς διόμενος, ἡγομαι φορεῖς· ἡ νομαρχία διεδιδάσῃ τὴν αἰτησίαν μου εἰς τὸ ἀπουργεῖν, - διαδιδάσῃ τὴν παρακλήσιν μου - τὰ σέθεν μου 4) μουσ. μεταφέρω τὴν μελωδίαν· Πλούτ.Ἠθ.134 π διεδιδάσῃ τὸ μέλος πολυλακίς ἐπὶ τῆς δίδοντος παρυπάτην 5) παθ. ἐπὶ ὀσμ., ἔχω μεταβατικὴν ἐνέργειαν· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.277,10 6) σχολ. διερχομαι, διάγω τὸν καιρὸν· Σχολ.Ἀριστῆ.Πλ.847.

Διαδιδάσκω-ος (τὸ) μτγν. ὁ δὴ δύναται τις ἢ πράξει νὰ διαδιδάσῃ βλλ.2) διαδιδάσκωμενος εἰδότης, **Διαδιδάσκω**-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ διὰ τῶς μέσους, ὄργανον ἢ προσώπων μεταδίδωσιν, ἀποσολά, μεταφορᾶ· διαδιδάσκω στρατοῦ - διαταγῶν - χρημάτων - πληροφοριῶν.

Διαδιδάσκω βλλ. 2) ἰαν. Ἀγμ.4.

Διαδιδάσκω-ός (ὁ) μτγν. γραμμ. ἡ ἰδιότης τοῦ διαδιδάσκου, ὁ μεταδιδάσκωσ· Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.404 β αὶ πλάγιος αὐτῶνται ποιοῦνται ἐν διαδιδάσκω προσώπων πρὸς τὴν εὐδαιαν. **Διαδιδαστήριος**-ον νεώτ. ὁ εἰς τὴν διαδιδασίαν χρησιμεύων, ὁ δι' οὗ ἐνεργεῖται διαδιδάσκω

Διαβίωσής (ή) νεώτ. απρτ. απράωτης διαβίωσιν διατάγας εις μαχομένας μονάδας.

Διαβίωστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. επί ρημ., μεταβιτικός· Ἀπολλ. Δίσκ. Συντ. 294, ἢ ἔγκριμένης διαβίωστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον 2) μιν. ὁ μεταβιζόμενος ἐπιχώριος, ὁ παρεχόμενος εὐκόλου διαδιδασίαν· Ἰω. Φιλόπ. Κτρία. Κόσμη. 143, 16 ἰάερος) διαπονεσάσθαι. 3) νεώτ. ὁ δι' οὗ τελεῖται ἡ μεταβίωσις, διαδιδαστήριος βλλ.

Διαβίωστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. διὰ διαβιζάσεως βλλ. **Διαβιζώστω** κ. μιν. κ. νεώτ., ὄορ. νεώτ. διέβρωσα, παθ. μέλλ. διαβρωθήσομαι, παθ. ὄορ. μιν. κ. νεώτ. διεβρώθη, παθ. παρὰκ. διαβέβρωμαι κατατρώγω, καταναλίσκω, φθέρω: Ἰαν. Νούσθ. 2, 24, Πλάτ. Τίμ. 83 Α διὰ δὲ τὸ πάντη διαβιζώσθαι· κ. παθ.: Μηνοί. 1, 5 Συναξ. μάλωφιν, ὄφ' ὧν τὸ σῶμα ἅπαν διαβρωθήσεται 2) μτγν. μτφ. διαφθεῖρω: Μόξ. Τύρ. 6, 7 φυχὴ διαβρωθήσεται.

Διαβιζώω κ. νεώτ., μέλλ. διαβιζώσωμαι, ὄορ. β' διεβίωω, ἀπαρφ. διαβιζώωμαι· κ. Ἦσθ. διαβιζώσαι, παρὰκ. διαβιζώκα μτθ. διαγῶ, διερχομαι ἐν ζωῇ: Πλάτ. Νόμ. 730 C, Ἰσοκρ. 9, 70 ὅτι καὶ τὸν ἐνθάδε χρόνον εὐτυχέστερον. 3) διαβιζώωμαι ἢ κ. νεώτ. ἀπολ. διαγῶ τὸν βίον, περὶ τὴ ζωῇ μου, ζώω: Πλάτ. Γοργ. 526 Α χαλεπὸν. 4) δικαίως διαβιζῶμαι, - διεβίωσεν ἐν χλιδῇ - ἐν πείνῃ 2) ὄμ. κ. νεώτ. μετὰ μτγν.: Ξεν. Απομν. 4, 8 μελετῶν διαβιζώωμαι 2) ἐπιζῶ: Προκ. Καιρ. Περσ. παλ. 2, 5 3) συνηθρῶ τὴν ζωῇ μου: Πλούτ. Πουλ. 3 τὰς οὐσίας. 4) ὄφ' ὧν διαβιζώσονται φερόντες.

Διαβιζώσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ διαβίωσιν τὸν βίον, τὸ διερχοσθαι τὴν ζωῇν, ἡ ζωῇ, ἡ ἕσις: Ἐπιφάν. 68 D ἦν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύτοις τόποις ὁ προεπιρριμένος ἀγῶν τὴν διαβιζώσιν ἔχων, - ἡ διαβιζώσις τὸν ἐνθάδε εἶναι ἀδύνατος 2) κ. νεώτ. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν: Γρηγ. Νύσθ. 2, 1031 Α ἔρημικῆ διαβιζώσις, - πολυτελής.

Διαβιζώσκω μιν. ἐπιζῶ: Ἄγαθ. Προσβίλ.

Διαβιζώσάντων, μέλλ. διαβιζώσάντων ἀναβιζῶν βλαστούς, βλαστούων: Θεόφρ. Φαῖτ. 4, 8 ἰ σπειροῦται πρὸς τὸ ἔσρ καὶ διαβιζώσάντουσι βῆττον.

Διαβιζώσθησις-εως (ή) κ. νεώτ. τὸ ἀναβιζῶν βλαστούς, βλαστούσις: Θεόφρ. Φαῖτ. 2, 17, 10.

Διαβιζώω κ. νεώτ. θεῶμαι με ἐντετομένην προσοχήν: Πλάτ. Φαῖδ. 86 Δ διαβιζέωσιν ὁ Σωκράτης, ὡσπερ τὰ πολλὰ εἰλόθει ἢ ἐμπαθ. μετὰ τῆς εἰς κ. αἰτ. ρήτων τὰ βλέμματια, προσβλέπω, κοιτάζω: Πλούτ. Ἀλέξ. 4, 25 ἀνεκράθισεν. 2) καὶ διεβλέφω ἐἰς τὸν Ἀλέξανδρον 2) μτγν. βλέπω ἐκφρινῶ, σφάζω: Διον. Κωμ. 2, 13 3) κ. μετ' ἀπαρφ.: ΚΑ Ματθ. 7, 5 καὶ τότε διαβλέψας ἐκβαλεῖ τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὄφθαλμοῦ τοῦ ἀδαφάου σου 3) ὄφ. νεώτ. συνάγωμα, συμπεριαινω ἐξ ἐνόθεισων: διαβλέπω ἐν ταῖς ἐνεργείαις τοῦ θάου.

Διαβλέψας-εως (ή) μιν. ἐπισκόπησις, ἐξετάσις: Φώτ. Ἐπιτ. 249 εἰς τὴν τὸν πρακτικῶν διεγειρομένων διαβλέψας.

Διαβλέμματις (τό) μτγν. ληρωτὴν διαπερώμενον διὰ τῆς πόρτης ὑποδήματος: Ἰω. Λούδ. Ρωμ. 2, 13.

Διαβλητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ διαβάλλειν, συκοφαντεῖν καταλλήλως, ἀρμόδιος ἡ ἐπιφορὸς ὁ συκοφαντικὸς, ἀ. διαβλητικὸς βλλ. ἰ) Πολυδ. 5, 118. - διαβλητικὸς λόγος, - διαβλητικὸς χαρακτήρ ἢ τὸ βηλ. διαβλητικὸς ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ συκοφαντεῖν: Φιλόδ. Κακ. σ. 33, 36 τῆ διαβλητικῆ καὶ βλασαντικῆ 2) νεώτ. ὁ δράστης ἡ ὁ φορέας διαβολῆς: διαβλητικὴ ἐπιστολή.

Διαβλητικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαβλητικὸν βλλ., συκοφαντικῶς: Πολυδ. 5, 118.

Διαβλητῶρος-ορος (ή) μτγν. ὁ διαβλεπόμενος: Μαν. 4, 236 φέκτας, ἀνθρώπων διαβλητῶρας.

Διαβλύζω μτγν. ἀναβλύζω, ἀναβρῶν διὰ πνοῆς: Νόων. 22, 21 πέτρῃ γλευκὸς διαβλύζουσα.

Διαβολή (ή) δημ. - ἡ ἐπὶ τῆ φήμῃ, τὸ ζῆλοσμο.

Διαβολή-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κρουαζέιν ἰσχυρῶς, μεγαλοφῶνως, ἡ ἰσχυρὰ κρουαζή: Πλούτ. Ἦθ. 455 Β συνεπιπέθων ὡσπερ νόσημα ρητοσμῶ καὶ διαβολῆς τὸ πάθος. 2) νεώτ. ἡ δι' ἰσχυρῶς φωνῆς γνωστοποίησης ἢ ἡ θορυβώδης διαφήμισις, κ. ἰδ. ἐπὶ κακῶ, ἡ δυσφήμισις.

Διαβόητος (-η)-οῖν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ βοῆς ὧν γνωστός, ὁ βρυλούμενος, ὁ κωλολογοῦμενος, ὄθ. ὁ περιβόητος, ὁ περιφήμος, ὁ διάσημος, ἔσκουστός, ἔσκουσμένος: Πλούτ. Λυκ. 5 τὸν διαβόητον χρυσόν, Ἦρωδιον. 4, 4, 8, Κολδ. Ὡδὴ 15, 16 βράχοι ὕψηλοι, διαβόητοι ἢ κ. νεώτ. κ. ἐπὶ προσ.: Ἦσθ. « διαβόητος ἐπὶ καλῶ φήμῃν ἔχων ἡ κακῶ »: Λουκ. Ἀλέξ. 4 δάτικα μάλα τὴν ἐπὶ κακίᾳ διαβόητων ἀκρότος ἀπετελέσθη 2) νεώτ. ἰδίως ἐπὶ κακῶ: διαβόητος κωλοβόητος.

Διαβόητως ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαβόητον, κατὰ κοινῆν φήμῃν: εἶναι διαβόητως γνωστὴ ἡ δράσις τοῦ ὡς ἀπατελῶς.

Διαβολάκι (τό) δημ. κ. διαβολάκος μικρὸς διάβολος 2) μτφ. ζωηρὸς ποῖς, ζίζανος, μαγκοπαῖος.

Διαβολάκος (τό) δημ. κ. διαβολάκι βλλ.

Διαβολάνθρωπος (τό) δημ. ἀνθρώπος εὐφυῆς, ἰδ. ὁ ἐπινοῶν τρόπους ἀπολαγῆς ἀπὸ δυσχερῶν περιστάσεων ἢ σπιν. κ. ἐπὶ κακῶ, σατανικός.

Διαβολεμένα ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀνυπόφορον, λίαν ὀληθρῶς, ὄθ. λίαν ἐντόνως, ὑπερμέτρως: φουσιεῖ διαβολεμένα, - πεινῶς διαβολεμένα 2) λίαν ἐπιθετικῶς, τεχνεῖντος, πανοῦργως: εἶχε ἐνεργεῖαι διαβολεμένα.

Διαβολεμένος-η-ο δημ. ὁ ἀνόσιος, ὁ ἀσεβής, ὁ ἐπισκάρτος 2) σπιν. ὁ ἐνέμῳν κακίαν διαβόλου, σατανικός, κακουργητής 3) ὁ λίαν ἐντόνος, ὄθ. ὁ λίαν ὀληθρὸς, ὁ ἀνυπόφορος: διαβολεμένο κρῦο 4) σπινθ. ἐπὶ προσ., ὁ λίαν εὐφυῆς, ὁ παμπόνηρος καὶ δὴ ὁ ἐφευρετικὸς μέσων ἀπαλλαγῆς ἀπὸ δυσχερῶν τινῶν, ὁ τετραπέρατος, ὄ. διαβολάνθρωπος: τὰ κατάφερε ὁ διαβολεμένος βὰ γλυτωσθὲ τῆ δίωξη.

Διαβολέως-εως (ό, ή) γλωσσο. κ. νεώτ. ὁ διάβολος βλλ. ἰ), ὁ συκοφαντικῶς.

Διαβολεῶμα δημ. παρασύρω τινὰ εἰς πράξεις διαβλητικὰς, ἀσέβητους, ἀνηθικούς, καθιστῶ τινὰ ἀχρεῖον, φοῖλον: μοῦ διαβόλεψε τὸ γυῖο μου καὶ δὲ συμμαζεῖται μιά στο σπῆτ' ἢ κ. ἀμθ. ἐξ ἀχρεῖοσμαι, μερμηπατεύω 2) διδάσκω τινὰ τὰς πονηρίας τοῦ κόσμου, τὸν πονηρεῖω βλλ.

Διαβολή (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ψευδὴς κατηγορία, συκοφαντία: Ἦρ. 3, 66 ἡλιατοσ ἐπὶ διαβολῆ εἰπεῖν Καμβύσεσ τὰ εἶπε περὶ τοῦ Σμρῆτος θανάτου, Ἰσοκρ. 8, 125 ὑπομνημοσ τὴν μὲν ὄλιαν διαβολὰς ἔχουσιν, ὡς λυσιγίνεται. 2) τοὺς Ἕλληνας ἰτελοῦσιν ὑπὸ τὴν ψευδῆ κατηγορίαν ὄπ. 3) κατηγορία, οὐμὴ ἀναγκασίως ψευδῆς ἡ ἐκ μηχανῆς: Εὐρ. Ἀνδρ. 1005 ἀλλ' ἐκ τ' ἐκείνου διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς κακῶς ὀλεῖται, Ἰσοκρ. 1, 17 ἐκλυδῶ, 12, 15, 9 τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδῆς ὦσιν ἢ φρ. διαλύειν ἡ σπινθ. ἀπολύσει τὴν ἡ τὰς διαβολὰς ἀνατρέψω τὴν ἡ τὰς κατηγορίας: Φουκ. 1, 131 3) ἡ ἐκ διαβολῶν προκατάληψις ἐναντίον τινῶς: Πλάτ. Α. 19 Β ἐπιχειρητόσ ὧν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἦν ὤμεις ἐν πολλῶ χρόνῳ ἔχετε, Περικλ. 2, 15, 9 τὰς πρὸς διαβολὴν κωροῦντα 4) ἐχθρότης, ἀποστροφή: Πλούτ. Ἦθ. 10 Α ἡ πρὸς θάνατον διαβολή ἢ μετὰ γεν. ἐχθρική ἀνυμεπίστος: Πλάτ. Ἀδ. 19 Β, 22, 32 ἐΞηλθον εἰς διαβολὴν σου 5) ἐκ νόμου ἐπιβολή, ὑποχρέωσις ἰπθ. ἰ) Νόμ. Γοργ. 9, 35 6) ὁ σκόλ. εἶδ. ἐπὶ παρακατάβηκος, κοκκίσιος ἀρήσις, ὄθ.

κατακράτησις, υπεξαίρεσις: Ξόλυ· Ἀριστ· Γλ· 373 ε ἀποστρέφει τὸν παρακαταθήκην πνός λαδὸν εἰς διαβολὴν κερών και οὐκ ἐθέλει διδοῖν αὐτὸ εἰ ἔλαβον.

Βιαβολία (ἡ), (ἰαν· ἰη ἡ διαβολή βλλ· ἡ· 2) κ. 3)· Θλαρ· 324, ἰπ· ἀπ· 17 D **διώνων ἄστιν ἡ διαβολία**.

Βιαβολία (ἡ) δημ. διαβολική πονηρία, πανουργία, τσαχητιά· ἢ ἐπι παιδων, ζωηρότης, ἐξυπνοδα· 2) πονηρὰ πρόδξς και διή πειράγμα· μὲς ἀναστάτωση δόλου με τις διαβολίες του.

Βιαβολίω δημ. ἐξερεθίζω, θυμώνω, παραζαλλίζω, ἐνοχλῶ, πειράζω τινά ὑπερμέτρως, εἰ δαιμονίζω· ἢ τὸ μέσ· -ομαι ἐξέδομαι, ἐρεθίζοι τι, ἐξουγιζομαι, φρενιάζω, δαιμονίζομαι.

Βιαβολικά ἐπίφρ. δημ. κατά τρόπον διαβολικὸν βλ· 2), σά διαβόλος.

Βιαβολικός-ἡ-όν· ἡ γιν·, νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς διαβόλῃ, ὁ χρησιμεύων εἰς αὐκοφαντίας, ὁ αὐκοφαντικός· Φιλ· ἀπ· 98 E **διαβολικὴ κακοτεχνία**· 2) πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόζων· εἰς τὸν διαβόλον, τὸν σατανά, σατανικός· ὅθ. δόλους, κακεντρέχεις· Πάπ. **διαβολικὴ καὶ σατανικὴ ἐνέργεια**· ἢ νεώτ. φρ. διαβολικὴ σύμπτωση ἀνεπιθύμητος καὶ ἀνέλπιστος, αὐλοὺ συνεργία τοῦ διαβόλου ἐπισυμβάσα, συνήθ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζήμιαν.

Βιαβολότης-πτος (ἡ) νεώτ. ἡ διαβολικὴ ἰδιότης, ἡ σατανικότης, ἡ διαβόλῃ ἀρμόζουσα ἡπαυκὴ τέχνη τοῦ βλάπτειν ἡ πειράζω, ἡ μετὰ πανουργίας μοχηρότης· με κατέληξεν ἡ διαβολικότης τῆς προτάσεως του.

Βιαβολικός ἐπίφρ. ἡ γιν· κ. νεώτ. κατά τρόπον διαβολικὸν βλλ· 2)· Ἰω· κληρ· λόγ· 28 **διαβολικῶς** θρηνῶν, - τὸν ὑπόνομενος διαβολικός.

Βιαβόλισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαβαλλῆ· βλ· 2), ἐξερεθισια, ἐνόχλησις, πείραγμα· 2) ἡ πονηρὰ πρόδξς ἡ διαβολία.

Βιαβόλισμένος-η-ο δημ. κ. μητ. παθ. παρακ. τοῦ διαβαλλῆ· ὡς ἐπιθ., ἐξηρασθιμένος, ἐξωργισμένος, φρενισασμένος, ἡναχλημένος, πειραγμένος.

Βιαβόλισμα (ἡ) δημ. ἡ σύζυγος τοῦ διαβαλλῆ βλλ· 2) μητ. γυνή παμυθόνομα, ἰκανωτάτη, ἐφευρετικὴ, τετραπέρατῃ· ὅ. διαβολογυναικα.

Βιαβόλο-νεώτ. κ. δημ. θέμα τοῦ διαβόλος ὡς α' συνθετικὸν α') οὐσιαστικὸν δηλούτων δι τὸ δεύτερον συνθετικὸν χαρακτηρίζει εὐφυία, πανουργία, ἐπινοητικότης, ἡ συνήθεσι. ὅληρά τὰ ἰδιότης, ἀταξία, ζωηρότης, θρημύτης, αἰὼν διαβολογιστρός, διαβολογυναικα, διαβολοπαῖδα, διαβολολάτοπος, διαβολοκαίριος, διαβολοκύριος· κ. 6') ρημάτων πινῶν ἡ ρημάτων ὑπὸ τὴν ἐνοσίαν τοῦ διαβόλου, σατανά, αἰὼν διαβολοστέλλω = στέλλω εἰς τὸν διαβόλον (ὄβρισι), διαβολομάζωμα, διαβολοσκόρησιμα, διαβολοσπέρμα κττ.

Βιαβόλο (τὸ) (ἀκλ·) νεώτ. κ. δημ. παιδικὸν παίγνιον ἐκ ζυλίων διπλοὺ κόνου ἀναρριπτομένου κατ' ἐπισπληφίω εἰς τὸν ἀέρα διὰ θάουμης προσδεόμενον εἰς τὰ ἄκρα ὄσο ραβδίον.

Βιαβολογυναικα (ἡ) δημ. διαβόλισμα βλλ· 2).

Βιαβόλοκαίριος (ὁ) δημ. θεμελιώδης καιρός.

Βιαβόλοκρίτος (τὸ) δημ. πονηρὰ, πανοήριος, ζωηρὰ νεάν, κορίτσι διαβόλεμο βλλ· 2).

Βιαβολομάζωμα (τὸ) δημ. περιουσία κτηθείσα δι συνεργία τοῦ διαβόλου, ἡτοι δι' ἀνηθικῶν ἢ ἐν γέν· ἐγκληματακῶν μέσων· παροιμ. **Βιαβολομάζωματα ἀνεσοκορησιματα** (ὁ ἀδικῶς κτηθεὶς πλοῦτος τοχῶς ἀπόλλυται).

Βιαβολοπαῖδο (τὸ) δημ. ὁ υἱὸς τοῦ παιδοῦ τοῦ διαβόλου βλ· 2)· 2) μητ. πονηρὸν καὶ ἀτακτὸν παιδίον, διαβολιά βλλ· 2)· πρβλ. δαιμονοπαῖδο.

Βιαβολοπόνθηρος-η-ο δημ. ὁ πονηρὸς ὡς ὁ διαβόλος, ὁ παμύθηρος· Βλαχαγ· Προν· 163 πάντα ἀνοίγει εἰ λόκος ὁ διαβολοπόνθηρος ἀμαπτή.

Βιαβολοπούλι (τὸ) δημ. τὸ πτηνὸν ἀκριδοθήρα βλλ· 2), ὁ ἀγιοπαῦλο.

Βια(β)ολοπούλο (τὸ) δημ. διαβολοπούλο βλλ· ἡ· 2)· Ἀσκαρ· Παπ· Γερ· ἀμ· 14 ὡ τὸ διαολοπούλο!

Βιά(β)ολος-ον κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. θηλ. **Βιαβόλισσα** ὁ εἰς διαβόλῃ ἐπίφορος, ὁ διαβολικός, ὁ αὐκοφαντικός, ὁ κακολόγος, κ. ὑπερβ. -ώτατος· Ἀριστ· ἰπ· 45 ἐπίραιο δούλων, πανωρυγῶτατον και διαβόλοσάτων τινω, Ἀθην· ἡ· 508 E Εὐφραίος,· ἐβασίλευσ, φαῦλος ὢν και διαβόλος, Μέν· 878 διαβόλος γραβῆ· 2) τὸ οὐδ· διαβόλος ὡς οὐσ· μίσησ, θυμωμένος, ἐχθρότης· Ἀνδοκ· 22, 38 αἱ τῶ ὑμῶν διαβόλον τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἐμοῦ παρέστηκεν· 3) ὄμ. μετὰ τοῦ ὄρθρ. τὸ διαβόλον τὸ διαβόλῶν, ἡ πρὸς διαβόλῃ τάσις· Πλουτ· Ἠθ· 6) D ὁ δ'· ἐκτείνων ὡσπερ πλεκτάνας τὸ πολυπράγγμον και διαβόλον και κακόθετος· 4) ὡς οὐσ· ὁ αὐκοφαντικός· Πλάτ· ἀπ· 297' ἢ ὄμ. ἐχθρός· Πλάτ· Ἐσθ· 7, ὁὐ γὰρ ἄξιός ὁ διαβόλος τῆς αἰλήσ τοῦ βασιλέως· 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξέχην διαβόλεός, ὁ διαβόλῶν τὸν ἀνθρώπον παρὰ τῷ θεῷ, τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ὁ σατανάσ βλλ· 2)· ΚΑ Ματθ· 4) ὁ ἴησοῦς ἀνήχη εἰς τὴν ἐρημον· πειρασθῆναι ἐπὶ τοῦ διαβόλου, δημ. παροιμ. ὁ διαβόλος ἔχει πολλὰ παζάρια (αἱ προφυλάξεις ἐπιβάλλονται, Ἰ' ἀνοικισθῆ τὸ πάντοτε, αἰὼν ἐκ τοῦ πονηροῦ δαιμόνου, ἐνδεχόμενον ἀτύχημα), ὄμ. οὐτὲ τὸ διάβολο νὰ ἰδῆσ οὐτὲ τὸ σταυρὸ σου νὰ κἀμης (καλὸν εἶναι ν' ἀποφεύγῃ τις τοὺς κακοῖς, ἔστω και ἀν ἐχη τὴν δεινῶν νὰ τοὺς καταστήσῃ ἀβλαβείς), ὄμ. ἀπ' τοῦ διαβόλου τὴν αἰλή μῆτ' ἐρίφι μῆτ' ἄρνῃ (πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν τὰς συνολιγὰς πρὸς τοὺς πονηροῦς) ἢ δημ. φρ. βρῆκα τὸ διαβόλολό μου = περιελάττω εἰς ὄληρον ὑπόθεσιν· εἰ βρῆκα τὸ μελέλο μου· ὄμ. τὸν ἔχω στοῦ διαβόλου τὸ κατάπητρο = οὐδέμιαν τρέφω πρὸς αὐτὸν ὀλολήφει ὄμ. ὁ διάβολος νὰ σκάσει θά = ὁ πῆλοισι και ἀν συμψῆ θά· ὄμ. εἶναι γινὸ τὸ διάλολο πεσκέσι = εἶναι ἀνθρώπου ἀχρεῖσις ἡ πράγμα ἀχρηστον, γινὸ πέτασμα ὄμ. τὸν σπαιζινομα (ἡ τὸν φοβῶμαι) πᾶν ὁ διάβολος τὸ θυμίμα (ἡ τὸ λιδοῖν) = εἰς μέσος βαθυῶν ὄμ. ἀπὸ σταυροῦ διαβόλου = κατὰ καλὴν και ἀνέλπιστον τὴν γιν· ὄμ. ἔσπασε ὁ διάβολος τὸ πῆδο του = ἡ πύχη ἐφῆρη ἀνεκλιπῶτος εἰνοική ὄμ. πᾶσι κατὰ διαβόλο = βραίνε εἰς τὴν καταστροφήν· ὄμ. τὸν ἔχει πάρει ὁ διαβόλος = εἶναι καταστραμμένος, ἰθ. οικονομικός ὄμ. κἀθεσι στοῦ διαβόλου τὸ μάνα = κάτοικη ὄμ. μακρῶν, σιναίε εἰς τὸ τέμα του κῶσμον ἢ ὡς ἐπιφῶν. πρὸς ὄληρον καταπληλέως, θουρῶθσεως, ἀπορίας· διαβόλοι πῶς τὸ πάσει, ἡ· ὡ διαβόλοι και τῶρα τὸ θά γίνωμεν· ἡ ἀγανακτισσεως· πῶς στοῦ διαβόλο τὴν ἡδρεσ αὐτῆ τῆ δουλειά, - τι διάλολο ἔκανεσ τῶσθ ὄρα· ἢ ἐν χρ. κ. εἰς ὄρας· νὰ τὸν πᾶρο ὁ διάβολος, - ὅς πᾶρ στοῦ διάλολο ἡ στοῦ διαλου τὸ μάνα, - (ἰσού) νὰ ἴμη ὁ διάβολος μέσος του· 6) νεώτ. μητ. ἀνθρώπος κακεντρέχεις, μοχηρὸς, χαιρέκομος, ὁ διαβόλος· αὐτὸς ὁ διάβολος νὰ σοῦ κἀμῃ εἰκόμα· ἢ ὄμ. σπμ. κ. ἐν ταῖς φρ. διαβόλος μεταμορφωμένος = τὸ κῆρατος· 7) ὄμ. μητ. εὐφύστατος, ἐπινοητικώτατος, τετραπέρατος ὅθ. κ. εἰρων, σαρκαστικός, εὐφυλόλος, πειρατικός, θελτικός· πῶς νὰ τὸν γελᾶσθῃ αὐτὸν τὸ διαβόλο ἡ· ἄδρα τρόπον νὰ ἐρμηλέει, ὁ διαβόλος· ἢ ὄμ. σπμ. ἐν ταῖς φρ. εἶναι κάτσα τοῦ διαβόλου κ. διαβόλο = εἶναι ἐξοστῆτος ὄμ. ἔχει τὸ διαβόλο μέσος του = εἶναι ἐξουθῶτατος· 8) νεώτ. ζωφ. ὄνομασῃα διαφρόνῶν ὄλων κ. ἰδῶς ἐντόμων ἔχοντων ἡ χρώμα μελανὸν ἡ μακρὰς κερσίαις ἡ κ. ἀμφότερα, -

διαβολοσκόρπισμα (τό) δημ. το ὄνο τοῦ διαβόλου, τοῦ σατανά ἀποριζόμενου, ἐξαναμιζόμενου, ἐξασπριζόμενου, ἐπὶ ἀνόμιμα κηθέντων διαβίων, ἐν χρ. ἐς τὴν παροιμ. 1 κ. ἀντιβ. λεγ. βλ. διαβολομάζωμα) ἀνεμοζώματα διαβολοσκόρπισματὰ πρὸς ἀνεμοζώματα.

δια(β)ολοσπέρμα (τό) δημ. διαβολοσπέρμα. **δια(β)ολοσπέρμα** (τό) δημ. κ. δια(β)ολοσπέρμα σπέρμα, γένος τοῦ διαβόλου, ἐν μιν. χρ. ὁ πράττων τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, ὁ ἀνόμιος : ὁ τραγ. τὸ κοπέλι τοῦ παπᾶ, | αὐτὸ τὸ δια(β)ολοσπέρμα : ἐν χρ. κ. ὡς ὄβρις κατὰ παίδων.

διαβολοταχνίδια (τά) δημ. διαβολικά, δόλια, πονηρὰ τεχνήματα.

διαβολοφείρα (ἡ) δημ. τὸ ἄκρι σαρκοκόπτης βλλ. : κατ' ἐπέκτ. πᾶν ἄκρι βλλ.

διαβόλος ἐπιρρ. σαυκαφαντικός, ἐχθρικός : Θουκ.6.15 αὐτὸ διαβόλος ἐμνήσθη' | διαβόλος χρῆσται τι κ' διαβάλλεν τινά : Πρωκ.3.12.5.

διαβουλιώ-έω μιν. κ. μον. βοιωτῶ πέρειξ ἡλιθ, ἀνήγη : Διον. Ἀρεοπ. διαβουλιώσαι λέξεις περὶ τὰ χεῖλα καὶ τὰς ἀνάσας : 2) μον. μιν. μετ. διαβουλιώ, διαβιδω : Ἄν. Κομνην. 7 ὁ καὶ πανταχόθι τὴν τοῦ Ὀυρασείου τήλωνιν διέδουρε.

διαβορβορίζω βορβοροῦξ βλλ. ἐπὶ πάλω, ἐν συνεχεία : Ἰνν. Ἀποφ. 4.73.

διαβορβόειος-ον μιν. ἐκτεπνόμενος πρὸς βορβόρον : Στράβ. 2. 33 οὐκ εὐθὺ δὲ οὐδὲ αἰ διαβόρεισι λαυδάνονται μερίδες (δ. χρ. βόρειοι).

διαβόρος-ον (βιβρώσκω) ὁ διαβρωτικός, ὁ κατατρύγων : Σοφ. Τρ. 1084 διαβόρος νόσος : 2) ἐν παθ. σμ. ὁ διαθεβρωμένος, ὁ καταφαρμαγμένος : αὐτ. Τρ. 676 τούτ' ἤφρατται διαβόρος.

διαβόρος-ον δ. χρ. ἀντὶ διδόρος βλλ. 1.

διαβόσκω, τρέφω, ἀτιζώ : Φιλώστρ. Ἀπολλ. 1. 15 ὄροδο καὶ τὰ ἐξ βρώδων ἀναγκαῖα διέδουσκον αὐτοῖς : 2) παθ. βόσκω τῆδε κείσεται.

διαβουτροχουμί-δομαι διεπιβετώ τὴν κόρη μου ἐς βουτρούς, σπουραῖνε τὰ μάλλά μου : Ἀρχιλ. 162 διαβουτροχουμίνομος.

διαβουκολλησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διαβουκολληῖν τινα, ἡ παραπλήσιος διὰ φευδῶν ἐπιπίδων.

διαβουκολιώ-έω μιν. κ. νεώτ. παραπλανῶ, ἐξαπατῶ διὰ φευδῶν ἐπιπίδων, ζευγάδι : Λουκ. Νεκρ. Δ. 52 πολλὰ κἀκεῖνος εὐ-μάλια διαβουκολεῖ αὐτοῖς : πρὸς βουκολιώ : 2) τὸ μέσ. διαβουκολοῦμαι μετὰ δοτ. διέρρημον εὐχαριστοῦς στιγμής, τέρπειαι : Θερμίστ. Λόγ. 2. 255 Δ ἐν τῷ κλινιδίῳ διαβουκολεῖται Ἀριστοτέλει : | νεώτ. μετ. τρέφω ἀπατηλὴν τινα ἐπιπίδα, αὐταπατάμαι.

διαβουλειεῖρ Ἥσα. « ὁ ἐν τοῖς ἰστοῖς πρ' ἴολος Ἀδάκωνες ».

διαβουλιώω ἐπὶ συμβουλίῳ, περατῶ τὰς ἐργασίας μου : Ἀριστοτ. Ἀθ. 32. 1 : 2) μέσ. κ. λώτ. διαβουλιέμαι, ὄρω, διαδουλιέμαι συζητῶ, διασκεπτόμαι, ἐξετάζω ἐν λεπτομερείᾳ : Θουκ. 2. 5 ὁ δὲ Πλατῆσις ἐπὶ διαβουλιέμενων αὐτῶν | νεώτ. μηχανάμαι, σκευάζω : διαδουλιέθησαν τὴν ἀνασπρήν τοῦ κοβατωτότος : 3) ὄμ. μέσ. μετ' ἀποσφ. ἀποφασίζω : Λουκ. Ἀλ. 24 καὶ Φ. Λοσοφία . . ἀφελὴν διαδουλιέσθηται αὐτῶν.

διαβουλιέ(α) (ἡ) μιν. κ. -ιον (τό) βλλ. : Πάφλαμ. 5. 11 ἀποεσάτωσαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν.

διαβουλίον (τό) μιν. νεώτ. κ. δημ., μιν. κ. διαβουλί(α) (ἡ) αὐσκέψ(η) κ. συζήτησις : Πά Σοφ. Ἐαλλ. 9 ἐν γὰρ διαβουλίῳ ἀεσπέυει ἐξετάσεις ἔσται, Πολύδ. 3. 20, διαβουλίον ἴσων | νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. κτ. πληθ. μουσικὰ συσκέψεις : ἔσποπτα - συγγὰ διαβουλίαι : | ἡ ἐπὶ τῷ αὐτῷ συνάτησις πρὸς αὐσκέψ(η) : Πολύδ. 29. 4 τὸ διαβουλίον, ἐν ᾧ πλείον ἐφάνθησαν ἰσχύοντες οἱ τὰ τοῦ Γερουῶς αἰρούμενοι : | ἀποφάνσεις ἐν αὐ-

σκέψ(η) ἐκπερόνεται : αὐτ. 4. 24, 2 τὸς κροσάτοισι τὰ διαβουλίαι γνῶμας ἀνατίθεναι τοῖς προεστώσι.

διάβουλοι Ἥσα. « ὀφίλοι, Ἰδουαίαι ».

διαβουῖν Ἥσα. ἐπιδύροντι γλῶσσιμα.

διαβουθώ-έω κ. νεώτ., μιν. ποτ. ἀδρ. ὄνοτ. διαβουθῶω βωθ, φωνάζω ἰσχυρῶς, διακηρύττω, διαλαλῶ, λέγω μεγαλοφώνως : Αἰσχ. Πέρσ. 638 παντάλαν' ἀχη διαβουθῶω, Θουκ. 8. 53 ἐχθρῶν διαβουθῶντων ὡς δεινὸν εἴη ἐι τοῦς νόμους βιασάμενος κείσεται : | κ. μετ' αἰτ. κ. ἀπαρρ. : Κορυ. Φωσ. Θε. 35 ἔκλεισε χωρῆν τινὰς διέδουσαν' : 2) μέσ. ἐρῶμαι, φιλοκωῶ μετὰ κραυγῶν, βωθῶν, διαμαρτυροῦμαι : Δημ. 806 πρὸς ἀπαντας αἰετὶ προαιρεῖται . . διαδουθῶσαι καὶ μέμφοσθαι τὰ λεγόμενα : 3) παθ. ἀποτελῶ ἀντικειμένου κοινῆς ὀμίλης, εἶμαι ἡ γίνομαι ποσίνωστος : Πλάτ. Ἐπιστ. 312 B τὰτα δὴ διαδουθῶται : | ὁδ. κ. ἐξυμνοῦμαι, ἐπαινοῦμαι : Πλούτ. Ζόλλ. ἔθαυμάσθη δὲ καὶ διεβουθῆ μάλλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν : | κ. μετ' ἔμπρ. διορισμῶ (ἐπὶ τινι) : Λουκ. Νεκρ. μ. ὁ σφάθρα ἐπὶ συνάσει διαβουθούμενων : | π. παραγίγεται : διαδουθῶ - ὀπισσ-πῆτις - πῆτος - πῆτος.

διαβραδέω μιν. κ. μον. βραδέω, παρέχω ὡς βραδείον, ἀπονύμω : Αἰσων. 35 τὰτα τῆχη διεδραδέουσαν (δ. χρ. ἐδωρησάτο), Πλανοῦδ. Ὀβιδ. Μεταμορφ. 14. 805 τοῖς δῆμοις ἐκατέρους ἐπ' ἴσῃ τὰ δίκαια διεδραδέω.

διαβραχέω (ὁ) μιν. πιδ. ἡ τραχέια ἀρτηρία : Ἰνπιατρ. 20.

διαβρεγμα-ατος (τό) μιν. τὸ διὰ διαβροχῆς, δι' ἐμποτίσεως παρασκευασθῆν : Ὀρειδ. 4. 7. 11.

διαβρέχεις-εως (ἡ) μιν. κ. νεώτ. τὸ διαβρέχειν, μούσκεμα, ἄ. διοσροχῆ' Ἐρωσιαν. ἐν λ. τεγέξ(η).

διαβρεχίης-οις-έως μιν. διβροχος βλλ., ἀνοικόμενος : Λουκ. Τραγῶδ. 304 Ἄ διαβρεχίης ἰχωρὶ Κενταύρου πέλοος :

διαβρέχει κ. νεώτ. βρέχω, ὑγραίνω ἐντελῶς, μουσκεῶ : Αἰσχ. ἄπ. 306 διαβρέχεις τάρτυματ' κ. ἀπὸλ. : Ἀριστ. Πρ. 866. 10' : | κ. παθ. : Ἀδ. Ζ' 1. 23 ἀλφίτα ζωμῶ διαβρέχεται : 2) μέσ. μιν. ἐπὶ προσ. μεθυσκομαι : Ζην. Στωικ. 1. 65 πρὶν διαβραχίται πικροτότους εἶλαι, Πορφ. Χριστιαν. 30 ἐν οἴνω καὶ μέθῃ διαβραχεῖς : | ἡ μιν. παθ. παρακ. ἐπὶ προσ. διαθεβρεψάμενος ὅ ἐν μέθῃ διατελῶν, μεθυσόμενος, σουρωμένος : Ἠνὸδ. 5. 31.

διαβριθεῖς Ἥσα. « βουρῆις ».

διαβριθίης Ἥσα. « ἰσχυρός ».

διαβριμώμαι-δομαι μιν. ἐπιπατ. τοῦ βριμώμαι βλλ., ἰσχυρῶς βρέμω, κροτῶ : Θερμίστ. Λόγ. 2. 261 C διαβριμώμενος τε καὶ τὴν αἰγίδα πυκνὰ ἐπισέων.

διαβροχῆ (ἡ) μιν. κ. νεώτ. ἡ διβρέχεις ἡ θ-γρασσις τὸ μουσκεμα : Διοσκ. 2. 107, Ἄντυλλ. Π. Ορειδ. 9. 23, 1 διαβροχῆ σωματίων.

διαβροχημόσι(ο)ι μιν. ἡ διὰ βροχῶ συλλήφ(η) Ἄντυλλ. Ὀρειδ. 4. 5. 24. 5.

διαβροχος-ον κ. νεώτ. ὁ ἴαν βεδρεγμένος, ὁ ὄν ἔχει διαπερασεῖ ὑγρὸν π. ἴδιος ὕδαρ, ὁ κούβηρος, ὁ οὐσκαιμένος : Εὐρ. 8. ἀνχ. 1051 ἦν δ' ἄγκωσ, ἀμφικρημον, ὄδασι διβροχῶν, Ἰννη. Ἀερ. 10 ἀπὸ τε τῆς γῆς διαβροχῶ ἐδούση, Ἰννησι. 2. 16 Συναεῖ, διαβροχῶ ὄδασι ἄσπρια, αὐτ. 3. 29 Συναεῖ, γάρψι ἀπὸ τὸ ὄμμα διβροχῶν ποιήσαντες : | μιν. ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ κλήρησ διακρῶν, ὁ ἐνδοκρῶς, διακρυσμένος : Εὐρ. Ἥλ. 503 διβροχῶν τὸδ' ὄμμα ἔχεις : | κ. ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων ὑγρῶς τοῦς ὀφθαλμοῦς : Ἠνὸδ. 1. 26 διβροχος ὄδρασαι : 2) ὁ μέρι σφῆτες ἐμπεσποσμένος ὄνο ὄδαστος : Θουκ. 7. 12 αἰ τὸ νῆες διαβροχοί, τοσοῦτον γρόνον ἴδη θαλασσοτόμοι : 3) μιν. ὁ ὄλιος ὄνο πᾶσις πῆος κατεχόμενος : Λουκ. Το. 15 διβροχῶν ἴδη τῷ ἔρωτι καὶ τακερὸν γεγεννημένον : | εἰδ. ἐπὶ μέθῃς : αὐτ. Δις Κατ. 17 τέλειον ἦν διβροχῶ τῷ μέθῃ.

διάρωμα-ατος (τό) μγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ διαβιδρώσκειν, βλάβη ἐκ διαβρώσεως ὅσον ἐκ σκυλίων ἢ διαβρώσεων ὑγρῶν, καὶ τὸ ὑποστῶν τοιοῦτην βλάβην ἀντικείμενον· Στράβ. 13,609 Ἰητῶν ἐπανδρώματα τῶν διαβρωμάτων, - τὸ ἴδιωμα εἶχε διαβρώματα ἐκ νηρικοῦ ὄξεως.

διαβρωσιγενής-ος-εἰς νεώτ. γεωλ. ὁ ἐκ διαβρώσεως βλλ.4) γινόμενος, προσελθὼν, σχηματισθεὶς· διαβρωσιγενεὶς κοίλωμα.

διαβρωσις-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαβιδρώσκειν, ἡ φθορά, τὸ φάγμα· Πλάστ. Η8. 967 F διαβρωσις τῶν ἐλάνων ὀπὸ σπῆτος· 2) ἡ μείωσις· Διοσκ. 574· 3) ἰατρ. ἐξέλκωσις τῶν τοικωμάτων ἀγγείου πνός ἢ ἰστών τοῦ σώματος· Ἀρετ. 62 A τῆσι ἀπὸ τῶν κάτω ἐντέρων διαβρώσεις· 4) γεωλ. ἡ ἐκσκαφή τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

διαβρωτικός-ή-ήν(η) μγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ διαβιδρώσκει, ὁ προκαλὼν διαβρωσιν βλλ.· Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 199, EM 219,28 γάγγραινα πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, - διαβρωτικὰ ὄξεα· || τὸ ὄξος, τὸ διαβρωτικὸν ὡς ὄξος, ἡ διαβρωτικὴ δύναμις· Ἰωκ. Χρυσ. Ἐδρ. 10,4,533 τὸ διαβρωτικὸν αὐτῶν (τοῦ πυρὸς) θάλασ· || νεώτ. ἰατρ. τὸ ὄξος, πλῆθ. διαβρωτικὸν ὡς ὄξος, οὐσίαι, αἰτίαι ἐργόμεναι εἰς ἐσπαθὴν πρὸς ἰστούς τοῦ σώματος προκαλοῦσι διάβρωσιν αὐτῶν.

διαβρωτικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαβρώσεως βλλ.

διαβυνέω βλ. διαβύω.

διαβύνω βλ. διαβύω.

διαβύσεις Ἦσ. «διακομύσεις».

διαβύω ὠδῶ πρὸς ἐμφραξίν, διαπερῶ, εἰσάγω· Ἰπν. 260,48 εἶθ' ὀδοβάλλων τὸν δάκτυλον ὄπὸ τὸ γένιον διαβύσει ἐς τὸ στόμα ἔλκειν· || μέσ. (ἐκ τοῦ διαβυνέω)· Ἦρ. 4,71 διὰ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς ἐπιστοῦς διαβυνέωσι [διαπερῶσι]· || παθ. [ἐκ τοῦ διαβύνω]· αὐτ. 2,96 πρὸβαλον δὲ ἐν ποιεῦνται, καὶ τοῦτο διὰ τῆς τριπέως διαβύνεται (δ. γρ. διαβυνέεται).

διαγαληνίζω ἐπιφέρω τελείαν γαλήνην, καθιστῶ τὴν ἐντέλειαν γαλήνην, πρᾶον, ἥρεμον· Ἀριστ. Ἰπν. 646 τὸν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διαγαληνίζονται.

διαγανακτήσις-εως (ή) μγν. μεγάλη, ὀλοσηρῆς ἀγανακτήσις· Φιλ. 2,178,4 ζέων καὶ πεπυρωμένος ὄπὸ τῆς νομίμου διαγανακτήσεως· 2) διαμαρτυρία μετ' ἀγανακτήσεως ἐκφρασομένη· Πλάστ. Μάρ. 16 ὅσα φωνὰς καὶ διαγανακτήσεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὸν Μάριον ἐκφράσθη.

διαγανακτέω-έω ἀγανακτῶ σφόδρα· Δημ. 833 πῶς οὐκ ἄξιον διαγανακτεῖν· Πλάστ. Η8. 74 B τὸν Ἀχιλλέως διαγανακτεῖντος· 2) ἰατρ. καταλυθῆναι, προσδόλαιον ἰσχυρῶς· Ἀντιλλ. π. Ὀρεδ. 44,8,1· || ἐπειθίτομαι· Σωρ. 1,81,118.

διαγαπᾶω μγν. ἀγαπᾶω ἴαν· Πάν. διαγαπᾶω τὸν αὐτῆς ἀνδρα.

διαγαπᾶσθαι EM ἴαν γαυρίδ, ἐπαίρομαι, σεμνοῦμαι ἐπὶ τῆι, πολὺ ὑπερφανεῖσθαι, καμαρῶναι.

διαγγαρον Ἦσ. «δικεφάλον».

διαγγελεύς-εως (ή) νεώτ., δημ. -εας ὁ διαγγελλῶν, ὁ κομίζων διαγγελλῶν βλλ., ὁ κομιστὴς πληροφορίας πνός, ἀγγελιαφόρος· || στρατ. κ. δημ. ἀξιωματικὸς ἢ ὑπαξιωματικὸς μεταβιβάων διαταγὰς ἢ ὁδηγίας τοῦ ἀρχηγροῦ στρατ. μονάδος πρὸς ὑποδαστερότερους ἡγήτορας.

διαγγελλία (ή) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἀκριβὴς ἀγγελία, ἡ γνωστοποίησις, εἰδοποίησις, πληροφορία· Ἰάσ. Π38,5 οροδοσίαι εἰδαι ἡγούμενος· ὁ ἰωσῆπος· τῶν τῶ θεῶ προσηγομαίτων, εἰ προσηγομαίτων τῆς διαγγελλίας· || νεώτ. ἰδ. ἡ ἐπίσημος διὰ διαγγελέως βλλ. γνωστοποίησις.

διαγγελλῶ κ. νεώτ., μέλλ. διαγγελλῶ, ἀόρ. διήγγεिला γνωστοποιῶ, πληροφοροῦ, διὰ διαγγελέως

ἢ ὡς διαγγελεύς, μετὰ δοτ.· Θεουκ. 7,74 οἱ ἀκούσαντες διήγγελλον τοῖς στρατηγοῖς· || κ. μετὰ τῆς εἰς ἢ πρὸς· Ξεν. Ἀπομ. 3,11,3 ἐπειδὴν οἱ πλείους διαγγελλέμενοι, Δημ. 163 διαγγελλόντες πρὸς ἀπαντας· || μετ' ἀποφ. ἐπιβλομῆαι, παραγγελλῶ μὴ γίνῃ τι· Εδρ. JA 353 Ἀναβαίδια δ' ἀφίεται ναὺς διήγγελλον· 2) γεν. διακηρύττω, διαβρῶ, διαδίδω· Πινδ. Ν 5,3 γλυκεῖ! αἰοῖδα, ... διαγγελλῶσι· ἄτι...· 3) μέσ. διαβιβάω τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς ἀνδρα· Ξεν. Ἀν. 3,4,36 ἐπεί δ' ἄγνωσκον αὐτοῦς οἱ Ἕλληνες βολεύοντες ἀπίται ἐκ διαγγελλόμενων· 4) νεώτ. ἀναγγελλῶ ἐπισημῶς πρὸς διήγγελα· 2).

διαγγελλῶ-ατος (τό) μγν. νεώτ. κ. δημ. ἀγγελλία, εἰδοποίησις, παραγγελλία· Πά Βασ. 3,4,27 πάντα τὰ διαγγελλόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν τοῦ βασιλέως· || νεώτ. τὸ διὰ διαγγελέως ἀγγελιαφόρου διαβιβαζόμενον μήνημα· 2) νεώτ. εἶθ. προκήρυξις τοῦ ἀνωτάτου ἀρχόντος πρὸς τὴν βουλὴν, τὴν συνέλευσιν ἢ πρὸς τὸν λαόν, δι' ἧς ἐθέτει τὰς γνώμας ἢ ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐπὶ οὐσώδους πνός (γνήματος)· || κατ' ἐπέκτασιν καὶ πᾶσα βρομία προκήρυξις πρὸς τὸν λαόν, προερχομένη ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἢ τῶν πολιτικῶν μερῶν ἢ κ. ἄλλων ὀργανώσεων· τὸ διαγγελλῶ τῆς κυβερνήσεως - τῶν δημοκρατικῶν - τῶν βασιλοφροσῶν.

διαγγελλῶ (τό) κ. νεώτ. ἀγγελλιαφόρος ὁ διαγγελεύς, εἶθ. ὁ διοητῆρ, ὁ κατάσκοπος· Θεουκ. 7,73 ἴσαν γὰρ πινες τῷ Νηΐδι διαγγελλοῦ τῶν ἐνδοθεν· 2) μγν. κ. νεώτ. στρατ. ὑπασιπῆς στρατηγός, οὗ διαβιβάει τὰς διαταγὰς· Πλάστ. Η8. 678 D· 3) νεώτ. κ. διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ πάνα (ἐπιτελευσίαι)· || ὄμ. κ. διπλωματικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς ἄλλοτε αὐτοκρατορῆς μοναρχίας.

διαγγελλήρ-ηρος (ό) μγν. ὁ διαγγελλῶ βλλ.· Ἀποστ. Διοτ. 2,17,228 τῆς μελλούσης ὀργῆς ἐν τῇ κρίσει· διαγγελλήρ, Χρυσ. 2,16,7,660 οἱ δὲ διαγγελλήτρεις ὑπαὶ ποσὶ κοιμηθήσαντες ἰδορθ, οἱ δὲ δὲ ἀγγελλήτρεις).

διαγγελλικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ὁ δι' οὗ γίνεται ἀναγγελλία, ὁ δι' οὗ γνωστοποιεῖται τ· ἐν Σάθ. [Νικητ. Χων.] 1,99 τὸ δὲ τῆς ὑποστάσεως διαγγελλικῶν κήρυγμα μετέστην ἰδοῦ.

διήγγη (τό) δημ. ὁ μεταγρηθεὶς εἰς δεῦτερον ἀγγεῖον οἶκος· || ὄθ. ὁ περυσινὸς ὁ παλιὸς οἶκος.

διαγίρω ἀρχ. λεξ. ἀγίρω, συνάγω παναχθῆεν.

διαγελᾶω κ. νεώτ. περιπατέω, χλευάζω, ἐμπαίζω· Εδρ. Βάχ. 272 σπυτος δ' ὁ δαίμων ὁ νέος ὄν σὺ διαγελᾷ, Ξεν. Ἀν. 2,6,26 Ἀνακλεῖται... τῷ φίλῳ διαγελᾶν· || κ. ἀπολ. ὁ ἄσπυλος ἡλικώδης ἐπαίει καὶ διεγέλα· 2) ἐπὶ καιροῦ, ἐποχῆς τὸ εἶπος, θαλάσσης, εἶμαι ἢ ἀρχίζω νὰ εἶμαι αἰθρίας, γαλήνιος γελᾶσθαι· Θεόφρ. Π3, 82,4 διαγελῶσις δὲ τῆς ὥρας· Πλάστ. Καϊά. Β 3,11 τὰ διαγελᾶντων, Ἦν. Κομμ. 13,380 B διαγελῶντων ἔραρος· 3) AB κ. νεώτ. μετ. ἀποφάσκειν, γλυκοχαρῶς· AB 54, - ἡ ἡμέρα ἤρχηκε νὰ διαγελᾷ, διε ἀπειθῆσθῆμεν· 4) νεώτ. μετῶν, ὄθ. εἶω εὐχάρι προσηγορῶν.

διαγέλω-ωτος (ό) μγν. ὁ περιγέλως, ἡ χλευή, ὁ ἐμπαγῆμος· Φιλῶδ. Ἦρακ. 1251,17 (πθ.).

διαγένησις-εως (ή) νεώτ. γεωλ. τὸ σύνολον τῶν μεταβολῶν πετρωμάτων πνός ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς ὀδοθέσεως αὐτοῦ μέχρι τῶ ὀριστικοῦ σχηματισμοῦ.

διαγενής Ἦσ. «εὐγενής» (πθ. διογενής).

διαγγεῖω δημ. ἀόρ. εἰσάγωμαι κ. ὑρα ἐπακαμύπτω, ἐπιστρέφω, γυρίζω πίσω, ἀ. γιγέρω βλλ.· Κρυστ. Ὄσαντ. Μπόσπορη 38 κι θνται διαγγερός ἀπὸ κεῖ, φέρει κλαρὸν τῆς Ἀσκαῖ· 2) κλιω πρὸς τὸ κάτω, γέρνω· δι[Συνημ. Μήτερα τῶν ἐπὶ 509 ὄλιγο λίγο εἰδάγυρε τ' ἄσθενικό κορμί τῆς.

διαγγεῖσις-εως (ή) μον. ἡ γέσις, ἡ δοκιμὴ· Γεωμ. 7,2. **διαγγεῖω** μγν. ἰδῶ εἰς τῆ νὰ γευθῶ, ἢ ἀπο-

λαση διά τνος τών αισθητηρίων· Εὐνάπ.ΐστ.247 D τῆς φωνῆς αὐτοῦς διέγνευε καί τῶ μέλουσ' ἢ μέσ. δοκιμάζω διά τῆς γλώσσας· Πλούτ.Μάρ. 44 διαγευομένα [τὸν οἶνον] ἐπιμακταρον.

Διαγυρωπία (ή) νεώτ. βιολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ὄργανά τινα ψυτῶ ἐκφάνονται καθέτως πρὸς τὴν διεύθυνση τῆς βερίτητος.

Διαγυρωπικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὃ ἐμφανίζων διαγεωτροπίαν βλλ. αὐ φαλλοί τῆς μαρθεσίας εἶναι διαγεωτροπικοί.

Διγῆσις πλάτ. ὄωρ. τ. τὸ διγῆσις βλλ.

Διαγυρωπίζω μτγν. χορδίζω μουσικὸν ὄργανον ἢ ἐν χρ. μτφ. ἐπὶ μαγειροῦ, παρασκευάζω μετὰ τέχνης, πρὸλ. ὄημ. κουρδίζω· Ἀθην.14,661 Α ἐπίφον. . . διειγγύρασ' ὄποκροῦσας γλυκεί.

Διαγιγνώμαι ἰων. κ. μτγν. ἄπτ. διαγιγνώμι, μέλλ. διαγιγνώσμαι, ὄδρ. διεγιγνώμην κ. διεγιγνώμην διέρρωμα, διάγω, περῶ· Πλάτ. Ἀν.32 Β τὰ σὸδε ἐπὶ διαγιγνώσθαι, Ξεν. Ἀν.1,1019· 2) ἄπολ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου βίου, διάγω, διαδιδῶ, ὤ· Ἀριστοφ. Ὀρν.45 ὄποι καθεβρωθέντα διαγιγνώμεθ' ἄν· 3) συνήθ. μετὰ μτγ.· Ξεν. Ἀπομν.4,8 Α οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγιγνώσθαι ἢ διασκαπῶν· 3) ἐπιζῶ· Ἰνν. Ἐπιδ.1,2 τῶν κατακλιθέντων οὐκ οἶδα ἂν τίς οὐδ' εἰ μέτρον χρόνον ἔλιγνετο [δ.γρ. περικεγμένο]· 4) φθάσω εἰς ἡλικίαν τῆσ, ἴδιωσ προκεχωρημένον· Αλοχ.1,51 τῆσ ἐν τῷ ἔσρα, εἰς ὃ πάντες ἀφείδεμεθα, ἔάν ὄρα διαγιγνώμεθα· 5) ἄρρωμαι τὰ μέσσι τῆσ ζωῆσ· Ἀριστολ. Πολιτ. 1268 α,31 διαγιγνώσθαι . . . ἀπὸ τῆσ τέχνησ· 6) μτγν. μετ' ἐπιρρ. γίνωμαι, συμβάλλω· κατὰ τινα τρόπον· Πλούτ. ἠΒ.119 D τῶν γενναίων καί καλῶσ . . . διαγευομένων· 7) ἐπὶ χρόνον, παρέρχομαι, παρεμπίπτω· Δημ.833 δὲκ ἐπὶν διαγιγνώμενον, Πλούτ. ἠΒ.162 Β πλέον ἢ χλῖα ἐπὶ διαγιγνώσθαι.

Διαγιγνώσκω κ. νεώτ., ἰων. κ. μτγν. ἄπτ. κ. νεώτ. διαγιγνώσκω, μέλλ. διαγιγνώσμαι, ὄδρ. διεγιγνώσκω κ. νεώτ. διεγιγνώσμαι, παρακ. διεγιγνώσκω, παθ. ὄδρ. διεγιγνώσθην, παθ. παρακ. διεγιγνώσθην γινωρίζω κατὰ συμπερασμόν, κρίνω, διακρίνω, ξεχωρίζω· Π.Ψ.240 ὄστέα . . . λέγομεν εὐ διαγιγνώσκοντες, ἠΡ.1,134, Πλάτ. Συμμ.186 C ὃ διαγιγνώσκων ἐν τῷτοῖσ τῶν καλῶν τε, καί αἰσχροῦν ἔρωτα, Ἀριστοφ. Ἰνν.518 κ. παθ.· Ἀριστολ. Θουμ.834 α,2 τὸν χαλκὸν ὄπτιωσ εἶναι λαμπρόν . . . ὡσ μὴ διαγιγνώσκεισθαι τῆ χροῦ πρὸς τὸν χρυσόν· ἢ νεώτ. συνόγω, συμπεραίνω ἐκ τιων ἠνδύσεων· ἐκ τῶν ὄπεκυρωῶν διεγνώσσω τὴν ἐνόχην τῶν· 2) διακρίνω ἐναργῶσ, ἐπακριῶσ, διακρίνω· Σωφ. ἠΧ.186 ἐν τῷ διεγνώστω τῷτο τῶν ἀρημένων·· 3) κ.νεώτ. ἰατρ. ἐκ τῆσ ἐξετάσεωσ ἐν γένει τῶ ὄσθεσὶσ καθαρῶσ τῆν ἔξ ἢ πάσκει νόσον, κάμνω διδάσκων βλλ.· Ἐρασιστρ. Γαλ.8,14· ὃ ἰατροῦ καλῶσ διεγνώσσω τὴν νόσον· 4) μετ' ὄποσφ. ἀποφασίζω διά κλήρωσ ἢ ἄλλωσ· ἠΡ.6,138, Λουκ. Ἐρωτ.9 τρεῖσ γὰρ ἐνταῦθα ἢ τέτταρωσ διεγνώστω μένεσ ἡμέρωσ' ἢ κ. παθ. ἄποσφ.· Θουκ.1,118 διεγνώστω αὐτοῖσ λελύσθαι τὰ σπονδῶσ· 5) ἐπὶ ὄδικσ κρίνω, διακάζω· Αλοχ.Εὐμ.709 χρῆ καί φῆσιν ὄσρειν καί διαγιγνώσθαι δίκην ἢ ἐκέρωσ κρίσιν, ἀπόφωσιν, ἀποφασίζω· Θουκ.4,46 περὶ δὲ σφῶν . . . τὸν Ἀθηναίων ὄδημον διαγιγνώσθαι ἢ κ. παθ.· Θουκ.3,53 μὴ . . . ἐπὶ διεγνώσμεθην κρίσιν καθύσμεθα· 6) ἀναγιγνώσκω τὴ ἐξ ὄλακῆρωσ, ἀναγιγνώσκω βλλ.· Πολύδ.3,32,2· 7) παθ. διακρίνωμαι, διοφημίζομαι, ξεγνωθῶμαι· Πίνδ. Παιδ.4,21.

Διαγκυλλίζομαι βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. διαγκυλλοῦμαι (2).

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι (2) κρατῶ ἄκόντιον διά τῆσ ἀγκύλῆσ βλλ.· ἠσ. «ἐνείρωσ τῶσ βακτύλωσ τῆ ἀγκύλῆ τῶ ἀκόντιου», μόνον κατὰ μτγ. παθ. παρακ. διαγκυλλοῦμένος ἔτοιμωσ τὰ ρῖφῶ τῶ ἀκόντιου· Ξεν. Ἀν.4,3,28 διεγκυλλοῦμένωσ τούσ ἀκόντιστάσ καί ἐπιδεδῆλημένωσ τούσ ζώτοτάσ ἡγρ. διεγκυλλοῦμένωσ' ἢ κ. μτφ. ἐτοιμάζομαι ἡγρ. ρῖφῶ τὴ ὡσ ἀκόντιον· Λουκ.2 Ἐλεγκ.15 κεραυόν διεγκυλλοῦμένωσ ἀνέχομαι σε [δ.γρ. διεγκυλλοῦμένωσ ὡσ ἐκ ρ. διαγκυλλοῦμαι-όμαι].

Διαγκυλλοῦμαι μτγν. κ. νεώτ. σπριζομαι ἐπὶ τῶ ἀγκῶν, ἀκουμπῶσ στὸν ἀγκῶνα Σουλῶ. «διαγκυλλοῦμένωσ ἐπὶ ἀγκῶνσ καθίσασ»· Δαρμάσκ. ἰσὶδ.134· 2) διεγκυλλοῦμένωσ σφυγμόσ ἰατρ. ὄρωσ πλάσθεισ ὑπὸ Ἀρχηγ. ὃ ἔχωσ ἀνωμόλουσ σφύσεισ [ισθ.]· Γαλ.8,661· 3) νεώτ. ὡσὶ δὲ τῶν ἀγκῶν, ὄπωσ ἀνοίξωσ ἰδιῶν διὰ μέσουσ πλῆθουσ ἀνθρώπων· ἢ ὄδ. κ. συνωθῶμαι· διεγκυλλοῦζοτο πρὸ τῆσ εἰσόδου.

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. νεώτ. τὸ διαγκυλλοῦσθαι βλλ.3, ὃ διαγκυλλοῦσθαι βλλ.2.

Διαγκυλλοῦμαι-όμαι ἢ βλ. νεώτ. τὸ διαγκυλλοῦσθαι βλλ.1, ὃ σπριζομαι ἐπὶ τῶ ἀγκῶν· Πλούτ. ἠΒ.644 Α· 2) νεώτ. ἢ διὰ τῶν ἀγκῶνσ τῶσ ἀνοίξωσ διόδου ἐν μέσωσ αὐνοστυζομένουσ κληθῶσ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

Διαγκυλλοῦμαι μων. ἀγλοίζομαι βλλ. ἰαν. στολίζομαι λαμπρῶσ δι' ἀγλοισμάτων, ἰδιῶσ διὰ πολυτῶν ἰθῶν· Ψελλ.Κομμην. Ἀθην.ἐν λ.

διαγνῶριζω μγν. ποιούμαι τ γνωστῶν, γνωστοποιῶ: ΚΑ.Λουκ.2,15 τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος διεγνώρισεν ἡμῖν (1δ.γρ. ἠγνώρισεν) 2) ὁμολῶ δημοσίως: αὐτ.2,17 διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῦ.

διαγνώρισιμό εἰς τὸ μγν. ἡ διάγνῶσις βλλ.: Γαλ.17(11),14. **διαγνώσις** (ἡ) δημ. ἡ διάγνῶσις βλλ. 2).

διαγνώσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἡ διάκρισις, ἡ διεκρίτησις: Θουκ.1,50 ὁ ράδις τὴν διάγνῶσιν ἐποιούοντο ὅσοι ἐκράτουσιν ἡ ἔκρατοῦντο 1) ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμός, ἐκτίμησις: Πλάτ. Νόμ.865 C τῆς δὲ εὐχίας οἱ δικασταὶ διάγνῶσιν ποιείσθων 2) κ. νεώτ., δημ. -ῆ εἰδ. ἰατρ. ὁ καθορισμὸς τῆς νόσου ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ νοσούντος: Γαλ.5,121 τὴν τῶν ἐνεστώτων γνῶσιν ἰδίᾳ προσήγορα καλεῖν εἰσθίμεθα διάγνῶσιν 3) τὸ μέσον τοῦ διαγνώσκαι, τὸ διακρίνειν: Εὐρ. Ἰνν. 926 χρῆν βροστοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον σαφέος τὸ κέσθαι καὶ διάγνῶσιν φρενῶν, Δημ.269 4) ἡ δύναμις τοῦ διαγνώσκειν, τὸ διακρίνειν: Εὐρ. Ἰνν.696 τὸ γὰρ δάσκον σου τὴν διάγνῶσιν κρατεῖ 5) ἡ μόρφωσις γνῶσις: Δημ.227 τὴν διάγνῶσιν ποιήσεται περὶ ἀπάντων.

διαγνώστης (ὁ) γλωσσ. συνήγορος, ὑπερασπιστὴς ἐν δίκῃ ἡ σύνδικος (λατ. cogitator).

διαγνώσιτός-ἡ-όν μγν. κ. νεώτ. ὁ ἰκανὸς εἰς τὸ διαγνώσκειν, εἰς τὸ διακρίνειν, ποῦ ἴσχυρεῖ να ἐξεύρω(1δ): Σέξτ. Εὐμ.Πυρρ.2,229 ἀληθῶν καὶ ψευδῶν λόγων διαγνώσιτικός 2) ὁ ἐμπειρὸς εἰς ἱατρικὰς διαγνώσεις: Γαλ.2,188 εἰ διαγνώστικὸ βουλόμεθα γενέσθαι νοσητάς τε καὶ μαρτίου πενήτοδός 3) κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἱατρικὰς διαγνώσεις: Γαλ.1,271 διαγνώστικὴ θεωρία 4) κ. νεώτ. ὁ χρησιμεύων πρὸς διάγνῶσιν: Γαλ.1,313 διαγνώστικὰ σημεῖα 5) νεώτ. τὸ θηλ. διαγνώστικὸ ὡς οὐσ. κλάδος τῆς ἱατρικῆς, ἐρευνητὴ τὸ περὶ τὴν διάγνῶσιν τῶν νόσων 6) ὁμ. νεώτ. τὸ οὐδ. διαγνώστικόν ὡς οὐσ. ἡ ἰκανότης πρὸς διάγνῶσιν: ἐξείρετον διαγνώστικόν 3) πᾶν. ὁ συντελεστὴς εἰς τὴν μόρφωσιν γνῶσις: Πλάτ. Διαγνώστικὰ ἀπομνημόνια.

διαγνώστός-ἡ-όν μγν. ὅν δύναται πς να διαγνώσθ, να διακρίνῃ: Γαλ.8,940.

διαγνώζω μγν. κ. νεώτ. αἰσθεῖ γαγγύω σφόδρα, ἐπιμῶνως πρὸς παρῶσαν, φύγον κατὰ τινος δυσνοσησθέντων μεμψιμοιρῶ, μουρμουρίζω, γκρινιάζω: Πάδ. Ἐξ.16,7 ἡμεῖς δὲ τί θρονοῦ, ὅτι γκρινιάζετε καθ' ἡμῶν, αὐτ. Ἀρ.14,2 καὶ διεγούγυον ἐπὶ Μωϋσῆσιν 1) κ. ἀπολ.: ΚΑ.Λουκ.15,2 καὶ διεγούγγυον οἱ Φαρισαῖοι λέγοντες.

διαγνώγουσός (ὁ) μαν. τὸ διαγνώγειν βλλ.: Γ.Κεδρην.2,199.

διαγνώστῆς (ὁ) νεώτ. θηλ. -άστρια ὁ διαγνώζων, ὁ μουρμουρῶν, ὁ γκρινιάζων.

διαγνώτος-αν ἀρχ. λέξ. ὁ ἔχων πολλὰ γόνατα, πολλοὺς κόμβους (πῦθ. δινότατος).

διαγονία (ἡ) Ἐπιγρ. ὁμάς, ὁμιλος αἰκελών.

διαγορίσις-εως (ἡ) μγν. ἡ διακρίσεις, ἡ ἐπιτολή, ὁ ὄρισμός: Παρφ.λ.Στοβ.2,8,42.

διαγορίσις κ. πᾶν. μαν. κ. νεώτ. διακρίπτω, παροργίζω, θεσπίζω, ὀρίζω: Παρφ.λ.Στοβ. Ἐκκλ.1,384 οἱ τε γὰρ νόμοι · διαγορίσοισι, ὡς ἐάν ληστέοις, τοδὲ νόμοι, Πάτ. τῶν θείων διατάξεων σαφέως διαγορίσομένων 1) διδῶ διατάξαι, διατάσσει: Πλούτ.Γ.Γράκκ.16 τὸ δὲ μερικῶς καὶ διηγόροισιν ἐπὶ τούτοις κατέπειν πάλιν 2) παθ. ὀρίζομαι, κανονίζομαι: Πλάτ.Νόμ.757 Α οὐδὲ ἐν ἱσασί τιμῆσι διαγορίσομενοι φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι, Πάτ. τὸ διαγορίσομενος 3) ἀναφέρω, ἀψηφίζομαι λεπτομερῶς: Διον. Ἀλ.Ρωμ.11,19 φέρω, ἀψηφίζομαι τινὰ κακῶς κακολογῶ 4) διαγορίσειν τινὰ κακῶς κακολογῶ 5) ἰσαλ. Ἀλ.26 διαγορίσει κακῶς Πλάτων· 5) ἰσαλ. ἰσάκ.

18 « τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγειν » 6) μαν πιστοποιῶ, ἐπιμαρτυρῶ: Σάβ. Ἰ.Ἀττάλ.1,4 τὸ ἐπιγεγονός ὀπόμενον διαγορίσει σαφέστατα.

διαγορίσιω δημ. κ. διαγομίζω βλλ.

διαγομίζω μαν. κ. δημ. κ. διαγομιάω, δημ. κ. γαγομιάω, μγν. παθ. παροκ. διαγομιάμενος ἐπὶ χώρος ἡ πόλεως θηῶ, λεπλάτω, κουρσεύω: Παλαρ.Περ.Χαρ.14,2 διαγομιάμενος χέματα.

διαγομίσαι (τὸ) δημ. ἡ δόμισαι, ἡ λεπλάσαι: Γρυν.μτφρ.Αἰσχ.Ἐπ.9,24 κί ἀπ' τῶν ἐχθρῶν διαγομίσαι διαφερέντε με.

διαγομιστής (ὁ) δημ., πλθθ. -ιστάδες θηλ. -ιστρα ὁ θηῶν, ὁ λαφυρογωγός, ἐκεῖνος ποῦ διαγομίζει.

διαγραίω νεώτ. ἀραιῶ διὰ τῶν δακτύλων τὰ πεπυκνωμένα ἐρία πρὸς διεκδύκλινσιν τῆς ξάνσεως.

διαγράμμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. σχεδίασμα ἀνεπιμενόμενός διὰ γραμμῶν: Πλάτ.Πολ. 529 Β εἰ τις τύχοι ὑπὸ ἀσπίδοιο · ἐκπινομένης διαγράμματος 1) νεώτ. κ. δημ. ἡ δι' ἐπιθεῖων γραμμῶν ἐν παραθέσει ἡ διὰ μᾶλλον τελευτήσεως ἡ δι' ἐλικτικῆ ἀνωμόλου καμπύλης γραφικῆ παράστασις φαινομένου τινός κινήσεως ἡ ἀξιομοιωμένης ἐνεργείας ἡ καταστάσεως, οἷον αἵματος, πυρετοῦ, τιμῆς προϊόντων, αὐξήσεως ἡ ἰσοτάσεως πληθυσμοῦ κττ., ἡ δι' εἰδικῶν ὄργανων ἡ ἀ. διὰ συγκριτικῆς ἐρευνῆς καθοριζομένη καὶ ἐν ἴσκιαι οὐτως ἀνοσοποιημένη: διαγράμμα πυρετοῦ - αἵματος - πορείας - τῆς χρηματιστηριακῆς κινήσεως - τοῦ τιμαριθμοῦ τροφίμων 2) νεώτ. βιταν. διαγράμμα εὐθούς ὀριζοντία προβολῆ ἄνθους τινός, ἐν ἡ προσδιορίζεται ἡ φύσις, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ διάταξις τῶν ὑφλών αὐτοῦ 2) εἰδ. γεωμετρικόν σχῆμα: Ξεν. Ἀπομ.4,7,3 τὸ δὲ μέχρη τῶν δυσσυνέτων διαγράμματα γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν 1) νεώτ. ἡ προβολὴ ὄλων τῶν σημείων ἀνεπιμενόμενός ἐπὶ ἐπιπέδου 2) ὁμ. νεώτ. τοπογρ. ἡ ὑπὸ κλίμακα ὑπὸ τῆς εἰδικῆς ἀποφικῆς τῆς τμήματος 3) γεωμετρικὴ πρότασις: Ἀριστ.Λ.Νικ.112 β, 21 4) μουσικὴ κλίμακα: Φανίας π. Ἀθην.8,352 C πρῶτος μαθητὴς τῶν ἀρμονικῶν Ἰλαδο καὶ διαγράμμα συνεστήσαστο 1) φρ. ἀφ' ἑνός διαγράμματος ἐπὶ τῶν αὐτῶν τῶν: Πλούτ. Ἡθ.55 D ὁ δὲ κάλαξ ἀφ' ἑνός διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἄδῳ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰσθίως ἠθοκρέμει, αὐτ.Δημ.13 2) νεώτ. τὸ πνεύματον βλλ. τῆς εὐρωπαικῆς μουσικῆς 3) ἀρροκόπιον βλλ.: Πλούτ.Μάρ.42 λέγεται διαγράμμα Χαλδαικόν ἐν τοῖς κῆλοις αὐτοῦ φουθενήμας ἐβρεθῆναι 6) κατάλογος ὀνομάτων, κατάστασις: Δημ.183 ἐκ τοῦ διαγράμματος νεύμα κελεύτας μέρη εἰκόσιν 7) πᾶν. κατάλογος φοροληπτέας περιουσίας 7) ἀπογραφή βλλ.: Δημ. 1150 ἀπῆλθον αὐτῶν τὸ διαγράμμα τῶν σκευῶν 8) γεωγραφικός χάρτης: Ἰουλ. Ἐπιστ.10 9) διάταξις κανονισμοῦ: Διόδ.Σ.18,57 1) διάταγμα, ἐδικτον βλλ.: Πλούτ.Μάρκελλ.24 εἰ δὲ διαγράμμα τῶν ἀρχόντων Ἐλλήνων μὴ διατάγματα, Ρωμαῖοι δὲ ἐδικτα προσογοροῦσιν οἱ: Ἐπιγρ. τὸ διαγράμμα τῶ Ἀντιγῶν 10) νεώτ. κ. ἡ ἐν νεκρῆς γραμμαῖς, ἡ ἐν περιλήξει ἀνατύπωσις θεωρίας, ἱστορίας, συστημάτων, διδασκαλίας κττ.: ἐξέβασε τὸ διαγράμμα τῆς συντεθειμένης ἱστορίας 11) νεώτ. ζωολ. γένος ἰθύνων ἀναδορυρήτων τῆς οἰκονομίας τῶν πρισιποματιδῶν.

διαγραμματογραφικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ὁ χρησιμεύων εἰς τὰ διαγράμματα βλλ.1) κ.10) διαγραμματογραφικόν ὄργανον.

διαγραμματογράφος (ὁ) νεώτ. ὄργανον εἰς ὁ συναπταμένου εἰς ἀτυπομηθῆν γίνεται ἐπὶ τμήματων διαγράμμα παριστῶν τὴν αὐτομεικρῶν τῶ ἀπρω.

διαγραμμίζω κ. νεώτ. διαγράφω, χωρίζω διὰ γραμμῶν, δδ. παίζω τὸ παίηνον διαγραμμισμός βλλ.

πεττεύω· Μοιρίς 317 « πεττεύειν Ἀττικῶς, διαγραμμιτίζειν Ἑλληνικῶς »· Φιλῆμ. 209· 2) νεώτ. διαγράω ἐπιφράσειν τινα διὰ γραμμῶν, χαρακῶνα, ριγῶνα. **Διαγράμμις**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ γραμμῶν διαφράσις ἐπιφρασίας τινός· 1) εἰδ. ἡ διαγωνίως ἐπιφραγίς προσθήκη δύο παραλλήλων γραμμῶν χάριν μελέτους ἀσφαλείας ἐν περιπτώσει ἀπειλείας αὐτῆς.

Διαγραμμισμός (ὁ) ἴδιον κ. νεώτ. πόρνον παιζόμενον ἐπὶ διαγραμμισμένου ἀδακτος διὰ μετακλήσεως ἐπὶ αὐτοῦ πεσσῶν, παρεμφερές πρὸς τὸ νὸν τὰδὲ | μιν. τὰδὲ | ἤα. « διαγραμμισμός, παιδιὰ τῆς ἐξήκοντα φηφῶν λευκῶν καὶ μελανῶν ἐν χώραις ἐλκομένων. Τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γραμμῆς ἐκάλον » | Διορδ. καὶ γραμμῆος ἐκαλεῖται· 2) νεώτ. ἡ διαγράμμις βλλ.

Διαγραμμόμετρον (τὸ) νεώτ. μῆκαν ὄργανον δ' οὐ μετρεῖται ἢ δυναμοδεικτικὴ καμπύλη διαγράμματος βλλ. |)

Διαγράφος δίκη ἤα. ἡ καταγραφείσα· ἤα. « διάγραφος δίκη, ἥτις καὶ ἐξεσμένη λέγεται ».

Διαγράφω (ἡ) Ἐπιγρ., οἰολ. τ. τοῦ διαγραφῆ βλ. λ. 3) διαταγῆ, διάταγμα, ἐδικτον· Ἐπιγρ. κατὰ τὰ διαγράφων τὸ βασιλεὺς Ἀλεξάνδρος, ὄμ. Ἀλεξάνδρος διαγράφων ἀποστείλας προσταξίς.

Διαγραφῆριος (ὁ) ἤα. « ὁ ἀπακτὸν δημοσίαι ».

Διαγραφῆς-εως (ὁ) μῆκ. ὁ ποιῶν διάγραμμα βλλ. κ. εἰδ. ἐν Ἀθήναις ὁ συντάξων κατὰστασιν τῶν δοσιμῶν· Ἀριστοκρ. ἐν λ. διάγραμμα· 2) ὁ ποιῶν περιγραφὰς· Μαρκελλίν. βί. Θεουκ. 51 ἄδων μιμητῆς καὶ ἀριστος διαγραφῆς.

Διαγραφῆ (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ γραμμῶν ἀναπαράστασις ἀντικειμένου τινός ἀπεικόνισις, σχεδίασμα· ἤα. « διαγραφῆ ἐπὶ ζωγραφίᾳ πίννακος εἴρηται »· Πλάτ. Πολ. 501 Α τίνα λέγεις τρέπον τῆς διαγραφῆς· ἢ ἡ ὑποτύπωσις γραμμικοῦ σχεδίου, διαγράμματος, τοῦ διαγράμματος βλλ. |)· Πλούτ. Φιλ. 4 τῶν τακτικῶν θεωρημάτων τὰς ἐπὶ τοῖς πιννακίοις διαγραφὰς εἶναι χαίρειν, ἐπὶ τῶν τόπων αὐτῶν ἐλαμβάνειν ἐλαχύν· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ σχεδίου, τῶν φύλλων φωτός· Θεοφρ. Φιλ. 132 εἶνα δὲ καὶ μονοφύλλα φοῖτα, διαγραφῆν ἔχοντα μόνων τῶν φύλλων· ἢ Ἐπιγρ. πληθ. σχεδιαγράμματα οἰκοδομῆς· 2) πινελ. κατάλογος· Δίφιλ. Ἀθην. 7, 292 λ ἔστιν δ' ἀπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφῆ, εἰς ποῖα μισθῶν ἡ φυλάττεσθαι με δεῖ· ἢ πᾶν κατὰστασις ἀγορασθέντων εἰδῶν· ἢ ὄμ. πᾶν. κατάλογος ἐμπορευμάτων· ἢ ὄμ. πᾶν. φορολογικὸς κατάλογος· ἢ ὄμ. πᾶν. κατάλογος κατανομῆς ἀπόρου· 3) διάταξις, διάταγμα, ἐπίταγμα, ἐδικτον, πρβ. διαγράφω· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3, 36 ἐν δρυϊνῶν ἐχαράσσοντο σάνισιν οἱ τε νόμοι καὶ αἱ περὶ τῶν ἰσρῶν διαγραφαί, αὐτ. 5, 73· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διαγράψαι, ἀπαλείφειν, ἀποχαρᾶν, ὡς διὰ μελανώσεως, ἀποξέσεως κττ.· ἐπιτρέπονται δύο διαγραφαί εἰς τὸ δελτίον τῶν ὑποψηφίων, - διαγραφῆ ἐκ τοῦ δημοτολογίου· ἢ ὅθ. εἰδ. ἐπὶ χρέους, ἐξάλειψις, ἀποκατῆ, ὡς ἐνεκα καταβολῆς παραγραφῆς, χαρισμοῦ· Πολύβ. 32, 13, Πλάτ. τῶν διαγραφῆ, - διαγραφῆ ὑποθήκης· ἢ διαγραφῆ δίκης Σουῖδ. « ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ αἰώνων »· 5) συνεκδ. Ἐπιγρ. κ. πᾶν. πιστοποιητικὸν περὶ καταβολῆς ἀφειλομένου ποσοῦ ἐξοφλητικῶν ἔργων ἐξέφωλις· ὄμ. ἤα. « διαγραφαί, αἱ συνθήκαι »· πᾶν. συμφῶντα περὶ ἐνεργείας πληρωμῶν διὰ μεταδιδαστοῦ εἰς τρίτον χρεωστικῶν ἔργων· 7) προαδιορισμός φορολογίας· Ἰουστίν. Νεαρ. [3], 5· ἢ πᾶν. κεφολικὸς φόρος· 8) πᾶν. τίτλος μεταδιδάσεως κτήματος μισθουμένου κατὰ κληρονομικὸν δικαίω μα, ὡς ἐκ τοῦ δικαιωμάτων ἐμπροθέσεως.

Διαγραφῶν (τὸ) μῆκ. ὄμφ. γέν. κ. σμρ.· Πάν ὕπερ διαγράφου τοῦ τηγάνου.

Διαγράφω κ. νεώτ. κ. δημ. ἀναπαριστῶ διὰ γραμμῶν, σχεδιάζω, ζωγραφῶ, ἀπεικονίζω· Πλάτ. Πολ. 500 B αἰ μὲ ἀπὴν ἰτὴν πόλιν διαγράφεισιν οἱ τῷ θεῷ παραδείγματα χρώμενοι ζωγράφοι, - ὁ δὲ αὐτὸς - τὸ ἀροπλάνον διέγραφει ὡς ἀκούον ὕπερ τῶν τῆς πόλεως· ἢ διαγράφω γραμμῶν σῶμα γραμμῶν διὰ τινος ἢ τινων· Πλάτ. Κωμ. [5], 2· 2) καθορίζω λεπτομερῶς, περιγράφω· Πλάτ. Νόμ. 778 Α τὸ δὲ μετὰ τοῦτο οἰκίσεις κρή διαγράψαι τὸ λόγῃ· κ. ἀπολ.· Πλούτ. Νικ. 23 ὡς Αὐτοκλειθὸς διαγράψαι ἐν τοῖς ἐξηγητικῶς· ἢ νεώτ. ἐκβάτω ἐν γενναίαις γραμμῶσι, κατὰ τὰ κύρια σημαία· τοῦ δὲ διαγράψαι ὡς ἐξῆς τὰ σχέδια του·

3) διοτυπῶ ἐν σχεδίῳ ἴδιον κττ.· | Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 88· κ. παθ.· Πολύβ. [1], 62, 7 συνθήκων διαγραφῶν· 4) καταγράφω· Ἀριστοκρ. Πητ. [3], 78 α, 26 ἐπὶ τῶν προειρημένων διαγραφῶν τὰς πρώτας· 5) καταγράφω ἐν καταλόγῳ, στρατολόγῳ· Πολύβ. 6, 12, 6· 6) πᾶν. ἐπὶ πραγμ., ὄριζω ἐγὲν γράφω διαταγῆς· Πλάτ. τὸ πλῆθος τὸ διαγράφει ἀποπνέτω· 7) κ. νεώτ. κ. δημ. σῶμα γραμμῶν ἐπὶ τινος λέξεως, ἐξελόφω, ἀθῆνα· Πλάτ. Πολ. 387 B ταῦτα . . παρατίσσομεθα Ὀμηρον . . μὴ χαλεπαίνεν ἂν διαγράφωμεν· ἢ διαγράφω τινὰ ἀπαλείφω τὸ ὄνομα τινός· Ἐντ. ἤλ. 1073 [γυναικῆ] διαγράφω ὡς ὀσάν κανῶν, - τὸν διέγραφεν ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποφωλιῶν· ἢ διαγράφω δίκην ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἀπαλείφω δίκην ἐκ τοῦ καταλόγου· Ἀριστοκρ. Νεαρ. 774 πενετάλαντος διαγράφαι μοι δίκην [πᾶν], Αυσ. 17, 5 διαγράφαντό μοι τὰς δίκας· ἢ μὲν. διαγράφωμεν δίκην, ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἐγκαταλείπω, ἀποσῶμαι δίκην· Δεμ. 501· ἢ νεώτ. δημ. διαγράφω ὀφθηκὴν ἐξολογῆσαι· 8) ἀκυρῶ, καταγράφω· Πλούτ. Μάρ 4 ἠέλιπαι τὸν Κότταν . . εἰ μὲ διαγράφει το δόγμα· ἢ ἀποκλείω· Παρφ. Αποχ. 31· 9) καταρρίπτω, καταβιάζω, ὑποδιβάζω, περσιτέλλω· Πλούτ. Ἦθ. 360 Α διαγράφω θεοῦς εἰς ὄνοματα στρατηγῶν· 10) γράφω διαταγὴν διὰ π.· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 28 διαγράφω (τοῖς στρατιώταις) τοὺς ἀφωνισμούς· 11) Ἐπιγρ. πληρῶνος, ἀποτίμω ἐγγράφου πρὸς τρίτον ἐνόμισ μου, ὡς ἐν ἐμοῦ καταβάλλω· ἢ κ. ἀπλῶς πληρῶνος· Ἐπιγρ. Μιλῆτ. διαγράφειν σπῆτρας ἑκατόν· 12) διακνέω ὄριζων τὴν ἐκάστην διδωμένην μοῖραν· Πλούτ. Πομ. 31.

Διαγρηγορέω μῆκ. ἀνιρθρομαί εἶς ὄνου, ζυτῆνα· Κ. Δ. Λουκ. 9, 32 διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ· 2) διατελῶ ἀγρυπνῶς, ἀγρυπνῶ· Ἡρωδιαν. 3, 44 πάσης τῆς νυκτός ἐν φροντισίᾳ ἐκτέροισι καὶ δεῖε διαγρηγορήσαντες.

Διαγρηγορῶ μῆκ. ἀγρυπνῶ ἐξαγρυπνῶ σφόδρα, ἐξερεβνίζω· Πλούτ. Αντ. 86 τῆς Κλεοπάτρας ἐκκαλουμένης αὐτῆν (τὴν ἀσιβία) καὶ διαγρηγορήσεως ὀρηθήσεως ἐμφῶνι τὸ βραχίον, αὐτ. Ἦθ. 465 C τὰ πᾶσα τὰ τῆς ψυχῆς διαγρηγομένα.

Διαγρηγορήτης (ὁ) σχόλ. ὁ παραμυνον ἀγρυπνῶς καθ' ὅλην τὴν νύκτα· Σχόλ. Ἀριστοκρ. Πητ. 277.

Διαγυμνῶ-έω κ. νεώτ. παρορνεύω ἀγρυπνῶς, ἀπνέω ἐπὶ μακρῶν ἢ κ. καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ· Ἀριστοκρ. Βάτρ. 931 ἠδὲ ποτ' ἐν μακρῶ χρόνῳ νυκτός διγρυπνήσας, Λουκ. Νεκυμ. 6 καὶ μοι ποτε διαγυμνοῦντι τούτων ἔνεκεν, Μηνῶ 12, 6 Βίος Νικολάου ἐπισκ. Μῆδ. ὁ μὲν δὲ ὄθω πρὸς τὴν ἐκείνου ἔλευσιν διαγυμνῶν· 2) νεώτ. μῆκ. ἐκτὸ συγκεντρωμένῃ τὴν προσοχήν μου, τὸ ἐνδιεσπῆρον μου, ἐπαγρυπνῶ.

Διάγυμος μῆκ. πῆθ. διμηλής, ἐν τῷ φρ. διάγυμος παιῶν ὁ μετρικὸς ποῦς — μ.· Ἀριστοτέλ. Κ. [1], 6.

Διαγυμνάξω μῆκ. γυμνάξω, ἀσκῶ συντόμως· Πολύβ. ἀμ. 1, 7 τὸ σῶμα τρέφαι καὶ διαγυμνάσαι· ἢ κ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς· Ἀθανάσ. 1, 768 C τὴν ψυχὴν . . τὰ περὶ τοῦ θεῖου νόμου διαγυμνάξαι· ἢ μὲν

γυμνάζομαι συντόνας: Γολ. Σμικρ. Σφαίρ. 4' 2) ου-
νεργίζω τὴν ἐξάσκησιν: Γολ. 6, 163.

διαγυμνάσια (ἡ) μτγν. ἡ πόλις, ἡ σπάντος
γυμνάσιος: Εὐα. Ἐκκλ. Ιστ. 10, 4, 6 μετὰ τὴν αὐτάρκη
διαγυμνάσιαν, ἢν οἱ... στρατιώται... ἐνεδειξάντο.

διαγυρνᾶ-δω μτγν. ἀπογυρνᾶ, ξεγυρνᾶνω, δδ.
μτφ. ἀποκαλύπτω: Εὐαγγ. Ιστ. 25, 20 τὴν ἀλλ᾽ ἑβραίων.
ὁ διαγυρνᾶ καὶ ἀπεκαλύπτει.

διαγυρίζω δημ. ἐπανοκίπτω, γυρίζω πίσω,
διαγερῶν: δ. μοιρ. δσο νά πῆρ κι δσο νά ρθῆ
κι δσο νά διαγυρίζω, ἐσκουδριασαν οἱ κλειδωνιές.

διαγυρνῶ δημ. περιηγοῦμαι, πλανῶμαι, γυρίζω
ἐδῶ κι ἐκεῖ: Σάρρ. μετὰ φρ. Σοφ. Ἀντ. 784 πού πάν-
τα διαγυρνῶς | σέ θάλασσεσ κα σέ στεριές.

διαγύω μτγν. ἀγῶ, πηγῶ ἰσχυρῶς: Λουκ. Ἀνάθ.
31 δεδιότες μὴ... διαγῆχτε ὑπὸ τὸ κράνος ὑπο-
βρόντων τὸν πᾶχυν.

διαγῶ (ἡ) κ. μων. κ. νεῶτ. ὄγω, μεταθιβάζω ἀντι-
περῶν, περῶν πέρα: Ὀδ. Υ 187 πορθμῆες δ' ἄρα
τοῦσ γε διήγαγον, Ξεν. Ἀν. 2, 4, 28 αἱ βάρβαροι διή-
γαον ἐπὶ σχεδίασις διαθεριναίς ἄροταις. || κ. ἀμτῶ.
διέρχουμαι, διαδοίω, περῶν πέρα: Ξεν. Ἀν. 7, 2, 12

τοῖς τὰ ναυκλήροις ἀπέπτε μὴ διήγαίν. 2) γεωμ.
ἐπὶ γραμμῆσ, κύρῶσ, γαρδῶσ, προεκβάλλω: Εὐκλ.
1, 21. 3) κ. νεῶτ. ἐπὶ κρόνου ἐν ἀναφορᾷ πρὸς
τὸν βίον, διέρχουμαι, περῶν: Αἰσχ. Πέρα. 711 βίον
εὐαίωτα Πέρασις γε θεῶσ διήγαγεσ, Ἀριστοτ.
Νεφ. 464 ζῆλωτότατον βίον ἀνθρώπων διαίεσις
κ. μετὰ μτγ.: Πλάτ. Πολ. 579 D μαχόμενος ἀναγ-
κάζοιτο διαίεσιν τὸν βίον. || ὄμ. κ. ἐπὶ χρονικῆ
ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ τοῦ βίου: Ξεν. ΚΠ 4, 6, 6, αὐτ. Ἀν. 6, 5, 1 τὴν μὲν οὖν νύκτα οὐμῶσ
διήγαγον, Ἀθῆν. 8, 363 F τὰς ἑορτάσ καθ' ἑαυτῶσ.
διήγον. 4) κ. μων. κ. νεῶτ. κ. ἀπολ. | ἴησι κ. ἰα.
παρόλῳφ. τῆς λ. βίου | μετ' ἐπιρρ. ἡ μετ' οὐσ.
ἐκφεροῦμαι μετὰ τῆσ πρῶθ. ἐν διέρχουμαι τὸν
βίον, διαβιδῶ, ζῶ, περῶν τῆ ζωῆ μου: Πλάτ. Θεαιτ.
147 B ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διήγουσι, Διμ. 311 ἐν ἐξ-
αιμονίᾳ διαίεσιν, Διγεν. Ἀκρ. 2546 διήγει ἐν ρε-
στώη - ἐν νεπιᾷ πρῶθ. διαζῶ. || διέρχουμαι
τὸν καιρὸν μου: Πλάτ. Εὐθ. 3 B ἐν τῷ δικαστηρί-
ῳ διαγαγεῖν. || ὄμ. κ. νεῶτ. συνθῆ. μετὰ μτγ.:
Ἡρ. 1, 9 τοὺσ Λυδοὺσ τέλεσ μὲν διήγειν ἰσπαρέον-
τα, Ξεν. ΚΠ 1, 2, 6 διήγουσι μανθάνοντες δικαιο-
σύνην. || κ. μετ' ἐπιρρ.: Θουκ. 7, 71 ἐν τοῖσ χαλε-
πώτατα διήγον, Ξεν. Ἀπομν. 4, 4, 15 ἐν εἰρήνῃ τε
ἄριστα διαίεσι. || σιωπῆ διήγῶ σιωπῶ ἐπὶ μακ-
ρόν: Ξεν. ΚΠ 1, 4, 14 5) φρ. διαγῶ τρόπον τῆσ
περὶ τινα φέρουσι κατὰ τὸν τρόπον πρὸς τινα:
Ἀριστοτ. θάτρ. 457 εὐσεβῆ τὸν διήγομεν τρόπον
περὶ τοὺσ ζῆνοὺσ κ. μετ. ἐν φρ. διαγωγῆ διδά-
γουμαι: ἐπιδοκίμω τοιαῦτην ἢ τοιαύτην διαγωγῆν:
Πλάτ. Πολ. 344 B βίου διαγωγῆν, ἢ ἀν διαγόμενος
ἐκαστοσ ἥρωσ βιωσιτελεσάτην ζωῆν ζωῆ. 6) ἀ-
ναβάλλω: Θουκ. 1, 90 οὐ προσεῖ πρὸς τὰς ἀρχάς,
ἀλλὰ διήγει καὶ προφασίζετο. || μετ' αἰτ. ἐπὶ
τοῦ λόγου, παρατεινῶν: Φιλῶστρ. Ἀπολλ. 1, 17
διαίεσιν τοὺσ λόγουσ. 7) μετ' αἰτ. προσ. τέρ-
νω, φοχγογῶ: Λουκ. Φῶλ. 1, 3 τὸν δῆρον ἐν θέσις
καὶ διανομαίς. καὶ δημοθινοίσις διήγον. 8) πῆρω
τιο ἐν τιμῇ καταστάσει: Αἰσχ. Εὐμ. 995 πᾶλιν ὄρθε
δικαιον... διαγόντες, Ἰσοκρ. 3, 41 τὰσ πόλεισ ἐν ὁ-
μοιοίᾳ περῶσθῶσ διαίεσιν. 9) συντηρῶ, διατρέ-
φω: Φιλῶστρ. Ἡρωικ. 10, 4 τρανήσιν καὶ λαχρῶ-
σιν τὸν στρατόν διαίεσιν. κ. παθ.: Φιλῶστρ.
Ἀπολλ. 5, 42 [λέω] μελιτοῦτατισ διήγετο. 10) δι-
οικῶ, οἰκονομῶ: Πλάτ. Πολιτ. 273 C κάλλιστα πάντα
διήγα, Πολύδ. 5, 34, 3 πανηγυρῶτερον διήγει τὰ
κατὰ τὴν ἀρχὴν. 11) ἀπομαρξίζω, ἀπομαρξίνω
ἀπ' ἀλλήλων, διαστελλῶ: Πλάτ. τετ. 1, 6, 25 διήγαγεσ
τὸ σκέλη σου παντὶ παρόδῳ, Ἀρετ. 4 ἄν δε καὶ
βῆ διαγαγῶν τοὺσ ὁδόντασ ἐνωτᾶρ τῆσ ὑγρῶν

12) ἀποτρέπω, ἀπομαρξίνω: Φιλῶστρ. Σοφιστ.
18, 2 τὰσ βασιλείουσ φροντίδασ διαίεσιν.

διαγῶ (2) δημ. κ. διαζῶ βλλ.

διαγωγῶ εἰς-εἰσ (ἰδ.) ὁ διακομίζω, ὁ μεταφέρω
ὁ διαπερῶν: ΕΜ 268, 24 διακονῶν καὶ διαγω-
γῶ τῶν ψυχῶν (ἐπὶ τοῦ Ἑρμού).

διαγωγῆ (ἡ) κ. νεῶτ. κ. δημ. ἡ μετακόμισις, ἡ
μεταφορᾷ: Πολύδ. 5, 2, 6 τριῶν διαγωγῆ. 2) ἡ
διὰ τινοσ μέσωσ μεταφορᾷ, ἡ διακόμισις, δδ. μτφ.
ἡ διὰ τῆσ διδασκαλίωσ καθοδηγήσιν ἐπὶ τινοσ ζῆ-
τήματοσ: Πλάτ. Ἐπιστ. 343 B ἡ δὲ διὰ πάντων αὐ-
τῶν διαγωγῆ... μόγισ ἐπιστήμην ἐνέτεκεν. || δδ.
διαπαιδαγωγῆσις, μόρφωσις: Φιλῶδ. Εὐσεβ. 25 ἐν
τῇ ἐνεστώσῳ διαγωγῆ | πηδ.: 3) διαγωγῆ βίου
ὁ τρόποσ τοῦ διαίεσιν τὸν βίον, ὁ τρόποσ τοῦ ζῆν:
Πλάτ. Πολ. 344 B βίου διαγωγῆν. || κ. νεῶτ. κ.
δημ. ὄμ. σμγ. κ. ἀπολ.: οὐτ. Θεαιτ. 177 A τὴν αὐ-
τοῖσ ὁμοίωτα τῆσ διαγωγῆσ ἀεὶ ἐζουσι, ἐ-
πέδειξαν ἀμειψάν - καλῆν - κακὴν διαγωγῆν
|| νεῶτ. κ. δημ. ὁ τρόποσ τοῦ φερέσθῳ, ἡ συμ-
περιφορᾷ, τὸ φέρημο: ἡ πρὸσ τὴν σέλιγον διαγω-
γῆσ του. 4) ψυχολογία, παιδαγωγία: Ἀριστοτ.
H Νικ. 1127 b, 34 διαγωγῆ μετὰ παιδείᾳ, αὐτ. 1280 b,
37 διαγωγῆ τοῦ σέζην | οἱ τῆσ σμυθῶσῶσ, αἱ
δὴμοσίασ-δισσεκθῶσῆσ|. 5) ἀναβολή, ἐπιβρα-
δυνάσις: Δίων Κ 57, 3. 6) διοικισις, διαχειρίσις:
Δίων Κ 48, 5 τὸν πραγμάτων διαγωγῆ | διαχειρίσι-
σῶσ τῶσ ποθεῶσῶν|. 7) ὄρμος τῶν πλοίων, ἐοφ.
ἀνάγρ. ἐν Ἡρωιδ. ἀν. 4, 2, 8 8) ἴσ. ε. διαγωγῶν δι-
αίρεσισ, διανομήσιν, διέλευσισ.

διαγωγικός-ἡ-ὸν μτγν. νεῶτ. κ. δημ. ὁ ἀναφε-
ρόμενοσ εἰς τὴν διαγωγῆν βλλ. 1) τὴν μεταφορᾷ,
τὸν διόπλοσ: Στρώβ. 4, 3, 2 εἰαυτῷ προσήκειν τὰ
διαγωγικά τέλη | τὰ διαγωγία βλλ. 2) νεῶτ. κ.
δημ. ὁ ἀναφερόμενοσ εἰς τὴν διαγωγῆν βλλ. 3),
εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τοῦ φερέσθῳ.

διαγῶν (ἰδ) μτγν. τέλος ἐπιβαλλόμενον ἐπὶ
τῶν διαπλήτοτων πορθῶν τὸν πλοίου, ὁ διαγωγι-
κὸσ ἔλοσ: Πολύδ. 6, 4, 2, 5 μηδὲνα πράττει τὸ δια-
γωγῶν τῶν ἐλῶ τὸν Πόντον πλεόντων.

διαγῶν εἰρῶ δημ. διαγωνίωσ βλλ.

διαγωνία (ἡ) μτγν. ἀγῶν, πόλις, διαγωνισμὸσ
Μαξ. Τύρ. 11 | πηδ. ἄντι διαφονία.

διαγωνίζομαι κ. νεῶτ. κ. δημ. ἀγωνίζομαι, μά-
χημασ κατὰ τινοσ: Ξεν. Ἀπομν. 3, 9, 3 οὐτ' ἐν ὄρῳ
πέλατισ καὶ ἀκοντίοισ οὐτε ἰκθῶσῆσ τόσεισ ἐθέ-
λοισ ἐν διαγωνίῳ ζῶσθαι. || κ. ἀπολ.: Θουκ. 5, 10
οὐ βουλόμην μάχη διαγωνίσασθαι. || ἀγω-
νίζομαι δοκιμοστικός πρὸσ ἐξάσκησιν. || Ξεν. ΚΠ
1, 2, 12 2) κ. νεῶτ. ἀμιλλῶμαι, διεκδικῶ ἐπιβόλον
τῇ | πρωτεία, βραβεῖον κττ.: Πλάτ. Γοργ. 466 B εἰ
δέοι λόγῳ διαγωνίσζομαι ἐν ἐκκλήσι. Διον. Ἀλ.
Ρωμ. 3, 17 διαγωνίζομαι ὅπερ τῆσ ἀρχῆσ. || εἰδ.
ἀγωνίζομαι ἐν δίκα: Λουκ. Ἀλ. Ιστ. 2, 8 Ὁσῶσῳ καὶ
Μενελάου περὶ τῆσ Ἑλένησ διαγωνιζόμενων, ποτῶ-
ρω χρῆ αὐτῆν συνοικεῖν. 3) περῶν τὸν ἀγῶνα,
ἐπὶ τοῦ χοροῦ: Ξεν. Εὐλ. 6, 1, 6 τὸν μνητοσ χορόν
οὐκ ἐξήγαγον, ἀλλὰ διαγωνισασθῆσ ἐβω. 4) κα-
τεργουμαι εἰς τὸν ἀγῶνα, ἀποφασίζω ἐν ἀγωνισθῶ:
Αἰσχ. 3, 132 οὐ περὶ τοῦ κύριοσ ἔργων εἶναι δια-
γωνίζεται|. 5) σπον. κ. ἐν ποτῶ. τῶν γυμνασίων,
ἀποτελῶ ἀντικείμενον διαγωνισμοῦ: Σοφιστ.
30, 9 πράξεισ διαγωνισθῶσῶσ.

διαγωνίωσ-ον μτγν. κ. νεῶτ. ὁ ἀπὸ γωνίωσ-εἰς
ἀπέναντι γωνίωσ ἀγόμενοσ, βάλωμ, θίχλωμ: Στρώβ.
21, 36 διαγωνίωσ πωσ ἀγεται καὶ ἀοξῆ ἢ ἀπὸ ὁ-
θαφάνου εἰς Ἀλυτῶν | γρομῶσι. - διαγωνίωσ κα-
τεύθωμ. 2) νεῶτ. τὸ θῆλ. εἰσ οὐσ. πάσα εὐ-
θεῖα ἐνοῦσα ὅσοσ ἀπέναντι κορυφῶσ πολυγώνωσ.

διαγωνισμα-όσ (ἰδ) νεῶτ. ὁ διαγωνισμὸσ βλλ. 2).

διαγωνισμός (ἰδ) μτγν. νεῶτ. κ. δημ. μεγάλη
προσπάθεια, ὑπερπέντασι τῶν ἀγόμενων, ταυ-

συνός: 'Αέτ.9,30' 2) νεώτ κ. δημ. άγών, άμλλη, ιδ. πνευματική, μεταξύ δύο ή πλείονων προς άνάδειξιν του ή των ίκανωτέρων, των πρωτευόντων: βιαγωνισμός προς άποστολήν άποδοχών εις Εύρώπην, - βιαγωνισμός καλλονών - ποιητικής || ειδ. εξέτασις γραπτή των μαθητών επί της διδασχέουσης άλλης καί άρσας τακτά διαστήματα.

βιαγωνιά-άα, παρακ. διηγησιακά άγωνιά αφόδρα, διατελόω εν μεγάλω άγωνία, άνασχυρά: 'Αριστ.124, ΠιδΜοικκ.2,31 τήν τε του μεγάλου βιαγωνιώτους άρχικέρως προσοκίαν, Πολυδ.3,105,5 βιαγωνιάσας μη ασφαλεί τοις άλλαις' || μετ' αιτ. φοβόμασι μλ. - κέρια γένονται της άποσκευής.

βιαγωνίως έπίρρ. μτην. κ. νεώτ, κατά τρόπον βιαγωνίον βλλ., μεταξύ δύο άπέναντι γυνών.

βιαγωνόθετον (τό) νεώτ, σανάδωμα ού τό τεμάχια των έλλων είναι διατεταγμένα βιαγωνίως, ώς τό φύλλα της πέτριας.

βιαγωνοθετώ ή μτην, φέρω εις άσυμφωνία, εις σύγκρουση, εις κρίση: Πολυδ.26,77 έδούκων γάρ οι Ρωμαίοι τά κατά τους Ροδίους και Λυκίους βιαγωνοθετών.

βιαδώνω μτην, μέλλ. διαδήξωμαι δάκνω (ισχυρώς: Μάξ.Τύρ.δ.2' 2) μτη. σικωφανία: Πολυδ. 4,87,5 και τόν επί της θεοπέσιας ταγαμένω 'Αλέξανδρον... διέδουκον' 3) δη. μτη. σαρκάζω: 'Ιδύλλ.Προτρ.21 λα' 4) μετ. μετά δοτ. βιαγωνίζομαι προς τινά δια δηγμάτων: Πλάστ.'Ηβ.1105 Α προθύμως τώ Κερδέρω βιαδώνεσθαι' || κ. άλληλοπ. : Μ'Ανταν.5,33 κινύθια βιαδώνεσθαι.

βιαδωκρώ μτην, δοκρώ έν τό μετώπιο: Δισκ.'Αλ.Ρωμ.10,17 μικρόν έπισχών και βιαδωκρούω.

βιαδώντω ποι. έν τη. σχίζω εις δύο, διασχίζω: 'Ιλ.Ε58 δια δύο χροά καλόν έδαφεν.

βιαδωτόθυμαι-τομαι, άόρ. βιαδωτόθυμαι, άόρ. θαιμιστ. - θασάοκετο ώς άλληλοπής βιαδώνω, διαμοιράζω: 'Ιλ.Ε158 γρηγορτία δε δια κτήση δατέον, 'Ηοιδ.Ε606 άποφειμένου δε δια κτήση δατέον, 'Ηρ.8,121 βιαδωσαντο την Άλην' 2) δη. σμη. κ. ώς ένεργ. : 'Ιλ.1,333 δια παθρα θασάοκετο, πολλά δ' έξασκεν, 'Ηρ.4,145 τούς Μινώας γής τε μετέδωσαν και ές φυλάς βιαδωσαν' 3) παθ. διαμοιράω, διατέμνω εις μικρότερα μέρη: 'Ανν.'Εμφ.Πολ.1) γής βιαδωτομήνης.

βιαδωκνύω, μέλλ. βιαδύω, ιων. βιαδέξω έπιτοτ. άπύ του άπλού βιαδύω, βιαδύω πλήρως, καταδοκνύω: 'Ηρ.2,162 και τώ οθ κως άκαούστων ένίπνο τό ποιούμενον, ώς βιαδύω, 'Επιγρ. βιαδύκνύσασθαι τό λαμπρόν και εύνοον προς την πατριδα' || κ. μετά ειδ. προτ. δια τό ότι: 'Ηρ. 9,58 βιαδέξαν γε... ότι ούδένας άρα έάντης έν ούδαιοισι εύουσι 'Ελλησι έναπεδουκένωτο' κ. μετά μτη. : αút.8,118 τών τής βιαδέξαντες άμλων βασιλείας κλώδωμονος' || ώς άμπα. έν τοις ιων. τ. βιαδέξω κ. ώς βιαδέξω (ωδ έγένετο φανερόν, (ωδ) καταδειχθί: 'Ηρ.2,134 ώς βιαδέξω τήδε ούκ ήστια' 2) μετ. παθ. έπιδοκνύω, άναποτίσω : Πάν. άξια, καθ' ήν βιαδύκνύσασθαι περι πάντα έπιμέλειαν, κελύοσσι' 3) παθ. γίνομαι φανερός, άποδοκνύομαι, δηλοούμαι, κηρύσσομαι: 'Ηρ.3,72 βιαδύκνύσσω ένθαύτα ένών παλέμω, Λιδάιν.Λογ.1,105.

βιαδεκτήρ-ήρος (τό) κ. νεώτ, ό μεταδίδων, ό βιαδεδόξω: Αιν.Τοκτ.6,4 βιαδεκτήρας είναι των άειρομένων σημείων' 2) νεώτ. ναυτ. έλαφρόν πλοϊον του άλλου ναυτικού, ύποσημνών τό σημάστα του άρχηγου ός τό πλοια τό ατόλου.

βιαδεκτρω-ορος (τό) ό εν διαδοχά, εκ κληρονομίας προερχόμενος: Εύρ.'Ιων.478 βιαδεκτρωσ πλοϊον' 2) μτην, ό κληρονόμος: Μαν.4,223 καμάτου τε κακού βιαδεκτρωσ άεί.

βιαδέλλω 'Ησ. κ. οισιάσιν άε.

βιαδέλλω (τά) νεώτ. βοταν. επί άνθέων, τό δια κοινού μίσχου συννημένα: τό πλόν έχει βιαδέλλω άνθη.

βιαδέλλω (τά) νεώτ.βοταν. μία των ύποδιαιρέσεων των φυτικών όθροισμάτων, κατά Λινναϊον (ίσρ.).

βιαδέλλω (ή) νεώτ. βοταν. τό φαινόμενον των βιαδέλλων βλλ. άνθέων' 2) ή τάξις των φερόντων βιαδέλλω άνθη φυτών.

βιαδέλλω (ή) νεώτ. όρυκτολ. όρυκτόν, άποτελούν ύπερβαρόν άρσενικόν άλλας μετ άργιλίου, ά. σιματάλλωσ.

βιαδέλλω (ή) νεώτ. βοταν. επί στήμνων, οι συννημένοι κατά την βίαν και άποτελούντες δύο διακεκριμένους θυσάουσ.

βιαδέμω (τό) δημ. κεφαλόδεσμος, άνόδημα: Σάρρ.μτρ.Εύρ.'Ιππ.84 θα μου άγαπημένη, έδμου βιαδέμω για τό χρυσό σου κόμη.

βιαδένω (τό) νεώτ. γένος όρχεοειδών φυτών.

βιαδένω νεώτ. διαδω βλλ.

βιαδένω -ον ευνάσιον, παύ φέρνει καλό γούρι: 'Ηρ.7,180 βιαδέξων ποιούμενοι τόν εϊλον των 'Ελλήνων πρώτον και κάλλιστον.

βιαδένω-εως ήλ. ιων.-ιος ή διαδοχή, ή διαδοχή διέλευσις: 'Ιππ.'Επιδ.δ,2,14 αι βιαδέξωσ των ύποχονδύων' 2) ή κληρονομική μεταβίβασις, μετάδοσις: 'Αρετ.Χρον.Νούσ.2,12 εκ βιαδέξωσ πατέρων' 3) μετάδοσις, μετάδοσις από τινος νόσου εις άλλην: 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,1 τα σμικρά μεζόνων ποίεται βιαδέξωσ.

βιαδέρομαι, ποι. άόρ. βιαδέρωσκον βιαδέρω μέσω άλλου, βιαδέλλω, άντιλαμβάνομαι: 'Ιλ.3 344 οδδ' άν ναί βιαδέρωσι 'Ηλίοσ περ (ένν. μέσω του νεφους): 'Ιππ.βλέπω έξ όπύτου, καθορόδ, άγνατόν: Κόπριο 1),3, Στασίσιον π. Τζετζ.Χιλ.2,713 άκρότατον δ' άνεβάς βιαδέροκτο νήσον άπασαν' 2) άπλωσ βλέπω, παρατηρώ, κατάξω: Θεόκρ. 25,233 πάνθη δε βιαδέροκν οφθαλμοισι.

βιαδέρω ναμ. αφώρω, άπονοώ: Παύλ.Άγ.δ.50.

βιαδέρω-εως (ή) μτην. κ. νεώτ. ή περιέδοσι, τό δέσιμο άλλωρα: 'Αντιλλ.ν.'Ορειδ.6,9,7.

βιαδέρω-ατος (τό) μτην, τό φυτόν λαβαστερία βλλ. ή δεινρόδης, δεινρομόλχα.

βιαδέρω κ. βιαδέρω βλλ.: Σωρον.1,50.

βιαδέρω (τό) κ. νεώτ, ταινια προς σύνδεσιν, σύναφην: 'Ιππ.Φάσ.Παιδ.14' || ειδ. έπίδοσις: 'Αρετ.'Οξ.Νούσ.1,9' 2) νεώτ. ναυτ. θεσμός περιέδων έτερον έστρωον, δημ. κρούξ.

βιαδέρω-έω μτην, βιαδέω, όθεν άλλωρα: 'Ιω.Λυδ.Μημ.1,20 την κεφαλήν, βιαδερώντι ταινια.

βιαδέρω (τό) νεώτ. ναυτ. σχησίον δι' ού προσδένονται τό άκρα σχησίον προς άλληλα.

βιαδέρω (τό) τό ούδ, τό βιαδέτωσ βλλ.3) ώς ούσ.

βιαδέρω-ον κ. νεώτ, ό Ισχυρόσ δεδεμένος: Αλοχ.'Επτ.122 βιαδέτωσ γενύν Ιππών μινύρονται φόνον χαλινοί (δ.γρ. δια δέ ται), Λιδάιν.4,109,1) βιαδέτωσ ταινιασι και τοίς στεφανόσι τάς κόμας' 2) επί δοκτύλλω, ό διοσ στεφανός κεκοσμημένος: 'Ηλιδ.δ.5,13 δακτύλλωσ ήλέκτωρ βιαδέτωσ τόν κύκλον' 3) νεώτ. τό ούδ, βιαδέτωσ ό ούσ. σιδηρά στεφανήν περιβόλλουσα την στήλην του Ιστού υπό τό άμβια, δημ. τρίχλα τής κόμας' 2) γεν. στεφανοειδές εξάστρω έν χρ. εις την περιέφωγην έλλινον σμυρβλητόν.

βιαδέρω κ. νεώτ. κ. δημ., δημ. άόρ. (βιαδέρωσ) λαμβών τι ύπερ άλλωσ είχε: Πλάτ. Πολ.576 Β βιαδέζόμενος τόν λόγον' || κ. άλλόλ. λαμβών τών λόγων: 'Ηρ.8,142 ώς δε άπαύστω λέγων 'Αλέξανδροσ, βιαδέζόμενοι έλεγον οι από Σπάρτης άγγελοί, Πλάτ.Νομ.900 Σ ύπερ του νέου... άποκρινόμενοι βιαδέζωσ' 2) μτην. λαμβών άρχην τινά ή ύπούργημο, ύπό άλλου μέχρι τουδε άκούομενον: Πολιδ.2,4,7 τήν δε βασιλείαν

ἡ γυνὴ Τεῦτα διαδεξαμένη, αὐτ.9,28,8, Φιλ.δ. Α-καθ.μ.58 Μ διαδέχεσθαι τὴν διατριβὴν [τὴν ἀρχαίον φιλοσοφικὴν σχολήν] ἢ κατ' ἐπέκτ. κτῶμα ἀγρόθιν π παρεχόμενον ὅπο τοῦ κτήτορος· Λουκ.Νεκρ.Δ.11,3 μέρμηρον καὶ τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντιθέου, Πάπ. οἰκίαν δ διαδέξατο παρὰ πατρός κατὰ διαθήκην 3) μετὰ δοτ. προσ. λαμβάνου τὴν θέσιν, ἢν ἄλλος κατεῖχε πρότερον, γίνομαι διαδόχος του· Πλάτ. Νόμ.758 Β φρουροῦντάς τε φρουροῦσι διαδεχομένους αἶ, Ξεν.ΚΠ.8,618 ἢ κ. νεώτ. μετ' οἴτ. προσ. ἐν ὄμ. σημ. Ἐπίστ.Πολιτ.1299 β, 4 πίνες γράσ οἱ τούτους ἔσονται διαδεχόμενοι πάλιν· ἢ κ. ἀπολ. Λυσ.13,62 οἱ διαδεχόμενοι στρατηγῶν ἢ π.ἀν. ἀντιπροσωπεύω, ἀναπληρῶ· Πάπ. τοῦς προφῆτας στολιστά διαδεχάντα· 4) κληρονομία· Δίων Κ.56,32,3 ἢ ὀρίωμ διαδόχου· Εὐνάβ. Ἰστ.231 D· κ. παθ.· αὐτ.243 D ἢ ἀπολ. ἀνακουφίζω ἀμοιβαίως· Ξεν.Αν.15,2 οὐκ ἦν λαβεῖν, εἰ μὴ διαδοτάντες οἱ ἰππεῖς θηρῶν διαδεχόμενοι, Βασιδέω κ. νεώτ. κ. διαδένω δένω (σχυρῶς Ἦρ. 2,29 τὸ πλοῦτον διαδοθῆσαν ἀμφοτέρωθεν κ. παθ.· Πλάτ.Φαιδ.82 Ε τὴν φύξην . . . ἀσχεῖνος διαδεδεμένον ἐν τῷ σώματι· 2) δένω πέρειξ ὀλογύρα· Ἀριστ. Ἀκουστ.802 α, 40 διαδένει τὰ χαλκία ταῖνια κ. μέσ.· Ἀπ.Μιθριδ.86 διαδένει ἱμάτια ταῖς λαῖσας [περὶ τοῦς ἀριστεροῦς βραχίονας] ἢ δένω δι' ἐπιθέσμου, ἐπιδένω· Ἠρόδ. Ἰστ.Ἰ. Ὀρειδ.10,18,2 ἢ π.ἀν. δένω τὰς χεῖρας· Πάπ. ἐντέλλομαι σοι δοῦλον διαδέχασαι δέσμιον ἀγαγεῖν 3) μέσ. δένω τὴν κεφαλὴν διὰ ταῖνια ἢ διαδέχασθαι· Λουκ.Νεκρ.Δ.12,3 διαδέχασθαι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο κ. ἀπολ.· Πλμ.Φ1.34,55 ἀποδέχόμενος ὁ δένων τὴν ἑαυτοῦ κίονα διὰ ταῖνια· ἐν χρ. κ.ὡς οὐσ. ἐπὶ περὶ φήμιον ἀγῶματος τοῦ Πολυκλείτου· Πάπ. Φ1.34,55.

Διάδηλος-ον (ἠ) κ. -ἠ ἐν Ἀριστ.Ζ1.613 β, 11 κ. νεώτ. ὁ διακρινόμενος μεταξὺ ἄλλων, κατάδηλος, ὀσφάντερος· Θουκ.4,68 αὐτοὶ δὲ διάδηλοι ἐμπελον ἔσασθαι κ. μετ' ἀπαφρ.· Ξεν. Ἀπομ. 4,4,2 ὥστε διάδηλος εἶναι παρὰ τοῦς ἄλλους εὐτάκτων ἢ κ. μετὰ δοτ.· Ἀρετ.Χρω.Παθ.2,4 διάδηλος ἦται μελεδῶνται.

διαδηλοῦμαι-εομαι βιάθω καθ' ὑπερβολήν, κατασπαράττω, ἐπὶ κινῶν· Ὀδ.Ε.37 ὄλιγοι σε κύνες διεδηλήσαντα εἰς ἄπινες, Θεοκρ.24,85 κνώδαλα φλεβύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.

διαδηλώ-ω ὑπν. κ. νεώτ., δημ. -ῶν καθιστῶ κατὸδηλον, φανερώω, διακηρύττω· Πλουτ.Κατ.σ.δ. διεδήλωσέ γὰρ γράμμασι τὰ Κυβερνικὰ κατορθώματα, - ὁ λάος διεδήλωσας τὰ φρονήματα του.

διαδηλώνω δημ. διαδῆλω βλλ.

διαδηλώσῃ (ἠ) δημ. διαδῆλωσι βλλ.2).

διαδηλώσις-εως (ἠ) νεώτ. κ. δημ. -ῃ τὸ καθιστῶν τὸ κατὸδηλον, ἢ ζωηρὰ ἐκδηλώσις, ἐκφρασις, διακηρύξις αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων· ἢ διαδήλωσις τῆς λαϊκῆς ἐπιστάσεως. 2) ἡ διὰ τὸν ὄδων παρέλασις πλῆθους διαδολητῶν τὴν φιλίαν του πρὸς πολίτην τὴν κίωμα ἢ καὶ διομομοτρομένου ἢ πανηγυρίζοντος ἐπὶ τῷ γεγονότι ἢ δημ. κ. ἢ πανηγυρική ὑπόδοξη· βγῆκε ὄλο το χωριό καὶ τοῦ ἕκαμε διαδήλωσας.

διαδηλωτής-τρια (ὀ) ἠ) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκδηλών τὴν γνώμην του ἐντόνως. 2) ὁ μετέχων διαδολώσεως βλλ.2) ὁ οἱ διαδηλωτὴ ἀνῆρχοντα εἰς πολλὰς χιλιάδας.

διαδῆμος-ατος (τῆ) κ. μ.κ. κ. νεώτ. τανία δι' ἣς δένεται περὶ τὴν κεφαλὴν ἢ κόμη ἐῖδ. τανία στερεοῦσα τὴν πύρον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του Πέρσου βασιλέως· Ξεν.ΚΠ.8,3,13 εἶχε δὲ καὶ διαδῆμοι περὶ τὴν γέρας· ὄμ. ἐπὶ τὸν Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν Διοδόχου αὐτοῦ· Ἀρρ. Ἀν.7,22,2 Ἐγγρ. κ. γεν. εἶσι

τὸν βασιλέων· Πλουτ. Ἠθ.753 D 2) ὑπν., μ.κ. κ. νεώτ. συνεκτ. τὸ στέμμα· ΠΔ Μακκ.11,3,32 καὶ ἔβασιλευσαν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ περιέβατο διαδῆμου τῆς Ἀσίας Βέβλανδρος κ.Χρυσάντης 19 καὶ στέμμα καὶ διαδῆμου τῆς αὐτοκρατορίας ἢ ἔφερε ἢ νεώτ. ἀδουμαντοκλήτης στέφανος ὁς κόσμος τῆς κεφαλῆς δεσποῦναι ἢ νεώτ. μ.φ. ἢ βασιλικὴ ἔξουσία· πολλοὶ βασιλεῖς ἀπέλευσαν τὸ διαδῆμα μετὰ τὸν πόλεμον 3) ὑπν., Ὀσπριδος διάδῆμα τὸ φυτὸν ὄλιμος βλλ.2) Ψάδικα, 191 4) ὑπν. μετ. διάσημον, διακριτικόν, σύμβολον ὑπερχοῦ προθέως· Μην.4,5 φῶδ' ἡ νικῆς διάδῆμα φερωνύμιον αὐ ἀναδεδίχασαι [ἐπὶ τοῦ ἁγίου Νικηφόρου] 5) νεώτ. ἀρχηγεῖ, δ. ταῖντα 6) νεώτ. ζωολ. γένος διαδῆματῶν ἐκνωδέρμων, διαδῆματῖδαι (ἠ) νεώτ. ὀμοιογένεια ἐκνωδέρμων τῆς τάξεως τῶν ἔκνωδων.

διαδῆματίζω ὑπν. φερώ τὸ τίειν ἐμὸν διαδῆμα βλλ. 2) Ἐκὸλ.ΠΔ Ψαμ.21,22, 13.

διαδῆματοφρός-ον ὑπν. ὁ φέρων διαδῆμα βλλ.1) Πλουτ. Ἀντ.54 καυστὶ διαδῆματοφῶρ κωμομορμῆνον.

διαδῆματοφωρῶ-έω μ.κ. φερώ διαδῆμα.

διαδητόνθατος (ὀ) νεώτ. γέν. ἀμφοιβίων τεμομοπον-δῶλον στογοκεφάλων ἀποπῶν μ. ἐν ἀπολυθῶσαι.

διαδιάφορος (ὀ) νεώτ. γένος π ὄνυχων τὸν θηλαστικῶν ὀπατιῶν μ. ἐν ἀπολυθῶσαι.

διαδιδασκαλία (ἠ) π.ἀν. πλήρης διδασκαλία, διδοχή, ἐκποθέσις.

διαδιδάσκω νεώτ. πλήρως ἐντελῶς διδάσκω.

διαδιδράσκω, ἰων. διαδιδρῆσκω, ἀφρ. β' μ.κ. διαδρῶντας παρακ. διαδεδράκα φεγῶν κρῆσα, διαφεύγω, δραπετεύω· Ἠρ.8,75 ἦν μὴ περιόχῃτε διαδρῶντας αὐτοῦς, Θουκ.7,85 διέφυγον . . . οἱ δὲ καλ. διαδιδρῶνκοντες ὕστερον 2) μετ' οἴτ. διαφεύγω τὴν καταδίωξιν πνος· Ἠρ.3,135 ὄμως τε μὴ διαδρῶνται σφας ὁ Δημοκλῆδης ἢ γεν. διαφεύγω κινῶν π· Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.1,10 διαδιδράσκουσι τὸ πάθος 3) ὑπν. φεγῶν πνος πῶσαν διεδίδωναν· ΠΔ Μακκ.2,8,13 οἱ διελαστροβντες . . . διεδίδρασκον καὶ ἐξετίθειον ἑαυτοῦς.

διαδίδω νεώτ. κ. δημ. διαδίδωμι βλλ.

διαδίδωμι κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ τ. διαδίδω, μ.βλ. διαδίδω παρεγ. ἀπνεύω· Πλνδ.Γραμ.9, ἀπ.16,16 ἐμοὶ ταῦτον διεδῶκαν [Μαῖουσι] ἀθάνατον πόνον 2) διαδιδῶμι ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἕτερον· Πλάτ.Πολ.328 Α λαμπρόδια ἐχοντες διαδίδωσασιν ἀλλήλοις 3) διαδίδωμι λόγον-λόγους- φήμην θέτω εἰς κυκλοφορίαν, διαπέλω φήμην· Πλουτ.Θεμ.19 διεδίδωσαν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς καίλας διεδῶθη ἢ νεώτ. κ. δημ. διαδίδω κατ' ἀπόλ. ἐκφορῶν [ἦτοι δνευ τοῦ λόγον] ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· διεδίδωσαν ὄτι τὸ πλοῦτον ἐναυάγησε κ. παθ. ὅπο χρηματιστῶν διεδῶθησαν ἀνησυχαστικὰ εἰδήσεις ἢ ὄμ. νεώτ. κ. δημ. συνήθ. τριτοπρ. διαδίδεται, διεδῶθη, διεδῶθη, διαδῶθηκε ἢ διεδίδεται εἰ ἀνεκαλιφθη συμμομοσι 4) ἀμ.τ. ἐξοπολοῦμαι, ἐπεκτείνωμαι· Ἀριστ.Ζ1.1,16 διεδίδωσαν εἰς τὰ κοτλα μέλη τὸν πλέμομον τὸ πνεύμα, Πολυδ.4,206 ἔλακνος ἀμοι τῶν αὐτῶν διαδιδῶσται ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ὄμ. σημ. κ. τὸ μέσ. διαδίδωμαι ἢ Ἀριστ.ΖΜ.3,5 εἰς πᾶν τὸ σῶμα διαδιδῶσθαι τὸς φλέβας, Μηνόδοτ. παρ' Ἀθην.15,655 Α οἱ ταῖσι . . . ἐντεθεῖον εἰς τὸν ἔσω τόπου διεδῶθησαν, - ἢ γρήνην διαδῶθηκε, - ὄσο πᾶσι καὶ διαδιδεται ἢ νεώτ. κ. ἐνεργ. ὁ) μετὰ στρατηγία διεδῶσαν τὴν πανυῶλη ἢ περιφέρω, ἀτρέφω, φερώ γύρα· Εὐρ.Φοίν.1371 κάβλεφω ἀλλήλοισι διαδόντες κῶ-

ρος (έν. φθολών), αὐτ. Ὀρ.1267 κέρως διαδ-
 ρα· 6) διανέμω, μοιράζω· Σουκ.4,39 τοὺς
 ἄνδρας τοὺς τριπράρχους διδούσιν ἐς φυλακὴν,
 Δημ.1188 θαναίεται χιλίας δραχμῶν, . . . ἵνα δια-
 διδοῖη τοὺς . . . τριπράρχους· 7) ἐπὶ τῆς κοιλίας,
 ἐκβάλλω, αποβάλλω· Ἰππ.Κωσ.17 ἡ κοιλία διαδι-
 δωσι σκληρὰ· 8) ἀπὸ δ. ἐνδίδω, ὑποχωρῶ·
 Ἰππ.396,53 οὐ γὰρ διαδίδω ὤμων ἐνὸν πάθος·
 9) φρ. διαδωνά θίκας Ἰσρ. 4 τοὺς ἄδικουμένους
 ἀποδοθῆναι τὸ δικαίον ἀπὸ τῶν ἀδικησάντων.

διαδικάζω ἐπι δικαστῶν, ἐκφέρω κρίσιν· Πλάτ.
 Πολ.614 C οὗς (δικαστῶς), ἐπιβιβῆ διαδικασίαν,
 τοὺς μὲν δικαίους κελεθεὶν διαπορεύεσθαι τὰν
 εἰς δεξιὰν ἢ Ἐπιγρ. μετὰ συστοίχ. αἰτ. ἐκδι-
 κάω, φέρω εἰς πέρας· Ἐπιγρ. διαδικασάν δικας
 2) ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ναυτικῶν ὑποθέσεων, ἐνεργῶ
 ἔρηνον, ἐπιλουθῶντων ἀνακρίσεις· Ξεν. ΑΒ.3,4
 δεῖ δὲ καὶ τὰδε διαδικάζειν, εἰ τις τὴν ναῦν μὴ
 ἐπισκευάζει 3) μέσ. προσφύτω εἰς τὸ δικασ-
 τήριον, ἐρχομαι εἰς ἀντιδικίαν πρὸς τινά· Δειν
 105,5 διαδικασόμενος τῆ βουλῇ περὶ ἀληθείας
 4) δὲ κ. διαγωνίζομαι πρὸς τινά δολεκτικῶς·
 Πλάτ. Συμμ.175 F καὶ ταῦτα μὲν καὶ ὅλων ὕστε-
 ρον διαδικασόμεθα ἐγὼ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σο-
 φίας· 5) διαδικάζεσθαι ἐπὶ τοῖς φίλοις λέω τῆ
 διαφορᾷ διὰ φιλικῆς διαίτησας· Δημ.864 3) ὅτι
 μέσ. ὑποβάλλομαι εἰς δίκην· Πλάτ.Πρωτ.157 D δεῖ
 τοὺς ἑλληγενέτας διαδικασόμενους εἰς ἄιδου
 πορεύεσθαι ἢ πάλ. διαδικάζομενοι=οἱ διαδί-
 κῶν ἢ μτγ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ διαδικασθῆναι =
 διαδικασασθαι· Διογ. Α.174 6) δικάζω δι' ὅλου
 τοῦ ἔτους· Κρίσις ἀν.71 D.

διαδικάζω-όω κρίνω δικαίαν, δικαιολογῶ πράξιν
 τινά· Σουκ.4,106 τῶν πρῶστώνων τῶ βρασιθῶ
 Ἰδῃ καὶ ἐκ τοῦ φανερῶ διαδικασούτων αὐτὰ·
 2) ὑπερασπιζῶ τὸ ὄν δικαίον· Δίων Κ.39,60 ὑπερ
 αὐτοῦ διαδικάζω· ἢ ἀμύνομαι τῶν δικαίων τι-
 νῶν· Δίων Κ.40,62 τὰ τοῦ Καίσαρος διαδικάζω.

διαδικασία (ή) κ. νεάτ. κ. δημ. ἐν τῷ ἀπ. δι-
 κωγῇ ἡ διεξαγωγή δίκης πρὸς ἀναγνώρισην δικαιο-
 μίας τινος ἢ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ὑποχρεώσεως
 τινος δημοσίου δικαίου, προσαφερόμενον τοῦ
 εἰδους τῆς δίκης· ΑΒ.236· κ. εἰδ. διαδικασία κλη-
 ρωνῆ καὶ καθ' ἣν ἐκρίνετο τὸ εἰς δικαιοσύμους νὸ λαβῆ
 κληρονομίαν τινά· Δημ.1082 ἔστι γὰρ ὁ μὲν ἄγων
 ὡςταὶ κληρῶν διαδικασίας ἢ διαδικασία ἐπι-
 τροπιῆς ἢ καθ' ἣν ἐκρίνετο τὴς εἰς δικαιοσύμους νὰ
 εἶναι ἐπιτροπὸς ἐπικληρῶν καὶ ἀνηλικῶν· Ἀριστλ.
 ΑΒ.56,6 ὁ ὄρχων . . . ἐπιτάγει· εἰς ἐπιτροπιῆς δια-
 δικασίαν ἢ διαδικασίαν ἐπικληρῶν ἢ καθ' ἣν ἐπι-
 τροπεύων τὴς ἵετο τὴν ὕδαιαν γάμου μετ' ἐπικλη-
 ρῶν ἢ ὅτι διαδικασία πρὸς ἀπαλλαγὴν, ἐξοίρει-
 σιν ἀπὸ δημοσ. λειτουργίας ἐπιβαλλοσσης παπά-
 νος· Ἀριστλ. ΑΒ.61,1 ὅτι διαδικασία πρὸς κτή-
 σιν ἐπιτήμον τινὸς δημοσίου θέσεως· Πλάτ. Νόμ.

ἢ ὅτι διαδικασία πρὸς κλήρον προσφειλομένον ἐκ
 περιορισῆς ἧδὲ θημεθώσεως· Αισα.17,1 ὅτι δια-
 δικασία ἐπὶ καταγωγῆς ἢ ἀπαρτίσεως ἀφελῆς τῆς
 δημοσίου εἰς χρόμῃ ἡ εἶδος· Δημ.1147 οὗτοι γὰρ
 (οἱ τὰν νεωσίων ἐπιμεληταὶ) εἰσέχον ἵνα τὰς δια-
 δικασίας . . . περὶ τῶν οὐκείων ἢ ἡ χρ. τὴς λ. ἐν τῇ
 ὄψ ἀνατ. σημ. κ. π. μτγ. ἐπὶ περιουσιακῶν ἀμφι-
 σθητήσεων· Πάπ. διαδικασίας περὶ κληρονομίας
 μαι ἐναστάσης 2) ἐνδικασίς διαπραξίς ἐπιδικῶν·
 Ξεν.ΚΠ.8,18 πολλὸν χρόνον ἀνεβόλλετο τὴν δια-
 δικασίαν 3) μτγ. ἔρς. φιλονικία, ἀντικλοή·
 Αισχίν.3,146 διαδικασίαν ἔστι γράφειν τὸ βήματι
 πρὸς τὸ στρατήγιον ἢ μετὰ παύσαν καὶ στρατο-
 πηγῶν ἢ γεν. ἀμικλῶν· Πλάτ. Νόμ.922 D νεωσίου
 ἀποκείσθω τοὺς ἀρχαίον εἰς τὴν τῶν ἀριστείων
 διαδικασίαν 4) ορ. διαδικασίαν προβείναι ταῖς
 γνάμας βέτω εἰς φθοφορίαν τὸ ζήτημα· Διον.

Ἀλ.Ρωμ.11,21 5) νεάτ. κ. δημ. νομ. τὸ σύνολον
 τῶν δικονομικῶν διατυπώσεων κατὰ τὴν διεξαγω-
 γὴν δίκης τινὸς ἀστικού ἢ ποινικῶ περιεχομένη·
 6) συνεδ. ἢ κατὰ τὸς ὑπὸ τοῦ νόμου ἵητοι
 τῆς δικονομίας) διατυπώσεως διεξαγωγῆς δίκης·
 διαδικασία ἐπὶ ἀκρασπρίων, - ἡ δημοσίωσθ τῆς
 διαδικασίας ἀσφαλίζει τὸν κατηγορούμενον ἀπὸ
 πάσης αὐθαίρετας τὸ δικαστῶν ἢ κατ' ἐπέκτ.
 κ. ἡ διεξαγωγῆς πάσης ἄλλης, ἐπισήμου ἢ ἄλλης, ἐνε-
 ργείας· ἡ διαδικασία τῆς καθαρσίσεως ἀφίρκεται
 ἐπὶ θίωρων 7) νεάτ. κ. δημ. μτγ. πολυλόκος
 καὶ λεπτολόγος προπαρασκευῆ· τὸ ντύσιμὸ τῆς
 ἀπατεῖ ὀλόκληρον διαδικασίαν ἢ δὲ κοπιώδης
 καὶ χρονίζουσα καταβολὴ προσπάθειας· χρειάζε-
 ται μεγάλη διαδικασία, γιὰ νὰ ἴδῃς τὸν ὑπουργῶν.

διαδικασμα-ατος (τό) τὸ διὰ διαδικασίας βλ.λ.)
 αἰτούμενον· Αισ.17,10 οὐ παρὰ τὸ δικαίον ἀξίω
 μὴ φησισσασθαι τὸ διαδικασμα.

διαδικασμοσ (ὶ) μτγ. ἡ διαδικασία βλ.λ.), ἡ
 δίκη, ὁ δικαστικὸς ἄγων· Ἀκυλ.Πιδ.εξ.48,28.
διαδικη (ή) μον. δικαστικὸς ἄγων· Δικαστ.ἀπόφ.
 τοῦ 1175 Ν.Κουμαν. Ἀθῶσ. ἐπισηθ αὐτῶ τὸ παρὸν
 κοίσιμον . . . εἰς ἀπότασιν τῆς δίκης αὐτοῦ.

διαδικησις (εἰς) (ή) πάλ. τὸ διαδικεῖν βλ.λ.), τὸ
 διαγωνίζεσθαι ἐν δικαστηρίῳ, ἡ διαδικασία βλ.λ.51.
διαδικος (ὶ) μτγ., μον., νεάτ. κ. δημ. ὁ διεξά-
 γων δικαστικὸν ἄγων εἶτε ὡς δίκων εἶτε ὡς φεύ-
 γων, ὡς ἐνάγων ἢ ὡς ἐναγόμενος Ἰσρ. 4 τοὺς εἰς δι-
 κην καλεῖν. Ἄττικοι 4 ἰδιωθ. 4 ὁ εἰς δίκην καλῶν 3)·
 Ἰω.Χρυσ.6,806, Ἀρχ. Ὀνειροκριτ.38,31 καὶ ἐάν ἐστὶ
 διαδικόν, ἠτηθήσεται παρ' αὐτοῦ, - ἡ δικαστικὴ
 δαπάνη βαρύνει ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους·

2) δημ. μ. καθ' ἐν. διαπτήρις· διαδίκω τους γιὰ
 τῆ μορασιὰ Ἰβλαν τὸ βεῖο τους, βλ. Συμμ.ἐν λ.
 κρηθίς ἢ μ. καθ' ἐν. διώκτης, πημῶρος· 8.στγ.
 διαδίκω νὰ χωρὸ Θεο, ἂν δὲν πονῶ γιὰ σένα·

3) δημ. μάρτυρ· διαδίκω νὰ σαι ποῦ μ' ἔβρισε.
διαδικῶ-έω μτγ. διεξάγω δικαστικὸν ἄγων, ἡ
 διαδικασία μτγ. Πλάτ. Μῆ.196 C οἱ διαδικοντές
 (οἱ διαδίκωι) 2) κρίνω δίκην, ἐκδικάζω ὑπό-
 θεσιν τινά· Δίων Κ.40,55 οἱ διαδικοντές (οἱ δι-
 κασταί) 3) διαπραττῶ ἀδικίαν, βλάπτω, προ-
 καλῶ, ἐπάγω εἰς ἄλλον ζήτημα· Δίων Κ.58,16.

διαδίπλωσ-ον μτγ. ὁ ἐκ δύο μερῶν συνθετι-
 μένος· Διοσκ.3,105 ἀσπίδισκία διάδιπλω.
διαδιτάζω μον. λιν διατάζω, ἐνδοσιάζω, ὀκνον
 ἔχω· Πλαν. Ὀβιδ.Μεταμ.13,7 ὄλλ' οὐχὶ καὶ τῷ
 Ἐκτορεῖ διαδίτασται ἐν εἰρήῃ πυρῖ.

διαδιφρασάω διαγωνίζομαι ὡς ἐν διφρασάω,
 ἵνα ἐπιτύχω τι· Εὐρ. Ὀρ.990 Πέλοφ ὀπάτε πελά-
 γει διαδιφρασευ Μυρτίλου φόνον.

διαδικῶ μον. καταδικάζω ἐπιμόμως, ἀνευδό-
 τως· Ἀρβθ.σ.942 Μ.

διαδοιδικίε Κωμ. Ἀδέσπ.κ. Ἰσρ. συντριβῶ ὡς
 διὰ δοιδικῶν, λελακῶ, τριβῶ ἐντελῶς· Κωμ. Ἀδέσπ.
 973· 2) Ἰσρ. 4 ὄρχεσθαι ἀσχημῶς 3.

διαδοκίμα μτγ., ποθ. ὑπερτυν. διεδέδοκτο εἶχεν
 ἀποφασισθῆ, ἔ.γρ. ἐν ἰσθ.β.111.)

διαδοκιμάζω ὑποβάλλω εἰς ἐνδελεχὴ δοκιμα-
 σίαν, δὲ διακρίνω κατὰ τὴν ἐπιστασίω δοκιμα-
 σίος· Ξεν.Οικ.19,16 ἐπίστασι διαδοκιμάζω τὰ
 καλὰ καὶ τὰ κείδη ἀργύριον.

διαδοκίμα (ἰ)σος (ή) Ἰσρ. κ. νεάτ. πλάγια δοκός
 τὰς ἄλλας δοκῶς ἀναδοχόμενῃ, συγγ. δημ. τρα-
 βέρσο· ἢ νεάτ. νουτ. ζυλὴν δοκός, ζευγυνοῦσα
 δύο ἐπάλκω ζυγῶ καὶ ἀσπρηρίζουσα μετ' αὐ-
 τῶν τὸ κατὰστρατω, δημ. νουτ. ὑμμηπεριά.

διάδομα-ατος (τό) Ἐπιγρ. διανομῆ, ποδῶματα
 ἐδωκεν ἐνδοκα θναριών.
διαδωνά-έω μτγ. σῶω ἰσχυρῶς, διασεύω, δια-
 τωρῶτω· Διον. Ἀρσεν.π.Θησ.2,τέφ. ἐν λ.

διαδοξάζω σχηματίζω τελική γνώμη : Πλάτ. Φιλ.38 B εκ μνήμης . . δόξα ἤμιν καὶ τὸ διαδοξάζειν ἐγκριεῖν γίγνεται ἑκάστοτε' || ὄμ. σπμ. κ. μέσ. | Ἰαμβλ.Μιστ.8,5.

διαδορατίζομαι ιγν. κ. νεώτ. διαγωνίζομαι διὰ τὸ δόρατος, κονταροκτύπημα, κ. γεν. αγωνίζομαι ἐν μνησ. : Πολύδ.5,84.2 ἔκ χειρὸς ταῖς σαρσίσεσσι διαδορατίζομενοι' 2) ιγν. ἐνοχλῶ : Λογγίν.13,4 ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ αἰσινεῖ διαδορατίζομενος.

διαδορατίζω (ὄ) ιγν. κ. νεώτ. τὸ διαδορατίζεσθαι βλ.λ., κονταροκτύπημα : Μ' Ἀντων.7,3.

διαδορῆ ἴσρ. « ἵππῶν ἀπὸ παραδρακοῦσιν » τερτυπημένον, δι' οὗ ἐστὶ διαδλέφαι' | ιγθ. ἀντι δόδορκα |.

διαδοσάω (ὄ) νεώτ. ὁ διαδίδων φευδεῖς ἢ ἐξυγκωμένους, ἰδίως ἀνισοστασιακὰς, εἰδήσεις.

διαδοσίμος-ον μιν. κ. νεώτ. ὁ διυόμενος νό διδοσθῆ, νὰ μεταδοθῆ, νὰ διασπαρῆ : Συναξ.202D' || ὁ γινόμενος γνωστός διὰ διαδόσεως : Εὐστ. Πονηρ.328,50 εἰ καὶ διαδόσιμος τοῖς ἄλλοις ποιήσεσσι καὶ δημοσιεύσεσσι τὰ καθ' ἑμὰς' || νεώτ. κ. ὁ κατὰ ἄλλους νὰ διδοσθῆ : εἰδήσεις ἀπαθαρρητικὰ δὲν εἶναι διαδόσιμα' 2) εἰδ. νεώτ. ἐπὶ νόσων, ὁ μεταδόσιμος, κολλητικός

διαδόσιμος-εως (ἦ) κ. νεώτ. δημ. -η ἡ διανομή, ἰδίως ὠδῶν, ἢ κατανομή χρημάτων, τὸ μοῖρασμα : Δημ.1091 καὶ μετὰ ταῦτα ἤκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῆ διαδόσις πρὸς τὸ θεωρικόν, Πολύδ.8,223 | μετὰ τὴν τῆ χώρας διάδοσιν, Πάπ. ἢ διάδοσις τοῦ συνηρηθέντος | εἰς | ἡμῖν σπαρταίσι' || εἰδ. ἐπὶ τῆς τροφῆς ἐν τῷ σώματι : Ἀριστλ.ΖΠ 705 a,32 ἢ τῆς τροφῆς διαδοσικῆς' || πάπ. διανομὴ εἰς εἶδος ἢ ὅσας χρηματικῆς : Πάπ. ταῦτα (τὰ νομισματῖα) ἐτοιμὰς ἔγω παρασχέιν σοι ἐν δευτ' διαδόσει' 2) ὄμ. ποπ. ἔκνοσις εἰσφορά, ἀφέρεσις : Πάπ. εἰσθελεῖς διαδόσει' 3) ἱατρ. εἰς τῶν οὐρῶν, ἀποβολή : Ἰππ.Ἐπιδ.3,4 4) ἀνταλλάξι : Πλούτ.Σόλλ.35

διαδόσεις μειδιαιμάτων' 5) μετὰδοσις κινήσεως : Ἐπικτ.2,48 U 6) ἐπικοινωνία, κοινωνία, σχέσις : Ἀρρ.Ἐπικτ.1,26 ἢ μηδὲν τὰς διὰδοσεις εἰς ἀνθρώπους ἐστὶν ἐξ αὐτῶν | τῶν θεῶν |, Φιλῶδ.Εὐσεβ.68. 7) νεώτ. τὸ διαδίδειν ἢ διαδίδεσθαι, ἢ μετὰδοσις, ἐξήλπιμας, ἐλέκτασις : ἢ ὁ τὸν πυρὸς - τῆς ἐπιδημίας - τῶν νέων ἰδεῶν - τῆς νόσου' 8) συνεκδ., συνῆθ. εἰς πληθ., ἀδέσποτος, ἐναερακρίτως εἰδήσις, φήμη : αἱ δ' - περι νέου κινήματος.

διαδόσις (ὄ) πάπ. κ. νεώτ. ὑπέλληλος ἐντεταλμένος τὴν διανομὴν εἰδῶν εἰς τοὺς στρατιώτας : Πάπ. διαδόσις οἴνου ἢ κρῖμας ἐπὶ τόπων' 2) νεώτ. ὅστις διαδίδει φήμας, διαδόσις.

διαδοσικὸς-ἡ-ὸν ιγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ διαδίδῃ' || εἰδ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὰς ἄκτινας : Διον. Ἀρεοπ.σ.47 ἀμυδρότερον ἔχει τὸν δ' - ἐπιφάνειαν, **διαδοσικαί**-εῖμαι τὸ μέσ. τοῦ διαδέω βλ.λ.

διαδοξή (ἦ) κ. νεώτ. ἢ παραδοξὴ πράγματος τελοῦσιν μέχρι τοῦδε ὑπὸ τῆν ἔξουσίαν ἄλλου : Δημ.1206 περὶ τῆς διαδοξῆς νεῶς ἐστὶν ὁ λόγος' || νεώτ. ἢ γενόμενῃ ἢ μελλούσῃ νὰ γῆν μεταδόσις θεσεως, τίτλου, ἀξιώματος κττ. εἰς ἄλλου : ἢ ὁ τὸν ἀγγαλικοῦ θρόνου' κ. ἀπολ. : πλέμοτε περὶ διαδοχῆς | ἡμερον. θρόνου' 2) ἢ ἑκάστοτε γινόμενη ἀντικατάστασις : Διοχ.Ἀγ.313 ἄλλος γὰρ ἄλλου διαδοχὰς πληροῦμενοι' || κ. μετ ἔμπροθ. διορισμ. : ἐκ διαδοχῆς διαδοχικῶς, ἐκ περιτροπῆς : Δημ.45' || κ. νεώτ. ὄμ. σπμ. κ. κατὰ διαδοχὴν : Θουκ.7,28 τὴν μὲν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες τὴν δεῦντα καὶ ἔξυμνατες, Μηναί.1,22 Συναξ. οἱ κατὰ διαδοχὴν βουλγαρικῶν γενόμενοι ἄρχοντες' || κατὰ

διαδοχὴν χρόνου κατὰ χρονικὰ διαστήματα : Θουκ.7,27 φρουραῖς ὅπῃ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιούσας τῷ χώρῳ' 3) ἀλλεπάλληλος ἐπιβίασις (μὲθ. : Εὐρπ.179 διαδοχαῖς Ἐρινύων' 4) διαδοχὴ τῶν τέκνων ἢ γεννησις ἀγορεύων : Ἀριστλ.Πολιτ.1334 b,39 πρὸς τὴν τῶν τέκνων διαδοχὴν, δεῖ . . ὅσπε λαίον ὑπολειπέσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων' 5) πάπ. κ. νεώτ. κληρονομική σειρά, κληρονομικὸν δικαίωμα : Πάπ. κατὰ δ' - κληρονόμος' || πάπ. κληρονομία' 6) ἐν συμπερ. στρατ. ἐνώσις, ὁμὰς ἀντικοιστάτων : Ξεν.ΚΠ.1,47 ἢ δ' - τὸ πρότερον φυλακῆ' 7) πάπ. ἢ ἐναλλαχὴ ἀπορὰς διαφόρων κορπῶν, ἀσφεισορὰ : ἢ γεωργία τῆς γῆς κατὰ τὴν τοῦ γένους δ' - 8) νεώτ. νομ. ἢ δ' ἄλλου ἀντικατάστασις τοῦ μέρι τοῦδε δικαιοσύνη ἢ τοῦ ἀρελλέτου : δ' - καθολικῆ - εἰδικῆ - ἀναγκασιούτῃ 9) ὄμ. νεώτ. ἀλλεπάλληλος σειρά, συρροή : δ' - ἀτυχημάτων.

διαδοχικὰ δημ. κατὰ διαδοχικὴν σειράν, κατὰ διαδοχὴν, διαδοχικῶς.

διαδοχικός-ἡ-οἶμ' κ. νεώτ. κ. δημ., εἰδ. ὡς οἶσ. ὁ ὄντων εἰς φιλοσοφικὰ τὴν σχολὴν : Σουβδ. 2) νεώτ. ὁ γινόμενος κατὰ διαδοχὴν || διαδοχικὴ βασιλεία καθ' ἣν διάδοχος τοῦ θρόνου εἶναι ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως' || νομ. διαδοχικὰ παροχαὶ αἱ ὑπὸ τοῦ ἀρελλέτου γενόμεναι καθ' ὠρισμένην χρονικὰν διαστήματα' 3) νεώτ. ὁ τοῦ διδάχου τοῦ ἑαυτοῦ' || διαδοχικὸν ζῆλος (ὁ διδάχος κ. ἢ σὺζήτος του).

διαδοχικότης-πτος (ἦ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τῆς διαδοχικῆς ἀντικατάστασεως ἢ ἀλλεπαλληλίας.

διαδοχικός ἑλλερ. νεώτ. κατὰ τρόπον διαδοχικόν, ὡστε τὸ νὰ ἐπακολουθεῖ εἰς τὸ ἄλλο.

διαδοχιτῆς (ἦ) νεώτ. ὀρυκτῶν, μέγιστος φασφορικὸν ὄλατος τοῦ σπέρου καὶ θεικου ὄξους.

διαδοχικηνσία (ἦ) νεώτ. φυσιολ. ἢ τοχεῖα ἐκτίσεις διαδοχικῶν κινήσεων μέλουσ τινὸς καὶ ἢ πρὸς τοῦτο ἰκανότης τῶν φυσιολογικῶν ἀτόμων.

διάδοχος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διαδεχόμενος ἄλλον εἰς τι, μετὰ δὸτ. πρσ. κ. γεν. πρῶτον : Ἦρ. 5,26 δ' - γενόμενος Μεγαδόξῳ τῆς στρατηγίης, Εὐρ.Ἀлк.655' μετὰ γεν. πρσ. ἢ πρόμ. μ. : Σοφ. Φιλ.867 ὡ φέγγος ὄνιου διαδόχου, Ἰσοκρ.19,43

διάδοχος τῆς κληρονομίας' μετὰ δὸτ. πράμ. ἢ πρσ. : Εὐρ. Ἄνδρ.743 ἐργοῖσι δ' ἔργα διάδοχα, Ξεν.Ἀν.7,25 διάδοχος Κλεάνδρου' 2) κ. ἀπολ. μετ' ἑλλερ. σπμ. : Ἦρ.7,22 διαδοχοὶ δ' ἐφ' ὀφθαῖμοι | κατὰ διαδοχὴν, μετὰ βάρδιας' 3) κ. νεώτ. ὡς οἶσ. ὁ διαδεχόμενος τὸν ἀνατόνον ἄρχοντα εἰς τὸν θρόνον, ὅταν ἐκλείψῃ ἢ ἀπομακρυνθῆ ὁ ἀνάτονος : δ' - τῆς Ἰταλίας' || δημ. κ. ἑλλερ. ὁ πρωτότοκος υἱὸς : μοῦ κοιθαλίθη μετὰ τὸν διάδοχόν του' || Διόδ.Σ.18,42, ὡς οἶσ. οἱ Διάδοχοι οἱ στρατηγῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, οὐ μετὰ θάνατον διεμερήθησαν τὸ κράτος' 4) ιγν. ὁ κληρονόμος' || πάπ. ὁ ἐκ διαδικῆς κληρονόμος' 5) ιγν. ἀρχηγὸς φιλοσοφικῆς σχολῆς : Φιλῶδ.Στωικ.53 δ' - τῆς σχολῆς, Ἐπῆρ. διάδοχος Στωικός' 6) πάπ. ὁ κατώτερος βασιλεὺς οὐλικῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ' 7) ὄμ. ἀντικαταστάτης, ἀναπληρωτής : Πάπ. δέσασθαι μετὰ διαδοχῶν αὐτοῦ εἰς ἕνα ἐναυτῶν' 8) ιγν. πολυμήτορος τῆς Ἰδίας : Ἰλλν.Φι.37,157.

διαδραματίζω ιγν. κ. νεώτ. περῶμαι τὴν διαδοχικὴν δράματος : Μάρκ.Αὐρ.3,8' 2) νεώτ. διαδραματίζω πρόσωπον ἢ ρόλον μετεχῶ κατὰ τὴν τρόπον (σπουδαῖον, ἀσχηματῶν) εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἢ δράσιν ἐν γένει, οἰονεῖ ὡς πρὸς, δράματος' 3) ὄμ. νεώτ. τὸ μέσ. διαδραματίζομαι ἐπὶ δραματικῶν συμβάντων, γινομαι, συμβαίνει : διεδραματίσθην ἀπὸν ἀγρίουτον' 4) ὄμ. νεώτ.

διαδραματίζω μχ. ἀσρ. τοῦ διατρέφω βλ.λ.

Διαδράναι, ἰων. διαδρᾶναι ἄραφ. ἄραφ. β' τοῦ διαδιδράσκω βλλ.

Διαδρασηολίτης (ὁ), ἰων. διαδρασηολίτης σκωπτ. πόλις ὑπεκείμενη τῶν πρὸς τήν πολιτεῖαν ὑποχρεώσεως του : Ἀριστ.θ.104 γενναίους καὶ τετραπήλικς, καὶ μὴ διαδρασηολίτας.

Διαδράσει-εως (ἡ) μτγ. διαδρᾶν ἕκ τινος : Ἰώσ. Α' 18,5 (τῶν ἀνάγκων) διαδράσαι ποισάμενος.

Διαδράσσομαι μτγ. κ. -άττομαι ἀράσσω τινά ἰαχρῶς, διαπληκίζομαι, μτ. γεν. : Πολυβ.1,58,8 ζωσ. δ... ῥάσειε ἀλλήλων διαδράξανται : 2) λαμβάνω ἐν τῇ παλῶν, χωρῶν τῶν : Φιλ.2,328,30 διαδράσθαι τῶν τοῦ διαφερομένου γεννητικῶν.

Διαδρασητεύω διαφεύγω, προσταθεῖσα διόρθ τοῦ διεπρήστεισε ἐν Ἦρ.4,79* πρὸλ. διαδρασητεύω.

Διαδρασητέω διαδιδράσκω, ῥαπτεῖται, προσταθεῖσα διόρθ τοῦ διεπρήστεισε ἐν Ἦρ.4,79.

Διαδρομεύς-εως (ὁ) νεώτ. νεώτ. νεώτ. ταχὺ πλοῖον πρὸς καταδρομὰς καὶ καταδιώξεις, ἄ. εὐδρομον.

Διαδρομεύω νεώτ. νεώτ. ἐνεργῶ διὰ διαδρομῶν βλλ. ἀνεκνευσίαις ἡ καταδρομὰς.

Διαδρομή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ μετάβασις ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο : Αἰσχ.Ἐπι.351 ἀρπάζαι δὲ διαδρομῶν ὁμαίονες, Πολυβ.15,30,2 πλήρης ἢ ἡ πόλις θορόβου καὶ φωτῶν καὶ διαδρομῆς

2) ἐπ. ἄστερον, περιφορά : Ἀριστ.Μετ.341α, 33

3) ἐπ. νόσων, ἐξόπκωσις : Πλουτ. Ἦ8,825 Δ διαδρομὰς ἀείας ἔχειν : 4) ἡ δίοδος, τὸ διάβα : Πλουτ. Ἦ8,476 Α'

5) συνεκτ. τόπος, χώρος πρὸς διέλευσιν, ἐλευθέρον δίοδον : Ξεν.Κυν.10,8 ὅπως ἂν ἡ αὐτῷ ἰκανῆ διαδρομῆς : 6) ἐπ. ἰχθυοτροφίαν, βιωρῆ Πλουτ.Λούκ.39 διαδρομὰς ἰχθυοτροφίους τοῖς οἰκητηρίοις περιέλασσοντες : 7) Ἐπιγρ. ὄψων δρόμον ἡ παράλασις : 8) ἄσκησις τοῦ ἵππου κ. : Ἀνάκ. α. Σαυῖδ, κ. γὰρ ἐνόηλοι τις διαδρομῶν ἐγίνοντο : 9) ἱατρ. διαδρομῶν πνευματῶν βορδορυγῶς βλλ. : Δισκ.5,45 || αἰσθησις διατρέχουσα τὸ σῶμα : Σωρ.2,17 διαδρομῶν ψυχαγωγῆς, φρικώδης : 10) νεώτ. τὸ διατρέχειν ἀρισμον τοπικῶν ἢ χρονικῶν διαστήματι τοῦ διατρέχοντος διαστήμα : ἡ β- μας περὶ Κορίνθου ἦτο εὐχάριστος, - ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Μαρθῶνα ὁ- εἶναι μία ὥρα μὴ τὸ αὐτοκίνητον : 1) μηχαν. τὸ διάστημα ὅπου διατρέχει τεμχίον μηχανῆς παλινδρομικῶς κινούμενον : 11) ὄμ. νεώτ. νεώτ. ἡ ἐπ. τινα χρόνον πλεῖσας εἰς τὴν ἔγγυτάν ἡμιν ἀναστροφῆς, δημ. βόλτα, μπουρτάδα, τάκος : 1) κατ' ἐπέκτ. κ. ὁ χρόνος, καθ' ὃν τὸ πλοῖον συνεχίξω. τὴν αὐτὴν πορείαν.

Διαδρόμησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διαδρᾶναι βλλ.

Διαδρόμος-ον μτθ ὁ τρέχων πέριξ ἡ τῆδε κάκεισε, ὁ περιπλανώμενος : Αἰσχ.Ἐπι.191 διαδρόμος φυγῆς : 2) μτθ. ὁ πεπλοῦνμένος ὁ μὴ νόμιμος : Εὐρ. Ἠλ.150 μάλαρμος δὲ τάνδ' ὑπάγεται

δικα διαδρόμου λέχους : 3) ὁ μὴ στερωδὸς συνηρμωμένος, ὁ χαλαρὸς, ὁ μυστικός : Εὐρ.Βάκχ.592 ἴδαι τε λάϊνα κισιν ἐμβολα διαδρόμα τάδε :

4) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀρα. διάδρομος ὡς ὅσα διαδρομῆ βλλ. 5) τόπος δι' οὗ τις διέρχεται, δίοδος, πέρασμα, ὄβ. ἐπιμηκίος χώρος δι' οὗ συγκοινωνοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου διαμερίσματα : Λουκ.11π.6 ἔξῃ δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος Νομῶδ' ἰδῶθ διακεκολλημένους, - τὸν συνήντασ ἀπὸ θ- τῆς βουλής : 5) νεώτ. νεώτ. ἀσκῶν ἐκ σχετικῶν δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπικοινωνία πλοῦσι πρὸς ἕτερον ἢ πρὸς τὴν ἑρᾶν.

Διαδρόμῶ-έω νεώτ. κ. δημ. ἐκτελῶ διαδρομὰς βλλ.9,1 ἰδίως ἐπὶ ἱστοροῦν. κῶνα βόλτες : 2) δημ. διατρέχω : Φωιδ.Φ.Ἐμφ.Οεργ.79.

Διαδυναστεύω κρατῶ, δεσπόζω, ἔσφ. γρ. ἀντὶ δυναστεύω ἐν Ἀριστ.Κο.355 α, 2.

Διαδύωμ κ. νεώτ. κ. διαδύωμ, συνηθέστ. διαδύομαι, μέλλ. διαδύσομαι, ἄραφ. β' διέδωμ διολισθαῖω δι' ὄλης, δι' ἀνολίγματος, εἰσέρχομαι ἔρπων, εἰσδύομαι κρήνη, τρυφῶν : Θουκ.4,110 διαδύντες διὰ τοῦ πρὸς τὸ πέλαιος τεύχους || κ. ἀπολ. : Ἦρ.2,66 ἰδὲ δὲ αἰελοῦμα διαδύνοντες.. ἐσάλλονται ἐς τὸ πῦρ : 2) μτθ. ἐξέρχομαι ἐκ δυσχερῶν : Ξεν.Ἀσιμ.2,6,22 διὰ τούτων πάντων ἡ φίλα διαδύομένην : 3) μετ' ἀπ. οἰκουργίαν, ἀποφραγῶν : Λυσ.2,12 τῶν διαδύομένων, τὰς λειτουργίας || διαδύωμαι Ἦσ. κ. διαδύωμ, γεννητικῶν : Δημ.27 τὸ δίκην δοῦναι διαδύς.

Διαδύομαι βλ. διαδύωμ.

Διάδυσσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ δι' ὄλης διάδυσσις, ἡ δίοδος, τὸ πέρασμα : Τιμ.Λοκρ.100 Ε τῆ ἐς τῶς πόρας διαδύσει || νεώτ. ἡ εἰσοδισις, τὸ τρυφῶμα : 2) μτθ. εἰς πλῆθ. διαφυγῆ : Δημ.744 πρὸς τὰς διαδύσεις τῶν ἀδικησάντων : 3) πλῆθ. δίοδος, ὑπόθεσις διάδρομος, οἷον ἐν μεταλλείοις κλι. : Δ.ὀ.Σ 5,36 πλάγιους καὶ σκολιάς διαδύσεις.

Διαδυτικός-ή-ον ὁ δυνάμενος διὰ διεσῶδ, διεσδυτικός : Θεόφρ.Φαῖτ.5,14,1 ὁ γὰρ αἰθρίας ἰσθρὶ λεπτότερος ὅμα δὲ καὶ διεσδυτικώτερος.

Διάδωμ βλ. διαδύωμ.

Διάδωμ ἄττ. τ. τοῦ διαείδω βλλ.2).

Διάδωμια-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. πθ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ διαδωμῆ ἡ διάδομα.

Διαδωροῦμαι-εομαι δωροῦμαι εἰς πολλοὺς διανέμω δώρα : Ξεν.ΚΠ 3,3,6 ταῦτα κτώμενος διεδωρεῖτο τοῖς δει ἀξιωματοῖς (δ.γρ. ἐδωρεῖτο) : 2) γεν. διανέμω, κατατέμω : Ἰώσ.ΠΙ 6,9,2 πλείστους δὲ (γίους) ἐκ τῆς ἐπαρχίας διεδωρήσατο.

Διάει κ. διὰ παρ. γ' ἐν τοῦ δίκην βλλ.

Διαειδίξις-οος-έως διαφανῆς : Θεόφρ.16,62 ὅσατι νίξιν θελερᾶν διαειδίξει πλῆθυν.

Διαείδω (1) διὰ κ. εἶδωμ, μέλλ. διαείσομαι καταδεικνύω, δεκνύω σαφῶς, φανερώω : Ἠλ.Θ 535 αἰθρῖον ἦν φρετὴν διαείσεται || παθ. : Ἠλ.Ν 277 ἐνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείσεται ἀνδρῶν : 2) ὄμ. παθ. διαφανοῦμαι : [ἐν τ.γ.] Ἀρετ.27 Α ἐνθα δὲ ἀρετὴ διαείσεται ἀνδρός ἱπποῦ.

Διαείδωμ [2] ἰδῶ κ. εἶδωμ, μέλλ. διαείσομαι, ὀττ. εἶδωμ, μέλλ. διαείσομαι, μέσ. ἄραφ. διαείσασθαι διαγινώσκω εἰς τὸ εἶδειν πρὸς τινα, μετὰ δοτ. προσ. : Θεόφρ.5,22 ἄλλα γέ τοι διαείσομαι ἰσθλ. ἐλλά σοι εἶδων ἐρίω, εἰκριθῶ ἔως ἀν.. τὴν ἡμῶν ὁμολογήσης γ' : 2) εἰκομ. παράφωσιν, κῶνα παραφωσῶν, ἀντίθ. συνῶδω : Ἦράκλειτ.10.

Διαείμενος μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διήμι βλ. λ.

Διαφεινάμενος κ. διαφειλέμεν βλ. διεπιον.

Διαίρω διαίρω, χωρίζω : Χρυσ.π.Εὐ.Εὐαγγ. Προπ.4,9,2 διαίρειν τριχῆ, ὄυσιας.

Διαίριος-ον μτγ. κ. μων. τ. τοῦ ὄμ. διήριος ὁ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος τελούμενος : Λουκ. Ὀρχ. 42 τὴν διαίριον φυγῆν : 2) μων. ὁ ἐν τῷ ἀέρι, εἰς ὄψος εἰσορκομένος : Εὐσ.Ἐκκλ.ΐστ.8,9 μετῶρα τε καὶ διαίρια (γίνωσι)... εἰς ὄψος ἀνελεῖκμενα : 3) μτγ. διαίρια λέγειν ὄψωμ περὶ μετεωρολογικῶν ζητημάτων : Λουκ.ΐκασ.1 μὴ βαυμίζωσ., - εἰ μετῶρα καὶ διαίρια δοκῶ σοι λέγειν.

Διαίρικλιος χρώματα (τὰ) νεώτ. ἐν τῇ βίωμ. γῆμ. διάφορα τεχνητὰ χρώματα.

Διαζέγγυμα-ατος (τὸ) πᾶν κ. νεώτ. δίκτυον ἑωρύχων : Πάπ. ὄσφραφῆς τοῦ διαζέγγυτος : 2) νεώτ. πᾶν τὸ διαζέγγυον, τὸ διαχωρίζω.

Διαζέγγυμός (ὁ) μτγ. χωριστὸν δὴν ὀπισθοῦντων σύνολον τῆ μερῶν, διαζέγγις βλλ. : Πολυβ. 10,71 τὸν διαζέγγυμὸν τῶν ἰδίων στρατοπέδων.

Διαζέγγυμι κ. νεώτ. διαζέγγυω ἀνομακρῶνα ἀπ' ἀλλήλων δύο ἡνωμένα, συνδεδεμένα δι' ὠκίαν ἢ ἠθικῶν γασῶν, χωρίζω, ἀποχωρίζω : Εὐρ. Ἠλ.1323 διὰ γὰρ ζευνοῦν ἡμᾶς πατρίων με-

λάβρην μπρόδς φόνος κατάροι | έν τμ' | || πάσ. άνοιγω ύδροφράκτιν: διαζέθει τάς άπέσεις πάσας" 2) κ. νεώτ. διασώδ τ εις τά έξ ών σύγκεται μέρη: Πολύδιν.311,3 διαζεύγνυμι ακήρη· διαζεύξαν τήν γέφυραν 3) διαλύω: Φιλ.2,31 θάνατος διαζεύγνυσι γάμον | νεώτ. χωρίζω τήν άπό τήν ή τόν σύζυγον διαλύών τόν δεσμόν του γάμου 4) συνθέσει. ώς μέσ. διαζεύγνυμαι άσπασώμαι, άποχωρίζομαι, μετά γεν.: Αισχιν. 2,179 άδελφοί δε, οι διαζυγνέσθαι έμου ζην ούκ άν προσλείνωτ | κ. μετ έμπροσθ. διορισμού: Ξεν. Αν.4,2,10 διαζεύχθαι άπό τών άλλων Έλλήνων 3) όμ. κ. νεώτ. έπί συζύγων, λαμβάνω διαζύγιον βλλ., χωρίζω: Πλάτ.Νόμ.784 β μετά τών οικείων και άρχουσών γυναικών διαζεύγνυσθαι | νεώτ. κ. άπολ.: είναι διαζευγμένους βλλ. λόγος: Χρύσ.Στωϊκ.2,57 | κ. μετά τής λ. άζώμα: Πλούτ.'Ηθ.969 Α χάρειν λέγουσα διαζευγμένους άζώμασι και συμπληγεμένους 7) μουσ. τό διεζευγμένον σύστημα σύστημα μουσικής, καθ' ό δία τετραχόρδον συνεδιάζοντο ούτως, ώστε ό πρώτος φθόγγος του μέν ήτο κατά ένα τόνον βαρύτερος του τελευταίου φθόγγου του έτέρου, άντίθ. συνημμένον: Κλεωνίδ. Αρμ.10' | Πλούτ.'Ηθ.1029 Β τετραχόρδον διεζευγμένον | κατά τό διεζευγμένον σύστημα).

διαζευγνύω νεώτ. τ. του διαζεύγνυμι βλλ. **διαζεύγω** νεώτ. τ. του διαζεύγνυμι βλλ.

διαζευκτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό πρός διαζεύξη άρμόδιος, ό έπιφέρων διαζεύξη" άθ. γραμμ. διαζευκτική σύνδεση ή συνδέναντες προτάσεις ή λέξεις, έξ ών ή μέν άρει τήν ή τός δε, οσον ή, ή, ει τε- ει τε, έάν τε- άνν τε, άν τε- άνν τε, ήν τε- ήν τε, όμ. κ. κάνε- κάνε, θέλεις- θέλεις, θέσ- θέσι: Χρύσ.Στωϊκ.2,68, -θα πάρος ή τό ένα ή τό άλλο, - κάνε σό θα' ρθής κάνε ό άδερφός σου, -θέλεις μέινε θέλεις φύγε' 2) διαζευκτικός λόγος, νεώτ. κ. διαζευκτική πρόταση ή έκπερομένη διά διαζευκτικών συνδέσμων: Χρύσ.Στωϊκ. 2,7 πρός τός τ' Αρμενίον διαζευκτικός | έν. λόγος | 3) νεώτ. λογ. διαζευκτική κρίσις ή καθ' ήν έκ δία ώρισμένων σχέσεων ή άρτησις τής μιας έπάγει τήν παραδοχήν τής έτέρας 4) νεώτ. μουσ. διαζευκτική έννοχή ή έχουσα άντικείμενον δία ή πλείονα πράγματα άφελίμενα διαζευκτικώς 2) διαζευκτικός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά τρόπον διαζευκτικόν, ήτοι εισάγοντα προτάσεις διά διαζευκτικών συνδέσμων: Απολλ.Διάσκ.Σύνδ.216,10' | νεώτ. διά τής παραδοχής του μέν μετά τόν άποκλεισμόν του ή τών δε: άφείλει διαζευκτικώς ή έν ποδηλάτων ή χιλιάς άρχαίως.

διαζευκτικός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. χωρισμός, διάσπασις, άντίθ. συζεύξις: Πλάτ.Φαιδ.88 Β δεδιέναι ύπερ τής αύτου ψυχής μη έν τή νήν του σώματος διαζεύξει παντάσιν άπόληται' 2) άσχη ή από γυναικός: Αριστ.Πολιτ.1272 α, 23 τήν διαζεύξεν τών γυναικών, ίνα μη πλυτεύκωσθαι' | νεώτ. ό διά διαζυγίου χωρισμός άνδρός και γυναικός νομίμως εις γάμον συνεστώτων 3) μουσ. συνδυασμός δύο τετραχόρδων κατά τό διεζευγμένον σύστημα, βλ. διαζεύγνυμι 4) Πλούτ.'Ηθ.491 Α' 4) γραμμ. ή κατά παράστιξιν σύνδεσις δύο προτάσεων ή όρων προτάσεως διά τών διαζευκτικών συνδέσμων βλλ.: Απολλ.Διάσκ.Σύντ.125,12 κατά διαζεύξεν.

διαζεύω Σουίδ. βράζω κακάς.

διαζηλεύομαι συνηχομαι, κυριεύομαι ύπό θαυμασμού: Ίην.Παργ.13.

διαζηλοποιώμαι-ζομαι μτγν. άνταγωνίζομαι, συμπλέω, πρός τινα έκ ζήλοτηλάς, μετά δοτ. προσ.: Αθην.13,588 β' | κ. μετ έμπροσθ. διορισμού: Πολύδ.36,8,2 δ- πρός τινα,

διαζήμιον(τό) μον. κ. πάσ. ζήλια, τιμωρία, ποινή: Θεόφιλ.Σιωκ.'Ιστ.3,64 Α προσαιλουέντων και θάνατον τής παρακοής είναι τό δ-, Πάν. ύπερ δ- Ιματιού άπειροπέντε τό λαούρ. **διαζήσις-εις**(ή) μτγν. ό τρόπος του ζην, ή διαζήσις βλλ.: Πορφ.η.Στοβ.62,2,40.

διαζήτης-εις(ή) γλωσσ. έρευνα άνάκρισις **διαζήτω-έω** έρευνά έπιμελώς, διερευνώ' Αριστ. Ίην.122 διεζήτηξ' όπόθεν ποτά φαείως καθίει Κλεωνίμου 2) έννοιά: Αριστ.Θεσμ.439 ποικίλους λόγους άνεύρον εύ διεζητημένους.

διαζίνη(ή) νεώτ. χημ. όργανική ένωσης, έχουσα χρωστικός ιδιότητα | διαζίνης χρώματα τεχνητά άζωχρώματα τής ασφραγιστής.

διαζομαι κ. νεώτ. κ. όμ. διευθετώ τόν στήμονα εις τόν Ιστόν, τόν όργαλειό, δθ. άρχίζω τά ύφαινα, ά. άπτομαι: Νικηφ.δ' | όμ. έτοιμοζώ τόν στήμονα, εύθετόν τό νήμα εις παραλλήλους κλωστάς: Βαλουρ.Φωτειν.2,143 με τό τραγούδι κάθεται στον όργαλειό κι ύφαινει, | με τό τραγούδι διάδετα 2) όμ. μτφ. τεκταινόμαι, έπινοώ έπιθεσίως: Ζερδ.ΚΚ.461 κί όταν ποηήρις διάζεται ό Νούζ ν' άνοιξη διάβει.

διαζοριφή(ή) βιομ. χημ. διαζοχρωστική, παράχουσα θαλασσόσκον χρώμα.

διαζωγή(ή) μτγν. διαίρεσις, μερισμός, χωρισμός: Έρμητ.13,12.

διαζωγία(ή) ΑΠ ό χωρισμός: ΑΠ 5,8 ούκέτι βαστάζω.. τήν μουνολεχία σείο διαζυγίω.

διαζύγιον(τό) μτγν. μον., νεώτ. κ. όμ. διάλυσις του γάμου ζώντων τών συζύγων: Ειστ.893,51, Μάρκ.Διάσκ.Βί1.Πορφ.50,5 ώσπερ και εις διαζύγια αύτους έλθειν' | όμ. όμ. σμ. έν φρ. παίρνω διαζύγιο (άπό δ-) ε έπάρνω δ- (έγώριζον) κ. μτφ.: ήπρε διαζύγιο από τό λογική' 2) μτφ. διαζύγιον διδωμί τήν ύποβολήν, άποοριπώ: Θεόφιλ. Σιωκ.'Ιστ.191 ή άθυμία διαζύγιον διδωσι' 3) εις πηλ. διαζύγια έρδεις μεταζό συζύγων: Ιουστιν. Νεαρ.140 | 4) νεώτ. κ. όμ. τό έπισημόν έγγραφο, δι' ού ό γάμος κηρύσσεται διαλελυμένος.

διάζω μον. κ. όμ. ένεργ. τ. του διαζομαι βλλ.1 | 2) πράττω, ένεργώ: Ουσ.Αδρ.560 με πάρος έδύημι άπ' έμέ με διάζεις τό διάζω, Έρωτόκρ.8 Β14 λογιζόντομα με γνώσι εις τά διαζεν ή Αρετή.

διαζώ-άω, ίων. διαζώω διαιδώ, ζώω, περνώ τό ζώω μου: Εύρ.ΙΑ 923 όρθως διαζίν τών βίων γυνώμης μέτα' | κ. άπολ.: Ξεν.Ελλ.7,1,8 ώσπερ.. δύναντ' άν καλώς διαζήν 2) μετά μτφ. ζώ παριζόμενος τά πρός τό ζην διά τών τρόπου: 'Ηρ.3,25 ποισπαγμένους διεζώων | κ. μετ' έμπρ. διορισμού (άπό, έκ): Σοφ.Φιλ.535 ώς με και πρόθς άφ' ύμ διεζώων | κ. μετά δοτ.: Πλάτ.Νόμ. 679 Α ή δή | νομή | τό πλείστον διεζώων.

διαζωαϊθάινιον(τό) νεώτ. όργανική έννοσις άλόγοις πρός τό διαζωμεθάνιον.

διαζωαϊνοεθάνιον(τό) νεώτ. έκρηκτική ένωσις. **διαζωαϊνίβρασις-εις**(ή) νεώτ. ειδική χρωστική άντιβρασις, προκαλυμμένη εις τά παθολογικά σπυρα, όταν μειγθώσεται μετά διαλυτόν διαζωαϊνοεθαιβεινικό οξέος.

διαζωαϊνοζολμίδιον(τό) νεώτ. όργ. έννοσις έξ ύδροζωαϊνικού οξέος.

διαζωγράφεισις-εις(ή) σχάλλ. τό διαζωγραφείν βλλ.: Σχόλ.Διου.Θρ.α.490 Η.

διαζωγραφέω ζωγραφώ διά ποικίλων χρωμάτων: Πλάτ.Τιμ.55 C έκίνο διαζωγραφείων.

διαζωκνώσεις(ια) νεώτ. χημ. κ. διαζωκία έννοσις κ. διαζωκνωσις διαφ. όργανική έννοσις.

διαζωλεκτρικός διαθλαστήρ(ός) όργανική έννοσις, έλαστον έκρηγνόμενον έν θερμάνσει.

διαζωκία έννοσις(ια) νεώτ. χημ. α. διαζωκνωσις βλλ.

Βιάζωμα-ατος (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ περιτθόμενον δίκην ζώνης || ὁθ. πλατεία ζώνη περὶ τὴν ὄσφιν τῶν ἀβηλτῶν καλοῦσθαι τὸν κατὰ τὸ αἰόσια τόπον ἄ. διάζωμα : Θουκ.1,6 διαζώματα ἄγοντες περὶ τὸ αἰόσια ἢ ἀβηλτῶν ἠγωνίζοντο

2) ὁπλὴν χωρίζον τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονα ἀπὸ τοῦ ἥπατος, τοὺ ἀπληρῶν καὶ τῶν νεφρῶν ἄ. φρένες, διαφράγμα : Ἀριστ.ΖΜ 672 β, ὁ τούτο δὲ τὸ διαζῶμα καλοῦσι τινες φρένας ἢ διορίζει τὸν τε πλεύμονα καὶ τὴν καρδίαν || ὄμ. σμυ. διάζωμα τοῦ θώρακος : Ἀριστ.Ζ1 497 α, 23 3) ἄρπικε, γείσων Ἄ ζωφόρος : Θεόφρ.Π187 || νεώτ. Ἄ ζωφόρος βλλ. 4) στενὴ διαδοὺς ἐν θεώτρῳ διὰ τὴν μετᾶσθαι τῶν θεατῶν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν : Βηρ.5,67 5) ἰσθμὸς : Πλούτ.Φωκ. 13 6) φλέβ' ἐν λίθῳ : Ἄσσκ.5,126 7) ἀπρωσφαιρικὸν στρώμα : Ἐρμ.π.Στοδ.1,49,69 8) νεώτ. ζώνη ἔγχρωμος ἐπὶ τοῦ σκάφους τῶν παλαιότερων πλοίων, διηκόουσα ἔξωθεν τῶν πυροβολείων.

Βιάζωμάτιον (τό) γλωσσ. μικρὸν διάζωμα βλλ.), **βιάζωμάθειον** (τό) νεώτ. χημ. αἰρίον χρησιμεύον ὡς μέσον μεθυλιώσεως.

βιάζωμέω μετοδῶλλω εἰς ζῶμον διὰ τῆς μακρᾶς ἐφήσεως : Ἰνν.Ἐντ.Ποθ.9 **βιάζωμεῖσθαι** δὲ χρῆ καλῶς (τὰ κρέα) καὶ τὸν ζῶμον ροφανέτω (κῶδ. ἐκβιάζωμεῖσθαι κ. ἐκζωμεῖσθαι).

βιάζωμή (ἡ) μτγν. πλατεία ζώνη : Ἀκὼ.ΠΔ.ἘΕ.29,9.

βιάζωμνῆμι κ. νεώτ. κ. βιάζωμνῶ, βῆλλ. βιάζωμ, παθ. παρακ. βιάζωμσιμα περιδῶλλω διὰ ζώνης, περιζῶμα, ζῶν ὀλόγυρα : Γαλ.14,715 2) μτφ. περιδῶλλω σίονε διὰ ζώνης, περικικλῶνα : Διογ.Οίν.39 τὸν ὄλον ἀνθρώπου βιάζωσαν [ἡ ψυχῆ] κ. παθ. : Ξεν.Ἀπομν.3,5,26 μέση [ἡ Ἀπτική] βιάζωσαι ὄρασαν ἐρμῆνοσι || κ. ἐπὶ τοῦ πυρός : Πλούτ.Βροῦτ.31 ἢ φλέξ' ἀμείσα καὶ βιάζωσασα πανταγᾶθεν τὴν πόλιν 3) συσφιγγὼ διὰ ζώνης : Ἡρόδ.10,32 βιάζωμνυμι τὴν γαστέρα 4) διαχωρίζω ὡς διὰ ζώνης : Πλούτ. Περικλ.19 ἀπετελεῖ τὸν ἀόχνην διαζῶμας ἐρμῆμοσι || παθ. διερχομαι ὡς ζώνη : Ἀριστ.Κόσ. 392 α, 12 5) μέσ. βιάζωμναι ὑποζῶμνυμι βλλ. τὸ πλοῖόν μου, θέτω αὐτῷ ὑποζῶματα βλλ. : Ἄππ. Ἐμψ.Πολ.5,91 6) ὄμ. μέσ. συνηθ. ζῶνομαι περὶ τὴν ὄσφιν : Λουκ.Ἀνάβ.6 οὐ μᾶτῃν βιάζωμεθα τὸν ἀνιάνκη (δ.γρ. παρεζώμεθα) 7) ἡ μτγ. παθ. παρακ. ὁπλο. ὁ φερόων διάζωμα βλλ. ἢ ἀβηλτοῦ : Θουκ.1,6 βιάζωμένοι ταῦτο δρῶσιν (δ.γρ. βιάζωμένοι) || κ. μτφ. : Ἰάσ.Α1 14,9,3 ἄρπικε βιάζωμένους.

βιάζωμνῶν ἕτερος τ. τοῦ βιάζωμνυμι βλλ.

βιάζωμνόν (τό) νεώτ. γένος διαποριδῶν ἀσικίδιον

βιάζωμνάς-άδος (ἡ) νεώτ. ὄμας βιάζωμνώσεων.

βιάζωμξ(ε)ικός αἰθιλοσπῆρ (ὁ) νεώτ. χημ. ὀργανικῆ ἔνωσις, ἄ. βιάζωμξεϊμικός ἔσπῆρ.

βιάζωμξ-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἢ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ζῶσις, περιζῶσις : Εὐδ.ημ.Π.Θέων.Σμυρ.σ 198 π ἢ τὸ β ζωδιακοῦ διαζώμα.

βιάζωμξια-ατος (ὁ) τὸ διαζῶμα βλλ. ἡ ζώνη Ἰνν.Α1μ 2 2) γείσων Ἄ ζωφόρος : Καλλίε.1.

βιάζωσπῆρ-ἠρός (ὁ) ὁ δωδέκατος ἀποδύλος τῆς σπονδ. στήλης τοῦ ἀνθρώπου : Πολυδ.2,179.

βιάζωσπῆρα (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. πλατῆσα ζώνη δίκην ποδῶν, ἢ ἐφόρουσι καὶ γυμνα χορεύουσι ὀρχηστρίδες, διαζώμα βλλ. ἢ : Περσείος π. Ἀθην.13,607 C α1 Θετταλκαὶ αὐταὶ ὀρχηστρίαι, ἐν ταῖς βιάζωσπῆρας γυμνα ἠρχομένην 2) νεώτ. κ. δημ. (τρισυλλάβως προεφρ.) ὀπλοὺς ζώνη.

βιάζωσπῆματα (τά) νεώτ. βιάζωμνώσεις βλλ.

βιάζωμξικῆ-ἡ-όν μτγν. ὁ διαπορὸν τὴν ζῶην, ζωοποιός : Πρόκλ.Παρμ.σ.576 θ βιάζωμξικὸν ἰδίωμα.

βιάζωμξια (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ χρησιμοποίησις βιάζωμνώσεων ὡς φωτοσπῆρῶν ρυθίων ἐν τῇ φωτοσπῆρῃ.

βιάζωμνόμενος-ον νεώτ.χημ. ὁ ὑποστὰς βιάζωμνώσει βλλ.

βιάζωμξια-εως (ἡ) νεώτ. χημ. ἡ τῇ ἐπιδράσει νητρώδους ὀξέος ἐπὶ πρωτοταγοῦς ἀρωματικῆς ἀμύνης παραγωγῆς τῆς ἀντιστοιχοῦ βιάζωμνώσεως.

βιάζωμξιασπῆρα (τά) νεώτ. χημ. τεχνητὰ χρώματα λαν ἀνεκτικὰ εἰς τὸ φῶς.

βιάζωμξήματα (τά) νεώτ. ὄνομ. διαφ. τεχνητῶν χρωμάτων.

βιάζωμ ἰων. τ. τοῦ βιάζωμ βλλ.

βιάζωμξιασπῆρα (ἡ) νεώτ. βιολ. τὸ εἰς ἐρποντας βλαστοῦς παρατηρούμενον φαινόμενον τῆς ὀριζοντίου ἠλιατροπικῆ βλλ.

βιάζωμ ἐπ. ρ., παρατ. βιάζωμ, φυσικὸν διὰ τινος, διαφραγῶ, διαπνέω, μετ' αἰτ. : Ὀδ.Ε 478 τοὺς [βιάζωμξια].. οὐτ' ἀνέμωιν διάπ μένος Ἡσιοδ. Ἐργ.516 πῶσα.. οὐ βιάζωμιν τς ἀνέμωιν κ. μετὰ γιν. αὐτ. Ἐργ.514 κ. μετὰ τῆς διὰ κ. γιν. : Ἐργ.519 οὐτ' παρθεμικῆς ἀπαλόχρους οὐ βιάζωμιν [Βορέας].

βιάζωμξιαμύσις-εως (ἡ) μων. ἢ ἐν τῷ αὐτῷ βολύμῳ, τῇ αὐτῇ κλῆσιν συγκολλητικῆς γυναικός, τὸ κρεβδάτωμα : Εὐστ.Σχόλ.1α) 668.

βιάζωμξιασπῆρα μτγν χωρίζω διὰ θαλάσσης : Ἀλκίφρ.2,3 (παθ.).

βιάζωμξιασπῆρα-ον μτγν. ὁ ὑπὸ θαλάσσης βρεχόμενος : Ἐπιφάν.1,116 Β εἰς βιάζωμξιασπῆρα καὶ θηριῶδη βράχη παρεμπεσόντες.

βιάζωμξια μτγν. κ. νεώτ. βῆλλω, θερμαίνω καθόλου, ἐντελῶς : Πλούτ.ἨΒ.799 β οἶνος.. βιάζωμξια.

βιάζωμξιασπῆρα μων. ἐνθαρρύνω : Κ Πορφ.π.Θησ. Στεφ. ἐν λ. διὰ γυμνάσιον βιάζωμξιασπῆρα.

βιάζωμξιασπῆρα-εως μτγν. λαμβάνω μέγα θάρρος, κῶνα καρδίαν : Αἰλ.Ζ1 4,14 γαλή.. βιάζωμξιασπῆρα ἐπὶ τῇ μέγην.. παραίνεσις.

βιάζωμξιασπῆρα-ῶ κοινῶς ἐὰν θείου, οἶον πρὸς ἀπολύμωσιν : Ὀδ.Χ 494 εὐ βιάζωμξιασπῆρα μέγαν.

βιάζωμξιασπῆρα-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ καύσεως βελου ἢ ὑγροῦ θεώδουτος ὀξέος ἀπολύμωσις κλειστοῦν χώρων.

βιάζωμξια Σουδ. καταπραῶνα ἐντελῶς : Ἄνῳ π.Σουδ.ἐν λ. καταπᾶδουσα.

βιάζωμξια-ατος (τό) μτγν. κ. μων. ἡ προσάλληλος τῶν ὀστέρων θέσις, ἔξεταζομένη ἰδίᾳ κατὰ τὴν γέννησιν πνος : Σέξτ. Ἐμψ.σ.346 ε ὁ συστηματοσμός τῶν ἄλλων ὀστέρων, ὁπερ διαθέρμα καλοῦσι : Κατ. Ἀστρ.Κωδ.8,3,101, Σέξτ. Ἐμψ.σ.349 δ- τῆς γενέσεως, Ἄνω Κοιν.κ.164 Α τοῦ θλοῦ δ- ἐπιτήρησις.

βιάζωμξιασπῆρα μτγν. κ. νεώτ. διερχομαι ποῦ τὸ θέρος, παραθερίζω : Ἰω.Λυδ.Ρομ.1,46 2) Ἡσ. ἐν λ. διαμῆσαι θερίζω, κῶπτε εἰς δύο, διατέμνω.

βιάζωμξιασπῆρα κ. μων. κ. νεώτ. θερμαίνω ἐντελῶς, ἐξ ὀλουλήρου, βιάζωμξια : Πλάτ.Τῆμ.65 Ε πάλιν αὐτὰ ἀνεκτικῶτα τὸ διαθερμῆσαι || νεώτ κ. μτφ. ὑπεκαίω : ὁ ἐπαινος βιάζωμξιασπῆρα τὸν ζῆλον 2) παθ. ἔχω θερμότητα, ζεσταίνομαι : Θεόφρ. ΦΑιτ.δ,93 3) ὑπερθερμαίνομαι : Ἰνν. Ἀρθρ.50 3) ὄμ. παθ. ἐξάπτομαι, ξανθῶδα, οἶον ἐκ πότου : Δημ.402 τὸ μέν πρῶτον οὐδωστὸ πίνειν ἠσυχῆ.. ὡς δὲ προεῖπε τὸ πρόγμα καὶ βιάζωμξιασπῆρα 4) ὄμ. παθ. ἐκκλ. καταλυμβάνομαι ὁπὸ ἐνθλοῦ ζῆλου : Μηνάι.1,24 Συναξ.β' βιάζωμξιασπῆρα ἐπέστρεψε, καὶ ὠμολογῶσιν αὐτῶν Χριστιανῶν 5) ὄμ. παθ. μων. ἐπὶ συνητήσεων, βιάζωμξιασπῆρα μετὰ ζωροτήτος : Σάβ. (Σέξτ.Μαρκ.1) 3,203 ἐνέπυθον οὐκ καὶ συνητήσεως τῶν λογίων βιάζωμξιασπῆρα.

βιάζωμξιασπῆρα-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διαθερμῆσαι βλλ. ἢ ἐντελῆς ἢ καθ' ὅλην τὴν μᾶσιν σώματος τινος ἐκτενομένη θέρμασις, ἡ διαθερμασία 2) μτφ. ἡ ὑπέκασις, ἡ ζωπύρισις αυναοθήμασ τῆς τινος : ἢ δ- τοῦ ζῆλου.

βιάζωμξιασπῆρα (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰσχυρὰ, ἡ καθόλου θέρμασις : Ἀριστ.Πρ.2,36 τῶν ἰδρωτῶν βιάζωμξιασπῆρα γινόμενον, Πλούτ.ἨΒ.1109 γ' τὰς ὀπὸ τοῦ

οίνου διαθερμίας· 2) νεώτ, ἡ ἰδιότης τῶν διαθερμῶν σωμάτων, ἄ. διαθερμία.

Βλαθηρία (ἡ) νεώτ, ἡ ἰδιότης τῶν διαθερμῶν βλλ.3) σωμάτων, διαθερμία· 2) ἱατρ, ἡ δι' ηλεκτρισμὸν παραγωγὴ θερμότητος ἐν τοῖς ἰατροῖς τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἄ. ηλεκτροθερμία.

Βιαθερμικός-ή-όν νεώτ, ὁ διά ἢ ἐκ διαθερμίας βλλ.· || ὁ κατά διαθερμῶν.

Βιαθερμός-ον κ. νεώτ, ὁ λίαν θερμὸς· Ἰνν. Ἀρχ. Ἰητρ.16· 2) ὁ ἔχων θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ὁ εὐέξαπτος· Ἀριστ.Ρητ.1389 α,20 ὡπερ γὰρ οἱ οὐλωμένοι, οὕτω βιαθερμοὶ εἰσιν οἱ νεοὶ ὑπὸ τῆς φύσεως· || νεώτ, ἐπὶ φυκικῶν διαθέσεων, λίαν ἐνδοσιωδῆς· δ- ζήλος· 3) νεώτ. φασ. δ- σώμα τὸ δι' οὗ διέρχεται ἡ σκοτεινὴ θερμικὴ ἀκτινοβολία.

Βιαθερμῖαι μτην, θερμῖνομαι· Ἀγασθ.57.

Βιαθερμότης (-ῆ)-οἱ) νεώτ, κ. δημ. ὁ δυνάμενος να διαθερῆ, ὁ δυν δυνάται τις να μεταχειρισθῆ κατὰ βούλησιν· δ- χρήματα- κεφάλαια- χρήως- ἐμπόρευμα· || νομ. βιαθερμῶς μοῖρα ὡς ὅρος τοῦ γαλλ. δικαίου κ. τοῦ Ἰουίου Κώδικος, τὸ ἀπομένον μετὰ τὴν φέραισιν τῆς νομίμου μοῖρας βλλ. ποσοστὸν τῆς περιουσίας, ὅπερ ὁ διαθερῆ δικαιοσύνη να καταλίπη διὰ τῆς διαθήκης του ἢ διὰ δωρεᾶς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλους ἢ τοὺς ἀνογακίους κληρονόμους· 2) ὁ ἐν διαθερμότητι βλλ. διατελὼν ἀξωματικός ἢ δημόσιος ἀπάλληλος· 3) ὁ ἔτοιμος να χρησιμοποιηθῆ ὑπὸ τῆς ἰδιότητά του, ὡς στρατιωτικῆ, ἐπιστημονικῆ, ἐπαγγελματικῆ, ὡμα χρεοσώτῃ.

Βιαθερμότης-τος (ἡ) νεώτ, τὸ εἶναι τισ ἢ τι διαθερμῶν βλλ.· || εἰδ. στρατ. τμητικὴ διαθερμότης κατάστασις τῶν ἐκ βορέων πολεμικῶν τραυματῶν καταστάτων ἀνικάνων ἀξωματικῶν.

Βιάθεσις-ως (ἡ) κ. νεώτ, ὄημ. -η ἀρμόδια πρὸς ἄλληλα τοποθετήσις πραγμάτων, κατάταξις, διάταξις, διευθετήσις, συγκρίσις· Ἀριστ.Μεταφ. 1022 β,1 κ. βιάθεσις λέγεται τὸ ἔχοντας μέρη τάξι· ἢ κατὰ τόνον ἢ κατὰ δύναμιν ἢ κατ' εἶδος· Ἄντιφ.Σοφ.24 Α· || διαρρῖβισις· Πλάτ.Νόμ. 710 β ἀμείνων πολιτείας βιάθεσις αὐτ' ἐστιν αὐτ' ἀν ποτε γένοιτο· 2) ἡ διάταξις τῶν καθ' ἕκαστα, τῶν μερῶν ἐν ἔργῳ τέχνῃ, ὡς ἐν εἰκόνι ὁ γλυπτὸς συμπλέκται· Πλάτ.Φαῖδρ.236 Α τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὐρεσιν ἀλλὰ τὴν βιάθεσιν ἐπαινετέον, Πλάτ. Ἀρατ.32· 3) συνεκδ. αὐτῆ ἡ εἰκὼν, ἡ σύνθεσις· Πλάτ.Δημήτρ.23 ὁ Πρωτογένης γράφων τὴν περι τὸν Ἰάλλουσαν βιάθεσιν || τὸ σχέδιον, ἡ διάταξις κτηρίου· Πλάτ. Περ.13 τὸ ῥοδέιον, τῆ μὲν ἐντός βιάθεσις πολυέδρον καὶ πολυτάτων· || θέσις, ὁμοιότης· Πολύβ.3,54,2 ἀκροπόλιος φαίνεται βιάθεσιν ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὄλης Ἱταλίας, αὐτ.10,38,2 οὗ ὁμηρῶν ἔχουσαι βιάθεσιν ἀλλ' αἰχμαλιωτῶν· 4) κατ' ἐπέκτ. περιγραφή διὰ τοῦ λόγου· Πλάτ. Ἡδ.17 Β αἱ περὶ τὰς νεκρίας τερατοουργίαι καὶ βιάθεσις ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργαῖσι φάσματα· || πά. ἔκθεσις πεπραγμένων, ἀναφορά· Πάπ. βιάθεσις ἐνγραφῶς· || ρητορικὴ δεινότης, τέχνη· Πολύβ.2,61· || ρητορ. ἀπαγγελία, ἐκφώνησις· Πλάτ.Δημ.7 διεξελθεῖν ἐν ἡβῃ πρέποντι καὶ βιάθεσι τὴν αὐτὴν ῥήσιν· 5) κ. νεώτ, ὁ ὑπὸ τινος προσαρμοστέος τῶν εἰς οὗς μετὰ τὸν θάνατον αἰσίου ποσοχρημῶν, διατίθησι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὅθ. κ. ἡ διαθήκη βλλ.· Πλάτ.Νόμ.922 Β αἱ τῶν τελευτῶν μελλολόντων ἐπιθυμίαι τῆς βιάθεσιως· 6) ἔκθεσις πρὸς πᾶσι, πᾶσι· Ἰσοκρ.11,14 τῆ δὲ τῶν περιόντων βιάθεσις καὶ τῶν ἐλλειπόντων κομιθῆ, Πάπ. ὁ ἐξελισσῶν τὴν βιάθεσιν ταῦ ἐλαίου· 7) τὸ διάθεμα βλλ.· Πρόκλ.Κρατ.10 Ρ· 8) νεώτ, κ. δημ. ἢ κατ' ὀρέσειον χρήσις, ἴδ. ἐν

φρ. εἰς τὴν βιάθεσιν τινος· θέτω εἰς τὴν βιάθεσιν σας τὴν οἰκίαν μου· || κ. ἐπὶ προα.· εἶμαι εἰς τὴν βιάθεσιν σας δι' ὅτι μὴ κρησθαίητε· 9) νεώτ, ἡ εὐχερῆς χρήσεως ἢ ἡ χρήσις πραγμάτων πρὸς τὴν ἐνέργειαν· ἡ βιάθεσις τῶων πυροβόλων ἐπέφερε τὴν νίκην· || ἐπὶ χρημάτων, τοποθετήσις ἢ βιάθεσις κεφαλῶν-πρῶκῶν· 10) κ. πάπ. νεώτ, κ. δημ. ἡ κατὰστασις τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, τῆς διανοίας· Γαλ.9,573 νοσώδεις βιάθεσις, αὐτ.6,14, Πάπ. ἐπιδεν τὴν βιάθεσιν (τοῦ ἀσθενοῦς), -δεν εἶναι καλὴ ἡ βιάθεσις μου σημερῶν· || νεώτ, κ. δημ. ἡ καλὴ βιάθεσις, ἡ ὀρεξις, τὸ κέφι· σήμερα ἔχω βιάθεσιν· || ὄμ. νεώτ.κ.δημ. ἐπιθυμία, τάσις πρὸς τι· δὲν ἔχω βιάθεσιν γιὰ ἐξυῆχτι- γιὰ γλέντι· || δημ. κακὴ βιάθεσις δυσθυμία, δυσωρία, κακοκεφία· 11) πάπ. κ. νεώτ, ἴδ. εἰς πληθ., τὸ αἰσθηματα ὁ ἔχονεν πρὸς τινα ἢ πρὸς τι· Πάπ. ἢ ἔχω πρὸς σὲ βιάθεσιν, ὄμ. κατὰ φιλικὴν καὶ εἰρηρικὴν βιάθεσιν, -δεν γνωρίζω τὰς βιάθεσις του, -ἔχει ἀγαθὰς βιάθεσις· || νεώτ, νομ. ἀξία ἀπὸ βιάθεσις ἢ ἀνωτέρα τῆς κοινῆς ἀξίας, ἢ ἀποδίδει τις πρὸς τι πράγμα ἔνεκεν τῶν προσωπικῶν βιάθεσις αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ· 12) ἔπηρ. γεν. κατάστασις· ἔπηρ. τὴν βασιλείαν εἰς τὴν ἀρχαίαν βιάθεσιν κατέστησεν· 13) πάπ. ἡ ἀποδοτικὴ ἱκανότης κτήματος· Πάπ. ἐν ἐλάσει βιάθεσις ἢ ἠλαττωμένη ἀποδοσις· 14) κ. νεώτ. γραμμ. ἢ ὑπὸ τοῦ ρήματος ἐκφορζουμένη ἔνωσις, ἢται ἢ ἐνέργεια ἢ τὸ πάθος ἢ ἡ κατάστασις· Διον.Ορ.37,29 βιάθεσις εἰσι τρεῖς, ἐνέργεια, πάθος, μεσότης, -ρήματα ἐνεργητικῆς-παθητικῆς-οὐδέτερης-μεταβατικῆς-ἀμεταβάτου βιάθεσις· || κ. ἐπὶ τὸν ὀνομαστὴν· Διον.Ορ.637,29 τοῦ ὀνόματος βιάθεσις εἰσι δύο, ἐνέργεια καὶ πάθος· 15) πάπ. προσφώνησις.

Βιαθερμωθέντις-ως (ἡ) μτην.ἰληθ.) διατάξις, θεσπιῖ· Ἐρμόλ.Πλάτ.Φαῖδρ.149 Α.

Βιαθερμωθέντις-ως διατάσσω, ὀρίζω διὰ νόμου, θεσπιζῶ· Πλάτ.Τιμ.42 D βιαθερμωθέντις δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα.

Βιαθερμίζω μτην, ὀρίζω ἐπισημῶς, φηρίζω τὴν νόμον· Μηναί.12,6, Β1,Νικολ.ἐπισκ.Μύρων συν-αθροίζεται . . . τὸ ὀρθόδοξον ἀπαν, ἐφ' ᾧ τὸν εὐσεβῆ τὴν πίστειας ὄρον βιαθερμίζω.

Βιαθετήρ-ηρος (ὁ) κ. βιαθέτης βλλ.1)· Πλάτ. Νόμ.765 Α τὸν δὲ χρῶν ἀρχοντα καὶ βιαθετήρα.

Βιαθέτης (ὁ) κ. νεώτ, κ. δημ. ὁ ἐν καταλλήλῳ διατάξει τοποθετῶν πράγματα τισ, ὁ βιαθετῶν, ὁ διασκευάζων· Ἡρ.7,6 βιαθετὴν χρῆσῶν τῶν Μουσαίων· 2) νεώτ, ὁ διὰ διαθήκης βλλ. διοτιθέμενος τὴν αὐτοῦ περιουσίαν· ἢ βουλήσις τοῦ βιαθετοῦ δὲν διατυπῶται σαφῶς.

Βιαθετικός-ή-όν μτην. κ. νεώτ, ὁ ἐπιδρῶν ἐπὶ τινος· Ἀνώ.Λοιδ.2,14 πάθος βιαθετικῶν φυχῆ· 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ φωτογραφικῆς πλακῶς, ὁ ἐφ' οὗ εἶναι ἔκτυπος ἡ θετικὴ εἰκὼν τοῦ φωτογραφημένου· βιαθετικῶν φωταντύπων [φωτογραφικῶν θετικῶν ἀντύπων ἐπὶ ὀλλῆς πλακῶς].

Βιαθέτω μον, νεώτ, κ. δημ. τ. τοῦ διατίθημ βλλ., διευθετῶ, τακτοποιῶ· βιάθεω καὶ πυροβόλικῶν ἀμυσῶν τῆς κορυφογραμμῆς· 2) παραχωρῶ, παρέχω, διὰ διαθήκης· βιάθεω τὴν περιουσίαν του εἰς εὐαγὴ ἰδρύματα- πρὸς οἰκοδόμησιν σχολείων- διὰ προκίσιον ἀπόρων νεανίδων· 3) ἔχω τὴν βιαθεσίον πρὸς ἄμωσον χρῆσιν, προσρίζω [μὸν, κ. ἐκαστ., κ. παρτα.], ὁ δὲμος βιάθεσι κελεύσῶν κοινῶν ἰδ. τοῦς πτωχοῦς· || ἔχω εἰς τὴν βιάθεσιν μου, δύναμι να βέσω εἰς χρῆσιν· βιαθέτις μεγάλα μέσα· 4) μεταχειρίζομαι, ποιοῦμαι χρῆσιν· βιάθεω πολλά μέσα, διὰ να διορισθῆ· 5) ἐπὶ χρημά-

των, τοποθετώ χάριν κέρδους : έχει διαθέσει όλα του τα χρήματα εις επιχειρήσεις" δ) προκάλω εις τινα φυκλήν τιν διαθέσειν : ο τρόπος του μη διαθέσει δυσμενώς εναντίον του.

Διαθέτω κ. νεώτ., μηχ. αρ. α' διαθέσεως [έν βέττ.βόλ.345,35] τρέψω τήδε κείσεως, διατρέψω, περιτρέψω : Θουκ.8,92 τών πραιοστέρων διακυλυόντων τούς έν τώ άσπιτε διαθέοντες" || άσπείρες διαθέοντες οι διάφοτοι : Άριστλ.Μετ.342 β,21" 2) κ. νεώτ. επί φημών, διαδίδομαι, διασπείρωμαι : Ξεν.Κ17,6,2,13 ώς δέ ήσθετο ο Κύρος φόδον διαθέοντα έν τή στρατηγή

3) τρέχει έν αγών δρόμο, διαγωνίζομαι εις τόν δρόμον, στό τρέψω : Πλάτ.Θεαιτ.148 C διαθέων τά άκρόαζοντα και ταχίστου ήτήθησ' κ, μετά δοτ. προσ. : αὐτ.Πρωτ.335 Β' κ, μετ' έμμοδ. διορ. (πρός τινα) : Πλάτ.Ηθ.58 Ζ'

|| διαθέσω τήν λαμπάδα τρέχει έν λαμπαδηδρομία : Πλάστ.Σολ.Ι. Διαθέσωμαι-όμοιαι θέωμαι προσεκτικώς, εξετάζω κολώς : Πλάτ.Πρωτ.316 Β σμίκε' άττα διατρίψαντες και ταῦτα διαθέσομένοι, Ξεν.Άν.3,1,19.

Διαθηνή [ή] δ.άναν. του διαθηνή βλλ. έν Άριστλ. Μεταφ.985 β, 15 διάθεσις [πθ.Ι.]

Διαθηνή μον. θήγω, άκονίζω έπιμελώς : Άνν. Κορν.1,453 Α τήν γλώτταν διαθέσει.

Διαθηνή [ή] κ. νεώτ. ο. δημ. έγγραφώς διατυπωμένη δήλωσις τής τελευταίας βουλήσεως τινος περι διαθέσεως τής άουτου περιουσίας μετά θάνατον, έν τώ ρωμ. κ. νεώτ. δικ., έξυμνοουμένου του διά του έγγραφου τούτου διαρισμού κληρονόμου : Άριστφ.Τφ.589 τή δ' άπικλήρω ήν διαθήκην άδικεις άνακογγυλιάζων, Ίσοκρ.19,3 περι-άται τήν.. διαθήκην άκονων.. καταστίσει, Πλάτ. έν επί ταύτη τή διαθήκη τελευταίω" || συνθή, εις πληθ. : Δημ.1051 σί δε διαθήκαι, .. εξήληγθησαν φευθείς ούσαι, Λουκιλλ. έν ΑΠ 11,171' || νεώτ. κ. δημ. νομ. άρει έγκυρος- άκυρος διαθήκη, -έκ διαθήκης κληρονόμος : Πολύτ.Έκλ.Τραγ.767 ν' άφίκω τή διαθήκη μου και τή παραγοάεις μου" || νεώτ. κατ' έπέκτ. παραγγέλλω, άποθηκαί προς τούς μεταγενεστέρους : ή διαθήκη του Μεγάλου Πέτρου" 2) συμφωνία συνθήκη, σύμβασις : Άριστφ.Όρν.440 ήν μη διάθωνται γ' οίτε διαθήκην έμοι, ΠΔ Γέν.δ.18 και στήσω τήν διαθήκην μου μετά σου" || παλαιά διαθήκη ή μεταξού Θεου και Ισραήλ συναφθείσα συμφωνία : ΚΔ Κορινθ.2,3,14 επί τή άναγνώσει τής παλαιάς διαθήκης" || όθ, ώς ούσ. κ. τό σύνολον των πρό του Ιησού Χριστού Ιερών βιβλίων των Έβραίων, Ιούδα δέ τών όπό του χριστιανισμού άνεγνωρισμένων" || έκκλ. καινή διαθήκη ή διά του Ιησού Χριστού συντελεθεισα συμφωνία μετάξού Θεου και άνθρωπότητος : ΚΔ Ματθ. ταῦτο γάρ έστι τό αίμα του τό τής καινής διαθήκης" || κ. τό σύνολον των μετά του Ιησού Χριστού Ιερών του χριστιανισμού βιβλίων" 3) άπόρρητοι διαθήκαι πθ. χρηματί : Δείκ.1,9 τάς άπόρρητους διαθήκαις, έν αίς τά τής πάλαιας σωτηρία κείται" 4) όνομασία κολυβρίου τινός : Αεί.7,118" 5) ή κατάστασις του σώματος. ή διάθεσις όντων, έν ειδ. σημ. : Δημόκρ.9.

Διαθηκισμός-όμων μτγν. ά διαθηκισμός βλλ.

Διαθηκικός-ή-όν νεώτ. δ αναφερόμενος εις διαθήκην, ό έκ διαθήκης άφοσιωμένος.

Διαθηκισμός-ος-ων μτγν. δ.γρ. διαθηκισμός ό αναφερόμενος εις διαθήκην ή ό έκ διαθήκης προερχόμενος : Πάπ. διαθηκισμια βασιλεία.

Διαθηκισμιατός-ος-ων π.ό. ο διαθηκισμιατός βλλ. : Πάπ. διαθηκισμιοίον γράμα.

Διαθηκογράφος [ό] γλωσσ. ό γράφων, ό συντάσσων διαθήκας πρδλ. συμβολαιογράφος.

Διαθηκός-ος-ων μον. δ αναφερόμενος εις διαθήκην, ό κατά διαθήκην, ό έκ διαθήκης : Έύστ. διαθηκώ άποτιπώσις, Ψελ. διαθηκώζωι άκριθείαι.

Διαθηνών έκθηνώνω καθ' ύπερβολήν : Θεόφρ Φιλτ.1,16,6 διαθηνώνουσι γάρ οι καταργασιαί.

Διάθημα-ατος [τό] μτγν. κ. νεώτ. τό διάθεμα βλλ. : Πτολμ.Ηραστ.Άστρολ.2,11' 2) νεώτ. στρατ. πυροβολ. ή γωνία ήν σχηματίζει εύθεία [πυροβόλον- στόχος] μετά του έπί του χάρτου σχεδίου βολής μεσημβρινω.

Διαθηριώ-όω μτγν. θηριώ, έξογγιά τινα σφόδρα : Πλούτ.Ηθ.330 Β έρεθίζεται γάρ όπό των χρωμάτων τό ζώο τούτων και διαθηριότα.

Διαθηρῶ-όω μτγν. θηρώ, κυνηγώ έπιμύθος ληλοτά : Φλόστρ.Εικ.1,6' || κ. μτγν. : αὐτ.28 ώρον μερικίου διαθηρῶν.

Διαθηρῶσαι μτγν. έθφ. άνάγν. άντί διαλύσεσθαι έν Πλουτ.Δίαν.6.

Διαθηρῶμενον Έπιγρ. άντί διαθηρῶμενον, του διατιθῆμι βλλ. : Έπιγρ.Κνωσ. έν Δίλλω.

Διαθηνόμοιαι τελών έν άμοιβαίσι βίξει, έποφή : Άριστλ.Ζ1 10,17 διαθηνόμοισι δ' άει.

Διαθηνή [ή] άμοιβαία βίξις, έποφή : Άριστλ.Μεταφ.985 β, 15 διαφεριν γάρ φασι τό δν ρυσηψ και διαθηνή και τροπή μόνον[δ.γρ. διαθηνή βλλ.]

Διαθλασόμετρον [τό] νεώτ. φασ. όργανον δι'ού έξευρισκασί το δείκτης διαθλασεως βλλ.

Διάθλασις-εως [ή] νεώτ. ή πλῆρης θροούσις" 2) φασ. έκτροπή τής διευθίνσεως φωτεινής όκίνους κατά τήν διάθασιν τής από τινος μεσου εις έτερον διαφόρου όπτικής πυκνότητος" || δείκτης διαθλασεως του ηλίκου διαίρεσεως του ήμιτόνου τής γωνίας προσπίπτεσεως διά του ήμιτόνου τής γωνίας διαθλασεως.

Διαθλάσις [ό] νεώτ. φασ. τό σώμα δι'ού διαθλάται φωτεινή τής ακτίς" 2) όμ. φασ. είδος άστρονομικής διάπτρας.

Διαθλαστικός-ή-όν νεώτ. ό έπιφερών διάθλασιν" 2) ό χρησιμοιον προς διάθλασιν τών ακτινων : διαθλαστικόν πρίσμα.

Διαθλαστικότητα-ητος [ή] νεώτ. ή ιδιότης τών διαφανών σωμάτων προς διάθλασιν βλλ.2) τών ακτινων, ά, τό διαθλαστών.

Διαθλαστός-ή-όν νεώτ. ό δυναμένος να διαθλασθῆ" || τό ούδ. ένορθ. ή διαθλαστικότητα βλλ.

Διαθλαστός μτγν. [άθλοσ] άγωνίζομαι συνεχώς : βέττ.βόλ.359,29 διαθλασειν πολλούς άγώνας.

Διαθλαίω νεώτ. έντελώς ή λαχρμός θλιβώ βλλ. || μτγν. συντριβώ έντελώς, διαθλαίω, κατακομματιάζω : Κολλ.άπ.67.

Διαθλαίω-όω [ή] μτγν. κ. νεώτ. συντριβώ έντελώς, κατασυντριβώ : Αλλ.Ζ1 4,21' || νεώτ.. διασχίζω, διοπερώ : Βιζυην.Πόργος Κόρης 204 διαθλαίω τούς άφρούς.. χορῶ ραδίωων Ναιθίδων" 2) νεώτ. έπιφερώ διαθλασειν βλλ.2) φωτεινής όκίνους : πᾶν διαφανές σώμα διαθλαίω τάς φωτεινούς ακτίνας" 3) όμ.νεώτ.Ιατρ. έρεθίζω διά συνθλιψέως, συνθλάω.

Διαθλαίω-έω [2] (άθλοσ) μτγν. παλαιώ, άγωνίζομαι άπεγνωμένως : Αλλ.Π1 5,6 διαθλαίω προς τινά, Κόνων κθ διαθλαίω όπέρ του γάμου" || κ. μετά συστοίχ. αίτ. : Γεορκ.α.120 διαθλαίω γενναίως πάττας τούς όπέρ άρετής άγώνας" 2) διδάω έν άγώσιν : Ηλιόδ.7,5 Ησπρικών διαθλαίσεως βιον.

Διαθλαίω [τό] νεώτ. κενόν περιλομωσόμενον μεταξύ δύο σφαιρικών θάλων.

Διαθλαίω-όω μτγν. καθιστώ τή βολών, σκοτεινών άμαυρώ : Πλούτ.Λαοδ.4 ή ακία τής γής διαθλαίω τό φέγγος κ. παθ. : αὐτ.Ηθ.978 Β τής θαλάσσης διαθλαίωσις.

Διάθωνται Ησ. Ι άνευ εξήγησεως Ι.

διαθρομβά-εω καταθρομβώ τνα, τὸν καταταρσάσσω, τοῦ ἐμβάλλω μεγάλην ἀνησυχίαν : Θουκ. 5,29 τούτο γάρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διαθρομβάει· 2) ἀπολ. δημιουργὸν μέγαν θόρυβον : Πλούτ.Γαλλ.18.

διαθροασις-εως (ἡ) μνη. ἡ ἐντελής θραυσις, ἡ κατασυντριψίς : ΚτΠορφ.Θησ.Στεφ.ἐνλ. διαθραυσίς πυλῶν.

διαθροασιος-ον εὐσύντριπτος : Θεοφρ.Λιβ.11, σ.689 μαλακώτερος αἰ διαθραυστικός μάλλον.

διαθραύω θραύω, συντριβῶ εἰς μικρὰ τεμάχια, κατασυντριβῶ, παθ. : Πλάτ.Τίμ.57 Α τὰ τε αὐ σμικρότερα... διαθραυόμενα κατασθενύνηται.

διαθρεπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαθρέφιν βλλ., ὁ τῆς διαθρέψεως : διαθρεπτικὴ λειτουργία - μέθοδος· 2) ὁ εἰς τὴν διὰ θρέφιν συντελών : διαθρεπτικὴ οὐσία.

διαθρέψις-εως (ἡ) μνη. κ. νεώτ. ἡ κανονικὴ θρέψις Ἀνωκ.Κοτ.εἰς Ψωλμ.,573,16 ἰμὸν γάρ τὴν βαίφιν φησίν, διαθρέφιν δὲ τὴν ἀνεῖν· 2) νεώτ. καὶ τὸ ἐκ τῆς θρέψεως ἀποτέλεσμα· 3) ὄμ. νεώτ. ἡ παροχὴ τῶν πρὸς διαθρέφιν ἀναγκαίων.

διαθρέω παρατρέφω ἐκ τοῦ συνέγχευ, ἐξετάζω προσηκτικῶς : Ἀριστφ.Ἰηη.543 τοὺς ἀνεγμῶς διαθρήσει, Λουκ. Ἐρωτ.13 δι' εὐμαρείας οὐν ἐστι... τὴν διόπισεν εὐμαρείαν διαθρήσει· 2) ἀναγνωσκῶ : Ἐπικ.Ἐπιστ.τ.σ3 Υ διαθρέων βύβλους || κ. ἀπολ. : Ἀριστφ.Νεφρ.700 φροντίτις δὲ καὶ διάθρησις· 3) Ἦσ. «διαθρήσαντα, διδόντα».

διαθρήσις-εως (ἡ) μνη. κ. ὄμ. ὀδύβερκεια, ἡ διαροπικότης : Εὐνάθ.Βι.Σοφιστ.σ.476.

διαθρημιάεω μνη. θρηαμβεύω περιφανῶς : Ἄνπ.Λιβ.135.

διαθρίζω συντετμ. τὸ διαθριζέω βλλ.

διαθρίζω μνη. συναθρίζω, συλλέγω, παθ. : Γαλ.251 βραχύ τι... τῆς διαθριζομένης οὐσίας.

διαθροά-εω διαθροά εὐρέως, διασπέρω : Θουκ. 6,46 ἀφικόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας διαθρόησαν ὡς χόρηται πολλά ἰδιωειν.

διαθρόλημα-ατος (τό) νεώτ. διαθροσις, φήμη, ἰδίως ἡ ἀδέσποτος.

διαθρόλησις-εως (ἡ) νεώτ. τὸ διαθρυνεῖν ἢ διαθρυνεῖσθαι, ἡ εὐρεία διάδοσις, ἰδίως ἀδέσποτος φήμη.

διαθρυνλητής (ὁ) νεώτ. ὁ διαθρυνων τὶ, ὁ διασπείρων φήμας, ἰδίως ἀδέσποτος.

διαθρυνώ-εω κ. νεώτ. διαθρυνῶ εὐρέως, διατυπνάζω, ἰδίως ἐν χρ. κατὰ παθ. παρακ. κ. ὕπερσπιν : Ξεν. Ἀπομν.1,12 διαθρυνλήτη γὰρ ὡς φασι Σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἐαυτῷ σημαίνει, Μηναι.5,2 Συναεζ. ἀνθρηκέναι τὸν Ἀθανάσιον ἐπι γοησίᾳ διαθρυνούτων· 2) εἰς παθ., ἐκκωροῦμαι ἐκ συνειχοῦς ὁμίλης, ἐκκουραίνωμαι : Ξεν. Ἀπομν.1,237 καὶ γὰρ οἶμαι αὐτοῦς [σμιυεῖς, τέκτονας, γολκέας] ἦδη κατατετριφέναι διαθρυνόμεους ὑπὸ σοῦ· 3) μνη. ὄμ. εἰς παθ., ἀπολύω εὐρείας φήμας, εἶμαι διάσπρος : Σάβ.1Σεργ. Μακρ.13,206 παρὰ παντὸς τοῦ λαοῦ διαθρυνεῖτο καὶ διασπρόντως ἠγαπάτο.

διαθρυνωτικός-ήος ἡ θρυνωτικός βλλ. : Ἄνπφ.90

διαθρύπτω κ. μνη. κ. νεώτ., παθ. ἄρρ. διατρέφω, μνη. διαθρέφω κ. διαθρῶδην, παθ. παρακ. ἀπαρθ.διατετρέφεται, μνη. διαθερμνόμενος θραύω καὶ ἀλώκηριον, συντριβῶ, κἄμων τι θρύμματα, παρ' Ὀμ. μ. τὸ παθ. ἀπαρθ. : Ἰλ.363 (τὸ ἔφησ) διατρύφην ἔκπεσε χειρὸς Ξεν. Ἀγασ.2,14 ἀσπίδας διαθερμνόμενας, Λουκ.Νεκρ.Δ.20,2 τὸ κρῆσιον διαθρῶπτεν· 2) μνη. κ. μνη. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, διανεμῶ εἰς τεμάχια : Γρηγ.Ναζ.238 Β πενήντη τὸν ἄρτον διαθρῶπτε, Μηναι.12,16 Συναεζ. Θεοφ.ναός οὐ διέλιπε τοῖς πενήσι διαθρῶπτε τὸν ἄρτον || μνη. συνεκδ. : Πρωκ.Πετρ.2,17 φλόξ

διαθρύπτουσα τὴν τῶν λίθων ἰσχύν· 3) μνη. ἐπὶ πρῶσ, δι' ἀκολάστου βίου, τρυφῆς καὶ θαπεινῶν καθιστῶ τὴν χροῖον, τρυφλῶν, ἐκθιρῶν, ἐκλάω : Πλάτ.Λύσ.210 Β χυαυοῖνθα καὶ διαθρύπτουσα, Ξεν.Λακ.2] σώματος δὲ Ἰμπίτων μεταβολαίς διαθρύπτουσι· || κ. παθ. διασφθέρουσι ἐκ τῆς χιλιδῆς τῶν κολακειῶν κττ. : Αἰσχ.Πρ.891 τῶν πλοῦτων διαθρυντομένων, Πλούτ.Δίων Β διαθερμνόμενῶ τὰ ὡτα κολακειάς· 4) νεώτ. μνη. καθιρῶν τὴν δι' ἀπατήλων μέσων : τὸν διαθρύπτει ἡ ἐλλίψις πλοῦσιον συναικείου· κ.παθ. : διαθρύπεται ὑπὸ τῆς ἐλλίψος καλῆς ἀποκαταστάσεως || ὄμ. κολακειῶν : ἡ ἐπιτυχία τοῦ υἱοῦ τοῦ διαθρυντοῦ τὰς φιλοδοξίας του· 5) τὸ μέσ. διαθρυντομαι ἀκίκοιμοι, κἄμων νόσια, χαϊδεύομαι : Θεοκρ.6,15 ἂ δὲ καὶ αὐτόθε τοῖς διαθρυντομαι || ἐπὶ αἰδοῦ, λαμβάνω κατ'ἀλλήλων στάσιον καὶ ὄφρα, ὥστε γὰρ προκαλέσω ἐντύπωσον, παίρω νόξες : Θεοκρ.15,99 φθνεγίεται τ, σάφ' οἶδα, κἄλον διαθρυντομαι ἴδην.

διαθρύψις-εως (ἡ) μνη. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαθρυνεῖσθαι βλλ.3, ἀκκιμῶς, τοσάκισμα : Ἰω.Χρυσ. 6,44 διαθρῶπις κινήματα.

διαθρῶσις θρῶσις, ηθδῶ, ἀνοηδῶ διὰ τινος ἐπὶ τὸ φωτῶς, διαλύω, διαδίδωμι, χυνοῖμι διὰ μέσου τινός : Ἐπιπ.84,5 φῶς ἔξω διαθρῶσκον· || μνη. ἐπὶ φῶν, διαλοσθῆναι : Ὀμπ. Ἀλλ.549 οὐ γὰρ τῆσιν ἀποκριθῶν οἶα καὶ ἀλλοίς ὡς διαθρῶσκουσι· || μετὰ γεν. : Νόμω.Δ.8,397.

διαθῦρα (τό) μνη. κ. νεώτ. κηκλιδῶμα πρὸ τοῦ προστόνου ἴτοι τῆς εἰσοδοῦ ἑλληνικῆς οἰκίας : Σπρ.6,7,5· 2) νεώτ. πληθ. τοῦ διόδουρον βλλ.

διαθῦρον (τό) νεώτ. ὁ μεταξὺ θυρῶν ἡ παραθῦρον χώρος· 2) ὁ πληθ. διαθῦρα βλλ.

διαθῦω καταθῦω, διασάξω : Θεσ.Στεφ.ἐνλ. οὗς μῦθος εἶχε τὸ Μῆθρα διαθεῖσθαι.

διαθωκιά-εω Ἦσ. «διαθεθικῶτα» διακεχώρισται.

διαί ποι. τ. τῆς προθ. δια βλλ. : Αἰσχ. Ἀγ.448 ἄλλοτριπας διαί γυναικός.

διαία (ἡ) νεώτ. γένος διαθῶδων ἀραχνῶν.

διαιβολία (ἡ) ποι., ἰων. -ἴη ἢ διαιβολή : Πίνδ.Π 2,76 διαιβολίαν ὑποφάτις.

διαιβολίη ἰων. τ. τοῦ διαιβολία βλλ., διαιβολή : Ἐλέργ. 324 νεῖθόμενος χαλεπῆ... διαιβολίη.

διαίγδην ἐπίρρ. μνη. κατὰ τὸν τρόπον ἀναπηδῶντας, εἰσπρόντως ἢ ἐξορμῶντας διὰ μέσου τινός : Ὀμπ. Ἀλλ.3,119.

διαίθωμα μνη. διακείωμα, διαθερμνόμενος : Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,11 πλεῦμον διαίθωμα.

διαίθωσις ἰων. ὄμ. (τό) νεώτ. χημ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις.

διαίθριάζω αἰθριάζω | δ.ἐρμ. διωνυκτερεύω ἐν ὑπαίθρῳ | Ξεν. Ἀν.4,4,10 ὅμοιος διαίθριάζειν.

διαίθρος-ον μνη. ἐπὶ τοῦ οὐράνου, ἐντελὸς αἰθῖρος, διάφανος, ἔδαστερος· Ἦσ. «διαθῖρον διαφανές, καθαρὸν» : Πλούτ.Σόλλ.7 ἔξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ πριεμένου ἠχας φωνῆ σάλλων· 2) Ἦσ. «διαθῖρον ἄμυρον».

διαίθωλακτετέλη (ἡ) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις τῆς τῆζεως τῶν ἀκεταλῶν βλλ.

διαίθωλαίνη (ἡ) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις ἐν χρ. ὡς καταλύτης.

διαίθωλαίνη (ἡ) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις, ὀμόλογος τῆς ἀνάλης βλλ.

διαίθωλενοδιαίθριον (τό) πολυμερῆς τις ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις, ἐξ ἀποστάξεως γλυκόλης μετὰ θεϊκοῦ οὐξός.

διαίθωλινη (ἡ) νεώτ. αἰθῖρ ἢ γλυκερίνη.

διαίθωλιον (τό) νεώτ. ὀργανικὴ χημικὴ ἔνωσις, ἂ κανονικὸν βουτάνιον· 2) θεϊκὸν διαίθωλιον οὐδέτερον ἔσπρρ τοῦ θεϊκοῦ οὐξός.

διαίθωσσω ποι. κινῶμαι ὀρητικῶς πρὸς δια-

φρόνος διευθόνειος: Πινδ. Ο.7,95 ἐν δὲ μὲν μοῖρα χρόνος ἄλλοτ' ἄλλοιαι διαυθούσσιον αὔραι· 2) μτφ. μετ' αἰτ. ἀναρρηγίω, ἀνακίω, παρήγο, κώμωσιον, ταραχίω, σύγχισσιον: Βοηκ.ἀ.δ.16.4 Κύρηδος θ' ἄλλης διαυθούσαι φρένας: || αἰώ, δια- σείω, ἐκτάσσω: Μόν.Δ.11,498.

διαίθεω μ. τό μεσ. διαίθεωσι βλλ.

διαίθεωσι [οἱ] νεώτ. ζωολογίω, ἀναθιανῶν ἀρογῶν.

διακρίνει Ἐπιγρ. ἀντί διακρίνει.

διαμύσσω μον. αἰμύσσω καθ' ἄλλη τὴν ἐκτα- σιν: Σαδ.1 Μη.Ψελλ. 1,270 διαμύσσει τὰ σκέλη.

διαμύσσω ον. ὁ αἰματι μεμυμένος, ὁ περιέχων αἷμα: Πολύδ.8,14,5 πύσμα δαίμων || ὁ αἷματι ρυπα- ρεῖται, λερωμένος ἀπὸ αἵματος: Εὐρ. Ἐκ.656 δαίμων ὄνυχα τιθεμένα ἀπαργμοῖς: || μτφ. εἰδ. φρ. δαίμων ἀναπύειον πύειον αἷμα: Πλούτ. Ἀρατ.52 πρὸλ. Ἀντυλλ.π. Ἄετ.9,40 δαίμα ἐκκινύμενα.

διαίνη σχόλ. Ὁδ.Γ.9) ἑώσ και ἡ Ἥρα διαίνη παρὰ Δωδωναίους: (πθ. Διώνη)

διαίνας, μέλλ. διανώ, ἀόρ. ἐδίηνα [ισαν. π. νεξ., Ἀριστλ.Μετ.387 α.28] ὑγραίνω, βρέχω: Ἰλ.Χ.495 χεῖλα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηνε, Ἄζωκ. 8,3 ὄνη διαίνων ἔπυρ· κ. παθ.: Ἰλ.Ν.30 οὐδ' ὑπέκρηθε διαίνετο γάλακος ἄζων 2) τό μεσ. διαίνομαι διακρύω, κλάω, θρηνώ Ἥρα ἑ διαί- νεται βρέχεται, διακρύει: Αἰσχ. Πέρσ.258 διαίνε- σθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες: || ὄμ. σμ. κ. ἐν φρ. διαίνεσθαι ὄσσε: Αἰσχ. Πέρσ.1064: || ὄμ. τό ἐνεργ. μετ' αἰτ.: Αἰσχ. Πέρσ.1038 διαίνε, διαίνε τίμα [θρήνη: διά τό πάθημα.]

διαίνω-ἔω Ἐπιγρ. διά βοῆς ἡ διά χειροτονίας ἐκρίνω, ἀποφασίζω: Ἐπιγρ.Δελφ. καθ' ὅ φησι- θέν ἡ διαίνεσθὲν ἀκυρον ἔσται πρὸλ. αἰών.31.

διαπολέω-ἔω Ἥρα, ἐδισιολῶν Ἐξασπῶν, ποικίλλω.

διαπρασις-εως [ἡ] πάθ. ἀντί διαίρασις βλλ.: Πάν. ἡ διαίρασις τοῦ δημοσίου περὶ.

διαίρασις-ατος [τό] πάθ. κ. μον. ἀντί διαίρεμα βλλ.: Πάν. τὰ ναύτα τὴν διαίρασιν.

διαίρατος-ος ὡς κ. νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ διαίρηθῃ, διαιρητὸς, ὁ προκείμενος πρὸς διαίρασιν.

διαίρασις-εως κ. ἰων. -ιος [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., ὄμ. -η ἡ πράξις καθ' ὅ ἀποτελέσματος τοῦ διαί- ρεῖν, γεν. ὁ χωρισμός εἰς μέρη: Ἀριστλ. Μεταφ. 1016 b,4 καθόλου γάρ ὅσα μὴ ἔχει διαίρασιν, δὲν ἐπιδέχεται διαίρασιν: || ἐπὶ χρημάτων, εἰας, λαφύρων κττ., μερισμός, διανομή, μοίρασμα: Ἥρ 7,14 Ἀθηναίους τῆς διαίρασις ταύτης παύσα- μένος, Ξεκ.ΚΠ4,3,55 οἱ μὲν ὅσαν ἐπὶ τὴν διαί- ρασιν: || ἐπὶ ψήφων, ὁ χωρισμός καὶ ἡ ἀριθμη- σὶς τῶν ψήφων ἐκατέρου μέρους, διαλογὴ: Αἰσχ. Εὐμ.749 τὸ μὴ δέικειν ἐν διαίρασι· 2) πάθ. κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ χωρισμός πραγμάτων εἰς μέρη, κατατήσις, κατανομή: ἡ διαίρασις τοῦ κράτους εἰς νομοῦς: || κ. ἐπὶ τοῦ τρόπου κατανομῆς: διοικητικὴ διαίρασις, - διαίρασις κατὰ παραγράφου: || πάθ. εἰδ. ἡ διαίρασις, κατανομή περιου- σίας, κτήσεων, κληρονομίας κττ. καθ' ἡ περὶ τῆς κατανομῆς σύμβασις: || πάθ. εἰδ. ἡ κατανομή τοῦ ἐξ ἀναγκαστικῆς πακτώσεως ἀγροῦ μετοξῦ τῶν γεωργῶν 3) κ. νεώτ. εἰδ. λογ. ἡ ἀνάλυσις ἐννοίας γένους εἰς τὰ εἶδη αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς βάσει ὁρι- σμῆντος γνωρίσματος: ἀντίθ. συναγωγαί: Πλάτ. Σοφ.267 D διότι τῆς τῶν γενῶν καθ' εἶδη διαί- ρεσεως παλαιά τις ὄψε ἕκκει, αἰτίαι, Ἀριστλ.Α Πρ.46,31 ἡ δὲ τῶν γενῶν διαίρασις 4) ὄμ. εἰδ. λογ. ὁ παρὰ τὴν διαίρασιν λόγος τὸ ἐν τῇ διαίρασι εὐσφίσιμα ὡς ἀσφίσιμα, φαλακρός: Ἀ- ριστλ. Σοφ. Ἐλ.177,33: 5) ἡ μετοξῦ ἀντικειμένων ἡ ἐννοίαν διαφορὰ, διάκρισις, διαστολή: Πλάτ. Σοφ.267 B καίτοι τῶνα μείζω διαίρασις ἀγνωστος καὶ γνώσεως ἕσσιμον β. αὐτ. Πρωτ.359Α, Ἀριστλ. Πολ.1294 α.34 ληπτέον γάρ τὴν τούτων διαίρασιν

[δημοκρατίας καὶ ἀλιγαρχίας: 6) κ. νεώτ. κ. δημ. [η] μαθ. ὄσος, μία τῶν τεσσάρων θεμε- λωδῶν πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, δι' ἧς γίνεται ἡ κατάτησις ποσοῦ εἰς ἴσα ἄλληλους μέρη μετὰ ἡ ὄνει ὑπολοίπου 7) μτφ. μαθ. διαίρασις λόγου ὁ μετασχηματισμός λόγου, ἀναλόγος πινός διὰ διαίρασεως: Εὐκλ. Ὀριμ.515. 8) μτφ. κ. νεώτ. γραμμ. τὸ ἀντίθετον τῆς συναίρεσεως ἴτοι ἡ εἰς δύο φθόγγους ἀνάλυσις φθόγγου πινός ἡ διαφθό- γου: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντιμ.87,2 [ρηγ.Κορ.678 ὁ διαί- ρεσις ἔστιν, ὅταν τὰ ὄφειλον συναίρημα ἐννοίαι διαλύηται τοῦτο δὲ καὶ ἐν φωναῖσι συμβαίνει καὶ ἐν συμφώνωσι διπλασιῶ, ὡς ὡν βέλαι-η, βασιλέε- εἰς, κωμῶσδω- κωμῶσδω: || νεώτ. εἰδ. διαίρασις παρ' Ὀμήρῳ ἡ ἐκφρασις καθ' ἣν μετὰ τὴν συ- αίρεσιν ἐπαναλαμβάνεται ὡς βροχῶ τὸ αὐτὸ φων- ήνη, ὡς ὄρωντα- ὄρωντα, θώκος- θώκος, ἄ. δεικτασις: || μτφ. κ. νεώτ. ὁ χωρισμός μὲς λῆ- ξεως εἰς δύο: Ἀθην.11,492 Α ἀλλ' οὐδὲ κατὰ διαί- ρεσιν ἀναγνωσθῶν, ἀλλὰ κατὰ σύνθεσιν, ὀνο- μωμένους 9) μτφ. μετρ. ὁ διαχωρισμός στίχου κατὰ τὸ τέμα τοῦ ποδός πρὸλ. τομή: Ἀριστλ.δ. Κ1,24: 10) νεώτ. μτφ. διχόνοια, διαφωνα: νέα διαίρασις θὰ ἐπιφέρει συμφωνίαν 11) πάθ. ὑπο- διαίρασις, τμήμα χρόνου, χρονικὴ περιόδος, ἐποχή: Πάν. διαίρασις Μεχίρ ἕως Ἐπιφθ, Μεσορῆ ἕως Τοβί: 12) νεώτ. εἰδ. νομ. διαίρασις ἐκεργέ- τημα τὸ δικαίωμα τοῦ ἐναγομένου ἔγγυτου νὰ ζητήσῃ κατ' ἐνστάσιν τὴν διαίρασιν τῆς ἀγωγῆς με- τοξῦ πάντων τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγένεσεως τῆς ἀγωγῆς φερεγγῶν συνεγγυτῶν 13) μτφ. κ. νεώτ. ἱατρ. τομή ἡ διατομή ἱστών τοῦ σώματος πρὸς θεραπευτικὸν σκοπὸν, ἀνατομή: Γαλ.4,664: || μτφ. εἰδ. ἡ φλεβοτομία: Ἀντυλλ. Ὀρεβ.7,9,2: || ὄμ. χειρουργικὴ πράξις, ἐγχείρησις: Φιλῶδ. Παρρ.560: || μτφ. κατὰ πληθ. τὰ τραύματα: Διόδ.Ρητ.53 Ζ.

διαιρητικός ο-ον κ. νεώτ. π. ἀρχ. μ. τὸ οὐδ. δια- ιρητέον ρηματ. ἐπιθ. [τοῦ ἐστὶ ὑπονοουμένου] ε- δέον νὰ διαίρησθαι τις, νὰ διακρίνη, νὰ κατα- νείμῃ: Πλάτ. Νόμ.874 Β τὰ δὲ τραύματα, διαί- ρητέον, τὰ μὲν ἀκούσιαι, τὰ δὲ θυμῶ, τὰ δὲ φό- βω, Ἀριστλ. Πολιτ.1289 β.12: || δέον νὰ κατα- τέμῃ τις, νὰ χωρίσῃ: Πλάτ. Σοφ.265 Α τὴν νομη- κὴν δίχα διαιρητέον, αὐτ. Πόλ.287 Β: 2) μτφ. εἰδ. ἐκεῖνος αὐ δέον ν' ἀνοίξῃ τὴ φλέβα: Ἀέτ.16,90 3) νεώτ. μαθ. τὸ ἀρα. ὡς οὐα. διαιρητέος ἔ- ριθμός ὅστις πρόκειται νὰ διαίρηθῇ δι' ἄλλου.

διαιρητῆρ-ἄρος [ὁ] διαιρητῆς βλλ.: ἘΜ249,46 ἔδα- ηταιι. . διαιρητῆρ, μερισται.

διαιρητής [ὁ] μτφ., μον. κ. νεώτ. ὁ διαίρων, διανέμων, χωρίζων, διαμερίζων: Δαρμόκ. Ἀρχ. 273, Θεόδωρ.2,163 πεντάτης τοσοῦτοι διαιρηται: 2) νεώτ. μαθ. ὁ ἀριθμὸς δι' οὗ πρόκειται νὰ γίνῃ ἡ διαίρασις βλλ. ἄλλου: ἀριθμὸς ἀκεραίου διαί- ρητέος ὁ διαίρων αὐτῶν ἀκριβῶς ἀκεραῖος: κοι- νὸς διαίρητής δύο ἡ πλείονων ἀκεραίων παρ' ἀ- κεραιῶν διαίρων πόντας αὐτοῦ ἀκριβῶς μέγιστος κοινοῦ διαίρητέος ὁ μέγιστος τούτων 3) νεώτ. ἡλεκτρ. διαίρητής τάσεως συσκευὴ τις δι' ἧς δυνά- μεθα νὰ λάδωθωμεν κατὰ βούλησιν μέρος τῆς τάσεως

διαιρητικός-ή-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ ἰκονός εἰς τὸ διαίρειν κ. ὁ ἐπιφύρων διαίρασιν: Ἀριστλ. Πρ.884 β.35, Πλούτ. Ἠθ.1026 D διαιρητικὴ δύναμις, αὐτ. 952 β καὶ ὄλων τὸ μὲν πρὸ δια- στατικῶν ἐστὶ καὶ διαιρητικῶν: || νεώτ. διαιρητικὴ μηχανὴ μηχανὴ χρήσιμος πρὸς ἀκριβῆ διαίρασιν κλημάων μετρητικῶν ὀργάνων καὶ μέτρων τῶν μη- κῶν: || νεώτ. γραμμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. διαιρη- τικὸν μικρὰ ὀριζόντια κεραία, δι' ἧς χωρίζονται αἱ λέξεις εἰς συλλαβὰς [—]: || νεώτ. τὸ: ὄθδ. πληθ. ὡς οὐα. διαιρητικά αἱ ἀνοίθειν τῶν γραμμά-

των υ καί ι πθόμενοι δύο στιγμοί, δ' ὄν διαλύου-
ται οί διαρῶνοι, δ. διαλυτικῶς. 2) μγν. γραμμ.
εἰδ. ὁ προφώνων ἀναλυτικῶς τὰς διθρόγγους :
'Απολλ.Δύσκ.' Αντων.95,4 διαριτικώτατοι οί 'Ιω-
νῆν. 3) μγν. ὁ προφώνος πρὸς χωρισμόν. το-
μῆν, θρασύς : Γαλλ.19,694 διαριτικῶν λίθων. 4) ὁ
λορικῶς διαριετός : Πλάτ.Σοφ.226 γ' : διαριτικά
που τὰ λεχθέντα εἰρητα ἔξυμνασ'α. 5) μγν.
εἰδ. ρητ. ὁ ἀναφερόμενος, εἰς τὴν κατὰ κεφάλαια
διαίρεσιν : Ἐρμῶν.Εὐρ.3,4 τέχνη διαριτικῶς. 6) κ.
νεώτ. λογ. ὁ διὰ διαίρεσιν βλλ.4) γινόμενος :
'Αριστ.Λ' Υοτ.91 β, 39 διαριτικοὶ ὄροι. || μγν.
τὸ θηλ. ὡς οὐα. κλάδος τῆς διαλεκτικῆς : 'Αρ-
μών.Φιλ.' Αριστ.ΑΠρ.7,31. || νεώτ. κρίσις δια-
ριτική κρίσις ἐν ἡ κατὰ μίαν ἐνόημα γένουσι συγ-
κατηγοροῦνται ἅπαντα τὸ εἶδη τὰ ἀποτελούντα
τὸ πλάτος οὗτης. || μγν. κ. νεώτ. διαριτικῶς
συλλαγισμός ὁ συλλαγισμός, οὐ ἡ μεζῶν πρώτα-
ις περιεχῆ κρίσιν διαριτικῆν βλλ. : Στωϊκ.ἀν.2,87.

Διαριτικῶς μγν. κ. νεώτ. διὰ ἡ κατὰ τρόπον
διαίρεσιν βλλ.4) : Πλούτ.' Η8,802 F.

Διαριετός-όν κ. -ῆ-όν, κ. μον. κ. νεώτ., ὁ δια-
ριετός, ὁ δυνάμενος νὰ διαιερεθῆ, νὰ τμηθῆ, νὰ
χωρισθῆ : Παρμ.8,22, 'Αριστ.Φυσ.231 β, 16 πᾶν συγ-
χεῖς διαριετόν εἰς ἀεὶ διαριετὰ, οὐτ.Ψυχ.411 β, 27
διαριετὴ ψυχῆ, Διόδ.Σ 2,16 διεκείλεσθαι κατα-
σκευάζειν ποτάμια πλάτα διαριετὰ (δυνάμενα νὰ
διαλύωνται εἰς τεμνῆα καὶ πάλιν νὰ συναρμολο-
γῶνται) : || νεώτ. μαθ., ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ δυνάμενος
νὰ διαιερεθῆ δι' ἄλλου ἀκριβῶς ἴσται ἀνὸν ὑπολοί-
που. || νεώτ. διαριετόν (τὸ) ὡς οὐα. ἡ διαριε-
τότης, ἡ ἰδιότης πράγματός τινος νὰ διαριετῆ
εἰς μέρη : τὸ διαριετόν τῆς οὐλῆς. 2) ὁ διηρη-
μένος ὁ κατὰ διαίρεσιν, ὁ ἐν διαίρεσει, ὁ κευχι-
ρισμένος εἰς μέρη, ἀντιθ. συνθετός : Ξεν.ΚΠ 4,3,20
ὡστε τί ἄλλο ἢ διαριετός Ἰπποκένταυρος καὶ
πάλιν συνθετός γίνομαι, 'Αριστ.Πολ.1312 β, 37 καὶ
γὰρ αὐτὰ (ἡ ἀκροῦτος ὀλγῆρατὰ καὶ ἔσχατος
δημοκρατία) τυγχάνουσιν οὐσα διαριετὰ τυ-
ραννίδες. 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ εἰς δύο συνθετὰ
μέρη χωριζόμενος : 'Αριστ.Λ' Ἀ8,68,3 εἰσι δὲ ἀμφο-
τέρη δύο διαριετοὶ ὅπως μὴ προῦπεθλῶνται
φύσος. 4) ὁ διανεμημένος, διαμοιρασμένος :
Σοφ.Τρ.163 εἰπε δ' ἦν τέκνους μοῖραν πατρῶος
γῆς διαριετόν νεμόν. 5) λόγῳ διαριετός εὐ-
διάκριτος, ἐξηγήσιμος διὰ λόγου : Θουκ.1,84 καὶ
τὰς προσηπιτούσας τυχᾶς οὐ λόγῳ διαριετὰς.

Διαριετότης-πος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δυ-
νάμενου νὰ διαιερεθῆ, τὸ διαριετόν βλλ. : εἰδ. μαθ. ἡ
ἰδιότης ἀκροῦτος ἀριθμοῦ νὰ διαριετῆ δι' ἄλλου
ἀκριβῶς ἴσται ἀνὸν ὑπολοίπου.

Διαριετός μγν. κ. μον. οὕτως ὡστε νὰ δύνα-
ται τι νὰ διαριετῆ : Δαμόσκ.' Ἀρχ.174. 2) μον.
κεχωρισμένος, χωριστὰ : Γρηγ.Θουμ.5, Α, Πλοῖδ. Γ
'Ε8,173 διαριετός μὲν τὰς ἀποστάσεις σέθεν, ἠ-
νωμένως δὲ προσκενῆν τὴν οὐσίαν.

Διαίρημα-ατος (τὸ) μγν. μέρος χωρισθῆν, ἡ
πρῶς κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαιερεῖν : Δαμόσκ.
' Ἀρχ.201. 2) λογικὴ διαίρεσις : Σιωτικ.Κατ.425,1.
3) γλῶσσα. «διαίρημα, φασκὸν ἐρέμματα».

Διαίρω (διὰ κ. αἰσῶν), μέλλ. διαρῶ, ἀόρ. διηρα
ἐγείρω, ἀνυψῶ κ. παθ. ἐγείρομαι, ἀνυψοῦμαι : Ξεν.
' Ηπ.10,3 ἄνω δὲ τὸν αὐγῆνα διαίρειν, Φιλ.2,50
διαίρωμαι πρὸς ὄψος, οὐτ.2,619 δ, εἰς ὄψος. || μγν.
ἐπὶ τῶν ἀφθάλμων, ἀτρέφω πρὸς τὰ ἄνω : Μηκοί.
3,31 Συναεῖ, καὶ τοῦς ἀφθάλμους πρὸς τὸν οὐ-
ρανὸν διαίρει. || μγφ. : Μηνῶν 12,6 Συναεῖ ὑπό-
πετρος ἡ περὶ αὐτῶ φημὶ διαρῆσθαι. 2) τὸ
μέσ. εἰδ. γίνωμαι προσέχων, ὀγκάζωμαι : Ἰπν.' Ἀ8,16
|| ὄμ. τὸ μέσ. ἐγείρω ἐμῶτον, ἀνυψοῦμαι :
'Αριστ.Κόσμ.391, α, 3 διαρῶμαι πρὸς τὴν τῶν ἄ-
λων ἴσταν. || μγν. μγφ. : Πλούτ.' Η8,116 Σ διαρῶ-

μαι πρὸς ἀλαζονείαν. || μγν. μετ' αἰτ. ἄντικ.
' Πλούτ.Λυσ.15 τὴν βακτηρίαν διαρῶμενος. || ὄμ.
κ. μγφ. παρακωμ., ἐγγεῖρω : Λουκ.Τε8,40 καὶ
οἱ μὲν Σαυρομάται διηρῶνοι τοὺς ἄνοκτας
ὄρμησαν ἐπὶ αὐτόν. || εἰδ. φρ. τόσον διαίρω-
μαι (ἀμφ.) τόσον ἀναλαμβάνω ἐπάνω μου : Πλάτ.
Α8,340 β οὐ γὰρ δὴ θνήτῃ γὰρ φύσις οὐσα τό-
σον διαίρειται. 3) μγν. μγφ. ἐξαιρω, μεγαλο-
ποιῶ : Φιλ.2,57. 4) μγν. κυριζῶν ἀπομακρῶνα,
μετοφῆρα : Πλούτ.' Ἀγῆσ 15 τὸν πόλεμον διαίρει
ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς βασιλείας. || δὲ μέσ. δια-
ρῶμενος (ἐν. τοὺς πόδας) μετὰ βασιλείας με-
γαλοποιοῦς, μετὰ πλάτῃ βήματα : Θεόφρ.Χαρ.3,2
καὶ διαρῶμενον ἀπαλλάττεσθαι. 5) εἰδ. φρ.
διαίρω τὸ στόμα ἀνοίγω, κινῶ τὸ στόμα, δὲ. ὄμ.
κ. μγφ. Κύρλλ.Λεξ.232. «εἰσὸν ἴσται... ὁ μὴ διαίρει
τὸ στόμα βυρῶμενος» : Δημ.375 οὐδὲ διηρεῖ τὸ στό-
μα, οὐτ.405. || δὲ μγν. εἰδ. ρητ. διηρῶμενος
ὁ μεγαλήγορος, μεγαλόστομος, ὁ ἔχων ὄψος με-
γαλοπρεπές : Διον.' Ἀλ.Κρις.5,3 ὁ δὲ Αὐκυοῦρος
ἐστὶ διαπαντός ἀεθρῆτικὸς καὶ διηρῶμενος καὶ σε-
μνός. || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ὄψους, τοῦ λεκτικῶς κτῶ. :
Διον.' Ἀλ.Ρητ.6 ἡ ἀπαγγελία... ἐν τοῖς ἐνδόξοις
καὶ μέγεθος ἔχουσι... διηρῶμεν καὶ μέγεθος ἔ-
χουσα, Λουκ.' Ἰστ.Συγγρ.45 καὶ ποιητικῆς, πᾶρ ὁ-
σον μεγαλήγορος καὶ διηρῶμεν καὶ ἐκείνην, Ἐρμῶν.
' Ξ8,29 διηρῶμεν λέξει. 6) ὄμ.β. (ἐν. ἐμῶτον) μεταφῶρα ἐμῶτον εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαί-
νω, διαπέλω : 'Αριστ.ἀν.344, Πολιδ.1,37 καὶ διά-
ραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς, οὐτ.1,39,1.

Διαρῶ-έω κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ., μέλλ. διαρῶω,
νεώτ. κ. ὄμ. διαίρεσος, ἀόρ. διείλω, νεώτ. διῆ-
ρει, δὲ μ. διαίρεσα, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. διαίρη-
σμαι, παθ. ἀόρ. διείρηθαι, ὄμ. διαίρηθηκα, μγν.
παθ. παρακ. διείρημαι, μγφ. διηρημένος, ὄμ. δια-
ιρῶμενος τέμνω, χωρίζω εἰς δύο ἢ πλείονα μέρη,
διαχωρίζω εἰς μέρη : Ἰλ.Υ 280 διὰ δ' ἀμφοτέρωσιν
ἔλε κύκλους | ἀσπίδος ἀμφιρότης, Ἡρ.(119 σφά-
ξας αὐτόν κατὰ μέλας διείλων, οὐτ.1,23, Λουκ.
Ζεῦ8,10 τέμνοντες τὴν ἄτα καὶ διαίρουντες τοὺς
δρεπάνους. || ὄμ. τὸ παθ. : 'Αριστ.ΛΖ 556 α, 18
οἱ μὲν (οἱ τέττιγες) διηρῶμενοι τὸ ἀπόφωμον ὀ-
δοντες. || ὄμ. μγφ. : Φιλῶδ.Σημ.1 διαίρουντοί
τὴν καρδίαν. || διανοίγω, διαχωρίζω : Ξεν.Κιν.9,14
διελάτω τῆς γῆς βέβος πεναπλάιστον. || δι-
αίως ἀποσπᾶ, δὲ διαρρηγνῶ, καταστρέφω, κατε-
δαρίζω, χολᾶς : Θουκ.4,48 διεκόντων τὴν ὄροφην
ἐβαλλον τὰ κεράμια καὶ ἐτόξευον, Ξεν. Ἀν.5,221.
|| εἰδ. φρ. διαρῶ τοῦ τέλους κρημινῶς μέ-
ρος τοῦ τέλους : Θουκ.275. || τὸ οὐδ. τῆς
μγφ. παθ. παρακ. ὡς οὐα. τὸ διηρῶμενον τὸ ρῆ-
μα : Θουκ.2,76 ἐνίλωντες ἐπέβαλλον ἐς τὸ δι-
ηρῶμενον. 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. διαχωρίζω, χωρίζω
εἰς μοίρας, μερίζω, κ. μγφ. : Ἡρ.1,94 δύο μοίρας
διελόντα Λυδῶν πάντων, Δημ.1170 διελὼν ἐγὼ
δύο μερίδας, -διείρας τὸ στράτευμα εἰς τρία
τμήματα. || ὄμ. τὸ παθ. : Θουκ.275 διηρῶμενοι
κατ' ἀνασπᾶσαι | διηρῶμενοι οὕτως, ὡστε ἐνάλιδε
ν ἀνασπᾶσαι |, Δημ.144, -διηρέθησαν εἰς πάλλας
ὀμάδας. || ὁ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. : Πλάτ.Πολιτ.
261 C καὶ πᾶν οὕτως ἤδη διαίρησται δίχα. ||
καθορίζω ὑποδιαίρεσις, τόξεις, βαθμοῦς ὑπο-
διαίρω, κατανέμω, διεσθοβίζω, διατάσσω : Πλάτ.
Φαῖδρ.253 C τριχῆ διεκίλωνν φυγῆν ἐκίστην, 'Αρ-
ιστ.ΛΖ 486 α, 5 τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνθετα ὅσα διαί-
ρειται εἰς ἄμοιρομῆρ, -οἱ ἀστέρες διαίρουνται
εἰς πλανήτας καὶ ἀπλανεῖς. || τὸ μέσ. διαρῶ
δι' ἐμῶτον : Θουκ.4,11 οἱ δὲ κατ' ἄλλως ναὺς
διελόμενοι. 3) κατανέμω, διανεμῶ, διαλύω : Πλούτ.
' Η8,73 β δρημὸν μὲν φάρακον... εἰς πολλὰ καὶ
μικρὰ... διεκῶν. 4) τὸ μέσ. διανεμοῖμαι ἢ μετὰ
τῶς, μοιράζομαι, : Ἡα.Ο 112 ὡς τῆρας διεκόντω,

Ἦρ.9.85 ὡς ἐν Πλαταισὶ τὴν Ἀθῆν διέλκοντο, Θουκ.5.75 καὶ διελκόμενοι τὴν πόλιν περιετείχον, αὐτ.7.19. Δημ.1113 διέλκοντο τὰδικήματα, Πάν. ὁμολογοῦμεν διαρρήσας πρὸς Ἀλλήλους. ἢ μὴν. ἐν εἰδ. φρ. τοὶ δικάζουσι διαίρεσθαι τὰ ὅσα εἰς τὸ αἶς πρὸς ἀμφότερα τὰ μέρη: Λιδ.Λόγ. 52.4 5) δὲ πάλ. τὸ ἄνευ. εἰδ. Σουίμω, διομοιράζω ἔργον τι. 6) Ἐπιγρ. διαθῆτω εἰσόδημα. 7) κ. νεώτ. κ. δημ. μαθ. χωρίζω ἀριθμὸν ἐς ἴσα μέρη, ἐκτέλλω διαίρεσιν: Πλάτ.Νόμ. 895 B Λόγος δὲ ἀριθμῶν διαιρούμενος εἰς ἴσα δύο μέρη, Ἀρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,6 8) λογ. ἐκτέλλω λογικὴν διαίρεσιν, διαίρῶ λογικῶς: Πλάτ.Φαιδρ. 273 B καὶ κατ' εἶδη τε διαίρεσθαι τὰ ὄντα ἢ εἰδ. διαίρῶ γένος εἰς τὰ εἶδη αὐτοῦ: Ἀριστ. Α'Υοτ.96 b,15 ἢ ὄμ. τὸ μέσ.: Ἀριστ.ΖΜ 642 b,5 λαμβάνουσιν δ' ἔνιοι τὸ καθ' ἕκαστον, διαιρούμενοι τὸ γένος εἰς δύο διαφορὰς. 9) διαχωρίζω τὰ συνθετικὰ στοιχεῖα τινοῦ, διαλύω: Πλάτ.Φαιδρ. 78 C διαρρηθῆναι ταύτη ἵππερ ἐμνεθεῖν. 10) μὴν. ἀφαιρῶ τὴν συνέχειαν, διακόπτω, διατέμνω: Διόδ. Σ.1,3 σαφ. χρησιμωτέρων ἐστὶ . . . τὸ συνεχῆ τὸ διηρημένον. 11) νεώτ. μτφ. διασπῶ, διαζῶ, ἐμβόλλω διάστασιν, διχογνωμίαν, διχόνομιαν ὄμ. κ.παθ.: διασπῶ διήρσαν τὴν οικογένειαν, - ἀφ' οὗτου διαρρηθὶ ὁ λαός. ἢ φρ. διαίρει καὶ βασιλεὺς ἐκπεριμένῃ ὡς δόγμα πολιτικοκοινωνικῶν ἴσων εἰς διχόνομιαν τὸς ἄλλους, οἷον ἰσοτελεῖς, ἀντιπόλους, ὁμόρους ἀσφαλίσεις τὴν ἐπικράτησιν σου. 12) χωρίζω λέξεις, στίχων, βῆτα σπινιάς ἐν χωρίῳ: Ἰσοκ.12.17, Ἀριστ. Ρητ. 1401 a,24 13) μὴν. γραμμ. ἀνάλω διηρθῶν ἢ συνθέντων τύπων: Ἀπολλ.Διάσκ.Ἄντων.387 διαρρηθῆναι ἰακῶς. 14) βῆτα τι χωρὶς ἀποχωρίζω τι, διακρίνω, ξεχωρίζω: Πίνδ.Ο.1,57 τὸν πολέμου δόσαν ἀκρόθισα διελὼν ἔθου, Πλάτ.Φιλ.23 B τὸν τεττάρων τὰ τρία διελόμεν. 15) δὲ πάλ. τὸ μέσ. ἀφαιρῶ δι' ἑμαυτὸν, ἀποκομίζω, ἀρπάζω. 16) διακρίνω, διαστῆλλω: Ξεν.Οἰκ.7,26, Ἀριστ.Πολ. 1295 a,8 τυραννίδος δ' εἶδη δύο μὴν εἰδιόμεν. ἢ ὄμ. κ. ἐπιρροθ. περὶ τίνος: Γιλῆτ.Χορμ.163 D καὶ γὰρ Προδικὸν μῦρτα νῖνα ἀκίμας περὶ ὀνομάτων διαιρούσας. ἢ ἀπολ.: Ἀριστ.Νεωφ.742 ὀρθῶς διαίρῶν καὶ σκοπῶν. ἢ ὄμ. τὸ μέσ.: Πλάτ.Θεαιτ.182 C ἀμφοτέρως ἄς διελόμεθα κινήσεις, αὐτ.Νόμ.950 C. 17) κρίνω, διαζῶ, ἀρίζω, ἀποφασίζω: Ἦρ.4.23 οὗτο εἰσι οἱ τὰς διαφορὰς διαίρεσεντες, Αἰσχ.Ευμ.472 ἔμοι θέμις φόνου διαίρειν ὀφνημητῶς δικας, Πλάτ.Νόμ. 946 B κληρῶν διελόντας τὸν νικῶντα. ἢ ἀπολ.: Ἀριστ.Βάτρ.1100 χυλεῖται ὄν ἔργον διαίρειν. 18) ἀποφαινοῦμαι, λέγω ρητῶς, σαφῶς περιγράφω, προσδιορίζω: Ἦρ.7.163 εἰ δὲ ἄρα μὴ ἐστὶ τοῦτο τοιοῦτο, οἷον ἐγὼ διαίρεω, αὐτ.7.103 ἢ ὄμ. τὸ μέσ.: αὐτ.7.47. 19) μὴν. τὸ μέσ. ἀνάλω ἐμνησθεῖ, ἐξηγῶ: Διον.Ἀλ.Ρημ.9,6 διαιρούμενοι τὸ γένεονον τοὶς Ῥωμαῖοις σμμετοι, Πλούτ.Κημ. 16 f. 20) πάλ. χωρίζω ἄλλως τὰ σῶματα, ἀλλάσσω τὰ σῶματα. 21) ἀνεμνησκώ, ἀνακοτώνω: Πάν. τὸν στύρακα διέλκω τοὶς δυνεῖν. 22) πάλ. ζῶλω.

Διαίρεσσα Ἦρ. « διαίρουσα ». **Διαισχόνωμα** κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. Διαισχόσσομαι, ἀφρ. διασθῆμην, νεώτ. παθ. ἀφρ. ὡς μέσ. διασθῆσθην κ. δημ. διαισθῆσθαικα ἀντιλαμβάνομαι καθαρῶς, ἐνωθὲ ἐντέλῳ κατανοῶ, διακρίνω σαφῶς: Πλάτ.Σοφ.253 D, Ἀριστ.ΖΓ 780 b,17 γὰς διαφορὰς ἐστὶ μάχεται τὸν ὀρωμμένον Διαισθῆσθαισι, Πλούτ.Ἦ6.562 B, Φιλῆστρ.688 ὁπόσα τὸν Ἀγαθὸν ἐν Αἰθίβη διασθῆσθαι. ἢ ἀπολ.: Πλάτ.Φαιδρ.250 A διὰ τὸ μὴ ἰκανῶς διαισθῆσθῶσθαι. 2) νεώτ. κ. δημ. αἰσθῆσσομαι, ἀντιλαμβάνομαι

νομαί τι διὰ τοῦ ἄποσυνειδήτου, προβλέπω: Διαισθῆσσομαι παραγὰς - διασθῆσθην τὸν κίνδυνον ἢ εἰδ. φίλος. ἐνωρῶ ἴτιοι κτῶμαι γνῶσιν τινα ἄνευ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς διανοίας, ἄλλ' ἄμεσως δι' ἄποσυνειδήτου φυκίης ἀντιλήψεως, διαισθῆσσω, ἐνωρῶσσω βλῶς. **Διαισθησαρχία** ἢ) νεώτ. φίλος. ἡ θεωρία καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς γνῶσις τῶν ὄντων καὶ τῶν φαινομένων ἐπιτυγχάνεται κυρίως διὰ τῆς διαισθησεως, τῆς ἐνωρῶσσεως βλῶς ἢ διαισθητισμός. ἢ εἰδ. ἐν τῇ ἠθικῇ ἡ θεωρία περὶ ἄμεσου διὰ διαισθησεως βεβαιότητος τοῦ κύρους τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἠθικῶν ἐνωϊῶν. **Διαισθησικός** ἢ) μὴν. κ. νεώτ., δημ.-η ἀντιλήψης, τελεία κατανόησις, κατάληψης: Νομῆν. π.Εὔσ.ΠΕ 14.9 πολλὴν δὲτ' ἔχων ἴδῃ τὴν διαισθησῆσθαι. 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ ἄμεσος ἐσωτερικὴ ἐξ ἐνστικτοῦ ἀντίληψις, ἡ διὰ τὸ ἄποσυνειδήτου γνῶσις ἢ πρόγνωσις, πρόβλεψις, προαίσθησις: ἢ διαισθησεως εἶρε τὸν κλέπτην, - ἔμ. τὸν διαισθησῆσθαι ὅτι κατὶ κακὸν θὰ συμβῆ. ἢ φίλος. ἡ ἰκανότης τοῦ πνεύματος τὸς ἀμεσῶν, ἄνευ λογικῆς ἐπεμβάσεως γνῶσιν, ἡ ἐνωρῶσις βλῶς: πολλοὶ φιλόσοφοι παραδέχονται τὴν διαισθησῆσθαι ὡς κωρίαν πηγήν τῆς γνῶσεως. **Διαισθηστικός**-ἢ ὄν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαισθησῆσθαι βλῶς. 2) διαισθησεως, ὁ διὰ διαισθησεως γινώσκων: ἢ διαισθητικὴ βεβαιότης - ἀλήθεια - γνῶσις. ἢ διαισθητικὸς συλλογισμὸς ὁ συλλογισμὸς, ἐν ᾧ τὸ πνεῦμα φθίνει ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ συμπέρασμα, ἄνευ τῆς μετ' ἄλλο καὶ ἄλλοσσομος ἐπὶ προτάσεως. 2) ἐπὶ πρῶσ., ὁ περικομίζων δι' ἐξαιρέτου διαισθησεως βλῶς. 3) ὁ ὁποδὸς τοῦ διαισθητισμοῦ, τῆς διαισθησαρχίας βλῶς. **Διαισθητικότης**-ητος ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης, ἡ ἰκανότης τοῦ διαισθητισμοῦ βλῶς.2. **Διαισθητισμός** ἢ) νεώτ. Διαισθησαρχία βλῶς. **Διαίσθησις** ἰδὸ μὴν. κ. μον. κ. δημ. διαισθησῆσθαι διάλυσις γάμου ἢ ἀρραβόντων, ἀποκομὴ γυναικὸς διαζῶσθην, χωρισία: Ἰουστίν.Νεορ.22,6 ἢ πρὸλ. γλωσσ. « διαίσθησις καὶ διαζῶσθην διαφέρει. Διαίσθησις μὲν μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γαμητῆς γίνεσθαι λέγεται, διαζῶσθην δὲ καὶ μνηστῆρ ἠμνησθῆσθαι δοκεῖ, ὅπερ καὶ εἰς πρόσωπων τῆς γαμητῆς οὐκ ἀήθως πίπτει ». **Διαίστις**-εως ἢ) πάλ., κ. -εσις βλῶς. τὸ διαίσθησις βλῶς. **Διαίστωσ**, ἀπτ. διαίστωσ, κ. διαίττω, νεώτ. μ. ἢ μτφ. διαίττων ὡς οἶσα, - ἀφρ. διαίττω, ἀπτ. διαίττω ὄρωμ, ἐφορμῶ, ηηδῶ, περὶ διὰ μέσου τινὸς ἡ ὀπένων, πνάσσομαι ὀρωμτικῶς: Ἦρ.4.134 λαγὼς ἐς τὸ μέσον διαίττω, Σοφ.ΟΤ 208 ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀφῶσθην, οἷον πυρὸς ἤχου: Βακχ.3.54 πυρὸς λαμπρὸν διαίττωσεν μένος. ἢ ὄμ. μετ' ἀπ.: Αἰσχ.Τρ.133 ἀγῶ χάλυθος διαίττωσεν ἀπλοῦσμαι: Εὐρ.ΙΑ426 τὰς φημῆς διαίττωσμαι, ἐξαιπλοῦσμαι: Εὐρ.ΙΑ426 ταχία γὰρ διαίττω φημῆ. ἢ ἐπὶ ἀληθῶσθην, φηρῆκῶ κτλ., διαίττω, διερχομαι ὀρωμτικῶς: Ἰππ.Τυν. 1.35 φηρῆκῶ διὰ τὸ σῶματὸς διαίττωσμαι, Σοφ. Τρ.1083 ἢ νεώτ. ἰατρ. διαίττωσθαι πόνου ὀρεῖς καὶ αἰφνιζῶσθαι ἐμφανίζομαι. ἢ νεώτ. διαίττων ἀσθῆρ ἡ ἀπλῶς διαίττων εἶδος φωτεινῶ μετῶσθαι παρῆκτοσ ἐντύπωσιν ἀστέρος πηπτοσῆσθαι ἡ διαγράφτοσ τροχῶν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀστροβόλιθι, ἀστροβόλιθα: ἈναΞ.π.Διων.Α.2,9, Ἀριστ. Οὐρ.395 a,32, Πλούτ.Λυσ.12 ὡς οἱ διαίττωσθαι ἀστέρος ἐσὶ ρύσις εἰσιν. ἢ αἰθερου πυρὸς. **Διαίστωσ**-ὄω καταστρέφω ἐξ ολοκλήρου, ὀφθαλμῶ βλῶσθαι, θανατῶ: Πίνδ.Παιδὸν.6,96, Σοφ.Τρ.881 ἀπῆτῆ διαίττωσμαι ἰοχῶλ, ἀπῆτῆ ἄπῆτῆ Ἀφῆσθην. **Διαίστωνομαι** μὴν. ἐπιτυθ. τοῦ αἰσθῆσθαι βλῶς, καταπόδομαι, ἐντρέπομαι παρὰ πολὺ: Λουκ.Ἦ.13 ἐπιτύπωσθαι διαίστωνομαι.

Διαίτα {η} κ. μον. νεώτ. το είδος ζωής, ο τρόπος του ζην: *Ηρ.Ι,157* Λυδοί την πάσαν διαίταν της ζωής μετέβαλον, *Αλογ.Πρ.490*, *Σοφ.ΟΚ 352* δεύτερ' ηγείται τὰ τῆς αἰαίτης. || εἰδ. φρ. διαίταν ἔχω διέρχομαι τὴν ζωὴν, διαίτωμαι: *Θουκ.1* καὶ ἐξυνηθὴ τὴν διαίταν μεθ' ὀπλων ἐποιήσαντο. || φρ. διαίταν ἔχω διαίτω τὸν βίον ἐν τῷ τόπῳ: *Ηρ.Ι,136* παρὰ τὴν γυναικαὶ διαίταν ἔχει. || ὄμ. τὴν διαίταν ποιοῦμαι: *Ηρ.2,68* ἀτε δὴ ὧν ὄδατι διαίταν ποιοῦμενον. || εἰδ. φρ. διαίταν ποιοῦμαι τίνος κύμωμ τινα νὰ ζῆ, νὰ διατάται, διαίτω βλ.λ.: *Ηρ.2,3* τὴν διαίταν οὕτω ἐποιήσατο τῶν παιδῶν. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ Ιστροκῶς ἡ ὑγειονομικῶς προδιογεγραμμένος τρόπος ζωῆς εἰς πάσχοντας ἡ ἀνορηρῶν ὄντας, ἰδίως ἡ ἀσπὴ ἀπὸ τῶν βλαπτικῶν ἐν γένει τῆς υγείας τροφῶν: *Γαλ.9,260* « λέγω δὲ διαίταν οὐ τὴν ἐν ἐσθιομένοις μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσι τοῖς ἄλλοις, σίον ἀργίας, γυμνασίου, λουτροῦ, ἀφροδιταίου, ὕπνου, ἀγρυπνίας »: *Ἰππ.Διατρ.Ι,1*, αὐτ. *Αγμ.36*, *Πλάτ.Πολ.404* α'. 3) ἡ συντήρησις τῆς ζωῆς, τὰ πρὸς ζῶην, ἰδίως τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα: *Σοφ.ΟΚ 751* αἰεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κόρα πτωχῷ διαίτη, *Θουκ.7,82*. || μγν. τὸ γεῦμα ἡ δεῖνον, τὸ τραπέζι: *Ἀθῶν.12,519* Β, *Ἀπ.Ἐμπ.Παλλ.113* μεθύσας 3' αὐτῶν... ἔκτενον ἀπὸ τῆς διαίτης. || *Ησ.* « διαίτα τοῦ οὐρανοῦ » τὸ φαγεῖν, τὸ πίνειν. 4) ἐνδιαίτημα, διαμονή, οἰκίσις, κατοικία: *Ἀριστ.Ηθ.Ν.1096* α, 27, *Ἐπιγρ. κοινῆ θεῶν ἀπάντων Διαίτα*. || μγν. διαίται πολιτικὰ δημόσια οἰκοδομήματα: *Ἰωσ.Α115,9,6* || δωματίον οἰκίμα: *Ἀριστφ. Βάτρ.114* κρήνας, θέσους, πόλεις, διαίτας, *Πλούτ. Ηθ.515* Γ τὰς τῶν θεορῶντων διαίτας. || μγν. εἰδ. τὰ ἐπὶ τοῦ πλοῦτου ἐνδιαίτημα τῶν ναυτῶν: *Μοσχίων* π. *Ἀθῶν.5,207* C διαίται τετρακλίνου τοῖς ἀνδράσιν. || ἐπὶ ἰχθῶν, ψαλίδες: *Ἀριστ.Κόσμ. 398* β, 32 τὸ νηκτὸν τῶν ἀλλόμενων, εἰς τὴν ἑαυτοῦ διαίταν ἐκνήξεται. 3) μγν. Ιστρο. θέσις, κατάσταση: *Ἀρετ.Χρον.Παθ.24* διαίτα ἔλκεος. 6) κυρ. ἐν Ἀθῆναις, ἡ διὰ διαίτην διὰλυσις διαφοράς, ἡ διαίτησις: *Σοφ.Ηλ.1073*, *Ἀριστφ.Σφ.524* τῆς διαίτη μὴ ἡμετέρας, *Λυσ.322* ἔπεισα αὐτοῦσι τοῖς φίλοις ἐπιτρέψαι διαίταν. || εἰδ. φρ. ὀφλεῖν τὴν διαίταν τὸ ἔχειν τινα κατ' αὐτοῦ καταδικαστικὴν ἀπόφασιν διαίτητο: *Δημ.862* οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων ὄψελε τὴν διαίταν πρὸλ. *Μοῖτρ.133* « διαίτα Ἀττικῶς κρείσις πρὸ δίκης Ἑλληνικῶς ». 7) τὸ ἔργον καὶ τὸ εἶλωμα διαίτητο: *Υπερείδ.Εὐδ.31* διαίταν λαβεῖν. 8) μγν. ἔρευνα, ἐξέτασις, συζήτησις: *Στράβ.11,7* ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρως ἐστὶ διαίτης, αὐτ. *151,10* ἐπινοασάμεθα 3' ἡμεῖς... περὶ γεωγραφίας διαίταν. 9) νεώτ. ἀνελευθερία ἀνηρωσύμων ἐν τοῖς μεσαιωνικοῖς ἰδίως κράτεσι τῆς Ευρώπης κ. ἐν τοῖς νωτέρω, ἐθνοανελευθεσίαι, κοινοβόλιον, βουλή, τοπικὴ βουλή: ἡ διαίτα τῆς Λιθουανίας - τῆς Πολωνίας (ἡ κάτω βουλή αὐτῆς). **Διαίτηρος** {ὁ} μον. ἐπιμελητὴς οἰκίας, πολιτικοῦ, οἰκονόμος: *Πανδέκτ.337,1242*. 2) τίλος κατώτερος τῶν ὑπαλλήλων, δειματοῦρου: *Ἰω.Λυδ. Ρομ.3,21*. 3) μον. Ιστρο. ἡ νοσηλικὴ ἐπιμελούμενος τὴν διαίταν ἀνθρώπων ἡ ζῶων. 4) μον. δικαστὴς μικρῶν ὑποθέσεων ἀπ' εὐθείας δικάζων. **Διαίτηρχης** {ὁ} μον. ὁ διαίτηρος βλ.λ. 2) ἐπιμελητὴς οἰκονομίας πλοῦτου: *Πανδέκτ.4,91,3*. **Διαίτηρατος** {ὁ} κ. νεώτ., συνήθ. κατὰ πληθ., εἶδος τρόπου ζωῆς, κανόνος τοῦ ζην, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν τροφήν: *Ἰππ.Αρχ.Ἰπτρ.3* τὰ δεῖνὸν διαίτηματα εὐρήνια καὶ τετηνημένα ἐν πολλῷ χρόνῳ γεννηθῆναι μοι δοκεῖ. || γεν. ἔξεισι, ἐθίμα: *Θουκ.1* ὁ καὶ ἐς πάντας ἀνοίον διαίτημάτων, *Ἰεν.Αθ.18* 2' ὄμ. συνήθ. κατὰ πληθ. τροφή, ἔδωμα, φαγητ.

τόν: *Ἰππ.Αρχ.Ἰπτρ.13* ἀφελόντα τὸ διαίτηματα, οἷς ἔχρητο, ἀντὶ μὲν τῶν πυρῶν ἔργον δίδονα. || τὸ πρὸς διατροφήν, τρόφιμα, ἐφόδια, προμήθεια: *Ἰεν.Α1,6,5* ὡς χαλεπώτερα πορίσασθαι τὰ ἐμὰ διαίτηματα τῶν σῶν. 3) μγν. ἐνδιαίτημα, διαμονή, κατοικία: *Ηλιόδ.2,26* ἡ πόλις διαίτημα κρηττόνων ἔδοξε, *Φιλ.1,160* ὁ νοῦς ἔμῶν ἐστὶν διαίτημα. **Διαίτηματὸς** {ος} εἰς ἀσθεῖνας, ἀ θεραπευόμενος διὰ διαίτης: *Ἰππ.Ἐπιστ.19*. **Διαίτησις** {η} νεώτ. κ. δημ., π. ἀρχ. διαίτα βλ.λ. ἡ ἐπιλοσις ἐκκεροῦσις διαφοράς διὸ διαίτητῶν, ἢ τοῖς δικαστῶν ἐκλεγόμενον ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἢ αἰρετοκρίσις: τὸ ζήτημα εἶναι ὑπὸ διαίτησαν ἀναγκαῖα διαίτησις ἡ διὰ νόμου ἐπιβαλλομένη ὑποχρεωτικὴ διαίτησις ἡ καθ' ἢν οἱ συμβαλλόμενοι ἀνάλογον ἐκ τῶν προτέρων τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐπιλώσι πάσαν διαφορὰν διὰ διαίτητο. || συνηκ. ἡ κατὰ τὴν ἐπιλοσιν διαφοράς διὰ διαίτητῶν ἀκολουθοῦμένη διαδικασία. **Διαίτησιμος** {ον} κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς διαίτητὴν ἢ εἰς διαίτησαν βλ.λ.: *Ἰσάτ.ὸπ.153*. 2) νεώτ. ὁ δυνάμενος ἡ ὀφείλων νὰ ἐπιλυθῆ διὰ διαίτησις. **Διαίτησις** {ως} {η} κ. μγν. ὁ τρόπος τοῦ ζην, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν τροφήν καὶ τὴν πόσιν: *Ἰππ.347,48* τὴ πρὸς ὄρετος διαίτησις χρηστόν, *Βασ.2,682* D. **Διαίτητήριον** {τό} κ. μον. κατὰ πληθ. τὰ πρὸς οἰκίαν δωμάτια οἰκίας: *Ἰεν.Οικ.9,4* διαίτητήρια δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐπεδείκνυον κεκαλλωπισμένα. || μγν. γεν. τόπος ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, κατοικία, ἐνδιαίτημα: *Προκ.Κπομ.19*. 2) σφάλμα, λάθ. εἰδ. τόπος ἐν ᾧ ὁ διαίτητὴς δικάζουσι: *Ἀρχ.Λεξ. Σχολ.Δημ.κδ.Βουαρ.54,16* καὶ διαίτητήριον ἐν τῷ διαίτητῶντα. || ἔνν. οἱ διαίτητῶντα. **Διαίτητής** {ὁ} κ. μον. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. ἢ λ. διαίτητῆρας ὁ ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐκλεγόμενος πρὸς ἐπιλοσιν τῆς διαφορᾶς αὐτῶν, ἀναιρετοκρίτης πρὸλ. *Θουκ.Μ.214* « διαίτητῆς λέγε καὶ μὴ αἰρετὸς κρείτης »: *Ηρ.5,95* τοῦτω... διαίτητῆς ἐλετράποντο, *Πλάτ.Νόμ.956* C, *Μηναι.8,8*, *Φορβ.Ῥδ.1* οἷα δικαστάσις διαίτητῆς τῆς οὐχ καὶ τῶ σώματι. || εἰδ. ἐν Ἀθῆναις, διαίτητῶν οἶμα πολυτῶν ὑπὸ τῆς πολιτείας διοριζόμενον, ἐντεταλμένων νὰ ἐπιλώων ἰδιωτικῶς διαφορὰς, ἐκατέρω τῶν διαδίκων διατηροῦντος τὸ δικαίωμα νὰ ὑποβάλῃ ἔφεσιν εἰς τὸ δικαστήριον: *Ἀριστ.Αθ.53*. || νεώτ. εἰδ. ὀθλητ. ὁ ρυθμιζὼν ὁμαδικῶν ἢ ἀθλητικῶν παιδῶν ἡ ἀγῶνας καὶ διαλύων τελεσθῶτικῶς τὰς τυχόν ἀνασφόμεναις διαφορὰς. 2) μον. ὁ διαίτηρος βλ.λ.4): *Κώδ.Τουστκ.4,20,15*, *Τουστκ. Νεαρ.82,3,5* βετοὶ διαίτηται. **Διαίτητικὴ** {η} κ. νεώτ. οἱ περὶ ὑγιεινῆς διαίτης κανόνες, τὸ μέρος τῆς ἱστροκῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ διαίτης: *Ἰππ.Διατρ.118*, *154* τῆς διαίτητικῆς ἐστὶ μέγιστον παρατηρῆσθαι καὶ φυλάσσειν. **Διαίτητικὸς** {ὁ} ἄν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαίταν, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς: *Πολύδ.12,25* δ, 3'. || ἐπὶ πρῶτα, ὁ ἀσφαλισόμενος περὶ τὴν διαίταν: *Γαλ.Προσ.24* διαίτητικὸς ἱστροκῆς. || τὸ ὄθλ. ὡς ὄσα διαίτητικὴ βλ.λ. 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς διαίτησιν ἢ διαίτητῆν, ἢ ὁ ἀρμόδιος εἰς διαίτητῆν: διαίτητικὸν ἀπόφασιν - ρήτρα - διαίτητικὸν δικαστήριον. 3) μγν. διαίτητικὸς λόγος ὁ ἐπιδεχόμενος διαίταν βλ.λ.β) ἢ τοῖς ἔρευνα, κρήσι: *Στράβ.10,2,24* ἀπολείπεται τῶν λόγων ἡμῶν διαίτητικῶν περὶ αὐτῶν. 4) πάντ. τὸ ὄθλ. διαίτητικῶν ὡς ὄσα ἡ κρήσις ἡ ἀπόφασιν διαίτητο. **Διαίτητικῶς** {ως} ἔπιπρ. νεώτ. διὰ διαίτησις: τὸ ζήτημα εἶναι ὑπὸ διαίτητικῶς. **Διαίτητιον** {ως} ἡ ἀπόφασιν. **Διαίτητός** {ος} ἡ κατὰ κλήρον δικαστής.

Βιατολόγιον [το] νεώτ. πρόγραμμα διαίτης
 || βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφονται διαίται διὰ δια-
 φόρους ἀσθενείας.
Βιατός 'Ἡσ. κριτής'.
Βιατοχορηγία [η] πάλ. ἡ χορηγίασ, παροχή
 τῶν πρὸς διαίταν, διατροφήν ἀνογκίων, οἷσις :
 Πλάτ. ἡ τῶν ἀρρώστων... διατοχορηγία.
Βιατρον 'Ἡσ. « διατρον διασενάς ».
Βιατρώ-ω κ. ἰων. -έω κ. μων. κ. νεώτ. παρσι.
 διήτων κ. [AB91] διαιτήτων κ. (ἐν συνθέσει)
 ἐδιήτων, μέλλ. διαίτησ, ἀόρ. α' διήτησ κ. (ἐν
 συνθέσει) ἐδιήτησ, ὄρω. διαίτασ, παροκ. δε-
 διήτηκ, ὕπερσ. ἐδεδιήτηκειν, μέσ. κ. παθ. δια-
 τρώμαι-άσμαι, παρσι. διτρώμην, γιγν. ἐδιτρώμην,
 ἰων. διατρώμην, παθ. ἰων. διατρώμενος, μέσ. μέλλ.
 διαίτησμαι, παθ. ἀόρ. διτρώθην, κ. ἰων. διαιτή-
 θην, παρσι. δεδιήτημαι κ. γιγν. διήτημαι τρέ-
 φω τινά, κατὰ ὀρισμένον κανόναν τρόπον, ὑπο-
 βάλλω εἰς διαίταν : 'Ἰνν. Ἀφορ.17, 'Επιδ.3,9 ἄλλ.
 ἢν κατὰ νότον διαίταν ὡς ἕλεκε, Πλάτ.Κάτ.
 Πρεσβ.23 2) κ. νεώτ. μέσ. κ. παθ. ἀκολουθεῖ
 διαίταν τινά διόγω, διαβιβῶ κατὰ τινά τρόπον :
 Ουικ.1,6 τὸ παλαιόν Ἑλληνικὸν ἀμειδίστερα τῶ
 νων βαρβάρικῶ διατρώμενον, αὐτ.2,39, Πλάτ.Πολ.
 372 Α' σκεψόμεθα τινά τρόπον διαίτησονται οἱ
 οὗτοι παρεσκευασμένοι, 'Ἡρωδισκ.5,214, -διατρώ-
 μαι λιπῶς - ἀνεπαρκῶς - ἠολυτελῶς' || εἰδ. φρ.
 διατρώμαι τὴ εἰς τινά διατελῶ τρώων, ἀπομένω,
 ἐφαρμόζω : Ουικ.7,77 πολλά μὲν ἐς θεοῦ νό-
 μου δεδιήτημαι, παλλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπουσ δικαστ'
 3) κ. κωτ. μέσ. κ. παθ. μὲτ. ἐπιρωθ. προσθ. ἐν,
 παρὸ τιν, εἰς, κ. μετ' ἐπιρω. διαβιδῶ, ἥ ἐν τιν
 τόμῳ διέχομαι που τὸν χρόνον του : 'Ἡρ.1,120 καί
 μιν ἐπ' ἄγρου διατρώμενον, Σοφ.ΟΚ769, Λυσ.1,9
 ἐγὼ μὲν ἄνω διτρώμην [ἐμεα εἰς τὸ ἄνω πάτω-
 σαι] αἱ δὲ γυναῖκες κάτω, Ἀν.Γιακ.11,3 διατρώ-
 σθαι ἐν Πύργῳ, -διατρώται εἰς τὰς ὄχθας τῶν
 λιμνῶν - ἐντὸς τῶν διασίων - ἐν τῇ θαλάσσῃ - ἐπὶ
 τῶν ὄρων κτλ. 4) εἰμαι διατρήτης ἡ γεν. κρι-
 τήσ, κρίνω, δικάζω ὡς διαπρήτης, ἀποραστῶ, ὁ-
 ρίζω : 'Ἰασ.2,29,Δημ.541 οὗτος διατρώμην ἢν δ'
 Στράτων || ὁμ. μετ' ἀπαφ. : αὐτ.2,31 διήτησαν
 ἡμᾶς ἀποσθῆναι' || μετὰ συστολῆσ : 'Ἀριστλ.
 'Αθ.53,5 διανέμωσιν αὐτοὺσ τὰς διαίτας καὶ ἐπι-
 κληροῦσιν ἄς ἕκαστος διαιτήσαι' 5) ὁμ. μετ'
 αἰτ. πράγμ. καθορίζω καθιστῶ τὴ δῆλον, ἀποδει-
 κνύω [δ. ἐρω. ἐκτελῶ, τελειώνω πρδ]. 'Ἡσ. « διαί-
 τῶν διατρέχειν, διανύειν », διαρδ. διήττεν) : Πινδ.
 Π9,68 κείνω κείν' ἄμαρ διαίτησαν' 6) γιγν. ὁμ.
 μετ' αἰτ. πράγμ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξακριβῶ :
 Στραδ.2,21 οὐκ. ἀπονον - οὐν ἔνα καὶ τὸν ἀπὸ
 τούτου λεγομένησ διαίτησαι, αὐτ.2,38' || δδ.
 μετ' αἰτ. προσ. κρίνω, ἀσκάω, κρίνωμ κριτικῆν τνος :
 Στραδ.1,2 | ἀλλὰ τοὺσ μὲν πολλοὺσ ἀνω, αἶς μηδὲ
 ἀκολουθεῖν ὄρων, ἐκείνουσ δὲ διαίταν, οὐς ἐν
 τοῖσ πλείουσιν καταρωχικότασ ἴσμεν, αὐτ.2,1,39'
 7) ὁμ. μετ' αἰτ. πράγμ. διευθύνω, κυβερνῶ : Πινδ.
 Ο9,66 πόλιιν δ' ὤπισσον λαόν τε διατρών' || γιγν. κ.
 ἀποκ. : Φιλὸδ.Θε.α'22 8) γιγν. ὁμ. μετ' αἰτ.
 πράγμ. κανονίζω τὴ, ρυθμίζω, τακτοποιῶ : Λουκ.
 12,23 ἦκον εὐθέσ διατρώμενοι τὰ ἐκ τῶν δια-
 θεκῶν' || μετριάζω, περιστέλλω : 'Ἡνδ.3,10'
 9) γιγν. διαλλάσσω, συμφιλιώνω : 'Ἄνπ.Ἐφφ.
 Πολ.5,93 Ὀκταωνία οὐν ἐχώρει πρὸς Καίσαρα,
 διαίτησάσασ αὐτοὺσ' || μων. γιγν. διατρώ τὴν
 μάχην κατασῶ τὴν μάχην : 'Ἀν.Κωμ.11,310 τὴ
 δὴ νυκτὸσ αὐτῆσ διαπρήσασ τὴν μάχην.
Βιατρώ-έω [η] ἰων τ. τοῦ διατρώ-ω : 'Ἰνν.605,17.
Βιατρώ-έω [η] μων. κῆρυτῶ τινά διὰ παρακλή-
 σων, ἱκεσίων καὶ παθ. κῆρυτῶσ δι' ἱκεσίων : Πλ.
 'Ιουδ.8,16 ὅτι οὐχ ὡς ἀνθρώπουσ ὁ θεὸσ ἀπειλη-
 θῆναι, οὐδὲ ὡς υἱὸσ ἀνθρώπουσ διαιτηθῆναι.

Διαίτωμα-ατος [το] 'Ἐπιγρ. Δίατω, διαίτησ
 λείσ διαφοράσ διὰ διαιτητῶν : 'Ἐπιγρ.Δεφ. κρι-
 θῆμεν ἐν διατρώμασι τῶι Μάκμωνος Λαριαταίου.
Διαϊωνίζω γιγν. μων. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. διαϊο-
 νιάω, νεώτ. κ. δημ. Ἰβδ'-Ἰσω, παθ.ἀόρ.δημ. -ἰσθηκ
 διατρώ τὴ εἰς αἰώνασ, καθιστῶ τὴ αἰώνωσ, διαρ-
 κέσ, ἀτελείωτοι : Φιλ.2,318 τοῦ διαϊωνιάσ τοῦ
 γένεσ συνήγονται γυναιξίν' || νεώτ. εἰδ. καθι-
 σιστῶ [ζητήτω] τὴ διαρκέσ, ἀνοβάλλω ἐπὶ μακρὸν
 τὴν λύσιν οὗτου, ἀφῆνω ἄνωτον : διαϊωνισθῆ
 ἡ δικί' 2) γιγν. ἀρτ. διαρκῶ αἰώνωσ, ἀτελείω-
 τήτωσ, εἰμαι αἰώνωσ' Σουιδ. « διαϊωνιέσ, δι' αἰώ-
 νουσ παραμενεῖ » : Φιλ.2,190, 'Ἰω.Χρυστ.Ὀμ.5,293 μα-
 καρίαν ἐκείνην καὶ διαϊωνίζουσαν ζωῆν, Μηνάφ.
 1,4, 'Ὀδ.5 Θεοτ. σκότουσ με ῥύσαι διαϊωνίζουτωσ.
Διαϊωνίος-αον, γιγν. θηλ. -οσ ἐπιστ. τ. τοῦ
 αἰώνωσ βλλ. ὁ διαρκῶ αἰώνωσ, ἀτελείωτωσ
 Πλάτ.Τιμ.39 Β πρὸσ τὴν τῆσ διαϊωνιάσ μίμησιν φύ-
 σεωσ, 'Ἰουλ.Ἀδ.4,144 C μετὰ τοῦ διαϊωνιάου.
Διαϊωνισίε-εωσ [η] νεώτ. κ. διαϊωνισίε βλλ.,
 δημ. διαϊωνία ἡ δι' ἄλου τοῦ χρόνου, εἰς τοὺσ
 αἰώνασ διατρήσασ, τὸ ἀτελείωτον ἡ ἀναπαυ-
 γητῶ εἶναι τὸ μέσον διαϊωνισίεσ τῶν αἰδῶν
 || εἰδ. κ. δημ. ἡ ἐπὶ μακρὸν ἡ ἐπ' ἀπειρον ἀνοδο-
 λῆ τῆσ λείσεσς ἐπιτηθέτωσ τνος : διαϊωνισίε δικησ.
Διαϊωνισμός [το] νεώτ. ἡ διαϊωνισίε βλλ.
Διαϊωνίωσ ἐπιρω. γιγν. δι' ἄλου τοῦ χρόνου,
 διαρκῶσ, αἰώνωσ : Πρόκλ.Θεολ.Πλάτ.5,37.
Διαϊωροῦμαι-έμαι κ. νεώτ. ἀπὸ αἰώρω κυ-
 μῆσῶμα μετῶροσ, κρέμασιν εἰς τὸ κενόν : Πλάτ.
 Τιμ.78 Ε τὸ πῦρ... διαϊωρούμενον.
Διακαῆσ-οσ-έσ κ. νεώτ. διακαίμενοσ, διά-
 ηυροσ καθ' ὑπερβολὴν θερμῶσ, κίωσ : Θεόφρ.
 'Αν.21 ἄρα παχύν καὶ διακαί, Λουκ.Ἀνάχ.16
 πῆντα καταψηλόντοσ καὶ τὸν ἄερα ἑρῶν καὶ
 διακαί θιθέντοσ, Γολ.10,35' || ὁμ. γιγν. : Λουκ.
 Οικ.31 ἰσάστη δὲ ἡ Μηθεῖα γέγραπται τῷ ζῆλῳ
 διακαῆσ' || νεώτ. ὁμ. γιγν. ἐπὶ συσσιτισθῶν,
 θερμῶσ ἐντονοσ, σφοδρῶσ, ἀκράτητοσ, ἀκατανί-
 κητοσ : διακαῆσ ἐπιθυμία - πάθοσ - ἐρωσ'.
Διακαθάριω-ω κ. μων. μέλλ. διακαθάρω, 'Ἐπιγρ
 μητ. ὄρω. διακαθάρασ, γιγν. παθ. ὄρω. διακαθά-
 ρθην, μων. ἀπαφρ. παθ. παρακ. διακαθαράσθαι
 καθαρίζω τὴ ἐντελῶσ : 'Ἀριστφ.Ἐκκλ.847 τὰ τῶν
 γυναικῶν διακαθαίρει τρύβλασ' || μέσ. καθο-
 ρίζω τὴ τῶν ἐρών : Πλάτ.Νόμ.735 C ἐν τῆσ τὰ ὑ-
 πέρχοντα μὴ διακαθαίρειται' || κ. μων. ὁμ. γιγν.
 ἀποκαθαίρω, ἐξαγιώζω : Πλάτ.Πολ.399 Ε, 'Ἰδμθ.
 Μαθ.Ἐπιφ.16 (φίλοσοφία) τέχνασ διακαθαίρει,
 Προκ.Γοτθ.1,4' || ὁμ. ἐπὶ συγγραμμάτωσ, λόγου,
 κειμένωσ, διακριθῶ, ἐπεξεργάζομαι τελικόσ ἀπο-
 καθαίρων' Πολυδ.6,33 : Φωτ.Βιβλ.491,5 ἕκτερον
 λόγον ἐν τῷποσ καταληφθῆσιν ἀλλὰ μὴ πρὸσ
 ἐκδοσιν διακαθαράσθαι' 2) ἐπὶ δένδρωσ, κλα-
 δεῶσ : Θεόφρ.Φι2,7,2, Φιλ.2,207.
Διακαθαίρωσ-εωσ [η] γιγν. διακαθάρασ
 βλλ. : Χρυστ.7,11,32 τοῦ κηπουρῶ τῆσ καρμίνωσ
 καὶ ἄτερον ἀναθυμιάσεωσ διακαθαίρωσιν.
Διακαθαρίζω γιγν. μέλλ. διακαθαίρωσ διακα-
 θάρω βλλ., ἐξακαθάρω : ΚΑ Ματθ.3,12 καὶ δια-
 καθαίρει τὴν ἄλωνα αὐτοῦ.
Διακαθαίρεισ-εωσ [η] ἡ ἐντελέσ καθαρίσασ, κα-
 θάρισ : Πλάτ.Νόμ.735 D πολλῶν οὐδῶν τῶν
 διακαθαράσων αἱ μὲν ἴσασ εἶναι, αἱ δὲ χαλε-
 πώτεραι 2) ἐπὶ δένδρωσ, ἡ κλάδεωσ : Θεόφρ.
 Φι2,7,2, αὐτ.Φι2,2,2,6.
Διακαθέζομαι γιγν., μέσ. ἐπὶ ἀσταθῶ, λαμβά-
 νω, κατέγω θέσιν τινά : 'Ἰασ.Πι115,6 διακαθέζοντα
 ἐπὶ τῶν ὀρων παραφυλάσσοσ' 2) κῆρυτῶ
 κατὰ χώραν, λαμβάνω τὴν θέσιν του : Πλάτ.Ἰθ.
 412 F ὡσ ἀν' ἀνεμίχθημεν διακαθεζόμενοι | λαμ-
 βάνοντεσ ἕκαστοσ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ θέσιν.

διακάθημαι μτγν. ἐπὶ στρατοῦ, διακαθίζομαι βλλ., κατέγω θέσιν τῶν: Ἰωσ.Α14,16, διακάθητο πρὸς τῇ βορείῳ πύλῃ: 2) ἐπὶ τῶν πτηνῶν, ἐπικάθηται, καθίζω: Πλούτ.Κικ.47 τῶν δὲ κοράκιων ἰ πολλοὶ μὲν ἐπὶ τῆς θυρίδος διακάθητο.

διακαθίζω κθήμι κατὰ μέρος, καθίζω χωριστά: Πά Δευτ.23,13 καὶ ἔσται ὅταν διακαθίζῶνος ἔξω: 2) μτφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀφίσταμαι: Φιλ.72 διακαθίζετο ὁ νοῦς.

διακαθίζω καθίζω τινά ἰδιαίτερως, χωριστὰ ἀπὸ ἄλλων: Ξεν.Οικ.6,6 ἰ πολέμιον εἰς τὴν χώραν ἰόντων διακαθίσας εἰς τοὺς γεωργούς καὶ τοὺς τεχνίτας: 2) αὐτῶν, δ. διακαθίζω βλλ., κθήμι κατὰ μέρος, χωριστά: Πά Βασ.2,1) καὶ διακάθισαν ἐπὶ ῥαββῶν.

διακαινήσιμος (ἐβδόμοις 1) ἴ) μον. νεώτ. κ. δημ. δ. ἐβδόμοις διακαινήσιμος ἡ ἀπὸ τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Ὁμοῦ ἐβδόμοις.

διακαινήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐξ ὁλοκλήρου ἀνακαινήσις, ἔξκαινούργιος.

διακαινίζω πά. ἔχειρίζω, παραδίδω, παροχωρῶ ἢ ἐγκαταλείπω, καταλείβω ἔρμιοι: Πάπ. τὰ ἱερά τοῖς βαρβάροις. διακαινίσσασθαι.

διακαίω γλῶσσα. ἐξολοθρεύω.

διακαίω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. διακαίω, ἀόρ. διακασα, παθ. παρακ. διακασμαι καὶ ἐντελῶς, εἰς ὑπερβολὴν θερμαίνω: Ἦρ.226 αἴτιος δὲ αὐτοῖς ἰδὴ ἴσιος διακαίω τὴν διέξοδον αὐτῶν, Ἀριστ.Πρόδλ.906β, 13 γὰρ διὰθερμος καὶ διακακαμένη, Μην.1,8,12, Συναξ. ὡς εἶναι αὐτοὺς οὐκ εἰς διακακαμένον καὶ πυρφόρον, ἀλλ' εἰς ὀροσδόλον χωρίον ἢ μτγν. κ. νεώτ. διακακαμένη ζῶν ἡ περὶ τὸν ἱσμερικὸν ἐκτενομένη ἐνατέρωθεν μέχρι τῶν δύο τροπικῶν, διὰθερμος οὐσα: Στράβ.2,1,13 ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καίω, ἡλοκαίω: Λουκ.Ἦρακλ.1 ῥυσοῦ τὸ δέρμα καὶ διακακαμένους εἰς τὸ μέλαντον: 2) μτγν. μτφ. ἐπὶ φυικῶν πάθος, ὡς ὄρνιθι, φλογίζω: Ἰωσ. Α11,6,9 διακακαμένον ὄνο ὄρνιθι πρῶσσωπον

3) μτγν. κ. νεώτ., μτφ. συνήθ. τὸ μέσ. διακαίωμαι ἐπὶ φυικῶν πάθος ὡς ὄρνιθι, ἐπιθυμία, ἔρωτος, φιλοδοξίας κτθ., διαφλέγω, φλογίζω, ἐξάπτω, ἐρεθίζω, διεγείρω τινά: Πλούτ.Θσ.6 τὸν δὲ πάλαι μὲν... λεληθότως διεκαίεν ἡ δόξα τῆς Ἦρακλέους ἀρετῆς, Λουκ.Μη Πιστ.Διοδ.14, διακαίεται ὄνο τῆς ἐπιθυμίας ἢ μτγν.ὄμ. μετὰ συστοιχείαι: Θεόδοτ.1στ.300 διακαίω φιλοτιμία: 4) καυτηρία: Πάπ. Ἀρθρ.11 διακαίεν τὸ δὲ πέραν, Γεωμ. 17,20,4 διακαίεν καυτηρί τὸ πρῶσσωπον

διακακαμάσκαρξ Ἦσ. κατὰ διὰθρ διακαλαμάσκαρξ ἡ διακαλαμάσκαρξ βλλ.

διακακαμάσκαρξ ἐπιθ. ἔριφον Ἦσ. «παρὰ ῥοδίου ἔριφοι οὕτως ἔριφον ἐν νόμῳ πνί, οἱ τὴν καλὴν τῶν σπερμάτων ἐπιθεθεσκαμένοι».

διακακλινῶ Ἐπιγρ., ἀόρ. διακάλισα δισκυλιδῶ, μεταφέρω τὴ βοήθεια κυλινδρῶν ἡ τροχῶν: Ἐπιγρ. μισθωτοῖς τοῖς διακακλίσαι τὰ ξύλα.

διακακλινῶ-έω ἀτ. τοῦ διακακλινῶ βλλ.

διακάλισις-εως ἰων. -ιας (ἡ) Ἐπιγρ. μεταφορά, μετακόμισις τὴ βοήθεια κυλινδρῶν ἡ τροχῶν.

διακαλλύνω μτγν. καθαρῶς, καταστολίζω, διοικοσῶ: Θεόδωρτ.4748 ἔξ ἧς ἀρυσόμενος τοὺς οἰκείους διακαλλύνει λόγους.

διακαλλυπέω Ἦσ. καλλυπέω, ὠραίω καθ' ὑπερβολήν, κατακοσῶ: Ἦσ. ἐπρῶσσω κατ' ἔμμεροσθεν τὸ πλῆθος ἡ στολή διακακαλλυπέσι μνη τὸς ὄψεαι, ἡ ἐπακαλλυπούσα.

διακαλοκαγαθίζομαι μτγν. διαγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι πρὸς τινά εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν καλοκαγοῖαν: Διογ.ἡ.Στοβ. Ἀποθλ.3,4,1) Διογένης ἔλεγε διαπαλαίοντας μὲν πολλοὺς ὄραν καὶ διατρέχοντας, διακαλοκαγαθίζομένους δὲ οὐ.

διακαλοῦμαι-έομαι κωλὸ παντοχόθεν: Σοφ. Ἰχν.167 κυνορτικὸν σύριγγα διακαλοῦμαι.

διακάλλη (ἡ) νεώτ. γένος περὶδοειδῶν φυτῶν.

διακαλυμμα-ατος (τὸ) μτγν. κλύμμα διὰ μέσου πύδος ἡ καθ' ὁλοκλήριαν: Μεθόδ.Συμ.κ. Ἄνω. 396 D σήμερον ἔταρ διακαλύμματος ἀνακακαλυμμένω προσώπῳ τὴν δόξαν... κατοπριζόμεθα.

διακαλύπτω μτγν. μέσ. ἀόρ. -υφίμην, ποθ. μέλλ. -υφίσομαι ἀποκαλύπτω, φανερώσω, ἔξοκαπέω: Δημ.155 εἰ δὲ τι πταίσει, τὸτ' ἀκριβῶς διακαλεφθήσεται ταῦτα, Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,54 διακαλυφεν αὐτῶν τὰ βουλεύματα, Πλούτ. Ἀλέξ.17: 2) μτγν. τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνδόμοις, ἀφαιρῶ ἢ ἀνασηκῶν: Ἀλ.Π15,19 διακαλυφόμενος τὸ ἱμάτιον.

διακάμπω μτγν., ἀόρ. διακάμψω κάμπω, λυγίζω ἢ στρέφω τὴ πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, κ. αὐτῶν. κάμπω, λυγίζω, κλίνω, σκύβω: ΠάΒασ.4,4,34 καὶ ἔθηκε τὸ στόμα αὐτοῦ ἐπὶ τὸ στόμα αὐτοῦ... καὶ διακάμψεν ἐπ' αὐτόν: 2) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δόξαν, κάμνω καμπήν, στραφῶν: Ἐπιφ.1,503 C ὅθεν διακάμψας πάλιν τὴν δόξην ἐπιλάβομαι.

διακαμπεύω κάμπω, κυρτῶ, λυγίζω Σουιδ. «διερκινούτο, διακαμπεύοντο».

διακάμφις-εως (ἡ) κάμφις, λύρημα τοῦ σώματος, εἶδ. ἐν τῇ γυμναστικῇ: Ἀρχι. π. Ἀστ.12,1.

διακανάξω δ. τ. τοῦ διακανάσσω βλλ.

διακανάσσω μ. ὄνορ. διακανάσσω μετ' αἰτ. ἐπὶ ποταμῷ, διέρχομαι, διαρρέω μετὰ κλυμῶν: Εἰρ. Κύκλ.157 μὲν τὰν Ἀδρῆγγα διεκάνασε σου καλῶς.

διακάνω (ἡ) νεώτ. γένος κολοπτεῶν φυτοφῶν ἐντόμων.

διακάνωσις (ἡ) νεώτ. διακάνω βλλ.

διακανονίζω νεώτ. κανονίζω τὴ ἐντελῶς διευθεῖω, τακτοποιῶ: τὸ ζήτημα διακανονίσθη.

διακανονίσις-εως (ἡ) νεώτ. ἐντελής τακτοποίησης, διευθετήσις: ἡ διακανονίσις τῆς ἀποθέσεως.

διακανονισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διακανονίσις βλλ.

διακαπηλεύω μτγν. κ. μον., παθ. ἀόρ. διακαπηλεύθητι εἶμαι μετοπράτης, μετοπλητῶν, πωλῶ λικνικῶς ὡς ὁ κτήνη: Διον Χρ.1,232 οὐκ ὄβληεν δὲ καπηλίων διακαπηλευόντων ἡ ἐν τύχη ἕκαστος ἢ μον. μτφ. ἐξεταιλιῶν κ. παθ. ἐξεταιλιέσθαι, ἐκνήπτω: Κίνναμ. 1στ.5,127 C ἡ ῥώμης ἀρχὴ βαρβάρους... διακαπηλεύθη.

διακαπηλιῶ μτγν. κ. μον. κατακοπήνω, καννίζω τὴ ἐντελῶς κ. αὐτῶν. καννίζω, ἀνοπέμνω κηνοῖς: Ἀχιμ. Ὀνειροκρ.252 εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἀπερ φορεῖ, διεκάνηται: ἢ μτφ. στενοχωρῶ, πνίγω κ. τὸ παθ. κ. μέσ. στενοχωροῦμαι, ὀνοεῖ ὄνο κηνοῦ πνίγματος: Ἰω.Χρυσ.7,559 οἱ μὲν διὰ μέτρα τῆς γῆς διακαπηνίζονται.

διακαρδοκῶ-έω μτγν. διεπέλω ἐν ἀναμονῇ, περιμένω ἀπησῶξας: Διγλ.35 τὴν πύκτ' ἐκείνην διακαρδοκῶσεν, Πλούτ. Αντ.56 ἐκέλευε Κλεοπῆτραν πλεῖν ἐπ' Ἀγίλντου κάκει διακαρδοκῶεν τὸν πόλεμον.

διακαρδοκῶ-ον μτγν. ὁ διοπερῶν τὴν καρδίαν: Ἰωσ.1Α 19,8,2 διακαρδοκῶν ἔχεν ὀδύνην.

διακαρδοκῶ-ομαι ἀρχ. λέξ. ἀποδρέομαι, ἀπολούω τὸν καρδῶν πῶς.

διακαρπῶ-έω ἀγρ. τοῦ διακαρπῶ-έω: Θεόδωρ.Φ Αἰτ.1,13,9.

διακαρτέρησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ μέχρι τέλους ἐγκαρτέρησις, ὑπομονή: Μαρτίν.Πρόκλ.26.

διακαρτέρῶ κ. μον. κ. νεώτ. καρτέρω μέχρι τέλους ἐγκαρτέρω, ἐπιμένω, ὑπομένω: Ἦρ.7, 107 διακαρτέρητε τὸ ἔσχατον, αὐτ.3,52, Λυκοῦρ. 85 διακαρτερεῖν εἰς τὴν πατρίδα ἰθυσμένειν καρτερικῶς χερὶν τῆς πατρίδος, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,27 τὴν μὲν ἔτερα τῶν ἡμερῶν μέτρια σπία προσηρομένους, τῆ δὲ ἔτερα διακαρτερούτας ἰσομερούτας τὴν ψάσιαν, ὄσιαν, Διογ.Λ 9,43, Μηναι.7,21

Συναξ. τεσσαράκοντα ἔτη διεκάρτησαν' || μετὰ καρτερίας ἐμμένω : Ξεν. Ἐλλ. 7, 2) ὅμως δὲ διεκάρτηρον ἐν τῇ συμμαχίᾳ' || ὄμ. μτ. μτν. : Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 8 ἐὰν διεκαρτερώμεν πολυρόντες, Πλούτ. Σερπ. 7' || μτχ. ἀσφρ. ἐπιμένω Ἄριστλ. Ρητ. 1377 β, 4 διεκαρτερώ μὴ λέγειν τάληθ' || μετ' αἰτ. φέρω τὴ μετ' ὑπομονῆς, καρτερικῶς : Πολύδ. 37, 3, 4.

Διακατάβαλλω μν. ἀθετῶ, καταβάω, ἀνατρέχω πλήρως : Λέων. Σοφ. 265 [ἔ.Με.] ὡς δὴθεν τὰ ὄρη γένους διακαταβαλεῖν [δ. γρ. διακαταλαβεῖν]. **Διακαταδερθάνω** ἔσφ. ἀνάγω. ἀντι ἐπισκαταδερθάνω βλ. λ. : Πλούτ. Ἠθ. 687 C.

Διακαταλαμβάνω μν. καταλαμβάνω ἐξ ὀλοκλήρου, ὅθ. πλήρως ἐνώθω : Λέων Σοφ. 265.

Διακαταπονέ-ειν μτγλ. λιν ταράττω, λυπῶ, στενοχωρῶ, ἀνιδ. : Χρυσ. 6, 914, 32 μὴ παραιτοῦ πά- λιν διακαταπονούμενος.

Διακαταχεσι-εως (ή) μτγλ. νομ. ή διακατοχή βλ. λ. τὸ ἐξ ὀλοκλήρου κατέχειν : Ίουστ. 230 C.

Διακαταχράμαι-όμαι μτγλ. νομ. ποισάμι ὑπέρ- μετρον χρῆσι, κατάχρησι : Δίων Κ 6, 14 διεκατε- χράσατο ἐαυτὴν [ἐσφαλμ. ἀνάγω. ἀντι διεχρήσατο].

Διακατλέγγομαι μτγλ. μέσ. ἐντέλεος ἀναίρω, ἀνασκηόζω : ΚΔ Πράξ. 18, 28' ἐτένωνας γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατλέγετο δημοσίᾳ.

Διακατέχω μτγλ. πάπ. κ. νεώτ. κατέχω στε- ρεῶς, κρατῶ ἀσφαλῶς : Ἀπολλ. Κτ. 1, Ροῦφ. Ἀνατ. 4' || εἰδ. κρατῶ, ἔχω τὴ ἐν τῷ στόματι : Ἠρακλ. Ταραιν. η. Γολ. 12, 958, Ἄλεξ. Τράλλ. 7, 334 ἀνάλαττε καταπότια καὶ χρῶ ὑποβαλεῖν τῇ γλώττῃ καὶ ποιεῖ διακατέχειν' 2) ἀνασκέλλω, ἐμποδίζω, ἀναστρί- ζω τὴ, συγκρατῶ τὴ : Πολύδ. 2, 51, 2 τοῦ δύνασθαι διακατέχειν τὰς τὸν ἐν Μακεδονίᾳ βασιλέων ἐπιβολὰς' 3) κ. πάπ. κ. νεώτ. ἔχω, λαμβάνω, διατρέφω ὑπὸ τὴν κατοχὴν μου, κ. νύμοισι : Στράβ. 9, 428 οὗτοι δὲ τὴν Ὀττην διακατέχον, Σουίδ. ἐν λ. ἀναρίστατος' || κ. νεώτ. ὄρ. ἐπὶ ἀρχῆς, ἐξου- σιάσας : Πολύδ. 2, 70, 3 διακατέχον ἀν τὴν ἀρχὴν, Ψηφ. λ. Α. 10, 4 διακατέχοντες ἱερωσάντων' [δια- κατέχοντες ἐπαρχίαν διοικεῖν, εἶναι τὴν ἀρχοντα, διοικητὴν ἐπαρχίας [provinciaem obtinere]' || εἰδ. ἐπὶ ἀρχῆσιν σχολῆς, διευθύνω, εἶμαι ἀρχηγός : Φιλῶδ. Ἀκαδ. 100 Μ [σχολῆν] δὴ ἔτη διακατέχειν' 4) κατοικῶ, διαμένω κατέχων : Πολύδ. 2, 17, 3 τὰ δὲ πρὸς τὸν Ἄδριαν ἄδη προσήκουσα γένος ἄλλο... διακατέχει, Πάν. βούλομαι μισθώσα- σθαι εἰς δσον διακατέχει χρόνον μέρας οἰκίας' || ὄμ. ἐπὶ ἀγροῦ, νεύομαι ἐκ μισθώσεως : Πάν. ἔσχω ὑπὲρ φόρου τοῦ ἐμοῦ χωρίου, οὐ διακα- τέχεις' 5) καταλαμβάνω, κυριεύω καὶ κρατῶ ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν μου : ΠΔ Ἰουδ. 4, 7 διακατα- σκεῖν τὰς ἀναβάσεις τῆς ὀρεινῆς, Διόδ. Σ 14, 32 τοῖς ἔθνεσιν δὴλοῖς διακατέχον τὴν πόλιν' || πάπ. κατακρατῶ, ὑπεκράω τ. : Πάν. φάσκον- τες διακατέχειν με τὸ χρυσόν 6) κρατῶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διατρέφω : Διόδ. Σ 15, 82 ἔσπευδον . διακατέχον τὸν πόρον' Ἠλείου πόλεμον.

Διακαταί-αια Ἐπιγρ. [Τεγέας] διακόσιοι.

Διακατοχή (ή) Ἐπιγρ. πάπ., μν. κ. νεώτ. κτήσις κατοχῆ ἐντέλεος, κατοχῆ καὶ νομῆ, Ἐπιγρ. Ἄλων Διοκ. 38, 17 τὴν τῶν δλων ἀρχὴν καὶ διακατοχὴν' 2) μτγλ. μν. κ. νεώτ. εἶδ. νομ. ή κατοχῆ κ. νομῆ πράγματός τινος, οὐτινος ἡ κυριότης ἀνήκει ἄλλω' || εἰδ. ἐν τῷ Ἐλληνορωμ. δικαίω, ἡ προσωπικῆ κατοχῆ καὶ ἡ νομῆ τῆς κληρονομίας, διδομένη ὄπο τοῦ πραιτωρός εἰς τὸν κατὰ τεκμήριον κληρονό- μων κατόπιν ἀπήσαστος τοῖ [bonorum possessio]' || μν. ἡ κληρονομία : Γλαύκ. εἰ βασιλικ.

Διακάτοχος (ὀ) γλῶσσα, πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴ ὄπο τὴν διακατοχὴν τοῦ βλλ., ὁ διακατέχων καὶ νεμόμενός τῃ : Πάν. παραλαμβάνει ἐπὶ κληρονό- μους καὶ διαδόχους καὶ διακατόχους.

Διακαυλιζῶ ἀποκτῶ καυλὸν : Θεοφρ. Φ 7, 2, 4 πρὸ τοῦ διακαυλίσει | ἀλλὰ διορθ. διακαυλίσει .

Διακαυλίζ-ειν οὐδένομαι μέχρι καυλοῦ, ἀποκτῶ καυλὸν, κόμην καυλῶν, στέλεχος, πρέμνον, κυρ- νῶν : Θεοφρ. Φλ. η. 2, 12, 4 ἀπαντα γὰρ ἀποδενδρῶ γαι τὴ ὄφει διακαυλίσησαν.

Διάκειμα-ατος (ή) μτγλ. κ. μν. ὑπερβολικῶς καύσων, πολλῆ κῆφῃ : ΑΠ 6, 291 ἢ ὄλοο δια- κείμμα φύγω πυρὸς [δ. γρ. διά καύμα ἡ διά κύμα : || μν. τόπος διακεκαυμένος : Θεοφρ. Σ 189 β δια- κείμμα λίαν ὀσκήτων] διορθ. διά καύμα .

Διακαυνιάζω διά κλήρου ὀρίζω : Ἄριστφ. Εἰρ 1081 ἡ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσοῦμεθα.

Διακαυστι-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ διακαῖο βλλ., ἀποτελεσμα καῦ- σων : Πλούτ. Ἠθ. 892B τῶν Πυθαγορείων οἱ μὲν ἔφασαν ἀστέρες εἶναι διακυσίον [ὁ γολασίος' 2] εἰδ. ἰσπρ. καυτηρίασις, χρήσις καυτηρίου : Ἰην Ἄρθρ. 40 ἡ πέριν διακυσίος' 3] διακυσία βλλ. : Σχόλ. Ἰλ. X 31 ἀέρος διακυσίος' 4] νεώτ. εἶδος ἀσθενείας τοῦ ἔθλου, ἐξ ἧς τοῦτο σπληται.

Διακαυστικός-ή-όν νεώτ. ὁ διακυσίον, ὁ καθ' ὑπερβολὴν καυστικός, ὁ καταλλήλος, ἐπιτήδεος εἰς διακυσίον, καυτηρίασις : Διακαυστικοὶ φακοὶ φακοὶ δ' ὦν καυτηριάζονται ἔλλα διὰ τῆς συγ- κεντρώσεως ἐπ' αὐτὸν τὸν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Διακάω ἔπιπρ. μν. κ. νεώτ. διαπύρωσ, μέχρι διακασσεως : Ἀλκιφρ. 1, 27, Ἄνων. Β. Χρυσ. 8, 358, 20 διακάωσ πυρεταίνωμ' 2) μν. κ. νεώτ. σφοδρῶς ἀκρατήτως, ἀκατασκήτως : Ἰωσ. Γενεσ. 40 Α ζήλω τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγαπήσεως διακάωσ ἐκκέντητο, -διακάωσ ἐπιθιμῶ - ποθῶ.

Διακάωζω μ. ἐν τῆσι, παθ. ὄρρ. διακεδάσθην κόπητι εἰς δύο, σχίζω : Ὀδ. Ο 322 πόρ τ' ὄψ νηλοῖσι διὰ τὴ ἐγὼλα δία κείσασσι, Ἀπολλ. Ρ 4, 1267 διὰ δὴ πάλα ἦδε κείσθη νηός.

Διακεάδδωμι μτγλ. [ἐν τῆσι] διασπέρω, δια- κορπιζῶ : Ἀπολλ. Ρ 2, 1126 εἰς δούρατα πάντ' ἐκέ- δασσαν' || ἀποβάλλω, χύνω ἐκτός : Νικ. Ἄλεξ. 458.

Διάκειμαι κ. μν. κ. νεώτ., ἢ ἐν ὄποι. διακίπαι, ἀσφρ. διακείσθαι, πορατ. διεκείμην, μέλλ. δια- κείσομαι κυρίως ὡς παθ. τοῦ διατίθην βλλ., κεί- μα κατὰ τὴν ἔκτασιν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τινός, ἔχω τοποθετηθῆ, διευθετηθῆ ἐπὶ τινος ἡ κ. ὀπλῶς κείμαι : Φιλῶστρ. Ἀπολλ. Γυμν. 5 διεκίετο μὲν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰ ἑρῶ, Ἠραδισιαν. 4, 8, 19 ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἔχον εἰργάζετα, Πρίσκ. 168, 1 φρουρίου κατὰ τὴν ἔτεραν ὄχθην διακείμενους' || πάπ. ἐπὶ στρατιωμάτων, κατέχω ὀρισμένην θέ- σιν, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος' || πάπ. ἐπὶ κτήμα- τος, κατ' ἀκριβῆ ὀρια κείμαι' 2) κ. νεώτ. ὄρρ. διατελῶ ἐν τῆσι πνευματικῆ ἢ ψυχικῆ ἢ σωματικῆ κατοστάσει, διαδέσσω : Ἠρ. 2, 83 μαντική δὲ αὐ- τοῖσι ὡδε διακείσται' || συνήθ. μετ' ἔπιπρ. ὡς τὸ ἔχω : Εὐρ. Τρω. 113, Θεοκ. 7, 77 ἄλλα' ὄρατε δὴ ὡς δια- κείμαι ὑπὸ τῆς νόσου, Πλάτ. Γοργ. 504 E, Φαῖδ. 59 A' || ὄμ. κ. ὡς παθ. τοῦ διατίθην' μετὰ ποιητ. αἰρ ὄπο τινος : Ξεν. Ἐλλ. 4, 33 τοιοῦτος δὲ γενόμενος νῦν οὕτω διακείμαι ὄφ ὄμων ὡς οὗδε δέλινον ἔχω, αὐτ. 6, 5, 1' || μτγλ. ὄμ. μετ' ἐπιθ. εὐρίσκειμαι εἰς κατάστασιν τῆα : Αλκ. Τοκτ. 7, 25 ὄταν δὲ ἡ χώρα ἔγκαρπος διακείνται' || ὄμ. μετ' ἔπιπρ. τροπ ὡς τὸ ἔχω, εἶμαι διατεθειμένος, κλίνω φυσικῶς, ἔχω διαθέσειν, ροπήν, τάσιν, ἰδιότητα [κ. εἰς ποικίλων ἀποδόσεων ἐξαρτωμένων ἐκ τοῦ ἔπιπρ. δηλοῦστος τὴν ἰδιότητα] : Πλάτ. Συμπ. 216 D Σωκράτης ἐρωτι- κῶς διακείται τῶν καλῶν [εἶναι ἐρατευμένος], Ξεν. ΚΠ 4, 114, Δημ. 278' || ὄμ. εἶμαι διατεθειμένος φυσικῶς ἢ διανοητικῶς : Ἰσοκρ. 2, 13 ὄβω διακείσο- τὴν γνώμην, Δημ. 230 ὄβω διακείσεθε ὄστε Φω- κέας μὲν βούλεσθαι σωθῆναι' || κ. μν. κ. νεώτ. ὄμ. μετ' ἔπιπρ., εἰδ. ἔχω τοιαυτὴν ἢ τοιαυτὴν ψυ-

χικήν διάθεσιν πρὸς τινά, εἶμαι καλῶσ ἢ κακῶσ ἢ ὅλλωσ διατεθεμένωσ πρὸς τινά, μετὰ γεν., συνήθ., δὲ μετὰ δοτ. ἢ ἐμπροθ. διορισμ. : Ξεν.Ἀν.2,5,27 φιλικῶσ ὀλέμωσ διακετοσθαί τῷ Ἰσοσφέρνει, Λυσ.16,2, Ἰσοκρ.3,10, Ἀθῆν.12,552 Α, -διακίεμαι πρὸς τινά ἐχθρικήσ - φιλικήσ || μτγν. ἀπὸ τοῦ διακίεμένου κατὰ τὴν διάθεσιν του, κατὰ τὴν φῶσιν του : Θουκ.Μ.92, Φλόστρ.Σοφ.2,10, ἀπὸ τοῦ διακίεμένου καὶ ἰλεω ἀκράσασθαι. 3) ὄμ. μετ' ἐπίρρ. ἐν παθητ. σμ. θεωρούμαι ὑπὸ τινὸσ, διατίθεται τίσ πρὸσ ἐμέ κατὰ τινά τρόπον : Θουκ.1,75 τοίσ Ἕλλησιν... ἐπιφθόνωσ διακεσθῆσαι, αὐτ.8,68 ὑπόπτωσ τῶ πλῆθει διά θεσῶν δεσπότῆσ διακίεμωσ ἰ θεωρούμωσ ὅπατοσ Ἰσσί.69,78 || Λόμ. ἰ διακίεμαι λυμναίωμαι : Ἡρ.2,162 ἀνδρῶν τὴν δοκίμωτῶν ἐμωτῶν ὄμωσ ἀσχερῶσ λόμωσ διακίεμων || τὸ οὐδ. τῆσ μτγ. τὸ διακίεμωσ τὸ πάσων : Ἀριστλ.Σοφ.Ἐκλόβ.14' 4) ἐπι πραγμ., εἶμαι ὀριζόμενωσ, καθωρίζόμενωσ, διατεταγμένωσ : Ἡσίοδ.Α.20 ἄσ γὰρ οἱ διακίετω, θεοί δ' ἐπιμάρτυροί ἦσαν || τὸ οὐδ. πλῆθ. ὡσ ὅσα, τὰ διακίεμωσ συμφωνίῶσ, συντεθέντεσ ἀμοιβαίωσ ὄρωσ : Ἡρ.9,26 χρόνῶν εἶπ... οἱ μωνομαχῆσται ἐπι διακίεμωσται, Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,27.

διακίεμῶσ ἐπίρρ. μων. ἐν φρ. διακίεμῶσ ἐγω = διακίεμαι βλ. λ. : Μ' Ἀκομ.1,25,25 διακίεμῶσ ἐχων ὄρετῆσ ὄπωσοῦν.

διακίερω, μέλλ. διακερῶ κ. διακίερωσ, ὀδρ. διέκερωσ, παρακ. διακίεκαρω, μτγ. παθ. παρακ. διακίεκαρμένωσ κόπτω, κατοκῶπω, διακόπτω, διασχοίω, σχίζω : Ἀπολλ.Ρ.1,430, Διον.Ἀλ.Ρωμ.14,10' 2) ἀπακόπτω, ἀφαιροῦ κ. παθ. ἀφαιρούμαι : Ἀριστφ.Σφ.133 Ἰδενέλω τε τὰ σκευάρια διακίεκαρμένωσ ἰσφρημένωσ τὰ ἐνδύμωτα αὐτοῦ Ἰ 3) μτγ. μηδενίωσ, μεταίωμωσ, ἀκυρῶσ, παραβῶμαι : Ἰλ.Θ.8 μήτε τίσ... περὶ τὰ διακίεκαρσῆσ ἐμὸν ἐπωσ.

διακίεκαυμένωσ -η-ον νεώτ. ἢ μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διακίεω-ομαι βλ. λ. || τὸ θηλ. ἢ διακίεκαυμένη ὡσ οὐσ. ἢ διακίεκαυμένη ζώνη.

διακίεκαυμένωσ ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ διακοπῶν, οὐχὶ συνεχίωσ : Παπαδ.Χρῆστ.Διηγ.27 τὸ Κακῶρωσ ἀντηχεῖ διακίεκαυμένωσ.

διακίεκαυμένωσ -η-ον μτγ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ἀγρίωσ τῶ διακίεκαυμένωσ ἐπιτα. τὸ κρωτῶν βλ. λ. καθ' ὑπερβολήν κρωτῶωσ : Σωφρῶν.Ἐφέσ. 1 Ἐ. Ἐρμ. 166 διακίεκαυμένωσ σπέρμα τῆ πῆξεσ.

διακίεκαυμένωσ -η-ον κ. νεώτ. ὡσ ἐπίθ. ἢ μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. διακίερω βλ. λ.

διακίεκαυμένωσ κ. μων. κ. νεώτ. διαφῶρωσ : Ἀριστλ.Ζ1.600 κ.18 φωλοσθῆσ δ' οὐθὲν διακίεκαυμένωσ καὶ τῶν γαμφωνύχων καὶ τῶν ἐδυσωνύχων 2) μτγν. κ. νεώτ. ἰσαπέρωσ, ἰσαπέρωσ, ἔξωδωσ : Παισ.10,33,7 γῆ... διακίεκαυμένωσ ἀρίστη 3) μτγν. κ. νεώτ. διακίεκαυριμένωσ, ἰσαπέρωσ, χωριστὰ Σουῖδ. : Πλαῦτ.Μάρκελλ.7 ἐκ τούτων συνήσαντο οἱ ἰππεὶσ οἱ διακίεκαυμένωσ τῆσ ἰππεδοσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸσ τοῦσ πελοῦδῶσ ἀφροῦ, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.176, Γρηγ.Νύσσ.2,464 Α ἐκάστωσ τοίσ ἰδίωσ γνωρίσασθαι διακίεκαυμένωσ καταλαβονομωσιν, -θᾶ γρόφωσ διακίεκαυμένωσ ἐπι τῶν δύο θεμῶτων.

διακίεκαυθῶ-έω μων. διαπαρῶσ : Συμ.Μετασφρ. Β.Χρυσ.8,389,26 πολλοῦσ κατ' αὐτοῦ καὶ καλοῦσ διακίεκαυθῆσται λόγουσ.

διακίεκαυθῶ-ατοσ -ἰτὸ) κατὰ διόρθ. ἀντὶ διακίεκαυθῶσ βλ. λ. παρακίησισ προσαγῆ, διαταγῆ : Πλάτ.Νόμ.805 C τὸ δ' ἡμέτερον διακίεκαυθῶσ ἐν τούτοισ οὐκ ἀποδοθῆσται.

διακίεκαυθῶμαι κ. μων. τὸ ἐνεργ. μ. π. Σουῖδ. παρακίωσ, προτρέπωσ, διατάσσωσ, διευθύνωσ, συνήθ. μετ' ἀπαφρ. κ. δοτ. προσ., ἐνίοτε κ. μετ' οἰτ. πραγμ. ἢ κ. ἀπολ. ἢ κ. μετὰ προτάστωσ διά τοῦ

ὄρωσ κ. μέλλοντοσ ὄριστικήσ : Ἡρ.1,36, Σοφ.218 Α τὰ νῦν μω διακίεκαυθῶσ, Πλάτ.Θεαιτ.148 Β οὐτωσ ὡσ σὺ διακίεκαυθῶσ, αὐτ.Πολ.549 Β, Λυσ.25,28 τῶ ἡμετέρω πλῆθει διακίεκαυθῶσιν τοίσ ὄρωσιν... ἐμμένειν, Μηνωί.12,6 Συναεῖ, εἶτα θαρρεῖν αὐτοίσ διακίεκαυθῶσιν 2) ἐν ἀλληλοπαθείσ ἐνθαυρῶωσ ἀμοιβαίωσ ἐμψυχῶωσ ἀμοιβαίωσ ὀλλήλωσ : Ἡρ.1) καὶ τούσ Φοίνικασ διακίεκαυθῶσιν ὄρησῆσ ἰ αὐτάσ, ἐστ.3,77, Ξεν.Ἀν.Α,83 ὀλλήλωσ -κατεκίοντωσ || γγεν. παρομοιωσ παραθορῶωσ : Πλάτ.Φαιδ.61 Α ὡσπερ οἱ τοίσ θεοῦσ διακίεκαυθῶσιν, Ξεν.ΚΠ1,413 3) συμβουλεύωσ, πληροφοροῦμαι : Ἰσοκρ.9,78 ἐπι πολλοίωσ αὐτὸσ διακίεκαυθῶμαι περὶ τῶν αὐτῶν.—ρ. παρῶγ. διακίεκαυθῶσιν, διακίεκαυθῶμα, διακίεκαυθῶμασ.

διακίεκαυθῶμασ -ατοσ -ἰτὸ) κ. νεώτ. παρακίησισ, διαταγῆ, προτάγῆσ, διακίεκαυθῶμα βλ. λ.

διακίεκαυθῶσ τὸ) παρακίησισ, προτροπή, παραθορῶωσισ : Θουκ.7,71 πολλῆσ κραυγῆσ καὶ διακίεκαυθῶσ χρώστων, Ἰάωσ.Α1.3,24 προθυμῶ τε καὶ διακίεκαυθῶσ τῶ πρὸσ ἀλλήλωσ.

διακίεκαυθῆ -ἰτὸ) νεώτ. φάρμακον τὸ ἐξαγόμενον ἐξ ἡμικελουδῆσ βλ. λ.

διακίενοσ ἢ διὰ κενῆσ ἰέν. πράξεωσ ἰ ἐπίρρ. ἀνευ σκοποῦ, ματαιώσ, ἀτελεσφόρωσ ἀνωφελῶσ, ἀνωφελεῦτα, τοῦ κᾶκου : Εὐρ.Τρω.758 διὰ κενῆσ ὄρω ἐν σπαργάνωσ σε ματοῦσ ἐξέθροφ' ὄδεσ, Ἀριστφ.Σφ.929, Θουκ.4,126. Ἰ τε διὰ κενῆσ ἐπιανάσασι τὸν ὄλων χρεῖ τινὰ δῆλωνσ ἀπειλήσ || ἀνευ τῶν αἰτιολογίωσ, ἀνευ λόγου Ἰ Σουῖδ. < ἄνευ προσφάτωσ : ΠΔ Φωλυμ.24,3 ἀσχευθῆσται οἱ ἀνομοσντεσ διακίενοσ.

διακίενοσ -ον κ. μων. κ. νεώτ. ὀ ἐντελῶσ ἐσωτερικήσ ἢ κοίλωσ, ὀδεῖωσ, κοῦφωσ : Σωφρ.1,93 διακίενοσ σφαιρα, Ἰάωσ.Α1.3,6,7 λυχνία ἐκ χρυσοῦ κελυμενῆσ διακίενοσ, Γρηγ.Νύσσ.1,769 διακίενοσ ὄρωσται ἰ κενὸσ ὀφθαλμῶσ, ἐπι τῶν σκελετῶν ἰ φρ. διακίενοσ ὀδερῶτων ἰ ἐπι λιρωπτότων ἢ νοσοῦντων ἢ νεκρῶν ἰ : Λουκ.Νεκυμ.15 καὶ πάντων ὄρωστων φοδερῶν τὸ διακίενοσ ὀδερῶτων 2) κ. μων. κ. νεώτ. ὀ μεταξῶν, ἐν τῶ μέσῶ τῶσ κενῶσ Ἰσᾶ. < ὀσφῶσ, ὀ παρὰ πλεονῶσ διακίενοσ τόπωσ' ἰ κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. διακίενοσ ὀ μεταξῶ τῶσ κενῶσ ἢ ἐλευθεροσ χάρωσ : Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ.10,36,3 τὸ διακίενοσ τὸ ὀδῶστωσ, - τὰ διακίενοσ αὐτῶν ἀγμολέπωσ, - τὸ διακίενοσ διπλοῦ τούχου ἰ τὸ χωρίζον τὰ δύο τοῦχώματα κενῶν, - τὸ διακίενοσ θύρωσ ἢ παραθύρωσ || τὸ οὐδ. ὄμ. ὡσ οὐσ. εἶδ. τὸ μεταξῶ ἀνάκλιτων ὑπὸ στρατοῦ ἢ ἀφάλοκων διάστημα : Θουκ.4,135 τὸ γὰρ κῶδωσ κενῶσ παρενεχθέντωσ οὐτωσ ἐσ τὸ διακίενοσ ἰσχολ.σῆτ. < διακίενοσ μὲν τὸ ἀφάλοκων λέγει > ἰ || μτγν. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. γεν. διάστημα : Ἀριστῶ.Ἄρμον.26 Μ' || τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. κατὰ πλῆθ. τὰ διακίενοσ κενῶ μεταξῶ τῶν σωμάτων χῶρωσ, κοιλότητεσ, ὄπαι, πόρωσ : Πλάτ.Τίμ.58 Β ἢ δὴ τῆσ πλῆκτωσ ζῦνοδοσ τὰ σμικρὰ εἰσ τὰ τῶν μεγάλων διακίενοσ || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡσ οὐσ. τὸ διακίενοσ τῶ ἡχου ἢ παρατονωσ, ἢ κωκοησ : Φώτ.Βιδλ.74,36 τῶ διακίενο τῶ ἡχου Ἰ 3) κ. μων. μτγ. μάτωσ, ἰσφυελεῶσ, ὄδθ. ἐπι προσ. κενῶδοφοσ, ματαιόφρωσ, κοῦφωσ Πλάτ.Νόμ.820 Β ἴνα μὴ διακίενο ἡμῖν ἢ τὰ τῶν νόμων, Χρῆσ Στωϊκ.2,22 διακίενοσ ἐκχυροσ, Σάβ.1,Σεργ.Μακρῶν.1,3,288 μωσοῦμενοσ διακίενοσ... τὸν διακίενοσ αὐτοῦ τῶφων 4) μτγν. ὀ ἐχων ἐνδομῶτεσ κενὰ ἢ πόρωσ, παρῶδωσ, ἀραιῶσ : Γολ.8,6,72 ἔτερα δ' αὐτῶσ ἑώτα διακίενοσ λέγουσιν, ὀ κενὰ, καθᾶσιν ἐσῶγγον καὶ κίεσθησιν, ΠΔ Ἀρ.21,5 ἢ δὲ ψυχῆ ἰσωσ προσώψησ ἐν τῶ ὄρωτ τῶ διακίενοσ Ἰ 5) μτγν. λεπτῶσ, ἰσχνῶσ κ. μτγ. ὄνωσ, ὀδῶστωσ : Πλάουτ. Λυκ.17 αἰ γὰρ ἰσχνῶσ καὶ διακίενοσ μάλλον ἐξεῖ

ὕπακοοιαι πρὸς τὴν διάρθρωσιν, αὐτ.Ποιλ.15
διακένω καὶ λαγορὸν φανεύεις, Φλόστρ Γυμν.37.
διακέντησις-εως (ή) κ. νεώτ., ἡ διαμερῆς κέντησις, διατρήσις· εἶδ. ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ἡ πρώτη ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐμφάνισις, τὸ σκάσιμον τῶν δοντιῶν· ἰπν. Ὄδοντ. II τὰ μετὰ βλεχὸς ὀδοντοφυεῦντα χρονίζει, ἐν δὲ διακέντησιν ἰσχυαίνεται.
διακέντητος-ον νεώτ., ὁ διὰ κέντρου καὶ γεν. δι' αἰχμηροῦ ὄργανου διατρυπηθεὶς διατρητός· 2) ὁ φέρων καθ' ἑαυτὴν τὴν ἔκτασιν κεντήματα, στήματα, ποικιλμᾶτα κττ., διάσπικτος, πλουμιστός.
διακέντρος (ή) νεώτ. μαθ. ἡ ἐνοῦσα τὸ κέντρο δύο κύκλων ἢ δύο σφαιρῶν εὐθείαι· 2) ἄστρον. ἀρχαῖος, ἡ μικρὰ διάμετρος τῆς τροχῆς πλανήτου.
διακέντρώ-εω κ. νεώτ., ἐν EM 506,53 μτγ. παθ. παρκα διακεκνημένος κεντῶ τὴ διαμερῶς, διαπερῶ τὴ διὰ κέντρου ἢ ἄλλου αἰχμηροῦ ὄργανου, διατρυπῶ· ἰπν. Διαιτ. I, Nόβ. 101 κατὰ τὸ δξὺ τῆς ἄνω τοιαοῦ τοῦ βλεφάρου εἶς τὸ κάτω διακέντησας, Γεωμ. 17, 19, 2 τὴν σάρκα τὴν περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς ἑκτασιν ἀνεκέντηται, ὡστε φαρμάζει· 2) μτγ., μόν. κ. νεώτ. κοσμητ., διὰ κεντημάτων καθ' ἑαυτὴν τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ· Κορονούτ. Φάσ. Θ.ε.24. EM 506,53 κιστός· 3) διακεκνημένος.
διακένω-εω ἐκκένω κενῶν ἐντέλειαι, ἀδειάζω κᾶτι κ παθ. κενῶμα. παντελής, γίνομαι ἀδειας, ἀδειάζομαι· ἰπν. Φύσ. Παίδ. 30 διακεκνημένον τῶν φλεβῶν ὑπὸ τῆς καθάρσιος τῶν λαχῶν.
διακένωμα-ατος (τὸ) μτγ. κ. μόν. διάστημα· Παλλᾶδ. Ἰστρ. ἰπν. Ἄγμ. I, 282 C· 2) μόν. τὸ μεταξὺ δύο τόπων κενόν· Θεοφ. Σιμοκ. Ἰστ. ε. B. 82, 1 τὰ τῆς γῆς διακένωματα (τὰ σπήλαια).
διακένωσις ἐπίρρ. μτγ. παλὸ λεπτάς, μὲν ἰαν λεπτὴ τέρχην· ἰώα. Α1 3, 7, 2 ζῶνη διακένωσις φασμένη, ὡστε λεθρηῖδα δοκεῖν ἰσχυαίνεσθαι· 2) ματαιώσις ἀνευ προκοπῆς· ἰάβδ. Μυστ. 2, 10 διακένωσις ἔλκει τὴν διάνοισιν, Μακκάρ. 1, 99.
διακένωσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἐντέλειαι κένωσις· ἦο. «λαρισμός» ἢ διαφοράσις ἢ διακένωσις· 3) ματαιώσις· Ἐπιγρ. ἰων. διακίμαι βλλ. διαμμένα.
διακεκνημῆ ἔπιρρ. ἰων. ἀνομιγῶς καὶ παθ. εἶμαι ἀναμειγμένος· Φλόστρ. Σοφ. 2, 122 ἄλλ' εἰσὶ τινες ἡδονῶν λιβάδες διακεκρημένοι τοῦ λόγρου.
διακρατίζω μόν. ἐπὶ ταύρου, ὄρνυμι διαπερῶ, διατρυπῶ διὰ τῶν κεράτων· Μηναι. 1, 31 Συναξ. εἰς δὲ ὕστερον πελάσας ταύρος καὶ διακρατίζσας διέσχισα ταῦτην.
διακρατίζομαι μετατρέπω νόμισμα εἰς ἄλλα μικρότερα ἴσως πρὸς ἕκτερον ἐν συνόλω ἀξίας, τὸ κᾶνω λιανῶ, τὸ χάλιν· Ἀριστ. Σφ. 789 δραχμῆν. . . διακρατίζετ' ἐν τοῖς χίθουσι· 2) μτγ. μτφ. κατατέμνω, τεμαχίζω· ἰρη. Νύσσα 2, 336 B τὴν ἐπίνοισιν ἠμῶν ὁ σφοδρὸς διακρατίζσας· 3) μτγ. κόπτω νόμισμα· αὐτ. 2, 457 B κᾶν εἰς πολλοῦς διακρατίζετ' ἰσται τύποις | ὁ χρυσός· 4) μτγ.
διακρατοῦμαι-εω μτγ. διὰ κλεισομένων ἐμπαίζω, μὲν περαισιμῶς λόγους περιπαῖω, περιγελῶ· Δίων Κ 43, 20 τὴν παρὰ τῷ τῆς θιβυνίας βασιλεύσαντι διατρίβην . . . διακρατοῦμαι.
διακροναλλοκᾶ (ή) νεώτ. ὄργανική χημική ἐνωσις τῆς τῆξεως τῶν μετωλῶν.
διακροναμῆν (ή) νεώτ. ὄργανική χημική ἐνωσις περιέχουσα ἀκροῦσιν.
διακροσησις-εως (ή) νεώτ. ἡ ἐν τοῖς οὖροις ἀκροῦσις ἀκροῦσικῶ ὄξεος.
διακροσάουσις (ή) νεώτ. χημ. ὄργανική πικ χημική κροσάουσις ἐνωσις.
διακροσάουσις (τὸ) νεώτ. ὁ ἀπλούστερος τῶν ἀκροῦστων ὕδρονονοθράκων ὄξος ἀέρσιον.
διακροσάουσις ἀκροσθροβικόν ὄξος (τὸ) νεώτ. ἀκροῦστων διακροσθροβικόν ὄξος, ἄ. ἐξαδινικόν ὄξος.

διακετόλιον (τὸ) νεώτ. χημ. ἡ ἀπλούστερα διακετόνη ἀπονώσα ἐν αἰθέριος ἐλαίοσι.
διακεκλιδέναι ἦο. «θροῦπτεσθαι».
διακεκλιδέναι ἦο. «διεορῶν ὑπὸ τρυφῆς».
διακεκρημένως ἐπίρρ. Σουίδ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον διακεκρημένον, διασαρμένως, ἀκοσμητό· 2) μτγ. ἐν ἀναφ. πρὸς γέλωτα, μετὰ διαπίστεως, ἀσυγκράτητα· Σουίδ. ἐν λ. ἀσκακρίεως.
διακεκρημένως ἐπίρρ. μτγ. κ. νεώτ. σφοδρῶς· Σουίδ. ἐν λ. διακεκρημένως· Σχόλ. Ὀμπ. Ἰλλ. 498
διακρηλέω μόν. μεταφουεῦ φυτὸν τὸ ἀπὸ κήπου εἰς κήπον κ. μτφ. μεταφέρω καὶ μεταδίδωμι εἰς ἄλλον τόπον· Νικ. Χων. Χρον. 71 C τὰς τῶν . . . ἀνθῶν χάριτας εἰς τὸ ἄστμ μετῶν διακρηλέουσας.
διακρηλέωμαι-ατος (τὸ) μόν. ἡ διακρηλέωσις· Νικητ. Χων. Π. 11, Εὐστ. Μαν. Κομν. ἐν Ταίε Θεοσνικ. σ. 420 (Κομνάν.) διακρηλέωματα τροπιῶν.
διακρηλέομαι κ. μόν. διὰ κηρῶν συνθήκας αἰτούμαι ἢ διαπραγματεύομαι· Θουκ. 4, 36 βουλοῦμαι διακρηλέοσασθαι πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἡλείῳ Λακεδαιμονίους· 2) μόν. ὁ μ. τὸ μέγ. διὰ κηρῶν κοινοποιῶ τι, διαλαλῶ, διαδίδω, διακρηρόσσω βλλ.· ἰω. Κίν. Ἰστ. 2, 25 B τὴν τῶν σουλτῶν ἔδθεν ἐπὶ τοῦ στρατεύματος διακρηλέοσθαι ἄλλωσιν· ἢ ὁ μ. τὸ ἐνεργ. διακρηλέω ἐν τῷ αὐτ. σμμ.· Ἄνω Κομν. 317 D· ἢ ὁ μ. κ. παθ.· Ἄνω Κομν. 1, 13 D τῶτε διακρηλέουμένων τῶν δεσπῶ ὁ βρυθῆσι ἰάλω . . . ἔθροσσοίε τοὺς τῆς ἀρα ὁ
διακρηλέωμαι μόν. διακρηλέομαι βλλ. 2.
διακρηλέωσις-εως ἡ-ὄν γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς διακρηλέωσιν βλλ. 11, εἰς τὴν διὰ πλειστηρισμοῦ πώλησιν· 2) νεώτ. ὁ τῆς διακρηλέωσις, τῆς διὰ κηρῶν κοινοποιήσεως.
διακρηρῆσις-εως γλωσσ. κ. νεώτ. δημ. -ῆ ἢ διὰ πλειστηρισμοῦ, διὰ δημοπρασίας πώλησις· 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διακρηρῆσι, ἡ ἐγγραφὸς ἢ ἐντυπος προκοπῆς τὸ κοινὸν γνωστοποίησις, ἀγγελία· διακρηρῆσις πλειστηρισμοῦ - μειοδωτικὸν διαγωνιῶσ· 3) ὁ μ. νεώτ. ἡ ἐπίσημος δίκαισις, προφορικὴ, ἐγγραφὸς ἢ ἐντυπος, τῶν θεμελιωδῶν ὀργῶν καὶ ἐπιδηλώσεων ἀτόμου, ὁμάδος, ὀργανώσεως, κόμματος· διακρηρῆσις τῶν δημοκρατικῶν κόμματων· 4) νεώτ. διέβηθ. δικ. διεθνῆς σύμβασσις, πράξις δύο ἢ περισσοτέρων συμβαλλομένων κρατῶν ἐπιθεδαιοῦσα τὴν μεταξὺ τούτων ἐπεκθεούσων ἐπὶ ὄρισμένων γεγονότων ἢ ὀργῶν συμφωνίαν· διακρηρῆσις τοῦ συνεδήγιον τῶν Παρισίων τοῦ 1854 - τῆς ἐν Λονδίῳ ναυτ. συνδιασκέψεως· ἢ ἐγγραφοί, ἐν ᾧ ἐπιτίθενται αἰ ἐπιφυλάξις ἀντιπροσώπων κρατῶσι πινὸς ἐπὶ ὀρθοῦ ἢ ὀρθῶν ὑπογραφομένης συμβάσεως· ἢ ἐγγραφὸς ἀνακοινώσις κυβερνήσεως κράτους πινὸς πρὸς τὰ ἄλλα κυβερνήσεσι, καθορισμοσὶ τὴν τληρηθεομένην ἐπ' αὐτῆς στάσι ἐπὶ ὄρισμένων ζητημάτων.
διακρήσσω μτγ., μόν. νεώτ. κ. δημ., ἄττ. -ῶτω, διὰ κηρῶν ἢ οἰνοῖσι διὰ κηρῶν ποῶ τὴ γινώστων, διαλαλῶ· ἢ μτγ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμμ.· Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 488 ὁ παλαιῶν . . . τοῖς λόγοσι διακρηρῶνται· ἢ παθ. ἐπὶ γεγονότασι, ἐνέργειαι, ἰδιότητες, καταστάσεις εἶμαι διὰ κηρῶν ἢ οἰνοῖσι διὰ κηρῶν κοινῶς γνωστάς, χαρακτηρισμένους· Πλούτ. Ἀρ. 10 διενάθης τίς ἐστίν ἀνθρώπων καὶ ἀνεύσει ἐν τοῖς ὑπαίθεροις καὶ διακρηρῶντοίσι ἐπὶ ὀργάνωσιν φασεῖ· ἢ νεώτ. ἀγγέλω ἐπίσημος, κατηγορηματικῶς· διακρηρῆσι τὰς ἀρχὰς τοῦ· ἢ ὁ μ. νεώτ. διαδίδω εὐρέως, λέγω κατ' ἐναντιόλησιν· 2) παλὸ τι ἐν δημοπρασίᾳ· Πλούτ. Κικ. 33 τὴν δ' ἄλλην οὐσίαν ἐπέλωλε καὶ διακρηρῆσε καθ' ἡμέραν κ. παθ.· Φλόστρ Σοφ. 2, 21, 1 ἐκεῖνοι τῆς οἰκίας διακρηρῶντοίσι ἐπ' ἀγοράσ πρὸς ἀρχαῖς μυριάσιν· 3) ἔξοριον, δοσάκος, διαρημῆσις, καθιστῶ διάσπασιν· ἰάβδλ. Πυθ. 6, 30 ἡ παροιμία

διακρῦνται τινά· 4) τὸ μέγ. διακρῦσασμαι διαπραγματεύομαι διὰ κηρυκῶν, διακρῦκίζομαι βλ. λ. II: Διόδ. Σ 18,7 διακρῦσάτο πρὸς τοὺς ἡγούμενους.

διακί (τὸ) ἄνη. ὁ. διακί: τὸ αἰκίον, ὁ οἶαξ, ἡ λαβὴ τοῦ ἡλιόλου.

διακιδηλέωμαι Ἐσουλ. κ. μον. ἐπίτατ. τοῦ κιδηλέωμαι διὰ κιδηλῶν λόγων παγιδεύω, ἔξαπατῶ: Ἰω.Κην.δ,127 D σὺ μὲν φεδοῖς τὸν ἀρχιερέα, ὁ δὲ τὸν βασιλέα διακιδηλέωσαι: 2) τὸ μέγ. διακιδηλέωμαι διαφθερίζομαι: Σουλδ. ἐν λ. Ἀδάμ ἤλαστο φησὶς ἡ τῶν ἀνθρώπων διακιδηλέωσασθαι.

διακικλιζέω ἐπίτατ. τοῦ κικλιζέω κινῶ τὸ σπῆμα μου ὡς κίκλις, σεσηολιγίς, κινῶ τὴ χάριτα: Ἰην. Ἀρβρ.79 δεῖ δὲ αἰεὶ πάντα τὰ ἀρῆρα. διακικλιζαί, Ἀριστοφ.ἀν.94 ὄσφον δ' ἔ' ἀκρου διακικλιζαίνον ἤτε κικλιον ἀνδρὸς πρεσβύτου.

διακίθαρισμός (ὁ) Ἐπιγρ. διαγιανσιός ἐν τῷ κισορίζειν.

διακινδυνεύω κ. μον. κ. νεώτ. εἰς κίνδυνον δ-λωσας ἐκθεμεῖαι, ριφικινδυνῶ: Θουκ.β,27 οὐδέποτε τὸ αἰσχροῦ εἶξας ἀλόγως διακινδυνεύουσιν || κ. μετ' ἐπιρροῆ. διαρ. I πρὸς τινα, ὑπὲρ ἢ πρὸ ἢ περὶ τίνος, εἰς τινα τόπον: Θουκ.7,47, Λυσ.220, Δημ. 477, Ξεν.ΚΠ 88,4 || μετ' ἀποφθ. ἐπιγρῶ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς μου καὶ πράξω τι: Θουκ.7,1 ἐβουλεύοντο εἶν' ἐν δεξιῇ λαβόντες τὴν Ἰσικλίαν διακινδυνεύουσιν ἀσπλάστα: 2) νεώτ. μετ. ἐκθέτω τι ἐμὲν εἰς κίνδυνον: διακινδυνεύεσκε τὴν ζωὴν του - τὴν θέσιν του' || κ. παθ. ὑφίσταμαι μὲγαν κινδύνου: διακινδυνεύεται ἡ ὁπλοθήρη: 3) παθ. ἐν τῷ φρ. διακινδυνεύομενα φέρμακα τὰ ὄντα ἐκινδύνω διὰ τὸν λαβιδόντα: Ἰσοκρ. II,22.

διακίνημα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. ἰσπρ. ἐκτροπὴ ὄστω, ἐλαφρὸν ἐξάρθρωμα, στραγιόλλημα: Ἰην. Ἀγμ.37 τὰ διακίνηματα τῶν ὀστέων εὐθιβάστα. . τῶν κατ' ἐγκλίωνα κινήσεων.

διακίησις-ως (ἡ) μγν. ἦσ. κ. νεώτ. ἐλαφρὰ κίνησις: Γαλ.18|1742 || νεώτ. ἰσπρ. διασάλευσις, διακίησις τοῦ ἐγκεφάλου: 2) περιπατος, γύρος πρὸς ἀναψυγὴν ἦσ. ἐ περιπατοῖ. . τῆσι διακίησις: 3) νεώτ. ἦσ. ἐν τῶν σταθίων τῆς κινήσεως τῶν χρωματισοματάων κατὰ τὴν ηυρηνοτομίαν.

διακινητήριον (τὸ) τόπος ἐν ᾧ τι κινεῖται, περιπατεῖ: Θησ. Στεφ. ἐν λ.

διακίτων ἦσ. ἐ δυσκίητων, Κρήτες.

διακίτων-ἔω θέτω εἰς κίνησιν, κινῶ τι ἐλαφρῶς: Ἰην. Ἀρβρ.9' 2) εἰς ἀταξίαν ἐμβάλλω, ταρασσω: Θουκ.5,25 οἱ δὲ Κορίνθιοι. . διακίτων τὰ πεπραγμένα [προσεβόθουν] καὶ διασπάσσει τὰς γενομένας συμμαχίας: || ἔξ' ἐγχείρω, ἀνακινῶ, φέρνω ἀνακατόματα: Πλαύτ. Γράκμ.10 τὰ συμμαχικά διακινῶν καὶ παραβῶντων κρῆφα τοῦς Ἰταλιώτας πρὸς ἀπόστασιν, Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,36' 3) ἐτάζω, βολιδόσκακῶ, ἐρῶνυ μὲτὰ προσοχίης: Ἀριστοφ. Νεφ.477 διακίνοι τὸν νοῦν αὐτῶ καὶ τῆς γνώμης ἀποκρύπτω, Ἀθην.9,376 C 4) τὸ μέγ. διακίνομαι εἰς κίνησιν τίθεμαι: Ἦρ.3,108 ἐπὶ αὐτὸ ὁ σκόμνος ἐν τῇ μητρὶ εὐν ἀρχεται διακινώμενος, Ἰην. Ἀρβρ.30' 5) ὁμ. μέγ. βολιδῶς ἀκκιζόμενος: Λουκ.Μισθ. Σινδ.1 καὶ μικροκία ὄφρα διακινώμενα [δ.γρ. διακινώμενα] || ὁμ. σημ. κ. παθ. ἐν ὁσμ. μέσου: Ἀριστοφ. Σφ.688 ὡδὲ διασάς διακινθεῖς τὸ σπῆμα καὶ τρυφερανθεῖς.

διακίρνω διακίρνωμι, ἀνομιγῶν τὴ ἐπιμελῶς μετὰ τίνος: Ἰην.361, τὸν δὲ πικρῶν καὶ δριμύων τοῖσι γλυκασί διακίρνωτα.

διακίρπλον (τὸ) μόν. γλῆκισμα ἐκ φλοιοῦ κίρου μετὰ μέλιτος καὶ ὀσμύνης: Σμ. Σηθ. περί Τροφ. Δινμῆ, τὸ δὲ σὺν μέλιτι καὶ ὀσμύνης (sic) σκυσσόμενον, διακίρπον. . θεματικῆ τὴν γαστέρα.

διακίχρησι δανείω εἰς διασφόρος παθ.: Δημ.817 ὄμοι τὸ τάλανον διακίχρησεν.

διακλαδίζομαι νεώτ. κ. διακλαδοῦμαι ἐπὶ δένδρων, χωρίζομαι εἰς κλάδους, κλαδίζω: οἱ θάμνοι διακλαδίζονται πυκνῶς: 2) μετ. ἐπὶ ὄδων, σπληροδρῶν, γραμμῶν, ὁροσφῶν, παταμῶν, χωρίζομαι εἰς δύο ἢ πλείονας διευθύνσεις.

διακλαδωμός (ὁ) ἄνη. ἡ διακλάδωσις: Φωτισθ. Ὁ Ἐμφ.Θερ.213 βρπκκ. . νεύρων διακλαδωμός.

διακλάδωσις-ως (ἡ) νεώτ. ἄνη. ἡ χωριστὸς ἢ ἀπόσχιος φυτῶν, εἰδικώτερον δένδρων εἰς κλάδους: 2) συνεκτ. τὸ σῦναλον τῶν κλάδων ἡ κ. εἰς κλάδους δένδρου τίνος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς λοιπούς: 3) μετ. πλάγια γραμμὴ γένους, οἰκογενεῖας: 4) ἡ ὁδολήξις, ὁ χωρισμός ὁδοῦ, σπληροδρῶν, τηλεγραφικῆς, τηλεφωνικῆς γραμμῆς, ὁροσφῶν εἰς δευτερευόντα τμήματα || συνεκτ. τὸ ἀποσχίζομενον τμήμα: || ἄλεκτρ. ὁ χωρισμός ἤλεκτρικῆς γραμμῆς ἐκ τίνος σημείου αὐτῆς, καλοῦμενον κόμβου, εἰς δύο ἢ πλείονας γραμμάς: || συνεκτ. ὁ διακλαδωτήρ βλ.

διακλαδωτήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. ἤλεκτρικὸς ἀγωγὸς συνδεδῶς δύο σημεία ἐτέρου ἀγωγού: 2) εἰδ. ναυτ. ἀσθεὺς ἐν χρ. εἰς συνδασμολογίαν τῶν ἀγωγῶν ὑποβρυχίων ναρῶν πρὸς πολυκίλων καλοῖον.

διακλαδωτικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἔχων διακλωδώσεις, ὁ διακλωδούμενος: σωλὴν διακλαδωτικός.

διακλάζω μγν. ὄδω μεγαλοφώνως: Ὁρφ. Ἀργ.1274 ἤειδον δὲ λιγὸ κλάζων δια θέσκακλαν ἄνον: 2) δυσφρῶν, μελοῶ: Ἰω.Χρυσ.7,78 B.

διακλαρόν Ἐπιγρ. διακλαρόν βλ.

διακλασις-ως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν φωνητικῶν ἄκτινων, ἡ διδύκσις: Πρωκλ. Ψαθ.7,4' 2) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διακλω, θρυσμωτικῆς, θραστικῆς, συντριβῆς, θρυσφάλισμα: Ἰω.Χρυσ. Ματθ.444 B μελὼν διακλασις: || νεώτ. εἰδ. παλαιὰ χειρουργικὴ μέθοδος ἀκρωτηριασμοῦ, καθ' ἣν ἐρρατοῦτο τὸ ὄστωι τὸ ἐμπεριζόμενον μέλους: 3) ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀσθένεια, ὄστωμα ἄλειψις τῆς ἐν συσχεσί ἀνοχῆς: αὐτ. Ἰερωμ.4,2,268.

διακλαῖω διακλω βλ.

διακλαίσις-ως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἀπόφραξις || ἡ ἀπαγορευσις εἰσόδου εἰς τόπον τιν, ἀποκλεισμός: Ἰωσ.Α1 18,6,4 διακλαίσιον γενέσθαι τῷ Ἀγρίππῃ κλειθεῖ εἰσόδων τῶν πρὸς αὐτόν.

διακλαίω μγν. ἀποφράττω τι: Πολύβ.4,56,5 ἐπὶ τίνος χερρονησίου. . ἥς τὸν μὲν αὐχένα. . ἡ πόλις ἐπικειμένη διακλαίει, Ἄππιον.Μιθριδ.12' 2) διακλαίω τινά ἀπὸ τίνος ἢ τί τιμι ἢ τινά τινα δύο ἀποκλείω, ἐμποδίζω: Πολύβ.6,6,4 διακλαίσεις τὸν Ἄτταλον ἀπὸ τῶν οἰκίων νεών, αὐτ.1,82,13, Διον. Ἀλ.Ρωμ. II,14 διακλαίσιον με τῆς εἰσόδου || κ. μετ' ἀποφρ. Ἰωσ.Π1 1,365 διακλαίση. . συμμετασχέιν τῶν κινδύνων Ἀντωνία.

διακλαίπω κλέπτω κατὰ χρονικά διαστήματα, παθ.: Δημ.817 ὄσα δ' αὐτῆς [τῆς οὐσίας] διακλαίπειται: 2) ὄσ. παθ. ἐπὶ στροφιῶν, διασκορπίζομαι: Θουκ.7,85,Πλούτ.Νικ.27 παλαιὸ διακλαίπασαν ὄπῃ τῶν στρατιωτῶν: || μέγ. διακλαίπεται τίνος ἀποκρύπτω κρυφίως, ἢ ἀποκρύπτω τι ΠΔ Βασ.2,19,3 καὶ διακλαίπεται ὁ λαός. . τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν πόλιν: 3) διαπρῶν ἐν τῷ ζωῖ, σφῶς κρυφίως: Ἦρ.138 εἰκως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σὺ ζωῆς διακλαίψω, Πλαύτ. Σὺλλ.22 Μετέλλα μόλις διακλαίψασα ἐαυτὴν καὶ τοὺς παῖδας: 4) ὑπεκφεύγω, ἀποτρέπω κοκῶν τι: Λυσ.26,3 διακλαίπεται τῆ ἀπολογία τὴν κατηγορίαν: 5) ἀποκρύπτω, συγκολλῶ: Δημ.846 διακλαίπεται τοῖς αὐτοῦ λόγους τὴν ἀλήθειαν: 6) ἐπὶ χρόνῳ, διαέχχομαι ἀπρακτῶν ἐν ὄστανει: Διον. Ἀλ.Σινδ. 10,54 διακλαίπει τὸν λοιπὸν χρόνον τῆς ἐπιστῆς.

διακληρονομοῦμαι-έωμαι μγν. ὑφίσταμαι διανομήν, διὰλωσις, ἐκτελεσις, ἀπόδοσις: Λογγί. 12,4 παλὸ ἔχον. . τὸ. . διακληρονομούμενον.

Διακληρώ-ώω, δωρ. διακλήρωω ὀρίζω διὰ κλήρου : Αἰσχ. Ήκ.978 τάσσεσθε .. οὕτως ὡς ἐφ' ἐκαστῆ διακλήρωσεν Δαναός θεροπονίτιδα φερνήν 2) διακληρῶ τινα ὀρίζω τὴν τέρην αὐτοῦ διὰ κλήρου : Ξεν.ΚΠ.6,336 διακλήρωσεν αὐτοῦ, καὶ ἔλαχεν ὁ Ἀβραδάμης 3) ὁμ. σπρ. κ. ἐπὶ δεκατοζόμενων στρατιωτῶν : Ἀνθ. Ἐμφ. Πολ. 2,47 τοῦ ἐνότου τέλους, .. τὸ δεκάτον διακληρῶσθαι θανέν 3) κ. νεώτ. διὰ κλήρου διανεμῶ, διαμοιράζω, συνήθ. παθ. : Πλάτ. Νόμ.760 C τοῦτοίς δὲ διακληρωθήτω τὰ μόρια τῆς χώρας κατὰ μῆνα ἕκαστα ἐκάστοις 4) νεώτ. διανεμῶ τι, κυρίως κτήμα, εἰς κλήρους, μερίδας 4) μέσ. συνήθ. ἀποκ. βόλλω κλήρους : Θουκ.8,30, Δημ. 1380.

Διακληρώσει-εως (ή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ ῥίφις τῶν κλήρων, ὁ κλήρος : Ἀνθ. Ἐμφ. Πολ. 1,14, Ἰάμβλ. Μυστ. 2,3 2) πιβ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀποκλήρωσις. Πορφ. Ἀποχ. 41 τῆς γὰρ ἡ διακλήρωσις τούτου 3) ἡ τύχη : Γρηγ. Νύκτα.2,15 β' 4) νεώτ. ἡ εἰς κλήρους, διαίρεσις γεωργικῶν ἐκτάσεων.

Διακλιμαίεω μετατρέφωμαι τὸ πολιτικὸν τῆνοσμο κλιμαίε βλλ. : Πλάτ. Κωμ. 124 γαίρει, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμαίεσθαι π.

Διακλίωω μτγν. ἀπομακρύνωμαι, ἀποχωρῶ ἀπὸ τίνος . Πολύδ. Π.9,8 διακλίωεν ἔτινος ἀνάγκαν τῆς ἀγορᾶς 4) κ. ἐμπροσθ. δ- ἀπὸ τίνος : Πολύδ. 6,41, 1) διακλιάναντες ἀπὸ τῶν πυλῶν εὐθείας ἐκαστοὶ προήγουσι 2) μετ' αἰτ. ἀποφεύγω : Πολύδ. 35,4,6 Πλούτ. Ἀλεξ. 54 διακλίνασι τὸ φίλημα τὸν Ἀλέξανδρον 3) κάρμητι, κλιμαίω : Φιλώστρ. Εἰκ. 370,32 ἀγκῶν . διακλίωων πλῆυν.

Διακλίσει-εως (ή) μτγν. ἀποφυγὴ μάχης ὑποχώρησις : Πλούτ. Πύρρ. 21 δὲ Ῥωμαῖοι τὰ διακλίσει . τὰς πρότερον οὐκ ἔχοντες.

Διακλιῶν ἔω Ἡσ κ. μον. συνταράσσω Ἡσ. κ. διακλιῶν διασελῶν, θονῶν : Μηναί.8,8 Ἐσπερ. τοὺς λαοὺς διακλιῶσεν.

Διακλίωω πλῆναι τ. καλῶς : Εὐρ. Π. 107 ἄντρ' ἄ πόντος νοτίῃ διακλίσει, Ἀθην. 9,381 β τὰ ἐντάσθαι .. διακλίωσας ἐπιμελῶς οἴων 4) κ. παθ. ἐκπλήνωμαι : Ἀρ σπ. Ζ. 739 β, 12 κάππερα τὰ ἀκάνητα τὸν ἀγγέλου, ὅτε θερμῶ διακλιῶσθ' 2) μέσ. ἐκπλήνω τὸ στόμα μου : Ἰνν. Ἐπίδ. 7,2, Ἀριστ. Πρ. 948 κ, 2 διακλίζονται καὶ ἐπηρεροῦσιν 3) ὁμ. μέσ. χρώμασι διακλιμῶ, καθορίζω διὰ κλίσεως, διὰ κλισιῶσος : Ἰνν. Πλάτ. 8,27.

Διακλιμαρ-ατος (τό) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ὄργανον, δι' οὗ τελεῖται ὁ διακλιμαρὸς τοῦ στόματος : Γαλ. 11,839 4) ὀδονταλγία διακλιμαρὸς τὸ κατὰ τῆς ὀδονταλγίας ὄργανον : Διοσκ. 1,43 2) μον ἐν μο ναστηρίοις, ὁ οἶνος.

Διακλιμορός (ὸ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ διακλιῶσειν, ἡ ἐσωτερικὴ ἐκπλήνωσις, τὸ κλίσμα : Διοσκ. 2,156 καὶ τοῦτο δὲ μελινται τοῖς πρὸς ἰσχυρὰ διακλιμορῶς 2) ἀκλίωσις βλλ.

Διακλιωτήρ ἥρος (ὸ) νεώτ. τὸ δι' οὗ τελεῖται ὁ διακλιμορὸς ὄργανον, κλισιτήρ, κλισμα.

Διακλιωτήριον (τό) Σουδ. ἐκλιεῖ ῥοπαλιωτή, τὸ παρὰ πολλοῖς διακλιωτήριον, σκευὸς ἐν φ' ἐξέπληνω τὰ ποτήρια ἡ ἐψυχον τὸν οἶνον ἄ. φυκίτηρ· πρὸλ. Ἔσπ. Στεφ. ἐν λ.

Διακλιῶ-ωω θρωῶ εἰς δύο : Ἰκ. Ε 216 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τὸξα φαίνω ἐν πυρὶ θείην χερσὶ διακλιῶσαι 2) παθ. διαθρόντομαι, ἀκίωσις : Ἀριστφ. Ὁσμι. 163 Ἐπιτροφῶρον τε καὶ διέκλω, Λουκ. Δημόν. 18 Ἐπιστ. Φιλίππ. 62 τοῖς διακλιωσάμενοις μέλει 4) κ. διακλιωσάμενον ὄμμα χοῦνον, λιγωμένο, πιβ. ἐν Ζην. Στωϊκ. 1,58.

Διακλιῶω μτγν. κ. μον. ἐπίτασι : Πλαν. Ὁσίδ. Μ 12,475 ἤμα τοῖς διακλιῶσας διακλιῶσθε κ. παθ. : Γρηγ. Νόκ. 1,368 β βύσσον διακλιῶσάμενην.

Διακλιῶει ἔξω τι, τριβῶ, ἀφανίζω : Εὐρ. Κῆκλ. 487

τίς .. θῆν διακλιῶσαι 1) ποῖός τὸ μάτι θά τοῦ βγάλῃ 1) κ. παθ. συντριβῶμαι, σπαράττομαι, κομματίζομαι : Ἰνν. Πινδ. 2,120 Αἰσχ. Ἀγ. 65 διακλιῶσάμενης τ' ἐν προτελείοις κῆμακος 2) ἐξανάθ, καταστρέφω : Ἰνν. Νούσ. 1,13 ἡ ἀσπίθ διακλιῶσαι, Ἀριστφ. Ἐκλ. 957 ἀποσιδ δ' ἔγκειται μοι τῆς πάθος, ὅς με διακλιῶσας ἔχει 1) μ' ἔχει φάει, ἐρμ. Γρ βερν. 1. Εὐσ. Ἡρακλ. 297 4) κ. παθ. φθίρομαι : Αἰσχ. Πρ. 94 δέρεθθ' οἷσις ἀκίωσις ἐκπλήνωσας, Ἐὐρ. Ἀικ. 108, Ἀριστφ. Ἐρ. 251 4) τὸ χρώμα διακλιῶσάμενος ἀπολέσας τὸ χρώμα αὐτοῦ : Ἀριστφ. Νεσρ. 120.

Διακλιῶω μτγν. ἐπίτασι. τοῦ κινήω βλλ. : μέσ. Ἐπιφ. 2,192 Δ τὰ .. δένδρα διακλιῶσόμενος τοῖς κέρασιν.

Διακλιῶμαι-ομαι ὄμομαι Ἡσ. διασφείρω, μ. ἀόρ. διεκλιῶσάσθαι Ἡσ. κ. διεσφείρωσθαι.

Διακλιῶω ἀποκτινῶ τὴν ἀπ' ὀλλου : ΑΠ 4,1,32 [Μελεγρ.] βασιὰ διακλιῶν ἄνεθ' 4) κῶπτι τὴν εἰς τεμάριον : Διοσκ. 1,44 ἐλάγιον θλάσας ἡ διακλιῶσαι 2) ἐπιφέρω ἀμύγδα, ἀμύσσω, χαράσσω : Ορειδ. 9,40,20 4) κ. παθ. διὰ χροάματος χροάρομαι εἰς δύο, ἀνοήγομαι : Ἀριστ. Ζ. 570 α, 18 τοῦτο δὲ διακλιῶσθέντος φαίνεται τὸ ἐμδρον, Θεόφρ. Φι 3,10,5 διακλιῶσόμενος δὲ ὁ δρόρος καρπός. 3) μτφ. κατατορῶμαι, ἐξέπλητίζω : Διον. Ἀλ. Δημ. 35 κλιῶσαι καὶ σακκαφαντεῖ.

Διακλιῶω σχολ. καθιστήμι τὸ δίκαιον : Σχόλ. Ὁδ. Δ 438 κ διαγλάφασα διακλιῶσάσθαι.

Διακλιῶω-ον μτγν. κ. νεώτ. ὄλλω κῶπος, κενός : Διόδ. Σ 7,115 ἐπειστήκεσαν Σερῆνες δίκαιοι.

Διακλιῶοι σχολ. κοινοποιῶ τὸ διὰ μέσου τινός, ἀνοικῶμαι πανταχοῦ : Σχόλ. Πινδ. Π 4,25 τὰ τῶν ἡρωιδῶν ὄνοματα διακλιῶοισιούτων.

Διακλιῶ-ώω νεώτ. δημ. ἄνωγ ποιοῦμαι τὴ κοινῶς γνωστὸν, κοινῶν τὸ συνέδριον διακλιῶωσας τὰ ἀποφάσεις του 2) εἰδοποιῶ τινα ἐπισημῶς, διὰ διακλιῶοσως βλλ. ἐγγράφομαι ἡ προφορικῶς.

Διακλιῶω δημ. διακινῶ βλλ.

Διακλιῶοισι-ομαι νεώτ. ὁ ἔθιος, ὁ θυμῶν ὁμοῦς καὶ διακινῶσθ, ἡ ἀνοικῶσθ εἰς τὸ πολὺ κοινῶς.

Διακλιῶσει-εως (ή) νεώτ. δημ. - ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διακλιῶσθ, ἡ εἰς εὐδύν κῶπον γνωστοποιήσις, ἀνοικῶσις 2) ἡ δηλωματικὴ ἀνοικῶσις ἐπὶ δευτερευούσης σημασίας (πτημάτων) 4) συνεκτ. διακλιῶσας ἡ ἀκριβεστῶρον ρηματικὴ διακλιῶσις τὸ ἐπὶ τοιούτων πτημάτων ἀνυπόγραφοι καὶ φέρον μόνον τὴν σφραγίδα τῆς ἀποστολεῦσος ἀρχῆς σημειώμα, δημ. νότα : ἡ διακλιῶσας τῶν μεγάλων θυμῶνων.

Διακλιῶ-ώω Ἡσ. κ. ἐόντο βασιλικῶς ἐπερῶμενον, ἡ ὡς κοίρανον διαπορευόμενον.

Διακλιῶομαι κ. σχολ. ἀλλοίωμαι πρὸς τινα ἐν κολακείαις : Ἰσοκρ. 12,159 οἴτε .. ἀσιζύονται διακλιῶομένηται πρὸς τὸν ἕκείνου πλοῦτον 2) ἐνεργ. λίαν κολακῶς (ὡς δηρ. 1) : Σχόλ. Εὐρ. Ὁρ. 714 διακλιῶσάσθαι τὸν τῶν Ἀργείων ὄχλον.

Διακλιῶπηριζέω Ἐπιφρ. διὰ τοῦ κολαπήρος, γλυφόνου, πελεκῶ : Ἐπιφρ. Διακλιῶπηριζῶν τοῦτο 4) τοῦ καταστρωτήρα 1) κύκλω πάντας.

Διακλιῶπτω μτγν. διὰ γλυφόνου πελεκῶ τι, ἀ. διακλιῶπηριζέω βλλ. : Ἀγαθ. 2,19.

Διακλιῶω-τος (τό) ἡ ὄλη δι' ἡσίνετια συγκόλλωσις πραγμάτων, ὁδ. κ. ἡ δι' ἡσίνετια ἐμφραξις, στούλωμα, παραξύημα : Φώτ. Λεξ. 539,17 κ σταθῶν ἡσίνετια ἀναλήρωμα, καὶ διακλιῶω τὸ αὐτὸ τοῦτο. Ἐδοκῶς : Ἐδφ. 409 .

Διακλιῶωσις-εως (ή) πῶν. ἡ συγκόλλωσις : Πῶν διακλιῶωσις κῶδων - σωλήνων.

Διακλιῶωσις-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν φ' γνησιῶν χροῖσι διακλιῶσάσθαι ἡ διακολληθῶν βλλ. : Πολύδ. 7,209 διακλιῶωσις ἔργα, γεωμετρικῶν ὀδων ἀποηποικητικῆ (διόρθ. λεξ. Lindel-Scott διακλιῶωσις ἡ.

2) νεῶτ. ἐπὶ ὅλης ἢ τέρπου ἐνεργείας, ὁ πρόσφορος, ἐπιτήθειος εἰς τὸ συγκολληθῆναι, συγκολλητικός.
διακολλῶ-ᾶ συγκολλῶ, συνάπτω, ἀπὸ κολλητικῆς ὅλης συναρμύζω· Λουκ. Ἀποστ.16 διακολλῶς καὶ περικατέρας καὶ ἀλείφεις κράκος καὶ τῆ κέρωφ· κ. παθ. συναρμύζομαι· αὐτ. ἰηπ.δ. διάδρομος Νομάδῃ λίβω διακολλημένω· 2) μτφ. προσαρμύζω, συνάπτω καὶ τεχνῶνται· Γρηγ. Νύσσα. 2753 διακολλῶνται τὴν συμβολὴν τῶν ῥημάτων.
διακολλῶ-ᾶ μτφ. ποῖθ τὸ ὄλωσ κολοβὸν βλλ.· Γρηγ. Νύσσα. 2338 D διακολλῶσαι πρὸς τὸ γελῶσιν τὸ μέτρα τῆς φύσεως.
διακολουθῶ-ῶ μτφ. ἀναγκαιῶς ἀκολουθῶ, συνέπνοοι· Σέβτ. Ξυπ. Μοδ. 7, 275.

διακολληθῶ-ῶ Ἐπιγρ. μτφ. μιν κ. νεῶτ. διανεῶ ἀπὸ ὄψεος εἰς ὄψην, διαπερῶ καλυμθῶν· Πολύδ. 5, 468. ΠΔ Μακκ. 1, 9, 48 διακολλύθησαν εἰς τὸ πέσαν, Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 30 διακολλύθησε δις καὶ χριστὸν τὸν Νεῖλων.

διακομῖθῃ κ. νεῶτ., ὄωρ. -τῶδ᾽ ἡ μετακομίσις, ἡ μεταθίβασις εἰς ἀντίπερον τόπον· Θουκ. 3, 76 μετὰ τὴν τὴν ἀνδρῶν ἐξ τὴν νῆσον διακομῖθῃ, Πάπ. Διακομῖθῃ ἔξωλον ἥ νεῶτ. εἰδ. χρ. ἐπὶ μεταφορῶς τραυματιῶν· ἡ ἀσθενῶν στρατιωτῶν ἐκ τοῦ μετόπιου εἰς τὸ μετόπισθεν· 2) Ἐπιγρ. τὸ διοικητικῶσαι, ἡ διαπεριστάσις, ἡ διὰ μεταφορικῶ τινος μέσου μετάδοσις ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον· Ἐπιγρ. Διακομῖθῃ ἐξ Κρήτης εἰς Ῥόδον.

διακομῖθῃ κ. νεῶτ., μέλλ. ἀπ. διακομῖθῃ μεταφέρω, μεταθίβω, μετακομίζω διὰ τινος τόπου, κυρίως διὰ θαλάσσης· Ἠρ. 1, 31, Θουκ. 3, 75 διακομῖθῃ (αὐτοῦ) ἐξ τὴν πρὸς τὸν Ἡραίου νῆσον· κ. παθ.· αὐτ. 1, 36 διακομῖθῃ ὑπ' αὐτῶν ἐξ τὴν ἡπειρὸν τὴν κταντιπκῶ· ἥ νεῶτ. ἐν εἰδ. χρ. μεταφέρω τραυματίας ἡ ἀσθενεῖς ἐκ τοῦ μετόπιου εἰς τὸ μετόπισθεν· 2) ἀναζωογονῶ· ἰηπ. Νουστ. 2, 51 στήσιος διακομῖθῃσιν αὐτῶν· 3) μετὰ μεταφορῶ τὴν ἐμαυτοῦ· Θουκ. 1, 85 διακομῖθῃσιν - παιδάς καὶ γυναῖκας· 4) μετὰ διαπεριστάσις, διαθάλω· αὐτ. 3, 23 ὁ δὲ διακομῖθῃσιν αὐεῖ ἔστατο ἐπὶ τοῦ χεῖλου τῆς τάφρου.

διακομισθῆ(ειν) Ἐπιγρ. ἀπὶ διακομῖθῃσιν.

διακομιστῆς (ὁ) μτφ. ὁ διακομίζων, ὁ διαθάλων π· Στέφ. Βυζ. ἐν λ. δευπνάς τῷ παιδί τῷ ελαθεῖν ἡμᾶς ὁ διακομιστῆς τῶν γραμμάτων.

διακομῖθῃ-ατος (τὸ) ἐννοεῖ ἐπὶ πληγῆς τοῦ κῆφμου· ἰηπ. Προρρ. 2, 15 τὰ ἐν τοῖς ἀγκύσι διακομῖθῃσιν· 2) Πάπ. ῥήμου φράγματος.

διακομῖθῃ ἀμύλλωμαι πρὸς τὴν ἐν κῆφμο καυχησιολογίας· Ἀριστ. Σ. φ. 1248 πολλά δὲ διακομῖθῃσιν σὺ κάγω [γρ. κῶδ. διακομῖθῃσιν].

διακομῖθῃ-ῶ κομνηστικός, μεγαλοχῶν διαθίω, ἰσχυρίζομαι, βεβαίωνω· Πίνδ. ἀπ. 157, Ἀθῆν 5, 212 B [Ποσειδ.] ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι διακομῖθῃσιν.

διακομῖθῃ (τὸ) μτφ. ὁ διὰ τοῦς διακόνοους προαρμύζων ἐφόδος χωρὸς τῆς ἐκκλησίας· τὸ διακομῖθῃσιν πρὸς διακόνοους θι· Θησ. Στεφ. ἐν λ.
διακομῖθῃ δημ ἡ πράξις τοῦ διακομῖθῃσιν βλλ.
διακομῖθῃσιν ὄνομαλ. συγκριτ. τοῦ διὰ κῆφμου βλλ. 4.

διακομῖθῃ δημ. ἐπαίτω πορίζομαι δι' ἐπαίτησις τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ζῆτανεῶς· Λασκαρ. Γλυκός Παπα-Κοσμῶς 3 διακομῖθῃσιν παρηρησῆ, γιὰ νὰ ὀφῶσθι τὴ θρησκεία· 2) μτφ. [τῆ] ἐπαίτικῶς ταπεινῶς, μετὰ πολλῶν παροκλήσεων· Παλαμ. Ἀποδ. Ζωῆ. Δακτυλίδ. 9 ἀπὸ σαράντα πρωτοστέφανος νεφάδες χρυσάφι διακομῖθῃσιν· ὁμ. σμη. μτφ.· Βολωμ. Ἀθαν. Διάκος 5, 156 δὲ διακομῖθῃσιν σχῆρα, παρομ. ἀφορμῇ δὲν εἶχαμε καὶ τὸ διακομῖθῃσιν [ἐπὶ] δικονομίας, ἐξ ὀσημάντου αἰτίος ὁμ. κ. ἐπὶ δαπάνης ἀνοήτου].

διακονῖθῃ-ατος (τὸ) κ. μιν. κ. νεῶτ. τὸ διακομῖθῃ, ἔργον, ὑπηρεσία ὑποδοστικῶς σημασίας· Πλάτ. Θεαιτ. 175 B ὅταν εἰς βουλήν ἐπέστη διακομῖθῃσιν ἥ νεῶτ. ὑπηρεσία. κατῳρο. κατῳρο. ἡ νεωτέρου πρὸς ἀνδρῶν ἢ προσεβότων· 2) ἱερατικῶν λειτουργῶν· ἰουλ. Ἀδ. 2, 68 C ἥ μτφ. ὑπηρεσία ἐν μὲν ἀντιθετικῶς ἐκαστοῦ· 3) ἐν τῷ πληθ. σκευὴ οικιακᾶ· Ἀθῆν. 6, 274 B κέρωμα δὲ καὶ χαλκᾶ τὰ διακομῖθῃσιν κομίζομεν.

διακονῖθῃ-ατος (τὸ) τὸ διακομῖθῃ, ὑπηρετεῖν, ἡ ὑπηρεσία· Πλάτ. Νόμ. 636 C ἀνευ βεραπόντων αὐτοῖς καυτῶν διακομῖθῃσιν.

διακονῖθῃ (ὁ) μιν., βηλ. διακονῖθῃσιν μοναχὸς θεράπων, ἰδίως ὁ ὑπηρετῶν γέροντα μοναχῶν ἢ ὑποτακτικῶς· Μηναι. 3, 16 Συναξ. τοῦ διακομῖθῃσιν ἐπιταγῆτος ἀντῆλασι ὄωρ.

διακονῖθῃ-ῶ ἢ ὄν μτφ. ὁ σήλικ, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διακονῖθῃσιν βλλ.· Ἀλέξ. Ἀφρ. Ψυχ. 59, 14.

διακονῖθῃ (ἡ) βηλ. τοῦ διακομῖθῃσιν βλλ.

διακῶν (τὸ) δημ. ποι. μαθητευόμενος ἐργάτης, μαστοροπόλο· δ. τραγ. ἀνὰ ἡ πρωτοσοστικῶσιν τὸ πρῶτο τῆς διακῶν.

διακῶν (ἡ) κ. μιν. κ. νεῶτ., δημ. διακῶν βλλ. τὸ ἔργον τοῦ διακῶν, τοῦ ὑπηρετοῦ, ὑπηρεσία· Θουκ. 1, 133 ἐν τοῖς πρὸς βασιλέα διακῶν· 2) δευτεροβῶν δημοσίων λειτουργῶν· Αἰολιν. 3, 13

2) ἐκκλ. τὸ λειτουργῶν τοῦ διακῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἥ ἡ ὑπηρεσία τῶν διακῶν ἡ διακομῖθῃσιν τῶν πρωτοχριστιανικῶν χρόνων· ΚΔ Πράξ. 6, 1 παρεδωκῶντων ἐπὶ τῶν διακῶν. . αὐχῆρα αὐτῶν

3) ἐκτέλεσις καθήκοντος, ὑπηρεσία· Δημ. 2, 26 τῆς μῆντι διακῶν τῆς ἐφ' ἀκατάστοι τῶν πεπραγμένων καὶ ἐμαυτῷ μετῳροί φημι· 4) τὸ ὄωρο, τὸ σύνολον τῶν ὑπηρετῶν· Πολύδ. 15, 25, 4 παρειαγαγῶν ἐκ τῆς διακῶν. . τοῦς εἰκαστότα· 5) σκευὴ ἡ μέρη οικιακᾶ, -κονημάτων βλλ.· Ἀθῆν. 5, 208 A κατασκευασμέναι ἔσαν βυλοθηκῆ καὶ κρῖβαναι καὶ . πλέουσι ἕτερα διακῶν· θί ἐκκλ. ἡ φιλοφροσύνῃ φροντίς, περιθαλψῆ, περιποίησις, διακῶν τῶ πάσχοντος· ἥ μιν. φιλοφροσύνῃκῶν ἱδρυμῶ, ἀσπλυν περιθαλψῆς· 7) ἐν ταῖς μοναῖς ἡ τροφοδοσία, προμήθεια, δικομῖθῃ τῶν τροφῶν· ὁ ἐπὶ τῆς διακῶν· 8) ἡ ὑπηρεσία τῶσιν ὑποτακτικῶ βλλ.· Μηναι. 12, 7 Συναξ. καὶ ἀπεστάλη εἰς διακῶν ἐπὶ χρόνον τινά.

διακῶν (ἡ) δημ. ἡ πρῆξις τοῦ διακομῖθῃ, ἡ ἐπαίτησις, ἡ ζῆτανῖα· Βολωμ. Φωτεινός 31 τὸν ἐστέλλαν νὰ βῆγὶ γιὰ διακῶν τριγύρω· ἥ παρομ. ἡ διακῶν εἶναι μισθὸν τμηρῶν [ἡ ἐπαίτησις, ἡ ζῆτανῖα φερεῖ εἰσοδήματα δσα σχεδὸν τμηρῶν εἰς τμηρῶν· 2) ἡ διδομένη ἐλεημοσύνη, τὸ δωδόμενον εἰς τὸν ἐπαίτην· φρ. ἀπὸ ταιγκῶν οὔτε διακῶν· 3) τὸ διακομῖθῃ, ἡ διακῶν, ἡ ὑπηρεσία· Λεξ. Ἀρχ. 6, 478· 4) ἐν ταῖς μοναῖς, δοχεῖον ὠρισμένης χωρητικότητος τροφῆς ἡ οἴνου· Λεξ. Ἀρχ. 6, 126· 5) ὄμ. ὠρισμένη ποσότης τροφῆς ἡ οἴνου ἐφ' ὅποσ ἀρκούσα· Ἀρχ. Λεξ. 6, 126.

διακῶν (ὁ) δημ. κ. -ατος, βηλ. -αρισσα κ. -αρος, πληθ. -αρηδες κ. -αρησίο· ὁ ἐπαίτης, ζῆτανῖος, ζῆτουλάς· Λασκαρ. Γλυκός Παπα-Κοσμῶς ὁ πάει στὰ σπῖτια, στὸ παζῆρι, σὺν καθ' ἄλλο διακῶν, -σὸ σῆρι καὶ στὸ λάδι ἔρχονται οἱ διακῶν· 2) κατ' ἐπέκτ. ὁ πτωχὸς, ὁ πένις, ὁ κοινωνικῶ καὶ οικονομικῶς κατώτερος· Βολωμ. Φωτειν. 170 προσκύντω τὸν ἀφέντην σου, ἐξ-σκλησῖρα, διακῶν.

διακῶν ἀπῖρρ. δημ. κατὰ τρόπον ἀρμύζοντα εἰς διακῶν, ἐπαίτικῶ, μετ' εὐτελείας.

διακῶν δημ. ὁ σήλικ, ἀρμύζων εἰς διακῶν· διακῶν ῥοῦρα· 2) πτωχὸς πῶς κρυφά ἐπαίτων· αὐτὸ εἶναι ἐνα ποῖθι διακῶν, κ. ὄωρ. φύγε ἀπέδω, διακῶν· 1)

Διακονίω άρχ. λεξ. διακονά βλλ.
Διακονικόν [το] μιν. κ. νεώτ. διαμέρισμα τών άρχαίων χριστιανικών ναών κείμενον δεξιά του Ιερού βήματος, ένθα έφυλάσσοντο τα Ιερά σκεύη, ών την επίμελειαν είχαν οι διάκονοι, δ. σκευοφυλάκιον ή κειμηλιαρχείον : Φιλοστόργ.7,3 τόν άνδριάντα μεταστασιάζουσι εν τῇ τῆς ἐκκλησίας διακονικῷ || κ. νεώτ. ή δεξιό κόγχη του Ιερού βήματος ή αντίστοιχος προς τήν Ιεράν πρόθεον : 2) νεώτ. ή θέσις τών διακόνων εν τῷ Ιερω βήματι : 3) κατά πλθθ. τὰ διακονικά οί θέσεις τῆς μεγάλης συναγωγῆς εὐχῆς, δ. εὐρηκῶν, κ. γεν. πάσα εὐχή και αίτησις ὑπό του διακόνου ἐκφωνουμένη. **Διακονικός**-ή-όν(ν) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. 1) ἐπιτήδειος εις διακονίαν, εις τὸ παρέχειν ὑπηρεσίαν, ἐξυπηρετήσαν, ἐξυπηρετικός : Ἀριστφ. Πλουτ. 1170 και πλῆνῃ γε αὐτῶν προσελθόντων προς τὸ φέρειν τὰς κοιλίας, τῷ εὐθέως διακονικός εἶναι δοκῆς || συγκρ. διακονικώτερος : Πλάτ. Γοργ. 517 B' 2) ὁ ἀναφερόμενος, ὁ προσβιζόμενος, ἀρμόζων εις τὸν διάκονον, τὸν ὑπηρετήν : Ἀριστφ. Πολιτ. 1277 α., 36 διακονικός πράξις (βαναύσων, δουλικῶς, ἐν ἀντιθέσει προς τὰς τῶν ἐλευθέρων), αὐτ. 1333 α., 7' 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἀνήκων εις τὸν διάκονον τῆς ἐκκλησίας : διακονικὰ ἄμφια 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διακονικῶν βλλ. **Διακονικός** ἐπίρρ. μτγ. κατά τήν διάρκειαν τῆς διακονίας : Μένν. 113' 2) κατά τρόπον ἐξυπηρετικόν : Σωρ. 1, 80. **Διακόνον** Ἦσ. «δυσκίνητον. Κρήτες. **Διακονίωμα** κυλλίωμα εις τήν κόνιν, ἐρδάνω εις μέρας ἔχον κόνιν : Ἰνπ. Ἐπιδ. 27 ὄπῳτῃ διακονίεσθαι ἠθέλον 2) ὄθ. παρασκευάζουμαι προς ἔρδανῃ ή κ. προς μάχην : Πλουτ. Ἦσ. 970 P' εὐθὺς ἐξαναστῆναι και διακονίεσθαι. **Διακόνιον** [το] Ἦσ., άρχ. λεξ. κ. μιν. Ἦσ. «μῶσα ή ζυμάσις. Καί ή κρήνη τῶν λακωνῶντος. Οἱ δὲ πέμματα ἐξαπέτομα τῆς εἰρεσιώνης» : Ὁδῆν. 14, 64 A (Φερικράτ. Γ) 2) άρχ. λεξ. τὸ ὑπόδηγμα του διακόνου 3) μιν. αἰθῶσα συγκεντρώσεως τῶν διακόνων λονά τῆς ἐκκλησίας : Πάπα Γρηγ. Β' Ἐπιστ. 2 προς Λεόντα Ἱ. εις τὰ διακονία τῆς ἐκκλησίας ἐξορίζουσι αὐτόν. **Διακονίε-ιδος** [ή] Ἦσ. «διακόμησις» 2) Ἦσ. «ἐπὶ ὑφῆς ἱματίου ὀνωμόλου, ὁ φαιμέν κοιλίειν» 3) Ἦσ. «καί ἀνθρώπος ὁ μὴ πυκνός». **Διακόνισσα** [ή] Ἐπιρρ. κ. νεώτ. γυνῆ εν τῇ ἐκκλησίᾳ ή ἐν μοναστηρίῳ διακονούσα, ὁ. διακόνισσα [ή] 2) μιν. ἀσκήτρια : Βαλα. εις Καν. 15 Χαλκηδόν. καταχρηστικῶς τινὲς τῶν ἀσκητριῶν διακόνισσαι λέγονται 3) νεώτ. πορὰ διαμορτωμένους, γυνῆ ἐργαζομένη εις θρησκευτικοφιλανθρωπικῶν αἰματίων. **Διακονίστικα** ἐπίρρ. δημ. ἐπαίτικῶς, διακονιστικά. **Διακονοθήριμα** [το] δημ. ὁ διά τῆς ἐπιπέτας κατά τήν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν τραφεῖς. **Διακονός** [ὁ] ή κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. δῆκονος, Ἐπιρρ. κ. διακόν, ὁ ὑπηρετῶν, ὁ θερπάζων : Ἀθῆν. 4, 267 C «καθοδόντι δ' οἱ δοῦλοι . . . ἄζοι και θερπάζοντες και ἀκόλουθοι και διάκονοι και ὑπηρεταί» : Ἦρ. 4, 72 ἀργυρώνητοι δὲ οὐκ εἰσι σφῆ θερπάζοντες, τούτων ὡν τῶν δῆκονων, Πάπ. 2) ἄγγελος, ἄγγελοςφόρος : Αλοχ. Πρ. 942 ἄλλ. εἰσαφῶ γάρ τόνδε τὸν Διὸς τρώχην, τὸν τοῦ τρώωνου τοῦ νεοῦ διακόνου 3) κ. ἡθλ. ὁ ἐπιμελητῆς ναοῦ ή θρησκευτικοφιλανθρωπικῶν : Ἐπιρρ. || ἔκκλ. βοηθός ἐπισκόπου ή πρῶτος, ὑπεύθυνος, κατέχων τὸν τρίτον και κατώτερον βαθμόν τῆς Ιεροσύνης, δημ. διάκος : ΚΑ Τυμ. 1, 3, 8 διακόνους ὡσαύτως σμενοῦς, μὴ διλόγους || ἡθλ. ή διάκονος ή διακόνισσα βλλ. : ΚΑ Ρωμ. 1, 6, 1) συνίστημι δὲ ὑμῖν Φάδην τήν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὕσαν δια-

κονον τῆς ἐκκλησίας 4) ὡς ἐπίθ. ἐξυπηρετικός, χριστός : Πλάτ. Πολιτ. 290 C ἐπιστήμης διακόνου ὀρίων || συγκρ. διακονώτερος : Ἐπιρρ. 159 Φρύξ ἄνηρ πληγῆς ἀμείνων κ. διακονώτερος. **Διακοντιζομαι** κ. μιν., ἀπ. μέλλ. -ομαι ἀμιλλώμαι προς τισ εις τήν βολήν του ἀκονίτου : Ξεν. ΚΠ 1, 4, 4 καθήρχεν ἠδῆ . . . διακοντιζόμενος : Θεοφρ. Χαρ. 27, 13 διακοντιζέσθαι τῷ . . . παιδαγωγῷ || ἄλλως ἀκονίτω : Ἰώσ. ΠΙ 4, 3, 12 Ἰθθαίς βαλόντες ἀλλήλους και διακοντιζόμενοι. **Διακοντιζω** μιν. βόλλω τινά δι' ἀκονίτου, ἀκονίτω : Εὐσ. Προπ. 4, 20 διακοντιζέτω Κάρνον Ἰηπότης, Νικήτ. Χων. Χρον. 72C τοῦ διακοντιζόντος τὸν σύνεγγυς || τὸ μέσ. διακοντιζομαι βλλ. **Διακοντισμός** [ὁ] Ἐπιρρ. ἀμιλλα εις τήν ἀκόντην, τήν βολήν ἀκονίτου. **Διακόντωσις**-εως [ή] μτγ. ή κόντωσις, ή διά κονταρίου ἄλεια : Αδ. Ζ 12, 43. **Διακονῶ**-έω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. δικονέω, παρτα. ἐδικονέω κ. μτγ. δικονόω, ὀδρ. δικονόωσις, παρκα. δεδικονόωσις, μέσ. παρτα. δικονοῦμαι, ὀδρ. δικονοῦσθαι, παθ. μέλλ. δεδικονοήσεται, παθ. ὀδρ. ἐδικονοήθη, παρκα. δεδικονοήσεται ὑπηρετῶ : Εὐρ. Ἰων. 397 μῖ τιν' αἰσχύνην λάθω δικονοῦσα κρυπτά, Ἀριστφ. Ὀρν. 1323 ὡς βλακικῶς διακονέει : || μετὰ δοτ. προσ. : Δημ. 362 θεσπότη δικονοῦντες, ΚΑ Δοτ. 4, 11 και Ἰδοῦ ἄγγελοι προσήλθον και -όνουσι αὐτῶν, καθ. : ΚΑ Ματθ. 28, 28 οὐκ ἤλθε, διακονοθήσασθαι, ἀλλά διακονήσασθαι 2) ἔχω τὸ ὄξλωμα, τὸν βαθμόν του διακόνου βλλ., εἶμαι διάκονος : ΚΑ Τυμ. 1, 3, 10 και ὁσῳτὸ δὲ [οἱ διάκονοι] δοκιμοζέσθωσαν πρῶτον, εἰτα διακονήσασθαι 3) μετ' αἰτ. παρήγορα, χορηγῶ προθύμως τὸ προς ἐξυπηρετήσιν πινος : Ἦρ. 4, 154 οἱ δικονοήεντες ὅτι ἐιν δεπῆσθῃ || κ. παθ. προσφέρουμαι, παρέρομαι : Δημ. 1230 τῶν δὲ καλῶς δεδικονοημένων 4) δημ. ἐπαίτω, διακονέω : παρομ. ἐσθ. κυρά, ποῦ διακονεῖς ἔχεις ἀλέουρ, και πολεῖς [ἐπὶ τῶν ἐχόντων περισουσιαν ἐπαίων] 5) μέσ. ὑπηρετῶ ἐμπαύτων, τὰς ἀνάγκης μου : Σοφ. Φιλ. 287 κἀδεις τὸ βαψῆ τῷδ' ὑπὸ στῆθῃ μόνον διακονέσθαι || παρέτω τῶς ὑπηρεσίας μου, περισουσιμαι τινά ως διάκονος, ὡς διακονῶ, ὡς ὑπηρετῆς : Λοκκ. Ὀν. 53 παῖδες ἡμῖν παρεσιτήκεισαν οἰνοχόοι και οἱ τὸν οἶνον . . . διακονοῦμενοι. **Διακονή** [ή] κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. διασημί, διοχωρισμός, οἶον εν τῷ κρανίῳ : Ἰνπ. Κεφ. Τρωμ. 7, Γαλ. 7, 38' || νεώτ. ἐπιμήκης θάλασς κρασιακῷ ἰδίω ὀσποῦ 2) τραύμα βαθύ : Γαλ. 18, 11, 27, Πλουτ. Μάρ. 19 τραύματα και διακοπῆς σωμάτων ὀνομαζουσαι 3) ἐπὶ μουσικῶν χορδῶν, ή θρωσῖς, τὸ σπῆσιμον : Θεῶν Σμ. 71 B' 4) διάρρηξις ἀμοφόρου ἄγγελου : Γαλ. 19, 45' 5) στενὴ διόδος δι' ἰσθμῶν ή δροῦς : Στραβ. 1, 3, 18 ἐνταῦθα μὲν δὴ διακοπῆς χειρῶν τῶν γενόναςιν || διόδος διὰ τείχους ή προαύματος : Ἐπιρρ. || στενὴ διώρυξ : ΠΑ Ἰδθ. 28, 4 διακοπῆ χειμῶρου ἀπὸ κωνίας : Ἰώσ. ΠΙ 7, 4, 2 6) διακόνησις : Σέμυ. ΠΑ Δευτ. 24, 31 || 7) μτφ. ρηξίς, φιλικία : ΠΑ Κριτ. 2, 15 και ἐποίησε κύριος διακοπήν εν τῆς φυλακῆς Ἰσραήλ || κ. εν τῷ πλθθ. : Βεττ. Βάλ. 3, 2 διακοπῆ φίλων 8) διάφθεσις ἀναίρεσις : Φιλῶδ. Ρητ. 1, 11 S' 9) διακοπήσις : Ὀρε. 8, 5, 20, 19 (Ἦρδ. ἰσάρος) 10) γράμμα, τήρησις : Καρπ. 275 κ'. 11) νεώτ. κ. δημ. ή παύσις, ή προσωρητῆ ή ὀρατικῆ ἐκλειψῆς ή ἀνοσολή τινος : ή διακοπῆ τῶν μαθημάτων - ἐκδόσεως - ἔργων - ἐν τῷ σφυγμῶ - τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος || εἰδ. νομ. διακοπῆ δίκης ή ἀποχή ἀπὸ πάσης διαδικαστικῆς πράξεως συντελοῦσθ εις τήν πρόδοον τῆς δίκης || εἰδ. εν τῷ πλθθ. δια-

καταίωρισμένος χρόνος άργίας διαφόρων άρ-
γασιών, ίδρυμάτων : διακοπή των σχολείων -
των δικαστηρίων - της βουλής (12) νεώτ. έρω-
τησης, παρατήρησης, άνηλική, δι' ής διακόπεται
όμιλος ρήτωρ : 6) ρήτωρ εδήλωσεν ότι δεν δέχε-
ται διακοπής (13) νεώτ. διεθν. δικ. δ- διπλωμα-
τικών σχέσεων ή άναστολή της μεταξυ δύο κρα-
τών διπλωματικής άντιπροσωπείας δι' άποχωρήσεως
των διπλωματικών άντιπροσώπων.

Διακόπος (6) μτγν. κ. νεώτ. δ. άνάγν. διακοπός
(Herw.) κοπή, τεμαχισμός καυσοξύλων : Πάπ.
Πληρωμή) τῷ δεῖνα εἰς ἔργα διακόπου θρα-
χυάς X' 2) χάνοξ φράγματος : Πάπ.
τοῦς διακόπους ἀποφραγνῆν πρὸς τὴ δύνασθαι
ἀντίχειν τῇ ἐσομένῃ πλημμύρᾳ τοῦ Νεῖλου,
Οὐλλ. Πανδ. 47, 11, 0' 3) (ένν. μάγικ) μαγική
ἐπιφώδς πρὸς διάρρηξιν τῶν σχέσεων, ίδιως
συγγικών : Πάπ. 4) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων
τῆς οἰκῆς τῶν περικυδίων.

Διακόπος -ον μτγν ἐπί άτροῦ, ὁ καλῶς κεκο-
ρησμένος : Θεόδωρ. Φ. Αἰτ. 4, 123 ἐν τοῖς ἀλεινοῖς
καὶ διακόποις καὶ λεπτογένοις

Διακοπή (6) νεώτ. 6) διακοπή
Διακοπῆς (6) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπάγν. διακοπή
|| εἰδ. ὡς οὐα, μικρὸν μηχανήμα δι' αὐ διακόπτε-
ται ἡ ἀποκρίσσις τὰ ἤλεκτρικὸν κύκλωμα

Διακοπικός -ή-ων. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
τὴν διακοπήν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς διακοπήν.

Διακοπικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δια-
κοπτικόν βλ. λ., δις διακοπῆς βλ. λ. 11)

Διακόπη κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κόπη εἰς
δύο μέρη, κόπτη τὴν συνάφειαν, τὴν συνέ-
χειαν : Ξανακρ. 80, Θουκ. 2, 4 διακόφαντες τὸν μο-
χλὸν ἐξήλθον οὐ πολλοί, Στραβ. 6, 3, 18 Κορινθίων
τὸν Ἰσθμὸν διακόφοντων' 2) διασπῶ τὰς τά-
ξεις τοῦ ἔθρου : Ξεν. Αν. 1, 8, 10, Πλούτ. Πάρω 7 διέ-
κοφαν τὴν φαλαγγὰ τῶν Μακεδόνων || ἀπολ.
διέρχεται διὰ τῶν τῶζων τοῦ ἔθρου : Ξεν. Κτ.
3, 3, 66 μωθόντες τῶν Περσῶν πινος διακεκοφῶ-
τες' || ἐπὶ βέλους ριπτομένου, ἐπιφέρει διάρ-
ρηξιν, διάσπασιν : Πλούτ. Νηρ. 37 τὸ δὲ ἐνεχθέν
| βέλος) εἰ μάλα ἐντόμος καὶ διακόφον ἄκρι
τοῦ διεσθῆν 3) διατριμῶ : Σουιδ. ε. διεκοπτον
γὰρ τὸ ἀδύκιμον νόμισμα οἱ παλαιαί' : Ε. δὲ
ἐπινομισμάτων, διακέκομαι εἶναι κίθδ' ἄλλον Σουιδ.
ε. οὐκ ἀδύκιμον ἐστὶ' 4) μτφρ. ἐπὶ φερῶ
κων, εἶναι ἀποτελεσματικῶς, φέρω ἀποτελεσμα-
τικῶς Ξηρ. 5) κ. νεώτ. ἀναστέλλω, περῶνω, παρο-
καίρω ἡ προσαίρω ἡ ὀριστικῶς σταματῶ :
Πολυβ. 18, 42, 3 πολλὴν ἔποιετο σπουδὴν εἰς τὸ
διακόσαι τὰς συνθήκας (3. ἐρμ. παραβαίνω),
Αἰ. 21, 3, 37 διακόπτεται τὸν ὕπνον, - διεκοφαν τὰς
διπραγματεύσεις - τὴν συνεδρίαν - τὰ σαθῆ-
ματα' || κ. παθ. : Ἀριστ. Ρητ. 1, 409 b, 9 μὲν διακό-
πεται ὡσπερ τὰ Σφορκλέους ἰαμβεῖα' || νεώτ.
παρεμβῶν εἰς τὸν λόγον ὀμολογῶντος, ἀναγκά-
ζω αὐτὸν προσαίρω τὰ πούση : Διεκο-
πὸν συνεχῶς τὸν ρήτορα' 6) τραυμα-
τικῶς, διατέμνω : Μέν. Γεωργ. 48' κ. παθ. : Ἰνν. Ἀφ.
6, 18 Πολυβ. 2, 30, 7 διακοπόμενοι γὰρ ἴμενον ἐπι-
σον ταῖς φυγαῖς' 7) ἐπὶ σφηνῶν, διαλείνω :
Γιλ. 8, 459' 8) παθ. γαλιναγωγοῦσι : Πλούτ. Ἡθ.
712 C' 9) ὄμ. σικνωδ. μένω ἀλοοῦς, μοῦ κλειεῖ-
ται τὸ στόμα : Μέν. Σαρ. 334 διακέκομαι τὸ
στόμα' 10) ὄμ. ἀσσεκμεύζομαι : Φιλῶδ. Σημ. 11'
11) νεώτ. μτγ. παθ. παρον. διακομόμενος - ὄν
ἐπιθ. διαλείνω : μὲ φωνὴν διακομμένην.

Διακομωσις -εως (ή) μον. πλήρης ὀλοσχερῆς
κόπωσης : Στουδ. Θεόδ. 897.

Διακόρησις -εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. κ. διακόρη-
σις φθορὰ τῆς παρθενίας, παρθενιοφθορία, δια-
παρθενίσις, Ξεραρθέμενος, τὸ χάλασμα κορτιοῦ :

Σωρ. 1, 25' || νεώτ. ἰατροδ. ἡ δι' ἐξωτερικῆς βίας
διάρρηξις τοῦ παρθενίου ὄμιλου.

Διακορευτής (6) νεώτ. ὁ διαπράξας διακό-
ρευσιν, φθορὰν παρθενίας γυναικός.

Διακορεύς κ. νεώτ. κ. διακορεύς διὰ τῆς συν-
ουσίας ἢ ἄλλως πως φθέρω τὸν παρθενικόν
ὄμιλον τῆς κόρης, διαπαρθενεύω, Ξεραρθενεύω,
χολνώ' Σουιδ. ε. διακορευσις διαπαρθενεύοσι' α'
' Ἀριστ. Θεσμ. 480 τὴν δὲ μοῦ φίλος, ὅσπερ με διέ-
κόρευσεν οὐσαν ἐπίτην' κ. παθ. : Ἀρειοῦδ. 2, 65
γυναικα διακορευμένην πρὸ γάμου.

Διακορή -οος -ές κ. νεώτ. ὁ διακορός, ὁ καθ' ὄ-
περβολὴν κεκορευμένος, ὑπερπλήρης τινός, ὁ χορ-
τότος, ὁ χορτασμένος' Πολυδ. 5, 151 ε. διακορῆς
εἰμι καὶ διακορός εἰμι, εἰς κρότου ἤλθον, κατό-
πλωός εἰμι α' : Πλάτ. Νόμ. 629 B ὅδε με γὰρ οὐκ,
διακορῆς αὐτῶν ἐστὶ (τὸν πλημμετῶν), Δίωμ. Κ.
6, 13, 3 διακορῆς μέθης' || κ. ἀπολ. : Πλούτ. Λυκ.
15 οὐ διακορῆς οὐδ' ἐξητήλου.

Διακορήσις -εως (ή) μτγν. κ. σχολ. ἡ διακόρευ-
σις βλ. λ. : Σωρ. 1, 33, Σχολ. Ἰ. Σ. 493.

Διακορίζω -ω διακορίζω, διακορεύω βλ. λ.
ἐν χρ. τὸ παθ. Ἡσ. ε. διακορίζομαι διαπαρθενεύο-
μαι' 2) μέσ. ἀτενῶς βλέπω, προσβλέπω τινά
ἢ τι Ἡσ. ε. διακορίζεσθαι βλέπειν, ἀτενίσαι.

Διακορομυῖα -εω εἰς κρότου ἤλθον, κατό-
πλωός εἰμι α' : Πλάτ. Νόμ. 629 B ὅδε με γὰρ οὐκ,
διακορῆς αὐτῶν ἐστὶ (τὸν πλημμετῶν), Δίωμ. Κ.
6, 13, 3 διακορῆς μέθης' || κ. ἀπολ. : Πλούτ. Λυκ.
15 οὐ διακορῆς οὐδ' ἐξητήλου.

Διακορός -ον κ. νεώτ. ὁ διακορῆς, ὁ κεκορε-
σμένος, ὁ ὑπερπλήρης, ὁ κατακορῆς : Ξεν. Λακ. 1, 5
διακοροὶ ἀλλήλων' || ἀπολ. : Πλούτ. Ἡθ. 996 Α
σώματος θελοροὶ καὶ διακοροῦ' 2) διόβρο-
χος : Ἡρ. 3, 117 ἐπεὶν δὲ διακορός ἡ γῆ σφῆν γέ-
νηται πίνουσα τὸ ὄδυρ' 4) ἐπαρκής, ἀρκετός :
Γιλ. 7, 498 διακορον ἔδη τοῦτα.

Διακορῶ -ω μτγν. Διακορεύω βλ. λ. : Λουκ. Τόξ.
25 μετ' ἄλλων προήλθε διακορήσις αὐτῶν' κ.
παθ. : Αἰ. 2, 11, 6.

Διακορῆς ἔπιρρ. μτγν. ἀμέτρως, ὁ κατακορῶς :
Δίωμ. Κ. 68, 7 τοῦ δ' οἴνου διακορῶς ἔπινη.

Διακορίδι ὄνη. ὁ δίκωνος βλ. λ. 3) ὁ διαγρ. κά-
θε καμῆνα καὶ παπάς, κάθε παπάς καὶ δίκων' ὄ-
νη. πέντε τοῦ δίκωνι καὶ δέκα τοῦ δεσποῦ
(ὁ ἔχων ἀνάγκη τινός δέων νὰ ὑποκρέων, νὰ ἀ-
μετῆ καὶ τοὺς βοηθοὺς ἡ ὑπέρτας τοῦτου).

Διακοσάρα (ή) ὄνη. ποσότης διακοσίων μο-
νάδων || εἰδ. διεκοσάσι θρακοῦν' 2) φιλὴ
περιέχουσα διακόσια δράμα, μισθοκοδία.

Διακοσάριος -α-άρι ὁ ἀποτελούμενος ἐκ διακο-
σίων μονάδων' 2) τὸ θηλ. διακοσάρα κ. τὸ
οὐδ. διακοσάρι ὡς οὐα. βλ. λ.

Διακοσάρι (τὸ) ὄνη. πλῆθος διακοσίων ἀντικει-
μένων ὀμοῦ, σύνθεσις εἰς δέμο, μάτος.

Διακοσαρία (ή) ὄνη. πάντοτε ἐν συνεκφ. μετὰ
τοῦ καμῆ ἢ μῆ, ποσὸν διακοσίων μονάδων, δια-
κοσάρα : καμῆ διακοσαρία στρατώτες, - μῆ
διακοσαρία πορτοκάλια' || ἐν τῷ φρ. καμῆ
διακοσαρία περίπου διακόσιοι -αι -α.

Διακοσιάκις ἔπιρρ. μτγν. μον. κ. νεώτ. διακο-
σιῶς φοράς : Ἡρόδ. Ἰατρ. π. Ορεβδ. 6, 20, 11.

Διακοσιαπλάσιος -ισα-ον νεώτ. ὁ διακοσιῶς
μεζών ἢ πλεῖων τινός.

Διακοσιαπλοσίων ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ ποσότητα
διακοσιαπλοσίων βλ. λ.

Διακοσιάπρωτος Ξηρ. ὁ ἀν. διακοσιάπρωτος
(Herw.) ἡ πρώτη (ἀνώτατη) τάξις φορολογου-
μένων, ἐν Ἀφροδισιᾷ.

Διακοσιπεντής -ίδος (ή) νεώτ. περίοδος διακο-
σίων ἐτών' || ἡ συμπλήρωσις τοῦ διακοσιοστοῦ
ἔτους ἀπὸ γεγονότος, ἡ διακοσιοστή ἐπέτειος.
2) συνεδρ. ἐορτὴ ἐπὶ τῇ διακοσιοστῇ ἐπέτειῳ.

διακοσιόδραχος (-η)-[ο]ν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἄξιαν διακοσίων δραχμῶν ἢ ὁ ἐκ διακοσίων δραχμῶν ἀποτελούμενος

διακόσιοι-α-α κ. μον. κ. νεώτ., δημ. τρισὺλ. διακόσιοι-ιε-ια, Ιαν. Διηκόσιοι ἀριθμ. ἀπόλυτον οἱ δις ἑκατόν· Ἡρ., 1, 193 ἐπὶ Διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδοῖτο ἢ ἐν τῷ ἐν. μετ' οὐσίας, δηλωτικῶν πλήθους· Θουκ., 1, 62 διακοσίαν Ἰππον Ἰππικὸν ἐκ διακοσίων Ἰππέων ἀποτελούμενον· πρὸλ. χλίσ Ιππος ἱ Ξεν. ΚΠ 4, 6, 2· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐθ. διακόσια ὡς οὐσα ἐν. ἀριθμοῦ ὁ ἀριθμὸς 200· ἢ τὸ ἔτος 200· τὸ διακόσια π. Χ.

διακοσιοντάκις ἔπιρρ. Σουιδ. διακοσιόνκις διακοσίας φορές· Σουιδ. ἐν λ. κεφαλισμὸς οἱ διακοσιοντάκις εἰκόσι τετρακισχίλιοι.

διακοσιοντάχου-ου ντων. διακοσιοντάσιος βλ. λ.· Στράβ. 15, 3, 11.

διακοσιπλασίος (-ια-οῦ) νεώτ. κ. δημ. διακοσιόκις μείζων ἢ πλείων πλάς.

διακοσιπλασίως ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ ποσότητα διακοσιπλασίαν βλ. λ.

διακοσιπρωτοί ἔπιρρ. διακοσιπρωτοί βλ. λ.

διακοσιστός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ἀριθμ. τακτ. ὁ κατὰ σειράν, τάξιν ἢ θέσιν μετ' ἑκατόν ἐνένηκοντα ἐνθά ἄμεοδῆ αὐτῶ ἐρχόμενος· Διον. Ἄλ. Ρωμ. 8, 38 τὸ ἑβδωκοστὸν καὶ διακοσιστόν ἔτος· 2) πᾶν. τὸ θηλ. διακοσιστή ὡς οὐσα, φέρος 1/2 τοῦ ἑκατόν ἐν Αἰγυπτῷ ἐπὶ Πτολεμαίων.

διακοσινίτις μτγν. κοσινίτις, κοσινίτις ἐντελώς· Γαλ. 10, 355 (παθ.).

διακόσμημα (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ πρὸς διακόσμησιν, στολισμὸν τιθέμενον.

διακόσμησις-εις (ή) κ. νεώτ., μτγν., δωρ. τ. διακόσμησις Ὀκελλί, δημ.-η ἡ ἐνέργεια, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διακόσμησ. ἢ τακτοποίησης ἢ κατὰ τὰς ἐν διαρρυθμίσει πινος· Πλάτ. Συμ. 209 Α περὶ τῶν πάλαιων καὶ οὐκ οὐκῶν διακόσμησις· 2) κ. νεώτ. ἢ ἔξωρῶσις, στολισμὸς ἢ νεώτ. τὸ σύνολον τῶν πρὸς διακόσμησιν, ἔξωρῶσιν, χρῆσιν, ὁ διακόσμησις πινος· διακόσμησις τῆς αἰθούσης, Παύλ. 2, 31, 6) πρὸς τὴν τὸν θριάμβου διακόσμησιν, ἢ διακόσμησις τῆς αἰθούσης· τοῦ ἐξώστου· 3) ἢ ἐρρυθμισὸς καὶ ἀρμονικὴ διάταξις τοῦ σύμπαντος ὄρου φίλου. τῶν Πυθαγορείων καὶ Νεοπλατωνικῶν· Ἀριστ. 986 α, ὁ πρὸς τὰ τοῦ αὐρανοῦ πᾶθρ καὶ μέρη καὶ πρὸς τὴν ὅλην διακόσμησιν, Διδ. Σ 12, 20, Πορφ. Νυμφ. 6· 4) φίλος, ὄρος τῶν Στωϊκῶν ἢ μετὰ τὴν ἐκπύρωσιν βλ. ἐν εἰδ. σμ. νεῶ τοῦ σύμπαντος τάξις· Ζήν. Κ 1, 28· 5) τάξις, κλάσις τῶν ὄντων· Πρόκλ. Στοχ. Θεολ. 144, Δαμάσκ. Ἀρχ. 301.

διακοσμητής νεώτ. κ. δημ., θηλ. -τρια ὁ διακοσῶν· 2) εἰδ. ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὸ διακοσμεῖν τόπους ἢ πράγμ., οἶον τοίχους, ἐπιπέλα, αἰθούσας κττ.

διακοσμητικός-ή (-οῦ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ συμβάλλων εἰς τὴν διαρρυθμίσει, ὁ διαρρυθμιστικός· Ἰδμδλ. Μυστ. 10, 6 τῆ διακοσμητικῆ τῶν ὄλων ἀναγωγῇ· 2) ὁ συμβάλλων εἰς τὸν καλλωπισμὸν, ἐξωρῶσιον, ὁ ἔξωρῶσις· ἀνάγλυφα διακοσμητικά, -παραστάσεις διακοσμητικά ἢ διακοσμητικὰ ἀνθη-φυτὰ ἀνθη, φυτὰ καλλιεργούμενα πρὸς κόσμον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κερφοφόρα ἢ διακοσμητικὰ τέχνησι αἱ τέχνη, ἐν ἀντικείμενον ἢ διακοσμησις ποικίλων ἀντικειμένων· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνευ σημασίας, σοδορότητας, ὁ δευτερεύων· εἰς τὴν ὅλην ὑπόθεσιν διεδαρμάστιον ἐντελὲς διακοσμητικὸν πρῶσπον· 4) νεώτ. τὸ θηλ. ἢ διακοσμητικὴ ὡς οὐσα ἢ διακοσμησις· Ἀμειτέλης-πλημμελής διακοσμητικῆ ἢ ὁ ρυθμὸς τῆς διακόσμησεως· διακοσμητικὴ τῆς Ἀναγεννήσεως· 5) ὄμ. διακοσμητικὴ τὸ σύνολον τῶν διακοσμ-

τικῶν τεχνῶν ἢ εἰδ. ἡ τέχνη διακοσμήσεως τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν οἰκημάτων διὰ τῆς τοιχοστρώσεως καὶ ἐπιπλασεως τούτων καλοισθητικῶς.

διακοσμητικός ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διακοσμητικὸν βλ. λ., γάρον διακοσμήσεως.

διακοσμητῶρ-ορος (ὁ) νεώτ. ὁ διακοσμητῆς βλ. λ.

διακόσμος (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. διάταξις διαρρυθμισίς, τακτοποίησις· Παρμ. 8, 60, Ἀριστ. Κθ. 399 β, 16 πᾶς ὁ τοῦ βίου διακόσμος, αὐτ. 400 β, 32 διακόσμος οὐρανοῦ καὶ γῆς ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν διακοσμητικῶν στοιχείων, ἢ διακόσμησις, στολισία· πελαγίτων διακόσμος, -ὁ γλυπτικὸς διακόσμος ἢ κ. μτφ.· Μηναι. 1, 17 Στγ. Προσομοία τοῦ Μεγάλ. Ἐσπεριου τῆς ἐρήμου πρῶτος διακόσμος ἢ νεώτ. ὁ ρυθμὸς διακοσμητικῆς πινος συνθέσεως· ὁ διακόσμος τῶν αἰθουσῶν τοῦ κτηρίου· εἶναι ἀκολαίσθητος· 2) ἢ τάξις, παράταξις μάχης· Θουκ. 4, 93 αὐτὴ μὲν Βοιωτῶν παρασκευὴ καὶ διακόσμος ἦν· 3) εἰδ. ὁ τὸν νεῶν κατάλογος τοῦ Β τῆς Ἰουδου.

διακοσῶ-έω κ. νεώτ. διευθεῖω εἰς κατολλή-λους θέσεις, θέτω εἰς τάξιν, τακτοῖω· Ἰλ. Β 476 ὡς τοὺς ἡγέμονες διακόσμεον νεβη καὶ ἔνθα ἄσμηνην ἴνασι, Θουκ. 1, 46· καὶ παρ.· Ἰλ. Β 126 ἡμεῖς δ' ἔξ δεκάδας διακοσμηθεμεν Ἀχαιοί, αὐτ. Β 655 ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ.· Ὀδ. Χ 457 ἐπειδὴ πᾶν μέγρον διακοσμησόντο· 2) ρυθμιζῶ, κανονίζω, διαργῶν· Ἡρ., 1, 100 ἐπει τὸ δὲ ταῦτα διακόσμησε, Θουκ. 2, 100 καὶ τάλλα διεκόσμησε τὰ τε κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τῆ ἄλλῃ παρασκευῇ· 3) διακοσμεῖσθαι ὡς φίλος, ὄρος τῶν Στωϊκῶν=ἀποκαθίστασθαι τὴν τὸν κόσμου τάξιν μετὰ τὴν ἐκπύρωσιν· Ζήν. Κ 1, 28 εἴτ' αὐθὶς πάλιν διακοσμεῖσθαι [τὸν κόσμον]· 4) κοσμῶ ποικίλως, διαποικίλω ἢ κ. νεώτ. κοσμῶ, καλλωπίζω, ἐξωρῶζω, στολίζω τὴν διὰ μονίμων ἢ προκαιρῶν κοσμημάτων, οἶον βιβλίον, ἐνδυμα, οἶσιαν, ὀδόν, πόλιν.

διακοσμεύω ζομαι ΕΜ ἐτὸ ἀτενὲς βλέπειν· Σουιδ. « διακοσμεῖσθαι, ἀτενὲς βλέπειν, διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κόρας λέγεσθαι ».

διακοσμητής (ὁ) πᾶν. ὁ ἀκρωμένους, ὁ ἀκούων· Πάπ. διακουσῆς θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

διακουστική (ή) νεώτ. φασ. τὸ μέρος τῆς ἀκουστικῆς, ἐνθα ἐρρυνώνται τὰ φαινόμενα τῆς διαδόσεως τοῦ ἡχοῦ διὰ μέσου ἑμποδίου.

διακουφίζω γίνομαι ἐλαφρότερος προσκαιρῶς χαλαροῦμαι· Ἰπν. Ἐπιθ. 1, 7 εἴ γάρ τοι διαλείπει καὶ διακουφίσειεν, ἀνευ ὑπέστρεψε· 2) μτβ. ἀνακουφίζω· Ρουφ. π. Ὀρεθ. 45, 30, 69.

διακούω κ. νεώτ., μέλλ. διακούομαι· ἀκούω ἐντελώς, ἀκούω τὸ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· Ξεν. Οἰκ. 1, 1 τὰ τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούομαι καὶ καταμαθῶν, Μέν. Ἐπιρ. 471 ἢ ἄπολ. ἐπὶ δικαστηρίου, ἐδικικάω ὑπόθεσιν· Ἐπιρ.· 2) ἀκούω, μαθῶν, πληροφροῦμαι πρὸς πράξιν· Πλάτ. Πολιτ. 264 Β, Ἀριστ. Πολ. 1273 α, 10 οὐ διακούομαι, τὰ δόξαντα τοῖς ἄρξουσιν ἢ μετὰ γεν. πράγμ.· Πλάτ. Παρμ. 126 C τούτων... δεόμεθα διακούομαι· 3) μετὰ γεν. προσ. ἐπὶ ἐριζούτων, ἀκούω προσετικῶς καὶ ἀμερόλητης· Ἐπιρ. καὶ Πάπ.· 4) μετὰ γεν. προσ. κ. οἴτ. πράγμ. εἶμαι ἀκροατῆς ἢ μαθητῆς πινος· Πλάτ. Κικ. 4 διήκουσεν Ἀντίοχου τοῦ ῥήτορος, αὐτ. Περικ. 4 διήκουσε Ζήνωνος, Διογ. Λ 8, 86 ἢ νεώτ. μόνον μετ' αἴτ. πράγμ., παρακολούθω διδασκαλίαν πινῶ· διήκουσε μαθητῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

διακοφτός-ή-ο δημ. ὁ διακεκομμένος, μετὰ διακεκομμένον· Φωτιάδ. Φ. Ἐμφ. Ὀερμ. 22.

διακόφεις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ διακοπή, διαστολή, διάσχισις· Οἰκόφρ. Φαίρ. 5, 91 αἱ διακόφεις τῆς συκῆς, ὅταν ἀρχηται βλαστάνειν.

διακραδαίνω κινώ βίωσας διασειρά Σουιδ., 'Ησ. « διακραδαίνονται, κινούνται: Τιμθ.Μιλ.Πέρα.25, **διακράζω**, παρὰκ. διακράζω συγκαθ. κράζω, κραυγάζω: 'Αριστ. 'Ορν.306 όλα πιπιρίζουσι και τρέχουσι διακράζοντες' // διακράζω πνί διαγωνίζουσι πρὸς τινα εἰς τὸ κραυγάζειν: 'Αριστ. 'Ἰπν.1403 πνίονται... διακράζοντες.

διακρανῶ-αι ὠσρ. τ. τοῦ ἀφρ. διακρῆνῶ βλ.λ. πρῶτὴ τὴν ἀρεθὴ ὡς ἐκ τινος κρήνης: 'Θεοκρ.7,154 οἶον δὴ τὸκα πόμα διακρανάσσει, Νύμφαι | σκόλ ἀνοικαλυφθῆναι ἐπιφάσσει | Ἰδ.φρ. διακρανώσατε |

διακράτῃμα-ατος [ἴσ] μτγν. φάρμακον ἐν τῷ στόματι κρατούμενον: Γαλ.12,268' 2) τὸ θφίσασθαι, ἡ ὑπορξίς: Σεκοῦνδ.Γνωμ.1 ἀώνιον διακράτῃμα (ὁ κόσμος γ' 3) εἰς πλθ. τὰ εἰς τὴν κατοχὴν τινος ὑπάρχοντα: 'Θησ.Στεφ.ἐν.λ.

διακράτῃσις-εως [ἴ] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἰσχυρὸς κρατεῖν, ἡ συγκράτησις: Σωρ.1,36 διακράτῃσις σπέρματος, Διοσκ.Θηρ.Προσμ. ἡ δὲ κατοχὴ καὶ διακράτησις διὰ κλάσεων' 2) ἡ ἐπὶ τινος ἐξουσία: 'Ισίδ.Μυστ.1,9' 3) κατοχὴ: Σχόλ. 'Θουκ.1,139, Σουιδ.ἐν.λ., 'Αν.Κορν.13,412 Δ' ἀνευ τῶν Ρουηνίων διακρατῃσιως

διακρατῃτικός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος τὰ κρατῃσι ἰσχυρῶς τῶ: Σέξτ.Επιμ.Μαθ.9,72.

διακρατῃτικός-ή-όν μτγν. ὁ καθιστῶν τὴ εὐσταθῆς: Διοσκ.1,30 διακρατῃτικῶν τῶν ὀδόντων.

διακρατῶ-έω μτγν. μον. κ. νεώτ. κρατῶ ἰσχυρῶς, ὅθ. ἔχω ὑπὸ τῆ ἐξουσίᾳ μου: Φύλαρχ.24 τὸν τὰ δὲα συνέχοντα καὶ διακρατῶντα θεῶν, Διον. 'Αλ.Ρωμ.1,79' 2) κρατῶ ἐπὶ χρονικὴν τὴ διάστημα, παθ.: Διοσκ.2,152 ὀδοντολογίᾳ διακρατῶμενον ἐν τῷ στόματι κομφεῖς: Γεωπ.12,10,3' 3) ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου, παθ.: 'Ἐπιγρ. 4) ἐπὶ λόγου, συνεκρίθ' ἀνευ διοκρηθῶ: Στω.1,1,9' // ἐπὶ ἐπισημασμάτων, πρῶτὴ τελευτασίον: Δομοσκ. 'Αρχ.439 5) ἀνεχῶ, ὑποβαστάζω, παθ.: 'Αβθν.11,492 Β διακρατεῖσθαι τὸ θένας ὑπὸ θυοῦν Πελειάδων' 6) μτφ. διατῶν ἐν τῇ ζωῇ: Διον.Λ 9,43 θερμούδων... ταῖς βίαι προσηφῶν διακρατῆσαν οὐτῶν' 7) ἐμποδίζω τινά ν ἀπέλθῃ, ἀναγκάζω τινά ν μείνῃ μου, παθ.: 'Ἀππικ. 'Εμφ.Πολ.28 διακρατεῖται ἐν Ρώμῃ: 8) μισθ φυλακίω: Διγεν. 'Ακρ.1710 διακρατεῖ τούς πάντας

διακρατεῖς 'Ἐπιγρ. ἀπ. -ἄς ο' κἀκοῖα τῆς Διακρίας, ὁ διακρίω βλ.λ.21.

διακράζω μτγν. κραυά τὰς χορδὰς λύρας: Αἴτλ.4,307 μελίσσεται δὲ τὸν χέλυον διακράζων.

διακρηνίζω, μέλλ. διακρηνιζῶ ἐπίπατ. τοῦ κρηνίζω, κατακρηνίζω: 'Ἰσά.Π1,24 Διακρηνιζῶν. διπλεῖται | Ἰδ.φρ. κἀτακρηνιζῶν |

διακρηνῶ βλ. διακρῆνῶ.

διακρηδάζω μον. ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας. 'Ἰωσ Γενεσ.10 Α παλάμη τὴ σπῆθι αὐτοῦ διακρηδάζεν.

διακρηδῶ [ἴ] μτγν. εἰδ. ἡ ἀκριβῆς, ἡ ἐν πῶσι τήρησις τοῦ ἰερού νόμου: ΠΔ Σωφ.3,11,33.

διακριβολογούμεναι-τομαι ἀπαθ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ μετὰ πολλὰς ἀκριβείας: Πλάτ.Σοφ.245 Β, Δίων Κ.44,32 μὴ καὶ πάντα διακριβολογώμεθα.

διακριβῶ-σω κ. νεώτ. εἰκονίζω, περιγράφω, ποριστῶ τὴ ἀκριβῶς: Αἴτλ.4,204 [Πραξιτέλης] Πραξιτέλης ὄν ἔπασχε διακριβῶσαι Ἐρωτᾶ' 2) ἐξετάζω ἢ συζητῶ τὴ λεπτομερῶς, μετ' ἀκριβείας: Ξεν.ΚΠ.2,127 τὸ δὲ διακριβῶν τὰς τάξεις σφόδρα ἐδοκίμασεν ἀγαθὸν εἶναι, 'Αριστ.Λ Η Νικ.1178 α,23 κ. παθ.: 'Αριστ.Ρητ.1,366 α,21' // ὁμ. σμ. κ. μέσ.: Πλάτ. 'Ομοίτ.184 Δ τοῦ δὲ τὸς ἔνεκα αὐτὰ σοὶ διακριβῶμαι' 3) φέρω εἰς ἀκριβείαν ἢ τελειότητα, καθιστῶ π ἢ τινά τελείον, παθ.: Πλάτ.Νόμ.965 Α μῶν ὁμοίους πάντας κεκρημμένους καὶ μὴ διακριβῶμενους, 'Αριστ.Λ Η Νικ.1112 β,6, 'Αριστοξ. 'Αρμ.16 Μ διακριβῶμεθα ἔρμηνευσί | τελεία Γ

4) νεώτ. ἐλέγχω τὴν ἀκριβείαν τινος, ἐξακριβῶ.

διακριβῶσις-εως μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐληκρ-βωμένη ἔρευνα: (Πολ.Γεωργ.8) ἡ τετῆς συγκατῆρας διακριβῶσις τῶν τὰς ἐπιγεγορημένας ἡμῶν χώρας περιεβδόντων' // κ. νεώτ. ἡ μετ' ἀκριβείας ἐξετάσις, ἐξέλεξις, ἐξακριβῶσις.

διακριβῆ-ηρος νεώτ. κανὼν δι' οὐ ἐλέγχεται ἡ ἀκριβεία ἀντιστοίχου μετρητοῦ ὄργανου, πρότυπον, εἰδ. ἀκριβῆτος βλ.λ.

διακριβῆ ἔπιγρ. μτγν. διακριβῶν βλ.λ.: 'Ὀππ.Κυν.2,496 σήματα... διακριβῆ τεκμήρασαι.

διακριβῶν κ. μον. ἐξαιρετός, ἐξέχων: 'Ἰ.Ο.108 διακριβῶν εἶναι ἀριστος, 'Ἡρ.Δ,53 λχθῶς τὸ ἀριστοῦ διακριβῶν καὶ πλείστου, λουκ. 'Ερωτ.3

2) ἐπὶ μετρήσεων, ἀκριβῶς: Νικ.Θηρ.955 πλᾶστυγι διακριβῶν ἀχθὸς ἐρώτος' 3) λεπτομερῶς: 'Απολλ.Ρ.4,72' 4) εὐκρινῶς, σαφῶς: 'Αππ.Εμφ.Πόλ.5,9 οὐ διακριβῶν, 'Αναστ.Γορδίου βί.Εὐγ. Αλ-τωλοῦ ἐν Σάβ.3,477 μὴ πάντα διακριβῶν... ἀλλὰ συγκαχυμένως καὶ ἀρίστως' 5) χωρὶς, χωριστά: Νόν.Δ.34,349 ἔνθα καὶ ἐνθα διακριβῶν.

διακριβῶμα-ατος [ἴσ] διακεκριμένη κατάσταση, ἀντι-σῆκρῖμο, συνάρημα, ἔννομα: Δομοσκ. 'Αρχ.53,56.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

διακριβῶσις-εως ἐκκρίνη: Βακυλ.Β.28 ἀπτερων διακριβῆ φει | Ἰσθρ.Β. Βlass ἀντι διακριβῶν.

εὐφροία 4) ἀποχωρίζω τόπον δι' ἱερῶς ἀκοπούς: Πλ. Ο 10 ||| 46 περί δε πόδας "Ἄλτιν μὲν ὄγ' ἐν καθάρῳ διακρίνε" 5) ἀποκρίνω: Βακχ. Β,22 ἄστων διακρίνει φῶν... εὐφραγῆς σαλῶνα (διόρθ. διακρίνει φῶν, βλ. διακρίνης) 6) φιλοσοφ. ὁρ. ἀνάλυσι εἰς τὰ στοιχεῖα, ἀντίθ. συγκρίνω, ἰδίως παθ.: "Ἄναξ,12, Πλάτ.Φαίδ,71 Β διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι," Ἀριστλ.Μεταφ.985 α,28 7) ἀντιλαμβάνομαι: διὰ τῶν οἰσθήσεων ἢ τοῦ νοῦ ζεχωρίζω: "Ὁδ.Θ 195 καί κ' ἀλάσας τοι, ζεῖνε, διακρίνετε τὸ σῆμα ἀμφόφων, Πλάτ.Κρατ.388 β τὰ πράγματα διακρίνοντες ἢ ζεῖε, ΚΔ Ματθ.16,3 τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκειτε διακρίνετε, -χωρίζε τὰ γυαλιὰ δὲ διακρίνω ἀπολύτως πίστες"

8) ἔχω ἐπιγνώσιν τιος: ΚΔ Κορινθ.1,11,31 εἰ γὰρ ἐαυτοὺς διακρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα, αὐτ. 1,11,29 9) ἀποφαινομαι, γνωματεύω περί τιος, δικάω. κρινω: Πινδ.Ο 8,24 λόγον ἀνθρώπων ὀρθῶ διακρίνετε φρονιμ., Ἡρ.1,100 ἐκέλευε διακρίνων τὰς ἐκπερασμένας (δικας) ἐκέλευσε, ΚΔ Κορινθ.1,6,5 σοφός. = δε συνίσταται διακρίαι καὶ ἀνά μίσην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ" κ. ποθ.: Πάπ. δεσμοί αὐν αὐμ ἀποστειλαί αὐτοῦς διακριθησόμενους"

10) δημ. κ.καιών: = ἀσέ διακρίνωσι αἰ γένοντες (ἢ ἀσέ δικασίωσι) αἰ δημογρόντες ἐκτελοῦντες χρέδη δικαστῶν" 10) ἐπὶ νόσου, ἐπιδεικνύομαι, λαμβάνω τροφήν: "Ἰηρ.Νουθ.2,71 ἡ νόσους μάλιστα διακρίνει ἐν οὐδενί" 11) συμβουλεύομαι: Ἀρρ.Ἐπικτ.4,148 διακρίνειν τοὺς ἱατροῦς"

12) ἐρμηνεύω χρησίων, ὄνειρον: "Ἰσὺκ. π. Στοβ. 598,43" 13) διερμηνεύω ἐξ ἄλλης γλώσσας: ΚΔ Κορινθ.1,14,29 προφητὰ λαλεῖτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρίνωτωσαν 13) μέσ. φερω εἰς πέρας, τίθημι τέμα: "Ἡσίοδ.Ἐργ.35 αὐθι διακρίνωμεθα γελκός ἰθελθι δίκαις" κ. παθ.: "Ἡρ.7,206 οὐκ ὦν δοκίοντες κατὰ τάχος οὐκ οὐκ διακρίθησθεσθαι τὸν ἐθρημοσύλῃσι πόλεμον" 14) ἀπολ. λύω, ἐξομαλίζω διαφορῶν: "Θουκ.5,9 (συνθηκὴ Δαρειῶν) αἱ δὲ τινι τὸν πόλεμον ἢ ἀμφίβλογα... διακρίθησεν" 14) ἀπολ. ἀγωνίζομαι, διαγωνίζομαι: Πολύδ.3,11,2 διακρίθησιν περί τῶν δόλων" 15) ἐρίζω, φιλονικῶ: ΚΔ Πρῶτ.11,2 διακρίνοντο πρὸς αὐτὸν (τὸν Πέτρον) οἱ ἐκ περσιωτῶν"

15) μέσ. κ. παθ. ὀμφερρῶμεν, ἀμφιβάλλω, διστάζω: ΚΔ Ματθ.21,21 ἐάν ἐρχετε πίστιν καὶ μὴ διακρίθητε, αὐτ.Ἰακ.1,6 ἐν πίστει μὴδὲν διακρίνομενος"

Διάκρισι [α] μί τῶν ἐν τοῖς Ἀθήναις πολιτικῶν μερίδιον μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σόλωνα: "Ἀριστ.Σφ.1223 ὡς οὐδέεις διακρίων δέξεται" 2) Ἐπιγρ. οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Διακρίσεως"

Διακρίσεις-εως (ἡ) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἐ-νέργεια τοῦ διακρίνω βλλ., ὁ χωρίζομαι, ἡ διάλυσις, ἀντίθ. συγκρίσις: "Ἐπιφ.58," Ἄναξ,10, Πλάτ. Σοφ.243 Β ἄλλοθι ηθ διακρίσεως καὶ συγκρίσεως ὑποπίθεσι" 1) νεώτ. ἡ διαστολὴ ἀπὸ ἄλλου ὁμοίου ἐξ ἑναποχρόσεως διαφορῶν: ἡ διακρίσις τῶν ζῶων εἰς θελαστικά καὶ ψοτόκα" 1) ὀθ. νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. μετὰ τὸν κίνημον (νεώτ. κ. παθ. ποιοῦμαι) προσηλύσις: 2) ἐν κίνημ. ἡ ἀντίληψις μεταξὺ τῶν τέκνων μου: "Δὴν γὰρ ἡ ἀντίληψις διαφορῶν: ΚΔ Ἐβρ.5,14 τὰ αἰσθητῶσι γεγυμνασμένα... πρὸς διακρίσιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ, εἰτραγ. δὲν ἔχει ὁ Χάρος διακρίση," παίρνετε παίδεσθαι ἀπὸ τοῦ βυζι, γερόντους δὲν ἄρνετε" 3) ἡ κατῶν ἀποχωρισμὸ ἀπομόνωσις: "Ἰώσ.Πι 2,148 4) τὸ χρίσισμα τοῦ διακρίνω, θεωρεῖται τὸν κίνημον τῶν πνευμάτων ἢ τοῦ ποῦ προφητεύειν: ΚΔ Κορινθ.1,12,10 διὰ τοῦ Πνεύματος διδάσκει... ἄλλω δὲ διακρίσεις πνευμάτων, Μηναι.1,9 Συναξ. ἐ-νήθησι αὐτὰ καὶ τοῦ τῆς διακρίσεως χρίσισμα, καὶ τὰ μέλλοντα προῦλες" 1) ὄμ. ἐρμηνεύω ὄνει-

ρων ἢ οἰωνῶν: Φιλ.2,55, Παισ.1,34,5 δοκῶ δὲ Ἄμφιφραον ὄνειράτων διακρίσει μάλιστα προσκίεσθαι" 5) διαφορῶσι, διαφοροποιῶσι: Ἀδμαξ. Ἄρχ.1 6) ἐν συγκεκριμένῳ ἔνωσι, διαλελυμένη μορφῇ: Ἀριστλ.Μεταφ.340 β,3 ἡ ἀτμὴ ὄδατος διακρίσει ἐστίν" 7) κρίσις, ἀπόφασις: Ξεν.ΚΠ 8,2,27 τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέφειν τοῖς κριταῖς" 1) εἰδ. δικαστικὴ ἀπόφασις: Πάπ. 8) μτφ.: ΚΔ Ρωμ.14,1 τὸν δεῖ ὀδενοῦνο τῆ πίστι προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις λογισθῶν"

9) ἱατρικὴ διάγνωσις: Σωρ.2,23 10) καὶ: ληθ. οἱ κρίσεις, αἰ ὀξείαι φάσεις νόσου: Ἰηρ.Γον.3 11) πᾶν. ἐξέτασις, ἐλεγχος, θεωρησις λογαριασμοῦ: Πάπ. τὰς διακρίσεις διεξάγετε κατὰ τὰ διαγράμματα 12) ἄγών, μάχη, διαμάχη: Πολύδ.18,28,3 γέγονε τοῦτων τῶν τάσεων καὶ τῶν ἀνδρῶν πρὸς ἀλλήλους διακρίσις" 1) ἐρις: Ἐπικ. Ἐπιστ.1,29 Ἰ, Ἀρρ.109 διακρίσεις πολυμυφῶδες 13) εἰδ. ἐπὶ κινῶν, τὸ μεταξὺ τῶν φθαλιμῶν διάστημα: Ξεν.Κυνηγ.4,1, Πολύδ.5,57 τὸ μέτωπον πλάτῃ, τὰς διακρίσεις ἀκριβῆς ἔχον" 14) ἀπόσπασις ὄγκων ἀπὸ ἀμφοτέρων ἄγγειων: "Ἀντύλλ. παρ" Ὀρε.8,45,29 15) κ. νεώτ. ἐκκρίσις: Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.1 διακρίσεις ὀρων, Γαλ.6,382 16) ἐπι-δεασμός πς: Γαλλ.1811,777 17) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ ποικίλῳ δικαίῳ, ἡ συνειδήσις τοῦ ὀμοιοῦνον ἐγκληματικῆς τιος πράξεως: ἐνήργησον ἄνευ διακρίσεως" 18) νεώτ. κ. δημ. ἐπιγνώσις τοῦ πρῶτον, ὀθ. αἰδησοσύνη, διακριτικότης: παροιμ. ἀν εἶχε ὁ χοῖρος διακρίση, δὲν ἐπαρπαχάνει ἐπὶ τῶν μὴ μετριζόντων τῆν ἐαυτῶν ἄνεσιν χάριν τῆς εὐπρεπέσις" 19) νεώτ. καὶ δημ. φρ. εἰς τῶν διακρίσιν τιος (δημ. στῆ διακρίση) εἰς τῶν ἐξουσίαν, τῶν ἀσθαίρων θέλων, τῶν ἱστορῶν πινός: τὸ πλῆον ἀφῆθη εἰς τῶν διακρίσιν τῶν κυμάτων, -κράτημεν εἰς τῶν διακρίσιν τῶν ληρῶν, διακριτῆς (ὀ) μτφ. ὁ διακρίνω, ὁ διαστῆλλων π: "Ἐπιφ.2,82 Β τὸν νοῦν... διακριτῆν ἀναβῶν τε καὶ φαλῶν," 2) πᾶν. ὀπῆλληλος ἐπὶ τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν καθυστερημένων φόρων.

Διακρίσεις-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ ἰκανὸς τὴν διακρίση, διαστῆλλῃ: ἐπὶ πρῶμ. ὁ δι' οὐ διακρίνεται π: Πλάτ. Ὀριγ.711 C ὄψις εἶς διακριτικὴ σμῶματα, - διακριτικὰ σήματα" 1) κ. ὀπολ.: Λουκ.Ἐρμ.69 διακριτικῶς τε καὶ διακριτικῶς ποίησον ἡμᾶς" 1) νεώτ. τὸ ὀθ. πληθ. ὡς οὐα. (ἐνν. τοῦ θεοῦ) ἰσαί τὸν βαθμὸν δηλοῦσαι σειρίδαι, ἀστέρες κτ. αἱ ἐπερραμμένα ἐπὶ στολῆς τῶν θεοῦσῶν 2) ὁ δεισιδυμότης, ὁ δεισιδύων, εἰσχωρῶν, ἀντίθ. συγκρίπτικός: Πλάτ.Τιμ.67 Β τὸ μὲν διακριτικὸν τῆς ὀψέως λευκόν, τὸ δὲ ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν, Ἀριστλ.Μεταφ.1057 β,8 3) χωριστικός" 1) οὐα. ἡ διακριτικὴ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ διαχωρίζειν, ἀντίθ. συγκρίπτικὴ βλλ.: Πλάτ.Πολτ.282 Β 4) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρῶσ. ὁ μετὰ διακριτικότητος, διακρίσεως φερόμενος, ποῦ ἔχει διακρίση" 1) τὸ ὀθ. τὸ διακριτικὸν ὡς οὐα. ἡ διακριτικότης βλλ." 5) νεώτ. νομ. διακριτικὴ ἐξουσία ἢ ἐξουσία ἢν ἔχει δικαστικῶς κυρίως ὀπῆλληλος τὸν ἐνεργῶν καὶ ἰσῆν κρίσιν εἰς μὴ ὀπὸ τοῦ νόμου προδεδιομέναις περιπτώσεσι 6) νεώτ. εἰδ. διακριτικὰ ὡς οὐα. ἐπὶ τῆς ἐθραϊκῆς καὶ τῆς ἀραβικῆς γραφῆς, σημεῖα προηθ. θεμενω πρὸ τῶν γραμμάτων δηλωτικὰ ἀλλοιώσεως τοῦ συνήθους ἡρώτων, ἴσοι τῆς προφορῆς, **διακριτικότης**-ητος (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἰκανότης τοῦ διακρίνειν: Πρὸλ.Παρωμ.793 Σ 2) ἡ ἰσότης τοῦ διακριπτικῶ βλλ.4, ἡ περικεφῆσι, ἡ ἐπῆρθεσι: ἐνήργησον μετὰ μεγάλης διακριτικότητος, **διακριτικῶς** ἐπιφρ. κωχνηρομένως: Δημόκρ.164, **διακρίσεως**-ον μτφ. ὁ κωχνηρομένος, ὀθ. ἐλεγκτής: Θεοκρ.22,163 ἐνδάνεσται διακρίσει ἠρώσεσι

διακριτός-ή-ό δημ. αίσθητός, αντιληπτός.
διακροβαλίζομαι μτν. αποθ. άκροβαλίζομαι, άφηνάω: Ίωσ.ΑΙ 4,7,1) ούδέν η μικρόν εἰ ποτε διακροβαλίζοντο τοῖς θάλας.
διακροβολισμός (ο) μτν. ό άκροβολισμός, ή άφηνάω: Στράβ.3,3,7
διακροκός-όν μτν. ό περιέχων κρόκον: Γολ. 12,60β διακροκα κολλάρια.
διακροτήμα-τος (τό) νεώτ. ή έν τῷ ταυτοχρόνῳ παραγωγῇ δύο ή των μικρόν κατά τό ύψος διαφερόντων εμφανίζομένη περιοδική ένίσχυσις και έξασθένησις του ήχου.
διακροτώ-ώ κ. μον. διαρρήγνυμι, διατρυνώ, διασπώ μετά κράτου: Πλούτ.Ήθ.304 Β έδοξε τών πεδών τούς κρόκους διακροτήσαι || έπί άφροδιασιακήσ ούχέως: Εύρ.Κύκλ.180 ούκουν έπειδή τήν νεώνιν έλετε, άπαντες αύτήν διακροτήσαι έν μέρει: 2) μτφ. αναλύω τή εις τό συνθετικό αύτού μέρος, αντίθ. συγκροτώ: Πλάτ. Κρατ.421 Ο ταύτα μέν μοι δοκεῖ, άνδρέως... διακεκροτηκέ ναι: 3) μον. διακροτήτω: Κ Μανασσ.Χρον.64 Β πόλεμον διακροτήσας κατά τών Ουσανθίλων.
διακρονίζω μον. άνόρθω κρονονηρόν, άρθώ τος: Κ Μανασσ.Χρον.102 Β ώς κρήνη, διακρου νήζουσα φλεβών έκ νοστήτων.
διακρουσίς-εως (ή) άναβολή, ιδ. έπί διόκω: Δημ 1264 προκαλούνται έπί διακρουσίαι και τῷ ή μ σπ μεθάνηται τούς ήχίνους, Πλούτ.Κικ.7 || όμ. έν κινούσῳ, ύπεκφυή: Πλούτ.Καρικ.19 έλπίδα μέ αύτοῖσι παρέσχε διακρουσίους στρατείαι: 2) ό παλλαγή από τινος: Λιβάν.Λόγ.4,19.
διακροστικός-ή-όν μτν. ό ίκανός ν' άπο κρούση: Κλήμ.Αλ.821 λογική διεξόδος, δια κροστικός τών έπιφερομένων άποριών: 2) έκφροστικός άπάτης, ή ό δημιουργών άπάτην, άπατλής: Απολλ.Δύσασ.Συντ.281,22 έπί τών δια κροστικών (ρημάτων) παραλαγίζομαι σε.
διακροτός κτυπών διαπερώ, διελαύνω, παθ.: Σε άφρ.Φ Αη.2,15,4 διακροσθέντες σφηνές || διασπώ: Πaus.4,17,1 Αριστομένης διακροσάσας τό δεσμή άποδράς ορχήτου: 2) έπί πλυνών άγ γειών, δοκιμάζω τήν στερεότητά ή άκερασιότητα δια τής κρούσεως: Λουκ.Παράσ.4 καθά περ άπ νοτηρά χύτρας διακροσόμεναι μή σα θρόν άποφθέγγηται: || όμ. μτφ.: Πλάτ.Θεαίτ. 179 D σκεπτόντα τούς φερομέναν ταύτην ούσαν διακροσούντα, είτε ύπερ είτε ασθρόν φθέγγεται: 3) έπί τών κερών της έλασις, διά ή κρούσεως ρίπτω έκ τού δένδρου τούς καρπούς, τινάζω: Εύσέβ. εις Ήσ.451 Α: 4) έμποδίζω, περιπλέκω Πλούτ.Ήθ.80 D έαυτόν διεκρονον έν τοῖσι πράγμασι: 5) μέσ. άποθάλλω άπ' έμαυτοῦ, άποκροώ άπαλλοττομαι τινος άποφείγω τινά δια πρόφασιν ή έξασπατών: Ηπ.7,168 ούται μέ ούτω διακροούσαντο τούς Έλληνας || όμ. άποκροώ τή προ φασίζόμενος: Διον. Αλ.Ρωμ.3,3, Πλούτ.Νικ.ό τάς μέν εργάδεις πάνου και μακράς έπιπράτο διακροείσθαι στρατηγίας: || άποροτήτω: Πλούτ.Κοισ.66 ώς δε καθίστας διακροούτο τάς δεήσεις: || άποκρούω έπιχειρήμα: Σωμ.1,58 || όμ. τό μέσ μετ' αἰτ. προσ. άποφείγω: Πλούτ.Ήθ.70 D ό χαρίεις τούς μέν λαιδορούντας άναόκνυται και διακροούμενος: || ειδ. έπί διόκω, άποφείγω, άνα θάλλω: Δημ.523 τών παρόντων τρόπον του δοῦναι δικην διακροούμενον, Πάπ. διακροῦεται τό χρημάτα εκτίσαι: || μετ' αἰτ. προσ. ειδ. έπί τού θρεπλήτου, άποφείγω τών δανειστών άναθάλλων τήν πληρωμήν του χρέους: Δημ.911 ώς δ' ήσθδδην αύτόν διακροούμενον με: || ύπερρηδω δόσκολον ζήτημα: Απολλ.Δύσασ.Αντιμ.41,8 φιληή παρασπρήσις διακροῦεσθαι: || όμ παθ. άποφείγω, φάερατω, μετά γεν.: Δημ.74 και ούκ φέτω εύν

διακροσθησιαι τής τιμωρίας δι' έγγυπτών κατασπασέωσ 6) κατά μέρος τίθημι: Πάπ. διακροσάμην τόν χόρταν τόν συνηγμένον 7) άμτθ. διαφύγω: Νουμήν.Εύσ.Εύγγ.Πορ 11,8.
διακροτύω μτν. έπιτατ. τού κρύπτω βλλ. **διακρινίζω** μτν. κρινώ, έπιμελώσ: Φλόστρ. Απολ.8,7 τά ξανθά και διεκτεμισμένα μερικάτα, **διακτενισμός** (ο) μτν. τό έπιμελώσ κτενίζειν, τό καλό κτενίσα: Κλήμ.Αλ.96,4 τούς διακτενισμούς αύτόν τούς θηλοδριώδεις μεβετον.
διακτινισμός (ο) νεώτ. ή ιδιότης τών σμαμάτων να είναι χημικά διαπερατά ύπό άκτίων ενεργών.
διακτορία (ή) μτν. τό έργον, ή ύπηρεσία τού διακτόρου, άγγειοφόρου: ΑΠ 6,68 (Μουσαί.).
διακτορός (ο) έπίθ. του Έρμού παρ' Όμ. παικίλωσ έρμηνυόμενον ύπό τών άρχαίων, άπαντών δε μετό του άρχεφόρουσ Γ'Α.Β 103, Οδ.Ε 431 ή μ. διακτορός (Όδ.Μ 390, Ο 319) ό διακτορός, ώς έν Αλογ.Πρ.941: 2) ό διαγων άγγελίασ, ό άγγελος ώς έν τοῖσι μτν. ποιοῖται έπί τού άετό του Διός: ΑΠ 7,161 (Αντιμ.Σιδ.) όρνι διός Κρονίδασ διακτοριτε: 3) έπίθ. της Ίριδος: Νών.Δ 31,077 || όμ. της Αθηνάς: αύτ.30,250 1 πλθ. έπί της γλαυκού της Αθηνάς: Καλλ.άπ.164 ποικίλων δι'.
διακτορός-ον Έπην. έπί έλαίων και μέρων έν τοῖσι κηλοτρίσι, ό διακτενιόμενος.
διακτυποῦμαι-έομαι μον. έπιτατ. του κτυποῦμαι βλλ. Αισώμ.Εσσεολ. έν Μί.139,133.
διακτύπος-ος (ο) μτν. κ'Ήσ. ό διακτορός βλλ.: ΑΠ 10,101 (βιάν.) βούταν διακτορα: 3) Ήσ « διακτορασι ήμεροσι, βασιλευσιν ». **διακτενιστής-εως** (ή) μον. κ νεώτ. όμ. -η ή έέργημα του διακτενιού βλλ.: Ίω.Μοναχ.4,147 μεγάλησ και θαυμαστήσ διακτενιστήσεωσ.
διακτενριστικός-ή-όν μτν., μον. κ νεώτ. ό ίκανός να κυβερνώ, να διοική: Έπιφάν.1019 Α κατά τήν αύτήσ διακυβερνητικήν σοφίαν,Θεμμ.71, **διακτερνώ-ώ** κ. μον. κ νεώτ. κυβερνώ, διοικώ, διευθύνω, κομμαντώμαι: Πάπ.Νόμ.709 Β ώς θεός μέν πάντα και μετά θεού τήχη και καιρούσ τάνθρῳπνα διακυβερνώσι έξυμνησαν, Πάπ. έμψυτήν τε και τό παιδίον σου διακυβερνήσαι || κ. έπί Ιατροῦ: Αριστ.Πρόβλ.859 α,β || κ. παθ.: Σάβ. (Ατταλ.) 1,43 πρός έπίδοσον άει... διεξέγγοντο και διακυβερνήοντο τῷ... θεῷ χειρί.
διακυβέσις-εως (ή) νεώτ. ή διακυβίνουεσις τινος **διακυβέσις** κ. νεώτ. άμτθ. ποιζώ τούς κύβους: Πλούτ.Ρωμ.5 πρόλοτο πρός τών θεών διακυβεΐναι: 2) κ. νεώτ. άμτθ. άποθ. διακινούεωσ, ριφονικινούω, έμβάλλω εις κίνησιν: Πλούτ.Ήθ.128 Α κριτήτων ένδον άποφείμασ δια κενής και ήσυχίας ή διακυβεσται πρός λουτρον άσαμένους, διακυβεσσε τήν περιουσίαν του - τήν ζωήν του || νεώτ. κ. παθ.: διακυβεύονται τά άθηνικά συμφέροντα.
διακυβετώ-ώ Σουβί, ηθδών τό τήν κεράλην πρός τό κάτω άναστρέφωμαι, κάνω τούτησ.
διακυβόμεται Ήσ. « διακόμεναι ». **διακυβώ-ώ** κ. μον. αναμνησική μετά τινος, άναταράττω, έν χρ. κ. μτφ.: Δημ.263 τών μέν ούδ λόγων, ούς ούτος άνω και κάτω διακυβών έλεγε περί τών παραγγεραμμένων νόμων, Σάβ. (Ατταλ.) 1,60 διακυβών αύτόν και τό μέρος αύτοῦ.
διακυκλινθώ-έω διακυκλώ βλλ.: Αριστ.Τζ 13 β,26 ό άρρενεσ τά φά διακυκλινθούσι.
διακυλλίω μτν. κ νεώτ. κυλλώ κατά διαφόρουσ διευθύνεσις, κυλλώ πρός τά έμπροσ, κυλλώ άδω και εκεί: Αρισταιν.10,42 λάθρα διακυλλίασ μύλων.
διακυμαίνω μτν., μον. κ νεώτ. έγείρω κύματα: Λουκ.Νεκρ.Δ 15,4 ήμεῖσ δε έμπεσόντες άλλο άλω του πέλαγούσ μέρος διακυμαίνομεν: 2) μτφ. έξέγερσας: Δίων κ. 2,240 ήμῶσ τε... ούχ έώρων διακυμαίνοντασ || κ. παθ.: Ανν.Κομμ.182 Α άλλα

γάρ ἐπ' ἄλλοις διακυμάνθησαν 3) νεώτ. ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ χρηματιστηριακῶν τιμῶν, ὑφοῦμαι καὶ κατέχουμαι, ἀνεδοκαθεδόνω, παθ. :: αἱ τιμαὶ τῶν ὀσπρίων διακυμάνονται μεταξύ τῶν οἰκτῶ καὶ δεκαπέντε δραχμῶν κατ' ὄκτω.

Διακόμωνασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ κατ' ἀσταθὴ μορφήν οἷα ἡ τῶν κυμάτων, ἐξέλιξις καταστάσεως τινος :: ἡ διακόμωνασις τῆς πολιτικῆς || ἡ κατὰ σχῆμα συνεχῶν κομπλῶν διακυμάνει αἱ διακυμάνσεις τοῦ ἐδάφους || ἡ αὐθιμοειδώς :: ἡ διακόμωνασις τοῦ πυρετοῦ - τῆς λίρας.

Διακυμαντικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, ὁ προκαλὼν διακόμωνασι βλλ.

Διακυμαντικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διακυμάνσεως βλλ.

Διακυμβαλίζω μτγ. ἠχῶ ὡς κύμβαλον :: Γρηγ. Νόσσο.2240.

Διακυμφοθαμιζομαι ὀμοειδώς προσδίδω τινά μετὰ κυκλικῆ ἀναδίεσις, κατ' εὐθείαν καὶ ἀπεναντίας :: Κωμ. Ἀδέσπ.975, Ἄλ.Διον.ἀπ.124.

Διακύπτω κύπτων διέρχομαι, διέρρω διά τινος στενωποῦ :: Ἦρ.3,145 ἐπακούσας τε τὰ προσώμα καὶ διακύψας διὰ τῆς γοργύρης, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.930 σὺ δὲ τί διακύπτεις? 2) κύπτω τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἴδω ἐντός :: Ἀριστοφ. Ἐπ.78 ἄλλ' ὅτι, τί ποιεῖ τῆδε διακύψας ὄφθαμοι, Πλά Βασπλ.4,9,30. Τεζάδελ... διέκυψε διὰ τῆς θυρίδος.

Διακυρίττομαι μτγ. κερατίζω τινά, προσβάλλω τινά δικῆν τράγου, ἀντιμάχομαι :: Συνέσ.77 C πρὸς Νίτταν ἀναξίχουσαν παραδόλλεται καὶ διακυρίτταται δεδαγγμένω κριῶ? 2) ἐξανίστημι κατὰ τινος :: Συνέσ. Ἐπιστ.57,198 ἀρθεῖς ἄφ' ἡμῶν αὐτῶ διακυρίτταται τῆ θῆσῃ.

Διακυράνω AB ἐξ ὀλοκλήρου ἐπικυρῶ, ἐπιβεβῶσι τι :: Φρόν.Παρ.Σοφ.62 B, AB,35,6 ὁ διακυραῶν, οἷον καὶ διακρινεῖν καὶ βεβασιῶν.

Διακυτταρικός-ή-όν νεώτ. ὁ διὰ μέσου τῶν κυττάρων, ὁ ἐν τοῖς κησίοις τῶν κυττάρων.

Διακυδωνίζω κ. νεώτ. δοκιμάζω διὰ κωδωνισματος, κ. ἀπλῶς δοκιμάζω :: Δημ.393 ἐκείνος ἡμῶς διακυδωνίζεν ἀπαντας || κ.καθ.Ἄλ.σ.ἀπ.313 S, Πορφ. Ἀποχ.4,17 2) κ. νεώτ. διαδίδω τι, κυκλοφορῶ, ἐξαγγέλλω τοῖς πᾶσι, διατυμπαίνω :: Στροδ.2,3,4 πανταχοῦ δὲ διακυδωνίζοντα ταῦτα? 3) ἀπολύω, κηρύσσω λήξην ἐργασίῶν διὰ κωδωνισματος :: Φιλῶστρ.Σοφ.2,27,5.

Διακυδωνιστής-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διακυδωνίζω 2) ἡ διάδοσις, ἡ δημοσίευσσις.

Διακυδωνίζω μτγ. ἐπιτατ. τοῦ κωδωνίζω μεθύσκω τινά ἐντελῶς :: Γρηγ.Νόσσο.2280.

Διακύλλωμα-ατος [τό] ἐνδιόμενον κώλυμα :: Πλάτ. Νόμ.807 D πάρεργον γὰρ οὐδέν δεῖ τῶν ἄλλων ἔργων διακύλλωμα γίνεσθαι.

Διακύλισσις-εως (ἡ) ἡ παρεμυδισσις, ὁ ἐμποδισμός :: Πλάτ. Πολ.469 B ἐπειὸν ὅρα τὰς νεκροπολίτας καὶ τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακυλίσεις, Ἀριστοφ. Πητ. Ἄλ.142 b, 22.

Διακυλίτης-οῦ [ἰο] κ. μον. ὁ διὰ παρεμβάσεως αὐτοῦ κωλύων, ὁ παρεμυδίζων :: Ἦρ.6,56 Πλάτ. Φαῖδρ.240 A διακυλίτης καὶ ἐπιτηριτής . . τῆς ἡδίστης πρὸς αὐτὸν ὀμίλιας Προκ.Κτισμ.57 A Ἰουστινιανός διακυλίτης αὐτῶ γέγονε.

Διακυλιτικός-ή-όν ὁ εἰς τὸ διακυλίει ἐπιτήδειος, ὁ εἰς τὸ παρεμυδίζειν ἱκανός :: Πλάτ. Πολιτ. 280 D ὅσαι τε περὶ τὰ κλοπὰς καὶ τὰς βίβι πράξεις διακυλιτικὰ ἔργα παρεχόμενα τέχνη φραγμάτων ἢ πειθῆν ἀνάγκ. ἐν Πολυδ.7,209 I.

Διακυλῶ κ. μον. διὰ τῆς ἐνεργείας μου, τῆς ἐπιβεβῶσε μου κωλύω, παρακωλύω, ἀποτρέπω, μετὰ τοῦ μή κ. ἀπαρφ. ἡ ἀπλῶς ἀπαρφ. ἡ μετ' οἱτ. προσ. κ. αἱ. ἡ γενικ. πρᾶμ. :: Ἦρ.8,144 πολλὰ τε γὰρ καὶ μεγάλα ἐπὶ τὰ διακυλῶντα ταῦτα

μὴ ποιεῖν, Σοφ.ΟΚ1771 ἐάν πως διακυλώσωμεν ἴδινα φόνον τοῖσιν ὀφθαίμοις, Εὐρ.Ἐκ.148, Θουκ. 8,92 τῶν τε προεβυτέρων διακυλώσων τούς ἐν τῷ ὄσσει διαθέντονα, Πλάτ. Ἄπολ.31 E, Διόδ.5, 17,40 διακυλώσαν αὐτὸν τῆς εἰς τὴν πόλιν εἰσοδου, Μηναι.1,4, Ἐστ.Ῥδ.8 τοῦτον διακυλώσας συσταλέμενος φόβῳ? || ὄμ. παθ. :: Θουκ.1,101 διακυλώθησαν δὲ ὑπὸ τοῦ γενομένου σεισμοῦ, Ἀντιφ. 3,2,7.Δημ.245 ἂ δὲ . . διακυλώθη, ταῦτα ἀναμνήσων.

Διακυμψόθησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ γελιοποίησης τινος προσώπου, καταστάσεως, γεγονότος ἐν κωμῳδίᾳ ἢ κ. ἀπλῶς ἡ γελιοποίησης τινος :: διακυμψόθησις τῶν ὑπουργῶν - τῆς θρησκείας - τῆς εὐρηθῆς.

Διακυμψόθω-έω κ. μον. κ. νεώτ. οὐκῶτα, σατυρίζω τινά ἐν κωμῳδίᾳ, ὄβ. κ. ἀπλῶς γελιοποιῶ :: Πλάτ. Γοργ.462 B ὀκνῶ γὰρ Γοργίου ἔνεκα λέγειν, μὴ οἴμαι μὲ διακυμψοῦσθαι τὸ εὐατοῦ ἐπιθύημα, Ἀριστοφ. Πολιτ.1458 b, 6 οἱ . . διακυμψοῦσθαι τὸν ποιητὴν Θεοφύλ.Σ 53 D ἐν λόγῳ διακυμψοῦται τῆ τοῦ βουστῶ γυναικί . . ὀμίλησαι.

Διακωνεῖν [οἶ] πάμ. κ. μον. ὁ διακόνος :: Εὐχολ.Σοφ. 485 ὁ διακων λέγει τὸν, Κύριε δεσπόμεν.

Διακωνέω-έω Ἦσ. χρίω διά πίσσης Ἦσ. εδικοκνήσαι διακῶσαι [κτ. διόβρ. κωδ. διακωλάσαι] ἀπὸ τοῦ κνησίου ὄπρ ἐστὶ πίσση χρίσαι :: [δ. γρ. κνησίου].

Διακωπηλατῶ-έω Σουδῖ. γλῶσσα. τοῦ διεπείροντα Σουδῖ. ὁ διεπείροντα διακωπηλατοῦμαι.

Διακωχῆ (ἡ) ἔσφ. ἀν. τοῦ διακωχῆ βλλ.

Διαλαβῆ (ἡ) μτγ. τὸ λαβεῖν, τὸ δρᾶσθαι τινά ἐκ τοῦ μέσου :: Διον. Ἄλ.Ρωμ.20,11 ὄρασαν ἐκ διαλαβῆς ἄμφω τῆρας ταῖς χρῆσιν κρατοῦσθαι, Βασ.2,45 B ἐπειδὴν . . διαλαβῆν αὐτῆ πρὸς τὴν ἐναντίαν διαίθεσιν ἐμοιοίσηρ.

Διαλαγχάνω κ. μον. μέλλω διαλέξομαι, παρκα. διαίληχα διαρῶ, διαμοιράζω τι κ. ἄλλω :: Ἦρ. 4,68 τὰ χρίματα αὐτῶ διαλαγχάνονται οἱ πρώτοι τὴν μαγίαν, Ἀσχ. Ἐπ.789, Εὐρ. Φοῖν.68 ἀράται πασιῶν . . θηκτῶ σιδήρῳ ὄρωμα διαλοχέτη τῶδε, Ξεν.ΚΠ7,3,1 διαλαγχάνοντας τὰς ἀμάξας κομίζεν ὀπισκερ ἀν αὐτοῖ πορευόμενοι 2) μτφ. κόπτα εἰς τεμάχια, σπασάτω, κατασπασάτω :: Εὐρ.Βάχκ.1292 οὐλέρ πρὶν Ἀκταίαν διαλάσχον κῆνες? 3) λαμβάνω κλήρον, μερίδιον ἐκ κληρονομίας :: Ἐπιγρ.Γόρτυνος 8,4,24? || λαμβάνω κλήρω, μὲν τυχεῖται :: Διον. Ἄλ.Ρωμ.3,48? 4) λαμβάνω μοῖραν τινος μετὰ τινος, διαλέμομαι, μοιράζομαι τι μετὰ τινος? || μου, μεταδιδῶμι τινί τινος :: Προκ. Γοτθ.1,6,67 διαλαγχάνει τινά ἐν Χριστιανοῖς μυστηρίων 5) μον. ὄμτφ. τυχεῖται τινί πέρηξ, Σάβ.1|Νικ.Χων.1,118 καὶ νικαί ας περιεπαιτῶν, καὶ . . διαίληχαι τρώσασα.

Διαλαμοτομῶ-έω κόπτω τὸν λοιμὸν ἐμοῦ ἢ ἄλλου κ. παθ. διαλαμοτομοῦμαι ἀπέμνησθαι τὸν λοιμὸν, κόπεται ὁ λοιμὸς μου 2) κομ. καταδοχθῆς, καταπίνω λαμόργας τόμου κράτος, κ. παθ. καταδοχθῆσθαι :: Μηναι.1.π. Ἀθην.9,403 A τῶμος ἀλλάντος, τόμος ἡλύστρου . . διαλαμοτομῶ? ἀπὸ τῶ ἐνδόν.

Διαλαμόσων Ἐπιγρ. διαλοχῶσαν.

Διαλακτιζῶ λακτίζων διασπῶ διασχίζω, ἀπολακίζω, ὄβ. μτφ. καταφρονῶ :: Θεόκρ.24,25 οὐκάν δὲ ποσιν, διαλάκτισε χλαίωνα, φευγέμεν ὄρμαινω, Πλάτ. Ἦρ.648 B οὐκ ἔξω . . ἀνθρῶν λόγων ὡπερ στέφανον ἀντιλεγόμενον διαλακτιζέτω.

Διαλακῶ-έω διαρρήγνυμι εἰς δύο, σκάω :: Ἀριστοφ. Νεφ.410 ἐξείψηνε διαλακίσσασα πρὸς αὐτῶ τῶφθαλαμῶ μου προσετίθεισιν, Ἰπποστρ.130,121.

Διαλάλασις πάμ. ἡ διαλοκία βλλ., γλῶσσα, διάλεκτος :: Πλάτ. Ἀπαντα ἐρμηνευθέντα μοι διὰ τῆς Αἰγυπτιακῆς διαλάλασις I δ.δ.δρ. διαλαλία I.

Διαλάλημα-ατος [οἶ] μον. νεώτ. κ. δημ. (τρι-

συλλάβως] φήμη, διάδοσις : Δοκ.95 Α και τῷ τῷ πανταχοῦ κατεκυρωθῆθη τὸ διαλάλημα 2) δημ. τὸ ἀγγελλόμενον ὑπὸ διαλαλητοῦ, τὸ ὑπὸ κήρυκος ἐκφωνούμενον, ἡ μεγάλη τῆ φωνῆ κοινοποίηση, ὄβ. κατ' ἐπέκτ. κ. ἀπὸς ἡ μετάδοσις εἰρήσεως, ἀνακοίνωσις : Σάρρ.μτφρ.Ἑρ.ΙΤ 239 γιά ἄκου ἀπὸ μεῖ κεινοοργία διαλάληματα.

διαλαλημένος-η-ο δημ. ὁ διαλαληθῆς, ὁ πεφημισμένος || ὄβ. ὁ ἐνδοξος, ἐξαιουμένος.

διαλαληθῆς [ο] δημ. τὸ ὑπὸ τοῦ διαλαλητοῦ διαλαλοῦμενος, ἐκφωνούμενος, ἀνακοινούμενος, ἡ διακήρυξις, προκήρυξις, τὸ διαλάλημα βλλ. : Ἐρωτόκρ.Α 1377 σ' ἔλεκε τὰι χώρας και νησά πέμπει νά διαλαλήσῃ, κί ἄλλενε ὁ διαλαληθῆς, ὁ τραγ. και βγάλασι διαλαληθῆ σ' ἄλλασι τοῦς ἀνδραειωμένους 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ διαλαλητοῦ βλλ., ἡ πράξις τοῦ διαλάλῃ.

διαλάλησις-εως [η] μτγ., μον. κ. νεώτ., δημ.-η ἡ πράξις τοῦ διαλαλεῖν, ὁ δημοσια ἐκφερόμενος λόγος : Σχόλ.Πινδ.Ο 7,17 φήμισι ἀναθαλι, τουτῆσι διαλαλήσεις χριστάι, ὄβ. οἱ ἄνθρωποι οἰοῦσι, Τρικλίν.Σοφ.Ἡκ.ΠΙΟ 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ διά κήρυκος πρὸς κοινῇ γνώσει ἐκφώνησις || συνεκὸς ἡ κοινοποίησις, διάδοσις μουσικῆς.

διαλαλητά ἔπιρρ. δημ. ἐκφώνως, με διαλαληθῆ βλλ. : βλάσι ἀνθρώπο διαλαλητά νά πῆ πᾶς θά δώσομε βρετικία.

διαλαλητής-ήτρια νεώτ., δημ. δηλ. -ήτρια, πληθ. διαλαλητάδες ὁ διαλαλῶν, ὁ κήρυξ, ντελάλης : ὁ τραγ. διαλαλητάδες ἔβαλαν νά βγούν νά ντελαλήσουν,Πολομ.Περ.Χοιρ.68,8 ὁ βιβλικὸς διαλαληθῆ τὸν ἔπισαο τοῦ πλέκει 2) ὁ διαδιδάσκων, ὁ κοινολογῶν μουσικῆ : Βολσαφ.Μνημόσι, Ἄνδρ.Γρηγ.Ε' ὁ τοῦ μουσικτοῦ διαλαληθῆ πέφτι στῆ γῆ, στὸ κύμα τὸ .. μῦθμα.

διαλαλητός-ον μτγ. ἐπὶ γεγονότος, καταστάσεως, ἰδιότητος, περιβάσεως, ἐξαιουσιως, περιφροσις : Γρηγ.Νύσσ.2,1047 Β και τὸ τοῦ βίου και λόγου προτῆρημα κόσμω παντὶ διαλαλητόν.

διαλαλία [η] πάπ. κ. μον. ὁ ἀνάγν. διαλαλία ἡ διδωκετος : Πάπ. ἀιμπακατὶ διαλαλία [περὶ τῆς κοπιτικῆς διαλεκτοῦ δ.γρ. διαλάλεια βλλ. 1 2) ὁ μῦθος, λόγος, διάλεξις : Πάπ. ἔξ ἑμῆς διαλαλιάς 3) μον. διαγγελλομα, διακήρυξις, διάταγμα διὰ κήρυκος ἀνακοινούμενον, προφορικὴ διάταξις : Ἄνν. Κομν.Β 234 C προστάξις δὲ τῆνικαῖτα διαλαλίαν εἰς ἀπὸ τὸ στράτευμα γενέσθαι, ἴω.Λυδ.Ρωμ. 3,67 πολλοὺς αὐτὸς οἶδα ἀπὸ διαλαλίας στρατευσομένων 4) ὁμ. ἀπόφρασις κατὰ μιν συσκέφως, συζητήσεως [λατ. interlocutio], προδικαστικὴ ἀπόφρασις συμβουλίου || προφορικὴ ἀπόφρασις Ἡσ. « φήσος, λόγος, κρίσις, ἀπόφρασις διὰ λαλιάς » : Ἰουστίν.Νεσρ.126,1,Πάπ., ἴω.Μαλόλ.389,11 προδοῖον διδωκότες παρὰ τῷ ἀρχοντὶ Σελευκειῆς ἀπὸ διαλαλίης ἀπεκεφαλίσθησαν 5) ὁμ. κ. δημ. κοινολόγησις, διάδοσις, φήμη : Δοκ.127 Α διαλαλία συχνῆς γινωσκμένης καί φήμης.

διαλαλίω δημ. διαλαλῶ βλλ., ἴδιως διαφερῶν νια σφόδρα ἐπὶ ἀνθιπικῶν πράξει ἡ μισαρφὲ ἔγκλησι τῶν : ΜΜ ἀτὸ ἔβλο τὸν ἀργάσιον 1) γιστὶ τοῦς ἐδισαλίαις | γιά κλέφτες, γιά γυναικωτοῦς || κ. παθ. : ΜΜ ἡ Ἐλενίτσα ἡ ἀκριβὴ ἔδισαλίαισθηκε πολὺ || ὡς οὐσ. ἡ μτγ.παθ.πορακ.διαλολημένοςβλλ.

διαλαλημένος-η-ο δημ. ἡ μτγ.παθ.πορακ. τοῦ διαλαλίω βλλ. ὡς οὐσ. ὁ ἀτίμω ὀλοήφως, ὁ κακῆ φήμην ἔχων, ὁ χουγιουσιμένος, ὁ πομπημένος || ὄβ. κ. ὁ ἐξηπυριμένος, ὁ ἠθικὸς ἐκπεσών, ὁ παροστρατημένος εἰδ. ἐπὶ γυναικὸς διαλαλήσμην ἡ ἄτιμος, ἡ ἀνθιπικῆς || ἐν χρ. κ. ὡς βαρεῖα ὄβρις.

διαλαλοῦ (τὸ) δημ. κακὴ φήμη, κατακραυγὴ, ρεζιμεὸς, ρεζιλικὴ, χόρηγο : ΜΜ καταραμένη μ' ἀ-

δερεφῆ | τὸ διαλάλο σου εἶναι πολὺ, οὐτ. ἐκεῖνος ἴτανε κακὸς και εἶχε βγάλε διαλάλο φρ. ἀπειλῆς ρυγε ἀπὸ 'δὼ νά μὴ με κάμρη και βγάλω διαλάλο | νά μὴ σὲ φονεῶσῃ και ἀτρησῶ διὰ σὲ τὸν ποταπὸν.

διαλαλοῦ-ἔω μτγ. κ. μον. κ. δημ. ὀμῶλ μετὰ τῆος συνητῶ, συνημῶ : Πολυβ.9,32,1 θεωρούς τοὺς πολλοὺς ἐν αὐτοῖς διαλαλοῦσάν ὑπὲρ τῶν προηρημένων, Διοκ.Ἄλ.Ρωμ.6,57 ὁ-κατὰ συμμορίας, Κδ Λουκ.11 ἀπὸ δὲ ἐπλήθεισαν ἄνοιας και διαλαλοῦν πρὸς ἀλλήλους τὴ ἐν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ, Πλούτ.Ἡβ.14,1D καλὸν οὐν και τὴν οἰκοδόμησιον, οὐτ. ἐν ταῖς χερσὶν ἔχη τὸ ἔσοπρον αὐτὴν ἐαυτῆ διαλαλεῖν 2) φλωρὰ περὶ τῆος, ὀμῶλ περὶ τῆος πρὸς διασκεδῆσιν, διὰ νά περάσῃ ἡ ἄρα : Ἑρρ.Κύκλ.175 ἄκου, Ὁ-θυσιστὸ, διαλαλοῦσεν τὴ σοφ' 3) ἀγορεύω περὶ τῆος, ἐκφωνῶ λόγον : Πάπ. περὶ γυμνασιουρίας διαλάλησεν τῆ βουλή || μον. περὶ αἰτ. ἐκφώνω λόγον : ΚΤορρφ.Ἐωβ.1,155,6 διαλαλετ' ἐκφώνω λαόν 4) δημ. κηρύττω δημοσιῶν, διακηρῶντῶν : Ἐρωτόκρ.Β 1197 ἐκίνησεν ὁ βασιλεὺς κί εἶπε νά διαλαλήσῃ || κοινολογῶ κ. παθ. κοινολογῶμαι : Πολιτ.Ἑκλ.Τρογ.176 ὁ ναυτῆ τὸ διαλάλησεν στῆ γῆ τὴν οἰκουμένην, Ἐρωτόκρ.Β 5 ἐκάτεψ' ὁ Ρωτόκροτις κελνο, ποῦ διαλαλήθη 5) λέγω δημοσιῶν, λέγω ἀπεριφράστως : Παλαμ.Τρισυδ.23 ὁ τὸ ἔφαται θά τὸ διαλαλήσῃ ἔδὼ ἔξουσια 5) μτγ., νεώτ. κ. δημ. διασημῶν τῶ : διαλαλεῖ τὰ πλοῦτσια του || κ. παθ. διασημίζομαι : Κδ Λουκ.1,65 ἐν δλη τῶ ὀρεινῆ τῆς Ἰουδαίας διαλαλετο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα 6) διαπομπέω, πομπέω - ο.παρὰφ. διαλαλήθη, διαλάλημα, διαλάλησις, διαλαλία, διαλαλητής.

διαλαμβάνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. διαλήφομαι κ. μτγ. ἴδιως διαλήφομαι, ἀφρ. διαλαβῶν, παρακ. διαλήφα κ. παθ. διαλήμμα, ἰων. διαλέλλημα κ. διαλέλαμαι | Ἡρ. 1) λαμβάνω, δέχομαι κατὰ σερῶν τὴν μερῆσι μου, ποῖνον τὸ μερδὸ κῶν : Ξεν.ΚΠ 7,31, αὐτ. Ἄν.5,34 διαλαμβάνουσι τὰ ἀπὸ τῶν σιγμαλῶτων ἀφῆρον 2) ἐπὶ τὸ ποῦ, ἐν ἀνοσφ. πορὸ κίνησι, λαμβάνω | διέχορηγο | διαδοχικῶς, κατὰ σερῶν | ἀράδα : Ἄσο.12,8 διαλαβόντες θὰ τὸς οἰκίας ἐβόδοι 2) ἐπιλομβάνουσι τοῖς ἰδιαίτερος, κρατῶ κατὰ μέτρον : Ἡρ.4,94 διαλαβόντες τοῦ ἀποπεπομένου . . τὰς χεῖρας και τοῦς πόδας 3) ὄβ. κ. συλλαμβάνω, πῖναι : αὐτ.1,114 ἐκέλευε σπῶν τὸς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν, Πλάτ.Πολ.ἔΙΒ 5 | ἀνδρες | παρεστῶτες . . τοὺς μὲν διαλαβόντες ἴχον ὁμ. κ. παθ. : Ἄριστφ.Ἐκλ.1090 βινετιν θά με διαλαλημένον || εἰδ. ἐπὶ πᾶσις, λαμβάνω ἐκ τῆς δομῆος, πῖναι ἀπὸ τῆ μετῆ : Ἡσ. « διαλαβεῖν, πολαιστικὸν τὴ » : αὐτ.ἴππ.262, Πλούτ. Ἄντων.33 ὁμ. ἐν φρ. μέσον διαλαμβάνειν τινα : Ἄχ.Τάτ.3,13 οἱ δὲ λραταί ἡμᾶς μέσουσ διαλαβόντες 3) πάπ. δένω, συνδέω, συσφήγω : διαλαμβάνειν σπάρτῶν 4) παθ. μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιορίζομαι : Πλάτ.Φαιδ.81 C διελημμένην γε, οἴμισι | τῆν ψυχῆν | ὄπὸ τοῦ σωματωιδῶς 5) μτφ. ἐν ἐνὶ περιλομβῶν, συκεφοραῶ : Θεοφρ.ΦΙ 8,1,16 ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖ 6) χῆρσιον ποιοῦμαι, μεταχειρίζομαι : Ἄσο.14,4, Φιλόστρ. Ἄπολλ.5,36 διαλαμβάνων τὸν ἡγεμόνα ὡς ἀνδράποδον 7) διαρῶ, κατανομῆ, χωρίζω : Ἡρ.1,190 [τὸν ποταμὸν] ἐς τριχοσιαις και ἔξακοντα διαρῶμας μιν διαλαβῶν, Πλάτ.Νόμ. 763 C, αὐτ.Συμπ.222 Β κατακλίην ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε και σοῦ, ἴνα χωρῖς ἡμᾶς διαλάδῃ, Ἄριστφ.Πολιτ. 1296, 11, οὐτ.Κόσμ.398 Α, 29 τῆν σῆψασαν ἀρχὴν κατὰ ἔθνη διαλαμβάνειν || παθ. χωρίζομαι, κατανομῶμαι : Ἡρ.3,117 οὕτως [ὁ ποταμὸς] πρότερον μὲν ἀρῆσσκε διαλαλαμένος πενταχοῦ, Ξεν. Ἄ-

ποιν.3,10,13' όμ. κ. επί χρόνου : Πλάτ.Νόμ.886 Α τὰ τὸν ἄρδον... ἐναύσιος δι' καὶ μισοῖ διαλεημένον
8) εἰδ. επί τόπου, χωρίζω τὸ ὅριον : Ψήφ.π.Δημ.278 στήλας διαλαθεῖν τοῦ ὄρους' **9)** χρονικός, παύσημι παύσειν, διακοπῆς : Πλάτ.Πρωτ.346 β πάντας... φίλους ἔκων [ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἔκων διαλαθεῖν λέγοντα] ὅστις ἔρδη μὴ ἐν ἀγορῶν' || κ. ἄπολ. : Ίπν.Γυν.1,68 εἰ δὲ μὴ, διαλαθόντα σείειν [κατὰ διελεύματα] || δδ. κ. ἀνοκοπίζω : Ἀριστ. Πρωτ.880 β,22 ἐν δὲ τοῖς ὁμαλείην ἢ ὁμοίους τοῦ ἀχημάτος οὐ διαλαθάνει, οὐδ' ἀναπαύει τὰ μέρη' **10)** διακόπτω τὴ ἀπὸ ἄλλου, διακορίζω : Θουκ.7,73 δ- τὰ στενόπορα [γρ.κωδ.], Ἀριστ. Θουμ.840 α,2 περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμθάνοντα τὴν Σικελίαν, Πολύδ.5,99,9 τὰ δὲ μετὰ τῶν στρατοπέδων τὰ φάρω καὶ διπλῶ χάρακι διαλαθῶν ὠχυρώσατο, αὐτ.1,84' **11)** δδ. εἰδ. σημ. ὠχυρώω κατὰ διαστήματα : Ἀριστ.Πολιτ.1331 α,20 τὰ δὲ τελεῖθ διαλεηθῶσι φυλακτικοῖς καὶ πύργους κατὰ τόπους ἐπικαίρους' **12)** παρεννοῦν διακορίζω, ποικιλίης ἢ κόσμου χάρην παρεμβάλλω, διαποικίλλω : Ἀριστ.Ποιητ.1459 α,36 ἐπεισοδίου, οἷς διαλαμθάνει τὴν ποιήσαν, Διον.Ἀλ.Συνθ.26 διαλαμθάνειν ποιήσεις μέτροις, αὐτ.16' || ποθ. διὰ παρεμβολῶν ποικιλλομαι : Πλάτ.Φαῖδ.110 Β, Λουκ.Πατρ. Ἐγκ.10 λευγαῖσι φωτιστοῖς παντοδαποῖς διαλεημένους' **13)** διακορίζω ναισίμα, διακορίζω : Ἰσοκρ.4,16 αὶ γὰρ παλιταίαι, δι' ὧν οὐκοῦται τὰς πόλεις, οὕτω τοῦς πλείστοις αὐτῶν διαλεησάνται' || διακορίζω, διακορίζω ἐν λογισμῷ, κατὰ διάνοιαν, ἐξεκορίζω οἰὸ μυαλό μου, μετ' τὸ μυαλό μου : Εὐρ.Ἡδ.373 πάσων τις αὐτὰ διαλαθῶν ὀρθῶς κρινεῖ, Πλάτ.Νόμ.777 Α, αὐτ.935 Δ διαλαθῶμεν ἄλλα τὰ παίζοντα καὶ μὴ' || συνάγω ὄρισματα ἐπιχειρήματα, συμπιράσματα ἐξ ἔργων, γεγονότων κττ., δδ. ἀκρίνομαι, συμπιράσω, ὀρίζω : Ἀριστ.Πολιτ.1323 α,40 [ἀμφ.ἀνάγν.] διὰ τῶν ἔργων διαλαμθάνει τὴν πόλιν, αὐτ.ΖΜ.665 α,31, Πολύδ.2,427, αὐτ.4,25,1 συνδύρεται καὶ διαλεῶνται μετὰ τούτων τί δεῖ ποιεῖν' **14)** δδ. ὀρίζω, καθορίζω, προσδιορίζω : Πολύδ.15,52, αὐτ.30,9,2 εἰς δὲ τὴν Ῥόδον ἀποστέλλειν διέλαθε, κἀκείνου τοῦτο παρακαλοῦντος' || καθορίζω σαφῶς, ἀποφασίζω : Φιλίππ.π.Δημ.165 διαλήφομαι περὶ τὸν καθ' ἑμᾶς [= θά κανονίσω τὴν στάση μου ἀπέναντι σας], Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.22,8' || κ. μέσ. : αὐτ.162,27' **15)** πᾶν εἶδ. ἐπὶ δικαστῶν, ἐκδιδώ ἀπόφασην : Πλάτ. **16)** βλέπω, διακρίνω : Φιλόδ.Σημ.29 **17)** μτγ. νομίζω : Ἰσά.ΑΓ.2,16,5, Ἀνώ.Λονδ.24,32 **18)** διακρίνομαι ὑπερέχων ἄλλου, εἶμαι διακεκριμένος καθ' ἄλλη τὴν ἔκτασιν : Ἐπιγρ. διαλαμθάνει σθαί ἀρεταίαι πᾶσαν τὴν ἄφ' ἡλίου' || εἰδ. ἢ μτγ παθ. πορᾶν, διελεημένους = διακεκριμένους : Φιλόδ.Οε.1,24' **19)** κ. νεώτ. ἐκδέχτω λεπτομερῶς πραγματοποιῶ, συγγραφέω' Σουῖδ. ε διαλαμθάνειν ὑπὸνυμφατεῖν, συγγραφεῖν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.27,9 διαλαθεῖν περὶ ἑκάστου, Γρηγ.Καρ.7 Ἰωσῆς ἐν περὶ τῶν διαλεκτῶν ἱκανῶς διαλεδόμενος, - περὶ ἠθικῆς διαλαμθάνων ἐν τῷ τρίτῳ κεφαλαίῳ τοῦ ἔργου μου' || μον. κ. νεώτ. ἀναφέρειν, νηπινομεῖν, λόγον ποιῶμαι περὶ τούτου : Εὐδοκ.97 οὕτως ὁ μῦθος διαλαμθάνει' || ἢ μτγ ἐνάρθρων, ὁ διαληφθεῖς = ὁ προσημνομευθεῖς : Νουκ.Ανεκδ. Φωντ.1,5 οἰκονομικός οὐκ οὕτως ὁ λόγος ὡς ἐφηνεν τῷ διαληφθέντι προσδεδείσασαι, 2 δδ. | Χρυσοστόλλοι λόγοι | 1,224' **2)** νεώτ. ἐπὶ νόμων, διαταγμάτων, κυβερνητικῶν ἐγκυκλίων κττ., ὀρίζω, κελεύω, διατάσσω, ἐντέλλομαι, προβλέπω, ἀναφέρειν : ὁ νόμος διαλαμθάνει περὶ τούτων τὰ ἔλας.
Διαλαμπής -οὗς-έτι μτγ. ὁ ἔχων, ὁ ἀναβιδῶν λαμπρῆν, ὁ λαμπρὸς λίαν, περιλάμπας : Γρηγ.Ναζ. 2,132 διαλαμπία ἐπιγὰν, ΕΜ 109,33.

Διάλαμπος-ον μτγ. ἐπίτατ. τοῦ λαμπρῶς, περιλάμπας κ. μτγ. λίαν καθαρός : Δημοφών.75 αὶ μὲν εὐστῆτες γενομένης διαλαμπροὶ πάλιν ἐν τῷ χρόνῳ ἀναμυλκάνται βίου.
Διαλαμπρῶν μτγ. καθιστὰ τὴν λαμπρῶν, δδ. μτγ. ὄλας σαφές : Πλούτ.Ἡδ.734 F λόγον τὴν τοῦ Δημοκρίτου παλαιῶν... ἐκκαθαίρειν καὶ διαλαμπρύνει' || διαφωτίζω : Δίοςκ.Οηρ.Προοίμ.505.
Διαλάμπω κ. μον. κ. νεώτ. λάμπω διὰ μέσου τινὸς ἢ καθ' ὑπερβολὴν λάμπω : Ἀριστ.536 α,17 διαλαμπαυμένων τῶν αἰσάντων ἐκ τῆς ἐπιτάσεως, Πλούτ.Ἡδ.390 β, Πορφ.Μαρκ.13' || ὅμ. μετ' αἰτ. : Ίπν.Ἐπιστ.10 διαλαμπον δὲ αὐτῆς οἱ τῶν ὀμματῶν κύκλοι καθαρὸν τι φῶς' **2)** ὅμ. κ. νεώτ. μτγ. : Ἀριστ.ἩΝ 1100 β, 30 διαλάμπει τὸ καλόν, Πλούτ.Ἡδ.382 Δ ὡς περ ἀστραπῆ διαλάμψασα τῆς ψυχῆς, - θὰ διαλάμψῃ ἢ ἀλήθεια - ἢ ἀβῶτης' **3)** γίνετο ἡμέρα, ἡμερᾶνε, φωτίζω, ἠεροῖς : Ἀριστ.Πλ.74 ἡμερᾶνε, εἰμι ἔξοχος, ἐνδοξος : Σουῖδ. πινάκας τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμθάντων [ἔργων Καλλισμάχου], Μηνσι.2,14 Συναε' || εἰδ. ἐπὶ ὁδοῦ, διακρίνομαι διὰ τῆς φωνῆς μου, ἐξεχορίζω ἐν χορῳδῳ : Ἀριστ.Πρ.922 α,36 **5)** ἐνεργ. ποιῶ διαλάμπει ἰσχυρῶς, ζωηρῶς λάμπει : Γάβλ.Μυστ.1,5, Πλούτ.Ἡδ. 393 β' || ὅμ. μτγ. λαμπρῶν, κοινῶς : Ία. Ἀντοκ.838 διέλαμπον ἀρεταί τῶν ἀνδρῶν.
Διαλαμψίς-εως [η], αἰολ. κ. δωρ. διάλμψις τὸ λάμπειν διὰ μέσου τινὸς : Ἀριστ.Μετ.369 β, 15 πύρρος μὲν ἢ ἀστραπῆ διαλαμψίς, ἢ δὲ βροντὴ σέσις, Παύλ.Ἄλλ. ἀρχὴν ποιησαμένη τῆς ἀποκαταστατικῆς διαλάμψως, Ἄλλ.1' **2)** ἐξαιρετικὸς ὑπόληψις ἀγαθῆ φημι : Ἐπιγρ. ἔχειν τινὰ ἐν τῷ καλλίστῳ διαλάμψῳ.
Διαλαμθάνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. διαλήσω κ. διαλήσομαι, ἀδρ. διέλαθον διαφεύγων τὴν προσοχὴν τινος : Θουκ.3,25 διαλαθῶν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μυτιλήνην' || μετὰ μτγ. κτγ. : Ἰσοκρ.3,16 οὐκ ἂν δέξαιτο... τοιαύτης πολιτείας μετέχειν, ἐν ᾗ μὴ διαλήσει χριστὸς ἄν, Μηνσι.5,2 κἀκεῖ κρυπτόμενος διαλαμθάνει' || μετ. αἰτ. προσ. : Πλάτ. Εὐθ.278 Α σὲ δὲ τοῦτο... διαλέληθε, Ξεν. Ἀνομν.4,19 θεοὺς διαλαθεῖν, - διέλαθεν τοῦς ἀκοπούς, Χρῆσ.Στωικ.28' **2)** πᾶν. κρυφαῖς ἀποχωρῶ.
Διαλαμπηδόν εἶδ. [τῶ] νεώτ. εἶδος ὀρέος παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἀσπικτικοῦ ὀρέου.
Διέλαυρος Ἡσ. ε αἰκία μεγάλῃ παντοδαπὸν λαύρασι διελημμένη, ἢ λεγομένη περιμυροδός ε.
Διαλαμψῶν μτγ. μον. καταναλίσκω, καταβροχίζω Ἡσ. ε διελαμψῶς διεφύρασα, ἀνήλασσα ε.
Διαλαμψίζω μτγ. κόπτω εἰς δύο, διασπίζω, διακορίζω τ, ὡς ὁ γεωργὸς διαλαμψίζω τὴν γῆν μετ' τὸ ἀρσενον : Οἰπ.Ἄλ.3,264 Ἀκαίη βυθῖον διὰ κῆρα λαχάνων.
Διαλήγης-οὗς-έτι ὁ ἐπάγων ἄλλοις, πόνων : Αἰσχ.Χο.66 διαλήγης ἄτα διαφέρει τὸν ἄπτον παρακτάς νόσου βρῦν' **2)** παθ. ὁ πόνον πόνον ὑποφέρειν, ὁ βαρυσλήγης : Πλούτ.Ἄλεξ.75 ἄφω διαλήγης γενομένου.
Διαλαγέ-εω μτγ. ἐπίτατ. τοῦ ἀλγῶ λίαν, καθ' ὑπερβολὴν ἀλγῶ, πόνῳ, λυποῦμαι : Πολύδ.4,42 ἐπὶ τῷ γιννομένῳ... διαλαγούσπε, Πλούτ.Ἡδ.70 Α ἀκρι οὐ διαλαγῶς ὁ ἀνθρώπος ὑπὸ λύπῃς καὶ ὀργῆς **Διαλεθεῖσθαι** [αἰ] νεώτ. χημ. ὀργανικὰ ἐνώσεις περιέχουσιν ἀλεθεῖθην.
Διαλαεῖν, μέσ. βοιωτ.ἀδρ. διαλαινάσθη [= δια-

λεάνθασαι) μτγ. κ. μαν. έπιτατ. τοθ λεάνω λεάνω έντελώς : 'Αρχμ.παρά Γολ.13,69 2) τρίλω : Γολ. 13,69 3) Ισπεθώ, έξομάλζω : 'ω.Μοναχ.4,276 δλιν ό μαλιζουσα τίν όδόν αυτόν και διαλαίνουσαν όρ. β' μτφ. : Φάτ.Βιθλ.16,38 τή άφελείσ τόν έκείθεν δγκον μινός τ και διαλαίνου εύφώσ 4) μτφ. μέσ. διογράφω, έξολείω χρέας : 'Επιφρ.

διαλεγδών 'Ησ. « διαφρονώς ».
διάλεγμαι (τό) δημ. Η πράξις του διαλέγω, διαλογή, έπιλογή, έκλογή.

διαλεγμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. του διαλέγω βλ.λ.η, ό έκλεκτός.

διαλεγμός (τό) δημ. τόν διάλεγμα βλλ.

διαλέγομαι άποθ. κ. νεώτ., μέλλ. διαλέξομαι κ. διαλεχθήσμαι κ. διαλεγήσομαι ('Επιφρ.) όρ. διελέξην (αολ. προστ. ζάλεξαι) κ. διελέχθη, όρ. β' διελέγη, παρακ. διελεγμαι, άπερο. διελέκτο συνομιά, συνδιαλέγομαι μετά τνος : 'Ηρ. 3,50. 'Αριστ.Νεφ.425 οθθ' άν διαλεχθείην γ' άνεχώς τοίς άλλοις, Πλάτ.Πολιτ.272C, Θουκ.8,93 άντην άνδρί διελέγόντ και επίπειθον (= συνμιμναιου, συνεζήταν άνήρ προς άνδρα Ισπαίρωσ) ' όμ. μετ' αιτ. άμείστο άντικ. κ. δοτ. ή έμτροθ. προσθ. διολήσας πρόσ. συζητώ τ μετά τνος, διαπροσηματόμαι περί τνος : 'Ξεν. Απομν.6,1 ό προς 'Αντιφάντ τόν σοφιστήν διελέχθη, Αριστ.Α'Υατ. 92 β,32 ' όμ. μετ' έμτροθ. δ. περί τνος : Δημ.311 οθθ άκιστα δ' άφ' ών περί τής τύχης διελέχθη ' διαλέγομαι ττινι μή ποίειν τν προσπαθώ να πείσω τνά, όπως μή έκρηγίση τ : Θουκ.5,59 δύο άνδρες... προσελθόντς Άγιοθ διελεγέσθην μη ποίειν ' όμ. μετ' αιτ. άπλής : Δημ.305 ε' ταυτί τό ήμα, αλλά μή ταυτί διελέχθην έγώ ' όί νόμο ή ό νομοθέτης διαλέγονται τινι άνασφροντα είς τνα ή είς τν : Δημ.1070, Αισχ.Πλ.18 ένταθθ' ό νομοθέτης οθω διαλέγεται αυτώ τώ σώματι του παίδος, άλλά τας περί τών παίδας 2) άπολ. έζηγομαι, άναστασώ τας σκέψεις μου, συζητώ, έξεταιθ, όμιλώ Ιδία ή δημοσία : 'Ξεν. Απομν.4,5,12 εδοξίμονεστάτους άνδρας γίγνεσθαι και διαλεγέσθαι δυνατατότους, 'Ισοκρ.5,109 ποθοόντα δέ τόν άξιαν άν δυνθέντα διαλεχθήναι περί αυτών, Πλάστ.Περ.7 ' όμιλώ δημοσία, ποιοίμαι διάλεξην, ργάω λόγον : 'Αριστ.Ελ.2,417,7 διελέχθην μέν τόν ύμν και πρότερον περί ταύτων, Φλόδοτρ.Σοφ. 2,1)3 ' μτγ. τόν παθ. γίνεται λόγος περί έμου, έγκωμιάζομαι : ΠΔ Σοφ.Συρ.14,20 μακάριος άνηρ ός έν... συνείσι αεθού διαλεχθήσεται ' διδάσκω, έν συνοναστρόφο ήκπαίδεω : Πλάτ.'Αν.33 Α οοθό χρήματα μέν λαμβάνου διαλέγομαι, μή λαμβάνου δ' οθ' ' διαλογίζομαι και έμυατόν, σκέπτομαι, συζητώ μέ τόν έαυτόν μου : 'Πλάτ.407 αλλά τί ή μοι ταύτα φίλος διελέξατο θυμός ; Πλάστ. Μάρκελλ.18 ' οι διαλεγόμενοι οι στοχαζόμενοι, ό στοχαζοίκοι : Πολύδοτρ.δ' W' ' τόν ένεργ. έν όμ. σμν. η. Ερμίληω 40 3) ειβ. φίλος, συζητώ, συνάγω συμπηρέματα χρώματος τή διαλεκτική μεθόδω : Πλάτ.Πολ.454 Α ' Η γενναία... ή δύναμις τής άγγιλογικής τέχνης... δοκοσιών μο είς αυτήν και άκοντες έμπίπτειν και ολεσθαι οθκ έρχεσιν, αλλά διαλεγέσθαι, αυτ.Θεαιτ.167 Σ' 4) χρώμα διαλέκτου ή γλώσσα, όμιλώ : 'Ηρ.1,142 Χίσι μέν νυν και 'Ερυθραίοι κατά ταύτθ διαλέγονται, Πολύδ. 1,80,δ πάλαι γάρ στρατευόμενος όθει διαλεγέσθαι φωνιστική 5) μτγ. άπαγγέλλω, άντιθ. τώ όθεν : Δημύτρ.Ρητ.168 μάλλον έστι τα ποιήματα ταυτα διαλεγέσθαι ή όθεν (περί τών ποιημάτων τής Σοφοκλ.) 6) γράφω πεζόν λόγον, είς πεζόν, άνθιθ. μέτρο (γραφέω έμμετρως) : Διον. Αλ.Συμβ.20 οι κρώματα διαλεχθέντες ή ποιήσαντες ταυτα έχουσιν έν τή λέξει τά άγαθά 7) φωνώ άνθρώπως, όμιλώ : 'Ιππ.253,32 διαλέγεται δέ δια τόν

νεύμα έλκον είσω πάν τόν σώμα, 'Αριστ.Ζ 535 β, 2 8) είς έπί γυν., συνευρίασμαι ' Ησ. « διαλεγέμενος έπί τού συνουσιάζειν » : 'Αριστφ. 'Εκκλ.890 ταύτω διαλέγω κίποχώρησον, αυτ.Πλ. 1082 οθκ άν διαλεχθείην διασεπλεκόμεν, Πλάστ. Σόλ.20 άλλα τόν συγγενών τόν άνδρός γ' βούλεται διαλεγέσθαι τήν έπίκληρον 9) 'Επιφρ. ένω διαφοράς ή διασολήσας μετά τνος : 'Επιφρ. — ρ. παράγ. διαλεκτών, διαλεκτική, διαλεκτική, διάλεξις, διάλεκτος

διαλέγω κ. μον. κ. δημ. όρ. δημ. (έ)διόλεξα, κ. παθ. (ε)διαλέχτηκα, όμ. μτγ. παθ. παρακ. διαλεγιμένος, άποθ. διαλέγομαι βλλ. συλλέγω τν άποχωρίζω, έπιλογήν ποιοίμαι, εκλέγω : 'Ηρ. 8,107 εκέλευέ μιν τήν στρατιήσ διαλέγειν τούς βούλεται, Πολύδ.5,58 τά πολυτελέστατα και τά δυνατά κομίζεσθαι διαλέγον, — εδιόλεξε μερικοίς — άφασε να διαλέξω τά ήμλα μόνος μου ' όδ. δημ. εκλέγω, προτιμώ, προκρίνω : 'Ερωτόμω.Α.222 θαρρώ και αφήγεις τό καλό και τό κακό διαλέγει, δ,τρογ. γιά δέσ καιρό που διάλεξε ό Χάρος να μέ πάρο, Πολαυ.Τρισυβύλι γιά δέ διάλεξε καιμάν άλλα συντροφία, πορομυ. διαλέγοντας διαλέγοντας έπήρε τ άποκομίμαι, όμ. άποιος διαλέγει τόν αέθρο παίρνει τήν καιή του μέρα (είπ άπαιτητικής έπιλογής συζύγου) ' κ. παθ. είδ. ή μτγ. διαλεγόμενος έξοίρετος, εκλεκτός, άριστος, διαλεκτός : Βίβλ.νην. πρόσ. νην. 'Ελλην.38 τώ θρεπάνι σ' άς στραφείς τά διαλεγμένα στήνα, — παλληκάρια — πορτοκάλια διαλεγμένα 2) πάλι. κ. δημ. έπί τών καρμών, συλλέγω, μαζεύω (μετά τής έννοιας τής έπιλογής τών ώριμων ή καλής ποιότητος) : Σουδ. « άποσυοάζειν τόν πέπερα σίκα διαλέγειν » : Πάτ. διαλεγόντες πτώμα παίδες ' μοζεύοντας τής περμένες έλέξις 3) διαχωρίζω, άποχωρίζω τν από τνος, διακρίνω, ξεχωρίζω : Πλάστ. Νέμ.735 Β διαλέξας... τά γενναία και άγεννή, Ξεν.Οικ.8,9 ε' γεωργός όμοθ έμβόλο κριθάς και πυρούς και όσπρια κάπειτα... διαλεγείν είς αυτώ ' Ησ. « διαλεγείν άνακοβαίρειν » 4) έξοιτάω, έξελείγω έγγραφον : Πάτ. χρηματιστα οι τας έντελέσας διαλέσαντες 5) προσπαθώ να άνεύρω τν : 'Αριστφ.Λυσ.720 άποδιδράσκεισι γάρ τήν μέν γε πρώτιν διαλεγούσαν τήν άπην κατέλαβον ή τόν Πανός έπι ταύλων τν άπην προσπαθώ να άνεύρω άνοικτην τήν άπην, Ινα βραπειτεύσι δι' αυτήσ ' ' Ησ. « διαλέξει, διορξοίσι » 6) Σουδ. Ζωναρ. « διαλέγουσαν διοκοδομούσαν » — ρ. παράγ. διαλογή, διάλεγμα.

διαλεγών(ος) μαν. κ. δημ. ό εκλέγων, ό εκλεβήρος εκλέξις : διαλεγώνω σε ράω να πάρες από τά δύο όποια θές 2) ή διαλογή, ή έπιλογή, ή εκλογή' πρβλ. μοισαϊσμός : 'Ερωτόμω.Ε.277 κ. είς διαλεγόμενα μ' έβαλες είς ότι κι άν όριξής. **διαλεξοίμαι** μτγ. ρευστώθ άπολομαι, διακίνομαι : Πλάστ. 'Ηθ.136 β τόν βαπτόμενον αιδηρον... τηκόμουν άνέτρως και διαλεξιζόμενον. **διαλεξιμω-ατος** (τό) (διαλεξιμω) κ. νεώτ. κ. δημ. διάστημα κενόν μεταξύ τνων : Πλάτ.Τιμ.59 Β τώ δέ μεγάλα ένός αυτού διαλεξιμωτα έχειν κομφοτότερον, 'Αριστ.ΖΜ 680 β, 34 πένηε δ' όντων τών διαλεξιμώτων άνάγκη προς έκαστώ ύσταν πενταχθ διαρρήσασ, Πάτ. ' όμ. έν τή μουσική : 'Αριστ.Πρ.921 β, 10 ' όμ. έπί χοροίς : Πολύδ.1,66,2 διαλεξιμωτα ποιόν τής άεπιστοσύλης, Πλάστ.'Ηθ. 76 D έν δέ τώ φιλοσοφείν οθκ έστι ληγοσύνη διάλεξιμα προκοφή οοθό σπτηριμώ ' μτγ. νεώτ. κ. δημ. διακοπή, προσωρινή παύση : Διον. Αλ.Συμβ.20 τά τής ένεργείας ' νεώτ. κ. δημ. είδ. ή πρόσ άναψύχην ή άνάπαυσιν γινόμενή διακοπή : διάλεξιμα παρασάσεως, — στο δευτερο διάλεξιμα ' φρ. φωτεινά διαλεξιμωτα χρονι-

κά σημετά, καθ' ἡ φρενοπαθεῖς ἢ ληθαργούντες λοικνεύοντο" || κ. νεώτ. φρ. ἐκ διαλειμμάτων, κατά διαλείματα = κατά χωρίστως μικράς χρονίας περιόδους, ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν: Ἐπιχ. Ἐπιστ.3,64 U, Πλάτ.Περ.7 ὁ δὲ καὶ τοῦ θήρου τὸ συνεχές φεύγειν καὶ τὸν κόρον ὅλον ἐκ διαλειμμάτων ἐληθίσασεν, τὸν ἐδάνας χιλιὰς δραχμὰς ἐκ διαλειμμάτων" || εἰδ. ἐπὶ διαλείπτοντες πυρετοῦ, ἐν δασύσας χρόνος ἀπυρεξίας: Γαλ.7,414 ε εὐλόγως ἂν τις, ... διαλείμα καλέσειεν ἐν ταῖς τῶν τριταίων περιόδους τὸν καιρὸν τῆς ἀπυρεξίας.

Διαλειπτόν (τὸ) θεραπευτικὴ ἄλοιη: || Πη.Γυν.1,97.

Διαλείπω κ. νεώτ., ἀόρ. ἐλείπων, παρσκ. διαλέλοιπα ἀφῆλα κενόν τι ἐν τῷ μετοξῷ διάστημα: Ἀριστ.Φυσ.226 b,28 ὀλίγητον διαλείπων τοῦ ἀργάτου, μὴ τοῦ χρόνου... ἀλλά τὸ πρόγματος, ἐν φ κινεῖται" || κ. ποθ. μένει χάσμα, κενόν μετοξῷ τινος: Ἡρ.7,40 τὸ δὲ ὑπερμύσασες ἦσαν, ἐνθαυτὸ διαλέλειπτο, καὶ οὐ συνέμειγον οὗτοι βρασιλεῖ, αὐτ.7,41, Ἀριστ.12503 a,34 -κατὰ μέσους δ' αὐτοῦς διαλέλειπται μικρὰ τὸ θῆμα χῶρα"

2) ἀφῆλα μὴ παρέλθω χρονικόν τι διάστημα, κἀμῶ διακοπήν: Ἀριστ.Ζ1 757 b,4 καὶ τὰ οἰκία δὲ, ἀναύητα ὄντα, ἐν διαλείψει τὴν ὀξείαν, ὅταν ὀξυθεῖ πάλιν" || ὁμ. ἰδίως ἐπὶ τῷ ὄντι ἄντικ. χρόνον ἀλλοιωτικῷ: Ἡρ.3,157 ὁ δὲ διαλιπὼν ἡμέρας τὰς συγκειμένους, Ἀριστ.Νεφ.496 ετ' αὐθῆς ἀκαρῆ διακοπὴν διακόζουσι (μετὰ στήριγμα διαλείμμα 1). Δημ.459 ἐναντιὸν διαλιπὼν ἐκαστος λητούργει, Ἰσοκρ.5,8, Ἀριστ.Πολ.1299 a,37 ὥστε τὰς μὲν διαλείπειν πολὺν χρόνον, τὰς δ' ἄπαξ ἄρχεν" || μγν. ὁμ. μετὰ γεν. : Ἡρωδ.7,89 μίας ἡμέρας διαλιπὼν" || ἀπολ. διαλιπὼν μετὰ τινα χρόνον, ἀντίθ. εὐδὸς: Θουκ.5,10 αὐτὸ πάλῃ δὲ διαλιπὼν ἐκλεούσασεν, Μέν.Σοφ.198 ὁμοῦ ὀργιζέτο εὐδὸς, διαλιπὼν δ' ἄρτιως, Υπερίδης.Εὐξ.42

3) ἀντίθ. διαίστασι, ἀπέχω. Ἰσταισι εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τινος: Θουκ.7,38 διαλείποντας δὲ τὰς ὀκτώδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, Ξεν.Ἀν.4,76 || τὲ οὐδ. τῆς μγν τὸ διαλείπον τὸ μετοξῷ διάστημα τὸ χῶμα: Ξεν.Ἀν.4,8,13 καὶ εἰς τὲ τὸ διαλείπον οὐ ῥάδιον ἔσται τὴς πολεμίοις εἰσελθεῖν

|| εἰμαι διακεκομμένους, ἀντίθ. συνεχῆς. Ἀριστ.Ζ1 518 a,3' 4) ἀντίθ. ἀπρόσωπων διαλείπει ὑπάρχουσι διαστήματα κενά ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἀντίθ. πλήρη ἀστέρων: Ἀριστ.Μετ.36 a,36 5) ἀντίθ. μετὰ μγν. πάου, πάουμαι πῶν π, συν. μετ. ἀρνήσεως: Ἡσ. « διαλέλο'πασσι: ἐπούσαντο »: Ξεν.Ἀν.16, Ἰσοκρ.12,5 αὐδὲνα διαλέλοιπων χρόνον... διαβαλλόμενος, πάπ. οἱ ἐλείπων παραινῶν, Λουκ.8,19.13 ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν" 6) κ. νεώτ. ἀντίθ. κτ. πγ. διαλείπω. ὁ κατὰ δ.ολέμιατα ἐμφρονίζόμενος, ὁ ἔχων διακοπὰς ποσῆσι: Ἀριστ.Μετ.362 a,28 διαλείποντας πνεύσαι οἱ ἀνεμοί, αὐτ.Ζ1 748 a,19, διαλείπουσα πηγή 1 ἢς ἡ ροὴ δὲν εἶναι συνεχῆς 1, διαλείπουσα μανία, -διαλείπων σφυγμῶν" || κ. νεώτ. διαλείπων πυρετὸς ὁ περιοδικὸς πυρετὸς. Πη.Ἀφορ.4,43" || νεώτ. διαλείπων φάρος φάρος κατὰ διαλείματα ἀνάπτων ἂ. σκαρδαμῶσαν"

7) ἀντίθ. ἐπὶ χρόνον, παρεμπίπτω: Θουκ.1,112 ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐπὼν τῶν σπονδῶν γίνονται" || τὸ οὐδ. τῆς μγν τὸ διαλείπον τὸ μετοξῷ χρονικὸν διάστημα: Ἀριστ.Φυσ.228 b,4 ἐν τῷ διαλείποντι γὰρ ἡμεῖν ὀνόμαζ' 8) ἀντίθ. ἀποδόξασκα: Ἐπιχρ. ἐπὶ δὲ κα διαλείπει Ἄριστα.

Διαλείπων-ονος (ὁ) μγν.ἐκπετὸν διαλείψω βλ.δὲ ὡς οὐσ. ἰόνου, πυρετὸς 1: οἱ διαλείποντες εἶναι συνθέσται οἱ ἐν ἔλκῳ.

Διαλεκτικός (ὁ) σγλό. ὁ γρ. δηλιότης, διαλιότης ἐπιτα. τοῦ ἀλιότης βλ.λ.: Σχόλ.Ἰλ.Τ90 « διαλεκότης ὁ διόλου ἀμαρτάνων ».

Διαλειτούργησις-εως μων. τὸ ἐπαρκῶς πληρῶς λειτουργεῖν, ἐκτελεῖν: Στουδ.Θεόδ.897.

Διαλείψω, μέλλ. διαλείψω διόλου, κενόν ὅλην τὴν ἔκτασιν ἀλείψω: Πη.Γυν.1,64' 2) κωνά, ἐπιχρῶ, σθαντίζω: Ἐπιχρ. 3) ἐξάλειψω, ἀπαλείψω, διαγράφω, καταγράφω: Πλάτ.Ἀρωτ.13, Ἀθήν.9,407 C [Χαροαίων] βρέσας, ... τὸν δακτύλον ἐκ τοῦ στόματος διηλίφε τὴν δίκην.

Διαλείξω κ. σγλό. ἐπιπτα. τοῦ λείξω, ὄλων, ἐντε λός, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν λείξω, γλώφω: Ἀριστ.Φρ.904 ἔτερος οὗτος αὐτὸς Λάβης, ἀγαθὸς γ' ὀλακτεῖν καὶ διαλείξεν τὰς χύτρας.Σχόλ.Πινδ.Π 8,64.

Διαλείφεισι-εως (ἡ) κ. νεώτ. τὸ διαλείπειν, ἡ προσωρινῆ, πρόσκαιρος διακοπή, παύσις: Ἀριστ.Ἀκουστ.803 b,37, Ἐπιχρ. διαλείφει τῶν πλινθίων, Θεόφρ.Φ1 3,18,11) διαλείφει ψυχική ἡ μετοξῷ τῶν φύλων διακοπή" || κ. νεώτ. Ἰσπρ. ἡ κατὰ διαστήματα διακοπή τῆς κανονικῆς λειτουργίας ὄργανου τινὸς τοῦ ἀνθρώπου ὅλον καρδίας, σφυγμοῦ: Πη.Ἀρωτ.35' 2) ἡ παρεμβασίς, παρεμβολή: Ἐρωτικ. ἐν λ. τριταιοφύβει.

Διαλεκταίωμα ἡσ. ἔσφρ. τὸ διαλεκτῶσαι βλ.λ.

Διαλεκτής (ὁ) νεώτ. (διαλέω) ὁ ἐνεργὼν τὴν διαλογίην: οἱ διαλεκταὶ τῶν φύγων" 2) (διαλέγομαι) ὁ δημιουργοῦ ὁμιλον ποιοῦμενος.

Διαλεκτικῶτατος μγν. ἀποθ. εἰμαι ἐμπεριος τῆς διαλεκτικῆς" || ὁμιλῶ χρώμενος τῇ διαλεκτικῇ: Μάρκ.Αὐρ.8,13, Γαλ.8,573.

Διαλεκτική (ἡ) κ. νεώτ. ἡ τέχνη, ἡ μέθοδος τοῦ συζητεῖν θέμα τι δι' ἐρωτησέως καὶ ἀποκρίσεως, ἐπισημθεῖσαι ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, ἀσχεχέσια δὲ ὅπὸ τοῦ Σωκράτους: Ἀριστ.Ἰλ.65 || διαλεκτικὴ τοῦ Πλάτωνος ἡ λογικὴ ἐπιστήμη, δι' ἣς δημιουργοῦνται αἱ σαφεῖς ἔνοιαι καὶ γινώσκονται αἱ ἰδέαι: Πλάτ.Πολ.534 A ὡσπερ θρηγικός τοῖς μαθημασιν ἡ διαλεκτικὴ κείται, αὐτ.Σοφ.253C' || διαλεκτικὴ κατ' Ἀριστοτέλη τὸ μετὰ πιθανότητος συμπειραίνειν, ἡ λογικὴ τῶν πιθανοτήτων, ἀντίθ. ἡ ἐπιστημονικῆ, φιλοσοφικῆ ἀπόδειξις: Ἀριστ.Μεταφ.1004 b,25 ἔστι δὲ ἡ διαλεκτικὴ περὶ αἰτιῶν ἡ φιλοσοφία γνωριστικῆ, αὐτ. Ρητ.1364 a.) ἡ ρητορικὴ ἔστιν ἀντίστροφος τῇ διαλεκτικῇ"

|| διαλεκτικὴ κατὰ τοὺς Μέσους χρόνους ἡ τυπικὴ λογικῆ, ἡ συνωτάσασ μετὰ τῆς ρητορικῆς καὶ γραμματικῆς τῶς τρεῖς κλάδους τοῦ τεχνίαι τῆς ἐγκυκλίου μορφώσεως" || διαλεκτικὴ τοῦ Καπῆ ἡ λογικὴ τῶν φωνομένων ὑπεραρτιτικὴ διαλεκτικὴ τοῦ Καπῆ τὸ τῆμα τῆς κριτικῆς τοῦ κομπορολόγου, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν γνώσιν τοῦ ὑπεροσθητοῦ" || διαλεκτικὴ τοῦ Hegel ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἐνοιαῶν ἐξ ὀλλήλων, καθ' ἣν ἐκ δύο ἀντικειμένων ἐνωικὼν τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀντίθεσεως, προέρχεται τρίτη, ἡ σύνθεσις, ἐν ἣ ἰσπεται ἡ ἀντίθεσις, ἣς ἀντανάκλασις ἐνοιαῖ ἡ δι' ἀντιθέσεως πορεία τοῦ φυσικοῦ καὶ κοινωνικοῦ γίνεσθαι" || διαλεκτικὴ τῶν Μάρξ-Ἐγκελς ὁ διαλεκτικὸς ματεριαλισμὸς ἡ θεωρία καθ' ἣν τὸ φυσικὸν καὶ ἱστορικὸν γίνεσθαι μεταβάλλεται καὶ διασποροῦται δι' ἀντιθέσεων τῶν ἐν αὐτοῖς συνδυμένων, ἐν συνθέσεισ αἰρωμένων, ταῦτες δὲ τῆς δι' ἀντιθέσεως πορείας τῆς φύσεως καὶ κοινωνίας ἀντικατοπτρισμὸς εἶναι ἡ διαλεκτικὴ πορεία τῶν ἐνοιαῶν.

Διαλεκτικός-ἡ-ὄν(η) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ συζητητικός: Δημήτρ.Ρητ.167' ἡχορὸς διαλεκτικῶν" 2) ὁ ἐμπεριος εἰς τὴν διαλεκτικὴν βλ.λ.: Πλάτ.Κρατ.390 C τὸν δὲ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι οὐ καλεῖται ἡ διαλεκτικὴ, αὐτ. Πολ.534 B ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖται τὸν ὄντων ἐκαστὸν λαμβάνοντα τῆς οὐσίας" || ὁ ὄντων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαλεκτικὴν: Ἀριστ.Μεταφ.995 b,23 περὶ δὲ τὸν αἰοῦσιν αἰ διαλεκτικὸν περὶ τῶν σκεπτεῖν, αὐτ.Τον.100 a,22 διαλεκτικὸν

συλλογισμός || πρόσ τούς Διαλεκτικούς τίτλος έργου του Μητροδώρου : Διογ.Λ.10,24' || νεώτ. φίλος. Διαλεκτικός (ήλιος (ή ματεριαλισμός) ή διαλεκτική των Μάρξ - Έγκελς βλ. διαλεκτική) 3) ο άνηκων ή αναφερόμενος εις τήν άρθρωσην: Γαλ.16,204 Διαλεκτικά όργανα || όργανα της άρθρωσώς ή, άντιβ. φωνητικά 4) νεώτ. ο άνηκων ή προσοδιάζων εις διαλέκτον, γλωσσικόν ιδίωμα : τή Διαλεκτικά στοιχεία της δημοτικής - τών δημορικων έπων 5) τή όδη, ώς ούσο, ή διαλεκτική βλ.λ. 6) τή ούο, ώς ούο, τή διαλεκτικόν ή διαλεκτική βλ.λ. : Πλάτ.Σοφ.253 Β.

Διαλεκτικός έπίρρ. κ. νεώτ. κατά τρόπον διαλεκτικόν, διά χρήσεως της διαλεκτικής βλ.λ. : Πλάτ. Φίλθ.17 Α τή τή διαλεκτικώς πάλιν και τή έριστικώς ήμας ποιήσθαι προς άλλήλους τούς λόγους || διά συζητήσεως, δι' έπιχειρημάτων πιθανών άντιβ. κατ' άλλήλους : Αριστ.Τοπ.105 β, 31, αὐτ. Ψυχ. 403 α, 2 καθ' όσους τών όρισμών ή συμβαίνει τή αυτεβηθηκότα νηριζέειν, άλλα μήδ' εϊκόσαι περι αυτών εύμαρες, όθλον διέ διαλεκτικώς εφρονται' || κατ' απόδειξιν κατά τās γενικάς άρχάς, άντιβ. έπιστημονικός : Φιλόδ.Ρητ.2,1345 || κατά τών τρόπων της λογικής : Δαρ.Πρ.97.

Διαλεκτολογία (ή) νεώτ. ο κώδικος της γλωσσολογίας, ο έρευνών τάς διαλέκτους βλ.λ.2) κ.δ.

Διάλεκτος (ή) κ. νεώτ. όμιλία, συνομιλία : Ίνπ. Άρθρ.30, Πλάτ.Συμπ.203 Α άλλα διά τούτου πάσα έστιν ή όμιλία και ή διάλεκτος θεοίς προς ανθρώπους || συζήτησις άντιβ. έλις : αὐτ. Πολ. 454 Α έριδι, ού διαλέκτω προς άλλήλους χρώμενος 2) ή κοινή όπό τού λαού όμιλουμένη γλώσσα : Αριστ.Ποιητ.1449 α, 26 πλεϊστα γάρ Ιαμβεία λόγονε τή διαλεκτῆ τή προς άλλήλους, αὐτ. Ρητ.1404 β, 24' 3) γεν. όμιλία, γλώσσα : Αριστ.όπ.685, Άντιφ.171 καινή διαλέκτων καλών, Έρμην.3 διαλέκτους άμύνην, άντίβ. τή ένδοξ άράκτισ || έναρβρος λόγος, άντιβ. φωνή : Αριστ. Ζ1 535 α, 28 διάλεκτος δά ή τής φωνής έστι τή γλώττῃ διάρθρωσις, αὐτ. Πρ.895 α, 0 τού ανθρώπου μία φωνή, άλλα διάλεκτοι πολλή || ή όμιλουμένη γλώσσα, άντιβ. γραπτή, γρασομένη γλώσσα : Διον. Αλ.Συνθ.11 4) γλώσσα έθνους πιάς : Πολύδ.1,80,6 ταύτη δέ πως ού πλεϊστοι συσεοίοντο τή διαλέκτῃ, Διόδ.Σ.5,6 άναμηνόμενοι δ' άλλήλους, τήν τε διαλέκτων αυτών έμαθον 5) κ. νεώτ. είδ. γλωσσικόν ιδίωμα τούτου πιάς μετά διαφοράν από της κοινής γλώσσας φωνητικόν, συντακτικόν, λεξιλογικόν : Διογ.Βαθ.Στωϊκ.3,213, Διον. Αλ.Συνθ.3, Σέξτ. Έρμ.Μοθ.1,59. 6) Ιωνική διάλεκτος. - Κυπριακή - Ίσρακιανή διαλέκτος || νεώτ. συνθηματική γλώσσα όφ' άρσημένης τάξεως ανθρώπων λαλουμένη όσαν στρατιωτών, μοναχών, τεχνιτών || τοπική ιδιωματική λέξις ή έκφρασις : Πλούτ. Αλέξ.3 τήν δέ μεγάλην μάχην, έν Γαυγαμήλῃ γενέσθαι συνέστα. Ισραήλινε δέ φασιν οίκον καρμηλίαν τήν διαλέκτων 7) ιδιαιτέρος τρόπος όμιλης, προφοράς : Δημ.982 άλλα ήν περι τούτου με βασιλευσός ή τής διαλέκτου || έν τή πληθ. τρόπος έκφρασεως : Έπικ.Έπιστ. 1,24 Ο' 7) όφος : Διον. Αλ.Συνθ.23 πανηγυρική διάλεκτος, αὐτ.2) ποιητική διαλέκτος || είδ. άπαγγελία ποιητική : Φιλόδ.Ποιητ.2, άπ.33' 3) επί μνημόνων όργανών, τού ποσόν, ή ποιότης, τή χρώμα τού αναοιδουμένου ήχου : Αριστ.Ψυχ.420 β, 8.

Διαλέκτος-ή-όψι (ή διαλέγω) νεώτ. όημ. διαλέκ-χτός-ή-όψι βλ.λ.

Διαλέκτμενος έπίρρ. κ. νεώτ. χαλαρώς, άντιβ. σφοδρώς : Αριστ.Πρ.900 α, 24' 2) κατά διάστασιν, κχωρισμένως, ούχι έν συνθέσει : Αθην.15, 676 Ρ', Εύστ.64,22 ποδωκίς, και διαλέκτμενος πόδας ώκων 3) άσυναιρέτως, άντιβ. συνορημένως :

Μοιρ.414 γαλκην, χρυσήν Άττικώς διαλέκτμενος δέ Έλλανες 4) άνευ συνδουμην, άσυνόητος : Φιλ.1,500' 5) είς όφος διαλογικόν, όδής ή όμιλις, άντιβ. έμμέτρως : Σχόλ.Ήρακλ.115 C, Σχόλ. Άριστ.Ίνπ.937' 6) νεώτ. έν διαλόγῳ.

Διάλεγμα (τῶ) όημ. ή έπιλογή, έκλογή || ή πράξις τού χωρίου τή ποιστικῶν άνώτερα από τών κατωτέρων : οί έλιες θέλουσιν διαλέγειν.

Διάλεξις-εως (ή) ή διαλογισμός | κ. παρ. όημ. -ή όμιλία, λόγος, συζήτησις, συνδιαλέξις ίδιως έπιστημονική ή φιλοσοφική : Αριστ.Νεφ.317 οδράνιος Νεφέσαι... άσπερ γνώνην και διαλέξην και νοήν ήμιν παρέχουσι, Πλάτ.Έπιστ.350 Ο ού πεθοόμενοι ταις όπ' έμοῦ διαλέξεσι, Πλούτ.Ήθ.41 D οί δέ τών πολλών διαλέξεις και μέλεις τών σοφιστών, Ίσάβλ.Πυθ.104, Άπόλλ.4,40' || μητν. κ. νεώτ. όημοσις όμιλία ένάντιον πλῆθος, όημοσία διδασκαλία έν είδει όμιλίας : Φιλόστρ.Σοφ.1,24,1, Διογ.Οίβ.18' || είδ. επί τών διατριβών τού Έπικτήτου : Έλλ.19,114' 2) διάλεκτος βλ.λ.4, ή γλώσσα έθνους πιάς : Διον Κ.6,17 μή δέιν Ρωμαίων είναι τού μή και τήν διαλέξιν σφών έπιστοόμενον 3) χωρίον βιβλίου, δείγμα όφους : Διον. Αλ. Δημ.2' || όπτική διαλέξις τίτλος έργου Άριστοφάνους τού Βυζαντίου 4) Ήσ. διαλλαγή Ήσ. « διαλλαγή, μεταβολή και διαλέξεις Λάκωνες επί της έχθρας ».

Διαλεπίδιον (τό) είδος φαρμάκου έκ τού λεπιδίου οσσεοκζόμενον : Όησ.Στεφ. έν λ.

Διαλεπίς γλώσσα. εκβάλλω τή λέξη ή φοιλάς, οίον δένδρον, άρτου κτλ., ξελεπίξω, ξεφουοιδίζω.

Διαλεπτολογόμα-έομαι όσοδ. άσολογομα εις λεπτολόγον συζήτησις : Αριστ. Νεφ.1496

Διαλεπτολογία μάς Δοκός της οίκίας.

Διάλεκτος-ον μον. λίαν λεπτός : Εύστ.1157,18 διάλεκτος όημ.

Διαλεπτοργά-έω μητν. έπεξεργάζομαι τή μετά λεπτότητος || μετ. λεπτολόγῳ : Γρηγ.Νύσο.2,351 C.

Διαλεπτιναις-εως (ή) μητν. κ. νεώτ. ή έπιμελημένη, ή τελεία λεπτιναις : Αέτ.16,55.

Διαλεπτόνως έπεξεργαζόμενος τή καθαρίσά αυτό λίαν λεπτόν | Ίνπ. Αμμ.1) καταμένειν χρή όμολώς (τό όημοσι) και διαλεπτόνως 2) μητν. τούτω διαφρώς, άλλων : Σχόλ.Εύρ.Φοίν.1166 « διαπύκνω, διελέπτυσε » 3) πάρ. επί όργων, γίνωμα λεπτόρρευστος : Ρουφ.Σατ.Γον.15.

Διαλεσχάινω διαλέγωμαι βλ.λ.1), φλυαρώ, άδολεσχά : Φρόν.έν ΑΒ 21,3 « άδολεσχέιν όσημιαί τού φιλοσοφείν περι τής φύσεως και τού παντός διαλεσχόνηστον διαλεσχάινω δ' έστι τή διαλέξεσθαι ».

Διαλεσκαινώ μητν. κ. νεώτ. άπολεσκαινώ, λευκίω : Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.883' 2) σαφηνίζω, διασφαιτίζω : Διοσκ.Προοίμ. εις Όηρ.419 Α τή περι αιτιών γραφή ταύτην (τήν οίτην) διαλεσκαινώ, Εύστ.Πον.257 δ ούκ έχω διαλεσκαινώ προς άλλήθειαν όποίος της έξηλπωται και ποδοσπί, -θά διαλεσκαινώ τήν υπόθεσιν || νεώτ. όη. κ. παθ. : τού κακούργηται διαλεσκαινώθι πληρώς.

Διαλεσκαινώσις-εως (ή) νεώτ. ή ένέργεια κ. τή άποτέλεσμα τού διαλεσκαινώ, ή διασφαισις.

Διαλέκκος-ον κ. νεώτ. ο έντελής λευκός (ή ο μεμνημένος ή νοποικίμενος μετά λευκού) λευκάζων : Αριστ.Πρ.894 α 39, Πά Γεν.30,32 διακρίσων... πάν πρόσδοτον φαίν έν ταις άρσασιν, και πάν διαλέκκων, Στράβ.17,131 ο βαός δ' Άγις έν σηκῷ τινι τρέφεται, διαλέκκος τού μέτωπον και άλλα τινά μικρά τού σώματος, τάλλα δέ μέλας, Πλούτ. Αλέξ.51' || συμκρ. -άτερος : Αριστ. Πρ.932 α 29 αί λίμναι διαλεκκοτέροι της θαλάττης 2) μον. μετ. σαφής, καθαρός : Εύστ.Πον. 249,70 έπήγαγε και αιτίαν έκείνος ο σαφούς μοναχός διαλέκκου.

Βιαλεχθέοσι Ἐπιγρ. βιαλεχθεῖσι· Ἐπιγρ. περι τῶν λοιπῶν πάντων βιαλεχθέοσι.
Βιαλεχτή ὁμη. ἐπίρρη. κατ' ἐπιλογὴν.
Βιαλεχτής (ὁ) ὁμη. βηλ. βιαλεχτρα ὁ βιαλεχτῶν, ὁ ἐπιλογεὺς. 2) εἶδ. ὁ γυμνάζων τὰ εὐνουχίῳ ἔξω, μάλιστα δὲ τοὺς κλητάς Ἰπποῦς.
Βιαλεχτός-ἡ-ὸ ὁμη. ὁ ἐκλεκτός βλλ., εἰσάρετος, ἀριστος, δόκιμος, ἐπιλεκτός, βιαλεγγμένος· Πολιτ. Ἐκλ. Γρη. 142,13 κ' ἔχει καὶ αὐτὰς βιαλεχτῶς, ὅλα ἀντρες τοῦ πολεμοῦ, θαλασσοῦ, Ἄθαν. Δίκας 3,223 τρέχει τὰ πῆς τοῦ Ἀδμήρου, νά πάρ μ' ἐξήντα βιαλεχτῶς, Πολαμ. Περ. Χοιρ. 89,4 χαρίζου τὴν γλύκα, σά βιαλεχτή, στάλα στάλα.
Βιάλη (ἡ) νεώτ. κημ. ὀργανικὴ ἕνωσις, βερωνάλη, ἐν ἣ ὀντι τὸν ὁμάδων τοῦ αἰθυλίου τίθενται ὁμάδες ἀλλυλίου.
Βιαλέω μγν. αὐτῶ. λήγω, ποδομαί, ποῦω· Χρησμ. Σιδ. 2,274 ἀλλ' ἄμα πάντα εἰς ἐν χυνεῶσι· καί εἰς καθαρόν διαλέξει· ἰ. ἀνόνην, διαλέξει ἰ.
Βιαληκία εἶδος παγγίδου· Θεογγωστ. ΑΒ 135Α « ποσίδα, διαληκίδα, ἐφιπῖδα, παιδιῶν εἶδη ».
Βιαληκόμαϊ-ομοί μγν. διασύρω, λευαίω, περιπαίω· ΑΠ. Δ. ἀπ. 125 « βιαληκόμαϊ διαμωκόμαϊ καὶ περιπαίω ».
Βιαλημά-ατος (τὸ) ἡ σπείρα, ἡ κοιλιοῦρα, ἐπὶ ἀλύσεω· ΑΒ. Μηχ. 24,6· 2) πάπ. τὸ μεταῖο δύο φραγμάτων καταλειπόμενον κενόν.
Βιάλητις-εως (ἡ) [βιαληχώνω] διανομή κλήρου, κληρονομία· Ἦσ. « βιαλητις, διαίρεσις κλήρου »· Ἀνθ. Π. ἀ. 64.
Βιαλητικός-ἡ-όν μγν. ὁ πραγματευόμενος περὶ τινος ἀκριβοῦς, ἐπιμελῶς· Μάρκ. Αδρ. 10,8 ὅτι τὸ μὲν ἔμπροσθεν ἐδοῦλετό σοι σημαίνει ἐφ' ἕκαστα βιαλητικῶν ἐπίστασι.
Βιαληττός-ἡ-όν μγν. [βιαλημόνω] ὁ εὐδιάκριτος, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἐρμηνείας· Διογ. Αἰ. 10,57 (Ἐπικ.).
Βιαληρῶ-ω μγν. ἐπίπασι. τοῦ ληρῶ λέγω πολλὰς ἢ λέγω συνεχῶς ἀνοσιτίας· Εὐνάπ. 288 βιαληρῶν καὶ παρεφλάρῶν.
Βιάληφτις-εως (ἡ) κ. νεώτ., μγν. βιάληφτις, δωρ βιάληφτις τὸ δ' ὁμοφωτότερον τῶν γεωδῶν λαμβάνειν ἐκ βιάληφτις [μὲ κεντιέτις], ἀντίθ. ἐκ καταφοράς [κοπτά]· Πολύβ. 2,33,6 αὐτὰ δ' οὐκ ἐκ καταφοράς, ἀλλ' ἐκ βιάληφτις ὁρβῆτις χρώμενοι ταῖς μοχαίραις, πρακτικὸ τοῦ κεντιήματος περὶ αὐτὰς ὑπάρχοντος. . Διέφθειραν τοὺς πλείστους. 2) περιεκτικότης, χωρητικότης· Διόδ. Σ 3,37 τὸ δὲ μεγέθει καὶ τῇ βιάληφτι τῆς χώρας συνάνηρον δέξασθαι τὸν ὄγκον τοῦ θηρίου. 3) ἀποσιμείσις, ἀποθήκευσις· Πλάτ. εἰς κμίνων τῆν οἰκοδομηθεῖσαν πρὸς τὴν βιάληφτιν τῆς εἰς τὴν τροφήν τῶν μοχῶν ὁδύρας. 4) ὁ χωρησμός, ἡ διάκρισις ἐν τῷ λογισμῷ, τῷ σκέφει· Ἐπικ. Ἐπιστ. 1,13 Ὑ. Φιλῶδ. Θε. γ', Β' || κατὰ βιάληφτιν χωρίστα· αὐτ. Ὀργ. 76 Ὑ. Ρητ. 91 Σ. 5) κρισις, γνώμη, ἀντιλήψις· Ἐπικ. Φιστ. 28,7, Πολύβ. 8,56,12 τὰς ὁπῆρ ἐν τῶν ἄδου βιάληφτις, Πά Μουκ. 2,3,32 βιάληφτι ὁ βασιλικὸς σὺχ, κακουργίαν τὴν περὶ τὸν Ἡλιόδωρον ὅπῃ τῶν Ἰουδαίων συντελέσασθαι, Διόδ. Σ 18,54 || Ἐπιγρ. ἀπ. ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἡ περὶ τὸν ἀγαθὸν ἀντιλήψις· Ἐπιγρ. τῆς προαιρέσεως ἐπ' ἀγαθῶ τὴν βιάληφτιν ἐχούσης, Πλάτ. ἀρετὴ καὶ βιάληφτις, Ἐπιγρ. ἔχει ἐν τῷ καλλίστῳ διακαπτιῇ τῷ καὶ ἀποδοχῇ. 6) ἀπόφασις καταδικαστικῆ, τιμωρία· Ἐπιγρ. ἐνέγεσθαι ἱεροσυλίᾳ καὶ ἠίπτερον ὅπῃ πικροτέρων βιάληφτιν. 7) διαίρεσις· Πορφ. Γνώμ. 36 || διαίκρισις μερῶν· Ἀριστ. ΖΠ 705 α· 25 || ἐν τῷ πληθ. σημεῖα διαίρεσεως ἢ διακλωδῶσεως· αὐτ. ΖΜ 647 β· 2 αἰματικὴ γὰρ ἡ φύσις πάντων αὐτῶν διὰ τὸν θέσιν ἔχει ἐπὶ πόρος φλεβικότης καὶ βιάληφτιν. || εἶδ. ἐπὶ διαίρεσεως τῶν σφονδύλων· αὐτ. 652 α· 17. 8) βιά-

λημμα βλλ. ἰ: Ἄρετ. Ὀξ. Παθ. 1,12. 9) παρέμβασις ἐν τῇ διηγήσει· Ἰάμβ. Ἐρωτ. 17.
Βιάλιθος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ πολυθλιπὸς λιθὸς κατακεκοσμημένος· Ἐπιγρ. Μέν. Ἐπιτρ. 169 βιάλιθος πέλεκυς, Ἀριστ. 82, Στράβ. 15,1,54 χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ βιάλιθῳ κόσμῳ κρήνται, Δίων Κ 44,6 βιάλιθος στέφανος, Βιζυῖν. Πύργος Κόρης 14 βιάλιθος ἀνάθει νεφέσ σαυρούς.
Βιαλικμάζω μγν. ἐσφ. γρ. βιαλικμά-ῶω διασκορπίζω· Συμ. ἐν Ἄνθ. Βοσασ. 5,12 τὸν ἐκείνου νεκρὸν κατακασίοντες εἰς ἀέρα τὴν κόβην βιαλικμάζειν ἰ. σφ. γρ. διακίρῶν.
Βιαλιμπάνω κ. μον. βιαλεῖω βλλ. β: ἔργονα κατὰ βιαλεῖματα· Γαλ. Ἰημ. Ἐπιδ. 1,3 βιαλιμπάνοντες τοῖς κατὰ μέρος παροξυμοῖς [περὶ ἡμετέραν] || ἀπολείω, ἐγκαταλείω· Ἰρηγορ. Ν 17 20) Ἄ τὰς φροντίδας κατόπιν βιαλιμπάνοντες.
Βιαλιπῶ-ω μγν. κ. μον. διὰ μέσου δικτύου διολισθαίνω, ξεφεύγω· Φρόν. ἐν ΑΒ 36,22 « βιαλιπῶσι, διαφυγεῖν ἐν τοῖς κυνηγεσίαις γενομένω » || κ. μέσ.· Εὐστ. 574,3 βιαλιπῶσιν ὁ λαγαυός.
Βιάλιον νεώτ. γένος κεοαπινιδῶν ψυτῶν.
Βιάλιος ἱερός μγν., δωρ. βιάλις ὁ τοῦ διὸς ἱερεὺς, flammæ dialis· Δίων Κ 44,6.
Βιαλιχόμαϊ-ομοί μγν. βιαλεχῶ βλλ. ἰ: Ἰόμβλ. Ἐρωτ. 3, Ἄγαθ. 2,3.
Βιαλλαγή (ἡ) [βιαλλάσσω] κ. νεώτ. ἀνταλλαγή· Εἰρ. 1κ. 209 βιαλλαγῆς ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ἄν πένοτο γῆ. 2) μεταβολή, ἀλλαγῆ, διαστροφή· Δίων Κ 47,5 αἱ τῶν ζυνταστῶν βιαλλαγαί, αὐτ. 48,53 αἱ βιαλλαγαί τῶν ἀρχόντων || ἐπὶ ἀριθμῶν, ἀλλαγῆ· Ἀπολλ. Δασκ. Σιντ. 259,25 βιαλλαγήν ἔχει τοῦ ἀριθμοῦ. 3) εἶδ. κ. νεώτ. μεταβολὴ ἀπὸ ἐβροτότητος, συνδιαλλαγῆ, συμφιλίωσις, εἰρήνη· Ἦρ. 1,22 μετὰ δὲ ἡ τε βιαλλαγή σφῆ ἐγένετο ἐπ' ὅ τ' ἐξίνουσι ἀλλήλοισι εἶναι καὶ ἐξυμῶχουσι, Ἰσοτ. 7,44 || ὄμ. ἐν τῷ πληθ.· Εἰρ. Φοιν. 375 δυσούτατος ἔχουσα τὴν βιαλλαγάς, Ἀριστ. Φ. 472 εἰς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι καὶ βιαλλαγάς, Ἰσοκρ. 4,94 σφαιμένως ἐπὶ τὰς βιαλλαγάς τὰς πρὸς τοὺς βαρβάρους ὄρησαν, Δημ. 18' || ἢ εἰς κέρ. ὄν. ἐπὶ προσωποποιήσεως· Ἀριστ. Φ. 989 Χάρσις ταῖς φίλαις ἔχοντο βιαλλαγαί. 4) διασφορά· Δίων. Ἀλ' Ἰσοκρ. ἰ ἐν ὃ βιαλλαγήν οὐδεμίαν εὐρίσκον.
Βιαλλαγῆς-οὐς (ὁ) νεώτ. πυρῆτικὸν ὄλας ἐκ τῶν πυροξένων.
Βιαλλαγιτής (ὁ) νεώτ. γραμμοειδὲς ἐκρηξιγενὲς πέτρωμα ἐκ τῶν πυροξένων.
Βιάλλαγμα-ατος (τὸ) τὸ ἀντάλλαγμα, τὸ ὁποκιθιστῶν π· Ἐπρ. Ἐλ. 586 Ἦρας, βιάλλαγμα, ὡς Πάρις με πῆ λάδοι. 2) διασφορά· Δίων. Ἀλ. Ρωμ. 7,64 διαριθμομένους τὸν φέφωσ ἀν μέγα τὸ διάλλαγμα ἐφάπυ. 3) ἀνανέωσις, ἀνακαινισις· Πλάτ.
Βιαλλακτῆ ὄρχ. λεξ. δωρ. βιαλλακτῆ ἐπίρρη τροπ. ἐρηγκῶς· Ἦσ. Στ. 99, ἐν λ.
Βιαλλακτῆρ-ἡρος (ὁ) ὁ ἐνεργῶν τὴν βιαλλῶν ὁ βιαλλακτῆς, συνδιαλλακτῆς· Ἀισχ. Ἐπ. 908 βιαλλακτῆρι δ' οὐν ἀμειραις φίλοις, Δίων. Ἀλ. Ρωμ. 2,76 βιαλλακτῆρας ἐποιοῦντο Ῥωμαῖοις.
Βιαλλακτῆρις-ον μγν. κ. μον. ὁ τέλων, ὁ συντελῶν εἰς συνδιαλλαγῆν, συνδιαλλακτικὸς· Δίων. Ἀλ. Ρωμ. 5,31 ὄρχην λόγῳ βιαλλακτῆριν, Ἄνορ Κρ. 1296 β· 3 τὸν προσητόν, βιαλλακτῆριος λόγος.
Βιαλλακτής (ὁ) ὁ βιαλλακτῆρ βλλ. ἰ: Ἦσ. Σουδ. « βιαλλακτῆς μεσίτης »· Εἰρ. Φοιν. 468 κριτῆς δὲ τῆς θεῶν γένοισι καὶ βιαλλακτῆς κακῶν, Ἔουκ. 4,60, Ἐπιγρ., Ἀριστ. Ἀθ. 38,4 Πausanias ἰ. μετὰ τὸν δίκαι βιαλλακτῶν.
Βιαλλακτικός-ἡ-ὸν μγν. νεώτ. κ. β. μ. δ. κ. μ. ὁ κλίνων ἢ ὁ ἐπιπέδοις, ὁ εὐσηφορος πρὸς διαλλαγήν, ὁ συνδιαλλακτικὸς, συμφιλιακτικὸς· Δίων. Ἀλ. Ρωμ. 7,34 δὲ δίκαις μέτριος ὄρχην εἶναι καὶ βια-

λακτικός, - έφάνη διαλλακτικός 2) ειρηνικός Σουδ. έν λ. θυσία θυσία διαλλακτικά.

διαλλακτικότητα-πος (ή) νεώτ. Η ιδιότης του διαλλακτικού βλλ., ή διάθεσις προς συνδιαλλαγήν. **διαλλακτικός** έπιρρ. νεώτ. κατά τρόπον διαλλακτικόν βλλ.

διαλλάξει-εως (ή) κ. μιν. ό άποχωρισμός, τό ξεχώρισμα : Έμν.8,3 π.Τέτ. Έ.Εμν.11.54.25 άλλα μόνον μετ'εις τε και διάλλάξει με μιντών (δ.εμ. συνδιαλλαγή) 2) έν τώ πληθ. προσήθεα συμπλώσεως : Πλάτ. Έπ.350 D ού πειθόμενοι ταίς όπ' έμυό διαλλάξεσι (δ.γρ. διαλέξει).

διαλλάσσω κ. μιν. κ. νεώτ., άτ. -άττω, παρακ. διάλλαχα, ποθ. μέλλ. διαλλαχθήσομαι κ. διαλλαγήσομαι, παρακ. διαλλαγμαί, ανταλλάσσω, δίδο τινί τας ανταλλαγής: Έ.μν.14 άλλων διαλλάξεντα τοίς κάτω νεκρόν, Πλάτ.Πολ.371 D τοίς δε άντί αού άργυρου διαλλάττειν, όσαι τ' όθουναι ήρσασαι, Διον. Αλ.Ρωμ.10,24 όπέρ ών ήλλάαξαν τώσιν Τυκκαλώων αρχιστάτου, Δίωκ.Κ 47,10 || λαμβάνω τας ανταλλαγής : Πλάτ.Πολ.620 Β, Πλάτ.Κικ.19 τήν καταπόρροον έν τή βουλή καταθέμενος διήλλαξεν έσθθη τή πορρωτή πρόουσαν || διαλλάττει χώραν άλλάσσω χώραν τήν άντί άλλης || δδ. όέρχομαι άπό τινος χώρας εις άλλην : Ξεν.Άλλ.4,3 ο δ' Αγχιόλαος διαλλάσας Μακεδονίαν εις Θετταλίαν άφίκετο || όμ. τό μέσ. : Διον. Αλ.Ρωμ.23 άντι κρητόνων χώραν ήν κατέχοον, τήν χείρωνα διαλλάξασθαι || μέσ. ανταλλάσσω πι μετά τινος, κάω άλλαξιά, έν έκφορά μετ' άντικείμενών ή όπολ. : Ηρ.9,47 ώς δ' ήρεκα άμφοτέροισι ταύτα .. διαλλάσσοντο τάς τάεας, Πινδ.Ο 11,21' όπολ. : Πλάτ.Σοφ.223 D, Ξεν.Κ Π 8,13 οί μόν ούτω διηλλάξάντο 2) άλλώς άλλάσσω, άλλάξω : Έμν.35,15, Αριστ.Ρητ. Αλ.1434 ε,38 διηλλάττει τούς λόγους || ειδ. έπ' όρθήτων, άνάλοκ. τήν διορισήν άντ' αυτού έτερον : Ξεν. Έπι.1,6,4 Ηακεδαιμόνιοι μέγιστα παραπίπτουν έν τώ άπεί διαλλάττειν τούς ναυάρχους || μτγ. μεταλλάξω τινά, άλλάσσω τήν γωνίην, τό φρονήμα τινος : Δίωκ.40,64 ού διήλλαξε .. αυτόν διά τούτο (διορθ. διήλειψεν) 3) άμτθ. μετά όοτ. προσ. κ.αίτ. πράγμ. διαφέρω τινός έν τι: Ηρ.7,70 διαλλάσσειεις είδος μέν ούδέν τοίσι έτέροισι, φωνήν δε και τρίχωμα μόνον, Αριστ.ΗΝικ.1161 ε,5 || όμ. διαλλάττειν πρός τι: Αριστ.Ιδ.Λόγ.36(48),16 Αιγύπτου τά πρώτα .. διαλλάττει πρός .. αυτήν Αιγύπτον || μετά γιν. κ. όστ. : Πολυδ.2,37 Ι || όμ. έμπροθ.Λοκμ. Αλ.23 τάς προαιρέσεις άφείς έν εις διαλλάττειν || όπολ. : Διον.Κωμ.2,10 πολύ διήλλαχεν || μτγ. παρακ. διηλλαγής = διαφέρων : Απολλ.Δύσκ.Συν.70' κ. καθ. έχω έν τρι διαφοράν ή παραλογήν (έν άναφ. πρός άλλα) : Θουκ.3,82 τοίς είδεισι διηλλαγμένα 4) γίνομαι διάφορος, όριστάρω διάφορον, μεταβάλλωμαι : Λοκ. Όρχ. 19,1 Ισοίς δ' έν όνν αύτοίς .. διαλατταμένους ώκέως 4) όπολ. διαφωνώ, διασταμαι, διανομώ, διαφέρωμαι : Ήπ.Διαπ.1,6 διαλλάττειν άντ' άλλήλων 5) άμτθ. μετά όοτ. δηλοώσας τό κατά π. όπερ ήω, διαφέρω, διακρίνωμαι : Αριστ.Η Νικ. 1165 ε,24 πολύ διαλλάττειν τή άρετή || όμ. μετά όστ. κ. μετά γιν. συμκρ. : Διόδ.2,35 δύο δε χαλιόδοτες πολύ τώ μεγεθί τόν άλλων διαλλάττοντες, Διον. Αλ.Όσων.31' || ειδ. άλλάσσω τόν βίον έν έν, πρός θάνατον ή, άποθνήσκω : Αρποκρ.δ.18 κ. διήλλαξεν άντί του μεττήλαξεν, έτελευτήσεν, Λυκοόργ.έν τώ περί Ιερέας : Λυκοόργ.άπ.33 Κορνωύτ.Φύσ.Οε.35 7) διακροτάζωμαι, άλλάσσω νόμισμα τ' δά μικρότερον ίσησ όξείας : Έπιρρ. διαλλάσσειν τό θηρόν 8) κωβ. μετά. άλλάσσω έχθρον, έρΐδα πρός φίλιον ήτοι συμπόλιον διασταμένους μετ' αίτ. κ. όστ. ή έμπροθ. : Θουκ.2,95 ει

Αθηναίους τε διαλλάξειεν έαυτόν, Ίσοκ.5,11 διαλλάσας τάς πόλεις άπό άλλας 3) συνηθέστ. μετ' αίτ. πληθ. : Έ.μν.Φων.436 διαλλάξεσαν όμογενείς φίλους, Αμφιφ.6,39 διήλλαττον ήμας πρός τώ νεώτ. Αθηνας, Δημ.729 σώσαντες τινάς .. και διαλλάξαντες, - διήλλαξε τά άντημαχόμενα κόμματα || σαν. μετ' αίτ. έν. συμμιθέσασαι μετά τινος συμπόλιου, δδ. κ. έξευμνίζω : Θεοκρ.23,42 διαλλάξω με φίλους || όμ. ποθ. κ. νεώτ. συμπόλιουσι πρός τια ή πρός τινος [συν]θέστ. νεώτ. συνδιαλλάσσομαι : Αισχ.Έπτ. 885, Αριστ.Λυσ.900 ήν μη διαλλαχθήτε γε και του πολέμου παύσησθε, Πλάτ.Πολ.471 Α, Ίσοκρ.9, 63 είθιμάνων .. τών βασιλέων μη διαλλάττεσθαι τοίς άποστάσι || διαλλάττω τινόν εις τια : Έ.μν.Μήδ.896 διαλλάχθηθ' όμα τήσ προδόν έμχθρας εις φίλους μητρος μέτα, Απ.2,26' || όμ. διαλλάττωμαι πρός τια περί τινος : Ίσοκρ.3,33. **διαλληλία** (ή) νεώτ. φεοδώνιμος αποδεικτικος σωλογορισμός, καθ' έν γίεται χρήσις του άποδεικτικού ώς αποδεικτικού : δ. διαλληλικος τρόπος (ή κύκλος) ή φαλόος κύκλος 2) διαλληλία έν τώ άρισμώ ή έν τούτ' επανάληψι του όρισμού. **διαλληλοσ**-ον μτγ. μιν. κ. νεώτ. ό αμοιβαίος : Σταυκ.2,90 διάλληλος λόγος || έπλ λέξων, ό μετ' άλλω ανταλλάσσαν τήν έσούθ όσον, οίον Ξανός Ατρείδης ή Ατρείδης Ξανός : Απολλ. Δύσκ.Έπιρρ.126,2 3) έπλ επεξηρημάτων, συμκχυμένων : Απολλ.Δύσκ. Αντων.50,20' || διαλληλος τρόπος ή διαλληλία βλλ. : Ξέτ. Έμν.Πυρρ. 1,117,2,68' || όμ. συμ. κ. έν φρ. διαλληλος δείεις : Δαρμάκ. Αρχ.290, Ανδρ.Κρήτ.203 Β ειπικ τινός διαλληλόω δείειτες τε και άνθιπέσως 4) ό άλληλοεστράτεμος : Πλωτίν.6,8,14.

διαλλαιό-σω μτγ. άλλω άλλάσω : Θεοφρ. Όσμ. 6,754 άλλα πλείω τών κατά τό σάμα διαλλαιούσων || κ. παθ. : αút.ΦΑΙτ.5,6,12.

διαλλομαι άποθ. ηηδω εις τό όπέναντι μέρος, υπερηηδω : Ξεν.Ήπ.8,8 τάρρον δε διαλλόμενοι, Πλουτ.Ρωμ.10 διαλλόμενοι αυτών (τόν Ρώμων) .. ένταύθα πσείν λέγουσιν.

διαλλομαζό νεώτ. γένος κτηνίδων άρκαίων. **διαλλοθεις** : έπιρρ. πάπ. άλλυθεις άλλοις, εις άλλο μέρος : Πάπ. έν νυκτι διαλλυθεις εφύσαντες (διορθ. δι' άλλυθεις εφύσαντες).

διαλλύω (ή) νεώτ. άκόρσεται μετά δύο διπλών δεσμών ύδρογονάνθραξ. **διαλλυος** Ήσ. δ. άνώνη. διαλλύος, Ήσ. ε ό άντι άλλου διακωνών.

διαλυο-ατος (τό) σχόλ. όρος γυμναστ. τό άλυα : Σχόλ.Πινδ.Ο 13,39.

διαλο-όμ. ώς πρώτων συνθ. διαβολο- βλλ. (κατά συγκοπήν σωλαθών) οίον διαλοστέρω, διαλοσκόρσασμα, διαλοδουλικά.

διαλογή (ή) κ. νεώτ. κ. όμ. ή άκριβής άπαριθμησις : Αριστ.Πολ.1268 β,17 τίς όνν ά τρόπος έσται τής διαλογής || νεώτ. κ. όμ. ειδ. ό χωρισμός και ή άπαριθμησις τών φήγην ή ψηφοδελτίων κατά τάς έκλογάς || όμ. νεώτ. κ. όμ. ό χωρισμός τών άρίστων έκ πολλών όμοείδων πραγμάτων, έπιλογή, εζοδιώλεμα : διαλογή τών καρπών || όμ. νεώτ. ειδ. ή κατόπιν έπίλογής άπόσπασσις στρατημάτων εις ειδικάς όπηρεσίας 2) πάπ. ύπολογισμός λογιρασμός 3) διαλογική όμιλία, συνδιόλεξις Σουδ. « διαλογή, διαλέξις όμιλία », Όθων.Κων.9,30 « διαλογή παρά τοίς Αλέξανδρου και Σιλέεις παρ' Έλλάσιν » : Ψ Ήρ. Βίος Όμ.36 όσοι έν διαλογή έγενένητον αυτώ, Πλ.Ψωμ.103,34 ήδυνθεί αυτώ ή διαλογή μου 4) έλεγχος, έξέλεξις : Πάπ. έπλ τής διαλογής τών άντιπυλίων || οί έπλ τής διαλογής ή οί πρός τή διαλογή υπάλληλοι έργον έχοντες τόν έ-

λεγον των έγγραφων και την τοξότητην τούτων εν τοίς άρχείοις 5) δημ. διαλογιγή ή νοός ή σκέψις, ή στόχασσι : δ. διαστ. μέσ' στην καρδιά, μέσ' στην ψυχή και μέσ' στη διαλογή μου | τό πα και τ' άποφάσισα πώς θα ήνευξή δική μου, Λασκαρ, εις Λαόντινον 13 ούδ' άεν ήξέρω πλέον στη διαλογή μου.

Βιολογήμα (τό) δημ. έσωτερική σκέψις, ένδύμχος λογισμός, στοχασμός πρβλ διαλογή 5). **Βιολογιέμαι** δημ. διαλογίζομαι βλβλ, σκέπτομαι, στοχάζομαι πρβλ διαλογή 5).

Βιολογίζομαι κ. νεώτ., δημ. κ. διαλογιέμαι, μέλλ. άττ. διαλογιούμαι, όδρ. δημ. (έ)διαλογιστική έκκαθαρίζω τούς λογαριασμούς μου μετά τινος : Δημ. 1236 ούτος. διαλογιζόμενος προς τόν πατέρα τόν έμόν κ. παθ. : Έπιγρ. 2) ύπολογίζω τι μετ' άμφοτέροις : Διφιλ. 43, 15 όμοιο δέ ταις σπουδαίσι διαλογίζεται τοίς συλλεξιμένοις όδόναν επίβαλλει μέρος 3) σκέπτομαι περί τινος, συλλογίζομαι . Δημ. κ. 112, 130 κρ. 4, 90 ά χρη' διαλογιζόμενός μη φιλοδοχεύειν, Μέν. Έπιτρ. 346 ώς κενά και διαλογίζου ό κωκοδαίμων || νεώτ. κ. δημ. ν. άπολ. περιπληττα εις διαλογισμούς, συλλογίζομαι : Πολιτ. Έκλ. τραγ. 140 στέκει και διαλογίζεται και διασκορπείται τό νοβ του, Βολαυρ Κυρά Φροσύνη 343 τρωμάζει διαλογίζεται, θυμάται, ανατριχιάζει 4) παύομαι σκεπτόμενος περί τινος : Δημ. 255 ούδ' ύπερ οία πεποικίτων ανθρώπων κινδυνεύετε διαλογιζόμενοι 5) διοκρίνω, διαστέλλω : Αισγι. 1, 18 έπειδάν... δύνηται διαλογισθεσθαι τά καλά και τά μή 6) συνδιαλέγομαι, συζητώ, κριτικός έξετάζω : Ξεν. Απομν. 3, 51 διαλογιζόμενοι περί αυτών έπισκοπούμενο όσον τό δυνατόν έστι 7) έπιρρίπτω τινί τι Πλάθ. 2, 19, 19 και ειπε προς τόν βασιλέω μη διαλογισάσθω ό κύριός μου άνομιαν (άγρ. δ ή λογισάσθω) 8) μετ' όπρ. τοπ συγκροτά διακατηρίον διά τινα περιοχήν : Πάπ.

Βιολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ό εις διάλογον άνήκων ό έχων μορφήν διαλόγου : Δημητρ. Εύχλ. 19, 1). διαλογική μέθοδος διδασκαλίας

Βιολογικώς έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. έν μορφή διαλόγου : Πολυχρον. Έρμη. 1 ώδ 25, 17 διαλεκτικώς δε προσάγει τόν λόγον ό συγγραφεύς

Βιολογισαν(ι)θ γλωσσ. ύδρις

Βιολογιστις-εως (ή) μτγν. ό διαλογισμός βλβλ 2), ή διαλογή βλβλ 5 : Πολύστρ. 81 V.

Βιολογισμα-ατος (τό) μτγν. κ. δημ. ό διαλογισμός βλβλ 2. ό στοχασμός : Έπικ. Έπιστ. 1, 22, 2, 35 V, Σημηρ. Ποταμ. Βαθυλ. 69 | μωρή εν' ή νύχτ' άπόφε άπό τό διαλογισματό σου.

Βιολογισμένος-η-ο δημ. ό συλλογισμένος **Βιολογιστός** (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. (ισ)ζήσις λογαριασμών : Δημ. 951 γεγεννημένου μεν διαλογισμοθ και άφάσεως τής προπέλης 2) όδ. ύπολογισμός ένδύμχος συλλογισμός, σκέψις : Πλάτ. Αξ. 367 Α φρονιτής άντιπρω ύπέδυσαν και διαλογισμοί, τίνα τίν τού θίου όδόν ένστήσεται, ΚΔ Λουκ. 5, 22 έπιγνούς δέ ό Ήσος τούς διαλογισμούς αυτών ειπε προς ατούς 3) άμφισβόλια, διαστομής : ΚΔ Λουκ. 24, 37 διαστ' διαλογισμοί αναβαίνουσι εν ταις καρδιάς υμών, |, αút. 1, 1, 2, 8 βούλομαι ούν προσεύχεσθαι . . χωρίς όρη και διαλογισμοθ 1 ένθα Ιω. Κρυο. Ομιλ. οδός εις Έπιστ. 1, 1, 280 | διαλογισμών τίν άμφισβόλιον λέγει 1, Βλαγγ. Προπ. (1) στός νυχτικός διαλογισμός του 4) τό διαλέγεσθαι, ή συζήτηση : Έπικ. άπ. 138, Πλάτ. 118, 180 C 5) πάπ. περιόδου διακατηρίον 6) όμ. πάπ. δικαστική άνάκρισις

Βιολογιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν διαλογισμόν, τήν σκέψιν || ό ικανός εις τό διαλογισθεσθαι, συλλογιστικός, στο-

χαστικός τό θηλ. διαλογιστική ώς ούα. | ένν. Βο- ναμς | ή ικανότης του διαλογισθεσθαι, σκέπτεσθαι : Πλάτ. 118, 100 D τών . . τής ψυχής δύνα- μεν ή διαλογιστική και διανοητική μάλιστα τού θείου κωκινώνηκεν || νεώτ. όμ. σμη. τό ούδ. τό διαλογιστικόν.

Βιολογιτής (ό) νεώτ. όρυκτιόν άνθρακικόν μγ- γάνον, ά. ροδοχρωστικός.

Βιολογογράφος (ό) μτγν. κ. νεώτ. ό γράφων διαλόγους : Συριαν. Έρμ. 1, 95 κ.

Βιόλογος (ό) κ. νεώτ. κ. δημ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του διαλεγεσθαι, συνομιλία, συ- ζήτησις : Πλάτ. 1, 170, 335 D εάν γάρ συ έξέλθης, ούχ όμοίως ήν ένονται οι διάλογοι, αút. Σοφ. 263 B, Άριστ. άπ. 72 οι Ιωκρατικοί διάλογοι

|| γεν. φιλική συνδιαλέξις, κουβέντα : Κικ. Αττ. 5, 5, 2 || τή έν τοίς διαβάτοις τό διολεκτική έπιχειρή- ματα : Άριστ. Α. 1, 70, 78 κ. 12' 2) νεώτ. ή έν σι- χουμθια όμιλία δύο ή πλείονων : ό πλατωνικός διάλογος, -βιόλομο μη παιδικού διαλόγου || έν φιλόλογική έργη τό μέρος, καθ' ό τό πρόσφατο αυτ' τοιούθι || ειδ. ρητορ. σήμα λόγου, καθ' ό τό ρήτωρ ύποβάλλει έρώτησιν, εις ήν άπαντά ό ίδιος || μουσα. συνθέσις ή μέρος συνθέσεως, καθ' ό δύο ή περισσοτέρας φωναί ή όργανα ή χούσις άξ ύπομοιθις 3) Έπιγρ. άγόρευσις ή σερβ. λόγος, άγορεύσεων [ισθ]. 4) πάπ. δια- λογισμός βλβλ. 1), Ισοζήσις, Ισολογισμός : Πάπ. ού παραγένομεν επί τόν διάλογον τού ε έτους.

Βιολογοθήσις δημ. διαλογισμοί βλβλ.

Βιολογιδόρσις-εως (ή) μον. ή όμοιότητα λοι- πόδορσις, καθύδρισις, σπυροδ' έρις : ΠΔ Σοφ. Σερ. 27, 15 ή έκχυσις σίματος μάχη ύπερηφάνων και ή διαλογιδόρσις αυτών άκοή μοχηρία.

Βιολογιδόρω-έω κ. μον. κοθυβριζώ, σφοδρώς έρίζω : Αδόν. 4, 587, 26 τών μίν τού έπανού εις μέσον προτιθούον . . τας δέ διαλογιδόρουσιν, Σάβ. [Σεργ. Μοικρ.] 3, 305 διαλογιδόρουτων άρχε- ρων τού ταπεινίχημα 2) μέο. άποθ. ύδριζώ μετά σφοδρότητος πολλής : Ήρ. 2, 121 B τόν δε διαλο- γιδόρσις πάσι όργην προσποιούμενον κ. παθ. : Δημ. 542.

Βιόλοισος μτγν. ύπόλοισος : Άριστ. β. 1, 199, 13 δ- σον . . τάλιας διαλόισιν έστιν [ισθρ. διολεισιν]

Βιολον Ήσ. κ. φανερόν.

Βιολοξέωω μτγν. λοξέω πως, στρέφω τούς λόγους : Λιδών. Έκφρ. 30, 10 τό γάρ όμμα προς τόν της ήμιό- νου διαλοξέεσασα πάταγον.

Βιόλοξος-ον μτγν. ό λοξός πως, ό πλαγιός βλβλ. 30, 12 διαλόξοςι στροφαίς.

Βιολόξως έπίρρ. μον. κατά λοξόν τινα τρό- πον : Κομμ. Άθνα. έν λ.

Βιολοξόδρινα γλυκερήνη νεώτ. γημ. τή έκ τής γλυκερήνης δι' άντικαταστάσεως δύο ύδροξυλλών ύπό άλογικόν στοιχείω προίοντα.

Βιολοξών Ήσ. « διαβίλων »

Βιολώω γλωσσ. έκπλήνω τι, ξεπλήνω.

Βιολώω-ωω έπίπρ. τού άλώω, κατακόπη, κα- τασπυρίθω τι : Αδ. Π1 19 τούς κέντρους βιωώς άμ- πεσοσθαί [αι μέλιται] βιολώωσι τόν ληστήν.

Βιολώος-εως (ή) Έπιγρ. ή αίσισις, ή συντήρησις Έπιγρ. τής έν άντηρήω διαλόγου.

Βιολωγίζω Ήσ. « διοκλιμαντες, κάμφαντες, πε- ρικλάσαντες »

Βιολωγισμα-ατος (τό) Ήσ. τό άποτέλεσμα του διαλογίζωΐ Ήσ. « διαλεκτική »

Βιολωξός δημ. όμαλώς τήν κόμην διά κτενίου, κτενίζω με τό διαλωτρήν.

Βιολωλλένιον (τό) νεώτ. ύδρογονάνθραξ τής σερράς σβιθελιου και άκετυλιου.

Βιόλυμα-ατος (τό) νεώτ. τό άποτέλεσμα του διαλύω, τό ύβριόν, τό έκ τής διαλύσεως στερεού

τινος σώματος προερχόμενον, διάλυσις βλλ. : διάλυμα σαρκάρου -φρασιόν- πυκνόν- κεκορεσμένον.
Διαλυμαίνομαι κ. μων., όδρ. διαλυμαίνωμην κακοποιώ, βλάπτω τινά : 'Ηρ.9,112 ή 'Αγριππας. Διαλυμαίνεται τήν γυναίκα τήν Μασαίταν, Εύρ. 'Ορ. 1515, 'Αριστοφ.Βάτρ.59 ταούτος Ήμερός με διαλυμαίνεται : || όμ. κ. ποθ. : 'Ηρ.9,112 έξ οίκου μέν άποκρίπτε διαλελυμασμένην, Εύρ. 'Ιππ.1349, Γεώργ. Παχ.ΐστ. 'Ανδρ.37 Β ει δ' άμφοτέροις διαλυμαίνεταί το πύρ. 2) έξεπατώ, έν ή χρ. το δημ. άφανίζω : 'Αριστοφ.Πλουτ.436 άρ' έστιν ή καπηλεύ ήκ τών γειτόνων, ή ταις κατάξιας άεί με διαλυμαίνεταί : 3) έπί νομισμάτων, κιθάρών, διασφαιρίζω : 'Αριστοφ.Θεσμ.348 κεί τις κήληπλος . . το νόμισμα διαλυμαίνεταί : || όμ. έπί ποιήσεως : 'Αριστοφ.Βάτρ.1062 άμούλ χρησάτος καταδείξαντος διαλυμήνω σά. 4) παραμορφώνω τ φευδαίς ειδήσεσι : Πλουτ. 'Αντ.24 και τόδο διαλυμήνατο τά πολλά τών πραγμάτων : || μετά όδοι. : 'Ιουλι. Λόγ.2,54 Β : || κ. ποθ. : 'Ορειδ.7,20,5.
Διαλύω δημ. διαλύω βλλ.

Διαλυπέταλα [τά] νεάτ. όνομοσία τών φυτών, άντ τά άνθη έχουσι στεφάνην έκ κεχωρισμένων άπ άλλήλων πετάλων.

Διαλυπέ-τω μγν. λυπό τινα λαν' έν χρ. το ποθ. : Πλουτ. Ηθ.57δ σένονον και διαλελυπημένον.

Διαλυστέπαια [τά] νεάτ. τά φυτά άντ τά άνθη έχουσι κεχωρισμένα άπ άλλήλων στέπαια.

Διαλυστέντι 'Επιγρ. άντι διαλύσεσιν.

Διαλύσσιος-ον νεάτ. ό διώνμενος να διαλυθή, ό δεκτικός διαλύσεως.

Διαλύσις-εως [ή] κ. μων. κνεάτ., δημ. -η ή πράξις του διαλύω, διαχωρισμός δύο ή πλειόνων έν μείξει σωματών άπ άλλήλων ή ενός συνθέτου εις τά συνθετικά αυτού μέρη : Πλάτ.Γοργ.524 Β ό θάνατος τυγχάνει . . δισιν πραγμάτων διάλυσις, τίς φυχή και το σώματος αύτ.Φιθ.88 Β, Θουκ.1,137 τήν τών γεφυρών . . διάλυται, - ή διάλυσις τών παλαιών πολεμικών σκαφών-όπλοναυτοδύλου-μχανής : || όμ. έπί συγκρητισμού των πλήθους ανθρώπων, όσον στρατεύματος, σώματος, συνεδριάσεως, διαδηλώσεως κττ., διασκόρπισι : Πλάτ.Νόμ.758 D, Ξεν.ΚΠ.6,13 τ έν νψ έχεις ύπερ της διαλύσεως του στρατεύματος, -διάλυσις συγκρητισώσεως, - διάλυσις συμμορίας -άνταρτικού σώματος : || φρ. διάλυσις άγοράς ό χρόνος καθ' όν άπέρχονται τής άγοράς ό άνθρωποι : 'Ηρ.3,104 ή ήλιος άπερτελος μέχρι ου άγοράς διαλύσει : || όμ. μτφ. ή κατάλυσις συγκρητισμάτος τινος προσώπου, σχέσεων ή συμπερόνων ή ειδών : Πλάτ.Νόμ.632 Β τάς προς άλλλους . . κοινωνίας και διαλύσεως : 'Αριστολ.Πολιτ. 1298 α 5 και συμμάχιας και διαλύσεως, - διάλυσις βουλής -νεροσίας -εταιρείας -καταστήματος : || όμ. διάλυσις φίλης -διάλυσις γάμου [ισαζόγυ] : Πλουτ.Σύλλ.35 προσφάντος διάλυσιον του γάμου προς σάτην ό Σύλλας : || έπί κρείων, ή πληρωμή, ή άπόκριψις του χρέους : Πλάτ.Νόμ.984 D άν έν τις ζητῆ γής τε κτήση κινείν και χρεών διάλυσιον, Πάπ. διαλύσις τών προσφειλομένων, - διάλυσις τών χρεωστωμένων : || ό χωρισμός, ή διακρίσις τινος εις τά στοιχεία αυτού, τών λέξεων εις τά γράμματα : Διον.Αλ.Συνθ.14 : || νεάτ. ειθ. έν τῃ τυπογραφία, ή έργασία δι' ής επανατίθενται εις τά χωρίσματα τής στοιχειολογικής ή τυπογραφικής χαρακτηριστῆς άντιθ. σύνθεσις : μετά τήν εκτύπωσιον του χεύουχ να άρχισῆ ή διάλυσις 2) ή έξ άποσυνθέσεως όλου τινος επερχομένη φθορά, έξαφάνισι αυτού : 'Αριστολ.153 β,3 κ ή φθορά διάλυσις ούσιας : Θεόφρ.Πυρ.37, Φιλόθ.Θε.3,6 3) τέλος, τέρμα, παύσις : Εύρ. Φων.435 εις σῆ τεινε τῶνδε διάλυσις κακών,

Θουκ.4,19 Λακεδαιμόνιοι δε άμάς προκαλούνται έξ απονόδας και διάλυσιον πολέμου, αύτ. [5] τήν διάλυσιον έποιήσαντο : βλλ. κατάλυσις του πολέμου : 'Ισοκρ.6,65 : || άπόλ. παύσις έξερροπραξιών : Καμ. 'Αδελφ.2,23 D' δδ, συμβεβασμός, συνθήκη ειρήνης : 'Επιγρ.Πάπ. 'Ακυλιακή διάλυσις : || έν τῃ πληθ. ρύθμισις, έξουσίησις διαφοράς : Δημ.553 ήβου δε και προς έμ' αύτῷ . . γίνεσθαι τάς διαλύσεις, Φωνικ.Αύλλ. 4) λύσις προβλήτων : 'Απολλ.Διασκ.Συντ.243,1 : || έπί χρυσών, έρμηνεία : Λουκ. 'Αλεξ.49 τῃ έπηγήσει και διαλύσει αύτῶν [έν τῶν χρυσών]. 3) άνασκευή έπιχειρήματος : Σέξτ. 'Επιμ.Πυρρ.2,238 6) τραγμ. άνάλυσις διαβόγγου : 'Απολλ.Διασκ. 'Αντιμ.29,13 έν διαλύσει = διαλελυμένως : 7) ρητ. το άσύνδετον σχήμα : 'Αλεξ. Σχημ.2,12 8) εκπλήρωσις : Πάπ. διάλυσις χορηγών. 9) εκκαθάρισις τών στοιχείων του γάμου επί διαζευγμένων : Πάπ. έγγραφος διάλυσις ήτοι διέσις 10) διαίρησις, διακρίσις, έκκαθάρισις περιουσιακών στοιχείων, διανομή ή κληρονομιάς : Πάπ. 11) νεάτ. ειθ. γνη. ή διάλυσις μορίων σώματος έντός ρευστου, ώστε να άποτελεσθῆ ένωσιον μίγμα, διάλυμα βλλ. : διάλυσις σαρκάρους-δάτος : || χημική άνάλυσις έντελουμένη διά διηθησεως : || διαλύσις βροχείι ήγρ. μεγάλο ύδωρόν βάρος, έν χρ. εις προσδιορισμόν τής πυκνότητος διασφ. στερεών ουσιών.
Διαλυσφιλοία [ή] μγν. ό διαλύων τήν φιλίαν : ΑΠ 5,20 ['Ρουφιῶν] ήξουσι ταχέως οι διαλυσφιλοιοι :
Διαλύσιος [ή] μγν. ό διαλύων, λέξις πεπλοσμένη ώς έρμηνευμα τής Λιδιώνισος Κορουφι.Φιθ.Θε.30.
Διαλυστήρα [ή] δημ. κ. διαλυστήρι [ή] όργανον ή σκευή, δι' ου ή έν ψ διαλυομένη τι, ειθ. ό λάκκος ή τό κιβώτιον όπου διαλύεται ή άσποτασις, ά. κροστύθι 2) το έπιμήκως κίτηνον, ή κίτηνα ή τατοσάρα.
Διαλυστήρι [ή] δημ. ή διαλυστήρα βλλ.
Διαλύτης-ου [ή] κ. μων., έσφ. φρ. διαλυτή ή ό διαλύων : Θουκ.3,82 τῃς ένταρισις διαλυτή, Πρακοπ.Περα.1,14 έν τις διαλυτής αύτις τῃς [ειρήνης] γένοιτο 2) έπί νόμων, ό ποραδότης : Ψ Χρυσ.7,319,29 διαλυτής έγένετο του ίδιου θεοσιπάτου.
Διαλυτικά έπιγρ. δημ. κατά τρόπον έπιφέροντα τήν διάλυσιον, τήν διάσπασιον, διαλυτικούς βλλ. δια ήταν σήτ ό σύλλογο, δούλευε διαλυτικά.
Διαλυτικός-ή-ό[ν] κ. μων. νεάτ. κ. δημ. ό έπιήθεσιος εις τήν διάλυσιον, ό έχων τήν ιδιότητα να διαλύθῃ : Πλάτ.Πολιτ.281 Α το δε με τών ανεστῶτων και συμπηλημένων διαλυτικά, Εύστ. 108,9 τήν διαλυτικην τῃς συνθετικής όμοιοσις - διαλυτικόν άγρόν-να διασπείρη ή τάσις στερεού τινος σώματος να διασπείρη τά μέρη αυτού έντός ήγρού : || κ. μτφ. έπί ανθρώπων : Διαλυτικόν[ή] στοιχείον[ή] 2) ό καταστρεπτικός, άντιθ. γεννητικός : Πλάτ.Τιμ.60 β το δε τῃς σαρκος διαλυτικόν, Φιλόθ.Θε.3,9 3) Ισθρ. χαλαρωτικός : Ίππ. 'Αφρο.3,5 4) κ. νεάτ. ό αναφερόμενος εις τήν διάλυσιον προγενετέρας συμφωνίας συμβάσεως, συμβολαιοϋ : Πάπ. διαλυτική έγγραφος όρολογία, όμ. ή 'Ακυλιακή και περιεκτική και διαλυτική άμερμένια 5) διαλυτικόν σημειον βλ. κατ. διαλυτικά 6) νεάτ. το ούδ. πληθ. ώς ούσ. διαλυτικά αι έπί τών άποτακτικόν φωνηέντων ι, υ πῃ έγγουσι δύο σγμιοι, όταν ταύτα δέν άποτελούν διαβόγγουσι μετά τών προηγούμενων αύτοις φωνηέντων : άθηναϊκός, Μάιος, όστεινη.
Διαλυτικός έπιγρ. κ. νεάτ. κατά τρόπον έπιφέροντα διάλυσιον : 'Αριστολ.Τοπ.153 β,32.
Διαλυτοποίησης-εως [ή] νεάτ. ή μετατροπή στερεού σώματος εις ευδιάλυτον μορφήν.

Βιάλυτος-ον μτγν. ὁ ἐν διαλύσει ὢν, διατελυμένος, ἀνατελυμένος, χαλαρός: Λουκ. Τραγ. 222 ἔϋλων τρέμοντας διαλυτοὺς ἀρμαγώνες || κ. μτγ. χαλαρός, βαλτικός: Πλούτ. Ηθ. 136 τὸ σῶμα .. ἐξ ἀρραδίστων καὶ οἴνου διαλυτὸν καὶ μαλακόν.

Βιάλυτος-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ διαλυθῆ, ὁ ἐπιδεκτικός διαλύσεως: Πλάτ. Φαίδ. 80 Β τῷ δ' ἀνθρώπῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυεῖδει καὶ διαλυτῷ, - τὰ ἅλας εἶναι διαλυτὸν ἐν τῷ ὕδατι || ὁδ. μτγν. εἶδ. ὁ φθαρτός: Φιλ. 1, 495 2) ὁ δυνάμενος ἢ ἀποσυντεθῆ εἰς τὰ ἀποτελοῦντα αὐτὸν μέρη καὶ ἢ ἀνασυντεθῆ: Πλούτ. Ἀρατ. ὁ τὰς δὲ κλίμακας διαλυτὰς οὖσας, - ἐϋλίπῳ ἠὲ παραπήμῳ διαλυτὸν || ὄστρυν. Διαλυτὸς νεφελοειδῆς νεφέλωμα, ἐν ᾧ διὰ τηλεσκοπίου διακρίνεται πλῆθος ἀστέρων.

Βιάλυτοτης-τος-ή|η νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ διαλυτοῦ: ἡ διαλυτότης τοῦ ἁλατος.

Βιάλυτρωσις-εως|ή|η μτγν. ἡ λύτρωσις, ἡ διὰ λύτρωσιν φελευθερώσις αἰχμαλώτων: Πολύδ. 27, 11, 3 ἐποίησαν τὸν διάταξιν πρὸς τὸν Περσάτα περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων διαλυτρώσεως.

Βιάλυτος κ. μων., νεώτ. κ. ὄμν., δημ. παθ. ὄορ. διαλύθηκα, μτχ. παθ. παρακ. διατελυμένος κ. δημ. διαλυμένος λύω τι, διαχωρίζω αὐτὸ εἰς τὰ ἐξ ὧν συντεθῆ, ἀποχωρίζω ἐν ἑκαστῶν τῶν μερῶν ἐξ ὧν σύγκεται τι, ἀποσυντέτω, ἀποσυντεθῆ: Πλάτ. Τιμ. 68 1) θεός μὲν τὰ πολλὰ εἰς ἐν ζυγκρανοῦνται καὶ πάλιν ἐξ ἑνὸς εἰς πολλὰ διαλύειν ἰκανῶς ἐπιστάμενος, Πολύδ. 4, 65, 4 τὰς δ' οἰκίσεις διαλύων τὰ ἔϋλα καὶ τὸν κέρανον εἰς σχεῖδας καθάρματα, - διαλύω γέφυραν - μηχανήματα || ὄμ. τὸ παθ. διαλύομαι: Ἀριστ. Γεν. Φθωρ. 325 β, 19 ἐξ ὧν σύγκεται καὶ εἰς ἃ διαλύεται, αὐτ. Φωσ. 204 η, 33 || ὄμ. ἐπὶ προσ., ἀποθνήσκω: Ξεν. ΚΠ 8, 720 διαλυομένου δὲ ἀνθρώπου 2) ὄμ. μτγ. ἀνίμω, χαλαρῷ, ἀποσυντέτω τοὺς συνεκτικὸς δεσμούς ἐνόητος τίνος: Ἐπιγρ. δ- κοινόν: Πλάτ. Νόμ. 945 C καιρός τοῦ σώζεσθαι τε καὶ διαλυθῆσθαι οὐχ εἶναι πολιτεῖαν 3) ἐπὶ ἡλίου, θερμότητος, τήκω. λέγων: Ξεν. Κυν. 5, 2 πρὶν ἂν ὁ ἡλῖος διαλυθῆ αὐτὰ [ἐν. πόλιν κ. καγετόν], - ἡ θερμότης διαλύει τὰς χύνας 4) ἐπὶ πλῆθους πραγμ. ἡ προσ. ἐνιασίον ἀποτελοῦντων, διασκορπίζω, διαχωρίζω: Ἡρ. 8, 11 τοὺς .. ἀγωνιζομένους νυῖ ἐπελθούσας διέλυον, αὐτ. 4, 67 ἡ ἀστυνομία διέλυσε τὸ συλλαλητήριον || ὄμ. τὸ παθ.: Ἡρ. 1, 128 διαλυθέντος τοῦ στρατεύματος, ΚΔ Πράξ. 5, 36 ὅς ἀνῆρθη, καὶ πάντας ὄσοι ἐπέβηθον αὐτῷ διαλύθησαν, - αἱ διαδηλωτὰ διαλύθησαν || κηρύττω τὴν διόλκωσιν συναθροισάς τινος ἀνθρώπων ἢ σωματείου: Ἡρ. 7, 10, 4 νῦν μὲν τὸν σύλλογον τόνδε διάλυον, Ἔπιγρ. 2, 12 διαλύσας τὸν ἔϋλλογον, Πλάτ. Λόγ. 223 Β διαλύσαμεν τὴν συνουσίαν, Πλούτ. Ηθ. 164 D διαλύωμεν εἰ σοκεῖ τὸ αὐμπίσιον, - διέλυσε τὴν συνεδρίαν, ἡ κυβερνήσις διέλυσε τὴν βουλὴν - τὰ κομμουνιστικὰ σωματεία, - διαλύθη ἡ εἰραρσία || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: Πλάτ. Γοργ. 457 I καὶ διδάξαντες ταυτοὺς οὕτω διαλύεσθαι τὰς συνουσίας 5) παθ. διαλύομαι ἀπέργωμαι, ἀνοχωρῶ ἕκ τινος μέρους: Ἡρ. 8, 56 καὶ οἱ διαλυθέντες ἕκ τοῦ συνεδρίου ἐπέβαινον ἐς τὰς νέας, Ἔπιγρ. 2, 12 ὁ δ' ἐπειθὶ ἐπὶ τοῖς ὄρεισις ἐγένετο καὶ ἐμελλε διαλυθῆσθαι, Πολύδ. 23, 9, 14 περὶ τούτων βουλευσάμενοι διελύθησαν εἰς τὰς ἰδίας ἑκάστης πόλει [ἀπὸ πλῆθους] 6) μτγ. λύω δεσμών τινα ἠθ-κῶν σχέσεων, συμφωνιών, καταργῶ: Ἰσοκρ. 4, 175 ὁ χρῆ διαλύειν ταύτας τὰς ὁμολογίας, Ἀριστ. Ηθ. 1157 β, 10 διαλύειν φίλιαν, Πλούτ. Ηθ. 712 F φιλικὰ καὶ συνθήκων οὐ πρέπει διαλύειν, - διέλυσε τὴν σύμφασιν - τὸν ἀρραδῶνα || ὄμ. τὸ μέσ.: Ἡρ. 4, 154 διαλυσάμενος τὴν Ξεινίην ἐποίησε τοιάδε,

Πλούτ. Ηθ. 806 F διελύσαστο τὸν φίλιαν πρὸς αὐτοὺς, Δίων Χρ. 1, 138 πρὸς δὲ τοὺς συγγενεὶς αὐχ οἶόν τε διαλύσασθαι τὴν ἁγνείαν || κ. ὄνορ. διασπῆ τὴν φίλιαν: Ἀριστ. Ηθ. 1162 β, 25 || ὄμ. παθ.: Ἔπιγρ. 5, 1 αἱ μὲν ἐνιασίσι σπονδαὶ διεκλύθησαν || Ἐπιγρ. εἶδ. διαλύομαι, ἐπὶ προσ. κενυφωμένον, κληρῶνα διορίζον, χωρίζω: Ἐπιγρ. 7) βέτω τέρμα εἰς ἔχθραν ἢ ἐχθροπραξίας, διαφορὰς κττ., καταπαύω: Ἔπιγρ. 8, 46 ἐπιλείψασθαι τὸν πόλεμον διαλύσαι, Πολύδ. 5, 15, 5 ἐξαιεσθεῖτε τοὺς ἐπὶ ἡμετέρας ἀποσυντεθῆσθαι τὴν ταρχήν || ὄμ. τὸ μέσ.: Ἰσοκρ. 7, 11 δ- ἔχθρας, Δημ. 44 ἕως ἂν ἡ διαλυσώμεθα πεισθέντες τὸν πόλεμον || ὁ παθ. ὑπερσυν. ἐν μέσ. σμν.: Ἰσοκρ. 14, 27 διέτελυσθε [δ. γρ. διέλυσθε] τὸν πόλεμον || ὄμ. τὸ μέσ.: Ἔπιγρ. 4, 19 νομιζομέν τε τὰς μεγάλας ἐχθρας μάστι ἂν διαλύεσθαι βεβαίως 8) ὁδ. μετ' αἰτ. προσ. διαλλάττω, συμφιλιῶ τινὰ πρὸς τινά: Δημ. 555 πρὸς ἐπὶ αὐτὸν διαλύειν ἡξίω, Πολύδ. 1, 87, 4 ἐνείλεμναί .. διαλύσαι τοὺς στρατηγούς ἐκ τῆς προγεννημένης διαφορᾶς || πᾶν κ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ νομικῶν πράξεων 9) παθ. κ. μέσ. μετὰ γεν. πρῶμ. ἀφίμω, ἀποδύλω τι, παύω τι, ἀπαλλάττωμαι ἀπὸ τίνος: Ἐπιγρ. 1679 νεύκος [δ. γρ. νεύκος] τε διαλύσασθε, Διόδ. Σ 110 διαλυθεῖς [δ. γρ. διαλυθῆσθε] τὴν πόλιν καὶ διαλύσασθαι πρὸς Σύλλαν 10) ὄνορ. ἀποσυντέτω, συμφιλιῶμαι: Ξεν. Ἐμ. 7, 4, 25 ἄλλ' οὐ ἀπεισάμενος διαλυθῆναι, Ἐπιγρ. 1214 ἀμφοτέρων βουλομένων διαλύεσθαι || ὄμ. ἐπιπρόθ.: Λυσ. 4, 1, Δημ. 991 πρὸς τοὺς πρῶτοντας διαλυσάμενος, Πολύδ. 4, 9, 5 χάριν τὸ μὴ διαλυθῆσθαι πρὸς Αἰτωλοῦς, Πλούτ. Σούλλ. 13 ἰκετόντας οἰκίται τὴν πόλιν καὶ διαλύσασθαι πρὸς Σύλλαν 11) γεν. βέτω τέρμα εἰς τι, καταπαύω, ἀνοσκειῶμαι, ἀνοίρω π.: Ἔπιγρ. 1, 131 πιστεύων χρῆμασι διαλύσει τὴν διαβολήν, Πλάτ. Μενξ. 241 β πᾶν .. φόβον διέλκω, Ἰσοκρ. 6, 33, Δημ. 831 ἐνάσας αὐτὸ διαλύω τὰς ἀπολογίας, - διαλύω ὑποφίαν - ἐπίδα κττ. || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν ἐνεργ. σμν.: Ἔπιγρ. 1, 40 βούλονται δὲ πολέμῳ .. τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, Λυσ. 18, 15, Ἰσοκρ. 15, 16 12) λύω δυσκολίαν, ἐξήγω, ἐρμηνεύω: Πλάτ. Σωφ. 252 D τούτω μὲν ὅλες τε καὶ γὰρ διαλύειν, Ἀριστ. Μετ. 1062 β, 31 οὐ χαλεπὸν δὲ διαλύει τὴν ὀφραν τὴν βίβην, Πλούτ. Ηθ. 152 F ὄρ' οὖν ἀπεκρίνω καὶ διέλυσε τούτων ἕκαστον, Μην. 1, 4, 29, Ὁδ. 8 τὸν φιλοσόφων τὰς πλοκάς διαλύσαστε σοφῶς θεολογούντες, - διαλύω ἀπορίαν - ἀσάφειαν - δυσκολίαν || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σμν.: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 2, 238 διαλύεσθαι ἀσφῆσιμα || ὄμ. μων. ἐκκαθίρειν, ἀποσαφηνίζω τὴν, ζεδιαλύω: Δημ. Ἀκρ. 741 Θεός .. καὶ τὰ κρυφὰ βουλευόμενα κατ' ὄναρ διαλύει 13) ἐπὶ πληρωμῶν, χρέους ἀποτίμω, πληρωμῶν, ἀπολείπω, ἐξέρωμαι: Ἡρ. 5, 30 ὑπὸ γαστρῶν δῶρα ἐκέλευον καὶ δωδῶν τῆ στρατῆ, ἔς αὐτὸ διαλύσαντες, Δημ. 460 ἀξίωσιν, κοινῇ διαλύσαι τὰ χρήματα, αὐτ. 846, Ἀριστ. Πολ. 1, 276 α, 11 οὕτε τὰ συμβόλαια ἐνίοι βούλονται διαλύειν, Πολύδ. 1, 69 δ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: Πλάτ. Ἄλλ. 70 || ὄμ. τὸ παθ.: Δημ. 836 ὡς ἐξετίσθη τὰ χρήματα καὶ πᾶν' αὐτῷ διέλετο τὰ πρὸς τὴν πόλιν || ὄμ. μετ' αἰτ. προσ.: Δημ. 1192 κεισάντος τὸν ναυλοῦ τῶν ἔϋλων παρασχεῖν, ἴνα διαλύσῃ τὸν ναυκόλον (διὰ τὴν ἰκονοποίησιν, εὐχαριστήσῃ, τὸν πλοίαρχον), αὐτ. 919 14) ὁδ. τὸ μέσ. λαμβάνω τὰ δαισιωδέσθαι ἢ ἐμοῦ εἰς τινα, πληρωμῶν, παίρω πῶς τὰ χρήματά μου: Φάλ. Ἐπιστ. 137 διαλύσασθαι τέσσαρα τάλαντα, Δίων Χρ. 46, 6 (2, 24 R) οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβόλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρῶν διατέλλωμαι κ. ἀπὸ δ. π. Ἰσοκρ. Ἐμ. 778, 44 ὑπερῆμεροι, οἱ .. πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαθόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι, Συγγρ. η. Σουῖδ. ἐν λ. κερματί-

ει : κατακαρτερίσσει θέλων και διαλύσασθαι τῷ πανδοκίει' || ὄμ. μέσ. ἄ. παθ. διατάττω κατὰ-θληθῶσι, πληρωθῶσι, χρέη : 'Αρρ.'Αγ.7,10,3 ἐπι δὲ γὰρ χρέα ἴν... διαλέλυται ταῦτα' 15) νεώτ. εἰδ. διαπῶλ ἡ ποιά ὄσται να διαχυθῶσι τὰ μόρια σώ-ματός της ἐντός ποσότητος ὄστρον καὶ ἡ ἀποτε-λέωσαι μετ' αὐτοῦ ὁμοιογενές μείγμα, ἀναλύω στε-ρεόν τὴ ἐντός ὄστρον, ρευστοποιῶ, λείνω : τὸ εἶδος διαλύεται ἐντός τοῦ ὄστατος' || ὄμ. μετ. : Κάλ.6,8,4 εἰς ἀργυρεῖα διχλήθη | τὸ θεηκὰ ἀνοδοῖσκει, | και εἰς ποταμοὺς διαλύεται | φωτός και ὄδους 16) ὄμ. νεώτ. ἐξελέωθη, ἐξοφανίζω : με τὴν ἄ-λοιπὴν αἰτήν θά διαλυθῶ τὸ ὄσθημα' 17) κα-θίστα τὴ χαλαρὴν, χαλαρῶ, ἐξοσθενῶ, ἀδυναπίζω, παραλύω, λείνω : 'Ἰπν.'Απορ.3,7(24) ἂν δὲ νό-τιοι διαλύουσι τὰ σῶματα και ὄσταινοισι 'Α-ριστοφ.Εἰρ.85 πρὶν ἂν ἰδῶσι και διαλύωσιν ἀρῶρων ἴνας' || ὄμ. τὸ παθ. : 'Αποστλ.21 685 α,33 διαλύου-σιν τε γὰρ... και ἀδυνατοσθῶσι Πάπ. ὄπως μὴ διαλύωμαι τῷ λῆμψ.'Αβῆν.9,401 ε' || ὄμ. παθ. τὸ ἐνεργ. αὐτῶ. λείνω : Πάπ. ὄπὸ τῆς λιμοῦ διαλύει' || τὸ παθ. : ἀνάσλους διαλελυμένος ἐκλύωσ ἀνευ τὰ ἔσως : Πολύδ.Ἰδ.2,6 συνέθεθ' ὄε τὸν ἀνάσλουσ αὐτὸν γενέσθαι διαλελυμένον' || φρ. διαλελυ-μένη λέξις=χαλαρὸν ὄφος : Διον. Ἀλ.Λυσ.9, Φώτ. Βιβλ.καθ.79,133 λόγον διαλελυμένον τῷ βιβλικῶφ' || ἀπολ. καθίστα χαλαρὸν, χαλαρῶ, λύνω, λύνω : Θεόκρ.24,32 ὄφ δὲ πάλιν διαλυου.

διαλαβήτος (ἰδ.) νεώτ. ὁ διὰ ὄδο εἰδῶν ὄλ-φωδῆτου γεγραμμένος : διαλαβήτος ἐπιγραφοῦ.

διαλαφίτω-ῶν πληρῶ τὴ ἐντελὸς ὄλφωτων, γεμίζω με χονδρὰ ὄλεσμενα κριθάρη : 'Αριστοφ.Νεφ.669 διαλα-φίτωσ σου κύκλω τὴν κάρδοπον.

διαλεμβῶ μαν. ἐνεργ. τὸ διαλεμβῶμι βλλ. κολοδῶ, βλάπτω καθόλου : Μιχ.'Εφ.ἐν ΗΝ 503,21.

διαλεμβῶμαι-όμοι κ. μαν. ἐπιτατ. τὸ λυθῶμαι ἀκρωτηριδίζω, κολοθῶμαι, κουσπουρῶμαι : Πολύδ. 11,7) ὄσα πρότερον ἀπέλιπε τῶν ἀνασθημάτων, τότε... ὄπαντα διαλεμβῶσασο' 2) διὰ βασανί-σμων βλάπτω, βασανίζω : Μηναιδ.12 Συναε. παν-τοίως διαλεμβῶσασοι τὸς ἐπικαλυμένους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κ. παθ. : Πλούτ.Κατα.68' 2) ὄμ. παθ. κ μτφ : Πλούτ.'Ηθ.986 β' διαλελυ-θῆμαι ὄδοι.

διάμα (τῶ) ὄημ. (τοῦρκ.) ἔπερ. τ. τοῦ γίγμισ, διάγμα, ἡ λεηλασία, ἡ διαρπαγῆ ποδῶ διαρπῶσιμα.

διαμαγκῶ μτγ. βλάγω τὴν διὰ μαγκῶν τεχνω-σμάτων, μέσων ὄθ. διακοσμῶ, στολίζω τὴ διὰ γοι-τευτικῶν κοσμημάτων, παθ. : Λοῦκ.'Ερωτ.41 κῆπει-δὸν αὐτῶν ὄλων τὰ σῶμα νόδης ἐκόμοφας ἐξ-απατῶνι κάλλιε διαμαγευθῶ.

διαμαγευτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀπωθῶσμενος ὄπο μαγική.

διαμαγευτικός-ήτος (ἡ) νεώτ ἡ ἰδιότης τοῦ διαμαγευτικῶ βλλ.

διαμαγευτισμός (ἡ) νεώτ. τὸ κερὰλ τῆς φυ-σικής τῶ ἐρευνῶν τὰ διαμαγευτικὰ φαινόμενα.

διαμαγευτόμετρον (τῶ) ὄργανον δι' ὄσ μετροῦ-μαι τὴν διαμαγευτικότητα τῶν σωμάτων.

διαμαδῶ-ῶν Σουδῶ, διαδρέχω, νοτίζω τῷ Σουδῶ « διαμαδῶντες, διαδρέχοντες » βλλ.

διαμάζως διῶρ. βοσπ. τὸ διαμάστω βλλ.

διαμαθῶν ἐπιτατ. τὸ ἀμαθῶν, εἰς λεπτοτάτην ἀμαθίαν, ἄμμον, κῶν μετὰδῶν, ὄθ. καταστρέφω παντελῶς : Ἀλογ. Ἀγ.824 γυναικῶς εἰνεκα πάλιν δημηθῶσιν, αὐτ.ἀν.244 κῶνς δημηθῶσιν ἄνδρα δεσπότην (ἐν. τῶν Ἀκτοῖνων) βλλ.

διαμαλάζω-κως (ἡ) μτγ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμα-λάσσειν, τὸ καθίσταν τι μαλακόν, μαλάκωσις, μα-λάκωμα : Γολ.11,714 πρὶ τῶν μαλατῶντων φαρ-μάκωσι και αἰτής τῆς διαμαλάζωσις.

διαμαλάσσω νεώτ. διαμαλάττω βλλ.

διαμαλάττω ἐπιτατ. τοῦ μαλάττω ποιῶ τὴ πολὺ μαλακόν, μαλακῶσ πολλῶ : Σαρω.1,18, Λοῦκ.Προ.13 γατὰ ὄδο φῶρας, και διαμαλάζωσ ἀνέλασα τὸς ἀνθρώπους' 2) ὄμ. μετ. καταπορῶσι : ΑΒ 31,7 (Φρούξ.) τὸν γυναικίς... τὸς ἀκρωμένους διαμαλάττωντα' || ὄμ. σμ. κ. μέσ. : 'Ἰπν.'Αγ.221.

διαμασθῶν μονῶδης κατῶν ἐρευνῶν ζητή-σως : Φιλόστρ.'Απολλ.1,16 εἰ δὲ βάρβαρος... ἰτὰ ἱερὰ διαμάσθωνε τὸς ἰδρυσάμενους αὐτά.

διαμαντάκι (τῶ) ὄημ. ὄσοκορ. τὸ μικρὸ διαμάντι.

διαμανταίσι (ἡ) ἔπηρ. ἀπάντησις παντελοσ (ἰθ.β.).

διαμαντιόσ-ια-ιο ὄημ. ΠΡΑ.44, ὄδομάντιος ἡ ὄδο-μαντοκόλλητος : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 642,3 ὄ διαμαντί-ων λῦνον τῆς-σκουλαρικήσ διαμαντιένια' 2) ὄ λῦμων ὄς ὄδομασ' 3) μτφ. ἐπὶ τὸ χρο-ακτῆρος, ὄδοκαστος, εἰθῶς ὄδομάντιος βλλ.

διαμαντιόσμο ἀποθ. ὄρξω τὴ διὰ χρῆσιμῶ : Πλάτ.Νόμ.696 Α' τὸ κατ' ὄρξωσ ὄμιν ὄσων παρὰ θεοῦ διεμαντιόσαστῶ τινος' || μοντιόσμοι διὰ τῶσ : Πλάτ.Σία.387 Δ διαμαντιόσμενον και σχε-διάζοντα λέγεισ ὄτι ἐν τῦχο, Πλούτ.7 Γροκ.17 παρῶν ὄ λέγεισ ὄθι ὄδομῶσ αἰς διαμαντιέντια, κο-μίζων 2) συμβουλευοισι, ἐρωτῶ ματελοσ, λοῦ-δῶνα χρῆσιμῶν : Πλούτ.'Ηθ.304,2 πέρφαντες αἰς ἄλεφους διεμαντιόσμοσ περὶ σωτηρίας.

διαμάντι-ιστῶ (τῶ) μαν. κ. ὄημ. ὄ ὄδομασ βλλ. : Σάδ.Κωσ.δασπ.1,3180 μὲ τὰ διαμάντια και τὰ σμαράγδια σου, παρομο. τὸ διαμάντι κη ἂν μαυ-ρίσῃ, ἂν τὸ τρίβῃσ δὲ γυαλιστῇ | ἐπὶ ἰθῶν ἄν-θράκων ματαλοσ διαδαλλομένων' 1' 2) μτφ. χα-ροκτριπιστικῶν τῶν ὄσων, λυμνηρῶν προηγιάντων : Ψυχάρ.Ταξ.13 τὸ νερῶ... εἶναι καθαρῶ ὄσν τὸ διαμάντι- κρασὶ διαμάντι' || ρίζ. διαμάντι εἰδος ὄρξωσ διαφανοῦσ' 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καλο-κάγαθος,εὐκρινοῦσ' ἀνθρώπων- γυναικίσ διαμάντι.

διαμαντικά (τῶ) ὄημ. κόσμημα ὄδομάντοκόλλη-τον ἡ διῶλιθον || καθ' ἐν. περιληπτ. ἡ συνθέσι. πληθ. διαμαντικά τὸ σῶλον τῶν φερῶτων ὄδο-μάντας ἡ και ὄλλους πολυμήρων λίθους κοσμη-μάτων : Πολίτ.'Εκλ.Τρογ.209,4 στή Βενετιά τὰ ποδῶσ σου και τὰ διαμαντικά σου, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 3,20 μὲ μισρῶσ χρυσοῦφ, ὄσμημ και διαμαντικά.

διαμαντοκάμωτροσ-ῆ-ο ὄημ. ὄ ἐξ ὄδομάντος κατασκευασθῆσι, ὄ ὄδομάντιος : Παλαιμ.'Ασολ.Ζ 17,3 μ' ἐνα διαμαντοκάμωτρο στή μέση θρῶνα.

διαμαντοκόλλητοσ-ῆ-ο ὄημ. ὄ ὄδομασ κε-κοσμημένος, ὄδομάντοκόλλητος : Κρυστ.Σκ.'Αδ. 2,78 θρῶνα διαμαντοκόλλητον, Κορκ.Α Πλῶρ.25 εἶχαν... ἐνα διαμαντοκόλλητοσ σταυρῶ.

διαμαντόπετρον (ἡ) ὄημ. ὄ ὄδομασ : β.τρογ. θά πόρω διαμαντόπετροσ νὰ ὄε πετροβολῶμα.

διαμαντόσκηον (ἡ) ὄημ. ἡ κῶνς τῶ ὄδομάν-τοσ' 2) λῦμῶντα κοιορτιῶδῃ ἄντικεμενα, ὄλο-ν ἐξ ὄδομάντος : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 74,26 ἡ διαμα-τόσκηον τρεμῶμενη ὄε σύγγεσσα σπικῶνεται.

διαμαντοσπάρτοσ-ῆ-ο ὄδομασ ἐπαρῶμῶσ κελῶσ ποῦ να σπαρῶμῶ με διαμάντια' 2) ὄ ὄλοει λῦμων ἐκ διασπάρτων ὄδομάντων : Τανῶρ. Σπηγ.Αἰγ.36 εἰς τῶν διαμαντοσπάρτων θόλοσ.

διαμαντοσπάρτα (τῶ) ὄημ. κοσμηματα χρυ-σοῦ και ὄδομάντια : Βλαχογ.Προμῶ.1103 τὰ υφ-εφικά τῶν ἀρχόντων διαμαντοσπάρτα.

διαμαντοσπάρτα (τῶ) νεώτ. χρῶματα συνθετικά τῶν μαλλίων.

διαμάζως ἔπηρ. ὄ κατῶλληλοσ δι' ὄμαξαν, ἄ-μαστῶσι : ἔπηρ. ὄδοσ διαμάζωσις.

διαμῆρασις-εως (ἡ) μτγ. ἡ ἔθορῶ : Ἄλλε. Ἄφρ.Μετ.12,23.

διαμῆρασις-οσ μαν. μαργαριτοκόλλητοσ, μαρ-γαριτοσάλλητοσ πρῶθ. διῶλιθωσ, διαμῆρασις : Ἄνω Κορμ.11 ἀπῶμοσ τῶν... διαμῆρασιων πέλλωσ.

διαμαρτάνω, μέλλ. διαμαρτῶσμαι ἐπιτατ. τὸ ὄ

ἀμαρτάνω παραπλανῶμαι ἀπὸ πνοῦς ἐκτρέπομαι, παραστρατίζω : Θουκ.1,106 καί τι αὐτὸν μέρος. Διαμαρτάνω τῆς ὁδοῦ ἐπέσκειν ἐς τὸ χωρίον ἰδιώτου, Ἀριστλ. Πολιτ.1293 b, 25, Δημ.576 || κατ' ἐπέκτ. πλανάμαι εἰς τὴν ἐκτρίψιν πνοῦς, πέφτω πάλῃ λέξω : Πλάτ. Φαιδρ.257 D τὰ ἑταίρου συχόν διαμαρτάνεις, εἰ αὐτὸν οὕτως ἤγει τινὰ φοροεῖς, Δημ.716 γνῶμι διαμαρτάνω ἀποτυχεῖν ἰὼς πρὸς τὴν κρίσιν, Ἀριστλ. ΗΝ 1098 b, 28. 2) ἀποτυχῶναι πνός, δὲν ἐπιτυχῶναι νὰ λάβω τι : Θουκ. 2,78 καὶ τοῦτου διήμαρτον, Ἰσοκρ.4,93 ἐλπιδὼν ἀπασῶν διημαρτῆκότας, Ἰσοκρ.52, Δημ.235 τῆς εἰρήνης ἀν διημαρτῆμαι. 3) ἀπόλ. ἐξω μεγάλας ἀποτυχίας, πέφτω τελείως ἔξω, ὄντιθ. τυγχῶναι : Πλάτ. Θεαιτ.178 A ἢ οὐκ καὶ τυγχῶναι ἀεί, ἢ πολύ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη. 4) ἀπόλ. ἐξω ἁδίκων : Μάγ.2,6. 5) παθ. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρκα. διαμαρτῆνός-η-ον ὁ ἐμφανίζων ἀποτυχίας, σφάλματος, ἐλαττώματα, ἀποτυχμένους, ἐλαττωματικούς : Πλάτ. Νόμ.639 B, Διογ. Επλ.2,32 διημαρτῆνός δόξας || κ. ἐπὶ τοῦ ὄρους : Φιλῶδ. Ρητ.1,8 S, Ψολγίν.Υφ.331, Ἀλημτρ.Εὐφ.114 || μετὰ ἐνεργ. σημασίας : Ψολγίν.Υφ.328 πολλάχθ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος, Πλούτ. Η8.44 B ἐξέδλιμον., καὶ διημαρτημένον.

Διαμάρτημα (τό) ἐπιτ. τοῦ ἀμάρτημα, σφάλμα : Πάπ. **Διαμάρτησης**-εως (ἡ) μιν. τὸ διαμαρτάνειν, ἀμαρτάνειν, ἡ ἀμαρτία : Στουδ. Θεοδ.1181.

Διαμαρτία (ἡ) κ. νεώτ. σφάλμα μέγα, χαντρὸ λάθος : Πλούτ. Φοδ.6 μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀντίθου || ἀπλὸς σφάλμα : Πλούτ. Η8.153 A οὐδὲν.. ἀνεπιληπτόν ἐστιν, ἀλλ' ἔχει πάντα διαμαρτίας. 2) ἐσφαλμένος ὑπολογισμός χρονικῆς περιόδου : Θουκ.4,89 γενομένης διαμαρτίας τῶν ἡμερῶν ἐς ἃς ἔδει ἀφορτοῦς στρατεύειν. 3) ἀποτυχία ἐν πν, εἰς τὴν ἀπέκτισιν πνοῦς : Λουκ. 10,1 βαθεῖα καθεκτα αὐτῆς ἢ τῶν ἱερῶν διαμαρτίας, Φιλστρ.16 διαμαρτία ἐρωτικῆ, Δίων Κ 49,28 διαμαρτία τῶν σπονδῶν. 4) νεώτ. ἱστρ. διαμαρτῆται διαπλάσσωσ διαταραχαὶ περὶ τὴν διαμόρφωσιν μερῶν τικω τὸ ὄργανον.

Διαμαρτήρης-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -α ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμαρτῆρασαι, ἡ ρητὴ ἢ ἔγγραφος ἐκβάλλωσος ἀποδοκιμασίας ἐντόνου ἢ ἐναντιώσεως πρὸς τὰς πεποιθήσεις, διαθέσεις ἢ ἐνεργείας πνός, δ. διαμαρτυρία. 2) εἰδ. ὡς συγκεκρ. τὸ πρακτικὸν διαμαρτυρίας, τὸ συνταχθῆν ὑπὸ τῶν Λουθηρανῶν τῷ 1529 κατὰ τὸν ἀποφάσεων τῆς ἐν Speyer τῆς βασιλείας συνελθούσης διαιτης. 3) συνεκδ. ἢ διαμαρτυρομένη ἐκκλησία. 4) τὸ σύνολον τῶν αἰρέσεων τῶν ἐκ τῆς διαμαρτηρήσεως ταύτης προέβουσῶν, τὸ δόγμα τῶν διαμαρτυρομένων, ὁ προτεσταντισμός. 5) νεώτ. κ. δημ. διαμαρτηρήσει συναλλαγματικῆς ἔγγραφον συντασσόμενον ὑπὸ συμβολαιογράφου ἐπὶ μὴ ἀποδοχῆ συναλλαγματικῆς | τραθητικῆς| κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἢ ἐπὶ μὴ πληρωμῆ συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου κατὰ τὴν ληξίην τω.

Διαμαρτυρία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμαρτῆρασαι, ἢ διὰ μαρτυρῶν ἀποδείξεις ἐν τῇ προσακρίσει ὑπὸ μὲν τοῦ κατηγοροῦ ὅτι ἡ δική ἐναι εἰσαγγέλιμος, ὑπὸ δὲ τοῦ κατηγορουμένου ὅτι δὲν εἶναι, ἴστω ἢ ἀποδείξεις περὶ ἀρμοδιότητος ἢ μὴ τοῦ εἰς ὁ διαζύγιον ἢ τὴν δικαστηρίου : Ἰσαί.3,5, Δημ.1097. 2) κοδόλοιο πιστοποιήσις : Πάπ. Διαμαρτυρῶν συντάξας. 3) ἐντονος καὶ ἐπιταγμος ὑποστήριξις τῶν παραβαζόμενων δικαίων ἐθνους πνός, ὄθ. ἐθνικὰ διεκδικήσεις : ΠάΜακκ.Α.6,16 ὁ ἀγῶν, ἐρ' ἐν κληθέντες ὑπὲρ τῆς διαμαρτυρίας τοῦ ἔθνους. 4) νεώτ. κ. δημ. ἡ ρητὴ ὑπὸ πνοῦς ἀρνήσις προθέσεως, πράξεως, ἰδιότητος ἢ καταστάσεως εἰς αὐτὸν ἀποδοξα-

νης, ὡς καὶ ἡ-προφορικῆ ἢ γραπτῆ περὶ τοῦτου δὴλωσις : ὄψωσας φωνῆν διαμαρτυρίας, -παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ὠδηγηθῆ εἰς τὸ κρατητήριον. 5) ἐντονος ἐκφρασις παραπόνου διὰ παραπόνον ἐνεργείαν ἢ παράκειψιν ἐκθέτουσαν εἰς ζήτην ἢ κινδύνον ὠρίωνα συμφέροντα ἀτόμου, λαοῦ, ἔθνους κττ. : Διαμαρτυρία κατὰ τῆς νεῶς φορολογίας. 5) νουμ. προφορικῆ ἢ ἔγγραφως διατύπωσις ἀντιρρήσεως ἐναντίον ἐνεργειῶν πνοῦς, παραβλαπτοσῶν τὰ συμφέροντα τοῦ διαμαρτυρομένου. 6) εἰδ. νουτ. γραπτῆ ἐκθεσις πλοιάρχου εἰς λυμενικὴν ἀρχὴν περὶ θαλασσοζήτησις, ἀβαρίας, ἢ ναυσιβάθειας, δημ. προτέτο.

Διαμαρτυρικό(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. ἔγγραφον ὑπὸ συμβολαιογράφου συντασσόμενον, βεβαιῶν τὴν μὴ ἀποδοχὴν συναλλαγματικῆς ἢ γραμματίου ἢ τὴν μὴ ἐμπροθέσειον ἐξέδωσιν. 2) ἐν τῷ ἡλθ. τὰ ἐξέδωσιν συντάξεως καὶ κοινοποιήσεως τοῦ διαμαρτυρικού.

Διαμαρτύρομαι (κ. νεώτ. κ. δημ., μτχ. ἐν διαμαρτυρόμενος ἀόρ. α) διαμαρτύρομαι, παρκα. διαμαρτῆρῶμαι ἐπικαλοῦμαι θεοῦς καὶ ἀνθρώπους μάρτυρας κατὰ τῆς ἐναντίον μου στρεφόμενης ψευδολογίας ἢ ἀδικίας, ἀμύνομαι δὲ ἐπισημῶν διαβεβαιώσεων καὶ ὄρκων τῆς ἀμοιβαίου-τομενης ἀδωότητος μου : Δημ.232 σοὶ τὸ μὴ σιγήσαι λοιπὸν ἢν ἀλλὰ βῶν καὶ διαμαρτῆρῶσαι, αὐτ.276 || διαμαρτῆρομαι (τινί) μὴ μετ' ἀπορφ. ἐνίσταμαι, ἐγείρω ἐνστασι, ὄπως μὴ προσθῆ τι : Δημ.899, Ἀλγίν.2,89 διαμαρτῆρῶσθαι Φιλίππῳ ταῦτα μὴ ποιεῖν οὐκ ἠθέλησ' || ὄμ. σμ. καὶ μετὰ τοῦ ὄπως κ. μέλλ. : Δημ.1047. 2) νεώτ. ἐκπράξωσ προφορικῶς ἢ γραπτῶς ἐντονα παραπόνα διὰ πράξιν ἢ παρῶσειψιν ζητηιούσῶν με : ὁ δικηγόρος σὺλλογος διαμαρτῆρῆθ διὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν αἰτημάτων του. 3) κ. νεώτ. ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας, ἐπιμαρτύρομαι : Πά Τουδ.7,28 διαμαρτυρόμεθα ὄμν τὸν ὀνῶν καὶ τὸν γῆν καὶ τὸν βῶν ἡμῶν (δ.γρ. μαρτυρομεθα). 4) διακηρύττω ἐντόμως ἢ ἀντίθετα : Πλάτ. Φαιδρ.101 A οὐδὲ σὺ ἐρ' ἂν ἀποδέχοιο.. ἀλλὰ διαμαρτύροιο ἂν ὄντι... 5) πάπ. μαρτυρῶ, βεβαιῶ : Πάπ. Διαμαρτυρομένου μου αὐτῷ 37. || μετ' αἰτ. ὁμολογῶ παρηρησι, διακηρύσσω ὁμολογῶ τι : ΚΔ Πράξ.20,24 διαμαρτῆρῶσαι τὸ ἐπιστάγιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ || ὄμ. σμ. μετὰ δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγιμ. : ΠΔ Ἰεζ.16,2 ὑἱὸ ἀνθρώπου, διαμαρτῆται τῇ ἱερουσαλμ τὰς ἀνομίας αὐτῆς. 6) πάπ. προειδοποιῶ : Πάπ. Διαμάρτεια αὐτοῦς. 7) ζητῶ τὴν παρά πνοῦ μετ' ἐπιμονῆς, ἐξορκίζω τινὰ διὰ τι : Ξεν.Κ17,17, ΚΔ Πράξ.2,40 ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διαμαρτύροτο καὶ παρεκέλευ' || ὄμ. σμ. κ. μτ. τελ. προτάσ. : αὐτ.Τιμ.1,521 διαμαρτῆρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.. ἴνα ταῦτα φυλάξῃ. 8) νεώτ. ἢ μτχ. ἐν διαμαρτυρόμενος ὡς οὐσ. βλλ.

Διαμαρτυρόμενος (ὁ) νεώτ., θηλ. διαμαρτυρομένη ὁ ἀνάγκη εἰς τὸ δόγμα τῆς διαμαρτηρήσεως βλλ., δημ. προτεσταντικῆ, προτεσταντισσ' || ἐν χρ. κ. ἐπιθετ. : Διαμαρτυρομένη ἐκκλησία (ἢ τῶν διαμαρτυρομένων, διέκν. προτεσταντῶν).

Διαμαρτῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. διαμαρτῆρῶσα, παθ. ἀόρ. διαμαρτῆρῆθη, νεώτ. μτχ. παθ. παρκα. διαμαρτηρῆμενος ἀττ. δικαν. ὄρος ποιούμαι χρῆσιν διαμαρτυρίας βλλ. ἐν εἰδ. σμ., ἴτω ἐνστάσεως κατὰ τὴν προνοκήσιον, ὄπως μὴ ἐκδοκῶσθ ὑπόθεσις τις : Δημ.1088 καὶ φῆς μὲν ὀδοῖν εἶναι τῷ Ἀρχιάδῳ, ὄν ἐν εἰσαποίθῃς, Διαμαρτυρετὶ δὲ πρὸς ἡμᾶς. 2) μετ' ἀπορφ. βεβαιῶ διὰ διαμαρτυρίας ὅτι : Δημ.1095, Ἰσαί.3,3 δ- μὴ ἐπίδικον τὸν κληρὸν εἶναι' || κ. παθ. ὑποστηρίζω ἐν διαμαρτυρίᾳ ὅτι εἶμαι τοῦτο ἢ

ἐκεῖνο : Λυσ.23,13 διαμαρτυρήθη μὴ Πλαταιεὺς εἶναι, [σοκρ.18,5] 3) νεώτ., ο.δημ. προβαίνω εἰς διαμαρτύρησιν βλλ. διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν ἢ τὴν μὴ ἐμπροθέουσαν πληρώσιν γραμματικοῦ ἢ συναλλαγματικῆς κ. παθ. : συναλλαγματικὴ διαμαρτυρημένη 4) μέσ. διαμαρτυροῦμαι τὴ φέρω μαρτυρίαν περὶ τινος ἐναντίον τινός, καταμαρτυρῶ : ἴωσ.Α1 9,8,3 3) Ἐπιγρ. Διαπιστωσέντες, πιστοποιήσασθε : Ἐπιγρ.Πριην. διαμαρτυρουμένη τὴν παρὰ τῶν θεῶν ἐυμένειαν.

Διαμάχημα [τὸ] τὸ πρὸς μάσησιν παρεχόμενον, ἰδ. φάρμακον, ἢ τὸ μασθῆν, τὸ ὑποστῶν μάσησιν : Ἰπν.Παθ.4, Διοσκ.1,96 διαμασόμενοι γούσιν αὐτῆν.. ἀποχυρίζουσιν ἐκπύοντες τὸ διαμάχημα.

Διαμάχησις-ως [ἡ] μτν. ἢ ἐνέργεια τοῦ διαμασώσῃ βλλ., ἢ τελεία μάσησις : Διοσκ.1,18, Νεμέσ.Φυσ. Ἄνθρ 238 μεγίστην καὶ ἢ γλώττια χρῆσιν παρετάσει τὴ διαμάχησι.

Διαμασῆτός-ῃς ἢ ὄν. ὁ κατάλληλος, ὁ δυνάμενος διὰ μασθῆδ' : Ἰπν.Παθ.4 διαμασῆταισι χρῆστέον.

Διαμάχησ, ἀττ.-ᾄττω ζώνων τὴ τελείως ἴσα. «διαμάττει» διαφύρον τὰ ὄκτατα πρὸς τὸ πῆρσι : μάχος > : Ἀριστφ.Ἰπν.1105 ἐγὼ δὲ μάχαικας γὰ διαμασάμενας καὶ τοφθῶν ὀπτόν 2) μτν. ἀναφορικός, πρὸς λόγους, ἐπεξεργάζομαι : Ἀριστφ. Ὀρν.463 προπεφέραται λόγος εἰς μοι, ὅν διαματτεῖν αὐ κωλύει.

Διαμασῆτός-ῃς κ. νεώτ. μαστηγῶ πτα σκληρῶς : Φιλῶδ.Ρητ.2,298 β' 3) μτχ. παθ. παρακ. διαμασῆται γόμενος-ῆ-ον φέρων σημεῖα μαστηγῶσεως : Πλάτ.Γοργ.524 β διαμασῆται γόμενην [τὴν φυχήν] καὶ οὐδῶν μαστήν ὑπὸ ἐπιτοκίων.

Διαμασῆταισις-ως [ἡ] μτν. ἢ σκληρὰ μαστηγίαις, ἢ μέχρσι σίματος, ἰδ. ἐπὶ τῶν Σπυρταποποιῶν : Πλούτ. Η8,239 Δ, Θεοδώρ.4,953 τὰς διαμασῆταισις καὶ τὰς ὀμοφαγίας, Σχολ.Θουκ.2,39.

Διαμασῆζω μτν. καταμασῆζω, ὄδρω στὰ γερὰ ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἐσα.Β1.Κωνστ.540 παύων δ' ὤσπερ καὶ διαμασῆζων τῷ λύθῳ.

Διάμαστος ἴσα. ὁ πλήρης μαστῶν, ὁ ἔχων πολλοὺς μαστούς ἴσα. εθεός [μθ. ἢ Ἐφεσία] Ἄρτεμις.

Διαμαστροπέω μτν. ἐπίται. τοῦ μαστροπέω προαγωγέω, παρασῶρω γὰ μαστροπέος εἰς ἄτιμιον, μτφ. παθ. : Πλούτ.Καίσα.14 γάρμος διαμαστροπέωμένης τῆς ἡγεμονίας [παραδωδεμένης εἰς ἀνάξιους ἀντὶ γάμου].

Διαμάσχα ἐπίρρ. δημ. κ. διαμάσχαλα βλλ.

Διαμάσχαλα ἐπίρρ. δημ. κ. διαμάσχα κ.-ἀσχαλα διὰ τῆς μασχάλης, εἰς τὴν μασχάλην, ὀπὸ μάλης : πῆρε τὸ σακκὶ διαμάσχαλα κί θρυγε.

Διαμάσχαλιζω βθεω ὀπὸ τῆς μασχάλης : Ἀριστφ.ἀν.253.

Διαμάσσομαι-δομαι κ. μον. μασσῶ τὴ τελείως καταμασῶ : Ἀριστλ.Ζ1 ἀ2 α, 1, Θεοφρ.ΦΑ 9,1,Λοικ. Ἄλλεξ12 στροβουθὸς τῆς βασιλικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησμένην, Ἐυστ.Πον.354,7 ἡ ὄψωρα, εἰ μὴ τῆς ἐπιστημονίης διαμασσησάτο κ. παθ. : Ἀριστλ.Πρ.890 α, 25, Γεωγ.12,33 2) μτφ. μέμφομαι, φέγω, ἐπιτιμῶ : Φιλῶστρ.Σοφ.Προαμ. οὐτός... τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασσησμένος.

Διάματος ἴσα. ὁ διάματος βλλ. ἴσα. «εὐάματος θεός καὶ διάματος» [ἰσοθ. διάματος].

Διαμάχη [ἡ] κ. νεώτ. τὸ διαμάχεσθαι, τὸ ἀγωνίζεσθαι ἐναντίον τινός, ἀγών, πόλεμος : Πλάτ. Νόμ.633 Δ εἶναι πρὸς φέρου καὶ ἰσάας διαμάχην, ἴωσ.Π1 ἀ28 ἢ γαίς περὶ τὸ ἰερόν διαμάχης ἦν, Πλούτ. Η8,74 C 1) εἰδ. νεώτ. ἔρικ. φιλοκωκία : ἢ μεταθ. τῶν ἰατρῶν διαμάχην-ἢ διαμάχη τῶν κοινωνικῶν τάξεων ὀφένεται.

Διαμάχηταισις-ως [ἡ] μτν. ἢ διαμάχη : Γαλ.9,921. **Διαμάχομαι** κ. νεώτ., μέλλ. διαμαχόμεσθαι μάχομαι, ἀγωνίζομαι πρὸς τινα. : Εὐρ. ἰκ.678 χοί μὲν

σιδήρῳ διαμάχονθ', Πλάτ.Νόμ.833 Β, Πολ.345 Α δυνάσθω δὲ ὀδκεῖν ἢ τῷ λανθόνει ἢ τῷ διαμάχεσθαι, Δημ.217 πρὸς τοῦτο διαμαχομένους ἢ μετ' ἐμυροθ. διορ. (περὶ, ὑπέρ τινος) : Ἡρ.Α1 διαμάχεσθαι περὶ τῆς χώρας τοῖσι ἐπίουσι, Ἀριστφ. Ἰπν.339, Πλάτ. Συμμ.207 Β ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι διὰ ἀσθενέστατα τοῖσι ἰσχυροτάτοις ἢ διαμάχομαι [τὸ] μὴ μετ' ἀπαρρ. ὀνθιστομα ἰσχυρῶς, ἴσα μὴ γίγη τ' : Θουκ.3,40 διαμαχομαι μὴ μεταγινοῦμαι ἑμάς διὰ προδοδογμένα, Εὐρ. Ἰκ.694 σὺ γοῶν ἀναίδεστα διαμάχου ἢ μὴ θανέιν ἢ εἰδ. νεώτ. φιλονικία, καθυβάζω, τσακίζωμαι, ἰδωκίαι ἐπὶ ἰλλήθωσι ἐρίζοντων ἢ ἀστυνῶν διαχώρισε τοὺς διαμαχομένους 2) πολλὰς προσπάθειαις καταβάλλω, ὄδωκ... : Πλάτ.Πρωτ. 325 C διαμάχονται, ὄδωκ βέλτιστος ἐσται ὁ παῖς, αὐτ.Γοργ.502 β' 3) διαμαρτίζομαι ὀνομαστρίζω ἐν συζητήσει, μετ' αὐτ. κ. ἀπαρρ. : Πλάτ. Θεαιτ.158 Δ ἐν ἐκαστέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἢ φυχὴ τὰ ἀεὶ παρόντα δόγματα παντός μάλλον εἶναι ἀληθῆ ἢ κ. μετ' ἀρνήσεως : Θουκ.3,42 τοὺς τὴ λόγους ὄδωκ διαμάχεται μὴ διδασκαλῶν τῶν πραγμάτων γίγνεσθαι ἢ κ. μετ' εἰδ. προτάσεως : Πλάτ.Φαιδ.106 C τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἔν δέουσαν διαμάχεσθαι ἐπὶ οὐκ ἀπλόκταται, αὐτ.Παρ.127 Ε. **Διαμαχῶ**-έω μτν. διαμάχομαι βλλ. : ἴωσ.Π1 6,9,4 πολλὰ διαμαχίσεας πρὸς τὴν ἀνάγκην.

Διαμασάμενη ἴσα. «διαμασῆται», διαφασάμενη 2.

Διαμάω, μέλλ. διαμάω, ἀόρ. διάμασε [Ο.μ.] κόπτω ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, διασιζῶ, σιζῶ : Ἰλ. 359 ἀντικρούε δὲ παρὰ λιπάρην διάμασε χιτῶνα ἔγχος, Εὐρ. Η1.1023 λευκὴν διήμασ' ἰερήνους παρῖδα, Ἀπολλ.Ρ 4,374 2) σιναλίζω, ἀνασκαλίζω τὴ, διασκάπτω : Εὐρ.Βάκχ.709 ἀκροισι δακτυλοισι διαμασαι χθῶνα 3) ὄμ. σμ. κ. μέσ. : Θουκ.4, 26 διαμασῶμεν τὸν κάχληκα ὁ πέλαστον ἐπὶ τῆ θαλάσσοι ἔπινον σὺν εἰκόσ ὄδωρ, Πολύδ.3,55,6 διαμασάμενος τὴν ἐπ' αὐτῇ γῆνα.

Διαμῶλλεττω Εἰσοδ.43,50 εἰν γυν. ποιῶ ἐξῶδωλωσιν, ἐξῶδωλωμα πρὸ τοῦ καιροῦ γενῶ, ἀποβάλλω.

Διαμῶθιμη ἐγκαταλείνω, ἀφῆλυσι τ' : Εὐρ.Βάκχ.627 διαμῶθεῖς δὲ τόνδε μόχθον 2) παραχωρῶ, καταλείνω τῆσι τ' : Εὐρ. Η1.978 τῷ δ' ἦν πατρίων διαμῶθῆς τιμωρίαν.

Διαμείβω ἀνταλλάσσω τὴ πρὸς τι, ἀντὶ ἑτέρου τινός : Πλάτ.Πολτ.289 β νόμοισι τὴ πρὸς τῶλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντες οὐς ἀργυρομισθεός... ἐπινοώμεθαμεν, ἴωσ.Π1 1,6,1 τῆς οἰκίας δ' 3) νεώτ. κ. παθ. : μεταθ. αὐτῶν διαμείφθησαν φιλοφρονήσεις ἢ ὄμ. τὸ μέσ. ἀνταλλάσσω τὴ πρὸς τι, μετὰ ὄδωκ. πρσα. ἢ ἐμυροθ. : Σόλ.15,2 ἡμεῖς αὐτοῖσι οὐ διαμείφωμεθα τῆς ἀρετῆς τῶν πλοῦτων, Πλάτ.Νόμ.915 β ἐάν δὲ ἄλλως ἢ ἐν ἄλλοις τόποισι ὄτιον ἄνθ' ὄτιονῶν διαμείβηται ἕτερος ἄλλω, Πλούτ.Κλυ.10 εἰ τῆς συντυχῆσι τῷ Κίμωνι τῶν ἀσπίων προσθετότερος μισθωσόμενος ἐνδῶς, διαμείβετο πρὸς αὐτόν τὸ ἱμάσια, ὄμ.Πρ. 396 διαμείβομαι τὴν ψυσὶν πρὸς τι 3) ὄμ. εἰδ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς χώρας, ἴστωκος ἀντάλλωκος χώραν τινὰ ἢ τόπον τινὲ ἀλλοῦ, ὄθ. μετ' ὄδωκ ὄμ. ὄπὸ τινός τόπου εἰς ἕτερον : Εὐρ Π 397 διαμείρασε Ἀσπίθια γαίαν Εὐρώπας διαμείρασε 2) ὄθ. διαμείβω ὄδωκ ἀφικόμενοι εἰς πέρας τοῦ ὀδίου τινός, τελειώσω πορῆσαν : Αἰσχ.Επτ.334 κλειούθιν δ' ἀρτηροποιῶς ὤμωδρόπων νομίμων προπῆραιθεν διαμείραθι δωμάτων διαμείραθ' ὄδωκ ἢ ὄμ. τὸ μέσ. : Αἰσχ.Πρ.287 ἄνω διαμείραθ' ἰέρην κελεύθω διαμείραμενος πρὸς σὲ, Πρηνεῖδ. 3) τὸ μέσ. ἐρχομαι διὰ μέσου τινός, διερχομαι διὰ τινός : Αἰσχ. ἰκ.543, αὐτ.ἀν.150 δ' πόντου πέδιον ἢ μον. διαμαχίζω, διαπερῶ : Πρὸκ.Γοτθ.3,4 δ-ὄδωκ 4) μέσ.μτ

πορεύομαι εις Έξνος αγοράς: Διον. Αλ. Ρωμ. 5,66 τήν θάλασσαν ἀγρόντων και διαμεριζομένων τας διαπαντός αγοράς 5) ἄλλοι: Παρι. 8,41 8- χάρα || τὸ μέσ. ἀπολ. μεταβάλλομαι, ἄλλοζω: Ήρ. 9,108 ὁ δὲ διαμεριζόμενος ἦρα τε και ἐτύχων τῆς ἀρεῖας μὲν γυναικός 6) μέσ. ἀνταρτίδω: Δίων Κ 6,6 ἴνα ἐπισπασθε ἡμέας και διαμεριζομαι -ρ παράγ. διαμεριφίς, διαμεριφας.

Διαμερίγνυμι βλ. διαμήγνυμι
Διαμεριδιώ-ω ὑπομερίζω, χωρομελῶ: Πλάτ. Τιμ. 21 C μάλα τε ἦσθη και διαμεριδιώσας εἶπεν, Πλούτ. Ἠ8,152 C ἀφάρμενος οὖν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς ὁ Σόλων και διαμεριδιώσας εἶπεν, Δίων Κ 7,32.

Διαμεριπτος-ον ὁ μεταλλοσάσμενος, εὐμετάδελτος, ἀσάφης: Σαφ. 12 τας κάλαισ' ὄμμιν (τὸ) νόημα τῶμον αὐ διαμεριπτον.

Διαμερικεύομαι μτγν. μειοκωδῶς ἀλαζονικῶς ἀμύλλομαι πρὸς τινα: Πλούτ. Σόγκρ. Δημ. κ. Κικ. 2 τοῖς σοφισταῖς διαμερικευόμενος.

Διαμεριστής (ὁ) ἦσ. διαμεριστὴς βλλ.

Διαμεριφίς-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἀνταλλάγη: Πλούτ. Φοδ. 7 γενομένης τῆς κατ' ἀνδρα διαμεριφίως εὐρέθησαν ὑπόδοικοι Ρωμαίων παρ' Ἀννίβη τεσσάρωντα και διακίσειοι, αὐτ. Πόρρ. 17 ἡ διαμεριφίς τῶν ὀλων 2) νεώτ. εἰδ. βιολ. ἡ διαμεριφίς τῆς ὀλης εἰς τὰ ὄργανικά σώματα ἡ καταργησία τῶν βρεπτικῶν οὐσιῶν ὄπο τοῦ φυτικού και τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ καὶ ἡ μετατροπὴ τῶν εἰς ἀφομοιωσίμους καὶ ἀποθροσαυριστικὰς οὐσίας.

Διαμεριζαίνω μτγν. καθιστῶ τὸ ἄλλο μέλαν, καταμαρμαρῶ: Πλούτ. Φλομ. 4 ἐπεὶ δὲ μέλλον αὐξάνομενος (καπνῶς) και διαμεριζαίνων τὸν ἀέρα 2) ἀμετ. εἶμαι, καθίσταμαι, γίνομαι μέλας: Πλούτ. Ἠ8,92 F διαμεριζαίνοντος τοῦ ἀέρος, αὐτ. 9,50 A.

Διαμεριζέσθαι ἔπιρρ κ. κτ. διδάσθ. διὰ μελεσιτὴ βλλ. Ὀδ. 1,291 τοὺς δὲ διαμεριζέσθαι τῶνων.

Διαμεριζοί ἦσ. εὐκείτοις.

Διαμεριζτῶ-ω ἐπιμελῶ σπουδῶς, μελετῶ: Πλάτ. Παρμ. 126 C μεριζάνον γὰρ ὧν αὐτοὺς εὐ μάλα διαμεριζέτησεν, Διογ. Α 41) ἀτυφωτάτος δ' ὦν πολλὰς ἐκαυτῷ τῆς ἡμέρας διαμεριζέτα και ὠραν μίαν ἀπένεμε σιωπῆ 7) μέσ. μελετῶ, ἐπιμελῶς σπουδῶς: Μάξ Τύρ. 7 3) παθ. ἐξασκοῦμαι εἰς τι: Πλάτ. Νόμ. 630 B ἦσως αὶ πλῆγαι τε και αὐ τῶν πλῆγων εὐλάβειαι διαμεριζέτω εἰς τὸ θυνατόν ἱκανῶς, Σύμμ. ΠΔ Ψαλμ. 76 (77), 13, Ἰσμδλ. Πρωτρ. 20 δ- τοῦ θανάτου καταφρονεῖν.

Διαμερίζομαι μέσ. μτγν. διαγωνίζομαι εἰς τὸ ὀδεῖν: Πλούτ. Ἠ8,972 B οὐ διὰ μισθὸν οὐδὲ πρὸς δόξαν ἀλλά τῷ χραίρειν διαμερίζομαι.

Διαμερίζω κ. νεώτ. κ. δημ., μτγ. παθ. παρσκ. δημ. διαμεριζόμενος εἰς μέλη κατακόπτω πικροματιάζω, ὀδ. κατασπαράσσω, φονεύω: Διόδ. Σ 3,66 τας τῶν γυναικῶν χραστὴ ζώντας διαμερίζοντα, - ὁ σιδηρόδρομος διαμερίζε να γερνάνκο 1) κ. παθ.: Πλούτ. Ἠ8,293 B || νεώτ. τεμαχίζω διαμερῶ, ἰδ. παθ.: ἡ Πολωνία διαμεριζέθη ὑπὸ τῆς Ρωσίας, Γερμανίας και Αὐστρίας.

Διαμερίζωμαι ἐν Ἠσθ. Στεφ. μελιτώας βλλ.

Διαμερίζωται ἐν νεώτ. ὁ θυσιζόμενος βλ. διαμεριζομαι.

Διαμεριστός (ὁ) νεώτ. ὁ διαμεριστός βλλ.

Διαμεριστικός (ὁ) νεώτ. ὁ ἐπιδικητικός ἡ ὁ ἀείσις διαμεριστικός.

Διαμεριστός-εως (ἡ) νεώτ. ὁ διαμεριστός βλλ.

Διαμεριστῶν (ὁ) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμερίζω, ὁ τεμαχισμός, τὸ κομμάτισμα: Πλούτ. Ἠ8,358 B Ὁρου διαμεριζόμενῶν διαμεριστῶν σφαγιῶν || κ. ἐν τῷ πλῆθ. Πλούτ. Ἠ8,355 B ἀ μολογοῦσιν Αἰγύπτου περι τῶν θεῶν, πλάντας και διαμερισμοῦς 2) εἰδος βασιλικῆς ἐκτελέσεως κατὰ τὸν μεσαιῶνα, ἐκτελούμενον διὰ προσδέσεως τῶν πτεσάρων ἀκρων τοῦ κατακόπιου εἰς πτεσάραις ἴππων: ἀνιθῆτως διεθυνομένου, οὕτω δὲ διαμερίζοντα τὸν κατακόπιον

Διαμεριστής (ὁ) νεώτ. ὁ διαμερίζων.

Διαμεριστικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ διαμερίζειν ἡ διαμεριστὴν βλλ.

Διαμερίλλω -εως (ἡ) βραδύτης, ἀναβολῆ: Θουκ. 5,99 πολλὴν τὴν διαμερίλλωσιν τῆς πρὸς ἡμᾶς φυλακῆς ποιήσαντα.

Διαμερίλλωσις (ὁ) γλωσσ. Διαμέλλωσις βλλ.

Διαμερίλλωσις (ὁ) ὁ ἀναβόλλων: Ἠσθ. Στεφ. ἐν λ. διαμερίλλωσις αἰετὸς μέλλω, ὀδ. ἐπιβραδύνω, ἀναβόλλω ἦσ. Ἠσ. «διαμερίλλω, ἀναβολῆ ρητοῦ»: Θουκ. 1,71 ταύτης μέντοι τοιαύτης ἀντικαθεστηκυίας πάλεως ὡς Λακεδαιμόνιοι, διαμερίλλετε, αὐτ. 1,142 Φιλ. 1,333, Λουκ. Νηφρ. 10 ἢν δὲ διαμερίλλω, μνησικακήσω γε παρά τὸν ἀγῶνα και δεῦτατα συρρίζομαι, Πρὸκ. Παρθ. 97 C οὐδὲν διαμερίλλωσας || κ. παθ.: Θουκ. 8,54 και τῶλα παρσκαευάσας ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ὥστε μηκέτι διαμερίλλωσθαι.

Διαμερίλλωσις-εως (ἡ) γλωσσ. σχηματισμός, διαμορφώσις τῶν μελῶν.

Διαμεριρισμένως ἔπιρρ. σχόλ. κατὰ μέρη, χωριστῶς, κατὰ χωρία: Σχόλ. Διον. Θρ. 191 E διαμεριρισμένως ἔγραψον.

Διαμερίρηναι παθ. παρσκ. τοῦ διαμηρίσκειν βλλ.

Διαμερίρηναι ὀδοθ. κατηγορῶ, φέγω, μέμφομαι τινα σύστηράς: Θουκ. 8,89 και ἐξυστάντο τῆ ἡδη και τὰ πράγματα διεμερίρηνον, Ἰσοκρ. 3,1 εἰσι τινες, ὀτ. 1. διαμερίρηνονται τοῦ φιλοσοφουέντος || διαμερίρηνοντι τισ ὄτι ἡ ἐπί τι: Ἀριστ. ΖΜ 663 a, 35 διαμερίρηνεται τὸν ταῶρον ὄτι οὐκ ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἔχει τὰ κέρατα, Δίων Κ 46,51 τὸν Σιλανὸν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀντωνίου συμμαχῶν διεμερίρηνον.

Διαμερίρηναι κ. νεώτ., μέλλ. διαμερῶν, ὀδρ. διεμερῶν, παρσκ. διαμερίρηναι ἐπὶ ἰσοτήτων, καταστάσεων κτκ., διαρκῶς μένω, παραμένω: Ἰνν. Νοδ. 3,28 ὄσα δ' ἂν πάθει διαμερίρηνον τοῖσι παιδίσαι, Ξεν. ΚΠ 8,27 διαμερίρηναι δ' ἐπὶ και ὡν τοῖς βασιλευσίν ἡ πολυδωρίαι 1) ἀπολ. ἐπὶ ἀφ' ὧν, φύομαι, ριζοῦμαι, φυτρῶναι: Θεόφρ. ΖΜ 7,55 2) ἐπιμένω, ἐπιμένει ἐν τι, ἐπὶ τι: Πλάτ. Πρωτ. 344 B γενομένου δὲ διαμερίρηνον ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει, Ξεν. Ἀπολ. 30, Διόδ. Σ 14,48 τῶν δὲ ἄλλων πόλεων πέντε μόνον διεμερίρηνον ἐν τῇ πρὸς Καρχηδονίουσι φίλῳ 1) ἐν φρ. διαμερίρηνον ἐν ταυτῷ ἐπιμένει εἰς τὸν σκοπόν του: Πολύδ. 10,40,6 ἐν ταυτῷ διεμερίρηνον και παρατελο τὴν ταυτῶν ὄρημν 3) ἀπολ. τρωθὴ τὴν θέσον μου, μένω σταθερῶς, παραμένω: Δημ. 583 διεμερίρηναι δ' ἐγὼ και οὐ παραδωκα οὐθ' ὄμας οὐτ' ἑμαυτόν, αὐτ. 44, Διόδ. Σ 4,16 αὐτῆ δὲ ὀδοσασα παρθένοσι διαμερίρηνον 4) διατηροῦμαι, ἐξασκοῦμαι τὸ ὑπάρχω, να ζῶ: Ἐπιχ. 265 5) ὑπομένω, εἶμαι ἰσχυρός: Ἰσοκρ. 8,51 τὴν δημοκρατίαν εἰδότες ἐν μὲν τας ἡσυχίας και τας ἀσφαλείας εἰδόντες ἀμετάδελτος 1) ἐπὶ μορφῆς, χρώματος, ἐξασκοῦσθαι νὰ εἶμαι ὁ αὐτός, διαρκῶς, παραμένω ἀμετάδελτος: Ἀλεξ. Βρεττ. 2 ταῦτον διαμερίρηνον, Νικολ. Ρητ. 1,28 χρώμα διαμερίρηνον, Ἀντιφ. 232,2 || ὄμ. μετὰ μτγ. Δημ. 107 διαμερῶν λέγων ἰσορκῶς ὀμολῶ 1. Ἀριστ. Ἠ Νικ. 159 b b, δ- ὀμοιοῖν ὄντες ἰπαρομένουσι διαρκῶς ὀμοιοῖν 1) μετ' ὀσφρφ. ἐξασκοῦσθαι: Διον. Αλ. Ρωμ. 1,23 οὐτ' ἐπὶ τοῖς δένδροις καρπὸς οὐδέτε ὄφρατος γενεάσοι διεμερίρηνον 6) νεώτ. μένω, κατοικῶ ἐν τι, τόπω ἐπὶ τινα χρόνον: διαμερίρηνον ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Διαμερίρηναι κ. νεώτ. διορίζω, διδάζω: Πλάτ. Φιλη. 15 B τοτὲ μέν... συμφορῶν εἰς ἐν, τοτὲ δὲ πάλιν ἀνελεῖται και διαμερίρηνον 2) μερίζω, χωρίζω: Μέν. 883 3) διαμερῶν, διαμοιρῶν: Κορνοῦτ. Φύδ. Ὀπ. 27, Ἀριστ. Πρ. 885 a, 18 δ- τοῦσ ἐπιμένω εἰς ἀπὸ τὸ σῶμα 4) μέσ. μετ' ὄδ. ἄλλων διαμερῶν, μοιράζω: ΚΔ Ματθ. 27,35 σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν διεμερίρηνον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, Πλάτ. διεμερίρηνον εἰς ταυτῶν- διεμερί-

σαντα πρὸς ἑαυτοῦς» 5) ποθ. τεραχίζομαι, εἰς τεμάχια, μερίδας, κόπτομαι: Πλάτ.Νόμ.849 D καὶ ζῶων διαμερισθέντων μάγειρο διατιθέσθων ἐδίνοισ τε καὶ δημιουργίας» 6) ποθ. χωρίζομαι ἀπὸ τινος ἐνεκα διαφοράς τινος, ἔχθρας: Κδ Λοικ.12, 52,53 ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πάντες ἐν οἴκῳ ἐνὶ διαμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυοὶ καὶ δύο ἐπὶ τρισί.

Διαμεριμνῶ-ῶ μιν, ἐπιτά, τοῦ μεριμνῶ, ἐμφωρτικῆς εἰμι, κατέχομαι ἀπὸ φροντιδῶν, φόβων περὶ τινος: Κ Πορφ.Εἰκ.Χριστ. Ἐδῆσσ.βι περὶ τοῦ τὴν ἔτεραν ἐντολήν... εἰς πέρας ἀγαγὼν ἔγνω διαμεριμνῶντα καὶ φροντίζοντα, Ἰωα.Γενῆσ.30 C τὰ τῆς πόλεως Ἀμορίου... διαμεριμνήσαι.

Διαμερίσις-εως (ἡ) γλῶσσα, ὁ διαμερισμός, διαμερίσματα (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τμήμα διηρημένου ὅλου πρὸς εἰδικὴν χρῆσιν ὄρισμένον: διαμερίσιμα ἀμαρτιστοῦ χάριτος-ἰθου-φαιτοῦ» 2) εἶδ. ἐπὶ οἰκημάτων, ὄροφος οἰκίας ἢ τμήμα οἰκίας, σόλονος διωματικῆς ἐπαρείας ὡς κατοικεῖα ἀτόμου ἢ οἰκογενεῖας: κρατούμε τὸ ἐπάνω διαμερίσιμα» 3) εἶδ. τμήμα πόλεως: τὸ ἀνατολικὸν διαμερίσιμα τῆς πόλεως ἐπετάθη πολέ» 4) εἶδ. μεγάλη διοικητικὴ περιφέρεια, νομός βλλ.: ἡ Γαλλία διαίρεται εἰς διαμερίσματα, ἐπαρχίας καὶ καντόντας» 5) στρατιωτικὸς τομεός.

Διαμερισμός (ὁ) κ. νεώτ. διαίρεσις κατανομῆ, διακλήρωσις Πλούτ., «διαίρεσις, διακλήρωσις ὁ γὰρ διαμερισμός ἀπόφουλον»: Πλάτ.Νόμ.771 δὲ δεκα μὲν τῆ τῆς φυλλῆς διανομῆ, δώδεκα δὲ αὐτῶ τῆ τῆς πόλεως διαμερισμῶ, διόδ.Σ 11,47 ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τὴν διὰταξιν τῶν φέρων... δικαίως τὸν διαμερισμὸν ἐποίησαν, Πά Ἰεζ.48,29, Ἰωα.Αἰ 16,17 διαμερισμὸν εἰς αὐτοῦ τῆς βασιλείας» 2) διαφορά, ἔχθρα: Κδ Λοικ.12,51 δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρενεύομεν δοῦναι ἐν τῇ γῆ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἡ διαμερισμὸν.

Διαμεριστής (ὁ) γλῶσσα, ὁ διανεμὸν, διαρῶν, διαμεριστὴς νεώτ. γένος σκαυτολιθῶν ἐντόμων.

Διαμερῶν νεώτ. σπαν. χρ. ὄμητ. παρεμβάλω εἰς τὸ μέσον δύο, μεσολαβῶ» 2) ἐπὶ χροσκόπ. διαστήματος, ὑπερβαίνω τὸ ἥμισυ τοῦτου: Διαμερῶντος τοῦ Αἰγούστου ἢ ὑπερμεριούτος.

Διαμερῶντος (τὸ) νεώτ. ἐν τῷ πληθ. τὰ διαμερῶντα φυτὰ, ὅν τὰ γονιμοποιτικὰ μόρια δὲν κινούνται ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ μεταφέρονται ἀπὸ τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀνέμου ἢ τῶν ζῶων.

Διαμερῶλαβῶ-ῶ μιν, μεσολαβῶ μεταξὺ τινῶν, παρεπιπτάω: Ἰωα.Γενῆσ.55 τὰ δὲ κατὰ Συράκουσαν διαμερῶλαβει χρόνιαν τινῶν δυστυχίαν.

Διάμετρον (τὸ) νεώτ. μτρο. τοῦ ἰνερμέδιον βλλ.

Διαμέτρον (τὸ) δημ. ἐν φρ.: κἄνως τὸ διαμέτρον μεσολαβῶ, κἄνως τὸν μεσάζοντα, μάλιστα εἰς οἰσχράς ἀποθέσεις.

Διάμετρον (ἡ) Ἦσα, μτρο. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν τῷ μεταξὺ τινῶν ὄν, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ὄν: Δίων Κ 46,35 παντὸς τοῦ διαμέτρον αὐτῶν καὶ τὰ φάρμα καὶ σταυροῦματι περιληφθέντος, τὰ διάμετρον διαμερίσματα» 3) νεώτ. ἀνθρώπου, διάμετρος ἀνθρώπου ὁ ὀρθοθετικὸς σταθμὸς ἀνοτιχῶς μετρεῖ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀμέσως μορφολογικῶ καὶ φυλογονικῶς κατωτέρου ὄντος» 2) γραμμ. ῥήματα διάμετρος τὰ ῥήματα, ὅν τὸ ὀπόμενον πορισταὶ ἐπιτελεῖται, ἐκτελοῦν τι, ὅπερ συντελεῖται μέσῳ ἄλλου τινός, αὐτοῦ ναυηγουοῦμαι (μέσῳ), οἰκοδοροῦμαι (μέσῳ).» 3) ἰατρ. διάμετρον νεῦρον τὸ ἀποτελοῦν τὴν αἰσθητικὴν μορτῶν τοῦ προσωπικοῦ νεύρου, ἀναφυόμενον μεταξὺ τοῦτου καὶ τοῦ ἀκουστικοῦ νεύρου:» 4) ἐν τῷ πληθ. ὄν οὐσα, πορ Ἀθηναίως ἡ μερῶλα τῆς Ἦσα, «ὁ διάμετρον» οὕτως ἐλέγοντο πορ Ἀθηναίως οἱ μέσοι τῶν πλοκαῶν καὶ κνήτων:» 5) τὸ βηλ. ἡ διάμετρος τριγώνου ἡ εὐθέσια ἢ ἐνούσια μίαν τῶν κορυφῶν τριγώνου μετὰ

τοῦ μέσου τῆς ἀπέναντι πλευρῶς» 6) τὸ οὐδ. διάμετρον ὄν οὐσα, τὸ μεταξὺ δύο μερῶν κενὸν διάστημα» 7) δημ. τὸ οὐδ. διάμετρον ὄν οὐσα, βλλ. **Διαμέτρος** Ἦσα, «διαμετρον» ἀλαζόνια, ἐξολλάκην».

Διάμετρον-ον ὁ ἐντέλεος πλήρης: Ἀντιφ.246, Ἀριστλ.Πρ.922 b,36 διάμετρος εἰς τὸ ἥμισυ ἢ πλήρης κατὰ τὸ ἥμισυ, γεμίσις ὡς τῆ μέση» ἢ μτρο. ὄλων πλήρης: Ἐνδάν.146,1) τὸ... Πυθαγορικὸν θέατρον μικροθῶ καὶ στόνου διάμετρον ἦν.

Διαμετροῦ-ῶ μτρο. τελείως, ἐντέλεος γεμίσις: Ἀριστλ.Πρ.939 a, 4 ἐάν πρότερον ἐγγυθῆ τὸ ὄδωρ καὶ σφόδρα διαμετροῦσθω.

Διαμετροῦ-ῶ κ.-ῶ μτρο. πορ. μτρο. διαμετροῦντι διαμετροῦ: Πάτ.

Διαμετακομίζω νεώτ. μεταφέρω τὴ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, ἰδία ἐμπορευμάτα» ἢ εἶδ. μεταφέρω ἐκ τελωνειακῆς ἀποθήκης τὰ ἀφορολόγητο ἐπὶ πράγματι εἰς ἄλλη ἀποθήκην ἢ ἄλλο τελωνεῖον ἢ ἄλλη χώρα» βλλ. Διαμετακομίσαι.

Διαμετακομίσαι-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμετακομίζω, μετοκομίσαι, μεταφορά τινος ἀπὸ τινος εἰς ἄλλον τόπον διὰ τινος τοπικοῦ σταθμοῦ» 2) εἶδ. Διαμετακομίσαι ἐμπορευμάτων ἢ προσωρινῆ εἰς λιμένα πινὰ ἢ ἐμπορικὸν κέντρον εἰσαγωγῆ ἐμπορευμάτων, διὰ τὴν ἐκ τούτου ἀποστολὴν αὐτῶν εἰς ἄλλας πόλεις, ἀπληρωμένη τῆς φορολογίας τῶν διὰ καταβάσεων εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων: ὁ Πειραιεὶς εἶναι τὸ μεγαλύτερον κέντρον διαμετακομίσαις τῆς ἑλλάδος.

Διαμετακομιστικός-ῆ-ῶν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναπερόνομος εἰς τὴν διαμετακομίαν βλλ.: ἢ Διαμετακομιστικὸν(ῆ) ἐμποροῖν) ἢ προσωρινῆ ἐν τελωνεῖοι τῶ ἀποθήκων ἀόσαμαλογῆτων ἐπὶ ἐμπορευμάτων οὐχὶ διὰ τὴν ἐντόπιον καταβάσεων, ἀλλὰ διὰ τὴν μετακομίαν τῶν εἰς ἄλλας μικροτέρας ἄγορας.

Διαμετακομιστικός-ῆ-ῶν νεώτ. κατὰ τρόπον διαμετακομιστικόν, κατὰ διαμετακομίαν βλλ. 2).

Διαμετρήμα-τος (τὸ) νεώτ. τὸ μήκος τῆς διαμετρήσου ἰδίας σωλῆνος, κνήκης πυροβάτου ὄλου: πυροβάτου μεγάλου διαμετρήματος.

Διαμετρήσις (ἡ) δημ. ἡ πράξις τοῦ ἀριθμῶ μέχρι τέλους, ἢ μέχρι τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ ἀριθμηθῆσαι: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.89,23 ἀρχῆς καὶ τῶς διαμετρήσθω, διαμετρήσις δὲν εἶχαν, ὁ τραγ. ἐν Λοαγρ.4,157 καὶ παπαδῆς καὶ καλογοριῆς διαμετρήσις δὲν εἶχαν.

Διαμετρήσις-εως (ἡ) μτρο. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμετρεῖ, ἡ καταμετρήσις, ἡ μέτροσις: Πά Παρὰλ.2,33 μήκος πήλων ἢ διαμετρήσις ἢ πρῶτη πήλων ἐξέκοντα, Πλωτ.Ἠ8785 C ἀρίθων καὶ σταυφῶν διαμετρήσις» 2) ἡ κατανομή αἴτου: Ἐπιρρ. 3) ἀστρὸν ἡ διαμετρικὴ ἀντίθεσις: Πτωλ.Τετράβ.195 4) προσδιορισμός τοῦ διαμετρήσιος βλλ.

Διαμετρήσις-ῆ-ῶν νεώτ. ὄργανον δι' ὃ ἐντελεῖται ἡ διαμετρήσις.

Διαμετρήσις (ἡ) ὁ διαμετρεῖν.

Διαμετρήσις-ῆ-ῶν νεώτ. ὁ χρῆσιμος εἰς τὴν διαμετρήσθαι: Διαμετρήσις κλίνοτροφῆ.

Διαμετρήσις-ῆ-ῶν ὁ ἔχων καταμετρηθῆ, καθωρῶμένος: Πά 344 ἐγγὺς στήθην διαμετρητῶ ἐνὶ χῶρον σπῆων ἐγγεῖσις ἀλλήλοισιν κόντεον» 2) διαμετρήσις βλλ.: δαμ.Πρ.δ7 τὴν διαμετρητῆν (ἐνν. ὀδόν) διεκλήλυθεν.

Διαμετρικός-ῆ-ῶν μτρο. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀναπερόνομος εἰς τὴν διάμετρον, ὁ κατὰ τὴν διεπύθυνση τῆς διαμέτρον κελίσιος, διαγώνιος» ἢ διαμετρικὸν ἀριθμὸν ἢ ἀριθμὸν τῶν διαδοχικῶν συγμῖνουσων τῆς V3, ἀκρωτάζομενοι ὄν συνεχῆς κλάσμα : Θεολ.Αριθμ.3 μονάς... διαμετρικῆ τῆ

καί πλευρική, αὐτ.59' || διαμετρική ἐπιφάνεια ὁ τόπος τῶν μέσων τῶν χορδῶν ἐπιφανείας τῶν παραλλήλων πρὸς δοθεῖσαν διευθύναν.

Διαμετρικῶς ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. κατά διάμετρον: Φώτ. Λόγ. η. σ. μ. ἐν Κοσμιν, Ἄβησ.

Διαμέτρον (τό) μγν. πᾶν τὸ μέτρον καθωρισμένον, ἐπιχορήγησις καθωρισμένη, εἶδ. τὸ σιτηρέσιον στασιώτου: Πλάτ. Δημ. 40 σὺ δέ, ἔφη, τὴ δυσχεραίνεις; ἡ **διάμετρον** ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσιν 2) πᾶν. εἶδος φόρου: Πάν. βλκ. διάφορον.

Διάμετρον-ον μγν. διαμετρικός ἀστράλ. διαμετρικός ἀντίθετος. ἕκ διαμέτροι ἀντίθετος: Πτολ. Τετραβ. 115 Μαν. 1, 89.

Διαμέτρον (ἡ) κ. νεώτ. (ἐν γραμμῇ) ἡ διαγώνιος παραλληλογράμμοι: Πλάτ. Μέν. 85 B ἀπὸ τῆς ἕκ γωνίας εἰς γωνίαν τενούσης τοῦ τετραπόδος. . . καλοῦσι δὲ γ' ταύτην διάμετρον αἰ σφισιαί 2)

κατὰ διάμετρον συντίθεσθαι ἐπὶ τῶν τριγώνων, κατὰ τὴν ὑποτείνουσαν: Πλάτ. Τιμ. 45 D' 3) ἐπὶ κύκλου, ἡ εὐθεία γραμμὴ ἡ διὰ τοῦ κέντρου κύκλου διερχομένη καὶ ἐπὶ τῆς περιφέρειας αὐτοῦ ἐκατέρωθεν περατούμενη: Ἀριστ. Οὐρ. 271 α. 12

|| μωβ. ἔ λόγος τῆς περιφέρειας πρὸς τὴν διάμετρον εἶνα π=3,1415926. . . (ἀριθ. ὑπερβατικός) || ἡ κατὰ διάμετρον συζευχίς ἐπὶ κύκλου: Ἀριστ. ΗΝ 1133 α. δ. αὐτ. Οὐρ. 277 α. 24 4) ἐπὶ σφαιρας, ὁ δῶρον κτ.: Ἀριστ. ΖΚ 699 α. 29 5) ἐπὶ κώνου, δῶν: Ἀρχιμ. Ισορρ. 2, 10' 6) διάμετρον κωνικῆς τομῆς ὁ τόπος τῶν μέσων παραλλήλων χορδῶν πρὸς δοθεῖσαν διευθύναν 7) κατὰ διάμετρον ἴσος αἶσα: || **Διάμετροι** συζευχίς ὁδὸς διάμετροι, ὧν ἡ ἕτερα διαιρεῖ εἰς ἴσα τμήματα τὰς χορδὰς τῶν παραλλήλων πρὸς τὴν ἑτέραν 8) νεώτ. ἀστρ. γαλινομένη διάμετροι οὐράνου σώματος ἡ γωνία ἡ σχηματιζομένη μεταξὺ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων τῶν ἀγομένων ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπὶ τὰ πέρατα τῆς γαλιμικῆς διαμέτροι τοῦ δίσκου τοῦ οὐράνου σώματος 9) κατὰ διάμετρον κινεῖσθαι ἐπὶ τῶν τετραπόδων τῶν κινούντων τοὺς πόδας αὐτῶν σταυροειδῶς ὡς οἱ τριποδιζόντες Ἴηποι | ἀντίθ. κατὰ πλευρῶν κινεῖσθαι ἐπὶ τῶν κινούντων τοὺς πόδας αὐτῶν κατὰ τὴν αὐτὴν πλευρᾶν ὁμοῦ: | Ἀριστ. Ζ 490 b, 4 πόδινα δὲ κινεῖται ὁμοίως τὰ τετραπόδα κατὰ τὸ πολυπόδα κατ': **Διάμετρον** γὰρ κινεῖται, αὐτ. ΖΓ 712 ε. 25, Πλάτ. Ἠθ. 43 Α καὶ τίς ἡ κατὰ πλευρᾶν ἡ κατὰ διάμετρον κίνησης 10) πᾶν. ὁ ἐκ διαμέτρον ἀντικείμενος ὁ κείμενος ὁμοῦ εἰς τὴν ἀντιθέτου θέσιν, ὁ ἐν ἀντιθέσει ὧν: Πάν. || μγν. ὁμ. μτφ. ἐκ διαμέτρον ὁ ὁμοῦ κατ' ὁλοκληρίαν ἀντίθετος: Λουκ. Κατ. 14 ἐκ διαμέτρον γὰρ ἡμῶν οἱ βίαι, φασίν || νεώτ. ὁμ. φρ. ἐκ διαμέτρον ἀντίθετος, εἰς ὁλοκληρίαν ἀντίθετος: εἰς λογ. ἐκ διαμέτρον ἀντίθετοι ἔννοια: || 1) πῶ. ὄργανον πρὸς διαγραφὴν διαμέτρον Ἠσ. 4 διάμετρος ὄργανον γεωμετρικῶν κα: Ἀριστ. Βάτρ. 801 καὶ διαμέτρον κα σφίνας.

Διαμέτρον-εω κ. νεώτ. δημ. -άω καταμετρώ, ἀπαριθρῶ, μετρώ: ἡ 1) 315 χῶρον μὲν πρῶτον διαμετρῶν, Πάν. χῶρον διαμετρεῖν || ὁμ. τὸ μέσ.: Πολυδ. 6, 41, 3 διαμετρῶνται τὴν περίστασιν τῆς σκηνῆς Μάξ. Τεραβ. 3, Πολμτ. Ἐκτ. Τραγ. 89, 23 ἄρχισ νά τοὺς διαμετρεθῆ, διαμετρήσας δὲν εἶχαν, δ. τραγ. ἕκαστος καὶ διαμετρήσας πόδες χιλιάδες εἶνα: || ἡμέρα διαμετρημένη ὁ διὰ τῆς κλεφθῶρας καταμετρημένος χρόνος διὰ τὰς ἀστροειδῆς Ἀρκαρκ. ἐ μέτρον τὴ ἐστιν ὕδατος πρὸς μετρημένον ἡμέρας διάστημα πρῶτον ἐμετρεῖτο δὲ τῶ Ποσειδῶν μνηϊ*: Δημ. 378, Αλοχ. 2, 126' 2) ἀπολ. ὁπολογίζω, μετρώ: Ἄδων Κρ. 40, 7 μετρῶν καὶ διαμετρῶν κα λογιζόμενος

3) εἶδω τὴν τὸ κατὰ μέτρον ὄνηλον, διαμετρώω κατὰ τὸ πρῶτον: Δημ. 918 ἐλαγοῦντες πλείους ἢ μισοὺς μεδμήμονων πυρῶν διαμετρήσασεν ὄνη τῆς καθεστῆκαυς τιμῆς | δ. ἐρμ. πᾶλῶ κατὰ τὸ ὄρισμένον μέτρον: || εἶδ. χορηγῶ σιτηρέσιον: Ξεν. Ἀν. 7, 1, 40 οὐκ ἐκαλίθεισ' οὐδὲ διαμετρήσαν οὐδὲν τοῖς στρατιώταις || τὸ μέσ. πρὸς ἀλλήλους διαμένονες, διαμοιράζομεν καταμετροῦντες: Ἠρ. 1, 66 δόσω σοι . . . καλὸν πεδίον σχοίνων διαμετρήσασθαι, Ξεν. ΚΠ 7, 3, 9 διαμετρησάμενος δὲ χρῆσ' ὀφείλεις τὰ μέσος ἐκάστους ἡμῶν ὀρύττειν τάφορον || ὁμ. τὸ μέσ. λαμβάνω ὡς μερίδιον μου: Δημ. 918 ἐν τοιούτῳ καιρῷ, ἐν φ' ὁμῶν οἱ μὲν ἐν τῷ ἄσπει οἰκοῦντες διαμετροῦντο τὰ ἄφρατα ἐν τῷ ὄδειφω | δ. ἐρμ. ἀγοράζω τι κατὰ τὸ ὄρισμένον μέτρον: || ὁμ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σημασία: Καλλ. Ἀπολλ. 55 Φοῖβεφ δ' ἐσπομῶν πόδας διαμετρήσαντο ἀνδρομωποι, αὐτ. Ἀρτ. 36' 4) ὁπολογίζω διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ καρπαρῶ κατὰ τὸ μῦθι: Νόνω. Δ 5, 306' 5) νεώτ. ὁπολογίζω, κρινώ, σκέπτομαι: Ἐρωτόκρ. Α 200 ποῖρι τ' ἀνθρώπου δόθηκε καὶ εἶναί το τ' φυσικό του νά διαμετρεῖ τὰ πράματα κατὰ τὸ λογαριασμῶν του μέσ. διαμετροῦμαι τὸν βίον, ἀποθνήσκω, ἐκμετρώ τὸ ζῆν: Προκ. Κτισμ. 3, 1' 6) διασχίζω, διέρχομαι: Νόνω. Δ 23, 149 δ' Ὑδῶσπην 7) νεώτ. εὐρίσκω τὴν διάμετρον τινός 8) νεώτ. ἐξελέχθη, διέρχομαι: Νόνω. Δ 23, 149 δ' Ὑδῶσπην 9) εἶδ. ἀστρ. ὄνηθ. εὐρίσκομαι ἐν ἀντιθέσει, εἰς ἀντίθετον σημείον: Μαν. 296 ἡ διαμετρήσας φῶς ἀπλετον ἀστέρι κείνω || μετ' αἰτ. εἶμαι ἐκ διαμέτρον ἀντίθετος, εὐρίσκομαι εἰς θέσιν ἐκ διαμέτρον ἀντίθετος: Κλεσμ. 1) 3 τὸν ἥλιον || ἀπολ.: Σμηλκ. Οὐρ. 480, 6, ἴππ. Ἐπιστ. 19 ὄκτανον ὁ χεῖμαν διαμετρεῖ τῷ κατὰ λόγον.

Διαμέτρον ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. κατά διάμετρον: Τζέτζ. Ἡσείδ. Ἐργ. 564 μοίρας 8' ἐκατόν ὀδοδοκόντα τρέχων ἀστέρι ὄπισθεν ἡλίου διαμέτρον δόνοντος εἰς γῆν ἀκρονύχην τρέχει.

Διαμευστήρις (τό) Ἠσ. ὄνηρ. διαμευστός, δ. διαμευστικός Ἠσ. κ ἀλάζων (πῶ ἀλλάζωσιν), ἐξαλλοτικῆς, φεύστης, ἀπατωῶν x, βλ. κ. διαμεστίας κ. διαμεστῆς.

Διαμευστής-ου Ἠσ. διαμευστής βλκ.

Διαμεύω Ἠσ. ἐν Ἠσθ. Στεφ. διαμείδω.

Διαμηδόμεαι μῆδομαι βλκ.: Ὀμηρ. Ἐπιγρ. 4, 12 ἄφραδιῶν τὸν μὲν τὴ παθῶν τὴν φράσασται αὐθις, ὁσ σπιν ὄνειδιεσθιν ἐμὸν διεμηδόμεον πότμον.

Διαμηκῆς-ους ἀμῆκες νεώτ. ὁ δι' ὄλου τοῦ μῆκου δῆλικον, ὁ κατὰ μῆκος πρόματός τις δῆλικον ἀντίθ. ἀγκάρισος: Διαμηκῆς τομῆ' || εἶδ. ναυτ. διαμηκῆς ἐπιπέδον νοητῶν ἐπιπέδων συμμετρίας τοῦ σκάφους δῆλικον ἀπὸ τοῦ ποδοστῆματος μέχρι τῆς σπείρας: Διαμηκῆς διάγραμμα οἱ ἐπὶ τοῦ διαμηκῆς ἐπιπέδου σκάφους προβολαὶ τῶν διαφῶρων προμετρηθεισῶν τομῶν τούτου διὰ νοητῶν ἐπιπέδων παραλλήλων πρὸς αὐτόν 2) ναυτ. τὸ οὐδ. ἐκάρθως ὡς ὄσα, ἡ κατὰ μῆκος διάστασις, ἡ ἀπὸ τῆς πρύμνης μέχρι τῆς πρῶρας ἀπόστασις.

Διαμηκίως μγν. εἶμαι ἐκ διαμέτρον ἀντίθετος: Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. Τετραβ. 178 ἔαν εἰς ἐκ τῶν κακοποιῶν συνέστη ἡ διαμηκίως μοιρικῶς.

Διαμηκῶν-ον μγν. εὐρῆς: (ἀμφ.) Ἰππιατρ. 14.

Διαμηκῶν πᾶν. ἐπιζῶ ἐπὶ τὴ χρονικῶν διάστημα: Πάν. δ- ἡμέρας τέσσαρας.

Διαμηγυμα (τό) μον. ἡ διαμηγυσις βλκ.: Γεώργ. Παχ. 2, 34, 3.

Διαμηγυσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐμμεσις διαδύσασιν μνημόσιν, ἀγγελομῆσις, ἡ μεσφ τινός πρὸς τῖνα ἀγγελία: Ἄνω Κομ. 15, 493 C αἰ τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς αὐτὸν διαμηγυσις διαμηγυσις, Γεώργ. Παχ. Ἰστ. Ἄνδρον. 3, 171 C.

Διαμνήυω μτγ., μον. κ. νεώτ. σαρῶς θεικνῶ, ἀγγέλλω, ἀναγγέλλω τί τι ἐπὶ τῷ: Στράβ. II, 14, 4 διαμνήυει τὸς ἐπιούχους ὡστε βοηθεῖα τυχεῖα... || διαβιδάω ἀγγελῖον διὰ τὸς: Ἄν. Κομν. 4, 1071 πρῆβει διαμνήυοντες τὰ γεγονότα, - διαμνήυω εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ τὰ κατ' αὐτὸν || Πολύδ. 5, 154 « διαμνήυω τὴν φωνὴν, ἐρμηνεύω ».

Διαμνηρίζω τὴ ἀκλή διαπέλλω, τεχνῶν ὄθ. συνομαίζουσι τινι: Ἀριστφ. Ὀρν. 669 ἀρά γ' ὀσθ' ἐπὶ ἐνῶ διαμνηρίζωι ἂν αὐτὴν ἡδέως, Ζήν. Κιτ. I, 59 διαμνηρίκασι τὸν ἐρῶμενον.

Διαμνηρίζω (τό) ἔπιγρ. ἡ δὴ τὸν διαμνηρίζω, τὴν μετὰ γυναικὸς συνομαίζω ἀραιθῆ.

Διαμνηρίζω (ὀ) μτγ. τὸ διαμνηρίζω: Διογ. Λ. 7, 172 τοῦ Ζήνωνος διαμνηρίζως.

Διαμνηρικῶμαι -όμαι μτγ. ἀποθ. ἀναμαθῶ τὴν τροφήν μτφ. ἐπιναλισθῶν: Ἰω. Χρυσ. I, 22, 34 πρότερον διαμνηρικῶσαι τὰ ῥήματα, καὶ οὕτω προφέρει τοὺς λόγους.

Διαμνηρίζω μτγ. ἐπιστῶν τι σχηματίζω σφοδρῶν, κουδραρίω: Ἦρωδ. Αὐτομ. 10, 3.

Διαμνηχανῶμαι -όμαι κ. νεώτ. ἐφευρίσκω, κατορθῶ, ἐπινοῶ: Ἀριστφ. Ἰπν. 917 διαμνηχανῶμαι θ' ὅπως ἂν ἴσθιον... λάθεσθ'. || μετ' ἀποφρ.: Πλάτ. Συμπ. 179 I διαμνηχανῶσαι κῶν εἰσέναι εἰς Ἄθου.

Διαμνηγνυμι διαμνηγνύω βλλ.

Διαμνηρολογῶμαι -όμαι μτγ. ἀποθ. εἶμαι πολλὸ μικρολόγος, μικροπρεπὴς περὶ τινας πρός τινα: Πλούτ. Σόλ. 30 τὸ δὲ φήσιμα κυρώσας ὁ δῆμος οὐδὲ περὶ τοῦ πλήθους ἐτι τὴν κορινθίωφρων διαμνηρολογεῖτο πρός τὸν Πισιστράτον.

Διαμῖλλα (ἡ) ἐπὶ τῶν ζώων, ἄγῶν: Ἰεροκλ. II, 7 Α.

Διαμῖλλῶμαι -όμαι κ. νεώτ. ἀποθ. μετὰ θέρμης ἀμύλλωσι, προθύμως ἀγωνίζουσι, μάχουσι πρός τινα: Πλάτ. Νόμ. 833 Ε καὶ μέχρι δέκα πρός δέκα διαμῖλλωμένους ἀλλήλους: || ὄμ. μετὰ διατ. προσ. ἡ ἐμπροσθ.: Πλάτ. Πολ. 516 Ε διαμῖλλῶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσπυτικῶς ἐκείνους, Πολύδ. 16, 21 δ σφαιρομαχῶν καὶ πρός τὰ μερικά διαμῖλλωμένους || ὄμ. μετ' ἐμπροσθ. προσθ. δηλοῦσθαι τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμύλλης: Πλάτ. Πολ. 517 D διαμῖλλῶσθαι περὶ τούτου, αὐτ. 563 Α διαμῖλλῶσθαι καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις, Πλάτ. Θετ. 5 εἰς θ' Ὀλυμπίαν ἐλθῶν καὶ διαμῖλλωμένους τῷ Κίμωνι περὶ δέπνα καὶ σκηνῶς || ὄμ. μετὰ γεν. ἀντικ. : Πλάτ. Νόμ. 833 Β βαρύτερον ὀπλίτην ἐπονομάζοντες λειοτέρους ὁδοῦ διαμῖλλωμένον || ὄμ. παρακ. μετὰ παθ. σμ. διμῖλληται: Λοκ. Παράσ. 58 ταῦτα μὲν ἱκανῶς διμῖλληται σοὶ τὰ πρός τοὺς φιλοσόφους.

Διαμῖλλωσις -εως (ἡ) μτγ. ἡ ἀπομίμηση: Βίχρυσ. σστ. 8, 299 δ πολλοὶς ἐπι τὸ ἴσον γίνεται διαμῖλλωσις ὁμοποιήσις.

Διαμῖνῆοκομαι μ. ἐν τῷ παθ. παρακ. διαμῖνῆμι ἐν τῷ μνήμῃ διατηρῶ: Ἔεν. Ἀπομ. I, 4, 13 ὅσα ἂν ἀκούσῃ ἡ τῆρ ἡ μῆτη ἱκανώτερα ἐστὶ διαμῖνῆσθαι, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 9 δίκαιοι δ' ἐστὶ καὶ ὁμῆς διαμῖνῆσθαι τὰς κέρυκεας 2) μνῆσιν ποιῶμαι τινος: Φιλ. I, 509, Ἰω. Λυδ. Ρωμ. I, 7.

Διαμῖνῶ μτγ. διαμῖνω: Θεοφρ. Αἰσθ. 55, 669 I διαρῶ, διαμῖνει.

Διαμῖναι (αἰ) νεώτ. χμ. ὀργανικὰ ἐνώσεις περιέχουσαι ἐν τῷ μολύβι αὐτῶν δύο ἀμικκὰς ὁμάδας.

Διαμῖνω - νεώτ. χμ. πρῶτον συνθετικὸν κατηγορίας ὀργανικῶν ἐνώσεων, δηλοῦν διὰ δύο ὄμοιων τῆς ριζῆς τῆς ἐνώσεως ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ δύο ἀμικκῶν ριζῶν.

Διαμῖνωμένα (τὰ) νεώτ. βιομ. χμ. συνθετικὰ κρῆματα τῶν βαρκοκρῶν.

Διαμῖνωσις ἀποθ. φάλλω εἰς τάνον κλαυθιρῶν, παρορρητικῶ, κλαφάρικα: Ἀριστφ. Θεσμ. 100 σγὰς μελωδεῖν γὰρ παρασκευάζεται—μῦρμκος ἀτραποῦς, ἡ τὶ διαμῖνεται;

Διαμοίγω διαμοίγιμι βλλ.: Ἰπν. Γυμ. I, 64.

Διαμοιθερῶν -έω μτγ. καὶ ἐπὶ μισθῷ, δωροδοκία: Πρὸκ. Ἀνθ. μισθοῦτος δὲ διερευνώμενος ἔχειροτόνη, τάρας αἰσῆς διὰ διαμοιθερῶντας (δι' ὄρθ. διὰ δὲ μοιθορῶντας) ἀποφέρει αὐτῷ τὰ χωρία πάντα.

Διαμοιθῶ -όω μτγ. παραχρῶ τὶ τι ἐπὶ μισθῷ, μισθῶν: Πάπ. 2) μέσ. ὄμ.: Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2, 10 δ. εἰς τὸ κοινά.

Διαμοισθῶσις -εως (ἡ) πόπ. ἡ ἐκμίσθωσις δημοσίου κτήματος.

Διαμοισθηκόν (τό) κἀπ. ἐνοίκιον δημοσίου κτήματος.

Διαμοιστῶ, ἀόρ. διαμοιστῶ εἰς τευχῆρα κατοκόπητα, κινῶν: Ἦρ. I, 32 διαμοιστῶς κατὰ μέτρα τὸ ἴριβον.

Διαμοισῶ -έω ἐπιτατ. λῶν ζωηρῶς μισθῷ ἀποστρέφομαι: Ἀριστφ. Πολιτ. 1274 α, 34 διαμοιστῶς τὸν ἔρωτα τὸν τῆς μητροῦ Ἄκκυθος, Φιλ. 2, 21, 14 || ὄμ. παθ.: Πλούτ. Τιμ. 35 τὴν δὲ ἄλην ἠθῶν... διαμοισμημένην ὄν τῶν οἰκητόρων.

Διαμοιστρος -ον Πουδ. δευτερέων τῆν κεφαλὴν μίτρα: Πολυδ. 4, 15, 154.

Διαμοιστίζω μτγ. κωδῶς ἐντελῶς ἀμμοιστίζω βλλ., περιπέλω, προσθῆμι τ': Ὀρειδ. 49, 22, 8 κάλας δὲ εὐμήκης λαβάνεται διαμοιστίζεως καθ' ἐν πέρας πρὸλ. δημ. μοπίζω.

Διαμοισθηδῶ ἐπίγρ. μτγ., ὄγρ. διαμοισθηδῶ βλλ. δίχα, εἰς δύο κατὰ μερίδιον: Ἀπολλ. Ρ. 3, 1029 δὴ τότε μέσων νύκτα διαμοισθηδῶ φιλιάς.

Διαμοισ -ον μτγ. ἐπὶ ἐδάφους πλήρης ἄμμου, ἀμυδῶδες λίαν: Πολύδ. 8, 34, 10, 3 ὑπὸ δὲ ταύτην διέμου τῆς γῆς ὀσσης, Στράβ. 13, 17 Κολλική παραλία Διαμοισ καὶ ταπεινὴ καὶ μαλακὴ οὖσα.

Διαμνημονεύω ἀποθ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου: Ἦρ. 3, 3 τὸν δὲ διαμνημονεύοντα οὕτω δὴ, Λυσ. 23, 16 ἐάν γὰρ διαμνημονεύετε, οἷδ' ὅτι τὰ τε δίκαια καὶ τὰ λήθη γ' ἀμνησῆσθε: || μετὸ γεν. προσ.: Πλάτ. Συμπ. 180 C ἂν ὄν πάντι διαμνημονεύειν || ὄμ. μετ' αἰτ.: Ἔεν. Ἀπομ. I, 31 τούτων δὴ γράψω ὁ πόσα ἂν διαμνημονεύωσι, Πλούτ. Σόλ. 3 || κ. παθ.: Διόδ. Σ. 12, 13 διὰ γὰρ τούτων μόνων αἰ τελεωτικῶς τοῖς ζωσὶ διαμνημονεύονται 2) ἀναφέρω: Οὐκ. I, 22 χαλεπὸν τὴν ἀκριβεῖαν αὐτῶν τῶν λεχθέντων διαμνημονεύσαι: || κ. παθ.: Ἔεν. ΚΠ I, 22 φῶσι μὲν δὴ τῆς μορφῆς καὶ τῆς φύξης τῶαυτῶν ἔχον διαμνημονεύεται 3) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τινος: Πλάτ. Ἐπιμ. 976 C ὅταν τε τὸ πρόσφορον ἐκάστη διαμνημονεύῃ τις.

Διαμνημονητικός -ή-όνος οὐδ', διαμνημονικός βλλ.

Διαμνημονητικός -ή-όν ὁ ἔχων μνήμην ἱσχυρῶν: Σουῖδ. ἐν λ. ἀνελέγετο ὁ δὲ Σιμωνίδης διαμνημονικός τῆς ἡν, ἐπερ τῆς ἄλλας.

Διαμοισθῆ (ἡ) μον. κ. νεώτ. τὸ διαμοιθερῶσι, ἀμοιδοῖσαι ἐναλλαγῆ φρ. κατὰ διαμοισθῆ ἀμοιδοῖσαι, ἐναλλάξ: Ἰω. Γενεα. 33 Ε τὴν βασιλείαν τὸν αὐτοῦ υἱὸν κατὰ διαμοισθῆ σὺν τῇ τελευτῇ προσδέξασθαι || νεώτ. ἀναλλαγῆ: Διαμοισθῆ ἐγγράφων 2) ἀμοισθῆ, προσφορά δώρου: Ἰω. Γενεα. 39 D βασιλικαῖς διαμοισθῆς.

Διαμοισ Ἦα. εὐ ἂν ἄλλο διαμοισκῶνς | διαρῶ, π. ἔπιγρ. Διαμοισθῆς |.

Διαμοιστῶ μτγ., μον. κ. νεώτ., παθ. ἀόρ. δημ. διαμοιστῶστικα κ. μτγ. ποροκ. διαμοιστῶσμένους κῶπες εἰς μοίρας, μερίδας, διαμοισθῶ, διανεμῶ, χωρίζω εἰς μερίδα, διαμοισθῶ βλλ.: Ἀετ. I, 138 δ κ-όσται, Ἰω. Μανθ. Ἰστορ. Μορ. 7, 14 οἱ Τούρκοι ὡσάν τὰ πρόβια, ποὺ τοὺς διαμοιστῶσιν: || ὄθ. διαμῶ: διαμοιστῶσ κρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς || κ. παθ.: ἡ περιουσία τῶν διαμοιστῶσθῆ εἰς τοὺς κληρονόμους 2) μέσ. διαμοιστῶσ τὶ μετὰ τινος: οἱ μέτοχοι διαμοιστῶσθησαν τὰ κέρδη.

Διαμοιρασία μον. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαμοιράζειν εἰς ἴσας μερίδας, ἡ μερισία, τὸ μοίρασμα: Τζέτκ. Ἡολιόδ. 56,69 τὴν βασι: διαμοιρασίαν.

Διαμοιρασις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διαμοιρασία, ὁ διαμοιρασιεὺς βλ.κ.

Διαμοιρασιμὸς (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ διαμοιράζω, ἡ διαμοιρία, τὸ μοίρασμα.

Διαμοιρατής (ὁ) ὄσμ. ὁ ἐνεργῶν τὸν διαμοιρασιμὸν βλ.κ., ὁ μοιραστής.

Διαμοιράω διαμοιρῶ βλ.κ.

Διαμοιρηθῆ ἐπύρρ. μτγ., ὁ, γρ. διαμοιρηθῶ βλ.κ.

Διαμοιρῶ-ῶω, μέλλ. -άσω, ὄδρ. -ασα, παρκα-σσαι εἰς τεμῶνια κῶπυ, κατακόπυ, σπαράσσων σχίζω, ξεσχίζω: Εὐρ. Ἰπν. 1376 ἀφαιτόμου λόγχα ἔραμαι διαμοιρῶσαι || ὄσμ. παθ.: Ἀθην. 12 Β διὸ ἄρτου τε ἐπίνοια πέμματα τε εἰς ἴσων διαμοιρασιμῶν || ὄσμ. σμ. κ. μέσ.: Εὐρ. Ἐκ. 717

Διαμοιρῶν χρόα, σπαράξω, τεμῶν πασηγῶν μέλας τοῦδε παιδός. 2) μέσ. χωρίζω ἢ διανέμω εἰς μερίδια: Ὀδ. Ζ 434 καὶ τὰ μὲν ἔπαχα πάντα διαμοιρῶτο δαΐφω, Εὐστ. Πον. 299,59 ἱερὰ ἐπιπλά... ἐξ ὠν... πολλαίς τὸν ἄγιον ἐκκλησιῶν διαμοιρασάμεθα.

Διαμοιρῶν μτγ. κ. μον. καταβολῶν, καταρριπῶν: Πλούτ. Ἠθ. 504 Δ, Ἀγμ. Ὀνειροκρ. 28, || ἀπὸ βέβαιος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν στήτι διαμόλυνεν αὐτόν || κ. παθ.: αὐτ. 13 διαμόλυνθη || ὄσμ. μτφ.: Γρη. Νόσος. 2,349 κ. ὁ διαμόλυνε τὸν περὶ τῆς καθαρᾶς φύσεως λόγον.

Διαμόλυμα-ατος (τὸ) τὸ ἀπὸτέλεσμα τοῦ διαμόλυνω, καταρριπῶναι, κληθῆσθαι: Ὀνήσ. Στρατ. 5 εἰ τις ἡ δημοσία κηλὴς ἡ διαμόλυμα ἐκάστω συνέστιν | διορθ. Κορ. | ὅσα μόλυσμα |.

Διαμονή (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ διατήρησις, διάρκεια, σταθερότης: Ἀριστλ. Πνευμ. 481 α, 1, Διόδ. Σ 1,63 πάσα δὲ στερεοῦ λίθου καταπέλασται, τὴν μὲν ἔρρασαν ἔχοντος διασχερῆ, τὴν δὲ διαμονὴν αἰώνιον, Πλούτ. Ἠθ. 676 Β πρὸς σωτηρίαν οὐραυ καὶ διαμονὴν || ὄσμ. ἐπὶ θεῶν, ἡ διαρκὴς ἀσπαρξή, διάρκεια: Δίων Χ 471 Γ ἀσπάρτου διαμονῆς θεῶν || πάπ. ὄσμ. ἐπὶ βασίλειων, ἡγεμόνων, ἡ διάρκεια τῆς ἐξουσίας, ἢ εἰς τὸν ὄρον διατηρήσις: Πάπ. ὕπερ τῆς εἰς αἰῶνα διαμονῆς Ἀντωνίου μίσι Καίσαρος, -αὐτ. τὴν νίκην καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ καλλιπικοῦ ἡμῶν δεσπότου. 2) ἐπὶ σπόρων κ. δημητριακῶν, ἡ διαφόληξις, ἐναποθήκεσις: Θεόφρ. Φιτ. 7,5, αὐτ. 8, || 3 μέγα δὲ πρὸς διαμονὴν καὶ τὸ ἔρραθ θερίζειν. 3) νεώτ. κ. ὄσμ. ἡ διαρκὴς ἡ προσωρινὴ διατριβή, διαβίωσις ἐν τῇ τόπῃ: μετὰ μακρὰν διαμονὴν ἐν τῷ ἔξῳ, ἢ ἐν Ἀθήναις διαμονὴ μου || συνεκδ. τόπος προσωρινῆς ἐπὶ τινι χρόνῳ κατοικίας: ἡ ἴλιος εἶναι καλὴ θερὴν διαμονήν. 4) ὄσμ. ὡς οὐα, τὸ διαμονητικὸν βλ.κ. 2) ἀνανέωσις τῆ διαμονῆ μου.

Διαμονητήριος-ο(ν) νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐν τόπῳ τινὶ διαμονήν. 2) κ. ὄσμ. τὸ οὐδ. διαμονητηρίω ὡς οὐα, τὸ ἐγγραφον δι' αὐτὸ παρέχεται τινὶ ἀλλοδαπῷ ἡ ἀδεια τῆς ἐν ὀρισμένῳ τόπῳ τῆς χώρας διαμονῆς.

Διαμονητικός μτγ. σταθεροκρίνομος: Πορφύρ Ἀποχ. 1,52 πιστόν καὶ διαμονητικόν.

Διαμονίμω ἐπύρρ. μτγ. ὄλιος μονίμωσ: Φιλὸδ. Μουσ. 67,33.

Διαμονομαχῶ-έω μτγ. μονομαχίαν διεξάγω: Πλούτ. Ἠθ. 482 Κ ἐπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοῦσ διαμονομαχοῦσι, Ἠλίοδ. 7,16.

Διαμόνον (τὸ) μτγ. ὄνομασία τοῦ φυτοῦ μανδραγόρα: Διοσκ. 4,76.

Διαμόνοσ οὐ πάπ. μόνιμοσ: Πάπ. ἐπωμοσάμην τοῦ θεοῦ καὶ διαμόνοσ ζωῆς.

Διαμόνον (τὸ) μτγ. κ. νεώτ. ὄνομ. τοῦ φυτοῦ

μανδραγόρα: Ψιδιοσκ. 4,75. 2) νεώτ. βοταν. γένος θάμνων κ. ποῶν τῆς οἰκ. τὸν κραυσολαφιδόν.

Διαμόροφσ-ον ὁ ἔχων ποικίλας μορφάς: Ἐμν. 21,7 ἐν δὲ κότῳ διαμόροφα καὶ ἐνδοχα πάντα πέλονται. 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. βλ.κ.

Διαμορφοσκόποιμα-ίωμα μτγ. ἀμύλλημα τῶν εἰς τὴν ὄραση: Ἀθην. 5,188 D ὁ δὲ αὐτῷ Διαμορφοσκόπειται καὶ... προτίθεισι κηλητήρια.

Διαμορφῶ-ῶ μτγ. κ. νεώτ., ὄσμ. διαμορφῶνω, ὄσμ. παθ. ὄδρ. διαμορφώθηκα κ. μτγ. παρκα. διαμορφωμένος διδω μορφήν τινά εἰς τι, διαπλασσω, σχηματίζω: Πλούτ. Ρωμ. 16 ὄρον ἔτεμεν ὕπερμεγέθη καὶ διαμορφωσεν ὡσπερ τρόσιον, διαμορφώσε τὴν πλατείαν - τὰς ὁδοὺσ - τὸν ἀγρόν εἰς κλήρον τὸ παθ. ἐν τῷ αὐτῷ σμ. 2) τὰ στρώματα τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς διαμορφώθησαν κατὰ διαφόρουσ γεωλογικὰς ἐποχὰσ, - σὴν σὴν διαμορφώθησαν οἱ πλατείεσ: πρὸλ. ὄσμ. συμμορφῶνω κ. -ομαι. 2) μτφ. κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἐπὶ καταστάσεωσ, ἐπὶ λόγῳ, ἐπὶ συνόλου γεγονότων κτ., διαπλασσω, διευθετῶ κ. παθ. ὕφισται διόπλασι, διευθετήσιν, ἐν χρ. κ. ὡς μέσ. ἦτο ἀπ' ἑραυτοῦ, ἐξ ἴδιασ ἐμοῦ ἐνεργείασ προαίτηται σχηματισμῶν, μορφῆν, διευθετήσιν: Φώτ. Βιβλ. 496,4 ὁ δὲ λόγοι αὐτοῦ τοῖσ μὲν τοῦ Ἰησοῦφοῦ ἰδιώμασιν ἐσθ' ὅτε διαμορφοῦνται, - ὁ φθοσ τοῦ καμνησμοῦ διαμόρφωσι τὴν ἀστοκρατίαν εἰσ φασαμόν, - ἡ πολιτικὴ κατάσταση διαμορφοῦται πρὸς κυβέτησιν ἀνασπισμοῦ. 3) νεώτ. κ. ὄσμ. εἰδ. ἐπὶ χρ., διαπλασσω ἠθικὰ καὶ πνευματικῶσ, ἐν χρ. κ. κτ. παθ. τ.: τοιαύτη ἐκπαίδευσις δὲν διαμορφοῖ χριστοῦσ πολίτασ, - ὁ Σωκράτησ ἀγωνιζόταν να διαμορφώσῃ τὴν ἠθικῆ, - ὁ χαρακτήρασ τοῦ εἶναι πιά διαμορφωμένος. 4) εἰδ. μτγ. ἐπὶ φωνῆσ ἢ μτγ. παθ. παρκα. διαμορφωμένος=διηρρωμένος, ἢ ἐρρωθισμένη φωνή: Πλούτ. Ἠθ. 722 Κ τὸ σχῆμα τῆσ φωνῆσ... διαμορφωμένος.

Διαμορφῶν ὄσμ. διαμορφῶ βλ.κ. 1) κ. 2).

Διαμορφωσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ., ὄσμ. -η ἢ πρᾶξις καὶ τὸ ἀπὸτέλεσμα τοῦ διαμορφῶ, διάπλασις, σχηματισμὸσ, διευθέτησις: Πλούτ. Ἠθ. 1023 Κ διαμορφωσις τῆσ θῆλσ, Ἀθην. Ἰστρ. παρὰ Ὀρειβ. 22,91 δ-ἐμδρῶνω, ἢ δ-το τοῦ ἐδῶροσ-τῆσ παραλίαν. 2) νεώτ. μτγ. κ. ὄσμ. ἐπὶ ἠθικῶν ἢ πνευματικῶν καταστάσεωσ, ἢ διαμορφῶσισ ἀνωτέρων χαρακτήρων εἶναι ὁ ἀνώτατοσ τῆσ παιδείασ σκοπέσ, - ἡ διαμορφωσις τῆσ πολιτικῆσ καταστάσεωσ πρὸλ. διαμορφῶ 2). 3) εἰδ. μτγ. ἐπὶ ἐκφράσεωσ σχῆμασ, τρόποσ: Δημήτρ. Εὐλόγοι. 195. 4) νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ ἀσφυρμάτῳ τηλεφῶνισ ἡ μετατροπὴ πλάτουσ ἢ συχνότητοσ τοῦ φερόνοσ κῆματοσ συμφῶνωσ πρὸσ τὸν ρυθμόν τῆσ ἀκουστικῆσ συχνότητοσ τῆσ ὀμίλιασ.

Διαμορφωτήρ-ηρεσ (ὁ) νεώτ. ὁ τόποσ, τὸ ὄργανον, διὸ οὐ δίδεται μορφή, σχῆμα εἰς τὴ πρόω, τὸ καλούμεν: Διαμορφωτήρεσ ἀγκυριδῶν.

Διαμορφωτήρι (ὁ) νεώτ. κ. ὄσμ., θηλ. ἡ διαμορφωτήρια ὁ ποῶν, παρεχὼν διαμορφῶσιν βλ.κ. 2).

Διαμορφωτικός-ή-ον μτγ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἰκανὸσ εἰς τὸ διαμορφῶναι βλ.κ., διαπλασσειν: Πτολ. Τετραβ. 1,42 διαμορφωτικῆσ φύσεωσ, τὸ σχολιασιν ἐργασίασ θά εἶναι ἴαν διαμορφωτικόν.

Διαμορφωτικός ἐπύρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον διαμορφωτικόν βλ.κ.

Διαμόνον (τὸ) μτγ. μοτόν, ἐσπτόν: Παῦλ. Αἰγ. 4,54.

Διαμορῶ-ῶω βέτω ἐσπτόν εἰς τινά πληγήν, ὄλιωσ διατήρησισ αὐτῆν ἀνοικτήν: Ἰπν. Κεφ. Γρωμ. 14 θιασποῦν ἔλλοκσ, Γολ. 13,752.

Διαμότεις-εως (ἡ) μτγ. ἡ ἐνέργεια, τὸ ἀπὸτέλεσμα τοῦ διαμοτῶ βλ.κ.: Ἠλίοδ. π. Ὀρειβ. 44,14,14, Λεων. π. Ἀετ. 6,1.

Διαμόχθηρος ὀν. μον. ὁ πλήρης μήνου, ἤτοι βάρους κόπου, ταλαιπωρίας : Σιων.Κωνσταντίας ἐν κη 119,736 Διαμόχθηρος βιος.

Διαμοχλεύω μν. κ. νεώτ. διά μοχλοῦ ὑποσκάπτω, κλονίζω, ἀνατρέπω τὴ ἐν τῇ αὐτῇ σμκ. καὶ. : Διεμοχλεύωμι, ὀνομαζομένη τὴ : Φωτ. ἐν Ἐνεκδ. Wolf I, 102 ἢ μαχλάς... ὑπορτίττουσα τὴ τὸν νεῦν τοῦ ἀθλοῦ καὶ Διεμοχλεύωσα.

Διαμοχλίξω δ. ὄν. τοῦ Διεμοχλεύω βλλ.

Διαμπαῖς ἰ. μθ. δι-ανα-πάϊ· ἔπληρ. κ. νεώτ. ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, πέρα - πέρα : Ἦσα. « διόλου, καθόλου, διαπαντός »· μετὰ γεν. : Αἰοχ. κ. 945 τὸνδ' ἐφέλωται τὸρὰς γόμφος Διαμπαῖς Εὐρ. Βάκχ. 994, Ξεν. Εὐλ. 7, 4, 23 ἔτερωτο τὸν μηρὸν Διαμπαῖς Πλούτ. Κράσος 25 ἄδασ Διαμπαῖς προσεληλαμένους πρὸς τοῦδ' αἴφος, - ἢ μάχαιρα διήλθε Διαμπαῖ ἀπὸ τῶν στέρνων μέχρι τῶν νώτων.

Διαμπεῖρω ποι. ἀντὶ τοῦ διαναπέω Διατριπῶ, διαπερὼ πέρα γὰρ πέρα : Ἦσα. « διαπεῖρας διακνήσας » : Κόντ. ἰ. 614 εὐτὶ τῆς ἀμφ' ὀβελιστῶν ἵνασι πυρὸς αἰθαλόεντος σπλάγνα Διαμπεῖρσιν.

Διαμπερῆς ἐπίρρ. μθ. εἰτ. ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, πέρα καὶ πέρα, διαπεραστικῶς : Ἰλ. Ε 284 βέλθαι κενώνα Διαμπερῆς, Αἰοχ. κ. 380 τοῦτο Διαμπερῆς οὐς ἰκεθ' ἄπερ τὴ βέλος, Πλάτ. Πολ. 416 Β ἐκείνα δὲ διὰ μέσου τοῦ ὄρθου Διαμπερῆς ἐλήλασθαβ' ἢ μετὰ γεν. διὰ μέσου τινός : Ἰλ. Μ 429 πολλοὶ δ' αὐτάζοντο κατὰ χροῖα νλῆε χαλκῶ... πολλοὶ δὲ Διαμπερῆς ἀσπίδος, Σοφ. Φιλ. 791 εἶθε σου Διαμπερῆς στέρνων ἔχουτ' ἀλγιστὴ ἄδω' ἢ ἀπολ. ἄνευ διωλεμήματος, διακοπῆς, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν : Ἰλ. Π 640 σίματι καὶ κόνιστι ἐκ κεφαλῆς εἰλυτο Διαμπερῆς ἐς πόδας ἄκρου, αὐτ. 398, Ὀδ. Κ 88 πῆρα ἠλίδατος τετυγμένη Διαμπερῆς ἀμφοτέρωθεν = κεχωρισμένῃ εἰς δύο καὶ ὅλην τὴν ἔκτασιν' 2) ἐπὶ χροῖων, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, αἰώνως, ἀκαταπόσιτος : Ὀδ. Θ 245 οἶα καὶ ἦνεν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τῆσινα Διαμπερῆς ἐξ ἑπὶ πατρῶν, Ησίοδ. Θ 402 ἢ ἐν χρ. κ. κατὰ πλεῖον : Δι. Π 499 ἤματα πάντα Διαμπερῆς, αὐτ. Ο 70, Ἐπιγρ. : ἢ κ. ἐν τῆσσι. : Δι. Λ 377 διὰ δ' ἄμπερῆς ἴος ἐν γαῖα κατέπληκτο.

Διαμπερῆς ἐπίρρ. Διαμπερῆς βλλ. : Ἰνν. Ἐντ. Π 68, 8 κεντέται ὑπὸ τῆς ὀδύνης Διαμπερῆως, Νικ. Ἐπρ. 495 εἰσίσσισσι πάντα Διαμπερῆως.

Διαμπερῆς - ἑς κ. νεώτ. ὁ τετραπλήσιος ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον : Ροῦφ. Ἐφεσ. Μέρ. ἀνθρ. μ. σ. μ. 3, 69 ἔχουσι δὲ κοιλότητας οὐ Διαμπερῆς βαθείας ἢ ὁ Διαπερῶν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον : τραῦμα Διαμπερῆς 2) ἐπὶ λόγων, Διαπεραστικῶς : Ἰνν. Γυν. 2, 125 εἰς τὴν κεφαλῆν καὶ εἰς τὸν τράχηλον ὀδύνη Διαμπερῆς.

Διαπερῶλη ἡ) νεώτ. ἰ. γ. ἡμίρρη βλλ. **Διαμπερῶται** σήμασι : Αἰοχ. ἰ. 54 Α Διεμπερῶται ἡδὲ νέκυς, ΑΒ 238, ΕΜ 2691' 2) μετ. Σουδ. ὁ Διαμπερῶταισι διασηδῶ, διαρρεῖ, διηθεῖ.

Διαμπερῶλειος - ἀν. ὁ διαβροχῆν ποιῶν, ὁ καταβρέχων : Αἰοχ. Περ. 539 Διαμπερῶλειός δάκρυσι κόλλουσι γέγγυσι.

Διαμπερῶτις - εως ἡ) μθ. ἡ σήφικ, ἡ φθορά, ἡ ἀσπικρωσις : Σωρ. 1, 73.

Διαμπερῶ - ἄν. ἐπὶ σατῶν, μεμβρόνης κττ., ὄλως σήμασι ἢ γίνονται ἀπογοηθῆς : Ἰνν. Κερ. Τρωμ. 21.

Διαμπερῶ μθ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν φύχω, ἀποφύχω, καταφύχω : Ἀντυλλ. κ. Στοδ. 8, 3, 325 Διαμπερῶ ἢ βῆλαφα.

Διαμπερῶτις - εως ἡ) ἔξοπῆσις διὰ φευδῶν, διαδοικολήσις 2) Ἦσα. « παραλοισμός ».

Διαμπερῶλογῶ - ἐμ ἀνακωνῶ κ. προφορικῶς : Αἰοχ. Πρ. 889 σφοδρὴ ἡ δὲ τὸ δ'... Διεμπερῶλογησεν, Πλάτ. Νόμ. 632 Β τάλλα οὕτω Διαμπερῶλογησὺς παραμυθία ποιήσασθαί τῆς ὀδοῦ' 2) συνομιλῶ, δια-

λέγομαι : Πλάτ. Ἀπολ. 39 Β οὐδὲν γὰρ καλῶς Διεμπερῶλογησάι πρὸς ἀλλήλους, αὐτ. Φαιδ. 70 Β ἐπὶ αὐτῶν τούτων βολαί Διαμπερῶλογῶν' 3) διηγησομαι ἱστορίαν τῆς : Μοξ. Τὸρ. 161 τοιαῦτα ἄττα Διαμπερῶλογῶν' ἢ ὄμ. μετ. : Γρηγ. Νύσσοσ. 2, 125 Β καθάπερ τῶν παιδῶν Διαμπερῶλογηταί τὴν ἀπατὴν ταῦτην φεραρίων.

Διαμπερῶτιζω μθ. κ. μον. ἔπιπτα. περιπαίω, περιηλῶ, σκάωμαι : Διογ. Λ 9, 113 ἢν δὲ καὶ ὀξὺς νοήσαι ὁ Διαμπερῶτιζοι, Ἰω. Κινν. Α, 102 C Διαμπερῶτιζοῖν ἀνδρῶν.

Διαμπερῶται, μελλ. Διαμπερῶται διαστρέφω τὰ χεῖλη, στρωδῶμαι τὸ στόμα πρὸς χλευασμὸν Ἦσα. « Διαμπερῶταιν χλευάζειν, Διαμπερῶσθαί, τὰ χεῖλη διαστρέφειν » : Ἀριστοφ. Σφ. 135 οὕτως δὲ Διεμπερῶταιν, ὡς δὲ θεοὶς ἰσχύλ. « τὰ χεῖλη διαστρεφειν ὡς χλευάζων ».

Διαμπερῶ μθ. ἔπιπτα. ἔξωθῶ, παρωθῶ : Παῦλ. Αλφ. 3, 9, Ὀργ. ἐν κη. 3152.

Διαμπερῶτη ἐπίρρ. ἔπιπτα. τοῦ ἀμπερῶτη, ἀσφῶς, εὐκνήως : Πολυδ. 2, 129.

Διαμπερῶτα μθ. κ. μον. συζητῶ πρὶ τινος Διαμπερῶτικῶν, Διαμπερῶτικῶ τὴ ὡς ἀμπερῶτικῶν : Σιμπλικ. Κατ. 417 δ, Θεοφύλ. Σ 174 Α Τυγομαχοῦντος καὶ Διαμπερῶταστος περὶ τούτων τῶν τόνων ἢ δ - εἰς τὴ = ἀποκρούω τὴ ὡς ἀμπερῶτικῶν : Ἄναστ. Σκ. 198, 4 εἰς ὁ αἰ ἀριετικὸν Διαμπερῶταλοῦσιν.

Διαμπερῶνῶ - ἔμ μον. εὐρίσσομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐν διασπαρῶ τὸ ἀποφρονῶ γινώμην : Παχυμ. Γ Ἄνθρ. Α, 234 Α πρὸς δὲ τὸ καταδικάζειν τὸν λέξαντα Διαμπερῶνῶντες ἴσαν.

Διαμπερῶ - ἀν. ἡ) ὄλως διάφορος Ἦσα. « Διαμπερῶν μελος (κ. μθ. Διαμπερῶδιον), ἄλλοισιν, διά παντός κεχωρισμένον » : Αἰοχ. Πρ. 555 τὸ Διαμπερῶν δὲ μὴ μέλος προσέτα.

Διαμπερῶνῶ (α) νεώτ. οἶκος φευδοκωροπῆρων ἐντόμου.

Διαμπερῶνῶ - οος (α) νεώτ. γένος Διαμπερῶνῶν ἐντόμου.

Διαμπερῆ ἐπίρρ. μθ. χωρὶς, κεχωρισμένως, μῶρα, χωριστῶ : Διον. Περ. 903 οὐχ ὅμα ναϊντόντες ὀνόμωμοι, ἀλλὰ Διαμπερῆ.

Διαμπερῆσθησις εως ἡ) κ. νεώτ. ἐριστικὴ συζητησις ἀμφιβολία, δι' ἀμφοιθέτησας ὀρησις : Ἀριστ. Πολιτ. 1256 α, 14 ἀπότερος δὲ μέρος ἀσθῆς ἐστὶ τι ἢ ἕτερον εἶδος, ἔχει Διαμπερῆσθησιν ἡμῖν δέχεται συζητησῶν, αὐτ. Α 8, 35, 2 καὶ τῶν Σέλονας θεσμῶν ὅσαι Διαμπερῆσθησῆσις εἶχον ἰδὴ ἢ ἐρημνετο ἀμφοιβολία, Ἐπιγρ. χώρα ὑπὸ τὴν Διαμπερῆσθησῆσιν ἡμῶν, - χώρα Διαμπερῆσθησῶν ἢ ὄμ. ἐν τῷ πληθ. : Γαβύλ. Μυστ. 4, 1.

Διαμπερῆσθῶ κ. νεώτ. Διαμπερῶσθῶ, ἐρίω, θέτω ἐν ἀμφιβολίᾳ, διασείω τὸ κύρος ἢ τὴν βασιμότητα ἱαχυρισμῶ τινος ἢ ἀξιώσεως ἢ βασιμῶσεως κττ., τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὁ ἀναφέρεται ἡ Διαμπερῆσθησῆσις, ἐκπερομένου ἔμπεροθ. : Δημ. 290 εἶδος ὅτι ἀσπίς μεν πρὸς ἀλλήλους Διαμπερῆσθησῆσιν περὶ τῆς ἡγεμονίας, Α 8 ην. 8, 351 Α Μυνησκό δ' αὐτῶν περὶ μουσικῆς Διαμπερῆσθησῆσιν ἢ ὄμ. μετὰ πλοχ. ἔρωτ. : Ἀριστ. Φι 648 α, 24 δ - ποῖα θερμὰ τῶν ζῶων ἢ νεώτ. μετ' αὐτ. : Διαμπερῆσθησῆσιν τὴν γνησιότητα τοῦ ἐγγράφου - τὴν ὀρεισπισίαν τοῦ μάρτυρος - τὴν ἐλικρινείαν τῶν διδασκῶν αὐτοῦ' 2) ἀπολ. : Ἀριστ. Πολιτ. 1283 α, 30 Διαμπερῆσθησῆσιν τρόπον τινὸς δικαίως πάντες' ἢ ὄμ. νοθ. : Ἀριστ. ΗΝικ. 155 α, 32 Διαμπερῆσθησῆσιν δὲ περὶ αὐτῆς οὐκ ὀλίγα (πολλὰ) ζητήματα εἶναι ἀμφοιθεσθησῶν' ἢ τὰ Διαμπερῆσθησῶν τὰ Διαμπερῶσθησῶν : Δημ. 1097' 3) νεώτ. διεκδικῶ τὴ : Διαμπερῆσθησῆσιν τὴν κατοχὴν τοῦ οἰκοπέδου - τὸ δικαίωμα σὺ.

Διαμπερῆσθησῶ (α) μθ. ἀπορρήσθησις ἐκ τῆς

εὐθείας ὁδοῦ" 2] μτφ. πλήν, σφάλλω· Εὐστ. 789,51 « ἀδρότατις ἀμορτία, διαμφοδία ».

Διαμφοδία -ία μτφ. κ. μων. ἐκείνου τῆς ὁρβῆς ἀμφοδῶν. παρεκκλίω τῆς ὁδοῦ, παραστρεψίω· Ἦσ. « ἀμφοδία, διαμφοδία », Εὐστ. 789,54 « διαμφοδία... ὡς καὶ ἐκεῖ παρατρέπεται, καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὁρβῆς ἀμφοδῶν » 2] μτφ. ἀποπλάσθαι· Σέξτ. Ἐπι. Μαθ. 9,31.

Διαμφορον (τοῦ νεώτ.) μων. μικροκρινῶν μυκήτων.

Διαμωκία -ως ἡ] μτφ. ὁ γλευκός, ὁ ἐμ-
πίμος· Ἄθην. 5,220 B ὁ δὲ Καλλίας αὐτοῦ πε-
ριέχει τὴν τὸν σοφιστὴν διαμωκίαν.

Διαμωκίω μων. ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. Θεοφ. περι Ἐκ. 17
σνακίζων καὶ διαμωκίζω.

Διαμωκῶραι -όμοι μτφ. ἐπιρριζῶ τινά· Φιλ. 65
Fr. 2,59, Ἰών K 59,25, Ἰάμβ. Πυθ. 33,234 διαμωκῶ-
ραι καὶ διαμωκόμενοι, ἰω. Χρυ. 4,703,6 τάχα καὶ
διαμωκῶσε τὰ λεγόμενα ἢ ἀπολ. Ἀριστ. Αἰ. 27.

Διαμωλίω πάπ. κόμω τὴ μακακίω.

Διαμωμῆται -όμοι σχολ. ἑπίτατ. κατηγοροῦν τινά
καθ' ὑπερβολήν, ἀστηρῶς ἐπικρίω· Σχολ. Πινδ. Ο
6,124 οἱ μὲ τετυχηκότες τοῦ τυχεῖος διαμω-
μῆνται ὡς μηδὲν ἀξιολόγω τετυχηκότας.

Διαμῶσι Ἦσ. « ἐλητοῖσαι ἢ κηθῶσαι ».

Διαμῶσι (ἡ) ἢ] δημ. πρῶτον στρατιωτικὸν ἐγερτή-
ριον ὑπὸ τῆς ἀσπίδος σημανόμενον· Παλαμ. Ἀ-
σπλ. Ζ. 2 τοχασμ. Χαραυ. ἰ ἐπὶ ποῦ μὲ ξυμψή πρῶτ
δὲν εἶσαι ἡ δίανα· 2] ἡ ἐπιτυχία κατὰ τὴν σκο-
ποβολήν, ἡ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ στόχου πτώσις·
ἐκασ-πέτυξαι μτφ.

Διάναι (ἡ) [2] δημ. ἡ Ἰνδική δρις, ἀ. γαλοπαύλα,
ἀρα. διάνος.

Διάναι (ἡ) [3] νεώτ. ἄστρον ὀνομασία ἀστερῶν
δοῦς τίνος.

Διαναβολή (ἡ), EM ἡ ἀναβολή EM 80,23 « ἀρμ-
βολαὶ γὰρ διαναβολαί ».

Διανὰθάλλω μτφ. κ. μων. ἀναθάλλω π· Πάν.
2] μέν, βροδῶν, ἀργοπαρῶ· ἰω. Χρυ. Α. 181 εὐδ-
θημέν πως μελλούσις μὲν τῆς τιμωρίας ῥαθυ-
μῆν καὶ διανὰθάλλεται, ἰω. α. Γεν. 12 Α τοῦτο
διανὰθάλλετο· 3] μέν Ἦσ. « διακραθεῖσαι ».

Διαναγιγνώσκω, μέλλ. διαναγιγνώσκω, ἀόρ. β'·
διανώνω ἀναγιγνώσκω τὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-
λους· Ἰσοκρ. 12,201 ἔλθων δ' ὁ κληθεὶς καὶ δια-
ναγιγῶς τὸν λόγον, Πολύδ. 31,21,9 παρεστῆμα δια-
ναγιγῶσις ἢ ὁμ. σμ. κ. παθ.· Δίων K 58,10 δια-
ναγιγῶσθεσις τῆς ἐπιστολῆς.

Διαναγκάζω ἐπιφέρω βίαν, ἀναγκάζω· παθ.
Πλάτ. Νόμ. 836 Α ἡ τὸν ἀρχόντων ὄφει διαναγκα-
σμένη μὴ ἀποβλέπειν ἄλλωσιν· 2] ἀρβρεμῶδῶς,
ἐπασφῆρω εἰς τὴν θέσιν αὐτῶν ἄρρωσιν τοῦ σώμα-
τος ἐξηθρωμένα· Ἰνπ. Μοχλ. 38 τὰ δὲ ἐμβλέπεται ἢ
διαρῶσεται διαναγκάσει διεκτινόντα· 3] ἀναίγω,
διανορῶ τὴ βίαιος· Ἰνπ. Δι. 2,64 πνεύματος δὲ κατ-
σχέσει τοῦς πόρους διαναγκάσει... δύναιται·
4] παθ. διαστέλλομαι· Ἰνπ. Συγγ. 4 ὑπὸ τῆ ἀπογ-
ωῦ διαναγκασμένη καὶ ἀναπτυσσόμενη ἢ σύ-
ρητις — π. παρὰ. διαναγκασμός, διαναγκασίς.

Διαναγκασίς -ως ἡ] ἡ ἀρβρεμῶδης, ἢ δι'
ἐπιεμβασιέως χειροουργοῦ ἀναποθέτησις μέλους
ἐξηθρωμένου· Ἰνπ. Μοχλ. 38.

Διαναγκασμός (ὁ) ἡ διαναγκασίς βλλ. 2] ῥω-
γανον ἐν χρήσει εἰς τὰς διαναγκασίς, τὰς ἀρβρεμ-
δολίσεις· Ἰνπ. Ἀρθρ. 47 χρὸς τὴν κατασκευὴν
τοῦ διαναγκασιῶ τοῖσιν δὲ κατασκευάσθαι.

Διανάγω μτφ. ὄγω πρὸς τὰ ὄνω διά πινος,
δδ. κ. ἐπασφῆρω εἰς τὴν θέσιν του, ἐλαιοτάσσω·
Γαλ. 181,42] τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος διανὰ-
γων παρὰ τὰς πλευράς.

Διαναδίδωμι μων. διανέμω, διαδίδω ἰω. Δαμ.
1,67 C μὲ ἐόντος διαναδοθῆναι ἤμιν τὸ φῶς.

Διαναιρομαι μων. αἰρωμαι, ὀφθαίμοι πρὸς τὰ
ὄνω· Γεωργ. Νικομ. 1508 διαναιρῶν πῦρ.

Διανακαθαίρω μων. ὄλωσ ἀυθις καθαίρω·
Τόμος Ἐνάστ. ἐπὶ Κομιστ. κ. Ρωμ. ἐν Στυγῶν. καν. 5,6.

Διανακαθίζω ἀνακαθίζω ἐν τῷ μεταξῶ· Ἰνπ.
Γυν. 2,201 ἄριστον δὲ ἐργάζεσθαι ἢ ἀνακαθίσειν,
Διανακαλλίπτω μτφ. ἀνακαλλίπτω ἐπιτηδείως·
Γρηγ. Νύστα 2,430 D ἢ δόλω προσκήει διανακαλί-
ψαι τὴν νοσηρίαν ἢ ἀνακαλλίπτω, ἀναμωκίω τὴ
μετοξὺ πολλῶν· Εὐστ. Τεκν. ἰατ. 3,6 τὰ λείψανα τοῦ
τέκνου διανακαλλίψεν.

Διανακάμπω μων. κάμπω, λυγίζω τὴ πρὸς τὰ
ὄνω διὰ μέσου τινός, ἐπασφῆρω τὴ εἰς ἡν εἴχε θέ-
σιν· Λέων Διάκ. 97,4 ἀπερῶν τήται πρὸς τὸν ὀ-
κλειον αὐθις συνασπισθῶν διανακάμπω.

Διανακαμῆται -όμοι ἐντελὸς καθ' ὅλην τὴν ἔκτα-
σιν ἀντονακαμῆται· Ἀριστ. Πρ. 934 α, 22.

Διανακόπη μων. τελείως κόπη, τεμαχίζω εἰς
ἐλάχιστο, κοινοτροποιῶ· Σωφ. 1,82.

Διανάκτης (ὁ) νεώτ. ταχίτης εἰδικὸς εἰς τὴν διά-
ωσθὴν βλλ. πλοῖου, κακοπάτης.

Διανακόμω μτφ. ἀνακόμω, ἀνυψῶ, ἐγείρω
τὴν κεφαλήν· Ἀριστ. 1, 18· 2] ἐξετάζω τὴ μετὰ
προσσχῆς· Φιλ. 1383 ἀλλὰ κόν βιασάμενος τις
ὡπὸ περιεργίας... ἐβλήται διανακόμω.

Διαναλάσκω κ. μων. καταπισανῶ, κατα-
ναλίσκω· Δίων K ἀπ. 55,1 ὁ δὲ δὴ πόλεμος καὶ δια-
ναλίσκε καὶ διασφῆρει (χρήματα).

Διανάλξις -ως ἡ] νεώτ. τὸ διανασῶσι βλλ., ἡ τέ-
χη τοῦ διανόκτου, τὸ καλοπάσιμα βλλ.

Διανὰκωσι -ασι (τοῦ) κ. μων. μικρὰ χρονική
διακοπή· Μισοχρ. 42 τὸ τῆς φωνῆς διανὰκωσις.

Διανὰκωσις -ως ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἐκ δια-
λειμμάτων ἀνάπασις, διανὰκωσι βλλ. Ἀριστ.
Πινδ. 485 α, 20, Διοκλ. ἀπ. 142· 2] τὸ εἶναι πρὸς
ἀνάπασις, ἀνεσις πρόσφορον· Βι. Ἀγ. Νεῖλω 147,26
προσδένετες τῆ τοῦ τόπου διανὰκωσι· εἰ.

Διαναπαύω κ. μων. κ. νεώτ. πορεύω, ἐπιτρέπω
εἰς τινά διδωμι ἀναπαύσειος, τὸν κῶμ ἢ τὸν
ὄφην ὡς ἀναπαύθῃ· Ἰνπ. Ἀφ. 2,48, Ἀριστ. Πολιτ.
1339 b, 30 χρῆσιν ὡν ἀπ. διαναπαύειν ἐν ταῖς
ἀπὸ ταύτης ἡδοναῖς, Πλούτ. Φλαμ. 4 τὰς μὲν ἄλ-
λας ἡμέρας διαναπέσει τὸν στρατὸν ἢ ὁμ. μέσ.
διαναπαύομαι ἀναπαύομαι τὸν καιρὸν, ἔξω-
ράζομαι· Πλάτ. Νόμ. 625 B τὰς ἡλικίας πρῆπον
δὲν ἤμωσιν εἰς τὸ διαναπαύεσθαι πικρὰ ἐν αὐτοῖς,
Ἄν. Κορν. 4,107 Α ἡμέρας τινὰς οἱ Βενετικοὶ δι-
αναπαύονται· 2] ἐπὶ λόγῳ, διακόπη· Γαλ. 4,523
ὄλιγον δ' ἐναυθα τὸ συνεχὲς τοῦ λόγου διανα-
παύσαντες· 3] διακόπη τὴν μονοτονίαν· Διον.
Ἄλ. Σινδ. 12 δ· τὴν ταυτήτητα· 3] τὸ ἐνεργ. ὄμτ.
παῦ ἐν τῷ μεταξῶ· Ἀριστ. εἰδ. 5(7), 17.

Διαναπέρω ἐν χρ. μ. τὸ ποι. διαμείρω βλλ.

Διαναπηδῶ -ᾶω πηδῶ ἐν τῷ μεταξῶ ἢ διὰ μέσου
πρὸς τὰ ὄνω· Ξεν. ΚΠ 1,44 καὶ κἀπὶ ῥηεν διανα-
πηδῶν (Διορδ. ββη ἀνοηθῶν) ἐπὶ τοῖς Ἰνπουσ.

Διαναπνέω μτφ. ἀναπνέω ἐν τῷ μεταξῶ, ἀνα-
σπῆω· ἰω. Χρυ. 6,54,18 ἀποδίδον τὴν ναυτευσίαν
καὶ διαναπνέουσι μικρῶν.

Διαναπνοή (ἡ) μτφ. ἡ ἀναπνοή, ἡ ἀνάσα· Γαλ. 18,899.

Διαναπτόσσω μτφ. τελείως, ἐξ ὀλοκλήρου ἀνα-
πτόσσω· Γεωργ. Νικομ. 1508.

Διαναρῶ -ᾶω ὄμτ. διατελῶ ἐν συνεχεί νάρκη·
Κορνουτ. Θε. 35 ἢ εἰδ. ἐπὶ ζῶων ναρκωμένων
κατὰ τὸν κῆμον· Θεοφρ. ἀπ. 171,7 τοὺς ἐν ταῖς
φωλαῖαις διαναρκούσιν (Διορδ. διαρκούσιν)·
Διαναροσώω μτφ. ὄμτ. δὲν προσαρμόζομαι
ἢ ἐπὶ μουσ. ὄργανῶν, δὲν συμφωνῶ μετὰ τὸν ἄλ-
λων ὄργανῶν πρὸς ἄρμονίαν· Πολυδ. 4,463.

Διαπαρτῶ -ᾶω μων. κρεμῶ, ἐξαρτῶ τὴ ἀπὸ πι-
νος κ. παθ. ἐξαρτῶμαι· Ἰάμβ. Πρ. 13,208 ὥστε
εἰς ἐκείτου διαναρτῶσθαι νᾶντα τὰ ἀγαθὰ.

διανόσσω μγν. ἄ. διανόττω φράσσω τὰ μεταξὺ τῶν ἀνιδίων πλοίου κινῶ διὰ τινος παρεμβλήματος, ὡς ἀντιπλοῦ, πίσσης κττ., καλοφραζῶ· Στράβ. 4, 4, 1 ταῦτα δὲ βραχίονα διανόττου· 2) παθ. μγν. παρακ. διανεναγμένους ἀφαιρῶ ὁ διοισχερῆς, ὁρος πεπλασμένους ὑπὸ Ἀρχηγόνους· Γαλ. 8, 662.

διαναστασις -εως (ἡ) διενεργεῖ ἀναστάσις· Ἰαν. Ἐπιθ. 7, 11 πολλὰ ἡ διαναστασις· 2) ἡ ἀνάστασις, ἐγερσις καὶ ἀνοχοήρισις· Πολύβ. 5, 70, 8 κάπειτα πάλιν ἐκ μεταβολῆς τῶν φευγόντων καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων· ἢ πληθ. μεταστάσεις, μεταβολαί· Ξεν. Κυν. 10, 18 διαναστάσεις γίνονται αἱ αὐταὶ ὡσπερ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος.

διαναστεύω δημ. κ. γιαναστεύω κ. διαναστάω ἐπὶ πλοίων κ. συνῆδ. ἐπὶ λέμβων, παραθίβομαι, διπλωρῶμαι, προσδεκόμενος ἀπὸ ξηρᾶς· Πισοδ. Χριστ. Διηγ. 70 ἐκάθισε παρὰ τὴν πρύμνην, εἰς μέρος οἴου ἐδιανασταθῆεν ἡ βάρκα.

διαναστρέφωμαι μγν. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στρέφωμαι περί· Ἡρόδ. Ἰστρ. ἐν Ρην. Μουσα. 58, 78.

διανόττω νεώτ. διανώσω βλ. λ.

διανουμαχῶ-έω κ. μν. συνάτω, διεξάγω, ἐπιχειρῶ νομαχίαν· Ἡρ. 8, 63 μένοτας διανουμαχέειν, Θουκ. 8, 27· ἢ ὄμ. κ. ἐμφορῶ· Ἰσοκρ. 4, 97 πρὸς χιλιὰς καὶ διακοσίας τριπλείς μὲν διανουμαχέειν, Ἀνν. Κομμ. 2, 349 C διανουμαχέειν πρὸς τὴν πόλιν· 2) μτφ. ἀνίσταμαι, ἀγωνίζομαι, ἀντεπεξέρχομαι κατὰ τινος· Πλούτ. Ἡθ. 787 B ὁ τῶν φθόνων διανουμαχίας πολὺν χρόνον.

διανώσσει Ἡσ. ε. διαλέσσει.

διαναφύχω γλωσσ. ἀναφύχω διὰ ψυχροῦ ποτοῦ, θροσίζω.

διανῶω μγν. ρέω διὰ μέσου τῶν ἀναβλύζω· Θεόδωρ. ἠθ. 7 διανῶω ἐκ τινος τόπον ὑγρότητα, Πλούτ. Αἰμ. 14 τὰ γούνη δρυμματοῦ τῶν χωρίων μάλλον ἀναπίπτει καὶ διανῶει.

διανόης Ἡσ. ε. πολυκρούς, Κρήτες.

διανόχη ἐπίρρ. κατὰ δύο τρόπους, εἰς δύο, ἀνδία βλ. λ.· Ἰλ. Α. 189 ἐν δὲ αἱ ἴππρ στῆθεσιν λαοστία διανόχη μεμρήσειν ἤ· ἢ 1) δύο τινὰ διελόγη(ζο), Εὐρ. Ἡρ. 1029, Ἀπολλ. Ρ. 1, 934 διανόχη νηὶς λαοῦς δίηχ· 2) κατὰ δύο τρόπους ἢ τοὶ διὰ τῶν Ἰστίων καὶ τῶν κωπῶν· ἢ νομομερῶς ἐν ἐκ τῶν δύο· Ἰλ. 1, 37 σοὶ δὲ διανόχη δώκε· ἀκῆντρω μὲν τοὶ δώκε· ἄλκην δ' οὐ τοὶ δώκεν· ἢ κ. κατὰ τμ.· Ἡσίοδ. Ἐργ. 13 διὰ δ' ἀνδία θυμὸν ἔχουσι, Θεόδωρ. 25, 256 διὰ δ' ἀνδία· ἔαξα.

διανόπραγθῶ-έω πάθ. εἶμαι ἀνδρείος, γενναῖος.

διανόπρια (ἡ) νεώτ. ἡ τερπιοφυκὴ διάπλασις, κοβ' ἢν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου ὑπάρχουν δύο ἄρρενα γεννητικὰ ὄργανα· 2) βωταν. ἡ διαίρεσις τῶν φυτῶν, ἢ περιλαμβανόμενα φυτὰ, ὧν τὰ ἀνθρὰ φέρουσι δύο στήμονας.

διανόης Ἡσ. ε. πολυκρούς, Κρήτες.

διανεκκῆ Ἐπιγρ., ἀττ. διπνεκῆς βλ. λ.· Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν διανεκκῆ πατὶ τὸν δῶμον προνοία.

διανέλλα (ἡ) νεώτ. γένος λειριόειδων φυτῶν.

διανέμα (τὸ) δημ. κ. γίνεμα ἡ πρᾶξις τοῦ διανέω, τὸ νεύωμαι, τὸ γνέψω βλ. λ.· Κριστ. Τραγ. Χωρ. Ποσειδων. 14 διάνεμα τὰ τοῦ κάμω· ἢ νὰ μὴ τραγουδᾷ· 2) σχῆμα, περιγύρωμα κινουμένου τινος· Βαλαμωρ. Ἀθαν. Διδκ. 56 σὺ τοῦ τοῦ τοῦ διάνεμα γοργὰ γοργὰ τοῦ ὄλοντο τὸν ἑπαιρόμενος· ἢ μορφή, κίνησις φευγαλέα· Κορκε. Α. Π. 6, 119 ἐξαιεῖται ἡ μαρπητικὴ μέρα γοργὴ σάν διάνεμα.

διανέμασις -εως (ἡ) ἡ ἀνομιλή, τὸ μορφοσμο, ἡ κατὰ μέτρον διάθεσις ὄλου τινός· Ἀριστ. Κάμω. 401 b, 13, ἴσα. Α. 4, 8, 22· ἢ εἰδ. ἡ παραχώρησις τῆς ἐξουσίας τμημάτων ἐπικρατείας εἰς τινος· Πλούτ. Ἐντ. 54 ἐμπαθῆ δὲ ἐ' Ἀντιόχου· 2) καὶ διὰ τὴν διανέμωσιν, ἢν ἐποίησάν τοις τέκνοις ἢ τὴν παραχώρησιν ἡγεμονίας ρωμαϊκῶν ἐν Μικρασίᾳ ἐπαρχῶν.

διανεμητής (ὁ) Εἰμ κ. νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. κ. δημ. -ήτρια ὁ διανεμῶν, ὁ εἰς ὄν εἶναι ἀνατεταμένη ἢ ὅς ἐνεργεῖ διανομὴν, ὡς ἀντικειμένων ἢ χρημάτων· Εἰμ 249, 43 ἐσσητής πορ' Ἀττικῆς ὁ διανεμητής· ἢ ὁρίσθησαν κυρία ὡς διανεμητρία τῶν βοηθημάτων· 2) νεώτ. κ. δημ. γεωργικὴ μηχανὴ ἀποθέτουσα ἐπὶ τῶν ἄγρῶν κατὰ μικροῦς σιωρῶν ἢ ἀλούσιου ἐπ' αὐτῶν λιπάσματα.

διανεμητικός -ή-ων κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διανεμῆν ἢ τοῖς μέτρον, ὁ ἐπιτήθειος, ὁ ἰκανός εἰς τὸ διανεμῆν· Πλούτ. Τιμ. 55 Α πρῶτον εἶδος στερεῶν, ὄλου παρεμφορέου διανεμητικῶν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὁμοία· ἢ ἐπὶ προσ. κ. ὁ εὐεπίφορος, ὁ πρόθυμος εἰς τὸ διανεμῆν· Ἀριστ. Ἡ Νικ. 134 a, 3· 2) ὁ δυνάμενος νὰ διανεμηθῆ· Πλούτ. Ἡθ. 1033 C ἕκαστον σώματος περιφεροῦς εἰς ἴσα διανεμητικῶν εἶναι· 3) εἰδ. γάρμ. διανεμητικὰ ἀριθμητικὰ τὰ διανομῆν ἐκφράζοντα, ὡς σύνδυο, συντρεφῆ, ἀνάδυο, ἀνατρεφῆ.

διανεμίζω δημ. ἀνοσεῖται ἢ ἐκβῆται ἐν τῷ ὄρει πρᾶγμὰ τὴ πρὸς ἀποξείρανσην ἢ στέγνωσιν· 2) ἀκορπίω τὴ σινεὶ εἰς τοὺς ἀνέμους.

διανεμοθῶμαι-όμαι μγν. διανεμῶμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, κυριώτατος, ἀνεμίζομαι· Λουκ. Εἰκ. 7 ἐσθητὰ δὲ ποιησάτω ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεραιόμενην· διανεμῶσθαι δὲ τὰ πολλὰ, ΑΠ. 9, 707 (Φιλ.) ἐβουρα διανεμῶμεναι· 2) παρασώρομαι μακρῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· Εὐάστ. Ἰστ. 269 D.

διανέμω κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. διανεμῶμαι, ὄδρ. διένεμα, μγν. ἀποφρ. διανεμῶμαι, παρακ. διανεμῆμα, παθ. παρακ. γ' προσ. διανεμῆμαι, δημ. ὄδρ. παθ. διανεμῆμα διαμοιρῶμαι, κατ' ἀναλογίαν παρέγω· Πλούτ. Νόμ. 830 B καὶ τοῖς μὲν τιμὰς τοῖς δὲ καὶ ἀτιμίας διανέμω, κυρία δὲ διανέμωμαι τὰ βοηθήματα διὰ τὰ Πάσσα· ἢ νεώτ. εἰδ. διανέμω ἐπιστολάς - ἐγγράφα - προσκλησις (ἐπιδίωξις εἰς τοὺς πρὸς ὅσους ἀπευθύνονται)· ἢ ὄμ. διανέμω προκρούσις - διαμερίσις (διαμοιρῶμαι εἰς τοὺς διαδότης)· ἢ ἡ μγν. ὁ διανέμω (ὁ διανομεύς)· Ἀριστ. Ἡ Νικ. 136 a, 25· 2) μέσ. κ. νεώτ. κ. δημ. διαμοιρῶμαι μετ' ἄλλων· Ἀνθ. 1, 35, Πλούτ. Γοργ. 523 Α διανεμῶμαι τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων· ἢ ὄμ. Πλούτ. Κομ. 153, 2 διανεμῶμενοι δίχ' ἑαυτοῦς, διανεμῆθησαν τὴν κληρονομίαν· 3) παθ. μτφ. διαδοῖμαι· ΚΔ Πρᾶξ. 4, 17 ἄλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλείον διανεμηθῆς εἰς τὸν λαόν, ἀπειλοῦσθεμα αὐτοῖς μηκέτι καλεῖν· 4) κ. νεώτ. διανέμω εἰς μέρη, διαίρω εἰς τμήματα· Πλούτ. Νόμ. 756 B μέρη δὲ διανεμῶμαι τέτταρα, αὐτὰ Φράγκοι διένεμαν τὴν Ἑλλάδα εἰς μικρὰς ἡγεμονίας· ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. παθ. ἢ Πλούτ. Νόμ. 758 B σύμψασα δὲ ἡ χώρα κατὰ δώδεκα μέρη διανεμῆται, ἢ περιουσία διανεμῆθηκε σὲ πολλὰς κληρονομίας· 5) τοῖνονο, ταξιδετῶ, κωμικῶν· Πινδ. Π. 4, 261 κἄστου χρυσοθρόνου διανεμῆν θεῶν Κυράνας.

διανενομήμενος ἐπίρρ. τροπ. μγν. κατὰ τρόπον διανομῆς ἀναλόγου· Κλ. μ. Ἀλ. Στρωμ. 800 τὸ δῖον Πενδοῦ, μεταφωρετάκα διανενομήμενος.

διανενομήτως μγν. παθ. παρακ. τοῦ διανέμω.

διανενομήμενος ἐπίρρ. τροπ. σχόλ. ἐσκεμμένως, φρονιμῶς· Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 336 ε. ἐπιφροσύνος, διανενομήμενος καὶ συνετός.

διανέμομαι μγν. διερχομῆν τὸ ἀναγνωσθῆναι ἢ ἐρευνῆναι, διεξέρχομαι· ΑΠ. 2, 34 (Χριστόδωρ.) λάθροσ ὑπὸ κραθῆν τραγικῶς ὠμίετα Μούσαις, ἐργα σαφροσύνος διανέμωμενος.

διανέρομαι μγν. ἐρωτῶ ἐπιανελημμένως, ἐπαπερωτῶ· Μοδρ. Λογ. 3, 4.

διανέστην ὄδρ. β' τοῦ διανέστημι βλ. λ.

διάνευμα (τὸ) μον. τὸ νεύμα διὰ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ, γνέμα, γνέψω, διάνεμα· Βλοσ

Ματ. Ὁμολογ. 1, 86 λυσώδους λαγνείας διανεύματα [διόρθ. διενεύματα].

διανευρο-όω μτγν. ἐπιρρώμην, κρατύνω· Κάριλλ. 1, 194 φυχήν δ' ἀνθρώπου βλάτος τε καὶ ἀνωθεν διανευροῖ λόγος.

διανεύω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. νεύω διὰ τῆς κεφαλῆς, τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐκφρασίαν φυχικῶν συνασθημάτων, κῶλον νεύω, γέφυρα· Διδόξ. Σ, 18 βλεπόντες μὲν ἀνεύω εἰς τὰ συντελούμενα, ταῖς δὲ κεφαλῆς παρ' ἑκάστα διανεύοντες· || μτ. δοτ. προσ. νεύω εἰς τινα, γνέφω· Ἄλεξ. 261, 12 ὁ μὲν ἐμοὶ λαλῶν ἄμα καὶ διανεύων, ΚΔ Λουκ. 1, 22 καὶ αὐτὸς τὴν διανεύων αὐτοῖς, καὶ διέμενε κωφός, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1, 25 || δημ. μτ. γεν. ἴβλαχογ. Πρσπ. 1, 141 τὸν κρυφοχαιρῆταίς καὶ τοῦ διανεύει· || ὄμ. δημ. κ. μέσ.· παρομι. ἄλλα λέω τοῦ καλοῦ μου καὶ ἄλλα μοῦ διανεύεται [ἐπὶ ἐλλείψεως συνωνήσεως]· || μτ. βθ. κινώ. Ἰωσ. Γενέσ. 10 Β διανεύων τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν· || ὄμ. μτθ. διὰ νευμάτων δεικνύω, ὄβλον ποιῶ· Ἀκλιφρ. ἀπ. 5 καὶ ὁ κωφοὶ διανεύουσιν ἀλλήλους τὸ ἐκείνης κάλλος· 2) μτθ. ἀποφύγει· π. Πολύτ. 1, 23 β ἐξέκλεινον καὶ διένευσον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολὰς, Πολύτ. ἀπ. 27.

διανεύω μέλλ. διανεύομαι διακολληθῶ, κολληθῶν διέρχομαι· Ἡρ. 8, 89 μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλυμένοι ἐς τὴν Σαλαμίνα διένεον, Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 19, Αλ. Φ13, 6 λυκοὶ ποταμῶν διανεύοντες· 2) ὄμ. μτθ. διέρχεσθαι, ἐπεξεργάζομαι· Πλάτ. Παιρμ. 137Α διανεύσαι τοιοῦτὸν τε καὶ τοσοῦτον πλῆθος λόγων· 3) μέσ. μτθ. μτ. γεν. διηθῶ Μαρκ. Σιδ. 76 4) κλῶθω, διανήθω βλλ.

διανευῶς μτγ. παρακ. β τοῦ διανοίω βλλ.

διανηθόλη [ἡ] νεώτ. β μορφῆ ἢ λαμβάνει ἡ ἀνιθόλη διὰ χλωροῦχοῦ φεῦδαργύρου.

διανήθω μτγν. κ. μον., μέλλ. διανήσω κλῶθω τὴ ἐντέλειᾳ τελειώω, παθ· ΠΔ Ἐξ. 35, 6 κόκκινον διπλοῦν διανηθόμενον καὶ βύσσον κέκλωσμένην.

διάνημα-ατος [τὸ] κ. μον. κ. νεώτ. τὸ κλωσθέν, νῆμα κλωστή· Πλάτ. Πολιτ. 309 Β κατὰ τὴν εἰκόνα κροκόδει· διανήματα προσχωρῶμενες· 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια ἢ πράξις τοῦ νήθω, ἡ κλώσις.

διανήεις-ως [ἡ] μτγν. κ. μον. τὸ διανήεσθαι, τὸ διακολληθῶν, ἡ διακολληθῆσις· Ἐρμ. λ. Στοδ. Ἐκλογ. 1, 52, 94 ἄγραπας δεόμενον εἰς διανήειν, Ἐπιφάν. 1, 495 Β ἀγγυῶν τὴν πετραν τῆς διανήειας.

διανηστῶς κ. μον. ὁδοδρόμος εἰς τελείαν νηστειαν, νηστειῶν· Ἰνν. Παθ. 27 ἡ μὲν διαρροία ἡμετέρας διανηστεύειν· || ὄμ. μέσ.· Ἰώσ. Α' 3, 10, 3 δεκστὴ δὲ τοῦ ἀσπὸ μῆκος κατὰ σελήνην διανηστεύεται ἕως ἑσπέρας· 2) μτ. συνεχῶς νηστειῶσα, διέρχομαι τὸν βίον ἐν νηστειᾷ.

διανησπεύω [ἡ] μτγν. πρῶτον ἐμβρωμα, ἀκρασιμῶς, πρόγευμα· Φιλίμ. Γραμμ. Ἄθην. 1, 1 ἐν μέν οὐκ ἀκρασιμῶν διανησπεύον ἔλεγον· 2)

διανήσω μτγν. κ. μον. ἡ μέσας συνέρχομαι, ζεμεθῶ, δθ. συνέρχομαι εἰς ἐμαυτὸν, ἀναψάω, γίνομαι νηφάλιος· Ἀθανάσ. 1, 656 μόγις μετ' ἡμέραν διανήσας· Θεοφ. Οὐ Σ 20, 13 ὡσπερ ἀπὸ τιῶν ἐνυπνίων μακρῶν μόλις διανήσας.

διανήσσω, μέλλ. διανήσομαι διανεῶ βλλ.· Ἡσ. 4 διανήσαντες, διακολληθῆσάντες· Ἐλλάν. 3 J, Ἰώσ. Α' 13, 13, Πολύτ. Ουκ. 10 διανήσατο πρὸς τὴν πόλιν· || διαγιγνώσκω εἰς τὸ κολύμβημα· Αδ. Ζ1 6, 15 διανηχόμενον ὄν αὐτῶν [τῶν δεφίνων]· || μτθ· Σχόλ. Πινδ. Ο. 6, 177 ἐν εὐθυμία· διανήξασθαι τὸν βίον· || ἐπὶ ἡξων, διεισοδῶς· Ἡριπ. 3.

διανήεις-ως [ἡ] μτγν. ἡ ἐξάτιμις, ἡ ἀποκάθαρσις τῶν χυμῶν· Ἀρετ. Χρον. Νούσ. 2, 2 εἰς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηφρόνησεν τε καὶ διάνηψιν.

διανήϊ [τὸ] νεώτ. φυτὰ φέροντα δύο μόνον ὄνθη.

διανήεις-ός-ες κ. νεώτ. ὁ φέρων διπλὰ ἄνθη· Θεοφρ. Φι 1, 13, 2 || ὅς τοῦ ἐτους, ὁ διαδο-

χικός ἄνθη· Νηκ. Θρη. 534· 3) νεώτ. ἐπὶ ὕψοσμάτων, ὁ ἔχων ποικίλατα ὄνθη, κολουδοσκεπητῆμος, ἀνδοποικίτος· Παναδ. Χριστ. Διηγ. 54 μεταξωτῶν νοσθίλιον, κόκκινον, διανήεις.

διανήϊω μτγν. δι' ἄνθηον κοσμῶ· παθ. Λουκ. Δις Κατ. 16 τὴν κεφαλὴν τοῖς ἀσθενοῦσι διανηθόμενος· 2) γεν. κοσμῶ, ποικίλλω τινί τι· Ἰώσ. Α' 8, 5, 2 τοῖς τοίχοις τοῖς ἐγκλεισμένοις χρυσῶ λίθοις διανήϊσας· || κ. παθ· Πλούτ. Φιλοπ. 9 χιτώνων ἱππικῶν καὶ στρατιωτικῶν χλαμύδων διανηθόμενος, Παιρμ. 6, 19, 12, Φιλ. 1, 346· 3) κ. νεώτ. παθ. μτθ. κοσμῶ λόγον τινὰ περικοπῆς ἐξ ἃ. συγγράμματος ἢ δι' ὥρασιον ἐκφράσεων· Φώτ. Βιβλ. 104, 16 ὁ δὲ ἔδδορος· ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας· ὁ λόγος διὰ παρισίων καὶ ἄλλων ἱστορικῶν ἀχημάτων διανηθόμενος.

διανήϊμα [τὸ] νεώτ. ποικίλα, στόλισμα, πρόσθετος κοσμῶς· || κ. μτθ. ἐπὶ ἄφους λόγου.

διανηθίσις [ἡ] νεώτ. τὸ διανηθίσειν.

διανηθικία [ἡ] νεώτ. γένος φαλαινῶδων ἐντόμων.

διανηθός [ὁ] νεώτ. βωταν. γένος καρποφυλοειδῶν φυτῶν, τὸ γαρύφαλλο.

διανηθραξίη [ἡ] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἐνωσις λαμδοσμητικῆς ἢ τῆς ἰδανθρῆνης δι' ἀποστάξεως μετὰ κόνεως φευδοσργύρου.

διανηθρακινῶδισια [τὸ] νεώτ. χημ. ἑνώσεις, ὧν τὸ διανηθρακινῶδες χρησιμεῖ πρὸς παροσκευὴν συνθετικῶν χρωμάτων.

διανηθρακινῶδισαι [αἱ] νεώτ. χημ. ἐνώσεις ὀργανικὰ ἀποτελοῦμενα ἐκ δύο ριζῶν ἀνθρακινῶδους.

διανηθράκεις-ως [ἡ] νεώτ. γεωλ. ὁ πλουτισμὸς εἰς ἄνθρακα ἀποτυφρωθέντων φυτῶν καὶ ἑλάττωσις τῶν ὀργανικῶν συστατικῶν αὐτῶν.

διανηθῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἄνθη πάλιν, τὸ δεῦτερον ἐντὸς ἐτους· Πλούτ. ἐν Ἀρατ. 7· 2) νεώτ. ποικίλλω, κοσμῶ δι' ἄνθηον, διανηθίω βλλ.

διανήϊω διανήϊτω, πλύνω ἐντέλειᾳ, καθαρίζω· Ἡσ. «διανήϊω, πλύνω, διακαθαίρω»· Δημοζ. π. Ἀθην. 3, 102 F οὗ τὸ διανήϊω ἀπολάσας, Διοκλ. π. 139 διανήϊζει τὴν κοιλίαν· || μέσ. ἐν ὄμ. σμ.· Ἰνν Γυν. 2, 112 διανηθῶσθε τὸ σπείον.

διανήϊμι μτγν. διαλύω· Ἰνπιατρ. 22 διανήϊμι αἶμα.

διανήϊλις χρώματα [τὰ] νεώτ. χρώματα συνθετικά, μὲ προσομοίους τῆς διαμύνη ἰδιότητος.

διανήϊσις-η-ο δημ. ἐπὶ ὀφάμοστος, ὁ φαιοὺ χρώματος, ὁ ακοίρος· Καρκ. Ζητ. 197 εἶλε· πουκμάσιό διάνημα ἢ ἐνα μαντήλι· τὸ αὐτοῦ

διάνειον Ἡσ. «κονία».

διανήϊτω μτγν. κ. διανήϊξω βλλ. πλύνω καλῶς, ἐκπλύνω· Πολυδ. 6, 95 ὁ δὲ ὀνομαζοῖ τὰ ἐκπύματα· διανηθόντων· κ. παθ· Σουίδ. «διανήϊεται, διανήϊται, καθαρίζεται».

διανηθίλη [ἡ] νεώτ. χημ. ὀργανικὴ ἐνωσις χρωμηνῆ ἰώδης ἐν τῷ ἀέρι· || διανηθίλησις κωσυν[τὸ] τεχνιτῶν χρώμα.

διανηθίσις· διέρχομαι διὰ μέσου τινός, περῶν ἄνεμα· Πινδ. Π 12, 25 λεπτοῦ διανηθόμενον χαλκοῦ, Ὀμπ. Ἀλ. 1, 550 βοτρυθῶν στενοῦ μάγις διανηθεται αὐλοῦ, Συνεῖς, Ὑμν. 3, 325 D.

διανήϊμι, μέλλ. διανηθίσσω, ἀδρ. διανηθίσσω ἐγείρω, ἀνεγείρω, σηκῶν· Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 2, Ἰώσ. Α' 6, 13, 9· || παθ. ὀρθομαι, ἐγείρομαι, σηκῶνομαι· Ἀριστ. Οἰκ. 1345, α 16 δ-νύκτωρ· 2) μέσ. διανηθίσσω, μέλλ. διανηθίσσομαι, ἀδρ. β διανηθίστην ἀνδρῶν, ἀνορθῶ· αὐτ. 3, 20· 3) μτθ. ἐξυθῶ, τὸνώω· αὐτ. 6, 12 τὸ φρόνημα τῆς πόλεως ταπεινωμένον· διανηθίσσω· 4) ἀναπῶδὸ ἐξ ἐνέδρας· Πολυδ. 3, 74, 1 ἐν ᾧ καιρῷ ἀνασπαστάντων ὄν ἐκ τῆς ἐνέδρας Νομῶδων, Διδόξ. Σ 10, 1· 5) ἴσταμι μακρὸν ἀπὸ τινός, ἀπομακρύνω· Θουκ. 4, 128· 6) συνεκίω, ἐπὶ πλῆθος, μεταθέτω, μετατοπίζω πρὸς χωρισμὸν ἐπὶ μέρη,

δδ. οχηματίω σύλλογον, φαίριον, ομάδα : Πλούτ. H8.487 F δ· περί σπουδᾶς ὄρηχτάων.

διανόημα μτγ. μτθ. ὄφουρος ἄηλοιοι καὶ διαλόγοι : Μήναι.12.21 φθ. Θ' αὖ προσητική διανόηχουσι νεφέλαι.

διανόησι (οἰ) κ. νεώτ. εἶδος μύρου : Πλιν.Φ12.35. **2)** νεώτ. παραλλογή τοῦ ὄρηκτοῦ κάλουμβειτου βλλ. **διανόησις**-εως (ή) | διανόησι| ἄνοιξις, ἀπάλυσις : Ίνν.424.24 τοῖσι θεοβρίταισι διανόησις.

διανόηται-ταί μτγ. σφόδρα ληνοῦμαι : ΑΔ. Π1.124 διανόημενος δὲ ὁ Ασπεράς.

διανόηται σαλοῖς ἀντὶ διανοεῖσθαι βλλ. : Φιλώστρ.Εικ.31.7.

διανόημα-ατος (τό) κ. νεώτ. στοιχημασ βία, σκέψις : Ήν.Ελλ.7.5.19 φιλοτήμων γὰρ ἀνδρῶν τὰ τοιαῦτα διανοήματα, Ίσοκρ.3.9, Πλούτ. H8.40 E καὶ διανοήματος εὐτέλειαι καὶ ῥήματος κενότης || κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸν λόγον : Πλάτ. Πρωτ.348 D ἐμπορώτεροι πρὸς θῆαν ἔργον καὶ λόγον καὶ διανοήμα· **2)** πληθ. διανοήματα σημασιαι λέξεων : Φιλώδ.Ρητ.2.190 S' **3)** εἶδ. νοσηρὰ, ἀσθένειαι, φευδὴς φαντασίαι, φαντασιοσηληθία ἰδεολογία : Ίνν.Επιδ.1.23 λόγοισι, τρόποισι, σιγῇ, διανοήμασιν· **4)** πλθ. πρῶθεσις, σκοπός : Πλάτ. ἀνευ φαύλου διανοήματος.

διανοησασχρία (ή) νεώτ. ἡ νοσησασχρία βλλ.

διανοησις-εως (ή) κ. νεώτ. ἡ πνευματική λειτουργία τοῦ συνδέειν εἰς κρίσεις τὰς ἐνώσεις, ἤτοι τοῦ διανοεῖσθαι, τοῦ σκέπτεσθαι, ὁ νοῦς : Πλάτ. Πολιτ.306 E καὶ σφοδρότητα καὶ δέξιπται διανοησῶς τε καὶ σώματος ἀντίθ. βούλευσις : Πλάτων.δ.8,δ || ὄμ. κ. ἐν τῇ πληθ. : Πλάτ.Τιμ.87 C τὸ περί τῶν τῶν σωμάτων καὶ διανοησῶων θεραπεύσι σὺς αἰτίαισι σφίζεται, Φιλώδ.Ἠρακ.1003· **2)** κ. νεώτ. τρόπος τοῦ διανοεῖσθαι, σκέπτεσθαι : Πλάτ.Νόμ.888 C διατελέσαι πρὸς γήρας μείναντα ἐν ταῦτῃ τῇ διανοησῶσι· φιλοσοφική διανοησις· **3)** ἐπίνοισις, πανουργία, δόλος : ΠΔ Πορῶλ.2.2.14 καὶ διανοεῖσθαι πᾶσαν διανοήσιν.

διανοητής (οἰ) Ἥσ. ὁ ἐξέφρων, ὁ φρόνιμος.

διανοητικὰ ἐπίρρ. δημ. κατὰ διανοήσιν, με σκέψιν, ἐμβριθὴς στοιχηστικὰ· || ἀπὸ ἀπόψεως διανοησῶας, ἤτοι κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς διανοίας, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ἐκ τοῦ αἰσθήματος ἡ τῆς πραγματικότητας.

διανοητικισμός (οἰ) νεώτ. ἡ νοσησασχρία βλλ.

διανοητικός-ή-ὸν| κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς διανοησῶας βλλ., ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφροσύνημος εἰς τὴν διανοήσιν, τὸν νοῦν, τὴν σκέψιν : Πλάτ.Τιμ.87 Α τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής· διανοητικὴ προσπάθεια· ἡ διανοητικὴ ἔργασια κορυφαία· || ἐν φρ. ἀρετὴ διανοητικὴ, ἀντίθ. ἡβική : Ἀριστλ.ΗΝ 1103 α, 14' || διανοητικὰ μέγεθος ἐπιπρακτικὸ ἐργον, μέγε, εἰς ὁ ἀναπτύσσονται βαθεῖαι ἰδέαι : Ἀριστλ.Ποιητ.1460 β, 4'· || διανοητικὰ φαντασίαι νοητικαὶ εἰκόνας : Κικ. Οικ.15,16,1. **2)** συζητητικός, ἐκφραστικός, ἀντίθ. νοερός : Ήμ.Αρχ.415 κ. συγκρ. -ῦτερος α· ον : Δομ.Αρχ.219' **3)** νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων ἰσχυρὸν νοῦν, βαθύνοος, ἐμβριθὴς κ. παραθ. -ῦτερος α· ον κ. -ῦτατος-η· ον.

διανοητικότης-πτος (ή) νεώτ., δημ.-ἡ ἰδιότης, τὸ γνῶρισμα τοῦ διανοητικοῦ βλλ. **3)** || ἡ δύναμις τοῦ διανοεῖσθαι, ὁ βαθμὸς τῆς διανοησῶας· ἡ διανοητικότης τῶ ἀνδρώπων· τῶν ζῶων· **2)** ὡς φιλοσοφ.δρ. ἐν τῇ σμη. τοῦ νοσησασχρία βλλ.

διανοητικῶς ἐπίρρ. μτγ., μον. κ. νεώτ. μετὰ διανοησῶας σκέψεως ἡ διὰ τοῦ νοῦ,κατὸ τὸν νοῦν : Ἀρρ.Επικτ.1,14.7 ὅμαι μετὰ ἀισθητικῶς ἀπὸ μυρίων πραγμάτων κινεῖσθαι, ὅμαι δὲ διανοητικῶς, Εὐστ. Πον.19.36, ἐργάζεται· κατανοεῖται διανοητικῶς. **διανοητικῶς**-ή-ὸν| κ. νεώτ. κ. δημ.- ὁ ὑποκειμε-

νος εἰς σκέψιν, δασὴς δύναται μὲ ὑποβληθῆ εἰς σκέψιν, νοητός, ἀντιληπτός : Ἀριστλ.Μεταφ.102 δ, 2 ἐπὶ πάντων διανοεῖται καὶ νοητὸν ἡ διάνοια ἡ κατάφρασις ἡ ἀλόφρασις, Πλούτ. H8.2.1081 Α.

διανοεῖσθαι μτγ., ἀνομιεῖται μετὰ ξένων στοιχείων, δδ. διαφύραται : Φώτ.8.89.54,17 καὶ τὴν ἄλλην τὸν ἀνομιεῖται.. διανοεῖσθαι ἐξύνεσαι.

διάνοια (ή) κ. μον. κ. νεώτ., οἶοι διάνοια, ποι. κ. διανοεῖσθαι (ὡς ὁ Εὐστ.167.29) σκέψις, λογισμός, σκοπός : Ἠρ.1.46 μετὰ τὸν τὴν διάνοιαν ταῦτην αὐτὰς ἀπελειώται τὸν μανθίνω, Αἰσχ.Επ.831 πολυμεικεῖ δάωτο ἀσέβει διάνοια, Θουκ.5.9, Ίσοκρ.5.14, Πλάτ.Εδδ.275 Π μὲ τις φθὴ μὴ δὲ ἐ' ἄλλοι τὴ ἐπιτήδευμα τρέφας τὴν διάνοιαν, Διγεν. Ἀκρ.295.6 φάς τὸν ἕμῶν διανοίαν, φῶς τῶν ἑμῶν ὁμμάτων' || καρδία, φυχή : Ἀρρ.Επικτ.1,14 ἔξ ἄλλης τῆς διανοίας· ὁσια Ἐστ.Χρυσ.Επ. πρὸ τοῦ Εὐσηλίπωμαν πάντες ἐξ ἄλλης τῆς φυχῆς καὶ ἐξ ἄλλης τῆς διανοίας ἡμῶν ἐπίψμεν· **2)** ἐννοία, ἰδέα, γνώμη : Ἠρ.2.169' Ἀπριεω δὲ λέγεται εἶναι ἡδὲ διάνοια, Πλάτ.Φαῖδ.63 D αὐτὸς ἔχων τὴν διάνοιαν ταῦτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπίαντα, Ἀριστλ.Μεταφ. 986 β, 0, Δημ.298· **3)** ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοεῖσθαι : Πλάτ.Σοφ.263 D διάνοια τε καὶ δόξα καὶ φαντασία, Ἀριστλ.Μεταφ.1028 η, 25 διάνοια ἡ πρακτικὴ ἡ ποιητικὴ ἡ θεωρητικὴ' || εἶδ. ἡ ἐνδομύσος συζητητικὴ, ἀντίθ. νόησις : Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.128' **4)** κ. νεώτ. ἡ δύναμις, ἡ ἰκανότης, ἡ ἰδιότης τοῦ σκέπτεσθαι, δδ. περιεκτ. ὁ νοῦς, ἀντίθ. σώμα : Πλάτ.Πολ.51 D διάνοιον δὲ καλεῖται μοι δοκεῖσι τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιοῦτων ἔξην ἄλλ' ὁ νοῦν, αὐτ.Νόμ.916 Α, Ἀριστλ.Πολ.1270 β, 40 ἐστι γὰρ, ὡσηρ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γήραος, αὐτ.Ψυχ.433 α, 2, ΠΔ Δευτ.28.28 πατάσαι σε κύριος παραπληθῆ καὶ φαρσισί, καὶ ἐκτάσῃσι διανοίας· μεγάλην· ἰσχυρὰ διάνοια,· ἔχω κατὰ διάνοιαν· φρ. κ. δημ. ὅστε κατὰ διάνοιαν [οὐδ' ἐν τῇ σκέψει, οὐδὲ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ καθ' ὑπόθεσιν] : ὅστε κατὰ διάνοιαν τὸν ὁληπτεῦθκα γιά κλέφτῃ· **5)** ἐννοία, σημασία λέξεως πηοῦ ἡ ἐκφράσεως ἡ κηρίου : Πλάτ.Φαῖδ.63 D τὴν μένοι διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων.. ἐν κεφαλαίῳ ἐπέξεξ δεικμι, Ἀριστλ.Ψυχ.404 α, 17, Ἀριστ.171 φυσικὴ διάνοια τοῦ νόμου, ἡ διάνοια τοῦ νομοθέτου' || κ. νεώτ. νομ. τὸ νομιεῖται ἀντίθ. τὸ νόμομα τὸ νόμοι : Ἐρμογ.2' **6)** εἶδ. ἡ νοητικὴ ἰκανότης ἡ ἀποκαλυπτομένη ἐν τῷ λόγῳ ἡ τῇ πράξει τῶν χαρακτηρῶν ἐν τῷ δράματι : Ἀριστλ.Ποιητ. 1450 α, 6 διάνοια δὲ, ἐν δοασι λέγονται ἀποδοκνύσασιν τὴ ἡ καὶ ἀποφραίνονται γινώμην' || ἡ ἐννοία, τὸ περιεχόμενον τῆς διανοησῶας : αὐτ.Ρητ. 1404 α, 19 ὁ γὰρ γινώσκόμενοι λόγοι μετὰν ἰσχυροῖσι διὰ τὴν λέγειν ἡ διὰ τὴν διανοίαν.

διάνοιωμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διανοεῖσθαι βλλ., || γεν. ὀνή, ῥήματ'· **2)** διεύρυνσις· διάνοιωμα ὀδοῦ' || εἶδ. ἐπὶ ποταμοῦ, τὸ μέτρος ἐπὶ διανοεῖται, διευρύνεται ἡ κοίτη.

διανόημα κ. νεώτ. ὀνομα ὄλιγον, μόλις ἄνοιου : Πλάτ.Λυσ.290 Α κὸν εἰ βουλοίμεθα διανοεῖσθαι τοῦς ὀφθαλμοῦς ἑμῶσι τῆς τέρας· **2)** μτγ. ἐν φρ. διανοεῖσθαι τοῦς ὀφθαλμοῦς· δ· διακρίνειν τὸ ἀληθές, κατανοεῖν πρὸθ. δημ. ἄνοιου τὸ μάττα μοι : ΠΔ Γέν.3.5 διανοηθῆσονται ἴμῶν οἱ ὀφθαλμοί, Σαρ.1,56'· **3)** ἄνοιου ἡ ἐνδομύσος, διαχωρίζων ἄνοιου : ΚΔ Λουκ.2.23 πᾶν ἄρεσι διανοίον ἔμταν' || ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πᾶσιμα, ἀνάτεμῳ : Ἀριστλ.Ζ1 507 α, 21 ἴδη δὲ διανοηθῆεν τὶ τῶν τετραπόδων, ὁπῆθ ἐχὸν τὸν ἀλλῆλων μὲν ἐν τοῖς δεξιῶσι, τὸ δ' ἄπαρ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς· **4)** ἄνοιου ὀνομα συνδέσῳ τῇ : Ἀριστλ.Κόσμ.393 β, 3 δ· τὸν ἰδῶνῶν καὶ Περινοῖον κἀλαν· **5)** μτθ. ἐρμητεύω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω : ΚΔ Λουκ.24,32 ὡς

δινομένην ἤντιν τὰς γραφάς, Αἰν.Γαζ.Θεοφρ.5 Β διανοίγειν τὸ τῶν παλαιῶν ἀπορρήτα.

Διανομία (ἡ) σιαλ. ἡ διάνοια βλλ.

Διανοικία μτγν. ἐκ νέου οἰκίω. ἀνδρῶν, παθ. : Φιλῶστρ.Σοφ.2,9,2 πῶρρωθεν τῆ Σμύρνη ἐτοιμαζούσης τῆς τύχης τοῦ δι' ἀνδρός τοιοῦτου διανοικισθήναι.

Διάνοικτος-αν νεώτ. ὁ ἐντελῶς ἀνοικτός, ἀνοιγμένος διάπλατα, ὀρθάνοικτος.

Διάνοιξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διανοίγειν, τὸ ἀνοίγμα : Ροῦφ.Όνομ.2 κατὰ τὴν διάνοιν τὸ τοῦ στόματος, Νεμεσ.ΦΑ.210,4, Σουῖδ. διωρυχῆ, διάνοιξις τοίχων ἢ χωμάτων, -διάνοιξις ἰσθμοῦ - ὁδῶν.

Διάνοιχτος-η-ο δημ. ὁ διάνοικτος βλλ.

Διανοινόμεαι δημ. ἐν ὕπνῳ ἢ ἐξ ὕπνου συνέρχομαι, λαμβάνω συναισθησιν ἑαυτοῦ.

Διανόλη (ἡ) νεώτ. γαλακτικὸν σιθρὸν τῆς γλυκερίνης : || διανόλης χρώματα (ἴδι) συνθετικὰ χρώματα ἀνάλογα τῶν τῆς διαμίνης βλλ.

Διανομεῖον (τὸ) νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα γίνεται διανομή : || εἶδ. νοῦτ. ὡς οὖσ. ἀποθήκη πλοίου, ἐξ ἧς διανέμονται τὰ διὰ τὸ πληρωμα τρόφιμα : || ὅμ. ἐν πολεμικοῖς πλοίοις χώρος ἀνωθεν περιτοπηθείς ὅθεν διανέμονται τὰ πυρομαχικά.

Διανομῆς-εως (ἡ) μτγν. μον. κ. νεώτ. δημ. διανομῆς - ὁ διανεμῶν, ὁ διαμορῶζων, ὁ μοιραστής : Πλούτ.Κίμ.9 ἀπὲρ γέλοισος εἶναι δοκῶν διανομῆς, Πολύδωμ.1,34,2, -ταχυδρομικῶς- τηλεγραφικῶς διανομῆς : || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ταχυδρομικῶς ὑπάλληλος διαμορῶζων ἐπιστολὰς κ. τηλεγραφήματα εἰς τοὺς ἀποδέκτας.

Διανομή (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διανέμειν βλλ. || ἢτοι χωρίζει τι εἰς μέρη, συγγ. ξεχώρισμα : Πλάτ.Νόμ.746 Β προθυμῆτεον ἰδεῖν μετὰ τὴν δόξαν τῆς τῶν βούδεκα μέρων διανομῆς τὸ τίνα τρόπον διελεῖν δεῖ, -ἐγένετο ἤδη διανομὴ τῶν ἀποφραθέντων ἐδαφῶν : || 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ χωρίζειν εἰς μέρη καὶ διδεν ταῦτα εἰς πλείους, διαμορῶσαι, μοιραῶσαι : Πλάτ.Τίμ.73C εὐθύς ἐν τῇ διανομῇ τῆ κατ' ἀρχαίς : || γεν. ἐπὶ πραγμ. ἰδίως χρημάτων, τὸ διδεν τὰ κεκατονημένα, τὰ ὀρησμένα : Πλούτ.Περ.9 μισθῶν διανομῆς, -διανομὴ σπιτηρέου- στολῶν - ὀθλῶν : || κ. ἄλλως παραχῆ, ἰδίως ἐπὶ δώρων ἢ βοηθημάτων : Μάρκ. Αἶρ.1,6, Λουκ. Αλ.41 ἄκριν ἐξ ἀκρόπολις ἐπὶ τὴν διανομήν, -διανομὴ ἐνδυμάτων- τροφίμων εἰς ἀπόρους : || 3) ὅθ. ἐν μτγ. χρ. διακρίσει οἶον προσώπων ἢ ἀξιομάτων, ἀντιλήψεις, ὁρασιῶν : Αἰσχ. Εὐμ.727 σὺ τὸ παλαιὰς διανομῆς καταφθίσας ἰφασίνας τὰς ἐκπολοὶ διακρίσεις : ὁ ἐρμ. Βερναρδ.δ. καταστρέφεις τὰς παλαιὰς διακρίσεις κ. ὄπ' ἄ. διορθ. κειμ. δαιμόνας : || 4) κ. νεώτ. ὁ τρόπος ὡς καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ διανεμειν ἢτοι τῆς διαμορῶσεως : Ἀριστλ.Πολιτ.1329 β,41 περὶ 8α τῆς διανομῆς, - ἐπειθὶ οὕτε κοινῆ φαιμένη εἶναι δεῖν τὴν κτήσιν, - κακὴ διανομή, - ὠφέληθη ἐκ τῆς διανομῆς, - ἡ διανομὴ τῆς κληρονομίας : || 5) τακτοποίησις, διακονήσις, διευθέτησις : Πλούτ.Μθ. 102 Β τῇ διανομῇ τῶν πραγμάτων, - ἐπισθαθὲς ὁ) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ μηχανολογίᾳ διανομαὶ λέγονται πάντες αἱ μηχανομαὶ, δι' ἃν τελεῖται ἡ ἀναστροφή τῆς σχετικῆς κινήσεως ὀριστημένων στοιχείων τῶν μηχανῶν ὅμ. ἐν τῇ ηλεκτροτεχνίᾳ διανομὴ τὸ δλον σύστημα ἤλεκτρικῶν συρμάτων καὶ μηχανημάτων, δι' αὐτὸ ὁ παραγόμενος ἐν τῇ ἤλεκτρικῇ ἐργαστηρίῳ ἤλεκτρισμός μεταφέρεται καὶ διανέμεται εἰς τοὺς καταναλωτὰς : || 7) νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος ἐνθα γίνεται διανομή : εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ταχυδρομείου ἢ δ- εἰς εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον : || ἢ ὑπερῶσα τῆς δ- : διωρίσθη εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ταχυδρομείου.

Διανομία (ἡ) μον. ἡ διανομή βλλ. Θεοδώρ.1,157 τὴν ἐπὶ πλείστον αὐτοῖς (τοῖς ὕδασι) διανομίαν.

Διανομοβῆτω-έω ἐπιτυχῶνα τὴν ἄφισιν προτάσεως, ὡστε τὸ νῆν νόμος, μετὰ συστάσι, αἰτ. : Πλάτ.Νόμ.628Α τοὺς νόμους διανομοβῆτω, || ὅμ. ἀπολ. : Δίων Κ37,50 ἢ μὴ συγχωρήσειν αἰ διανομοβῆτῆσαι : || 2) ρυθμίζω, κανονίζω διὰ νόμου : Δίων Κ38,7 ἄλλα πολλὰ διανομοβῆτῆσαι : || μέα. ἐν τῇ αὐτ. σμμ. : Πλάτ.Νόμ.833 Β κάβαρην νῆν ἐν τῇ πάλῃ διανομοβῆτῆσαντο αἰ περὶ τὴν πάλῃν αὐτήν.

Διανομομετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. πρὸς παρόρτασιν τῶν στοιχείων τῆς διανομῆς ἀτμοῦ, λειτουργῶν διὰ μετακινήσεως κανόνος ὡς δεικτου.

Διάνομος (ὁ) Ἐπιγρ. ὄνομαρος : Ἐπιγρ. Ἀργους.

Διανοοῦμαι-έομαι κ. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. -νοοομαι, ὁρ. διανοεῖσθαι, μτχ. διανοεῖσθαι ἢ παθ. σμμ. ἐν Πλάτ.Νόμ.654 C), μέα. ὁρ. -ποθύμην, δημ. διανοεθήσκα, παρακ. διανοεῖσθαι : ἔχω κατὰ νοῦν, μελετῶ, προτιβερμαὶ νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρφ. ἐνεστ., μέλλ. ἢ ὁρ. : Ἦρ.2,12, οὐτ.δ,66 μηδὲ διανοεῖσθαι περὶ παρακαταθήκης ἄλλα γὰ ἢ ἀπαιτούντων ἀποδίδοναι, Οἰουκ.4,72 Ἀντιφ.4,34 ὁ διανοοῦμέθα ἵδουρῆν : || 2) σκέπτομαι, σὺλλογιζομαι τῆ : Ἰνν. Ἀρχ. Ἰντρ.7 τὶ οὐν φαίνεται διανοεῖσθαι ὁ καλεόμενος ἱπτόρξ, Πλάτ.Θεαίτ.184 Α τὴν διανοοῦσάν με εἶπε, - τὶ ἄρα γὰ διανοεῖται, κάποτε διανοεῖσθαι ἢ ὑποθέτω : Πλάτ.Πρωτ.324 Β καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται παθεῖντων εἶναι ἀρετήν : || ὅμ. ἀπολ. : Πλάτ.Πολ.470 Β καὶ διανοεῖσθαι εἰς διαλλαχασσόμεναι καὶ οὐκ αἰετὸν πολεμισσόμεναι : || γεν. σκέπτομαι : Πλάτ.Θεαίτ.189 Ε, Ἀριστλ.Ψυχ. 429 α,23 λέγω νοῦν ὅμ διανοεῖται ἢ ψυχῆ : || νεώτ. κ. δημ. ἢ μτχ. παρκ. διανοοῦόμενος ὡς οὖσ. βλλ. : || 3) ἀποφασίζω : Πλάτ.Εὐμ.6,6 καὶ διανοεῖσθαι καὶ εἶπεν ὁ θεὸς ἀπαλείφω τὸν ἀνθρώπων, - ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς : || 4) μτ. ἐπιρρ. εἶμαι διετεβήμενος κατὰ τινα τρόπον : Πλάτ.Πολ.343 Β, Ἰσοκρ.1,35 ὁ γὰρ κακῶς διανοεῖσθαι περὶ τῶν οὐκείων : || ὅμ. μτ. τοῦ ὅμ. κ. μτχ. ἔχω τὴν παραίσθησιν ὄπ : Πλάτ.Θεαίτ.158 R αἰ δὲ πτηνοὶ τε καὶ ὡς πέτριοι ἐν τῷ ὄπνῳ διανοεῖσθαι.

Διανοοῦμενος-η νεώτ. κ. δημ. ὡς οὖσ. ὁ περὶ ἐπιστήμης ἢ τὰ γράμματα ἀσχολούμενος, ἀνθρώπος ποῖς τινος ἀνατῆρας μορφώσεως κ. σκέψεως

Διάνος (ὁ) δημ. τὸ πτηνὸν ἰσθόριον, ἀγάλας.

Διάνος (ὁ) νεώτ. γένος σταφυλινιδῶν ἐντόμων.

Διανοσῶ-έω μον. ἐπανεχόμενος, ἐπιστρέφω, γυρίζω : Θεοφῶλ.Σ' Ιστ.2,44 Α τὸ ἐπιλεγόμενον Θομαῶν διανοσῶν ἀγκαλιζεται.

Διανοσίζω τὴν χωρίζω, διαχωρίζω, διαίρω : Διον.Περ.19 ἄλλοι δ' ἠλεῖροισι διὰ ἄθνα νοσίζουσαι : || 2) μέα. ἀποχωρίζω οὕτω νομῶμας χωρὶν ἑαυτοῦ, ἀφετερξίζομαι βλλ. : Διόδ.Σ' 19,71 τὰ μὲν πολυτελέμενος, τὰ δὲ διανοσίζόμενος.

Διανοσῶ-έω εἶμαι ἰσθενης εἰς μακρὸν χρόνον : Ἰνν. Εὐμδ.3,6 καὶ πλείστοις τηκτικὰ διανοσῶσαν, Γαλ.6,1 ἀραστοῖν Ἰουδαίους μὲν διανοσῶσαντων.

Διανοσις-εως (ἡ) μτγν. ὕγρασις : Γαλ.11,740.

Διαντα ἐπιρρ. διὰ μέσου, κατ' εὐθείαν : Ἐρμ.84,9 διαντα τετράστω [μβ].

Διαντατός-α-ον κ. -ος-ον (ἐν Εὐρ. ἴων 766) ὁ καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν ἀπολούμενος : Ἰνν. Ἀρθρ. 809 Η ἄλλοι δὲ τινες τῶναι νευρωδέεις, διανταῖσι πρόσφαιτοι, παρατέτατοι ἐνθε καὶ ἐνθε τῶν σπονδύλων : || 2) ὁ ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον δίκην :

Αἰσχ.Χο.640 τὸ δ' ἄγγι πνευμονῶν ἕξος διανταῖαν [ἐνν. πληγῆν] ὀδυπευκέες οὐτῆ : || 3) ἀμετάβλητος, ἀδυσώπητος : Αἰσχ.Εὐμ.334 τοῦτο γὰρ λάχος διανταῖα Μοῖρ' ἐπέκλωσαν ἐμφέδωξ ἔχειν.

Διανταίρω μτγν. ἰ δια - ἀντι - αἰρω : κινῶ πολεμῶν ἐναντίον πνάς : Φιλῶδ. Ἀκαθ.57 Μ.

Διάζωμα-ον μόν. ὁ δυνάμενος νά ἀλλάξῃ, φερθεῖ: Βαλσαμ. Σαρδ. συνόδ. 858 ἴνα μή ὁ καταδικάσας ἀναγκασθῆ διάζωμα εἰς ῥώμην γενέσθαι.

Διαζωφίζομαι κ. νεώτ. μάχη, ἀγωνίζομαι διά τοῦ ζήλου. ἐφομαχῶ: Ἀριστφ. Ἰνπ. 78 σὺ γάρ, ὅς Μηδαίον διεφίλομα περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι.

Διαζωφισμός (ὁ) μὲν. κ. νεώτ. ἀνταλλαγή κτηνημάτων διά ζήλου: Πλούτ. Ἠθ. 597 F. 2) νεώτ. μτφ. ἐπίθεσις καὶ ἄμυνα διά θητικῶν ὑποκινημῶν ἐπικριτικῶν: ἀντήλλαξαν πολλοὺς διαζωφισμοῦς.

Διαζωφιστής (ὁ) νεώτ. ὁ διαζωφίζομενος, ὁ μετὰ δεξιότητος χρησιμοποιοῦν τὸ ζῆλον: 2) μτφ. ὁ ἐπιπέσιος εἰς διαζωφισμοῦς βλλ. 2).

Διαζώνιον (τὸ) νεώτ. ἡ μεταξὺ τῶν ἀκρων ἀξόνων ἀπόστασις τῶν τροχῶν ἀμάξης.

Διάζωνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο ἀξόνους: || ὄβ. ἐπὶ ἀμάξης, ἡ τετράρονον: **Διάζωνος ἀμαξα**.

Διάζωος (ὁ) Ἐπιγρ. λιθοδόξ.

Διάζυλον (τὸ) μὲν. ἐγκρίσιος δοκὸς ζύλων διαγωνίας πλοῦτος ἐπίκειμενος: Ἀπολλδ. Πολιορκ. 177. 2: 2) τὸ φυτόν ἀσπλάγχοβος βλλ.: Διοσκ. 1, 19 Σύροι δὲ διάζυλον καλοῦσι.

Διάζυλῶ-ῶ νεώτ. εἶδ. στήριξοις διά ζύλων τὰ πλάγια καὶ τὴν ἀφῆσιν αἰσῶν ἡ φρέστων ὀρυκτείου.

Διαζύλωσις-εως (ἡ) νεώτ. εἶδ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαζύλου βλλ.

Διαζυμῶμαι-ομαι μὲν. κείρω, ζυμῶμαι ἐπιούτων: Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 229 ἄγε οὖν, Ἐπίκτητε, διαζυμῶσαι. Ἄν ὁ φιλόσοφος, λέγει, ὁ διαζυμῶμαι.

Διαζυμῶμα-ατος (τὸ) γν. κ. νεώτ. ῥίμωσις, ἀφήσις ἀπέζυμωσις: || μτφ. ἐν ὄμ. σμν.: Χρυσόπ. Πλούτ. Ἐγγ. 950 ἰσότηριος περὶ τῆσι καὶ διαζυμῶμα ἡ εὐγένεια: 2) εἰς κύνων, ράβδωσις, αὐλάκωσις: Διόδ. Σ 3, 82 ἐπὶν αὐτῶν ἡ περιτρεῖσα ποδῶν εἰκοσι, καθ' ἣν εἰς τὰ διαζυμῶματα θύναται ὀρθρῶντων ἐναρμόζοσθαι σώμα: 3) νεώτ. ἡ αὐλάκωσις τῆς λεπτοῦς σπῆδος κωνιαίων, ὀλων.

Διαζυμῶν (τὸ) νεώτ. ἐξυλοκροῦν ἐργαζέσθων διαζυμῶσι, στήνι ροκάνῃ ἐν χρ. πρὸς αὐλάκωσιν κατεργασμένων ζύλων, τὸ γκρίσσι.

Διάζω κ. νεώτ. αὐλακίζω, ὄβ. ρυτιδῶ: Ἀριστφ. Φυσιογ. 308 ε. 18 τὰ περὶ τὸ πρόσωπον διαζυμῶναι: 2) γεν. διασπαράττω, διασχιζῶ: Αἰλ. Π. Σουίδ ἐν λ. ἰνδάλματα εἰκασμένα κιστίν.. οἰκτρῶσ ὅσα ἰδεῖν διεζῶν.

Διάζωιν-ανος (ὁ) νεώτ. ὁ διάζωνος βλλ.: **διαζῶινος** κρυστάλλοι.

Διαζωλο-ο μὲν. κ. διαλο- διαβολο- βλλ.

Διαζωλόπουλα (τὰ) ὄμν. διαβολόπουλα βλλ.: Ασσοκφ. Παπᾶ-Γεράσιος, στφ. 5 ὡ τὸ διαζωλόπουλο, καὶ μὴνὸς ἐτάσιος τὸ φασκί ποῦ τῶδωσα:

Διάζωλος (ὁ) ὄμν. ὁ διάβολος βλλ.: Ασσοκφ. Τάλαρα 106 φέρτε μου, λέει, τὸ διάζωλο, ἀγγελοῖ μοι ἐν χρ. κ. κατὰ πληθ.: σὺτ. 47 ἐμπαίανε διαζώλο | κὶ ἀφανίζαν τὸ μάτρο περιβόλι.

Διάζωμαι ὄμν. ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, κολοφρονεῖω, καλλιεργῶ: παροιμ. ποῖος δίδεται τ' ὀμπέλι του, τρῖαι δὲ αὐτὸ σταφυλίαι.

Διαζωγγέλλω μόν. ἀνογγέλλω, μὴνὸς τι πρὸς τῖνο: Λέωνδ 45, 3 ὡς ἐν κεφαλῇ δὲ ταυτὶ πως διαπυγγέλλεν ἡ γραφή.

Διαζωγκρατίζω μὲν. ἀγωνίζομαι μετὰ τιος εἰς τὸ παγκράτιον: Πλούτ. Ἠθ. 811 D διαζωγκρατῖας ὡς οὐδένα κινῶν δέον αὐτοῦ παρόντος.

Διαζωμῶς γλωσσ. παρηνίδιο.

Διαζωπαγωγῆσις-εως (ἡ) νεώτ. ὄμν. ἡ ἡ διά παιδωγαμῶν μεθόδων διαπλάσιν τῶν παιδῶν ἐν τῇ μορφῶσει καὶ οἰδῶσι τῆς ἡθικῆς: ἡ διαζωπαγωγῆσις τῶν νέων.

Διαζωπαγωγῶ-ῶ κ. νεώτ. κ. ὄμν., ὄβρ. ὄμν. ἀγωγηθῆκα ἐνεργῶ, διευθῶν τὴν ἀγωγὴν τῶν παιδῶν, διαπλάττω, μορφῶνω, γεν. ὄδηγῶ: Πλάτ.

Τίμ. 89 1) διὰ διαζωπαγωγῆν δεῖ διαίτας πάντα τὰ τοιαῦτα: 2) περιποιοῦμαι, διασκεδάζω, τέρνω: Πλούτ. Περ. 11 ἡ πομπὴν εἶναι μηχανωμένους ἐν δατι καὶ διαζωπαγωγῶν οὐκ ἀρούσιος ἡδοναίς τὴν πόλιν: 3) διερχομαι τὰς ὄρας, περῶν τὸν καιρὸν: Πλούτ. Σερτ. 16 τοιαῦτα ὁ Σερτῶριος ἐκάστοτε πλέκων παραμύθια τοῖς βαρβάροις διεζωπαγωγῆν τὸν καιρὸν — ρα, παρὰ, παιδαγωγῆσις, διαζωπαγωγῆμα, -ῆσιμος.

Διαζωπαθεῖν διερχομῆσι πως ἢ ἐν τῇ τῶν τῶν χρόνον πρὸς παιδείαν μου: Ξεν. ΚΠ 1, 215 ταῖς δὲ μὴ διαζωπαθεῖσιν οὕτως οὐκ ἔξεισιν.

Διαζωπιζῶ κ. μόν., παρσκ. -πέποιχα ὄδωσ παικτικῶς λέγω ἢ πράττω τι, ἀσπειζομαι: Γαλ. 8, 569, Ἰωσ. ὄπ. 2, 37, Διογ. Λ 8, 6 ἔνοιον μὲν οὖν Πυθαγόραν μὴ δὲ ἐν καταλείνῃ σύγγραμμά φασιν διαζωπιζομεν: || ὄμ. κ. παθ.: Πλάτ. Νόμ. 769 Α καλοῦσιν τῶν ἀν ἡνὶν ἡ προσεῦθον ἐμφῶν παιδίαι μέχρι δεῦρ εἶπ τὰ νῶν διαζωπιζομένη: 2) ἀκόπτω, ἐμπαίζω, περιγελῶ: μ. οἰτ.: Ἰωσ. ΠΙ 5, 7, 4 ὡς οὐκ ἐπ' ὀλίγον αὐτὸς διαζωπιζοῖ τὴν Ῥωμῶν ἀρχὴν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 18, 22, Διογ. Λ 4, 53: 3) πθ. μιμῶμαι ἀκωπτικῶς, παιγνῶδῶς: Πλούτ. Ἠθ. 79 B ὁ Σοφοκλῆς.. τὸν Αἰσχύλου διαζωπιζομα γυκον.

Διαζωπικτῆ (ὁ) γλωσσ. ἀκόπτης, γελωτοποιός: || ὄβ. ἀσπτεῶν πθ. δημ. θρωπαικίτης.

Διαζωπία ἐν σμερεια παλαιῶ, ἀγωνίζομαι, ἀνθισταμαι: Ἀριστφ. Ἰνπ. 573 εἴτ' ἠρόνιστο μὴ πεπτικένας, ἀλλὰ διεπαίανον αὐτίς, Φιλ. 2, 544 πρὸς βίαν εἰλκον ἀφηνεζόντα, καὶ κεκραγῶτα καὶ διαπαίανον, Ἰωσ. ΙΑ 1, 20, 2 φαντασματικὸν συντεγῶν διεπαίανον, Ἀχλ. Τάτ. 3, 2: || κ. μτφ. (μετὰ ὄστ.) : Γαλ. 17, 569 διαζωπία ἐν νοσήματι.

Διαζωπαμῶμαι-ομαι μόν. μοχλομαι ἐκ τοῦ συστῶθην μετὰ τιος: Θεοδ. Μετοχ. 379 διαζωπαμῶμεν καὶ ἀνταπαστοῦντα τῇ τύχῃ.

Διαζωπιῆ (ἡ) κ. νεώτ. τὸ διεξῆεν σκληρὸν ἀγῶνα πᾶσης τροχῆς ἀγῶν: Πλούτ. Κοριότ. 2 ἐν διαπλάσιν πολέμου βυσεκτίστων, σὺτ. Ἠθ. 50 F ἐν διαπαίανον γενόμενοι: || νεώτ. μτφ. θεῶδός, συνεχῆς ἀνταγωνισμός: κομματικὴ διαπλά.

Διαζώλλω (δια-πᾶλλω) μέλλ. -παλλῶ, ὄβρ. διέπληον διακινῶ, διασειῶ, κινῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Ἀριστφ. ὄπ. 304, 4: || παθ. κινῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Ὀππ. Ἀλ. 2, 620 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλοιων ὄρων διαζώλλεται ἀκρας (ἐπὶ τρωθείσῃ ἐλόφου): 2) πο. σμειδῆ ἐνεργῶ διανομῆν τῖνα διὰ κλήρωσιν δηλ. διαπαλλόμενον ἐν κληρωτίδι | : Αἰσχ. Ἐπ. 731 χθόνα ναεῖν διαπῆλας ὁπόσων κ. φθιμένοισιν κατένευ.

Διαζώλλω μὲν. κ. νεώτ. κ. φθιμένοισιν κατένευ. Ἐρρ. Φοῖν. 1159 ἐσθθὸν δὲ κράτα διεπαίανον καὶ ραφῆς.

Διαζωαννυχίζω μὲν. ἀγρυπνῶ ὅλην τὴν νύκτα, κῶν ζενυχί: Πλούτ. Ἠθ. 775 D καθ' ἑαυτὰς τῶ ἀνδρῶνι μεγάλῃ διαπεννυχίζων.

Διαζωαννυχισμός (ὁ) μὲν. πονυχίον ὀλονκτικῶς, ἀγρυπνία, ζενυχί: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 19.

Διαζωαντῶ ἐπιρρ. κ. νεώτ. κ. ὄμν., μτφ. ὀρθογφ. τοῦ διὰ παντός διὰ πάντοτε, γιά πάντα: τὸν ἀπέβαλον διατὰ ἀντιός ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Διαζωαντῶ-ῶ μὲν. ἐργομαι εἰς συνάντησιν τιος ἀπάντῶ, συναντῶ: Πορφ. Ἀπ. 3, 10 διαζωαντῶντα μετὰ τὸ σῴσιν τῶ τρέφοντι.

Διαζωπατῖναι μὲν. περιβλέπω ἐμφοδος, βλέπω φοβιμένο: Πλούτ. Φάβ. 11 καὶ πρὸς ἄλλον δαλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπαίανον.

Διαζωπαρῶ μὲν. δημιουργῶ: Γρηγ. Νύσσ. 2, 177 B τὸν παντὰ τὰ ὄντα διαζωπαρῶντα εἰς γένεσιν.

Διαζωπαρῶδῶ μὲν. Ἐπιγρ. παραβόλι, ἐχειριζῶ εἰς διάδοχον: Ἐπιγρ. Διαζωπαρῶδῶναι τὸ δὲ τὸ φῆμαρ.. τοῖς μετὰ ταῦτα.. ἀρχουσιν.

Διαζωπαροδοχῆ (ἡ) σχολ. πλήρης, ἐξ ὀλοκλήρου παραδοχῆ: Ἰωσ. Στεφ. ἐν λ.

διαπρακύντω μγν. κύπτω διά μέσου.
διαπραλαμβάνω μγν., μον. ὄλωσ, ἐξ ἀλοκλήρου παραλαμβάνω : Θρα. Στεφ. ἐν λ.
διαπρασαιωπά-φω μγν. σιωπῶ ἐντέλωσ : Ἰωσ. Γενεθ. 9 Α ὡς μῆδεν αὐτοῦ τὸ παράπαν τοῦ λοιποῦ διαπρασαιωπῆσαι τὸν Ἀληρμάτων.
διαπρασάρω σγλθ. παρασάρω τὰς ἡμέρας τῆς προθεσμίας, παρασάρω τὴν προθεσμίαν : Σγλθ. Λουκ. 2, 79 ἠ ἐπεμῆρασθαι παρασαινουσας τὴν προθεσμίαν, ταυτέστι διαπρασευροσας.
διαπρατρυομί-φομαι μγν. καιροφυλακῶ, ἐνεδρεῦω, κῶνω καρτέρω : ΠΔ Βασ. 2, 3, 30 Ἰωθθ δὲ καὶ Ἀδεσσά ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ διαπρατρυορόντων τὸν Ἀθενήν.
διαπρατριθί-ἰη μγν. βίαιος, σφοδρὸς ἀγών, φιλονικία : Ἦσ. κ. Ζουῖδ, ε διαπρατριθαί, ἐνδελειχομαί, ἐνδελείχεται : ΚΔ Τιμ. 1, 6, 5 παραδιτριθαί διεσθαρμένων ἀνθρώπων.
διαπραθνεύοσι-εως ἰθί μγν. κ. νεώτ. φθορά τῆς παρθενίας, διακόρευσις : Ἠρωδιαν. Ἐπίμ. 20.
διαπραθνευτήσ ἰθί γλωσσ. διακορευτήσ βιλ.
διαπραθνεύω κ. νεώτ. φθεῖρω τὴν παρθενίαν κόρης, διακορεύω : Ἀντιφ. 75, Ἀλεξ. 314, Ἀθην. 13, 556 ἴ ἐν ἐπτά μένοι γε ἡμέρας πενήκοντα διαπραθνεύωσ Θεσπιου κόρας || κ. παθ. διακορευομαι : Ἠρ. Α, 168 Α δὲ ἄν τῷ βασιλεῖ ἀρεσθὴ γέννηται, ὑπὸ τούτου διαπραθνεύεται.
διαπραθνία ἰθί δώμα διδόμενα ὑπὸ τοῦ νομίου εἰς τὴν νύμφην διά τὴν ἀφαιρεθείσαν παρθενίαν : Ἀμφις π. Πολυδ. 3, 36.
διαπραθρον ἰθί νεώτ. γένος τῆς μικτήτων.
διαπραρίστημι Ἐπιγρ. ἰδρώω τὴν ἀγαμία.
διαπραρα-ατος ἰθί γλωσσ. διατρήσσω.
διαπραροξώνω μγν. ἐπιπατ. λίαν παροξύνω : Ἰωσ. 1Α, 10, 7, 5 δὲ βασιλεὺς. . αὐτὸν διαπραροξύνθη.
διαπραρρησιάζωμαι μγν., μον. ὀμιλῶ μετὰ παρησίας, ἐλευθεροστομαίω : Βί. Θεοδ. Γραμτ. 199 ταῦτα ὁ μὲν οὖτω πρὸς αὐτὸν διαπραρρησιάζατο.
διαπρασ-εως ἰθί μγν. διάπραμα βιλ. : Ἀρετ. 6, 33 ὁστέων ἰχθύων διαπρασείσ.
διαπρασ-ατος ἰθί (διαπράσσω) πᾶν τὸ πρὸς ἐπίπασιν κ. εἰδ., κόνις εὐδής ἐπίπασσόμενη εἰς τὸ πρόσκρον καὶ τὸ σῶμα, ἀρωματικὴ ποῦδρα : Διοσκ. 1, 6 καθύργιστο σώμασι διαπρασά, Ἀντιλλ. εἰς Ὀρειθ. 10, 31, 1 || συν. κτ. πλθθ. : Θεόδωρ. Ὀσμ. β οἱ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ διαπράσματα συντιθέντες, Λουκ. Ἐρωτ. 39, Κλήμ. Ἀλ. 77, 7 διαπράσματα καὶ μύρα.
διαπρασσαλεύω, ἄτι. διαπρασταλεύω (πρασσάω) τείνω τι καθελών αὐτὸ τὰ ἄκρα αὐτοῦ, καρφῶν ἐκτείνω ἐπὶ πρασσάω, δοκοῦ, σανίδας ὡς κατὰ τὴν σταύρωσιν : Ἠρ. 7, 33 ἀνδρα Πέραν λαθῶντα Σηατοῦ ὑπαρχον ζῶντα πρὸς σανίδα διαπρασσάλευσαν || ὅμ. ἐπὶ δορὰς ἐκτεταμένης πρὸς κατεργασίαν : Ἀριστ. Ἰνπ. 371 Δερῶ σὺ θύλακον κλοπῆς. - διαπρασταλευθῆσαι χαμῶ, Πλούτ. Ἠθ. 17 τὸδε δέρμα χωρὶς διαπρασταλευθεῖται.
διαπράσσω, ἄτι. ττω, μέλλ. -άσω ραίω διά τινος παιδείας, κόνειω, πασπαλίω : Ἠρ. 6, 125 καὶ εἰς τὰς τρήσας τῆς κροφῆσ διαπράσσω τοῦ φηγματος, Εὐθ. π. Ἀθην. 2, 66 ἴ || ἀλαπίζω : Ἀλκ. Κωμ. 17 δασυπόδας (ἡλωγῶσος) ἀλαί διαπράσσειν || παθ. εἶμαι πεποικιλμένος διά στήγματος, ἔχω στήγματα : Ἀριστ. ἸΖ 526 α, 12 ὁ δ' ἄστακος τὸ μὲν ἅλον ὑπέλονον ἔχει τὸ χρώμα, μέλανι δὲ διαπρασσεῖται — ρ. παρῶν. διαπραστέω, διαπρασμα.
διαπράσσω πᾶπ. ἀνεκτικῶς πάσῳ βιλ., ὀνοφθῶρ, ἀνεχώμασι : Πάπ. διαπρασπένωσ χεῖρην.
διαπρασών ἰθί ἢ τὸ μωσ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ἀκλιτον προελθὼν κατὰ παραλείπον ἐκ τῆσ φρ. ἢ εἰς τὰ πασῶν τῶν χορῶν συμφωνία, παρ ἄφρ. ἢ εἰς τὰ πάντων τῶν φθόγων τῆσ μουσ. κλίμακος συμπλοχία ἢ συνήχησις ἐν γρ. κωμωρισμένων διά

πασῶν ἐν γρ. κ. μφ. : Πλάτ. Πολ. 432 Α οὐχ οὕτω ποιεῖσ ὁσητὴ ἰθί σωφροσύνην . . ἀλλά εἰς τὰ πασῶν παρεχόμενη εὐνδύθοντασ τούτῃ δὲ ἀσθενεστάτους ταυτῶν καὶ τούσ ἰσχυροτάτους καὶ τούσ μέσους || ὁθ. κ. νεώτ. ἢ ἐκ τῶν πρώτων καὶ τῶν τελευταυτῶν τόνου τῆσ μουσικῆσ κλίμακος ἀποτελουμένη ὄρμησι, ἢ ἀ. λεγ. δι' ὀδός : Πλούτ. Ἠθ. 389 D τὸν γὰρ νεάτον πρὸς τὸν ὄπατον ἐκ διαπλασίω λόγου ἠρροσόμενον, τὴν εἰς πασῶν συμφωνίαν ἀποτελεῖται, αὐτ. 1019 B τὸ εἰς διαπρασῶν πρῶθ. ὅμ. μουσ. ἐκφρ. εἰς τὰ διὰ τεσσάρων, εἰς τὰ διὰ πέντε : || νεώτ. κ. δημ. συνεκθ. ὁ ἄφιστος, ἀνάστατος, ὀξύτατος τῶν ἀνθρώπων φωνῆσ : ἐκρῶσζεν εἰς τὴν διαπρασῶν ὅμ. ἐπὶ μουσ. ὄργάνου ἢ ὄρχηστρας : εἰς τὸ τέλος ἐκῶστες πρῶξεν τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ ἡ ὄρχηστρα χωρεῖ εἰς τὸ διαπρασῶν || νεώτ. κ. δημ. εἰδ. αἱ δύο κλειθεσ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὄργάνου (ἄρμονίου) : κλεισθὴ διαπρασῶν, ἀνοικθὴ διαπρασῶν || νεώτ. κ. δημ. τὸ διαπρασῶν ὡς οὐσ. μικρὸν κροστών χαλύδωνων δίχληρον ὄργανον, καθωρισμένον οὕτως ὥστε ἢ τῶν δύο ἀκρων αὐτοῦ κροσίσ καὶ ἀναδίδη τὸν φθόγον 1α (870 παλαιὸς ἴχθυ κατὰ δευτεροκροστέον ἐν θερμοκρ. 15 Βαβυλών Γ || ὅμ. πνευστόν ἐν εἰδει σφυρίκτρασ ὄργανων, παρῶν τὸν οὐτὸν ἴχθυ 1α || νεώτ. ἐκ συνεκθ. μφ. ὑπερτάτη τινὸς ἐνιασίσ ἢ ἀνοχθὴ ὡς ἐνεργείας, προσοχθῆ, συγκεντρώσεωσ : ὁ ὀμιλητῆσ ὑπερέβη τὴν διαπρασῶν τῆσ ἀντιλήφειωσ τῶν ἀκροσάτων του.
διαπρασμός ἰθί μγν. κ. μων. τὸ καθ' ἑλὴν τὴν ἔκτασιν, καταπῶτῶ, ταλαπῶτῶ : Πολυδ. 3, 55, 2 ὁπῶτε δὲ ταῦτην (τὴν χῶν) διαπρασῶστες || περικοπῶ, περιουθεῖω : Κλήμ. Ἀλ. 3, 251.
διαπρασμα-ατος ἰθί παύσις, διακοπή, διᾶλειμμα : Πλάτ. Νόμ. 824 Α οὐδ' ἢ τὸν διαπρασμάτα πῶνον ἔχουσα || ὁπῆ, ἀνοίγμα : Ἐπιγρ. ποτὶ τὸν ῥοσκρον τὸν ἐκ τοῦ διαπρασμάτου βέοντα.
διαπρασσε-εως ἰθί ἢ ἐν τῷ μεταξὺ παύσι, ἀνάπαυσι, διακοπή : Ἀριστ. Πρ. 894 α, 26.
διαπρασῶ κ. μων. διακόπτω, παύω τι : Διον. Ἀλ. Συναβ. 12, 69 διαπρασέιντε καὶ τὴν ταυτέτητά φημι δεῖν μεταβολῆσ εὐκαίρωσ ἐφερόντα || ὁθ. διαπρασῶ τὸν βίον ἀπονοήσικωσ : Ἐπιγρ. || διακόπτω τὴν ἐνεργείαν τινος πρὸς ἀνάπαυσιν αὐτοῦ : Ξεν. Ἰνπ. 7, 18 τινος δὲ κλονὸσ ἦδη δοκῆ τὸ γυμνάσιον τὸ ἴημ ἔχειν, ἀγαθὸν καὶ διαπρασῶντα ὄρμησται, Θωμ. Μ. 230 διαπρασέσ τὴν τινα καὶ διαπρασῶσται || μέτ. διακόπτον ἀναπαύομαι ἐν τῷ μεταξὺ : Πλάτ. Συμπ. 191 G ἡσροσῶν γοῦν γίγνεται τῆσ συνοουσίασ καὶ διαπρασῶντο καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποντο, αὐτ. Πολ. 336 Β || παθ. διαλύομαι : Ξεν. Ἐλλ. 4, 4, 14 ἐκ δὲ τούτου στρατιὰ μὲν μεγάλαί ἐκατέρωσ διαπρασῶντο.
διαπρασφάζω μγν. φθαζέω) φθῶτ., ἐπιπατ. λίαν καχλάω, ἀνασφάζω, φουσκάνω || κ. μφ. ἐπὶ ὄργησ : Νόνω. Δ 31, 24 γόλοσ διαπρασφάσων. Ἠρῆ.
διαπρασέω μγν. διακόμομαι πεζέσ : Ἐπιγρ. 1, 1079 Α διαπρασέουσαντεσ τὴν τοσούτην . . ἔρημον, διαπρασέωσ μγν. ἐπὶ εὐσθῆτων γυναικῶσ, ὁ μὲν χρι τῆσ πεζῆσ ἱκανομένοσ, ὁ ἔωσ τὰ πόδια φθᾶσαν : Καλλίε. π. Ἀθην. 5, 198 C χιτῶνα . . διαπρασέω.
διαπρασῶ μγν. πειθῶ ἐντέλωσ, καταπείθω :

Φιλώδ. Ὀργ.8W ὁ διαπειθὼν λόγος ἰαμφ. γ ὄμ. παθ. : Πάν. διὰ τὴ διαπεισθεῖσαι αὐτοὺς ὅπ' αὐτῶν περι ὀφάνου.

Διαπειλώ-ω σφοδρῶς ἀπειλῶ, φοβερίζω : Ἦρ. 7.15 νῦν δὲ καὶ διαπειλήσαν ὀχεταί || ὄμ. μετὰ τ.ε. προτ. ἢ ἀπαρφ. μέλλ. : Ἦρ.2.12 γ διαπειθεῖται αὐτὴν ὤς . . μνηστῆ. Πλούτ. Ὀβ.16 οἱ γὰρ στρατιώται τῶν συγκαλητικῶν τοῖς ἀποῦσι διηπειθῶν ἀποσφάζειν || ὄμ. μέσ. μετὰ δοτ. : Αἰσχιν.1.43 διαπειλησάμενον δὲ τοῦ Μισυόλα . . τοῖς ξένοις Πάπ. || μ. ἀπαρφ. ἀπαγορεύω μετ' ἀπειλῶν, μὲ φοβέρες. Πολύβ.1.78.15 μετὰ δὲ ταῦτα διηπειλήσατο μηδὲνα φέρειν ἄλλαν.

Διαπεινῶ-ῶμ, ἀπαρφ. -πεινῶν διαμύλλωμαι εἰς τὴν πείναν, μετὰ λογοπαγνίου ἐπι-τοῦ διπινῶ : Ἀριστ. Ἀχ.751 διαπεινῶμαι ἀεὶ πόττο πῆρ.

Διάπειρα (ἡ) κ. μον. (πείρα) δοκιμή : Ἦρ.2.28 ὡς δὲ ἀδυσσοί εἰσι αἰ πηλαί, ἐς διαπειραν ἐφν. . ἀπικέσθαι || δοκιμαστικὴ ἐρώτησις, αἰτήσις συμβουλῆς : οὐτ.1.47 ἀπέκμηε ἐς τὴν διαπειραν τῶν χρηστηρίων || ὄμ. ἐπι προκ., γνωριμία διὰ δοκιμασίας : Πινδ.Ο.4.18 διάπειρά τοι βροντῶν ἔλεγχος, Δημ.1288 διάπειραν ὁμῶν λαμβάνει βουλόμενος [βλέπε μετὰ δοκίμασι], Διον.Ἀλ. Ρωμ.5.14, Εὐστ.Πον.327.60.

Διαπειράζω μτγν. δοκιμάζω : Πά Μάκκ.3.5.40 μέχρι τίνος ὡς ἀλόγως ἡμᾶς διαπειράζεις || 2) πειράζω, κάμω ἀπόπειραν : Ἰώσ.ΙΑ 15.4.2 διαπειράζεν εἰς συνουσταν εἰλεῖν τὴ βασιλεῖ.

Διαπειραῖνω διαπερῶ, διατριπῶ : Ὑγν.Ἐρμ.48 πειρήσας διὰ νότα λιθορριπῶν γελάντι.

Διαπειρίθαι [οἱ] νεώτ. οἰκονόμοις κολεοπτερῶν ἐντόμων.

Διαπειρίς [ἡ] νεώτ. γένος κολεοπτερῶν ἐντόμων.

Διαπειρός -ος ἀρχ. λεξ. ἄλλος ἄπειρος.

Διαπειρῶ κ. μον. διαπερῶ, περῶ τὴ διὰ μέσο τινός : Ἰλ.Π.1405 γνασθὺν δεξέτηρῶν, διὰ δ' αὐτοῦ πειρην ὀδόντων, Εὐρ.Φοιν.26 σφυρῶν σιδήρῳ κέντρα διαπειρῶς μέσων, Ἰαμβ.Μυστ.3.4 διαπειρην ὀδελούς || 2) διατριπῶ τῇ, τριπῶ : Πλούτ.Ἀρτοξ.14 προσεταξέ διαπειρῶς τριπὶ βελόναις τὴν γλωττῶν, Διοσκ.2.61 διαπειρην ἰλινῶ, Γεωμ.5.36.3 διαπειρην ἴλιν τὰ στελέχη || ὄμ. κ. παθ. : Πλούτ.Ηθ.567 F διαπεραμένην ἤλιος διαπείρος, Ἰώσ.ΙΑ 01.1.2 Μνηστ.5.29 Συναεξ. καὶ ὀδελλασκῶς πευραοκτωμένους τὰ σπλάγγνα διαπειρεται || 3) ἐπὶ σαρκοῦν καὶ μυῶν, εἰμαὶ διεσπιδεῦκας, ἐκω διεσπιδεῖται : Γαλ.8.74.

Διαπειρῶμαι-ῶμαι, ἀόρ. -πειραθῆναι, παρακ.-πειραίμαι ὀνοβιάλλω εἰς δοκιμῆν, διάπειραν βλλ. ποιούμεαι τινος, δοκιμάζω τινός : Ἦρ.5.109 εἰ μὲν γὰρ περὶ βολέεθε ταχέως Περσῶν διαπειρασῶν, Κρατιν.7.2, Δημ.1180 καὶ διαπειραθῆναι τὸν δικαστῶν ὅτι γινώσκοντα || ὄμ. ἀποκ. : Πλάτ.Ἀπολ.27 Α εἰκαε γὰρ ὤπερ ἀγινῶμα ζυνηθῆναι διαπειρωμένω || 2) ποιούμεαι προσάδειαν, εὐχέρων ἐπιμῶνος : Αντιρ.5.34 διαπειραθέντα δ' αὐτὸν τὰ φευδῆ λέγειν || ὄμ. κ. εἰδ. ποιούμεαι ἀπόπειραν μὲ διαπερῶν διὰ δῶρων : Πλάτ.Νόμ. 921 Β τῷ πωλοῦντι ζυμεδούλεως μη πλέουσι τιμῶν διαπειρωμένον ἀλλ' ὡς ἀλόωστατα τῆς ἀξίας || ὄμ. μτγν. τὸ ἐνεργ. διαπειρῶ δοκιμάζω, κάμω ἀπόπειραν τινος : Πλούτ.Πομ.51 ἀποστέλλων καὶ διαπειρῶν ταῖς δωροδοκίας. || 3) μετὰ γεν. ποδῶμ ἐκω πειραν πράγματις τινος : Θουκ.6.91 τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ὄμ διαπειρασθῆσαι.

Διάπειρα-ατος [τὸ] [διαπειρῶ] πᾶν. φιλοδωρήμα παροτρυντικόν : Πάπ. 2) χρηματικὴ δόσις τοῦ βασιλέως εἰς στρατολογουμένους || 3) προτινόμενον μίσθωμα πρὸς ἰοιακίτην : Πάπ.

Διαπειλάζω σχόλ. ἠλυσσάξω : πθ. πιασθέν δι' ἔτυμ. τοῦ διασπλήτις : Σχολ.Θεοκρ.2.14 διασπλήτι

ἡ ὄκ ἀν τις διαπειλάσειεν, ἡ τὸ εἶδ' ἠλιγατικόν **Διαπειλακίζω** μτγν. τεμαχίζω τινα διὰ τοῦ πελέεως : Θησ.Στερ.ἐν λ.

Διαπειρατός [ἡ] μτγν. περίοδος πέντε ἡμερῶν : Γαλ.19.551, Κατ. Αστρ.Κ.1.119.

Διαπειρῶ κ. μον. ἀποστέλλω, πέμνω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, στέλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἦρ. 1.48 εἰπέτε γὰρ δὴ διέπεμψε παρά τὰ χρηστήρια τοὺς θεοτρόπους, Θουκ.8.64 ἄλλους ἄλλῃ διέπερνω, Ἀριστλ.ΖΜ 662 b, 22 δ- τὴν φωνὴν εἰς τὸ πρῶσ' || 2) ἀποστέλλω τι διὰ τινος μτ. δοτ. προα. ἢ ἐμπροσθ. : Ἀριστ.Γλ.398 εἶτ' οὐ διαπέμψεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους, Θουκ.4.123 αὐτοῖς πενακούςους ὀπλίτας διέπεμψε || κ. μέσ. ἐν ὄμ. σμψ. : Ἐπιγρ., Φιλ.2.43 διαπέμψεσθαι ἐσθθῆτα τινι' || διαβιβάζω : Θουκ.1.129 ἐπιστολῶν ἀντεπιθεῖται αὐτῷ ὡς τὰχιστα διαπέμφοι || 3) μέσ. ἀποστέλλω ἀγγέλιον, ἀγγελιαφόρους : Πολύβ.5.72.1 πολιορκουμένοι καὶ κινδυνεύοντες διέπεμψάντο περι βοθησίας, Ἄνω Κομν.6.175 διαπεμψόμενοι πρὸς τὸν βασιλεῖ.

Διαπέμφεις -εις [ἡ] ἐπὶ τῆς τροφῆς, ἡ διαμῶν εἰς τὰ μέρη τοῦ σώματος : Ἰνν.Δ.1.9 || 2) ἐπὶ ἐπιστολῶν, διαβιβάσις διὰ τινος : Θεμιστ.Ἐπ.16.

Διαπενθῶ-έω μτγν. πενθῶ διαρκῶς, διατηρῶ τὸ νέβος ἐπὶ πάλιν χρόνον : Πλάτ.Πολ.23 αὶ δὲ γυναίκες . . διεπενθῶνται ἑαυτῶν ὄλον.

Διαπενσία [ἡ] νεώτ. γένος διαπενσιόων φυτῶν.

Διαπενσιόδη [τῶ] νεώτ. βοταν. οἰκονόμοις γαμοπετάλων φυτῶν.

Διαπενταθλῶ-έω μον. κινῶ εἰς τὸ πένταθλον : Τζέτ.Τεῖς Λυκοφρ.860 παλαίστιον γὰρ αὐτῶν . . ἦρακλῆς, διεκρόχοντος καὶ διαπενταθλῶσας . . κατακρήριον [ἡ] γρ. πενταθλῶσας.

Διαπέντα [ἡ] ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία, τὸ μουσ. διάστημα τῆς πέμπτης βλλ. : Πλούτ.Ηθ.389D τὸ διὰ πέντα, ὅ ἐστι κατὰ τὸν ἡμιόλιον λόγον.

Διαπεπαρμένος-η-ον μτχ παθ παρακ τοῦ διαπειρῶ βλλ.

Διαπεπαιστυμένος-η-ον νεώτ. ὡς οὐσ. ἢ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ διαπιστεύῶ ὁ παρά τινι κράτει διακρισμένος ἀντιπρόσωπος κυβερνήσεως.

Διαπενονημένος ἐπῆρ. | διαπενῶν | ἐντέχνως, ἐπιμελελημένος, μετὰ πολλῆς ἐπεξεργασίας : Ἰσοκρ. Ἐπ.6.6 εἰλεῖν περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ διαπενονημένους.

Διαπεραῖω κ. νεώτ. φέρω εἰς πέρας, περῶτῶ, τελεῖω : Πλάτ.Νόμ.625 Β τὴν ὁδὸν ἄπασαν οὕτω μετὰ βραστήμων διαπεραῖνα || 2) μέσ. φέρω εἰς πέρας (τήματ) τὴ, ἀποσφάζω : Εὐρ.Ἐλ.26 μορφήθ θέλουσαι διαπεραῖνασθαι κρίσιν || 3) δηγοῦμαι μέχρι τέλους : Εὐρ.Ἄνδρ.1056 τίνος φόδου τυχοῦσα διαπερῆσαι μοι || τὸ μέσ. ἐν ὄμ. σμψ. : Πλάτ. Φαῖδρ.263 Β καὶ πρὸς τοῦτο συνταξάμενος πᾶνα τὸν ὑπερῶν λόγον διαπεραῖνα || 4) παριστῶ τὴ διὰ τοῦ λόγου, περιγράφω ἀκριβῶς : Πλάτ.Φιλ.47 Β πάντα τὰ συμβαίνοντα πρὸς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς δόξαν διαπεραῖνα || 5) διαπερῶ, διαβαῖνω, περῶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος : Ἀρετ.Ὀξ. Παθ.8.8 -λοδῶν, Πάπ. ἐστ' ἀν διαπεραῖνα τὸ κῶδ.

Διαπεραῖω-ῶμ κ. νεώτ. κ. διαπεραῖωμαι μεταφέρω, διαπερῶ, μεταβιβάζω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπορῶμαι βλλ. : Πλούτ.Σὺλλ.27 μέλλουτος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραῖων || παθ. ἀμτβ. μεταφέρωμαι εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαβαῖνω : Ἦρ.5.23 ἐνσῶθα διαπεραῖωθε ἀπικεῖτο ἐς Σάρδις, Θουκ.3.23 ἐπεὶ δὲ πάντες διαπεραῖωντο, διαπεραῖωθην εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην || ὄμ. μετ' αἶτ. κ. δοτ. ὄργ. διαβαῖνω, διαπερῶ : Ἦρ. 2.124 διαπεραῖωθέντας δὲ τὸν ποταμὸν ἠλοῖσται || ὄμ. τὸ μέσ. : Πλάτ. ἈΕ.370 Β διαπεραῖωσθαι δὲ νελάγν || μετ. ἐπὶ ἐνεργίωσιν, μεταβῶμαι

προχωρώ : Πάπ. τῶν ἀγνευόντων ἱερῶν διαπεραιωμένων πρὸς τὰς λειτουργίας καὶ διαίτας τῶν θεῶν 3) ὄμ. μτφ. ζήλουκα, ἐξασπασίαι : Σοφ. ΑΙ.730 κολεῶν κρουσὰ διαπεραιώσῃ ζῆφ.

Διαπεραιώσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ἡ διαπόρρωσις, ἡ εἰς τὸ ἀπέτανι μέρος διάδοσις : Σχόλ.Θουκ.3,76 διακομιδῆν, διαπεραιώσαν, Ἄνν. Κομν.10,274 Α τὴν τὸν Κομάνην διὰ τοῦ Δουανθέως διαπεραιώσαν, - διαπεραιώσις τοῦ σταυτοῦ 2) διασταύρωσις : Μαρκαν.Περλι.1,44.

Διαπεράμα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. 1) διαπεράω | ἡ διαπεραιώσις βλλ. 2) βαλλάσιον στενόν, πορθῶς : Στραβ.1,5 μικρῶ δε πλεόν τοῦ ἐλαχιστον διαπέραμα, Πτολεμ.Γεωγρ.1,13,8 ἀπὸ Ταυμάλας ἐπὶ τὴν Χρυσὴν χερσόνησον διαπέραμα.

Διαπεράσιμος-ον σχόλ. κ. μον. ἐπὶ ἤχου, διαπεραστικός, ὀξύς : Σχόλ.Π.Μ.439 διὰ παντός τοῦ πέραςτος ἀκουσθῆναι δυνάμενον ἡ διαπεράσιμον εἰς ἀκοῆς, Εὐστ.709,48.

Διαπεράσιμος-ατος (τὸ) σχόλ.κ. νεώτ. τὸ διαπέραμα βλλ. : Σχόλ.Ὀδ.Δ.71 πορθυῶ, τῷ διαπεράσματι 2) νεώτ. διατριφήσις.

Διαπερασμός (ὁ) μτγν. ὀροθετικὴ γραμμὴ, ὀροπέτησις : Ἐπιφάν.1,630 Δ ἄλλως δὲ καὶ ἑπιπέτῃσται ὄριον εἰς διαπερασμον ἀμφοτέρων.

Διαπεραστικός-ἡ-όν(ν) νεώτ. κ. ὄμν. ὁ διαπερῶν, ὁ διατριπῶν || ἐπὶ τοῦ φύχου, ὄμν. ὁ οἰνεὶ διεσδύων μέχρι ὀσῶν 2) ὀξύς, διαπεραστικός : Καρκ.Δ.Π.289 τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα του, - διαπεραστικὴ φωνή.

Διαπεραστός-ἡ-όν(ν) νεώτ. κ. ὄμν. ὁ εὐδιδόχος, ὁ διαπερῶμενος ὑπὸ ἡθροῦ, ἀερίου, φωτός κττ. : ὁ διαπεραστ(ὸν) στρώμα τοῦ εὐδύφου.

Διαπεραστός-ἡ-όν νεώτ. ὁ διαπεραστός βλλ. **Διαπεραστότης**-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν σωματίων, ἂ δυνατόν να διαπερῶσῃ ρευστὸν ἡ ἀέριον || φυσ. μαγνητικὴ διαπεραστότης ὁ λόγος μεταδὲ ἐντάσεως τῆς μαγνητικῆς ἐπαγωγῆς καὶ τῆς ἐντάσεως τοῦ μαγνητικοῦ πεδίου.

Διαπερδικία βιολογία ὡς πέρδιε, Ἐφεσίου 1) ἡσ. ὁ διαπερδικίασι, διαφρυγίαι : Κωμ.Ἀδελφ.87.

Διαπερθεῖν, ἀόρ. β' διαπερθεῖν, ἐλ. ἀπαφ. διαπερθεῖν, μέσ. ἀόρ. διαπερθεῖν (ἐν παθ. σμν.) ὄρδ, κλησάθ, καταστρέφω τέλειως, πάντοτε ἐπὶ πόλεως : Π.Μ.32 διαπερθεῖν τὸδε ἄστυ, Ὀδ.Ο.384 ἡε διαπερθεῖτο πτόλις Πηδ.Παιδν.6,104.

Διαπερία (ἡ) νεώτ. γένος προσωπιανῶν φυτῶν. **Διαπεριδότητος** (ὁ) μτγν. ὁ πεφημασμένος Κυρ.βλλ.Λεξ. ὁ αἰσθησ, ἀειμνηστος, διαπεριδότητος.

Διαπεριδαί (οἶ) νεώτ. αἰκογένεια νυκτοδίων κολεοπτέρων ἐντόμων.

Διαπεριπατῶ-έω μτγν. πηγαῖον καὶ ἔρχομαι περιπατῶν, πηγασιερχομαι : Ἀθην.4,157 Β καταλαμῶντο διαπεριπατῶν. . . πρὸ τῆς οἰκίας.

Διαπερις-ίδος (ἡ) νεώτ. ζῶα. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς αἰκογενείας τῶν διαπεριδῶν.

Διαπερῶ ὄμν. διαπερῶ βλλ. διατριπῶ : Βιζην.Μέλι.Σώμ.13 τὸ ὠφέλα ἡ βλάφη σας, ἀφου δὲν διαπερῶ ὄμτα ἄνω τοίχου :

Διαπερῶνσις-εως νεώτ. ἡ διὰ περῶνης διατριπῆσις.

Διαπερῶ-έω, διάφ. τ. -έω, κ. μον. κ. νεώτ. διὰ περῶνης ἡ ἄλλω αἰμνηρῶ ὄργανω διατριπῶ, διαπερῶ : Διόδ.Σ.4,64 διαπερῶνσις αὐτοῦ τὰ σφύρα σθέρφω, Ἀγροθ.1,9 διαπερῶνσις τινα διαμπαῖ κ. παθ. : Λοικ. Ομειρ.24 ἡλοῦς διαμπαῖε διαπερῶνθιμόνος Μην.1,12,14 Σινουε, τῶν ὀφθαλμῶν διαπερῶνται : τὰ βλέφαρα 7) διάφ.τ. διαπερῶνται ἐν τῇ αὐτῇ σμν. : Σχόλ.Ἐπ.207 τὸ μέσον τοῦ βύλου τοῦ τροχῶ διαπερῶνόμενα.

Διαπερῶμαι φεύγω κρύφω, ἐπιλοπακτῶν : Δημ. 1188 διαπερῶντων πρότερον τῶν στρατιωτῶν.

Διαπερῶ-έω κ. νεώτ. ὄμν. διαπερῶν περῶ ἀπέτανι, διαδῶναι : Εὐρ.Γρω.1151 Σκαμνοδρίου γὰρ τὰσθε διαπερῶν βόας Ἰσοκρ.1,19 τὸς ἀμφορούς πηλιασῆτα περῶν διαπερῶν || διερχομαι διὰ μέσου, διασχίζω : Ἀριστ.Ὀρν.1,264 μηκέτι τὴν ἔμην διαπερῶν πάλιν, Εὐρ.ἡέκ.1,17 οὐ γὰρ τὴ σιγῇ διαπερῶσαι Ἐλλάδα 7) διερχομαι, περῶν τὸν ἰόν : Ξεν.Οικ.11,7 περῶμαι ἐπιπρόσθεν διαπερῶν τὸν ἰόν 2) κ. ὄμν. διατριπῶ, περῶν τὰ μέσου, ἀέρα περῶ : Εὐρ.Φοικ.1394 κνήμη γε διαπερῶσαν Ἀργεῖον δόρυ, - ἡ σφαιρα διεπερῶσαι τὸν μηρόν-τὸ στήθος 3) ἐπὶ φλεβῶς διερχομαι, περῶν διὰ μέσου : Ἀρει.Ὀξ.Παθ.2,8 διαπερῶν τὸ ἥπαρ 4) φρ. σθθα διαπερῶν γνωρίζω ἐκ πέτρας : Αλοχ.Ἐπ.990 σὸ ται νιν οἰσθα διαπερῶν 5) πᾶν κ. νεώτ. ἀφηνώω, ὄμν. εἰς τινα τόπον 6) μτβ. κ. νεώτ. κ. ὄμν. μεταφέρω, περῶν τινα ἀπέτανι : Λοικ.Νεκρ.δ.20,1 και τὸν πορθῶ τοῦτον, δε σε διαπερῶσαι 7) νεώτ. κ. ὄμν. διεσδύω, εἰσχωρῶ, διερχομαι διὰ τινος σώματος : τὸ φῶς διαπερῶ τὰ διαφανῆ σώματα, - ἡ βροχὴ τοῦ διαπερῶσαι δια τὰ ροχῆα.

Διαπερῶσάω ὄμν. τοῦ διαπερῶσαι βλλ. **Διαπερῶσις** ἄρ. τοῦ διαπερῶσαι βλλ.

Διαπερῶσάω (αἰ) πᾶν. σθρεν, σκόνεον.

Διαπερῶσις μτγν. κ. μον. διαπερῶσιν βλλ. : Γερμ.Κηπόλ.Ὀρ.248 Α διαπερῶσιν χεῖρας πρὸς Θεόν παραπέσει.

Διαπέταλο (τὸ) ὄμν. περιοχή ἡ ἔκτασις τόπου κατὰ μήκος καὶ πλάτος πρὸθ. διαπετῆς.

Διαπετανόννημι κ. διαπετανῶμαι, πορκα - πελετακα, παθ. - πελετασμαι ἀνοιγῶ στυπνημένον τι, ἀπλώω : Ἀριστ.Ἄνα.732 στον διαπετασῶσαι ἐπὶ τῆς κλίμας μόνον || ἐπὶ πλοῦνοδος : Ἀριστ. ΖΙ.541 β,5 ὁ πλοῦνοδος, ἄταν - διαπετῶσ τὰς πλεκτάνας || ἐπὶ πτηνῶν : Διόδ.Σ.17,15 ἀτοκῆς διαπετετακῶτα τὰς πτέρυγας || τὸ παθ. ἀφωβ. ἐν πᾶν. : Πηδ.Διδθ.ρ.2,4 διαπετανται ἀέλας.

Διαπετέτασις-ατος (τὸ) μτγν. κ. μον. παραπέτασις : Ἀθαν.2,425 τῶν τοῦ διαπετέτασιμόνος διασχισμῶν, Ἀγμ.Ὀνειροκρ.234,13 ἐπικαλύμμασι τισιν ἡτοι διαπετέτασιν ἐκάλυψαν.

Διαπετέτασις (ὁ) μτγν. ἔκτασις, διάτασις, ἀπλωμα : Νεελ.Ἐπ.3,367 χερῶν διαπετέτασις.

Διαπέτεια (ἡ) μον. ἀνομηία : Εὐστ.Σχόλ.Ὀδ. 1842,48 ἠρώων διαπέτειαν παρὰ τοῖς σοφοῖς.

Διαπετέτης (ὁ) ἐκτεταμένος, ἐξηλωμένος, ἀληθός : Ἰηθ.Καρθ.10 ὀκοῖον ἀράγην διαπέτες.

Διαπέτεια, ἀόρ. -επατῶν, ἀόρ. μετ. -επατῶ, Ἰταμαί, πετῶ διὰ μέσου : Π.Ε.99 διὰ δ' ἔπατος μικρὸς διστός, Ἀριστ.Ὀρν.127 κῆπειτα δισθ' αὐτῶ σισθῇ διαπέτει διὰ τῆς πόλεως || ὄμ. πτ. ἀπ. : Εὐρ.Μῆδ.1 εἰθ' ὠφέλ' Ἀργος μὴ διαπέτασθαι σκάφος, Ἀριστ.Σ.φ.1086 γλαυεῖ. . . τὸν στρατὸν διαπέτατο 2) ἀφίπταται, πετῶ μακρῶν, ἐξαφονίζωμαι : Πλάτ.Φαίδ.70 Α ὠπερ πνεῦμα ἡ κανὸς διασκέδασθεῖσα οἰκηται διαπετῶν || ὄμ. ἐπὶ χρόνου : Εὐρ.Ηρ.507 τὸ δ' αὐτοῦ σπουδῶσαις διπέτατο 3) μτφ. ἐπὶ φήμης, πετῶ παντοχῶ, διαδίδωμαι παντοῦ : Ἡρωδ.2,87 διπταμῆναι ἡ φήμη.

Διαπετῶσις μτγν. ἐν φρ. διαπετῶσι τὴν ἐπιθεῖα μοντοῦμαι διὰ τῶν πεισῶν τὴν τὸχην μου, τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ποδῶν μου : Λοικ.Ἐρωτ.16.

Διαπέττω πέπτω, κενώω τροφῆν : Ἀριστ.ΖΙ.4,1,13 ἐκπέττειν τὴν ἐρχάτην τροφήν.

Διαπέττωμαι ποι, τοῦ διαπετῶσθαι βλλ. : Αλοχ. Ἀγ.807 γνώσει δὲ χρόνῳ διαπετῶόμενος.

Διαπέφλοισθα ἐνεργ. πορκα, β' τοῦ διαφάλλω βλλ. 1) ἡσ. ὁ διαπέφλοισθὲν διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διαπέφρυκέναι ἡσ. ὁ χεῖρας, διακίχεται 2.

Διάπλασις-εως (ή) (διαπέσσω) πέψις, χώνευσις: 1ππ.344,26 τροφής... διαπέψιμ.

Διάπληγα (τά) μτν. επίστρωμα εκ σανίδων: ΠΔ Βασ.3,7,32 τροχοί εις υποκατάθρων των διαπλήγων.

Διαπήγιον (τό) πά. διάπηγμα βλλ.: Πάπ. πι-νάκια βωλιτάρια ιθ ανη ποδίοις και διαπηγίοις και λεονταρίοις και πιρηνιδίοις (ιδιορθ. πιρην-ι.

Διαπήγμα-ατος (τό) μτν. κ. νεώτ. (διαπήγνυμι) σταυροειδώς ἐπικεμήνη δοκός, ἐγκάρσιον ξύλον, διάξυλον: Φιλ.Μαθμ.74 ἦν δε καί διαπήγμασι πρὸς αὐτὰ συνειλημμένα τὰ κανόνια' || νεώτ. ξύλινον ἢ μεταλλικὸν τεμάχιον συνδόν κατά διαστάσειν δύο ἢ πλείονα τεμάχια, ἄ ἀμφιδίτης, δημ. τραβέρσα' || νεώτ. ναυτ. ζεύγος ξύλων συνδεθέντων τὸ σύνολον τοῦ θαλάμου, δημ. τρέσες' || ὄμ. ναυτ. μεταλλικὰ ῥάβδοι ἐναχούσαι τοὺς ἀτομολέητας πρὸς ἀποτροπὴν παρημορφώσεώς των ἐκ τῆς πίεσεως τοῦ ἀηθοῦ, δημ. τيرانτες' 2) διαχώρισμα: Ἡρών Ἀποστ.11,9.

Διαπηγημάτων (τό) μικρὸν διάπηγμα βλλ., σταυροτὸ ξύλο: Φιλ.Μηχ.Βελον.64,7.

Διαπήγνυμι κ. νεώτ. κ. διαπήγνυμι, ἐπιπηγνῶν διά μέσου, ἐμβάλλωμι μετὰ τοῦ δύο πραγμάτων: Ἄνθρ.3,3,5 διά τῶν αὐτοῦ πλεονάζον διαπέχεται τὸ ἀκόντιον' || διαπερῶ, διατριπῶ: ἐπιπρ. ἐν πά. «διαπέχεσθαι» 2) πηγνύω, παγῶνων καθιστῶ τὸ σκληρὸν, τροχῶ: Ἄνθρ. Αν.54 τὸ πλεῖον διέπηξεν (ὁ βορῆς) ἢ εἰς οὐδὲν διέλυον' || ὄμτθ. παρκ. πέπηγα, εἶμαι πεπηγώς, πεπηγμένος, παγωμένος, ἐξω παγῶσι: Ἀριστ.Θαυμ.μασ.835 α, 30' 3) μέσ. ἐνεργῶ, φρονιζῶ νὰ συμπηγήσῃ: Λουκ.Νεκρ.Δ 125 ἄλλα σχεδίας διαπηγμένους τοὺς πολλοὺς ἀνοὺς διαπλέσσα.

Διαπήδησις-εως (ή) κ. μυν. κ. νεώτ. ἢ διά μέσου πλῆθους ἢ ἀναπήδησις' 2) μτθ. λατρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἢ διά μέσου τῶν λατῶν διαδοσις, διαπίδουσι: 1ππ.Φύσ.Παιδ.21 [δ.π.γ.], Θεοφρ.Νών.2,270 αἶμα προεχέται κατὰ διαπήδησιν.

Διαπήδω-ἄω κ. νεώτ., μέλλ. -πηδῶσαιμι πηδῶ διά μέσου πῶδός ἢ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος: Ἀριστ.Φ.Ἀχ.1178 διαπήδων τῶφρον. Ἰνν.Ἰππ.3,7 τῶφρον διαπήδων' || μτθ. ὑπερηδῶ ἔλασπρῶς: Φιλ.λόστρ.Ἡρωικ.2,10' || ἄπολ. ἐπὶ ἱπποῦ, ἐκτελῶ πηδῶμα: Ἔνν.ΚΠ 1,48 διαπήδων αὐτῶ ὁ ἱππος πηπει εἰς γόντα' 2) λατρ. ἐκρέω διά μέσου, διαπρῶω, διαπιδῶω: 1ππ.24,143 διαπήδησιν ἄν πιεζόμενον τοῦ δερμάτος ἐξῆ τὰ ἔλαιον' 3) ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνοίγω, σχηματίζω χάσμα: Ἰω.Λυδ.Διοσ.53.

Διαπήνικίζω ἐξεπατῶ' ΕΜ 269,31 «διαπήνικίζω, ἀπατῶ», Εὔστ.1422,2 «διαπήνικίζω, ὁ ἐστὶ διακεφαλοῦν καὶ ἀπατῶν' || διαπήνικίζω λόγον τεχνολογία λόγον πρὸς ἐξεπατῆσαι: Κρατίν.282.

Διαπήνη-μασι (ὁ) μτν. διάπηγμα βλλ.: Ἀπολλ. Παινορκ.Παθ.32 τὸ κάτω διαπήνη θῆνα ὀρθὸν ἄρῶσαι' || ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ.: Φιλ.Βυζ.Ἐπτ.Θαυμ.4,2 οἱ διαπήνης μοχλοὶ Κυκλάδιον ἐμφαίνουσι βραστηροκοπίαν.

Διαπήνησις-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. ἀμνηψία, συναρμολογία, συνένωσις, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος: Ἐρμ.Ν.Στοβ.Ἐκλ.1,1094 εἰ μὲν γὰρ κατά τὴν συναρμολογίαν διαπήνη πλεονάσειε τὸ πῦρ' || νεώτ. ἢ συναρμολογίασι δοκῶν διά τὸν σκελετὸν κατασκευασμάτων τινος' || συνεικ. κ. αὐτὸς ὁ κατασκευασθεὶς σκελετός, δημ. ξυλόδεσιά.

Διαπήρημα-ατος (τό) κολοδῶμα.

Διαπήριον λίαν πῆσιμα, παχύνω πολύ, καταπῶνω: Θεοφρ.Φ Αἰτ.6,117, Θεοκρ.16,91 αὶ δ' ἀνάρηθι μύλων χιλιᾶδες βότανά διαπῆριναίσι.

Διαπήρυσσμετρον (τό) νεώτ. ὄργανον πρὸς μέτρησην τῆς διαπιδύσεως τῶν ἀερίων.

Διαπιδῶσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἢ διά τῶν πόρων σώματός τινος ἐκρῶθ' ὑγροῦ' || ἀφιθρῶσις: 1ππ.

ΦΠ2' || νεώτ. εἰδ. ἢ ἀμοιβαία διεπιδουσι ὑγρῶν ἢ ἀερίων διά τῶν πόρων τοῦ χωρίζοντος αὐτὰ διαφράγματος.

Διαπιδῶσιον (ὁ) νεώτ' φυσ. συσκευή διά τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν κολοειδῶν διαλυμάτων ἀπὸ τῶν κρυσταλλικῶν προσμίξεων.

Διαπιδῶσιος-ῆ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαπιδῶσιν βλλ.: διαπιδῶστικὴ δύναμις -ἐνεργεια' 2) ὁ ἐξων τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν ἰδιότητα τοῦ διαπιδῶσιν βλλ.: διαπιδῶσιον ἀερίων.

Διαπιδῶω κ. νεώτ. μτθ. διηθῶ, διαλύω, λαγαρίζω: Ἀριστ.Μστ.350 α, 8 οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδῶσται τὸ ὕδωρ [δ.π.γ. διαπιδῶσαι]' 2) ὄμτθ. διαπρῶω, ρεῖω διά μέσου τῶν πόρων σώματος τινος: Ἀριστ.743 α, 9 διαπιδῶνεν διά τῶν πόρων' || ὄθ. νεώτ. εἰδ. διηθῶμαι.

Διαπιδῶ-ῶω ἀφῆνω τὸ ὕδωρ νὰ ἐκρέθ' διά τῶν πόρων: Ἀριστ.Μστ.350 α, 8 [δ.π.γ. διπιδῶω βλλ.].

Διαπιεῖω μτν. συμπιέω: Λουκ.Λεζιφ.11 ὅτι ἀμφοτέρωτα κατασθῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διαπιεῖται, **Διαπιεῖσόμεθα** μτν. ἀντιπρῶμαι τῶν διὰ πῆθαι ἐπιχειρήματος, ἀντιπρῶδωμι τὸ ὄμ. πιεῖσαι: Σέξτ.Ἐπι.319 ἄλλου δεῖ ἄλλως εἰκάζοντος καὶ διαπιεῖσόμενον φύεται ἢ διαπιεῖται.

Διαπιθηκίζω Σουίδ. ΕΜ ἐπιτα. τὸ πηκίζω, ποιῶ σχήματα ὡς πηκῶς, ἀπομιμοῦμαι, διαπιεῖω' Σουίδ. κ. ΕΜ 268,38 «διαπιθηκίαισι, διαπαιεῖται».

Διαπικραίνω μτν. ἐπιφέρω μεγάλην λύπην κ. παθ. διαπικραίνομαι μεγάλας πικραίνομαι, πολὺ λυποῦμαι, φαρμακῶνομαι: Πλούτ.Ἡθ.457 Α πρὸς γόντα διαπικραίνομαι.

Διαπικρῶσ-ον μτν. ὄλω, λίαν πικρῶς: Διόδ.2,48 τὸ ὕδωρ συσπῶδες καὶ διαπικρῶν.

Διαπιμολοῶσ-ον μτν. πτεστώδης, λίαν παχύς: Ροφρ.Όνομ.39 σάφρ διαπιμολος καὶ ἀδενώδης.

Διαπιμύλημι μτν. ἀσπρῶ φάρ.-πλῆσιμα πληρῶ τελείως: Φιλόστρ.Νεωτ.Εικ.2,27 διαπιμύλημι οἰκία, Εὐνάθ.Β.Σοφ.493 Δ διαπιμύλημι λόγων τὴν αἰκουμένην' || ἐν τῷ παθ. διαπιμύλημαι πληροῦμαι ἐντέλως: Θεοκρ.7,85 καὶ διαπλησθη πόρα Σικελία αὐτῶν' 2) εἶμαι κεκορημένος, χόρτασμένος ἀπὸ τι: Ἀνδοκ.1,125 διαπλησμένους τινός.

Διαπιπρῆμι μτν. κοῖλι ἐντέλω, κατακοῖλι: Πλούτ.2,1,44 διαπρῆσαι τὰς ναῦς, Αἰν.Τοκτ.4,2' || παθ. μτθ. φλογίζομαι καὶ οἰδαίνω, πρήσσομαι, φουσκῶω ἐκ τινος πληγῆς ἢ παθήσεως: Νικ.Ἀλεξ.341 πᾶσα δὲ οἱ νηδὸς διαπρῆσται, ἱππιατρ.268 διαπρῆσαι πυρρῶνομα τὰ σφυρὰ σὺν ταῖς ὀπλάς.

Διαπίνω διαμύλλωμαι πρὸς τινα ἐν τῷ πίνειν, παραβγαίνω σὺν πιστῶ: Ἡρ.5,18 ὡς δὲ ἀπὸ δεινῶν ἐγένοντο, διαπίνοντες' || ὄμ. κ. μέσ. ἢ δῶλ.π. Ἄθην.11,486 β ἢ διαπίνομένη Καλλιστόν ἀνδρᾶσι... νηστικὴ τρεῖς χάος ἐξέβηεν' 2) πρῆσιμα ἢ πα. «διαπίνω, πρῆσιμα, Περικλέης»: Ἐπιθ.β' 3) πίνω ἐν συνεχεῖα, ὀλόωμαι ἢ κατὰ διαλείματα, κουτασθῶμαι: Ἀνακλ.57, Πλάτ.Πολ.420 Ε τοὺς κεραμέας κατακλίναντες πρὸς τὸ πῆρ διαπίνωσ τε καὶ ἐὼχοῦνοινους' 4) παθ. πίνομαι διά μάς, ρουφιῶμαι μονομάς: Ἀριστ.Προβλ.872 β,27.

Διαπιπρᾶσκω μτν. κ. μυν. πῶλω κατὰ μέρη, λιανκῶω, ξεπουλῶ: Πλούτ. Συγκρ. Αἰω. Σέλλ.3 σόσιαν μεγάλην διαπιπρᾶσκον τιμῆς τῆς τυχοῦσης, Παχμ.Γ' Ἀνδρ.3,343 Α ὁ σίτος διαπιπρᾶσκετο.

Διαπίπτω κ. μυν. πίπτω διά μέσου: Ἀριστ. Οὐρ.313 β, 1' || διαπίπτοντες ἀπέρτες οἱ διπτόντες: Γεωπον.1,11,9' 2) ἀπολοῦσθαι, διαφεύγω, διαπρατεύω: Ἔνν.Ἐλλ.3,24 ἀποχωρήσαντες ἐν τῷ μάχῃ διαπείσαντες ἀμείλιχόντων τῶν Βιβυῶν, Πλούτ.1,24,11' 3) ἐπὶ χρόνον, παρέλθομαι, περῶω: Ἀριστ.Πολ.35,4 καὶ χρόνον διαπείσαντες βραχέος 4) ἐπὶ φημῶν καὶ εἰδῶσεων, ἐξαπλοῦμαι, κοινολογοῦμαι, διασπείρομαι: Πλάτ.Γάλ.8,2.

του δε λόγου διαπεσόντος εις τα στρατεύματα
5) διαλυόμενος καταρρέω, πίπτω: Πλάτ. Φαίδ. 80C το μέν ορατόν αὐτό, το σώμα... ἢ πρόσκει διαλυόσθαι και διαπίπτειν καὶ διαπεσόντα, 'Αριστ. Μετ. 365 b, 12' **6**) ἐπι ποικιλομένων, διαρρήγνυμι, σκῶω: 'Αριστ. Πρ. 936 b, 5' **7**) σπένναι, σπινδύω: ΠΔ' Αρ. 5, 21 ἐν τῷ δυνάει κώρον τὸν μηρόν σου διαπεπνύομαι καὶ τὴν κοιλίαν σου περρησμένῃ' **8**) ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι: ΠΑ Δευτ. 2, 14 διέπεσε ῥάσα γενεὰ ἀνδρῶν πολέμου τῶν ἀποθνήσκοντες ἐκ τῆς παρεμβολῆς **9**) ἐπι χροιάτων, συγγράμματα, ἀπόλλυμαι, χάνωμαι: Πάπ. Ινα μὴ θέν αὐτῶ διαπέσθω, Φωτ. Βιβλ. 202, 18 διαπεπνύομαι... ἔφρασαν τὴν τε ἐκτὴν καὶ ἐβόθων **10**) ἐπι σφουμῶ, διαλείπω: Γαλ. 19, 63' **11**) ἐπι προσώπων, ἀποτυγχάνω εἰς τὸς ἐπιβας μου, εἶμαι ἀτυχής, σφαλῶμαι: 'Αριστ. Πηλ. 695 εἰ τι τῶν ἀδύτων ἔμοι θευθῶν ἐνείη, διαπέσσει πανταχῶ' **12**) ὑποπίπτω εἰς λάθῃ: Χρυσ. Στωϊκ. 3, 33 διαπίπτει ἐν τοῖς σημαινομένοις' **13**) ὑπ. γεν. ἀποτυγχάνω τινός: 'Επικ. Ἐκ. 2, p. 43 V, Σωφ. Ἐκ. 22 διότι μέλλομαι διαπίπτειν τῆς βόθης περὶ τὴν σφαιραν [ἐπέφρω ἀπὸ τῆ δόξα μου]' **14**) ὄμ. ἐμπερῶ, 'Αρρ. Ἐπικτ. 2, 22, 36 διαπίπτουσι περὶ τὸν μεγίστων' **15**) ἀπόλ. παραπλανάμαι, σφαλῶμαι: Νικ. 63 P οὐ διαπεσοῦμεθα' **16**) ἐξάπομαι: 'Αρρ. Ἐπικτ. 1, 7, 6 ἐν χρεῖσι νομισματος μὴ διαπίπτει' **17**) ἐπι ἐνεργειῶν, ἀποδεικνύμαι ἀχρηστος, ἀνωφελής, ἀποβολαίω κακός: Αλγιν. 2, 39 καὶ τὸ ἀνοκωφάνημα **18**) διαπίπτει αὐτῶ, Πολυδ. 5, 26, 16 διαπεσούσης δ' αὐτῶ τῆς ἐπιβολῆς **19**) ἢ μὴ. ἢ διαπίπτουσα ἢ ὁ τόπος ὁ διαπίπτων ἢ κώλασις: ΠΔ' Ἐρ. 19, 12 δοθῆναι τὴν πόλιν ταύτην, ὡς διαπίπτουσαν, αὐτ. 13 καὶ οἶκοι 'Ιερουσαλήμ, καὶ οἶκοι βασιλέων 'Ιουδα ἔσονται, καθὼς ὁ τόπος ὁ διαπίπτων ἀπὸ τῶν ἀκοσθησάντων αὐτῶν ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις **Βασιλιστευμα-ατος** (τῷ) νεώτ. το παρέχον πίστιν; ἐμπιστοσύνην, ἐγγύσην. **Βασιλιστευμα-εως** (ἡ) νεώτ. ἢ πράξις, ἢ ἐνέργεια τοῦ διαπιστευμένου βλλ., ἐμπιστευσις. **Βασιλιστευτήριον** (τὸ) νεώτ. ἐγγραφοῦν, δι' οὗ ἐφοδιάζεται ὑπὸ κυβερνήσεως ὁ διπλωματικός ἀντιπρόσωπος αὐτῆς, ἵνα ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς πολιτείας, εἰς τὴν ἀποστέλλεται' **1**) δελτίον ταυτίστητος: διαπιστευτήριον φοιτητοῦ. **Βασιλιστεύω** κ. νεώτ. ἐμπιστεύω εἰς τινά τι, ἔγω ἐμπιστοσύνην: Αλγιν. 3, 8 ἢ πολιτῶν πολιτείαν (ὄμνη) διαπιστεύουσας; Πολυδ. 5, 40, 17 διαπιστεύει τὴν μὲν ἐπὶ τάδε τοῦ ταύρου δύνασταν' **2**) ὄμ. τινί, περὶ τινος: Αλγιν. 1, 88 καὶ ταυτῆ περὶ τῶν μεγίστων διαπιστεύομεν' **3**) νεώτ. ἐπι κυβερνήσεως, διορίζω τινά διπλωματικὸν ἀντιπρόσωπον εἰς ἕξον κράτος: 'Αριστ. ΜΖ 673 α, 17 οὕτω τὸ τοιοῦτον διαπιστεύουσα, ὥστε καὶ κρίσιν ἐποιήσαντο περὶ τινος τῶν ἐγχωρίων, Μάξιμ. Τύρ. 1, 448' **4**) μ. δοτ. πέποιθα, ἔγω ἐμπιστοσύνην: Πάπ. οὐ γὰρ διαπιστεύουσιν ἡμῖν' **5**) παθ. διαπιστεύομαι ἀπολαύω ἐμπιστοσύνης: Δημ. 1, 45 τοῖς δε κρατουμένοις... ἐπιστετεύεται, Αλν. Γατ. Θεόφρ. 8 B. **Βασιλιστῶ-εω** διαπιστῶ ἐντελῶς, δὲν ἔγω ἐμπιστοσύνην: Δημ. 4, 45 ὥστε καὶ εἰ τις ἐμοὶ διαπιστεύῃ, τοῦτοσι πιστεύωσι αὐτὸν ἐγχειρῆι, 'Αριστ. Πολιτ. 1, 314 α, 17 τοῦ διαπιστεῖν ἀλλήλους' **6**) ἀπόλ. διαπιστῶ: Πάπ. εἰ δ' οἷον διαπιστεύῃς' **7**) μέσ. διαπιστῶ ἐμαυτῶ, δὲν ἔγω ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἐαυτὸν μου: Πολυδ. 8, 46, 7. **Βασιλιστῶ-ὄω** νεώτ., δημ. διαπιστῶνῶ κοδιστῶ τι πιστόν, ἀποδεικνύω τι ἀναμφισβήτητον: ἢ δράσις τοῦ διαπιστῶ τὴν κακοθήθειαν του, - διαπιστῶδη πλάρωσ ἢ ἐνοχῶ του. **Βασιλιστῶνῶ** δημ. διαπιστῶ βλλ

Βασιλιστεύσις-εως (ἡ) νεώτ. δημ. -η ἢ πράξις τοῦ διαπιστῶ βλλ. 12, ἢ ἐκ τῶν πραγμάτων πλήρης ἀπόδειξις: ἢ διαπιστεύσις τῆς ἀλήθειας. **Βασιλακῶ-ὄω** μγη. στρώσω δὲ πλάκην, λιθοστρώσω ἐν χρ. κ. υπε. ἐπιτρώσω: Γρηγ. Νύστα 1, 400 D ἐνθεν ἡ ἀφάρθαια καὶ ἡ ἀφάρθια διαπλακῶν τὸν οἶκον κ. παθ.: αὐτ. 637 δι' ὧν ἡ πνευματικὴ ὁδὸς διαπλακῶνται. **Βασιλακῶ-ὄω** κ. μνη. ἐκτρέφω τῆς ὁδοῦ, παραπλανῶ: Πλούτ. Η8, 97 B διαπλακῶνται τοῦς κινῶσ τῆς τῶν θηριῶν ὁσῆς ἐπιλαβέσθαι, Φωτ. Βιβλ. 183, 128 οὕτε τῶν ἐκβολαῖς τῶν ἀκροσθῆν διαπλανῶ' **2**) ὀδηγῶ εἰς πλάνην, ἀποπλάνω: Πάπ. **3**) παθ. ἐξέχρημαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πλανῶμαι: Διόδ. Σ 17, 16 τρεῖς ἡμέρας... διαπλανηθεὶς ἰσάθη, Πλούτ. εἰς 'Ιω. Δυσσοκ. κ. Στ. 6, 4, 65 ὅτι δὲ ἀποιδεῦται ἐν ταῖς πράγμασι διαπλανῶνται. **Βασιλασῶ-εως** (ἡ) νεώτ. γαελ. κλάδος τῆς γεωλογίας ἐρευνητὸν τὰ στρώματα κηματογενῶν πετρωμάτων καὶ τὰ ἐντός αὐτῶν ἀπολιθώματα. **Βασιλασῶ-εως** (ἡ) κ. νεώτ. διαμορφῶσις ἀποκατάστασις ἀλλοῦς καταστάτος: Γαλ. 18, 332 **2**) σχηματισμός: 'Αλεξ' Ἀφρ. Προβ. 2, 238, 5 κατασκευὴ καὶ διαπάσις τοῦ νεώρου, αὐτ. 2 ἢ διαπάσις τοῦ ἐμβρύου' **3**) μόρφωσις: Γαλ. 7, 26, 'Ιεροκλ. Ἀερ. 10 p. 437 3ε διαπάσις τοῦ σώματος' **4**) ποιομορφῶσις διὰ κατόπιν: Φιλίπ. Μετ. 28, 19' **5**) μτφ. νεώτ. εἰδ. διαπαιδευτικός: διαπάσις χαρακτῆρων **6**) νεώτ. γαελ. -ηλασῶσι ἵππ μεγάλοι ὀμόδες, εἰς ἃς ὑποδιαμορῶνται τὰ ἱεματογενῆ πετρώματα. **Βασιλασμο-ατος** (τὸ) μορφῆ, σχημα' μτ. ζωικός τροποποιημένος, σχηματισμός: Σχολ. 'Αριστφ. Σφ. 614 διὰ τὸ διαπάσιμα ἔχειν ὄνου μορφῆν. **Βασιλασμός** (ὁ) ἢ διαπάσις βλλ.: Ἐπικλ. Πλούτ. Η8, 877 D σώματα... οὕτε βραυσσθῆναι δύναμαι οὕτε διαπάσιων ἐκ τῶν μερῶν λαβείν. **Βασιλασσω** κ. νεώτ., ὄπτ. -ότω σχηματίζω, δίδω μορφῆν: Πλούτ. Η8, 427 B διαπάσιον ὄλην, 'Ιουλ. Λόγ. 2, 78 D διαπάσιον διανομήτω ρύθμισι' **2**) ὄμ. μτφ. 'Ἰώσ. Π 7, 8, 1 διαπάσιμα ἐπὶ ἴσων, Αἰλ. Π 3, 1 διαγράφωμεν τῷ λόγῳ καὶ διαπάσιωμεν' **3**) ὄμ. παθ.: ΑΠ 9, 542 τέταρτοι διαπάσιοντα προσώποις μύθων, 'Αριστ. Γ 2, 740 α, 36 διαπλασθέντα τὰ μόρια τοῦ ἐμβρύου, 'Ιεροκλ. 100 τῆ διαπλασθῆσθαι τὰ ἄλογα γένῃ ἕσθαι' **4**) μτφ. ἐφευρίσκει ἀπονομοῦμαι: Πάπ. τὸ ἄλον διαπλασθῆσθαι **2**) φρ. δ-ηληθ' κριῶ διὰ ἡληθ' : Θεόφρ. Π 4, 15, 2 βελτεῖν τε περὶ τῶν διαπάσιοντες πηλῶ... ἵνα μὴ φύχηται' **3**) ἱστρ. ἀποκοβιστῶ ἄστρον κωτεσγός: 'Ηλνὸδ. π. Ὀρειδ. 48, 33, 5, Γαλ. 12, 360 ὄσοι ἰδαυτοῖσι διαπάσιωσι τὸ κατεγὼς μέρος τῆς ἄνωσ **4**) νεώτ. μτφ. διαπισθῶν, διαμορφῶσω: τὸ παράδειγμα διαπλάττει τὸ ἦθος. **Βασιλαστικῶ-εως** (ἡ) μνη. μνη. διαμορφωτικός 'Αλεξ' Ἀφρ. Πρ. 1, 47 διαλαστικὴ δύναμις. **Βασιλαστικός** ὀμ. μνη. ὁ διαπλαστικός βλλ. **Βασιλαστα** ἐπίρρ. δημ. εὐρέως ἀνοικτὰ ἐντελῶς ὁ πόρτες ἦταν διαπάσιτα ἀνοίγμεν' **2**) ἐπὶ τῶν δύο ὄμων, σπῆς δύο πλάτες: ὄτραφ. βόνει τὸ φέσι του στραβῶ, τὸ καρσιφῆτι διαπάσιτα. **Βασιλαστώμα** (τὸ) δημ. τὸ εἶναι ἢ γίνεσθαι τὴ ἐντελῶς ἀνοικτῶς διαπάσιτωμα παραθῆρου - πόρτας. **Βασιλαστώ-η-ο** δημ. εὐρέως πλατῶς, ἀνοικτῶς: Βαλαωρ. κ.ε Μαριτύ 13 διαπάσιτα ἢ θυρίδα φέγει, Βλαχωρ. Προμ. 1, 45 τοῦ γλάφου τὰ διαπάσιτα φερρούγια, - διαπάσιτα θάλασσα. **Βασιλαστῶνσις-εως** (ἡ) νεώτ. διεύρυνσις, πλάτυσις: διαπλάτυσις τῆς ὁδοῦ - τῆς πλατείας. **Βασιλατόνῶ** κ. νεώτ. διαστέλλω: Ξεν. Λοκ. 2, 4 τὴν ῥοσθῆν τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφὴν μάλλον συλλαβάνειν ἡγήσασθ ἢ τὴν διαπλάτυνῶ

σαν τῷ στήνῳ ἢ πλατώνω : Χρῆσιμ.Τυων.Ἰ.Ἀθην. 14,648 Α διαπλατώνω ποίησον τετραγώνον.
Διαπλατώνω δημ. (προφ. τριαυλλάδως) ἀνοίγω ἐντέλως, διαπλάττω βλλ.: Διαπλατίσασθε τῆς πόρτας.
Διαπλάγμα-ατος (ἴσθ) μον. τὸ μέτρον συμπληγμένου : Εὐστ.157,56 κοίτημα τὸ διαπλάγμα, ὁ οὐκ ἐστὶ τοὺς ἀτήμονας συσχεύσθαι.
Διαπλέκω κ. μον. κ. νεώτ. πλέκω ὄμοιο συμπλέκω : Ὑμν.Ἐρμ.80 ἀρσαστ' ἢ δ' ἀνόητα διπλέκε θαυμαστά ἔργα, συμπλέκω μυρικές καὶ μυρσινοειδέας ὄζους Ἠρ.4,67 ἔπειδ' ἐν τῇ φιλόρῳν τριχῇ οχίσθη, διαπλέκων ἐν τοῖσι δακτύλοισι τοῖσι ἐσωτοῦ καὶ διαλύων χρῆ(ἴσθ). διαλύω) : Ποῦλ. Αἰγ.6,62 ἢ ὄμ. μτφ. : Πίνδ.Π.12,14 οὐλίον θρήνον διαπλέξαι' Ἀθάνα' ἢ δοκμάζω πλέξιμον : Πίνδ.Π.2,153 ἄγαν πᾶντι διαπλέκει' ἢ μέσθι πλέκει τὴ ἔμον : Ἀριστοί.1,25 διαπλέξασθαι κόμας ἢ παθ. συμπλέκει : Πλάτ.Τίμ.36 Β' 2) μτφ. φριδιαπλέκω βίον διαγῶν τὸν βίον, περὶ τὴ ζωῆ μου : Ἡρ.5,92 ἀρσάντος δὲ τούτου ἐπὶ τριάκοντα ἔτια καὶ διαπλέκων τὸν βίον, Πίνδ.Ν.7,146, Πλάτ.Νόμ.806 Α ἀσκητικὸν δὲ τὴν βίον.. διαπλέκειν' ἢ ὄμ. κ. ὄνει τοῦ βίον : Ἀριστφ.Ὀρν. 754 Διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν.
Διαπλέκος-ον ὄρθότ. διαπλέκος-ων βλλ.
Διαπλευρισιός(ος) πάπ. τὸ πλεύρισμα βλλ.
Διαπλευρός-ον νεώτ. ὁ εἰς τὴν ἢ παρὰ τὴν πλευρὰν ἐβρισκόμενος.
Διαπλευσιός-εως (ἴσθ) μον. κ. νεώτ. ἡ πρῆξις τοῦ διαπλέων βλλ. : Νικ.Χων.579,7 δ- τοῦ ποταμοῦ.
Διαπλέω κ. νεώτ. ἰων. πλέω πλέω διὰ μέσου στενοῦ, πορθῶ : Θουκ.4,24 (βαλῶσασι ἢ Ὀδυσσεὺς λέγεται διαπλέων, Πολύδ.6,14,10,12 βραχὺ διάστημα ποῖων, ὡσπκ ὑπηρετικοὺς ἐκπέλειν δύνασθαι καὶ διαπλεῖν' ἢ πλέω εἰς ἢ κατὰ μήκος : Ἀριστφ.Ζφ.122 διπλέωσεν εἰς Αἴγιον, Λυσ.12,17 τῆς ἐπιστοῆς νυκτὸς διπλέουσα Μέγαροδῶ.. ἢ ὄμ. μ. αἰτ. : Πλούτ.Ἠθ.206 Ι διαπλέων τὸ πέλλαος, διαπλέω ποταμῶν ἢ ὄμ. μτφ. : Μηναι.3,11 Ὀρθρ. σωφρόνης διπλέουσα τῆς σωφροσύνης τὸ πέλλαος 2) μτφ. διαπλέω βίον διαπλέω, διερχομαι, περὶ τὴ ζωῆ μου : Πλάτ.Φαιδ.85 D ὡσπερ ἐπὶ ἄσχεδον κινδυνεύοντα διαπλέουσι τὸν βίον 3) διερχομαι, περὶ τὴ μέσου : Ἀριστ.2,3 τὰ φάσμα σὺν τοῖσι οὐραῖσι, διαπλέειν.
Διαπλέω-ων πλήρης ὄλιος διάλιου γεμάτος : Κρατίν.Ἀθην.2,67 Γ ὁ τάλαρος ἡμῶν διαπλέως κρατὶ γάρου, Πλούτ.Ἠθ.551 Α διαπλέων τὸν λογιζόμεν ὄρησι καὶ μαρίσι ἢ ὄμ. κ. ἐν τῷ πληθ. : Θεόφρ.Π.2,14 τροφῆς διαπλέω, Πλούτ.Τίμ.11 αἰ πλέεις διαπλέαι κακῶν οὐδαι.
Διαπλέω ἐπιτα. ὄλιος πλέω, ἐντέλως πληροῦμαι, εἶμαι κεκορημένος, γεμάτος : Θουκ.7,85 καὶ διαπλέωθι πάσα Σικελία αὐτῶν, Ἀνδοκ.16,28 ταύτης δ' αὖ (τῆς θυγατρὸς) διαπληλαμίνοσ, ἐξέβαλε καὶ ταυτὴν ἢ δ' ἔρη κείνην ἐξ αὐτοῦ.
Διαπληκτίζομαι κ. νεώτ. ἀλληλοπλέω. μάχημα διαπληκτίζω, συμπλέκομαι : Πάδ.ἘΕ.2,13 ὄρθ' ὄμο ἀνόητος Ἐβραῖος διαπληκτίζόμενος, Λουκ.Ἀναλ.1 - ἀλληλοθεβρισθέντες, εἶτα διαπληκτίζωσαν ἢ μτγν., μον. κ. ἐν παθ. σμγ. : Μηναι.2,7 Ἐσπερ. ἔφερες τυττόμενος, ἀνειδίξομενος, Πάτερ, διαπληκτίζομενος παρὰ τοῦ τεκόντος σε 2) γεν. ἀφωγῶ, μάχημα δι' ἀεροβολισμῶν : Πλάστ.Λουκ.31 τοῖς Ἰησοῦσι τὸν Ῥωμαίων διαπληκτισάμενοι τοῖς περὶ τοὺς ἐπιτότας οὐχ ἄπειραν 3) κ. νεώτ. μτφ. φιλονικία, ἐριζώω : Πλούτ. Ἠθ.760 Α διαπληκτίζομενον.. πρὸς τὸ γέναιον, Ἀγροθ.128 διαπληκτίζετο.. πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἀγροτονομοῦσ ἢ ὄμ. μτ. δστ. τρώουσ : Πλούτ.Σόλ.2 τοὺς Ἰαριωτάτους.. διαπληκτίζεσθαι τοῖς ἀκώμμοσι ἢ μτγν. κ. ἐνεργ. : Ὀραν.170.

Διαπληκτίζω-εως (ἴσθ) σχόλ. ὁ διαπληκτισμός βλλ.: Σχόλ.Ἰλ.Α.138 ἐν ταῖς πρὸς Ἀχιλλεῖα διαπληκτισσαν Αἰώνος καὶ Ὀδυσσεὺς.
Διαπληκτισμός(ος) κ. νεώτ. ἡ ἀμοιβαία ἐπιθεσις εἰτε διὰ λόγων εἰτε διὰ χειρῶν, φιλονικία, συμπλοκή, καθγάς : Πλούτ.Ἠθ.710 Γ οἱ πρὸς Σωκράτην διαπληκτισμοί, Βασ.2,782 Γ οἱ πρὸς τοὺς γέγοντας διαπληκτισμοί, Πορφ.Μορκ.2. οὐχὴ μετὰ τὰ σκώμματα καταλήγουσιν εἰς διαπληκτισμούς.
Διαπληρῶ ἐπιτα. ὑπερπληρῶ, γειμίζω ὀλίκα, παθ. : Αἰν.Τακτ.16,8 διαπληρῶμενοι λαφύρων.
Διαπληρῶθῆναι ἀπαρφ. παθ. ἀορ. α' τοῦ διαπληρῶν βλλ.
Διαπλήσω, ἀπτ. -πτω διασχίζω, διαχωρίζω, θραύω εἰς τεμάχια Ἠσ. « διαπλήσσοιτες, διασχίζοντες » : Ἰλ.Φ.120 τὰ μέν ἔπειτα διαπλήσσοιτες (δ.γρ. διαπλήσσοιτες) Ἀχιλλεῖο ἐκδιον ἡμίονον 2) παθ. διαπλήττωμαι ἐκλήττωμαι, θραύωμαι, ποροξενεῖσθαι διὰ τῆ : Ἐπικτ.Ἐγγειρ.33,13.
Διαπλήσω ἀνοίγω ἐντέλως, εἶμαι ἀνοικτός, μόν. μτγ. παρακ. διαπληλιχῶς κερηνώς : Ἰπν.662,7 τὸ στόμα διαπληλιχῶς ἢ παθ. διαπληλοσομαι ἰαταμία ἢ βοθίζω ἔγων διαπλάττω, ἀνοικτὰ τὰ σκέλη Ἠσ. « διαπληλιχῶσ, διαπλάττωσ τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν » : Δίων Χρυσ.2,8 ὁ φέλω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπληλιχέμενον.
Διαπλοκῆ(ἴσθ) κ. νεώτ. συμπλέξις, διὰ πλοκῆς σύνσφις σύνσφισ, ἀνάμειξις : Ἰπν.38,11 κυλοῖ ποικίλοι καὶ χρώμασι καὶ.. διαπλοκῆς ἢ κ. μτφ. πλοκή, σύνθεσις : Γρηγ.Νύσσ.2,436 Α ἡ τοῦ σοφιστοῦ διαπλοκῆ 2) πληθ. λαοδωρομία : Ἀκού.ΠΔ Φωλυμ.124,5 ἐκκλινοῦσιν εἰς τὰς διαπλοκάς.
Διαπλοκίνω-ον μτγν. ὁ διαπλοκῶς βλ λ. : Στράβ.17,150.
Διαπλοκος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὄλιος ὁ Νάω, ὁ στενώδης πεπλεγμένος, κρουστὰ πλεκτός : Ἡλίουδ. 2,3,55 καλύθει καλῶμενος διαπλοκος.
Διαπλοκος-οος-ου-ουσ κ. νεώτ. ὄς ἐπιθ. ὁ διαπλέων ἢ συνειχὸς πλέων : Αἰσγ.Πέρορ.382 καὶ πάννησι δι' ἀπλόων καθίστασαν λέων ἰ τοὺς κροτοῦσαν στὰ κοινὰ συνεχῶς 2) κ. νεώτ. τὸ ἀρα. διαπλόω ὡς οὐσ. ἡ διαπλέω, ὁ πλοῦθς διὰ ποταμοῦ, θαλάσσης κ.ά. : Θουκ.3,93 βραχὺς ἔστιν ὁ διαπλόω πρὸς τὸ Κήναον, -κατὰ τὸν ἀπὸ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην διαπλόω 3) τόπος πρόσφορος, ὄλιος διέλιθ τις πλέων, πορθῶς, κανόλι : Θουκ.4,8 δὺοιν νεοὶν διαπλόω (χωροῦντα δύο ναῦς πλοῦσας κατὰ μέτρονον : Πλάτ.Κριτ.118 Β.
Διαπλόω ἐπιτα. ἀνοίγω ἢ « ζῶπλοω ».
Διαπλόω κ. νεώτ. κ. νεώτ. τὴ ἐξ ἀλακτροῦ, καλοπλέω : Ἀριστφ.ἀν.686, Πολυδ.7,11 τὸ δὲ πλόωειν καὶ διαπλόωειν καὶ ἀποπλόωειν.. ἐρείξῃ ἢ κ. μτφ. ἀποκαθάρω : Γρηγ.Νύσσ.2,432 D ὁ τὸν ἡμέτερον ἰδιωτισμὸν διαπλόωων.
Διαπλόω-ών ἀναπύσσω, ἐκπύσσω, ἀπλώω εἰς μεγάλων ἔκτασιν : Ἐβραῖος εἰς Πάδ.Ἐν.38,29 τὴ διπλώσας καθ' ἡμῶν ἀπλώω, Γρηγ.Νύσσ.1,2 Β' ἢ διαπλόωσθαι δ.γρ. ἀντι διαπνεύσαι ἐν Ξεν. Συμπ.2,25 ὄμο δὺναται ὀρθόσθαι οὐδὲ τὰς οὐρας διαπνεύσαι (διαπλόωσθαι π. Ἀθην.11,504 Δ).
Διαπλώζωμαι μτγν. κ. μον. διαπλέω : Νικήτ. Χωκ.Χρον.2,63 Α τὴν ἀστράτην ἐπανοθεῖ καὶ δια τοῦ πολέμου ὄργανα ῥάον διαπλώζεται, Εὐστ. 94,61 ἔταιρος τῷ διαπλώζομην.
Διαπλώζω-εως (ἴσθ) μον. ὁ διαπλόω βλλ. : Νικήτ. Χων.Χρον.10,190 Γ τῆς ἐξ Ἀγρότων διαπλώσεως.
Διαπλώζως(ος) ὁ διαπλόω βλλ.
Διαπλώω ἰων. τὸ διαπλέω : Ἀπολλ.Ρ.2,629 ἀλόδ.. κλέωσθαι νηὶ διαπλώειν ἢ κ. μτφ. : ΑἰΓ.7,23 πάντα διαπλώσας βίον πρῶλ. διαπλέω 2).
Διαπνεύω ποι. τοῦ διαπνεύω βλλ. : Νόων.Δ.2,201 ἦνυραν ἀπειλήθηρα διαπνεύοντες ὀδόντων.

Διάννευμα-ατος [τό] λεπτὴ πνοὴ ἀνέμου, οὐρα : Ἰνν. Ἀερ. 291,52 οὐ σαοδρὰ τὰ διάννευματα τὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν πνεύτων ἀφικνεῖται [ἀμφ].

Διάννευσις-εως [ή] μτν. κ. μον. διαπνοή, ἀναπνοή, ὄθ. μτφ. ἀνακοφισιάς : Γεωμ. 5,28, τὰς περυσίας βλάστας ἐπὶ ἀπαλάς οὐσας ἀφαιρέειν χρῆ' πολλῆν γὰρ τῆ ἀμπελώ διάννευσιν παρέχειν.

Διάννευστος [ό] ἴσ. « παραλογιστικός » [πλά]. **Διάννευστος** [ή] μτν. κ. μον. διαπνοή, ἐξαρτισισιά : αἰ. 19,514.

Διάννευστικός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ βοηθῶν τὴν διαπνοὴν βλ. 21 κ. 31 : Ἀρετ. 74,43.

Διάννευστός-όν μτν. εὐκόλως ἐξαερούμενος, πηχτικός : Ἀλεξ. Ἀφρ. Αἰσθ. 36,4 διανευστός ἀήρ.

Διαννεύω κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. διαπνεύω, μέλλ. -πνεύσομαι ἐπὶ ἀέρος, πνέω, φουσῶ διὰ μέσου : Ἀριστ. Πρ. 967,4,3 διαννεύει τὸ σῶμα κ. παθ. : Ἐν. Σμν. Πρ. 225 οὐ δύναται ὀρθοῦσθαι οὐδέ τιεσ ἀερας διαννεύσθαι, Ἀριστ. Ζ1 518 α, 16, Διόδ. Σ 5,82 αὶ δὲ ἄησοι διαννεύονται 2) ἀμτβ. ὄδωμαι ἀέρα, ἀερίζομαι : Ἦρων Πνευμ. 221 ἀπόφραον ἀπαντα ὄθ. μτφ. διαννεύειν 3) ἀναπνέω, ἀνασπῶν : ὄθ. μτφ. ἀναλαμβάνω δύναμις ἀνασπῶμενος, παίρω ἀνασπῶν : Πλούτ. Κιμ. 12 πρὶν διαννεύσαι καὶ στήναι τοὺς βαρδάρους, Φιλ. Διαννεύσαντες δὲ τῆς τιμωρίας 4) ὄμ. κ. μτ. ἐμπαρῶ. διαρ. (ἐκ τινος) : Πολυδ. 31, 161 ῥόθιοι, διαννευκτότες ἐκ τῆς . .

δυσχερίας 5) νεώτ. ὕψισταισι διοπνοῇ βλ. 5) 4) ἀμτβ. διασκορπίω ἐν εἰδεί ἀτόμων, ἐξαρτισίζομαι : Ἀριστ. Ἀναγν. 479 α, 17 τὸ πλείστου διαννευκτότες ἐν τῷ πλείεθι τῆς ζωῆς, αὐτ. Μζ. 671 α, 20 5) ὄμ. παθ. : Πλάτ. Φαιδ. 80 C, Ἀριστ. Πνευμ. Αἰθ. 11 β, 9 διαννεύεται . . τὸ σῶμα 6) [α]ργ. διασκορπίω δι' ἀναθυμιάσεως : Ἀρετ. 6,29 7) κ. παθ. ἐξαρτισίζομαι, ἐξαερίζομαι, παύω : Γαλ. διαννεύεται ὁ πυρετός 8) κ. ἀμτβ. ἐν παθ. σημ. : Ἀρετ. 33,39 διαννεύεις τὸ ἄλγος 9) μτφ. ἐπιφυτῶν, ἀναβῶν ἀέρια, ἀσμήν : Θεοφρ. Πφ. 1, 1, 3 διαννεύεται καὶ ἐξατμίζεται 10) ὄμ. κ. μτφ. ἐνεργ. : Πηναϊσ. 1, 16 ὄθ. 4 εὐωδίαν θείας γνώσεως τῆ Ἐκκλησίᾳ διαννεύονται 7) ἐπὶ ἄνθρ., ἀναπνέω διὰ τὸν πόρνον τὰ σώματα ἢ ἰδρώων : Γαλ. 7, 110 διαννεύεται μὲν γὰρ αἶμα τῶν ζώων σώματα κατὰ διττὸν τρόπον, ἀπερχομένων μὲν . . τῶν περριτωμάτων, ἐλκομένης δὲ . . τῆς ἀεραδούς οὐσίας 8) νεώτ. ἐμπνέω βλ. 1 ἐξ ὀλοκλήρου, ὄθ. παρωθῶ, παρορμῶ : τὸν διαννεύεται ὁ ἔρως πρὸς τὴν ἑλευθερίαν κ. παθ. : διαννεύεται ὑπὸ ἐυγενῶν ἀλιθιωμάτων.

Διαννύω σχολ. καταπνύω : Σχολ. Θεοκρ. 15,88 ἀποκαίνοισιν ἡμᾶς καὶ διαννύοισιν.

Διαννοῦν [ή] κ. νεώτ. Διόδοος, τόπος πρὸς ἔξοδον τοῦ ἀνέμου : Ἀριστ. Μετ. 2,89 διὰ τὸ τὴν θάλατταν μὴ δίδονα διαννοῦν τῷ ὑπὸ τὴν γῆν ὠρμημένω νεύματι : ἐν τῷ πλείεθι χάσμα, κενόν : Ἐρωπιον. ἐνλ. διαρῶγος 2) ὄμ. πλθθ. ἀρητοί : Ἀρετ. ὉΞ. Νοῦα. 27 3) ὄμ. ὄργανα ἀναπνοῆς : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1, 5 4) καθ' ἐν. ἡ ἀναπνοή : Ἰνν. Τροφ. 28, Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρ. 1, 21, ἵσπερ δὲ ἐν θύραισι διαπνοῆ, τοῖσιν ἐν τῷ σῶματι διαπνοῆ διὰ τῶν ἀρτηριῶν, Γαλ. 5, 180 5) νεώτ. ἀθλοῦς διαπνοῆ, ἄθληματικῆ, ἢ διὰ τοῦ θύματος ἀποβολῆ διοξειδίου τοῦ ἀνθρακικοῦ καὶ ὀξυγόνου καὶ ἀπορροφῶντος ὀξυγόνου 3) ἐξἄστιας : Θεοφρ. Πφ. 1, 6, 16 4) ἐκβολὴ ἀνέμου τῶν ἐντέρων, φύσα : Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2, 8 5) νεώτ. ὄμ. διαπνοῆ φυτῶν τὸ φανόμενον, καθ' ὃ τὸ ὕδωρ τὸ εἰσερχόμενον διὰ τῶν ριζῶν ἐξέρχεται ὑπὸ μορφῆν ἀτμοῦ [ἰδίας ἀπὸ τῶν φύλων].

Διάννοια [ή] μτν. κ. μον. ἡ διανοηθῆ βλ. 11, 2 κ. 3) Πολυδ. 2, 219, Γεωμ. 7, 61 ὄμ. πνίγεσθαι ἀλλὰ διάννοιαν ἔχειν 2) σχίσμα, ἐνοήματα, ὄθεν διαννεύει, ἐκφεύγει τι : Παλλὰδ. Ισπρ. Ἰνν. Ἀμρ. 12, 283 C.

Διαννοικός-ή-όν νεώτ. ἐπὶ φορηθῶν, ὁ ἐπιφέρων ἐπιδρωσιν.

Διαννοόμετρον [τό] νεώτ. συσκευή πρὸς καταμέτρειν τῆς ἐκκρίσεως τοῦ ἰδρώου καθ' ὀρισμένους τόπους ἢ σημεῖα τοῦ δρωστος.

Διαννοοσύρος-ου [ό] διαννοή βλ. : Ἰνν. 602, 24 τὸν διάννοον τὸν ἀμφὶ τὴν κοιλίην.

Διαποδῆλω μτν. ἀποδῆλω μετὰ πίστεως, βλεπω μετ' ἐλπίδων : Ἰω. Χρυσ. 2, 26 μέχρι τίνος οὐ διαποδῆλωμεν ἐν τοῖς ὁρανοῖσι 5)

Διαποδῆλω ἐν μτν. πλθθως, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἀποδεικνύω : Σιών. 119, 737.

Διαποδῆλω ἴσ. ἐξέρταζω, μετῶ διὰ τοῦ ποδός, ὄθ. ἐπιμελῶς μετῶ ἴσ. κ. EM 269, 25 ἐ διαποδίζων, βασανίζων, ἐπιμελῶς ἐξέρταζων . .

Διαποδισμός [ό] μτν. τὸ πηδῶν κατὰ διαφόρους διευθύνσεις 6) εἶδος χοροῦ μετ' ἀλυτῶν ἴσ. « εἶδος ὀρχήσεως ἢ ἀμφοῦ » : Πολυδ. 4, 99.

Διαποδιστής [ό] νεώτ. ἐπὶ Ἰννων, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ὑπερὸ τὸ σύνθετος διασηκτικός.

Διαποδίστημι μτν. χωρίζω ἀποσχερῶς, ξεχωρίζω ἐντελῶς 7) παθ. διαποδισγύμαι ὄλως ἀσχωρίζομαι : Φιλ. 1, 38 ὁπότ' οὐκ διαποδισγύσασθαι κατὰ τὸ παντελῶς ἐθέλωμεν.

Διαποδησάω μτν. ἀποδησάω ἀγωνιζόμενος : Πολυδ. 16, 31, 8 τῶν ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμαρτυροῦμαι καὶ διαποδησάω πρὸς τοὺς βιαζομένους.

Διαποικίλλω κ. νεώτ. ποικίλλω βλ. καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ποικίλλω κοσμῶ, στολίζω : Πλούτ. Σερτ. 14 ἀργύρω χρωμένους ἀειδείας καὶ χρυσῶ κρήνη τε κατεκόσμησεν καὶ θυροῦσας αὐτῶν διαποικίλλει 8) συνήθ. κ. ἐν γρ. παθ. : Ἰνν. 101, 3, 68 διαποικίλλω διατηρήσω, Ἰσοκρ. 9, 9 πᾶσι τοῖς εἰδῶσι διαποικίλλαι τὴν ποίησιν, Πλούτ. Αἰσθ. 7 ἀπάντα τὰ πολλὰ διαποικίλλων τοῦ πόλεμου 9) παθ. ποικίλλομαι, κοσμοῦμαι : Ἀριστ. 12, 503 β, 5 μέλαν . . διαποικισμένην 10) ὄμ. μτφ. 5- ἐκ τινος εἰς ἀλλὰ πεποιμένος ἐκ διαφόρων εἰδῶν : Πλάτ. Νόμ. 693 D ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

Διαποικίλλω ἐκ τούτων εἰσι διαποικισμέναι.

τελέμαστος πνος: Ξεν. Αν.3,33 ήν δέ τις ήμās τής δόδο ήπιμαλύθ, διαπολεμεί ταύτην, Πολύδ.3,2,3 ή όμ. πρός τήν Διδό. Σ.14,99 διαπολεμάω πρός τοάς κατά τήν πόλιν ή μόν. τό παθ. πολεμού- μαι συνεχώς: Σέργ.Μακρ.π.Σάβ.3,203 τό δέ τής έκκλήσεως πρόμαγα . . διημυχλετο . . και κρι- φίως διαπολεμείτο. 3) άσχολοῦμαι εις πολέ- μους: Πλούτ. Φάδ.19 τό γάρ πλείστον του χρό- νου διαπολέμουν 4) εξακολουθώ διεύχων τον πόλεμον: Θουκ.δ.6,37 Ικανωτέρων ήγοράσι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολέμεισι ή ισχολ. «το πόλεμου διενεργείν ».

Διαπολιρκώ-έω πολιρκώ τινα συνεχώς, άδια κόπως, άποκλείω: Θουκ.3,17 τήν γάρ Πυτιόδατα διδροχμιά όληται έφρουρον, τρισχίλιοι μόν οι πρώτοι, ών ούκ έλάσσουσ διαπολιρκήσαν.

Διαπολιταία (ή) μν. διχόνοια, έρις μεταξύ πολιτικών μεριδών: Πλούτ. Η6.510 C έν δικαιο, έν στάσειν, έν διαπολιταίσι, Κικ. Αττ.9,4 άφεμένψ τάς πρός τούς Ισχυράσι διαπολιταίως.

Διαπολιτεύομαι είναι πολιτικός αντίπαλος, αντιπολιτεύομαι, διαφωνώ ώς πρός τήν άσκησησ των πολιτικών πραγμάτων: Αλκχιν.3,194 έγράφοντο γάρ άλλήλους παρανόμων ού μόνον οι διαπολιτεύο- νται, Μαρκελλίν.Θουκ.2) Θουκυδίδης Μελισσαι, ός και Περικλεί διαπολιτεύαστο, Δίων Χρυσ.2,147 έπειδάν δύο ήπιαντες όμοίως άνδρες διαπολι- τεύωνται πρός άλλήλους.

Διαπολιτευτής (ό) μν. πολιτικός αντίπαλος: Άπν.16,πρ.8 όσαι δέ του βάρκα διαπολιτευται τήν βάρκα . . δύνανιν έδεδοκίμασαν.

Διαπαλλάτμι κ. μον. έτελεώς κατατρέφω, άφαι- νίζω: Θεόφ.Φι.8,10,3, Ξεφ.Ίω.Όμ.266 και γάρ ό φειδόμενος του παιδιου αυτού, διαπαλλάσσει αυτό.

Διαπομπεισις-εως (ή) μον. κ. νεώτ. ή οίον έν πομπή άνωμική περιφορά ή έκθεσις προσώπου πνός, πρός ποινήν, κατασίχησιν ή χλεύσιν αυτού ήπιβαλλομένη, τό ρεζέσμα. 2) μπ. έκ συνειδή, ή δημοσία γινομένη, προφορικός, ή γραπτός έκπικρι- τική έκθεσις των άνωμικών πρόξενων προσώπων.

Διαπομπέω φέρω εις πέρας, τελειώω πομπήν: Λουκ.Νεκυσμ.16 μετέβαλε τό ένών σχήματα ούκ έώσα εις τέλος διαπομπέσαι ώς άτάχθασιν. 2) περιφέρων τι προσοφείω οίον πρός συμπο- σάζοντας: Κριτ.π. Αθην.13,600 Ε ές τ' άν οδωρ οίωψ συμμηνγνόμενον κυλίεσαι πας διαπομπέω? 3) μον. κ. νεώτ. άποβάλλω τινά εις διαπομπέωσιν βλλ.

Διαπομπή (ή) τό πέμπειν τινά πρός τινά, ή άπο- στείλν τιος πρός τό ενεργήσαι ή άνακονώσαι: Άπν. Έμφ. Πολ.5,71 διαπομπαι δέ συγαί των φί- λων έγγίνοντο. ή ειδ. ή άποστολή πρόσδεων: Θουκ.δ.41 των πρός τας πόλεις διαπομπών.

Διαπομπήσις-εως μπν. άπάτριφεις άποσώδθεις: Κλήμ. Αλ.850 έπ. . . τή διαπομπήσι των κακών.

Διαπομπήσος-ον μπν. κ. μον. έπ. πραγμ. ό ού ενεργείται διαπομπή, διασθίσις, διδούσις: Διδό. Σ.2,49 τών προσηλεισμένων τοίς θεοίς εις τε τήν οικουμένην πάσαν διαπομπήσος πατριφειών ή γεν. ό άποστέλλόμενος πρός έμφάνισιν ένάπισιν πνος: Άπν.Κιν.3,47 κορινθικός τ' έμολεν διαπομπήσος **όφθαλμοσίαν**. 2) έπ. ένβολών, όδοντων, διαστο- γών κττ., ό προσησμένος πρός διαπομπήν, έσο- ποστών, άνακονώσων εις τινά και ίδίως εις πολ- λούς: Άπν.Κομν.15,493 C αι ταυ άποκράταρος πρός αυτόν διαπομπήσος διαμνησας, Εδστ.158,1.

Διαπονάσσει ή Να. « διαναβάλλεται, διαναρρι- πτεται » ή δάων ή διαναρριζει.

Διαπόνημα-ατος (τό) βερεία, έργασία, κόπος, έξάσκησις, γύμνασις: Πλάτ. Νόμ.813 D και τό περί των πόλεμων άπαντα τοίς σώμασι διαπονήματα. 2) συγκρεπ. τό έτελοώμενον έπ. όλης έργων, ή έντεχνος έργασία: Πλάτ.Κριτ.11,4 και όσα όλη

πρός τό τεκνώνμα διαπονήματα παρέχεται ή τό φιλοπόνημα: Προκλή.Καθηκ.27 διαπόνημα βασιλείας. 3) όμοίδη έργασία, κόπος, προ- σπαθία: Προκλή.Γαρθ.4,19 C τοίς γενομένοις άπέδωκεν διαπονήματα ήμιν τό πόλεμον.

Διαποννηρέωμαι μπν. φέρομαι πομπρώς, κα- κώς: Διον. Αλ. Ισσι.3,18 πούς μόν τον άντιδικον δια- πονηρεται, τούς δέ δικαστάς καταστρατηγεί.

Διαποννήσις-εως (ή) μπν. έπιμελής και άκριθής έργασία, κατασκευή: Πλούτ. Η6.693 D ή γάρ αή τό πυρο διάποννήσις εις τον άρτον . . θέσασ μεθ' όσης γίνεται πραγματείας. 2) κόπος, άσκησις, γύμνασις: Κλήμ. Αλ.28,3,4 ούδδ . . όπεξαρετέον τής κατά τό σώμα διαποννήσιος τας γυναίκας.

Διαποννήτοτα έπιπρ. έξ άγρ. διαποννήτω, λίαν διαπόνως βλλ.: Φιλ.2,20 ή διαρθ. διαποννήτοτα.

Διάπνος-ον μπν. έπ. πρσα. ό εξησκημένος, ό σκληραγωγημένος: Πλούτ. Μάρ.26 ήσαν διαπνοί τοι σώματα και καθήλικότες. 2) διαπονη- μένος, τολαιπωρημένος, άβρόθυμος: Πλούτ. Η6. 2,135 P πρός τήν καλάς πράξις και μεγάλας μεθ' διαπνος έχειν τό σώμα μηδ' άμείδω μηδ' άνα- γορεύον. 3) έπ. πραγμ., ό παρώντων πόνων, έπίπονος, κοπιώδης.

Διαπόντιος-ον κ. μον. κ. νεώτ. ό πέραν του πόντου, τής θαλάσσης, ό ύπερπόντιος: Αλογ.Χο.352 τάπον διαποντίου γάς δώμασιν έσφόρητον, Θουκ. 1,141 χρονίωσ πολέμων και διαποντίων, Επηγρ. δια- πόντιος προειδή. 2) ό διαμέσος τής θαλάσσης διευθυνόμενος: Αλεξ.210, 1π. Αθην.4,165 Α) Χαρ- φων . . όδδ γάρ πέταται διαποντίων, Ξεκούδ. Γνώμ.18 υαύτης διαπόντιος, Άπν.Κομν.10,299 Β, Μπ- νοι.12,6 Σιν.Ε διαποντίω πάλιν πρός τήν ενεκαμεί- νην χρήται τό επανόδω ή νεώτ. ό έκ του πόν- του: Ζαλοκ.Σκ.Φαλλ.1,28 διαπόντιος έπτες νότας.

Διαποντικός έπιπρ. πέραν τής θαλάσσης ή διά μέσου τής θαλάσσης: Ζενορ. Σιν.Καν.3,456.

Διαποντολήντης-ος-ε ός-ες ή έπ. τό πόντου, τής θαλάσσης περιηλωόμενος: Απν. Αλεξ. Αθεαν.20,13 έκπευγε νότου. . . Διαποντολήνησ μανίαν.

Διαπονώ-έω επεξεργάζομαι έπιμελής: Ισοκρ. 5,85 τοίς εξεργάζεσθαι και διαπονέωσιν δυναμέ- νους ή άναφορ. πρός έδέσματο, πορασκει- ζώω μετά τέχνης: Πλούτ. Λοδκ.40 δφων τε ναπο- δαπων και περμάτων περιττώσ διαπονημένων. 2) παρακολουθώ μετά ζήλου, κατογινομαι εις η: Πλάτ.Νόμ.810 Β γράμματα τούτων χρή του μάχοι του γράφει και άναγωγώνσ δυνατων είναι διαπονω, Αριστλ.Πολιτ.1341 α,11. 3) έξα- σκώ, γυμνάζω: Ξεν.Κυν.410 τά σώματα διαπο- νούσαι . . ώφελούνσαι, Πλούτ.Λυκ.14 τά σώματα των παρθένων δρόμοις και πόλας . . διαπονη- σαν ή όμ. κ. μέσ. : Ξεν. Απομν.2,1,33 εξεσσι διαπονησέμενψ τήν . . εθδαιμονίαν κεκτθσθαι ή παθ. άσκαομαι εις μάχησιν τινά, διδάσσομαι: Πλούτ.Περ.4 μουσικήν διαπονηθσαι άνδρα φη- σιν ή ή μπ. παθ. πορασκ. διαπονημένους ό έχων ειδικήν τινά μαρφήσιν, ό τελείως εξησκημέ- νος: Διδό. Σ.11,7 διαπονημένους στρατιώται ή πα- λαιοχοι! 4) άναφορ. πρός τήν γίν. καλλιεργώ έντέλεως μετ' έπιμελείας: Πολύδ.4,45,7 όταν δια- πονησώσι ταύτην (τήν γάρων) και γένεται τοίς τών καρπων πλίθεος ή παθ. καλλιεργούμαι, ε- γωργούμαι: Πλάτ.Κριτ.118 C ώδω τό πείδαν . . διε- πονήσθω. 5) άναφορ. πρός οίκον, κυβερνώ, διοικώ, παθ. Αλογ. Αγ.19 οίκου . . ούχ ώς τό πρόσθ άριστα διαπονησόμενον. 6) άμπρ. έρ- γάζομαι πολύ, κοπιώω: Αριστλ.Πολιτ.1339 α, Β άμα γάρ τή τ διανοσί και τό σώμασι διαπο- νώνσ ού δεί ή όμ. κ. μέσ. : Πλάτ.Νόμ.966 C ός άν μη διαπονησάται τό πάσαν πλίστιν λαβείν των ούσών περι θεών, Αριστλ.ΖΓ 759 β, 1 δια-

νονόματι περί τὸν γόνον ἢ οἱ διαπονόμενοι οἱ λίαν μαχθόντες, οἱ κατηγόμενοι εἰς βαρεῖα, ἐπιπόνως ἐργασίας, ἀντιβ. ἀνομοί: Ξεν.Λοκ.5,8 οἱ μὲν διαπονόμενοι εὐχρόοι τε καὶ εὐσαρκοὶ εἰσιν ἢ ἐπὶ κύνων, ὁδοβάλλομαι εἰς μόχθους ὑπὸ ἄλλων: Ἀρρ.Κυν.32. 1) ὑπερ. παθ. ἄσθεσι, ἐνοηλοῦμαι, παρατίθω: ΚΔ Πρξ.4,2 διαπονόμενοι διὰ τὸ διδασκείν, τὸν λαόν.

διαπόνως ἐπίρρο. μετὰ πολλοῦ μόχθου καὶ κόπου, ἐπιπόνως: Πλάτ.Φάβ.1 διαπόνως δεχόμενον τὰς μαθήσεις.

διαπορεία (ἡ) ἡ πρόξις τοῦ πορεύεσθαι, διαβαίνειν, ἐπὶ τῶν οὐρανίων αἰμάτων, ἡ διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, διάθεσις: Πλάτ. Ἐπιμ.982 C ἐχρὴν τεκμήριον εἶναι τοῦ νοῦν ἔχειν ἄστρα τε καὶ ἔμψασαν ταύτην τὴν διαπορείαν 2) μακρὰ πορεία, ὁδοπορία, ἐν χρ. κ. ὑπερ.: Πλάτ. Κριτ.106 Α οὕτως ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπῶντες ἀπ᾿ ἄλλων. 3) ὑπερ. μεσολάθεσις, μεσίτευσις: Πλάτ. Ἐπιμ.984 Β εὐχάρις τῆνδ' μάλα χροῖν τῆς σφάραγος διαπορείας.

διαπορεύμα-ατος (τὸ) ἡ διαπορεία βλλ.: Φάτ.π.Κοιμ. ΑΒθα. ἐν λ.

διαπορεύομαι κ. νεώτ. μέσ. τοῦ διαπορεύω βλλ.

διαπορεύσιμος-ον σφάλ. οὐ δυνατὴ ἡ διαπορεία βλλ.ἡ, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπορεύεσθαι: Σχολ. Ίκ. 227 ὡς ἐσμ. τοῦ διαπορεύω.

διαπορεύσις-εως (ἡ) Σουίδ. διαπορεία βλλ. **διαπορεύω** ἄρρ. λξξ. κ. σφάλ. ὁ δυναμένος νὰ διαπερασοῦ: Σχολ. Ξεν. Ἀν.1,22.

διαπορεύω διαπερῶ, μεταφέρω: Ξεν. Ἀν.2,5,18 οὐδ' (ποταμοῦ) οὐδ' ἂν παντάσῃ διαβαίπτε, εἰ μὴ ἡμεῖς ἡμᾶς διαπορεύομεν ἢ κ. νεώτ. συβ. τὸ παθ. ἐν μέσ. σμῆ. πορεύομαι, βαίω διὰ μέσου, διαβαίνω: ἤρ.4,33 καταβαίνειν ἐπὶ τὸν κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς ἔσθον ἢ ὑπ. αἰτ. διέρχομαι διὰ μέσου: Θουκ.5,52 διαπορεύομενος Πελοπόννησον διὰ στρατῆρ. Ξεν. Ἀν.3,3,7 ἡ διαπορεύομαι γραμμῆν βαίω κατὰ μῆκος γραμμῆς τῆς: Ἀριστ.Λ.ΗΝικ.174 β.1 κ. ἀπόλ.: Θουκ. 1,107 σκέψασθαι ὅτην τῶν δὲ ἀσφαλέστατα διαπορεύονται, Πλάτ.Φαίδ.85 D ἢ οἱ διαπορεύομενοι οἱ διαβάται: Ἀλκ.Τακτ.32,10 2) διεξέρχομαι, διηγούμαι λεπτομερῶς: Πολύδ.16,26,2 διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας τὰς αὐτοῦ 3) ἐπὶ τοῦ χρόνου, παρέρχομαι, περῶ: Πλάτ. τοῦ διαπορευομένου μηνός 4) ἐκτελῶ: Πολύδ.30,22,5 διαπορεύεσθαι τὰς κρούσεις.

διαπορεύμα-ατος (τὸ) κ. μον. ἀπορία, ἀμφιβολία: Ἀριστ.Λ.Υστ.93 β. 20 οὐδ' ἔστιν ἀπόδειξις αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς διαπορεύμασι, Θεοφύλ. Σ' Ἰστ.1 Α ἀγε δὴ μοι τὸ διαπορεύμα τοῦτο γιγχομένη μαβελν διδάσκει 2) ἀσησυχία, ἀσυμφορήσια, ἀμυχανία: Ἰνν.Διοκτ.42 ἰσράτης περί τὸν τρέχοντα καὶ διαπορεύομα.

διαπορεύσις-εως (ἡ) ὑπερ. κ. νεώτ. διαπορία βλλ.: ἤρ. « διαπορείσις, ἀμφιβολία, ἀπορία »: Πολύδ. 28,3,6 τὸς πολλὰς εἰς ἐπίστασιν καὶ διαπορείσιν κ. ἡνὸν ἡπὲρ τοῦ τι παρ' ἂν. « εὐστοροῦν ἢ ὄμ. κ. ὑπερ. ἔρωτ.: Πολύδ.35,51 διαπορείσις, ἢ εἰ δεῖ συμβαλεῖν 2) κ. νεώτ. εἰδ. ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ τὸ ρήτορ ἐκθλοῖται προσποιεῖται ἀπορίαν ἐπὶ πραγματικῶν γωσῶν: Ἐρμω.Μεθ.2,30,2.

διαπορεύσις (ἡ) γλώσσ. ὁ περί τὸς ἀμφιβάλλον.

διαπορητικός-ή-όν ὑπερ. ὑπερ. ἐπὶ χρησ. ὄντων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀπορίαν, εἰς ἀμφιβολίαν, ὁ ἐκφέρων λόγον ἐμβάλλοντα εἰς ἀπορίαν, ὁ ἀμφιβολικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀπορίαν, ὁ ἐκφέρων ἀπορίαν ὑπὸ συνέσεως 2) κ. νεώτ. ὁ ἐκφέρων ἀμφιβολίαν, ἀπορίαν, ἀπορηματικός: Εὐστ.62,32 καὶ καὶ διαπορητικός (ὁ σύνδεσμος ἡ) - ἐκφραστικὸς διαπορητικῶς.

διαπορητικός ἐπίρρο. ὑπερ. κ. νεώτ. ἐπὶ σχήματος, ἐνδοσπαστικῶς, μετ' ἐκφράσεως ἀπορίας, διὰ σχήματος διαπορητικός βλλ.: Ἐρμω.Εὐρ.4,3 διαπορητικός περιεδοῖσται, Βασ.1,298 ἢ ἐν τῇ προκειμένῃ φιλίῳ ἀρχεται διαπορητικός.

διαπορητικός-εως (ὁ) ὑπερ. ὁ μεταβιβάων, διαπερών ἄντιπερ. κ. ὑπερ. ὁ μεταβιβάων ἀγγελίως, λόγως κττ.: Μάξαρσις Ἐπιδ.ἐν Ἄδου.3,153 διαπορητικός λόγων καὶ μηνυμάτων Λατίνων καὶ Γραικῶν.

διαπορθεύσις-εως (ἡ) ὑπερ. ὑπερ. κ. νεώτ. ἡ διὰ πορθεύου εἰς τὴν ἀντίπερ. ἀπὴν διάθεσις Διον. Ἀρεοῦ.65,197, Τέτ.Χαλ.1,408 ἡ διαπορθεύσις διὰ τοῦ Ἑδρίπου.

διαπορθευτικός-ή-όν ὑπερ. ὑπερ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, κατόπλλος πρὸς τὸ ἐνεργεῖν, ἐκτελεῖν διαπορθεύσι βλλ.: Διον. Ἀρεοῦ.47 2) ὑπερ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς μεταβίβασιν, διαβίβασιν ἀγγελίως, εἰδήσεως κττ.: Νηξ.Συγκ.ἐν Μαί.1,1537 Δ διαπορθευτικός, ἀπορητικός, διαγγελτικός, Νικηρ. Βλεμ.86 ἢ ὄμ. ἀναφορικός πρὸς ἕνα: Σουίδ. διχρῶ ἡ τῶν ἡνίων διαπορθευτικὴ δύναμις.

διαπορθεύω ἐπίρρο. ὑπερ. κ. νεώτ. διὰ μεταβιβάσεως, μεταβιβάστικος κ. ὑπερ. δι' ἐπιτηγώσεως ἐρμητικῆς: Διον. Ἀρεοῦ.235 ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθευτικῶς τοὺς θεοφιλεῖς προσπενοῦ.

διαπορθύω κ. μον. κ. νεώτ. διαπερῶ, μεταφέρω ἰδίως διὰ πλοίου ἀπὸ ἄλλου εἰς ἄλλον ἢτοι εἰς τὴν ἀπάντη παρολίαν: ἤρ.4,141 τὰς νέας ἀπάσας παρεῖχε διαπορθύειν τὴν στρατῆν, Ἀπολλοδ.2,7 ὁ δὲ Κένταυρος τοὺς παρόντας διαπορθύει μισοῦ, Παιδοσιμ.Χριστοῦ.Διη.20 ὄντα, ἡ διαπορθύωσιν ἐκείνη εἰς τὴν πάλιν ἑσπασίμους τινὰς προμήθειας ἢ κτ. ποι. ὑπερ. ἐν ἀναλόγῃ σμῆ. οἶον ἐπὶ τοῦ ἡίου ἀνοσορικός πρὸς τὴν ζωῆν, τὸ πνεῦμα ἡ τὸς ψυχᾶς: Πλάτ., Ἐπιφάν. 1,626 D τὸν ἡλιον τὴν μεγάλην ναῦν διαπορθύειν εἰς τὸν τῆς ζωῆς αἰῶνα κ. παθ.: αὐτ. τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ ἡίου. ἡ διαπορθύεσθαι 2) ὑπερ. ἐπὶ μεταβολῶν, παραγγελίῶν, ἐντολῶν κττ., διαβιβάω, μεταβίβω ἀπὸ τῆς εἰς ἄλλον: ἤρ.9,4 τοὺς αὐτοῦς λόγους τοὺς καὶ Ἀλέξανδρος τοῖσι Ἀθηναίοισι διαπορθύειν, Μηνοῖ.5,26 Συναξ. τὰς θέας .. ἐπιστολὰς τοῖς πρὸς οὐς ἀπεστέλλοντο διαπορθύειν 3) ὄμ. συνεκδ. ἀνακινῶ, ἐπέξηγῶ, ἐρμητεύω: Πλάτ. Συμμ.202 Β ἐρμητεύον καὶ διαπορθύειν θεοῦ τὰ παρ' ἀνθρώπων ἢ ὑπερ. μεταφέρω ἀπὸ γλώσσης τῆς εἰς ἄλλαν, μεταγλωττίω, μεταφράζω: Ἀρβ. Ἀν.16 Ἐρμωγῶν ἡ ἐβραϊκὴ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα διαπορθύομενη νοεῖν παρεῖχε τὴν διακοπὴν 4) ὄμ. μεταβιβάω τὴν τε, μεταβίβω: ἴου.Λογ.2,81 β- κλήρον εἰς τοὺς ἐκγόνοους 5) ἐνεργ. διαπορθύειν τὸν ποταμὸν ἐπὶ πλοίῳ, ἐκτελῶ τὴν διαπορθύειν τὸν ποταμὸν: ἤρ.1,205 6) κ. ἀπόλ. διαβαίνω: ἴου.β.Πυθ.2,11.

διαπορθύω γλώσσ. διαπορθύω βλλ.

διαπορθύσιμος-ον ὑπερ. ἐπὶ πῶν πνευματικῶν ὄντων, πνευματικῶν, ὁ διαδιδασκτικός, διαπορθευτικός, ὁ μεταβιβάων, ὄμ. ὁ μεσάζων: Χρησῆλ. Δαμ.σκ. Ἀρχ.339, Πρόκλ.Κράτ.33 Π.

διαπορθύω κ. καταστρέφω π εἰς ἀνακινῶ, ἐντελῶς ἀφανίζω: ἴου.β.691 Ἐρμηστῶν διαπορθύωσας καὶ ταῖχα Ἐθλες, Θουκ.6,102 καὶ τὸ μὲν δεκάθερον προτεχίμα αὐτῶν αἰροῦσι καὶ διαπορθύσιν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,50 πόλις διαπορθευτικῶς συμμαχίως 2) ὄμ. κ. παθ. ἐντελῶς κατὰ στρέφωσι: Ἀλογ.Περα.714 διαπορθύθησι τὰ Περσῶν πρόμαχά, Σοφ.Ατ.896, Πουα.7,1 ἡ Ἑλλάς .. διαπορθύομεν .. ὑπὸ τοῦ θαιμονος.

διαπορί (τὸ) ὄμ. ἰδιόσας, πόρος: Κοζ.Ν.Δικ. κ. 2,18,114 ἔλατς ἰδιόσας καὶ βρῖτς τὸ διαπορί.

διαπορία (τὸ) νεώτ. τὸ καταβαλλόμενος τέλος ὑπὸ τῶν διὰ τοῦ πορθοῦ διαγρομένων πλεον.

Διαπορία (h) κ. νεώτ. ἡ διαπορίας βλλ.ι, ἀπορία, ἀμφιβολία : Γαλ.5,72) διαπορίας τοῖς ἰατροῖς παρέχειν || διαπορία προβλήματα, ζητήματα, τίτλος ἔργου τοῦ Ἐπισκόπου : Διογ.Λ (0,22).

Διαπορίεω πλάν, ἔξυφρίσκων πορίζω, προμηθεύω εἰς τινά κ.ν. ἀπορία τὰς δραχμὰς Χ. **Διαπορναύω** νεώτ. ἐκδιδο εἰς πορνείαν.

Διαπορνακίζω ἀόρ. ἀπαρφ. διαπορνακίζει διαπερὶ τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι διὰ τοῦ πόρνακος βλλ. Ἰσα. «διαπορνακίζει, διὰ πόρνακος διενεραὶ τὴν χεῖρα ».

Διαπορνώ-ω μτγν. συναρμώζω τι ὡς διὰ πόρνης || ὁθ. μτφ. συνθέτω λόγον : Γρηγ.Νύστα. 2,226 Α ὁ ἐκ ῥηπαρῶν τε καὶ .. κεκομμένων λεξιδίων διαπορνωμένους τῶν ἐναντίων λόγος.

Διαπορπιτῶ-ω μτγν. ἀντθ. ἐπὶ τῶν λαγῶν, ρίπτω μακρὰν κ. ἀτάκτως τὰς κνήμας, πηδῶ ἀτάκτως, ἐδῶ κ. ἐκεῖ : Πολυδ.5,67 ὅσταν ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους καὶ πηδῶντες μακρὰν καὶ διακλόμενοι καὶ διαπορπιτῶντες ἀποφύγες ταραχῶδη τὰ γχη (διορθ. διαπορπιτῶντες) πρδλ. Ξεν.Κυν.5,4].

Διαπορπύρος-ος ἀνάμικτος μὲ πορπύραν, ὑποπόρφυρος || ὁ ὑπὸ πορπύραν χρωμάτων διακλόμενος ἢ διασιτίζόμενος : Διοσκ.ΙΙ] Διαπορπύρα ἀνήθ, Μέλισσα Ἐπι.1 τὴν διασυγὴ καὶ διαπόρφυρον (ἐσθῶδα) καὶ τὰ χρυσοῦσα τῶν ἐνδυμάτων.

Διαπορῶ-έω κ. μον. κ. νεώτ. εὐρίσκωμι ἐν ἀπορία, ἀμφιβολία, ἀμηχανία, ἀπορῶ βλλ.ι] μτ. πλσγ. ἐρωτ. ἢ μτ. ἐμπερῶθ.πρσοθ. : Πλάτ.Νόμ.777 C διαπορῆσαι τι χρῆ δρᾶν περὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων, Πολυδ.4,7]5 πάντες ὁ κατὰ τὴν πόλιν διαπόρουν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν || ὄμ. μέσ. : Πλάτ.Φαιδρ.237 Α καὶ μὴ βέλπων πρὸς εἰς ἀΐσχυνης διαπορῶμι, ἐπιφ.Νοτ.279,50 διαποροῦντο τὶ ἂν καὶ γένοιτο || ὄμ. παθ. : Ἀρχιμ.234 εἰρήνη καὶ διαπορήθη, Πλούτ.Ἀλέξ.25 || ὄμ. τὸ παθ. φέρομαι ὑπὸ πνοῆς εἰς ἀπορίαν : Πλάτ.Τιμ. 99 Β πῶς οὖν δὴ τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἦ καὶ τὶ περὶ αὐτῶν.. διαπορθηέντες ἂν λέγοιμεν || 2] διερχομαι, ἐρευνᾶ, ἐξετάζω ἀπάσας τὰς ἐγείρομεν ἀπορίας ἐπὶ πνοῆς ζητήματος : Ἀριστλ.Πολιτ. 1276b,36 καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἐστὶ διαπορθηέντες ἐκβαλεῖν τὸν αὐτὸν λόγον περὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας || συνθβ. ἐπιφ. ἀπορῶ βλλ.2] ἐγίρω ἀπορίαν, παραρσιάζω τὴν δυσκόλιν ζητήματος τινος, ὁθ. ἐρευνᾶ, ὑποβάλλω εἰς ἐρεύνην, ἐξετάζω : Ἀριστλ.Ηθικ.1098 α,1, αὐτ.Μεταφ.995 κ, 28 ἐστὶ δὲ τοῖς ἐπορήσει βαυλομένους προῦργου τὸ διαπορῆσαι καλῶς, Πολυδ.4,20,2 ἄξιον βραχὺ διαπορῆσαι περὶ τῆς Κινουμένης ἀριότητος || τὸ παθ. εὐρίσκωμι, εἶμαι ὑπὸ ἀμφιβολίαν, συζητήσιον : Πλάτ.Σοφ.250 Β τοῦτο μὲν τοῖνυν ἐν ταῦθα κείσθω διαπορήμενον, Ἀριστλ.Μετοφ. 1066 α, 19 περὶ μὲν τῶν ἀριθμῶν ἰκανὰ τὰ διαπορμένα καὶ διαωρμένα || τὸ διαποροῦμενον τὸ ὑπὸ ἀμφιβολίαν, ὑπὸ συζητήσιον : Πλάτ.Νόμ. 799 Ε ἡ διεξοδος αὐτῆ .. σχοδᾶται τέλος ἰκανῶς ἐν μνήσει καὶ τὸ νῦν διαποροῦμενον || κ. ἀπορία, διαπορεῖται ὑπάρχει ἀπορία, ἐγείρεται ζήτημα : Ἀριστλ.Ζ1 631 β, 2 διαπορεῖται δὲ περὶ αὐτῶν, διὰ τὴ ἐξοκλήσασιν εἰς τὴν γίν' || 3] διατελῶ ἐν ἀπορία βλλ.3], ἔχω ἑλλειψίν : Ἀριστλ.Οἰκ. 1353 α, 26 ὅποτε διαποροῖ τὸ στρατόπεδον.

Διαποστᾶλλω ἀποστέλλω τι διὰ πνοῆς, ἐξ αποστᾶλλω : Δημ.942 καὶ τὰ χρήματα τὰ παρ' ἡμῶν εἰς Χίον ἢ διαπεσταλκῶς || ἀποστέλλω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις ἀπεσταλμένους : Πολυδ.5,17,9 καὶ τὰς γραμματόφορους διαπεστέλλε πρὸς τὰς .. συμμαχίους πόλεις, Διόδ.Σ. 19,30 || ὄμ. μέσ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Ἐπιγρ. διαποστᾶσθαι τὸ ἐφηγισμένον πρὸς τὰς ἀρχάς, αὐτ. διαποστᾶσθαι

τοῦ δόγματος τὸ ἀντίγραφον πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων || ἐν χρ. κ. παθ. ἀποστέλλομαι ὑπ' ἄλλου : Πλάτ. τοῦ παρ' ἡμῶν διαποστᾶλλομένου παιδίου || ἐπὶ κατασκόπων : Πολυδ.18,22,2 πυνθανόμενος τὰ συμβαίνοντα παρὰ τῶν διαποστᾶλλομένων || ἐπὶ ἐπιστολῶν : Πολυδ.5,42,7 ἐπιστολὴν πλάσας ὡς παρ' Ἀχαιοῦ διαποστᾶλμην' || 2] ἀποστέλλω τῶν ἀντιπρόσωπων μου : Πλάτ. διαπέσταλμαι Ἡρακλείδην.

Διαποστολή (h) μτγν. ἡ ἀμοιβαία ἀποστολή ἀγγελιαφόρων ἢ πρέσβων : Πολυδ.5,37,3 ἔδωκεν αὐτὸν ὁ Νικαγόρας εἰς τὰς διαποστολάς καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν πιστεῶν συνθήκας, Διον. Ἀλ.7,12.

Διαποσφῆμι ἀπομακρύνω σφῶζα ἢ ἐκ κινδύνου ἢ τοῦ ὄλεθρου, τὸν γλυτώνω : Ἀορ. 118,37,12 αὶ δὲ ἄλλαι [νῆες]. - εἰς τὰ βάθεα διαποσφῆσαν.

Διαποτίξω μον. κ. νεώτ. διαδρέγω, ποτίζω τι δι' ὄλης τῆς μᾶτης τῶν μουσικῶν ἢ ἄγρασια διεπίπασε τὰ ἐνδύματά μου || ὄμ. κ. παθ. ὁ τοῖχος διεπατίσθη ὑπὸ τοῦ ὕδατος || μον. συνθβ. μέσ. διαποτίξομαι ἐν ἐνεργ. σμ. : Νικηφ.Βασβ. Weiz 1,325 ὄλον τὸ ὄδυρ διεπατίξεται τὴν κυρπίττον.

Διαποτίσας-εως (h) σχολ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαποτίξαι βλλ.

Διαπουλῶ-ω μτγν. ἐπὶ πλῆθον, ἐπουλῶ, συνουλῶ ἐντέλω, κλείω : Διοσκ.5,79.

Διαπραγμάττομαι κ. νεώτ. ἐξετάζω, ἐρευνᾶ τὴ ἐπιμελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἐκθέτων τὰ παρίστατα τῆς ἐρευνῆς μου : Πλάτ.Φαιδρ.77 D καὶ τοῦτον διαπραγματεύεσθαι τὸν λόγον ἐπὶ μάλλον || 2] κερδαῖνον ἐμπορευμένους : Κδ Λοικ. 19,15 καὶ εἰς ἐπὶ φωνηθῆναι αὐτῶ τοῦς δούλους τοῦτους, οὐκ ἔδωκε τὸ ἀργύριον, ἰνα ἐπιγῶν τίς τι διαπραγματεύετο' || 3] ἐπιχειρῶ να ἐκτελέσω : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,72 ἐπιχειροῦμενον μὲν ἐπὶ πρῆκρον ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ πολλαῖς ταύτων διαπραγματευομένων || ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ τι : Ἰουδ.Μυστ.5,16 δ- τι πρὸς τοὺς θεοὺς || 4] νεώτ. διεξάγω συνησώσεις ἐπὶ πνοῆς ζητήματος, συζητῶ περὶ τῶν : Διαπραγματεύομαι σύνταφιν θανέου - συμφωνίαν - συναικίαν - συνθήκην || διεξάγω συζητήσεως πωλῶσεως ἢ αγοράς, παζαρεύω : διαπραγματεύεται ἡ πωλήσι τὸ σπῆσι τῶν τὸ μερίδιον του - τὸ ἄλλογ τοῦ.

Διαπραγματεύομαι-ος -ον νεώτ. ὁ ἄξιος, ὁ δεκτικὸς διαπραγματεύσεως βλλ.

Διαπραγματεύσεως-εως (h) νεώτ. ἡ μετεῶ ἢ ἀναφερομένων ἢ ἐνταλοδόξων αὐτῶν συζητήσις, ὅπως ἐπιτελεθῆ, γίνῃ τι δι' ἀμοιβαίας συμφωνίας συνθῆ. ἐν τῷ πλθδ. : αὶ διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης - διαπραγματεύσεις ἀγοραπωλησίας.

Διαπραθῆεν ἀπαρφ. ἀόρ. β' τοῦ διαπερῶ βλλ.

Διαπρακτικός-ή-όν μτγν. δραστήριος, δραστηκός, ἰσχυρὸς, ἐργατικός : Δαμασκ. Ἀρχ.34.

Διαπρακτῶ-έω μον. διατελῶ, μὲν ἀπρακτῶ, οὐδὲν πρόττω : Ἰωσ.Γενεσ.34 D τὸ δὲ βασιλεύειν διαπρακτῆσαντος ἐπὶ τῷ .. ἐκαστοτέρῃ.

Διάπραξις-εως (h) κ. νεώτ. τελειώσεως πράξεω-εργασίας, καθάρσεως, ἐπιτέλεσις : Πλάτ.Συμ.184 ἐδεργετομένους εἰς χρήματα ἢ εἰς διαπράξις πολιτικῆς, Φιλ.429 || γεν. ἐνεργεία, πράξις Ἰωδ.ΙΑ 17,1,1 ἰδμδλ.π.Στοβ.5,39 μὲν ἀποδερῶν κωλυτικὰ διαπραξέων || νεώτ. συνθβ. ἐν χρ. ἐπὶ κακῆς πράξεως : ἡ διαπράξις τῆς κλοπῆς-τοῦ φόνου.

Διάπράσις-εως (h) μτγν. ἡ ὀλοτήεις πωλήσις εἰς διαφόρους ἀγοραστάς, ἢ πρὸς πολλοὺς ἐκποίησης τὸν ζεπούλημα : Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,29 τοῦ αἰτιοῦ τὴν διαπράσιν, Πλούτ.Σύλλ.33, Πλάτ. τὴν ἀπιδρασιν τῶν φῶν ποιήσασθαι || 2] πλῆν. ἐκρίσθωσι, ἐννοικίωσι : διαπράσις τῶν τελευτώνων.

Διαπράσσω κ. μον. κ. νεώτ., ἄτ. κ. νεώτ. -πτω ἰων. -πρήσσω διερχόμενος, πορευόμενος διὰ μτγν.

σου τῶος ἔρχομαι εἰς τὸ τέρας, τελειῶνα, περατῶ : Ψ.Β.785 μάλα δ' ὤκα διαπρήσαν πεδῖοιο, Οδ.Β.213' || ὄμ. ἀναφορικῶς πρὸς χρόνον μετὰ μῆτ. διέρχονται τὸν χρόνον μέχρι τέραςτος : Ψ.1.326 ἄματα δ' αἰματόντα διαπρήσαν πολεμικῶν ἰδίων τὰς ἡμέρας μὴ πολεμῶνι. Οδ.Ξ.197' || ὄμ. κ. νεώτ. : Άλεξ.262,2 διαπρήζαμενος βίον 2) ὄμ. κ. νεώτ. φέρω εἰς πέρασ, ἀποπερατῶ, ἐπιτελῶ : Ήρ.9,94 ἀπόρρητα ποιησάμενοι προέβασαν τῶν ἀστῶν ἀνδράσι διαπρήξαι, διαπρήξαί μὲγα τόλμηρα - ἐγκλήμα - ὄμιλιαν || ὄμ. μετ' αἰτ. πράγμ. κ. dot. προσ. : Ήρ.3,61 ὡς οἱ ἀσπῶτες πάντα διαπρήξαι, εἰσε ἄγων ἕξ τὸν βασιλῆϊον θρόνον, Αἰσχ.Εὐμ.953' || κ. νεώτ. κατ' ἀνάλωσιν τῆς χαριστ. dot. : διαπρήξαι κλοπὴν χάριν αὐτῆς || ὄμ. μτ. ἀπαφρ. κατορθῶν ὡστε : Ξεν.Συμπ.5,9 διαπράττε τὸν τε λῦγον ἀντιπροσεγγεῖν τῷ Κριθοβούλῳ' 3) ὄμ. κ. ἀπολ. : Ἀριστοφ.ΐππ.93 πλουτοσῖαι, διαπράττονται, κωϊδῶσιν δικας' || ὄμ. παθ. κ. νεώτ. : Αἰσχ.Χο.739 κωϊδῶσ' ἐπ' ἔργοις διαπρηραμένοι καλῶς κείνην, διαπρήχθησαν μεγάλα ἐγκλήματα' || συνκ. ἔν. ὄμ. σημ. κατορθῶν τῶν φέρω εἰς πέρασ : Ήρ.1,2 διαπρήζαμενος καὶ τόλλα, τῶν ἐνεκεν ἀπίκτου, Ἄριστο, Λυσ.518, Δημ.923 οὐδὲν καινὸν διαπράττονται ἐν Φασηλίται' || ὄ παθ. παρακ. ἐν φασ. σημ. : Πλάτ.Γοργ.479 Α' τὸ αὐτὸ διαπρηραμένοι εἰσι, Ξεν.ΚΠ.4,10 πολλοῖς... ἀγαθὰ διεπέρρακτο' || ὄμ. τὸ μῆσ, ἐν σημ. μετ'. κατορθῶν τῶν δι' ἔμαυτὸν : Ήρ.9,4 κατ' ἡούλην τε Ἰζομένους διαπρηρασοσῖαι ποικίτων τῶος, Ἄντισφ.5,61, Ξεν.Λυ.7,3,16 οἱ παρῆσαν φίλιαν διαπρηραζόμενοι πρὸς... βασιλέα' || ὄμ. μτ. ἀπαφρ. : Πλάτ.Πολ.360 Α' αἰσθημένων δὲ εὐθὺς διαπρηραζοσῖαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα' || ὄμ. μτ. τοῦ ὡστε κ. ἀπαφρ. : Λυσ.16,15 ἐγὼ διαπρηραζήμην ὡστε τῆς πρώτης τεταγμένους μάχεσθαι τοῖς πολέμοις' || ὄμ. μτ. τοῦ ὡστε κ. ὀριστ. : Ξεν.Ἀνάβ.4,223 διαπρηραζόντο ὡστε λαβόντες τοῦ κεκροῦσθαι ἀπέδωσαν τὸν ἡγεμόνα' 4) μῆσ. λαμβάνω δι' ἔμαυτὸν, κτῶμαι τι, ἐπιτυγχάνω τι παρὰ τιος : Ξεν.Ἀνάβ.2,17 οἱ μὲν Ἀρκάδιος διαπρηραζόμενοι πλοῖα παρὰ τῶν Ἡρακλειωτῶν πρῶτοι πλέουσιν 5) διαπρηραζόμενοι, διεξάγω, ἐπιτελῶ δι' ἀπαφρ. διαπρηραζοσῖαι : Ήρ.4,24 δι' ἐπὶ ἄτ' ἐργαζόμεναι καὶ δι' ἐπὶ ἄτ' ἡλωσόμεναι διαπρηρασοσῖαι' 6) φέρω πῶς εἰς τέλος, ἀποκτείνω, φονεύω, καταστρέφω, κ. ἐν τῷ παθ. φονεύομαι : Αἰσχ.Πέρσ.260, Σοφ.Τροῦ.784 τοῦ μὲν νασόντος τοῦ δὲ διαπρηραζόμενου' || ὄμ. ἀναφρ. πρὸς πράγματα, καταστρέφω, ἀφανίζω : Πλούτ.Φάβ.5 διαπρηρακται τὰ τῶν Καρχηδονίων' 7) μῆσ. ἐπιτυχῶς σκευρῶ, κατορθῶ σκευρῶν : Αἰσχίν.2,232 τὰς διαρῆκας οὐ κατὰ τοῦς νόμους ἀπὸ ἄλλοις καὶ τοῖς ἀξίοις ἀλλὰ τῷ διαπρηραζόμενῳ διασεται' || ὄμ. ἐν τῷ ἐνεργ. Ἡσ. « διαπρηραξέει ἀπατῶ, φευδεται ».

διαπρήξαι ἰδί σχόλ. ἀργυραμοιβὸς κολυμβητής.
διαπρήξω μῆν. κ. μον. ἐντελῶς πράνω, καθηγουάζω : Φιλῶστρ. Ἀπολλ.6,14 διαπρηραῶν αὐτὸν ὁ Θεσπεσίων, Φῶτ. εἰς Ἄμφιλοχ.21 μακροβυβία διαπρηραῖν τὸ φλεγμῶν τῆς ὀργῆς.
διαπρήξαι ἰδί μῆν. ἠ ὑπεροχῆ, τὸ διαπρήκων' || ὄββ. κ. μεγαλοπρέπεια : Ἀκύλ. εἰς Πά Φωλυ.28,2
διαπρηρῆς -οὗς-ές κ. νεώτ. ὁ διαπρηρῶν, ὑπερέχων, ἔξοχος ἡ ἐπιφανὴς, ἐπίσημος : Πίνδ.14,56 τοῖσιν Ἀθίαναν προφραεῖ στόμα πάτρων διαπρηρῆσιν νῆσον, Οὐσκ.2,34, Ἀμ.κρ.π.195 ἐσθῆτι καὶ κόσῳ διαπρηρῆς, διαπρηρῆς ἐπίσημος' 2) τὸ οὐδ. διαπρηρῆς ἰδί ἡ μεγαλοπρέπεια : Οὐσκ.6,16.
διαπρηραζόντως ἐπίρρα, σχόλ. διαπρηρῶς βλλ. ὑπερβολικῶς : Σχολ.Εὐρ. Ὀρ.183 ἐν τῷ πρὸς Ὀρέστην πολέμῳ ἐφάνημεν διαπρηραζόντως διλοῖ.

διαπρήξω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. φωνήμοι ἔξοχος ἡ ἐπιφανὴς, ἔξέχω, ὑπερέχω, κινῶ τὸν βασιμασόν' Ὁσμ.Μ « διαπρηρῶ, καλλίστα καὶ προσητάς διαγῶ » : Ἰγν.Ερμ.351, Πίνδ.Ο.1,2 ὅτε διαπρηρῆτι νυκτὶ μεγανόρων ἔξογα πλοῦτος, Αἰσχ. Πέρσ.1007 κακὸν διαπρηρῶν οἶον δεδωρκεῖν Ἄτα' 2) ἔξέχω, διαπρηραῖοι ἐν τῶν : ΑΠ.9,513 δράμασιν ἐν πολλοῖσι διεπρηρῆς, Πλούτ. Ὀργ.9 πᾶν δὲ διαπρηραῖνα ἐν τῷ ὀρηκτικῷ, Δίαν Κ68,6 ἐπ' ἀνδρεία διεπρηρῆς, Πλούτ. Η8,771 ἔς κόρη τῆς κάλλει διαπρηρῶσα, - διαπρηρῆς στήν πολιτικῇ || κ. νεώτ. μτ. γεν. συγκ. : Εὐρ. Ἄλλκ.642 ἡ τῶρα πάντων διαπρηρῆς ὄψιχ' || κ. μτ. αἰτ. πράγμ. σημ. τὸ κατὰ τι : Φιλῶστρ.160 κόρυν' .. διαπρηρῶν' 3) εἰμαι πρηρῶν, ὀρυθόσις, κατάλληλος : Πλάτ. Σοφ.219C κτητικῆ Ἀλεθρία ἐν διαπρηρῆειν
διαπρηρῶς ἐπίρρα, κ. νεώτ. μεγαλοπρέπης : Πλούτ. Ἄλλκ.12 σκλήνη μὲν γὰρ αὐτῷ κεκοσμημένην διαπρηρῶς ἔστισαν Ἐπίοιοι' || ἔξοχος, ἔξαιρετῶς, κατὰ τὸν τρόπον διαπρηρῆ βλλ.ἰδί : αὐτ. Μάρ.28 ἀνδρῶσ, διαπρηρῶς δυνασταίονομοι.
διαπρηραεῖα ἰδί μῆν. ἡ ἀμοιβῆς εἰδικῆ ἀποστολῆ πρηρῶσιν πρὸς διαπρηραεῖας καὶ τὰς ἐντελῶς. 5,67,11 κατὰ τὰς διαπρηραεῖας καὶ τὰς ἐντελῶς.
διαπρηραεὺσμοι κ. μον. ἀποστέλλω ἀμοιβῶς πρηρῶσις, ἀνταποστέλλω πρηρῶσις : Ξεν. Ἐλ.3,2,24 καὶ διεπρηραεῖοντο εἰς τὰς πόλεις, Πολύδ.1,11) τὸ μὲν πρῶτον διεπρηραεῖστο πρὸς ἀμφοτέρους, Διόδ.Σ.11,68, Πλούτ. Σερτ.23 ὄρητον διεπρηραεῖοσθαι πρὸς αὐτὸν, Δίαν Κ.4543, Ἄντ. Κομν.13,399 Β' τὸ περὶ εἰρήνης πρὸς αὐτὸν δ.
διαπρηραεὺσικος ἰδί μῆν. ἡ διὰ πρηρῶσιν ἐπὶ ζητήματος διαπρηραεῖοσθαι : Ἀμφι.ο.ἰ.η πρηρῶσις... ἀπεσταλμένοι... καὶ ἐν ταῖσθε ταῖς διαπρηραεῖοσθαι ἐπιθεσθαι τοῖς δικτατοσῖαισ, αὐτ. Συρ.2.
διαπρηραεὺσ πᾶν, χρομῶσθαι, ἐνεργῶ ὡς ἀπεσταλμένοι : Πίνδ. Νῆσοσθαι διαπρηραεῖσαι.
διαπρηρῶ μον. ἐξάπλοσ, ἐντεμῶσιν οἶνε μῆτρι πυρακτώμενος, παίρω φωτιά : Σέργ.Μακρ. π. Σ68,3,382 τῆς δὲ μάχης δι' ἡμερῶν διαπρηραεὺσ, ἐκάπτεροι χρῆματα ἐξημῶθησαν.
διαπρηρῶσ ἰων. διαπρηρῶν βλλ. διαπρηρῶ, διακῶν, περῶν Ἡσ. « διαπρηρῶσσοσ, διαπρηρῶσσοσ, διαπρηρῶσσοσ, διεπρηρῶσσοσ, διεπρηρῶσσοσ, διήλωσιν, διεπρηρῶσσοσ διήλωσσοσ, διεπρηρῶσσοσ κέλευσιν, Ήρ.9,94 ἀπόρρητα ποιησάμενοι προσέβασαν τῶν ἀστῶν ἀνδράσι διεπρηρῆς, Ἰππ.375,50 τῆς τοῦ σώματος πρῆξις ἀπάσας ἡ ψυχῆ διαπρηρῶσσοσ.
διαπρηραεὺς διαπρηραεῖω βλλ.
διαπρηρῆξ μῆν. κ. μον. διαπρηρῆ βλλ. : Ψ.Χρυ. π.44,1,5 ἀπονον τεκτονί μὲν παρακαθήμενον καὶ διακλαδόνοντα καὶ διαπρηρῶντα θῶσμον, μὴ ἀπαιτεῖν λόγον, Παύλ.Αλγ.6,18' || ὄμ. κ. παθ. : Σωφ.1,80' Ἡσ. « διαπρηρῆξ, διαπρηρῶ ».
διαπρηρατῶσ μῆν. κ. νεώτ. διὰ πρηρῶσ διαπρηρῶσ, χωριζόμενος : Πολύδ.10,24 θῶρα διαπρηρατῶσ, διαπρηρῶ κ. μον. κ. νεώτ. διαπρηρῶ διὰ πρηρῶσ χωρῖς εἰς δύο μὲ πρηρῶν : Ἄριστοφ. ΐππ.768 ἀπολοῖμην καὶ διαπρηραεῖσιν καταμυθῆσιν τε λέσσανα, Αἰν.Τακτ.4,21 ἔλαθε νυκτὸς τὸν μοχλὸν διαπρηρατῶσ 2) γεν. σχῆζ, διαπρηρῶσ, διαπρηρῶ : Ξενῶς. Ἐπ.104 ὡς καταεγὼς εἰπ καὶ διαπρηρῆται τὸ σκέλος, Ἰουλ.Κατα.312 Α' εἰς εἰσ μὴ δοκεῖ τῶν διαπρηρῶν τὸ κείμενον, Ἄνω Κοιν.2,51 Α' || κ. παθ. : Ἰππ.Κερ.Τρ.21, Ἐνῆργ. διαπρηραῖοσ μὲν ἔλασ 3) μῆσ. θενωὸς ταλοπρωσ,οἶνε κατεμῶν : Κδ Πράξ.7,54 εἰσπρηρατῶσ τὰς καρδίαισ τῶν πρηρῶ, δημ. μὸν σχῆζιοσ ἡ καρδιά' 4) τεμαχῶσ : Αἰδάν. Ἐπ.334 εἰς πλείω διεπρηρῶν τῆν Παισῖονην' 5) ἐξ ὀργῆς τριζῶ τὸς ὀδόντας : Ἡσ. ἐπιπρηρῶν, ἐθμῶσσοσ, ἐτριζον τοῦς ὀδόντας : Λουκ.

Μη Πρωτ.Διαδ.24 **μισαί** δε καὶ λάθρ' τούς ὀδόντας διαπρίει, Ευσέβ.ΙΕ.5,16 δ' ἐξοργίζουσι ἦσα, « διαπρίεται διαγοράζει, μαίνεται »: Ἄνακοιμη. 13,39% Κ ἐπι τούτους ὁ ἀποκράτωρ διαπρίει.

διαπρίσις-ως (ἡ) Ἐπιρρ. τεραχισμός διὰ πρήσιος: Ἐπιρρ. ἔδλων .. μεσόδων διαπρίσιος.

διαπρίετός-ή-ον ὁ διαπρίσιος βλλ.: Ἰπν.912 Εἰ ἐν τῷ διαπρίετῷ ὀστῆρα καὶ ἐπιλεικλιμένω.

διαπρό κ. διά πρό ἔπιρρ. διαπρήσιος, πέρα καὶ πέρα π. ποι. ὡς πρῶτον συνθετ. ἐν τμ. ἦσα, « δι' ὄλου, διαπρόξ, διηλεκτός »: Ἰλ.Ο.342 διαπρό δὲ χαλκὸν ἔλασαν, Ἄπολλ.Ρ.4,313, Διαν.Περ.5 οὐ μὴν πάσα [χθῶν] διαπρό περιδρομος.

διαπρόθι ἔπιρρ. μτγν. διαπρό βλλ.: Νίκ'Αλ.3 δολιχός δὲ διαπρόθι χῶρος ἔργει.

διαπροσάτατος μτγν. ἐξακολουθῶ προτείνω ἐν: Πολύδ.4,137 διαπροσάτευσαντος τὸ διαβούλιον Φιλίππου τὸ βασιλικῶς.

διαπρήσιος-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. διαπεραστικός ἦσα, « διαπρήσιον διαπερασίον, μακρὸν διὰ πάντων δεξιῶν, ἔξακουσίων, μέγα, διάτονον » π. Ὀρ. μόν. ὡς ἔπιρρ.: Ἰλ.Ρ.748 πείθισιο διαπρήσιον τεκνικήως ἐπὶ ἐπὶ ἥχου, ἰσχυρῶς, δυνατὰ: Ἰλ.Θ.227 ἤσκει δὲ διαπρήσιον, Ὑμν.Αρρ.80 τὸν ὡς ἔπιρρ. κ. π. μτγν. λεζιάς: Ἀγοθ.4,11 βαρὸν τὸ βῶθον καὶ διαπρήσιον ἢ γκε. ὡς ἐπιθ. ὀξῆς, διαπεραστικός: Ὑμν.Αρρ.9 διαπρήσιαι ἀλόγαυται, Σοφ.ΟΚ1479 ἰαυὸ μά' αἰθερ ἀμειστοτα διαπρήσιος διαβῆς, Ἰωδ.Π1,2 διαπρήσιαι οἰρηγαί ἢ κ. μον. κ. νεώτ. ἐπι προσ, ὁ ἐντόνος, ζωηρῶς ὑπερασπίσκω, ἐκείδασθαι, συνίθ. ἐν συνεκρ. μετὰ τοῦ κηρύξ: Μηναι.118 Ἐσπερ.Στηρ. Προσόν. οἱ τῆς χρίτιος διαπρήσιος κήρυκε, Νικηφ.ρηγ.Ἰστ.Βυζ.2 Α ὁ ἱστορία .. ὄντως ἐρυφύχος καὶ διαπρήσιος κήρυξ, Εὐστ.Πον.343,30

2) ὡς ἐπιθ. ὁ ἐκτείνοντος: Πίνδ.Ν 4,83 Νεοπτάλεμος δ' Ἀλεῖρω διαπρήσιαι κρατεί: 3) διάδηλος, φανερός: Ὑμν.Ερμ.336 διαπρήσιος κεραστής [φανερός κλέπτης]: 4) σφοδρός: Διογ.Λ.2,14,3 διαπρήσιος πόλεμος.

διαπρήσιος ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. μεγαλοφώνως βροντωδῶς, διαπεραστικός: Διόδ.Σ.11,38 ἱστορίας μαρτυρία κηρύττουσα διαπρήσιως, Μηναι. 4,25 Μνήμ.ἀγ. Ἀπ. κ. Εὐ.Μάρκ. Ὀρθρ. Qδ4 φαινηκῶς διαπρήσιως κηρύττουσα τὴν σωτήριαν ἡμῶν καὶ τὸν ἀνάστατον ἢ μτφ. κ. νεώτ. ἐντόνος, ζωηρῶς, ἐνθέρμως, σφοδρῶς: Σχολ. Ἀριστφ.Εἰρ. 481 πᾶν καὶ διαπρήσιως ἐμιασόντα.

διαπρήσιος μτγν. προσκόπιω, σκοντάπτω ἢ μτφ. τραυιλίζω, φευδίζω: Λουκ. Ἐνύπν.8 ταῦτα καὶ ἐπι τούτων πλείονα διαπρήσιως καὶ βαρβαρίζουσα.

διαπρήσθαι μέγα ὀόρ. β' τοῦ πέτασαι, ἢ ὀόρ. τοῦ παρεκ. τοῦ ἴππουσι: Εὐρ.Μηδ.1 εἰθ' ὤφελ' Ἀργυῶς μὴ διαπρήσθαι σκάφος .. εἰς αἶαν.

διαπρήσινος (ἰ) μτγν. ὁ ἐπιπείθειος, ὁλοεὶ διὰ τῆς πτέρνης ἀποσκελεζῶν τινά: Κλημ. ΑΛ.982.

διαπρήσισμοι μτγν. περιτυχίω κατὰ διαφορῶς διευθύνσεις, ἐξὸς καὶ ἐκεῖ: Ψ Πλούτ.Ποταμ.64 σφηνίδιος κόρακος .. διαπρήσισμένοι.

διαπρήσιος ἐυθύων, ἄνοιγω τιν, διαπρήσιω ὡς τὰ περὰ: ἦσα, « διαπρήσιον, ἀνευρήναι, διασπῆσαι, διαπρήσιαι »: 2) καθορίζω διὰ περὸ: Ἰπν.Διαφ.58 εἰ γὰρ ἀνάγοι μὲν τὰ ἐγκέφληγνα καὶ ὀλισθον ἐμποιήσαι καὶ ὄσπερ διαπρήσιως τὸν βροχῶν πρὸλ. διαπρήσιος.

διαπρήσιος-εως (ἡ) μτγν. τὸ διὰ περὸ διάνοιγμα, ζεστούσιμα, ζεβούλιωμα, ὁ διὰ περὸ καθαρισμός Ἐρωτ.130 « διαπρήσιος διακαθάρσιος ὄπων. Χρῶμεθα γὰρ περὶ τὰς .. διακαθάρσιαι ὅσα βουληθέντες, ὡς καὶ οἱ αὐτῶν τοὺς αὐλοὺς ».

διαπρήσιος ἔσφ.γρ. τοῦ διήτημι βλλ.

διαπρήσιος ΕΜ, ἀπαφ. ὀορ. -πῆσαι λικνίζω,

κοσκινίζω: Θεοφρ.Φ19,17 καὶ διαπρήσαντες λεπιά, πίνουσι [ἔσφ.ἀνάγν. ἀνη διαπρήσι].

διαπρήσιος-εως (ἡ) [πῆσαι, πῆσαι] σφοδρὰ τινος γαράχι, συγκλήσις, ἐκκλησις, ἀπάθος: Πλάτ. Νόμ.783 Κ καὶ ἀφροδισίων δὲ τινα διαπρήσιος.

διαπρήσιος-εως (ἡ) ποι. διαπρῶ βλλ.: Ὀδ. Σ.340 ἔπεισο διαπρήσιος γυναικας, Ἄπολλ.Ρ.3,1345 καὶ τούς μὴν πεδινόνας διεπρήσιος ἔθεσσασι.

διαπρῶ-έω, ποι. διαπρῶ βλλ. ἡσαν φοβίζω, τρομάζω, δὸθ. τρόμον ἐμβάλλον διασκορρίζω: Εὐρ.Βάχχ.304 στρατὸν φόβος διεπρήσιος ἢ ὄμ. ὡς προσ. ἀντικείμενον: Πλούτ.Κλειομ.5 διεπρήσιον αὐτῶν τὸ στράτευμα, Θεμιστ.Λόγ.21,257 Β διεπρήσιος τε καὶ διαπρήσιος τοὺς ἀντιπάλους ἢ παθ. κυριεύομαι ὑπὸ φόβου, ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ πανικού: Πλάτ.Πολ.336 Β δεισάντες διεπρῶθημεν, Πλούτ.Κοιστ.10 τῶν δὲ γυναικῶν διαπρῶθησῶν ἢ ἐπι Ἰππων: Πολύδ.3,31,5 τὸν Ἰππων οἱ μὴ .. ὄποτε διεπρῶθησιν ἐκ τῆς πλῆθης 2) ποθ. διαπρῶσθαι ἀνισχυθῶ, ταρῶσθαι: Πλούτ. Φλομ.5 διεπρῶθον τὰς ὄρμασι πρὸς τὸν Ἴππον.

διαπρῶξ Σουίδ. « διασκορρίζω, πταίζω ».

διαπρῶξ-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαπρῶσθαι, ὄνομα πηλοδοκίδες: Προύκ. Ὑποτ.5,110 διαπρῶξ τῶν ἐπιπείθειων 2) ἐξήγησι: Γαλ.2,194 οὐ μόνον ἔρου διέλιπον, ἀλλὰ καὶ διαπρῶξεν, Κλημ. ΑΛ.806 τῶν διαπρῶξεν .. τῶν γραφῶν.

διαπρῶστος, ὄπ. -ττω ἀνοπάτως, ἐκτύλιγμα, ἀνάγνη, ἐξελιπνῶς, κ. μτφ.: Σοφ. Ἄντ.709 οὐδ' αὖτις διαπρῶσθέντες ὠφθαλμοὶ κενοί, Εὐρ. Ἰπν.985 2) μτφ. διασφαιρικός, ἐρμηνεύς, ἐξηγητοῦσι Σουίδ. « διεπρῶξ, διασφαιρικός »: Πλάτ.Νόμ.858 Β τὰ περὶ τούτους νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπρῶσθαι μακρῶ καλλίστῳ τε καὶ ἀριστῳ, Ἰωδ.Π.Προτ.21 εἰ μὴ τίς αὐτὰ τὰ σὺμβόλια ἐλέγξας διαπρῶξαι, Μασχ.η. Σοφ. Ἐκφ.φα.1,240 3) διαρρηγνῶς: Διόδ.Σ.17,20 ὄντως ἐπικινῶνθον πλῆθην, ὡστε τὸ μὴ κρᾶνος διαπρῶξαι ἢ σπίζω, ἀνοιγῶ: Γαλ.2,520 δ- τὸ ἐπιγῶσθαιον 4) συνδιαπλέκω, διπλῶ τιν ἐντέρω, τυλίγω κατὰ διπλοῦμένο μυστὰ ἀέθλο: Ἀριστ.Ἰτ.720 β,17 τὰ μετακῆσια συμπλέκεται μὲν κατὰ τὸ σῶμα, ἀνακρίνοντα καὶ διαπρῶσσαντα τὰς πλεκτάνας.

διαπρῶσθῆρ-ηρος (ἰ) μτγν. ὁ ἀνοπάτων τὸν χαλινῶν: Γρηγ.Ναζ.10,105 χαλινῶν Ἰππος διαπρῶσθῆρ.

διαπρῶστος-ον μτγν. ὁ ἀείσις ἐμπυσιμόν, πτυσίματος, ὁ προκάλων ἀποστροφῆς, βδελύγιον πρὸλ. κατὰπυσιος: Σωφ.Β.Ἰπν. τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπρῶστος γενομένης.

διαπρῶχη (ἡ) πτυχή, διπλωσις, διπλο, δὸθ. δέλωτο-γραμμῶν διαπρῶχη ἡ ἐπιστολή, τὸ γράμμα: Εὐρ.Π.727 δέλωτο μὲν αἶθε πολυθύρωσι διαπρῶχαι, αὐτ.793 παρεῖς δὲ γραμμῶν διαπρῶχαι.

διαπρῶχ καταπτῶ, πτώ ἐπι τινος: Δι.Ζ1,4,22 σκολοπενδρα βαλαττία διαρρηγνύτων .. ἀνθρώπων διαπρῶσαντος αὐτῆς ἢ πτύων ἐκβάλλω, ἀποβάλλω τιν, ὄλον πέλημα: Γαλ.13,46 2) μτφ. κ. αἰτ. ἀποσπρέμοι, περιφρονομῶ, καταφρονομῶ: Δημ.313 σὺ δ' ὁ σερνῶς ἀνθρ καὶ διαπρῶχ τῶν ὀλων ἄλλωσ, Λέβων.Λόγ.66,53 κ. παθ. Δίων.Χρ.38,38 ἢ ὄμ. σση, ἐπι δεκαετηρίων: Πλούτ.Ἰθ. 101 Κ τὸν βρωμάτων τὰ καθαρῶματα .. συσχεραίνουσι καὶ διαπρῶσσαι καὶ παραποιήσαν, αὐτ.466 Β σπῆσαντων ὄρων διαπρῶχον 3) φρ. ἐπι Ἰππου διαπρῶχ τὸν χαλινῶν ἀνοπακινῶσθαι: Φιλῶστρ.Εικ.2,5.

διαπρῶχ ἀνάπτω τὸ ἐντέλιος κ. παθ. ἀνάπτωμι ἐντέλιος: Φώλορ. Ἰπν.208,52 τὸ μὲν γὰρ ἐχθος αὐτοῦ τάχην τοῦ διαπρῶχαι σθένωνται.

διαπρῶχ-ατος (τὸ) πταΐσις, ὀκίσησιμα 2) δθ. μτφ. πταΐσιμα, ἀμάρτημα, παρῶσιμα: Φιλῶμ. Α. Βη.12,516 Ρ τί γὰρ τούτων διαπρῶχ' ἔγενεν' ἢ ἀμάρτημά τι 3) ὄμ. σφάλλω, λάθος: Χρῶσ

Στωϊκ.2215, Φιλδδ.'Ηρ.1251.5' 4) ὄμ. ἀποτυχία, ἀντίθ. ἐπιτεύγμα, Φιλδδ.Πολιμ.5.21, Ἐπιγρ. μεγάλοις διαπυρτίκιαν περιπέτηται 5) πάπ. εἰδ. ἔλ. λέμια εἰς λαγορισμοῦς 6) νεώτ. ζοφ. γένος κοιλιανῶν μαλακοστράκιω.

Διάπρωσις-εως ἡ) ἴτην. ὀλισησις: Γαλ.18.506' || ἔν χρ. κυρ. μτφ. ἀποτυχία: Ἐπικ.ἀπ.556, αὐτ. Στωϊκ.3.98 φόδος διαπυρτίκις, Φιλδδ.Λιβ.28 Ο, Πλουτ.'Η8.800 Α' ἀστοχίας καὶ διαπυρτίκις.

Διαπυρτίκις ἴσ. ἀναπηδῶν κτυπῶ δα τῶν ποδῶν τὰ ὀπισθία μου· πρὸβλ. πυδαρίζω ἴσ. «διαπυρτίκις | κτ. διὰρ. ἀντί διαπυρτίκις |, διαναβάλλεται, διαναρρίπεται ».

Διαπύρμα-ατος ἰτά κ. νεώτ. σχηματισμός πύου εἰς νοσηρῶν τόνων τοῦ σώματος ἐμπύσις, θρηπίσιμα: ἴππ.Προγ.7.

Διαπύσις-εως ἡ) κ. νεώτ. τὸ σχηματίζειν ἢ ἔχειν πύον, τὸ θρηπίσιμα: Σωρ.38.44 τὸ οἶδμημα μὴ καθιστάμενον εἰς διαπύσιν τρέπεται.

Διαπυρτίκιος-ἡ-ὄν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐπάγων ἐμπύσιον, ὁ συντελὼν εἰς ἐμπύσιν: Ταλ.1118 διαπυρτίκιος ἀδῆν - φλεγμονή.

Διαπυρτίκιος ἀπαρφ.ἀόρ.β' τοῦ διαπυρτίκιου.

Διαπύσις ἑπίτοτ. καθιστῶ τὴν ἐστρίαν, σαπρῶν, ἐπιφέρω σήφην || ἀντίθ. σθίμοσι: Ὁμα.Στεφ.ἐν.ἔλ.

Διαπύσιον κ. νεώτ. ἀντίθ. ἴγμοσι πυδῆς, κάμου πύον, ὀμπιάζω: Ἄρετ.39.12 μικρὸν γάρ διαπύσιμα χρόνον' || κ. νεώτ. σσηθῆ. ἐν τῷ παθ. τ. ἐν τῷ αὐτ. σημ.: ἴππ.272.5 βουδυνώτασι καὶ διαπύσεται, Μάρκ.Ἀύρ.4.39 τὸ σωμπίτιον, τέμνηται, κλητῆται, διαπύσεται.

Διαπύσιος-ον ὄ. γρ. τοῦ διαπύσιος βλ. ἐνδύσιος.4.114.

Διαπύσιος πυρκαϊῶν, ἀγωνίζομαι πρὸς τινά: Ξεν.ΚΠ.7.5.53 εἰ μὴ πολλοὶς διαπύσιος, οὐκ ἂν σὶ ἐδύνάμην προσελθεῖν, Ἄρε.Ἐπίκ.2.211 ἔν οἷον διαπύσιος τευκῆ καὶ τῷ δουλαίρῃ, Σχολ.'Απολλ.Ρ.2 || συνεκθ. ἐπὶ ἐλεγκτόρων, μάχησι: Λοκ.'Ανάξ.37 καὶ ὄρντ τὰ θρηνα διαπύσιος μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀναγορέσεως' 2) ὄμ. μτφ. ἐρίκιω, φιλοκωκῶ: Λοκ.'Ονειρ.22 τοῖς καταρτίοις οἰκονομῶσι διαπύσιος.

Διαπύσιον ἰτά κ. νεώτ. ἰσῆλῃ τέλος, φόρος παρ' Ἀθηναίους διὰ τὴν διὰ τῆς πόλεως τῆς πόλεως ἐκφορῶν νεκρῶ: Ἄριστ.Οἰκ.2.14 τῶν δὲ στρατιωτῶν εἰ τις τελευταίος διαπύσιον ἐπάλει θραχυλὸν τοῦ σώματος || νεώτ. διαπύσιον τέλος κ. πλῆθ. -ια τέλη φόρος ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῶν εισερχομένων εἰς τὴν πόλιν ἰσῆλῆτων ἢ ἐμπορευμάτων.

Διαπυρτίκιος κ. μων. κ. νεώτ. ποι. διαπυρτίκιος | πνευθῶ-εἰδῆσις |, μέλλ. διαπυρτίκιος, ἀόρ. διαπυρτίκιον, παρσκ. διαπύσιμα μετ' ἀντικ. ἀνερωθῶ δι' ἐρωτήσεων, ἐρωτῶ ἐπιμῶνας, ζητῶ εἰδήσεις, πληροφορίας, πληροφοροῦμαι περὶ τινός: Πλάτ. Συμπ.172 Α' βουδύσιος διαπυρτίκιος .. τὴν Ξυνοσίαν, Στράβ.2.101 περὶ τοὺς ναυκλήρους διαπυρτίκιος, Σέσχ.Μοκρ.π.Σαδ.3.210 ἀπέστειλαν οὖν διαπυρτίκιον, εἰ ἀρα σὺνοίς τε καὶ ἐκεί' || ὄμ. τί τινος τί παρὰ τινος: Πλουτ.Κάτ. Νεώτ.16 διαπυρτίκιος τῶν ἐμπερῶν ἔκαστος' ἴσ. μετ' ἔμπερ. πρωτάστας: Πλάτ.Πολ.469 Α' διαπυρτίκιος ἀρα τοῦ θεοῦ, πῶς χρῆ .. τίθενται' 2) ἀπὸ ἐρωτῶ ἐμπερῶν, διερωτῶμαι: Πλάτ.'ἴππ.'Ἐλάτ.369 Δ' διαπυρτίκιος καὶ ἀπασκευοῦ καὶ συμβυδίζω τὰ λεγόμενα, ἴνα μάθω.

Διάπυσιος-ον κ. νεώτ. ἰσῆλῃ ὁ πλήρης πύου, ἐντέλεις ὀμπύσιος: ἴππ.'Ἄφορ.7.45 ὀκάσει τοῦ ἕλαρ δίαπυσιον κλονταί.

Διαπυρτίκις πυρτίκιος πυρτίκιος Μαν 2) ὄδ. παθ. μτφ. διακαίμαι ἐπ' ὀργῆς, ὀργίζομαι ἀσφόδρα ἴσ. «διαπυρτίκιος, διαργαθέντα ».

Διαπύριον ἰτά μτν. σπῆρρον ραδύσιον ἐν γρ. πόρος κωπηρισμῶν: Γαλ.1811.376.

Διαπυρτίκιος ἀμ. διαβερταίνω, θερμαίνω τὴν πύον πρὸβλ. διαπυρτίκιος || συνήθ. ἐν παθ. διαβερταίνωσι: ἴππ.664.54 ὄν διαπυρτίκιος.

Διαπυρτίκιος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ περιπυρτίκιος, ὁ ἐρυθρός ἐκ τῆς πυρκαϊώσεως αὐτοῦ: Ἄναξ.Ἐπικ.4.77 φάσκων δα ἴ' Ἀνοξάγρος ἰτὴν ἄλιον ἴλιον διαπυρτίκιον εἶναι, ἴππ. Ἀέρ.17 χαλιὸν διαπυρτίκιον, Ἐπικ.ἀπ.346 Β' διαπυρτίκιος σῆδρος, Σολοκ. Ἄναπ.27.50 λαμπάδα φλόγων διαπυρτίκιον 2) ὁ Μαν θερμῶς, καυστικός: Πορφ. Ἀποχ.13 πέτρας διαπυρτίκιος τοῦ τοῦ ἡλίου' 3) διαπυρτίκιος ἰτά θερμὸν τέφρα, στάκτη ἀναμμένη, χόβολη: Πλάτ.Τίμ. 38 C τὸ τε φλόγος ἀσπυρτίκιος ἐν τοῖς διαπυρτίκιος καταλειπόμενον αὐτοῦ' 4) ὁ παθὼν φλόγων: ἴππ.'Ἄρχ.'ἴππρ.18 οἰδεῖν μὴ ποιεῖ τὸν ἴλιον καὶ στυκαίε θερμῆν τε καὶ διαπυρτίκιος ἐσχάτως 5) μτφ. κ. νεώτ. φλογερός, ἐνθέρμος, σφοδρὸς, ὀρηκτικός, πλήρης πάθους: Πλάτ. Νομ.783 Α' διαπυρτίκιος δὲ τοὺς ἀνθρώπους μανίας ἀπεργάττει, Πλουτ.'Η8.57 Α' ἀνθρώπους διαπυρτίκιος πρὸς σφαγῆν, Πρὸκ.Πέρα.2.12 διαπυρτίκιος ἐραστής, Διγεν. Ἀκρ.688 ἕλιος .. διαπυρτίκιος καὶ μέγας, -δ- ἔρος - πάθος 6) ὁ μεταχειζόμενος πύου: Μόξ.Τύρ.10.8 διαπυρτίκιος χρεῖα.

Διαπυρτίκιος-ἡ-ὄν ποι. μηχανισμὸν ποσούργου, ἀγυρτεῖον, ἀπατῶ: Ὑμν. Ἐρμ.357 καὶ διαπυρτίκιος μῶν ὄδοι τοῦ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα.

Διαπυρτίκιος-ον μτν. ὁ Μαν πυρρῶς: Ξενοκράτ.15.

Διαπυρτίκιος μτν. φωτίζω ὡς πυρρῶς, λάμπα: Φιλδστ.74 τὸν ἄλιον αὐτὸν ἔξαικέει πατὴ μὲν ἐπὶ τῆστρον ἴππων .. ποτὲ δ' οὐ καὶ διαπυρτίκιος ἰδ. γρ. διαπυρτίκιος ἰτα τὸν ὄραν, ἴσ. Ὑπομ.361 σαφρῶν δὲ διαπυρτίκιος.

Διαπυρτίκιος μτν. καταφωτίζω διὰ πυρρῶς: Ἄππ.Μεθριδ.79 2) μέσ. ἀπολ. ἀναγγέλλω τὴν διὰ πυρρῶς συνθηματικῶς, κἀμω σσημῆσι διὰ πυρρῶς: Πολύδ.1.197 τοῦ δ' Ἀνιθῶσι διαπυρτίκιος μῶν καὶ διαπυρτίκιος συνεχῶς, ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Ἄνικωναν 3) μτφ. κωνιατῶ τὴν κωνία γνωστόν, διαοιδῶ: Πλουτ.Δημήτρ.8 διαπυρτίκιος εἰς ἐπάγων ἀνθρώπους τὰς πράξεις.

Διαπυρτίκιος ἴσ. «μέγας, διαβόητος» πρὸβλ. διαπύσιος || κ. διαπύσιος ἴσ. «μέγας, διαπορεύσιμος, ἐξάκουσται ».

Διαπυρτίκιος-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. διαπυρτίκιος πυρκαϊῶν, κατακαῖω, κἀμω τὴν διαπυρτίκιος, πυρκαϊῶν: Ἐέρ.Κόλλ.694 κακῶς ἐν γὰρ τῶσιν διαπυρτίκιος ἰδ. γρ. διαπυρτίκιος 2) παθ. μτφ. ἐξήνητος, ἀνάτω ἀπὸ θυμῶν: Πλουτ.Φωκ.κ. καὶ διαπυρτίκιος τῷ θυμῷ' 3) ὄμ.παθ. καιομαι ἀπὸ τῆν δίψαν: Πάδ.Μακκ.4.15.

Διαπυρτίκιος νεώτ. Διαπυρτίκιος βλλ., πυρκαϊῶν, ἐρυθροπυρτίκιος.

Διαπύριος ἑπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον διαπυρτίκιος βλλ.5], φλογερός, μετὰ ἔσπερος, ἐνθέρμος, μετὰ πόλιν πάθος: Ἰουλ.'Ἐπ.89 Α' δ- προσέτις οχοῦβ εὐθεσίεσις, Αλ.Π1.2.4 διαπύριος ἐραστήσθαι τινοσ' ἴππ.'Να.Λογ.10.166 εὐθεσίεσις τε καὶ διαπύριος.

Διαπύριος-εως ἡ) μτν. κ. νεώτ. κατάφλεκτις, καπάκουσις: Σωρ.11.82 2) πάπ. ἐντέλεις θερμῶνας: Πάπ. 3) νεώτ. ἡ ἐντέλεις διαφέλεις, πυρκαϊώσις: διαπυρτίκιος τοῦ σπῆρρου - μετὰλλου.

Διαπυρτίκιος-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀναθερμῶνας εἰς τὴν διαπύριον βλλ. 2) ὁ ἀνεπὲρνος διαπύριος 3) παθ. ὁ δεκτικός διαπυρτίκιος.

Διαπύσιος-ον μτν. κωνιατῶς, πασηγώστος πρὸβλ. περιπύσιος: Ἡρωδῶν.2.12.4 ἐπει δὲ ταῦτα διάπυσται τῷ δῆμῳ ἔγκλητα.

Διαπύτις, ἀπ. μέλλ. -ιώ πτύω τὴν ἀπ' ἐμοῦ, ἀποπύω: Ἀρχεῖδικλ.'Ἀθην.7.294 C διαπύσιος ἀπὸν τοιοῦτον γαμαί, Κλημ.'Αλ.182 διαπύσιος ἀλλήλοισ τὸν ἀκράτον φιλοσοφίας ἀνάμτι.

Βαρθρωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ἑξηγητικός, ἐρμηνευτικός· Ἐπικτ. Ἐγγερ.32 ὁ τρίτος τόπος ὁ τοῦ τῶν βουδαισθιακῶν καὶ βαρθρωτικῶν, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.130 βαρθρωτικὴ τέχνη 2) ὁ κατὰλληλος πρὸς διάρθρωσιν, διαμύρωσιν, συναρμολόγησιν· Σχολ. Ἡσιόδ.Θεογ.139 ὅτε ἔμελλε διαβρῶθῆναι ὁ κόσμος, ἐγένετο τὸ σκότος τῶν διαβρῶτικῶν 3) κ. νεώτ. ὁ ἐπάγων διαβρῶσιν βλ.1).

διαρίζω δημ. ἱατ. διαρίζω, διαρίων βλ.2) ἐνέρω, μοιράζω δωρεάν 2) ναυτ. σχεδιάζω εἰς φυσικὸν μέγεθος μέρη τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ θαλάσσιου τοῦ ναυπηγηκοῦ ἰχνογραφεῖου, ἄ βάρω 3) ὁδ. γεν. ἰχνογραφεῖα, σχεδιάζω.

διαρίθμησις-εως ἡ) ἡ γιν. ἀριθμησις, ὀλογοσημῶς· Πλούτ. Ἠθ.27 C διαριθμησις τῶν χρημάτων, Ἔθων Σμ.148 H ἀριθμησις χρόνου.

διαριθμητικός-ή-ον ὁ διαριθμητικός βλ.

διαριθμῶ-έω κ. μιν. κ. νεώτ. ἀριθμῶ, λογαριάζω, μετρῶ ἀνά ἐν· Εὐρ. IT 966 φήφους διριθμῆσαι [δ.γρ. διερρυθμίζε] Παλλάς ὀλένη, Ἀριστ. Ρητ.1374 α, 33, Φλόδ. Ὀρυ.37 W διαριθμῶν τάργυριον, Σέξτ.Μοκρ.π. Σθβ.3,300 καὶ διαριθμῶν τὰς... χρεῖας τοῦ οἰκουμεικοῦ θρόνου 2) συνη. ἐν τῇ αὐτῇ σημ.· Πλάτ.Κρατ.437 D ὡσερ φήφους διαριθμῶμεθα τὰ ὄνοματα 3) τοῖσμων κατόπιν ἀριθμησῶς· Πλάτ.Γοργ.501 Α ὁ δ' ἑτέρα τῆς ἄλλης... οὐδὲν διαριθμῶμεν 4) ὄμ. κ. παθ.· Αἰγιῶν.3,207 τοῖς μὲν ὀλιγαρχικοῦς ὅπ' αὐτῆς τῆς ἀλβειας διαριθμῶμεν ἄκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βίωμα 2) καταδόλλω, πληρώνω, μετρῶ· Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.4,101.

διαρίων(τό) τὸ σίανη· Ἠερ.,Πολίσιμ.4,3,32(ἀμφ).

διαρίων πόν. κ. μιν. ἱατ. διαρίσιμα ἡμερολόγιον, ἢ καθ' ἡμέραν καταγραφὴ ὄν γεγονότων, βωσολογίων κτ.· Πάπ. μισθοῖ ἴσοι διαρίων 2) μιν. εἰδ. ἡ ἡμερησία μερὶς τροφῆς τῶν βοσκῶν, τὸ ταρβίν.

διαρίσιμα ποι. τοῦ διαρίσιμω βλ.· Ἀριστ.Θεομ. 665 πανταχὴ διαρίσιμον θυμα [δ.γρ. δὴ βίβων].

διαρίσιμα-ατος(τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαρίζω βλ., ἢ δωρεάν διανομή 1) τὸ διαμεμῶμεν 2) ναυτ. ἢ πράξις τοῦ διαρίζω βλ.2).

διαριστεύομαι ἡ γιν. ἀγωνίζομαι περὶ πρωτείων· Λογγίν.13,4 πρὸς Ὀμηρον.. διαριστεύετο.

διαριστώμα-άσμα διαγωνίζομαι πρὸς τὴν κατὰ τὸ γένημα τῆς περισσοτέρου θά φύγι· Ἀθην.9,412 P Πτορμος ὁ Αἰτωλῶς διαριστήσατο αὐτῷ βοῦν.

διάρκεια ἡ) κ.νεώτ.κ.δημ. ἡ ἐπάρκεια, τὸ ἀρκεῖον· Θεόδωρ.Φ.Αἰτ.1,11,6 διάρκεια τροφῆς 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ συνέχεια κατὰ χρόνον, ἢ κατὰ συνεχῆς τι χρονικὸν διάστημα ὑπαρξῆς ἢ ἐνεργείας· διάρκεια ζωῆς-ταξιδίου, ἐργασίας-πολέμου 3) εἰδ. διάρκεια τροχιάς νεώτ. βλητ. ὁ εἰς δευτερόλεπτα ἐκφραζόμενος χρόνος διαδρομῆς τοῦ βλήματος ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς τροχιάς μέχρι τοῦ σημείου πτώσεως 4) διάρκεια ἡλιοφανείας νεώτ. μετεωρ. ὁ ἀριθμὸς τῶν ὥρων οἰασθήποτε περιόδου, ὁ ἐκτιμώμενος ἐκ τῶν διαγραμμάτων τοῦ ἡλιογράφου βλ. 3) ὄμ. κ. δημ. στερεότης ἀναχῆς· ὄφασμα διαρκείας 3) νεώτ. γραμμ. ἢ παρατεταμένη, ἢ συνηθ. ἐπανόληψις τοῦ γινόμενου.

διάρκεια-οὗς-ές κ. νεώτ. ἐπαρκής, ἀρκετικός, ἱκανός· Οὐκ.1,15 ὅσοι μὴ διαρκῆ εἶχον τὴν χώραν, Ἀριστλ.Ζ1 626 α, 2 διάρκεις τροφῆ, Διον. Ἀλ.Ρωμ. 4,23 ἵνα διαρκῆς ἡ πρὸς πάντας τοὺς πολέμους 2) μόνιμος, σταθερὸς· Δημ.37 ὠφέλιμα ἔχειν τινὰ διαρκῆ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,54 3) κ. νεώτ. συνεχής, παρατεταμένος· διαρκῆς ἔντασις -ἐλλειψίς 4) ὄμ. παραβ. ἐπίτερος-ἐπίτατος σταθερώτερος, συνεχέστερος κ. σταθερώτατος, ἐπὶ μακρὸν χρόνον διαρκῶν (εἰδ. ἐπὶ ὀβλητοῦ)· Λοσκ. Ἀνάχ.24 τὰ σκῆτην.. ὑπὸ τῷ ἑλίφκ μαλαττόμενα.. διαρκέστερα γίνεσθαι.

διαρκόωντις ἐπίρρ.ἡ γιν. ἐπαρκῶς· Ἰώσ. Α114,13,9. **διαρκῶ**-έω κ. νεώτ. εἶμαι ἀρκετός, ἐπαρκῶ, σθένω· Πλούτ.Ν7,70 τρία ἔλα διαρκέει, Ξεν.Κ17 6,2,25 οὐδ' ἂν πᾶν πᾶσι ὄνον αὐσεκασώμεθα διαρκέσει [τὸ σίονος] 2) ἱατρῶ, διατρήσῃ τὴν δυνάμιν μου, δύναμαι, ἀνέγω· Ἰσοκρ.219 οἶκει τὴν πόλιν ὀφείω ὡσερ τὸν πατρίον σίον.. ἵνα ὀδοκμηθῆ ἅμα καὶ διαρκῆ, Λοσκ.Πεδ.6,24 ἵνα καὶ διαρκέσῃ πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγαθος 3) ἐπὶ χρόνον, παρατείνω, ἐξακολουθῶ ὀφιστάμενος, βαστάω· Αἰογ. Ἐπιτ.842 βουλαὶ δ' ἄπιστοι λαοῦ διήρκεσαν, Γλυοῦ.Φάβ.27 οὐ δὲ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πλοίου τέλος 4) μετὰ μητ. ἔνεστ. ἐξακολουθῶ ἀνέγω· Ξεν. Ἐλλ.5,3,21 διήρκεσε πολιορκούμενος 1) νεώτ. ἐπὶ καταστάσεως ἡ ἐνεργείας ὀφιστάται ἐπὶ συνεχῆ τινά καὶ ἴδιω μακρότερον χρόνον· ἡ ἀσθενεία τοῦ διήρκεσε ἐπὶ μακρὸν, -δεν θά διαρκῆσαι πολὺ, -αὶ διακοναὶ τῶν μαθημάτων διαρκουσι τρεῖς μῆνας 4) προηβουθῶ, ὀδῶ, παρέγω τὰ πρὸς συντήρησιν, τὰ κρηώδη, ἐπαρκῶ, ἀνταποκρίνομαι εἰς τὰς ἀνάγκας τινος· Πλούτ. Σολ.22 τῆς χώρας τὴν φύσιν ὄρωσι τὴν γεωργουσί γλιχρῶς διαρκουσαν.

διαρκῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. συνεχῶς, ἀδιάκοπος, ἀκαταπαύστος· Σέξτ. Ἐπιμ.3,115, Δημοφ. Γνωμ.9,261 τὸ ἔνθεν φρόνημα διαρκῶς συνάπει θεῶ, -διαρκῶς ταξιδεῖται-παραπονεῖται 2) ἀσφθῶνως, πλήρως, θαυμάσι· Ἡσ. ε' διαρκῶς ἀσφαλῶς δι' ὄλου, ἀρκουίντως, θαυμάσι, ἱκανῶς· Γρακ.Περα.121 2) ὄμ. κ. ἐν τῷ ὑπερβ. διαρκέστατα πληρῶστα· Ξεν. Ἀπομ.2,8,6 φῆσαι ζῆν καὶ ἐς τὸ γῆρας διαρκέστατα.

διαρμα-ατος(τό) ἰσλαμῶ) ἡ γιν. ἡ γιν. κ. νεώτ. θαλασσοπορία, διὰ θαλάσσης τοξείδιον· Πολύδ.10,8,2 τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης πλοῦν καὶ πελάγιον διαρμα ἵαν εὐφῶς κελτα τοῖς Καρχηδονίοις 3) διδοσὶς διὰ παρθῶν, πέρασμο· Στράβ.4,5,2 πύτταρα δ' ἐστὶ διαρματα, οἳς χροῖται συνιθεῖς ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἡπείρου 2) ἐπὶ ὄφους, ἐμφασίς, ἔντασις· Πλούτ. Ἠθ.853 C ὄγκος καὶ διαρμα, Λογγίν. Ὀρυ.121, Ἐπιτ.1295,57 στήχος οὐκ ἔχων διαρμα ποιητικῶν 3) γεν. ἔξαρτος· Διογ. Ἀ9,7 διαρμα ψυχῆς λαθεῖν 4) Ἡσ. κούφοισμα 5) νεώτ. ναυτ. τὸ ἐν ὀρίσματι χρόνῳ ὑπὸ πλοίου διανοῦν διὰστημα μετρούμενον εἰς ναυτικὰ μίλια.

διαρμένιος-α-ον ἡ γιν. (ἄρμενον) πλοῖον ἔχον δύο ἄρματα, ἰστία, δικάταρτο· Συένω. Ἐπ.4,161 Α τῶν ὀλκάδων.. τῶν διαρμενίων.

διαρμενοῖν(τό) νεώτ. κ. δημ. εἶδος πλοίου, ἔχον δύο ἰστία, δικάταρτο, ἄ. διατῆλον.

διαρμίζω δημ. τακτοποῖω, εὐπρεπίζω, συγμρίζω· διαρμίζω τὸ στήν 3) κ. τὸ μέσ. διαρμίζομαι εὐπρεπίζομαι, συγμρίζομαι· Κερραδ.183 διαρμίζομαι καὶ βάλλω τὰ καλά μου.

διαρμίσια(τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαρμίζω βλ., συγμρίσμα, συγμύριον.

διαρμύζω κ. νεώτ. κ. πτω. μέλλ. -σω διαρμύρίζω, κατανώμ· Εὐρ. Ὀρ.14,51 ἄλλων ἄλλοσε διαρμύζοσ ἀνορθρ θεοποιῶς 3) ὄμ. μέσ. διαβέτω, κατατάσσω· Πολύδ.8,27,5 διαρμύζομαι πρὸς τὸ μέλλον 3) ὄμ. κ. παθ. ἡ ἐπιμ.8,7,1 οὗτοι μὲν τὸν τρόπον τοῦτον δημοσμένοι προσηγοῖν διανοῦντο τοῖς πύργοις 2) κανονίζω, ρυθμίζω· Πλούτ. Ἠθ.88 Α διαρμύζεται τὸν βίον.

διαρμυοῖμαι ἡ γιν. ἐπίταρ. ὄλος, ὀριστικῶς ἀρνούμενος· Πέτρ. Πατρικ.135,18 διηρνήσατο.. τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τῆς Νείσιον.

διαρῶγχι(αῖ) ἡ γιν. ἡ διαρῶγχις, τὸ μεταξὺ τῶν ἐπιδοσῶν διαστήματα.

διαρῶν(τό) νεώτ. γένος ἀροσιδίων φυτῶν.

διαρῶρον(τό) πόν. ἡ ἐπίτασος δύο ἀουρῶν.

διαρῶρη(ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ληλασία, λή-

στυαίσι· Ἦρ.9,42 Πέρσας ἀπικομένους ἐς τὴν Ἐλλάδα διαρράσαι τὸ Ἴβρον τὸν ἐν Δελφείοις, Πολύδ. 10,16,6, Μηναι.4,27 Συναί, ἐς διαρραγὴν τὴν μονὴν ἐσάντας ἢ νεώτ. νομ. ὁρισμός, πάσα διὰ διασ φάσεις ξένου πράγματος ἀπὸ τοῦ ἰδικτήματος ἢ τρίτου πινός· διαρραγὴ περιουσίας.

Διάρραγμα (τὸ) πᾶν τὸν ἐξ ἀρραγῆς προερχόμενον· Βασ.1,542 Β ἄρστον διάρραγμα.

Διαρραγοῦσι ὁ δ.ρ. διαρραγὴ βλλ.: ΠΔ Ἀριθ.14,3.

Διαρράζω κ. νεώτ. μέλλ. -άσομαι, μγν. κ. νεώτ. -άσω κόντω ἐς τεμάχια, κατακόπτω, διασχίζω: Ἰλ.Π 355 οἱ δὲ ἰδόντες αἶψα διαρράζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας ἢ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, παρασύρω, ἐξολοίφω, ἀφανίζω: Ξεν.Κυν.δ,2 διαρράζει γὰρ τὰ ἴχνη καὶ οὐ δύναται ἀσφραίνεσθαι ἢ ἐπὶ τῶν τεχνῶν, ἀπογυμνά, καθαίρω: Ἰουλι. Ἀθην.279 Α τελεῖ διηρασμέντα 2) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ: Ἦρ.1,88 πάλιν τὴν σὴν διάρραζεις καὶ χρίματα· τὰ δὲ διαφορέει ἢ ὄμ. κ. μέσ.: Ἰώσ.Α1,19,1 διηρασάστον Ξυρίαν 3) καταλαμβάνω ὡς λάφυρον: Ἦρ.1,18 διαρράζει χρίματα, Λυσ.7,6 τὰ δ' ἔγγυς ὑπὸ τῶν φίλων διηρράστα, Ἀριστ.Πολιτ.1281 α,25 ἢ κ. παθ.: Πλάτ. Πολιτ.274 Β, Δημ.299 τὰ ἐν τῇ βιωτῇ διαρρασθέντα ὑπὸ τοῦ πολέμου 4) ἀρράζει, συλλαμβάνω ἀπὸ: Νόν.Δ 48,290 θρηλεῖν δὲ παῖδα γενεῖν 5) νεώτ. ἐνεργῶ, διαρράπτω διαρραγῆν βλλ.: ἢ εἰδ. ἀπλήρως καταχράσμαι, ὑσφιζομαι, ἴδιον ποιῶμαι ἀλλότριον τιν· διήρρασε τὴν περιουσίαν τῶν συγγενῶν του· τὸν ὄρασαν.

Διάρρασις-εως (ἡ) ἂν ἡ διάρραγὴ βλλ.: ἈΒ 438,4.

Διαρραγῆ (ἡ) ἵρηγνυμι) διάρρηξις, σπάσιμος: Ἰνν.148 D αὐ κατὰ κράτος ὁστῶν διαρραγαί.

Διαρραῖα κ. νεώτ., παρκ. διέρραγκα ραῖνω, ραντίζω κατ' ἔκτασιν: Φιλῶστρ.1,1,56 δὲ κόνην κ. παθ.: Φιλῶστρ.Εικ.7,27 ἀφορὴ ἡ γῆ διέρρανται ἢ χύνω: Ἰω.Λυδ.Διοσμ.10 Α δ-ἀκτινας ἢ περιρραῖω, ραῖνω γῆρα: ΠΔ Παροιμ.7,17 διέρραγκα τὴν κοίτην ποῦ κρῖνω 2) ἔξαγγελλω διὰ καθαρμῶδ: Ἐπιγρ. 3) παθ. ρῆμα καθ' ὅπως τὰς διευθύνσεις: Σοφ.Πρ.14 κρουαὶ διέρραίνοντο κρουαίου ποταμοῦ, Ἀριστ.Μετ.341 α,30 διὰ τὸ περιεχόν πῦρ τὸν ἄερα διαρραίνεσθαι.

Διαρραῖα κόντω ἐς τεμάχια, κατασυντρίβω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω: Ἦσ. «διαρραῖασι διασφειρεῖ» διάρρασαι, διασφείραι: Ὀδ.Β 49 τάχα σφονόπαντα οὐραγὴν διαρραῖεσσι ἢ παθ. μτ. μέσ. μέλλ. ἀπόλλυμαι, καταστρέφωμαι, χάνομαι: Ἰλ.Ω 355 τάχα δ' ὄμμε διαρραῖοσθαί ὅλω, Ἀλογ.Προμ. 238 τὸ μὴ διαρραῖεσθῆναι ἐς Αἶδου μολεῖν.

Διάρραμμα-ατος (τὸ) μγν. κ. νεώτ. (ρόπτω) ἡ διὰ ραφῆς συνένωσις, ραφῆ, ράφισ: Πλούτ.Ἠθ.978 Α.

Διαρραπτίζω μγν. κ. νεώτ. ραῖνω, ραντίζω κατὰ διαφόρους διευθύνσεις: Σοφ.Β Χρυσ.8,384,30 τρεῖς δὲ αὐτῷ (ὀδοῖ) τὸν νοσοῦντα διαρραπτίζω 2) μέσ. φέρω κατ' ἀραιὰς ἀποστάσεις, ἐδὴ καὶ ἐκεῖ μτφ: Πλαν.Ὀβιδ.Μετ.15,211 τοὺς κροτάφοις πολιαῖς διαρραπτομένους.

Διαρράπτω μγν. ἰσχυρόσ, συνεχῶς ραῖνω: Ἠιδ.7,7 ὡς ἐνόχλοῦσαν· διαρράπτειν κ. παθ.: Ἠιδ.8,99 διαρραπτομένην κελύσασα.

Διαρράπτω μγν. κ. νεώτ. ράπτω ἐντελῶς ἢ ὁμοῦ ἢ καθ' ἄλλην τὴν ἔκτασιν, σπράττω: Στράβ. 15,1,67 τριχῆς καὶ σχοινία λεπτὰ καὶ ἀρπεδένας διαρραφάντας εἰς ἔρια, Πλούτ.Ἠθ.978 Α διαρραφάντες αὐτοῦ περὶ τὸν ἄφρον ἀλοχοῦσας 2) παρεμβάλλω, παρενεργῶ ράπτω: Ἰω.Χρυσ. Ὀμ.Ματθ.49,2,37,22 ὅταν γὰρ τὰ ψήματα τὰ σπικὰ... ταῦτα ἐν ὁδοῖσιν διαρραπτεῖ.

Διαρραπῆ (ἡ) μγν. ραφῆ, ράφισ: Σωρ.2,40.

Διαρραχίζω κόντω ἐς τεμάχια, κατακόπτω, διασχίζω, διαχωρίζω: Εὐδ.π. Ἀθην.14,642 Β.

Διάρραχο (τὸ) δημ. κ. διέρραγο (προφ. τρισυλλ.) ἡ διεραῖος ὄρουσ ἡ λόφος, ἡ κατὰ τὸ φηλότερον, τὴν κορυφὴν ἐκτενομένη πλαγία, ὁ τράχηλος τοῦ βουνοῦ: Κρυστατ.Γκόλφω 249 ἀπὸ διάρραχο φηλὰ κατὰ τὴν στραγγύα.

Διαρραφιδά-ω μγν. πλάττω διὰ τῆς φωνησῆς, μυθολογῶν: Θεοφ.Στομ.Ἰατ.3,63 Δ ταῦτα δ' εἰκὴ διεραφιδεῖ ὁ Πρίσκος.

Διαρραμβομαι διερευνοῦμαι βλλ.: Σουφθ. ἐν λ. ρεμβόδης ἐρώων δὲ αὐτοῦσ διαρραμβομένουσ.

Διαρράμω ἐπιπατ. τοῦ ρῆμα κλινῶ ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, ὄθ. ταλαντεύομαι: Ἰνν. Ἀρθρ.822 Ἰ διάρρηνουσι δὲ ἐν τῶσιν ὁδοιποροῖσιν... διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος.

Διαρράω κ. νεώτ. ρῆμα διαμῆσου πινός, ρῆμα ἐνδοιμῶσος: Ἦρ.7,108 διὰ δὲ σφῆτων τοῦ μῆσου Ἰσασας ποταμῶσ διαρράει ἢ κ. παθ. ἐπὶ φήμισ: Πλούτ. Ἠθ.951 Β ποταμοῖσ διαρραῖοσθαι ἢ μτ. αἰτ.: Ἰσοκρ.1,14 κύκλω γὰρ αὐτὴν περιέχων καὶ πᾶσαν διαρρῶν 2) παθ.: Ἰβρώτι διαρραμομαι εἶμαι καθύρουσ ἐκ τοῦ Ἰβρώτος, περιουῖομαι ἀπὸ τῶν Ἰβρωτῶν: Ἠλιδ.δ.10,13 τρήμω καὶ παλμῷ συνείχετο, καὶ Ἰβρώτι διερραῖτο 3) διερεύνω, διαλαθεῖνω, ξεγλιστῶ: Λοσκ. Ἀνάχ.28 ἐκπεσῖν καὶ διαρραῖω τὴν χειρῶν ἢ νεώτ. κ. μτφ. ἐπὶ πλῆθος πρῶσ. ἡ πράγμ. διασφειγῶ χαρῆσ τὰ γῆνα ἀντιληπτός: ὁ χρυσός διερρῶσειν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ χρόνον, παρέχουμαι, περῶν: διέρρῶσε πενταετῆ ἐκότεσ ἢ ἐπὶ πλοῖον, παίρω, κᾶνω νερά: Λοσκ.Νεκρ.Δ 10,1 τὸ σκαφίδιον· διαρραῖ τὰ πολλὰ 5) μτφ. ἐπὶ φήμισ θεωροῦμαι ὀδύσισμος, ποῦομαι ὄν πιστεύωσ: Πλούτ.Αμν. 24 τότε ἐκεκῶσθαι καὶ διερρῆ τὰ τῆσ φήμισ 6) σχηματίζω ὄνοιγμα, χᾶνω, χάσκω: Ἀριστοφ. Νεφ.873 καὶ τοῖσ χεῖλεσιν διερρῶκοσθαι 7) μτφ. ἐξσφραγίζομαι, χάνομαι: Σοφ.Αἰ.1267 χάρισ διαρραῖ καὶ προδοῖσ ἀλόμκετασ 8) μτφ. ἐπὶ πῶματος, ἀποσυκτιθεμαι, διαλύομαι: Ἀριστοφ.Σοφ.156 Ἰ ἐξέλης μὲ πρὸν διερρῶκοσθαι ἢ ἐπὶ τῆσ σελήνης, φθῆνω, χάνομαι: Σοφ.ἀν.87,18 πάλιν διαρραῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται ἢ ἐπὶ χηρμάτων, θανατώομαι: Δημ.982 μὴ λαθεῖν διαρρῶσιν αὐτὸν τὸ ἀργύριον 9) ὄμ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ἀσσοκορπίομαι: Πολύδ.1, 74,10 τορε δὲ πολλοῦσ διὰ τὸ πρότερον ραθυμοῦντας καὶ διαρρῶντας ἐκ τῆσ στρατοπέδειασ 10) ὄμ. σενεῖδ. καθίσταμαι χᾶνος ἐκ τῆσ τρυφῆσ Ἠσ. «διερρῶντες χᾶνοι καὶ διολεωμένοι»: Πλούτ. Ἀγρο.14 οἱ ἀφῆρτοι καὶ διαρρῶντες ἀπὸ πλοῦτων ἢ φρ. δ- τῶ βίω = διαγιγνέσθων βίον: ἈΠ.Π19,24.

Διάρραμμα-ατος (τὸ) Ἠσ. βροῦσισ· Ἠσ. «κέσασμα, κλάσασμα, ρήγασμα, διαρραγῆμα».

Διαρρήνυμι κ. μγν. κ. νεώτ. κτ. τ. διαρρήνυω, παρακ. διέρρωμα, μγν. κ. νεώτ. μτφ. παρκ. διαρρηγμένους οὐχίω τὴ βιαιώσ κατ' ἔκτασιν, διανοίγω βίω: π. Ὀμ. μ. τὸ μέσ. -υμαι: Ἰλ.Μ.308 πειχῶσ ἐπαῖσι, δια τὴ ρήσασθαι (ἐν τμ.), Σοφ.Αἰ.834 πλευράν διαρραῖωσ... φασγάνω ἢ κ. νεώτ. διασπῶ βίω, ἀποτόμος διακότων τὴν συνουήν ἢ τὴν ὄρμυνην πράγμ., βραῦμα τὴ ἐν τμ. τόπω αὐτοῦ, σπάωσ: Ἦρ.3,12 μόγισ ἀν λήθω πᾶσαισ (τὰς κερσῆσ) διαρρηξείασ (διορθ. διαρρῆσαι), Ὀθωγ. 259 διαρρηξασα χαλίνων, Πλάτ.Φαιδ.86 Α διέρρηξε τὰσ χορδάσ· δι' ἐνός λακτισμάτωσ διέρρηξε τὰσ θύρασ ἢ ὄθ. νεώτ. κ. ἀνοίγω ἐπ' ἄλλω ἢ τοῦ κανονικοῦ τρόπου, ἴδιωσ πρὸσ κολήην· διὰ μοχλοῦ διέρρηξε τὸ κλειθρον - τὸ χρηματοκιδίωμα πρὸλ. ρηθῆσ (ἐν νομ. σμ.) 2) μγν. κ. νεώτ. μτφ. ἐν φρ. διαρρήνυμι τὸν χιτῶνα - τὰ ἱμάτια διαμαρτύρομαι μετ' ὄργησ, ἐντόνωσ, ἐξοσίτωσαι βλλ. ἐν εἰδ. σμ.: ΚΔ Μάρκ.14,63 ὁ δὲ ἀρχιερεῖσ διαρρηξῆσ τοὺσ χιτῶνασ αὐτοῦ λέγει, - ὅταν εἰς

αὐτὸν ἀπεδόθη ἡ κλοπή, διέρρηξε τὰ ἱμάτιά του· πρβλ. δημ. ἔσχεσε τὰ ρούχ' του· 3) ὄμ. μτφ. παθ. διασχίζομαι, ἀκόως ἐκ πολυφορίας: Ξεν.ΚΠ 8,2,2 οὕτε ἐσθίοναι πλείω ἢ δύναται φέρειν, διαρραγέειν γὰρ ἔν· ἢ ὄμ. πνίγμα ἔξ' ὄργης, σκόκος ἀπὸ τοῦ καυοῦ μο: Ἀριστ. Ξν.340 σίμοι διαρραγέομαι· ἢ ὄμ. ὡς κατάρας, ἀνόθεμοι: Ἀριστ. Ὀρν.2 διαρραγέειν [νὰ κάσας]. 4) ἡ μτχ. παρκα. διεργαγμένος = τετρασυμένος ἢ ἐσχισμένος: Πλάτ.Φαιδ.86Α διεργαγμένων τῶν χορδῶν, Ἀριστ.Ζι 623 π,18 ἀεσάμενοι τοῦ διεργαγός, Πλούτ. Ψ8,82 Β διεργαγὸς ὀπόδημα.

Διαρρήγνυμι νεώτ. τ. τοῦ Διαρρήγνυμι βλλ. **Διαρρήδην** ἐπίρρ. κ. νεώτ. [Διαρρηθῆναι] σαφ. φθ. ρητῶς ἀκρίτως ἀπερφορσάτας: Ξυν.Ἐμ. 313, Πολυδ.3,26,5 ταῦτα ἐν τῇ θ' αὐτῶν βίβλῳ λέγει διαρρήδην, Μηναί.2,2 Ὁδ. Ὁ Μεγαλυν. ἱεροπλοῖα ἀνθολογοῦντο... ἐν τῷ ναφ̄ διαρρήδην ἢ κυρ. ἐπὶ κελυμοσμάτων τοῦ νόμου: Φαιδ.π. Ἀνδοκ. 2,4 διαρρήδην γέγραπται, Λυσ.2,0 διαρρήδην εἰρήται με... Ἰσαί.3,68 ὁ νόμος διαρρήδην λέγει, Δημ.342 διαρρήδην ἐφηφασσέν· ἢ νεώτ. μόν. μετ' ἀρνητ. δημ.: ἠρνήθη διαρρήδην.

Διαρρηκτής [ἰ] μτγν. κ. νεώτ. ραδιοῦργος, ἐπιδαυκός: Ἡσ. 2) ὁ διαρπῶν, ὁ διακόπτων: Μεθόδ. Συμπ. Παρθ.43,22 διαρρηκτὸς τῆς ἐδαρμοστίας τοῦ βίου τῶν χορδῶν· 3) νεώτ. ὁ ἐνεργῶν διάρρηξιν βλλ. κ. εἰδ. ὁ θραύων κλειδία πρὸς ἐπιτεῦξιν κλοπῆς: ἔγινε διαρρηκτής.

Διαρρηκτικός ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαρρῆξιν βλλ.: Διαρρηκτικὰ ἐργαλεῖα· 2) ὁ διαρρηγνυόμενος: διαρρηκτικὸν βλήμα.

Διαρρηκτικός ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ διαρρῆξ' εως βλλ. **Διαρρηκτος**-ον νεώτ. ὁ παθὼν διαρρῆξιν, τεθραυσμένος, σπασμένος: διαρρηκτος θύρα.

Διαρρηκτός ἡ-όν νεώτ. ὁ δύναμενος νὰ διαρραγῆ, νὰ θραυσθῆ: ἀντιβ. ἀδιάρρηκτος ἢ διαρρηκτικοὶ καρποὶ νεώτ. Βαταν. καρποί, ὧν τὰ σπέρματα διασκορπίζονται διαρρηγνυμένου τοῦ ἑρπυθίντος περικαρπίου τῶν.

Διαρρηξίν [ἰ] νεώτ. γέν. ἀγρωσταυιδῶν φυτῶν. **Διαρρηξίης**-εως [ἡ] κ. νεώτ. ἡ διαρραγή βλλ. τοῦ σπασίμο: Ἐπικλ. Διογ. Α 10,106, Ἰώσα. Α 18,9, εἰς τὴν χωρίον διαρρῆξιν μὲν ποταμῶν ποιοῦμενον ἢ νεώτ. ἡ καθ' ὅσον ρηθῆς, ἡ παραβίασις κλειστῶν χώρων, ἰδίως πρὸς κλοπὴν: διαρρηξίς κινδυνῶν· 2) νεώτ. μτφ. διακοπή: διαρρηξίς φιλικῆς ἢ νεώτ. διεφ. δικ. διαρρηξίς σχέσεων ἢ πράξεις δι' ἧς πολιτεία τῆς διακόπτεται τὰς ἐπιστοφ. σχέσεις πρὸς ἑτέραν πολιτεάν· 3) ὄμ. νεώτ. ἀκόρωςας συμφωνίας: διαρρηξίς συμβολαίου- ἀρραθίωνος· 4) νεώτ. Βαταν. διὰ νῆας φητικῶ ὄργανῶν πρὸς διασπορῶν τῶν γεωμοποίων στοιχείων.

Διαρρηξίης-εως [ἡ] σπῆξις ἐξήλικας, διατρίψις: Πλάτ. Νόμ. 932 Β φαρμακία κατὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων οὐσα γένος ἐλίγεται τὴν διαρρῆξιν. **Διαρρησσω** μτγν. διαρρηγνυμι βλλ.: Βάβρ. 38,7, Κδ Λουκ. 8,29 καὶ διαρρησσω τὰ δεσμά ἁλῶν νεοτὸ ὑπὸ τοῦ δαίμονος κ. παθ.: Ψ Καλλισθ. 1,46. **Διαρριζέ-ῶ** μον. ρίζω κόλλω, ριζοβολῶ: Φωτ. Ἐπ. 284 (παραίσιον) ἐν τοῖς τῶν ἀνθρώπων φυταῖς διαρριζοῦμένη καὶ ὑπεδαύσσων.

Διαρριζέ-ῶ, συνήθ. παθ. -οῦμαι -ομαι κῆρυπτα, σακεῖω ἀπερσῶς τὴν ὀσφύν EM 270,5 ἐδαρρικνοῦσθαι, τὸ τὴν ὀσφύν φορτικῶς περιέγειν· Ἡσ. ἐδαρρικνοῦντο, ἐκάμπτοντο... οἱ δέ... ἐκύνοντο σφῆσις ἀσχημῶς ὀρχοῦμενοι: Κρατῖν. 219.

Διαρριμῶ-ατος [ἰ] τὸ ὄσκατον πλῆθρο, τὸ πῆ. δημα εἶω καὶ ἐνεῖ, ἐπὶ κνημητικοῦ κινῶς: Ξεν. Κυν. 4,4 καὶ ἀπὸ τῶν εἰς τὸ πρόθεον καὶ ἀπισθεν καὶ εἰς τὸ πλάγιον διαρριμῶντων.

Διαρρίνησις-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ., δ. γρ. διαρρίνησις ἡ διὰ ρίνας, μελῖμα τήσις, διαρρῆξις, διάτρησης: Ἠλιόδ. π. Ὀρειδ. 6,47,17,4 ἐπὶ τὴν τοῦ κρικκοῦ διακοπὴν ἔρχασθαι δεῖ διαρρίνησις χρωμένους.

Διαρρίνησις νεώτ. διαρρινω βλλ. **Διαρρίνω-ῶ** κ. -ῶα κ. νεώτ. διακοτομῶ, τέμνω διὰ ρίνας, κόβω με λῖμα, με λιμάρισμα: Ἡρ. Αὐτ. 25,5, ἀπὸ κείνου διαρρίνησαντες τοὺς κηκλιδῶμα τῆς φυλακῆς ἢ μτχ. παθ. παρκα. διερρηνμένους = διατερρηνόμενος, διατυρημένους διὰ ρίνας, με λῖμα: Ἀριστ. Ἀθ. 68,3 ἔχων ὄ χαλκοῦς [ἀμφιρεῦς] ἐπιθήμα διαρρηνμένους, ὧτ' ἀσπὴν ἰώνω χωρεῖν τὴν φέρον, Διοσκ. 4,115 ὁ δὲ καυλὸς ὑπόκοιλος... ὡς ἐπιτήδες διερρηνμένους ἢ ἐν γρ. κ. μτφ. ἐπὶ πρσθ. ὁ λῶν ἰσχνός, ὁ οἰοῦντο διὰ ρίνας ἀποκελυπθῆναι: Μάξ. Τύρ. 36,4 ἀνὴρ λεπτὸς καὶ διερρηνόμενος τὴν γαστέρα.

Διαρρίπτεω μτγν., μον. κ. νεώτ. [ριπῆ] φυσιὸν βάλλω, ἀκεδῶναι, διαρρίπτεω μακρόν, διασκορπίζω, ἰδίως ἐν γρ. ἐπὶ ἀέμου: Βασ. Βι. Θέλωμα ἴνα τῇ αἰσῶ τοῦ πνεύματος διαρρίπτεω καὶ θροσάτω τούτῳ τὸ πῆρ. - βορρῆς διερρῆρισε τὰ κίτρινα φύλλα κ. παθ.: Εὐστ. Πικρ. 310,30 τὸ δὲ τι μένον τοῦ νεροῦ... ἀέμου χροσῶς ἀπὸ τῆς χροσῆς διερρῆρισε· 2) μτφ. τὸ παθ. ἐπὶ τοῦ φωτός, διακίνομαι, διαπλοῦμαι, διαυγάξω: Ἠλιόδ. 7,14 μαρμαρυγὴ τῆς ἀφροσῶς καὶ εἰς τοὺς πορρωτάτω διερρῆριζετο· 3) ἐκθεῖται εἰς ριπῆς, εἰς ρεῦματα τοῦ ἀέμου κ. παθ. ὑποδόλλομαι ὑπὸ ἄλλου, ἢ ἐν μέσθ. σημ. ὑποδόλλω ἐμαυτὸν, ἐκπίπτω εἰς ρεῦματα: ἴνν. Ἐπιστ. 16 ἢ ρ. πορῶν. διαρρίπτεω, διαρρῆρισμα πρβλ. ριπῆ, ριπίζω.

Διαρρίπτω, ποι. κ. ἰων. διαρρίπτω, ὄττ. κ. διαρρίπτε-ῶ μ. κατ' ἐνεστ. κ. παρστ., ἐπ. ὄσμ. παρστ. διαρρίπτασκον, παρκα. διερρῆρα, παθ. ὄσμ. διερρῆρην κ. διερρῆρῆθην, παρκα. διερρῆριμαι [ριπῆ] ριπτα μακρόν ἢ ριπτα μεθ' ὀρηξῆς ἢ ριπτα συνεχῶς: Ὁδ. Τ 575 σπῆς δ' ὄ γε πολλὸν ἀνευθεῖ διαρρίπτασκον ὀστών· 2) ριπτα ἔξω τῆδε κάκεισε, διασκορπίζω, πετάω στὸ δρόμο: Ξεν. Ἀκ. 5,8Δ. Αλγῆ. 59 συνετήρητο τὰ σκαυάρια καὶ διερρίπτεον εἰς τὴν ὁδόν· 3) ἐπὶ βλέμματος, ριπτα, ἐκπέμνω, κατευθύνω πέραξ, τῆδε κάκεισε, τριγύρω μου: Ἀριστοφ. Θεομ. 665 πανταχῇ διαρρίπτεον τὸ βλέμμα [δ. γρ. δὴ ριπτα], ἴνν. Κωκ. 214 τὰς ὄφιας πυκνὰ διερρίπτεον· 4) διαρριπτε-ῶ ὄμτφ. ριπταται ὀρημητικῶς, πηδῶ, περῆμαι: Ξεν. Κυν. 5,8 ἐν τῇ θαλάσῃ διαρριπτῶν [ὁ λαγώδης] ἐπὶ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν ὄσται· ἢ ὄμ. διαρριπτεῖ ἐπὶ κυνός, ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν οὐρῶν, αἰώω, ἀνασείω, κινῶ τῆδε κάκεισε: Ξεν. Κυν. 6,23 αἱ δὲ διαρριπτοῦσαι τὰς οὐράς· ἢ ὁ τ. ἐν τῷ ὄστ. σημ. κ. π. μτγν.: Πολυδ. 5,67 διαλλόμενοι [οἱ λαγώδης] καὶ ἀρροπῆριπτοῦσθαι· 5) κ. μέσθ. σημ. ἐν φρ. διαρρίπτεται τὰ σκέλη - τὰ μέλη = ἐκτείνω, ἀνοίγω, κινῶ, πλάσσω μεθ' ὀρηξῆς, ταχῶς τὰ ἴδια σκέλη, οἷον πρὸς δρόμον ἢ ἄνωα: ἴνν. Προγ. 3, Ἀρρ. Κυν. 15,12 οἱ δὲ καὶ διαρρίπτεται τὰ μέλη καθάπρη οἱ ακορῆντες· 6) ἡ μτχ. παθ. παρκα. διερρῆριμένος = διεσπορῆμένος, διασκορπισμένος, ἀκόρωςος: Λουκ. Ἰωρ. 4 τούς τε γὰρ ὄστας ἐῶρων ὡς ἔτυχε τοῦ ὄρανοῦ διερρῆριμένους· 7) ὄσμ. συνεκδ. κτ. πλῆθ. διερρῆριμα = μειωρῶμενος, χωρὶς ὄντα ἢ κείμενα: Πλάτ. Νόμ. 860 C τὰ καλὰ καὶ τὰ ἰκαία διερρῆριμα προσαροῦσθε· ἢ ὄμ. κ. μον. ἐπὶ μερῶν ὑπορρηκτοῦ λόγου, πραγματικῶς κτ.: συνεκδ. ὁ μὴ τὸν προσηκόντα ἐρῶν ἔγω, ὁ ἐν ὄσται, ὁ ἀκατάστας: Φωτ. Β. 8,491,28 πολλὰς πρὸ αὐτῶν ἀντιθέτως εἰπόντων πάλιν ἀντιθέτως ἐπρότερον· 8) παρ. ἀνοικνοῦνται τὸ ἐπὶ καὶ διερρῆριμα· ἢ φρ. διερρῆριμην μνήμην ποιῆσθαι ἀναφῆρην τ' ἀτάκτως, ὄσμ-

ραδικώς, άνευ ανστήματος : Πολύδ.β.3,57,5 οὐ διαρριμένην οὐδ' ἐν παρέργῳ παίησασθαι τὴν μνήμην' 8) μν. δοτ. πρσα. διασκορπίω, διαμείω τις εἰς τὸς, μεταξὺ πλῆθος : 'Αριστοφ.Σφ.59 κάρυ' μέκ φορηδὸς δοῦλα διαρριπτοῦται τοῖς θεωμένοις, Πολύδ.λ.δ.2,1,8 διαρρίπτει τὰ βασιλικὰ χρήματα τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος παραγεγονόσι πρσθευταῖς' 9) δὲ μτγ. μτφ. καταναλίσκω, σπαταλῶ, ἀσotteύω : Λιδάν.Λογ.12,33 τὸν εἰς εἰταίρας διαρρίφει' 10) κατορριπτα : Πολύδ. λ.δ.1,8 τὸν περιθολον διαρρίφει' 11) μτφ. ὄμ. ἀπαρριπτω, ἀνασκευάζω : Γλάτ.Ἐπιστ.343 D τὰ τέτταρα διαρρίπτεν τε καὶ ἐλέγχων' || ρ. παρράγ. διαρριφῆ, διαρριφίς.

διαρριπτό-τω δ. τ. τοῦ διαρρίπτω βλ.λ.3) κ.4). **διαρριφῆ** (ή) κ. δωρ. -φά ἐπὶ τοῦ ποδός χορευτοῦ, ἡ ρίψις, ἡ ἔκτασις, τὸ πλῆθος : Πρατίν. Λυρ.1,16 [π. Ἀθην.617 B] ἡ ἰδοῦ, ἀδε σὺν δεξιᾷ καὶ ποδός διαρριφά [πρβλ. διαρριπτα 2].

διαρριφίς-εως (ή) διασκορπίσις, διασκορπισμός : Ξεν.Ἀν.5,6,7 ἡ διαρριφίς . . τοιαυτὴ τὴν γένετο [τὴν σκευαίη], Θεοφρ.Π.6,3,4' 2) διαρριφίς λόγος = λόγος, ὁμιλία διακεκομμένη : Κοϊντλ.9,4.

διάρ(ρ)οθός-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων, ὁ ἐκ ῥόδων κατασκευασμένος ἡ ἀνάμικτος μέ ρόδα : Γαλην.12,765 διάρροδον κολούρηον || τὸ οὐδ. ὡς οὐστ.τὸ διάρροδον φάρμακον ἐκ ῥόδων οὐ ὑπάρχον πολλὰ εἶδη : Ἄλεξ.Τραλλ.129 τὸ τοῦ Νεῖλου διάρροδον.

διαρροή (ή) κ. νεώτ. τὸ μέσον δι' οὐ ρεεῖ τι, ὁ ἀμύγος, ὁ σωλῆν, ἡ ἀύλας, τὸ ρεῖθρον ἡ σχισμὴ ὅθεν ρεεῖ, ἐκχύνεται, ἐκφεύγει τι : Εὐρ.Ἐκ.567 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς [τὸν λάου γυργα] 2) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαρρέω βλ.λ., ἡ διὰ μέσου τινός γνησμένη ροή : Δίων κ.39,4 πρὸς τὴν ἄνω καὶ κάτω αὐτοῦ διαρροῆν ἀντικαρτερεῖν [πρὸς τὴν ἄνω τὴν καὶ τὴν πλῆμμυρον] || εἶδ. ἐπὶ ποταμοῦ, τὸ ρεῖμα αὐτοῦ : Ἐπιγρ. α1 διαρροαί τοῦ Ραῖτοῦ' || νεώτ. ἡ διὰ μέσου τινός διασπῆρ, ἀπέλευσις ὕγρου ἢ ἀέρσιου' || κ. μτφ. ἐπὶ συνόλου πρσα., ὁ βαθμισμός διασκορπισμός τοῦ ὅλου ἢ μέρος τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ : διαρροή κόμματος - στρατευμάτων' || ὄμ. κ. ἐπὶ χρημάτων : διαρροή τοῦ χρυσοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, - διαρροή περιουσίας' || εἶδ. νεώτ. ναυτ. ἡ σχισμὴ δι' ἣς τὸ ὕδωρ ἐλαρεί εἰς τὸ σκάφος, τὸ μέρος ὅπου κάνει νερὰ : διαρροή πρὸς τὴν πρῆμαν.

διαρ(ρ)οθῶ-τω θορυθῶ ἐν συνεχείῳ, κάνω θορυθόν διαρχόμενος 2) δὲθ. θορυθῶ ταρτάσσω τινὰ Ἦσα. « διαρροεῦντα διασθοῦντα » : Αἰσχ. Ἐπι.192 θεῖσαι διαρροεῖσθαι ἀφύχον κἀκην.

διάρροια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ μέσου ρεῖν, ἡ διαρροή' 2) εἶδ. εἰδος νοσημάτων, εὐκοινώτης, συχνῆ ἀφῶδουσι ἐν καταστάσει ὕδαρσι : Ἰππ. Ἀφρορ.3,21, Ἀριστοφ.ἀπ.π. Ἀθην.12,551 C ταύτους γάρ, ἦν ποτ' ὄρεθς ἔλλαθ, ἐξυλασθῶν ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οὐχίσταται', Θεουκ.2,49 καὶ διαρροίας ἀμα ἀκράτους ἐπιπλητῶσις Πλάτ.Τιμ. 85B διαρροίας καὶ δυσεντερίας, Ἀριστοτ.Π.205A,2, Πλοτ.Μ.3,ρ 30 εἰτα πρῶτασι λέγων πρὸς ἀμφοτέρους κοιλίας διαρροίαν' 3) ρῖδ ἡ ἀκράτεια οὐρῶν : Γαλ.7,81 διάρροια εἰς οὐρῶν.

διαρροίωμα μτγν. ὑποφῶρῶ εἰς διαρροίας, ἔχω διάρροισιν 3) λ. : κ.4,88, Ἀφρ.Ἐπιστ.4,10,11, Ἄλεξ. Ἀφρ Πα' 79, Ἰπποκρ.250 ἐπὶ διαρροισθῆ' ἡ κ. ἐνεργ. διαρροίω υποδόλλουμι διὰ διαρροίας : Ψα. Ἀκτ.2,395 τὰ μὲν ἔμθεντα διαρροισαντα.

διαρροῖω-έτω παρ. διέρρομαι, ἐκπέμπομαι μετὰ σπυρμιῶν : Σοφ.Τρ 548 ἔς δὲ πλεόμενος στέρωνων διερροῖσεν τὸ ἰός.]

διαρροικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πάσχων ἐκ

διαρροίας βλ.λ. : Ροῦφ.εἰς Ὀρεῖδ.7,26,6, Ἄλεξ. Τραλλ.8,414 κοιλιακὴ θεραπεύονται ὡς καὶ διαρροικαί' || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν διάρροισιν βλ.λ.2) διαρροικὰ συμπτώματα.

διάρρομος (ός) μτγν. ἐπὶ ἐπιδέξιμων, ὁ ἔχων σχῆμα ρόδου : Ἰππιατρ.197 τελευτᾶσι λιντοῖς . . ἄσαι ἱκανοί εἰσιν, ἴσοις, μὴ διαρρομῶσις.

διάρρομοσ-οῦ (ή) μτγν. διόδος διεξόδος, διώρῳς, πορθμός : Διόδ.Σ.13,47 καὶ ἐξυλῖνας τοῖς διάρροισ ἐπέστησαν γεφύρας, Στράβ.4,1,2 νεβία ἐστὶ . . καὶ γεωλοφαί διαρροῖς ἔχουσαι πλωτοῖς.

διαρροφσις-εως (ή) νεώτ. ἡ διὰ τινος ρόφσις, ἡ ἀπαρρῶφσις.

διαρρῶδαν ἐπίρρ. δωρ. ἄντι διαρρῶδην, καθ' ὃν τρόπον διαρρεῖ τι καὶ ἀφονίζεται : Αἰσχ.λο.67 τίνας φόνος πέληεν οὐ διαρρῶδαν.

διαρρῶδᾶν δ. γρ. τοῦ διαρρῶδαν βλ.λ.

διαρρῶδῆσις-εσσα-εν ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ διαρρῶδαν, ὁ διαρρῶδαν.

διαρρῶδῆζω ἐπίρρ. πρβλ. διαρρῶδαν. **διαρρῶδῆζω** μτγν. κ. νεώτ. ἀμύγος, διευθετῶ κατὰ τᾶς, τακτοποιῶ, κανονίζω, τροποποιῶ : Ἐπιγρ.καθ' ἡμέραν κανόνα διαρρῶδῆσιαν, ΠΔ Μακκ.2,7,22 καὶ τὴν ἐκτάστω στοιχείωσιν οὐκ ἐγὼ διερρῶθισσα, - διερρῶθῆσιαν τὴν οἰκίαν μου.

διαρρῶθις-εως (ή) νεώτ., δημ. -η ρυθμισίς, διάταξις, τακτοποίησις, τροποποίησις ἢ διαρρῶθις τῆς οἰκίας - τοῦ καταστήματος.

διαρρῶθιστής (ός) νεώτ. κ. δημ. ὁ διαρρῶθίζων, ὁ διακανονίζων, διευθετῶν.

διαρρῶθιστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιάζων ἢ ἐπιτηδεῖος εἰς διαρρῶθῆσιν βλ.λ.

διαρρῶσις μσν. ἐκρέω, διαρρέω : Φώτ. εἰς Ἄμφιλοχ.282 πάντα ἡμῖν διαρρῶσκει καὶ οὐχεται' || παθ. διαρρῶσθεσθαι : Ἀνω. Κορν.13,415D ἔτους ἧθι διαρρῶσθεσθαι.

διαρρῶσιβῶν-ῶ διασπείρω, διασκορπίζω' || σπαταλῶ Ἦσα. « διερρῶσιβῶσατε, διεσκορπίσατε ».

διαρρῶσις μτγν. [ρῶσιμα] ἐλευθερῶς, ἀπαλάττω, σφάζω, διασφάζω : Φιλ.1,95 διαρρῶσιμαί τινα ἐκ τοῦ δεσμητηρίου.

διαρρῶσιτικός-ή-όν μτγν. [ρῶσιμα] ὁ πρόσφορος εἰς τὸ διαρρῶσιμ βλ.λ., ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀραιεῖν τοῖς ῥύσιων, τοῦ καθαιρεῖν : Γαλ.13,70 ἐμπλαστικῆς τε καὶ διαρρῶσιτικῆς.

διαρρῶσις μτγν. [ρῶσιμα] διακαθάρω : Γαλ.6,123 μὴ ρᾶξει μέλλον οὐ διαρρῶσει τοὺς πόρους, Λιδάν.Λογ.12,33 τὴν κηλίδα διαρρῶσις.

διαρρῶσις-εως μτγν. ὁ διάρροος βλ.λ. : Ἦρων Πνευρ.164 ὀδαστα διάρροισιν.

διαρρῶσις-ον μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐκτάσως γῆς, ὁ δι' οὐ ρεοῦσι, διαχετεύονται ὕδατα, ὁ δν διασκορπίζουσι πολλὰ ῥύσιες ὕδατων, οἶον ποταμῶν, διωρῶχων, ἔδων : Στράβ.5,17 ἐν δὲ τοῖς ἔλασι μεγίστη μὲν ἐστὶ Ραβέννα . . διαρρῶσις, γεφύρασι καὶ πορθῆσις ὀδοιομένη' || νεώτ. κ. ὁ διάρροχος πρβλ. περιρροτος' 2) Ἦσα. « διάρροσις διπληθμῶς ».

διαρρῶσις δ. γρ. διαρρῶσις, διαπερῶσι : Ὄψα.Στεφ.ἐν.λ.

διαρρῶσις (ή) χῶμα, κενόν, διάστημα ἀφῆθεν κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιδέξιμων : Ἰππ.802,5 διαρρῶσις δὲ . . παρικλητῶν τῶν χρωτῶς.

διαρρῶσιμῶν μσν. κ. διαρρῶσιμῶν ἐπιχῶμα, ἐνδιαρρῶσις : Θεοφρ.Π.Ἰστ.2,33 C τὸ μὲν οὖν Περσικόν διερρῶσιμῶν ταῖς προρρῆσασιν, ἴωσι, Γενεσ.42 B.

διαρρῶσι-ώγος (ός) (διαρρῶσιμῶν) διαρρῶσιμῶς : Εὐρ.Π.262 ἦν τις διαρρῶσις κυμάτων πολλῶν σάλας, Ὄππ. Αλ.3,212 διαρρῶσις πέτραι' 2) ὡς οὐστ. τεμάχων ἀποκόπεν : Ὄππ. Ἀλ.5,216 Τυρσῶντο νόμοιο μέση πορθμοῖο διαρρῶσις εἰλεῖται.]

διαρρῶσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διὰ μέσου τινός ἢ ἐπὶ τινος ὕψους καὶ ἔκτασις πράγματος.

είδ. ἐπὶ ἱστίων : Διόδ.Σ.3,40 διαρραβεῖ γὰρ ἱστίων θέουσαι [αὶ νῆες] ἢ κ. νεώτ. εἶδ. ἐπὶ ἕψους ἡ τῆσθης, ἢ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καθ' ὁπισθεύουσαν ἀνύψασαι, ὅσον πρὸς σπασθῆσθον ἐκ τῶν ἄνω : Πολυβ.2,33,5 ἀφαλόμενοι τὴν ἐκ διαρραβῶς μάχην' 2) μτφ. ἐπὶ συγγρημάτων, τὸ θηλάου, ἐξερῆμον φέος, τὸ διαρραβῆ : Λογίμ.β,1 ἢ ἐν ἀξίωματι καὶ διαρραβεὶ σύνθεσις.

διαρραβία (ἡ) πᾶν. ἢ ἐπὶ ποσοστῷ λογιζομένου ἀνά δύο ἀρτάβας βλ.λ. ἰαρόβεια ἰφορολογία.

διαρραβός-ον πᾶν. ἢ ἐπὶ ἡμισί μισθώματος ὁ συναμολογημένος καὶ λαμβανόμενος κατὰ ποσοστὸν ὀρισμένον ἀνά δύο ἀρτάβας βλ.λ. ἰαρόβεια.

διαρραζῶ διαρραμῶ βλ.λ., τέρνω εἰς τεμάχια, εἰς μερίδας EM 149 «ἄρταμος ὁ μάγειρος .. παρὰ τὸ διαρρασαι, ὃ ἐστὶ μερίσαι ἢ συναρμῶσαι» [ἀμφ.ἀν.] Ἡσ. «διαρρασαν» διαστάειλον' 2) μτφ. θμιλῶ, ἐκθέτω διὰ λόγου ἐυαρισμένους, ἐν κανονικῇ ἀλληλοεἰσὶ καὶ ἀσφηνίᾳ πρὸλ. Δημ. σταράτα : Αἰσχ.ἀν.31β τοσαῦτα κήρυξ ἐξ ἡμοῦ διαρρασαν [ἀμφ. ἀν., π.θ. διαρρασαν].

διαρραμῆ (ἡ) ἢ εἰς τεμάχια τμήσις, τὸ κομμάτισμα [ἢ ἀμάρτησις κτ. διαρρῆ, Ἄλρεπας χάρην τοῦ μέρου ἐν Αἰσχ. Ἐπ.935 τῆς ἐν κωδ.δ.β.στοματικῇ].

διαρραμῶ-έω [μτφ. κ.-έω] ἐπιτατ. τοῦ ἀρταμῶ βλ.λ., κατατέμνω εἰς τεμάχια, διαμελλίζω, κατακομματίζω, λιανίζω ἢ Ἡσ. διαρραμῆσαι' διελεῖν, κατακόφαι' : Αἰσχ.Πρ.1023 λάβρωσ διαρραμῆσαι σώματος μέγα βάκος, Ἀνασάνδρ.Α' Ἀθην. 10,455 F, Φιλ.2,564,37 διαρραμῆσιν γὰρ αὐτὰ κατὰ μέλη καὶ μέρη, Ὀππ. Ἀλ.2,622 ζῶνδ δὲ διαρραμῶντες ὄδοισι.

διαρρήσις-εως (ἡ) μτφ. τοῦ ὀπίου διαχρήσις, διάσπασις, διαχωρισμός : Φιλ.1,338,38 διαλύσεως καὶ διαρρήσιως ἢ δδ. ἀνακολληθῆ, ἀσυναρτησία : Σέξτ.Ἐπιμ.99 κατὰ διαρρήσιν, ὅταν μὴ ἔχη τὰ λήμματα ἀκολουθίαν πρὸς ἄλληλα.

διαρρησι κ. μον. [ἄριστος] ἀπάρτησις διάπλασις, διαμόρφωσις, σύνολον ἐξαρτήσεως ἀρταμῶσις : Μηναιδ.8,11 Μινηγ.ἀγ.Μάορ. Ἐδύλου ἀ Μιαθταί, τὸ ἐξάλλου ἰδόντες, τὸ τῆς σταλῆς καὶ πᾶσης διαρρησίας σου, Τέξτ.Ἡστοδ.625 τὴν τῆς νεώσ διαρρησίαν, Ἐσπ.Ποικ.253,70, Νικ.Χων. Ἀνν.4,6.

διαρρηζῶ μτφ. μορφῶ, διαπλάττω, σχηματίζω Ἡσ. «διαρρησαι, διαπλάσαι», Σουῖδ. «διαρρησαι διὰ τὸ ἀναπλάσαι, καταρρησαι, διαρρηζῶ γὰρ πλάττω καὶ τελειῶ» : ΠΔ ἴδδ 33,6 ἐκ πηλοῦ διαρρησαι, οὐ ὡς καὶ ἐγὼ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ διαρρηζόμεθα' 2) θμιλῶ κατὰ τὴν καὶ ἀσφηνίαν Ἡσ. «διαρρηζῶν, ὄρτια καὶ συνετὰ φθγγόμενος».

διαρρησις-εως (ἡ) μτφ. κ. μον. ἢ διαρρησι βλ.λ., διάπλασις, διαμόρφωσις EM 361,8 «τὸ μετὰ τὴν τῶν ὄρων διαρρησιον περισευόμενος» 2) διαρρησις βλ.λ. : Γαλ.15,20.

διαρρησιός(ιδί) μτφ. ἢ διαρρησις βλ.βλ. : Σύμ. ΠΔ ἴεζ.4,12.

διαρρηῶ μτφ. κ. μον. ἐνδύω, κοσμῶ, προετοιμάζω, καταρτίζω : Εὐνάπ. ἴστ.248 D προποίησις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πηλεῶν ἀπάτην διαρρημῆν, Λέων Αὐτ.Β.Χρυσ.280,32 τὸν κατὰ τοῦ ἀγίου διήρτυς θνάτων.

διαρρηῶ-έω ἐξαρτῶ, κρεμῶ Ἡσ. «διαρρῶ, κρεμνῶ» : Πολυβ.34,9,10 τὴν δὲ σπυρτὴν βῶλον τὴν ἀργυρτὴν φησι κόπτεσθαι καὶ κοσκίνους εἰς θ-δου διαρρηῶν [ἀμφ.ἀν.ἀντὶ διαρρηῶσαι]' 2) κρατῶ τισα μετέωρον' ἢ δδ. σπενδῶ, ἀπασχολῶ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,39 ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἀφικνεῖται τοῖς μεν ἵγχεσι «διαρρημῶντες» 3) μτφ. παροδηγῶ, ἐξαπατῶ μὲ κενῶς ἐληθῆρα Ἡσ. «διαρρηῶν, διασπῆσαι καὶ ἀπάτην», Σουῖδ. «διαρρησαι, τὸ ἐξαπατῆσαι» : Μέν.1006' 4) διαρρῶ, διασπῶ, διαπλάττω, διαχωρίζω Σουῖδ. «διαρρηῶν, κυρίως ἀντὶ

τοῦ διαρρηῶν» : Φιλ.2,599,25 ὅτου τῶν ἡμετέρων σπαρταπομένων καὶ διαρρημῶν.. διακίτων, Στράδ.5,3,7 τὸ Καίλιον βροσ καὶ τὸ Ἀδεντῆνον βροσ καὶ τὸ μεταξὺ τούτων πεδίον, διηρημένα καὶ ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀπὸ τῶν προτετεχισμένων ἢ κ. μτ. γεν. : Φιλ.2,509 σώματα τοῦ θλου διαρρηθῆν' ἢ διαμελλῆσθαι : Πλωτ.6,9,5' ἢ διακόπτεω : Διον.Ἀλ.Ἀμ.40 διαρρῶ τὰς ἀκολουθίας ἢ διαχωρίζω εἰς μέρη, κ. παθ. διαχωρίζω : Διον.Ἀλ.Συν.8,20 διαρρημῶν τῶν λέξεων, Δημήτρ.Λοκ.104,46 F διαρρημῶντων' φωνῶν ἢ ἢ μτφ. παθ. παρακ. κτ. πηλδ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λόγου, ὁ ἀσυνάρτητος : Δημήτρ.Λοκ.104,46 F διαρρημῆνα τινὰ καὶ φευδῆ' 5) παθ. διατελῶ καταρτησόμενος, παρεσκευασμένος Ἡσ. «διαρρημῶν, καταρτησόμενος».

διαρρηῶσαι ἀσφρ. ἀορ. α' τοῦ διαρρηῶ βλ.λ. **διαρρηῶται** ἐπιτατ. τοῦ ἀρτύθου βλ.λ. EM 270,3 «διαρρηῶται, διαρρηῶν, διαρρηῶν, ὡς ἀνέπει καὶ ἀνύτην τὸ τελειῶν ἐστὶ δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν», Ἡσ. «διαρρηῶται, ἀνέπει».

διαρρηῶ διαρρηῶ βλ.λ., διαπλάττω EM 273 «διαρρηῶται, διαρρηῶν, διαπλάττω» 2) ὡς ὀγρ. τοῦ διαρρῶ βλ.λ.

διαρρηῶ (ἡ) νεώτ. ἢ συναρρηῶ δύο ἀνδρῶν, ὡς ἢ τῶν ὑπῶτων ἐν Ρώμῃ' 2) φιλοσ. ἢ θεωρία ἢ ἀποδοχόμενη δύο ἀρχῶς, δύο συστατικὰ ἐν τῷ κόσμῳ, πνεῦμα καὶ ὄλην ἢ διαισθησ.

διαρρηῶς-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὴν διαρρηῶ βλ.λ.2] ἢ τοὺς διαρρηῶ βλ.λ.

διαρρηῶ κ. νεώτ. ἀρρη δύο ἀνδρῶν ἐν Ρώμῃ' ὄδοισι.

διαρρηῶ, ἀορ. διήρθεα διαρρηῶ τὴν ἀρχὴν μέχρι τέλους : Λυσ.ἀν.177 B, Δίων Κ 36,21 τὴν στρατηγίαν τὴν αἰκοὶ διήρθεον.

διαρρηῶμαι-ομαι μ.σθ. ἀποθ. καταρρηῶμαι πνα. **διαρρηῶμαι** Ἡσ. «διαρρηῶσαι».

διαρρηῶ μτφ. κ. μον. καθιστῶ τὴν ὁδὸν σαβῶν, τὸ ἐκχαρβαλῶσαι : Μηναιδ.5,2 Ὀρβ.Κανόνες Πάσσα κ. Ἀγ. Ἀβαν. πᾶσαι τοῦ Ἀρείου μηχανουργίας διαρρηῶσαι.

διαρρηῶνίζω διασαλευκνίζω βλ.λ. Ἀριστοφ. ἀν.849.

διαρρηῶν συνεχῶς ἢ ἡδὲ κάκεται σαλεύω, σείω : Ξεν.Κυν.4,3 τὰ μὲν ὄμματα πυκνῶ διακινουοῦσαι, ταῖς δὲ σφῆρας διαρρηῶσαι.

διαρρηῶ μτφ. μτφ.παθ.παρακ. διαρρηῶσαι σαλεύω, μεθιῶ, γελῶ γλευστικῶς, ἐρπαικτικῶς : Πλωτ. Μάρ.12 ὡσεὶς δὲ γυνὸς εἰς τὸ βάρεσθαι καταβλήθη, μετὸς ὧν παραρηῶ καὶ διαρρηῶσαι.

διαρρηῶνίζω ἐπιτατ. τοῦ σαλευκνίζω βλ.λ. βαδίζω κινῶ, σείω, προβάλλω προαίτητικῶς τὸν πρῶτον : Ἀριστοφ.Σφ.1169 ὡδὶ προβάς τρυφερόν τὴν διαρρηῶνίζουσαν πρὸλ. σαλεύω.

διαρρηῶν-εως (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. ἐν χρ. κ. μτφ. ἢ ἐντονος μετακινήσις, διάσπασις, διατάραξις : Μαρκελλίν. Ιατρ.Σωμμ.500. - ἢ ὁ τῆς τάξεως 2) νεώτ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ τοῦ νεώτ. ἢ παραστροφῆς : διαρρηῶνιστος φρενῶν - τοῦ λογικοῦ - τῆς διανοίας.

διαρρηῶν(ιδί) νεώτ. ὁ πράττων διασάλευον βλ.λ.1] : διασάλευτῆς τῆς δημοσίας τάξεως. **διαρρηῶ** κ. νεώτ. σαλεύω, κινῶ, σείω σφοδρῶς ἐκ βάθρων, ἰσχυρῶς διασείω, τραντάζω : Πολυβ.1,48,2 ἀνεμῶ στάσις ἔχουσα τληκαυτὴν βίαν καὶ φορῶν, ὡστε καὶ τὰς στάσις διασάλευειν ἢ γεν. διὰ σφοδρῶς σείσεως καταστρέφω, διαλύω, χαλῶ τὶ : Κορυνοῦ.Φύσ.Θε.3 διασάλευσαν τὰ κλισῆρα ἢ σαλεύω, μετακινῶ π : Λοκ.Ἀλ.ἴστ.2,5 αἰραὶ δὲ τινες ἠδῆσαι διαπνεύουσαι πρῆμα τὴν ὄλην διασάλευον, - δὲν ἐσάλεψ' ἐπὶ βαρέος τραυματισθέντος], - δὲν σα-

λαεί | ἐπὶ κατακότου γέροντος; 2) μῦθ. ἐμ-
θάλλω εἰς παραλήν, διαταράσσω κ. παθ. διατα-
ράσσομαι : Λουκ. Αλέξ.3, Διεφ.Βυζ. ἐν λ. Τριμη-
θούς τὸν τόπον διὰ τὴν παρουσίαν τῆς θαίρο-
ντος διασαλευθήναι. || νεώτ. ὄμ. μῦθ. ἐν φρ.
διασαλέω τὴν τάξιν, διασαλεύω ἡ τάξις
|| ὄμ. μῦθ. ἐπὶ ἀρμονίας, ἡχοῦ κτ., διαταράσσω,
ἐπάγω συγχοῖν : Διον. Ἀλ. Συνδ.22,23 8- τὰς ἀρ-
μονίας - τοῖς ἡχοῦς; 3) εἶδ. ἡ μῦθ. παθ. παρκα.
μῦθ. ἐπὶ προθ. ὁ ἀσταθὲς βαινόν, ὁ κλονοῦμε-
νος : Λουκ. Ρητ. Διδ. Ἦ ἀνδρα διασαλευμένον τὸ
βάδιμα; || ὄμ. ἐν ἀναφορὰ πρὸς τὸ βλέμμα, ὁ
τεθορυβημένος, ἀσταθὲς ἔχων τὸ βλέμμα : αὐτ.
Μισθ. Συν.33 φῶκος . . διασαλευμένον τὸ βλέ-
μα κὶ τὸν τράχηλον ὑποκλασμένον; 4) νεώτ.
εἶδ. κτ. παθ. ἐν φρ. ἐπὶ τοῦ νόθου, ἐξίσταμαι τῶν
φρενῶν, παραφροσῶν : διασαλεύω ἢ διδονιά
του; 5) τὸ ἐνεργ. κ. ἀμτθ. κλονοῦμαι, διατελῶ
ἐν σάλλῃ : Ἀριστ. Φυσιογ.809 β,32 || κ. εἶδ. ἐπὶ
πλοῦσιν, ἐν φρ. ἐπὶ ἀγκυρῶν διασαλέω ταλαν-
τοῦμαι ὡν ἡγκυροβολήσας : Ἀππ. Ἐμφ. Πολ.5,89.

διασαλιζέω μὲν κ. νεώτ. κωνοποιῶ, διαση-
ρῶται τὶ σινοεὶ διὰ σάληγιος, ὁδ. διασημίω
πρβλ. διασημνίζω, διασαλῶ : Ἄνν. Κομν. 14 β
διασαλιζέ γὰρ ἢ φήμιν τὸ στρατεύμα ὡς . .
- διασαλίσει τὴν ἐπιτυχίαν του.

διασαλίσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ὡς διὰ σάληγι-
ος διακήρυξις, ἡ διασημνία, τὸ διαλόγημα.
διασαπέτι μῦθ. ὁορ. β' τοῦ διασαλήμου βλ. λ.
διασαρδανῶ-ῶς Ἦσ. ἘΜ γελῶ σαρδάνων
ἦτοι οὐχὶ ἐξ εὐθυμίας γέλωτα, ὁδ. σαρκασθῶν καὶ
ἐκδιηκτικῶν ἘΜ 273,46 « διασαρδάνως, διεγέλασεν
οὐκ ἐπὶ διαχῶσαι ἄλλ' σινοεὶ Σαρδάνων γέλωτα ».

διασαρδανίζω Ἦσ. διασαρδανῶ βλ. λ. Ἦσ.
« διασαρδάνωσει, διεύρω, κατέγλασεν » | διόρθ.
ἀπὸ διασαρδάνωσει;.

διασαρκνίζω Ἦσ. διασαρδανῶ βλ. λ. Ἦσ.
« διασαρκνίσαι τὸ προσωπιτῶς γέλασιν ».

διασαρκνίσαι Ἦσ. « ἀσέλησι τὸ στήμα ».

διασαρτήρ κ. διασατήρ Ἦσ. « διασαλίειν. Λάκω-
ες » | διόρθ. διασατήρ [ἰδῶν].

διασατῶ μῦθ. κ. μὲν. ὑπεροπληρῶ, παραγρι-
ζῶ, στουπῶν ὡς ἀπάνω : Γαλ. 3,2 ὑπεροπλιαντῆς
τε καὶ διασατῶντες στήμαί τε καὶ σαρεῖν; || ὄμ.
τὸ παθ. : Μάχαν β. Ἀθην. 6,244 C ἀνθρώπος ὑπὸ τῶν
μανιθῶν καὶ μεμβρόδων φαληρικός ἀφύς τε
διασασαγμένος || τὸ παθ. κ. μῦθ. γεν. : Γεωμ. 19,9,5
|| ὄμ. μῦθ. ὁοτ. : Ρουφ. π. Ὁρειδ. 8,24,13 διασαττομαι
σκυδάλοισ; || ἢ παθ. μῦθ. τοῦ παρακ. διασασα-
γμένος εἶδ. Ιατρ. ὁ μεμαστωμένος, πλήρης : Ἀρχιγ.
π. Γαλ.8,156 ἔστι δὲ πλήρης σφυγμοῦ ὁ ναστατί-
ραν ἐπιδικεῖν τὴν ἀρτηρίαν καὶ τὴν ὑπόπτωσιν
αὐτῆς διασασαγμένην ἐχθύλιως [ἐνθα Γαλ.8,157
« αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ διασασαγμένην ἴσητερα ταυτῶν
ἔστι τῷ μεμαστωμένῃ ἢ ἄλλο τι ὁλοτῆ, σαφῶς
οὐκ ἔγω συμβαλεῖν »].

διασαυλοῦμαι-όμοι ἐπιτατ. τοῦ σαυλοῦμαι βλ. λ.
κινῶμαι τρυφερῶς, διαβρῦντομαι : Ἀριστοφ. ἄπ. 624.

διασαφέει (ἡ) μῦθ. ἐρμηνεύω, διασαφέσις δι-
ευκρίνησις : Ἀριστ. 13,7 ἐτρέποντο πρὸς τὴν ἀνά-
γνωσιν καὶ τὴν ἐκτέσση διασαφέειν.

διασαφηνίζω κ. μὲν. κ. νεώτ. ποιῶ τὶ σαφές,
καθορῶν, διευκρινῶ, ἐξηγῶ : Σουδ. « τὸ τῆ γλώττι
ἀκριβοῦν » : Ξεν. Ἀπομν. 3,1,1) ἄλλα μὰ Δί', ἐφη, οὐ
διασαφηνίξει ταῦτα, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 11,33 διασαφη-
νίζω τινα τὰ περὶ φρονήσιν, Γρηγ. Νύσοι. 6,65 β ἐν ὑπο-
δείγματι διασαφηνίσαι τὸν λόγον, Ἰωα. ἐνεσ. 8 β
οἷς γινώσκουσιν τὸν Διαγίστατα διασαφηνίσαι, εἰς
τὴν ἐπιτολήν του διασαφηνίξει τὴν ὑπόθεσιν;
|| ὄμ. παθ. : Ἥραν Βελου. 98,6 || τὸ μ. μῦθ. διευκρι-
νίσαι : Πατῆ. Πάπ. ἀμοιβῶς : Μετ. ἄπ. 34,1) τὰς πύ-
στας διασαφηνίζοντο περὶ σπουδῶν.

διασαφήνισις-εως (ἡ) μὲν. κ. νεώτ. ἡ πράξις
τοῦ διασαφηνίσειν, ἡ ἐρμηνεύω, ἡ ἐξηγησις, δια-
φώνισις : Γεωργ. Παιθ. Ἀνδρ. 57 Δ ἀνάτην καὶ δια-
σαφήνισιν τῶν κειμένων ἐν τῷ συμβόλῳ, - δι-
σκοτεινοῦ χωρίου - νομικοῦ κειμένου κττ.

διασαφηνῶ-ῶς διασαφηνίζω βλ. λ. : Ἰππ. Ἐπιστ. 12
ἔλθοισιν δ' ἄν . . φυχία τὴν βῶσιν ὑπερβάλλου-
σαν διασαφηνόντος τὸ ἀνδρὸς ἴαμψ. 1

διασαφήσις-εως (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. ὄμ. - ἡ ἡ πρά-
ξις τοῦ διασαφεῖν, τὸ καθιστῶν τὶ σαφές, ἡ διευ-
κρίνησις : διασαφήσις γνώμησ, - ἔχω νὰ σοῦ κάνω
μίαν διασαφήσιν; || ἐπὶ ὄνειρον, ἐρμηνεύω, ἐξη-
γησις : Πλ. Γεν. 40,8 οὐχὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ἡ διασα-
φήσις αὐτῶν [τῶν ὀνειρωγῶν] ἔστι; || νεώτ. κ. ὄμ.
εἶδ. γραπτῆ δὴλωσις πινος εἰς τὸ τελεωμένον, δι' ἧς
κτηταῖα ἡ ἐκτελώνισις τοῦ ἐμπορεύματος : διασα-
φήσις εἰσαγωγῆς - ἐξαγωγῆς μεταφορῶς, Καρκ. Δ.
Ζητ. 23 αὐτὸ σκοτεινὸν παρακαλεῖ τὸ τελεωμένον νὰ
γράφῃ διασαφήσει καὶ τριπλότυπα.

διασαφητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ διασαφῶν; || εἶδ.
ἐπὶ συνδέσμων, ἐπεξηγηματικός, ἐρμηνευτικός :
Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρυ. 825, Ἄν. Ὁξ. 1,188; 2) δηλωτι-
κός, βεβαιωτικός : ἘΜ 415,27. || καταφάσις :
Ἀπολλ. Δύσκ. Συνδ. 22,1,23.

διασαφηνήσις ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δια-
σαφητικῶν βλ. λ. ἐπεξηγηματικός.

διασαφίζω μῦθ. διασαφῶ βλ. λ. : ΠΔ Μακκ. 2,
1,20 ὡς δὲ διασαφίσαν ἡμίμ ἢ ἐορκήκειναι πύρ
ἄλλα ὄδορα παχῶ [ἰδ. γρ. διασαφίσαι].

διασαφίστις-εως (ἡ) ὄμ. τοῦ διασαφίσει βλ. λ.
διασαφισῶ-ῶς κ. νεώτ. καθιστῶ τὶ σαφές, διευ-
κρινῶ σαφῶς, διευκρινίζω, ξεκαθαρίζω : Εὐφ. Φοιν.
398 αὐθ' ὁ χρόνος αὐτὰς διασαφίσαι ὀύρος κενῶν
Πλάτ. Πρωτ. 348 β οὐκ ἐθέλων εἰτε δώσει λό-
γον εἰτε μὴ διασαφίει, Φιλοδ. Παρρ. 13 ὄ . . - διασα-
φίσει τὴν γνώμην του - τὸ ζητήμα; || ὄμ. ἐμφορῶ.
περὶ πινος ἕπερ τινος : Ἀριστ. Ψυχ. 404 β, 1, Πολύδ.
2, 19,13 ὑπὲρ ἧς ἀρτίως διασαφίσαιμεν; || ἐκθέτω
σαφῶς, ἐκθινῶν : Πολύδ. 1,46,4 ἐπηγγελίστα τις . .
γενόμενος αὐτόπτησ ἀπαντα διασαφίσαι, ΚΔ
Ματθ. 18,31) ἐλθόντος διασαφίσαι τῷ κυρίῳ ἐυ-
τῶν . . τὰ γενόμενα; || ὄμ. ἐμφορῶ. περὶ πινος :
Πολύδ. 3,87,4 ἐξαπέστειλε δὲ . . καὶ τοὺς διασαφή-
σαντας εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τῶν γεγονότων,
Διόδ. Σ. 11,7 ἀπέστειλον ἀνδρῶν . . τὸν διασαφή-
σαντα περὶ τῶν δεδωγμένων βασιλεῖ; 2) διδῶ
σαφῆς δὴμιῶς, διδῶσα σαφῶς : Πολύδ. 4,26,3
διασαφῶν ἴνα . . ΠΔ Μακκ. 2,118 δέον ἡγησάμεθα
διασαφίσαι ἡμίμ, Πάπ. διασαφῶ δπως . .

διασαφέννυμι μὲν. οὐδένων ἐντέλωσ; || ὄμ. μῦθ.
τελειώω : Σοφοκλ. Σ' Ιστ. 134,28 ἐπεί δ' . . ὁ τῆς ἀνο-
κωχῆς ὄρος . . διεόδοστο.

διασαεῖν πάλ. διασαεῖν βλ. λ.

διασαεῖσις-εως (ἡ) μῦθ. κ. νεώτ. ἱαχρῶς κλονι-
σμός, διασάλλεισις ἐκ βάθρων : Παύλ. Αἰγ. 196,53 ὁ
λίθος ὑποπίπτει κατὰ τὴν περινοιῶν ὑπὸ τῆς δια-
σαεῖσις ἐκπεσόν; || εἶδ. Ιατρ. ἐπὶ τῆς σπονδυ-
λικῆς στήλης, χαλῶνισις ἦτοι χαλάρωσις τῶν συν-
δέσμων τῆς σπονδυλικῆς στήλης γλωσσ. εἰς Ὁρειδ.
152 « δει γὰρ εἰδέναι οἱ τετραγῶν πάσει ἢ ράχις . .
χάσσονται οἱ σύνδέσμοι καὶ λέγεται διάσαεῖσις » :
Γαλ. 18,520; || νεώτ. ἐγκεφαλικὴ διάσαεῖσις ἡ δια-
σαεῖσις ἐγκεφαλοῦ ἡ ἐξ ἐξωτερικῆς αἰτίας λοχρῶν
δονήσιν τοῦ ἐγκεφαλοῦ καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ
μετὰ τὴν παρακολληθῆσιν αὐτῆν παθολογικῶν
ἐκδηλώσεων; 2) πάλ. διασαεῖσις βλ. λ.

διασαεῖσις-ατος (ἰ) πάλ. ἀραγῆ, βίαια εἰσ-
πραξις : Πάπ. χῆριμ τὸ διασαεῖσιν ατος.

διασασιόμες (ἰ) πάλ. κ. μὲν. κατάρρησις ἐξου-
σίας πρὸς ἐκθίωσιν χρημάτων ἢ ἀλλῆς ἀπάτης,
ἐκθίωσις : Πατῆ. ἐπὶ τῆ πάσιν σκωφαντικῶν καὶ
διασασιμῶ, Εὐστ. Πον. 322,80 τῶν χωριτῶν ἀπάν-

Διασιγῶ-ῶ ἔσφ.γρ. ἀντί διασιγῶσα, ἀσισασιῶ, ἐν Πινδ. Ο 13,91 **Διασιγῶσαι** .. μῶρον.
Διασιγῶ (τό) δημ. τὸ εἰς τὸν ἰστών, ἀργαλειόν, τακτοποιηθὲν νῆμα, ὄπερ θ' ἀποτελεῖ τὸν στήμνα, τὸ διασιγμένον νῆμα, τὸ διασιγῶν. 2) συν-εκδ. τὸ ἀφανόμενον ὄψασμα, πανί, ὃ ἐπὶ τοῦ ἀργαλειοῦ στήμνω: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 85,40 **Διασιγῶ** πολυδιδάειδο, καλοῦ καιροῦ διασιγῶν, Κριστ. Τραγ. Ἀργαλ. 4 **Διασιγῶ** μ' ὄντας σ' ἔνευθα.
Διασιγῶ ἔπιτα, τοῦ σίξω βλλ., συρίζω μετὰ συνθέσεως, σφουρίξω δυνατὰ: Ἀλκιμ. Σακρ. 50.
Διασιγαίνω μτγν. διασύρω, χλευάζω, σκώπτω, ἐμπαίζω, κοροιδεῖω: Λοκκ. Λεξ. 24 τὸ διασιγαίνω τὰ τῶν ἄλλων, Ἰσίδ. Γροτρ. 368 πράγματα καὶ δόγματα διασιγαίνω.
Διασιγαῖω-ῶ μτγν. διασιγαίω βλλ. Ἡσ. ἐδιασιγαίω διασύρειν, Φρόν. 36,19 « διασιγαίω καὶ διασιγαίωσι σημαίνει τὸ διασύρειν καὶ χλευάζειν ἅλλοι γὰρ ἄσματα χλευαστικά: Δίων Κ 59,25 διαμωκδοῖσι καὶ διασιγαίωσιν αὐτὴν ὀνομαστῆται.
Διασιγω-στος (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διασίου βλλ., ἡ διευθέτησις τοῦ νῆματος πρὸς τοποθέτησιν καὶ ὄφασιν εἰς τὸν ἰστών. 2) συνεκδ. αὐτὴ ἡ θρασυία τοῦ πανίου: πρβλ. διασιγῶσι.
Διασιγω-ῶ διασιγαίω βλλ. Ἡσ. « διασιμοῦσι, διακωμωδοῦσι | διαρβ. διασιγαίωσι |.
Διασιγία (ἡ) ἡ προνομία, τὸ δικαίωμα διατροφῆς δημοσίου ἀσπῆν: Ἰν. Ἐπ. 1293 ἐν Δελεφοῖς προμανητῆ καὶ διασιγίῃ δέδοται.
Διασιωπῶ-ῶ, μέλλ. -ῖσσομαι, δωρ. -σασάσσομαι τῆρῶ σῆγην, μένω ἢ εἶμαι σιπηλάς, σιωπηλῶν: Εὐρ. Ἐλ. 1551 **Διασιωπῶμεν** θ' ὄμως τοὺς σοὺς λόγους σῶθροντες, Ξεν. Ἀπομν. 3,64 ἐπιπὲ δὲ τὸ Γλαῦκου διασιώπησον. 2) μτθ. ἀσισασιῶ π, π, πέρρομαι ἐν σισίῃ: Εὐρ. Ἰων. 566 **Ἐμελλε** θ' αὐτὰ διασιωπήσας, **ἀναε** ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν τοῦτῃν τε σῆν' ἢ ἐν ὄμ. σμ. ὃ δωρ. μέλλ.: Πινδ. Ο 13,91 **Διασιωπῶσομαι** ἰ μῶρον ἐγώ.
Διασικάρω μτγν. (σκαίρω) ἐπὶ ἰχθύων, διατρέπω σκίρτα, τῆρῶσομαι, αἰσίομαι: Ἀπολλ. Ρ. 1,57 ἰχθύες ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἔπινοτα.
Διασκαλέω μτγν. κ. νομ. (σκάλλω) ἀνασκαλέω, ἔσκαλλω, φάγω, σπασίω, ἡ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν: Πλούτ. Ηθ. 980 B τὰ λεπτὰ τῶν .. σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῶ ῥύμφει καὶ διασκαλέοντος, Εὐστ. Πον. 302,60 τοὺς νεκροὺς ὃ διασκαλέοντες πλοῦτον χόρην.
Διασκάλλω μτγν. ἐλάφρωθ' ἀνασκάπτω, σκαλίζω, ἀνασκαλέω: Πλούτ. Ηθ. 981 A **Διασκάλλωσι** τὸν ὄνθον.
Διασκαενδικίω συλλῆγε σκαένδικος, λαχανικά, ἀργιολάχος, ἡ τρέφωμαι διὰ σκαένδικον: Τελεκλειδ. ἀ. π. 38 **Ἐγγενέσθαι** .. μ' ἔλιπαρει δρομῆσι μάκας καὶ διασκαενδικίαι. 2) ὄδ. εἰδ. ἐν κωμ. γρ. μτθ. διασκαίρωσι τὴν φράσιν, τὸ ὄφως, τὰς ἐνώσεις τοῦ Ἐρριπίδου, σισίω λαχουέσομαι ἐκ τῶν τοῦ Ἐρριπίδου Ἡσ., ΕΜ « διασκαενδικίως διευρηθίσις»: Ἀριστ. Ἰν. 19 μὴ μοί γε, μὴ μοι, μὴ διασκαενδικίως.
Διασκάπτω, δωρ. μέλλ. γ πληθ. -ῶφοντι σκάπτω, ὄρσασιν διανοίγω θθ. διὰ σκαφῆς ποιοῦμαι δι-οσιν, διαρῶχα, αἰσάκα διαδρόμῃ ὄστας: Παστ. 2,1,5 **Διασκάφα** Μήνηντι ἐβελήσαντι (τὸν ἰσθμῶν), Ἐπιγρ. θ- ρώμω τῷ ὄδατ' 2) κατασκάπτω, κατατρέφω ἐκ θεμελίων καὶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν: Λυσ. 13,14 ὅλα τὰ μακρὰ τέλη διασκάφα || ὄμ. μτ. γε: Πλούτ. Πύρρ. 33 κελεύων τοῦ τελοῦχος διασκάπτειν καὶ δειχάσαι τούς ἐκπίπτοντας. 3) ἀνασκάπτω, ἀνυρόσσω, ἔσκαπτω: Χαρίτ. 8,7 ὃ τυμυδρῶχος νικτὸς τὸν τάφον διασκάφας, Μηνσι. 2,17 Ὀροφάνος Συναε.
Διασκαριφῶ-ῶ Ἡσ., ΕΜ « διασκαριφῶσαι τοῖς

ὄνυι σκαλεύειν τὴν γῆν », ξέω, ἀνασκαλεύω, ἐλαφρῶ καὶ ἐπιπολαίως ἀνασκάπτω τὴν γῆν.
Διασκαριφῶμαι-ῶμαι κ. μον. (σκαίρω) μέα. ἐν γενναίῃς γραμματικῶν σχεδίαζώ, περιγράφω π, Ἰγρογράφω: Παχυμ. Ἄνδρον. 335 A εὐ γὰρ καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις τὸ μισθοφορικὸν διασκαριφῶσατο. || ἐπιπολαίως, ἀμελῶς ποῖν μ' Ἰσίδ. Ἀριστ. « τὸ ἐπιασφωμένως π, ποιεῖν καὶ μὴ μετὰ τῆς προσκοπῆς ἐπιμελεῖσαι. » 2) ὄδ. συνεκδ. παραμειβῶ, ἐγκαταλείπω τὴν εἰς διόλου, εἰς ὄλεθρον: Ἰσοκρ. 7,12 οὐδένα χρόνον δὲ εὐτύχως κατασχέιν ἠδύνθησθην, ἀλλά .. διασκαριφῶσάμεθα.
Διασκατοῦμαι-ῶμαι (σκάτος, σκῶρ) ρυπαίρομαι ἐξ ὀλοκλήρου διὰ σκατῶν, διὰ κόπρου, μὴ μαγείρισματα: Διογ. εἰς Κλήμ. Ἄλ. Στρωμ. 2,492 οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διασκατωμένως τρυφῆς ὄφ' ἠδοναῖσιν ἀχθέντες (= καταμαγαρισμένως).
Διασκαφῆ (ἡ) νεώτ. ἡ κατὰ μήκος ἐκτάσεως ἢ ἡ διὰ μέσου ἐκτάσεως σκαφῆ: διασκαφῆ πρὸς χάραξιν ὄριων - πρὸς κατασκευὴν τάφρου - πρὸς τοποθέτησιν σωλήνων. 2) συνεκδ. καὶ τὸ ἀποτέλεσμα διασκαφῆς: ἀπομεινοῦσιν ὀκάλλουσι οἱ διασκαφῆ τῆς ὁδοῦ.
Διασκαεῶζω (σκέωζω) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. διασκαεῶζω βλλ.: ΠΔ Φωλμ. 32,10 Κύριος διασκαεῶζει βουλάς ἐθνῶν | διασκαρῶζει, ἀφανίζει, - ὃ ἄλιος διασκαεῶσας τὴν ὀμίχλην, - τοῦ διασκαεῶσας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ' || μτγν. ἰατρ. ἐπὶ οἰδήματος, διαλύω: Ἀέτ. 15,15 || ἐν γρ. κ. ποθ.: Μηνσι. 1,27 Συναε, τὰ μέντοι πλοῦτα ἄλλοχθῶ διασκαεῶσασιν | διασκαρῶθησιν, - τὰ νεφέθ διασκαεῶσασθην || νεώτ. ἰδίως ἐν μτθ. γρ.: οἱ ἐλίπιδες - αἱ ἀνησυχίαι - αἱ παρεληθῆσις - αἱ διασκαεῶσασθην. 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. μτθ. τέρπω, φυγαχθῶν, ἢ ἔλαφρα μουσικὴ διασκαεῶζει, - τὰ ὄστειά του μὰς διασκαεῶζου, - πίνειν καὶ διασκαεῶζα τὸν καμῆτο του' 3) ὄμ. ἀμτθ. εὐφραίνωμαι, τέρπομαι, φυγαχθῶμαι, παραμειβομαι, παρηγοριεῖμαι, γλεννῶ: Ψυχάρ. Τοξ. 223 χαροῦμένοσ λαός κ' ἀγαπῆ καὶ διασκαεῶζῃ, - διασκαεῶζαί τις ταθέρνας' - ρ. πορῶγ, διασκαεῶσας (-η), διασκαεῶσασιν, διασκαεῶσασθῃ, διασκαεῶσαστικῶ: πρβλ. διασκαεῶννυμι.
Διασκαεῶννυμι κ. μον. κ. νεώτ. κ. διασκαεῶν-νύω, ποι. κ. διασκαεῶννυμι νεώτ. κ. δημ. διασκαεῶζω, μέλλ. διασκαεῶ-ῶω, ποθ. ὄδ. μτθ. -σθην διασκαρῶνθ' μακρῶν, ρίπτω ἐδὴ κ' ἐκεῖ' Ἡσ. « διασκαεῶσαι: διασκαρῶνθ' »: Ὀδ. Ε 370 σούρατα διασκαεῶσαι (ἀνερωθ'), Θουκ. 1,54 ὄπὸ τε τοῦ ῥοῦ τοῦ ἀνέμου, ὄς διασκαεῶσασιν αὐτό, Ἀπόλλ. Ρ. 2,126 διὰ δούρατ' ἄντ' ἐκσκάσασιν || ὄμ. ἐπὶ ὄργωνυμένων πληθούσ, στρατοῦ κτγ., διασκαρῶνθ', διαλύω: Ἡρ. 1,77 τὸν δὲ παρόντας καὶ μαχεσάμενον στρατόν .. πάντα ἀεὶ διασκαεῶσαι || ὄμ. κ. ποθ.: Ἡρ. 8,57 ὄπτε μὴ οὐ διασκαεῶσασθην τὴν στρατῆν, Θουκ. 3,98 ἐπειδὴ δὲ τοῦ τε τοῦ ἄρχου ἀποθανόντος οὗτοι διασκαεῶσασθην. 2) διατάσσω, παρατάσσω, διασκαρῶνθ', ἐδὴ καὶ ἐκεῖ, σκοριεῖται: Ἡρωιδων. 2,12,1 ἰ πολὺ τοῦ στρατεύματος μέρος διασκαεῶσας ἐκείνος κελεῖσι παρεῖσθῆσαι εἰς τὴν πλίην. 3) ἀναφ. πρὸς πράγματα, διασκαρῶνθ', ἀποσυνθῆτω, συντρίβω: Ὀδ. Η 275 τῆν μὴ ἐπειτα | σχεδίαν | θάελλα διασκαεῶσαι, Ἀριστ. Ὀρν. 1053 ἐγὼ δὲ σὺ γὰρ τῷ κῶδω διασκαεῶθ'. 4) κ. νεώτ. ἀναφορικῶς πρὸς νεφέθ, κωνῶν κτγ., διαλύω: κ. μτθ. ἐν ὄμ. σμ. ὃ Ἀναξανδρ. π. Ἀθην. 1,34 B διασκαεῶσαι τὸ πρῶτον νῦν νεφέθ ἐπὶ τοῦ μετώπου πρβλ. Πλάτ. Φαιδ. 70 A ὄπερ πνεῦμα ἢ κανὼς διασκαεῶσασθαι (ἢ φυγῆ) || 5) μτθ. γεν. καταστρέφω, ἀφανίζω: Ὀδ. Ρ 244 τὸ κ' ἀγλάστω γε διασκαεῶσαι, Σοφ. Ἀντ. 287 ἄλθε .. γῆν ἐκείνων

καί νόμος διασκεδῶν Πλούτ. Μθ.815 Ε διασκεδάσκω τὸν φροδῶν καί πυκνὸν τῆς ἀπειλῆς 6) ἐν τῷ παθ., ἐπὶ φημῶν, διαδίδομαι: Ἡρώδης 7,69 Διασκεδάνονται ἢ αὐτὸν ῥήμω, ὡς ἄρα καὶ Μαβύμιον εἶπ ἀνηρημένος; 7) ἀπορητῶν, ἀποδοκίμα;: ΓΙΑ Βασ.3,224 καὶ διασκεδάσαε Ῥοδῶσι τὴν βουλὴν αὐτῶν πρὸς Διασκεδάω.

Διασκεδάωσις (ἡ) ἡ γν. κ. νεώτ., δημ. -η ὁ διασκορπισμός, ἡ διασπορά: Θεοδοτ. Μο.24,19. - ἡ διασκεδασίς τῶν νεφῶν - τῆς ὁμίλης κτλ. || κ. μτφ. ἐξαφάνισις, ἀφανισμός, διάλυσις: ἡ διασκεδασίς τῶν φρέων - τῶν ἀμφιβολιῶν 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ τέρψις, ἡ ψυχαγωγία, τὸ ξεφάντωμα: ὡραία διασκεδασίς εἶναι τὸ παιγνίδι, - εὐχ., καλὴ διασκεδασή || συνεκδ. ἡ μετὰ πότῳ, χορῶ, ὁσμῶν εὐχολή, γλέντι βλ.λ.: θά πάμε σὲ διασκεδάση, - εἴχαμε χάρις διασκεδάση πρὸς Διασκεδάω 2).

Διασκεδάσσω (τὸ) δημ. τὸ μέσον διασκεδάσεως βλ.λ.2) **δέν εἶναι διασκεδάσσω τὸ μέθισθ.** **Διασκεδάσωσις** (ἡ) Ἡσ. μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διασκεδάσεν βλ.λ.1) διασκορπισίς, διασπορά: Ἡσ. φησάδ. διασκεδάσωσις, ἡ νόσος || νεώτ. μτφ. διάλυσις, ἐξαφάνισις: διασκεδάσωσις τῆς λύπης || νεώτ. ὅπ. ἡ κατὰ τὴν διδύλασον διάφορος ἐκτροπὴ αὐτῶν διαφόρου μήκου κύματος 2) μτφ. διαπάραξις, ταραχὴ, σύγχυσις: Ἰω.Κωμ.369,28 ἐκ τῆς.. θλίψεως καὶ διασκεδάσωσι.

Διασκεδαστής ἡ γν., νεώτ. κ. δημ. ὁ διασκορπιστὴς ὡς ἐπιθ. ἀπερίσκεπτος, ἀφροντις, ἀμελής: Φιλ.1,89 φεύγει τὸν διασκεδαστὴν τρόπον Φαραῶν 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγαπῶν τὰς διασκεδάσεις βλ.λ.2) γλεντζές: πολλοὶ τῶν διασκεδαστῶν ἐφυγὰν ἐνωρίσι || δημ. ἐπὶ προκ. θηλ. -δαστρα ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασκορδῆσαι ὄλλους: δὲ μάς χρειαζονται διασκεδαστάδες καὶ διασκεδαστρες.

Διασκεδαστικός ἑπίρρ. δημ. τερπινός, εὐχάριστος. **Διασκεδαστικός-ἡ-ὄν** κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασκορδῆσαι ὄλλους: δὲ μάς χρειαζονται διασκεδαστικὸς καὶ διασκεδαστικὸς κύριος. **Διασκεδαστικὸς** (τὸ) βλ.λ. εἶδ. ὁ συντελὸν εἰς τὴν πέφῳ, ὁ χωνευτικός: Διασκ.3,94 ὁ ὄπός.. ἀρχομήνης ὑποχύσεως διασκεδαστικὸς σὺν μελίτι ἐγχρύσιμος || νεώτ. ὁ ἐπιφέρων διασκεδασμῶν, διασπορᾶν, εἶδ. τῶν ἀκτίνων, διασκορπιστικός: διασκεδαστικὸν πρῶμα 2) νεώτ. ὁ ἐπάγων διασκεδασίαν τῆς λύπης, δδ. ὁ τερπινός, ὁ ψυχαγωγικός: διασκεδαστικὸς ἀνδρωποσ. - διασκεδαστικὸ βιβλίον || εἴρων. ὁ οὐχ ὀσδοῖ ὅς ὁ γελῶσις: διασκεδαστικὸς κύριος.

Διασκεδαστικότης-ἡτις (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ διασκεδαστικοῦ βλ.λ.

Διασκεδαστικός ἑπίρρ. νεώτ. με διασκεδασίαν βλ.λ., τερπινός, εὐχάριστος.

Διασκεδαστικός-ἡ-ὄν ἐσκορπισμένος: Ἀθηναγ.252 **Διασκεδα** ἑπίρρ. δημ. ἰπποσί, με διασηκτὸς σκέλη: Βλαχογ.Προν.1,24 **Διασκελα**., καθισμένος.

Διασκελά (ἡ) δημ. κ. δρασκαλιὰ τὸ διασκελο, διασκελισμα, διασκελισμός βλ.λ.

Διασκελάω Ἡσ. «συριπῶσ, ἢν εἶναι διασκάλων». **Διασκελάωμαι** πόπ. κ. μον. ἔχω διατάμενα, ἀνοικτὰ τὸ σκέλη: Πόπ. σώμα διασκελισμένον, EM 502,39 κ.Εύστ.1038,10 διασκελισμένον καθήσθαι.

Διασκελάω νεώτ., δημ. κ. διασκελω κ. δρασκαλω διαδοῖαν ἀνωθέν τῆος, ὑπερβῶσις τι δι' ἀνοικτῶν τῶν σκελῶν || ὑπερηκόδ.: διασκελίσε τὸν τριχόν || 2) μετῶ ἀπόστασιν τινα δι' ἀνοικτῶν βημάτων, με διασκελέω πρὸς Διασκελάωμαι. **Διασκελάωσις**-εως (ἡ) νεώτ. Διασκελίσιμα βλ.λ.

Διασκελίσιμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διασκελίεν βλ.λ. τὸ ἀνοικτὰ τῶν σκελῶν κατὰ τὴν βῆσιν 2) ἡ ἀπόστασις τῶν διεστηκῶτων κάτω ἄκρων, Διασκελάω βλ.λ. 3) ἡ ὑπερῶν τινός διάβασιν.

Διασκελισμός (ἡ) νεώτ. τὸ διασκελίσιμα βλ.λ. **Διασκελο** (τὸ) δημ. κ. διασκελο τὸ μεταῶ τῶν ποδῶν διάστημα κατὰ τὴν βῆσιν: κἀνι μεγάλα διασκελα 2) ὁσον μήκος δύναται τὰς τὰ διασκελίσι: εἶνα διασκελο τόπος 3) ὁ μεταῶ δύο λόφων οὐχίν.

Διασκελώ-ω δημ. κ. δρ. διασκελίω βλ.λ., βῆσις δι' ἀνοικτῶν βημάτων: Βλαχογ.1,128 Διασκελάει τὸν κατῆρον τρέχοντας σάν τρελλή. **Διασκερμα**-ατος (τὸ) ἡ γν. σέμμα, παρατήρησις: Γαλ.1,293.

Διασκεπάζω ἡ γν. καλύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω: Δίων Κ 60,26 τοῖς μὲν ἐπὶ πλεῖστον, τοῖς δὲ ἐπ' ἔλαττον διασκεπᾶσεν | τὴν αὐτήν |.

Διασκεπήριος-ον νεώτ. ὁ ἀνηκῶς ἡ ἀνοηρόμενος εἰς τὴν διασκεπῆ βλ.λ. 2) τὸ αὐτὸ διασκεπήριον(τὸ) ὡς ὄσα. ὁ τόπος, εἶνα διασκεπήριαι τις ἡ γένηται διάσεφικ.

Διασκεπτικός-ἡ-ὄν ἡ γν. κ. νεώτ. προσεκτικός, συνετός: Πολυδ.1,178. - διασκεπτικός νοῦς.

Διασκεπτομαι κ.νεώτ., δ.τ. τοῦ διασκοπέω βλ.λ., σκέπτομαι μετὰ προσοχῆς, συλλογίζομαι | ἀκριβῶς Ἡσ. 4 διασκεπτεται, διαλογίζεταί :: Λοκ. Πρασ.27 ἐπέχω περὶ τοῦτου καὶ διασκεπτομαι.

Διασκευάζω κ. νεώτ. βάλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω, συρρίπτω: Πολυδ.15,27,9 καὶ τινεῖς μὲν τὰ πρὸς τὰς βῆσιν ὄργανα διασκευάζον κ. παθ.: πάπ. τὰ διασκευασμένα 2) ὄν. μέσ. ἀπολ. παροσκευάζομαι: Ξεν.Ἑλλ.4,2,19 ἀντιπαρήγγελλον ἀπαντα διασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην 2) εἶδ. διασκευάζεσθαι πρὸς δικαστικὴν παροσκευάζω στρεφόμενα ἐπιχειρήματα πρὸς παροσλήθησιν τῶν δικαστῶν: Ξεν.Αθ.3,7 ὡστε καὶ διασκευασθεῖσι βῆσιν ἔσται πρὸς ἄλλους δικαστάς 3) ἐνδύω, κοσμοῦ, στολιζῶ Λοκ.Νεκ.1,6 βασιλικὸς διασκευάσε πᾶσαν τὴν ἐπιβίωσιν κ. παθ.: Ἀν.Τοκ.2,61 διασκευασμένοι δολοῖς, Πλούτ. Ἀντ.24 ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρων καὶ Πάνας ἠγαθὸν διασκευασμένοι 4) μέσ. ἐτοιμάζομαι, ἐφοδιάζομαι: Θεοκ.4,38 τρώσιον στήσαστε ἐν τῇ νήσῳ, τάλλα διασκευάζοντο ὡς εἰς πλοῖον 5) ὄν. μέσ. διαθετῶ κατὰ βούλησιν: Δημ. 845 διασκευασμένος τὴν οὐσίαν καὶ παραδοῖς 6) κ. νεώτ. ἐπεξεργάζομαι ἔργον πρὸς δημοσίωσιν, τροποποιῶ, διορθῶ, συμπληρώνω αὐτὸ: Διδ.Σ 1,5 τοῖς δὲ διασκευάζειν ἐκδωτὰς τὸς βιβλίου ἀπερφέει τοῦ λυμῶνθεοῖ τὰς ἀλλοτριὰς πραγματείας, Ἀθῆν.15,663 Ε κ.ε τοῦ διασκευασμένου δράματος, Σχολ.Ἰ.Β 807. - ββλ.τὸν συναχθῶν ὁδὸ Α καὶ Διασκευασθῆν ὁδὸ Β || γν. ἐπεξεργάζομαι, τελειοποιῶ, καλλοπίζω διὰ ρητορικῶν οχημάτων: Ἐργον.Ἐρ.27 αἰτία μὲν κατασκευάζει, τρώσει δὲ διασκευάζει 7) συλλέγω, ἀναβιβῶ: Γαλ.15,10 διασκευάζειν ἐκ πολλῶν βιβλίων.

Διασκευασί (ἡ) ἡ γν. διαρρόθμιος, τακτοποίησης, ἐπεξεργασίας: Ὀμηρ.Κελ.362.

Διασκευάσσω-ατος (τὸ) γλῶσσα κ. νεώτ. διαγω, διάσω βλ.λ. Ἡσ. ε διατρωτὸς διασκευάσωμας 2) νεώτ. τὸ ἐκ διασκευῆς βλ.λ. προελθόν. **Διασκευαστής** (ἡ) σχολ., νεώτ. κ. δημ., θηλ. νεώτ. κ. δημ. -δαστρια εἶδ. ὁ κριτικὸς διορθωτῆς κειμένου Ἰδῶς ἐν χρ. ἐν ὄναφ. πρὸς τὰ ὁμηρικὰ ἐπη: Σχολ.Ἰ.Ζ 441 ὁ δὲ Διασκευαστῆς ἐπιάνθηθ' 2) νεώτ. ὁ Διασκευάζων, ἡτοῖ ὁ διὰ προεπινοημένο. ὡν καὶ μεταβολῶν παρουσίας ὡν σύστημα ὁδὸ νέαν μορφήν ὁ διασκευαστῆς τῆς Ὀδοσσίας - τοῦ Φάουστ - τοῦ Γκυοῦλιερ.

Διασκευαστικός-ἡ-ὄν μον. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐπεξεργασίαν, εἰς διασκευῆν: Εύστ.169,31 || σχῆμα διασκευαστικὸν οχημα λόγου, ἐν ᾧ ὁ γραφῶν ἡ ὁμιλῶν ἐκθέτει ὑποθέσεις, διηγήσεις ἐπερούσας ἐκλήξιν, συγκλήσιν, ἀπορίαν κττ.

διασκευή (ή) μτγν. κ. νεώτ. ή κατασκευή: "Αριστέ.64" 2) παρασκευή βλ., στολή, πλήρης ασκευή βλ.2) : Πολύβ.8,317 και σύν αὐτῶ νομαδικήν ἔχων διασκευὴν ἕτερον, διόδ.Σ 4,38 ὁ δὲ θεὸς ἔχρως κομισθῆναι τὸν Ἡρακλῆα μετὰ τῆς πολεμικῆς διασκευῆς εἰς τὴν Οἴλην" || τὸ σύνολον τῶν ασκευῶν, τὸ σύνολον τῆς διακοσμητικῆς: ΠΔ "ΕΞ.317 τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, . . και τὴν διασκευὴν τῆς σκηνῆς, Ἀθην.5,195Δ χίλια τρίκλινα . . μετὰ τῆς πολυτελεστάτης διασκευῆς" 3) νεώτ. ή πράξις τῶν διασκευάζειν, τακτοποιῆσαι, διάρθρωσαι, τροποποιῆσαι, ἀλλαγῆ, μεταβολῆ: διασκευῆ στίχας - καταστήματος - ἐνδυμασίας" 4) καλλιπηνική ἐπεξεργασία, διαμόρφωσις, κατασκευῆ υποθέσεως, θέματος τιος: Ἐρωμ.Εὐρ.3,15, Φιλότηρ.Σοφ.2,590 τὰς διασκευὰς τῶν υποθέσεων ποικιλώτατος, Τοῦλ.Λόγ.7,205 Β' || κ. τ. πληθ. διασκευαί κεκαλλωπισμέναι ρητορικῶς καὶ ὑπερβολοί καὶ ἐκφράσεις ή περιγραφολί πρός ἐκλήξην ή συγκίνησιν τῶν ἀκρατῶν, δ. ἐγκατάσκεισι ἐκφράσεις βλ.: Πολύβ.15,34,1 οὐκ ἀγνοῶ μὲν τὰς τελετάς και διασκευὰς, αἷς ἐκχρῆνται πρὸς ἐκπληξὴν τῶν ἀκούοντων, Εὐστ.169,37" 5) κριτική ἐπεξεργασία, διάρθρωσις ή προσθήκη χωρίων ἐξένη εἰς τὴ σύγγραμμα: Σχολ.Ἰλ.Π 97 ἀνεπιθῆναι στίχοι τέσσαρες, διότι κατὰ διασκευὴν ἐμφανῶσι γεγραφῆσαι ὑπὸ τινος" || κ. νεώτ. ἀναθεώρησις, ἐπεξεργασία και διὰ πρῶτα ἀναθεωρήσεως μεταβολῆ τῆς ἀρχικῆς μορφῆς συγγραμμάτων τιος και ἐμφανῶσι αὐτοῦ ὅτι νέαν μορφή, νέα ἔκδοσις: Ἀθην.3,110 Β τούτο δὲ τὸ δράμα διασκευῆ ἔστι τοῦ προκειμένου, - ή διασκευῆ τοῦ Ἐρωτοκρίτου διὰ τὸ θέατρον ἦτο ἐπιτυχής" 6) διακρινὸν ἔργον: Δίων Χρ.32,94 κωμῆδικοί και διασκευαί" 7) ἀνασκευή: Πορφ.Πυθ.53 διασκευῆ και χλευασμὸς τοῦ διδασκαλείου.

διασκευῶ-ώ ἐπι λόγου, ἐπιχειρημάτων, συλλογισμῶν κτ., ἀναθεωρῶν διεθετῶν κατ' ἐμὴν κρίσιν: Πλάτ.Ἐπιστ.316 Α ἀκούω γάρ ὑστερον ὁμῶν τινὸς αὐτὰ διασκευῶν" || μέσ. τακτοποιῶ, διεθετῶ ἐπι τὸ βέλτιον, βῶν ὡς τάξη: Πλάτ.Πολ.540 Β και τοῦτ' δὲ ὑπερτεροῦντές τε. . διασκευῶρισσονται τὴν αὐτῶν πᾶσιν.

διάσκεψις-εις (ή) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ.-η ή μετὰ προσοχῆς περὶ τινος ἀκέφης, ή ἐρευνητικῆ ἐπισκόπησης και ἐξέτασις: Πλάτ.Νόμ.697 C, Λοκ.Ἄναχ.21 τοῦ γὰρ ἀκρίβες τῆς περὶ αὐτὸν διασκέψεως ἕτερου ἀν εἴη λόγου" || μτγν. νεώτ. κ. δημ. ή ἐν συμβουλίῳ ἐξέτασις, συζήτησις και ἀπὸ κοινῶ ἀκέφης πρὸς λήψιν ἀποφάσεως: Ἀριστ.Ἰν.2,5 διάσκεψις τῶν μελῶν, - διάσκεψις διασκήπτρου, - ή διάσκεψις τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν" || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ή συνέλευσις ἀνηρωσῶνων κρατῶν πρὸς συζήτησιν και ρύθμισιν ζητημάτων, δ. συνδιάσκεψις: ή διάσκεψις τῆς Λαϊκῆς" 2) ἐν τῷ πληθ. ζητήματα πρὸς ἀπὸ κοινῶ ἐξέτασις ὑπὸ πολλῶν: Πλάτ.Τιμ.38 τὰ γὰρ ἄλλα δι' αὐτῶν κρίνοντες ἐπι τὰς μείζονας διασκέψεις ἐκείνων ἐκάλοον.

διασκήπτω μτγν. θρασὴν διαλῶν, ἀποσυμβῆτω τὴν διασκορπίζω, καταστρέφω: Ἡσ. ε διασκήψισα, διασφῆρσαι, διασπερῆσαι, διασκηπίσθαι δὲ διεσωματίσθαι": Νικ.Θηρ.193 πάντα διασκήψισα.

διασκορησιῶ-έω μτγν. διασκευάζω τὴν διὰ σκηπικῆν παράστασιν" κ. μέσ. ἐν ὄμ.σση. : Φωτ.Ἐπι.Β,135 τῶν συμβεβηκότων ή τραγωδία διασκορησιῶται.

διασκορῶ-έω ἐγκασθῶ εἰς σκηνὰς, εἰς καταλόματa: Ἔεν.Ἀν.4,48 διασκορῆσαι τὰς τάξεις και τοὺς στρατιώτας κατὰ κώμας" || ὅσολ. παρῶσαι εἰς τὴν σκηνήν, μένω ὑπὸ σκηνῆν, κατασκορῶ: Ἔεν.Ἀν.4,5,29 ταῦτην μὲν τὴν νύκτα διασκορῆσαντες οὕτως ἐκοιμήθησαν, αὐτ.Λοκ.5,3" 2) ἐγκαταλείπω, ἀφήνω τὴν σκηνήν ἄλλω: Ἔεν.ΚΠ

3,1,38 διασκορῶν δὲ μετὰ δεινῶν ἐπήρετο ὁ Κύρος. . . 3) καλύπτω, σκιάζω: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,70 στοαί. . . διασκορῶνσαι τὴν πλατείαν.

διασκορῶ-ώ πηνύω, ἐγκασθῶ ἐν εἰδει σκηνῶν κατ' ἀποστάσεις, κατὰ διαστήματα, παθ.: Ἀλ.Π' 3,14 τὰ καπηλεία ἐπὶ τῶν γειγῶν διασκορῶνθῆναι" 2) ἀντι. διασκορῶν βλ.βλ., κατασκορῶ: Ἔεν.Ἀν.4,10 ἐδόκει δὲ τοῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀσφαλῆς εἶναι διασκορῶν.

διασκορῆται σκηρῶς ἐκατέρωθεν, ὑποστηρῶς βοηθῶ: ἈΠ 6,203 ή γρηὺς ή χερυτῆσι. ἤλαθεν ποθερπύζουσα σὺν θρουσ ἐξέλω, τὸ μιν διασκορῆται. **διασκορῶ** ἀποκρύπτω διὰ τῆς σκιάς, ἐπισκιάζω τὴ Σουλῆ ε διασκορῶσαι, ἀποκρύπτωαι."

διασκορῶνται ποι. ἀντι σκεδάσσω βλ., διασκορῶνται, σκορῶνται εἰς καὶ ἐκεί: Ἰλ.Ε 526 πνοιῆσιν λιγυρῆσι διασκορῶνσαι ἀνέτες, Ἡσίοδ.Θ 875, Ἡρ.2,25 ὀλομαζόνοντες δὲ οἱ ἀνεμοί και διασκορῶντες τήκουσι, Μάε.Τόρ.2,177 διασφῶ και διασκορῶνται τὴν ἀγέλην" || παθ. διασκορῶμαι διασκορῶντομαι: Λοκ.Θε.Δ 20,5 μὴ πρὸς μιν διασκορῶσθαι τὴν ἀγέλην, Ἀθην.7,315 Δ.

διασκορῶται μτγν. πηδῶ, σκιδρῶ, ἄλλωμαι πηδῶ κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, εἰς καὶ ἐκεί: ΠΔ Σοφ.Σαλ.19,9 ὡς ἄνω μιν διασκορῶσαι, Φλόδοτ.880 θέρματα τοῦ θρουσ διασκορῶνται.

διασκορῶται μαν. κατὰ τρόπον σκολιῶν ἐπιχειρῶν, πραγματοποιῶ τὴν: Κοισάρ. ἐν Μί.945.

διασκορῶται-εως (ή) μαν. κ. νεώτ. ή μετὰ προσοχῆς ἐξέτασις, ἐπισκόπησης: Ἰσο.Στεφ.ἐν.λ. - ή διασκορῶσις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως.

διασκορῶται (τό) νεώτ. φασ. εἶδος προβολῆς βλ.βλ.

διασκορῶται-όμαι-όμαι ὄμηρ. παρατηρῶ πῆρις ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς δὲ, κατασκοπεύω: Ἰλ.Κ 388 ή σ' Ἐκτωρ πρόβλεπε διασκορῶσθαι ἐκαστα" 2) ἐπιθετικῶς ἐπαρῶς, διακρινῶ, ἐξεκρῶν: Ἰλ.Ρ 252 ἀργαλέον δὲ μὴ ἐστί διασκορῶσθαι ἐκαστον.

διασκορῶ-έω κ. μαν. κ. νεώτ., μέλλ. διασκέφωμαι, ὄμρ. διεσκεψῆμην, μαν. διασκορῶσαι, παρσκ. διασκεμμαί, ἀπαφρ. διασκέφθαι (παθ. ἐν Ἀριστῶ Θεομ.687) μελετῶ τὴν ποιητικὴν τέχνην, ἐξετάζω ή θεωρῶ ἐνδελεχῶς, μετὰ προσοχῆς: Ἡρ.3,39 διασκέφμενοι ἐν ἐλαστοῖ ἐκαστοί τοὺς ἐαυτῶν, Εὐρ.Κοῦλ.557, Πλάτ.Πολ.350 Ε ἴνα και ἐξῆς διασκέφωμεθα τὸν λόγον, Λέων Δ Ἰστ.209,24 διασκορησάτωσαν . . ἐν φῶ μέρει τὰς καρμῆλους ἐπιβόλου" || ὄμ. διασκορῶται πρὸς ἐαυτῶν: Πλάτ.Χορμ.160 Β και δὲ ἐπιόχων και πᾶν ἀνδρῶν κρῶς ἐαυτῶν διασκέφμενος" || μ. νεώτ.: Δίων Κ 56,7,4 διασκορῶται τῆς αὐτοῦ ἀσφαλείας" || κ. μ. τ. ἐμρ. διαρ. (περὶ τινος): Ἰσοκ.7,71 ἡδὴ περὶ σφῶς αὐτοῦς και δὴσ αὐθῆσονται διασκορῶνται, Πλάτ.Φαῖδ.6 Ε, Ἀριστ. Πολ.1272 α,26 ἕτερος ἔσται τοῦ διασκέφασθαι καιρῶς" || ὄμ. σμη. κ. μέσ.: Ἰσοκ.5,59, Πλάτ.Πολιτ.259 C δὲ ὄντων διασκορῶμεθα, φανερόν ὡς ἐπιστήμη μία περὶ πάντ' ἐστί ταῦτα" 2) ἀπολ. βλέπω πῆρις, παρατηρῶ: Ἔεν.Καν.9,3 διασκέφμενοι μὴ ὄρνυται ὑπὸ τινος

διασκορῶται (τό) νεώτ. εἶδος ἐκλειγμάτων βλ.βλ. ἐν χρ. πολυοπῶν ὑπὸ τῶν Ιατρῶν ὡς σπετικῶν.

διασκορῶται μτγν. μαν. νεώτ. κ. δημ. σκορῶν τὴν τῆδε κἀκεῖσε, διασπερῶν, διαλῶν: ΠΔ Γεν.49,7 διασκορῶται αὐτοῦ ἐν Ἰσραήλ, Κάλδ.6,25 διασκορῶσαι ἀνεμοί τοὺς διασφῆρους λόγους" κ. παθ.: ΚΔ Ἰω.11,52 ἴνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὸ διασκορῶσμενα συναγάγῃ εἰς ἐν" 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κατανοήσκω ἀφῶνως, ἀπατάω: ΚΔ Λοκ.15,13 διασκορῶται τὴν ὄπισθεν αἰσάτω (ὡς αὐτῶς) - διασκορῶνται τὸ χρημάτι του" 3) ἐπι προσ., ἐπάγω σύγχυσιν παραχρῆν εἰς τὸν, θορυβῶ τινα: ΚΔ Λοκ.1,51 διασκορῶται ἐπερῶσθωσιν διανοῖα καρδίας αὐτῶν" 4) μτγν. σπενκῶ, ἀντί τοῦ σπείρω

άντι του λικμίζω: Κδ Ματθ.25,24 θερίζων θου ούκ έπερας και συνάνων θθεν ού διασκόρπισας.

Διασκόρπισε-εως(ή) μγν., μον. κ. νεώτ., δημ.-η ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού διασκόρπιζεν βλ.λ.ι: Ζωσ.Άχλ.178 β, Νικ.Χων.120,3 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ή σπατάλη, ή άσάτευση.

Διασκόρπισμός (ο) μγν. κ. νεώτ. Η διασκόρπισις βλ.λ., ή διασπορά: Πδ Ήεζ.6,8 και έν τώ διασκόρπισμώ ύμών έν ταις χώραις 2) σύγχευσις, συντάραξις, ταραχή: Πιστ.

Διασκόρπιστής (ο) Ήσ., νεώτ. κ. δημ. ό διασκόρπιζων τι, ίδ. έπι τού λικμιαματος τών προόντων Ήσ. « λικμισται, διασκόρπισται» 2) νεώτ. κ. δημ. μτφ. κ. θηλ. -στρ(ή)α ό τό τίαια ή τά είς αυτόν έμπειστητευμένα χρήματα σπαταλών: διασκόρπιστής τού δημοσίου χρημάτου.

Διασκόρπιστικός-ή-όν μγν. ό ικανός ό έπιτήδειος είς τού διασκόρπίζεν, διαλύεν τι, έπι άχρηστων προόντων: Ορειδ.17,21 Διασκόρπιστικοί τών περιπτωμάτων.

Διασκόρπώ νεώτ. κ. δημ. διασκόρπιζω βλ.λ. **Διασκόρπι** νεώτ. σκτικώ έντελωδ, καθιστά τή όλως άσασεί και σκεπτονό.

Διασκόρπισε-εως(ή) νεώτ. Η ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού διασκόρπιζε βλ.λ.

Διασκόλευσις (ή) μον. ή άφορισίς όλων φονευθέντος, ή σκέυσις: Μιχ.Ατταλ.140,148.

Διασκό-έω μγν. περικοσμή, καλλωπιζώ: Φόλαρχ.62 δισηκμένοι τας κόμας χρυσώ 2) έξασκώ: Λουκ.8Πρ.9 τίνα με τόν τρόπον διασκόσεις: κ. παθ.: αύτ.Περγρ.17 Ινα περ τήν θαυμαστήν άσκησιν διήλκιστο 3) άσκά ως έπάγγελμα: Διογ.Λ4,49 έν Ρόδω τά ήτοικατά διασκόωντων.

Διασκόπτω σκόπτω, κλεινάω, κοροϊδεύω: Πλουτ.Ή8,82 Β Διασκόπτων αύτός έαυτόν, Αθην.2,55 Δ διασκόπτων τών φιλοσοφών τά δειπνά φασ 1) μέσ. άφαιρέσις άστειλίου, χαριεπείσμα, ανταλλάγμα σκώμματα: Ξεν.Κ17,84,23 και τόυτα με δν ήστω διασκόπτωτε.

Διασκόπ-ατος (ο) | διασκομαι | μγν. κ. νεώτ. ή τακτοποίησης τού νήματος, θμιας χρησιμείση ως στήμων, δδ. ό στήμων, δημ. διάσπος, διασπί: ΕΜ 270,18 κ. Ζων. ε ή πρώτη τού λυσίου έργασία: Γαλ.άπ.244, Πδ Κριτ.1ά,13 ένν άφάνης τάς ήπτο σπείρας τής κεραλής μω σύν τή διάσπασι .. Νών.Δ.6,152 διάσματα φάρω άρχήν.

Διασκόπω σπαγγίζω καλώδ. δδ. κ. άπολύτως: Ήρ.2,37 εκ χαλκένω ποτηρίω νήουσι διασκόπωντες, Ήλιόδ.1,27 κράνους τι διασκόπωντα.

Διασμενίζω μγν. έπιτοτ. τού άσμενίζω βλ.λ.: Συνέσ. έν Γιστρ.Μι.66,1580.

Διασμήγω κ. μον. τριβώ, προστριβώ καλώδ: Ήροδι.11,Χρ.Έπ.21,467 Μ φυχή πρός όξυμπίαν έαυτήν διασμήσασα: κ. παθ.: Αριστ.Νεφ.1237 άλσιν διασμηχθείς, Πλουτ.Ή8,693 τών έκωμμάτων έκαστον .. διασμηχται 2) έκτριβώ, έκτριβώ άσραυό: Νών.Δ.30,92, Ήσ.Ξιφλ. είς Ματθ. Άνεκδ.2,39 διασμηχεν και καθάρειν.

Διασμιλεύω λαίω, σπιδώ διά τής σμιλής σπιδώνω: δδ. μτφ. έπεξεργάζομαι: ΑΠ 15,38 τας Ομηρειους βιβλους .. οδομαγς έστιμμένας στίξας θεομιλευστα ταύτας έντέχνως 1) διασμιλευάται φροντίδωσ διηκριθώμεναι, λεπτάς έπέξεργασμένα: θεωρία: Άλεξ.η.Αθην.4,161 Β.

Διασμύρονος-ον τό ούδ. κ. ως ούα. τό διάσμυρον κολλήριον ή έμπαλαστρον διά σμύρνης παρεσκευασμένον: Γαλ.13,277 τούς διά σμύρνης κολλήριους χρυστόν, ά δη και καλόσιν ίδίως διάσμυρνα 1) Ασκλην. είς Γαλ.13,967.

Διασμύω μγν. έπιτοτ. τού σμύχω βλ.λ. άποκάω, κατακαίω διά σπανάω πυρός καπνίζοντις και μετ' άδυνάτω ή άνευ φλογός, κρυφακάω

Σουίδ. « διασμύων, διασκάων»: Γρηγ.Νόσα.1,826 D εί πυρ άχρόριος ύποκρυφθεί .. διασμύει τή καύσει τά παρακείμενα, φλόξ δέ κατά τό φονόμενον ούκ έκβίβασται 1) όμ. κ. μτφ. έπι φυγών παθών: Γρηγ.Νόσα.1,826 D τού πένθους οίω ναί πυρός τινος ένδθεν αύτών τός φυχός διασμύοντος 1) κ. μέσ. έπι τού πυρός, άποδοσκα: Φιλ.2,143 ή έτι άναδιδόμεν ήλός άμαυρά καθάπερ διασμυχομένου πυρός.

Διασπάραιζε (ο) δημ. ά. κάρδοι, σάπτες βλ.λ. αί σπιδραι λεπταί στρογγυλαί ράβδοι τής διάστρος βλ.λ. είς άς διασπάρωνται ό κάλαμοι, αί έχοντες περιτετυλιγμένον τό νήμα

Διασπάραιζε-εως(ή) μγν. ή διά τού φόδου διασκόρπισις, άποδοκίωσις, τό άπόδιωμα: Μάρκ. Αύρ.11,22 τήν πτοισιν τούτου και διασπάρθσιν.

Διασπάραιζω (ο) δημ. διασπάραιζε βλ.λ. **Διασπάραι-έω** μγν. άποδοκίωσ τιά έμβόλλων είς αυτόν φόδον, έκφοδίζω: Πλουτ.Ή8,133 Α ώσπερ Άρνίνας τας όρέτας διασπάραιζει τας Μούσας 1) κ. μτφ. έμβόλλων φόδον ματαιώ, διαλύω, έμφοδίζω τ' κ. παθ. έν όμ. σμψ.: Ήλιόδ.7,26 Α-χαιμείνη γάρ διασπάραιζομαι ό γάμος 2) έμβόλλω είς ταραχή, διεγείρω, σείω: Αλεξ.Έπ.άπ.5,222 ή τήν Ελλάδα δλην διασπάραιζοσ γυνή 1) μτφ. συγκνησιμώ, άλαουεσιμώ, έπαιρομαι: Πλουτ.Ή8,32 D μη διασπάραιζομαι μηδ' έπαιρομαι τούς παρά τών πολλών έπαίνοις.

Διασπάραιζε (ο) δημ. κ. διασπάραιζε δοθινή βλ.λ. **Διασπάραιζομαι** μεταχειρίζομαι σοφίσματα, σοφιστεύωμαι, ύπεκτρέφω διά σοφισμάτων: Φρόνη. έν ΑΒ 36,11 « διασπάραιζοσθαι τό διαπαισέν σοφισμασ» 1) Αριστ. Οριμ.619 ένν τις .. διασπάραιζται λέγων.

Διασπάραιζε (ο) ό άλήθης σοφός, τυχετός, νουνηγός: Αιν.Αδίσκ.135 [άμφ].

Διασπάραιζε-εως(ή) νεώτ. κ. διασπάραιζε ή διασκόρπισις, κατασπατάλησις: Η διασπάραιζσις τής περιουσίας - τού δημοσίου χρημάτου.

Διασπαθίζω μγν., νεώτ. κ. δημ. χωρίζω π και' έκτασιν είς πλείωσιν χωρίζω, διασπαράω, δδ. κ. διασκόρπιζω: Ήσ.Λυδ. Αρχ.2,19 τών πολέμων έξουσαν διασπαθίσει, δύο πρός τούς δέκα άπάρχους .. προχειρισάμενος 1) όμ. κ. παθ.: αύτ.1,36 πολλούς και μη συμφωνούσιν άρχουσι διασπαθίζόμενοι 2) νεώτ. κ. δημ. σπαταλώ, καταναλώσασ, διασπαθώ βλ.λ.ι: διασπαθίσει τήν περιουσίαν του: κ. παθ.: τό δημοσίον χρήμα διασπαθίζεται είς πολυδαπάνους άποσταλάς 3) νεώτ. είδ. τό ένεργ. διά άπόδξσ καταφέρω πλήρησι: ά δόν Κιχώτης διασπαθίζων τούς άνεμομόλους.

Διασπαθίσις (ή) νεώτ.δημ.-η ή διασπάραιζσις βλ.λ. **Διασπαθισμός** (ο) νεώτ. ή διασπάραιζσις βλ.λ. 2) είδ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού διασπαθίσει βλ.λ.3,ι, πληθειν διά σπαθίς.

Διασπαθώ-άω μγν., μον. κ. νεώτ. διασκόρπιζω, δδ. σπαταλώ: Πλουτ.Κικ.27 και πολλάς τής ούσας διασπαθίσας άπάρτην προγραφη, διασπαθίσας τόν δημοσίον πλοούτον 2) γάμ. μέσ. διαρπάζω, κλέπτω: Πάπ. διασπαθίσαντο με.

Διασπαράγω-άγωμασ (ο) μον. διασπαράγωδ. βλ.λ.: Θεοφωλ.4,240.

Διασπαράγω (ο) μν. κ. νεώτ. κατασπαράγωδ, κατακρούωρημα, καταξέοχημα: Ψ Χρυσ. Λόγ.88,7 ούχ ύπνησμήτω τό πτώσος τόν διασπαράγων, ού τόν λάκκον, τόν ρόθινον.

Διασπαράκτος-ή-όν κατασπαράγωδ, κατεσχεμμένος: Εδρ.8άκχ.1220 φέρω τώδ' έφρών έν Κιβαιρώνος πτυσίης διασπαράκτον, Απ.21,12,7.

Διασπάραιζε-εως(ή) μον. διασπαράγωδ. βλ.λ.: Εδστρ.Αργεντ.138 και πάσης τής άνθρωπότητος

αὐτοῦ τῆν διὰ φραγέλων διασπάρσων' ἢ ὄμ. κ. μτφ. ἐπὶ φυγικῶν παθῶν: Νικόλ. Πατρ. Ἐπιστ. ἐν Λαζερ. Συμμ. 2.549 διασπάρων τῆς καρδίας.

διασπάρσσω κ. νεώτ., ἀττ. -άττω σχίζω εἰς τεμάχια, κατασπάρσσω, κατακομματίζω ἢ Ὁσ. «διασπάρσται, διασπῆ, διαίρει, διαμερίζει: Αἰολ. Πέρο. 195 ἢ δ' ἐσφάδαζε καὶ χερσὶν ἐντὶ θίφρου διασπάρσσει, - ἢ θύρις διασπάρσσει τὸ ἐλάφακι' ἢ ὄμ. τὸ παθ.: Εὐδόκ. 15.3 τοῖς δέ... διασπάρσκειαι θερμὰ χηνίσκων μέλα' 2) μτφ. ὄμ.: Λοικ. Ἰκαρομ. 2) οἱ δὲ οὐδὲν ἀνίστι διασπάρστωντες μετὰ λόγῳ καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες' 3) διαστέλλω, τεκνώνω βιαιῶς, σιγῶς: Σωφ. 2.59.

διασπάρσνω-ὄω μον. ἐπιπαι. περιτυλίσσω καλῶς διὰ σπαραγῶν: Μ. Ψελλ. η. Σάβ. 5.410.

διασπάρει μτφ. ἀσρ. β' τοῦ διασπείρω βλλ.

διασπάρμενος (ὁ) δημ. διασκορπισμένος, σκορπισμένος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σκορπιστός, σκόρπιος.

διασπασίδη (ἡ) νεώτ. γένος γοδενίδων φυτῶν.

διασπασίς-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η βίαιος διαχωρισμός, ἀποχωρισμός, βία διασπασίς: Ἀριστ. Οὐρ. 313 β, 20, αὐτ. Μετ. 372 β, 19, Θεόδωρ. Κόπ. 18, 806 κατὰ μῆτρα ἡ θλάσις ἢ διασπασίς, - διασπασίς μέλους τοῦ σώματος' ἢ νεώτ. ὄμ. ἐπὶ τινος συνόλου: διασπασίς παρατάξις - τῶν ἐχθρῶν - τῆς κυβερνήσεως' ἢ ὄμ. μτφ.: διασπασίς τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος' 2) χάσμα, διάστασις, κενόν: Πλάτ. Ἠθ. 721 Α πολλὴν εὐρυχωρίαν καὶ διασπασίς μεγάλαις ποίσει (αἱ ἀταμί).

διασπασμο-ατος (τὸ) μτφ. χάσμα, κενόν: Πλάτ. Αἰρ. 20 κατεῖδε τὴν φάλαγγα τῶν Μακεδόνων κλάσει τ... καὶ διασπασμοτα λαμβάνουσαν.

διασπασμός (ὁ) μτφ. ἡ εἰς τεμάχια διαχώρισις, τεμαχισμός, κομματίσμος, καταξέχισμα: Πά. Ἰερ. 15.3 καὶ ἐκδικήσω ἐπ' αὐτοῦς τέσσαρα εἶδη... τὴν μάχαιραν εἰς σφαιρὴν καὶ τοὺς κύναις εἰς διασπασμόν, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 186 Α ὑμοφραγίης καὶ διασπασμοῦ, Γρηγ. Νύσσ. 1.74 Β' ἢ ὄμ. ἐπὶ πλῆθους, διασκόρπισις, διάσπασις, σύγχυσις: Πλάτ. Ἀλξ. 27 πλάνης οὐσίας καὶ διασπασμόν τῶν βαδίζοντων διὰ τὴν ἀγνοίαν' 2) διασκοπή, διάλειμμα: Πλάτ. Ἠθ. 129 Β τῶν ὄνων τὸ... ἀνωμαλίαις ἔχον καὶ διασπασμοῦς ἐλαβεῖσθαι' ἢ μτφ. διασπασμοῦς τῆς ψυχῆς ἀφαίρεσις, σύγχυσις τῆς ψυχῆς: Φιλῶδ. Ὀργ. 29 w.

διασπαστικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰκανὸς ἢ ὁ ἔχων τάναν τὴν ἐπιφέρει διάσπασιν, ὁ διαχωριστικός.

διασπαστός-ον μτφ. διεχορπισμένος, διεσπασμένος: Ἀλκίφρ. 2.2 διάσπαστοί ἐπιστολαί.

διασπείρω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -ερῶ, παθ. ἀσρ. β' -ασπῆρον σπείρω, διασκορπίζω εἰς διαφόρους διευθύνσεις: Ἦρ. 3.68 διασπείρω ἡμᾶς ἄλλην ἄλλην τάξιν, - ἢ κυβερνήσειν διασπείρω τοὺς πρόσφυγας πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος' ἢ ὄμ. μέσ. κ. παθ. διασκορπίζομαι εἰς διαφόρους διευθύνσεις: Σωφ. Ἠλ. 748 τὸν δὲ λήπτοντας πέφω πῶλοι διασπάρσων εἰς μέσον θρόνον, Οὐκ. 1.1, Ξεν. Ἑλλ. 5.31, Μηναι. 127 Ὀρβρ. Συναε, οἱ καὶ διασπάρσντες ἐν νῆσθ τῇ ἠπείρ᾽ Ῥωμαίους γῆ, οἱ Ἑβραῖοὶ διασπάρσαν ἀνά τὴν οἰκουμένην' ἢ ὄμ. μτφ. ἀναφ. πρὸς θῆμην, λόγον, ὄνομα κττ., διοιδίω: Ξεν. Ἑλλ. 5.125 διασπείρει λόγον ἄς μεταπεμπομένων τῶν Καρχηδονίων, Ἰσάκρ. 5.104' ἢ ὄμ. παρ. παθ. τὸ διασπάρμενον δόγμα τὸ διαδοδόμενον, κυκλοφοροῦν δόγμα, αἱ τρέχουσαι, αἱ κυκλοφοροῦσαι ἰδέαι: Ἐπίκ. Φυσ. 14.7' 2) διασκορπίζω εἰς τὴν πλῆθος, δδ. διανέμω, διαμορφίζω: Ἦρ. 3.33 ἢ πεντασκάσις μνῆσις Ἰφρασσομένους ἀτονοχηρίθ διασπείρει τῇ στρατῆρ' ἢ νεώτ. μτφ. ἀνακοινῶ, μεταδίδω εὐρέως: δ- εἰς ἄνια εἰς τὸν στρατόν, - δ- τὸ μέρος - τὸν διχομαχῶν εἰς τὸ πλῆθος' ἢ ὄμ. τὸ παθ. μτφ. διανεμόμαι: Πλάτ. Πολ.

455 D ἄλλ' ὁμοίως διασπάρμεναι αἱ φύσεις ἐν ὄμοιῳ τοῖς ζώοις, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1, 2 ἡ ψυχὴ διασπείρεται' 3) μτφ. ἐπὶ περιουσίας, ἀναλώσει, δαπανῶ ὑπερβαλλόντως, σπαταλῶ: Σωφ. Ἠλ. 1291 μὴ δ' ὡς πατῆρῶν κτήνην Αἰγίθιας δόμων ἀντλεῖ, τὰ δ' ἔχει τὰ δὲ διασπείρει μάρτην.

διασπείρω ἐκτελῶ τὴν μετὰ σπουδῆς, δραστηρίως, ἐργάζομαι προθύμως, ἐσπευμένως γρηγορα: Πολύβ. 4.33.9 ἐπὶ τοσοῦτον διέσπευον Μεγαλοπολίται' ἢ ὄμ. μέσ.: Δίων Κ Ὀπ. 37.7 ἐς τὰ ἄλλα πάντα διασπευόμενοι' 2) μετὰ αἰτ. κ. ἀναφρ. προτρέπω: Πολύβ. Ὀπ. 1.26.

διασπίλω-ον μτφ. ὁ δλως βραχάδης: Ἄρρ. Εὐξ. 25.12 ταῖνα τραχεῖα καὶ διασπίλω.

διασπίλη (ἡ) νεώτ. γένος ἡμιπτερῶν ἐντόμων.

διασπίλω-ὄω ἐπιπαι. τοῦ σπλεκόω βλλ. ἐν χρ. κτ. μέσ. τ.: Ἀριστ. Πλ. 1082 οὐκ ἐν διαλεχθῆναι διασπλεκομένην ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τριχυλίων.

διασπιδῶ-έω ἐπὶ ἀσχερῶ σημασίας, διασπιδώ, διασπιδώω EM 273.55 εἰσαποδῆσαστε, διεσπιδαστε, διεπιδάεστε: Ἀριστ. Ἐκκλ. 939 καὶ μὴ δει πρότερον διασπιδῆσαι ἀνάσμιον ἢ πρεσβυτέραν.

διασπιδά (ἡ) μτφ. κ. νεώτ. {διασπείρω} διασκορπισίς, διασκορπισμός, σκόρπισμα: Πλάτ. Ἠθ. 1105 Α αἰτίαν ὑπερίκων θλίψεως τε καὶ διασπιδάτος ἀτόμων, ἐτέρων δὲ συμμίξεως, Πά. Ἰερ. 15.7 καὶ διασπιδῶ αὐτοὺς ἐν διασπιδῶ' ἢ νεώτ. εἰδ. ἡ δ- τῶν Ἑβραίων ἀνά τὴν ἡφλίαν' 2) ἐπιπαι. οἱ διασκορπισμένοι: Πά. Δευτ. 28.25 καὶ ἡ διασπιδά ἐν πάσει βασιλείᾳ τῆς γῆς' ἢ ἐν χρ. κ. κτ. πληθ.: Πά. 146.2 οἰκοδομῶν Ἰερουσαλήμ ὁ κύριος, καὶ τὰς διασπιδάτος τὸ Ἰσραὴλ ἐπισυνάξει' ἢ οἱ τόποι ὅπου ἐγένετο ἡ διασπιδά, ἡ διασκόρπισις: ΚΑ. 1α.7.35 μὴ εἰς τὴν διασπιδά τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἑλλήνων.

διασπιδάων ἐπιρρ. μτφ. σποραδικῶς, σκορπιστά: Κλήμ. Ἀλ. 348 D ἔσα διασπιδάων... ἐγκατασπάρμενὴν ἔχουσι τὴν ἀλήθειαν.

διασπιδμετρία νεώτ. κ. διασπορομετρία ἢ ἐπιστήμη, ἡ ἀσχολουμένη περὶ τὸν ἀχρωματισμῶν τῶν φακῶν καὶ τῶν πρισμάτων.

διασπιδόμετρον (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον πρὸς ἐπίτευξιν ἀχρωματικῶ συστήματος φακῶν.

διασπιδόρως-έως (ὁ) μτφ. κ. νεώτ. ὁ διασπείρων, ὁ διασκορπίζων ἢ ὁ ἀπλώνων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ: Πολύβ. 3.129, - διασπιδόρως εἰδήσεων- μίσους.

διασπιδόρον (τὸ) νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτον ὑδροξείδιον τοῦ ἀργιλίου λάμφεως θαλάσσιου.

διασπιδάξω (σπουδῆ) καταγινομαι, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν μετὰ ζήλου, ἐπιμέλειαν' ἢ κ. παθ. ἐντρογούμαι μετὰ ζήλου, ἀξιοῦμαι πολλὰς φροντίδας καὶ σπουδῆς: Δημ. 505 καὶ τί μάλιστα ἐν ἄσπιδι διασπιδάσαι τοῖς νόμοις; ἢ ὄμ. μτ. ἀποφ.: Δημ. 681, Ἰωσ. Αἰ 15.8, ἢ διασπιδάστο ἐλθεῖν' ἢ μέσ. μτ. ἐνεργ. σμ.: Ἄρρ. Αν. 7.23.8 πλὴν γὲ δὴ οὐκ ἐπὶ μεγαλοῖς μεγάλως διασπιδάξεται' 2) εἰμαι ζηλωτής: Δίων. Ἀλ. Αὐσ. 14.11 τῶν περὶ τὰς ἀντιπείσεις καί... τὰ παραπλήσια σχήματα διασπιδάκωτων' 3) ἐπιχειρῶ διὰ χρημάτων διασπιδάων ἐκλογέων: Δίων Κ 36.21 αὐτοὶ γὰρ διασπιδάσαντες ἀπεδείχθησαν' ἢ ὄμ. μέσ.: αὐτ. 52.20.

διασπῆ κ. νεώτ. κ. δημ. (τὸ παθ.), μέλλ. κ. -σπῆσαι, ἀσρ. κ. -σπῆσάμην, δημ. διασπῆσθηκα, παρακ. -εσπῆκα ἀσπῆσα βλ. ὀρυμτικῶς διαχωρίζω: Ἦρ. 3.13 τοὺς ἀνδρας κρουσηγῆδον διασπῆσαντες, Εὐρ. Ἐκ. 1126 διασπῆσμαι καὶ καθειμάω χροά' ἢ μτφ. ἐνν. χωρίζω, ἄγω εἰς διάστασιν: Ξεν. ΚΡ. 1.6.45 ἐπεληγῆσθε ποτε ἐμε καὶ τὸν ἀνδρα διασπῆσαι ἀπ' ἀλλήλων' 2) σενεῖδ. κατατρέφω, κρημνίζω τὴν, σπον φράγμα, γέφυραν: Ξεν. Ἑλλ. 4.4.10 καὶ τοὺς μὲν Σικωνίους ἐκράτη-

σον και διασάσαντες τὸ στύρωμα ἐδίκων ἐπὶ θάλατταν, Πολυδ.6,55.) ὅς τάχος ἀνοχωρήσασ-
 τας διασάπν τὴν γέφυραν || ρηγνύω, θραύω: 'Ἐπιγρ.'. 3] μτφ. διασαρῶται: [Ἰάμβλ.Προτρ.2] Ἄ
 διασάπν τὴν σύμφορον τοῦ παντός' || ὄμ. σημ. κ. παθ.: 'Ἐπιβ.61 διασάσαι μελέων φάσις, Δημ.5.5' || ἀποσάπωμι [ἀπὸ τῶν φημι]: 'Ἀριστλ.Ρητ.1386α,10
 διὸ καὶ τὸ διασάσασθαι ἀπὸ φίλων καὶ συνθῆων
 ἔλαεινόν'. 4] ἐπὶ στρατοῦ, διαχωρίζω, ἀποχω-
 ρίζω, ἀποσάω: Ξεν.ΚΠ.5,4,19 τὸ μαθεῖν μήποτε
 διασάπν ἀπὸ τοῦ θλοῦ δύναμιν ἀσθενεστέραν
 τῆς τῶν πολεμίων δυνάμεως' || τὸ παθ. ὄμ. ἐπὶ
 στρατοῦ ἢ στόχου, διασκορπίζομαι: Θουκ.δ,98 τὸ
 στρατεύμα διασασμένον τε καὶ οὐ ῥάδιως ξυ-
 τασσόμενον, αὐτ.8,104. 5] μτφ. ἐπὶ πλῆθους προσ.,
 ὄγω, φέρω πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, ὀθι. τα-
 ράττα: Πλάτ.Νόμ.875Α τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ξυνδεῖ,
 τὸ δὲ ἴδιον διασά τὰς πόλεις, Δημ.54 καὶ τὰς
 πόλεις διασάπν. 6] διασάπτω: Σχολ.Θουκ.
 8,104 διασάπτει τὴν ἱστορίαν. 7] παθ. μτφ. ἀπα-
 γολοῦμαι, περισώζομαι βλλ. ἐν εἰδ. σημ.: Λουκ.Θ.ε.Δ
 24,1 καὶ πρὸς τοσούτους ὑπηρεσίας διασάπμενος.
διασάσω ὄγω, τὸ διατάω βλλ.
διασάσω κ. διατῶ ἀπ. τ. τοῦ διαίωσω βλλ.
διασάσων ἐπιρρ. μτγ. ἐν διαστάσει, εἰς ἀπό-
 στασιν, κωχουμένης: Ἀπολλ.Ρ2,67 μῆσαι διαστα-
 δῶν ἄρτυναντο' || μακρὰν ἀπὸ τινα: 'Ἀπολλ.Ρ
 4,942 διασταδῶν ἀλλήλων', Ὀππ. 'Ἀλ.1,502.
διασάσῃ [ἢ] νεώτ. χημ. κ. διαστάσις βλλ.
διασάξω μτγ. κ. μτφ. ἐπὶ διαπραγμάτων δο-
 χείων, ἀφῆνω τὰ στάθῃ τὸ περιεχόμενον ὕγρου,
 τρέχω: Ἰωαν.7,8,4 διασάξεις γὰρ ἡ χύτρα ὀθα-
 τῶν μεμυγμένων. 2] ἐκροῦω στάθην: Νόνν.Δ
 37,463 ἰδρῶς διασάξεται μετώπων. 3] μτφ. ἐχθρῶ,
 χῆνω, κερῶν: Νόνν.Δ4,163 δ- ποτόν, κινεῖται.
διασάσθησις-εως [ἢ] μτγ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
 διασασθῆσαι βλλ., διαίρεσις, διαχωρισμός, διαμο-
 ρφή: Φιλῶδ.Θ.ε.γ ἀπ.89 κατὰ τὴν διασάσθησιν.
διασασθῆμαι μτγ. διασασθῆναι βλλ.: Σόμμ.
 ΠΔ 'Ἡσ.33,18.
διασασθῶν [τὸ] πᾶν. μερῖς, σπληρῆσιν.
διασασθῶ-ῶ Ἡσ. τὸ ἐνεργ. τοῦ διασασθῆ-
 ναι βλλ.: 'Ἡσ. « διασασθῆσαι διελθεῖν ».
διασασθῶμαι-ῶμαι διαχωρίζω: Εὐρ.ἴκ.202
 αἰνῶ δ' ὅς βίστον ἐκ πεφυγμένον. . θεῶν διε-
 σταθῆσασα.
διασάσῃ γ' πληθ. β' ἀορ. εὐκτ. τοῦ διόστημι.
διασάσῃ νεώτ. τ. οὐ διασταλάσσω βλλ.
διασάσῃ-εως [ἢ] νεώτ. ἡ διὰ μέσου πινὸς
 ἀτάλαξις, ἀποστράγγισις, στράγγισμα.
διασταλάσσω μτγ. κ.-άττω, νεώτ. διαστα-
 λάσσω στάξω διὰ μέσου πινὸς, χέω, χύω: Λίδων.
 4,107,2 κἀλλῶς οὖν τοιοῦτον ἰδῶν πόδων παν-
 τὸς διασταλάξα δάκρυον, 'Ἀλέξ.Τρωλλ.8,422 ἐν-
 τὸς μετὰ κόπρον αἰμα διασταλάττει.
διασταλμα-ατος [τὸ] μτγ. κανονισμός, διάτα-
 ξις, διαταγή: Πάπ. τὰ ἐν τοῖς νόμοις καὶ δια-
 στάλμασι κατακεχωρημένα, Κλημ. 'Ἀλέξ.Τρωμ.
 5,677 ὁ ἔλασθον διάσταλμα. 2] φορολογικὸν ἐν-
 ταλμα: Πάπ. διασταλμα εἰδῶν τὴν καρὰθω.
διασταλμός [ὁ] πᾶν. φορολογικὸν ἐνταλμα,
 φορολογικὸς πινᾶξ, διατάλμα βλλ.2] Πάπ. πρὸς
 τὸν διασταλμὸν τοῦ δημοσίου κώδικος. 3] κα-
 νονισμὸς ὑπηρεσίας: Πάπ. διασταλμός ἐργα-
 τῶν ὀφειλόντων πεμθῆσθαι εἰς . . .
διασταλμός-εως [ἢ] μτγ. συμφωνία, συνθήκη,
 συμβόλαιον: Πά Μακκ.2,13,25 ἠθέλησαν ἀθετεῖν
 τὰς διασταλάσεις. 2] διαστολή βλλ.2] οὕτω πηθῶν.
 ἀναγν. ἀντὶ διαστάσεως ἐν Γολ.8,736.
διασταλτικός-ή-όν μτγ. μν. κ. νεώτ. ὁ ἰκα-
 νός, ὁ κατάλληλος πρὸς διαστολήν, διάκρισιν:
 'Ἀπολλ.Δύσκ.' Ἀνταν.185,10, Εὐστ.1610,3 πρὸς ἀκρι-

βειαν -λτικὴν ὁμωνυμίας' || ὁ περιέχων ἀντιθε-
 σιν, ἀντιθετικός: 'Ἀπολλ.Δύσκ.' Ἀνταν.24,12. 2] ἐπὶ
 μουσικῆς, ὁ ἰκανὸς τὸ ἐξυψώσω, τὰ ἐξείρησι τὴν
 φυγὴν: Εὐκλείδ.Εἰσαγ. 'Ἀριστ.Ἄρμον.2] διασταλτικόν . .
 ἦθος μελοποιίας, 'Ἀριστ.Ἰδ.Κ30 διασταλτικόν,
 δι' ἣς τὸν θυμὸν ἐξείρησαν. 3] νεώτ. ὁ ἐπι-
 φέρων διαστολήν, ἐπαύρησιν τοῦ ὄγκου τῶν σω-
 μάτων: ἡ διασταλτικὴ δύναμις τῆς θερμότητος.
διασταλτικός-πτος [ἢ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τῆς
 θερμότητος νὰ διαστέλλῃ τὰ σώματα' || ἡ ἰδιό-
 της αὐτῶν νὰ διαστέλλωνται ὑπὸ τῆς θερμότητος
 χωρὶς ἐκ τούτου ν' ἀποσυνθιβένται.
διασταλτικῶς ἐπιρρ., μν. κ. νεώτ. κωχου-
 μένης, χωριστῶ, διακεκριμένη ἢ πρὸς διάκρι-
 σιν, πρὸς διαστολήν: Εὐστ.73,30 μέλαινα λέγον-
 ται πρὸς διαστολήν. . τῶν μιλτοπαρῶν. . κολ-
 λαι μέντοι οὐ διασταλτικῶς ὀνομαζόνται.
διασταλτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ δια-
 στολῇ, ὁ εἰς διαστολήν ὑπεκείμενος || τὸ οὐδ.
 διασταλτὸν [τὸ] ἕως οὐα. ἡ διασταλτικότης βλλ.
διασάσῃ [ἢ] νεώτ. χημ. κ.-ῶξή φύραμα ζυμώ-
 σεις ἐκ φυτῶν καὶ ἰδῶς ἐκ βύνης βλλ.].
διαστασίαιεως διαστάσις εἰς φασίος, κώματα:
 'Ἀριστλ.Πολιτ.1303 β, 26 ὁδὸν προσλαμβάνοντες
 τὸν ἐν τῷ πολιτεύματι διαστασίαν πάντας,
 Πλωτ.Κάμ.36 ἐδραμαγῶν καὶ διαστασίαις τὴν
 πόλιν. 2] φέρω εἰς σύγκρισιν, συγκρούω: 'Ἰσάκ.
 Π] 3,8,5 δ- σώμα καὶ ψυχὴν' || ἐργασι εἰς σύγ-
 κρισιν, συγκρούομαι: Πολύβ.1,82,4 ὁ τε γὰρ
 στρατηγὸς συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ διαστασί-
 ασαν πρὸς φάει, Δίων Κ54,17 Βαθῶλλω. . διαστα-
 σίαιεν, Ἰάμβλ.9,4 τοῖς ἀληθεῖς διαστασίαις. .
διαστάσεις-εως [ἢ] (δια-Ιστημι) κ. νεώτ., δημ.-η
 ἐπὶ δύο ἢ πλείονων, τὸ τασθῆαι ἢ κείσθαι εἰς ἀπό-
 στασιν, χωρὶς ἄπ' ἀλλήλων: 'Ἡρ.7,129 σεισμῶ ἐρ-
 γων. . ἡ διαστάσεις τῶν ὄρεων, 'Ἰνν.' Ἀρρ.20 δ-
 ὀστέων' || δδ. σχίσμα, χάσμα, ραγμὴ, ἀνομήν,
 αὐτ.Χρον.Νούσ.1,3 δ- τῆς γένουσι, Ἀριστλ.Μετ.
 350 β,36 φάραγγος καὶ διαστάσεις τῆς γῆς
 2] ἐπὶ χρόνῳ, διακοπή, διαλείμμα: Πλάτ.Τίμ.36 Α
 ἡμιολίαν δὲ διαστάσεων. . γενουμένων' || δδ
 γεν. ἐν τῷ μου. τὸ διάστημα βλλ. ἴτοι ἢ μεταξὺ
 τῶν ἐν κλίμασι φθόνων ἀπόστασις: 'Ἀριστῶς
 'Ἀρμ.4 Μ'. 3] συνειδ. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου ἢ σώ-
 ματος, ἢ ἀπὸ ἐνὸς αὐτοῦ ἀκροῦ [ὀρίου] μέχρις
 ἑτέρου ἀπόστασις, δδ. ἔκτασις, τ.ε. μήκος, ἢ πλά-
 τος [πόχος] ἢ ὕψος [βάθος]: 'Ἀριστλ.Τοπ.142 β,5,
 'Ἐπικ.Φύσ.27 τὰς αὐτὰς διαστάσεις εἰς βάθος
 εἰληρός, Πλωτ.1,26 ἡ διάστασις ἢ τριχῶ τὸ
 νεώτ. ἢ τρεῖς διαστάσεις τῶν σωμάτων ἴτοι
 τὸ ὕψος, τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος παντὸς στερεοῦ
 σώματος' || νεώτ. μαθ. ὄρ., ἡ διάστασις
 λέγ. ἢ κατὰ μίαν διευθύνσιν ἔκτασις [μήκος] ἐνὸς
 σχήματος δδ. ἢ εὐθεῖαν γραμμὴν μαθ. ἔχουσι
 μίαν διάστασιν, τὸ ἐπιπέδου σχήματα δύο διαστά-
 σεις καὶ τὸ στερεῶ τρεῖς' || νεώτ. φυσ. κ. μηθ.
 διαστάσεις φυσικοῦ ποσοῦ λέγ. τὸ μήκος, ἢ
 μάκα ἢ ὁ χρόνος' || νεώτ. ἀστρον. ἢ ἡ ἀπο-
 χὴ βλλ.4] || ὁ ὄγκος: Πλωτ.'Ἡδ.429 ε' εἰ μὲν
 ὀμῆγες ἦν. . καὶ ἐν οὐδᾷ ὄλως εἶχεν ἡ ὅλη δια-
 στάσιν'. 4] συνειδ. τὸ ἐκτείνω, ἡ διάστασις τὸ
 τέντωμα: 'Ἀριστλ.ΖΜ 681 β,24 λαμβάνειν ὀμοίως
 διάστασιν εἰσιούσης τῆς τροφῆς' || εἰδ. ἐπὶ
 φλεβῶν διόγκωσις, ἐπὶ σφυγμοῦ διαστολή: 'Ἀρετ.
 Χρον.Παθ.22 δ- φλεβῶν, Ζην. π. Γολ.8,736' δδ
 συνειδ. διαστάσεις κεφαλαῖν ἡ ὄξεια κεφαλαί-
 γισ' κ. ὄμ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν στόμαχον κ. τὰ ἐν-
 τέρο: διάστασις κενῆ ἢ ναυστίας: 'Ἀρετ.
 Χρον.Νούσ.1,3 αὐτ.Χρον.Παθ.27'. 5] ἐπὶ ἀέρος,
 διαστολή, ἀντίθ. πύλησις: Φιλ.Μηθ.Βελαν.77,23'
 6] μτφ. ἐπὶ προσ. ἰδιότητων, ἐνοιῶν, διάκρισις,
 διαστολή, ἀντίθεσις, ξεχωρίσμα: Πλάτ.Πολ.360 β

της οὖν δὴ ἡ διαστάσις; [τοῦ δικαιοτάτου καὶ τοῦ ὀδικωτάτου] 7) ὄμ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προσ. διχόνοια, ρήξις: Ἀριστλ. Πολιτ. Ι296 α, 8 στάσιος καὶ διαστάσιος γίνονται τῶν πολιτῶν, - οὐ συνεταίροι ἤλθον εἰς διαστάσιν" || διασάρεσκασι: Πλάτ. Νόμ. 744 D 1 ἐν πόλει νοσημάτων... ἡ διάστασις ἡ στάσις ὀρθότερον ἂν εἴη κεκλήσθαι" || κ. αἰτία ρήξεως: αὐτ. Ι303 β, 15 μεγίστη μὲν οὖν διάστασις ἀρατὴ καὶ μαχηστρία" || εἰδ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συζύγων, ἡ ἀπ' ἀλλήλων ἀπουκίρυνσις, τὸ χωρίσμα, ὀδ. κ. τὸ διαζύγιον: Πλούτ. Αἰμ. 5 αἰτία γεγραμμένη τῆς διαστάσεως οὐκ ἤλθεν εἰς ἡμᾶς, - τὸ ἀντρογυνο βρίσκειται σὲ διάστασιν" 8) συνεκδ. ὄμ. ἐπὶ προσ. κ. ἡ σύγκρισις: Θουκ. 6, 18 διαστάσις τοῖς νεοῖς ἐς τοὺς πρεσβυτέρους" 9) μετὰ τινας, μετὰ στασις ἀπὸ μορφῆς ἡ καταστάσεως εἰς ἄλλην, ὀδ. κ. ἡ οὕτω ἀπὸ νόμοιοσος διαφορά: Θεόδωρ. Φ Αἰτ. 4, 54 ὡστ' ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις" 10) μτφ. ἡ οὐσίασις, ἡ οὐσία: Ἀριστλ. ΖΜ 3, 7 ἡ τοῦ σώματος διάστασις διαφυῆς" 11) γραμμ. προφορά τὸν διεθβῶνον ἀναλυτικῶς [ὡς ἐν λ. παῖσι]: Ἀπολλ. Δάσκ. Ἀντων. 87, 4 διαίρεσις κατὰ διάστασιν" || τὰ κατὰ διάστασιν = σύνθετα ἀναλελυμένα εἰς δύο λέξεις: Ἀπολλ. Δάσκ. Ἀντων. 114, 11" 12) διακόσμησις βλλ.: Ἀντιφ. Σοφ. 23" 13) νεώτ. χημ. ἔσφ. ἀντὶ διαστάση βλλ.

Διαστασιφóρος-ον νεώτ. χημ. ἐπὶ ζωϊκῶν κ. φυτικῶν οὐσιῶν, ὁ περιέχων διαστάση βλλ.

Διαστασίξις [ὁ] Ἡσ. γλῶσσ. τοῦ θύρου βλλ., ὁ διαχωρίζων, διαστελλών" Ἡσ. εὐδοκ. διαστάτην."

Διαστατικός-ή-όν διαχωριστικός, εἰς διαχωρισμὸν ἐπιτήδειος: Τημ. Λοκρ. 100 Β, Πλούτ. ἨΒ. 952 Β τὸ μὲν πῦρ διαστατικόν ἐστὶ καὶ καιραιτικόν" 2) ὁ ἐπιφέρων διάστασιν, διαφανίαν, ὁ παραιτῆς θηροίας, ὀδ. κ. ὁ ἐπαναστατικός: Πλούτ. Πομπ. 53 καὶ πάντα τὰ πράγματα σάλον εἶχε καὶ λόγους διαστατικούς (κατὰ διόρθ. διατακτικούς)" 3) ἀναφ. πρὸς ἀπαγγελίαν ἢ προφασίν, ὁ εὐκρινὸς προφέρων, ἀπαγγέλλων: Διογ. Λ. 4, 33 ἐν δὲ... καὶ ἐν τῇ λαλίῳ διαστατικὸς τῶν νομοτάτων" 4) ἐπὶ τῆς μουσικῆς, ὁ ἐξυψῶν, ὁ ἐμβάλλων φρόνημα: Πτολ. Ἀρμ. 1, 12, Κλεωνίδ. Ἀρμ. 13.

Διαστατικός ἔπιρρ. μτγν. ἀναφ. πρὸς φωνήεντα, διηρημένως, χωρὶς, χωριστὰ: Ἀπολλ. Δάσκ. Ἐπιρρ. 1507 διαστατικώτερον φεμὲν τὸ γρηθῶ" 2) μετὰ διαστάσεων, διαστατῶς βλλ.: Πορφ. Γνωμ. 2 ὄθεν ὁ μὲν κόσμος τῶ νοητῶ διαστατικῶς πάριστι.

Διαστατός-ον ὁ διατῶς, ὁ διηρημένος, ὁ διὰ στάσεως εἰς διχόνοιαν ὄχθεσι, τετραρημένος: Μέν. 515 τὴν πόλιν βῆσαν ποιεῖται διαστάτων.

Διαστατός-όν κ. -ή-όν μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ἔκτασιν ἢ διαστάσις: Ἀπολλ. Δ. τ. 3, 259 σῶμα διαστατὸν τριχὴ [σχολ. «τὸ τὰς τρεῖς διαστάσεις ὀριζόμενον»], Πλούτ. ἨΒ. 1023 Β ἀπεφάντο τὴν φυχὴν ἰδεῖαν εἶναι τοῦ πάντη διαστατοῦ κατὰ ἀριθμὸν συνευτάσων, Γρηγ. Θουμ. 44 D τὸ δὲ σύνθετον τριχὴ διαστατῶν" 2) νεώτ. ὁ δυνατόνως ἂν ἴσταντο μακρὰν πνοια, νὰ ἀπέχη τινός" || νεώτ. λογ. διαστατὰ ἐννοιαὶ αἰ μὴ δυνατόνως ἂν συνυπάρξωσιν ἐν τῷ πλάτει τρίτης τινος ὑπερπεριμένης ἐννοιας, αἰ οὕτε συνάλληλοι οὕτε ὑπάλλληλοι πρὸς ἀλλήλας οὐσαι καὶ οὐδὲν κοινὸν ἔχουσαι γνώρισμα, οἷον ἰχθύς καὶ δίκαιος, πόλις καὶ βέλδιον.

Διαστατός ἔπιρρ. μτγν. ἐν διαστάσει, ἐν διακρισίμῃ, κευκρινόμενος: Πορφ. Γνωμ. 33 πανταχὴ ἐστίν, οὐ διαστατῶς ἀλλ' ἀμερῶς" 2) μετὰ διαστάσεων ἢτοι ἐκτάσεως, ὄγκου [ἐν χάρωι]: Πρόκλ. Κράτ. 60 ὅτι τὸ μέγα ἐπὶ τῶν θεῶν οὐ διαστατῶς, ἀλλὰ νεορῶς ἀκουστέον.

Διασταυρώ-ω κ. νεώτ., νεώτ. κ. δημ. Διασταυρώω, μέσ. κ. παθ. διασταυρούμαι, μτχ. μέσ. ἀόρ.

διασταυρωσάμενος, παθ. ἀόρ. διασταυρώθη, ὀχυρῶ τὴν ἰδίωσι διὰ σταυρώματος βλλ. ἢτοι φράγματος ἐκ πασσάλων, ὄμ. τὸ μέσ.: Θουκ. 6, 97 διασταυρωσάμενος τὸν ἰσθμὸν ἠσυχάζει, Δίων Κ 41, 50 τὰ μὲν διασταυρούμενα, τὰ δὲ ἀπετήλιξε καὶ διετάρευσε" 2) νεώτ. διαθετῶ τὸ σταυροειδῆς ἢτοι οὐδύς, ὥστε νὰ σχηματίζεται σταυρός: Διασταυρώσαν τὰ ἔφη 1 = συνήθη μονομαχίαν Γ 3) τὸ μέσ. ἐπὶ ὄδω, γραμμῶν κ. γεν. κατεθῶνσεων, τέμνομαι ἢ συναντῶμαι μετὰ τινος κατὰ γωνίαν συνήθως ὀρθῆν ἢ περιπὸν ὀρθῆν: Διασταυρούμαι αἰ ὀδοῖ - αἰ εὐθείας" 4) κ. νεώτ. ὄμ. τὸ μέσ. μτφ. ἐπὶ προσώπων ἢ καὶ ἀντικειμένων ἐκ κινήσει, συναντῶμαι μετὰ τινος σημασίως, παρερχόμενος ἄνευ στάσεως, πορευόμενος κατ' ἀντίθετον κατεθῶσιν τῆς πορείας ἐκείνου: Διασταυρώθημεν καθ' ὁδόν" || ὄμ., νεώτ. ἐπὶ τῶν βλεμμάτων, συναντῶμαι σημασίως: Διασταυρώθησαν τὰ βλέματῶν τῶν.

Διασταυρούμετος [τὸ] δημ. ἐπὶ ὀδοῦ, ἡ διασταυρούσα τὴν ἔκτασιν, ὀδ. ἡ συντομώτερα ὁδὸς: ἡμ' ἀπ' ἐδῶ ποῦ νὰ διασταυρωμα.

Διασταυρώω νεώτ. κ. δημ. διασταυρῶ βλλ. 2] κ. 3] **Διασταυρώσις-εως** νεώτ., δημ. ἡ ἢ σταυροειδῶς ἢτοι ὀρθογωνίως ἢ κ. χριστῶ ἢτοι ὄξυγωνίως κατ' εὐθείαν ἀμοιβαία διαπύρεσις, διάστασις ἢ θέσις δύο ἢ πλείονων πραγμάτων, σχημάτων, κινήσεων, ἐνεργειῶν: Διασταυρώσις δοκῶν - ὀδῶν - σιδηροδρόμ. γραμμῶν - ξηφῶν [ἢ χριστῶ διάθεσις τῶν ξηφῶν τῶν δύο ἀντιπάλων] - πυρῶν [ἢ ἀνταλλαγή πυροβολισμῶν ἐν μάχῃ ἢ ἢ ἀπὸ ἀντιθέτων σημείων βοήθ. κατὰ τοῦ ἐχθροῦ]" || συνεκδ. κ. ὁ τόπος ἢ τὸ σημεῖον, ἐνθα εἶναι ἢ γίνεται ἡ διασταυρώσις, οἷον ὀδῶν, σιδηροδρόμ. γραμμῶν: θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν διασταυρώσιν" 2) ὄμ. συνεκδ. ἐπὶ προσ. ἢ τὸν πραγμ. ἐν κινήσει, ἢ σημασία κατ' ἀντίθετον φέρων συνάντησις καὶ διάστασις: Διασταυρώσις ἀμαρτωσίων" || μτφ. κ. ἐπὶ βλεμμάτων" 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. φυλῶν κ. ἐπὶ εἰδῶν ζῶων, ἡ διὰ γενετικῶν συναφεῶν ἐπιμειξία" || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον, ἡ διαδοχικῆ, πρόσκαιρος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἢ διαδοχικῆς παραμορφῆς δύο ἢ πλείονων ἀλλογενῶν φυλῶν: αἰ ἐπὶ χλιετῆριδα διασταυρώσεις Περσῶν, Ἀρδῶν, Φράγκων, Τούρκων ἐν Μικρασίᾳ" || εἰδ. μέθοδος ἀναπαράγωγῆς ζῶων βελτιῶνων ἢ ἀπλῶς παραπλασσοῦντων διὰ τῆς συμμιξεως, γενετικῶν συναντήσεως ὁτόμων ἀνηκόντων εἰς διασφύρος ποιησίας ἢ εἰδη τοῦ αὐτοῦ γένους" ὄμ. ἐπὶ φυτῶν, μέθοδος μεταπορέας καὶ ἐνθέσεως τῆς γέρσεως ἐνδὸς φυτοῦ ἐπὶ τῶν σημάτων τῶν ὑπέρων ἄλλου ὁμοειδοῦς φυτοῦ καὶ ἢ οὕτω γονιμοποίησης τοῦτου πρὸς παραγωγήν νέας ποιησίας τοῦ εἴδους" 4) εἰδ. ἐν τῇ ηλεκτροτεχνικῇ δ- ἢ ἀλλοτῆ τῆς σχετικῆς μετὰ τῶν θέσεως τῶν ἀγωγῶν μᾶς ἢ πλείονων γραμμῶν διαχειρῶσεως ἢλ. ρευματος.

Διασταγῆ ὄμ. ἐπιθέτως στήλην, καλῶντων διὰ στήνης, σκεπῆς: Ἀω. Κοιν. 13, 381 C τὰς πλεωυράς διασταγῆσαντες θύρας βολείας.

Διασταίχιος βωδίζω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι διὰ μέσου: Πίνδ. ἀν. 22, 4 ἐπ' αἰδῶ ἄλιον νὰ βοεῶσις διασταίχιον: πρὸ βλ. διασταίχιος Γ" 2) μτφ. καταποῦ τινι: Νόνν. Δ 36, 239 οἰκτῶρ ἐν θυῆσκατα διασταίχιον ἐλατῆρα.

Διασταίχιος, ἀόρ. εἰσότητων διέρχομαι ἐκ τοῦ μέσου τινός, διὰ πνοια, διαβαίνω: Ἐδρ. Ἀνθρ. 1099 Ἀγαμῆμονος δὲ παῖς διασταίχιον πόλιν" 2) μτφ. μετὰ γεν. ἐν φρ. διασταίχιος πλοῦτος ἐγὼ ἀφῆσιν πλοῦτον: Πίνδ. 1, 3, 17 καὶ ματρῶδες Λαδῶδιον σῆναι σύννομοι πλοῦτου διεταίχιος τετραπορῶν πόνοσις" 3) μτγν. γεν. πορεύομαι πρὸς τινι σκοπὸν, πηγαίνω εἰς τὸ εὐκαίμα τινος: Θεόδωρ. 27, 69 ἢ μὲν ἀνεγρο-

μένη γε διάστιχη μάλα νομείειν [δ.γρ. ἀνεγρομένη πάλιν ἔστιχη μάλα...]. || κ. ἀπλῶς ὀδῶω, περιπατῶ : Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,85.

Διαστέλλω κ. μον. κ. νεώτ. μέλλ. διαστελῶ, ἄβρ. διασταίω, παροκ. [πάπ.] διασταίω, μέσαι. κ. παθ. διαστῆλλομαι, μέσ. ὄβρ. διαστελλῶμαι κ. παθ. διαστῆλλομαι, πτχ. παθ. παρακ. διαστελλόμενος θέτω τι εἰς διάστημα τι ἀπὸ ἄλλου, τοποθετῶ εἰς ἀπόσταση, ἀπομακρύνω, ὄβρ. ἀπομακρύνω, διαχωρίζω : Ἀριστλ. ΖΓ 713 α. 12 διαστῆλλειν τὸν ἀέρα τοῖς πτέρυξιν, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2,449 διαστῆλλοντας τὸ ἀγαθὸν τοῦ δικαίου [διαχωρίζαντες]. 2) χωρίζω, σχίζω ἀνοίγω τι : Πλούτ. Θησ. 36 κόπτοντος τῷ στόματι καὶ διαστῆλλοντας τοῖς ἀνῆγ' || κ. νεώτ. ἐπὶ μελῶν ἢ ὀργάνων τοῦ ἴδιου ἡμῶν σώματος, διανοίγω ἀνοπύσσω, εὐρίνω, πλατοῖνα : Γρηγ. Ναζ. π. Θησ. Στεφ. ἐν λ. ἐκατέρωθεν... τὰς παρειὰς διαστέλλομενος, - διαστελεῖν ἐξ ἐκκλησίας τὰ ὄμματα - τὰ χεῖλη εἰς ἐπιρροὴν μετῴσαν || κ. παθ. οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διαστέλλαντα ἐκ τοῦ φόβου. 3) νεώτ. ἐνεργ. προσδίδω μεῖζον ἕκαστον ἢ ἀπλῶς ἐκτείνω ἐν χώρῳ, ὄγκῳ, φουσκῶνω : ἡ θερμότης διαστέλλει τὰ σώματα, - ὁ ἀνεμὸς διαστελεῖ τὰ ἄστρα 4) τὸ παθ. - ὁμοι κ. ὄβρ. μέσ. εἰδ. ἐπὶ τῶν πνευμένων καὶ τῆς καρδίας : Ἀριστλ. Ἀκουσμ. 800 β, 2 Γολ. 2,657' || νεώτ. τὸ παθ. γεν. : διαστάλασαν τὰ ἰατῖα - οἱ μέσ. - οἱ ὀφθαλμοὶ του, - πρὸς βυρσοδεψίαν τὰ δέρματα διαστέλλονται 5) κ. νεώτ. διασπῶ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα, χωρίζω ὅμοια ἢ ὁμοίωζοντα, ἀποβλέπων εἰς ἴδια χαρακτηριστικὰ ἐκείνου, διακρίνω, ξεχωρίζω : Πλάτ. Πολιτ. 265 Ε τῶν τῶν δὲ δετ... ἡμῶς δίχα διακρίνει τὴν ἀγέλην ζώων, Σχολ. Ἰλ. ΟΞ 1086, 115 διαστέλλειν τοὺς Τρώας τῶν Ἀχαιοῦν, - δέον τὰ διαστέλλωμεν τὰς ἐνοχίας τῶν ὄρων ἀπᾶσι, πλάνη, παραπλάνησις. 6) ὄβρ. συνεδρ. ὄριζω ἀκριβῶς, προσδριάζω : Πλάτ. Εὐθ. 295 Δ ὅτι μοι χαλεπῶσι διαστέλλονται τὰ λεγόμενα 7) ὄμ. τὸ μέσ. μετ. ἀπ. ἐμπροσθ. διορμῶ : Πλάτ. Πολιτ. 535 Ε πῶτα δὲ διαστέλλει, Ἀριστλ. Πολιτ. 1268 β, 32 μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστέλλασθαι βέλτιον || μτν. φρ. ὄρασις διαστέλλουσα - ὄραμα εὐκρινές : ΠΔ Βασ. 3, 1' || ὄμ. μτχ. ἰαθ. παρακ. διασταλμένος = ἀκριβῶς ὄρισμένος : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 37 7' || Ἡσ. « διασταλμένος » κατεσκευασμένος 7) μτν. λαμβάνω τι κατ' ἐκλογὴν, ἐκλέγω, διαλέγω, ῥεδιαλέγω : ΠΔ Βασ. 3, 8, 53 ὅτι αὐ διαστελεῖται αὐτοῦ σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν 8) μτν. παραγγέλλω, διατάσσω : Πολύβ. 3, 23, 5 ὑπὲρ δὲ Σικελίας τῶναντία διαστέλλεται ῥητῶς ΚΔ 16, 20 διαστελλάτω τοῖς μεθοῦσι αὐτοῦ ἵνα μηδενὶ ἐπιώσῃ 9) ὄμ. κ. παθ. : αὐτ' Ἐβρ. 12, 20 οὐκ ἐφερον γὰρ τὸ διαστέλλόμενον ; τὸ διατεταγμένον 10) πάπ. ἀποτίνω, πληρώνω : Πάπ. διαστέλλων ὄν ὀφείλεις μοι πυρὸν 9) μτν. μτφ. ἐπὶ εὐχῆς, ἐκπλήρω, πραγματοποιῶ : ΠΔ Λευτ. 22, 21 δὲ ἄν προσενέγκῃ θυσίαν... διαστέλλας εὐχὴν ἱκετείας, προσενεγκῶν τὸ ὄν' οὗτοῦ τόγμου 11) μτν. προσφέρω, ἀπαγγέλλω, κηρύττω : αὐτ' 5, 4 ἡ ψυχὴ ἢ ἄνεμος, ἢ διαστέλλουσα τοῖς χεῖλαις κακοποιεῖται 11) σχολ. κ. νεώτ. γραμμ. χωρίζω τὰς προτάσεις τὸν λόγον διὰ σημείου στίξεως κ. ἰδίως δι' ὑποδιαστολῆς βλλ. : Σχολ. Ἰλ. 1, 18 λόγος αἰρεῖ διαστέλλειν ἐπὶ τὸ εἶξας 12) μτν. τὸ μέσ. ἀνοφ. πρὸς τὸ σκότος, διαλομοῖαι, διασκορπιζομαι : Πάπ. διαστέλλω τὰ πᾶσα σκοτία 13) μτν. κ. ὄμτφ. διασπέρωμαι, σπινθί διακρίνω, χωρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων, ὄβρ. διασπῶμαι, ἐναντιοῖμαι : Πολύβ. 18, 47, 11 Τίτου δὲ πρὸς τὸ συνεδρῶν διαστέλλαντος οὐκ ἐκυρῶθη τὸ συμβούλιον πρὸς διαστολήν. **Διαστέματος** - ατος [τό] πάπ. διάστημα βλλ. **Διαστέματος** - ατος μτν. λίαν ἢ καθ' ὅλην τὴν ἕκτασον στενός, κατοιστονος : Γολ. 19, 44 διαστέματος βάσις

Διασπείρομαι [ή] νεώτ. εἰδ. περίπτωσις σπείρομαι ἢ οἰσπείρομαι ἢ οἰσπείρω, ἐνώσωμαι ἔχουσιν τὸν αὐτὸν συντακτικὸν τύπον, ἀλλὰ διασπείρω φυσικὰς κ. ἐνίστη χημικὰς ἐνώσεις. **Διασπείρομαι** [ή] νεώτ. χημ. ὀργανικαὶ ἐνώσεις ἀναγομῶμαι εἰς τὴν διασπείρομαι βλλ. **Διασπείρος** (-ή) - οἶν] μτν. νεώτ. κ. ὄμτφ. ὁ πλήρης ὀστέρος, ἀστέρος, κατάσπρος : διάσπρος οὐρανός 2) μτφ. ὁ κεκοσμημένος δι' ὀσπεῖ ὀστέρων : Λοικ. Ἐρωτ. 41 στεφανῆν λίθους Ἰνδικοῖς διάσπρος 3) νεώτ. κ. ὄμτφ. ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων : Φωτιάδ. Φ' Ἐμφ. Θ 21 κἀτι λοιπὸν ἄλλο θά βρίσκειται στὰ κενὰ τὰ διάσπρος καὶ στὰ διάκενα τῆς ὕλης 4) νεώτ. ὁ φέρων ἀστέρας : διάσπρος σημαία [ἡ τοῦ Ποναμά]. **Διασπείρω** - έω μον. σπείρω, σπείρω ἐντελέω, ἀποσπείρω : Ἰω. Σκουλ. ἐν Γ Κεδρ. 2, 686, 2 διασπείρωσε τῆς ἰσχυρῶς τὸν στρατηγόν. **Διασπείρω** - έω μον. περιβάλλω τινά ἢ τι διὰ στεφανῶν ἢ στεφανῶν κ. γεν. περιβάλλω διὰ κυκλοτροπῆς τιος : Θεοφύλλ. Σ' Ἰστ. 236 κ. διασπείρω ἐσθῆς τὸ ἐχύρωμα. **Διασπείρω** - οὐς - ές σχολ. περιεβλεμμένος στεφανῶν ἢ στεφανῶν : Σχολ. Ἀριστλ. π. Μαί 1, 3, 42 κερκίους τὴν κεφαλὴν διασπείρας [ἢ ὀπίς]. **Διασπείρω** - έω μον. βέτω, ἢ κολλῶ τι ἐπὶ στήλης : Ἰω. Γενέσ. 50 κ. τὸ ἀγαλμα ὁ... κατὰ κίονα διασπείρω. **Διάστημα** - ατος [τό] κ. μον. κ. νεώτ. ὁ μεταξὺ χώρων, τὸ ἐνδιάμεσον ἀπὸ σημείου εἰς σημῖον : Δημόκρ. 191 ἐκ μεγάλων διαστημάτων κινεῖσθαι, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2, 37 ὁ διάστημα μεταξὺ κόσμων, - τὸ μεταξὺ οὐρανῶν καὶ γῆς διάστημα 1) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἀπόστασις : Φιλῶδ. Κατ' 8, 9, - τὸ διάστημα μεταξὺ τῆς οἰκίας μου καὶ τοῦ σχολείου 1) νεώτ. κ. ὄμτφ. ὁ ἀχνῆς χώρος, ἕκτασις ὄνευ ὀρίων περιλαμβάνουσα πάντα τὰ ἕχοντα ἕκτασις : ὁ ἡλιος κινεῖται εἰς τὸ διάστημα, Σολωμ. Ἀδρῶ 6 Μήδωρ. 44, 1 καὶ ἀπὸ τ' ἀπειροῦ διάστημα 1) μτν. διάστασις, ἕκτασις : Ἐπίκ. Φύσ. 23 ὄν πρότερον διάστημα ἐνισπῆται, ἀγεν' Ἀκρ. 9, 5 τὸ ἀπειρον διάστημα τοῦ δρόμου ἐπέβλεπον 1) νεώτ. τυπογρ. τὸ ἄνευ χαρακτῆρος τυπογραφικὸν στοιχεῖον, ὄνευ παρεπιθέτου μεταξὺ γραμμάτων ἢ λέξεων 2) μτν. κ. νεώτ. ἐπὶ χρόνου, τὸ ἐνδιάμεσον μεταξὺ δύο χρονικῶν σημείων, ὄρισμένος τις χρόνος, χρονικὸν διάστημα : Πολύβ. 9, 1, 4 τὸν περὶ ταυτοῦ διαστήματος, Πάπ. τὸ τοῦ χρόνου διάστημα, - διεύρευσεν ἕκτατος μέγα διάστημα χρόνου 3) κ. νεώτ. μουσ. ἢ μεταξὺ τῶν μουσικῶν φθόγων, λαμβανόμενος ὡς ἐν κλίμακῃ, ἀπόστασις : Πλάτ. Πολ. 531 Α οἱ μὲν φωνῆ ἐτι κατακόνην ἐν μέσῳ τινὰ ἡχὴν καὶ μικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα 1) νεώτ. κ. ἡ σχέσις ἢ ὄψιστομένη μεταξὺ δύο συν ἐῶν φθόγων ἀπὸ ἀπόφθεος ὀξύτητος ἢ βαρύτητος κλπ. 1) νεώτ. σύμφομα - διάστημα διαστήματα τὸ ἀνήκοντα - τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὴν αὐτὴν συγχορδῶν 4) μτν. διαδύτης : Πλούτ. Ἠθ. 524 Ρ' 5) ὄνομα, ὄνη : Ἀριστλ. ΖΓ 787 β, 4 ἀγγελῶν ἔχον διάστημα μέγα 6) μτν. γεωμ. τὸ ἡμισυ τῆς διαμέτρου, ἢ ἀπὸς κύκλου, σφαιρῶς : Εὐκλ. 1 κέντρον τῷ Α, διάστημα τῷ ΑΒ, γεγράφθω κύκλος 7) ἰατρ. ἐπὶ τῶν ὁσάτων, πρὸς τὸ σπῆμα, σχέσις : Ἰνπ. Ἰητρ. 23 8) μτν. διαφορά : Νικόμ. 1, 22 τῶν ἰδίων μεγάλων τὰ διαστήματα 9) ἀναλογία, σχέσις : Ἀριστλ. Φυσ. 202 α, 18 ὡσπερ τὸ αὐτὸ διάστημα ἐν πρὸς δύο καὶ δύο πρὸς ἐν 10) ἐν τῇ λογ. Ἀριστλ. ἢ σύνδεσις δύο ὄρων τῆς προτάσεως : Ἀριστλ. Α Πρ 42 β, 10, αὐτ' Α' Ὑστ. 82 β, 7 11) μτν. ἐπὶ τῷ ὄρον τὸ ὕψος : Λογικ. 40, 2 ὄγκον καὶ διάστημα. **Διαστήμων** [τό] γένος ἀγρυστιδῶν φυτῶν.

Βιασθηματίζω μιν. ποιούμαι διασθήματα, χωρίζω, διαλείπω εν τῷ μεταξύ, καταλείνω, αφήνω κενά· εν χρ. μφ.: Ἰωσ.Γενεσ.58 D ὁ δὲ καθ' ἑαυτὸν τῶν σχολῶν διασθηματίζων μίλιον ἐν τῆν παραδρομῇν ἐσκεύαζετο.

Βιασθηματικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. γεν. ὁ κεραιωμένος διὰ διασθημάτων: Γρη.Νύσα.1,106 A πᾶσα δὲ ὅλη ἐν διασθηματικῇ παραστάσει καταλαμβάνεται· 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ καθ' ὅρισμα διασθήματα μετρούμενος: Παρφ.Γνωμ.44 || εἶδ. μουσ. ὁ προχωρῶν κατὰ μουσικὰ διασθήματα βλλ., ἀντίθ. συνειχῆς: Ἀριστῶ.Ἄρμον.9 M, Ἀλύπ. τῶν ἐμμελῶν καὶ διασθηματικῶν φθόγγων || διασθηματικὴ κίνησις ἡ κατὰ μουσικὰ διασθήματα κίνησις: Ἀρχύτ.1· 3) μτγν. ὁ ἑλθὼν ἀπομακρύνων ὄσον ἢ ἄντων. ἐκεῖνος: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.57,10· 4) μτγν. ὁ ἔχων ἐκτάσεις ἢ διαστάσεις, ἀντίθ. ἀδοτάτος: Φιλ.2,184 διασθηματικῆ φύσις - διασθηματικὴ φαντασία (ἢ παραστάσις τοῦ διασθηματοῦ) βλλ.: Πρόκλ.Πολ.2,249 K· 5) νεώτ. ἀνατομ.: διασθηματικός ἀδὴν ἀδὴν τῶν σπερματοφόρων σωλήνων, εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ ἑσωτερικὴ ἐκκρισις τῶν ὀρχεων.

Βιασθηματικός ἐπιρρ. μτγν. κ. μων. μετ' ἐκτάσεως, διαστάσεων, διασθημάτων, διασθηματικός βλλ.: Συμηλίκ.Ἐπικτ.5 D, Πρόκλ.Τιμ.2,104 D τοπικῶς καὶ διασθηματικός, Ψέλλ.Χολδ.Ἐ.108 μὴ διασθηματικός νόσησις· 2) κατὰ διασθήματα: Γρη. Νύσα.2,399 A ἡ ἀνθρωπινη ζωὴ διασθηματικός κινουμένη, Ἰωσ.Γενεσ.38 A ἀμυδρά τε φωνὴ διασθηματικός ἐξ αὐτοῦ δικηκούου.

Βιασθημοδείκτης (ὁ) νεώτ. νουτ. μηχανήμα ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων δεκνύον τῆν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, χρῆσιμον πρὸς καθορισμὸν τῆς βολῆς.

Βιασθημομετρον (τὸ) νεώτ. ὀπτικὸν ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς παρατηρήσεως μέχρι τοῦ παρατηρουμένου ἀντικειμένου, ὄ. τηλεμέτρον.

Βιασθηρ-ῥος (ὁ) πόλ. λ. ὄμφ. ἐνοσίχων. πθ. ὑπόδορον: Πάν. πλοῖον σὺν διασθηρὶ κλιμακίῃ (πλοῖον μετὰ κλιμακίου διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς λέμβους κατάβασις).

Βιασθηρίζω ὑποσθηρίζω τὴ στερεῶς, στερεῶς, ἐνωχῶς: Λόκ. ἢ Φύλην.Θεσσαλ. ἐν ΑΠ 6,203 ἀμφίχλων ἀρτεμῆς σκέλος θερμὴ διασθηρίζεν Αἰτωλὶς λιβάς· || τὸ μετ. σθηρίζω, ὑποσθηρίζω, ἔχω τὰ βήματα μου ἀσφαλῆ: Ἰνν.Ἐπιστ.17 μόλις εἴ' σὺν διασθηριζόμενος διήλθον· 2) μτγν. προσήκῳ στερεῶς: Νόνν.Δ 2,659.

Βιαστ(ήρ)ηρίζω (ἡ) μων. ἢ κατ' ἔκτασιν σθηρίζεις: Ψ Κωδ.283,15 διασθηρίζεις τοῦ ταίχους.

Βιασθητικός-εως (ἡ) μτγν. ἡ διάστασις βλλ.: Ἡλ.δδ.3,13 διάστασις τῶν ποδοῶν.

Βιασθητὴν διασθητῆν, β' δουλκ. πρόσθ. ὄορ. β' τοῦ διαιτημῆ βλλ.

Βιαστί ἐπιρρ. μτγν. ἐν τῷ γλώσσῳ τοῦ Διός: Δίων Χρ.1,233 ποτὲ μὲν ἀλοῖλεῖν ποτὲ δὲ θωρίζεν.. ἀλλὰ καὶ διαστί διαλύεσθαι.

Βιαστυγίη (ἡ) γλώσσα. ἡ διαστήρις βλλ., στήρις.

Βιαστίω μτγν. κ. μων. κ. νεώτ., παθ. ὄορ. νεώτ. διαστίχθην, μτγν. παθ. παρακ. διαστυγίμενος χωρίζω λέξιν ἢ φράσιν διὰ σημείου στήριως: Ἀριστ.Ρητ.1407 b,14 τὰ γὰρ Ἡρακλείτου διαστίξαι, ἔργον, διὰ τὸ ἀδελῶν εἶναι ποτέρω προσκεῖται, τὸ ὑπερῶν ἢ τὸ πρότερον· 2) ὄορ. μτγν. γεν. διακρίνω, χωρίζω, διαστέλλω βλλ.1: Σταβ.27,3 C Πλάτων δὲ διαστίξαι πρῶτος τὸ κατ' ἀνδρα καὶ βιον (διάζω, Θεοδώρ.4,145 μὴ διαστίξαι τὴν ταῦ σώματος καὶ τῆς θεότητος φύσιν· || μων. εἶδ. νεωτ.γλώσσ.Βασίλειον «τὸ δὲ διαστίξεν τὸ ἀντεστρέφει τὰς λήψεις καὶ τὰς ὁμοείας»· 3) μτγν. κ.νεώτ. καθιστῶ τι διαστικόν, καταστίξω, ποιῶλλω

διὰ σημάτων: Νόνν.Δ 28,130 ἐνανθὰ διαστίξουσα κατάρρυτα νῦτα κοιλίη - διαστυγίμενον ὄωμα· 4) μων.στυγίμωζ, καυτηρίαζ· Ἰουστιν.Νεαρ.115,4.

Βιαστικά (τὰ) ὄορ. ἢ ὁμοίθ. διὰ τῆν ἐργασίαν τῆς παρασκευῆς τοῦ στήσιμος πρὸς ὕφανσιν, ἢ πληρωμὴν ἢ τὸ διάσιμον βλλ.

Βιαστικός-ή-όν μτγν. κ. ὄορ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ὕφαντικὴν || μων. τὸ θηλ. ὄορ. ὄορ. διαστική ἡ ὕφαντικὴ: Θεοδώρ.Γραμμ.53,26 καὶ τεχνολογῆς μὲν ἐστὶν ἡ διαστική τῶν ἀραχνῶν· || ὄορ. τὸ νεώτ. πληθ. ὡς ὄορ. διαστικά βλλ.

Βιαστικός-ον νεώτ. ὁ πλήρης σπημάτων: πρόσωπον διαστικόν ὀπὸ φακίδων.

Βιαστικός (ὁ) νεώτ. γένων κομπούμενον ἐντόμιον.

Βιαστίλω μίαν στήλω, λάμπω, ἀσπασράπτω: Ἀριστῶ.Ἐιρ.567 αἶ τε θύνικαις βιαστίλωσιν πρὸς τὸν ἥλιον, Νόνν.Δ 42,420 || στίλω, λάμπω διὰ μέσου πύος: Ἀριστῶ.ἀπ.δ διαστίλωσιν ὀρέμεν.. πάντα τῆς ἐξωμίδος, Πλούτ.Ἡθ.497 ε σμπεφυρμένον γβ.. ὄμοια διαστίλωσι τὸ χρυσάιν.

Βιαστίξω-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ στήρις ὁ διὰ στήριως χωρισμὸς τῶν λέξεων, τῶν προτάσεων καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ γραπτοῦ λόγου· 2) μτγν. κατ' ἐπέκτ. διακρίσις, διαστολή, χωρισμὸς: Ζωναρ.Ἐπιστ.Κανον.106 Α Πέτρος πολλὰς διαστίξεις τῶν ἀρνησάμενων τὴν πίστιν ποιεῖται.. καὶ διαφόρους τοὺς τῶν ἐπιτημῶν χρόνους ἐπ' αὐτοῖς ὀρίζει· 3) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διαστίξω βλλ.2, ἡ πληρωσις ἐπιφανείας διὰ σημάτων, σπημάτων, σπηματισμὸς βλλ.. || εἶδ. ἢ διὰ στήριως παραστάσις σπημάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, δερματοστίξις βλλ.

Βιαστίχορ(η) (τὸ) νεώτ. κ. ὄορ. τὸ μεταξύ δύο στήλων ἐντύπου ἢ χειρογράφου διαστήμα· 2) εἶδ. τυπογραφ. ὄορ. λεπτόν μετάλλιον ἢ ξύλινον πλακίδιον παρεντιθέμενον μεταξύ δύο στήλων στοιμῆων.

Βιαστοιάζω στοιβάζω, γεμίζω τὰ ἐν τῷ μεταξύ, στουπάνω: Ἡρ.1,179 διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου τασούσας κολώνων διαστοιάζοντες ἔδειξαν.

Βιαστοιζίζομαι διαστίθμι τι καθ' ὄρισμένην τάξιν ἢ σειράν, ὄορ. κατατάσσω ἀκριδῶς, ρυθμίζω, κανονίζω: Αἰσχ.Πρ.230 εὐθὺς δαίμονισιν νέμει γέρα ἄλλοισιν ἄλλα καὶ διαστοιζίζετο ἀρχήν.

Βιαστολαξ(ί) ὄορ. οὐλαξ χωρίζουσα ἀγρούς· 2) ἡ ἀπόστασις μεταξύ κλιμάτων νεψευτεῦμενον κατὰ σειράν, στοχηρῶς: Ἡρακλ.Κιακ.Γλωσσ.ἐν λ.

Βιαστολαξ-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. χειρουρίων ἐργαλείων χρῆσιμον πρὸς τὸ διαστέλλειν, διανοίγειν ἑσπευμένω στόμα ἢ κοιλίῳ, ὄορ. τὸ στόμα, τὴν μήτραν κτ., ὄ. διαστομωτρὴς μήλη: Γαλ.19,10, Παῦλ.Αἰγ.6,78· || ἐργαλεῖον πρὸς τὸ διανοίγειν τὸ στόμα τῶν ἰπῶν: Ἰνπιαρ.2· 2) πάπ. τίτλος ὑπαλλήλου ἐν Αἰγύπτῳ, πθ. ταμία: τῆς διὰ τὸ διαστολοῦς ἐγγεγραμμένης πθλ. διαστολικόν.

Βιαστολή (ἡ) (διὰ -στέλλω) κ. μων., νεώτ. κ. ὄορ. τὸ θέτειν, τάσσειν ἢ τὸ εἶναι ἢ κεῖσθαι τὴν εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ ἄλλου, ἢ ἐνὸς πρῶτον, ἀπὸ ἄλλου ἢ ἄλλων ἀπομακρύνσις, διακρίσις, χωρισμὸς, διαχωρισμὸς, ἐξάρσιμος: Ἡρακλειτῶ.Πιν.273,54 ταῦτα τὸ μεριδι ποτεδασάσμεθα ἀμέλων τὰν πρῶταν διαστολῶν, Πδ Ἀριθμ.30,7 κατὰ τὴν διαστολήν τῶν χειλῶν αὐτῆς· 2) ὄορ. κ. νεώτ. κ. ὄορ. ἐπὶ μερῶν ἢ πορίων σώματος πῶς, ἢ ἐκ τῆς ἐπ' ἄλλῳ ἀπομακρύνσεως τούτων διάστασις, ἀνάπτυξις, ἔκτασις, ἐρύσσις, διόγκσις, ἀντίθ. συστολή: Ἀριστ.800 α,35, Πλούτ.Ἡθ.964 β διαστολής καὶ συστολή φυσικός (τοῦ πνεύματος), Γαλ.2,255 διαστολή ἐστιν ὄρασις καὶ ὄσον ἐπανάστασις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν - διαστολή τῶν ρωθίωνων - τῶν φλεβῶν - τοῦ στομάχου - τῆς κοιλίας· || νεώτ. κ. ὄορ. εἶδ. τὸ φυσί-

κόν φαινόμενον τῆς ἐκ τῆς θερμάνσεως αὐξήσεως τοῦ ὄγκου τῶν αερίων: διαστολή μετῶλων - ἑργῶν - ἀερίων || νεώτ. Ιστρο. ἡ διά χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως διεκρούσιν πόρου ἡ σταμίου πύκτος τοῦ σώματος: διαστολή τῆς οὐρήθρας || ὄμ. ἄστρον. δ- οφάντων σώματος ἡ φαινομενικῆ μεγέθυνσις αὐτοῦ: 3) χωρισμός, διαίρεσις πραγμ., δδ. κ. διάκρισις πραγμ. ἀπ' ἀλλήλων: Θεόφ. Φ.Α.3,16,3: 4) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. ἡ ἐκ γνωρισμάτων ἰδίων διὰ τῆς λογικῆς διάκρισις ἐνός ἡ πλείονων ἀπὸ ἄλλου ἡ ἄλλων: Χρύσ. Σταλκ.2,158, Πολύβ.2,40,5 μετὰ διαστολῆς ποιήσθαι τὴν ἐξήγησιν | κεχωρισμένως, ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα |, ΚΔ Ρωμ.3,22 καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς πιστεύοντας: οὐ γὰρ ἐστὶ διαστολή || κ.τὸ νόμισμα δι' οὐ ἡ ἐξ οὐ ἡ διάκρισις: ΠΔ 'ΕΕ.8,23 καὶ ὁὖτως διαστολὴν ἀναγόμενον τοῦ ἐμοῦ λαοῦ καὶ ἀνά μετὰ τοῦ σοῦ λαοῦ || γραμμ. διάκρισις, διαίρεσις: 'Απολλ.δ.δ.Ἄντων.11,28 διαστολὴ γενῶν || ὄμ. διαστολὴ πρὸς τὴν διάκρισις κατ' ἀντίπεσιν, ἀντιθεσις πρὸς τὴν: αὐτ.4,1,24 || ὄμ. γραμμ. κ. τὸ κόμμα ἡ ἄλλο τι σημείον στίξεως παρεμφερές: Διον.Θρ.628: 5) ἡ διὰ τὴν σπουδαιότητα, οἷον τὴν ἐξαιρετικὴν ἀξίαν, σημασίαν ἐν διηγησὶ διάκρισις προσώπων ἡ γεννητῶν, δδ. κ. ἡ λεπτομερὴς ἐξιστόρησις περὶ τινος ἡ ἡ ἐμπειροσταμένη ἐρμηνεία: Πολύβ.16,4,2 ὅσους ἀπολαμβάνω μνήμης ἀξίους καὶ διαστολῆς || πάπ. εἰδ. ἀκριβῆς, λεπτομερὴς προσδιορισμός τῶν ὄρων ἀσυνβάσεως: 6) μτγν. μουσ. ἡ σαφὴς τὴν ἐν ἀλληλουχίᾳ ἤχων ἀοισθ., ἡ τῶν φθόγγων εὐκρινῆς μουσικῆ ἐκτέλεσις: ΠΔ Κορινθ.1,14,7 εἶπε ἀολὸς εἶπε κίθαρᾶ, εἰδὼ διαστολὴν τοῖς φθόγγος μὴ διδῶν || νεώτ. μουσ. ἡ χωρίζουσα τὰ διάφορα μέτρα καθέτος γραμμῆ: 7) μτγν. κ. πάπ. προσαγῆ, διαταγῆ, ἐντολῆ, ὑποδείξις: ΠΔ 'Αριθμ. 19,2 αὐτῆ ἡ διαστολὴ τοῦ νόμου, ὅσα συντάττει κύριος || πάπ. εἰδ. ἐντολὴ πληρωμῆς, ἐντολμοῦ, ἐπιταγῆ || πάπ. πληρωμῆ, ἀπόσις, ἀπόδοσις || πάπ.στίχησι, ἀναφορά μνηυτοῦ καὶ ἰδίων πιστωτῶν: Πάπ. καὶ μὴ προσφέρειν πρᾶκτικῆν ἡ διαστολῆν || ὄμ. κατάλογος ἐν ᾧ ἀναγράφονται λεπτομερῶς χρηματικὰ ποσὰ πρὸς πληρωμὴν ἡ εισπραξίν: Πάπ. διαστολὴ εἰσπραξίως τῶν διαγεγραμμένων: 8) μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. ἔκτασις βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν.

Διαστολικόν (τό) πάπ. ἡ γηραιός καινοποιήσις περὶ ποσοῦ καὶ διορισῶ ἀπελυκλιμένης πληρωμῆς: 2) πάπ. ἐντολὴ πρὸς πληρωμὴν.

Διαστολικός-ἡ-ὄν πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαστολὴν βλλ. καὶ εἰδ. εἰς ἐντολὴν πρὸς πληρωμὴν: Πάπ. Διαστολικὸν ἀπόμνημα (τὸ Διαστολικὸν βλλ.1): 2) νεώτ. Ιστρο. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαστολὴν τῆς καρδίας: Διαστολικὸς ἤχος (τὸ δευτέρου τῶν ἤχων τῆς καρδίας): Διαστολικὴ πίεσις (ἡ ἐν ταῖς ἀρτηρίαις κατὰ τὴν διαστολὴν τῶν κοιλίων τῆς καρδίας).

Διαστολίον (τό) μτγν. ὁ Διαστολικός βλλ.1): 'Ἰππιατρο.2 ἐγκλιζέσθαι δευκράτη διὰ τῶν βινῶν καὶ διαστολίον θεῖο.

Διαστολόμετρον (τό) νεώτ. φυσ. ὄργανον φέρον ἐπ' αὐτοῦ σαββαλοχίον, δι' οὗ γίνεται ἡ μέτρσις τῆς ἐκ τῆς θερμότητος διαστολῆς τῶν ὕδρων.

Διαστολόν (τό) πάπ., ἐν χρ. κτ. πληθ. διάστολα αἱ διατάξεις συμφωνητικῶ ἑγράφων.

Διάστολος (ὁ) μιν. ὁ περὶ τὰς ρίξας τῶν δένδρων ὀρυσαόμενος λάκκος διὰ τὸ πότισμα.

Διαστομαλίζωμαι 'Ἡσ. « διαστομαλίζετο » εἰσοδῶρθε, κοκῶς εἶπεν ».

Διαστομῶ-ὄω κ. νεώτ. νεώτ. κ. Διαστομῶνω, νεώτ. ἀδρ. διαστομῶσα ἀνοίγω εἰς τὸ στόμα ἡτοὶ ὄφην, ἡ διαπλατύνω ὑπάρχουσαν ὄφην, μέσ.

Διαστομοῦμαι: 'Αριστολ.Ζ1 10,2,6 θιγγανόμενον ἔσται τὸ στόμα μαλακώτερον ἢ πρότερον καὶ μὴ διαστομώμενον φανερώς.

Διαστομῶνω νεώτ. Διαστομῶ βλλ.

Διαστομῶσις-ως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. διανοήσις πόρου, ὄφης δδ. γεν. διεκρούσις: 'Αλέξ.'Αφρ.Πρ.1,93.

Διαστομῶτηρ-ἴρος (ὁ) νεώτ. ἀλειυτικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἀνοίγεται τὸ στόμα τῶν ἰχθύων πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἀγκίστρου.

Διαστομῶτήριον (τό) νεώτ. ὄργανον κατάλληλον πρὸς διανοήσιν ἡ διεκρούσιν ὄφης || εἰδ. μακρὸν στέλεχος ἐκ γαλίου ἐπὶ ἐπιμήκτους ἡ ἐν χρ. πρὸς διάτρησιν τοῦ σκακιῶδου ἐπιμαγματος τῶν παλαιῶν βραδυδύλων πυροβολῶν.

Διαστομῶτηρ-ἰδός (ἡ) κ. Διαστομῶτηρς μῆλη ὁ Διαστολεὺς βλλ.1): 'Ἰππλ.Γαλ.19,122,92.

Διαστοπῶρα (ἡ) νεώτ. γένος βρουζόφων.

Διαστοπορίζω (οἶ) νεώτ. οἰκογέμ. γυμνολαμῶν βρουζόφων.

Διαστοπορικός (ὁ) νεώτ. (φωλ. κ. Διαστοπορα βλλ. Διαστοχάκος) εἰδικῶς, συμπερινοῦν 'Ἡσ. εἰσοδῶρθε, διαστοπορικός, σημειοῦται ».

Διαστοχάστριον (τό) νεώτ. τοπογρ. μικρὰ μετ' ὄφης μεταλλικῆ πλάτῃ διασφῶρον τοπογραφικῶν ὄργων, χρήσιμος πρὸς ἐκτέλεσιν σκοπεύσεων.

Διάστρα (ἡ) γλώσσα. κ. ὄμ. στήμων διατεθειμένος ἐν Ιστφ: Πλωσος. 2) ὄμ. μτφ. ὁ Ιστὸς τῆς ἀράχης: 3) ὄμ. γυνὴ ἐτελοῦσα τὸ διάσπιν ἡτοὶ τὴν τακτοποίησιν τοῦ διὰ τὴν ὄρασην ἡλιατοῦς: 4) μτφ. ἡ ἀράχην: 5) ὄμ. σάνις ἐλικοειδοῦς σχήματος, φέρουσα κατὰ τὴν περιφέρειαν ὄφας ἐν αἷς τοποθετούμενον διευθεῖται τὸ νῆμα, ἵνα τεθῆ ὡς στῆρμα ἐπὶ τὸν Ιστόν.

Διαστρεμμένω-η-ο ὄμ. μτγ. ποθ. παρκα. τοῦ διαστρεφῶ βλλ., ἀπὶ διαστραμμένος, ἐπὶ πρῆσις σκολιός, ἀνώμαλος, δυσῆρης: Σάφρ.μτφ.Εδρ.Π 886 περὶνῶντας βάρβαρους λαοὺς καὶ δρώσους διαστρεμμένους: 2) ἐπὶ πρῶσ. συνθηθεῖται ὁ παρά φῶσιν, ὁ διεσφῶρμένος, φούλος, κοκῶς: Σάφρ. μτφρ.Σοφ.Α1,87 καὶ αὐτὸς τῆς διαστρεμμένης φέρας τοῦ Σίσουφου ὁ ἀπόγονος.

Διαστράπτω μτγν. ἀστράπτω διὰ τινος, διὰ μέσου πύκτος λάμπω ὡς ἀστράψῃ: ΠΔ Σοφ.Σοφ. 16,22 καὶ ἐν ταῖς ὑπέσις διαστράπτων.

Διαστρατεύωμαι μτγν. τελειώω τὴν στρατηγικὴν μου ὑπηρεσίαν ἡ μτγ. μέσ. ἀδρ. διαστρατεύομαι ὡς οὐα. ὁ ἐν ἀποστρατεῖᾳ, ὁ ἀπόστρατος ὁ ἀπόμαχος: Δίων Κ 58,18.

Διαστρατεύω-έω μτγν. κ. μιν. ἐκτελεῶ ἡ ἀναλαμβάνω χρῆσιν στρατηγῶν, ἐνεργῶ ὡς στρατηγός: Πλωτ.Φωκ.25 ὡς δὲ προστρατηγὸς ἀλλοχθέν ἄλλος διαστρατεύουσα καὶ συνειδοῦσθε αὐτῶ τὸν λόγον καταλαβεῖν: 2) μετ' αἰτ. πρῶσ. ἐξαπατῶ διὰ στρατηγίᾳτος: Πολύβ.22,22,9 διαστρατεύουσι τὰς Ρωμαίους, Διον.Βυθ.53: 3) μετατρέφωμιν στρατηγίᾳτος, τεχνόματα, μηχανώματα: Πολύβ.16,37,1 ταῦτα δὲ διαστρατεύει καὶ περιεβάλλετο τῷ διανοίῳ, Μηνσι.12,6 βίος 'Αγίου Νικολάου τοιαῦτα τῆ ἄνθῃ κατὰ τὴν τῆς πονηρίας διαστρατεύουθῃ πνευμάτων: ἡ πανουργίας θεωρῶ, μετὰ πανουργίας σκοποῦται: Πλωτ.Μάρκελλ.29 διαστρατεύων ὅσα πλεονεκτησοῦσι τοὺς πολέμους: 4) διαστρατεύω πόλεμον φέρω εἰς πέρας τὸν πόλεμον: Πλωτ.Σύλλ. 23 ὄν οὐχ εὐρακῆ διαστρατεύη πόλεμον πρὸδ. Πάπ.λ.Στοδ.3,9,51 διαστρατεύη τὰν ἀρχῶν: 5) ἀναφ. πρὸς τὴν ρωμαϊκὴν πολιτείαν, καταθέτω κατὰ τὴν λῆξιν τὸ ὁ εἶλον ἀξίωμα στρατηγῶν ἡ πρῶτωρος: Δίων Κ 54,33 ἐπειδὴν διαστρατεύησθ.

Διαστρεβλῶ-ὄω κ. νεώτ. νεώτ. κ. Διαστρεβλώω ἔπιστο. τὸ στρεβλῶ βλλ., καθιστῶ τινά ἢ τὴ καθολοκληρίαν στρεβλόν, διάστραφον: Αἰσχίν.3,

224 και τον αυτόν άνδρα διαστρεβλώσας τη σαιτου χειρι' 2) μην. κ. νεώτ. μτφ. διαφθείρω, άλλοιω, παραμορφώσω: Πέτρ. Σικ. Ιστ. Μανχ. 58, 30 εκάστη λέξεως νόημα διαστρεβλώσας, - διαστρεβλώσας την αλήθειαν - τούς λόγους μου.

διαστρεβλώνω νεώτ. τ. του διαστρεβλώ βλ. λ. **διαστρεβλώσις**-εως (ή) νεώτ. ή ενέργεια και τό αποτέλεσμα του διαστρεβλώ βλ. λ. 2) ή εκ διαστροφής άλλοιωσις, παραμόρφωσις: ή διαστρεβλώσις του ποδός 2) μτφ. άλλοιωσις, παραμόρφωσις: ή διαστρεβλώσις της αληθείας.

διαστρεβλωτής (ή) νεώτ. ο διαστρεβλών.

διαστρεβλωτικός-ή-όν νεώτ. ο (δια)ζών ή άναφερόμενος εις διαστρεβλώσιν βλ. λ.

διαστρεμμα-ατος (τό) (διαστρέψω) κ. νεώτ. ιατρ. βία μεταποσής όστου από τινος άθρόωσης, έξάρθρωσις, στρέβλωσις, βγάσιμο, στραμοσίμωσις: Ίπν. Κατ' Ιηρ. 23 εν ταισι πλεουραι διαστρεμματα έχουσι 2) μον. μτφ. πρόβλημα ή (ήχημα διαστρεβλωμένον βλ. λ. 2): Άναστ. Σιν. Όδηγ. 222, 29 εν πάσι τοις λοιποίς των έναντίων προς ήμάς πρόβλημασι: και διαστρεμμασιν.

διαστρέψω κ. μον. νεώτ. κ. δημ. στρέψω τι προς διαφόρους διευθύνσεις, ανατρέφω: Ξεν. Συμπ. 7, 3 διαστρέφοντας τά σώματα // φρ. διαστρέφω τό πρόσωπον μορφάζω: Πλούτ. Ηθ. 535 Α // παθ. διά αναστροφής παραμορφούμαι, διαστρεβλώμαι: Άριστφ. Ίπν. 137 ει διαστρεφόμενοι, Πλάτ. Πρωτ. 325 D ώπερ εύλον διαστρεφόμενοι και καρπητόμενοι, Άριστ. Η. Νικ. 1109 b, 6 τά διαστραμμένα των εύλων // ό μ. το παθ. κ. εν μέσ. σπν. έπι των μελών του σώματος, είμαι διαστρεβλωμένος, έξηρθρωμένος, παραμορφωμένος, στραμπουζίζουμαι: Ίπν. Άρθρ. 38 ή εις διαστρέφεται, Πλάτ. Γοργ. 524 C κατασάγοντα τε έκ του ήν μέλη ή διαστραμμένα ζώοντα // έπι ανθρώπων, διαστρέφονται τούς οφθαλμούς ή άλλωδ διαστρέφονται έχω ή καθιστώ τούς οφθαλμούς διαστρόφους, είμαι ή γίνομαι άλλοιθωρος, άλλοιθωρίζω: Άριστφ. Άχ. 15 διαστρέφον ιδών, Άριστ. Π. Ρω. 960 α, 13 τά όματα διαστρέφονται // ό μ. ή μτχ. διαστραμμένος ο άλλοιθωρος: Εδν. 276, 3' // ό μ. διαστρέφονται άναφορ. προς τόν τράχηλον, καθιστώ ή έχω τόν τράχηλον διάστροφον, στραβολοιμάζω: Άριστφ. Όρν. 177 περιεγα τόν τράχηλον.. άπολαύσομαι τι δ', ει διαστραφώσομαι // ό μ. διαστρέφονται τόν στόμαχον λάσχω άναστροφήν του στομάχου: Ίουλ. Λόγ. 6, 190 D' // μην. φρ. διαστρέφονται τούς πόδας θέτω τούς πόδας αναστροφίδωσ, καθήμι άλλοιδών, διηλοπόδι: Παισ. 5, 18, 1 παίδα τή καθεδόντι έπικατα άμφερότερος διαστραφόμενος τούς πόδας // ό μ. έπι βασάνου, στρεβλούμαι: Καμ. Άδελφ. 422 ή κλίμασι διαστρέφονται // μην. τό ενεργ. όμνθ. καθίσταμαι, γίνομαι στρεβλός, διαστρεβλούμαι: Πά Ψακμ. 17, 27 και μετά στρεβλού διαστρέφεις 2) μτφ. μεταβάλλω, άλλοιω: Αισχ. κ. 1017 ει γάρ τι μη όστις βεβούλευται νέον, Ίχνα τό πρόσθεν ού διαστρέφω φρενάς 3) ό μ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. παραμορφώω, άλλοιω, μεταβάλλω ή περιστώ τό άλλοισιν, διαστρεβλώ βλ. λ. 2): Δημ. 1453, 13 έπειδή δε διαστρέφαντες τάληθη, - διαστρέφε τούς λόγους μου - τά πράγματα 4) έπι ήθικης έννοιας, διαφθείρω, μεταβάλλω έπι τά χείρω: Εύρ. άπ. 600 οδεις άν διαστρέφαισιν πατέ λόγους δύνανται, Άριστ. Ρητ. 1354 α, 24 ού γάρ δε τόν δικαστήν διαστρέφειν // ό μ. το παθ. διαστρέφονται είμαι ή καθίσταμαι διαστρεβλωμένος, διαφθείρομαι: Πολυδ. 8, 24, 1 όπό . . κώλικας διαστρέφετο, Πά Δευτ. 32, 5 γεννά σκολιά και διαστραμμένν // πάπ. φέρω παραχήν, άκαταστασίαν κ. παθ. διαστραμμένη φθάγει τεταραγμένη, διατελούσα εις παραχήν, άταξίαν: Πολυδ. 12, 20, 6 ή δ' ένειτοιμότερον φά-

λλαγος έν μετώπω διαλελυμένης και διαστραμμένης 5) βινώ βλ. λ.: Εδν. 7 D' 6) δημ. μτχ. παθ. παρακ. διαστρεπόμενος βλ. λ.

διαστροβή-εω περιδινούμαι, στροφομορζώω: Τραγ. Άδελφ. 391 θανόνσ βολαίος πέλαγος ώ διαστροβή: 2) μην. διασοδός βλ. λ., έμβάλλω τινά άποτύμως εις ταρυχήν, εις φόβον, ολον δια κράτου, εξαφνίως: Άλλιφρ. 3, 9 λαθών έν τινι θνήμν διαστροβήσας εξαίφνης άνίστασα.

διαστροφέας-εως (ή) γλωσσ. μον. κ. νεώτ. ο διαστρέφωσ, άλλοισίν τι, δδ. νοθευτή παραχαράκτης: Οεώδωρ Μετοχ. Υπομνηματ. 732 δογματών έξηγητής και διαστροφέας, - διαστροφέας της αληθείας // ο μεταβάλλωσ τι έπι τά χείρω, διαφθείρω, διαφθορεύω: Ευσέβ. Εύαγγ. Απόδ. 113 Α οί δε . . διαστροφείς πεπαιδευμένοι.

διαστροφή (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. έπι μελών του άνθρώπου, σώματος, στροφής, έκτροπή από της φυσιολογικής θέσεως: Ίπν. Άγμ. 16 (έπι τεθραυσμένου μέλους): // είδ. κ. νεώτ. ή έκτόπισις όστου έκ του οικείου τόπου, δδ. κ. ή του όλου μέλους, έξάρθρωσις, στραμοσίμωσις, βγάσιμο: Ίπν. Άρθρ. 46, - διαστροφή του ποδός - της χειρός 2) διαστροφή των όρμητών του άλλοιθωρίσμου βλ. λ.: Άριστ. Π. Ρω. 958 α, 6' 3) μον. έπι κινήσεων όρμητικού, άκκιμώδ, εύστροφος κούψης του σώματος, των χειρών, των ποδών, τσάκιμου, τσολμύ: Άκρ. 4212 τάς κινήσεις έθαύμαζον . . τας των χειρών διαστρόφας 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. εν ήθικη έκδοχή, έκτροπή τινος ή τινων έπι τό χείρων, πνευματική έκπτώσις ή ψυχική διασφορά: Άριστ. Η. Εύδ. 1227 α, 21, Πολυδ. 6, 21, 8 άρχήων μεν γενέσθαι της έπι τό χείρων του δήμου διαστρόφης, - διαστροφής των πολιτικών // νεώτ. κ. δημ. είδ. εν άναφ. προς τά γενετήσια έντοπιτα, ή παρεκτροπή από του φυσιολογικού, δδ. κ. ή σιχροτή: διαστροφή των γενετήσιων όρμηών - των έρωτικών έκδηλώσεων 5) νεώτ. κ. δημ. ή άλλοια έπι τά χείρω έμφράσις, άπίστασις γενετόσις ή ενεργεία ή έκέρπσεως άλλου, ιδ. ή καθόσιτος: διαστροφή της αληθείας - του έπισοδίου - των λόγων 6) μην. έλλειψις προσοχής, άφρηρημάδα: Μητρούλ. Α 831, 7' 7) είδ. παραφροσύνη, τρέλλα: Διογ. Λ. 2, 89 7) νεώτ. ή μεταβολή της μορφής, του σχήματος: διαστροφή του προσώπου (στραδομορφοσίμωσις).

διαστρόφος-ος κ. μον. κ. νεώτ. ο άνεστραμμένος, διαστραμμένος, διαστρεβλωμένος, ήλλοιωμένος, κυρίως έπι του σώματος, των μελών και της μορφής αύτου: Ήρ. 1, 167 έγίνετο διάστροφα και έμπρησ και απόληκτα, Αισχ. Π. Ρω. 673 εύθύς δε μόρη και φρένας διάστροφος ήσαν, Σοφ. Τρ. 794 // νεώτ. ο στραβίζων, ο άλλοιθωρος // έπι προσ.

διαστρόφος τούς οφθαλμούς ο άλλοιθωρος: Άθην. 8, 339 P' διάστροφος τό σώμα ο έχων διαστραμμένον τό σώμα: Λουκ. Αποστ. 7' 2) μην. μον. κ. νεώτ. ο στραμμένος φυσιολογική ή κανονική διαμαρφοώσεως, άναπύξσεως: Θεμιστ. Λόγ. 21 α, 249 Α τών κλάδων τών διαστρόφων εύντασ // μον. μτφ.: Καισάρ. Δασ. Ιστ. Κατόλογ. Π. Σάβ. 3, 163 κατακλίσεας έχειν τοσοούτον έαρμόν άτόπων και διαστρόφων όνοματών // νεώτ. άναφ. προς τόν νοών ή τόν χαρακτήρα, ο έν παρεκτροπή από του φυσικού, ο διεφθαρμένος: διάστροφος κλίσεως // έπι προσ. γεν. διαστραμμένος, νοηδρόης.

διαστρόφος έμπρη. μην. πλημμελής, έσφαλμένος, άνηθής, άνόπηδος: Σέξτ. Έπιμ. Μαθ. 248 του διαστρόφους λέγοντος ο χελιδών και ή άταξ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρωμα-ατος (τό) γλωσσ. κ. πάπ. καταγραφή, κατάλογος: Πάπ. διαστρωμα λαογραφίας 2) πάπ. καταγραφή τίτλου ιδιοκτησίας εν κτηματολογίω 3) γλωσσ. πανόκτης βλ. λ.

διαστρώννυμι μτγν. κ.μον. μον. μετ. παρκα. διαστρωμένος, διευθετῶ, ἐτοιμάζω κλῆνη, ὀπλῶνα στρώμα : Λουκ.Θε.Δ 24,1 και διαστρώσαντα τὴν κλῆνην εὐθετήσαντά τε || ἄπολ. : ΠΔ 1,9,25 διαστρωσαν τῷ Σαουλ ἐπὶ τῷ δόματι 2) πῶμ. ἐν τῷ παθ. ἐπὶ πύλων κτηματολογίου, καταγράφω : Πλά. θελοῦμαι αὐτῶν. . μηδὲ ὁμοίως διαστρωθεὶς αὐτῶν ἐν τοῖς ἀρχαίοις βιβλίωμ 3) μον. κ. παθ. κολλῶταιμι διὰ τινος : Βασιλ.κ.Χρυσόστ. 285 ἀνθρ νορικοσκόκκινα, τὰ δένδρα διαστρωμένα. **διαστρωφῶμαι**-όμοιαι διαστρέφομαι βλ. λ. : Σύμμ.ΠΔ Φαλμ.54,55,5.

διαστυνάξω μτγν. ἔχω τὴν ὄψην λαμ στυνήν, σκυθροπήν, κληφῆ : Εὐνάθ.Β.Σοφ.503 D.

διαστυλίβαι (οἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια γυμνοβραχίην μαλακοστράκων.

διαστυλίον (τῶ) μτγν. ἐν τῷ ὀρυκτοκτῶ, τὸ μεταξὺ κίωνν διαστυμῶ πρὸς μεταστυλίον, μετακίωνν : Βίτων 54,3 ἀνεμένον τῶν διαστυλίωμ 2) Ἐπιγρ. ἐν κρ. ὡς ὄνομα, πῆ. μνημιέω τριστύλων : Ἐπιγρ. ἀνάστασις νεώτ. ἰατρ. ἀνάστασις.

διαστυλίς-ιδος (ἡ) νεώτ. γένος μαλακοστράκων. **διαστυλίος**-ου μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ νεώθ. ὁ οὗ ὁ λέριξ κίονες ἐκρίσκονται εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων ἴσιν πρὸς τρεῖς διαμέτρους τῆς βάσεως αὐτῶν : Βιτρ.3,3,1. 2) Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. διαστυλίον τὸ διαστυλίον βλ.λ). 3) μον. τὸ οὐδ. πλῆθ. διαστυλα ὡς οὐσα, κηλίδες δι' ἃν χωρίζεται τὸ βῆμα ἀπὸ τοῦ ἄλλου αὐτοῦ : Συμ.Θεασ.25 διὰ δὲ τῶν κηλίδων ἴται τὸν διαστυλίωμ.

διαστυλῶ-ὠμ μτγν. ὑποστρίπτω διὰ κίωνν κατὰ μήκος πιθεμένω, στρίπτω μὲ στύλωμα : Πολυθ.5,4,8 ὁμοῦ πᾶν τὸ διαστυλῶμενον κατέλαβε τείχος || κ.παθ. : Διόδ.Σ 20,23 διαστυλίωτο δοκοὶς ἰδγρ. δὲ κίονσι).

διαστυλῶν νεώτ. τ. τοῦ διαστυλῶ βλ.λ.

διαστυράκοι (οἰ) Ἦσ. οἱ ἐχοντες τὴν κέρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μέλανον καὶ τὴν ἰριδα ἐνχορον, ὄφρα.

διαστυφῶμαι μτγν. συστέλλομαι ἐπιτελῶ, συμπυκνῶμαι, φερότομαι : Ἰππιατρ.35.

διαστυχῶ μτγν. συγχέω ἐπιτελῶ, ἀνακατῶνα : Πλουτ. ΠΒ,1078 Α τὸν ἕνα κύβαν τοῦ ὀλου πρὸς δύο κεραννόμενον ὕδατος. . διαστυχέοντας.

διαστυχῶν μτγν. διασχυγῶν βλ.λ. : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.202,15 τῆς χρέσεως ἐστὶν ὅτε καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς διαστυλῶν διαστυχῶνους.

διαστυκάξαι Ἦσ. εἰ διασυνδύσαι, Ἰραντῖναι>.

διαστυκοφάντῶ μτγν. κ. μον., ἐπιτο. συκοφάντῶ βλ.λ. : Ἰωσ.Ἰεναθ.41 D καθορίσασιν ὑποσφύρασαν διαστυκοφάντε.

διαστυλῶ-ὠμ μτγν. λεηλατῶ καθ' ἄλλημ τὴν ἐκτασιν, ἐπιτελῶ, ληστεύω, ξενημενῶνα, ἴδων, ὄθ. μτγ. διασφείρω, ἀφανίζω, ἀελοδοβρεύω : Φῆμ.Ἐπιστ. 62,7 κλαυθμόν δὲ θάνατο ἐπαβῆλα τῶν ἐπ' αὐτοῦ διαστυλωμένων ἀπλοσυτέρων φυγῶν.

διαστυμαχικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ὄλους τοὺς συμμαχοὺς ἢ ὁ κτεροῦ τῶν συμμαχῶν : διαστυμαχικὰ χρεῖ.

διαστυμῖθεν αὐτῷ μτγν. τὸ ἔχειν διαρκῶς συνείδησιν ἐαυτοῦ : Φιλῶδ.Ευσ.2,28,4.

διαστυνίσταμ μτγν. κ. διαστυνίστημι βλ.λ. : Φιλ. 1,603 τὸ μέλλον ἀγαθόν θ- τῆ φυγῆ.

διαστυνίστημι μτγν. κ.πῶμ. κ. διαστυνίσταμι διαθέτω σφωῶς, ὀδ.εὐκρινῶς διδάσκω, ἀναπτύσσω τι : Φιλ.1,237 διαστυνίσταμι ὅτι τὸν θεόν ὄραν ἀρχεγονώτατον ἐν τῆμῖται, διολ.Λ 3,79 τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι καὶ ἐρωτῶν πρῶτον αὐτὸν διαστυνίσταμι 2) μτγν. κ.πῶμ. εἰσάγω, παρουσιάζω, συνιστῶ : Φιλ.1,368 θ- τινα λέγοντα || πῶμ. κ. παθ. ὅς καὶ διαστυνιστάθη σοι ὑποὶ τῶν τῶ βασιλέωσ φίλων 3) παθ.φέρω, παρουσιάζω τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν διάνωσιν :

Μάρκ.Αὐρ.3,2 τῶν κατ' ἀπακολούθησιν συμβαινόντων ἡθέως πως διαστυνισασθαι 4) Ἐπιγρ. ὀριζω τὴν διὰδόχον : Ἐπιγρ. θ- ἰερταίνα.

διαστυνῶ-ὠμ μτγν. συνιπρῶ, διασπρῶ, φυλάττω τὸ μέχρι τέλους διασπρῶς : Βασιλ.721 Α ταύτην μὲν (παρθένω) ἀκουσα διαστυνῶσαι.

διαστυνῶμ ἔπιρρ. μον. ἐν βραχεῖ χρόνῳ, σέλιγο : Δοῦκ.Ἰστ.Βυλ.132 Β διαστυνῶμ ἐν Ἀδρια νοσηλεύει μέλλομεν εἶναι.

διαστυνῶ μτγν. ἐπὶ οὐρανίωμ σωματίων μετὰ δοτ. τρέχω, διαστρέχω, κινῶμαι, περιστρέφομαι μετὰ τινος : Ἀνων.ἐν Πτολ.Τετραθ.119.

διαστυριγός (οἰ) μτγν. ἡ διὰ συρμητῶν ἀποδοκιμασία : Διόδ.Σ 14,109, θ. ἀνάγμ. διαστυριγός βλ.λ.

διαστυρίζω μτγν. κ. διαστυρίζω ἐπὶ ἀνέμου, σπρίζω διὰ μέσου τινός || ἐξακολουθῶ να σπρίζω : ΠΔ Δον.3,50 καὶ ἐποίησεν τὸ μέσον τῆς καμίνου ὡς πνεῦμα θέρουσα διαστυρίζω || γει. σπρίζω, ἀφῆνω συρμητόν : Ἀπολλ.Παρθῶ.10 πολλῶν ἐπιπολάζοντων κτηνῶν ἐν τῷ πανηγύρι καὶ διαστυρίζοντων 2) μτγ. διαδοῖθ, ἀνακατῶ τὸ σπῆ παραρῆσι, οὐχὶ μεγαλοφῶνως, σπείρω σπρίζωμ : Λιδῶν. Προγμμ.40,59 τὸ τῆς φήμης πτερόν τὴν ὄβριν ἀπανταχῆ διαστυρίζε 3) ἀνεκῶνων σπριτικῶσ πορεύομαι, ὀδομήνωμ διερχομαι : Ἰω.Αὐθ.Ρωμ.2,26 τὴν μέχρι τῆς ἀλλῆς (ὀδῶν) διαστυρίζω.

διαστυριγός (οἰ) μτγν. κ. νεώτ. περιγέλωσ, περιπῶνα, ἐπιπῶνασ ὁμοίωσ γνόμενος : Διόδ.Σ 14,109 Διανόστος πυθόμενος τὸν τῶν ποιητῶν διαστυριγόν (θ. ἀνάγμ. διαστυριγῶν), Ἀρτεμῖθ.3,24 διαστυριγόν καὶ καταγέλασ ὑπομειναι || νεώτ. διασφῆμης τῆς τιμῆς τινος, τῆς ἀποφῆμης 2) εἰδ. σχῆμα τὸ λῶγῳ : Φοιδῶμ.Σχολ.Περισχρμ.592 εἰ διαστυριγός ἐστιν εὐτελεσμός παραμῶν ὑπὸ τῶν ἐναντίων εἰς ὄγκον ἐπαρβέντων>.

διαστυριγός-εως (ἡ) μτγν. ὁ διαστυριγός βλ.λ. : Πτολ.Τετραθ.160, πρὸθ.Κλήμ. Ἀλλ.146 διαστυριγός δὲ ἐστὶ φῶγος διαστυριγός 2) Ἰατρ. ἔλιξ διὰ χειρουργικῶ ὀργάνῳ : Παῦλ.Αιγ.6,62.

διαστυρίτης (οἰ) μτγν. ὁ διαστυριγός βλ.λ. ὁ χλευαστής, ὁ φέκτης : Πτολ.Τετραθ.164.

διαστυριτικός-ἡ-ὄν μτγν. περιπαικτικός, ἐμπαικτικός, χλευαστικός : Φιλῶδ.Παρρ.18 Ο, Κλήμ. Ἀλλ.146 φῶγος διαστυριτικός.

διαστυριτικός ἔπιρρ. μτγν. μετὰ ἡ διὰ διαστυριγῶ βλ.λ.) : Σχολ.Εὐρ. Ἐκ.925.

διαστυρτον (τῶ) νεώτ. Ἰατρ. ταινία ἐκ μετάξις ἢ βύβανκος εἰσαγομῆν τῆ βοηθῆσ βαλόνης ὑπὸ τὴν ἐπιφῶναισ τοῦ σώματος καὶ ἀφαιρῆν ἐκεῖ πρὸς διασπῶσιν φλογώμασ παρκαίμενων ὀργάνων, σπμ φτῆρ || κ. ἡ διὰ τούτου παλαιότερον ἐν χρῆσῃ μεθόδωσ θεραπεύσας.

διαστυρτός-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ συρόμενος διὰ τινος : Παῦλ.Αιγ.6,34 διαστυρτῶν τινα λημνίσκον δι' αὐτῶν ἀγάμμενον ἰδ.ἀνάγμ. διαστυρτῶ 2) νεώτ. Ἰατρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα, διαστυρτον βλ.λ.

διαστυρτός-ἡ-ὄν διαστυρτός βλ.λ. : Παῦλ.Αιγ.6,34. **διαστυρός** κ. μον. κ. νεώτ. παρκα. διαστυρικῶ, παθ. ἀφῆρ. διαστυρῶ κ. νεώτ. διασπρῆν, ἀφῆρ. παθ. παρκα. διασπρῶσαι σῶμα τὸ διὰ μέσου τινός : Παῦλ.Αιγ.184,10 διασπρῶμεν ταῖς δύο χεραῖν ὡσπερ διασπρῶντες τοῖς κονδύλοισ τὰ σαρκαμάτα || μτγν. τὸ παθ. σπρῶμα ἐπὶ τινος : Ἰππιατρ.85 ὅταν προχέων ἀποθήσῃ καὶ κίωνν διασπρῆ 2) σῶμα σῆξω τι, κατοκῶμαι εἰς τέμνη, διαλύω, ἐξορίζω : Θεόδομ.Ἰστ.76 3) κ. νεώτ. μτγ. περιπῶσις, περιγέλω, ἐξετελεῖω : Δημ.169 διέσυρε τὰ παρόντα, Πολυθ.4,3,13 τούτῳ μὲν διέσυρε χλευάσωμ || νεώτ. λέγω τι περὶ τινος κατοκῶταισ, διασφῆμ, κακολογῶ : διασπρῶ τὸ παρκα. μτγν. διασπρῆ ἡ ὀδολήγῳ βλ.λ. 4) παρκα.

σώρω τινά εἰς π.: Συμπλκ.Οὐρ.45β.43 εἰς ταῦτην διαεύρην τὴν μακρολογίαν· 5) μον. ἀμψ. διατριβή, κρονοτριβή, καθοστριβή, βραδύων: Ἰω.Μολ.338,16 διαύρων ἕκτε ἐνεκεν τοῦ ποιήσαι· τὰ πάντα τῆς εἰρήνης αὐτ.348,17 διατριφάντος ἐν ῥώμῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν διασπράντος· 6) μτγν. διασπείρω, διασκορπίζω, διαλύω τ.: Πολύδ.10,42,4 ὄρωμα σπείδων καταχαχῆσαι καὶ πρὸ τῆς διασπείρας τὴν σπυδαὸν αὐτῶν.

διασπύρασις-εως (ή) μτγν. ἐπιθεωρασις, ἐπικύρωσις: Φιλ.2,454 τὰ μὲν οὖν λεχθέντα πρὸς τὴν τοῦ ζητουμένου διασπύρασι· 2) εἰσηγησις, σύστασις, ὑπόδειξις: Φιλ.1,26, Κλημ.'Αλ.624·

3) Ἐπιγρ. καθορισμός ἢ ἐγκατάστασις διαδόχου: Ἐπιγρ. Ἐρυθραίας διασπύρασις Ἱερητικῶν.

διασπυρτικός-ή-όν μτγν. ὁ σφόδρα συνιστῶν ἢ ὁ ἐπιτόχεις εἰς σύστασις: Κλημ.'Αλ.Στρωμ.17,13.

διασπυρή(ή) μτγν. κ. μον. χάσμα, ὄνομαμα, ρήγμα: Πλά.Νε.4,7 ἤρξαντο αἱ διασπυραὶ ἀνασπύρασθεσαι, Ἰω.Μολ.346,17 ἐκ τῆς διασπυρῆς τοῦ ὄρου· 2) πάλ. ὑδατοσφράγις.

διασπύρα-ατος (τό) μτγν. κ. διασπύρ(βλ.λ.) κ.2)· 2) εἶδ. τοῦ γυναικείου αἰδοῦτος· Ἡσ. ἁσινδικὸν διασπύρα, τοῦ τῆς γυναικός: Ἰνπῶν.68 Α.

διασπύρα μτγν. διασφάττω βλλ.

διασπυρίζω ρήπιτο τὴν ἐδὼ καὶ ἐκεῖ ὡς σφαιρῶν· 2) ὄβ. ποι. ἐπὶ σώματος ἀνθρ., σπαράσσων διασκορπίζω: Εὐρ.Βακχ.1136 πᾶσα δ' ἡματωμένη χεῖρας, διασπυρίζεις σάρκα Πλευθῆος.

διασπυρίζομαι-ομαι μτγν. περιελίσσομαι ἐν τῶ σφαίρῳ: Νόνν.Δ.3,137.

διασφακτήρ-ήρος (ὁ) μτγν. ὁ διατέμων, ἀποτέμων· ἢ συνεκδ. ὁ φωνικός: Ἀντίφ.Θεσσα.ἐν ΑΠ 7,493 διασφακτῆρι σιδήρῳ.

διασφαλίκοι μτγν. ἀσφαλίκοι, σπηρεδὸς ἔκασφαλίκοι, ὄχυρώνων: Πολύδ.5,69,2 Φιλ.Βυζ.Θεσμ.4,2 τοῦτον ἰσῶθεν σχεδίαι σιδήρασι καὶ τετραπέδοις διασφαλιστο Ἰβουσι· ἢ παθ.: Ἰωσ.ΑΙ 15,11,3 τὰ δ' ἐντὸς σιδήρω διασφαλισμένα συνέχων τὰς ἀρμόγους ἀκινήτους.

διασφαλλῶ ἐπιτατ. τοῦ σφάλλω βλλ. ἐντελῶς ἀνατρέπω, κάμνω τὴν ν' ἀποτύχη παντελῶς: Λουκ.'Αποκ.17 ἀνεπέδισεν τὴν θεραπειάν καὶ τὴν τέχνην διέσφαλλε· 2) τὸ παθ. ἐν μέσ. σημ. διασφαλλομαι ὁποτιχῶν ἑντελῶς: Αἰσχίν.2,91 μὴ διασφαλλῆναι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας, Διόδ.Σ 20,10 πολλὸ δὲ διασφάλισαν τῆς ἀληθείας, Πολύδ.5,81,7.

διασφάξ-άγος (ή) κ. μον. κ. νεώτ. πάν ὄνομαμα βιαιῶς γενόμενον, σχίσμα, ρήγμα, χάσμα, ἴβιας ἢ βραχέως χαρόδρα, βράχος ἐσχισμένος, σπενδὸν μεταξὺ βράχων, φάραγξ· πρβλ. Ἡσ. ὁ διασφάγις, αἰ διασπῶσαι πέτραι τῶν ὀρώων· κ. Σουίδ. ὁ διασφάξ, διατομή ὄρου·: Ἡρ.3,117 διασφάγις δὲ τὸ ὄρος εἰς πέντε· ἢ μτγν. σχίσμα ἐν τῷ γῆ: Λυκόφρ.317· 2) μτγν. γεν. σχισμῆ ἢ κοιλότητος, ὅσον ἡ περὶ τοῦ βράχου τῶν ἱβῶων: Ὀππ. Ἀλ.1,744· 3) μον. εἶδ. ἀνατομ. τοῦ γυναικείου αἰδοῦτος, ἄ. διασφάμα: Εὐστ.897,60· 4) ἱστρ. σχισμὴ σιμφορῶν ἀγγείων: Ἰνπ.Τόν. Ἀνθρ.3· ἢ ὄμ. τοῦ ἡπατος: Ἡρόφιλ. π.Γαλ.2,570· 5) πάλ. θύροσφράγις.

διασφάξις-εως (ή) ἢ διασφάξ(βλ.λ.) 2) Ἰνπ.Επιθ. 2,1,8 διασφάξις· τῶν φλεβῶν (ὄμφ. ἀνάγν.).

διασφάττω μτγν. διχοτομῶ, κόπτω εἰς δύο, ἀποκόπτω τὸν λαιμὸν τινος, λαμοτομῶ: Λιδάων.Τόν. Κοινὸι 1,8 μετρεῖ δὲ τὴς οἰκίτης ἀποδράντα καὶ διασφάττω, Λιδάων.Τόν. Κοινὸι 1,8.

διασφενδύσις-εως (ή) νεώτ. ρίψις Ἰβου ἢ ἄλλου βληματός διὰ σφενδύων· 2) διαμελισμός καταθλιμὸς διὰ τῆς προσδόσεως τῶν ποδῶν οὐτῶ ἀπὸ τῶν κλάδων δύο ἀφ' ὧν ὄρων ταξοειδῶς καμψομένων καὶ ἀποτομῶς σφενδύων.

διασφενδονίζω μτγν. διασφενδονῶ βλλ.: Πλούτ.

Μάρκελλ.15 τῶν ἀνδρῶν ἀπορριζήθων καὶ διασφενδονομένων.

διασφενδονῶ-ὠν διασφείρω ἐκτίνασσω ὄσει διὰ σφενδύνης: Διόδ.Σ 17,83 τὰ μέλη διασφενδύνησαν ἢ μτγν. παθ. ἔξαικονίζομαι, ρίπτομαι μακρὰν διὰ σφενδύνης: Ἄγαθ.3,25 ἢ παθ. ἐπὶ προσ., ἐκτίνασσομαι, παρασπύρομαι ὀρηκτικῶς τῆς κείσε· Ξεν. Ἀν.4,2,3 οἱ φέρωμεν πρὸς τὰς πέτρας παύοντες διασφενδονοῦντο· 2) μτγν. διαμελίζω: Πλούτ. Ἀλέξ.43 διασφενδύοντες αὐτῶν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταῦτὸ καμφθέντων, ἑκατέρω.

διασφετερίζομαι ἐπιπατ. ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου σφετερίζομαι βλλ.: Φιλ.2,130 τὴν λείαν μόνον διασφετερίσασθαι διανοηθέντες.

διασφηκῶ-ὠν σφίγω τινά ἐν τῷ μέσῳ καὶ στενεύω εἰς σχῆμα σφηκός ὄβ. παθ. διασφηκόμενος γίνομαι ὡς σφῆξ, σφίγγομαι ἐν τῷ μέσῳ, κατὰ τὴν ὁσάν· Ἄριστ.Π.Σφ.1022 εἶτα θαυμάζεις μ' ὀρώων μέσον διασφηκόμενον· 2) μτγν. ἐνεργ. σφίγω ἢ δένω σφικτός: Νόνν.Δ 25,189 θῆρα κερυνθητήρα διασφηκῶς χαλινῷ, ζεύξας δύοβια γένηαι.

διασφηκῶ-ὠν μτγν., μον. κ. νεώτ. διαστέλλω, διανοίγω διὰ σφηνός: Μέγνης. Ὁρειβ.44,24,2 σκυληκῶν ἀνασπᾶττονα ἐπιπέδαι ὄσον μὲν διασφηνῶσαι μέχρι αἵμα καθάρων ἀπίοι· 2) μτγν. διασφηνόμαι, ἐπεσφρομαι ἢ παρεμβάλλομαι ὡς σφῆν, ἐσφηνόομαι· Ἡσ. στρέβλαι ναυτικαί, τὰς ἔβλαι τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνόονται γομφόμοι.

διασφηνόω-ω εἶμαι πλήρης σφηνός, αὐξάνομαι· Ἡσ. ἐδιασφηνόωσαι, αὐξήσασαι ἀπὸ τοῦ σφύζομαι.

διασφηνός-ος (ή) μτγν. κ. νεώτ. διχομήτρος, διαστολή, διάνομιμα διὰ σφηνῶν: Σωρων. 2,40· 2) νεώτ. ἢ ἐν τῷ εἰσαγωγῆ σφηνός πρὸς διάνοξιν· ἢ γεν. ἐμβολῆ διχνη σφηνός.

διασφίγγω μτγν. κ. νεώτ., μτγν. παθ. παροκ. διασφίγγομαι σφίγγω ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἰσχυρῶς, δένω ὀλόρω σφικτῶ, δυνατῶ: Ἐρασιπτ.π.Γαλλ.16,38 ζώνας πλατείας τὴν κοιλίαν διασφίγγειν, Παύλ. Αἰγ.3,44· ἢ ὄμ. παθ.: Εὐνάπ. Ἰστ.255 Δ σφραγίσαι χρυσοδέτοις διασφίγγομαι.

διασφίγγις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἰσχυρὰ σφίγγις, δέσις δυνατοῦ σφίξῃμ, δέσιμος: Σωρων.2,41.

διασφραγίζομαι μτγν. ἐπισφραγίζω: Πλά. Ἱερ. 39,32,10 καὶ ἔγραφα εἰς διβλίον καὶ διασφραγισάμην ἰδ. γρ. ἐσφραγισάμην ἢ.

διασφουδῶ-ὠν εἶμαι πλήρης σφουγούς, αὐξάνομαι· Ἡσ. ἐδιασφουδῶσαι, αὐξήσασαι ἀπὸ τοῦ σφύζομαι.

διασφουξίς-εως (ή) (διὰ -σφύξ) σφουξίς, ἰσχυρὸς σφουγός: Ἰνπ.Τρωφ.48 διασφουξίς φλεβῶν, Ἄρετ. Ὁξ.Παθ.2,2 διασφουξίς τῆς ἀρτηρίας ἢ μτγν. πολυμῶς κτύπημα: Ἄρετ.Κρον.Νοσῶ.1,3.

διασφάξ μτγν. ὀνόμαμα φλέβα, φλεβοτομῶ: Ἄρετ. Ὁξ.Νοσῶ.2,10 διασφάξις· τὴν φλέβα.

διασφάξις-εως (ή) πηθ. τὸ διδασχῶμα βλ.λ.2), ἄ. ἐνεργικός, ἐνεργῶς: Ἡσ. ὁ οὐτῶ λέγεται τις ἰ τόνος ἢ μουσική, ὡς τὸ διδασχῶμα, ΕΜ 340,6 ὁ τὸν ἐνεργῶν· κρούμα, διδασχῶμα.

διασχηματίζω διδω εἰς τὸ σχῆμα, διαμορφῶ, διαπλάσσω: Στράβ.17,1,4 ὁ ποταμὸς συνάγειται τε καὶ διαχεῖται καὶ διασχηματίζει τὴν χώραν διασφούρος· ἢ ὄμ. τοῦ παθ. διαμορφοῦμαι, λαμβάνω μορφήν, σχῆμα: Πλάτ.Τῆμ.50 C ἐκμαγοῦν γὰρ φύσει ναυτὶ κελταί· ἢ διασχηματίζομενον ὑπὸ τῶν ἐπιστόντων ἢ τὸ μέσ. διασχηματίζομαι ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, σχηματίζω, μορφῶ τὴν ὡς δημιουργός: Πλάτ. Τῆμ.53 Β οὕτω δὴ τότε περικτόμα ταῦτα πρῶτον διασχηματίζομαι εἰδεῖαι τε καὶ ἀριθμοῖσι ἢ μτγν. γεν. χαράσσω, ἐκτύπω: Λουκ.'Ἰωρ.6 τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνους διασχηματίζοντες· 2) μτγν. μέσ. διδω εἰς ἑαυτὸν σχηματίζομαι κατάλληλον πρὸς τὴν ἐπιουδίζομαι πρὸς τὴν: Εὐνάπ. Ἰστ.269D ἔκεινος ἐπὶ τὸ πρῆμα διασχηματίζομαι.

διασχηματίζω-εως (ή) μτγν. ἢ κατὰ μορφήν τινα διάπλασις, ἢ διαμόρφωσις: Πρόκλ.Τῆμ.3,261 D.

Διασχιδής-ος-ές μτγν. διασχιδόμενος, διασχιδόμενος: 'ΑΒΛκ.11,488 D καθ' ἑκτέρον τοὺς διασχιδεῖς εἰσι ῥάβδοι ἀπ' ἀμφού.

Διασχιδῶν ἔπιρορ, ἀγάλ., χωρίς 12ία, χωριστά: Σχόλ.Διον.Θρ.ἐν ΑΒ 784,2 ε διασχιδῶν, λέγεται τὰ στήληδον γεγραμμένα, παρά τὸ ἔχειν διασχιδόμενος καὶ διακεκομμένους τοὺς ἀγίους ἀπ' ἀλλήλων κ.

Διασχίζω κ. νεώτ. σχίζω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν: 'Οδ.17 κ. τριτὰ δὲ σὴν τριτὰ δὲ καὶ τετραχθὰ διασχίοντες ἰς ἀνεμόν, Στδ. 'Ανθ.3,191 διασχίσας ἔβλασ, κ. παθ.: 'Ιλ.Π 316 νεύρα διασχίσθη, Πλάτ. Γοργ.469 D κόν θοιμαίνον διασχίσθη, διασχισμένοι ἴσται, - διασχίσις τὸν κορμὸν διὰ πλήγματος τοῦ πελέκειωσ' || μτγν. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν γην, διατέμνω: Διον.Π 1042 ἀρόφρω ἀλλὰκ ἐπιθύνουσι διασχίζοντες ἀρούρασ' || νεώτ.κ. ἐπὶ πλοίου ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν: τὸ πλοῖον διασχίξε τὰ ἄγρια κύματα' 2) μέσ. ἀπὸ στρατιωτῶν, χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι ἐξ ὁμάδος, ξεκοδοί: Ξεν.ΚΠ 4,5,13 ἐν δὲ τῇ ὁδοῦ πορευόμενοι διασχιθεῖσθες τριβῆ τινὶ ἐπ'ἀνοντο' 3) μτγν. μέσ. μτφ. εὐρίσκουσι ἐν διαστάσει, διατελοῦ ἐν διανοίᾳ, διανοῶ: Καρπίτ.δ.1, διασχίστη ἡ πόλις' 4) μέσ. ἀπρσο. ὑπάρχει σχίσμα, σχισμὴ: 'Αριστλ. 'Αναμν.475 κ.2 τοῦτ' ἐστι διασχίστη' 5) νεώτ. διέρχουμαι βίαιώς διὰ μέσου πνός: διασχίσις τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ' || διέρχουμαι, διατρέχει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον: ἡ ἀστραπὴ διασχίσις τὸν οὐρανόν, - ὁ ποταμὸς διασχίξει τὴν πεδιάδα, - διασχίσις τὸν ὕκεανόν- τὴν ἔρημον.

Διασχίζε-ιδος (ἡ) ἡ διαίρεσις, ἡ διάσχισις, ἡ σχισμὴ: Ἰην. Αγγμ.44 παρά τὴν διασχίδα τῆς φιλότηδ.

Διασχίσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ εὐρεία σχίσαις, ὁ χωρισμός, ὁ διαχωρισμός: 'Αθῶν.11,488 B φυλάττουσι τὴν διάσχισιν, -διάσχισις τοῦ κρανίου' || ἐπὶ ὁδοῦ, σχισμὴ, ρωγμὴ: Θεμιστ.Λογ. 20,236 B εὐρείας ὁδοῦ καὶ μεγάλης σμικραὶ διασχίσις' || νεώτ.1ατρ. ἀνωμόλος καὶ βίαια λύσις συνεχίσις τῶν ἀρκῶν' || νεώτ. ναυτ. ἡ διανοίξις μεγάλων σχισμῶν διὰ μαχαίρας εἰς ἰστίον ἢ συνδύμενον νὰ πτυχθῇ ἐν θυέλλῃ, ἢ να διασπείρει δι' αὐτὸν ὁ ἀνεμος' 2) νεώτ. ἡ διαδρομὴ, ἡ διάπλους: διάσχισις τοῦ βερσίου πόλου- τοῦ ἄερου.

Διάσχιμα-ατος (τὸ) κ. ἀγάλ. τὸ διασχιδόμενον, τὸ ἀποκεκομμένον: Σχόλ.Διον.Θρ.191 Η οὐδὲν ἴσται μέσον αὐτῶν τὸ διάσχιμα (ἄγρ. διάσχιμα)' 2) μτγν. μουσ. διάστημα ἰσου πρὸς τὸ ἡμισυ τῆς διέσεως βλλ.: Φιλῶλδ.

Διασχισμός (ὁ) πᾶν κ. ἀγάλ. ἡ διάσχισις βλλ.: Σχόλ.Αισχ.1κ.131' 2) πᾶν μτφ. διχαστάσις, διχώνισα, φιλονικία, ρηξίς, στάσις.

Διασχιστός-ον μον. κ. νεώτ. ὁ λαν ἡ καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ἐσχισμένου: Νικ.Χων.Χρον.142,19 διάσχιστος χιτών, - διασχιστὰ βράχιοι.

Διασχισιῶν 'Ἡσ. ε διασχοισιόμενοι, διασκορπισμένοι κ.

Διασχολῶ-έω μτγν. ἐπίτασ, τοῦ ἀσχολῶ βλλ., μ. μέσ. διασχολοῦμαι ἀσχολοῦμαι, κατανομοῖ ἐπιμελῶς εἰς τι: 'Ἡρωδιαν.7,67 διασχολουμένω δ' ἔκεινφ πρὸς τὴν τὸν σφραγίδων ἐπιγυωσιν.

Διασχοῖ (σῶσις) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., μέσ. ἀόρ. διασχοῶμην, δημ. ἀόρ. μέσ. διασώθηκα, παθ. παροκ. κ. ἐν μέσ. σμγ. διασώσσομαι κ. διασώσωμαι διαφυλάττω, διατηρῶ τινα σῶσον, ἀκέραιον, ἀβλαβή, διὰ μέσου κινδύνου, δθ. ἀπαλλάττω ἀπὸ ὀλέθρου κ. γεν. ἀπὸ κακοῦ, γλυτώνω: 'Ἡρ.2,156 'Απόλλωνα κ., δεξιέμην θείσεωσ κατακράψασα, 'Ἰσοκρ.1,23 φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων, - διασώσωμεν τρεῖς ἐκ τῶν υσαυγῶν' || κ. ἐπὶ πόνεωσ ἡ ἔθνεωσ: Ἐδρ.Φοίν.783 προσευχόμεθα τῆσθε διασώξαισιν πόλιν' || ὁμ. τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. σμγ. ἀπαλλάττω ἀπὸ κινδύνου, ἀπὸ ὀλέθρου, ἀπὸ θεινοῦ: Δημ.1396 ἡ πάσα τῆς Ἐλ-

λάδος ἄρα ἔλευθερία . . διασώζετο, Λυκοῦργ. 150,9 αὐτὸς δὲ μόνος διασώθεισ ἄκοι, Μηνσι.13 Θεοτοκίον ὡς διασωθέντες . . τῆς πρὶν καταρσίς, - οὐδέτις ἐκ τῶν ληστών διασώθη, - διασώθηκα κομνηνῶν' || εἰδ. τὸ παθ. ὡς μέσ. ἀνάλοκ-θῶνα ἐξ ἐπιπνύουσι ἀσθενέσις: Ξεν.'Απομν.2,102 οὐκ οἷσι σοι ἔδρον ἐναι ἐπιμαλθησὶν ὄπισθε διασώθησ' || νεώτ.ἐν τῇ σμγ. ταῖσθαι καὶ τὸ ἐνεργ': 2) κ. μσν. κ. νεώτ. διασώζομαι εἰς ἢ πρὸς ὅθῳνα ὀβλαβῆς, ἀσφαλῶς (ἐν, διασφύζον κινδύνου): Θεουκ.4,113 διασώζονται εἰς τὴν Λύκον, Ξεν.'Αν.5,4,5 ἡμεῖς βουλόμεθα διασωθῆναι πρὸς τὴν Ἑλλάδα, Βίβ.Γερμανοῦ 'Ἡγουμν.23 πρὸς τὴν εὐδαίμονα πόλιν ἄπτοντο, πρὸς ἡμ. διασωθέντες, - τὰ γυναικόκοιτα διασωθήσασιν εἰς τὸ δροσ' || μσν. κ. νεώτ. ἐν τῇ σμγ. ταῖσθαι κ. ἐνεργ. μτφ. τῆς εἰς: Σγουρόπουλος Σύν.Φωκρ.4,22 διασώσωμεν τὸν πατριάρχην εἰς τὴν ἐτοιμασθένσιν αὐτῷ οἰκίαν, - διασώσω τὸν φονεα εἰς τὸ κελλῆνον του' 3) τὸ μέσ. διασώζομαι ἐπὶ πραγμ. σφῶτα, ἀσφαλῶς, διαφυλάττω τι δι' ἑμαυτὸν: Ξεν.ΚΠ 4,2,28 τὰ πλείστου ἄρα ἐλάμβονον ὡς διασωσάμενοι' 4) κ. νεώτ. ἐν ἀναφ. πρὸς πραγμ. διασφαλῶτω, διατηρῶ σῶσα, δθ. διακρατῶ, φυλάττω: Εὐρμ.'Ελ.δ5 Ἴν' ἀνδρὶ τῶμα διασώση λέχη' || εἰδ. διατηρῶ ἐν τῇ φυχῇ' κ. εἰδ. ἐν τῇ μνήμῃ, ἐνθυμοῦμαι: Ξεν.'Ελλ.7,2,17 διὰ καρτερίας τὴν πίστιν θείσεωσ' || κ. νεώτ. σφῶτα διὰ μέσου τοῦ χρόνου, διατηρῶ, ἐξοικολοῦθῶ νὰ ἔχω: 'Ἰσοκρ.10,63 τὴν πόλιν τῶν Σπαρτιωτῶν τὴν μέλιστα τὰ παλαιὰ διασώζουσαν, - οἱ Ἕλληνας διασώζουσι πολλὰ τῶν ἀρχαίων ἐθίμων' || ἐν ὁμ. σμγ. κ. τὸ μέσ.: Ξεν.ΚΠ 8,8,15 τὴν δὲ τῶν Μήδων μαλακίαν διασφύζονται' || νεώτ. ἐν ὁμ. σμγ. κ. τὸ παθ.: εἰδω-λολατρικαὶ προλήψεις πλείστα διασώσσαν παρ' ἡμῖν - ρ. παροχ. Διασώστης, διασώσις.

Διασωληνίζω μσν. διὰ σωλήνων μεταδίδω, μετα-χεύω, διαχεύω ἐν γρ.κ. μτφ.: Γερμ.8 ἐν Μί.685, **Διασωλῆναισις**-εως (ἡ) νεώτ. 1ατρ. ἡ δι' ἐλαστικῶ σωλήνων ἀποχέτευσις τῶν ὀργῶν τρῶστος' 2) ἡ εισαγωγὴ εἰδικῶ σωλήνων ἐπὶ τοῦ λάμργου πρὸς διεκκόλυσιν τῆς ἀσπασίωσ.

Διασωματιζῶ διαίρω τὸ αἶμα, διαμελίζω 'Ἡσ. ε διασμητιζῶ δὲ, διασωματίσθην κ.

Διασωματικῶ-ῆ-ό δημ. ὁ ἀνήλικος, ἀναπερ-μένος ἡ ἐκτεπόμενος εἰς ὄλον τὸ αἶμα: Φωτιῶδ. Φ' Ἐπιφ.Θερμ.σ77 τῆ λένε μεγάλη κυκλοφορῶσ τὸν ποῦμα διασωματικῶ.

Διασωματικός (ὁ) δημ. κ. διαθῶνας ὁ δαθῆν βλλ. **Διασωπάσσομαι** μέσ. μέλλ. τοῦ διασωπῶ βλλ. **Διασωπά**-έω ὄμρ. ἀντὶ διασωπῶ βλλ., μόν. ὁ μέσ. μέλλ. διασωπάσομαι: Πλῆθ.Ο 13,91 διασωπάσομαι ὁ μόρον ἐγώ.

Διάσωσις-εως (ἡ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἀπὸ κινδύνου ἢ γεν. κακοῦ ἀπαλλαγὴ, διαφυλάξις, ἡ σωτηρία: Γρηγ.Νέουσ.2,1043,Β τὴν ἐν θυλίῳ λήρνακι μικρῶν τὸν γένεωσ διασωσιν, - ἡ διάσωσις τοῦ πληρωμάτου - μέρους τῆς περιουσίης' 2) μσν. ἡ ἀσφαλῆς μεταφορῶ, ἀφίξις εἰς τὸ μέρος: Κωνστ. Πωγων. Ἐπιστ.Πράξ.α' Συνόδοου β' καὶ καστελλάτουσ καρὰθῶνος παρασχεθῆναι εἰς διάσωσιν αὐτῶν' 3) νεώτ. ἡ διὰ μέσου μακροῦ χρόνου διατήρησις, διαφυλάξις: ἡ διάσωσις κερμηλήσ.

Διασωσῖμα-ατος (τὸ) μσν. τὸ διασώζεσθαι, ἡ διαφυλάξις, σωτηρία: Ἰωσ.Υμνογρ.1020 διάσωσῖμα κόσμου' || ὁ διασώζων, σωτήρ: Μηνσι.3,20 Θεοτοκίον τῶν Ὁσίων καυχήματ' ἐκ διασωσῖμα.

Διασωσμός (ὁ) μτγν. κ. δημ. ἡ συντέλεσις διασώσεωσ: 'Ακῶλ.Πδ.Ψαμν.54,9.

Διασωσότης (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δ.ἀνόνη, τὸ διασω-σῆσ βλλ.' || νεώτ.θηλ. -ώτρια ὁ διασώζων, ὁ ἀπαλλάσσων τινὰ ἢ τὸ ἀπὸ ὀλέθρου.

διασωστής (ὁ) μτγ. ὁ διασώζων, διαφυλάττων τινά ἀσάφῃ, ἀκερασίῳ, ἀσφαλῆ ἢ εἰδ. ὡς ἀσάφ. ὁ ἐν πόλει φύλαξ, ἀστυφύλαξ Ἰουδαίου. Νεαρχ. 130, 1. **διασωστικός** ἡ-ὄν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἰκανός, ὁ ἐπιτήδειος ἢ πρόθυμος εἰς τὸ διασώζειν, διαφυλάττειν σῶον, ἀδάσῃ. Μάξ. Τύρ. 20, 5. ὁ ἐν γὰρ διασωστικός διὰ τὴν φύλαξιν, Θεολ. Ἀριθμ. 5 (θεός) διασωστικός καὶ τὴν φύσεων τρηπτικός, - διασωστικαὶ προσάφθαι - μέσα.

διασωφρονίζομαι μτγν. διαγυφνίζομαι, ἀμύλλωμαι εἰς σωφροσύνην ἢ Συνέσ. 28 D.

διασώξω μτγν. ποι. μεταβάλλω εἰς τρίμηνα ἢ Νίκ. Οηρ. 696 ὡς διὰ κνήσῃ σκελετόν δάκος. **διάτα** (ἡ) [διατάσσω] δημ. διαταγή, παραγγελία, ἐντολή ἢ Γρην. Σκ. Τερρ. Ἡ σφίγγα 5 καὶ βγάξει ὁ ῥάγας διάτα, Δραγ. Ὁσ. Ζωντ. 113 δὲν ἐσκιάζονταν ἀπὸ... τῆς διατάς τὸ ἀσουλάνου ἢ εἰδ. παραγγελία ἐπινοουμένη. Κρυστ. Ἐπιμ. 26, Βοσκ. 26 τ' ἔγω δυὸ λόγια νὰ σὰς πῶ, νὰ σὰς ἀφῶσ διάτα ἢ διαθήκη ἢ μετὰ τὴν διάτα του ἀφῆσε τὴν περιουσία του στὴν ἀνιψία του.

διαταγῶν διατάσσω, διευθετῶ, τακτοποιῶ ἢ Ξεν. ΚΠ 6, 3, 33 ὅτι καλῶς ἔδοξεν αὐτῶν τὴν ἐκ τὸ βασιλείου ἔλασιν διαταγῶσι ἢ δ. γρ. διατάζει ἢ.

διαταγή (ἡ) μτγν., μων., νεώτ., κ. δημ. ἡ προφορικός ἢ ἐγγράφως νοσημένη ἐκδηλωσὶς βουλήσεως πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ ἀποφυγὴν πράξεως, ἐντολή, προαγωγή, ἐπιταγή ἢ ΠΔ Ἐοδρ. 2, 4, 11 αὐτὴ ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, ΚΔ Ρωμ. 13, 2 τῆ τοῦ Θεοῦ διαταγῆ, - κατόνιν ρητῆς - ἐγγράφου - προφορικός διαταγῆς - διαταγὴ ἀνωτέρου - στρατηγῆν, - ὁ κύριος μὸς ὅσως διαταγῆ, - κατὰ διαταγὴν τῆς ἀστυνομίας ἢ φρ. εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας θύνασθε νὰ με διαθεσθε κατὰ βουλήν ἢ νεώτ. εἰδ. στρατιωτ. ἀπόφασις διοικητικὴ ἐγγράφως ἢ προφορικός εἰς ὑποδεστέρας πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ διαταγὴ πορείας - σταθμισέως, - ἡμερησία διαταγὴ (ἡ κατ' ἡμέραν ἐκδιδόμενη διαταγὴ ὑπ' ἀρχηγῷ στρατιωτ. σώματος) ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐγγράφου περιῶν διαταγῶν καὶ βιβλίου, ἐν ᾧ γράφονται αἱ διαταγαὶ ἢ ἐλήθη ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιστρατεύσεως, - φέρε μου τὴ διαταγὴ ἢ πᾶν. κ. νεώτ. εἰδ. ἐντολή, ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἢ Πᾶν. Ἀπολλωνιδῆ ἐκ διαταγῆς Λαοντιῶν ἀρτάδας β' ἢ νεώτ. ἔμπρο. φρ. γραμμῶν εἰς διαταγὴν χρεωστικὸν ἔγγραφο, καὶ ὁ ὁ ὑπογράφων αὐτὸ ὡς ὀφειλέτης ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσῃ ἐν ὀρισμένῳ χρόνῳ εἰς τινα ἢ εἰς ὑπὸ τούτου ὑποδειχθεσόμενον πρῶτον χρηματικὸν τί πᾶσον φρ. συναλλαγματικός ἢ πληρώσατε εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ... 2) μτγν. ἡ λατρικὴ συνταγὴ ἢ Ρωθφ. Ὁρειδ. 48, 13 3) διατάξις βλλ. ἢ ΚΔ Πράξ. 7, 53 ὅτινες ἐλάδετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων ἢ διαταγαὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἔργον περιῶν διατάξεις δῆθεν τῶν Ἀποστόλων 4) Ἐπιγρ. ἡ διὰ διαθήκης διάθεσις, τακτοποιήσις τινος 5) πᾶν. διευθέσις, διάθεσις, διατάξις ἢ Πᾶν. διαταγὴ τῆς τρύφης ποιήσασθαι.

διατάγμα -ατος (τὸ) μτγν., μων., νεώτ., κ. δημ. διαταγή, προαγωγή, πρόταγμα ἀρχῆς τινος ἢ ἀρχόντος ἢ Διόδ. Σ 18, 64 ἀποδοῦναι τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς κατὰ τὸ γεγενημένον διάταγμα, ΚΔ Ἐβρ. 11, 23 καὶ οὐκ ἐροθήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως, Πλούτ. Μάρκελλ. 24 τὰ διαγράμματα τῶν ἀρχόντων Ἐλληνες μὲν διατάγματα, Ῥωμαῖοι δὲ ἐδικτὰ προαγορευέουσιν ἢ νεώτ. εἰδ. ἔγγραφο διαταγῆ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας συνήθ. πρὸς ἑμνησίαν ἢ ἐφαρμογὴν νόμου, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐπὶ περιχορῶν νομοθετικῶν ἢ προεδρικῶν - βασιλικῶν - ἐκτελεστικῶν - ἀναγκαστικῶν διατάγμα

(τὸ) ἐκδιδόμενον ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς κυράσκειας αὐτοῦ ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἢ

2) πᾶν. διάθεσις κατὰ διαθήκην 3) Ἐπιγρ. διακοινωσις, συμφωνία (Lat. pactis) ἢ Ἐπιγρ. εἰς τὸ τῶν φίλων διάταγμα ἀναφέρειν ἢ ὄμ. φρ. κατὰ τὸ διάταγμα ἢ κατὰ τὴν συμφωνίαν.

διαταγματικός ἡ-ὄν γλωσσ. ὁ τοῦ διατάγματος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναπερόμενος εἰς διάταγμα βλλ.

διαταγῶν (ὁ) γλωσσ. διατάξις, διαταγή. **διατάξω** δημ. διατάσσω βλλ., διδοῦ διαταγὰς.

διάταξαι (τὰ) μτγν. σύμμιξις διατριβῆ, πραγματεία ἢ Ἀνών. Βίος Ἀριστείδ. 14, 3 W.

διατακτός γλωσσ. ἐκδιδὸς διαταγῆν.

διατάκτης (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ διατάσων, προτάσων, ἐντολοδόχης ἢ Ἐρμῆς Ν. Στοδ. 1, 49, 69 ἀποστολεύς τε καὶ διατάκτης τῶν ἐνωσωπιωμένων ψυχῶν ἢ συνεκὸς ἀρχων, ἡγεμὼν ἢ Σχολ. Ἰκ. Δ 285 ἢ Ἡγήτορες διατάκται ἢ 2) νεώτ. δημοσιολ. ἀρχὴ ἐκδιδούσα ἐντάγματα πληρωμῆς ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου ἢ κύριος καὶ δευτερευόντος διατάκτης.

διατακτικὸν (τὸ) νεώτ. τὸ δεύτερον καὶ κύριον μέρος δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἐν ᾧ γίνονται δεκτὰ ἢ ἀπορρίπτονται τὸ αἴτημα τῶν διαδίκων καὶ δι' οὗ διατάσσεται ἡ ἐκτέλεσις.

διατακτικός ἡ-ὄν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος πρὸς διατάξιν, διευθεσίαν, κατάταξιν, ὁ διευθετῶν, διατάσων ἢ Φιλῶδ. Οἰκ. 52 ἢ Πτολ. Τερὰδ. 82

2) νεώτ. ὁ ἀναπερόμενος εἰς διατάσσαν, διατάκτην ἢ εἰς διαταγὴν ἢ ὁ ἐκ τούτων προερχόμενος ἢ διατακτικὸν ἔγγραφο ἢ τὸ θηλ. ὡς οὗς διατακτικὴ ἔγγραφον παρόχρον τὴν ἄδειαν ἐλοπαρξῶς, παραλαβῆς ἀποθηκείσεως κττ. ἢ τὸ οὐδ' ὡς οὐς, διατακτικὸν βλλ.

διατακτικός ἐπιγρ. γλωσσ. κ. νεώτ. διὰ διατάξεως ἡ διαταγῆ ἢ προστακτικός.

διατάκτηρ -ορος (ὁ) σχόλ. κ. μτγν. ὁ ἐπιβάλλων τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ἢ Ὀρφ. ἄν. 54, Ἰζέτ. Λυκόφρ. 523 ἢ κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτηρ λέγεται ἢ.

διαταλαιπώρ -εω μων. ὑψίστατος, ὑποφέρου κόποις ἢ Κορηπίσιος 8, βλ. Πάτερων 1, 607 A.

διαταλαιπώρ -ὄω μτγν. ταλαιπώρ, μ. παθ. διαταλαιπώρῃσι ἐπὶ πλοίων, διακλιωθῆναι, κἄν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ταλαιπώρῃσι συνεκῶς ἢ Ἀχιλ. Τάτ. 3 ἢ διαταλαιπώρῃσιν ὀδῶν τὴν ναῦν τὸς κύμασιν.

διάταμα -ατος (τὸ) ἢ νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διατείνου, ἡ διάτασις, ἡ διὰ διατάσεως ἐπιμηκύνσις, τέντωμα, τσίτωμα ἢ ναυτ. εἰδ. διατάμα σχοινίου κ. διάτασις ἐργασία καὶ ἦν τὰ μήλα ἐν χρήσει σχοινία ἐκτείνονται καταλλήλως, ὥστε ἐπιμηκύνόμενα νὰ ἔχωσι μῆκος σταθερῶν.

διάταμα (τὸ) 2) μων. κ. δημ. [προφ. τρισύλλ.] τὸ διάταγμα βλλ., προτροπὴ, νοουθεσία, συμβουλή ἢ Ἐρωτόκρ. Α 771 τὰ γνωστικὰ διάταματα, ποῦ ἢ Φροσύνη μίλειε πρὸς διαταγὰς.

διαταμίσιος φυλάττω καὶ διαχειρίζομαι ἢ Πλάτ. Νόμ. 805 E πάντα χρήματα παρέδομεν ταῖς γνωστικῆς διαταμίσεως ἢ μέσ. διαταμίσιος ἀποταμίεω ἢ Πλάτ. Κριτ. 111 D τὸ κεραμίδι διαταμιευμένη τὸ καταποθεῖν ἐκ τῶν θημάτων ὄδωρ

διατάμνω ἰων. κ. δωρ. τ. τοῦ διατείνω βλλ., μέλλ. διαταμίω ἢ Ἡρ. 9, 139 ἐδόκεε αἰ... συμβουλεύειν... πᾶντας μέουσιν διαταμίειν, Ἡρακλείδης Πιν. 275, 65 τὸν διατάμνοντα τῶς χώρωσ

διατάμος (ὁ) μων. κ. δημ. διαταγὴ, διάταγμα ἢ Κορ. ἸΑ 2, 108 ἢ παραίσεις ἢ Σαχλ. Ν. Κορ. Ἄτ. 2 ἢ Ὀτ 2 διαταμοῦ καὶ παιδεύσεως νὰ γράφω.

διάτανος (ὁ) δημ. ἐν ἡμιωτέρῳ ἐκφρασίῳ, ὁ διάβολος, ὁ σατανᾶς, ὁ διάστως κ. διάσκατος ἢ Κορὰβ. Ἰ Πλωρ. σ. 20 Πλωρωμ. διάτανε ἢ

διάτανουσῶν (ἡ) μων. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ διαδόλου, τὸ ἔχειν νωρίστατα ἰδιότητα εἰς διόβολον, σατανικότης, διαβολία ἢ Γεωργ. Π. Κ 627.

διατανύω μτγν. διατείνω, ἐκτείνω, ἀπλώνω ἢ Ἀπολλ. Ρ 4, 601 ἐν τμ. γ διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσας

· ολωνός || τὸ μέγ. τανύνομαι, τετάνυνομαι, ξετώ-
νομαι, ξετωλόγημοι : Σχολ.Λοικ.2346 ε' σπορδιν-
σθαι σημαίνει τὸ μετὰ κάσμου διατανύεσθαι :

Διατάξιμος (οἱ) Ἔλληρ. ἠπάλληλος ὁμάδος
βοικλῶν, ὁ διατάξιμος διασπυρβίλων τὰ τῆς ὑπε-
ρεσίας ἐκάστω τὴν παρά τῆς ὁμάδῃ ποιεῖται :

Διατάξις-εως (ἡ) (τάτος) κ. μον. κ. νεώτ. ὄμ. -ἡ
τὸ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, πλήρως ἐν τῷ εἶθε θέ-
των, διευθετήσας, ταπεινοποιῶν : Πλάτ.Λοικ.Νομο.
Σύγκρ.2 τῆς τε διατάξιως καὶ διαρρύσιως τῶν πο-
λιτευμάτων, - διατάξις μουσεῖον κ κίριων - ἐκθε-
μάτων, - κάθε βιβλιωθήκη χρειάζεται καλὴν δια-
τάξην || κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ τῶν στοιχείων τοῦ ἀρ-
παντος, διευθετήσας, ἢ ἐν τῷ στήθων διαθείσις
κατάτας : Πλάτ.Τίμ.33 Β νῦν δ' ὄσον τὴν διατά-
ξιν αὐτῶν (τῶν στοιχείων) ἐπιχειρητέον ἐκάστην,
Ἀριστ.Οὐρ.300 β,25 ταῦτ' ἢ τὸ κάσμου ἔχει τὴν
σφάραξιν, Θεοδώρητ.283,4 πάσα τῆ διατάξις τοῦ
οὐρανοῦ || ὄμ. ἐπὶ τοῦ στρατεύματος, παρ-
ότως, κατάλληλος διευθετήσας στρατεύματος πρὸς
ἀντιπετόπιον ὄρισμένης καταστάσεως : Ἡρ.9,26
ἐν τῇ διατάξῃ ἐγένετο λόγων πολλῶς ὠμοσῶς
Δημ.309 ἡ διατάξις τῶν φυλάκων, Πίν. διατάξις
παραφυλακῆς πλατιῶν καὶ θυμῶν, διατάξις μά-
χη - πορείας || ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν ὄλων καὶ μη-
χανημάτων τοῦ στρατεύματος : διατάξις πυροβό-
λων - ὄχυρωμάτων κττ. || ὄμ. εἰδ. ναυτ. ἡ κα-
νονικὴ διευθετήσις τῶν πολεμικῶν πλοίων κατὰ τὴν
πλοῦν ἢ ἀγκυροβολῶν || 2) μγν. κ. νεώτ. ὄμ. ἐπὶ
τοῦ χρηστοῦ λόγου, ἡ διευθετήσις, κατάταξις τῶν
διαφορῶν μερῶν αὐτοῦ : Λοικ.Ιστ.Συγγρ.24 ὅσα ἂ
ἠρμηνεύσας ἡ τῆς ἄλλης διατάξιως ἀμνησθήσεται,
- διατάξις τῆς ὄλης τοῦ βιβλίου || νεώτ.
ἡμεροῖα διατάξις ὄμ. -ἡ ἡ κατὰ σφῆραν διευ-
θετήσις τῶν ὑπὸ σφῆρασι θεμάτων καθ' ὄρισμένη
συνερίαν αμνηστέου πινός καὶ ὁ πινός ἢ τὸ
ἐξερροφῶν τὸ περιεχόμενον τὴν διατάξιν ταύτην || 3) μγν.
κ. μον. διαταχθῆ, προσταχθῆ, ἐντάλη, παραγγεῖλαι :
Πάδ.Ψαλμ.118,91 τῆ διατάξις σου διαμένει ἡμέρα
|| πάλ., μσν., νεώτ. κ. ὄμ. διάταγμα ἀποκράτο-
ρος, ἡγεμόνος ἢ γεν. ἀρχῆς πινός πολιτικῆς ἢ ἐκ-
κλησιαστικῆς : Πάπ. κατὰ διατάξιν τοῦ Ἀδρια-
νοῦ, αὐτ. ἐκ τῶν νόμων καὶ τῶν θεῶν διατάξιων,
- ἐκκλησιαστικαὶ διατάξεις - ἀστυνομικὴ διατά-
ξις εἰδ. νεοραὶ διατάξεις (συλλογὴ νόμων τοῦ Του-
στινοῦ), - παπικὴ διατάξις (παπικὴ ἀπόφασις ἐπὶ
ζητημάτων διοικητικῶν καὶ συνεκδ. παπικῆ ἐπιστο-
λῆ περιέχουσα ἀπόφασις ἢ διατάγμα) || ὄμ. εἰδ.
φευδο-ισθῶροιαι διατάξεις συλλογὴ νόμων ὡς εἰδ.
τὸ πολὺ πηγῶν κανονικῶν δικαίων τῆς καθολικῆς
Ἐκκλησίας || νεώτ. εἰδ. περίοδος τοῦ κειμένου
συντάγματος, νόμου, κανονισμοῦ, κατὰστατικῶν
κττ., ἀφορῶσα εἰς ὄρισμένον θέμα : θεμελιώδεις
διατάξεις τοῦ συντάγματος | οἱ μὴ δύνασται ν
ἀναθεωρηθῶσι || 4) μγν. διαθήκη : Πολύδ.4,87,5
βουλόμενος, - κινήσει τὴν ὕπ' Ἀνηγόνο κατα-
λειθέσαν διατάξην || 3) μγν. συμφωνία, συνθή-
κη : Πολύδ.27,11,3 ἐποίησαντο διατάξιν πρὸς τὸν
Περσῶν περὶ τῆς τῶν αἰχμαλώτων διαλυρώσεως,
Διαταράκτης (οἱ) νεώτ. ὁ διαταράσσων τὴν τάξιν,
Διαταράκτης-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἐκ τῆν ἰδιότητα
νὰ διαταράσῃ, ὁ ἐπιφέρων διαπραχθῆν, διατά-
ραξιν βλλς : λόγοι διαταρακτικῆς τῆς εἰρήνης,
Διαταρακτικῶς ἐπῆρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἐπι-
φέροντα διαπραχθῆν, διατάραξιν βλλς

Διατάραξις-εως (ἡ) νεώτ., ὄμ. -ἡ ἡ πράξις δι-
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαταράσσει, διαπραχθῆ, δια-
σάλευσις, σύγχυσις, ἀτάξια : ἡ διατάραξις τῶν
ὁδῶν || γεν. ἡ ὁλοκλήρις ἀνεγνωρισμένης
πινός τάξεως, κανονικῆς καταστάσεως : ἡ διατά-
ραξις τῆς σφῆρας προτεραιότητος || νομ. δια-
τάραξις τῆς εἰρήνης ἀδικημα διαπραττόμενον

ὑπὸ ἀτόμου ἢ ὁμάδος κατὰ τῆς ἡσυχίας διὰ τῆς
ἐπιπερήσεως ἀδικῶν πράξεων, ἡ τῆς διαδόσεως
φειδῶν εἰδήσεων : διατάραξις τῆς κοινῆς εἰρή-
νης - τῆς οικιακῆς εἰρήνης - τῆς εἰρήνης τῆς ἐκ-
κλησίας || 2) εἰδ. λατρ. ἀποξίς, ἀνωμαλία περὶ
τὰς σωματικὰς ἢ ψυχικὰς λειτουργίας : διατά-
ραξις σωματικῆ - τοῦ νευρικοῦ συστήματος - (τῶν)
φρενῶν, - ψυχικὴ διατάραξις (σφῆδρα, ἰαχυρὰ
συγκλήσις) || 3) ὄμ. γεν. ἡ μετακινήσις τμημά-
τος τοῦ στερεοῦ τῆς γῆς φειδῶν ἐπιφέρουσα με-
ταβολὴν θέσεως πετρωμάτων πινός || 4) ὄμ.
ἀστρ. τὸ φαινόμενον τῆς ἐκτροπῆς τῶν ὀδῶν
σώματων ἀπὸ τῆς ἐλλειπτικῆς αὐτῶν τροχῆς,

Διατάραξος κ. μον. κ. νεώτ. κ. -ἄττω, ὄμ., -αῶ,
κ. ὄρ. παθ. διαταράχθηκα ἐπὶ πρ. ἐμβόλλω
εἰς ταραχὴν, ἐπάγω, προκαλῶ σύγχυσιν, ἐνόηλη-
σιν : Πλάτ.Νόμ.757 Α δια τὸ μὴ σφῆδρα σφῆρας
εἶναι ἀπόρροα ἄρῆς διαταράττει | ἡ ἰσότης |,
Ξεν.Απομ.4,240 εἰς ἔγνω αὐτὸν ὄδους ἔχοντα,
ἡκιστα μὲν διατάραττεν || κ. παθ. ὑφίσταμαι
ταραχὴν, σύγχυσιν, ὄδ. κ. διατελῶ εἰς ταραχὴν,
βορβοροῦμαι, τὰ χῶν, σασιζῶ : Ἰσοκρ.2,39 μὴ
διαταραττομένους ἐν ταῖς τοῦ βίου μετὰβολαῖς
| κ. ἐπὶ ζῶων : Πολύδ.1,40,13 κατατραυματιζό-
μενα | τὰ θηρία | ταχέως διαταράχθη || 2) μγν.
κ. νεώτ. ἐπὶ πραγμ. ἡ καταστάσεως, ἐπιφέρω ἀνω-
μαλίαν, ἀκαταστασίαν : Ἀπολλ.Δόσκ.Συντ.127,18
τοῖς θέλουσι διαταραξάσαι τὰ ἀναγνωσκόμενα,
- διὰ τῆς ἀρσεως τῆς μονομότητος διαταράχθῃ ἢ
ἀπαλλήλικῆς τεραχῆς || νεώτ. κ. ὄμ. εἰδ. ἐν
φρ. ἐπάγω ἀτάξιον, ἀνησυχίαν, προκαλῶ ἐνόηλησιν :
διαταράττω (-ίζω) τὴν κοινὴν ἡσυχίαν - τὴν δη-
μοσίαν τάξιν - τὴν οικιακὴν εἰρήνην κττ. κ. ἐν
παθ. χρ. κ. πιν. διαταράχθη(-αχθηκα) ἢ δημοσία
τάξις (-ῆ) πρὸλ. διατάραξις ἐν νομ. σσημ.

Διαπραχθῆ (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ ἐπαγωγὴ ταρα-
χῆς, ἀνωμαλίας, ἀτάξιας : Πλάτ.Ἡθ.319 β' διενεῶς
ἀγῶνας πρὸς ἀλλήλους καὶ διαπραχθῆς λευθάνων-
των || νεώτ. εἰδ. ἀνωμαλία περὶ τὴν κανονικὴν
λειτουργίαν τοῦ βίου ἢ μέρους τοῦ ζωικοῦ ὄργα-
νισμοῦ τ. ἰδίας τοῦ ἀνθρώπου : διαπραχθῆ τῆς
θρέψεως, - τῆς πέψεως, - τῆς καρδίας - τῶν νεφρῶν
|| νεώτ. ἀστρ. ἡ διατάραξις βλλ.4)

Διατάραξις-εως (ἡ) νεώτ. ἰππολ. ἀνωμαλία
περὶ τὴν ἐστάθειαν τῶν ὀπισθίων ποδῶν τοῦ ἵπ-
που, προερχομένη ἐξ ἀποκλίσεως τῶν ἀκροταρ-
σιῶν πρὸς τὸ ἔξω χαλαρώσει τὸ βάδιμα,

Διατάραξις-εως κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ πράξις τοῦ
ἐκτείνεσθαι, διαστελλεσθαι, τὸ τέτνωμα : Ἀριστ.
Ζἠ.664 α,33 νευροδῆσις μὲν ἢ ὁ σφῆδραξίς ὅπως
ἔχη διατάξιν ἐπισπῆσις τῆς τροφῆς || ἐπὶ φω-
νῆς ἔκτασις : αὐτ.Πολιτ.1336 α,34 τὰς δὲ διατάξις
τῶν παιδῶν καὶ κλαυθροῦς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγο-
ρεῖταισι (δέρμ. τὰς ἀνάτασις τὰ τέτατα κατὰ
τὸ κλαίειν) || νεώτ. ἐπὶ ὄχητων, τὸ βιάσασθαι βλλ.

|| εἰδ. λατρ. τὸ δι' ἐκτάσεως ἀνάτασσεως εἶθε.
ζην θραυσθῆν ἢ ἐξερροθῆν μέρος τοῦ σώμα-
τος : Ἰππ.Ἡτρ.15' || ὄμ. ἡ ἐξάλλωσις, ὁ ἀλλοίω-
σις λατρ. ὄρ. διατάραξις φρονῶν-τὸ νεώτ. | διαφανῆς
διάπραγμα ἡτοι τὸ δι' οὐ χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων
τὸ πρόσθια μέρη τῶν πλαγιῶν κωλῶν τοῦ ἐγκε-
φαλοῦ : Ἰππ.Ἀρχ.Ἡτρ.22' || ὄμ. ἐπὶ τῆς σφῆρας
σώου τοῦ κολοῦ, ἡ διαστολή, διεύρυνσις : Πάλλ.
Αἰγ.6,72 || ὄμ. κεφαλῆς διατάραξις πδ. κεφα-
λολογία : Πλάτ.Πολ.407 C κεφαλῆς πινός αἰε δια-
τάτασις καὶ λίγυσις (δέρμ. διανοητικὴ κόποι) ||

|| ὄμ. νεώτ. διατάσις τοῦ στομάχου ἢ παθολο-
γικὴ ἔκτασις κ. ἐπομένως χαλαρώσει τῶν τοχωμά-
των αὐτοῦ || 2) μγν. ἐπὶ φυτῶν, ἡ καθ' ὄφας με-
γέθυνσις, τὸ ὄξασμα : Ἀλιεφρ.24 τῆ τῶν σαρ-
τῶν διατάσις || ὄμ. κ. ἡ πρὸς διεύθυνσιν πινὰ
ἔκτασις, ροπή, κλίσις : Ἰάμβλ.Προτο.21,38 τῆ πρὸς

τόν ἕλιον διατάσει· και συμπασθεῖ [τῶν φυτῶν]' 3) ἢ ἐντοσας προπαθεῖας, ὁ ἐντοσας ἀγῶν : Θεόφρ. Οσμ.32 α1.. διατάσσει τοῦ πνεύματος ῥήγματα .. ποιοῦσιν' κ. μ.φρ. 'Αριστλ.ΗΗικ. 1166 β.33 ἢ ἐντοσας οὐκ ἔχει διατάσσειν, Πλούτ.Κα- ριστλ.21 ἐν.. διατάσσει και ὄγκω γανομένης τῆς φυσικῆς 4) μῆν. φιλονικία, διάστασις : Διδόξ.Σ 38,9,2 εἰς μεγάλην ἔλθειν διατάσειν πρὸς τινα.

διατάσσω κ. μον. κ. νεώτ., ἄττ., -άττω, δημ. -άζω, παθ. παρακ. διατάεθα, μέσ. ἄορ. -ατάμην, παθ. ἄορ. -άχθην, δημ. -άχθηκα, δημ. μτχ. παθ. παρακ. διαταγμένως τάσσω, θέτω, τοποθετῶ τινα ἢ τι κατά τάξιν, προσδιορίζω, κανονίζω τιλ θέσει, διευθετῶ, τακτοποιῶ, διαρρυθμίζω : 'Ἡσιόδ.Θ 74 εὖ δ' ἔκαστα ἀθανάτοισ διατάξεν., ὁ Θεός σαφῶς διατάξει τὰ τοῦ σίμψαντος.' 2) ὀρίζω τινί τι, εἰδικῶς, κειρωρισμένως ἀναθέτω, ὁλον ἔργα, ἀποσυρ- γήματα : 'Ἦρ.1,114 ὁ δὲ αὐτῶν διατάξει τοὺς μὲν οἰκίας οἰκοδομεῖται, τοὺς δὲ δορυφοροῦσας είναι, 'Αριστλ.Η Νικ.1094 β,1 τῆς εἰσῆς είναι χρεῶν τῶν ἐπι- στρατών.. ἢ πολιτικῆ διατάσσει.' 3) εἶδ., ἐπὶ στρατεύματος, τοποθετῶ πρὸς μάχην, προσδιο- ρίζω τὴν θέσιν ἐκάστος, καθορίζω τὴν παράτα- ξιν : 'Ἦρ.6,107 ἐκθάντας τε εἰ γῆν τοὺς βαρβάρων διατάσσει' κ. παθ. : 'Θουκ.4,31 ὡδε γάρ διατετάσθη' ὄμ. τὸ μέσ. παρατάσσομαι πρὸς μάχην : 'Αριστφ.Σφ.360 ἀνδρες ὄπλιται διαταξά- μενοι κατά τὰς διατάσας, Ξεν.Ελλ.7,120 οἱ ὀπ- λιστοί .. διαταξάμενοι και ἐμπλήσαντες τὸ πε- δίον' 4) γεν. ὀρίζω τὴ θετικῶς, κανονίζω ἄρι- σμένως' δδ. δ- νόμου= θεσμοθετῶ : 'Ἡσιόδ.'Εργ. 276 τόνδε γάρ ἀνδρῶποισι νόμον διατάξει Κρω- νίων, Πλάτ.Νομ.746 Ε πάντα ταῦτα ἔμμετρα .. δεῖ τὸν γε νόμον διατάττειν [δ. γρ. τάττειν]' ὄμ. κ. παθ. : διαταχθέντας φοροί= οἱ διὰ νό- μου ἐπιβεβλημένοι, ὄρσημένοι' 5) μῆν. κ. νεώτ., δημ. -άζω δίωα διαταγῆν, προσταγῆν, παραγγε- λία, κέλευσιν, ἐπιτάσσει : Κδ Ματθ.11,1 και ἐγένετο ἵνα ἐπέσειεν ὁ Ἰησοῦς διατάσων τοὶς διώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ., ὁ ἰατροῦς διατάειν ἀλλοαγῆν κληματα' κ. παθ. : Πλάτ. παρα τὰ διατατα- γμένα [παρὰ τὰς διαταγάς], -διατάζωμην ὄπο τοῦ ἀρχηγῶ ἀπέλευθ' ἢ νεώτ. ἢ προστ. διατά- ζεται ὡς φιλόφρων ἐκφορσις προθυμίας πρὸς ὄνακην ὄπο καλοουμένου ἵνα προσφέρῃ τὰς ὄνη- ρεμίας του' 6) μον. νουθετῶ, συμβουλεύω : 'Ερωτόκρ.Α 171 πάλι κὶ ἐγὼ καθημερνὸ θέλω τήνε διατάσσει' 7) μῆν. κ. πάλ., τὸ μέσ. ποιοῦμαι διαθήκην : Πλούτ.'Η8,1129 α' ὄ- ρίζω διὰ διαθήκης μετ' ἀπαφρ., Λουκῆ.ἐν ΑΠ 1,133 και κίθαρας αὐτῷ διατάξασθε συγκατα- κλισσαί δώδεκα' ἢ πάλ. ὄμ. τὸ ἐνεργ. κληρο- δοτῶ : τοὶς ἐμοὶς υἱοῖς εἰς ἐξῆς διατάσσω' ὄμ. νεώτ. νομ. τὸ ἐνεργ. οἰὰ τῆς διαθήκης μου ὄρίζω, κανονίζω' ἢ πάλ. τὸ παθ. κληροδοτοῦ- μαί : αἱ εἰσιν διαταγεῖσθαι ὄπο τοῦ τετελευτη- κῶτος πατρός' 8) πάλ. διδοίμη ὄγρον πρὸς κάλλειργίαν ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ νὰ καταβληθῆται τὸ μίσθωμα ἐκ τοῦ εἰσοδήματος ἢ και κατά ποσο- στῶν τοῦ εἰσοδήματος, πακτώων.

διατακτικός-ή-ών μῆν. ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐντί- νειν, ἐντακτικός, δδ. ἐντοσας, ἐπιπρακτικός, ἀναγκα- στικός : Πολύδ.ἀπ.29 ταῦτ' ἄμεινον ὄπολαμβάνον- τες είναι και διατακτικῶτερ' 2) μτφ. τὸ οὗδ., συγχρ. ἐν ἐπιρρ.χρ. διατακτικῶτερον μετὰ μειζο- νας ἐκτάσας : Σέξτ.Επλ.Μαβ.1,45 ἢ δὲ δευτέρᾳ τάξει μέσ. ὡς τινες ἡξιώσας, διατακτικῶτερον ὄπο τῆς πρώτης [διοφρ. διατακτικῶτερον].

διατακτικός ἐπιρρ. μῆν. κατά τάξιν : Βασ.1,1080 Β ὄφ' ἐνός ἀμαρτήματος διατακτικῶς ἐφ' ὄλα τὰ εἶδη τῆς κακίας ἐξοκείν.

διατακτέω μῆν. ὄχωρῶν ἀποχωρίζωμ διὰ

τάφρου : Πολύδ.3,105,11 τὸν μεταξὺ τάνου του Βου- σσῶ και τῆς σφετέρας διατάρουσαν' ἢ γεν. Βα- θεῶς ἀνασκήψα : Πλούτ.Πομμ.62 ὄλην ἐντός τῆν πόλιν ἀνέκαψα και διατάρουσαν.

διατακτός ὄ. γρ. τοῦ διὰ τάγου.

διατάγω ὄ. γρ. διὰ τάγου.
διατάγωμ βρέθη τι καθ' ὄλην τήν ἔκτασιν, δόλοκλήρον, διαθρόγμ., καταμοσκέωμ : Αλοχ.Πέρα. 538 διὰ μύδαλοισ δάκρουσι κόλλουσι τάγουσι, Εὐρ.Π 404 ἐνθα κόουρα διατάγωμ βωμοῖς ἰδ. ἀνάγμ. κόουρα δὲ τῆγει.]

διαταθρυμμένος [διαθρῶπτα] ἐπὶρρ. ἐκτεθη- λυμμένος, γυναικωδῶς, μαλοθακῶς : Πλάτ.Νόμ.922 C διαταθρυμμένως τινά τρόπον ἔχομεν ὄ φλεῖ- σται, ὄταν ἡδῆ μέλλειν γγώμεθα τελευτάν.

διαταθῦσθαι μῆν. ἀπαφρ. παρακ.τοῦ διαθῶμ βλλ.

διατανω [ἢ] νεώτ. ναυτ., μτχ. τοῦ ρ. διαταίνω βλλ. : ὡς οὐσα κεραια τῶν παλαιστέρων μεγά- λων ἰσπαφῶρων, ἰδία τῶν πολεμικῶν, ἐξαρτωμένη κάτωθεν τοῦ προδρόμου, ἢ τοῦδῶα.

διαταίνω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. διαταίνω, ὄορ. διατείνω, μέσ. διατεινόμεν, παθ. διετάθην, μτχ. παθ. παρακ. διαταίνομαι λίαν τεῖνω, ταῖνω, τεῖνώων πολὺ, ζετῶνῶμ : 'Ἦρ.3,35 διατεινάντο τὸ ῥόξον' ἢ τεῖνω ἀπλώνω, ἐκτεῖνω : 'Αριστλ.Ζ1 ὄ23 α,9 ὄφαινε γὰρ πῶτον μέν διατεινῶν πρὸς τὰ πέρατα πανταγῶδεν [τὸ ὄρακόνμη] ἢ ἐπὶ ἀνθρ., ἐκτεῖνω γαρμὰ τὸν ἔσπλον, Διοσκ.ἐν ΑΠ 5,54 ἄρωρῖα τῆν ῥωδόπουνον ὄπρη λέγῶνται δια- τεῖνας' ἢ ὄμ. τὸ παθ. ἐκτεινόμεν, ἐξελκοῦμαι, ὄπ' ὄλλου : Μνησι.1,21 Συναξ. σγολοῖσι σταθαστῆς ῥωπόλοισ ὄδροσι τύπεται' 2) -ομαι μέσ. ἰδίας ἐπὶ ὄπλων, ἐκτεῖνω τὸ ἄνηκον ἐμοὶ ὄιον πρὸς ἐπί- δεῖξιν, ἀπειλήμ, ἐπίθειναι ἢ ὄμνην, ὄδδ. κ. ἐκτεῖνω βῆλλοι : 'Ἦρ.9,18 διετεινάντο τὰ βέλα κ. ἐξ ἀπῶ- σταντες, Ξεν.ΚΠ,1,4 διετεινόμενοι οἱ μὲν τὰ πα- τάοι οἱ δὲ τὰ τόξα εἰσθήκεσαν, Πολύδ.15,28,2 δια- τεταμένοισ τῆς μῆστιγας' 3) τὸ ἐνεργ. ἀμῆ. ἐκτεινόμεν ἐν χῶρῳ : 'Αριστλ.Ζ1,503 β,21 καθ' ὄσαν δὲ αὐτοῦ τὸ σώμα σγαδῶν διατεινόμενοι ὄμενες πολλοί, Πολύδ.6,3,37 ρυρηνγαῖων ὄρών, ἀ διετέ- νησιν κατά τὸ συνεχές ὄπο τῆς καθ' ἡμῶς βαλαῆ- τας ἔως εἰς τῆν ἐκτός. Πόλ. πλῆχεις διατεινο- ντες βρορὰ ἐπὶ νότον' κ. παθ. μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν : Πλάτ.Σοφ.253 D ἰδεῖαν διὰ πολλῶν.. πᾶντη δια- τεταμένοισ ἱκανῶς διασθάνεσθαι' 4) ἐκτεινο- μάιν ἐν χῶρῳ, δῆκω, διατροποῦμαι, ἐμῆνομ διὰ τοῦ χρόνου : 'Αριστλ.ΗΗικ.1172 ε,23 διατεῖναι γὰρ ταῦτα διὰ παντός τοῦ βίου ῥοθην ἔχοντα και δύνामी πρὸς ἀρετῆν, Πλούτ.Μάρκελλ.30 γένος δ' αὐτοῦ λαμπρῶν ἀφρι Μαρκελλου τοῦ Καισα- ρος ἀδελφῶδός διετεινεν' ὄμ. ἐπὶ προσ., ζῶ μὲχρι τῆς ἐποχῆς τῆς : Πλούτ.Κάτ.Προδ.15 Σκη- πίωνη γάρ.. τῷ μεγάλῳ πολλὰ διερισπῶμενος ἐν τῇ πολιτείᾳ διετεινεν εἰς Σκηπίωνη τὸν νέον ἰο Κάτων' 5) μῆν. ὄμ. ἀμῆ. μετὰ προσδ., τομ- κοῦ ὄριου, ἐπεκτείνωμαι μὲχρι τίνος, ἔρχομαι, ἀρι- κνοῦμαι, φθάνω μὲχρι τίνος : Πολύδ.5,86,4 διετεινε πρὸς Γάδαν, Διδόξ.Σ 12,70 τινὲς δὲ πρὸς τὴν θά- λλαταν διετεινῶν, Πλούτ.'Η6,642 Ε τῶν ζῶων με- ταβολαί μὲχρι θερμάτων και τριχῶν και ὄνώ- χων διατεινόμεν' 6) ὄμ. μτφ. ἐπεκτεινόμεν, ἀναφρομαι, ἀφορῶ εἰς τι, σκοπῶ εἰς τι : Πολύδ. 9,54 και πρὸς ὄλα διετεινοῖσθης τῆς ἐνεσπι- κῆιας κρῖσεω' 7) ἀφορῶ εἰς τι, συντεῖλῶ εἰς τι, δδ. ὄφελῶ : αὐτ.30,12,2 τούτο πρὸς οὗδέν εἰς τι διεταίει [=εἰς οὗδέν ὄφελει]' 8) μέσ. ἐντίνω τὸς ἰδίας ὄνομας, προσποθῶ, βῆζω τὰ δυνατά μου : Πλάτ.Πολ.501 C οὐς διεταίνομενος ἐφ' ἡμῶς ἐφθασι ἵναίμη, Ξεν.'Ανομ.4,2,23 οὐκ οὐδὲ πᾶντὶ τρόπομ διατεινόμενος φεύγει ὄπως μὴ ἀνδρα- ποδα ὄμην [=πᾶση σπουδῇ], Θεοκρ.22,67 πῆξ

διατεινόμενος σφετέρως μη φείδο τάχως || εἶδ. ἐντίμως, ἐντοχῶς τὴν φωνὴν μου: Ἀριστ. Πολ.1336a,39 ἢ γὰρ τοῦ ἀνεκράτους κἀβάρη ποιῆ τὴν ἰσχὴν τοῖς νοουοῖσι, δ' αὐραβῆσαι καὶ τοῖς παιδῖσι διατεινόμενος. 9) μέσ. μετ' ἄρρωθ. διαρ. ἢ ἀπαρφ. ὁσῶν ἐμαυτὸν πρὸς τὴ ἐντίμως τὰς δυνάμεις μου πρὸς τὴ: Ξεν.Ἀπομ.3,79 διατεινὼ μάλλον πρὸς τὸ σκαυτὸ προσέχων, Ἀριστ.Η Νικ.1167a,9 διατεινόμεναι τὰ κἀλλιστα πρῆξι. 10) μέσ. μετὰ τοῦ μή κ. ἀπαρφ. ζωηρῶς ἐντόμως κωλύω τινὰ ἀπὸ τῆος: Ἀντιφ.5,46 διατεινάντο αὐτὸν μὴ εἰσελθεῖν εἰς ὕμης Ἰ.Ἀποκρ. «διὰ συντόμου ἀπουδῆς ἀπρηράστων». 11) κ. νεώτ. μέσ., συνθβ. μετ' εἶδ. πρῶτ., ἐντόμως, ζωηρῶς ἰσχυρίζομαι τὴ ἀποσπριζῶ ὅτι...: Δμ.275 π. 1. διατεινόμεν οὕτως σφοδρῶς. Πλουτ.Η8,26 ταῦτα πάντα διατεινόμενος ἀνεπίμοι διτὴ συνήθε, -διατεινεται ὅτι εἶναι ἀδύνατος. 12) μετ. ἀντίπερι, ἀντιλέως, ἐναντιοῦμαι: Γαλ.4,759,αὐτ.4,773. 13) νεώτ. τοῦ θηλ. τῆς μετ. ἄσ. ὡς οὐσ. διατεινούσα βλ. **διατειχίζω** κ. νεώτ., μέλλ. διατειχίω κ. νεώτ. διατειχίσω χωρῖς τὸπον τινὰ ἀπὸ ἄλλου διὰ τείχους. ὁδ. ὀχυρώω διὰ τείχους: Λυσ.24,4 Πελαιοννησίω διατειχίζονται τὸν Ἰσθμόν, Πολύδ.8,32,2 ἔκρινε διατειχίσαι τὴν πόλιν. 2) χωρῖς, ἀποχωρῖς, διαχωρῖς ὁλοεὶ διὰ τείχους: Ξεν.Συμπ.5,6 ἢ δὲ ὀφθαλμὸς ὡσπερ ἐπηρεάζουσα διατειχίκε τὰ ὄμματα || ὄμ. μετ. ἀποχωρῖς, κρατὸς τ' ἀποκεχωρισμένον. || κ. μέσ. κ.π.αθ. ἔγω ἐξ ἔμαυτοῦ ἢ ὑπὸ τῶμαι μεγάλῃ διασφορᾷ, ἀπαχωρίζομαι ὁλοεὶ διὰ τείχους: Φιλ.1,632 δ- φῶς καὶ σκότος, Λουκ.10τ.Συγγρ.7 διώρισται καὶ διατειχίσται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκύμιον. ρηματ.διατειχίω, διατειχίω, διατειχίω.

διατειχίζω [τὸ] μετ.διατειχίσω βλ. Διόδ.Σ.16,12. **διατειχίω-ατος** [τὸ] κ. ἰων. κ. νεώτ. περιπετειχόμενος καὶ ἀχωρισμένος τόπος: Θουκ.3,34 ἐπιχωροῦσ. . ἀπαχωρῖς ἐν διατειχίωσι εἰχον. || ἐγκύμιον τείχος, ὀχυρωμα: αὐτ.7,60 2) μετ. τείχος μεταφ. δύο τόπων: Πολύδ.8,36,9 τὴν πλατεῖαν . . ἀπαχωρῖσας μὴ ἐντός τοῦ διατειχίωματος, φέρουσαν δὲ παρὰ τὸ διατειχίωμα ἐκ τοῦ λυμένου εἰς τὴν ἔξω θάλατταν, Στράβ.2,1,26. || συνεκτ. πᾶς τείχος ἢ φραγμὸς διαχωρῖς, ἀδιαφραγμ. γῆρας, μεσότονον: Λουκ. Ἐπιρ.Δ.11,4 ἀφρηρῆσθαι μὴ ἦδὲ τὸ διατειχίωμα. || ἐν χρ. κ. μετ. : Εὐστ.Που.357,60 σαβρὸν τῆς βασκανίας τὸ διατειχίωμα. 3) νεώτ. εἶδ. ὀχυρωτ. ἐγκύμιον τείχος ἐν τῇ τέρφῃ ὀχυρωματος πρὸς συγκράτησιν τῶν ὀμβρίων ὀδῶν. 4) νεώτ. βοταν. ἔκαστον τῶν πρώτων χωρισμάτων, ἅπαν σχηματίζονται ἐντός τῶν φῶν τῶν βρωσφῶν καὶ τῶν ἀγγειῶν κρηματογῶν φυτῶν.

διατειχίωσι [τὸ] Ἐπιρ. ἢ διὰ τείχους ὀχυρωμα: Ἐπιρ.Τροίς. 8- τὰς πόλεις.

διατεκμαίρομαι, μ. ὀδρ. α. διατεκμηράμην ὀρκῶ, προσδιορίζω τινὲ ἔργον τ: Ἡσιόδ.Ἐργ.398 ἔργα,τὰ ἀνθρώποισι θεοὶ διατεκμηράντο || μετ. γεν. καθορίζω, σημεῖω. Ἡσ. «διατεκμαίρονται, σημεῖοῖσι»: Ἀπολλ.Ρ.4,284. || μετ. εἶδ. ἐπὶ τῆς μοίρας, ἀποφασίζω: Μαν.6,750 γὰρ μὴ ἐμὴν γενέθλη μοίρας διατεκμηράντο. 2) Ἡσ. «διατεκμαίρομαι, στοχάζομαι». || τὸ ἐνεργ. βλ. **διατεκμαίρω** Ἡσ. «διατεκμαίρει, διαστοχάζεται, σημεῖοῖσιν»: πρβλ. διατεκμαίρομαι.

διατεκτονίωμαι Ἡσ. κ. ἰων. ὀδρ. διατεκτονάμην κατασκευάζω μηχανήν, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ. Ἡσ. «διατεκτονῶ, ἐμχανάζομαι»: Θεόδ.Υγρ.ἐν Ἄν.Βασσα.3,36 διατεκτονιμένην ζυγὸν ἀμφιδέξην.

διατελευτῶ-ἄω φέρω εἰς τέλος, εἰς πέρας, εἰς ἐκβασιν, ἐκπληρῶ, τελειοῦμαι ἢ ἐντελῶς: Δ.Τ.90 ἀλλὰ τί κεν βρέξαιμι; θεός διὰ πάντα τελευτῶ.

διατελέω ἔπιρρ ἔσφ.φρ. διὰ τέλος: Ἰνν.20 Ρ. **διατελέω-οὐς-έξ** ἀδόκιμος, συνεχής, ἀνεκτής: Σοφ.ΟΚ.1514 βροναίη διατελέει || μετ. ἐπὶ τοῦ ὄδατος, ὁ ἀδόκιμος, ὁ σοκός, ὁ ἀνεκτός, ὁ ἀστεύριτος: Αἰλ.Π131. 2) διαρκής, ἀμετάβλητος, μόνιμος: Πλάτ.Πολ.618 Α. μετανιθῶσ. . τὰς μὲν διατελέει, τὰς δὲ καὶ μεταδὲ διαθεβρωμένους, διωκ.44,48 προσηγῶν διατελέη τῆς πόλεως. || αἰώνας: Ἐπιρρ.Θηθ. διατελέεις ἀρετῆ. **διατελεῶ-ἔω** κ. ἰων. κ. νεώτ. μέλλ. -έσω, ὄτ. -έσω, παρακ.-ετέλεκα φέρω τὴ εἰς τέλος ἐκπληρῶ, καταρθῶμαι: Ξεν.Ἑλλ.7,3,4 ἐπέπειθ ἠδύμων, διατελέσαι βούλομαι τὰ νερὶ Ἐθρονος, Πλάτ. αἰ ἡμέραι τὰ πάντα διατελοῦσι. || ὄμ. ἐπὶ χρόνου, συμπληρῶ, διέρχομαι: Ξεν.ΚΠ.1,5,4 διατελέεσθε τὰ ἐν τοῖς ἐφθίοις δέκα ἐτὶ. 2) κνεώτ. συνθβ. μετ. πρ. εἶμαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐν τῇ καταστάσει, ἐξακολουθῶ νὸ εἶμαι, νὰ ζῶ, νὰ διαγῶ, νὰ διαρῶ, νὰ πράττω: ἐν τ: Ηρ.6,117 καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς διατελεῖν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἕλκται τυφλόν, Πλάτ. Ἀν.31 Α. τὸν λοιπὸν βίωσιν καθεύδοντες διατελοῦν ἄν, αὐτ.Πολ.411 Α. Πάσ. ἀθῶν τοῖς θεοῖς διατελέσας, -ἐπὶ χιλιετηρίω διατελέσας ἀεὶ ὁμοσθερῶ || εἶμαι ἐν τῇ καταστάσει διαρκῶς συνεχῶς, πάντοτε: Πλάτ.Θεαίτ.206 Α. ὡς οὐδὲν ἄλλο μονάθην διατελέσας ἢ τὰ στοιγία, Πλουτ.Θηθ.8 διατέλει χρώμενος τῆ κορύνῃ, Πλάτ. σχολάζοντες διατελοῦσι. || ὄμ. μετ' ἐπιθ. ἐξακολουθῶ νὸ εἶμαι: Θουκ.6,89 καὶ διατελοῦντός μου προθύμου, Ἰσοκρ.2,4 ἀνουθέτητοι διατελοῦσιν, Ἀλεξ.45,9. 3) γεν. ἐξακολουθῶ νὸ εἶμαι, ἐπιμένο, νὸ ἐμμένω ἐν τῇ καταστάσει: Πλάτ.Γοργ. 494 C διατέλει ὡσπερ ἠρῶς, Ἀριστ.Τ.Ζ.779 Α.24 δ- ἐν ὄνῃ φρ. νεώτ. διατελεῶ πρόθυμος -μετὰ τῆσιδ -μεθ' ἀπολήξεως [ἢ φιλῶνος κατάληξις ἐπιστολῶν]. || νεώτ. γεν. εὐρίσκομαι ἐν τῇ καταστάσει ἢ ὑπὸ τῆσιδ ἰδιότητι: διατελοῦμαι ἐν ἐπιπολέμῃ καταστάσει, - οἱ διατελέουσιν προθυποῦργοι, - διατελεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τὸ πρᾶγματος. πρβλ. μέσ. κ. Ἡσ. «διατελέω, διεμένω».

διατεμνύομαι (ἢ) νεώτ. μεθ. γραμμὴ εὐθεία τέμνουσα σχημά τ, βλ. τέμνωσα.

διατέμνω κ. νεώτ., ἰων. κ. δωρ. διατέμνω, μέλλ. διατεμῶ, ὀδρ. διετέμον κ. διετέμων, παρακ. διατέμνηκα, νεώτ. παθ. ὀδρ. διετέμην, μετ. παθ. παρακ. διατεπιμνέω τέμνω τὴ διὰ μέσου, κόπτω εἰς δύο μέρη, διαχωρίζω, διαρῶ: Δ.Ρ.618 διὰ δὲ γλῶσσας τῶμα μέσῃ, Ἡσ.2,139 τοῖς ἰ-ρίας. . συλλέξαντα πάντας μέσους διατεμῶν, Σοφ.ἀπ.799,6 διὰ κἄρα τεμῶν, Πλάτ.Συμπ.190 D διατεμῶ δίχα ἕκαστον. || ὄνομαζ. διόδοι: Λιβάν. Ἀδγ.1,208 τοῖς ἔμαυτοῦ χερσὶν διατεμῶ τὸν ὄχλον. || γεν. κ.νεώτ. διασιζῶ, χωρῖς εἰς δύο καθ' ἑλῆ τὴν ἔκτασιν: ποταμὸς διατέμνεται τὴν πόλιν. 2) κ. νεώτ. ὄμ. ἐμρῶθ. δ- τὸ ἀπὸ τῆος ἀποχωρῖς τὴ ἀπὸ τῆος ἄλλου, οἰκιστῆται: Πλάτ.Πολιτ.280 Β. εἰ γὰρ ζυνοῖσι τὴν οἰκιστῆται, τὴν μὲν διετέμον ἀπ' αὐτῆς. 3) μετ. καταστροφῆς τὴν ἀποκρούου ἐν τῇ ἐνόητῃ, ὁδ. ἐυβάλλω εἰς διόδοισιν, στήσιν, διασπασίζω: Αἰσχ.3,207 ἐπέσειξαι γὰρ τὸν γῆτα καὶ βαλοντιστόμον καὶ διατεκμηρά τὴν πλατεῖαν. 4) μακατόπι: Ἡρ.2,41 ὁδὲ κρέως καθαρὸ βοῦς διατεπιμνέου. . γέμισται. ρηματ. διατομῶ, διατέμωσι.

διατενής-οὐς-έξ (διατενῶς) ἐκτεπόμενος, τεῖνω, ὁδ. ὁ ἀναφερόμενος πρὸς τὴ: πρβλ. διατενῶ 4): Θεόδ.ΦΑλτ.2,15,2 διατενῶς πρὸς τελειοῦσιν.

διατενοντέρευ-γος (ἢ) νεώτ. γένος σαπινοειδῶν φυτῶν.

διατερόμαι μετ. ἔγω σχέσις γεννητὸς μετὰ τῆος: Ἀνθ.Μιθρίδ.27 διατερόμαι τινάμει.

διατεράσσω μετ. ἐπίταστ. τοῦ καταρῆσθαι,

ἀποξηραίνω, στεγνώνω: Ἡσ. «διαξηραίνω»: Πρίσκ. 301 D ἀπάνια [τὸ σκεύη] διατεσσάρωντες.

Διατεσσάρων (-ή) κ. νεώτ. μουσ. κ. κεχώρισμ. διὰ τεσσάρων ἢ διὰ τεσσάρων χορδῶν ἢ φθόγων ἄρμονία, τὸ διάστημα τῆς τετάρτης, πρῶτ. διὰ πασῶν: 2) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ διὰ τεσσάρων Εὐαγγέλιον τὸ ἐκ παραλλήλων χωρίων τῶν τεσσάρων κανονικῶν Εὐαγγελίων ἀποτελεσθὲν ὑπὸ τοῦ Τατιανοῦ Εὐαγγέλιον: Εὐσ. Ἐκκλ. ἴστ. 4,29.

Διατεταμένω (διατείνω) ἔπιρρ. ἐντόνας προθύμως, ἐνθέρμως: Ἀριστλ. ΗΝικ. 1166 b, 28 εἰ δὲ τὸ οὐτως φευκτέον τὴν μοχθηρίαν διατεταμένως, αὐτ. 1175 a, 8 δ- ἐνεργεῖν, Πλούτ. Κἀτ. Νεωτ. 26 ἐπιπνῶν δὲ πᾶσι τοῖς ἄλλοις διατεταμένως.

Διατηρημένως ἔπιρρ. μτγν. συγκεκριημένως, προσεκτικῶς, περισεκτεμένως, συνετῶς: Σχολ. Διοκ. Περ. 1 α. 318, 21) διατηρημένως (διόρθ. διατηρημένος) δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς ἀποδοῦς ἐαυτῶ τὴν πίστιν ἐπάγει τὸ ἔπος.

Διατηρημένως-η-ον νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. διατῆρ-άω βλλ. ὡς ἐπίθ., ὁ οὐ ἢ εἰς χρήμ. ἀξία ἔχει ἀποτιμηθῆῖ νομ. διατηρημένη προξέ κείνη ἢς ἐν τῷ προικοσυμφωνῶ ἀναγράφεται ἢ εἰς χρήμ. ἀποτίμησις τῶν διδόμενων: 2) ὁ οὐ ἔχει γίνεῖ διατῆρσις βλλ. ἦτοι ἔχει ὀρθισθῆ ὑπὸ τῆς ὀρθοδίας ἀρχῆς ἀνώτερον ὄριον τιμῆς πωλησεως: διατηρημένα εἶδη: ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ παρεχομένης ἐργασίας: δ- ἐκφορτωτικά- ἀμαξαγῶγια.

Διατηρημένως ἔπιρρ. μον. ἰδιαίτερως, κεχωρισμένως, χωριστά: Μετοχ. Σόμριχ. 760 ἰδίαζοντες ἕκαστοι διατηρημένως τὰς πολιτείας καὶ τοῖς ἡβασιν ἐδῶσαν Ἕλληνας.

Διατηραίνω, μέλλ. ἰων. διατηραίνω κ. μτγν. διατηρῶ, μτγν. κ. νεώτ. ὀφρ. διατῆραω, μέσ. ὀφρ. α. διατηραίνω κ. μτγν. διατῆραίνω, πᾶν. κ. νεώτ. μτγ. παθ. ὀφρ. διατῆρθεῖς, μτγν. μτγ. παθ. παραν.-τρηνεῖς, ὁ. διατῆρθεῖς, διατῆρῶς, διατῆρμι βλλ. διατῆρῶ, ἀνοιγία ὀδηγὸν διὰ μέσου πῶος, τρυπῶ ἐντέλως, πέρα πῶος: Ἦρ. 3, 12 αἰ μὲν τῶν Περσῶν κεφαλαὶ εἰσι ἀσθενεῖς οὕτως, ὡστε, εἰ ἐθέλει φάσθω μόνῃ βασιλεῖ, διατῆραίνεσσι, Ἀριστφ. Θεσμ. 18 ἀκοήν δὲ χράσας ὅτα διατῆραῖντο Πᾶν. τοῦ ποδώματος διατῆρῆντος.

Διατεῦοντο Ἡσ. «ἐμερίζοντο» αὐτ. «διατεῦονται, μερίζονται.»

Διατεχνάζομαι μον. μηχανῶμαι: Παχυμ. Γ 2,652.

Διατεχνάζομαι-όμοια μον. διατεχνάζομαι βλλ.: Νικητ. Χων. 61, 23 διατεχνάζομενος τὰ ἀνήνυτα.

Διατηγῆναι πᾶν. ὀπαρφ. ὀπασηγῆναι [πᾶ.]: Πᾶν. ἐδεῖθη ἡ Διονυσία τῆς μητρὸς μὴ ἐπὶ μόνῳ ἀπὸ τῆν ἀπολιπέν τοῖς διατηγῆναι φθάσασιν, [Περγ. διορθ. Διατακῆναι].

Διατήκω κ. νεώτ., ὁ παρακ. διατέτῆκα ἐν παθ. ἐνοσί, τῆκα τι ἐντέλως, κειώνω: Ἀριστφ. Νεφ. 149 κηρὸν διατήκω, εἶτα τὴν φύλλαν λαβῶν: ἴ) ὄμ. κ. τὸ παθ.: Ξεν. Ἀν. 4,5,6 ἐνθα δὲ τὸ πῦρ ἐκαίεται, διατηκόμενης τῆς χυνοῦς, Πλούτ. Ηδ. 695 D ἀκόναι μολοδδοῦ διατήκονται: ἴ) Ιατρ. εἰδ., ἐπὶ τῶν ἐπιτόων, μολδσσω, χολαρῶ, λύω: ἴπν. Ἀέρ. 7 ταῦτα καὶ τὴν κοιλίην διαλύειν εἰσὼς μάστιγα καὶ διατήκειν: 2) τὸ παθ. μτφ. ἐξαντιούμαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, φθειροῖμαι, φθίνω, κειώνω: Ἀριστφ. Μετ. 385 a, 28, Ἀγασθ. 2, 14: 3) ἐμβρέχω: Θεόφρ. Ὀσμ. 29, Ἀέρ. 15, 13.

Διατήξιος-εως (ἡ) γλωσσ. ἡ πλήρης τῆξιος.

Διατηρησιος (-η)-οσιῶν νεώτ. κ. ὄμν. ὁ οὐ εἶναι δυνατὴ ἡ διατηρησις βλλ., ὁ διατηρητής: αἰ ὀπῶραι σκευαζόμενα εἶναι εἰς μῆνας διατηρησιμοι, -τηριὰ διατηρησιμοι: 2) ὁ ἄξιος πᾶν διατηρηθῆ, διατηρητέος: διατηρησιμα ἔθιμα.

Διατῆρσις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ὄμν. -η ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διατῆρῶ, ἡ διαφύλαξις.

ἔξ. ἡ ἀπὸ φθορᾶς ὑπὸ τοῦ χρόνου ἡ δ. αἰών διασώσις, ἡ συντήρησις: Πλάτ. Ἐξ. 16, 33 καὶ ἀποθήσεις [τὸ μᾶνα εἰς στήμον]. . . εἰς διατῆρσιν εἰς τὰς γενεὰς ὄμων, Διόδ. 2, 25 ἡ φύσις διδάσκαλος ἀπασι τοῖς ζώσις ἐστὶ πρός διατῆρσιν οὐ μόνον ἐαυτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γεννημένων, ἡ διατῆρσις τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν μεταναστασῶν, -ἡ δ- τῶν ἐλαίων ἐν ἄλλω, -ἡ διατήρησις τοῦ σπιτιοῦ [ἡ συντήρησις] νεωτ. φρ. ἡ διατήρησις ἀγαθῶν [ἡ φιλικῶν] σχέσεων. . . πρὸς τὰ ὄμορα κράτη- πρὸς τοὺς γείτονας. . . νεώτ. κ. ὄμν. φασ.: διατῆρσις τῆς ἐνεργείας, δ. ἀσφαρσία τῆς ἐνεργείας, δόγμα ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμοις, καθ' ὃ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ (ἡ ἐν συστήματι) ἐνέργεια εἶναι σταθερὰ μὴ φθειρομένη, οὐδὲ δυναμένη τὰ δημουργηθῆ ἐκ τοῦ μηδενός: ὄμ. διατῆρσις τῆς ὄλης, δ. ἀσφαρσία τῆς ὄλης δόγμα καθ' ὃ ἡ ποσότης τῆς ἐν τῷ κόσμῳ [ἡ ἐν συστήματι] ὄλης εἶναι σταθερὰ.

Διατηρητικός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐπιτήδειος, ὁ συντελεστικός εἰς τὸ διατῆρῆν βλλ. 2), διαφυλάττει, κρατεῖν ἀκέραιον, αἰών: Πορφ. Ἀνοχ. 1, 53 τῆς ὕλειας. . . διατηρητικός, -ἀλογοῦ διατηρητικῆς δροσροσότητος τοῦ δέρματος, -ἐλιθρίων δ. τῆς νεότητος: ἴ) μτγν. κ. ὡς οὐσ. ἡ διατήρησις: Μάρκ. Ἀὐρ. 1, 16 τὸ διατηρητικὸν τῶν φίλων καὶ μηδῶρον ἀφῆκον, μηδὲ ἐπιμαίνεις.

Διατῆρῶ-έω κ. νεώτ. ὄμν. [μ. συνηρ.], δωρ. διατῆρᾶω, ὄμν. μτγ. παθ. παρακ. διατηρημένως τῆρῶ [=φωλάτω] διὰ μέσου, παρατῆρῶ, ἐπιτηρῶ, προσήκω, διαφωλάτω μετὰ προσήκῃς: Πλάτ. Νόμ. 836 C δ. . . φασιν δεῖν τὸν νομοθέτην διατῆρῆν [δ. γρ. τηρεῖν], Δημ. 115 ἐπαίμαται μὲν τοῦτῃ καὶ διατῆρῆσαι μὴ τὸ πάθος, Πᾶν. τὴν πρὸς τὰ πράγματα ἐννοῖαν διατηροῦντες: ἴ) ὄμ. μέσ.: Φιλῶδ. Θε. γ' 417, 7 διατῆρατε τὸν καιρὸν: 2) κ. νεώτ. κ. ὄμν. διαφωλάτω, διασφῶ, συντηρῶ τὴν συνεχῶς, ἐπὶ μακρὸν: Ψηφισμ. Δημ. 238 ἴν παρελάβον τὰξιν διατῆρῆν, Μέν. 637 δ- τὰ τοῦ βίου δικαιο, Πλούτ. Διον. 33 διατῆρῆν ἔδοκαι τὸν πόλεμον, -οἱ Ἕλληνας διατῆρασαν τὴν γλώσσαν - τὰ ἔθιμα - τὴν θρησκείαν αὐτῶν: 3) κ. νεώτ. κ. ὄμν. ὄσφρ. πρὸς πρῶσ., διαφωλάτω πᾶσι αἰῶν: Πᾶν. εὐχὰς ἀνάσπειμ. πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Χριστὸν ὄσφρ. ἀμᾶς διατῆρῶσιν: ἴ) ὄμ. μτ. κατηγοροῦμένου: Ἀριστφ. Ζ1 595 b, 18 τὰς καλούμενας Πυρρίδας βῶος ἐννεῖα ἐπὶ διατῆρῶσιν ἀνοχέτους [δ. γρ. διαφωλάττουσαι, Πολύδ. 6, 7, 87 διατῆρῶσιν πάντα καὶ τὰ μέρη τοῦ σώματος ὀδολαθῆ, -διατῆρῶσε σῶας τὰς φρένας μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ: ἴ) τὸ παθ. διαφωλάτομαι: Αἰσχίν. 3, 6 ὅταν διατῆρῶσιν οἱ νόμοι τὴν πόλει, σφίεται καὶ ἡ δημοκρατία, -διατῆρῆθαι ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ δωρικῶι τινες τόποι: 4) μτγν. κ. νεώτ. κατέγω τι, κρατῶ τι ἐπὶ διάρκειαν χρόνου: Πολύδ. 1, 7, 7 ὁ δ' ἐπιστάθοντες χρόνον μὲν τῆν διατῆρῶσιν τὴν πόλιν: ἴ) ὄμ. ἐπὶ προσ., εὐριστικοί εἰς καλὴν κατάστασιν ὄργανοι: 5) διατῆρται: καλὰ, -διατῆρται ἀκόμοι: 3) νεώτ. κ. ὄμν. συντηρῶ, παρέγω τὰ μέσα πρὸς συντήρησιν, διατηρῶ, ἴδ. ἐν τῷ παθ.: τὸ σχολεῖον διατῆρται ἐκ τοῦ κληροδοτήματος τοῦ δεινα, -τὸ νοσοκομεῖον διατῆρται διὰ τῆς συνεισφορᾶς πλουσίων ὀμογενῶν: ἴ) ὄμ. κ. ἐπὶ προσ., διατρέφω, συντηρῶ: ἡ οἰκονομία διατῆρται μὲ τῶν μικρῶν μισθῶν τοῦ ποτρός: ἴ) ὄμ. τὸ μέσ.: πῶς τὰ διατηρηθῆ μὲ τόσο μικρὰ σύνταξη: 6) μτγν. φωλάτω τὴ μακρὸν πῶος, προφωλάτω: ΚΔ Πράξ. 15, 29 ἀπέχουσαι εἰδωλοθῶτων. . . καὶ πορνείας ἐξ ὧν διατηροῦντες ἐαυτοὺς εὐ πράξεται: ρηματ. διατηρητής, διατῆρσις, διατῆρσις.

Διατί μτγν., μον. κ. νεώτ., ὄμν. γιᾶτι [ἡ γῶμη, γραφή τοῦ διὰ τί] προτακτικὸν ἔρωτημ. μόριον, διὰ τῆν

αίταν, πρὸς τίνα σκοπόν; Ἀρκάδ.184,12 τὸ ἴσκι καὶ διατὶ καὶ ἐν τῇ συνέπειᾳ δέχεται, - διατὶ ἐρωτήεις; - ἀπαιτεί; - θά ἐλθῃ; - ἐνήρησας αὐτῶν; 2) μετὰ τοῦ ἀρθρ., τὸ πᾶσι καὶ ὡς οὐσα. ἐν τῇ σμῆ. ἢ αἴτια, ὁ λόγος, ὁ σκοπός; ἀνεξήγητον τὸ διατὶ τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, φρ. τὸ διατὶ καὶ τὸ διότι; πρβλ. γιοῦτι.

διατίθημι κ. μον., νεώτ. κ. διατέω βλλ. κ. δημ., γ πληθ. πρὸς. παρστ. διέτιθον, μέλλ. διαθήσω, παθ.ἀόρ. διέθεθον, χριστ.παθ.αρκ. διατεθεμένος θεὸς πράγματι τινι χωρίστῳ, τοσαυτὸ καθ' ὅρισμα ἐν τῶν ἑλ. εἰς τὰς οἰκείας θέσεις, διευθετῶ, κατατάσσω, κατανομῶ; Ἡρ.7,39 διαταμόντας δὲ τὰ ἥμιτονα διαθεῖναι, τὸ μὲν ἐπὶ δεξιῶν τῆς ὁδοῦ, τὸ δ' ἐπ' ἀριστερῶν, Ξεν.Απομν.2,27 ἄλλ' ἤπερ οἱ θεοὶ διέθεσαν τὰ ὄντα διηγήσομαι μετ' ἀληθείας, Γεομ.10,56,5 ἐν μέλιτι διαθέντες τὰ σῦκα, 2) ὄριζω, ἀγω, διαίωμαι; Πλούτ. Ἄγιστ.21 ἐδεήθησαν αὐτὸν τὸν ἀγῶνα διαθεῖναι; 3) χειρίζομαι, διαχειρίζομαι, συνήθ. μτ. ἀναφρ.; Θουκ.6,15 καὶ δημοστία κράτιστα διαθεῖναι τὰ τοῦ πολέμου, Ζώσιμ.1,38,1 διαθεῖναι τὸν πόλεμον; 4) ἐπὶ πρσ., δ- μεταχειρίζομαι τινι, φέρομαι, συμπεριφέρομαι; Ἡρ.3,155 φάσι δὲ τοὺς πολιοικουμενούς πεσυμένον ἀνηκέστως διαθεῖναι, Ἄσπ.13,11 ἐὶ διαθεῖται ὄχις ἀπόρως ὡσπερ διέθεθον; κ. παθ.: Θουκ.6,57 καὶ βιαστέον ἠσθηθεὶς οὐ ῥαδίως κινετήθη ἰδὲν τὸ ἐφέθησαν ἐγγενώς, Ἄσπ.3,27 ὅτ' ἐμοὶ κενῶς διατεθήναι τυπτομένη, Πάπ. οὐχ ἱκανῶς διετέθην, Ξεν.ΚΠ.5,27 τὴν δὲ θυγατέρα ταύτην ἐπιτρέπω διαθεῖσθαι ὅπως ἐν σὺ βουλή, Ἰσοκρ.12,140, Λουκ.Μισθ.10,25 εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατεθεῖται σχολῆν; 5) κ. νεώτ. μοῖτ' οἶτ. πρσ.κ.ἐπιρρ.γεωθῶ, προκαλῶ εἰς τινι τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην διέθεσον; Ἰσοκρ.5,80 ὅταν αὐτῶ διαθῆς τοὺς Ἕλληνας, Δημ.284 αὐτῶ διαθεῖς ὁ Φιλίππος τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλους, Λουκ. Νηρ.38 κἀν τινιὰς ἐτέρωσ ἐν τῇ μονίᾳ τὸ αὐτὸ ποῦτο διαθεῖσθαι, - διατίθεται φιλικῶς - ἐχθρικῶς πρὸς...; 6) τὸ παθ. ἔχω, λαμβάνω διδόντων τινι, ἔχω τὴν διέθεσον μετ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἄλλως ἰσντι τοῦ συνηθεστ. διδόμεναι βλλ.; Πλάτ.Θεαιπ.151 C πρὸς με οὕτω διέθεθισαν, ὥστε δάκνεναι ἔτοιμοι εἶναι; 7) κ. ἐπὶ ζώων; Πλάτ.Συμπ.207 C τὰ δὲ θηρία τῆς αἰτίας αὐτῶν ἐρωτικῶς διατίθεσθαι; 8) ἐπὶ ἀνορητῶν, ραφιδῶν, ἀσπγγέλλω, ἐκθέτω, δηλοῦμαι, ἐκφώνω, παριστάνω; Πλάτ.Χαρμ.162 D ἀλλὰ μοι ἐδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ ὡσπερ ποιητῆς ἠσοκρητῆ κακῶς διατεθῆναι τὸ αἰστού ποιήματα; 7) πιστῶς περιγράφω; Στράβ.1,1,16 ἡ γεωγραφία... διατίθειτα ἠπειρώσ καὶ πελάγη; 8) παθ. κ. νεώτ. ὁσπανάω, ἐξοδεύω; Πολύδ.20,6,5 εἰς εὐνυχίας καὶ μέσας διέτιθεντο, - τὰ εἰσπραχθέντα διέθεσαν οὐκ ἐπιχειροῦσας ἀνάγκας; κ. μτφ.; Πολύδ.16,1,2 τὸ πλείστον τῆς ὀργῆς... εἰς τοὺς θεοὺς διέτιθετο; 9) ὄμ. μέσ. κ. μον. διανέμω τὴν περιουσίαν μου, διατέω αὐτὴν διὰ διαθήκης; Ἰσοκρ.1,7,8- τὴν οὐσίαν ἐτέρω, Πάπ. τὰς δὲ διέθετο νόον καὶ φρονῶν, Μικ.Αττολμ. Σάβ.1,21 καθῶς ἐν ἐν τῇ τελευταίᾳ βουλήσιν μου διδάσκω; κ. ἀπολ. διατίθεται ἀφῆως διαθήκη; Νόμ.Ν.Δημ.106' ὅστις ἐν μὴ διαθέντος ἀποθάνω, Ἀριστλ. Πολυτ.1270 κ.28'; 10) ὁ διαθέντος ὁ δαδότης; ΚΔ Ἐβρ.9,16 ὅπου γὰρ διαθήκη θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου; 11) διαθήκας ἢ διαθήκην διατίθεσθαι συντάσσω διαθήκη; Ἄσπ.19,39 αἱ διαθήκαι ἄς διέθετο, Δημ.1133 οὐκ ἐὰ διαθήκας διαθεῖσθαι; 12) ὄμ. μέσ. διευθετῶ, κανονίζω διὰ συμφωνίας; Ξεν.Απομν.2,6,23 τὴν ἔριν... ἀλλήλους διατίθεσθαι; 13) διατίθεσθαι διαθήκην τὴν ἰπρόκτινα ποιοῦμαι συμφωνίαν, συνθήκην, συμφωνῶ μετὰ τινος; Ἀριστλ. Ὀρν.440 ἂν

μὴ διαδῶνται γ' οἷδε διαθήκην ἐμοί, ΚΔ Πράξ.3,25 τῆς διαθήκης, ἦν διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν; Ἔπιγρ.μτ.ἀναφρ.ἀναγνωρίζω ἐν συμφωσίᾳ; Ἐπιγρ.ὠμολόγησαν καὶ διέθετο ὄφελειν; 11) ὄμ. μέσ. ἔχω, ἐκθέτω τι πρὸς πώλησιν, πωλῶ; Ἡρ.1,12 τοὺς Φοινίκας... διατίθεσθαι τὸν φόρον, Δημ.910 ἐπιειδῶν διαθήται τὰ φορτία, Στράβ. 14,1,22 διαθέντο δὲ καὶ τοὺς προτέρους κίνας, Πάπ. τρυγῶν καὶ διατίθεσθαι τοὺς καρπούς; 12) ὄμ. μέσ. συντάσσω, συνθέτω, κῶμα; Πλάτ. Νόμ.834 Α διαθεμένου ἀπὸ περὶ τούτων νόμου; 13) ἐκθέτω, δηλοῦμαι, ἀσπγγέλλω, ἐκφώνω; Πολύδ.3,108,2 ἔξ ἀποταθείας τοῦ Ἀσκινοῦ διατίθεμένου τοὺς λόγους Διον. Ἀλ.Ρωμ.11,7 ὁ δ' ἀναστάς τοιαύτην διέθετο δημογορίον, αὐτ.3,17' 14) γραμμ. διατίθεναι κ. διατίθεσθαι ἐνεργῶ κ. πᾶσχω [ἔχω ἐνεργητικὴν διέθεσον, ἔχω παθ. διέθεσιν]; Ἀπολλ.Δύρσι.Συντ.12,15; τὸ διατίθεναι κ. τὸ διατίθεσθαι τὸ ὑποκειμένου καὶ τὸ ἀντικείμενον; αὐτ.127,22' ρηματ. διαθέτης, διάθεσις, διοθήκη, διαθέσιμος, διαθεσιμότης; **διατίλλω** καθ' ὀλοκλήριον τῶλω, ἐντελῶς μαδῶ, ἐκρίζω, κ. κατ' ἐπέκτ. κείρω μέχρι ρίζης, κωρεῖω σπύριζα; Σοφ.ὄπ.659,7 κωρεῖω ἀτίμως διατετιμῆσθαι φόβος, ΠΔ ἰωδ.16,12 λαθῶν με τῆς κόμης διέτιλε; 2) διασπῶ, διαμελλῶ, διασπῶ, σχίζω; Γρηγ.Νόστ.2,1026 D τὰ σουβάρια... εἰς φυλακτῆρια τῶν πιστῶν διατίλλετο. **διατίλω**-ατος(τῆ) τῶλω μτγ. μέρος ἀπεφωλωμένον ὅσον ἐξ ὄν ἐλεχ τριχῶν ἢ φύλλον, καταμαρμυρόμενον; 2) ἡ ἀποφύλων; Παολ.Σλ.Α.Π.67,1 σοὶ τὰ ληιστακτικῶν διατίλωμα μέρη φύλλων, **διατίλω**-ω μτγ. μον. ἔχω ὀδοντῶς, μὴ δόδες ἀποπότημα, ἔχω διάρροισιν, ταίρια; Ἰπιατρ.105 ἐρέθιζε ὥστε διατίλλοιαι. **διατιμάζω** δημ. ἀμνημονικῶς φέρομαι πρὸς τινι, διασπῶ τὴν τιμὴν, τὴν ὑπόληψιν τινος, βραδῶς προσβάλλω, διαπορνεύω; δ. γρσγ. σὲν τί με βρίζει, βασιλεῦ, σὲν τί με διατιμάζεις; **διατιμῆσις**-εως(ῆ) μτγ. κ. νεώτ. δημ.-η καθοριστὸς τῆς εἰς χροῖον τιμῆς, ἀξίως πράγματις πνος, ἐκτίμησις; Ἀθην.6,274 B ὁ δὲ Μούσιος... ἐποίησε τὴν διατίμησιν, Θεοφίλω ἀντικῆνος, Εἰσγρ. 1,6,107 εἰς τὴν τοῦ οἰκέτου διατίμησιν; 2) ὁ καθοριστὸς τῶν φόρων; Πάπ. πρὸς τὴν ἐντελέσειον διατίμησιν ἐν τοῖς ἐναγίοις; 3) νεώτ. κ. δημ. -(η) ὁ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ἀπορρυμτικός διὰ τὸν πώλητὴν καθορισμὸς ἀντάστον ὀριον τῆς τιμῆς ἔμπορευμάτων, συνήθ. τροφίμων; δ- τὸ ἐλαίου-τῶν ἰχθύων-τοῦ τυριῶ; 4) ὄμ. κ. ὁ καθορισμὸς ἀμοιβῆς διὰ παρεχομένου ἐργασίας; διατίμησις ἀμειψωγῶν-ἐκφορτωτικῶν; 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ πινὰς ἐν φ' εἶναι ἀναγεγραμμένοι αἱ ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας κρατικῆς ἀρχῆς ὀρισθεῖσαι τιμὴ πωλησῶσ ἔμπορευμάτων; κοίταξ τὴν **διατίμησιν**; 5) νεώτ. νομ. διατίμησις ἐπὶ πράσει σύμβασις καθ' ἣν ὁ εἰς τὴν συμβαλλομένην παραδίδοι εἰς τὸν ἕτερον πράγμα ἢ διατετιμῆσθαι πρὸς πώλησιν, ἐπὶ τῷ ὄρῳ μὴ καταβάλλει οὗτος τὸ ὀρισθὲν τίμημα ἢ νὰ ἀποδώσῃ αὐτοῦσιον τὸ πράγμα; 6) ὄμ. διατίμησις προικός ὁ προσδοκιμὸς τῆς εἰς χροῖον ἀξίως τῶν προικῶν ἀκινήτων. **διατιμητός**(α) μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτιμητός, ὁ διατιμῶν ἔμπορευμάτων; Ἰουστ.Νεορ.64,1' νεώτ ὁ ὄριζων τὸς τιμὰς τῶν ὀνίων ἐπὶ τῇ βῆσει τῶν ἐνδὲν διατιμῆσως διατάξω. **διατιμητικός**-ῆ-ὄν γῶσας κ. νεώτ. ὁ πρὸς ἐνδεῖν, πρὸς ἠολοθροῦν, ὀρισμὸν τιμῆς πράγματις ἢ ἐργασίας χροῖμοις ἢ πρὸς τοῦτο πῆμνος Σουιδ' ὁ δ- δοκιμαστικός; 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς διατίμησιν, ὁ τῆς διατιμῆσως βλλ. 3) κ. 4) διατιμητικὸς πίνεσας.

Διατηρητικός ἐπίρρ. κατά τρόπον διατηρητικόν βλλ. 2) ἐν ἀναφορᾷ ἢ συμφώνως πρὸς διατήρησιν βλλ. 3) κ. 4).

Διάτμος-η-ον δημ. ἔπιτατ. ὁ ἀπυρωθεὶς, ὁ ἀπυρωσίων δημοσία ὑπαστάς, ὁ κοινῶς γνωστός ὡς ἀπυρ, ἀπυρσμένος : δ. διατ. εἶν' ἀπυρ καὶ διατήρη καὶ καταπονημένη.

Διατήρ-ᾶω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μτχ. παθ. παρακ. δημ. διατηρημένος παύσασαι τιμῶν, δὲν τιμῶ εἰς τὸ εἶξθαι, δὲν ἀποδίδω πλέον τιμῆν, ἐκτίμησιν : Ἀλαχ. Ἐπτ.1047 τὰ τοῦδε διατηρήσει θεοῖς [δ. γρ. τοῦδ' οὐ δίχα τετίμηται] : 2) -ῶμαι μέσ. ἐπι πραγμ. ἢ πράξεως, ἐκτιμῶ, ὀρίζω τὴν τιμῆν, κέρνω ἀποτί. : σιν : Διόδ.Σ 4,21 διατηρησάμενος τὴν ἰδίαν οὐσί. ... 3) πᾶν, μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐνεργ. ὀρίζει ἢ ὑπολογίζω τὴν εἰς χρέμη τιμῆν πράγματός τινος, ἔτω τιμῆν ὀρισμένην || νεώτ. κ. δημ. ἐπιβάλλω διατήρησιν βλλ.3γ || ἢ μτχ.παθ.παρακ. διατεῖται μόνος ὁ σὺ εἴς γιναι διατήρησι βλλ.3κ.4) : τρόφιμα διατηρημένα, - προεῖ διατηρημένην ρηματ. διατηρητής, διατήρησις, διατήρημα.

Διατινάσσω τινασῶ ἰσχυρῶς, τινασῶσιν συντριβῶν : Ὀδ.Ε 363 αὐτὰρ ἐπὶν θῆ μαι σχεδὴν διὰ κύμα νινάθρ, Εὐρ.844κ 606 Βακχίω διατινάξαντο δῶμα Πενθέως || μέσ. μέλλ. ἐν παθ. σμυ. : αὐτ.587 τὰχα τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται ψεῦσασιν || σείω, κινῶ βίωσις : Εὐρ.Π 282 κάρτα τὸ διατινάξ' ἄνω κάτω, Ἱεροκλ.Στ.63Α διατινάξαι στρώματα, Ἀλκίφρ.24 Διατινάσσουσα καὶ σπιδουσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτὴν τὴν ἐπιστάλην.

Διατινθαλέος-α-ον διάτινος : Ἀριστ.Σφ.329 ἢ με κεραυνῷ διατινθαλέω σπιδῶσιν ταγέως.

Διατιτράνω δ. τ. τοῦ διατιτράνω βλλ. : Ξερόφρ. Φ Απτ.1,179 ἐπὶ τὸν ἀμυθάλων καὶ ὄλων τῶν διατιτράνωμενων καὶ καλοζομένων.

Διατιτρήμι δ. τ. τοῦ διατιτρήμι μ. ἐν μτχ. ὄρορ. : Δίων Κ 69,12 διατιτρήντες τὰς ὑπερίσους ὁδοὺς.

Διατιτρώ-ᾶω μτχ. τ. τοῦ διατιτράνω βλλ., παρατ. διατιτρώων, Σαῦδ. : διατιτρώων, διατιτρώων : Ἀπν.169ρ.77, Γαλ.14,18 τὸν ἔνα τοχων διατιτρώ.

Διατιτρώσκω διατριπῶ, πληγῶν : Ἰπν.Ἀγμ.ἰ δ-δέρμα, Δίων Κ 63,3 δύο ταύρους μίθ' ἀμα βολῆ διατρώσκω καὶ ἀπέκτεινε' || κ. παθ. : Ἰώσ.Π 6,3,1 ἐπὶ πολὺ μὲν ἀντέταρον διατιτρώσκόμενοι.

Διατλώ-ᾶω ἴσ. : διατλώς, ὑπομεινίας, καρτερήσας, κακοπαθήσας.

Διατιμῶν, ὄρορ. α' διατιμῶν, ὄρορ. β' διατιμῶν, παθ. ὄρορ. β' διατιμῶν ἐπ. ἀντὶ διατιμῶν, κόπια εἰς δὴ, διαχωρίζω, διασχίζω : Ὀδ.Η 276 νηγάμενος τόδε λαίτριά διατιμῶν Ἰκαλυμθῶν δίεσχισα τὸ κύμα || ἐπὶ ἀρόσεως : Μόσχ.2,81 οὐδὲ μὲν οὐκ ὄλικα διατιμῶν σὺρων ἑυκαυτὴς ἄροτρον || ὄμ. σμυ. τὸ μέσ. : Ἀπολλ.Ρ 1,628 διατιμῆσθαι ἀρούρας 2) διακρίνω, ξεχωρίζω : Καλλ.ἀπ.48 Ἀπόλλωνα ἡελίοιο χωρὶ διατιμῶσιν 3) ἐπ. παθ. διατιμῶν γ' πληθ. ὄρορ. β' ἀντὶ τοῦ διατιμῶσιν ἐκωρισθησαν ἀν' ἀλλήλων : Ἰ.Η 302 ἠδ' αὐτ' ἐν φιλοπότῃ διατιμῶν ἀρῶθησανε' || ἀπολ. : αὐτ'.Α 531 τὴ γ' ὡς βουλεύσασιν διατιμῶν, Ὀδ. Ν 439' || Διοσκορπίσθησαν : Ἰ.Π.Π 354 αὖ γ' ἐν δρασσιν ποιμένος ἀφραδίσει διατιμῶν.

Διατιμῶμα-ατος (τό) μτχ. - διατιμῶματα, ἀπόκομα. : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,37.

Διατιμῶεις-εως (ἡ) ἢ εἰς δύο τμήσας, διαχωρισμός : Εὐστ. εἰς Ἰ.Η.Η 302.

Διατιμῶ μεταβάλλωμαι εἰς ἄστυν, ἐξαιτίζομαι : Ἀριστ. Μετ. 344 β, 23 διατιμῶσιν τὸ διατιμῶσιν ὕψων, Κορνοῦτ.Φύσ.Θ 32, Σωρ.1,106 2) μτχ. ἀποβάλλω ἐν εἶδει ἀγμῶ : Πλωτ'.Ηθ.695 C Ἰδῶτα δρασσιθὶ διατιμῶει' || ὄμ. παθ. ἐν αὐτ. σμυ. : Ἀριστ. Οὐρ.305 β,14 3) παθ. βίφασται ἐπιβίρωσιν : Ἀρετ. ὈΞ.Νοῦσ.1,1 τὸ .. σκῆνος διτηρῆσθαι.

Διατιμῶ-έω ὄμτχ. ἐξαιτίζομαι : Ἰπν.Νοῦσ.4,45. **Διατιμῶεις**-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. κ. διατοιχισμός(ἡ) ἢ ἐνεκὴ τῆς τρικυμῶδους θαλάσσης τολάνησις τοῦ πλοίου κατὰ τὸ ἐγκρίσθων αὐτοῦ ἑπίπεδον, παρακύλισμα, μπότι βλλ.

Διατοιχίζω νεώτ. χωρίζω διὰ τοίχου χώρων ἀπὸ ἄλλου 2) τὸ μέσ. -ίζομαι διατοιχῶ βλλ.

Διατοιχισμα-ατος (τό) νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ διατοιχίζω, ἐνδιόμεσος τοίχος, χώρισμα ἐκ τοίχου.

Διάτοιχος-ον Ἐπιγρ. ὁ κατὰ τὸ πλάτος τοῦ τοίχου ἐκτενόμενος : Ἐπιγρ. ὑπερτόναια ἔξιλινα διάτοιχα 2) κ. νεώτ. τὸ ἄρορ. διάτοιχος (ἡ) ἢ ἐν. λιθος ὡς ὄνορ. λιθος συνδέων δύο τοίχους, ὁ ἐκτενόμενος ἀπὸ τινος τοίχου ἐπὶ τὸν ἕτερον ἴσ. : ε' διάτοιχοι οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοίχου : Ἐπιγρ.

Διατοιχῶ-έω κ. νεώτ. ἀνατοιχῶ βλλ. Ἀναπτ. ἐν ΑΒΒ9 «διατοιχεῖν ἀντὶ ἀνατοιχεῖν», αὐτ.34 «διατοιχεῖν, τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοίχον νεῶς διαδοῖσθαι ἐν τῷ πλοίω, ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντοιχεῖν λέγουσιν : Εὐδουλ. Κομ.51, Ἀριστ.ἰδ.1,462 κ' καὶ μὴ, τὸ τῶν πλεθῶνων μεταστρέφει πρὸς τὸν ἐλάττω, διατοιχούνας δα' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ πλοίου, κύλισμα ἀπὸ τῆς πλεωρῆς εἰς τὴν ἄλλην ἑνεκα τρικυμῆς, κυλάω, γέρονω.

Διατοιχῶ (τῶ) νεώτ. βοταν. γένος φραγλιαρῶν ὀλῶν βλλ. 2) εἰδ. πετρολ. διατόμων γῆ πέτρωμα λίαν λεπτοφυλλῶδες, συνιστάμενον ἐκ τῶν πυριτικῶν προσστατευτικῶν κελυφῶν διατομῶδων φυκῶν, ἄ. τριπολιτῆς ἢ τριπολιτῆς γῆ.

Διατοιμῆ (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διατιμῶν, ἢ διὰ μέσου τοῦ, τὸ κόψιμον εἰς δύο, χώρισμα, διαίρεσις, διαχωρισμός : Ἀλαχ. Ἐπτ.935 διατοιμῆς ἀφίλοισ ἐπιδί μαινομένη [δ. μτχ. Αλ.Σ 13,20 ἔμβα τοι καὶ ἡ Πέρσου φαίνεται διατοιμῆ, ἢ διαίεμε τὸν ἄθω' || νεώτ. τεχν. τὸ σχῆμα τῆς τμήσας στερεοῦ τινος ἀσώστου ἢ ἐπιπέδου : διατοιμῆ δοκοῦ - τοίχου - ὀχυρωμάτος 2) ἢ ὄρετα ἀκμῆ, ἡ κόψις : Ἀλ.Σ 1,31 οὐκ ἄνωμα καὶ ὀδόντων διατοιμῆς θερραστῶ 3) ὄρη, διατρήσις, ἀνοιγμα, ἐπὶ σωρίγγων : Διόδ.Σ 2,10 μέσ. δ' ἦν [ἐν. σωρίγγ.]. .. διατοιμῆς ἔχουσα.

Διατοιμῆς-ἡ-ὄν νεώτ. ἐπὶ χημ. στοιχείων, ὁ ἔχων ἀτομικότητα ἢ σθένος 2, ἄ. διασθένη.

Διατοιμῆ-ἰδος (ἡ) νεώτ. μηχαν. μεγάλη φωνὴ πρὸς κοπῆν μεταλλικῶν ἀντικειμένων, ἔχουσα τὴν ἕτεραν τῶν κελύδων ἀκίνητον.

Διατομοειδῆ (τῶ) νεώτ. τὸ διατομῶδὸν βλλ.

Διάτομος-ον μτχ. δαχτόμος βλλ. : Μαρτιον.8,864.

Διατομοειδῆ (τῶ) νεώτ. κ. διατομοειδῆ κατηγορία παλυμόρφων καὶ μικροστον κρυπτοζῶμων ὀλῶν βλλ., εἰς ἃν κυρίως ἀποτελεῖται τὸ πλαγιτῶν βλλ. **Διατομοῖσιν** (τό) μτχ. δοκός : Πάν. διατόναια ταῖς γεφύραις || ῥάδοδος ἐφ' ἣς ἐκτείνεται ἢ ἄνω ὄκρα τοῦ παραπετασμένου : Καλλῆ.Ἰπ. Ἀθην. 5,205 Τ') διατόναια δε τοξοειδῶς .. ἐνεπίτατο .. ἐφ' ὧν αὐλαῖσι .. ἐνεπίτασσινου.

Διατονοθόρως μτχ. ἔπιτατ. τὸ τονοθόρως βλλ. : Δίων Κ 73,8,4 φοδερὸν τι διατονοθόρως.

Διατονικός-ἡ-ὄν μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ διατονικὸν ἢ διάτονον βλλ.3) γένος : Νικόμ.Γερ. Ἀρμ.ιν.3,14,20 δ-εἶδος τῆς μουσικῆς Κλειονῆ. Ἀρμ.ὸς δ- διάστημα 2) νεώτ. μουσ. κλειονικὸς ὄρορ. χρίσμων πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς οὐχέως μετῶδ' τῶν γειτονικῶν φυσικῶν φθόνων ἐντὸς τῆς μελλῶν καὶ τῆς ἐλάσσονος κλίμακος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν σχέσιν τῶν φθόνων τῆς χρωματικῆς κλίμακος : **Διατονικὸν** φθόνον, -δ- διαδοχῆ, Τανάγρ.Σπογγ.Α 49 διατονικὰ ροχαλαρῶματα ἀπὸ δὴν τὸ κατὰστομῶν καὶ εἰς δὴν τὴν μουσικὴν κλίμακα 2) διατονικὸν γένος τὸ διάτονον βλλ.3) : Φιλ.1,321, Ἀριστ.ἰδ.Κ 2,19 3) νεώτ. Διατονικὴ κλίμαξ ἢ διαδοχῆ τῶν τόνων

η ἡμιτονίαν ἀπὸ τῆς μίαις εἰς τὴν ἄμεωσις ἐπομένην βαβυλῶα μετὰ ἡ ἄνευ ἄλλοιώσεως.
Διατονικῶς μῦθ. ἔπρρ. κατὰ τὸ διατονικὸν βλλ. γένος : Νικόμ.Γερ. Ἀρμολιζ. 2.
Διατόνιον (τό) μῦθ. κ. νεώτ. ὄγκιατρον, κρίκος, ἐξ ὃ ἀνορτάται ἡ ἄνω ἄκρα παραπέτασματος Κόρυλλ. «τὰ διατόνιο, τοὺς κρικώλους» : Πά. ἘΕ. 35. | τὴν σκηνήν, καὶ τὰ .. διατόνια καὶ τοὺς μοχλοῦσι 2) νεώτ. μικρὸν μετάλλινον ἰσχυρὸν πρὸς σύνδεσιν δύο τεροχῶν, ἰδίως ἱμάνταν μετὰ τῆς ἰσοσκευῆς (ἐπι Ἰππων), θηλυκῆς τῆς.
Διατόνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐντερονοσῶς, σφοδρὸς ὀρμητικὸς βίαιος : Θεόδ.Φ. Αἰγ. 2,3. | βελτίω δὲ καὶ τὰ ζεφύρια καὶ αἱ τροπαὶ καὶ ὄλων αἱ αὖραι γῶν σκληρῶν καὶ διατόνων : || ἐπὶ τῆς φωνῆς διατόρος, διαπεραστικός. Ἡα. «διατόνον, ἐξάκουστον, διατόρον, οὐτόνον» : Εὐνάπ. 72 ἐμβολήσαντος αὐτῷ τοῦ διδασκάλου σφοδρὸν τε καὶ διατόνον 2) ὁ ἐκτεπνόμενος ἀπὸ τῆς μίαις πλευρῶς εἰς τὴν ἄλληλ, ἀπὸ τοῦ προσβίου μέχρι τοῦ ὀπισθίου ἄκρου, ἐπὶ συνεχῶν ἰθίων ἐντοίχῃ : Βιτο. 2,8. 7. || κ. νεώτ. ὡς οὐσ. [ἐν. δοκός] ἡ ἀπὸ μίαις πλευρῶς εἰς ἄλληλ ἐκτεπνομένη δοκὸς ὀκνη-διατόνι : Ἡα. «δοκὸς δὲ καὶ ἡ διατόνος» : || νεώτ. νουτ. διάτονος κάλας ὁ τεταμένος ἀπὸ τῆς μίαις ὄχθης ποταμοῦ τινος εἰς τὴν ἄλληλ, ἡ ἀπὸ πλοῖου εἰς τὴν ἔσπρην 2) νεώτ. διάτονος λίθος ἡ πλύθος ὁ κατὰ τὴν δομὴν τοποθετούμενος οὕτως, ὥστε αἱ ἐπιμάκεις πλευραὶ αὐτοῦ νὰ κατέχωνται ὁλόκληρον τὸ πᾶχος τοῦ τοίχου, τῆς τοιαύτης διατόξεως ἐν τῇ δομῇ λεγομένης ἐπιμ. χτισίμου μυστικῶ 3) ἀρχ. μουσ. ἐπὶ μέλους ὁ βῆσιον ἐπὶ τῆς διατονικῆς κλίμακος, ὁ τοῦ διατόνου γένους, βλ. κατωτ. : Διον. Ἀλ. Σινθ. 19 [30,6 R] ἐξάν τ' ἐναρμογίως ἄν τε χρωματικῶς ἄν τε διατόνως ὑποβνωταὶ μελωδίας, Πλούτ. Μουα. 134 P. || ἀρχ. ὡς οὐσ. διάτονον (ἐνν. γένος) [τό] ἡ διατονικὴ κλίμαξ ἐν ὄντι. πρὸς τὸ χρωματικὸν κ. τὸ ἐναρμονιον, ἡ κατὰ σπέρην καὶ οὐκ καθ' ὑπερβῆσιν ἀλληλουχία τῶν σφῆρων ἡ διαστητικῶς τῆς διατονικῆς κλίμακος : Ἀριστόξ. Ἀρμον. 19 B.
Διατονοῦμαι-όμαι μῦθ. εἰμαι διατεταμένως, ἐρίσκομαι ἐν καταστάσει διατάσεως Ἰδ. ἐρμ. ἀποτοουρίζομαι, τανύομαι, ζεντῶομαι : Παλλιάδ. Ἰατρ. Πυρετ. 12 χαρμῶνται .. οἱ νοσοῦντες καὶ διατονοῦνται.
Διατοξεία (ἡ) Ἐπρρ. ἄγων βολῆς διὰ τὸζου : Ἐπρρ. ἄβλα .. διατοξείας καὶ διακονησιμῶ.
Διατοξέοσιμος-ος μῦθ. κ. μον. ὄν δύναται τις νὰ τοξέσῃ ἢ νὰ διαπεράσῃ διὰ τὸζου, ὁ ἐντὸς βολῆς τὸζου κείμενος : Πλούτ. Λοκ. 28 συναρῶσαν τὴν διατοξέοσιμον χώρην 2) μον. μῦθ. ὁ μὴ ἀντέγων εἰς τὴν βῆσσαν τῆς λογικῆς : Νικήτ. Χων. ἐν Σάβ. 1, 133 τὸ ἕως καὶ ὄν περιωμῶνον τοῦτο καὶ διατοξέοσιμον .. κατόρθωμα.
Διατοξέω τοξέω δια μέσου, ρίπτω βῆλν διὰ τοῦ τὸζου, μῦθ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς λόγους, ρίπτω ἐξαίφνης, ἀπευθύνω ὡς διὰ τὸζου : Ἡλιόδ. 5, 33 λόγον ἐπίκουρον τῷ Θεαγένει διατοξέωσαι 2) τὸ μέσ. διατοξέομαι διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τὸζον, παραβῶλον στῆ σαμίλιτα : Ξεν. ΚΠ. 1, 4, 4, ἰδιων Χρ. 1, 353 Ἀλέξανδρος ἀποθῆσκει Φιλοκλήτῃ διατοξέομενος.
Διατοξέωσι-ατος (τό) μῦθ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διατοξέω βλλ. : Πά Βασ. 3, 7, 31 καὶ γε ἐπὶ στόμα-τος αὐτοῦ διατοξέωματα.
Διατοξώ κ. νεώτ., ὄδρ. διατοξέωσα τορεῶν τὴ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν αὐτοῦ, σφρηγιάζω, χαράττω, ἐγγράφω, σκαλίζω : Σοφ. Ἀπ. 315, Ἀριστ. 1, 79 δ- χρυσῆς φιάλας στεφανῶσι ἀμπέλου, Φιλ. 1, 105, Πλούτ. Ἡβ. 1083 B. διατοξέωσι ἐν σπασμῷ γροδμ-μασιν ἐπι τῶν Ὀρμηκ. κ. παβ. : Ἰεροκλ. Στ. 37 Α.

ΑΔ. Π. 147 ἐκ τῶν γυμνασίων οἰοῦν .. διατο-ροβέντες' πρὸλ. διατορῶν.
Διατορία (ἡ) διαπεραστικός, ἁχηρὸς μουσικὸς ἡ φωνητικὸς σφῆρος : πθ. ἐν Θεοφρ. Φ. 4, 11, 4.
Διατορνεῖω μῦθ. ἐπεξεργάζομαι τὴν διὰ τῶ-νου βλλ. : Λιδόν. Περιγρ. 30, 6 14, 107, 126 εἶδον τὰ χεῖλη .. γυρῶν γὰρ ἡ λευκὸν θάυμασιως πρὸς τὸ φωνίμου διατορνεύσαι κ. παθ. : Σχόλ. Αἰσχ. Πρ. 76 διατόρους πέδας, τὰς διατορνεύμενας.
Διατόρος-ος (ἰτερῶν) κ. νεώτ. ὁ διατριπῶν, διαπεραστικός, ὄξυς : Αἰσχ. Πρ. 76 ἐρρωμένως νῦν θείνε διατόρους πέδας [δ. ἐρμ. Σχόλ. οὐδ' ὀδ' ἔδ' ἰα-τόρους πέδας, τὰς διατορνεύμενας] || κ. μῦθ. : αὐτ. Ἰβ. ἑμάς δὲ φρένας ἐρέθισα διατό-ρος φῶδας [καταλαμδῶνων τὸν ὅλον ἄνθρωπον] || εἶδ. ἐπὶ ἄχου' Σουῖδ. «διατόρον, ἐξάκουστον, οὐτότερον, μεγαλῶδων» : Αἰσχ. Εὐμ. 567 διατόρος Ἰουρηνικὴ σάλπιγξ. Αἰλ. Π. 2, 44 παρορητικῶν ἐμ-πονητῶν μέλος διατόρον τε' || τὸ οὐδ. διατό-ρον ὡς ἔπρρ. : Πλούτ. Ἡβ. 303 B σφειγομένων μέ-γα τὴ καὶ διατόρον [μεγάλως καὶ διατόρως, Λοκ. Οὐερί. | καὶ θαυμαστῶν εὐδαιμονιαν εὐδαιμο-νοῦντα διατόρον τὸ καὶ γενοῦσι ἀνοδοθῶσι ἐπὶ-γείρας] Σχόλ. οὐτότερον 2) ἐν ποδ. σμῦ. ὁ ἀπ ἄκρου εἰς ὄκρον διατριπυμένως : Σοφ. Οἱ 1034 λῶσι σ' ἔχοντα διατορῶς ποδοῖν ἀμάς.
Διατορῶ-έω κ. νεώτ. τρυφῶ ἀπὸ ἄκρου εἰς ὄκρον, διατριπῶ : Ἀνώμ. π. Σουῖδ. δύο δὲ τῶν ἀργυμάτων .. διατορῶθη.
Διατορῶς ἔπρρ. νεώτ. μετὰ διατόρου φωνῆς ἰσχυρῶς, δυνατὰ ἢ ἀνεδοθῶσι διατόρως.
Διατόρος πάβ. ἐν ὄνοφ. πρὸς κτήσην, διδῶ-ρος βλλ. : Πάβ. Διόχοι καὶ διατόροχοι.
Διατράγειν ἀπαρ. ὄρρ. τοῦ διατράω βλλ.
Διατράγωσι-ῶ ὄρρ. τραγῶδῶ, ἀπαγγέλλω τὴν διη-γορίαν μετὰ τραγικῶ ὄφους, διεκτροσώω : Δημ. 229 ἐρ' οἷς ἀδικούντα με ἐώρα τὴν πόλιν .. διε-τραγῶσαι [δ. γρ. ἐτραγῶσαι] καὶ διεξέει.
Διατράγως-εως (ἡ) λιποθύμω βλλ. Ἡα. «ὁ διετράγως τὴν τράμην» : Σπράτ. Κωμ. 74.
Διατράνω-ος μῦθ. ὁ λῶν τρανός, ἐκνήρις : Τηαρ. 9, 213 λόγος βωδῶν ἄμοι καὶ εὐκρόνος.
Διατρανώ-ῶ μῦθ. μον. νεώτ. κ. διατρανώω λέγω, προφέρω τὴ σφῆρα, ἀπηγοῦμαι τὴ σφῆρα Ἡα. «διατρανώω, σπρηγίζεν» : Νικόμ. Γερ. Ἀρ-μον. 7, ἰδιωδ. Πυθ. 258 τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμονιον γένος αὐδῆς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διε-τρανώωσι, Μηνοσ. 1, 1, 1, 9 τὴν τῶν ὄνων γνώσιν διετράνωσας' || κ. παθ. : Θεολ. Ἀριθμ. 47 βρέ-φος διατρανωμένον, Νικηφ. Γρηγ. 372, 19 τοῦτων οὕτω λεχθέντων καὶ οὕτω διατρανωθέντων || κ. μῦθ. : ἰδιωδ. Νικ. Ἀριθμ. 72 P. 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἀπροκαλύπτως ἐκδηλῶ ἢ ἀποδεικνύω τὴν, Φιλ. Πάβ. 58 Ὁ διατρανώ [δράσι].
Διατρανώσι-εως (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διατρανώ, ἡ σαφῆς ἔλησις : Ἰω. Διον. ἐκ' Ἡ-σιαδ. 456 διατρανώσιν τῶν Ἡοιδῶν ἡμῶντων 2) νεώτ. ἡ ζωρὰ ἐκδηλῶσις.
Διατραχηλίζομαι μῦθ. παθ. θέτω τὸν τραχη-λόν μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποβάλλομαι εἰς ζυγόν : Τέλι. 10 B. 2) ὄρμῳ ἔχων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός : Πλούτ. Ἡβ. 501 B. διατραχηλίζόμενος εἰς τὴν ναυάγιον φοβέρον.
Διατραχῶν μῦθ. καθιστῶ τὴ καθ' ὁλοκλήριαν τραχῶ, ἀδρομερῶς, παβ. ἐν Πλούτ. Ἡβ. 979 B ὡς μὴ .. ἡ λέσις ἀναποτασσομένη λυπὴ τὸ σώμα γυ-μνούμενον καὶ διατραχῶνόμενον.
Διατράω μῦθ. τ. τοῦ διατριπῶ βλλ. | κτ. σμῦ. ἐκ τοῦ μέλλ. κ. ὄρρ. : Αἰλ. 219, 17 εἰ γε καίσις λιθῶ, οὐκ ἂν διατράσις αὐτῆ, Φιλοκ. Μαβ. 2, 93, 24 δια-τρήσαντες μέσον κατὰ διάμεσον, Γαλ. 4, 515.

Διατροφῆ-ῶ μτγ. εἶμαι ὁπως ἀτρέφῃς. Μαν βλαχος, γαλήνιος: Ἄρρ.Εὐξ.6 Βορράς ἐπινεύσας ὁλίγος κατέστησε τὴν θάλατταν καὶ διατρέφῃσαι ἐποίησεν ἰδιόρθ. Ηεργ. δὴ ἀτρέφῃσαι.]

Διατρεπτικός-ή-όν μτγ. ἀοτρεπτικός, μεταπειστικός: Πλούτ. Η8.788 F ἔστω καὶ δοκεῖτω διατρεπτικός εἶναι λόγος.

Διατρεπνικός ἐπιρρ. μτγ., ὑπερβ. διατρεπτικότητα κατὰ τρόπον ἀοτρεπτικόν: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 2,454 ἡ γραφή. ὁσωπεῖ μὲν διατρεπτικότητα ἐπεισθαὶ διδάσκουσα τῷ τὰς ἐντολάς δεδωκότι θεῷ.

Διατρέφω, μέλλ. διατρέφω, παθ. μέλλ. διατρήσομαι, παθ. ἄορ. διατρέφην μεταστρέφω τινά ἀοτρεφῶν αὐτόν τὸν σκοπόυ του, μετατρέφω, μεταπειθῶ, τὸν κόνω ν' ἄλλῃζῃ γνώμῃ, σκοπῶ, ἀπόφαση: Πλούτ. Η8.87 F διατρέφει καὶ ἀφίστησι τὸν τοιοῦτον ἐπ' οἷς ὁ ἐχθροὺ χαιρούσι || τὸ παθ. διατρέπομαι κ. ἐν μέσ. σμγ. ἀνοτρέπομαι τὸν σκοπό μου, μεταδίδω γνώμην: Ἰνπ. Ἐπιδ.5, 85, Δημ.798, Πολύβ.3,86,6 ὁ μόνον τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατρήσθαι, Πλούτ. Η8.434 F ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι || 2) μετ' αἰτ. φοβούμαι, ἐντρέπομαι: Ἐπικτ. Γνωμ.65 μηδὲ ὄχλον ἀδικῶς πρὸ ὁσωπεῖται διατραπῆς || ἀνοτρέφω τὸ πρόσωπον, ὁδ. ἀνοφρωγ: Πλούτ. Η8.532 E 3) διαστρέφω, διαστρεβλῶ: Κριτίας ἄπ.22 D 4) ἀνατρέφω, ἀνομακρόνω, ἐκποδῶν ποιούμαι τινά: Σέξτ. Ἐπιμ. Πυρρ.2,212 ὁ-δρους κ. παθ.: αὐτ.194.

Διατρέφω κ. μν. κ. νεώτ., μέλλ. διατρέφω, παθ. ἄορ. διατρέφην ἐπι προσ. κ. συνήθ. μετ' ἐμμορβ. προσθ. [ἐκ. ἀπό], μτ. γεν. διορ. δηλοῦντος τὸ πῶθεν ἢ πῶς ἢ μετ' ἐπιρρ. ἐν συνχείρῃ, πλῆθος, καθ' ὁλοκληρίαν τρέφω, τροφασθῶ, παρέχω τὰ πρὸς τροφήν κ. γεν. τὰ πρὸς τὸν βίον, τὰ πρὸς συντήρησιν: Ξεν. Ἀπομν.27,6 ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κέρηθους τὴν τε οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει, Ἀθην.11,506 F διατρέφειν δ' ἐνταῦθα δύναμιν., εἰς ἵασιμος δύναμecos, Διγεν. Ἀκρ. 4590 ὁ διατρέφει ἀπειρον πλῆθος ἐκ πέντε ἄρτων κ. νεώτ. ἀνευ ἐμμορβ. προσθ.: ΔιονΚ 63,27 τὸ γε τέχνηον ἡμάς ἐκεῖ διατρέφει, -διατρέφει τὰ ὀρφανὰ τῆς ἀδελφῆς του' || ὄμ. παθ. κ. νεώτ.: Ὁουκ.4,39 τοῖς εἰσπλησῶσι λάθρα διατρέφοντο [οἱ ἐν Πύλῳ παλιοκραύμενοι], -διατρέφεται ὑπὸ τῶν γειτόνων -δι' ἐράνων' || πάλ. κ. ἐν μέσ. σμγ. συντηρῶ ἐμαυτὸν || νεώτ. μετ' ἐπιρρ.: διατρέφομαι ἀθλίως-ἐπαρκῶς ρηματ. Διατροφή, διάτρεφίς.

Διατρέχω κ. μν. κ. νεώτ., μέλλ. διαδραμοῦμαι, σπαν. κ. διαδρέω-έξωμαι, μτγ. κ. διαδραμῶ, ἄορ. διέδραμον, σπαν. κ. διέδρεξα, νεώτ. διέτρεξε, σχηματισμ. παρικ. διαδεδράμηκα, ἐπὶ τόπου, τρέχω ἢ βαίνω, παρεούμαι διὰ μέσου τίνος διέροχμα, διακλέω, διασπίζω: Ὁδ.Γ 177 αἰ δὲ μά' ὥκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέτρεχον, Ὁουκ.2,25 διαδρέμων δὲ τὸ τῶν Ἀθηνῶν στρατόπεδον, -διέτρεχον τὴν πεδιάδα-τὴν νήσον 2) μτγ. κ. νεώτ. ἐπὶ καταστάσεως ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον, διανώω μέχρι τέλους ἢ κ. ἀπλῶς διανώω, διαδιδῶναι, περνώ: Πλάτ. Νόμ.802 Α πρὶν ἀν ἀπαντᾶ τῆς τὸν βίον διαδραμῶν, -διατρέχει τὸ νεπτυκκότων ἔτος τῆς ἡλικίας του' φρ. νεώτ. διατρέχω [τὸν] κίνδυνον ἐπίρρισκομαι ἐν κινδύνῳ ἢ ἀπειλούμαι ὑπὸ κινδύνου: ὁ ἀσθενής -τὸ πλοῖον διατρέχει σποδῶν κινδύνον, -διέτρεξε περίοδον πικρῶν-σπερῆσεων, -τὸ ἐμπορίον διατρέχει κρίαν' 3) κ. νεώτ. τρέχω, βαίνω ἐσπευμένως ἢ ἀπλῶς βαίνω τῶδε κακῶς, περιπατῶ βιαστικῶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πάνω κάτω: Ἀριστ. Εἰρ.536 γυναικῶν κινδυνεύουσιν εἰς ἄγρον, Ξεν.Κυν.2,5 ἄλλαι δὲ [κύνες] φράσσαι διατρέχουσι, -Ἀταίγιανον διατρέχουσι τὴν χώραν || περιέρομαι τόσον, φέρων γύρα κάπου:

Δικαιοφ.10 διατρέχουσι δὲ τινες ἐν τῇ πόλει λογογράφῳ σιεντόν. . τούς εὐπόρους τῶν ξένων, μερσίαι μεταναστευτικῶν γραφῶν διατρέχουσι τὴν ἑσπέρην 4) κ. μν. κ. νεώτ. μτγ. ἐπι σωματικῶν ἢ φυικῶν διαδρέωμαι, ἐπὶ ἐνεργῶς κ. εἰδ. ἐπὶ φήμης, διαδιδῶμαι, ἀκούομαι: Ἠγίστην.Κωμ. 1,16 ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμῶ, Πλούτ. Ἄλεξ.68 καὶ ὁπως διέδραμε σάλος ἀπάνων καὶ νεωτερισμῶς Μηναι.3,16 Συνας, τῆς φήμης δὲ πανταχοῦ διαδραμοῦσης προσηρήνον πλῆθη, -ρίγος διέδραμε τὸ σώμα μου, -φήμαι ἀνησυχαστικαὶ διατρέχουσι τὴν πόλιν' || νεώτ. ὁ πλῆθ. αὐδ. μτγ. ἐνεστ. ἢ ἄορ. ὡς οὐσα, = τὴν ὄνομα, τὰ συμβάντα, τὰ γεγονότα: ἐπιληροφορήθη τὰ διατρέχοντα - συντόμως ἀπηγήθη τὰ διατρέχοντα 5) μτγ. εἰδ. ταχέως ἢ τάχιστα διατρέχω τὸν λόγον=ἐπιτραχάδην, συντόμως λέγω, ἀναφέρω, ἐκθέτω: Πλάτ.Φαῖδρ.237 Α ἐγκολυφόμενος ἐρῶ, Ἰν' ὁ τι τάχιστα διαδραμῶ τὸν λόγον' 6) μτγ. κ. μν. ἐπὶ μικροῦ διαστήματος χρόνου, ὄνομα ἡμέρας, ἐβδόμοδος, ἡμῶς, παρέρχεται ταχέως ἢ παρέρχεται ἰσπεῖ ἐν ἀδρανεῖ, ἀνευ γεγονότος: Ἡρωδίων. Ἰστ.2,6,3 μῆς δὲ που καὶ δευτέρως ἡμέρας διαδραμοῦσης, Ἰω.Μολάτ.129,19 ὀλίγων δὲ ἡμερῶν διαδραμοῦσας 7) εἰδ. ἐν φρ. διατρέχω εἰς. . =φθάνω, καταλήγω, κατατῶ ἀκριδῶς εἰς. . : Ἰνπ. Ἐπιμ. Παθ.39 || ὄμ. δ- μέχρι=εἰσδῶς, εἰσχωρῶ μέχρι. . , φθάνω ἕως. . : Πλούτ. Πύρρ.24 πλῆθην μέχρι τῶν κάτω διαδραμοῦσαν' 8) μτγ. ἐπι ἄορ. σμγ. φρ. δ- ἐν. . =εὐρίσκομαι ἐν κινήσει, ἐν δράσει που, ὁδ. διαδῶ που: Ψαλκιοφ.Β' Ἐλλάδ.128 διατρέχουσι δ' ἐν αἰσίοις ἀξιόλογοι, μεγαλόφρονι ρηματ. διέδραμον, διαδραμοῦς, διαδραμῆ.

Διατρέω (τρέω), μ. ὁ ἄορ. διέτρεσα εἰδ. ἐπὶ μαχητῶν ἢ καὶ πλῆθος, φεύγων, διασκορπίζουμαι, δραπέτευω, διαφεύγω' Ηα. εἰδιέτρισε, διαφυγον, πύλαβῆθησαν: Ἰλ.Α 486 Τρώες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, Πλούτ. Βροῦτ.18 παρεσκευασμένοι θορυβεῖν, διέτρεσαν καὶ τὸ μέλλον εἰδῶντος κόσμου καὶ αἰωνῆ' || τρέπομαι εἰς φυγὴν ἐντρομοσ: Ἰλ.Ρ 729 ἀφ τ' ἀνεχώρησαν διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος [ἐν τμ.].

Διατρέω-τος (τῶ) μτγ., μν. κ. νεώτ. τὸ διὰ διατρέψεως βλλ. γέννημον ἄνοιμον, ὄπῃ, τρῦσα εἰς βάθος: Γολ.2,848, Σχολ.Λουκ.1,597 διὰ τινος διατρέψματος παρεχόν τῷ ὀδατι ἔκρονον' || νεώτ. εἰδ. ὄπῃ ὀρυσσομένη εἰς βάθος ἐν πετρώματι, ἐν ᾗ τίθεται ἢ πρὸς ἐκτίναξιν ἐκρηκτικῆ ὕλη' || ὄμ. ἡφαιστειαλ. πᾶς χροασομένης πόρος ἐκρήξεως ἡφαιστειαλ ὄλης' 2) μν. κ. ὡς οὐσα, κορυμῶ δένδρου διὰ κολιδνωτικῶς διεσκευασμένως εἰς ἀκόντιον, μονόξυλον βλλ.

Διάρτηρος-εως (ῆ) [διατετραῖνω] κ. μν. κ. νεώτ., δημ. -η ὄπῃ, πόρος διάρτημα βλλ. τρῦσα: Ἰνπ. Τόν. Ἀνθρ.10 στερεώτερον τὸ σῶμα καὶ στενωτέρας διατήρησις ἔχει, Ἀν.Κομμ.1,383, -διάρτηρος ταχέου ὑπὸ σφαιρας-ἐπαθε διάρτησιν[-η] τὸ στομάχου-τῶν ἐντέρων, -διάρτηρος τὸ σῶμα κῶς πλοῖου' 9,5 2) ἢ ἐνεργία πρὸς διανοίαν ἐν ὄπῃ ἢ πόρου, ἢ πράξις πρὸς διατήρησιν: Μηναι.5,27 Ὁδ.7 ἐν πτέρωνι σου ὕοισας. . . διάρτησιν, -ἐγγέριος εἰς διὰ διατήρησεως τὸ κρανίον.

Διατήρησις (ῆ) μν., ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ἄγγελια διάρτηρα τῶς: Κωδ. Ἰουστ.10,66,1.

Διατρητικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἰδιῶτων εἰς διάρτησιν βλλ., ὁ ἰκανὸς πρὸς διάρτησιν: διατρ-μηχανὴ τρῦσαν μηχανικὸν ἐν χρ. πρὸς ὄρωεν διατρητῶτων ὀνομομεισῶς ἢ διάρτησιν μετάλλων.

Διατρητικός ἐπιρρ. νεώτ. διὰ διατήρησεως βλλ. **Διάρτηρον** (τῶ) εἰδ. ἐπὶ ἄγγελων ὡς ἐπιθ., ἐν χρ. κ. ὡς οὐσα, ἰδιῶς κτ. πλῆθ. διάρτηρα [ἀποντ. λαί.

διετρία) είδος πολυμύθου ύδαλου άγγελίου, περιβαλλόμενου υπό δικτυωτό ύδαλινον νημάτος· Μαρτιάλ.12,70,9, Ούλλαν.Δίετρα.9,2

Διατρήτος-ον μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων διατρήσεις βλ.λ., ὄρας, τρήσεις καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν ἢ τὴν μῶζον αὐτοῦ· Γαλ.2,66, Δομακ.ἐνΘσα. Στεφ. πάσα ἡ γῆ διατρήτος ἐστι καὶ ὑπόνομος· ἔχουσα, - διατρήτος ἐκ βλαβερῶν τοιχῶν· 3) μον. εἶδ. θυρίδ. ἔχουσα δικτυωτὸν κιβλήτωμα· Προκ. Γαζ.εἰς Βασ.4,1 οἶκος... ἔχων φωταγωγούς δικτυωτοὺς, ἃς διατρήτους ὀνομαζοῦσιν οἱ πολλοί· 3) τὸ σῶδ. κ. ὡς οὐα. τὸ διατρήτων βλ.λ.

Διατρήτωσημοι μον, ἐπί τινά χρόνον, ἰδίως μακρόν, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, ἐπιδίδωμαι εἰς τί· Ἀχιμ.Ὀνειροκ.196,13 διατρήτωσημοι εἰς τὴν κατάτρωσιν αὐτοῦ.

Διατρήθ(ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ διατρίβειν, διαπαντὸν τὸν χρόνον, ἡ ἐκούσια χρονοτριβή· Σοφ. ἀν.479,2 χρόνον τε διατρήθεις... ἐξηύρες... περὶ σὺς κούβος τε, Ἀλεξ.ἐπι.185 τοῦ συμπόσιου γὰρ διατρήθιν ἐξεύρε πως κάρουσι ἔχειν μηδέποτε τὰς σιγαύνας, Ἀριστοφ.Νεφ.1055 εἶπ' ἐν ἀγορῇ τὴν διατρήθιν φέγει, Ἀνδοκ.4,32 ὁ- νέων ἐν δικαστηρίοις, Λοικ.Ὀνειρ.11 2) ἐπὶ κακῆς σημ. ἀπόλεια χρόνου, ἀναβολή, χρονοτριβή· Εὐρ.Φοῖν.751 νέμειν δ' ἔκαστον διατρήθιν πολλήν ἔχει, Θουκ.5,82 Διατρήθαι... ἐγίνοντο ἢ ἀνωφελεῖς χρονοτριβή, χασομέρια· Ξεν.Οἰκ.8,13 οὐδὲ δυσώλυ- τος ἔχει, ὥστε διατρήθιν παρέχειν, Ἰσικρ.4,164

3) παράστασις χρόνου· Ἀλεξ.226,4 [π.Αθην. 10,426 D] διατρήθην γὰρ πότμω ποίωμεν [παρετίωμεν τὸν συμπόσιον]· 4) τέφρις, διασκεδάσις· Ἀριστοφ.Πλ.923 εἰ μὴ φανταίη διατρήθι τις ἐν τῷ βίῳ, Δημ.537· 5) ἀφορμὴ γέλωτος ἀκώμωτος, ὡλὴ πρὸς χλευασμόν· Αλοχμ.175 μηδεὶ δὲ τρῶσι καθ' ἑαυτῶν γέλωτα τῷ σφισί τῆ καὶ διατρήθιν παρέσχητ', Πλουτ.Περ.4 παρέσχη τὸς κωμικὸς διατρήθην· 6) συνεκδή- τόπος ἀνέτου, ἐπιχριστοῦ διαμοσῆς, διασκεδάσις· Πλουτ.Φλοῦ.3 [ὁ τόποι] διατρήθας καὶ λεγόμενος ἄδειε οὐκ ἔχουσιν· 7) κ. νεώτ. ἐνασχόλησις εἰς τί, τὸ διατριβεσθαι, ἐπιδίδεσθαι εἰς τί· Ἀριστοφ.Βάτρ.1498 ἐπὶ ἀμοιναῖον λόγῳσι... διατρήθιν ἀργὸν κείσεται, Λυσ.204 Α ἡ δὲ διατρήθι τὰ πολλὰ ἐν λόγῳσι, - αἰ περὶ τὰ ποιάσθαι διατρήθαι εἶναι ἀνωφελεῖς· 8) εἶδ. διδασκαλία, ὁμλία, δημηγορία, συζήτησις· Πλάτ' Ἀν.37 D τὰς ἐμὰς διατρήθας καὶ τοὺς λόγους, Δισκ.Ἀλ. Ρωμ.10,15 αἱ πολιτικαὶ διατρήθαι ἢ ὄμ. σήσημος ἄθικη πραγματῆια ἡ ὁμλία· Ἐρμογ.Μεβ.5 ε δ- βροχῶς διανοήματος ἠθικῶς ἔκτασις ἵνα ἐμμένῃ τὸ ἦθος τοῦ λέγοντος ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ ἀκούοντος· 9) κ. νεώτ. κ. δημ. σύντομος πραγματῆια ἡ μονογραφία ἐπὶ τινος θέματος· διατρήθι ιστορικῆ, - ἐναίσχημος ἐπὶ διδακτορικῆ διατρήθι [πρωτότυπος μελέτη ἐπὶ ἐπιστημονικοῦ τινος θέματος συντασσόμενη ὑπὸ τὸν συμπληρωσάντων τὰς σπουδὰς αὐτῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τίτλου τοῦ διδασκτορῆ] ἢ ὄμ. νεώτ. κ.δημ. ἐπικριτικὸν ἠρμοσεῖμα ἐν ἐφημερίδι, κριτικῆ προσωπικῆ συνήθως χαρακτήρος, προερ- κόμενη ὑπὸ προσώπων ἔναυο πρὸς τὴν ἐφημερίδα

10) φιλοσοφικὴ σχολή· Νουμήν.κ.Εὐσ.Εὐαγγ. Προσπρ.145 Ἐπικούρου διατρήθι, Λοικ.Ἀλεξ.5 ὄρας εἰς οἶα σοὶ διατρήθεις ἀνθρώπων λέγω ἢ γεν. τόπος ἐνθα γίνεται διδασκαλία, σχολήσιν· Ἐπιφ.ἀν.217 ἡ ἐν τῷ κλήρῳ δ', Λοικ.Νηρ.25 ἐργατῆρα ποῦν ἐκάλε καὶ κληλεῖα τὰς ταῦτων διατρήθας· 11) κ.νεώτ. ἡ εἰς τινά τῶνον διατριβή· Πλάτ' Ἐπιστ.337 Ε ὁ μὲν γὰρ δὲ πρῶτος χρόνος τῆς ἐν Σικελίᾳ διατρήθεις Ἡρώδωσι.Ιστ.4,13,9 τὸν [τε] στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποτα-

μῆα διατρήθεις, Πλάτ. ἐν ἄλλοδαπαῖς τὴν διατρήθην ποιοῦμενος, Μηνιαί.4,18 Συναξ. τὴν διατρήθην ἔχων ἐν Γοτθίῳ, - μετὰ πολλοὺς διατρήθην ἐν Ἐδρῶνῃ ἐπανήλας· 12) τόπος ἐνθα φοιτοῖσι, συγχροῦσιν, τόπος συναντήσεως, ἐνευκτηρίων· Πλάτ.Εὐθυρ.2 Α τὰς ἐν Λυκαίᾳ καταλιπὼν διατρήθεις ἐνθάδε τὸν διατρήθεις, αὐτ. Κορυ.153 Α· 13) ἐν τῷ ῥητορ. ἀφορμὴ πρὸς ἐπιμονὴν ἐν τῷ ζητήματι· Ἀριστοφ.Ρητ.1418,28 καὶ οὐκ ἔχει πολλὰς διατρήθεις, οἷον πρὸς ἀντίδικον ἢ περὶ αὐτοῦ· 14) συνέχεια, διάρκεια· Ἀριστοφ.Μετ.374,α,12 15) ἐπὶ αἰσχροῦ σημ., σαρκικῆ ὁμλίας, σπουσια· Πρὸκλ.Μυστ.2

Διατρίβεικός-ἡ-ὸν μτν, σχολαστικός, μικρολόγος, μαρῶς, ἐπὶ προσ.· Πλούτ.12,26,ε2 καὶ καθόλου τοῖς διεζοδικοῖς λόγοις μερικακώδεις καὶ διατρίβεικοί... γίνονται ἢ ἐπὶ λόγων· αὐτ. 12,25 κ.2 μερικακώδεις καὶ διατρίβεικοὺς λόγους, **Διατρίβουράφος**(ἡ) νεώτ. ὁ γρόφων διατρήθας βλ.λ.δ) εἰς ἐφημερίδας.

Διατρίβω κ. μον. κ. νεώτ., παρὰκ. διατρίβω, παθ. ἀορ. δ' διατρίβην τριπλῶ λαογυρῶς ἐντέλλω, κατατρίβω· Πλ.847 ἄρξαν βάλε χερσὶ διατρίβας... Πολύαιν.4,35 ταῖς χερσὶν διατρίβετε τὴν γλῆν· 2) ὀθ. φθέρω, κατατολιβίζω· Ὀδ.Β 265 τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί, μνηστῆρες δὲ πόλλιστα, Θουκ.8,87 οἱ μὲν γὰρ ἴνα διατρίβῃ ἀπέλοισιν ἢ ὄμ. μτφ.· Πλουτ.Νικ.23 ὡς εἰς αἰτίας ἀλόγους... διατρίβοντες τὰ θεῖον ἢ τὸ παθ. διατρίβωμι καταστρέφωμαι, φθέρωμαι· Ἡρ.1,120 ἡ ἀπομένειν ἔξερεθαι ἐλπίοντα ἢ καταμεινένας κάκωσι πάντων ἀνθρώπων διατρίβηται, Θουκ.8,78 τὰς παρὰ Τισσαφέρνητος Φοινίσσας ναῦς μόνοντες... κινδυνεύειν διατρίβηται· 3) ἀναφ. πρὸς χρήματα, δαπανᾶ, ἐξοδεύω· Θεοφ.912 χρήματα μὲν διατρίβειν... πτωχεύει δὲ φλοῦς πάντας· 4) ἰδίας ἀναφ.πρὸς χρόνον, δαπανᾶ, καταναλοῦμαι, ἐξοδεύω, περᾶω· Ἡρ.1,189 ὅμως μένοι τὴν θερεῖν πάσαν αὐτοῦ ταύτη διατρίβον, Λυσ.3,12 ὄλων δὲ χρόνον διατρίβαντες ἐξεργεζόμεθα, Ξεν.Ἰλλ. 6,5,49 ἢ κ. νεώτ. ὄμ. ἐμτροπ. δ- παρὰ τὴν ἐν τῷ [τόπῳ] διαμείναι, διερχομαι τὸν χρόνον πλείστον πνός, εἰς τὴν οἰκίαν πνός ἢ ἐν τῷ τόπῳ· Ἡρ.1,24 τὸν παλλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντες παρὰ Περσιδῶν, ΚΔ Πράξ.16,12 ἡμὲν δὲ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς, - διετρίβωμεν ἄρκετον χρόνον ἐν Ἡρώδῃ ἢ μτν. ὄμ. μτ. γεν. τοῦ χρόνου· Ἡρωδωσι.Ιστ.3,10,2 ἐπὶν οὐκ ὄλων ἐν τῷ ῥώμῃ διετρίβωμεν ἢ ὄμ.τὸ παθ.· Θουκ.1,25 ἐν αὐτοῖς μὲν οὐ διατρίβῃ ἢ ὄμ. ἀπολ. ἀνευ τοῦ χρόνου ἢ ἀναλόγη ἐκφροσέως· Ἀντιφ.114 ἵππερῶν τι... δ εἶπε Φιλόνους ὅσοι ἐν ἀσπῆ διατρίβωσι, ΚΔ Πράξ.15,35 Παύλος δὲ καὶ Βαρνάβας διετρίβον ἐν Ἀντιοχείᾳ ἢ σποταλὸν τὸν χρόνον ἐπὶ ματαίῳ, χᾶν τὸν καιρὸν μου· Ἀριστοφ.Νεφ.1002 ἀλλ' οὐκ ἵππερὸς γὰρ καὶ εὐσθέης ἐν γυμνασίοις διατρίβειν, Πλάτ.Πρωτ.311 Α ἀλλὰ δεῖρο ἐξουασσώμεν εἰς τὴν ἀσπῆν, καὶ περιήθησις αὐτοῦ διατρίβωμεν, ἔως... ἢ δ- μετ' ἄλλῃλων διέδοχομαι τὸν χρόνον οὐκ ἔτινα μετὰ τινος· Πλάτ.Φαῖδ. 59 D περιεμμένον ἐν ἐκάστοις ἔως ἀνοήθει τὸ δεσποτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· 5) ὀθ. ἐμτροπ. δ- ἐν πρὸς ἀμφί, περὶ, ἐπὶ... ἐνασχολοῦμαι εἰς τί· Πλάτ' Ἀν.29 κ δ- ἐν τῷ ῥητορ. αὐτ.Οεαίτ.173 Κ δ- ἐν φιλοσοφίᾳ αὐτ.Πολ. 540 Β πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας Ξεν.Ἰππ.2,1 ἀμφὶ πώλευσιν διατρίβειν, Δημ.22 ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἰδίαις ἔμμενοι διατρίβειν, Ἀριστοφ.Πολύτ.1309,α,8 τὸ διατρίβειν πρὸς τοὺς ἐργούς ἢ ὄμ. μτ. μτφ.· Ξεν.ΚΠ 1,2,12 αὶ δ' οὐ μόνουσι θωλαῖα διατρίβουσι μελετῶσαι· 6) ὀθολ. δαπανᾶ χρόνον, βροδύω, χρονοτριβᾶ, ἀργοποροῦ, χᾶν τὸν καιρὸν·

Ἰλ.Τ.150 οὐ γὰρ χρῆ κλοταπέυειν ἐνάδ᾽ ἔδοντας οὐδ᾽ βιατρίβειν, Ἀριστοφ. Ἰνπ.515 φηαί γάρ οὐχ ὑπ' ἀνοίας ταῦτα πενουνθῆς βιατρίβειν, Πλάτ. Πολ.472 Β ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διατρίβει, αὐτ. Θεοαίτ. 143 Α διατρίτρηρα [ἔχω ἀφ᾽ ἑσῆι τὸν χρόνον καὶ δι- ἔλθη] : 7) ἀναβάλλω, κωλύω, ἀργοπορῶ, παρα- τείνω : Ὀδ.Υ.341 αὐτὲ βιατρίβω μῆτρος γάμον, ἀλλὰ κελύω γήμασ' ᾧ κ' ἐθέλη [ἔστω, οὐ κατα- τργῶ οὐδὲ παρατίω τὸν μῆτρον γάμον], Ἀ- ριστοφ.ἀν.503 ὡς οὐφώνης βιατρίβει ἡμῶν τᾶρι- στον εἰκεν' || ὄμ. μτ. διπλήσ. αἰτ.προσ. κ. πράγμ. : Ὀδ.Β.204 ὄφρα κεν ἢ γε διατρίβῃσιν Ἄχαιοὺς δὴν γάμον | τοῖς ἀναβάλλη τὸν χρόνον τοῦ γάμου | || ὄμ. μτ. γεν. πράγμ. : αὐτ.404 ἀλλ' Ἴσμεν, μὴ δεθᾷ βιατρίβωμεν ὄδοιο | ἃς κ' γάμονε τὸν και- ρόν μοσ καθ' ὀδόν' || ὄμ. τὸ μέσ. : Ἀπολλ.Ρ. 2,883 μὴ τί βιατρίβωμεθα πείρης [μὴ χρονοτρι- βώμεν εἰς δοκιμᾶς].

βιατρίζω, μτγ. παρακ. βιατρίτσει, ἐκβάλλω ἐλα- φρόν ἕπον, τριγμόν, τρίζω : Ἀγαθ. Πι.292,18 ὀπο- τρέμειν ἥρμα καὶ βιατρίττειναι τὰ ἔβλα' || μτ. συστ. ἀντικ. ἐπὶ τοῦ θορότου τῶν πτηνῶν : πῆδ. ἐν Πλουτ. Ἠθ.994 C φθέγγεται καὶ βιατρίτσει φωνᾶς.

βιατρίμω-ατος [τό] μτγ. πηληγῆ ἐπραστρίδης τῆς ἐπιδερμίδος κατὰ τὸ βάδιμα ἢ τὴν ἰσπασίαν : Γλωσσ. διάτρημμα μρωόν.

βιατριπτικός-ή-όν ὁ κατάλληλος, ἐπιήδειος πρὸς τριβὴν ἢ χρονοτρίβην : Ἀριστοφ. Λυσ.943 οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὲ τὸν Ἀπόλλω ταυτοῖ, αἷ μὴ βιατριπτικός γε, κοῦκ δῶρον γάμων.

βιατριπτικός-α-ον μτγ. διότριπας βλλ. : Κατλ. Αὐρ. ὈΞ.1,3.

βιατριπτικός [α]τρός μτγ. ὁ διάτριπτον βλλ.2) ηντέσιν ἢ φάρμακόν παραγγέλλων : Γαλ.10,52B.

βιατρίτιος-ον μτγ. τριταίος, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, ἀντιθ. ἀμφημερῶς : Φιλ.1,42' || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἢ βιατρίτιος [ἐν. περιόδου] περιόδος τριῶν ἡμερῶν : Ἠρ. [α]τρ.η. Ὀρει.6,5,2,23 τὴν ἀπὸ ταῦτα φύλακτέον διατρί- τον, Θεοσαλ.η.Γαλ.10,264 ἢ πρώτη βιατρίτιος.

βιατρίτχια ἐπίρρ. συνθ. διὰ τρίτχια εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους : Ἰλ.Β.655 αἰ Ῥόδον ἀμφεμένοντα διὰ τρίτχια κομρηθέντες, Ὀμ.Δ.ἠμ. 86, Καλλ.Δία ὀ βιατρίτχια δώματα νεῖμα.

βιατρίφεις-εως [ή] μτγ. τὸ δλεμοα : Διοσκ.4,45' || σύντριφεις, κοπάνισμα : Σωφ.1,93.

βιατροπή [ή] μτγ. μετατροπή, μεταβολή φρο- νήματος, σύγχυσις, παραγῆ, κατάληξις : Πολύβ. 1,64 ὁ δὲ Ἰέρων θεωρῶν τὴν βιατροπὴν καὶ κατάληξιν τῶν Σικελιωτῶν, Πάν., Ὀνήσανδρ. 42,2' || ἀποτυχία, καταστροφή : Κικ. Ἀττ.9,13,7' 2) δυσπρόσδεκα, κόρος : Μητροδ.ἐν Ἠρακλ. Παπ.831,7,19, Διόδ.Σ.17,41 δυνάμεθα βιατροπήν καὶ φάσαν παρασχεῖσθαι' 3) σίκτος, ἐσπληγία, συμπίεσις : Ἀνώμωμ.Σουῖδ. βιατροπή με- γάλη τὸ ἀνεδέριον ἐπέχευε' 4) ἀστροφή : Ἰώσ.Πι.2,16,4 δ- τοῖς ἀδικοῖσι γίνεσθαι.

βιατροπία [ή] νεώτ. τροπισμός καθ' ὃν ὁ κύριος δῆξω τὸ φυτό τείνει καὶ λάθρα κατεῦθονον κᾶθετον πρὸς τὴν κατεῦθοναν τῆς ἐνεργούσης δυνάμεως' πρβλ. διαγεωτροπία, τροπισμός.

βιατροπίος-ον μτγ. ὁ διαφόρους ἀποχρώσεις ἔχων [πῆδ.] : Παύλ. Ἀγ.5,19 δ- χροια.

βιατρόπος-ον ὁ κατὰ διαφορῶς διευθύνσεις τροπέμενος || δδ. ὁ ποικίλος τὰς διαβάσεις, ἐμπεδωθῆτος, ἀσταθῆς τὴν γνώμην, ἰδιότροπος : Εὐρ.ΙΑ.559 διάφορος δὲ φύσεις βρωτῶν, βιατρο- πῆ [δ.γρ. διάφορος] δὲ τρόπος.

βιατροπή [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐν συνεχείᾳ πα- ροχὴ τροφῆς κ. γεν. συντηρήσεως : Ξεν.Προσ.4,49 ἢ ἀπὸ τῶν ἀνδραποδῶν εἰσφορά τὴν βιατρο- φὴν τῆ ἠολίει αὖθει ἄν, - ἢ βιατροφὴ τῶν πρσ-

φύγων ἐγίνετο ἑλληπῶς' || ὁ τρόπος, τὸ μέσον πορισμοῦ τῶν πρὸς συντήρησιν : Μέν.ἀν.14 ὁ πρῶτος εὐρών βιατροφὴν πτωχῶ τέχνην πολ- λούς ἐποίησεν ἀβλίους' || κ. ὁ τόπος ὁ πρὸς συντήρησιν, ὁ ἐν ᾧ ἡ συντήρησις, ἡ διαβίωσις : Διόδ.Σ.4,77 τῷ δὲ τέρατι τοῦτω πρὸς βιατρο- φὴν λέγεταί κατασκευασίαν Δαιδαλον λαδύρι- θον' || νεώτ. εἰδ. ἐπὶ στρατευμάτων, ὁ ἐπισπι- ραός : ἢ βιατροφὴ τῆς πολιοικουμένης φρου- ρῆς ἐγίνετο ἀπὸ θαλάσσης' || ὄμ. νεώτ. γεν. τὸ σύνολον τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρ. κ. τὸ διὰ τούτης ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσόν : ὁ μισθός μου δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν βιατροφὴν τῆς οἰκογενείας μου, - διαθετεῖ μέγα ποσόν διὰ τὴν βιατροφὴν τῶν τέκνων του' || εἰδ. νομ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀνάφ. πρὸς τὴν τελευσάν ἐν διακεῖται σύζυγον ἢ κ. τὰ τέκνα, ἢ ὅπο τὸ καταστράριον κατὰ νόμον καταγνωσκόμενη εἰς τὸν αὐζύον ἢ κ. πατέρα ὑποκρέσας μηνιαῖς καταβολῆς ὀρισμέ- νου ποσοῦ πρὸς συντήρησιν' || κ. ἢ ἐκ συμφω- νίας τῶν ἐν διακεῖται ὡς ἀνωτέρας καταβολῆ' 2) μτγ. ἐν τῷ πληθ. αἰ βιατροφαί=τὰ μέσον συν- τηρήσεως : Ἐπικτ. Ἐγ.12 ἐὰν ἀμελήσω τὸν ἐμῶν οὐχ ἔξω βιατροφᾶς, ΚΔ Τιμ.1,6,8 ἐχοντες δὲ βια- τροφᾶς . . τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.

βιατροχάδες [α]ή Ἠσ. «εἶδος ποιήματος ὡς ἱστορεῖ Πραξιφάνης».

βιατροχάζω ἐπὶ ἵππου, τριποδίζω, κολπίζω : Ξεν. Ἰνπ.7,11 μετὰ δὲ ταῦτα τὸν αὐτοφῶ βιατρο- χάζων διαχολῶν τ' ἐν ἀλυπτότατα τὸ σῶμα' || ἐπὶ πρσ., τρέχει φημισα εἰδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.4,125' 2) ἐμψροθ. δ- ἐπί, ἐξ σπυδιῶ, ὄρωμ : Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.1,69' 3) ἀπολ. κινουμῆι βαρυθωδῶδες πῆριξ : Εὐνόβ.βι.Σοφ.463 Β.

βιατρίγιος-ον ὁ συνεχῆς, κατ' ἐναντιλήπην παρεχόμενος συγκομιδὴν, τρυγητόν' Ἠσ. «δὲ αὐτοῦ τὴν τρώγην ἔχων, τρυγητός, ἐγκαρπος» : Ὀδ.Ω. 342 ὄρχουσι δὲ μοι ὡδ' ἄνομηνας δῶσειν πενή- θρας, βιατρίγιος δὲ ἔκατος ἦεν (=ἐκαστος ὄρχος ἐρερε σταφυλῆς διασποχικός, ὁ εἰς κατό- πιν τοῦ ἄλλου) : πρβλ. οἰχλ.ἔστω, αὐτόθι «βιατρο- γῆν ἀμπελοτῆ» ἢς αἰ καρποὶ ἐν διαφόροις καιροῖς πεπαινονταί».

βιατρίμω-ατος [τό] νεώτ. γένος ζῶων τῆς τάξεως τῶν βιατρίμων πτηνῶν, ὀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

βιατρίμω (τά) νεώτ. τάξις πτηνῶν τῆς υπερτέρας ἐορπνίθων ὀρθοπόκερκων, ὀπαντῶν, ἐν ἀπολιθώσει.

βιατροπέσις-εως [ή] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ βια- τριπῶν, τρίπρημα, βιατρίσις.

βιατριπιδία [οἰ] νεώτ. οἶκος, μυκτίων τοῦ ὀ- θροῖσμου, τῶν πυρηνομυκτίων.

βιατριπιδίος [οἰ] νεώτ. γένος βιατριπιδῶν μυκτίων.

βιατριπιδῶ-ω κ. μον. κ. νεώτ. τριπὸν ὄπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, πέρα πέρα, διαπερῶν : Ἀριστολ.Π.528b,33 ὡσπερ αἰ μώμεις καὶ οἱ βιατριπιδῶν, [ὦ] τὰ δέρματα βιατριπιδῶν τῶν τετραπόδων, Σχολ.Αἰαλ.κ.565 τοῦ βιατριπιδῶν κέντρῳ αὐτῶν βιατριπιδῶντος, -τὸ βλῆμα βιατριπιδῶν τὰ πλευρὰ τοῦ πλάσιν' || ὄμ. κ. παθ. : Λουκ.Ἐπιστ.Κρον.24 τὴν ἐσθήτα δὲ ὀλιγώρια τῶν ἐπιμηλητῶν κοσμηθῶν βιατε- τριπιδῶντα ὀπὸ τῶν βελτίων μῶν, Μηνάτ.1,8 Συναξ. σοῦδαῖς πεπυρωμέναις τοῖς πόδας βια- τριπηθησάν, -βιατριπηθῆ ὁ τοῖχος.

βιατριπιδῶν-βιατριπιδῶν) οὐδ. μτγ. παθ. ὀρό. τοῦ διαβρωτῶν ἄνθρωπος.

βιατριπιδῶ-ω ἐπίτατ. τοῦ τρυφᾶ [δ-ω] βλλ. : Γλατ.Νου.695 C παιδεία τε οὐ βιατριπιδῶς τε- θραμμένως, Δίων Χρ.1,176 βιατριπιδῶν τε καὶ μύ- ρου καὶ οἰνου ἀπολήνω.

βιατρώγνη, μέλλ. βιατρώγομαι, ὀρό. βιατρώγναι κατοκώπῳ τί διὰ τὸν ὀδόντων : Ἰππῶν.η. Ἀθην. 9,388 Β οὐδ' ἀτταγὰς τε καὶ λαγῶς βιατρώγναι

*Αριστοφ.Σφ.164 διατρῶμαι τοῖνον ὄδαξ τὸ βικ-
 ντες τὰς νεύρας: *Αριστοφ.Ρητ.1401 β,16 ἐβόλησαν διατραγῶ-
 ντες τὰς νεύρας: || κατασῶσι: Πλάτ.Κωμ.173,10, Διάκ Κ7221 ὄδωνος φύλας. διατραγῆν παθ. ||
 ἴππ.Γυν.107 *2 μετα γεν. πρῶμ. πρῶμω ἐκ τινος: Αἰλ.Πι.1,10 τὴν δίκτυον διατράγον.
Διατόεντο (τὸ) δημ.κ. διατοίντο (τὸ) τὸ κομη-
 τικὸν πολυανθές φυτὸν κονδυλόκηρον βλλ.
Διατόησις-ως (ή) μγν., τὸ κοκκίασμα: Πλούτ.
 *Η8.693 β οὐ γὰρ μόνον ἀποκαταμίω καὶ δια-
 τήσις (ἡ δὲ διατοήσις)... εἰσι τὸν στίχων.
Διατόησις (ή) *Ἦσ. «λευροτήσις, κόκκωνων».
Διάττω ἄτρ. κ. νεώτ. τ. τοῦ διατῶσι βλλ.
Διαττώ-ᾶω, ἄτρ. ἔντι διατῶσι (-ᾶω) κοκκιάζω π.
 καλῶς, διηθᾶ: ἴππ.Ἐκθ.21, Πλάτ.Σοφ.226 f1 τὸ τῶ-
 ἀδε, οἷον διηθεῖν εἰ λέγομεν καὶ διατῶν καὶ
 βράττειν καὶ διακρίνειν. Ἐπιγρ. διατῆσαντι,
 Θεόφρ.Φ19,16,9 διατῆσαντες ἀεπτά, Ροδόλφ.Ο-
 ρειδ.7,26,97 || ὅμ.τὸ παθ.: Πλάτ.Κρατ.402c τὸ γὰρ
 διατῶμενον καὶ τὸ θῆρόμενον πηγῆς ἀπέμισμα
 ἐστιν. Θεόφρ.Φ13,18,5, Ἐπιγρ. διατῆσιντες, Πολύδ.
 34,9,10 τὰν ἐπὶ σურτη βῶλων τὴν ἀργυρίτην φαι
 κόπτεσθαι καὶ κοκκίσιος εἰς ὄδωρ διατῆσθαι.
Διατόησις-ως ἰσά-ον κ. νεώτ. μγν. ἐνεστ. τοῦ
 διάττω, διατῶσι βλλ. ὁ κινούμενος, πρέμων, ὀρ-
 μὸν διὰ μέσου ἐκτάσεως ἢ σώματος || εἰδ.
 νεώτ. φρ. διατόησις νόσι- ορέσις καὶ αἰφνίδιος
 *2 νεώτ. κ. ὡς οἴα. ἰδίωσι κτ. πληθ. οἱ διατόησις
 ἐνν. ἀστέρες| τὰ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ βόλου ἐπὶ
 τῆς γῆς πηπτονα ἐλαστοδοσὴν στερεὰ μόρια, τὰ
 ἐκ τῆς τριβῆς κατὰ τὴν πῦσιν ἀναεφόμενα καὶ
 σπυρμιαῖος οἰᾶς ὄμοιοφῶν ὄντα πρὸς ἀστέρας
Διατυγχάνω ἡδπ. σπῆλλομαι, ἀπατώμαι, ἀπα-
 τυγχάνω: Πάπ. εἰ μὴ διατῶχοις.
Διατούλισω μγν., ἄτρ. -ίτω ἐπιούλισω, ζετιλίω
 ὡν, ἀναποτῶσαι τι: Σέξτ.Ἐπιμ.Μοθ.1,281 τῶν δὲ
 γραμματικῆς κατηγορῶν ὁ μὲν Πύρρων παρ'
 ἕκαστα τὴν ἠερικὴν διατούλισε πῆσαι.
Διατούλω-ον μγν. κ. νεώτ. τινώδης ἐπὶ συριγ-
 γίω: Μήγης π. Ὀρειδ.44,24,8 χωλίων καὶ διατώ-
 λων οὐσῶν τῶν συριγγίων.
Διατυμμανίζω νεώτ., παθ. ὄρωρ. διατυμμανίσθην
 διασίδω τ. θορυβώδως, οἰοεὶν διὰ τυμπάνου πρὸς
 ἦσανον ἢ φόνον: ἐπέσωσι νὰ διατυμμανίσθαι τὸ
 καθόρθωμά του, -τὸ ἀτύχημά του διατυμμανίσθην
 ἔάν τὴν πόλιν* πεθλ. διασασαίω.
Διατυμμανίσσις-ως (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ
 διατυμμανίζεσθαι βλλ., ἡ εὐρεία ἀνακοίνωσις.
Διατυμμανισμός (ή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
 ἀποτέλεσμα τοῦ διατυμμανίζεσθαι βλλ.
Διατύπηται σχόλ. ἠλκηκίζομαι, διαπληκίζομαι,
 τσακῶνομαι μὲ ὄλλον: Σχόλ.Αριστοφ.Ἐκκλ.958.
Διατυπῶ-ᾶω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ᾶνῶ, μγν. παθ.
 παρσκ. δια(τε)τυπῶμενος ὁδῶ τύπων, παρέχω
 μορφήν εἰς τι, διαμορφώ, σχηματίζω ἐντελώς:
 Διόδ.Σ 3,67 τὰς προσηγορίας ἕκαστοι τάσει, καὶ
 τοὺς χαρακτηρίας διατυπῶσι, Γαλλ.Λεξ.ἴππ.420
 || διατυπῶ νόμους παρέχω εἰς αὐτοῦς μορφήν,
 τύπον διηνεκῆ καὶ νόμον: Ἄουκ.Διάκ.Φων.5 καὶ ὁ
 γεν. πρῶτος ἦνιν τάσε νόμους τοῖτους διατυπῶ-
 σαι: || νεώτ. κ. δημ. ἐκφράξω, ἐκθέτω ἀκριβῶς:
 διατύπησε σαφῶς τὸ πρόγραμμά του || κ. παθ.
 *Ἦσ. «διατυπῶται, διατιβέται, διαπαύεται»: Πλά-
 Σοφ.Σαλ.19,6 ἡ κρίσις ἐν ἰδίῳ γένει ἴδιον ἀνώθεον
 διατυπῶτο || ἐπὶ σπαραγίῳ, εἰμι ἐκγεσπρω-
 γιμένος: *Αριστοφ. Ἀκουστ.801 β,5, Χαριτ.4,1 εἰδῶλον
 Χαρῖου πρὸς τὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ σπαραγίῳ
 διατυπῶθέν *2) μτρ. φαντάζομαι, συλλαμβάνω
 ἐν ῶν: Ἄουκ. Ἀλεξ.4 τὸ λαγιῶν διατύπωσιν ποι-
 κιλώτατην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν ἐκ φεβύδουσι καὶ
 δῶλον, Λιδᾶν.4,7777 διατύπουν τὴ φαντασία πα-
 στάδα, Σχόλ.Αριστοφ. ἴππ.1148 μακροίαν χωρίον ἐν

*Ἄδω διατυπῶσιν *3) ὄδ. παριστώ, εἰκονίζω:
 Πλούτ.*Η8.83 Α πρότερος ἔμμορθεσε καὶ διατύ-
 πωσε τῆς φύσει τρωανικῆς ψυχῆς τὸ φαντασ-
 τικὸν οἷα κατὰ τοὺς ὄθους ὄρω, Λιδᾶν. *Ἦσ.27,2
 δ- χρώμασι τῶν *4) ἐπιθετικῶν, κανονίζω, ρυ-
 θμίζω: Ἰουστιν.Νεαρ.1,2,2 Πάπ. διατυπῶσαι ἐν
 ταύταις μο ταῖς τελευταῖαις βουλάσειν *5) τὸ
 παθ. εἰμι κεκοινωνημένος διὰ συμφωνίας: Ἐπιγρ.
 δ- μεταβῶ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων... ὅπως κρή
 ἐκείστων... Ἄουκ. Ἰω.Ματθ.44,9 τὰ λήγῆτα τὰ
 ἄπ' αὐτοῦ διατυπῶμένα *6) πᾶν ἐντορ. κοθο-
 ρίζω: Πάπ. τοῖς διατυπῶθεσσι παρ' ἐμοῦ ὄρω-
 σις || ἔγκριον ρηματ. διατύπωμα, διατύπω-
 σις, διατύπωσιμος
Διατύπωσις-ως (τὸ) μων. κ. νεώτ. διαμορφω-
 σις, σχῆμα, διάγραμμα: Τιμαρ.9,82 τὸ τῆς ὀφθαλ-
 μῶς ἀπὸ φακίλλετο διατύπωμα *2) νεώτ. τελεχόν
 ζῆλου ἢ σιδήρου ἐν χρ., ὡς πρότυπον πρὸς κατα-
 σκευὴν ὁμοιομορφῶν ἀντικειμένων ἢ πρὸς τήρησιν
 τῶν αὐτῶν διατομῶν ἐν τῇ κατασκευῇ πολλῶν ὁ-
 μοιομόρφων, φόρμα || ἀρηθρικὸν ἐμαγειρίον δι'
 ἀναγκάσιος παραστάσεις, καλούδι.
Διατυπῶσις δημ. τ. τοῦ διατυπῶ θλλ.
Διατύπωσις-ως (ή) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ
 ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διατυπῶ, ἡ πλη-
 ρῶς καὶ τέλεια μορφή, σχηματισμός, διαμορφω-
 σις: *Αριστοφ.Τ1.551 β,2 ὅταν δὲ ἐκ τῶν σικωλλικῶν
 εἰς διατύπωσιν ἔλθωσιν, καλοῦνται μὲν νόμιμα
 τότε *|| ὄδωσι, μορφή, σχῆμα: Πλούτ. Ἀλεξ.72 ἔφη
 τῶν ὄρων μάλιστα τὸν Ὀρῶσιον ἄδω διατυπῶ-
 ψιν ἀνδρείκειλον δεχεσθαι *2) σύστημα, μέ-
 θοδος: Ἦρωσ.Μέτρ.23 δ- μηχανικόν *3) ζωρᾶ
 περιγραφή, ἀκριβὴς παράστασις Πλούτ.Β1.Ομ.67
 ἐσι δὲ ἡ διατύπωσις, ἐξερῆσις προμύθων, ἡ
 γενόμενῳ, ἢ ὄντων, ἢ πραγματοποιῶν, εἰς τὴν
 παραστήσει ἐναργέστερον τὸ λεγόμενον: *|| νεώτ. κ.
 δημ. ἢ δι' ἐργαζομένη ἢ προφορικῶ ἴδιου ἀκριβῆς
 ἐκφράσις διαμορφωθῆτος τύπος, ἀποφάσεις, ἀριθ-
 μῶσις: ἡ διατύπωσις τῆς συνθήκης -τοῦ νομο-
 σχεδίου *4) μον. κ. νεώτ., ὁμοίω, εἰς πληθ., τυπι-
 κὴ πράξις τηρεθρομαι υποχρεωτικῶς διὰ τὸ κῶ-
 ρος ἢ τὴν ἐπιτελεῖν τὸ ἐπιδικασθένον ὁκοπᾶ:
 Σέργ.Μακρ.Ἐκκλ.Ἰστ.ἐν Σδ8.3,314 καὶ τῆς ἐκκλη-
 σιαστικῆς διατυπῶσεως καὶ κανονικῆς τάξεως
 μετασπῆσαι ἐπερωτῶν, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.97 εἶχεν
 ἀτομικὴν ἐδῶτην διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατυ-
 πῶσεως τάτεις, φερολογικῶν- τελωνιστικῶν δια-
 τυπῶσεως *5) τακτοποίησις, κανονισμός: Ἐπιγρ.
 Πάπ.: || ἐπὶ νομοθέτῳ, νομοθετικῆ διατάξεσι, ρύ-
 θμισις διὰ νόμου: Ἰουστιν.Νεαρ.1,17,13 || ἐπὶ δια-
 βέτου, τῆ διαδασκίης διδάσεως: Ἰουστιν.Νεαρ.
 1,1,2 Πάπ. διαδικημοία βουλάσις ἐν τάσει τελευ-
 ταίας διατυπῶσεως || ὄδ. κ. ἡ διοικήσῃ: Ἰω.
 Δαμ.49 φράζον ἐν τῇ ὁ διατυπῶσις μετὰ τῶν
 τέκνων... συγκαλονόμον καὶ τὸν δεσποτήν *6)
 κοθοροισμός, βεβαίωσις τῶν φόρων: Πάπ.
Διατυπῶσις-ως ἡ-ὄν μγν. κ. μον. περιγραφικός,
 διασαρητικός, παροσαρητικός: Σχόλ.Απολλ.Ρ 1834
 ὄλως γὰρ τὸ ἐνάδασκευον καὶ διατυπῶτικόν ὁ
 λόγος ἔχει *2) ὁ δυναμένος νὰ διαμορφῶται,
 διαμορφωτικός: Θεολ.Αριθμ.34 Διατυπῶτικόν
 φῶσι καὶ αὐτὸν ὄντα τῆς ἐν τῷ ἅλ ἄρωφῆς
 *3) ἀσαφής: Φώτ.Βιβλ. Πρωσιμ.1,4 καὶ διατυ-
 πῶτικὴν τινα καὶ κοινοτέρην τὴν ἐπιγνωσιν.
Διατύπωσις μγν., κτ. παθ. παρσκ. διατετυπωμένη
 (διὸρθ, ὅτι διατετυπωμένη) ἠρωφῶ τ. κωνοῦ, κα-
 νηκῶ τ. ἐτελῶσι, ὄδ. αἰσθητικῶν βλῶδω: Λιδᾶν.
 Λογ.195 τότε μὲν λισαρῶ τὴ καὶ ἐδυσπομένη
 (τῆ ψυχῆ), βῆτερον δὲ ὄρους τε πλέα καὶ δια-
 τετυπωμένη ἴδωρ, διατετυπωμένη.
Διατύπῶσις Ἦσ. «ὁδὸ σιγεῶν δεκθεῖν».
Διατυπῶδάζω μγν. γλενῶζω τινά, περιγέλω, ἐμ-

παίζων λιν : Άλκίφρ.2,4 άτρεμα δι' άνοιων Αιγυπτιος θλίτων άστεισμοίς σε διατωβάξαιν.

Βιαυαίνε Σουιδ. « διαυανθηνα, ξηρανθηνα ».

Βιαυαίξω κ. νεώτ. άμθ. έπι άστραψη λάμψη διά μέσου τινός, διαλάμνω : Πλουτ. Ή8,893 Ε τή σρισμή διαυαίξω 2) ύποφώσκω, φέγγω άμυδρώς, άρχίζω ν' άνατέλλω : Κδ Πέτρ.2,19 έως ού ήμερα διαυαίξω 3) άμ. άπροσ. διαυαίγει έν έν ή ήμερα : Πολυδ.3,104,5 άμα τή διαυαίγειν καταλύθωνε τός ευλόγιωσ τόν λόφον 4) είμαι διαφανής, διαυγής : Μνηστθ.Κυ.κ.ν. Όρειθ.άδδ6.15 5) άμ. μπφ. είμαι πασιθλος, φανερός : Έφοριμ Σύρ.149,5 έφαρον τά διαυαίγοντα 6) Ησ. φωτιζώ άβ. παθ. μπφ. διαφωτίζωμα, άντιλαμβάνομαι τήν άλήθειαν : Ίώσ.Α1,5,10,4 διαυαίσθαις 5) πάπ. άστρολ. έπηρεάζω διά τών άκτινων μου 6) πάπ. παθ. έπι άγγειω, στυλόδομαι (πιθ.)

Βιαυαίσαμα-ατος (το) μπγ. κ. νεώτ. διαυασμός βλλ.Ι : Άκούλεις Πδ Άμθ.3,4 2) νεώτ. άμυδρά λάμψης 3) ής, χαρσυη, γλυκοχαράμα.

Βιαυασμός (ο) μπγ. ή πρόσθ. τού διαυαίξω : Πλουτ. Ή8,893 D ή δέ διαστολή παρά τήν μελανίαν τού νεφους τόν διαυασμόν άποτελει 2) νεώτ. φαρμακολ. καθαρισμός ύγρου από τών έν αυτό αίθρουμένων άδιάλυτων ούσιων.

Βιαύγια (ή) κ. νεώτ. ή βιότης τού διαυαίσο, καθαριότης, φαινήτης : Θεμιστ.Λόγ.13,175Α α1 νύκτες φωτός πλήρεις και διαυαίσεις - ή βιαύγια τής άτμοσφαιρας 2) έπι λιθων, λαμπηδών, λάμψης, στυδη, στυληνότης, μαργαρυή Σουιδ. « έλλωψης » : Γρη.Ναζ.439 Β ού λιθων διαύγιας και χάριτες 3) διαφανής : Πλουτ. Ή8,914 Β, - ή διαύγια τού θάσατος - τής θάλας 4) μπφ. σαφίνεια, καθαρότης : αút. Ή8,408 C, - διαύγια-άνωμόματος, -διανοητική διαύγια 5) όμη. ής εισέρχεται τή φώς, φεγγίτης : Διδδ.Σ 17,82 κατά δέ μέσην τήν όρσην (τών οίκων) άπολειμένης διαύγιας 6) νεώτ. άμθ. γένος έντόμων διπτερον τής οικογενείας τών μυιδών.

Βιαυή (ή) μπγ. λάμψης διά μέσου τινός, άστραπή, φεγγεόβλημα : Άρισταιμ.Α,1. άπέστειλεν έπαγωγών τινα και γλυκεΐαν διαυήν.

Βιαυής-ουός ε. κ. νεώτ. έπι θάσατος, διαφανής, καθαρός : Άριστ.Όουμ.840 β,34. * Αντιβλ.έν ΑΠ 9,277 διαυγής ηγή, Θεμιστ.Λόγ.22,280 C φυκροβ τε και διαυγός θάσατος, Παπαδ.Χριστ.Γεμ.11 μέσα εις τή άντραν τή εύρύ κισπηδή τού διαυγός άλμυρον νάμα κ. ύπερβ. : Άλεξ.Άφρ.Πρ.1,68 τά ύγρτάν όφθαλμών διαυγέστατα 3) άμ. γεν. έπ άερος, λιθων κ. ά. : ΑΠ 5,204 διαυγός έστ άμεθόστα, Πολυδ.5,109 διαυγής άθρα, Άπολλ.Ρ 1,221 πτέρυγας . . χρυσείας φοιδήσαι διαυγας, - διαυγής κρύσταλλος - άδάμας 2) έπι μετ άλλων, φαινός, άπιννοδολος, φεγγεόδολος : Κάλλ. Αουτρ.Παλ.21 Κύπρις δέ διαυγια χαλκόν έλίσασ 3) άμ. έπι άστρων : Άπολλ.Ρ 2,1104 ουδέ πη άστρα διαυγια φαίνετ' Ιδίσθασι κ. ύπερβ. : Μηναι.1,17 Στίν.Προσού.Μεγ. Έσπερο, διαυγέστατος φωσητή γένωμ 4) άμ. έπι όφθαλμών : Άρισταιμ.1,1 3) μπφ. άγνος, καθαρός, ίδιος έπι φυχίς : Θεμιστ.Λόγ.29Α διαυγεστέρα γίνεται ή φυχή, Βιζην. Πύργος Κόρης 329 έσώθ' ή μορφή κι ή φυχή διαυγής 5) νεώτ. έπι τού νεώ, ό όρθός κριών, δευδερεκής, φαινήτης νούς διαυγής, - διάνοια διαυγέστατη 4) νεώτ. άμ. μπφ. : λόγιος, σαφής, ακριβής : διαυγής όφος, - διαυγής έκφρασις, -διαιολωσις.

Βιαυία (ή) μπγ. ά.γρ.η.Σουιδ. έν Γρη.Ναζ.439 Β άντι διαύγια βλλ.Λ Σουιδ. « διαυγια » ό Ξεολόγος μή λιθων διαύγιας. Τουτό διά τώ γ γράφαται και παραδύναται, προπαροξύεται δέ έν τώ άπτικίζετω.

Βιαυίγιο μπγ. διαυαίξω βλλ. : Άκούλ.Πάδωδ 25,5.

Βιαυίγιον (τό) μπγ. όποκρ. τού διαύγια, μικρός

όμη. φεγγίτης : Ήραν Πνευμ.163 θταν ούν άνέσωμεν τή διαύγιον, τότε χωρήσει τώ όγρον εις τήν ύποκεκρυμην χώραν 2) εβ. όδη έν άχυρωματι πρόσ καπότειων : Πρόκλ. Υποτ.3,16.

Βιαυιγώ-άω έσφ. άντι - ές : Διον. Αλ.Ρωμ.5,49.

Βιαυιγώ-έω μπγ. ύποφώσκω : Πλουτ. Άρατ.22 και τώ φροδριον είχον ήμερας ήδη διαυαίωσης 2) έπι όγκων, είμαι φανερός : Αντιλλ. Όρειθ. 46,27,4 ό άγκος ήπτον διαυήρως.

Βιαυιγώς μπγ. κ. νεώτ. έπιρ. λαμπρός, σαφής : Φιλ.1,646,28 έαν . . διαυιγώς 189 ά πρότερον άμυδρώς άνειροπόλοι.

Βιαυιγαίματος-ον μπγ. ό δι' έαυτόν, διά τήν άξίαν τού έκλέμμους : Σταθ. Έκλ.2,264 τρία γενή τών άγαθών διαυιγαίματα άπόδραμη.

Βιαυιγανώ-έω μπγ. βεβαιώ άδευτηκώς, άδωματικώς, άσφαλώς, είμαι άσφαλός πληροφορηθείς : Σέτ. Έμ.Μισθ.7,425 τ ό δι' ει ταίς άληθείας τούτόν έστιν . . μη έχην ήμάς θαυεντη 2) είμαι αυθεντής, κύριος τινός, δεσπόζω : Ίω.Χρυσ.δ,916,23 διδάσκων δέ νυναικι ούκ επιτρέπω, ουδέ θαυεντην τού άνδρός.

Βιαυιαθρόμος (ο) Έπιγρ., δ.άνδυμ. διαυληθρόμος, διαυλοθρόμος βλλ.

Βιαυιακίξω κ. νεώτ. διατέμνω καλλιεργήσιμον έδραφο σχηματικων αλλοκας, αλλακίξω : Όησ. Στεφ. έν λ., -βιαυιακίξω άγρον - κήπον 2) διασχιζώ χωρόν τινα ταγέως : άστραπα διηυλακίξων τή στερέωμα, - λέμβοι δ- τών λιμνών.

Βιαυιακόνω νεώτ. βιαυιακίξω βλλ.

Βιαυιακός (ή) νεώτ. τού βιαυιακίζεν βλλ.

Βιαυια (ή) διψαία δι' αλλού * Ησ., ΕΜ 269,30.

Βιαυιαίξω Σουιδ. « βιαυιακίξω βουθών ή ηκηών » 2) παθ. Ησ. « διηυλισητή διεφθάρη ».

Βιαυιακόσ-ή-όν μπγ. κ. νεώτ. ό τού διαύλου βλλ. : Άμβλ.Νικ. Άριθμ.89 Ρ δ- τρόπος 2) νεώτ. φως, βιαυιακί άκτινες βλλ. έν λ. άκτής.

Βιαυιλιον (το) κ. οχλόσ, Σουιδ. βιαυιλιον μουσικόν μέρος έκτελούμενον δι' αλλού κατά τή διαλειμματα τού χορικού άσματος : Ησ. « βιαυιλιον, όπόν έν τός μέλοσι μεταδύ παραδύλλα μέλοσι τι ό ποιητής παρασυσήσαστος τού χορού ».

Βιαυιοδρομής (ο), άμρ. γεν. πληθ. βιαυιοδρομής, ό βιαυιοδρομός βλλ. : Πινδ.Π 10,9 βιαυιοδρομής ύπατον παίδων άνέκειπεν | Σχόλ. « έριστον τών βιαυιοδρομών παίδων ».

Βιαυιοδρομία (ή) μπγ. άγών διαύλου βλλ. : Ίω.Λυδ.Μην.δ έκ τής επιτάκς . . βιαυιοδρομίας.

Βιαυιοδρόμιος (ο) μπγ. ό άγωνίζόμενος εις τόν διαύλου βλλ. 2) λογοπαικ. έπι άλεκτορος, ό διά τής αύλης, άνά τήν αυλήν τρέχων : Άρτεμιδ 4,24,24 βιαυιοδρομός ό άλεκτριμων γίνεται διά γάρ τής αύλης τρέχει.

Βιαυιοδρομώ-έω άγωνίζομαι έν τώ σταδίω τόν διαύλου βλλ. : Σχόλ. Άριστφ. Όρν.293 οι βιαυιοδρομούντες μεθ' όλων τρέχουσι 2) μπφ. επιστρώω εις τή σημειων έκκινω, ζωω : Άριστ.Ζ1 741β,21 ώσπερ τής φώσεως βιαυιοδρομούσης, και άνελπιτωμένης έπι τήν άρχήν όθειον ήλθεν 3) άμ. έπι τής σελήνης : Φιλ.1,24 3) μπφ. έπιένεργουσι άνατρέψω νεορώς : αút.2,350 πάτω έν τι ταίς άρχαίσι βιαυιοδρομούντων . . εφηραίσις.

Βιαυιο (ο) κ. νεώτ. άγώσιμα όδρμόν διηυλό σταδίου, άπποστοιχούστος προς τόν όδρμόν τών 400 μετρών Σουιδ. « όπιτων έχων τών όδρμών έν τή πορεία, τώ πληρώσει τή σταδίον και ύποστρέψωσι : Πινδ.Ό 13,37 Πυθοί τ' έχει σταδίου τιμάν διαύλου τ' άκλιφ άμφ' ένι, Σοφ. Ήλ.691 όδρμόν διαύλου πένταβλ' ά νομιζεται, Πλάτ.Νούμ.833 Β δευτερος δέ (είσασιν) ό τόν διαύλου (διηυλησόμενος) 3) άμ. άγώσιμα όδρμόν έφιππων : Εύρ. Ήλ.825 όδρμός διασούς διαύλους ίππιος δήςτων 3) ά-

ηλίτης διαυλος ὁ μὲν' ἄδων τελαφόμενος: Πολύδ. 3,151 ὁ τὸν ἄδων τῶν διαυλων θέων 2) μὲν ἐν φρ. ἐπανοήρωμαι ἐκεῖ, ὀδὸν ἀρούρηθη: Αἰσχ. Ἀγ. 3448 εἰ γὰρ πρὸς αἴκος νοστήσω σωπίσας κόμῃσι διαυλοῦ ἄδωνος κώλον πάλιν' | βαινεῖν θιεσσός διαυλου ἐπανοήρωμαι δις: Εὐρ. Ἡρ. 622 καθανόντες τ' εἰς αἰγὰς πάλιν ἄλιου θιασοῦς ἐν ἴδων διαυλοῦς 3) ἐπὶ κυμάτων, ἡ ὄψιστος κοί ή πτώσις: Εὐρ. Ἐκ. 29 διαυλοῖσ' κυμάτων φοροόμενος 4) φρ. διαυλος τοῦ βίου-περίοδος τῆς ζωῆς: Ἀλέξ. 235 τὸν γὰρ ὄστατον τρέχων διαυλον τοῦ βίου ζῆν βούλομαι | διεχοχόμενος τὸ ἔχοντο γήρας | κ. ἄνευ τῆς λ. βίος: Ἰ Μηναι. 7,21 Ὁδ. 8 οὐ τεσσαράκοντα ἡμερῶν νησιτῆ τὸν διαυλον ἀνών, ὄσις 5) εἰδ., ἐπὶ αὐξάνω, ἡ ἐπαύοδος ἐκ τῆς αὐξήτικῆς οἰκίας εἰς τὴν πατρικὴν: Ἀνοξάνδρ. 564 ὁ γὰρ διαυλός ἐστιν αἰχλύνων ἔχων 6) περίοδος: Πρωκ. 3,1,12 7) στενὴ διαδοσ, στενωλός στενωλόκακο' Ἡσ. α διαυλός, στενωλός τῆπος, ὄδοσις: Ἀριστ. ἀν. 127 οὐδὲ ἐρυθρὸν περικτύας ἐκπεριτρέχειν διαυλοῦς 8) κ. νεώτ. στενωλός ὀνομάζονται δὴσ θαλάσσης, πορθμῶς, ἠμογάρι: Εὐρ. Τρω. 435 οὐ δὴ στενωλὸν διαυλον φέσται πέρως δευτῆ Χάρυβδις - ὁ διαυλος Σκιάδου - Μαγνησίας | νεώτ. νουτ. καὶ πόρος ἐλευθερος τὸν ἀπὸ νορκων κηδυνων, ἀφρονόμενος μεταξὺ τῶν πεδίων αὐτῶν 9) εἰς πλῆθ., διπλοῦς αὐλός 10) ὄμ. πληθ. μῦθ. οἱ μυκτῆρες: Ὀππ. Κυν. 2,181 τετράδουμοι θίνες | ἐλάφων | πύσφες νηοισι διαυλοῖ.

διαυλος-ον νεώτ. ὁ ἐκὼν δὴσ αὐλοῦς, σωλήνας: διαυλος σφριγξ - καθετήρ.

διαυλω-έω Ἡσ. κ. πάπ. φθείρω, παθ. φθειρόμαι Ἡσ. « διηπόληται, ἐξηπόληται, ἠφρῆται, ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλαῖσι: » 2) πάπ. συνοδεῶ με διαυλῶν βλλ.

διαυλωνία (ἡ) μων. Εὐστ. 197,32 « τοπικὴ στενωλὸς, καθ' ἣν ὄρνυες ἡ ἀλάσις ἄγριοι ὄρνυες ἀγρεῶνται ».

διαυλωνίως κ. μων. ἐπὶ ὀδῶτων, ῥέω διὰ μέσου στενωλὸν τινος, μέσῳ αὐλῶνων, ἀπὸ κανάλια Σουῖδ. « διαυλωνίειν, διὰ στενωλὸν ῥεῖν: » Ἀριστ. Ἀναπ. 478 β, 12 διαυλωνίζοντος αἰε τοῦ ὕδατος διὰ τῶν βραγχιῶν | ἐπὶ ἀνέμων, πνέω διὰ μέσου στενωλὸ ὄμαλου πόρου: Εὐστ. Πρωμ. 266,1 μήποτε διαυλωνίζοντες ἀσύμμετροι ἀποσβεσάσι τὸ ἐν σοί φωτι 2) ἐπὶ τόπου, εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς ἀνέμους, προσβάλλομαι ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἐνατέρθην: Ἰ Ἀθην. 5,189 Δ διαυλωνίειν φαρμὲν τὸ δεχόμενον ἐξ ἐκατόφρου πνεύμα χυρίων.

διαυλωνισμός (ὁ) μων. ἐπὶ ἀνέμων, τὸ πνεῖν ἐπὶ διὰ μέσου στενωλὸν καὶ ὄμαλῶν τόπων: Εὐστ. 1107,63 τῶν τῶν πνευματῶν ἀνακαμητῶν διαυλωνισμῶν.

διαυλώων μτγν. ἐκτείνω, ἐξοπλῶνω: Ἀέτ. 7,1.

διαυρός Ἡσ. « δολός διήπυρος ».

διαυροίκομαι μτγν. ἐπὶ ἴππων, ὀφά τὸν αὐχέναν 2) ὄδ. μῦθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, κομιάσο, γουριώ Σουῖδ. « διηυκένετο, ὀφμυκέναι: » Πολύδ., 218.

διαυχένιος-ον ὁ διὰ τοῦ αὐμένου διεχοχόμενος: Πλάτ. Πρ. 74 Α παρὶ τὸν διαυχένιον .. μυελῶν.

διαύχην Ἡσ. « εὐείσαν ».

διαυχώ-έω μτγν. κουχάμαι, ἐπαίρομαι, σεμνώνομαι: Κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 6,757.

διαυ ἐφθ. γρ. ἀπὸ ἰσῶμ βλλ.: Εὐρ. Ἡρ. 1049.

διαφραγεῖν ἀποφρ. ἀορ. β' τὸν διεσθῖω βλλ.

διαφραθῆν ἐπίρρ., ὄρω. διαφράθων φανερός δημοσίαι, ἀνασανδῶν: Ἀλκμ. 5,56 διαφράθων τ' τοῖ λέγω, Πολύδ. 2,129 παθ. Κόντ. Ἀθηνά 3,334.

διαφρακίσι (ὁ) διαφρακίσι κ. μων. « διαφραίνω ».

διαφραίνω κ. μων. νεώτ., εὐρ. μ. τὸ παθ. αἰγνοῦμαι, μέλλ. διαφραθῶ καθιστῶ τὸ φανερόν, δεκνῶσασφ: Ἀριστ. ΖΓ 735 β, 20 τὴν λευκότητα διαφραίνει ὥσπερ ἐν τῷ ἀφρώ καὶ τῇ χροῖ, Θεόκρ.

18,26 ἄδω καλὸν διαφραίνω πρόσωπον, Πλάτ. Θεσδ. 2α τὰ τὸ ὄματος βῶμα διαφραίνω ἀλέκην' ὁ κ. ὄρω, καθίσταται φανερός εἰς τινος: Ξεν. Ἄπομ. 3,10,5 τὸ μεγαλοπρεπές .. διὰ τοῦ προσώπου .. διαφραίνω' | ὄμ. αὐτῆ. ἐπὶ τοῦ πυρός, ῥίπτο φλόγας: Πινδ. Π 3,44 διαφρανε ευρ' 2) ἐπιτρέπω τὴν διδοῦν τὸ φαιός, ἀφῆνω τὸ φῶς τὸ περῶσι: Ἡρών Αὐτοῦ, 27 | ὄρωτ. διαφραίνονται ἰμάτια διαφρών: Φηλ. ἡμ. κλημ. Ἀλ. Στρωμ. 2,90 3) ὄρωτ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας, ὄσφρακω, ἡμερῶνος: Ἡρ. 7,219 διαφραίνουσις ἡμέρας, Μηνῶν 2,8 Συναξ' | νεώτ. τὸ παθ. ἐν ὄμ. σμ. διαφρών ἡ ἡμέρα 4) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς σύνθετον λόγον, φανερώω, ἐμφανίζω, ὀδοκινῶνω: Φιλῶδ. Πρωμ. 2,35 δ - κατασκοπήν (εἰς τὸν ἀνογνωστήν) | 5) κ. νεώτ. παθ. φαίνομαι διὰ μέσου, γίνομαι ὄρατος, διακρίνομαι: Ἰλ. Θ 491 ὄβη δὴ νεκῶν διαφραίνετο χώρος | φαίνομαι μέσῳ διαφανοῦς τινος οὐσίας: Ἡρ. 3,24 ἐν μάτῃ δὲ τ' (ἐξ ὄλου) στήλη ἐκῶν διαφραίνεται ὁ νέκος - διὰ τῆς ἐσθίτης διαφραίνονται αἱ γραμμαὶ τοῦ αἵματος, διαφραίνονται ἀπὸ τῶν φαίνων ἀκτίνων: Ἀριστ. ΖΓ 780 α, 34 αὐτὸ γὰρ τοῦτ' ἐστὶ μέλαν, τὸ μὴ διαφραίνομενον | 6) ἡ δὲσ διαφραίνόμενος διαφανής: Ἀγοσθ. 82'

7) ὄμ. παθ. εἶμαι ἀπύρνος, ἐρυθρῶς, πυροκκίνων ἐκ τῆς θερμότητος: Ὁδ. 1,395 ἀλλ' ὄθε δ:1 τὰχ ὁ μοχλὸς ἐλάττων ἐν πυρὶ μέλαν ὀρεοθαί χλωρός περ ἑῶν, διαφραίνετο σῖνος 7) ὄμ. παθ. μῦθ. ἀποδεικνύομαι, καταφαίνομαι, δηλοῦμαι: Πινδ. Ν 3,71 ἐν δὲ πεῖρα τῶν διαφραίνεσθαι, ὡς τῆς ἐξωχῶτερος γένεται, - ἐκ τῶν λεγομένων διαφραίνονται αἰ σκοποὶ τοῦ - διαφανῆ ἡ ἡμέρα.

διαφρατῶ-έω μτγν., μων. μέσ. ἀορ. διαφρατῶν ἀφαιρῶ ἐντέλως: Πλ. Βοα. 1,17,39 καὶ διαφρατῶσιν αὐτὰ ἀπ' αὐτοῦ ἰαμῶν | ὄμ. τὸ μέσ.: Παύλ. Αἰγ. 187,28 κατὰ μικρὸν διαφρατῶμεθα.

διαφρανα δημ. ἐπίρρ. διαφανῶς καθορᾶ.

διαφραναίς (ἡ) | διαφραίνωμαι κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς βλλ., τὸ διὰ μέσου τινος φαίνεσθαι, ἡ διαφανὴς βλλ.: Πλάτ. Φαδ. 110 Π τῆ τοῦ λιβους ἕφαρ ἀνά τὸν αὐτόν ὄλον τὴν καλεῖται καὶ τὴν διαφραίνωσιν καὶ τὰ χρώματα καλλῶν, Μηναι. 3,20 Συναξ. μετὰ δὲ ταῦτα κρεμασθεῖσαι ζῆονται, ἄχρι καὶ τῆς διαφρασίας τῶν ἡκῶτων αὐτῶν | νεώτ. ἰδιότης σμμάτων πνῶν ἐν ἐπιτρέπωσι τὴν διδοῦν τοῦ ἐπ' οὐίαν προσπίπτοντος φωτός, ὥστε τὰ διαφραίνονται τὰ ὀπιοθὲν αὐτῶν εὐδριακόμενα ἀντικείμενα: ἡ διαφραναίς τῆς ὄλου - τῆς ἀποσφραγας.

διαφρανής-αὐς-ές | διαφραίνω κ. μων. ὄμ. ἐπιτρέπων τὴν δι' αὐτοῦ διδοῦν τῶν φαίνων ἀκτίνων, ὁ δι' ὄν δυνάται τὸν τῶν ἴδω: Ἀριστ. Νεφ. 767 τὴν ἴδων ταῖτων ἑώρακας, τὴν καλόν τὴν διαφανῆ .. τὴν ἴδων λέγεται - διαφρανής γάρτες | ὄμ. ἐπὶ ὄρασμ. κ. ἐνδυσμάτων: Ἀριστ. Λυα. 48 τὰ διαφανῆ χιτώνια | Σουῖδ. « ἐπὶ ὄμ. διαφραίνεται τὸ σμματοσφ: | ὄμ. ἐπὶ ἰσθμῶν, διαφανής, ἀντίθ. ὁλόος: Ἰνν. Ἐπίδ. 1,26 β οὐρα λεπτά, διαφρανή, Πλάτ. Φαίδρ. 229 β διαφανῆ τὰ ὀδῶτα φαίνεται' | ὄμ. ἐπὶ τῆς ἀποσφραγας: Κλημ. Ὁδ. 1,19,3 ἑλωσρά, καθορᾶ, | διαφρανή τὰ σῖνοςφ, - διαφανῶς ἀπρ - ἀπόσφρα κττ. | τὸ αὐτὸ, τὸ διαφανές ὄμ. ὄσφ. ἡ διαφραναί, ἡ ἰδιότης τοῦ διαφανοῦς: Ἀριστ. Ψυχ. 418 β, 4 2) ὁ μέγρι διαφρανεῖς περικομῶμένος, πυροκκίνων: Ἡρ. 2,92 ἐν κλιβῶσι διαφρανεῖ, αὐτ. 4,73 ἀμφεράντες δὲ ὡς μέλιαται λίθας ἐκ πυρός διαφρανεῖς, Ἀντιλλῶν. Ορεδ. 314 τὸ διαφανές κεκαμμένον, Ἀντικλ. Σουῖδ. ἐν λ. τικῆτ' ἀπὸ τῆς οὐδρητὴν γην, ἡν πυρὶ πολλῶν διαφανῶν ἔρασσόμενος 3) ὁ διὰ μέσου τινος φαινόμενος, διακρίνομενος: Ἰνν. Ἀφρ. 6,317 διαφανῶς φλέβες (ὁραταί) | μῦθ. καταφρανής δηλός, φανερός: Σοφ

ΟΙ 754 αἰαί, τὰς ἡδὲ ἤδη διαφανῆ. || ὁ εὐκρινῆς σαφῆς, διακεκριμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων : Πλάτ. Πολ. 544 C ἢ τίνα ἄλληλη ἔχεις ἰδέαν πολιταίης, ἅτις καὶ ἐν εἰδει διαφανεὶ τινὶ κείτῃ. || κ. παρὰ δ. : αὐτ. 548 C διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἔστιν ἐν πῖ μόνον. 4) ὁδ. διαπρηγῆς, περιφρασεύς, περιδότης : Πλάτ. Τιμ. 25 B τῆς πάλως ἡ δύνομις εἰς ἀπάντας ἀνθρώπου διαφανῆς ἀρετῆ ἐ καὶ βάλωμ ἐγένετο, ἴω. Φιλόσ. εἰς Προκλ. 103 οἱ διαφανέστατοι τῶν φιλοσόφων. 5) τὸ αὐδ. ὡς οὐσα. ὀρυκτὸν στεατῆτος, τάλκη, ὀρέστερα : Γαλλ. 13,38 διαφανῆς δὲ καλούμενον, ὁ σκελεπρίον ὀνομάζουσι ῥωμαῖοι. 6) νεώτ. ἀνατ. Διαφανῆς ὀλωσ. ἢ κεντρικὴ λαμπρότητα ζώνη τῆς ἀρχηγόμου ἐπιδρωτικῆς ὀλωσ. 7) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων λιποδρότερων τῆς οἰκας, τῶν πυραλίδων.

Βιαφάνια ἢ μιν. ἡ διαφάνεια (βλ. λ.) : Εὐστ. 1384,53 μετὰ διαφάνιας τινός καὶ λαμπρότητος. **Βιαφάνιον** (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων. **Βιαφάνογραφία** ἢ) νεώτ. ὁ τρόπος γραφῆς ἢ σχεδίασεως τῆς βαθεῖα διαφανογράφου βλλ. **Βιαφάνογράφος** (ὁ) νεώτ. ὄργανον συνιστάμενον ἐκ φύλλου μαρμαριμίου καὶ χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀντιγραφήν σχεδίων.

Βιαφανομετρία ἢ) νεώτ. τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ διαφανείας τῆς ὕλης. **Βιαφανομέτρον** (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς διαφανείας τοῦ ἀέρος ἢ τοῦ ὕδατος. 6) νεώτ. χημ. ὄργανον διὰ τὴν δοκιμασίαν τοῦ ὀκνηνέματος τῆς βαθεῖα χρωστικῆς. **Βιαφανός-π-ο** δημ. διαφανῆς βλλ. : διαφανο γυαλί, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 74,30 τοῦ κόσμου διαφανο μαγιάδ. 7) ὁμ. ἐπὶ ὕρτων, διαυκῆς, καθαρῶς : Βαλαμ. Σαμουήλ 27 σὺν τῇ θροσούλα διαφανο ἕνα δόκρυ. 8) ὁμ. ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας : Πολισμ. Ὑμν. Ἀβ. 5,38 καὶ μόνο ἀνα ἀγνάφεδες στὸ διάφανον ἀέρα. 2) τοπ. σαφῆς, καθαρῶς : διαφάνη ἀντίληψη - σκέψη.

Βιαφανοσκοπία ἢ) νεώτ. κ. βιαφανοσκοπήσις ἡ διὰ τοῦ βιαφανοσκοπίου ἐξέτασις διαφόρων κολλήτων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. **Βιαφανοσκόπιον** (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ὄργανον φωτόφορον πρὸς εξέτασιν τοῦ ἀφθαλμοῦ ἢ κοιλότητος τῆς πινος τοῦ σώματος, ὁλὸν λάρυγγος, ρινὸς κ.ά. **Βιαφανοσις-εως** ἢ) μὲν. διάφασις βλλ. : Κικ. Ἀττ. 2,2. **Βιαφανός** κ. νεώτ. ἐπίρρ. καταφανῶς, ὀλοφάνερα : πρὸλ. διαφανῆς 31 : Οὐκ 2,65 χρημάτων τε διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος. Ξεν. Ἀν. ἄ. 1,24 διαφανῶς ὁ θεὸς σημαίνει. 7) σαφῶς, εὐκρινῶς : Στράβ. 9,5,22 καὶ ἡ τάξις δὲ τῶν ἐφεξῆς τόπων μέχρι Πηνειοῦ οὐ διαφανῶς λέγεται. 2) περιφανῶς πρὸλ. διαφανῆς 4) : Μίνατ. 2,1 Ἐστ. διαφανέστατα, γενικὸς ἀγῶνας διαβλήσας.

Βιαφαρμακεύω μὲν. παρέχω φάρμακα εἰς τὴν : Πλούτ. Ἠθ. 157 D καὶ σὺ καθάπερ νόμῳ τῷ λόγῳ πρέφω καὶ διαίτην καὶ διαφαρμακεύων τοὺς κάρνοντας ἢ δ. γρ. φαρμακεύων. **Βιαφαρσις** (ὁ, ἡ) EM 175,38 «φάρσις παρὰ τὸ φάρσα, ὁ ἐστὶ ὁσχεῖον καὶ γὰρ διαφάρσιος φαοὶ κτώνας τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρημένους». **Βιαφασίς-εως** ἢ) κ. νεώτ. τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου διαφανέος σώματος, ἀνίθ. ἐμφασίς : Θεόδωρ. Αἰθ. 30 ἢ ὄλοσιδῆς, ἡ καὶ ἐμφασίον ποιεῖ καὶ διαφασίον. 2) μτφ. ἐν τῇ ὄλοσ. ἡ διαίθησις, διάφραξις : Πλούτ. Ἠθ. 354 B ἐν τοῖς μυστικῶς τὰς μεγίστας ἐμφασίης καὶ διαφασίης λαθεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, Κλημ. Ἀλ. 374 κατ' ἐμφασίον δὲ καὶ διάφασίον ἢ ἀκριβοῦς παρ' Ἑλλησι φιλοσοφῆσαντες διαρῶσι τὸν θεόν. 2) νεώτ. ὀλομοχ. ἀφ. ὁ ἀζῶν παρῆξι ὁ ἐκτελεὼν κινήσῃν πνα. **Βιαφασίον** ἦο. « διαφασίον ». **Βιαφαυλίξ** παριστῶν τὴ εἰς τίνα ὡς εὐτελες, μῆ-

δαμών, ἐευτελίξ : Πλάτ. Νόμ. 804 B παντάσῃ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῶν, ὡς ἐνε, διαφαυλίξ, **Βιαφαυσις-ατος** (τὸ) ἡ διαφασίον ἢ μὲν. κ. μιν. Λυκαυσις, ὄρρωτος : Πάπ. Ἰω. Μοναχ. Ἁν. Βασσα. 4,190 ἐν ἐσχάτῃ . . μέχρι διαφαυσιῶν ἰσταμένοι. **Βιαφασίος-εως** ἢ) ἡ διαφασίον ἢ μὲν. λαμφίς : Πλούτ. Ἠθ. 929 B διαφασίον τοῦ ἡλιου. **Βιαφασίω** κ. μτφ. ὁ μιν. ἰων. βιαφασίω κ. διαφασίω, ὄρρ. βιαφασίω διαυκῶν, λαμπρὸν διὰ μέσου τινός, ὁδ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας, διαφασίω, φέγγυ, χαρόδωκ. ἦο. Ἡρ. 3,86 ἄμ ἡμέρη δὲ βιαφασίω, ὄσφ, ΠΔ Γεν. 44,3 τὸ πρῶτ. βιαφασίω, βλ. Βορλ. ἐν Ἁν. Βασσα. 4,357 ἄρτι δὲ τῆς ἡμέρας διαφασίωσις. ἢ ὀλοκ. : Πολύδ. 3,1,22,13 ὁ δὲ κυβερνήτης ὄρτι βιαφασίωσιν ἄρας τὰς ἀγκύρας ἐτέλει τὸν πλοῦν.

Βιαφηνῆς-οὔρεθ μὲν. κ. νεώτ. διάφωτος, ὁ δὲ οὐ τὸ φῶς φέγγει, διάφανος, ἐν χρ. κ. παρὰ δ. -έστερος, -έστατος : Λοκ. Ἐρ. 26 τὸ δ' ἄλλο σῶμα . . ὄλοκ. βιαφηνῆστων ἀσπαστράτει. **Βιαφηνῆς** -π-ο δημ. βιαφηνῆς βλλ. **Βιαφένγω** κ. νεώτ. ἀμτφ. φέγγυ διὰ μέσου τινός, φέγγυ ἀμυδροῦ : διαφένγει ἡ ἡμέρα ἰσοφάσκει. **Βιαφέντιμα-ατος** (τὸ) δημ. προσάσιος, ὑπερβάσιος ἐν ἐνεργ. κ. παθ. ἐκφρ. ὁλον : τὸ βιαφέντιμα τοῦ πατέρα ἰσὺ ἐπὶ τῶν τέκνων, τὸ βιαφέντιμα τῶν παίδων ἰσὺ τοῦ πατρὸς. **Βιαφεντευμένα** ἐπίρρ. δημ. νεβ' ὀλοστηπρίξεως, ἐπικουρίας, προσάσιος : Βιζυην. Ἐρμῆσ. Πούλ. 30 μετ' ἐν ὄρτι ποῖο πούλι ἢ πολεμῆ βιαφεντευμένα. **Βιαφεντευτής** (ὁ) δημ. βηλ. -έτερα προσάσιος, ὑπερσασίσιος : βιαφεντευτῆς τῶν ὄρρωνων.

Βιαφεντεύω μιν. κ. δημ. ἴλατ. defendo ἢ μιν. κ. βιαφεντεύω κ. βιαφεντεύω ἐν ἀναφ. πρὸς χῶρον, πρόσωπον, κατάστασιν, οὐσίαν, ὑπερσασίωμαι, προσατεῖω, ὑπερασιῶμαι : Ἐγγ. 1624 οἱ τελευτάοι ὅπου ἐβηφεντεύω τὸ κἄστρο τῆς Κορώνης . . ἐμὴνδρωσας, ἐβραεῖ τ' ἀμῆλι, τὸν κήφου ταυ νὰ τὸν δ. ἀπὸ τὰ ζωσ'. 2) δημ. ἰσφέντης = αἰθένης τ' ἐξουσιάζω, κυβερνῶ : Κριστ. Τραγ. Κοῦρωσι 64 νὰ βιαφεντεύσῃ ἀτὰ βουναί, ν' ἀκοῦγεσι στοῦς κάρμουσι. **Βιαφένθους** (ὁ) νεώτ. γέν. ὄρρωτῆρων ἐντόμων.

Βιαφέρωμαι κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ὡς μέσ. μτ. τῆς προσ. τοῦ βιαφέρω βλλ. 261. 2) δημ. κτ. συγκ. ἀντὶ ἐνδιαφέρωμαι βλλ. : δὲ διαφέρωμαι γιὰ τοὺς βιαφέρω ται' πρὸλ. βιαφέρω 22) κ. 30). **Βιαφερῶμαρος** (ὁ) νεώτ. γένος ὄρρωτῆρων ἐντόμων τῆς οἰκας, τῶν ψασμίδων. **Βιαφέρων-οντος** (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. μτχ. τοῦ p βιαφέρω ὡς αὐτ. τὸ ποσὸν καθ' ὃ διαφέρει ποσότης τις ἄλλη, κ. γεν. ἡ διαφορά : Πλάτ. Φιλ. 45 D ἔμψον ὁ λέγεις, καὶ πολὺ τὸ διαφέρων ὄρω. 2) ὁμ. τὸ συμφέρων : Ἀντιπῆν. 31, Οὐκ. 6,92 περὶ μεγάλων δὲ τῶν διαφάρωντων βουλευέσθαι. 3) ὁμ. πληθ. βιαφέρων τὰ βασικά, ζωτικά συμφάσιν, ζητήματα : Πάπ. τὰ ἀναγκαῖα τῶν τῶ τῶ τῶ βιαφέρωντα, ΚΔ Ρωμ. 2,18 δοκιμάξεις τὰ διαφέρωντα, καθηχοῦμενος ἐκ τοῦ νόμου. ἢ εἶδ. νομ. ἡ διαφορά μεταξὺ καταστάσεως περιουσίας κατόπιν ἐπιζημιῶν τοῦ πρόξεως πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς αὐτῆς περιουσίας, ἐάν δὲν συνθέσῃ ἡ πρόξις αὐτῆ'. 2) τὰ βιαφέρωντα = σημαία διαφοράς εἰς χαρακτῆρα, εἰς ἐνέργειαν κτ. : Οὐκ. 1,70 καὶ μεγάλων τῶν βιαφέρωντων καθεστώτων. 3) τὸ οὐδ. βιαφέρων ὡς οὐσα, ἀξιοσημείωτος πρόξις : Πολύδ. 6,39,2 βιαφέρων τὴ πεπραχέναι. 4) νεώτ. ὁσον. τὸ ἐνδιαφέρων, ὁ τὸ ἐνδιαφέρει πῶς τὸ βιαφέρων τῶν νέων διὰ τὰ ἀθλητικά. 5) νεώτ. φιλοσ. ὁ συναισθηματικὸς σύνδεσμος πρὸς τι, ὁ προσερχόμενος ἐκ τῆς ἀξίως ἢ σημασίας, ἢ ἀποδίδουмен εἰς αὐτὸ.

διαφερόντες ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. ἐκ τῆς μνη. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ διαφέρω, διαφοράς ὅπου, κατὰ διάφορον τρόπον : Λυσ.31,20 ἐπιφύει οἷα δὲ ἡμᾶς διαφερόντως δεῖ γινώσκαι περὶ αὐτῶν || ὁμ. ἀπολ. κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ βαθμούς : Ἀριστ. Πολιτ.1260 α, ἢ πᾶσιν ἐνεύναρχοι τὰ μόρια τῆς φύξης διαφερόντως || 2) μτ. γεν. ὑπέρ, πλειότερον : Θουκ.8,68 πάντων διαφερόντως προθυμώτατος || ὁθ. ἑξαιρέτως καὶ ἑξαιρετικῶν ἢ ἰδίῳν τινα τρόπον : Θουκ.1,38 οὐδ' ἐπιστρατεώμενοι ἐκπρηπῶς μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικοῦμενοι, Μηναι.3,31 Συναξ. τὸν ἅγιον διαφερόντως τιμῆσας καὶ ἐξαρτισίας, - οἱ ἥρωες τιμῶνται διαφερόντως.

διαφέρω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. (ἢ λ. δὲν ἀπατ- τὰ παρ' ἐν. λ., μέλλ. διοίσω κ. διοίσωμαι, ἀόρ. α' διήνεγκα, ἰων. διήνεκα, ὄορ. β' διήνεγκον, παρ. κ. διηνήνοχα διαβιδῶς, μεταβιδῶς ἄντικρ, διαπεραιῶ || Θουκ.8,8 διαφέρει δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρώτων || φέρω ἀπὸ τινος πρὸς, πρὸς ἕτερον ἢ ἀπὸ τόπου πρὸς εἶς ἕτερον, ὁθ. μεταδίω : Εὐρ. Ἰκ.382 διαφέρεις κληρύγματος, Λουκ.Θε.Δ.24 διαφέρει τὰς ἀγγέλους τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω' || κ. παθ. : Ἀριστ. Ὀουμ.836 β, ὁ τὸ ἤλεκτρον διαφέρεται εἰς τοὺς Ἑλλήνας || 2) μτφ. ἐν φρ. γλώσσαν διοί- σαι θὰ βέσθι τὴν γλώσσαν τοῦ εἰς κήληον, θὰ ὁμιλήσῃ : Σοφ. Γρ.323 || 3) ἐπὶ κρίσει, διερχο- μῶν, διοίνω, περῶν τὸν βίον : Ἡρ.3,40 διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλάξ πρήσσω, Εὐρ. Ἐλ.10 βίον διήνεγκ' ἐνεγὰν τὴ παρθένῳ || ζῶ, διό- γω : Εὐρ. Ρήσ.982 ἄποις διοίσει καὶ τεκῶν βάθει τέκνα' || ὁμ. σμ. κ. ἐν μέσ. διαφέρωσι : Ἡσ. κ. Σουίθ. « διοίσαται· διόξει, βιώσεται » : Σοφ. ΑΓ.51 σοὺ διοίσαται μόνος. || 4) ἀναβάλλω, ἐπιφω- λάσσω πρὸς κρίσιν : Αἰσχ. Λο.68 διαλάξῃ ἀτα δια- φέρει τὸν αἴτην πανοικτίεας νόσου βρῦειν' || 5) ἐπὶ γυναικὶ, φέρω ἐν ἔμῳ θήλον, ἔγκυμονῶ : Εὐρ. Ν.75 γαστρὸς διήνεγκ' ἄγκυον, Ξεν. Απομ.2,25 σὺν πολλῶν πόνοι διανεκούσα καὶ τεκούσα τρα- φει καὶ ἐπιμαλεῖται || 6) ἐν φρ. διαφέρειν σελι- πτρα σκλητροφόρο, βασιλεύω, κυβερνῶ : Εὐρ. Α.195 σκλητρά σοι μόνον διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ γ' || 7) διεξάγω ἀσθενῶς, φέρω εἰς πέ- ρας : Ἡρ.1,25 τὸν πρὸς Μιλησίου πόλεμον διε- νεύκας μετέπειτα τελευτᾷ, Θουκ.1, ἢ ἀνευ ληστειᾶς καὶ γεωργίας ζυνηχῶς τὸν πόλεμον διαφέρω || ὁμ. φέρω εἰς αἶψιον πέρας : Θουκ.6,54 τὴν τε πόλιν αὐτῶν καλῶς διεκκόρησεν καὶ τοὺς πο- λέμους διαφέρων καὶ ἐς τὰ ἱερὰ ἔθυσεν || 8) ὀπο- μένω, ὀποφέρω, ἀνέχωμαι μτ. ἐπιρρ. : Εὐρ. Ἰνν.1143 ἔγωγ δὲ σὺ δυστυχία δάκρυσι διοίσω πότμον ἀ- ποτμον' || ὁμ. ἀπολυκρατῶ, ἀνέχω, ἐπὶ ἀσθενῶν : Ἰνν. Ἐντ. Παθ.40 διαφέρει ἐως τὴν εἰκοσιετασέων ἡμέρων || κ. ἐπὶ νόσου, διαρκῶς, βιάσθω : αὐτ.12 ἡ νόσος δ' ἐνέδα ἔπειτα' || 9) φέρω κατὰ διαφο- ρὰς διευθύνσεις : Ἀριστ. Λυσ.570 δινευκούσαι οἱακ προσθεῖναι τὸ μὲν ἐνταυτοῖ, τὸ δ' ἐκείσε, Ξεν. Οἰκ.9,8 || κ. παθ. φέρωμαι κατὰ διαφορὰς διευ- θύνσεις, διασκορρίζομαι ἀντίθ. συμφέρωσαι : Ἡρακλ.10, Πλάτ. Σοφ.242 β διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ζυμφερεται, Ἐπικ.908,2 || 10) φέρω περὶ περι- στροφῆς : Εὐρ. Ἰκ.715 ἀλιμαρα λαθὼν δευηξ κό- ρησις διαφερόμεν ἐσπευδῶνα' || διαφέρω κόρας περιστρεφῶ τοὺς ὄρθαλομους : Εὐρ. Βοῦκ.1087 ἔσθη- ρον ὀρθαὶ καὶ διήνεγκαν κόρας' || 11) παθ. διαρ- ρίπτομαι, ριπτάζομαι : Σπράδ.3,2,5(ἀμφ. λ.), ΚΑ Προξ. 27,27, διαφερόμενον ἦμῶν ἐν τῷ Ἀδρίῳ, Πλούτ. Γοῦδ.26 δεῦρο κάκει διαφερόμενο καὶ πυκνὸν ἀπονεύοντος' || 12) ἐπαλλῶμαι, διαμύριζω : Πινδ. Γ 11,60 ἄε τὸν ἴφρικλειδαν διαφέρει Φίλασσον ὀμνη- τὸν ἄντα, Δημ.1415 εἰς ἀπαντας τὴν ἐκείνου μνη-

μην δινευκεῖν || ὁμ. κ. παθ. : Πλούτ. Ἡ8.163 C φήμῃ δινευκῆθ' || 13) συνεκῶ, διασπῶ, καταξε- σπίζω : Εὐρ. Βοῦκ.754 πολέμοιο ἐπεισοπέουσα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω διέερον' || παθ. διαχορίζομαι' Ἀριστ. Πολιτ.1451 α,34 ἀπαρουμενὸν μέρους πινὸς διαφερόσθαι καὶ κινεῖσθαι τὸ δλον' || 14) ὁμ. μτφ. περισπῶ, ταλαιπωρῶ : Πλούτ. Ἡ8.133D τὰς φυ- ρὰς φροντίζω διαφέρω, Δίων Χρυσ.32,46' || 15) φρ. διαφέρω τὴν φήγον δίωω τὴν φήγον μου, φη- φοφορῶ, ἐκφέρω γνώμην κατὰ ἢ ὑπέρ τινος : Ἡσ. 4,138, Εὐρ. Ὀρ.49 ΑΒ ἡμέρα, ἐν ἢ διοίσει φήγον Ἀργείων πόλις, Θουκ.4,74 ἀναγκάσαντες τὸν δή- μον φήγον φονεῖν δινευκεῖν || 16) ὁμ. φρ. ἐράνοους διαφέρειν = ὀσπίτω, πληρώνω, προβλ. διαλόμοι : Λυκοῦργ.22 τοὺς ἐράνοους δινευκεῖν, τὸ δὲ λαῖπὸν αὐτῶ ἀποδοῖναι' || 17) διαρρῶ, λεηλατῶ : Ἡρών.3,7,90 τὰς μενάς ὁσας μὲν γαλαὶ διοίσασι' || ὁμ. κ. παθ. : Πάπ. τὸν ἀπὸ [τῆς οικίας] φορτίον δινευκόμενῶν || 18) ὑπερ- ρέω, ὑπερβάλλω : Διόδ.Σ 11,6 ἀρετὴ καὶ στρα- τηρὶα πολὺ τῶν ἄλλους δινεύκεις, Ἐπιφ. 8- καμ- λεκτηρία πάσας γυναικίας' || 19) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. συγκρ. ἢ μτ. ἐμπροσθ. διορ. (εἰς, κατὰ) ἔχω ὑπεροχὴν, διακρίνομαι ὑπερέχω, εἶμαι ἀνίτε- ρος : Ἰσοκρ.3,39 οὐ μόνον τῶν ἄλλων διοίσεις, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπὶ ἀρετῇ μὲν ἄλλων, Πλάτ. Ἄν.35 β οἱ διαφερόντες εἰς ἀρετῇ, Ξεν. Λοκ.1,10 διαφερόντας καὶ κατὰ μέγεθος καὶ κατ' ἰσχὺν, Αἰσχ. Λο.118' || κ. μτ. ἀμφ. : Πλάτ. Γοργ.517 β μετα- βιδῶσαι τὰς ἀπιθυμίας... οὐδὲν τούτων διαφε- ρον ἐκείνων' || ἐν ἀπολ. ὅπου τοῦ ἢ ὡς συγκρι- τικὸν : Ξεν. Ἀν. 3,4,33 πολὺ διεφερον ἐλέεσσαι η.. || ὁμ. διαφέρει παρά τι : Πολύδ.10,27,5 διαφέρει μέγα τι παρά τὰς ἄλλας πόλεις' || κ. ἀπολ. ἐξέχει, ὑπερέχει : Ἰσοκρ.10,12 περί τῶν.. διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ λέγειν, Ιουλιαν.2,23 C διαφέρειν τάχα' || 20) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντίθ. ἔχω διαφοράν, εἶμαι ἀλλόσος, ἀνόμοιος : Πινδ. Ν.779 φῶς δ' ἕκαστος διαφερόμεν βιοτῶν λα- χόντας, - αὐτὰ τὰ χρώματα διαφέρων || κ. νεώτ. μτ. γεν. δημ. μτ. τῆς ἀπὸ κ. αἰγ. εἶμαι διά- φορος ἀπὸ τινος : Εὐρ. Ὀρ.251 οὐκ ὠν διαφέ- ρων κακῶν, Θουκ.5,86 τὰ δὲ τοῦ πολέμου... δια- φέροντα αὐτῶ φαίνεται, - διαφέρειν πολὺ τοῦ πατρός του - ἀπὸ τῶν πατέρων του' || κ. μ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι : Ἀριστ. Ζι 497 β,15 διαφέρει δὲ τὰς μορφὰς τῶν μορίων ἕκαστον' || κ. μτ. δοτ. : Ἀριστ. Ζι 505 α,21, αὐτ. ΜΖ 684 β,3 τὶν διαφέρει ἀρ- ρενα τῶν θηλειῶν.. θεωρείσθω' || κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ. (εἰς τι, κατὰ τι, πρὸς τι) : Ἀριστ. Ζι 486 α, 22 δ- καθ' ὑπεροχὴν καὶ ἔλληψιν, αὐτ. 505 α,21 δ- πρὸς τι' || ὁμ. κ. ἀμφ. : Λουκ. Ἀλλ. εἰς 5- δ- νεώτ. τὸ μορφή μὲ οὐχὶ πρόβτα εἶναι' || 21) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπρως, διαφέρει εἶναι τὸ διάφορον ἀπὸ ἄλλου, ὁθ. συνεκῶ, ἔχει σημάδιον, ἀπουδασιότη : Ἰνν. Ἀφ.5,22 πλειστον διαφέρει, Πλάτ. Πολ.467 C συγκρὸν οἷα διαφέρειν καὶ οὐκ ὄξιν κινδύνου' || 22) φρ. οὐδὲν διαφέρει = εἶναι ὀδίσφορον : Πλάτ. Φαῖδ.89 C || ὁμ. μτ. δοτ. πρως. : Ἀντιφ.5,13, Πλάτ. Πρωτ.316 Β ἦμῖν μὲν οὐδὲν διαφέρει' || ὁμ. κ. μτ. ἀμφ. : Πρ.185 οὐδέ τι οἱ διέφερον ὀποθεῖναι' || κ. ὡς πρως. σπῆσαι : Πλούτ. Κοισ.65 πράγματι τὴν διαφέροντα' || ὁμ. εἰ ὄμνῃ μὴ τι διαφέρει ἐάν ἐνέχετε ἀντίρρησην : Πλάτ. Λοκ.189 Δ' || 23) κ. νεώτ. τὸ οὐδὲ τῆς μτφ. διαφέρων ὡς ὀσθ. β. ἢ λ. || 24) πάπ. φρ. εἶδ. τὸ διαφέρων μέρος τὸ οὐσίω- ν || ὁμ. μτ. τὸ διαφέρων μέρος τῶν ἀποφασίων || 25) φέρω ὡς ἀποτελεσμα, ἐπιφέρω διὰ τῆς ὑπερ- κοχῆς μου : Δημ.676 τρεῖς μόναι φίλοι διήνεγκαν τὸ μὴ θανάτου τιμῆσαι' || 26) ἐρίω, φιλονικῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι : Τελεικ.εἰδ.20' || ὁμ. οἱ δια- φερόντες τὰ διαμαχόμενα μέρη : Πάπ. || ὁμ. τὸ

μέσ. έχω διαφοράν. φιλ εκίαν πρός τινα, μολώνω ἢ διαφωκῶ, συνήθ. γν. ἐμπροθ. διαορ. (περί τινος, ἀμφί τινος, πρός τινα) : Ἡρόδοτ.72, Ἡρ. 1,173 διανεχθέντων δέ... περί τῆς βασιλείης Γιλῶν. Εὐθ.7 Β διαφέρονται ἄλληλους, Λυσ.10,17 μὲν... διαφέρου' || οἱ -ρόμοιοι τὰ διαχωριζόμενα μέρη πρῶθ. ἀνάτ. οἱ διαφέροντες : Ἐπιγρ. 27) παρεμβόλη, παρεπίπτοι : Ἀντιφ.5,94 οὐδὲ χρόνος πάλος ὁ διαφέρων 28) ἐπὶ περιουσίας κ.γεν. κτήσεως, ἀνήκω εἰς τινα : Φιλ.1,207, Πάν. || κ. ἐπὶ προσώπων, ἀνήκω εἰς οἶκόν τινα : Πάπ. τῶ θεῖνα τῶ ἐμοὶ διαφέροντι' || ὡς οἱ διαφέροντες οἱ συγγενεῖς : Ἐπιγρ. 29) διαφέρω ὡς... ὑποσηρίζω ἀνεπαντίας ὅτι... : Δημ.1296 διαφέρονται δ' ὡς ὁ δει τειλίαν αὐτοῦς τοῦς τόκους 30) φρ. οἱ διαφέρονται = δὲν με ἐνδιέφερε : Δημ.112 φάσκειν δ' εἰρήνην ἀγειν εἰ δοῦλασθ',... οὐ διαφέρουσι' ρηματ. διαφορά, διάφορος, διαφόρησις, διαφώρημα, διαφορικός.

Διάφωσις εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἀμφ.σημ., πθ. ἀπαστολή. **Διαφώγω** κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. -φωδύμαι, ἀφρ. -έφωγν φεύγω ἐκ τούτ, μέλλομαι ἐπιτηδείοῦς, ἐκφείγω : Ἡρόδ.1,10 ὁ μὲν δὴ εὖς οὐκ εἰδόντο διαφεύγειν, ἴν ετοιμος, Ἐουκ.1,110 διεφείραν τὰς πολλὰς τῶν νεῶν, αἱ δ' ἐλάσσωσιν διεφύγον πάλιν, Πάπ. μῆποστ ἀφωσ διαφύγω, - συνεληφθῆσαν πολλοὶ αἰχμάλωτοι, οἱ ἄλλοι δμως διεφυγον' || ὅμ. ἀνευ ἄντικ. ἔμπροθ. αἰών δ' ἐκ τινος : Ἐουκ.8,39 αἱ διαφωγισαῖν τῶν Ἀθηναίων ἐκ τῆς Μήλου νῆες, Πλάτ.Νόμ.815 Β διαφύγει ἐκ πόντων ἐς ἀγαθὰ' || ὅμ. νεώτ. διαλοισθαίνω, ξεφεύγω : τὸ βιβλίον διεφύγειν ἐκ τῶν χειρῶν του' || διαφύγει δ' οὐδέ νῦν δὲν εἶναι οὐδέ τώρα πολὺ ἄργα : Δημ.139' || ὅμ. μν. αἰτ. διαφεύγειν τινὰ ἢ τι ἀποφεύγω, φεύγω μακρὰν τινας, ξεφεύγω : Ἡρ.3,19 δουλοσάντων διεφύγον, Πλάτ. Ἀπ.39Α διαφεύγειν τὸν θάνατον, Μέν.Γευργ.21 διαφεύγειν γάρμον, διαφεύγει τὸν κίνδυνον' || ὅμ. κ. παθ. : Ἰώσ.1Α 18,8,9 διεφείχθη ὁ κίνδυνος' || ὅμ. χρεία ἀποφεύγει τὴν πληρωμὴν τῶν χρῶν, γλυτώνω τὰ χρέη : Ἀριστ.Ῥητ.442 τ ῦ ἐμοὶ αὐμῖ' αὐτοὶ παρεγγό τῦπειν... εἴπερ τὰ χρέη διαφευδύουμαί' || δ-νόημα.σώζωμαι, ἀπαλλάττομαι ἀπὸ νοσήματος, ἐπιζῶ κατόπιν ἐπισυμβάντος μοι νοσήματος : Ἀριστ.Ζ1 603 β, 11 διαφεύγειν δὲ καὶ τοῦτο χαλεπὸν, ἀναίρει γὰρ ἐν ἡμέραις τριαῖ ἢ τέτταρον' || ὅμ. κ. ἀπολ. : Ἐουκ.2,49 ἢ διαφείροντο οἱ πλεῖστοι : ἐνταῖθα καὶ ἐξδομαθαὶ ὑπὸ τοῦ ἐντός καυμάτων... ἢ εἰ διαφύοισιν...' 2) κ. νεώτ. συνήθ. τριποροσ. δ- τι, τινὰ, νεώτ. τινὸς διαφεύγω τὴν παρατήρησιν, προσοχήν τιος : Εὐρ.Βάκχ.643 πέπονα δεινὰ διαφευγέμε με ὁ βίνος, Πλάτ.Φαῖδ.95 Β ἀναλαμβόμε τνα μὴ τινὰ διαφύγη ἡμᾶς, αὐτ.Παρμ.135 Δ σὲ διαφευξεται ἢ ἀλήθεια, Ἰουκ.Λόγ.7,228 Α διαφεύγει τὰ πολλὰ τῶν νοσημάτων αὐτοῦς, - μοῦ διεφύγον μερικά τῶν σφαλμάτων, - τοῦ διαφεύγει ἢ ὁσία τοῦ ζητήματος' || ὅμ. τριποροσ. ἐκφεύγω τὴν ἠμῆνην τιος : Ἰσοκρ.Α,187 ἄλλα πολλὰ με διαπεφύγειν ἐν διονοίῃθην, Πλούτ. Ἀλκ.10 καὶ μεταφθό λέγων ἀπεισώπια καὶ διέλειπεν, λέξεως διαφυωσῆς αὐτόν, - μοῦ διαφεύγει τὸ δνομα του' 3) μν. γεν. φεύγω διὰ παντός ἐκ τοῦ ἄνδρω, ἐκλείπω : Διγεν. Ἀκρ.4746 ὄμοιος καὶ οἱ διοῦρωποι θνησκούοι καὶ διαφεύγον.

Διαφωμικός-ἡ-ὸν ὑγν. ὁ ἰκανὸς ἐπιτήδειος πρός διαγωγήν, πού ξεφύγει : Λουκ.Τμ.29 λετος εἰ καὶ ἀδιοσθρὰς καί... διαφωμικός, **διαφωμίζεις**-εως (ἡ) διαφυγί, διεφυγί : Ἐουκ.3,23 ἐγίνετο δὲ καὶ ἡ διαφωμίζε αὐτοῦς μάλλον διὰ τὸν χειμῶνος τὸ μέγεθος, Διων.Κ 40,32 τὴν ταῦ Ἀρδριόριος διαφωμίζεν' || μέσαν, τρόπος δια-

φυγής : Πλούτ.Τ Γρακκ.5 εἰς τόπουσ κατεπούς κα διαφωμίζεν οὐκ ἐχόντας, αὐτ. Ἰ6,977 ε οὐδεριαν ἐκ λογιμοθ κα σφεας διαφωμίζουσαν 2) ἀποφυγή, ἀκίρωσις : Φιλῶδ.Ῥη.1,1928.

Διαφείλω ὑγν. ἔφω, βράζω καλῶς, πολυβράζω : Ὀρειδ.54 ὀδωρ ἀσθενέστατον ποιήσεις ἀφείων τὸ τρίτον μέρος κα τὰ λευκὰ διαφείων ὡσαύτως (καὶ, διαφεφών).

Διαφημίω ὑγν., μον. κ. νεώτ., μέσ. ἄδο. διαφμίξαντο διαδίδω, διασπείρω τὴν φημην περί τινος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,46, ΚΑ Μάρκ.1,45 ἤφρατο κηρύσσενι πολλὰ κα διαφμίξαντι τὸν λόγον' || ὅμ. κ. μέσ. : Διον.Περ.26 τοῖα μὲν ἀμφ' αὐροισι βροτὸν διεφμίξαντα' || ὅμ. κ. παθ. : Ἰώσ.Π1,133,3 διαφμίσθη θνησκέοι ὁ βασιλεύς, Μνησ.12,1 Συναξ. πολλὰ θαύματα κατεργάσατο, ὡς διαφμίσθηθη τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ' 2) νεώτ. ἀπολ. ἐπαινώ δημοσίᾳ πρόσωπων ἢ πράμα, ρεκαμάρωσ : Διαφμίζει τὰς ἀρετὰς του - τὰ κατορθώματα του' || καθ. νεώτ. ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι, ἰγνοῖμαι γνωστός ἐπαινετικός διὰ τι : Βέττ.Βάδ.250,5 διαφμίζεται ἐπὶ ταῖς καλοκαγαθειῖσι 3) εἰδ. νεώτ. ἐξοίρω τὰς ἰδιότητες, τὰς ὑφελείας, τὸ ἐκδων κπ. πράγματα, ὡσὺς ἐκκύωσ ἀγαροσάτ' 4) ἀποκολῶ, ἀνομάζω, ἐπονομάω : Ἀρατ.221 πρώτος κείνο ποτὸν διεφμίσαν ἰηπου κρήνη' || ὅμ. κ. μέσ. : Ἀρατ.442, Διον.Περ.50' ρηματ. διαφμίστης, διαφμισισ, διαφμισμα.

Διαφμησις-εως (ἡ) νεώτ., δημ. -η ἡ πράξις τοῦ διαφμίζεν βλλ., ἡ διὰ φήμης διάδοσις, διασπορὰ εἰδοσάκος τιος, ἰβλως ἢ διὰ ζώσης φωνῆς ἢ δημοσιεύματος ἐξῆμμησις τῶν ἀρετῶν προσώπου τινὸς ἢ πράγματος, τὸ ρεκαμάρωμα : ἔκαμω μεγάλην διαφμίσην' || τὸ δημοσιεῖμα δι' οὐ διαφμίζεται τι.

Διαφμιστής(ῥ) νεώτ., ὁ ἐνεργὼν διαφμισισ βλλ. || εἰδ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα διαφμίζων. **Διαφμηστικός**-ἡ-ὸν νεώτ., ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἐπιτήδειος, κατόλληλος εἰς διαφμισισ βλλ. : διαφμηστικὸν γραφεσιον, - διαφμηστικὰ μέθοδοι, - διαφμηστικὰ δημοσιεύματα.

Διαφμηστικός ἔπρω. νεώτ. διὰ διαφμίσεως, κατὰ τρόπον διαφμηστικὸν βλλς.

Διαφμηθῆ-ένω ὑγν. φέρω διαφμισιν, κακοφμηθῶ : ἄμφ. ἐν Ψ Πλούτ.Εὐγ.973 ταῦτα... ὅσπε διαφμηροσθι τὴν εὐγένειαν (διοροδ. δυσφημοσιν).

Διαφθάνω ὑγν. φθάνω πρότερος, προφθάνω, φθάνω πρωτότερα, προλαμβάνω, προκάνω : Πλούτ. Δημήτρ.7 εἰς τὴν βαδυλιωνίαν παρεσιποῦσιν διεφθη, Λιδάκ.4,883 τὸν βασιλευσέονσ γυῖνην ἡ τῶν ἀρχομένων διεφθασα.

Διαφθαρτικός-ἡ-ὸν ὀλέθριος, καταστρεπτικός : Ἀριστ.Πρ.865 α, β, Πολυδ.δ,132 τὸ φθοροποῖν (φάρμακον) καὶ διαφθαρτικόν, Σχολ.Εὐρ. Ὀρ.620 νῦρ ἀναλυτικὸν καὶ διαφθαρτικόν.

Διαφθέγγωμι ὑγν. ἀπαγγέλλω σαφῶς, ἀποφαινομαι, λέγω καθαρὰ : Πορφ.Χριστ.63, Ἐπιφ. 579 Β διὸ ὁ Ἀπόστολος ταῦτα διαφθέγγετο.

Διαφθείρω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. διαφθερῶ, ἐπ. διαφθερόω, ἀφρ. νεώτ. κ. δημ. διεφθεροσ, παρακ. διεφθερακ. ὁ ἀμνθ. β' διεφθεροσ, παθ. μέλλ. διαφθεροσσομαι, ἰων. διαφθερομαι, ἀφρ. δημ. διαφθερῆκα, γ γληθ. ὕπεροσ. διεφθαράτω, μη, παθ. παρακ. κ. νεώτ. κ. δημ. διεφθαρέμενος ἐντελῶς φθεροσ, καταστρέφω τελείως, ἀφονίζω : Ἰ.Ν.625 ὄς τέ ποτ' ὄμμι διαφθεροσὶ πῶλιν, Ἡρ.1,36 τὰ τῶν Μουσῶν ἔργα διαφθεροσκει' || κ. μέσ. κ. παθ. καταστρέφομαι : Ἡρ.1,162 αἰ μὲν γὰρ τεσσάρωνόσ σφί νέος διεφθάρσαν' || εἰδ. ἐπὶ προσ., φονεύω, θανατώνω, σφάζω. ξεκάνω : Ἡρ.9,88 ἐκείνοισ ἀγαθῶν εἰς Κόρινθον διεφθερσι' ὅμ. κ. παθ. : Ἀντιφ.22,5 ἐπὶ ταῖς ἱμε-

ταίς διαφθερήναι | = φονεύομαι διὰ τὴ ἐνδόμητον ἄνω φάρος, Πλάτ. || ὄμ. καταστρέφω, ἐξαλοβρεύω, ἔξαλώω : Σοφ.OT 438 τὸ δ' ἡμέρα πεύσει σφε καὶ διαφθερεῖ || εἶδ. θραύς, σφάκι, τακτικῶς : Ἐπιγρ. ἡγήλιθρον δ- || ὄμ. κ. παθ. : *Hr.8,28 τὰ σκέλα διαφθάρσιν || ὄμ. ἐπὶ καταστροφῶν, φθείρω, καταστρέφω : Πλάτ. Πρωτ.338D διασώζει αὐτὰς ὅ μὴ διαφθεῖραι τὴ συνοσίαν, Θεμιστ.Λογ.9,122 C τὴν τῆς ἀρχῆς ἀρμονίαν διαφθεροῖται || 2) ποίω τὴ χεῖρον, βλάπτω, χαλῶν' κ. μέγ. κ. παθ. φείρομαι, καθίσταμαι χείρον, χαλῶν : Πλάτ.Φαιδ.117 B οὐδὲν ἄλλως οὐδὲ διαφθείρας οἷτε τοῦ χρόματος οἷτες τοῦ προσωπίου, Πλάτ. διὰ τὸ διαφθάρται τὸ ταύτης γάλα, Γολ.15,297 διαφθερῖν ἄμα' || ὄμ. κ. ἡ μτχ. τοῦ ἀπύθ. παρκα. β' διαφθεροῦσθε ἀπόλ. : Ἰωσ. ΙΑ.5,54 διαφθορῶς γάλα, Πλούτ. H8,87 C τὰ διαφθορότα σώματα, Γρηγ.Ναζ.2,521 χυρὸς διαφθορῶς || ὄμ. οσοπλῶς ἀποσυνηθεμένος : Πλάτ. Πολ.614 B διακαταίει τὸν νεκρὸν ἢ δὴ διαφθερομένου, Σέγγρ.Μοικρ. ἐν Σάβ.3,205 ἀποστίνοντες τὸ στασιπρὸς τοῦ ὕγιανόντος, εἰ καὶ πολύ κατεῖδον τὸ διαφθορῶς || ἔρασην, καθιστῶ ἀνικανόν τ' : Εὐρ.Μηδ.1055 ἴνα δ' οὐ διαφθεροῖται || ὄμ. κ. ἐπὶ προσ. κ. μέγ. κ. παθ. καθίσταμαι ἀνικανός : *Hr.1,35 ἴσαν δὲ τὸ Κροίσω οὗο παίδες, τῶν οὐτέρως μὲν διεφθάρτο, Ἴν γὰρ διὸ κωφός || ὄμ.μτχ.αιτ. ἀναφ. : *Hr.1,38 τὴν ἀκόην διεφθορέμενος, Σοφ.Τρ.1056 καὶ διεφθοραίαι δέμας τὸ πᾶν, Πλάτ.Γιολ.517 A' || τὸ φρενῶν διαφθορῶν ἢ φρενοβλάβεια : Εὐρ.Ορ.297 σὺ μου τὸ δεῖνον καὶ διαφθορῶν φρενῶν Ἰοχάνη || ὄ μ. παρκα. διεφθορα ἄμτδ. ἔχω καταστροφή, εἶμαι χαλεπός : Ἰλ.Ο 128 μαινόμενε, φρένας ἠλέ, διεφθορῶς' ἀλλὰ π.τραγ.κ.κωμ. πάντοτε μτδ. ἔχω χάσσει Μοῖρ. ε διεφθορεν Ἀττικῶς, διεφθορκεν Ἑλληνικῶς : Σοφ.Ἦλ.306 τὰς . . ἔλλειδας διεφθορεν, Κρατίν.292 τὸν λόγον διεφθορεν || 3) ἐπὶ ἠθικῆς ἐνόησις, καταστρέφω : Αλαξ. Αγ.932 γνῶμην μὲν ἴστη μὴ διαφθεροῖται ἐμῆ : κ. νεώτ. κ. δημ. μτχ. βλάπτω τὰ ἠθικά, καθιστῶ τὰ χειρότερον : Πλάτ. Ἀν.30 B εἰ ταῦτα λέγων διαφείρω τοὺς νέους, Εὐπ.337 νεανίσκων συνῶν διεφθεῖρεν, - τὰ ἀνήθικα ἀναγκάσματα διαφθεῖρουσι τὰ παιδιᾶ || 4) ὄμ. μτχ. φείρω διὰ δώρων, δεκάω τινά πρὸς τὸ παρανοησάσαι, πρὸς τὸ μεροληπῆσαι : *Hr.5,51 πάτερ, διαφθερεῖσε σε ὁ ἐπίνοσ, ἦν μὴ ἀποστάς Ἴρε, Λυσ.28,9 πολλοὺς Ἀθηναίων ἀργυρίω διεφθεῖρεν, Δημ.240' || 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ γυναικῶν, ἀμύρω, ἀποπλανῶ, διακορεύω, ἀπάτω : Λυσ.1,16 οὐ μόνον τὴν στὴν γυναικὰ διεφθορκεν ἀλλὰ καὶ ἄλλας πολλὰς, - ὁ προϊστάμενός τις τὴν διεφθερεῖ * || ὄμ. παθ. ἀμύρωσμοι : Εὐρ. Βάκχ.318 καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν οὐδ' ἡ γε ἀφερων οὐ διαφθορῆσται, * διεφθάρη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς ' || φρ. διαφθεροῖται τοὺς νόμους διαστρέφω, κιδδλεῖω τοὺς νόμους : Ἰσοκρ.18,11 τοὺς νόμους διαφθερόντος καὶ τὰ δικαστήρια δεκάζοντος || 6) ἐπὶ γυναικῶν, καταστρέφω βρέφος προῶρως γεννηθὲν, ἀποβάλλω, ρίχνω τὸ παθ. ἰτμ.207 « ἐξαμβλιῶν, διαφθερεῖται τὸ κατὰ σταθὸς διεφθορός καὶ ἀποκτείνει αὐτὸ » : Ἰππ. Ἀρ. 5,53 διαφθερεῖν ἐμβρυα, βρέφος, Πλούτ. H8,242C κρύφα τις διαπαρθευθεῖσα καὶ διαφθορεῖσα τὸ βρέφος' || κ. ἀπολ. ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω : Ἰππ. Ἐπιδ.7,33, Ἰσάστ.8,36' || ὄμ. κ. παθ. : Ἰππ. Γυν.1,72 τῶν διαφθερασειῶν τὰ ἐμβρυα' || 7) λιθμονῶν, ἔχειω : Εὐρ. Ἰππ.389 οὐδ' ἴσθ' ὀπιῶφ φαρμάκω διαφθερεῖν ἡμελλόν' || 10) διάγω : ἀμφ. ἐν Εὐρ. Ἀν.280' || 11) μτχ. ὁ ἀφρ. διεφθεῖρα ὀμτδ. * διεφθάρην, ἐχόλησα : Πά Κριτ.2,19 καὶ ἀπέστρεψαν καὶ πάλιν διεφθεσαν ὑπὲρ τοὺς πατέρας

12) νεώτ. κ. δημ. ἡ μτχ. παθ. παρκα. διεφθορεῖνος' || ἐν χρκ. ὡς οὐδ' ἐπὶ προσ., ὁ ἠθικός ἐκπεσών, ὁ ἐξαχρημωμένος : γυναικὸς διεφθορεμένης ρηματ. διαφθορῶ, διαφθεροῖται, διαφθεροῖται.

Διαφθερίνη (η) νεώτ. χημ. ἐνωσίς μορίου ὀρθοφαινοσολοφωφούς μετὰ ὀρθοφαινοσολοφωφούς, **διαφθείνω** Σχόλ. μτχ. παρκα. διεφθίνω κ' εἰς ὅςθινω, ἐξαγλώπιον, τήματα, κίλων' κ. Σχόλ. Θεοκρ.10,18 τὴν λαχὴν καὶ διεφθίνω κ' αὐτῶν.

Διαφθόλη (η) φαρμακευτικὸν εἶδ. σκέασμα ἐν πρ. ὡς ὀνητοπτικόν.

Διαφθορῶ-έω (φθονός) μτχ. κ. μον. ἐξαλοβουδῶ φθονῶ τινά, συνεχῶς φθονῶ, ὑπόκυλλε ἐν κρυπῶ φθονῶ : Πά Εὐδ.6,3 νόσαστες ἐὶ νεανίω καὶ διεφθοροῦσιν αὐτῶν, Ἀνδρ.Κοριτ.66 D διεφθοροῦσιν θαιματοπυροῦσιν Χριστῶ' || ὄμ. παθ. κ. ἐν ἀλληλοπαθείᾳ σημ. : Ἀγασθ.1,16 Θεοφύλ. 3,62 A Πρίσκω διεφθοροῦσιν Μετ.3,1 35,15 διαφθοροῦμενος τὰς τέχνας || 2) σιωπεῖ εὐ φθονῶν, ἔνκεκα φθονῶ ἀπόλλυμι τὴν καλὴν τύχην, δυστυχῶς : Ἰωσ. ΙΑ.2,67 ρηματ. διαφθονῶσιν.

Διαφθορᾶ (η) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰαν. -ρή | διαφθεῖρω | καταστρέφω, ἐλεῖφω, ἀφαιρῶσμο, θάνατος : *Hr.4,164 τοὺς δὲ τινὰς χειροσώματους . . ἀπέσταις ἐπὶ διαφθορᾶ, Οὐκ.8,86 οἷτε ἐπὶ διαφθορᾶ τῆς πόλεως ἡ μετὰσσις γίνεται, Πλάτ.Μενέτ. 242 D μέχρι διαφθορῆς' || ὄμ. κ. ἐν τὸ πλεθ. : Σοφ.OT 573 οὐκ ἀν' πστ' εἶπε Ἀλαξου διαφθορᾶς' || 2) καταστρόφη, τὸ ποιεῖν τὴ χεῖρον, βλάβη, χάλασμα : Αλαξ.Πρ.643 βεσσαστον χειρῶνα καὶ διαφθορῶν μορφῆς, Σοφ.ΟΚ 532 τὰς αἰματρὰς τῶν ὀμύρων διαφθορᾶς' || 3) ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐνόησις, τὸ διαφθεῖραι τὸ ἦθρ, τὸν χαρακτήρα : Ξεν. Ἀπ.19 ἐπιστᾶμεθα μὲν ἴδιον τίνεσ εἰσὶ νέων διαφθορᾶ, * διαφθορᾶ ἠθῶν' || νεώτ. διαφθορᾶ γυναικῶς ἀπύμασις γυναικῶς' || 4) ἐπὶ δικαστῶν, δωροδοκία : Ἀριστ.Πρτ.1372 a,34 ἀνοδοβολᾶ χρόνον ἢ διαφθορᾶ κριτῶν, * διαφθορᾶ δικαστῶν -μαρτυρῶν' || 5) ἐξαμβλιῶσμο, ἐκτρῶσμο, ἀποβολῆ' : Ἰππ.591,23 δοκεῖ ὄπισθε σαρκεῖα εἶναι τὰ ἀπίοντα, ὡς ἐκ διαφθορῆς καὶ μέλαςιν, Φιλ. Ἐπ. 79,59 δισπὸν παιδῶν μητέρα, **θετυκται** ἄε καὶ διαφθορῶς' || 6) στοιχειῇ ἀνωμολία : Ἀρετ. ΟΞ. Νοαί.1,5' || 7) ἐν παθ. σημ. τὸ ὑπὸ τινος διαφθορεῖται, δὲ λέει, βορᾶ : Σοφ. ΑΙ.1297 ἐφῆκε ἔλλοις ἴχθυσιν διαφθορῶν, Εὐρ. *Hr.459 πολυμοῖσι ἐθροφῆμην ὕβρισμα κἀλχηρμα καὶ διαφθορῶν.

Διαφθορεῖται (τὸ) νεώτ. τόπος, οἶκος, κέντρον, ἐνετυκῆριον διαφθορῶς βλλ.3) νεανίδων ἢ παιδῶν.

Διαφθορεῶς-έω (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. -έος ὁ φθέρων τῆ ἢ τὴ παραποινῶν, κιδδλεῖων : Πλάτ. Κριτ.53 C ἀποδιδέσθωντες ἀ διαφθορεῖα ἡγεμόνων τῶν νόμων' || ὁ φθέρων, ὁ γνόμενος ἀπὸς διεφθορός : Θεμιστ.Λογ.23,296 B διεβαλλήτων . . ἐξοψιστην καὶ διεφθορεῖται τὴν νέων, Σπρδ.6,12,5,9 οὐκ ἱερὰς ἐισεληλυθὼς ἀλλὰ διεφθορούς τῶν ἱερῶν, Μηνσι.1,7 Συναξ. τῶν πατρῶων ἐθῶν ὄμα καὶ τῆς πιστεῖας διεφθορούς νομοθεῖς, τότετα' || ὄμ. κ. θηλ. : Εὐρ. Ἰππ.682 εὐ παγκατίστη καὶ φιλῶν διαφθορῶν, εὐ εἰργῶνα με' || νεώτ. ὁ διὰ δώρων διαφθεῖται, ὁ δωροδοκῶς : διαφθορεῖται συνεδίστασεν' || νεώτ. κ. δημ. ὁ παραπλήσιος γυναικῆ ἢ κόρην διαφθορεῖται γυναικῶν -παρθέτων.

Διαφθορῶ-έω κ. μον. διαφθεῖρω βλλ. : Ἰππ.7,10,8 διαφθοροῦμενος, Πρόκλ.εἰς Ἱερσάστ.463 δὺο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκρόντα καὶ τὸν ἔτερον τῶν παιδῶν διαφθοροῦσιν, Προκ.Κρισμ.6,5 διαφθορεῖται αὐτὸ ἰτμ. τείχη τὸ χρόνῳ ἀφῆκα.

Διάφθ (τὸ) ἰτμ. ὁ βλάπτει τὸ ὀρυκτὸν βέσι βλλ. Κορ. Ἀτ.4 A,99.

Διαφθίμι, καὶ μτχ. διαφθίω, ἀφρ. διαφθίκα, ὀπαφρ. διαφθαίω ἀφίμῃ τινά καὶ ἀπέλθω, δὲ ἀποθεῖμαι,

ἀπολύω, διαλύω : Ξεν.Ἑλλ.3,2,24 ἐξελεύθω ἐκ τῆς χώρας διαφῆκε τὸ στράτευμα, Πολύβ.3,63,14 ἐπαίνεσας αὐτοὺς διαφῆκε.

Διαφιλονίκησης-ως(ή) νεώτ. κ. διαφιλονικία ἡ πρῶξις τοῦ διαφιλονικεῖν βλλ., ἡ διαμφισβήτησις, ἔρις περὶ τινος πράγματος.

Διαφιλονικία(ή) μον. κ. νεώτ. ἡ διαφιλονικίσις βλλ. : Παχυμ.Γ.Βι.Μιχ.Πολ.65 Β.

Διαφιλονικῶ-έω κ. νεώτ. κ. δημ. ἐνθέρμως φιλονικῶ, συζητῶ εἰς ἐπίτονον ὄφους περὶ τινος : Ἀριστλ.Σοφ.Ἑλ.165 β,13 οἱ ἐν ταῖς λόγοις ἀγωνιζόμενοι καὶ διαφιλονικούντες, Πλούτ.Ἀλέξ.29 Νικοκρέων... καὶ Πασικράτης· διαφιλονικίσασι, Διογ.Λ3,34 ὄσπερ γοῦν διαφιλονικούντες τὰ ὅμοια γερῶφασι· 2) νεώτ. κ. δημ. ὄξως σθεναρῶς τὴν ἀνῆκόν μοι, διαμφισβητῶ πρὸς τὴν δικαιοσύνην τὴν δικαιοσύνην τὴν κληρονομίαν-τὴν κατοχήν τοῦ κτήματος || κ. δημ. ἡ μητ. διαφιλονικούμενος ὁ ἀποτελῶν ἀντικείμενον φιλονικίας ἡ δικαστικοῦ ἀγῶνος, ἐπιδικῶς : τὸ ἀμείλι αὐτὸ εἶναι διαφιλονικούμενον· 3) ἀμιλλόμεναι, διαγωνιζόμενοι : διαφιλονικίσει τὸ ἀριστεῖον ῥηματ. διαφιλονικητής, διαφιλονικίσις, διαφιλονικίμα.

Διαφιλοσοφῶ-έω φιλοσοφῶ ἐπιμελῶς, μετὰ ζήλου, ἐρευμῶ τὴν ὄψ φιλοσοφίας : Ἡρακλ.Πον.166 Μ.

Διαφιλοτεχνῶ-έω μίτην, ἐπιμενῶ εἰς τὴν φιλοτεχνίαν βλλ. : Φιλῶδ.Στωϊκ.339,9.

Διαφιλοτιμῶμαι-έομαι ἀγωνίζομαι ἐναμιλλῶς ἡ μετὰ ζήλου, ἐνθέρμως : Θεόδωρ.Φι4,1 διαφιλοτιμήθη ἐν τοῖς περὶ Βοδουλῶνα φυτεύμασι παλλακίς καὶ προγραμματεύουσα, Πλούτ.Ἀριστ.16 ὑπὲρ τοῦ τοῦ εὐδυνυμον κέρως ἔχειν διαφιλοτιμούντο.

Διαφίστημι Ἐπιγρ. διεγειρῶ, ἐξεγειρῶ : Ἐπιγρ.Σάρδ. δ- βασιλεῖα εἰς ὄργην.

Διαφιστῶ μον. διαφίστημι βλλ. : Νικήτ.Χων.809,14 τὰς τῶν Θρακῶν πόλεις διαφιστῶ.

Διαφύλαξις κ. νεώτ. καὶ τὴν ἐντέλεσθαι, κατασφῶν : Πλάτ.Πολ.82,15 ὡσεὶ πῦρ ὁ διαφύλαξει διαφυλάξαι κ. παθ. : Πλάτ.Ἀлк.39 ἐξέπεισον ἀπάθει ὑπὸ τοῦ πυρὸς πρὶν ἢ διαφύλαξαι τὰ ἴμια· 2) μητ. ἀνάπτυξ, ἐξάπτυξ, ἐρεθίζω σφοδρῶς : Πλούτ.Μάρ.16 θυμὸς αὐτοῖς παριστάμενος· διεπλεγε τὰς θυαράς κ. παθ. : Πλούτ.Ἡθ.335 Α διαφλέχθη τὸν θυμὸν ὑπὸ τῶν μελῶν, διαφλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νά ἐξυπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του.

Διαφύλασθαι Ἡσ. « τετραραγμένοι ».

Διαφύλιξις διαφύλιξις βλλ.

Διαφύλιξις-ως(ή) ὑπερκεχυμένης, ἔχειν ἕμισμα ὄγραυ· Ἡσ. « διαφύλιξις ὑπερφλοισμοῦ ὄγραυ ».

Διαφύλιξις ὄγραυ· ἀρχ.Λεξ. « διαφύλιξις, διαφύλιξις, ὄγραυ, ὄγραυ, ὄγραυ » 2) παθ. διαφύλιξις διαφύλιξις : Ἰνπ.Ἰν.1,77 δ- ὑπὸ θερμῶν.

Διαφύλιξις-ονμον. συνσταλισμένος : Ἰζέτ.εἰςΚολ.1242.

Διαφύλιξις καθιστῶ τὴν μανιῶδη : Σοφ.ΑΙ.332 τὸν ἀνδρα διαφύλιξασθαι κακοῖς.

Διαφύλιξις Ἡσ. « ἐπὶ πάσῃ ἡμέρῃ τῆς τῶν φιλῶτων αἰτήσεως Λάκωνες ».

Διαφύλιξις(ὸ) νεώτ. φουρ. ὁ διαφύλιξις βλλ.

Διαφύλιξις(ὸ) νεώτ. φουρ. κ. διαφιλονικίαν(ὸ) ἐκλεγίμα καθαρικόν, ἀπαραγόμενον ἴδη, σκευάζομενον ἐκ πολλῶν φουρικῶν· 2) ἐπιλαστροῦς διοικήσῃ τὴν στυπτική καὶ διαλυτική, ἐπίχριστος ἐπὶ ὀδόντι.

Διαφύλιξις, μ. παθ. διαφύλιξις αἰνῶσις ἡ ἴσως ἑσθῆς ἐμβροῦς, κατακοκκινῶς : Ἰνπ.192 Β ἐπιθρῶσας ἑστῆς οὗτοι διαφύλιξασται, σφ.195 Η οὗτοι κοιλίας καὶ βουδῶνας διαφύλιξασται.

Διαφύλιξις-ως(ή) μητ. διάδοσις : Γρηγ.Νύσας.2,769 Δ τῆς ἀπαναχῶ τοῦ λόγου διαφύλιξασας.

Διαφύλιξις-ἴω, ἀσιλ. μητ. ἄσφασις, μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, περιφέρωσι : Ἡρ.1,60 οἱ μὲν δὴ ταῦτα διαφύλιξαστες ἔλαγον, Ἀριστ.

Ἄρν.557 διαφύλιξασται διὰ τῆς χώρας, Πλούτ.Καίσα.33· || βαδίζω ἐμπρός καὶ ὄπισθω : Ἡρ.1,186 τὰς μὴ διαφύλιξαστες τὰς νύκτας κλέπτοισιν παρ' ἀλλήλων· || εἶδ, ἐπὶ κυνηγητικῶν κινῶν ἐν ἰκνηλασίᾳ : Ξεν.Κιν.3,3 αἱ ὄψηλαί καὶ ἀσόμετροι... βαρέως διαφύλιξασται· 2) μτ. σφ. ἐπισκέπτομαι συχνάκις : Φιλῶστρ.Εἰκ.2,17 διαφύλιξαστες τὸ ζῆγμα· || κ. μητ. : σφ.19,12 οἰμυρῆ διαφύλιξασται τὸν στρατὸν· 3) ἐπὶ φήμις, διαδίδωμαι, ἐξαπλοῦμαι : Πλούτ.Φα8,8 τοῦ ἔργου λόγος μείζων διαφύλιξασται, Ἄουκ.Ἀλέξ.7 ῥυθὸν διαφύλιξασται πάσαι εἰκόες, Ἡρωδιαν.1,4,19 ἐπειδὴ διαφύλιξασται ἡ φήμη· 4) διαπερῶ, περῶν διὰ μέσου : Πλάτ.1,1,4 φυχή διαπεφοιτηκῆσθαι (ἐνν. σώματος), Γαλ.4,561 τῆς ὄλης (ὄλης) διαπεφοιτηκῆσθαι.

Διαφορᾶ(ή) ἰδιαφερῶν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ τῆδε κείσεως κινήσις : Εὐρ.ἀν.360,9 πεσσῶν διαφορᾶ· 2) ἐξῆρθρωσις, ἐκτοπισμός : Ἡμόδ.π.Ὀρεῖθ.49,8,4· 3) διαφορᾶ διανοίας ἐξολογῆσ κατάστασις, τὸ εἶναι τινὰ ἐκτός αὐτοῦ : Διοσκ.Θερ.7· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀσυσφωμία, διαφωμία, διεκείρις, φιλονικία, ἔρις : Ἡρ.1,1 Περσῶν μὲν νυν ὁ λόγιος Φοινίκας αἰτίους αἰσὶ γενέσθαι τῆς διαφορῆς· Ἐρωτῶτ.Δ196 τῆς διαφορῆς ὄπου ἔχεται διὰ τὸ ἀποφασίσαι, διαφορᾶ κτηματικῆς χρηματικῆς || κ. μτ. σφ. : Εὐρ.Μήδ.75 μητρί διαφορᾶν ἔχει· || κ. μτ. ἐμπροθ. διαρ. ἰσφῶς τινος : Λυσ.25,10 διαφορᾶς πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ.Φαίδρ.231 Β· || τὰς διαφορᾶς διαίρειναι, καταλαμβάνειν διευθετεῖν, λύειν τὰς διαφορᾶς : Ἡρ.4,23 οὗτοι εἰσι οἱ τὰς διαφορᾶς διαίροντες· 4) ὄμ. ἐν διαφορᾶ καταστήθαι τινι ἔργου εἰς δίκην, φιλονικία : Ἀντιπ.1· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ὀνομοιότης : Σουκ.3,10 ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσονται τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφορᾶ τῶν ἔργων καθίστανται, Διον.Ἀλ.Συνῶ.89,1) R, Πλούτ.Ἡθ.1075 C τίς εἶται θεῶν πρὸς ἀνθρώπων διαφορᾶ, - διαφορᾶ χαρῆς κτήρην - κατεβύβανεν· || διαφορᾶν ἔχειν διαφέρειν, εἶναι διάφορον : Μέν.426· || νεώτ. κ. δημ. φρ. μετ' ἡμῶν διαφορᾶν εἶναι ὅπο τὸν δρον, ὅπο τὴν ἐπιφύλαξην || εἶδ. λογ. χαρακτηριστικὸν γῆρισμα, εἶδ' ὅ διακρίνεται εἶδος τὸ ἄπο τῶν λοιπῶν τοῦ αὐτοῦ γένους, νεώτ. ἰσοδοσις· διαφορᾶ : Ἀριστλ.Μεταφ.1057 β, 7 ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν διαφορῶν τὰ εἶδη· || ὄδ. πληθ. παραλλαγή : Ἀριστλ.Πολιτ.1285 α, 1 δει πρώτον διελεῖσθαι πότερον ἐν τὴν γένος ἐστὶν αὐτῆς ἡ πλειοσύνη εἶναι διαφορᾶς, Θεόδωρ.Φι6,4,5 διαφορᾶ δει τῶν μὲν ἀκανῶν οὐκ εἶσι· 5) τὸ ποσόν, καθ' ὃ μέγεθος τὴν ἰσοσύνην ὑπερέχει ἄλλη ποσότης, ἡ ὑπεροχή : Πλάτ.Τίμ.23 Α εἰ ποῦ τὸ καλὸν ἡ μέγα γένος καὶ καὶ τινὰ διαφορᾶν ἄλλαν ἔχον· || νεώτ. κ. δημ. εἶδ. μαθημ. τὸ ἐξαγόμενον τῆς ἀφορίσεως, ὁ ὑπόλοιπον· 6) κ. νεώτ. ὄφελος, ὄφέλεια, κέρδος, διαφορᾶ : Ἀντιπ.2,3,3 ὁ τὸ κινδύνος ἡ τε ἀσχύνη μείζων ὀσαται τῆς διαφορᾶς· 7) ὄφορησις ἐν συνεδρίσσει : Ἐπιγρ. διαφορᾶν παῖσασθαι· 8) ἀπ. ἀνεδοκίμ. Πλάτ. ὄπως μὴ διαφορᾶ τῆς καταγωγῆς τοῦ αἵτου γίνηται.

Διαφορετικᾶ ἔπιγρ. δημ. κατ' ἄλλον, διάφορον, κυρίως ἐπ' ἀγαθῶ, τρόπος : φέρθηκε πολὺ διαφορετικᾶ αὐτῆ τῆ φορά· 2) ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει : ἀν μὲν πληρώσῃς τὸν κόπον, ἔρχομαι διαφορετικᾶ μὴ με περιμένῃς.

Διαφορετικῶς ὁ-ἴ(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διαφέρων ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον ἢ ἄλλου, διάφορος, ἀλλοιωτικός : διαφορετικᾶ ρυθῶ - παπούτσι, - διαφορετικᾶς γραμμῆς· 2) συνήθ. ὁ ἀλλοίος ἡ πρὶν, ἴδιος ἐπ' ἀγαθῶ : ἀπ' τὸν καιρὸ πού παντρεύτηκε, ἔγινε διαφορετικῶς ἀνθρώπου.

Διαφορετικῶς ἐπιγρ. νεώτ. κατὰ διάφορον τρόπον, δημ. διαφορετικᾶ βλλ.

Διαφορεύω δημ. ὠφελῶ, κάμνω τινά να ἔχη διάφορο : ἔμεινα αὐτό σὰ τίποτε ἔτι : ἐ διαφορεύει' || διαφορευμένος, ὠφελημένος.

Διαφορέμα-ατος (τό) μγν. τὸ ριπτόμενο ἔδω καὶ ἔκει, ὅθ, τὸ πάλιν τῆς σφαιρας 'Ἡα., Σουίτ, « πάλιν » 2) γάκος : ΠΔ 'Ἐρ.37/301,16 καὶ ἔσονται οἱ διαφοροῦντες σε εἰς διαφορέμα.

Διαφορησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἀραγή, διαρραγή, κλέψιμο : Πλούτ.,Κοριόλ.9 τῆς πόλεως ἀλοῦσης καὶ τῶν πλείστων ἐν ἀραγαῖς ὄντων καὶ διαφορησεὶ χρημάτων, Πάπ. διαφορησις προδότην 2) ἐξάστιασι, διάλοισι : Σωφ.1,22, Ὀλυμπ. εἰς Μετ.145,14 || ἔκκρισις, ἐπιδωρασις, Ἰδωμα : Κικ.Οικογ.16,18, Πλούτ. ὄπ. ἀδ66,149 διαφορησις τῶν Ἰδρωτῶν || νεώτ. ἀφθονος ἐπιδωρασις 3) διασκορπισία, διάλοισι : Γολ.10,919 4) ἐξάντησις : Καὶλ.Αἰρ.,Οἶκ.Νόσ.1,15 5) ἀμφιβολία, ἐνδοιασμοί, ἀμχησις : Πλούτ.,Ἠθ.389 Α διβαρμυδικὰ μὲν παθῶν μετὰ κα μεταβολῆς πλάνην τινὰ καὶ διαφορῶντι ἐχούσης.

Διαφορητικός-ή-όν κ. νεώτ. οἱ προκαλῶν διαφορήσιν, ἐπιδωρασις : Ἀντιλλ.Μ. Ὀρεβ.6,2,30 διαφορητικός φάρμακα' || ὄμ. κ. ὑπερβ. διαφορητικώτατος : Διοσκ.,1,30 2) οἱ διασκορπιζῶντες : Διοσκ.,1,12 δυνάμις διαφορητικὴ οἰδημάτων, Γαλ.13,501 διαφορητικώτατον δὲ ἐστὶ τὸ πέπρι... διαφορητικῆς δὲ καὶ τὸ μέλι δυνάμεις ἔστιν 3) οἱ ἔχον ἐπιδωρασις : Καὶλ.Αἰρ.,Οἶκ.Νόσ.2,36.

Διαφορητικός ἐπιρρ.νεώτ.ἰστρ. οὕτως ὥστε να προκαλεῖται ἐπιδωρασις : ἐπιδωρ. διαφορητικός.

Διαφορητός-ον ἐσχόμενος, κομμένος εἰς τεμάχια, καταξοχισμένος : πιθ. ἐν Εὐρ.Κικ.1,34 τὴν σάρκα διαφορῶν ἀμφεῖς καλῶς.

Διαφορία (ἡ) μγν. διαφορά βλλ. 4) : Διον.'Αλ. Ρητ.1,10 ἄξεως διαφορία.

Διαφορίζω νεώτ. μαθημ. ἐκτελῶ ὑπολογισμὸν πρὸς εὐρίσιν τοῦ διαφορικοῦ βλλ. συναρτήσεως.

Διαφορίζω (τό) νεώτ. μαθημ. τὸ γινόμενον τῆς παραγούου μιάς συναρτήσεως βλλ. ἐπὶ τὴν ἀνεξάρτητον μεταβλητὴν αὐτῆς.

Διαφορικός-ή-όν νεώτ. οἱ ἀνήκον ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διαφορῶν 2) γένος οἰονομίας - διαφορικός βλλ. : διαφορικός λογισμὸς, - διαφορικοί ἐξισώσεις, - διαφορική γεωμετρία 3) μηχανολ. διαφορικός μηχανισμὸς σύστημα ὀδοντωτῶν τροχῶν, δι' οὗ, δοθεμένων δύο περιτρωφῶν, παρῶνται τρίτη, ἣτις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ὄβρισμα τὴν διαφορῶν τῶν δύο πρώτων 4) ἄστρον. διαφορικοί παρατηρήσεις οἱ δι' ὧν ὀρίζεται ἡ θέσις ἀστέρος πῶς ἐν σχέσει πρὸς ἕτερον, αὐ εἶναι γνωστὴ ἤδη ἡ θέσις.

Διαφορίζεις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ εὐρίσιν τοῦ διαφορικοῦ μιάς συναρτήσεως βλλ.

Διαφορίζω (τό) νεώτ. ὀρυκτολ. ὀρυκτὸν τῆς σειράς τῶν θεσολάτων 2) γένος στεφανοκροτίδων μαλακίων, ἀπαντόντων ἐν ἀπολιθώσεϊ.

Διαφορο (τό) δημ. τὸ διάφορον βλλ. 8), 9), κ.101.

Διαφορογενής-οὗς-εἰς μαν. ὁ ἐκ διαφορῶν λαθῶν συγκεῖμενος, οἰ συμμικτός Νικ.Χῶν.'Αναλ.160 Β τῶν κατὰ πόλιν διαφορογενῶν Λατινῶν.

Διαφορομερός (τό) νεώτ. ζωολ. γένος καραβιδῶν ἐντόμων.

Διαφορομέτρον (τό) νεώτ. ναυτ. ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς διαφορῆς τοῦ βυθίσματος μεταξὺ πύραρος καὶ πρύμνης πλοίου βλλ.

Διαφοροί(ν) (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διαφορά βλλ. 4), ἡ ἀνομοιότης : Ἠρ.2,7, Εὐρ.'Ἰκιδ2 διαφορά πάλαι θεῶν βροτοσίην εἰσέρω' 2) εἰ ἐνδιαφέρει, ὅτι ἀποτελεῖ ἀντικείμενον ἐνδιαφερόντος : Θουκ.4,87 τῶν ἡμῶν ἐς τὰ μέγιστα διαφορῶν (ζητημάτων ἐξῶς ἐνδιαφερόντων ἡμῶν) 3) ζωολ. ... ἡ διενεργεῖς διασπαστικαία, διαφορά βλλ. 3) :

Θουκ.1,68 ἕνεκα τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφορῶν || πλθ. ἀντικείμενον φιλονικίας : Θουκ.1,56 τάδε συνέβη γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις κ. Πελοποννησίοις διαφορὰς ἐπὶ τοῖς πολεμῖν 4) ἐν ἀναφορ. πρὸς χρηματ. ζητήματα, διαφορά, ὑπόλοιπον : Ὑπερίδ. Εὐξ.30 5) ὁσπότην, κατανόμισον : Ἀριστ.'Αρετ.1251 b, 10, Ἰδωφωρ.Χαρ.10) ἐστὶ δὲ ἡ μικρολογία φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν' || κ. πλθ. : Δημ.Μετ.2 τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν' || Πάπ. μεταφορικῶ ἐξῶδα' || Ἐπιγρ. χρηματικὰ ἀπόλεια' 6) χρέμα τοῖς μετρητοῖς, πρῶτον χρέμα : Ἐπιγρ. χρεῖας γενομένης ἀναγκασίας τῷ δήμῳ διαφόρου' || χρηματικὸν ποσόν : Πολύβ.4,18,8 οἷς ἤπισθσαν ἔχεν κεκρυμμένον διαφορον, Διον.'Αλ.Ρητ.6,96 τὸ συνεκτενεθῆν διαφορον, Ἐπιγρ. 7) τιμὴ ἀγοράς, ἀξία : Λουκ.'Ερωτ.81 εἰ ῥήματα παρα σοῦ πρῶτον μὴδέπω ἐκτεκτικαίμεν διαφορον 8) πᾶν, μόν, νεώτ., ὀνομ. κ. δημ. οἱ τόκος χρημάτων : Πάπ. εἰ διαφόρῳ ἡμιόλιος, - ἔθελαι τὰ χρέματα μου στὸ διάφορον, παροιμ. τὸ πᾶν τὸ διάφορον τρεῖσι τὸ κεφάλαι (ὁν ὁ τόκος εἶναι ὑπερβολικός, εἶναι ἐπόμενος να μὴ καταληθῆ οὔτε τὸ κεφάλαιον) 9) μόν. κ. δημ. μὲν, τὸ κέρδος, ἡ ἀφέλεια, τὸ συμφέρον : Ἐρωτ.Μετ.8 1081 δὲ θέλει δίκως διαφοροῦ ἰκανοῦνὰς να πρῶτον, Ἰω.Μάνθ.'Ἰστ.Μορ.43,110 στὸ διάφορο ἐμπορεύσαν, μὰ ἄσπ' σπ' χρέμα, παροιμ. φρ. ἀπὸ τοῦ χολειομένου εἶναι διαφορο || εἰ τὸν ἀνυμνημένον να λάβουσι τὴ ἐκ διασπαστικαίας πρὸς τὸν δίδοντα, παροιμ. πῆρε (ἡ εἶπ) τὸν κόπο διαφόρου (εἰ εἰ ἀνευθελοῦς ἐργασίας) ὄμ. τὸ διάφορο ἔμπναι τὸ ναῦτα' 10) νεώτ. κ. δημ. πλθ. διαφορά πῆλιν ἐν ἐφημερίδι, ὅφ' ὄν καταστάσασται ποικίλα σύντομα δημοσιεύματα' 11) νεώτ. ζωολ. γένος κολοπετρῶν ἐντόμων τῆς οἰκῆς, τῶν καραβιδῶν.

Διαφοροποίησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ μεταβολὴ τῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς διαφορά' 2) φυσιολ. ἡ ἰδιότης τῶν ζῴωντων ὄργανωμάτων τῶν ἀναπνοῶσιν μὲν ἀνάμοια πρὸς ἄλληλα.

Διαφοροποίησις-εως νεώτ. καθιστῶ τὸ ἀνόμοιον, διαφορον πρὸς ἄλλο' || τὸ μέν. ἐν πλθ. ἐπὶ ὁμοίων πραγμ., καθιστάμεθα διαφορά κ. εἰδ. ὀνομ. στᾶμεθα διαφοροποίησιν βλλ. 2) 2) μέσ. εἶμαι δεκτικός διαφοροποίησεως.

Διαφορός (η)-οῦ κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ διαφέρων, ἀνόμοιος, ἄλλοιος, ἀλλοιώτικος : Ἠρ.2,84 ὄμ μόντι αἶ γε μνηστῆσι σφι κατὰ ταῦτα ἔπεισθαι, ἀλλὰ διαφοροῖ εἶσι, Εὐρ.Μήδ.579 πολλὰ πολλοῖς εἶμι διαφοροῖ βροτῶν, Πλάτ.'Νόμ.964 Α ἡ μὲν ταῖνον ἔστων διαφοροῖ καὶ δύο, - ἔγνε διαφοροῖ ἀνθρώπων 2) πλθ. ὁ ἀποτελῶν ἴδιον ὄντοτητα, ὁ ἔχων ἴσα χαρακτηριστικὰ, ὅθ, ἐν ἀναφορ. πρὸς ἄ. ποικίλος παντοειδής : Φιλῶδ.Σημ.24 κατὰ τὰς διαφοροῖς βλας, Διγεν. Ακρ.287 μυρωδικὰ .. πολλὰ ἴσαν καὶ διαφορά, - διαφοροὶ ἄδοι τὸν ἡνάγκασαν να παραπλήθ-, τὸ ἐπληροφροσῆθιν παρὰ διαφορῶν προσηύων, - διαφορά χόρτα' 3) οἱ διαφορούμενος 'Ἡα.' 4) ἀσάμωτος, ἐναντιος, ἐχθρικός : Ἠρ.5,75 οὐκ ἔων διαφοροῖς ἐν τῷ πρόσθε χρόνῳ Κλέομενέϊ, Λυσ.14,44 τοῖς οἰκείοις διαφοροῖς καὶ ὅπ' τῶν ἄλλων μισούμενος, Πλάτ.'Πρωτ.337 Β, Πλούτ.'Σύλλ.6 ἀνώμαλος τῆς οἰκε καὶ διαφοροῖ πρὸς ἑαυτῶν' || τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. ἐχθρὸς, ἀπαιτικός : Ἠρ.2,30 ἴσαν οἱ διαφοροὶ τινες γεγονότες τῶν Αἰθίοπων 5) ἐξοίρετος, ἔξοχος, ὑπερόχος : Διόδ.Σ.2,57 διαφοροῖς ὄντας τὸ γλαυκίτη' || κ. συγκριτ. 'Ἡα.' εἰ διαφοροῦτερον κρείττον, ὀφλοπότερον' : Κἀ'Εβρ.1,4 διαφορῶτερον παρ' αὐτοῦς κεκληρονόμηκεν διαφορᾶ' || οὐσοδίασις, ἐπιφωρελῆς, πνευματικός : Θουκ.4,3 τῷ δὲ διαφόρῳ τὴ ἐδόκει εἶναι τοῦτο τὸ χριρῶν ἔτερου μάλλον' 6) ἐπιβλοβικός, διασπαστικός :

Πλάτ. Νόμ. Β43 C εὐλαβείσθαι γείτονα γείτονα μη-
δὲν ποιεῖν διαφόρον 7) τὸ αὐτὸ διαφοροῦν
εἰς αὐτὰ, βλλ.

διαφοροῦτης-τος (η) ὁ διαφορῶς τρόπος, ἡ
διαφορὰ: Πλάτ. Θεαιτ. 209 A λόγος δὲ γὰρ ἢν ἂ ἐκ
σῆς διαφοροῦτης ἐρμηνεία.

διαφοροτρόπως νεώτ. ἐν ῥρ. κατὰ διάφορον
τρόπον 2) κατὰ ποικίλους τρόπους: μου ἐξε-
δήλωσα διαφοροτρόπως τὴν χαρὰν τοῦ.

διαφοροῦτης-οὗς-ές νεώτ. ὁ ἔχων διάφορον
ὄψιν ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλον ἢ ἄλλους: ἀντιθ.
ἰσοϕής: οἱ πύργοι τῆς Μάνης εἶναι διαφοροῦτες.

διαφοροχρόνος-ον νεώτ. ὁ διαφέρων, ὁ διά-
φορος κατὰ χρόνον.

διαφοροχρόνος-ον νεώτ. ὁ διαφορῶς κατὰ
τὴν χρόνον, ὁ ἔχων διάφορον, ἀλλοιώτικο, χρώμα
ἀπὸ ἄλλου ἢ ἄλλους, διαφοροχρώματος.

διαφοροχρώμος (-η)-οῦν νεώτ. κ. δημ. δια-
φοροχρῶμος βλλ.: Φωτισθ. Φἑμφ. Θερμ. 75 φῶτα
διαφοροχρώμα γιὰ τὸ σχετισμὸ μὲ τὰ ὁμοία τους.

διαφοροχρῶμος-ον νεώτ. ὁ διαφορῶς, ποικί-
λος ἢ διαφορετικὸς ἀπὸ ἀ. ἔχων χυμὸν.

διαφορῶ-έω κ. μον. φέρω ἐς διάφορον μέρος,
διασειρώ, ἐξελκύνω, διαδίδω, διαφημιέω: "Ὁδ.
Τ 333 τοῦ μὲν τε κλέος ἐπὶ διὰ ἔξινος φορέου-
σιν" ἢ διασκορπιέω, διαλύω: Διφιλ. 100 σαρῶν.
διαφορῶσαι... οὐ βόδιον, Πλούτ. "Η8, 127 F κραι-
πάλα δὲ τὴν κραιπάλαν... ῥήσαντες" ἢ ὁμ. παθ.:
"Ἀριστ. Μαντ. 464 b, 13 τὰ δὲ διαπεφορμημένα τῶν
εἰδῶλων" 2) μεταφέρω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον:
Θουκ. 6, 91 προσόδου ἀπὸ ἐμμημάτων διαφοροῦμέ-
νη 3) ἀπάγω τι, παίρω κάτι καὶ φεύγω:
Θουκ. 6, 100 τὸ σταυρώμα ἀνεπαύσατο καὶ διαφε-
ρήσαν τὸν σταυρὸν παρ' αὐτούς" ἢ ἰδιως
εἰς λαφύρων, ἀρπάξω: "Ηρ. 1, 88 καὶ χρήματα τὰ
σὰ διαφορέει" ἢ ὁμ. παθ.: Δημ. 822 ὧν κοινῇ
διαπεφορμήμενον τὸ τρίτον δῆπου μέρος παρὰ
τοῦτου μοι προσήκει κεκομισθῆναι 4) λεηλατῶ,
διαρπάξω: Πλούτ. Βρούτ. 4 τὰ γὰρ ἄλλα ἐξ ἐπορι-
χίας 1. τὸν πεπιστευμένον ὄσπερ ἀγαλλώτερος
διαφοροῦντων" ἢ συνηθ. παθ.: "Ηρ. 3, 53 καὶ τὸν
οἶκον τοῦ πατρὸς διαφορῆθέντα, Δημ. 19, 315 δια-
φοροῦμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τὰν ληστῶν"
ἢ φρ. διαφοροῦμαι τὴν γνώμην ὑπὸ τινος ἀει-
ροῦμαι τὸν νοῦν, τρελλοῦμαι ἀπὸ πνοῦς: Πλάτ.
Νόμ. 672 B ὡς ὁ θεὸς αὐτὸς ὑπὸ τῆς μηρυκίας
Ἥρας διαφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην 5) κα-
τασπαράσσω τι, κατασχέζω: Εὐρ. Βάκχ. 739 ἄλ-
λαι δὲ δαμάλας διαφορῶν σπαράσσω, Διογ.
Λ 1, 114 διαφορῶσαι αὐτὸν κὰν τοῖς ὁδοῦσι" ἢ ὁμ.
παθ.: "Ηρ. 7, 10 ἀ ὑπὸ κύνων τε καὶ ὀρνίθων διαφα-
ροῦμενον" ἢ ὁμ. παθ. ἐπὶ τὸ πάγου, θραύω-
μαι: Γεωπ. 19, 64 πρὶν διαφορῆθῆναι τὸν πάγον
6) διασκορπιέω δι' ἐξαίτιας, ἐπιδιδάσκω κττ.,
παθ.: "Ἀρει. Χρον. Παθ. 2, 1, Ἄλξ, Ἀφρ. Πρ. 1, 68, Γαλ.
10, 657 7) ἐπὶ νοσημάτων, διαλύω, ἐξαλείφω εἰς
φαρμάκον, σίον φῦμα, σκίρνωσιν: Διοσκ. 5, 156
δ' φύματα 8) φέρω ἐξάντησιν, ἐξασθενίω:
Διογ. Οἰν. 66" ἢ ὁμ. μτφ.: Πρόκλ. Στοιχ. Θεολ. 86 ὁ
μερισμὸς διασφῶρ καὶ ἐκλύει τὴν ἐκπότου δά-
ναμιν 9) ἐρίξω, παθ.: Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 1, 205.

διαφορῶς κ. μον. κ. νεώτ. κατὰ διάφορον
τρόπον, διαφορετικῶς: Θουκ. 6, 18 ἡκιστα διαφῶ-
ρος πολιτεύσων Γεωπ. 10, 37, 1 ἡ ῥοιὰ διαφῶρος ἐμ-
φυλλίζεται τῶν λοιπῶν θένδρων" ἢ ὁμ. συγκρ.
διαφορῶται: Φιλῶδ. Μουσ. 109 K 2) καθ' ὑπερ-
βολὴν, ἐξόχως, ἐξαιρετικῶς: Δημ. 7, 1, Πολυδ. 137, 2
κατὰ δὲ τὴν μορφήν εἰς ὁμοιότητα τῆ ταῦ Νά-
διδος γυναικὶ διαφῶρος ἀπεργασμένη.

διαφῶρος-ές (η) νεώτ. διαφοροποιήσις βλλ.
διαφῶραλλαι "Ἦσ. ἀ διακαλλῶ, διαλογαί"

διαφῶριον (τὸ) "Ἦσ. ἀ ἄλλοιον καὶ διαφῶρον",

διαφῶραγμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. φῶραγμα χωρί-
ζον τι εἰς δύο μέρη, μεσότοκον, διαχώρισμα:
Θουκ. 1, 133 ἐπὶ ταῖσινον ἰκέτου οἰχομένου καὶ σκη-
νωσαμένου διὰ τὴν διαφῶραμα καλῶσιν, Ἐπιγρ.
δ-σταδῶς" ἢ ἐπὶ ποταμῶν, διαρῶσιν κττ. ὕδα-
τοφράκτης: Διόδ. Σ 1, 33 ἐμμηχανιστὸ τι φιλότε-
χην διαφῶραμα, Πάπ, διαφῶραματα διαρῶσιν

2) κ. νεώτ. ἀνατ. π. Ὀμ. φρένες βλλ. ὁ ὕμνος ὁ
διαχωρίζων τὸ κύτος τοῦ θώρακος ἀπὸ τοῦ τῆς
κοιλίας: Πλάτ. Τιμ. 70 A τὰς φρένας διαφῶραμα εἰς
τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες, Γαλ. Χρ. Μορ. 4, 14 "ἢ δια-
φῶραμα τῆς ῥινός ἡ μεσορρινὸν χόνδρος χωρίζων
τὴν ῥινηκὴν κοιλότητα εἰς δύο ἡμιμόρια: Ἀριστ.
Ζ 1, 492 b, 16 μέρος δ' αὐτοῦ (τὸ μυχθῆρος) τὸ μὲν
διαφῶραμα χόνδρος, Πολυδ. 2, 79 εἶναι δὲ τὸ μὲν
ἐνδον διατεριζῶν, διαφῶραμα ῥινός 3) νεώτ.
φωσ. δ-ἡ κλειδὸς τοῦ Φαρασῶ ἀεικῶν μεταλλικὸν
περιβλημα προφυλάσσει τὰ ἐντὸς αὐτοῦ σώματα
ἀπὸ ἡλεκτροστατικής ἢ ἡλεκτρομαγνητικῆς ἐπι-
δράσεως 4) νεώτ. φωτόγρ. εἰδικὴ πλάξ ἔχουσα
συνήθως ὀπὴν μεταβλητῆς διαμετροῦ, δι' ἧς πα-
ρεπιθεμένης πρὸ τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ: κα-
νοῖζεται ἡ ποσότης τοῦ διὰ τὴν φωτογράφισιν
καταλλήλου φωτὸς 5) νεώτ. χημ. διαφῶ-
ραματα ἡλεκτρολύσεις πορῶδη διαχωριστικὰ τοι-
χώματα 6) νεώτ. τοιχώματα διαχωρίζοντα εἰς
λοβοὺς τοὺς κεραιοειδές κεραιοῦς" ἢ τοιχώματα
σχηματιζόμενα ἐν τοῖς γόνιαις βλαστῶν πιπυον.

διαφῶραματικῶς -ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-
ναφερόμενος εἰς τὸ διάφῶραμα βλλ. 2) **διαφῶ-
ραματικά** ἀρτηρία (αἱ) τρεῖς ἀρτηρία τοῦ διαφῶ-
ραματος, **διαφῶραματικὴ φλέβες**: τέσσαρες φλέ-
βες ἐκβάλλονται εἰς τὴν ἀνα καὶ κάτω κοιλὴν φλέ-
βαι, - **διαφῶραματικὸς διακτόλιος**, δ- νεύρον.

διαφῶραματίον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ διά-
φῶραμα βλλ.

διαφῶραματίτις -ιδος (η) νεώτ. ἱστρ. ἡ φλε-
γομυθὸ τοῦ διαφῶραματος βλλ. 2).

διαφῶραματοκλήσις (η) νεώτ. ἱστρ. πρόηται
κοιλιακοῦ τοῦ σπληνῶνος ἐντὸς τῆς κοιλότη-
τος τοῦ θώρακος δι' ὅλης τῆς διαφῶραματίτις.

διαφῶραματόφρα (τὸ) νεώτ. ζωολ. ὕπο-
μοιογένεια ἐκλειψάντων τετρακορῶλων τῆς οἰκο-
γενείας τὸν ἀνὸπλέων.

διαφῶραγγυμι μτγν. μέσ. χωρίζω τι διὰ φρα-
γμοῦ, φράξω: Πλούτ. Καρ. 34 ἀπεσταύρωον εὐλόγῃ
πολλοῖς καὶ διαφῶραγγυμι πανταχόθεν τὸ στρα-
τόπεδον" ἢ ὁμ. παθ. φράσσομαι: Πλούτ. Αἰμ. 13
πάντοθεν ὑπ' αὐτῶ διαφῶραγγυμένον ἐρύμασι.

διαφῶράδα ἐπίρρ. κ. διαφῶράδην διόρθ. ἀπὶ
διαφῶραν βλλ., ἀναφανδόν, σφῶρος: Ἄλκμ. ἀπ.
16, 56 διαφῶράδαν τὶ τοῖ λέγω;

διαφῶράδες ἐπίρρ. σφῶρος, εὐκρινῶς: Ἰνπ.
Τόν. Ανθρ. 2 ὅτι δ' ἄν διὰ τῆς μνήμονος ἐς τὸν
ἐγκέφαλον ἐπέλεθ, τοῦτο διαφῶράδεις ἀκούεται.

διαφῶραδῆς -οὗς-ές ὄρχ. λέξ. σαφῆς ἐκκρινῆς
"Ἐρωτιαν. 124 εἰ διαφῶράδες, σφῶδες".

διαφῶράξω ποι. πάντοτε κτ. ὄρρ. β' διαφῶράδεις
ὄριμναι τὶ σαφῶς ἀκριβῶς: "Δ.Υ. 340 ἐπεὶ ἐπέ-
φραδε πάντα, Ὀδ. 2, 47 ἐπεὶ διαφῶραδε κοῖρη.

διαφῶραδῆς -έως (η) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ διαφῶρασῶς, φράξιμος: Ἰνπ. Παρ. 11.

διαφῶράσσω, ἄττ. -άττω χωρίζω τι ἀπὸ ἄλλου
ἢ ἀπὸ τῶν πέριξ διὰ φραγμοῦ: Ἐπιγρ. διαφῶρά-
τειν μεταστέλλον, Ἐπιμ. τ. Λογ. 20, 235 D διαφῶρά-
τειν ἀτεχῶσιν... τὰ ἐρκία" ἢ ὁμ. κ. μέσ. εἰμαι
κεχωρισμένος διὰ διαφῶρασῶσιν: Διοσκ. 2, 24 δια-
φῶρασσεσθαι ἄμασι 2) -ομαι μτ. βοτ. σινεκέδ. ἐπὶ
τόπων, γίνονται ὄχυροι ὅσον διὰ τεύχους, τῶφορος,
φουρίου: Πλούτ. Δημ. 21 ἐνδοθεν μὲν στέγας διε-
πέπρακτο, Ἡρωδιαν. Ἰστ. 3, 18 δροῦς τὰ στενά...
διαφῶράσσει τείχεα, Ἐπιφρ. Φ18, 52 ἔλλοβῶ

διαφραγόμενα [μετὰ διαφραγμάτων] ἢ ἡ μηχ. διαφραγμοὶ ἐμφραγόμενοι· Ρουφ. Ἀνατ. 10.

διαφράσσω μτην. ἀμτβ. ἀτ. -ίτω· ἐπὶ ὀδόντων, ἀνατριχίζω· Πολυβ. 1, 107 διαφρίπτε τὰ πέλαιος.

διαφρονίζω μελετῶ τὴν ἀκριβέως ἐξετάζω, σταθμίζω· Ἰνπ. Ἀέρ. 1) διαφρονίσαι χρᾶ τὴν θέσιν αὐτῆς 2) ἐπινοῶ, συνθέτω· Ἀκ. Π1 2, 2) τὸν Χρυσίππτον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαρίζομενος λέγεται διαφρονίσαι 3) ἀπολ. σκέπτομαι· Ἐπικρ. 1, 22 χρόνον οὐκ ὀλίγον διαφρονίζων ἢ μ. γεν. προσέχω τὴ φρονιζῶ περι τινος φυλάσσω· Ἀριστ. Πολιτ. 1262 b, 20 διαφρονίζων ἥκιστα ἀναγκαῖον ἐν τῇ πολιτείᾳ τῇ ταιαυτῇ ἡ πατέρα ὡς υἱὸν [διὰ τοῦ δι' ἄ φρονίζων].

διαφρονῶ-έω μτην. κ. μων. διανοοῦμαι, σκέπτομαι· Ἡσ. «διαφρονῶν, διανοοῦμενος» 2) ἐριζῶ, φιλονικῶ· Ἡσ. «διαφρονῶν, ὁ ἐν διαφροῦ τινι γεγωνός»· Λυρ. Ἀλ. Ἀδῶσειν. 37, 2) μτην. μέν. -οῦμαι ὑπερφανέομαι, κομπάζω· Συναέ. 29 D χουόνν τι καὶ διαπεφρονημένον.

διαφροῦ-ον μτην. ὁ ἀφροδῆς· Γαλλ. 19, 93.

διαφρούρα [ἡ] μων. ἡ διὰ φρουρᾶς διαφυλάξεις, φρούρησης· Θεοφύλ. Σ 7, 168 D ὀπλιτικὸν συνετακτο ἐπὶ διαφρούρᾳ τῶν τῆς πόλεως.

διαφρουρῶ-έω κ. μων. φυλάττω τὴν ὡς φρουρῶ, φρουρῶ, διαφυλάσσω· Θεοφύλ. Σ 1, 17 C δε-διεὶς βασιλεὺς τὰ μακρὰ διαφρούρει τεῖχη ἢ καὶ ἐπέκτ. διαφυλάττω· Ἰωσ. Γενεσ. 10 A τὴν κλειδίαν τὴν ὑπένδύθη αὐτὸ ἀπόθετον διαφρούρει 2) μτφ. Αἰσχ. ἀν. 265 n. Ἡσ. «διαπεφρορηται βίος Αἰσχύλου Φρυγῆν, ὁ ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρᾶ συνετέλεστο ἡ διεληλυθεν ὁ χρόνος».

διαφρούω μτην. κ. μων. παθ. ἀόρ. β' διαφρούωην ἔχρισαι τὴ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἢ ἐν τῷ ἄλλω, φήω· Ἰνπιατρ. 251 μῆλον μωραθρόνον· ἐν ἄλλω ἢ φούρω διαφρούω· ἢ ὁμ. παθ.· Ἰω. Λευθ. Διοσ. 102 ὄγρουός καρποῦς διαφρούωμεντας ἀποκαυθῆναι.

διαφρυκτός-ον ἀρχ. λέξ. ὁ πεφρονημένος ὁ φρυκτός βλ. α., ὁ καθορητισμένος ἢ ὡς οὐσ. ὁ διαφρυκτός [ἐν. κάρσιος] φήσος· Ἡσ. «ὁ τὰρ κίσμος παρ' Ἀθηναίους φρυκτός, ἐλάμβανον δὲ αἱ δικαστικὲς τοῦτον ἀντὶ φήρου».

διαφρυκτώ-ω φηφιζῶ διὰ πεφρονημένων κιδμών· ΕΜ «διαφρυκτοῦ, τὸ διαψηφίζεν ἡ διακλιηροῦν εἰρηται ἀπὸ τῶν κιδμών, δι' αὐτὸ το παλινὸν ἐψηφίζοντο» ὕστερον γὰρ ταῖς φήραις ἐχρήσασαν.

διαφρυκτώ-έω μων. φυλάττω ὡς φρυκτώρ βλ. α., δὲ μτφ. ἐπαγρυπνῶ· Νικήφ. 1στ. 55.

διαφρῶ-έω ἐπιτρέπω τὴν διδδασιν, ἀφήνω νὰ διδάσῃ· Θουκ. 7, 32 ὅπως μὴ διαφρῶσαι τοὺς παλαιούς, Ἀριστοφ. Ὀρν. 193 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἄλλοτρίας καὶ τοῦ χάους τῶν μηρίων τὴν κνίσαν οὐ διαφρῶσται 1 Σχόλ. «διαφρορήστε, διανεφέετε».

διαφυσιάς-όδος [ἡ] μτην. διαφύη βλ. α., Διόδ. Σ 1, 47 ὡς ἂν ἐν τῆλικούτῳ μεγεθῆι μῆτε διαφυσιάδος μῆτε κηλιδος μῆδεμιάς θεωρουμένης.

διαφυσγάνω διαφύω, ξεφροῦω· Θουκ. 7, 44 ἐς τὸ στρατόπεδον διαφύγγανον, Αἰσχίν. 3, 10 κλέπται γῶν δημοσίων χρημάτων ὄντας ἐξελεγχόμενοι διαφύγγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων ἢ ὁμ. διαφύγω τὴν προσοχὴν, τὴν μνήμην, τὴν παρατήρησιν τινος· Ἰωσ. Αἰ 19, 15 οὐ διαφυσγάνει τῶν Γερμανῶν τὸ εἰς τὰν ἔξουσαν ἀκριβέως.

διαφύσσειν Ἡσ. «παρ' ἐλήθια σωθῆναι».

διαφύσσει [ἡ] κ. νεώτ. ἡ πράξις κ. ὁ τρόπος, τὸ μέσος τοῦ διαφύσσειν, τὸ ἐξυμῶμα· Θουκ. 8, 10 ἔως ἀν τις παρατάχῃ διαφύσσει ἐπιτήθεια, Πλάτ. Νόμ. 836 A τοῦ τοιοῦτου κινδύνου διαφύσσειν ἐφύρου, Πλούτ. Ἀλκ. 25 οὐχ ὁρῶν ἑτέραν διαφύσσειν ἐκ τῶν παρόντων, - ἡ διαφύσσει τὸ κινδύνου - τῆς τιμωρίας 2) νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ὄργῶν ἢ ἀερῶν, ἢ

διὰ μέσου παγῶν ἢ πόρων ἔξοδος, ἐκφυγή, διαφροῦ, τὸ ἐξβύσασμα [τῶν ἀερῶν].

διαφυσῶν κέρδος [τὸ] νεώτ. κωμ. ἡ ἀπολίπτον ἢ ἀποδρᾶν κέρδος ἢ συνεισία πρόξεως ἢ παραλίψεως προσώπου τινός ἢ ἐπελθούσα ἀύξισις τῆς περιουσίας τοῦ ἀπαίτου.

διαφύη [ἡ] κατὰ τὰ σημεῖα τῆς συννομήτης τινὸν στρατιωτικῆν γραμμὴν, πάσα φυσικὴ γραμμὴ χωρισμοῦ κ. συγκρούσεως συνασφῆς, ὁμοῦ ραφῆ· Πλάτ. Φαῖδ. 98 C καὶ τὰ μὲν ὅσα τὰ ἐπι στερεὰ καὶ διαφυσῶ ἐχει χωρὶς ἀπ' ἄλλῶν ἢ ὁμ. ἐπὶ καλύμω ἢ χόρτου, ἄρμου, κόμβου, γόνατος· Λόγγ. 1, 9 τρήσας τὰς τῶν γόνάτων διαφυσῶ ἢ ἐπὶ ὀσπρίων, ἐρεθίδων, κιδμού, ἐντομή· Πλούτ. Κικ. 1 κἀκείνων ἐν τῷ παράτῃ τῆς ἰνός διαστολήν ὀμβύλειαν εἶχεν, ὡσαυτ ἐρεθίδων διαφυσῶ ἢ ὁμ. ἐπὶ καρῶν· Ξεν. Ἀν. 4, 29 κόρμα, οὐκ ἔχοντα διαφυσῶν 2) εἰδ. τὸ μετοχῶ τῶν ὀδόντων διάστημα· Πλούτ. Πύρρ. 3 οἷον λεπταῖς ἀμυγδαῖς τὰς διαφυσῶς ὀδογυραμένον τῶν ὀδόντων 3) μτην. διαχωρίζω, ξεχωρίζω, δδ. διακρίσις, διαφούρα· Πλάτ. Πολιτ. 259 D ἂν ὄρα ἐν αὐτῇ τινὴ διαφυσῶν κατανοήσωμεν 4) φλέψ λιθοῦ, μετάλλου· Θεοφρ. Αἰθ. 63 ἡ δὲ φλέψ [Σαρμῆς γῆς].. διαφυσῶν ἐχει διὰ μέσου, Διόδ. Σ 3, 12 τῆς γῆς μελαίνης ἐχει τῆ φύσει, καὶ διαφυσῶ καὶ φλέβας ἐχούσης μαρμάρου 5) ἡδ. δικτυον διὰ κόμβων πελεκημένον παρ' ἐν αὐτῷ ἀπόθετον εἰσάων.

διαφυσάδων Ἐπιγρ. [Κρήτ.], ὄσαφρ. ἐνεστ. ἀντὶ διαφυσάδων, διαφυσάδων βλ. α.

διαφυσάδων Ἐπιγρ. [Κρήτ.] μετοχ. ἐνεστ. ἀντὶ διαφυσάδων, διαφυσάδων βλ. α.

διαφυσλακτικός-ή-ον ἰκανός, ἐπιτήδειος ἐν τῷ διαφυσάδων· Πλάτ. Ὀρ. 412 A ἐξς διαφυσλακτικῆ λογισμῶν ὀρθῶν ἐν κινδύνῳ.

διαφυσλαξίας-εως [ἡ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διαφυσάδων βλ. α., διαφυσλαξίς τῆς περιουσίας - τῶν οἰκογενειακῶν κερμηλίων.

διαφυσάσσω κ. μων. κ. νεώτ. ἀτ. -άτω, κρητ. διαφυσάσσει(θ)ω, μέλλ. διαφυσάσω φυλάσσω τὴ ἐπιμελώω καὶ διὰ μακρὸν χρόνον, προφυλάσσω, φρουρῶ· Ἡρ. 6, 101 εἰ πως δὲ διαφυσάσειται τὰ τεῖχη, Λυσ. 2, 30 ἡγοῦμενον διὰ τὴν στενότητα τῶν χωρίων τὴν πάροσον οἰοί τ' ἔσασθαι διαφυσάσει ἢ ὁμ. τὸ μέσ. ὑπερσυσίζωμα, προφυλάσσει τὸ δι' ἐμαυτὸν· Εὐρ. ΙΑ 369 ὀδόντοισι γηγώτας αὐτοῖ διαφυσάσσεισι πόλιν ἢ ὁμ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, αἰφῶ, διασφῶ· Πλάτ. Φαῖδ. 90, ἢ ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτὸ ἐντελεταί περι σοῦ, τοῦ διαφυσάσει σε ἐν πάσει ταῖς ὁδοῖς σου ἢ ὁμ. παθ.· Μηνσι. 5, 28 Συναέ. ἀδαλαδὸς διαφυσλαχθείσας 2) διατηρῶ τὴ ἐπιμελώω σῶον καὶ ἀκέραιον· Ἡρ. 2, 121, ὡς ταῦτα [τὰ μέτρα] διαφυσάσονται ταμίαι τῶν βασιλέων χρημάτων ἔσονται, Ξεν. Ἀν. 15, 2 ἡ θυγατέρας παρθένους διαφυσάσει ἡ χρηματα διασῶσαι, - διαφυσάσειν ἄδικτον τὴν περιουσίαν τοῦ τῶν τῆμν του 3) διατηρῶ τ· Πλάτ. Νόμ. 951 b οὐδ' αὖ τοῦ νόμου διαφυσάτειν ἀνευ τοῦ γνῶμῃ τοῦ ἐπιμελώω αὐτοῦ, Δημ. 251 περὶ σῶμας κατὰ γῶ διαφυσάτειν τὴν εἰρήνην, Πολυβ. 1, 78, 8 ἢ ὁμ. ὅτι προσέχω ὥστε· Πλάτ. Κριτ. 112 D πλῆθος δὲ διαφυσάσονται ὅτι μάκιστα ταῦτα ἐσονται εἶναι 4) διατηρῶ τὴ ἐν τῷ μῆνυ μου, ἐνθωμῶμαι· Λουκ. 7, 1 μῆδ ὀλίγον σπινθηρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυσάτειν.

διαφυσάσει-εως [ἡ] μτην. δι. γρ. τοῦ διαφυσῶ βλ. α., Πλούτ. 1 Γράχι. 5.

διαφύσσωμαι μέσ. ἀποθ. ἀμτβ. μέσ. ἀόρ. β' διέφω, παρσι. διαφύσσεικα ἐπὶ βλαστῶν, βλαστῶν ἐκ τοῦ μέσου τινός, ἀναθλαστῶν· Θεοφρ. Φ Αἰτ. 2, 17, 7 διαφύσσειται καὶ διαθλαστῶν 2) ἐπὶ οὐτῶν, φύσμαι ἐν τῷ μέσῳ, ἀνάμεινα· Θεοφρ. Φ

Αη.3,79 ἐν δὲ τῇ διακαθάρσει τὰ τε μὴ κάρημα διαειρέτων... καὶ ὅσα διαπέφυκε 3) μῦθ. ἐπὶ χρόνου, παρεμνήτω: 'Μα.161 χρόνος διέφυ' ἢ γεν. παρεμνήτω, παρεμβάλλομαι: 'Ἐρατοστ8 Βαβθ8 δ- αὐλῶν' 4) φῶμαί καὶ αὐτῶν ἀποχωρίζομαι, ὄθ. γεν. ἀποχωρίζομαι, μεταβάλλομαι: 'Ἐπιμ.17,10 διαφύτων ἐνός' 5) ὄθ. εἶμαι φῶσαι διάφορος τίνος: Φιλῶστρ.Εικ.2,32 διαπέφυκε ἀλλήλων' 6) συμφυρομαι μετά τίνος, ἐξω στήναι μετά τίνος σχέσι, εἶμαι φύσει ἀχώριστος ἀπὸ τίνος: Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.13 τοῦ ἐπὶ καὶ τῆς οἴης ποιήσεως διαφύσασθαι παντός μάλλον. Φλούτ. Δίον.12 οὗτος μὲν οὐκ εὐθὺς καταλέξαν διαπεφύκει τῆς τυραννίδος | συνέδεσεν ἑαυτὸν πρὸς τὴν τυραννίδα | 7) ἐπισταίμαι τί, εἶμαι εἰδήμων τίνος: Δίων.Κ55,11 ἄνδρα πάσης ἀστρολογίας-πεφυκότα' 8) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐγκαθίσταμαι, εὐρίσκομαι εἰς τινα τόπον: Πλούτ.Κικ.14 οἱ Σύλλα πάσαι στρατιῶται, διαπεφυκότες μὲν ὅλης τῆς Ἰταλίας. Διαφυρῶ-ᾶω, μέλλ. διαφύρασθαι (ζυγῶναι τι ἐν-τελῶς 'Ἡσ. «διαμάρτεται, διαφυρᾶν τὸ ὄλβια πρὸς τὸ ποιῆσαι μάρας»' 2) μῦθ. μέσθ. ἀναμειγνύω, συγχέω: 'Ἐπιφάν.1,964 Α' οὐ συναλοῦσι τῆς οὐσῆς οὐδὲ πρὸς ἑαυτὴν διαφωρῶμενη | ἢ Ἀγ. Τριάς.1. Διαφυρῶ-ἔω μῦθ. διαφωρῶ-ῶς βλλ.: Γρηγ.Νύσσι. 1,74 Δ εἶτα ἐντέθειεν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀισθητηρίων πόρους ἐξατριζόμενοι διαφωροῦνται. Διαφύσσει-εις (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ μέσου τίνος φύσισμα, ἐξάτμισσι: 'Ἀριστλ.Γπρ.908 ε,17' 2) ἐπὶ αἰσίου, διάτασις, διαστολή: Γαλ.7,266. Διαφυσικίζομαι μῦθ. σπουδαῖω τὸ τῆς φύσεως: 'Πουλ.Ν.Γαλ.9,379 διαφυσικίζομενοι τοῖς φιλοσόφους καὶ περὶ τῆς ὄλων ὀλης διεκλιγμένοις. Διάφυσσι-εις (ἡ) [διὰ-φύσομαι] κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, τὸ διὰ μέσου ἢ ἐν μέσῳ φύεσθαι, ἢ τοῦ βλαστοῦ ἐμφάνισι: 'Θεόφρ.Φ18,1,4 διαφύσσει δὲ ἐν-δοθεν ἔ.: ἰὸ κῶμοσ' 2) ὁμοίως τοῖς κηρίσις 2) ὄμ. ὁ μεταξὺ τοῦ κλάδου τοῦ φύτου καὶ τοῦ ποδίσκου τοῦ καρποῦ ὄρωσ: 'Ἰνν.Όκτ.12 οἱ καρποὶ ἄδρῳ ἴμενοι... ἀποπίνουσι κατὰ τὴν διάφυσιν' 3) κτ. πληθ. αἱ διακλιδῶσαι τῶν βρώγων ἐντὸ, τῶν πνευμένων: 'Ἀριστλ.Ζ1.495 β,9 ταῦτα δὲ διαφύσσει 'χει χονδρῶδες' 4) κ. νεώτ. ἄνατο. ἢ στενωτέρα μέρη μοῖρα τῶν ἐπιμήκων ὄστων, ἢ περιλαμβανόμενη μεταξὺ τῶν δύο ἐπιφύσεων ἧτοι τὸ ὄλον ὄστος ἐπὶ τῶ δύο ἄκρων: 'Ἰνν. Καρδ.842 Β ἐκ τῆς διαφύσῳς τῶν τοῦ πῆκας ὄστων' 5) τὸ μεταξὺ δύο: * πλείονων ἐν συνεχεῖα ἐκτενομένων ἐπιμήκεις παρεμβλήμα, ἢ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἢ χωρίς: αὐτ.562 α,26 διείρηται τοῦ μὴ εἰς ἀλλήλα συγκυρῶσαι τὰ ὠρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσσι' 6) σχισμὴ, ρωγμὴ διακλαδουμένη ἐν βράχῳ: Φιλ.Μηχ.102,21. Διάφυσον 'Ἡσ. ε φασικῆς. Διαφύσσω, ὄρω. διήφωσα, παθ. μῦθ. ἐνεστ. διαφυσσομένης ἐπὶ οἴνου, ἀντὶλ τὸ μέχρι τέλους, ὀδεαζῶς: 'Ὀδ.Π110 καὶ οἶνον διαφυσσομένην' 2) ἐμβάλλω, ἀποσπᾶ, ἀποκόπτω: 'Ἰλ.Ν 507 διὰ δ' ἔγχερα χάλκῳς φησε' ἢ μῦθ. ἐπὶ ἀποφύσεως ἐν τῷ σώματι, ἐκρίξω, ὄθ. ἐξαλείψω, θεραπεύω: Νικ.Όπρ.682 διήφωσα ποσὶ χίμητα | Σχόλ. «ἰό-αστα, ἐθερπύεσε» | Διαφυσῶ-ᾶω κ. ιων. ἐπὶ ἀνέμων, φῶσθ κατὰ διαφύσεως διεμβύονσις, φουῶν διασκορπίσις: Πλάτ. Φαιδ.77 Δ μὴ ὤς ἀλλήθως ὁ ἀνεμος αὐτὴν (ἐνν. τὴν φύξην) ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσῶ καὶ διασκαδῶνυσιν' ἢ ὄμ. παθ.: αὐτ.84 Β ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσθεῖσθα καὶ διαπομπῆ σίχηται' 2) ἀμῖθ. ἐπὶ ἀνέμων, φουσῶ, πνέω: Ἄουκ. 'Ἐρμῶτ.68 κἂν μικρὰ τῆς ἀέρος διαφυσθῆσασα διασκαύσῃ αὐτὸν' ἢ παθ. ἐκβάλλω ρεύμα ἀέρος ἐκ τοῦ στόματος: Πλούτ.'Ἡ8.950 Β διαφυσώμενον

ἐκ τοῦ στόματος' 3) ἐμφυσῶ ἀέρα εἰς τι, φουσκῶ: 'Ἰνν.'Αρ.228 δ- μήτραν, Θεοφῶλ.Σ 79. Διαφωτεύω φωτεύω ἐν μέσῳ ἢ περὶ τὸ μέσον: 'Ἀριστρ.ἀπ.111 ἐν ἀγορᾷ δ' αὐτὸ πλάτωνα εἰς διαφωτεύσομεν' 2) ἀναφορ. πρὸς τόπον, δευτεροφωτεύω καὶ ὄλην τὴν ἐκτασιν: Φιλόστρ.304 τῶν νήσων κεφύρωσε δένδρῃσι' 3) μεταφωρῶν, παθ.: Θεόφρ.Φ1.4,4,3 ὄταν ἄδρῶν ἡ [τὸ σπέρμα], διαφωτεύεται πάλιν τὸ ἔσπος εἰς χωρὶς ἰσομεταλλικόν. Διαφῶν ὄωρ. μ. τὸ μέσθ. διαφωρομαι βλλ. Διαφωνήμα-ατος [τόμων.Διφωνας: Γζέτ.Γ.22,13. Διαφωνήσσει-εις (ἡ) ἢ διαφωνάσι: Όπρ. Στεφ.ἐν 1. Διαφωνήσσει-εις ἡ-ὄν μῦθ. μον. κ. νεώτ. ὁ διαφωνήων προκαλῶν, διαφωνάσι οἴσις: Όπρ.Στεφ.ἐν 1. Διαφωνάσι [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ παραφωνάσι βλλ. ἀντιθ. συμφωνάσι: Βακχίλ.Μουα.59' 2) μῦθ. ἐπὶ καταστάσεων ἢ ἰδιότητων, ἢ πρὸς ἀλλήλους ἀντιθεσι, ἐναντιότης, διαφορά, ἀντιθ. συμφωνάσι: Πλάτ. Νόμ.689 Α τὴν διαφωνάην λύπη τε καὶ ἄδονσις' ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ περὶ τῶν γνώσις διάστασις, διχόνοια, διχονομία, ἀνηγωνία, ἀντιθ. ὁμοφωνάσι: Στράβ.2,17 ἐκ τῆς πρὸς Μεγασθένει διαφωνάσις περὶ τοῦ μακροῦς τῆς Ἰνδικῆς- διαφωνάσι τῶν διαστατῶν- τοῦ ὁμοφυκίῳ συμβουλίῳ- τῶν συνεταίρων' 3) ἐπὶ λόγου, ἢ τῶν λεγομένων ἢ γραφομένων, παρόλοιοσ ἐνθεσις, ἀντιφασίς: Πλούτ. 'Ἡ8.861 Α ἀνάπλεον ἐστὶ παραχῆς καὶ διαφωνάσις τὰ κακοῦθια αὐτῶ τῶν λόγων' 4) ἐπὶ προσ., ἀνακολούθια, οἶον τῶν λόγων πρὸς τὰς πράξεις: Φιλῶδ.Ποιμ.994,4 διαφωνάσι πρὸς ἑαυτῶν. Διαφωνοσ-ὄν κ. νεώτ. μουσ. ἐπὶ ἡχῶν, δυσᾶρετος εἰς τὴν ἀκοήν, παράφωνοσ ἀντιθ. σύμφωνασ: Δαρδ.2,61 διαφωνοσ ἔλκειν,- διαφωνοσ διάστημα' 2) μῦθ. διάφορος, ὁμόφωνοσ, ἀνακόλουθος, ἀντιφασικός: Διόδ.Σ 4,55 διαφωνοσ ἐκτροπῆσ [ιστορίας]' ἢ ὄμ. μῦθ. δουτ.: Ἄουκ.Κυκλῆ διαφωνοσ εἰς τῶν πολλῶν βουλήρησι. Διαφωνώ-ἔω κ. νεώτ. κ. δημ. μουσ. εἶμαι διάφωνοσ, κῶν παραφωνάσι: Πλάτ.Γοργ.482 Β τὴν λύραν ποῦ κρείττον εἶναι ἀναρωστέην τε καὶ διαφωνεῖν, Θεανῶ'Ἐπιστ.3,60 τὰ ὄργανα ὁ διαφωνεῖ μάλλον ἀνευμένω' 2) μῦθ. δὲν συμφωνῶν: Πλάτ.Νόμ.860 Α διαφωνήσει: τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ καλόν, 'Ἀριστλ.Μεταφ.1085 β,36, Πολύβ.21,43,23 διαφωνεῖ τὴν τῶν χρημάτων | ὑπάρχει ὁμοφωνοσ, παρουσιάζεται διαφορά εἰς τοὺς ὄπολοισμοὺς | 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἀντιπῆλαι ἐχῶν διάφορον γνώμην, χοιγῶμοσ: Πλάτ.Πολιτ.292 Β τῷ ρῆθῆναι κατὰ πρώτησ πότερον ἐμμενομεν ἢ διαφωνήσομεν, Ἰδρδλ.Πυθ.372 μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνήσει τοὺς Κροτωνιάτας,- πολλὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς διαφωνήσαν πρὸς τὸν πρόεδρον' 4) μῦθ. παθ. ἀποτελῶ ἀντικείμενον ἀμφοισθητήσεωσ, διαμφοισθητοῦμαι, διαφιλονοῦμαι: Δίον. 'Ἀλ.1,45 τῶν συγγραφῶν τοῖς μὲν ἡγνότητι, τοῖς δὲ διαπεφωνῆται ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος' 5) μῦθ. γίνομαι φυγόστρατος ἢ λιποτάκτις: Πά'ἘΕ24,11 καὶ τῶν ἐπιλέκτων τῶν Ἰσραήλ οὐ διεφωνήσαν οὐδὲ εἰς, Φιλῶδ.ἀπ.1,822 ἐν ᾧ [πολέμῳ] τῶν διαγωνισαμένων διεφωνήσαν οὐδέεις' 6) μῦθ. ἐπὶ ὁμοσχεσῶων, δὲν ἐκκληροῦμαι, παραμῶνα ἀνεκκληρωτοσ: Πά Βασ.3,8,56 οὐ διεφωνήσει λόγος εἰς ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις αὐτοῦ' 7) ἀπόλλυμαι, ἀποθησκῶ: 'Ἀγαθορ.ἡ.Φωτ.Βιδλ.457,75 οὐ μόνον διαπεφωνήκεν οὐδέεις, Σέξτ.Ἐπιμ.Μοα.1,267' ἢ ἐπὶ ζῶων καὶ φυτῶν,ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι: Πά. ἐλθ8, ἐπὶ κινῶν ἐπινοῦμαι τὰ φυτὰ διεφωνήσαι, 'Ἰνπιαστ.2' ἢ ὄμ. ἐπὶ βιβλίῳ: Διόδ.Σ 16,3 βιβλίουσ ὀκτώ πρὸς τὰς πεντήκοντα, ἐξ ἐν τῶν πέντε διαφωνοῦσιν' ἢ πάλ. γεν. ἐπὶ πραγμάτων: Πά. διαφωνήσκειν ἰδρωσ' 8) πάλ. ἀρπάζω, ληστεύω, μ. μῦθ. παθ. παρὰκ: Πά. τὰ διαπεφωνήμα.

Διαφώνως μτγν. έπιρρ. παραφώνως: Πλούτ.Ήθ. 1137 C 2) μτρ. άσυμφώνως, έν δισηγομία: Φιλ.λόδ.Ρητ.1,90 S διαφώνως Ιτασθεσι πρός τινα (επίστασθαι κατά την γνώμην πρός τινα).

Διαφωσκω Ιων. διαφασκω βλλ. : "Ηρ.3,86 άρ' ήμερη δε διαφωσκούση (άμα γλυκοχώραζει).
Διαφωτίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. άπ. διαφωτίζω φωτίζω τι έντελέωι: Λουκ.1Καρ.21 Διαφωτίζου τας νυκτερινάς εκείνας Διατριβάς || ένί του ήλιου, φέγγυ άνατέλλον· ΠΑΝε8,3 από της ώρας του διαφωτίζου τον ήλιον έως ήμισους της ήμέρας || μων. δημ. κ. άπολ. άνευ της λ. ήλιος Ουσ. Άδρ.553 πρίχου νά διαφωτίσθι 2) μτρ. κ. νεώτ. κ. δημ. πληροφορώ σαφώς, φέρω εις πλήρη γνώσιν: Πλούτ.Ήθ.76 B του λόγου διαφωτίζοντας .. την ψυχίν, -ό ύπουργός διαφωτίζε την βουλάν || νεώτ. άναφορ. πρός υυστηριώδη ζητήματα, δικαιολογώ: ό άνακριτής διαφωτίζε το έγκλημα || νεώτ. άπαλλάσσω έκ της πλάνης των προλήψεων, λέγων την αλήθειαν, -ό διαφωτίστε τον λαόν 3) άποκαθαίρω: Πλούτ.Κάτ.Προσβ.20 πολλά δ' άγώνη καί βίη διαφωτίσας τον τόπον.

Διαφωτίσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. -η ή σαφής, πλήρης διευκρίνσις, διασφύρισις, πληροφορία: Άθανάσ.2,131 B εις μαρτυρίαν των προσαδόντων και διαφωτίσθι 2) νεώτ. φιλοσ. ή διαφωτισμός πνευματική κίνησις, ήτις άρξασθην έν Εύρώπη κατά την ή' έκπατοναίετηρα έσκόπη την άπολλαγήν του άνθρώπου από των προλήψεων.
Διαφωτισμός (ό) νεώτ. διαφωτίσις βλλ. 2).

Διαφωτιστός (-η-οί-η) νεώτ. κ. δημ. ό ημιδιαφωτιστός: ό αλόδοστρος είναι διαφωτιστος όμωρ || φουσ. το ούδ. το διαφωτιστός ως όσα. ή ιδιότης των διαφωτιστών σωμάτων.

Διφωτός (-η-οί-η) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ό καθ' όλην την έκτασιν αύτου φωτίζόμενος, φωτεινός, κατάφωτος: Μακιάλ.360,7 έκπαι βασιλικών διφωτων, μεγάλην, -διφωτός διάδρομος-οικοδομή || δημ. διαφηγός: Βλ.Συν.228 έν λ. φειγρός 2) δημ. το ούδ. ως όσα. θάλασφρακτος εξώσπτης ή πρόδρομος οκίας, τζαμάκι.

Διαχάσσομαι άθωβ. ύποχωρώ, άπομακρύνωμαι: Ξεν.ΚΠ7,131 άτε ούδ' άνομιάν διαχάσσομαι.
Διαχάσσει (ή) νεώτ. γένος φακιδιδών μικίτων.
Διαχάσσειν (ή) νεώτ. βοταν. διαχοκίον βλλ.
Διαχάσσειν (ό) νεώτ. βοταν. καρπός συγκείμενος έκ δύο συγκεκριμένων άκρίων βλλ.

Διαχάσσω μτγν., άδρ. β' διέχονον έγω ένδιμήσω κενόν, Ιδ. έγω άνοικτόν το στόμα, χάσσω: Πλούτ.Ήθ.976 B διαχάσνοντες παρέχουσι τούς άδόντας, Άγαθ.284,2 όραφαλ. .. διαχάσσομαι.

Διαχάσσις-εως (ή) έκτεταμένη χάλασις, χαλάρωσις, διάσπασις, ίδιως της ραφίς του κρανίου: Ήνν.Κεφ.Τρωμ.903 Η ή ρήξις ή κατά την ραφήν γινομένη καί διαχάλασις έστι της ραφίς.
Διαχάλασμα-ατος (ό) μτγν. χάσμα, κενόν η έκ χαλάρωσως: Διον. Αλ.Συνθ.22 το κώλον .. διασπών τοις διαχάλασμαι των άρμυνιών.

Διαχαλύδος (ό) Έγρηρ. πορμεθελημένην στρώμα έκ χαλίκων, ένδιήμοσ άντικαθάρσις.
Διαχαλύθει μων. κατασειστώ η έκ χαλίκου: Γερμ.Κηολ.251 Α ει μη γάρ ήν τύπος χριστού το χαλκούργημα, ούδ' άν όλως διαχαλύθειθ.

Διαχαλύθω, μέλλ. διαχαλάω χαλάρωσώ η, διαλύω, λείνω: Άριστλ.Τηρ.886 β, 2 το ήρ διαχαλά το πενήθος, Έπικλ. Αθην.13,57D τας άρμονίας τε διαχαλά το σώματος 2) άνοιγο: Εύρ.ΙΑ 1340 διαχαλάθαι μοι μέλαθρα 3) άναφ. πρός το σώμα, καθιστώ διά της άσκήσεως εύκαμπτον: Ξεν.Ήνν.7,11 4) άμτθ. χαλαρούμαι, χάλω: Ήνν.Κεφ.Τρωμ.903 Η έπειδάν γαρή καί διαχαλάσθ.

Διαχάρκτηρις γλωσσά.άντηχά, βαώ (ρεσολοι.

Διαχάρκτηρις-εως (ή) γλωσσ. κ. νεώτ. ή ρήξις του διαχάρασσειν βλλ., ή διάνοιξις αλλοκος δι' όξέος όργάνου, οίον πρός διαχαρμισμον όδοο, πλατείσι κτ. : ΕΜ 170,13 ή έπιμηκίς διαχάρκτηρις του όρόστρου || νεώτ. ό διά γαρόξως γραμμής ήτοι δι' όρόσρμην καθορισμός των όρίων τόπου τινός, Ιδ. των όρίων κράτους, οροπέθισος: ή διαχάρκτηρις των έλληνοαλλοδικων συνόρων.

Διαχάρασσω κ. μων. κ. νεώτ. άπ. διαχαράττω, μέλλ. διαχαράξω χαράσσω η βοθέως, ακαλίξω, γλύφω, παθ.: Πλούτ.Ήθ.636 C μορφουμένον θέ τούτων (των τόπων) καί διαχαρασόμενον ύστερον ένδημιουργείσθαι το (ζών 2) άναφορ. πρός όφθαλμούς, άνοικώ, τραχίζω, άξίζω: Πλούτ.Ήθ.974 B ό δε όράκων τω μαράρθω τον όφθαλμόν άμβλυώττοντα λεπτόνυ καί διαχαράττον 3) άποσπά, έκδέρω: Άγαθ.4,23 δ- εκ του άχένος το δέρμα || μέσ. άποξέω, έξελείφω: Σοφ. Ήν.255 4) χωρίζω, διαχωρίζω, χωρίζω, παθ.: Διον. Αλ.Δημ.43 || μων. κ. νεώτ. ειθ. διαχάω τά όρια δια γαράγματος ή γραμμής, οροθετώ: Μακιάλ.200,14 έκεί διαχεράττει τά θεμέλια του τείχους, -διαχεράσσει τά όρια ένός οικοπέδου || νεώτ.παθ. χωρίζομαι: Ποπαθ.Χριστ.Τεμν.95 είληθον εις το μοναστήριον το διαχαρασόμενον παρθε την όχθην 5) μτρ. άρξω, καθορίζω: Άγ.Αποκ.175 C βουλόμενοι την έξορίαν μου διαχαράξαι, ΝικηΚωνσ.288,1,95 την ές τά χέρη καί έσχάτην μετάσθιν διαχαράττει, - ή Έλλάς διεχάραξε την έξωτερικήν της πολιτικήν.

Διαχαράττω μτγν. διώνω ως όδρα: Διόδ. Σ 19,20 το ήλιθος των ύποζυγίων διαχαράσσομενος.
Διαχάσσω κ. μων. άπ. του διαχάω βλλ.: Άριστφ. Ήνν.533 των θ' άρμονιών διαχάσσομαι, Εύστ. Που.313,40 τά των παιγίων ές κενόν διαχάσκει || έπι ώρίων σίκων, σιάζω, σιάζω: Θεόφρ.ΦΙ 3,9,1 καί των στρωβίλων ό μέν της παραλάς, στρωγγύλος τε καί διαχάσων ταχέως.

Διαχασματικός-ή-όν. νεώτ. ό έχων χάσματο: διαχασματική προφορά (προφορά φωνηέντων άνευ μεσολαθούσας συμφωνίας, χασμωδική).

Διαχάω-όω μτγν. καθιστώ χάονον, άτονον: Ήω.Χρυσ.3,835,19 έπειδάν δε .. ήμεις διαχάωμεν.
Διαχάωθ Ήα. «διαχάωθ».

Διαχάωθ (ό) νεώτ. γένος καρδιδιών έντόμων.
Διαχάωξω κ. νεώτ., μέλλ. διαχάωξω, άδρ. διαχάωξωσσι διέρχομαι τον χειμώνα, ξεχειμωνιάζω, ξεχειμώζω: Θεωκ.7,42 έν Κατήν διαχάωξωσσι, Ξεν. Άν.7,631 ού διαχειμώσαντες έν άρβύθους τοις επιπέδεις, Ιδία: Έπιστ.724 ύπαιθρος διαχειμώσσω, - οι ποιημένες διαχειμώζουσι εν τα ήπνεμα.

Διαχειρίζομαι-εως (ή) νεώτ. το διαχειρήμεν σου: Δροσ.Βοτ. Άγ.28 το μέρος ήτο ύπνεμον, καταληλθάτονον πρός διαχειμωσιν ποιημίου.
Διαχειρίζω μων., μέλλ. διαχειριώθι διαχειμάω η, Πάριμ.Γ 149 C έκείσε κατασχειν ένγω διαχειμεριούσας τας συντάξεις, Άνδρον.35 C ως διαχειμεριούσι περι το Άτραυώπτιον.

Διαχειραγώθω-ώ μτγν.κ. νεώτ. οδηγώ τνα από της χειρός, έν χρ. κ. μτρ.: Κλήμ. Αλ. Στρωμ.2,506 βοσφιλάς γάρ τω όντι από της γλώττης επί τά έργα το κόσμον διαχειραγώνην.

Διαχειρήσις-εως (ή) μτγν. διαχειρήσις βλλ.: Άνδρ. Έπιστ.2,740 ως άναγκαίαν όμοι καί έναγώγουν την άλην διαχειρήσιν γίνεσθαι.

Διαχειρία (ή) άμφ. γρ. ριανομή: Αισγ.Έπ.789 σιδρονόμψ διαχειρία (ιδιούθ. διά χειρ.).

Διαχειρίζω κ. διαχειρίζομαι κ. νεώτ. κ. δημ. (μ. το μέσ.), μέλλ. άπ. διαχειρῶ, μέσ. άδρ. διαχειρῶσμαι, πορκα. διαχειρῶσμαι: έγω η εις χειράς μου, μεταχειρίζομαι, διευθύνω: Πλάτ.Γοργ.526 Β καί έσονται καλοί κάγαθοί ταύτην ταν όρητην

τὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἂν τις ἐπιτρέψῃ, Ἰσαϊ.4,20 τὴν οὐσίαν τοῦ Νικοστράτου διαχειρίζουσι ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ., περ.: Ἰπν.638,42 δεῖ δὲ τὸν ὄρθως ταῦτα διαχειροῦμενον διαγιγνώσκων... τὰς φύσας, Πλούτ.Περ.15 ἄλλοις ἐμμελῶς ἕκαστα διαχειρίσασθαι πεφυκάς, - διαχειρίσθη κακῶς τὸ ζήτημα - τὴν περυσίαν του' ἢ εἰδ. κ. νεώτ. ἐπιτροπῆς, ἐπιμελοῦμαι τῶν ἐλοφάξεων καὶ πληρωμῶν: διαχειρίζομαι κληροδότημα, - δὴλικὸν ἐπιστρατεύσεως ὄμ.παθ.: Ξεν.Αν.1,9,17 καὶ γὰρ οὐδ' ἄλλα τε πολλὰ δικαίως αὐτῷ διαχειρίζετο' 2) μέσ. ἐπιβάλλω τινὶ τὰς χεῖρας, φωνεύω: Πολύδ.8,23,8 Ἀντίοχος εἰδ. διαχειρισμένους τὸν Ἀχαιοῖν, Πλούτ.Ἠθ.220 b καὶ μέλλοντος τὸν Πέρσην διαχειρίζεσθαι, ΚΔΠρῆξ.5,30 ὄμ.εἰς διαχειρίσασθε κρεμνίσαντες ἐπὶ ζώου.

διαχειρίσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ.-ἡ διεύθυνσις, διοικισις, ἐπιτοσσία: Θουκ.1,9 πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Λιβάν.Ἐπιστ.245, διαχειρίσει περιουσίας - ὀψοθεσῶν ὄμ.εἰδ.στρατ. σάμα ἀξιωματικῶν κ. γενικῶς ὑπηρεσία στρατιωτικῆ διαχειρισμένη τὰ χρήματα καὶ γενικῶς τὸ ὄλικον τοῦ στρατοῦ: Λογαγῶς τῆς διαχειρίσεως, - γραφεῖα διαχειρίσεως ἢ εἰδ. διαχειρίσις δάσους ἢ ἐπὶ τῇ βάσει προδιαγεγραμμένου, προγράμματος ἐκμετάλλευσις δάσους.

διαχειριστός (ὁ) διαχειρίσις βλλ.: Ἰπν.Ἐπιστ.2,3,2
διαχειριστής (ὁ) νεώτ. κ. δημ., ὁ διαχειρίζομενος, ὁ ἔχων ἢ ἐνεργῶν διαχείρισιν βλλ.

διαχειριστικός-ῆ-ον πάπ. κ. νεώτ., ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς διαχείρισιν βλλ.: διαχειριστικὴ ἀνωμαλία - εὐθύναι' 2) πάπ. τοῦ αὐτοῦ. ὡς οὐσ. τὸ διαχειριστικὸν προμήθεια καταβαλλομένη διὰ τὴν παραδόσιν αἰτηρῶν.

διαχειριστικός νεώτ.-ἐπιρρ. ὁπὸ ἀπόψεως διαχειρίσεως, ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν.

διαχειροτονία (ἡ) ἐκλογὴ εἰς ἀξίωμα ἢ ἀπόφασις ἢ ἐγκρίσις ὀλασμένη ἐν συνελύσει διὰ πλειονοψηφίας τῶν ἀνταγωνιστῶν τὴν χεῖρα: Ξεν.Ἑλλ.1,7,34 διαχειροτονίας γενομένης ἔκριναν τὴν τῆς βουλῆς (ἰγνώμη), Δημ.707 ἐπ' ὀμνὴν ἐποίησαν διαχειροτονίαν ἢ φρ. ἐπὶ ἀρχόντων διαχειροτονίαν δίδουσαν = ὑποβάλλω πρὸς ἐκλογὴν, πρὸς λήψιν ἀποφάσεως: Αἰσχίν.3,39 τὸν δ' ἐπιστάτην τῶν προέδρων διαχειροτονίαν δίδουσαν τῷ δήμῳ.

διαχειροτονῶ-ῶ ἐπὶ συνελύσει δῆμου, βουλῆς, δικαστηρίου, ἐκλέγω τινὰ ἢ ἀποφασίζω τι διὰ πλειονοψηφίας τῶν ἀνταγωνιστῶν τὴν χεῖρα: Ἀριστ.Ἀθ.49,2 οὐδ' ὁ δῆμος διαχειροτόνησε δέκα ἀνδρας, Δημ.1152 ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἢ ἢ βουλῆ πότρεα δικαστηρίῳ παραδοσίῃ ἢ ζημώσεσι ἢ νὰ παραπέμψῃ εἰς ποινικὴν δίκην ἢ νὰ ἐπιβάλλῃ ἄν' εὐθείας πρόδημον, Πολυδ.8,108 τὰς ἐλοφάρας τὰς κατὰ δῆμονας διαχειροτόνουσι ὄμ. κ. παθ.: Ξεν.Ἑλλ.1,7,34 τούτων δὲ διαχειροτονουμένων ἢ γεν. ἐκλέγω, δι' ἐκλογῆς ὀρί-ω, ἀναθεῶν: Ἰωσ.Π.4,10,3 διαχειροτονουσίην οἱ βούλονται τὴν ἡγεμονίαν' 2) ἀναφ. πρὸς πρῶσ. κριθῶ, ἀποφασίζομαι περὶ τινος: Ἀριστ.Ἀθ.49,2 τὸν δὲ μὴ ἐξουνοῦμενον διαχειροτονουσίην οἱ βουλευταί, πότρεον ἐπιτήθεισι εἰς τὸ ἰππεύειν ἢ οὐ.

διαχειρῶ-ῶ ἐπιρρ. διαχειρῶ βλλ.

διαχείριος μτυ. ἐπιρρ. πῖθ. κατὰ τὸν πρόποντα τρόπον: Ζῶσ.Ἀλχ.108 β. παρακαίει διαχείριος.

διαχερῶ-ῶ μτυ. ἀναφ. πρὸς θάλασσαν, πῶς χερσον, ἀποξηραίνω ἢ κ. μέσ. γίνομαι χέρσας, ἀποξηραίνωμαι: Κασσιρ.733 πῶς φύσιν διαχερσοῦται τὸ Ἐρυθραῖον πλάγος.

διαχῶ κ. μτυ. κ. νεώτ., μέλλ. διαχεῶ, κ. μτυ. κ. νεώτ. διαχῶσω, ἀφρ. διαχῶς κ. ἐπ. διαχῶσα, κ. νεώτ. διαχῶσα, παθ. παρακ. διακῶχαιμι χύνω τι πρὸς πᾶσας τὰς διευθύνσεις, διασκορρίζω: ἴρ.

2,150 ὁ δὲ... ἐμμελλε διαχεῖν (τὸν χουῖν), - τὸ ῥῶδον διαχεῖ ἐυάρστον εὐθύναν ὄμ. στυ. κ. μέσ.: Θουκ.2,75 ὅπως μὴ διαχεῖται ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα ἢ ὄμ. ἐπὶ στρατιωτῶν: Ξεν.Ἑλλ.7,4,34 οἱ μὲν οὐκ ἂν δυνοῦμενοι ἀνευ συμβοῦ τῶν ἐπιρρῶν εἶναι διαχετόν' 2) ἀναφ. πρὸς ἴσρα, μεταφέρω, μεταγιγνώσκω εἰς ἕτερον δοχῶν: Ἡρ.δ.119 ἐκ δὲ ταύτης ἐς ἄλλο διαχεόμενον τρέπεται τριφασίας ὁδοῦς' 3) ἐπ. ἐπὶ τῶν σφαιραντων θυμάτων, χωρίζω εἰς τεμάρια, διαμελίζω ἴσρα. «διέχευαν, διέκομον, διείλον, διεμέρισαν».: Ἰλ.Ἠ316 τὸν δῆρον ἀμφὶ θ' ἔσαν, καὶ μιν διέχευαν ἀπαντα' 4) ἐξοτιμῶς: Ἀριστ.Πρ.869 a,15 ἢ θεομήτης διαχεῖ τὸ ἴσραον ἢ τῶκω, ἀναλώω: Παισ.9,41, ῥοτικὸν Σαμῖους εἶναι τοὺς διαχετότας χαλκὸν πρῶτους ἢ γεν. ρευστασίῳ: Πλάτ.Τιμ.461 φῶχοντα καὶ θεομήτιονα πηγῶντα τε καὶ διαχετότας ἢ παθ. διαχεομαι διάλομαι, ἀναλόμοι, τήκομαι: Ξεν.Κύν.81, ἐάν... ἄλιος ἐπιλάμη... ταχὺ γὰρ διαχεταί (ἢ χών' 5) διάλυσις τὴ εἰς τὰ ἐξ ὧν συντέθη, καταστρέφω: Ἀπολλ.Ρ.3,320 κείνην μὲν ἐπὶ ἰσραφ.διέχευαν δελλαί: ἢ εἰδ. ἐπὶ οὐδηντῶν, ἐξαφανίζω, ἐξελείφω: Θόεφρ. Ὀσμ.61 1591 μαλαγῶνα... τὰ τε φύματα καὶ τὰ ἀποστήματα διαχετότα, Διοσκ.3,170 δύοναμιν δὲ ἔχει ἢ πᾶσ ἀπιηλασθεῖσα λεία διαχεῖ φύματα ἢ διαχεῖ ἴχνη καταστρέφω τὴν ὀσμήν τῶν θηραμάτων: Ξεν.Κύν.53 ἢ παθ. ἐπὶ πτωμάτων, ὀποσυντίθεται: Ἡρ.3,16 ὁ γὰρ δὴ νεκρὸς ἄτε τεραρχηκόμενος... οὐδὲν διεχέτο' 6) μτυ. ματαιῶνα: Ἡρ.8,57 περὶ ῥοχάτα τὰ βεβουλεύμενα' 7) ὄμ. πρ. φέρω εἰς ἀθέσπον, σὲ κέρει, φαειδρόνα, καταπράσσω: Πλούτ.Ἠθ.74 F ὀμιλλισι ἑτέρας καὶ λόγουσ ἐπιεικῶσιν ἐκπράουονα καὶ διαχεόουσιν ἢ κ. παθ.: Πλάτ.Συμπ.206 D, Πλούτ.Ἠθ.412 B ὀρθὸν γὰρ ὀμὰς ἀνεύμενας σφόδρα καθημέρους καὶ διακαχεόμενους τοῖς προσηώσι: ἢ εἰμι ἐλυτοῦσ δὲ ἢ ὑπερβολικῆσ πῶσεωσ οἶνου: Πλάτ.Νόμ.775C δὲ μὴ τῶν σμῶντων διακαχεόμενον ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδογυρίαν.

διαχλαίνω-ῶ μτυ. περιβάλλω τινὰ διὰ χλαίνης: Νόμ.Δ.2,166 νῦξ οὐρανον ἀστεροῦντι διαχλαίνωσ πιχῶν ἢ πρβλ. χλαίνω.

διαχλευάζω κ. μτυ. ἐπιπατ. λῖαν χλευάζω, περιπαίζω: Πλάτ.ἈΞ.364 B διαχλευάζων τοὺς μορφο-λυττορμένους τὸν θάνατον, Δημ.1221 διαχλευάσαντος δ' αὐτοῦ μὲ καὶ ἀπειλησαντος ἢ ὄμ. ἀπολ.: Πολύδ.30,13,12 δόδεξι τοῖσ διαχλευάειν 2) μτυ. ἀπατῶ, ξεγαλῶ: Ἐεωπ.7,5 τινὲσ δὲ διαχλευάζειν βουλοῦμενοι τοὺσ ὄνομομενους.

διαχλαίνω, μέλλ. διαχλαίνας καθιστῶ τὴν χλαίρω: Ἰπν.Ἰν.2,208 διαχλαίναν ἐν εἰρήφ.

διαχλαῖω, παραι. διακαχλιδῶσ θρόπτομαι, διαθρόπτομαι, καμρῶνῶν ἴσρα. «διακαχλιδῶσ, θρόπτεσθαι»: Ἀρχηππ.Π.Παυτ.Αλλκ.βαδίζεις, φησι, διακαχλιδῶσ, θοιμάτῶν ἔλκων, ὅπως ἐμφερῆσ μά-λιστα τῷ πατρὶ δόξειεν εἶναι' ἴσρα. «διακαχλιδῶσ, διαρρῶσ ἐπὶ τῷ τρυφῆσ' 2.

διαχλιδῶ-ῶ δ. τ. διαχλιδῶ βλλ.

διαχλωρίσσω ὀν μτυ. ὁ πρσανοπῶσ, πρσανοκί-τρινος, ἀχροπρῶσων: Φιλ.Βυζ.Ἰσμ.2,3 ἢ πάπ. ὁ ἔχων πρσανῶσ ραδῶσων, γραμμῶσ, λουρίδωσ

διάχορος-ον πλήρησ χολῆσ: Ἰπν.Ἐξδ.Ἐρμ.46,439

διαχορῶσ μτυ. διερχομαι, περιφέρωμαι ἀνε-νοχλητῶσ, ὀλον χορευτῆσ ἐν τῷ πρὸσ κορόν τόπω: Θεοφῶλ.Σ.2,44 Α τὴν ῥωμῶν ἐν τῷ διαχορῶσ.

διαχρήμτομαι μτυ. ἐπιπατ. ἐκπιτῶσ Φρόν.ΑΒ 72,16 «χρήμτεσθαι καὶ διαχρήμτεσθαι ἐφῶσ' 2.

διαχρήστω ἰων. ὄπατ. τοῦ διαχρήστωι βλλ.

διαχρηστικός δωρ. γ. ἐν. μέλλ. ἀντὶ διαχρήσ-τωι, τοῦ διαχρήστωι βλλ.

διάχρητος-ον ὁ ἐξῶκωσ χρηστός, ἐξαιρετός:

Λυγκ.π. Ἀθην.3,109 Β ἠδιστην ἐπεισόγουσαι διατριβὴν τὸν διάχριστον ἐλαχρίων καλοῦμενον ἥ ἴσα. ἐν λ. λαβορατορία ἡ διάχριστος καλιά.
Διάχριστος-εως ἡ γυν. κ. μον. ἡ πράξις τοῦ χρίειν, ἀλείφειν τινά: Ἀρχηγ.π. Ἀετ.6,39 ᾠ) μον. ἡ ἀλοιφή, τὸ δι' οὗ εἶναι τὴ κεχρισμένη: Γεωπ.6,9,2 ἡ δὲ διάχριστις ἐστὶ πῖσσα μετὰ ἔφατον.
Διάχρισμα-ατος (τὸ) μιν. ἀλοφίη, βόλασμον: Ἀρχηγ.π. Ἀετ.6,27, Παῦλ.Αλυ.185,18 διακλύσασαι τε καὶ διάχρισσαι χρῆσθωσαν ᾠ) ἡ προετοιμασία διὰ τὴν ἀλοιφήν, τὸ ἀλείφειν: Γεωπ.6,9 δ-πθων.
Διαχρισμός (ὁ) μιν. διάχριστις βλλ.: Παῦλ.Αλυ.1,46.
Διάχριστος-ον ἡ γυν., μον. κεχρισμένος, ἀλειψμένος: διάχριστος ἐλαχρίων (εἶδος πλακούντος), Λυγκ.π. Ἀθην.3,109 Β (δ.γρ. διάχριστος βλλ.): ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ἀλοφίη: Ὀρεβ.333 δύνανται δὲ τὰ διάχριστα ἡ ἐπαινεῖν ἡ ὑπερβαίνειν.
Διαχρίω κ. μον. κ. νεώτ. ὄδρ. **διαχρίω**, παθ. ὄδρ. διαχρίσθην χρίω, ἀλείφω τινά δι' ἀλοιφῆς, καθ' ὀλοκλήρην, ἐπελθὼς, πασσαλείφω: Ἰνν.Συρίγ.3,9 μίλητον μίεας ὄμοσ μέλιτι διαχρίτω, Γολ.13,303 διαχρίαντα τοῖς δακτύλοις.
Διαχρῶν ἴσα. «χριστῶν»
Διαχρυσόθετος-ον μιν. ὁ ἐπικεκαλυμμένος διὰ χρυσοῦ: Κ.Πορφ. Ἐκθ.440.
Διαχρυσός-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ διψασμένος διὰ χρυσοῦ, χρυσοφθόνος: Δημ.522 καὶ ἱμάτιον διαχρυσον ποιήσαι, Διδό.Σ.14,109 καὶ σκηνάς εἰς τὴν πανήγυριν διαχρυσός ἥ ὁ πεποικιλμένος διὰ χρυσοῦ: Πλούτ.Ἠθ.142 C τὸν δὲ πλείστον γυναικῶν ἀν ὑποδήματα διαχρυσα περῆλας.
Διαχρῶσους-οος-ον-ων πᾶν. ὁ πλήρης χρυσοῦ ποικιλμάτων: Πᾶν. δακτύλῳ δῶο, ἐν διαχρῶσων πρδλ. διαχρῶσος.
διαχρῶσαι-σσαι κ. μον. ἰων. διαχρῶσαι, διαρ. γ. ἐν. μέλλ. διαχρῶσεται βλλ., μέλλ. διαχρῶσαι, ὄδρ. διαχρῶσθαι, ὄνοδ. μ. δοτ. μεταχρῶσται πάντοτε ἡ ἀδιαλείπτως ἡ συνεχῶς: ἤρ.1,58 τὸ δὲ ἔλληνοθεν γλώσσῃ μὲν, ἐπεὶ τε ἐγγύατον, ἀπὸ κατὰ τὴ αὐτῆ διαχρῶται ἥ συνήθως ποιοῦμι χρῆσιν, συνήθως γὰ καίμην τ: αὐτ.3,72 αἱ τε ψευδομένοι καὶ οἱ τῆ ἀληθείᾳ διαχρῶμενοι, αὐτ.4,43 ἐσθῆτι φοινικῆ διαχρῶμενός ἥ ὀρ. π. ἄτ. ὄπαι: Ἀριστοφ. Ἐκκλ.609 ὅτε τοῖς νόμοις διαχρῶμεθα τοῖς προτέροις ἥ ἔχων τὴν ἔξιν, τὴν συνήθειαν εἰς τ: αὐτ.6,10 ἀγνώμοσῶν τε διαχρῶντο ἥσαν ἀγνώμονες ᾠ) παθ. ἐν φρ. ἀναφ. πρὸς παθητικὰ καταστάσεις, οἶον βλάτων, ἰμῶν, συμφορῶν κττ., περιπίπτει εἰς θάνατον, καταστροφὴν, δυστυχίαν: ἤρ.1,167 οὗτοι μὲν τῶν Φωκαίων τοιοῦτο μῶρψ διαχρῶσαντο [οὗτως ἀπέθανον], αὐτ.2,13 ἀλλ' ἀσχυρὸ διαχρῶσται, αὐτ.1,17 συμφορῆ μεγάλη διαχρῶνται ᾠ) μτ. αἰτ. θανάτω, φωνεῖω: ἤρ.1,24 ἀλλὰ κελεῖνι τοῖς πρῶμας ἡ αὐτὸν διαχρῶσθαι μιν, Θουκ.3,36 κατὰ τάχος κελεῖοντες διαχρῶσασθαι Μυτιλήναους, Γεωπ.12,22 ὁ σκορπίου ἐπιτεθείσασι παραχρῶμα αὐτοῦ διαχρῶνται ᾠ) κ. παθ. φωνεῖω: Διογ.Λί,102 ἥ μτγν. γεν. καταστροφή, φθέρω: Πλούτ.Περ.38 καὶ μῆκος ἐν πρὶκλίσις ἐχούση μεταβολὰς διαχρῶμένην (νόσθον) τὸ σῶμα, Προκ.Κτισμ.6,3 πέτρα ἡ φάλο... ἐν τοῖς βράχει τὰς ναῦς διαχρῶνται ἥ κ. μέσ. φθέρω ἔμουτον, ἐξαντιλοῦμαι: Πλούτ. Ἀλεξ.70 ἀλλὰ θῆλας ἦν ἐμαυτὸν ὑπὸ λύπης καὶ βαρυθυμίας διαχρῶσμένος ᾠ) μτγν. γεν. καταστροφή κακῶς: Στραβ.6,9 ἡ πλείστον χρόνον ἐνομηθέντας Διονύσιος... ἀνομώματα πάντων διαχρῶσαστο ᾠ) παθ. διδοῦσι εἰς πολλοῦς δὲ δάνοι: Δημ.27 ἥ κατὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ὄμοσ τὴ τάλαντον διακεχρημένον πρδλ. διακίρημι ᾠ) μτγν. ἐν τῷ ἐνεργ. διαχρῶ ἀποκαλύπτω ἡ διὰ χρῆσμον: Φλέγ. Ὀλύμπ.1

Διαχρῶμα (ἡ) νεώτ. εἶδος, μέθοδος μετατροπῆς μελάνων φωτογραφικῶν εἰκόνων εἰς ἐγχρόμους.
Διαχρῶμος (ὁ) νεώτ. γένος καρπαθῶν ἐντόμων.
Διάχυλος (τὸ) νεώτ. τὸ οὐδ. τοῦ διαχύλου ὡς οὐα. εἶδος ἐμπλάστου ἀλοφίης.
Διάχυλος-ον κ. νεώτ. ὁ πλήρης χυλοῦ, χυμῶ: Ἀριστοφ.Ζ1.603 β.20 ἄγρα ἰαν καὶ διαχύλος γίνονται ἥ ἀσφῆ: ᾠ) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. βλλ.
Διάχυμα-ατος (τὸ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαχέω βλλ.7, ἡ διάχυσις: Σχολ.Αλογ.Πρ.90 « γέλασσαν διαχύμα » ᾠ) νεώτ. βοταν. τὸ πρῶτον παρεγγύμα τῶν φύλλων.
διαχύνω ἡ γυν., νεώτ. διασκορπίζω πρὸς πάσας τὰς διευσθῆσεις, διαχέω βλλ.1 ἥ ἐκχυσις τὸ διασκορπῆσαι: Ἰνν.Διατ.2,60, Πλάτ. Κρατ.419 C χαρὰ τῆ διαχύσε καὶ εὐπορία τῆς βουτῆ τῆς ψυχῆς εἰκοι κεκλήμενη, Πλούτ.Ἠθ.771 Β ὥστε οἶον διαχύνω τινά ἡ διακύνω ἐμποιεῖν ἥ νεώτ. εἶδ. ἐπὶ φωτός θερμότητος κττ., ἡ ἀκωνίστος ἀνάχυσσις, ὅθεν διασκορπίσις τῶν φωτεινῶν ἡ θερμότητων ἀκτῖνων: δ- φωτός-θερμότητος ἥ ἔκτασις, ἐξάχυσσις: Πλούτ.Μάρ.37 καὶ περὶ τὰς ἐκβολὰς τῶν Ἄριος ποταμοῦ διακύνω ἰμνωδῆ λαμβάνοντας ᾠ) νεώτ. εἶδ. φως, ἡ ἀμοιβαία διεσθῆσις δύο διαφορῶν ὑγρῶν ἡ ἀερῶν ᾠ) φθορὰ, καταστροφή, βλάβη: Θεοφρ.Φ.Αλτ.4,47 ἀπέρματος ἐγαυλακτικῆς καὶ ὄλων διαχύσις ᾠ) ἀδύσσις, τῆξις, ἀνθῆ. πῆξις: Ἀριστοφ. Μετ.382 β.30 ᾠ) καταπρόσθις: Θεοφρ.Φ.Αλτ.4,122 ᾠ) χαλδῶρος, χυνοῦσις: Ἐπικλ.Α.110 συστολαὶ καὶ διαχύσις, αὐτ. τὰς ἐπὶ σφαιρῆ τῆς ψυχῆς διαχύσις ᾠ) κ. νεώτ. φαιδρότης, λαρότης: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.46 οἱ δὲ δόοντο τὸν Κάτωνος τὸν αὐστηρὸν καὶ κατεπιπρόνον ὀρώντες ἡσυχῆ μεταβολῶν εἰς διαχύσις ᾠ) εὐθυμίας ἐκφορῆς: Πλούτ.Δημ.25 δεινός ὁ Ἀριστοφῆς ἐρωτικῶ καὶ πρὸς χρυσίον ἀνδρὸς ὄθει καὶ διαχύσις ᾠ) διαχύσις φθαρτῶν τρυφερὰ ἐκφορῆς, ὑρότης φθαρτῶν: Πλούτ.Ἠθ.335 C τὸν ὀμμάτων τὴν διαχύσις καὶ ὑρότητα μιμῶσθαι ᾠ) νεώτ. φθοροδότησις, ζωηρὰ ἐκδήλωσις συναίσθημάτων ὀφθαλμῶν: τὸν ἀπεδέχθησαν μὲ διαχύσις ᾠ) εἶρων, ἐμπαθῆς, χλεύη: Φιλῶδ.Παρρ.370 ᾠ) ὡς οὐα. τὸ δελφῖνον βλλ.: Ψάισκ.3,73.
διαχυτικός-ῆ-δῆμ κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἰκανὸς ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασκορπίζω: Πλάτ.Τιμ.60 Β ὅσον δὲ διαχυτικὸν μέχρι φώσεως τὸν περὶ τὸ στόμα εὐνόδων, Θεοφρ.Αισθ.84 τὰ σὺν τῇ ὑρότητι τῆ ἐν τῇ γλώττῃ καὶ διαχυτικὰ, εἰς τὴν φύσιν γλυκέα ᾠ) νεώτ. κ. δημ. φαιδρός, φιλόδοξος, τρυφερός, ἀνοχτόκαρος: διαχυτικός ἀνθρώπος.
διαχυτικότης-ητος (ἡ) νεώτ. ἐκδήλωσις ἡ ἀάβησις φιλόδοξου φαιδρότητος ἡ τρυφερότητος.
διαχυτικῶς νεώτ. ἐπίρρ. μετὰ διαχύσεως βλλ.7.
διαχυτῶν περιπρῶν, περιχῶν ἴσα. « διαχυτῶσις, διαχῆ ἡ διακρῖσις, αἱ δὲ πολλοὶ διαγρῖναι », **διαχυτῶσις**-ησις-ῆ-σιν ἡ γυν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ διακεχυμένος, διασκορπισμένος εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ἀμύλοιο πινός: Ἀνθρ.Κοήτ.236 β ὁ διαχύτος ὄτος ἀέρ. - διαχύτος σφῆμ, - διαχύτος λύπη - χαρὰ ἥ διαχύτον φῶς τὸ κατὰ πάσας τὰς διευσθῆσεις διακεχυμένον ἡλιακὸν φῶς ἐνεκο τῆς περιβάσεως τῶν ἡλιακῶν ἀκτῖνων ὑπὸ τῶν ὀριῶν τὸ ἀτμοσφαιρικὸ ὄθροσ ᾠ) νεώτ. ἄστρον. δ- προερχομαι τοῦ ἡλιου ᾠ) Ἀρμεν.βλλ. προερχομαι ᾠ) μτγν. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. εἶδος οἴνου εἰς κινῶν ὄμα καὶ ἐκ ἐπρῶν σταφυλῶν: Πλην.Φ114,84.

Βιαχῶ-ῶ δ.τ. τοῦ διαχώνυμι βλλ., ἄορ. διέχω-σα καταχώνυμι, πληρῶ τι διαχώματος, ὁδ. ἐπισωρεύω χῶμα : ἤρ.8,97 μῆτε τοῖσι ἐωτοῖο ἐς τὴν Σαλαμίνα χῶμα ἐπειράτο διαχῶν ὄν. 2) συνεκτ. διὰ χώματος ἀποχωρίζω, ὄχυρα τῶ : Στράβ.9,1,13 ὁ εἰς Σαλαμίνα πορθμὸς ὅσον διατάξιός, ὄν διαχῶν ἐπειράτο Ξέρξης.

Βιαχῶλεως ἴσα. ὁ ἐξώλεον, διώδιδεον.
Βιαχῶμα-ατος (τῶ) (διαχώνυμι) πάπ. κ. νεώτ. σω-ρῶν ἐκ χώματος χρησιμεύων ὡς προκάλυμμα χα-ρακώματος. 2) πάπ. συνεκτ. φόρος τις πρὸς συντήρησιν τῶν διαχωμάτων πρὸλ. χωματικῶν.

Βιαχώνυμι δ.τ. τοῦ διαχῶ βλλ. : Στράβ.5,4,6 ὁ φασιν Ἡρακλέα διαχῶσαι.

Βιαχῶρα (ἡ) μον. ὁ μεταξὺ δύο ἐκτάσεων τόπος, ἡ ἐνδιάμεσος χώρα : ΨΚωδ.1822.

Βιαχῶρημα-ατος (τῶ) ἐν χρ. συνίθ. κτ. πληθ. τὰ διαχῶρηματα εἰδ. τὰ περιττώματα, τὰ κόπρανα, τὰ ἀποχωρήματα : Ἰνπ. Ἀφορ.14, Διοσκ.8 Διαχω-ρήματα αἰματώδη πρὸλ. διαχῶρησις.

Βιαχῶρησις εως (ἡ) (διαχωρῶ) κ. μον. ἐπὶ τῶν περιττωμάτων, τὸ διὰ μέσου τοῦ σώματος χωρεῖν πρὸς ἔξωδον, ἀποπόησις, κένωσις : Ἰνπ. Ἀέρ.7 πρὸς τὴν διαχῶρησιν ἐναντία εἶναι, Ἀριστ.ΖΜ 675α, 22 ταχέια γὰρ γινόμενης τῆς διαχωρή-σεως, καὶ διὰ αὐτὰ βραχέιας οὐδὲς τῆς ἀπο-λάσεως, Διοκλ.π. Ἀθην.3,86 Β πρὸς διαχῶρησιν καὶ ὀρθρσιν. 2) μον. χωρητικότητα : Ὠσμ.Μ 557 ἡ κοιλότης καὶ διαχωρησις τοῦδε τινοσ σκευῶν.

Βιαχωρητικός-ή-όν ὁ εὐκόλως διαχωρόμενος, ἀποσπάρτενος, εὐπέντος, εὐκόλιος : Ἰνπ. Ἀέρ.κ. καὶ [δ] τι νομίζεται διαχωρητικά, Διφιλ.π. Ἀθην. 2,61 Δ τοῦς μύκητας εἶναι ἐσπόμενος καὶ τὰς δια-χωρητικῶς θραπτικῶς, Διοκλ.π. Ἀθην.2,68 Β ὁ δὲ πέπον ἐφθῆε ἐν μελίκτρῳ διαχωρητικώτερος.
Βιαχωρητικότητα (ἡ) νεώτ. ἡ ιδιότης τοῦ διαχω-ρητοῦ βλλ.2).

Βιαχωρητός-ή-όν νεώτ. ὁ δυναμένος νὰ δια-χωρήσῃ, διεσπώσῃ, διασπάρῃ. ἢ ἐπὶ τρο-φῶν, ὁ εὐκόλως διερχόμενος, εὐδιαχωρήτος, ὁ εὐ-κολωχώνευτος. 2) φασ. τὸ αὐτὸ ὡς οὐσ. τὸ διαχωρῶν ἰδιότης οὐσίας ὑποθετικῆς, δυναμένης νὰ διεσπώῃ ἐντὸς τῶν πορίων τῆς ὕλης.

Βιαχωρίζω κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡνωμέ-νων, συνημμένων, συμπλεγμένων κττ., γεν. ἀπομα-κρῶνα ἀπ' ἀλλήλων, ἀποχωρίζω, χωρίζω, διαστελ-λώ, ξεχωρίζω : Ξεν.Οικ.9,7 ταῦτα πάντα διαχωρί-ασαμεν, - διαχώρισαν τὰ ἐρίφια ἀπὸ τὰ πρόβατα, Βασαφρ.Διάκ.3,252 τοὺς διαχωρίζεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὄμ. παθ. κ. ἐν μέσ. σμκ. κ. παθ. : Πλάτ.Φιλ.17 Α οἷς διαχωρίζονται τὸ τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ ἐπὶ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους λό-γους. 3) μτγ. ἐπὶ συζύγιον, διαεγνώμομαι : ἴωσ. ΑΙ 157,10 γυνὴ διαχωρηθεῖσα ρηματ. διαχωρι-σθῆς, διαχωρίσις, διαχώρισμα, διαχωρησιασός.

Βιαχωρίσις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ δια-χωρίζεσθαι βλλ., ἀποχωρίζεσθαι τὸ ἀπ' ἄλλου, διαστελ-λεῖν : Ἀριστ.ΖΓ 723 β,15 ἀπέρματος ἡ διαχώρησις.

Βιαχωρίσμα-ατος (τῶ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ ἐν τῷ μεταξὺ κευχρισμένον διάστημα, ὁ ἐνδιάμεσος χώ-ρος : Λοκκ. Ἄλ. Ἰστ.2,43 ἐν τῷ πρᾶλλαις ὀρώμεν

ὑπὸ ασιμῶν γενόμενα διαχωρίσματα. 2) νεώτ. τὸ διάφραγμα, τὸ χώρισμα. διαχωρίσματα ἔσμα-ριον - οἰκοδομῆς - ἀτμοσπλοῖον.

Βιαχωρίζομαι (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διαχωρίζεσθαι βλλ., ἴωσ. ΑΙ 6,11,10 ἀποθνήσκοντες αὐτῶν καὶ τὴν ἐφθονμένην ἔταιρειν καὶ τὸν μέλ-λοντα διαχωρίσασθαι, Ἐπιφάν.1,545 Α ὁ θάνατος. - διάκρισις καὶ διαχωρισμός φυχῆς ἀπὸ σώματος.

Βιαχωριστής (ὁ) γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ διαχωρίζων, διαίρων. 2) εἰδ. νεώτ. πλᾶξ κυφελῶν ἐκ ζύλου ἢ χαρτονίου ἢ λευκοσιδηρίου.

Βιαχωριστικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ ἰκόνος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρίζεσθαι : Ἐπιφάν.1,1088 C ἔ-χθρα καὶ φίλαρ ἢ μὲν ἔστιν ἐνωτικῶ, ἢ δὲ διαχωριστικῶς ἔπιρρ. διαχωριστικῶς.

Βιαχωριστοί (οἱ) μτγ., μον., ἴωσ. ὁ διαστήματα λό-γων. 2) οἱ διαχωρίζοντες, οἱ ἀσπασίζοντες ἀλλήλων : Πρόλεγ.Θεοκρά.4 ὁ δὲ Ἰ' Ὀρέπτης τὸ πο-ρευθεὶς εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸς ἄγος ἀνιψό-φρατο ἐν τοῖς λεγομένοις διαχωρίσις [Κωδ. Διαφο-ροῖς] ποταμοῖς. 3) Ἐπιρρ. τὸ αὐτὸ τὸ διαχῶ-ρον ὡς οὐα, χώρισμα, διαχώρισμα κτρίου.

Βιαχωρῶ-εω κ. νεώτ. διερχομαι διὰ μέσου τι-νός, περῶν : Πλάτ.Τιμ.78 Α δι' ὕδατος καὶ γῆς ἀέ-ρος τε καὶ ὅσα ἐκ τούτων ζυνοῖσται διαχωρῶ. 2) πάπ. ἀναχωρῶ κρυφίως, φεύγω, στήριζομαι : Πάν. φησι δὲ μισθῶν διαχωρῆσαι καὶ τοῦτον συλ-λαθῶν παραδεδωκέναι τοῖς φυλοκίταις. 3) ἐπὶ τροφῶν ἡ περιττωμάτων, ἐκκενοῦμαι : Ἰνπ. Διοφ. 2,45 Ἄν δὲ μῆδὲ οὕτως διαχωρῆθαι ἔω δια-χρήτω. 4) ἀπορσ. κᾶτω διαχωρῆσθαι ἔω διαρ-ροισιν : Ξεν. Ἀν.4,8,20 καὶ τῶα διεχώρει σπύρι-κα καὶ ἄρθος οὐδέ τις ἐδῶνατο Ἰσπασθα. ἢ ἐπὶ πορ-ρῶν, ἀποσπάρω, ἀφραδῶν : Διογ.Λ,8,19 οἰδὲ πῶποτε ἐ-γνώσθη οὐτε διαχωρῶν οὔτε ἀφορθισίζων, Ἀριστ.ΖΜ 675α,20 ἀλλ' ἀνεπτα διαχωρῶν. 4) μτγ. ἐπὶ νομισμάτων, ἔχω κέρως κυκλοφοροῦ-σαι, ἰσχύω, περῶν : Φιλῶδ.Ρητ.256,32 θροισίαι... τοῖς καταφρονουθῆι τῶν διαχωρούμετων νομισμάτων, Λοκκ.Πένθ.10 ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται καὶ διαχωρῆσθαι πρὸς τοῖς κάτω. 5) χωρίζομαι : Ἀρρ. Ἀν.1,18 τούτους δὲ διαχωρήσας, ὡς εἰ αὐτῶν ἐκπεσειν τὰς ἀμάξεις. ἢ ὁ-εις πλάτος ἢ εἰς βάθος ἐπὶ ὀρέων κ. ἐν γέν. τῶνων, διαχωρίζομαι οὕτως, ὥστε νὰ σχηματίζω πλάτειαν ἢ βάθειαν κοι-λάδα : Ἀρρ. Ἀν.2,8,2 καὶ ἔως μὲν πάντι στενώ-πορα ἦν τὰ χωρία, εἰ κέρως ἴγην ὡς δὲ διε-χώρη ἐς πλάτος, ἀνέπτυσσον αἰεὶ τὸ κέρος.

Βιαχῶσις-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. συσπώρεσις χῶματος πρὸς κατασκευὴν προχώματος : Διόδ. Σ 13,47 διόπερ αἱ πόλεις ἀπασαι πρὸς τὴν διά-χῶσιν ἐπεβρώσθησαν.

Βιαφαθάλλω κ. διαφαλάσσομαι ἀπτ. διαφαλάτ-τομαι φάσθαι τὸ διὰ τῶν δακτύλων ἴωσ. ὁ δια-φαλάσσοσθαι, τὸ εἰς ἔρευνον διαστῆλλεσθαι. 2) ἴωσ. ὁ διεφάθαλλε, διεφθεῖρε.

Βιαφαίρω ἐπὶ ἀνεμῶν, πλεων διὰ μέσου τινός διασκορπίζω, διαλύω, παρασπάρω Σουφδ. ὁ διαφαι-ροισι, διανέουσι : Ἀριστφ. Ὀρν.1717 θυμισμά-τω δ' αἶρα διαφαιροισι πλεκτάνην καννον, Ἐρμινπ.6 λεπτοῦς διαφαιροισι πέπλους ἀνθεων γέμοντας. ἢ ὄμ. ἀπθ. σείρομαι, τσαντεύομαι ἐν τῷ αἵρει, ὑπὸ τῷ ἀνεμῶν : Νικ. Ἀλ.127 α ἡ τε γῆ-ρεια διαφαιροισιν ἀέλλαις. 2) καθαρίζω : ἴωσ. ὁ διαφαίρειν, διακαθαίρειν : Ἐύρ ὁπ.926 γλώσση διαφαιρούσα μυκητῶν πόρους. 3) μτγ. ἐπὶ πτηνῶν, σκαλεῶν, κοκκιῶν : Ὀππ. Ἀλ.2,115 θρωθεὶς λάχην διαφαιροισι πόδεσσιν.

Βιαφαλάσσομαι ἴωσ. διαφαθάλλω βλλ.

Βιαφαλιθίζω νεώτ. διαφαλιθῶ βλλ.

Βιαφαλιζω μτγ. κ. μον., ἄορ. διεφαλίσα, μτγ. παθ. παρσκ. διεφαλισμένος κόπης τὸ δι' φολί-

δος, διαφαιδίζω, φαίδίζω: Παύλ. Αφ. 4,48 || όμ. παθ.: Γαλ. ΙΙ, 130 διαφαιλούμενος.

διαβάλλω, άδρ. διεφέλα, έππατ. τοφ φάλλω, παίζω μουσικών όργάνων δδω: Εβόπ. 77 ός καλώς μέν τυρνανίζετ και διαβάλλει τρυνάνας. 2) μγν. μτ. σπ., δοικμάς όργανον τι καλώς πρωτό ποιέω όημοσία, κών προδός: Ήμερ. Λόγ. 7,694 όσπε κιθαρωδός εις μέσον έρχετα πριν και σχολή διαβήλη την λύραν πρβλ. προνακρούα.

διαβάλλμα-ατος (τό) μγν. ή μεταφ. δύο τρημάτων φαλμό τιος μερολοδοσία υπόκρουσας διά του όργάνου πρβλ. Γρη. Νύσσ. 1,319 έστι το διάβαλλμα μεταφ. τής φαλμυδίας γενομένη κατά τό άδρόον έπηρεμής. 2) ό. έρμ. Ήα. « μουσικό μέλουσ ή ρυθμό τρωπήσ γενομένησ ή διανοιασ και δυνάμεισ λόγου έναλλαγή ». Σουδ. « μέλουσ έναλλαγή ». Θεοστ. Πά. Ψαλμ. 396,397 « ή τοφ μέλουσ μεταβολή ».

διαβαμμώ-ώ Έπιγρ., μγν. άδρ. διαβαμμώσασ στυδών δι' άμμου, καθαρίζω.

διαβαύω έφάπτομαι τιος, φηλαφώ, φάγω: Πλουτ. Ηθ. 1080 B με διαβαύειν κατά πέρας τά σάματα όλα δάων || όμ. τό μέσ. : Ήπ. Τέμ. 57.

διαβαφίζω Έπιγρ. δωρ. άποφω. άορ. τοφ διαφφίζομαι βλλ.: Έπιγρ. διαβαφίζετα τών γυνάμων.

διαβαφών λών φέγω, καταγορώ: Πλάτ. Νόμ. 639 A σίγασ χωρίς γενομένησ αιπόλου εν έργασμοισ χωρίασ δρώσασ κακά διαβαφών, ΑΔ. ΠΙ 22.

διαβαφύω κ. μον. νεώτ. κ. όημ. άπατώ, γελώ: Δημ. Έπιστ. 3,34 εις ύποδοχόν πραγμάτων, ών διαβαφύειν αύτούς ό λογιμοχόν || όμ. μέσ. άπόλ.: Άνδοκ. 1,42 διαβαφύεσθαι και ού άιδόσασ || όμ. μ. σπ.: Πλουτ. Φάδ. 7, χρέματα 5' ούκ έχωσ, διαφφύσασθαι δέ τών Αντίων. 2) μγν., νεώτ. κ. όημ. άποδεικνύω τινά πλανώμενον διά τι: Παύδ. 3,109, 12 και πάσασ τάς έλιπίδωσ έχει τής σωτηρίας εν ύμν. ών όμεισ σάτην μη διαφάσπε || νεώτ. όμ. εκ τών πραγμάτων άποδεικνύω τι φευδέσ, μάτιον δέ διεφύεσ τάς έλιπίδωσ μου - τάσ προσδοκίασ - τά άνωρα κττ. || όμ. παθ. άπατώμαι, πλανώμαι: Δημ. 15 άπαντα τότε ήλιπζε τό πράγματα άνωρησέσθαι, κέτα διεφύεσται || όμ. μτ. γεν. έπί προσώπων και πραγμάτων, άπατώμαι, πλανώμαι ώσ πρός τι: Ξεν. Άνοικμ. 4,227 άλλα διεφύεσμένοι τής εαυτών δυνάμεισ || όμ. μτ. έμφοθ. προσδ.: Πλάτ. Έπιστ. 351 D τό μέν δλον ούκ άν ποτα διεφύεσθετα τής ψυχής τών τοιούτων νέρι || όμ. μ. όοτ.: Παύδ. 3,16,5 διεφύεσθησαν δέ τοίσ λογιμοίσ || ή πάπ. όμ. μέσ. άπόλ.: Πάπ. όμνών μηδέν διεφύεσθαι. 3) νεώτ. άποδεικνύω ή έμφανίζω τινά φεύστην, ή τι φευδέσ κ. παθ. άποδεικνύομαι φευδόμενος: οι μάρτυρεσ διεφύεσαν τούσ κατηγορούσ, ή έπίδειξασ διεφύεσθη. 4) μγν. μέσ. άρνούμαι: Άπολλ. Δισκ. Άντιαν. 81,17 ρηματ. διαφύεσασ, διαφύεσμαι, διαφύεστόσ-έοσ.

διαφύεσασ-εωσ (ή) μον. κ. νεώτ. ή πράξις τοφ διαφφύεσθαι βλλ. ή, ή άπάτη: Στοδ. 2,220 πάσαν γάρ άμαρτίαν κατά διαφύεσιν πράττεσθαι. 2) τό άποδεικνύειν τά πλανώμενον ή τι μάτιον κ. φευδέσ πρβλ. διαφφύω 2) : διαφύεσ τών προσδοκίων - τών έλιπίδων κττ. 3) τό άποδεικνύειν τινά ή τι φευδόμενον πρβλ. διαφφύω 3) : διαφύεσασ ειδήσεωσ - μάρτυροσ κττ.

διαφύεσμαι-ατος (τό) μγν. τό περιεχόν φευδός, ή φευτά: Άκόλ. εις Πά. Ψαλμ. δέ 5, Ήω. Χρυσ. 1,770,3.

διαφύεστώσ μον. έπιρω. δολώσ, έπί άπάτη: Στοδ. 2,230 διαφύεστώσ λέγειν τό φευδός.

διαφηλάφωσις (ή) νεώτ. ή ένέργεια καί τό άποτέλεσμα τοφ διαφφλησίζω βλλ.

διαφηλαφώ-ώ μγν. κ. μον. έπί πραγμάτων, φηλαφώ τι έντελώσ, δδ. έξέτάω μετά προσήχθ: Ήροδ. 1,ατρ. η. Όρει. 6,6,20,10, 'Ακόλ. εις Πά. Γέν. 31,34

και διεφηλάφωσα Λαδών σάμασαν την σάλην και ούκ εύρε, Έστ. Πιν. 31,40 ταύτην διαφηλαφών την όρνιν, έξεπεληλυθην.

διαφηλομαι κ. μον., σπαν. ένεργ. διαφηλοζω ίδωσ εν Έπιγρ., δωρ. άδρ. άπαφω, διαφφείλασ, μέλλ. άπτ. διαφφηλομαι ίδωσ κατά σεορτών τήν φηφόν μου, φηφώ: 'Ανφ. 5,3 μηδέν άπιτρέφασαι περ τό σάματοσ τοφ έμοφ διαφφηλοσθαι, Θεουκ. 4,88 κέρφα διαφφηλοσμένοι, Δημ. 1301 ηρξέμεθα δέ τό διαφφηλοσθαι βελίωσ όφίασ. 2) άποφωσίζω τι διά φήφου: Λυσ. 261 έτέρων δέ τών ταύτα διαφφηλοσμένων, Δημ. 842 ή δικαίων έστι, ταύτη διαφφηλοσασε. 3) παθ. κινώμαι διά φήφου: Λβ. Πρωτμην. 16,29 διαφφηλοσθεις ει γνήσιόσ έσσι. 4) Έπιγρ. τό ένεργ. βέτω εις φηφωορίαν: Έπιγρ. διαφφείλασ τών γυνάμων. 5) μον. ένεργ. έπί λογιστών, ύπολογιώσ τούσ φήφουσ: Ήω. Λυδ. Ρωμ. 3,46 ρηματ. διαφφησιτάσ, διεφφείλασ, διαφφίψασα, διαφφησιμόσ, διαφφησιτόσ-έοσ.

διαφηφίζω διαφφίζομαι βλλ. 4) κ. 5).

διαφηφισασ-εωσ (ή) ή πράξις τοφ διαφφηφίζεσθαι βλλ., τό φηφωορσία, ή φηφωορία: Πλάτ. Νόμ. 855 D τών διαφφηφισών δέ ήμέτερον νομοβετείν || φρ. προτιθέτω τήν διαφφησιν έπιτρέπει τήν φηφωορίαν: Ξεν. Έλλ. 1,714 ού φασκόντων προθήσειν τήν διαφφησιν παρά τών νόμων || όμ. φρ. βράδιον τήσ όποικει εν έγκληματοσ δολωλόγοντόσ τό έγκλημά τοσ, καθάσ ένδοκον τήν φηφωορρίαν, τήν άπόφωορίσ || έιβ. η. Άπτ. Έκρωσ τής γενησιότητοσ τών δεημοτικών καταλόγων διά φηφωορρίασ: Δημ. 1306 και διαφφηφισεισ έξ άνάγκησ ένέγοντο τοίσ δεημοτάσ άδμοσασ καθ' Ιερών, Αισχίν. 1,77 γεγόνασ διαφφηφισεισ εν τοίσ δεημοσ.

διαφηφισομαι (ό) ή πράξις τοφ διαφφηφίζεσθαι βλλ.: Αριστ., ΑΒ. 13,5 μετά τήν τών τυραννών κατάλασιν έπίοισαν διαφφησομόν, ώσ πολλών κοινωνούστων τήν παιδείασ ού προσηκόν.

διαφηφισοτήσ (ό) μγν. λογιστήσ, ό διεβυδών τά λογιστικά βιβλία, κατασχημάτις: Βασ. 3,323 τή διαφφηφισή τής τάξεισ έπαρχών έδωκα τήν έπιστολήν, Ήω. Λυδ. Ρωμ. 3,7.

διαφηφιστόσ-ή-όν ρ. έπιθ. τοφ διαφφηφίζομαι βλλ., ό έλεγεθεις διά φήφουσ: Αριστ., Ρητ. Άλλ. 1424 b, 2 τάσ δέ μεγίστασ άρχάσ κρυπτή φήφω μεθ' όρκων και πλειοτήσ άκριβείλασ διαφφηφιστόσ.

διαφηφωοροφώμαι-έομαι Έπιγρ. έπί ύποφηφίωσ, ύποδολώω ύποφηφιστήριτα.

διαφηήξω μγν. έλαπτό, έξασθενίζω: Πλουτ. Λυσ. 23 παραλόων ησυχά και διαφηήξω τών εκείνων δύνωμων (δ.ρ. διαφφύω).

διαφηθιρίτζω έπιστ. λέγω τι φθιυριτά: Θεόφω. Χαρ. 2,10 και μήν πρόσ τό ούσ προσκόπιτων διαφθιυριζέτω || φθιυριζέτω τι εις διαφφωορίσ ή φθιυριζέτω μετά τιος άμοβοίασ: Παύδ. 15,26,3 μυχιζόντεσ τό πρόσωπον αύτοφ, Λουκ. Έυαγγ. 25 δώ' ή τέταρτοσ τών δουρωφώνων πρόσ άλλήλοσ διαφθιυριζόντεσ ρηματ. διαφθιυριζασ, διαφθιυριζομαι, διαφθιυριζόντων.

διαφίλιόσ-ον Ήα., πάπ. Ήα. « φηφός, φέδωσ, διαφίλιόσ » || πάπ. έπί άργών, έντελώσ, καθ' όλοκληρίαν φίλόσ βλλ., άκαλλήροισ, χέρσοσ: Πάπ. Έπ' φίλοσ γή, « εν διαφίλοσ τόπισ ».

διαφφωοσ-ον μον. έπί ήρω, ύπόκρωοσ, συγχεμόμενοσ: Πρακτ. Ξενόδ. 4,423 E άντεισδουγιόσ διαφφωοσοσ και σαφράσ φωνάσ.

διαφφωφώ-έω Ήα., γλωσσ. παραφφωφ βλλ.: Ήα. « διαφφωφίν, τό παραφφωφείν ».

διαφφωμα-ατος (τό) πάπ. άδωφοσ όγρον.

διαφφωκιστόσ-ή-όν (διαφφύω) άδωφωκιστόσ, όροσιστικός: Ήπ. Δι. 2,65 ή κόνησ .. εν τή χερμύων διαφφωκιστόσ και κρυμύωνάσ.

Βιάφυξις-ως (ή) μγν. ὄρρασιμα: Πλούτ. 118,967P τὰς τῶν σπερμάτων διαθέσεις καὶ διαφύξεις.

Βιάφυχος (ὁ) ὄσμ. (προφ. τρισυλλ.) τὸ φυτὸν ναυτζουράνα: *Αραπ.Γιακ.Γλωσσ.β.λ.

Βιάφυχραινοίαι μσν., παθ. ἄδρ. βιάφυχρᾶνθην ἐπὶ πυρὸς, καθίσταται ἐντελὸς φυχρῶς, σθένειναι: Μηνόμ. 4,7 Συναξ. καὶ βιάφυχρᾶνθὲ τὸ πῦρ.

Βιάφυχω κ. νεώτ., μέλλ. βιάφῶμε, παθ. ἄδρ. β' βιάφῳμε φυχρῶναι, ὄρρασις: Ἰαν. Ἀρχ. Ἰντρ. 16 κ' τις θέλει ὀγαίνων χειμῶνος βιάφῶσαι τὸ σώμα, - βιάφῳχω τὸ ὕδωρ' || ὄμ. παθ.: Ἰπν.Διαίτ. 30 καὶ τὰ ἄκρα βιάφῳχόνται' - 2) ὄδ. ἀερῖω, ἀποξηραίνω τι διὰ τοῦ ἀέρος, στεγνῶνω: Θεουκ. 7, 12 τὰς μὲν γὰρ ναὸς ὄδ' ἔστιν ἀνελευκῶσαντας βιάφῶσαι, Λουκ. Χάρ. 23 μὴ νευλικῶσαι μὲδ' ἀποφῶσαι τὸ σκαφίδιον' 3) μγν. ἐπὶ τῶν φιλαργῶν, ἐκθεῖται τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς εἰς τὸν ἄερα, ἀερῖω: Ξεν.Κριτ. 2, 21 τὰ δὲ ἀριβούντες, καὶ βιάφῳχτες καὶ φυλάττοντες' 3) πά. παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἀποξηραίνονται, καθίσταται ἄγονος: Πάπ. Ἰνα μὴ ἡ γῆ βιάφῳγῆ' 4) μγν. κτη. καταρῖδω, ἐξασθενῖω: Πλούτ. Λύσι. 23 παραλῶν ἡσυχῆ καὶ βιάφῳων τὴν ἔκλειον δύναμιν | δ. γρ. βιάφῳχω |.

Βιάφῶ-ῶ διασκάπτω διὰ τῶν ὄνυχων, σκαλῖζω' Σουίδ. εἰσαφᾶν, διορῶνται, διασκαλῖναι: 2) ἴα. ἀπεψῶσατο, διεκάθαρε, διεφώμισε.

Βιάω ὁ. τ. τοῦ διαίτη μβλ.

Βιάω (ἡ) ἴα. «βιάω» ὄφην Κρήτης.

Βιάώλανα ἴα. «κάρινα Ποντικῆ», | κωδ. βιάώλανα).

Βιάωλον ἴα. «μέλι καὶ μελίκρατον».

Βιάώμας-ον ὁ βζίνων ἐπὶ δύο ποδῶν, βίπους: Εὐρ. Ρησ. 25 ὅταν δ' ἔρηνον χόρον ἐμβαίνει ποδῖ, βιάώμας εἶμι.

Βιάώμουλον (τὸ) νεώτ. ἀργυρῶς κριστάτης κίλων κατὰ τὰς τελετὰς ἐνώπιον τοῦ πατριάρχου.

Βιάώνιον (τὸ) νεώτ. κ. ὄσμ. βιάώνη | νηβάνη, ἀνοπιστικὸν ἀνάκλιτρον ἀνευ ἐπιταύτου ἐρείσματος' 2) εἶδ. αἰθουσα συνειραδῶν τοῦ ἰουδαϊκοῦ συμβουλίου τοῦ τουρκικοῦ κράτους: Καισάρ. Δαν.π. Σαβ. 3, 52 ὡστε καὶ ἐδάθησαν εἰς τὸ βιάώνη' 3) κατ' ἐπέκτ. αὐτῆς ἡ τουρκικὴ κυδερνήσις ἐπὶ σουλιάνων' 4) π. Πέρσα. ἐν χρῆσι. ὡς τίτλος συλλογῆς ποιημάτων.

Βιάόρι (τὸ) (λατ.) μσν. κ. ὄσμ. ἡθυστροφίαι: Ἰω. Μόνβ. Ἰστ. Μαρ. 18, 91 τὸ πέλαγος τοῦ Ἰαναπλιού ὅπου ἦταν τὸ θιάρι, - τὸ θιάρι τῆς Πύλου.

Βιάοσικά ὄξεα νεώτ. ἡ δικαιοφρονικά ὄξεα, τὰ περιέχοντα δύο καρβοξυλικὰ ὁμάδες.

Βιάοφῆς-ὄης-ἔς μγν. κ. νεώτ. βιάοφῆς βλλ.: Θεοδοτ. εἰς ΠΔ' ΕΞ 25, 4 - βιάοφῆς ἐσθῆς.

Βιάοφρος-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ δῖς βεδαμμένος: Κικ. Ἄττ. 2, 92, Ἰακ. ΠΔ' ΕΞ 25, 4.

Βιάωνύλιον (τὸ) νεώτ. ἡ βιαφυκλιβιάδιον, κυκλικὸς ὕδρογονάνθραξ.

Βιάωνυλακατόνη (ἡ) νεώτ. ἀρωματικὴ κετόνη.

Βιάόβις (τὸ) ὄσμ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ καισαλπίνας βλλ. ἡ βυρσοδεφική.

Βιάόζιονισμός (ὁ) νεώτ. κ. νηβιζιονισμός | γαλλ. divisionisme) σχολὴ ζωγραφικῆς, καθ' ἣν οἱ τεχνίται ἐπιτιμῶνται τοὺς διαφόρους τόνους τοῦ πίνακος οὐχὶ δι' ἀναμίξεως τῶν χρωμάτων, ἀλλὰ ἐπιθέτοντες ταῦτα κατὰ κεχωριστὰς λωρίδας ἐγγύς ἀλλήλων ἐν συνεχείᾳ ἀποχωραίων.

Βιάόζιονιστής (ὁ) νεώτ., θηλ. βιάόζιονίστρια ὁ ἀπαδὸς τοῦ βιάόζιονισμοῦ βλλ.

Βιάωνυλαιβυνογλυκὴ (ἡ) νεώτ. ἀκόρεστος γλυκὴ.

Βιάόνιον (τὸ) νεώτ. ἡ βουταδιένιον ἀκόρεστος ὕδρογονάνθραξ.

Βιάόλαστα (τὸ) νεώτ. φυτὰ ὧν τὰ ἀνήθη ἐκφύονται ἐκ δευτερογενῶν κλάδων.

Βιάλαστικά (τὰ) νεώτ. ζῶα ὧν τὸ ἐμβρυον καλύπτεται ὑπὸ δύο πρωτογόνων μεμβρανῶν ἢ φυλαρίων προελθόντων ἐκ τοῦ καταμεισμοῦ τοῦ ὄφου.

Βιάλάτιον (τὸ) μσν. βιάλων βλατίον βλλ.: Ἰατ.λατ.π. Σαβ. 1, 51 ἔτερον βλατίον καταπέτασμα διδλάτιον ὄξυ.

Βιάλαμμα-ατος (τὸ) νεώτ. βλάτων γένος πετρίδων.

Βιάλι (τὸ) ὄσμ. ὄξυ τι ἐργαλείον λιθοσείων.

Βιάοθροκακάλωσις (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος βοθριοκακάλιων σκαληκῶν.

Βιάόθριον (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐλμινθῶν σκαληκῶν.

Βιάόλητος (ὁ) πά. κ. βιάολητός βωλοκόπημα, σθόρρισμα, δευτέρωμα.

Βιάόλητρος (ὁ) πά. βιάόλητρος βλλ.: Πάπ. τοῦ ὀμογετισμοῦ καὶ βιάόλητρος τῶν ἐλαιῶνων.

Βιάόλια (ἡ) κ. νεώτ. χλαίνα βιάολις βλλ.: Πλάουτ. 118,754P οἱ δὲ φίλοι... ἐν τῇ... βιάόλια συναρπάσαντες' 2) ὄσμ. ἐφ' οὗ προσηρόμετο αἰχμὴ ἐν εἰδει πελέκειος ἀπολόγουσα ὀπισθεν εἰς δεξιόν, οἶον τὸ τῶν ἀλαβαρδίωνων βλλ.: Ἀριστοφ. Πολυδ. 7, 157, Ἡρωιδαν. 2, 13, 4 τὰς τῆς βιάόλιας καὶ τὰ δόρατα ἐπιστεῖν' || μγν. εἶδος ὀπλου χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν Κίρβρων: Πλούτ. Μάρ. 25 ἀκόντισμα δὲ ἦν ἐκάστην βιάόλια | βιάόλιον' - 3) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογεν. τῶν ἄλιθιδῶν.

Βιάόλιζω ὄσμ. σκάπτω ἢ ἀρστριῶ ἐκ δευτέρου ἄγρον πρὸς καταστροφῆν τῶν ζῴων, βιάοστρωφῶ, δευτέρωσας: Βολαωρ. Μηνμ. Στεφ. Μεσοσ. 23 καὶ δίχως σάλαγο βουδῶς περνᾷ καὶ βιάόλιζω.

Βιάόλιον (τὸ) μγν. κ. νεώτ. ὄπλον π. Κίρβροις, βιάόλια βλλ. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων τῆς οικογενείας τῶν χρυσομηλιδῶν.

Βιάόλιασ-ατος (τὸ) ὄσμ. ἡ ἐκ δευτέρου ὄρρασις τοῦ ἐδάφους, βιάόλιασος, δευτέρι, δευτέρωσας: Βλαχω. Προπυλλ. 172 δόκιμασε ν' ἀποσώση τῆ σπορὰ καὶ τὸ βιάόλιασμα.

Βιάόλο (τὸ) ὄσμ. ναυτ. ἡ δίκυρτος σταμὶς, ὁ ἀπάνω σκαρπὸς τῆς πύλας.

Βιάόλος (-ῆ-ο-ν) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. διπλοῦς ἴα. «βιάολοι, διπλὰκ' = Πολυδ. 7, 47 βιάόλος χλαίνα | ἐπαναφῶριον διπλοῦμενον καὶ ριπτιζόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων' | τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. ἴα. «βιάόλον' φάρος διπλοῦν»' 2) ὁ ἔχων δύο ἄνωκὰς, αἰχμὰς: Εὐρ. Ρησ. 374 πόλιος ἐρέβιζων βιάόλον τ' ἀκόντιστὰ πόλιον, Θεοδ. ΑΠ 282 καὶ βιάόλον περόναν' || Ἐπιγρ. Ὀμ. Ἰπὶ Εὐλών' 3) ὄσμ. ὁ διφορούμενος: Σάρρ. μεσφρ. Εὐρ. Ἰακ. 522 βιάόλα τὰ ἴπες, τίποτε δὲν ἔνωσσα' 4) ὄσμ. ἐπὶ ἄγρων, ὁ βιάόλος βωλοστροφῆται, βιάόλιασμα: βιάόλο χωράφι.

Βιάόλοφρακτικὸν νάτριον (τὸ) νεώτ. «χημικὴ ἔνωσις μετ' ὄξυδιον τοῦ βωλοφραίου.

Βιάόλω-ῖω πά. βωλοστροφῶ, δευτερώσας: Πάπ. καὶ τὰ ἀναπαύματα... βιάόλωσιν.

Βιάορῶνιον (τὸ) νεώτ. ὄσμ. τῆς ἀκρόσμου.

Βιάορικὸν νάτριον (τὸ) νεώτ. νάτριον συνιστάμενον ἐκ βόρακος καὶ σόδας.

Βιάος (ὁ) μγν. (λατ.) ὄνομα πλαγίου τετραγώνου τοῦ ἄσκακος: Ἀγαθ. ΑΠ 9, 482.

Βιάούλια (ἡ) νεώτ. τὸ ἐλάττωμα τοῦ βιάούλου βλλ. || παλμυβόλια.

Βιάούλος (-ῆ-ο-ν) ἴα., μσν., νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ ἔχων δύο βουλάς, δύο γῶνας, βίνωμος, παλμυβούλος, ἀσπαστος τῆν γῶνῶν' ἴα. «διάβουλοι' διπλοῖ, βιάούλοισ'» 2) μσν. κ. ὄσμ. ὁ λέγων ἀντιθέτα τῶν ὄσων ἔχει ἐν νῶ, ὄλιος, ἀπατεῶν: Ἰω. Μόνβ. Ἰστ. Μαρ. 10, 39 Φραντζέζος ἦταν τὸ σκαλί καὶ βιάούλος στῆν γῶνῶσι, δ. τραγ. ὡ βιάούλος καὶ τριβούλα καὶ φούτι τῆς ἀγάπης, Κρυστ. Γκόλφω 63 κ' αὐτῆ μου εἰδείχθη βιάούλι κ' ἀνέλιθη καὶ κράα.

διουτυλέιον (τό) νεώτ. άκόρεστος ύδρογονάνθραξ τής σειράς του αλκυλιένου.
διουτούλιον (τό) νεώτ. ύδρογονάνθραξ τής σειράς του μεθανίου.
διουτυλοφωσφίνη (ή) νεώτ. χημ. φωσφορούχος όργανική βάση.
διουτυρίνη (ή) νεώτ. χημ. έν έκ των παραγώγων τής γλυκερίνης.
διυράγχια (τά) νεώτ. τόξες μοσκά κεφαλοσπιδίων.
διυράγχιος-ον νεώτ. είδ. έν (χθόνω, ό φέρων δύο βράγχια, σπάρσα).
διυραγός (ό) νεώτ. ζωολ. γέν. σκαριδιών (χθόνω).
διυραχυσ-ος-ια-υ μτυν. κ. νεώτ. άσχ. μετρ., πους συγκείμενος έκ δύο βραχίων συλλοδών, δ. πυρρίσιος: Άρικδδ.927.
διυροχο-ον μτυν. ό δις θεβρημένος ποτισμένος: Διοσκ.1,55 άν άν τή διυροχο άν άν τριβροχο άν βούλα ποιείν (τό έν τοίς ελαιοτριβείοις έκ τής δευτέρας πίεσεως έξαγομένου έλαιου).
διυρωμαυλιόν (τό) νεώτ. χημ. ύγρον άχρου καί ίσχυρώς φωτοδυσαικόν.
διυρωμακεταλδεΐδη (ή) νεώτ. χημ. ύγρον καυστικό, παράγωγον τής άκεταλδεΐδης.
διυρωμακετυλέιον (τό) νεώτ. ή -δένιον δηλητηριώδες ύγρον άναφλεγόμενον έν τώ άέρι.
διυρωμοαθεάνιον (τό) νεώτ. χημ. ή μεθυλενοδρωμίδιον όλογοπαράγωγον τού μεθανίου.
διυρωμοεχενικόν άσβεσίον (τό) νεώτ. χημ. άσσημον καί-άγευστον όλας μετ' άσβεστίου.
διυρωμολαϊθουλικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. διυρωμιωμένον παράγωγον τού λαϊθουλικού όξέος.
διυρωμοξικόν όξύ (τέ): όλογοπαράγωγον τού όξικου όξέος.
διυρωμοπροπάνιον (τό) νεώτ.χημ. ή τριμεθυλενοδρωμίδιον όλογοπαράγωγον τού προπανίου.
διυρωμοϋρτρίνη (ια) νεώτ. χημ. διαλοοδρίνη τής γλυκερίνης.
διυγαλακτικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. ό άνυδρίτης τού γαλακτικού όξέος.
διυγαλέη (ή) νεώτ. καρδιατονωτική φάρμακον.
διυγαλλικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. φυσικόν δεφίδιον τής ομάδος των ύδρολυομένων δεφικών όλων.
διυγαμία (ή) μτυν. νεώτ. κ. δημ. ή σύναφης δευτέρου γάμου μετά τήν λύσιν τού πρώτου, δευτεργαμία: Θεοδώρ.εις Κδ Κορινθ.1,740 τής διυγαμίας ώς πορνείας κατηγορούει, 'Ιουστ.1,52 C αϊ νόμω άνθρωπίνω διυγαμίας ποιούμενον 2) νεώτ. κ. δημ. ή σύναφης νέου γάμου διαρκούσης έπι τού νομίμου: ή διυγαμία τιμωρείται με έιρκτήν.
διυγαμικός-ή-ον μτυν. ό άναφερόμενος εις διυγαμόν: Θεόδ.Στ.1092 διυγαμικόν στεφάνωμα.
διυγαμία (τό) άκλ. τό έκτον γράμμα (Γ) τού άρχαιοτάτου έλληνικού άλφαβήτου, προέβδον έκ τού φοινικικού βου: Διον.Άλ.120 τούτο δ' άν ώσπερ γόμμα δίπται έν μίαν όρθήν επιξυγγνόμενον τάς πλαγίας, ώς φέλεην καί φάναξ, Φοίκος καί Γαβρ, Τρύφ.Τροπ.11 πρστίθεται δέ τού διυγαμία παρά τή 'Ιωσι καί Αιολίωι καί Δωριεώι καί Λάκωσι καί Βοιωτώι, οίον άνοξ' φάναξ Έλένα Φελένα.
διυγαμόν (τό) άκλ. δ. τ. τού διυγαμία βλλ: Μακρόδ.Ρήμ.δ.13.
διυγαμός μτυν. τού διυγαμία βλλ: Τερεντιαν.163.
διυγαμοξικτης (ό) μον. έν Ιερώνω, ό δ' εύλογίας: Ξευγός διυγαμόν Ιερεύς: Θεόδ.Στ.156.
διυγάχο-ον κ. νεώτ. ό συνάπταις δεύτερον γάμον διαρκούτος τού πρώτου, ό μοιχός: Στησιλ.π.Σχόλ.Εύρ.Όρ.243 Κρίνα (Κύρις) Τυνδάρω κοούρας γολέσασμένη διυγάχοις τε καί τριγάρμοις τίθησι καί λεποσφώρας, Μον.5,291 διυγαλόγαι, διυγαμόν, διυγαμό θ' άμκ καί διυγαλίται 2) ό έβδών εις δεύτερον γάμον μετά τήν βιάσιν τού

πρώτου, δευτεργάμοις ζαναπατηρέμοις: Έπιφών.59,215 ούται οδ βούλονται διγαμοίς έπικοινοειν,Στωικρ.Στ.Έκκλ.1στ.5,22 διγαμόν ό δέχοντα.
διγαμώ-έω μτυν. έρχομαι εις δεύτερον γάμον: 'Ιω.Άντ.Συλλ.Καν.43 περί των έλευθερίως διγαμούτων, Άρσένιος Μον.Σύνοφ.Καν.126 ότι δει επίτιμάν διγαμοίτη ένλ πρώτω ένλ ή δόο.
διγάστμρ-αρος-ορ νεώτ. άνάτ. ό έχων δύο γαστεροειδείς κοιλότητες: διγάστμρ μέρ 1) ό τού άνοειδούς όστού 1.- διγάστμρ λόδιον (έν τών τεσσάρων κάτω λοβών τής παρεγκεφαλίδος).
διγάρων (τό) δημ. τού δισάρων.
διγάνεια (ή) νεώτ. ή κατογική έν δύο εις διαφορούς έθικότητας άνηκόντων γενών συνδεθέντων διά γάμου: || έν (ζών, ή ίδιότης τού έκ διασταυρώσεως δύο γενών προερχομένου (ζών 2) τού έχον τή γεννητική μορία άμφότερων των γενών 3) γραιμ. τού έχον δύο γραιμιακά γένη.
διγανεις-άνιοι (ια) νεώτ. ζωολ. όποδιόρσεις σκυλίκων τού άθρολοισματος των τριμυαυδών.
διγενής-οδς-ος μον. κ. νεώτ. ό διπλό γένους ό έρμιοφρόδιος, άρσενικόηλικος: Θεοφύλ. Βουλύ.Έπιστ.43 τού διγενές λιμάνδρον 1) νεώτ. όμ. ένλ ζών καί φυτών || τού ούδ' τού διγενές ώς ούσα. ή ίδιότης τού διγενούς, τού έχοντος διπλόν γένος: Εύστ.150,27 τού διγενέος των τ θεσμών καί των έν αστάτις άρρώνων 2) γραιμ. ένλ ούσα, ή ένπ. ό έχων ή άναφερόμενος εις τή δύο γένη, όρρεν ή θήλυ: διγενή ούσαιστικά-διγενή έπιτάτ 3) μον. κ. νεώτ. ό κατογώμοσ έκ δύο γενών, έθνοτήτων || ώς κόρ. έν. ήρωσ τού μον. έλληνικού άκριτικού έπιου.
διγενος-η-ο δημ. διγενής βλλ: Δολίντ.Γλωσσιστρ.-Γλωσσιστρ.47.
διγέστα (ή) ή τή) νεώτ. νομ. (κατ. ή) ά διγέστα σύγγραμμα περιλαμβανόν κατά συστηματικήν διάταξιν τού ρωμαϊκού δικαίου || είδ. έτέρα όνομασία των Πανδέκτων βλλ. τού 'Ιουστινιανού.
διγερς (ια) 'Ηα, «οι στρουθίοι».
διγερσλήη (ή) νεώτ. φαρμακευτική ένωσις έξαγομένη έκ των φύλλων τής δακτυλιδίτιδος.
διγκο (ό) νεώτ. ζωολ. είδος άγρίου κυνός τής Αιστραλίας.
διγλημ-ατος (τό) νεώτ. γένος ύδατινών σκυλίκων.
διγλημοσ-ον ένλ τής όράσεως, ό έχων δύο γλημσά: κόρας ήτοι όφθαλμοίς: Θεόκρ.Έπιγρ.δ καταταξίς δάκρυσι διγλημσούσων.
διγλυκολικόν όξύ (τό) νεώτ. όργανική ένωσις τής ομάδος των όξωέων.
διγλυφον (τό) νεώτ. άρχιτεκτονικόν κόσμημα φέρον δύο γλυφάσ' πρβλ. τρίγλυφον.
διγλύφοσ-ον μτυν. ό έχων διπλάς γλυφάσ, έντομιάς: Γρηγ.Νύσσ.1,92 D καθάπερ γάρ έστιν ίδειν έν τοίς πλάσμοσι τάς διγλύφοσ μορφάς, άς μακωνάται πρός έκκλησίν των έντυχησόντων.
διγλωσσία (ή) μον., νεώτ. κ. δημ. τού όμιλούν έθνος ή άτομον δύο γλώσσας: Βαρνάβ.Έπ.19 2) τού έχον έθνος ή άλλην όμιλουμένην καί άλλην γραφομένην γλώσσων.
διγλωσσών (τό) νεώτ. γένος αιγιολιδών πτηνών 2) γένος σταφυλιδών κολεοπτέρων έντόμων.
διγλωσσος (ή)-οίη κ. νεώτ. κ. δημ., άπτ. διγλωττος ό έχων δύο γλώσσας: Βιάδ.ΑΓ' 9,273 τέτιθε φθέγγατο διγλωσσός μελόφρονος στόματι 2) ό όμιλών δύο γλώσσας: Θουκ.4,109 αϊ οίκοιναίτις έμυμεικτοίς έννεσι Βαρβαρών διγλωσσών, Διόδ.Στ. 12,68 αϊ δέ είχαν όχλον Βαρβαρών διγλωττων || μτυν. τού άρα καί ούσα, ό διγλωττος ό όμιλών δύο γλώσσας, όδεν ό διερμηνεύς: Πλάτ.Κράσο, 28 ύπόκειμαι τινά των παρ' αύτῳ διγλωττων πρός τή τέχην' || ένλ έπηρωφών, διδύκων, νόμων,

ό συντεταγμένος εις δύο γλώσσας· 3) μτγν. υπ. δόλιος, άπατηλός: ΠΔ Σοφ.Σειρ.5,9 ούτως ό άμφοτερός ό διγλωσσός, Χρυσ.Σιβ.2,321 φευδύο διγλωσσών ανθρώπων· πρβλ. Ήσ. Διόδωτος· 4) νεώτ. τό ούδ. ώς ούσα. τό διγλωσσών βλλ.

διγλωσσώ-τω μον. άττ. -τω ό μιλώ δύο γλώσσας: Παμμ.Γ Μικ.Παλ.245 Β τών Κρωτικής επίσκοπον, άνδρα λόγιον άντα και διγλωσσούτα.

διγλωχιν-ινος (ό,ή) κ. διγλωχιν-ινος (ό,ή) μον. κ. νεώτ. ό έχων δύο γλωχίνας, γλωσσίδια: Παυλ. Αλφ.348· 2) νεώτ. άνατ. διγλωχίν βαθείς ή μητροειδής ή κολλοκοιλιακή βαθείς της άριστεράς κοιλίας της καρδιάς.

διγλωμία (ή) μον. κ. νεώτ., δημ. διγλωμιά τό έχων διττήν γνώμην περί ενός και του αύτου πράγματος, διδωμία: Άγμ.Όνειροκρ.11,8 τούτο άπιστίαν και διγλωμίαν τού ίδόντος σημαίνει.

διγλωμω-ον μτγν. κ. νεώτ., δημ. -π-ο ό έχων δύο γνώμας περί ενός και του αύτου πράγματος, διδωλωμω, άσταθής, ό έπομφοτερίζων της γνώμης: Σιμπλκ.Επικτ.134 D, Διογεων.4,32 δίχολοι γνώμασι οίσαί διτροποι έπι τών διχονώμων, ΑΒ378,29 άλλοπρόσαλλος... διγλωμω, Πατμ.Τρισεύ.49 όσα είν' ή θάλασσα δολερά και διγλωμν, Πολιτ. Έκλ.Τραν.180,23 όλο μουρτάρια και ξαντά σ' τού διγλωμν τή σάρκα.

διγλωμνω-νος (ό,ή) σχολ. διγλωμω βλλ.

διγωμία (ή) μτγν. διπλός γμός βλλ.2), διπλοΰς φόρος: ΠΔ Κριτ.5,16 εις τί εκάσθων άναμείων της διγωμίας τού άκούσαι συρισμού άγγέλων.

διγώνοτας (-η-οιν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. επί φιλίας, ό έχων δύο γόνατα, δύο κόμβους: Δισσκ.4,189 διγόνατα κλιώνα· 2) δημ. επί σωλήνων, εκ σιδήρου, λευκοσιδήρου, ηηλού κττ., τό δια δύο καμπυλώσεων αύτου έχων δύο στόμα έκροής ή εισροής: διγόνατα κιούγια.

διγόνι (το) δημ. επί άρνών, ό εκ δευτέρας γονής τού ποίμνιου, όφειγνής, όφισμα, φιάκι, φιάρι.

διγονία (ή) επί ζώων, ή ιδιότης τού τικτειν άνά δύο, διδυμα: Άριστλ.ΖΓ 719 α,24 τών διγονίαν ποιοιμύων ζώων.

διγονοπόρα (ή) νεώτ. γένος ύδριπιδών σκυληκών.

διγόνος-ον παθ. ό δics γεννηθείς (έπιθ. τού Διογύσου): Εύρ.Ιπν.560 διγόνιο βδάχου· 2) ό διασός, ό εκ δύο όμοις: Εύρ.Ήκ.1178 διγωνα σώματα έν χθονί κειμένα· || εβδ. επί ιμάντος, λωρίου, ό δics περιελισσόμενος, ό διπλάσος τό μηκος ή ό διπλός τήν κατασκευήν: Σοφ.άπ.129 Ιδού δέ φοινον μάσθλητα (ιμάντα) διγώνου· 3) Ήσ. ε διγόνος, περιστερά (ό βράγρ, διγόνος βλλ.).

διγόνος-ον κ. νεώτ. ενεργ. επί ζώων, ό δics τού έτους τικταν: Έμπ.69· 2) ό τικταν δύο όμοι, διδυμο: Ήσ. ε διγόνος, περιστερά· 3) μτγν. ό εκ δύο ή πλειόνων γυναικών (ή πθ. άλλοφύλων) γόνουος ήτοι τέκνα κτώμενος: Μαν.5,291 θρηάτορες... γυναικών· διγμοι, διγνοί θ' άμα και διπολιται.

διγνώ-τω μον. τικτω δics ή τικτω διδυμα: Φιλόν.ΐω.εις Άριστλ.ΖΓ 17,29.

διγρογον (το) νεώτ. μουσ. δίχρωμον βλλ., ρυθμική ύποδιείρασις άντιστοιχοΰσα προς έν δεκάτον έκτον τού όκταήρου· 2) έν τή βυζ. μουσ. σημείον τιθέμενον επί θ'όβγίου προς δήλωσον ότι πρέπει τά ληφθθ μετά τό έπερμύειν εις τήν άρσην τού προηγουμένου.

διγυοκτία (ή) νεώτ. γένος άκαριδών άραχνών.

διγύφω (το) δημ. άλεικτιών έργαλείον, δι' όύ άποσπώνται από τού βουθού ή τών άκτών τά άστρακα.

διγυράματος-ον μτγν. ά. διγυράμος: ό συγκείμενος εκ δύο γραμμάτων, άτιγώνος: Φιλόν.Γραμμ.191 φύ... διγυράματος έπιρρη.άτος.

διγυραμικός-ή-όν νεώτ. γεωμ. ό δics γραμμικός

βλ. βλ. διγυραμική μορφή (ή προκύπτουσα έξ ενός συστήματος η γραμμικών μορφών).

διγυράμος-ον μον. κ. νεώτ. ό συγκείμενος εκ δύο γραμμάτων, διγυράματος: Μοσχ.όπ.20 ά τι γάρ αύτών μονόγυραμα και διγυραμα και έτι τριγυραμα· 2) νεώτ. ό συγκείμενος εκ δύο γραμμών.

διγυός-ον ό έχων δύο γυία, μέλη: Μαρτιν.Καν.9,989· || δβ. ειδ. μουσ. όρος προς έλεγχήσιν τού διγυίου βλλ., ό έχων δύο μέλη: Άριστλ.Κ 38 Ποίων διαγυιος εκ μακρός θέσεως και βραχείας και μακράς άρσεως... διαγυιος μέν ούν είνται οίον διγυιος· τού γάρ χριτά σημείους.

διγυνα (τα) νεώτ. τά άνθη ών ή ψόδη ή φέρει δύο στυλοκούς ή άποτελείται εκ δύο καρποφύλλων.

διγυνία (ή) νεώτ. βοταν. κατηγορία περιλαμβάνουσα φυτά έχοντα δύο στήματα.

διγυός-ον (γύη) ό περιλαμβάνων δύο γυας βλλ.

διγυνία (ή) μτγν. ή γυνία ή σχηματίζουμένη έξ ύποθετικών άγομένων γραμμών εκ τών κυρίων σημείων τού όριζόντος: Αδμ.π.Άετ.3,163.

διγώνιος-α-ον (ο) νεώτ. ό έχων δύο γυνας.

διδαγμα-ατος (το) κ. μον. κ. νεώτ. μάθημα, εκπαίδευσις, διδασκαλία, τό διδάσκειν: Ήπ.Άγμ.1, Άριστφ.Νεπ.668 όστ' άντι τούτου τού διδάγματος μόνον διαφιλιώσω σου κόκλην τήν κέρδοπον, Ξεν.Ήπ.9,10 ειδήναι δέ χρύ διδάγμα έστι και τό ποησιμύ μόν προδύνασαι, κλιωμύ δέ έγειρεσθαι, τά ύψηλά διδάγματα τού Εύαγγελίου· 2) τό δι' όύ τις διδάσκειται: Εύρ.άπ.13 (Βελερεφόντης 22) ό γάρ χρόνος διδύμα παικιλάτων, Μοσχ.άπ.27 ταύτα λέγω πείσιν τά διδάγματα τοις άνεράστοις· 3) νεώτ. έπιστημονικών ή φιλοσοφικών πόρισμα, κανών, άξιωμα: ήθικών- φιλοσοφικών- βιοτικών- κοινωνικών- γραμματικών διδάγμα· 4) νεώτ. τό εκ τής πείρας έξαγομενον μάθημα: άπεκόμισα πολλά διδάγματα εκ τών συμφορών· 5) μτγν. άπόδειξις: Πλούτ. Γόλδ.17 και προδύσω περιήν μέγα διδάγμα τού μηδέν άπρακτον είναι.

διδαγματουργία (ή) μον. διδάγμα, διδασκαλία: Βολα.Συντ.Καν.1,4.

διδαγμασώνη (ή) μτγν. ή εκ διδασκαλίας γνώσις, ή διδασκαλία: Δωροθ.π.Ήφαιστ.Άστρ.2,19.

διδάκνα (το) νεώτ. ζωολ. γένος λιμνοκαρδιδών μαλακίων.

διδακτάρ-ηρος (το) μτγν. μάστιξ βοών, βουκέντρα: Άκυλ.ΠΔ Κριτ.3,31.

διδακτάριος-α-ον κ. νεώτ. διδακτικός βλλ.

2) τό ούδ. ώς ούσα, διδακτάριον άπόδειξις: Ήπ. Διαίτ.39 άλλ' αύτό τό πρήγμα επικαιρότατον έστιν διδακτάριον· 3) νεώτ. τό ούδ. ώς ούσα, διδακτάριον κτήριον έν φ ή διδασκαλία, σχολειον.

διδακτικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ό Ικανός, ό έπιτήδειος εις τό διδάσκειν: Φιλ.2,412 διδακτική χρησημένος άρετή προς τελείωσιν, ΚΔΤμ.1,3,2 δεί ούν τών έπισκοπον άνεπιλητων είναι... φιλόξενον, διδακτικόν· 2) νεώτ. κ. δημ. ό αναφερόμενος εις τό διδάσκειν, εις τήν διδασκαλίαν: διδακτική μεθοδος· || τό θηλ. ώς ούσα, διδακτική κλάδος της παιδαγωγικής αναφερόμενος εις τήν μεθοδον τής διδασκαλίας: ειδική- γενική διδακτική· 3) νεώτ. κ. δημ. ό έξ όύ τις διδάσκειται: διδακτική συζήτασις- διάλεξις- όμιλία· || νεώτ. ειδ. διδακτική πησις χαρακτρισμός ειδους άρχαίας ποιήσεως περιεχομένης διδάγματος ποιητα ή θηκα παραγγέλματα, οια ή τού Ήοιδου· || νεώτ. κ. δημ. διδακτικά βιβλία κ. ώς ούσα διδακτικά τά έν τού σχολείου προς χρ. τών μαθητών βιβλία, δι' ών και έφ' ών γίνεται ή διδασκαλία.

διδακτικώς έπιρρ. νεώτ., μον. -ικα μέτα διδακτικής Ικανότητος· 2) συμφώνως προς τούς κανόνες της διδακτικής βλλ.2).

Διδασκαλία (ή) νεώτ. τὸ δέξιμα ἢ ὁ τίλος τοῦ διδασκτορος βλ. : Διτριβή ἐπὶ διδασκαλίᾳ.

Διδασκαλικός-ή-όν νεώτ. ὁ τῶν διδασκτορῶν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν διδασκτῶν ἢ τὴν διδασκαλίαν : διδασκ-βλ. Λογία-διτριβή - ἐξετάσεις.

Διδασκαλικός ἐπὶ πρ. νεώτ. ὡς διδασκτωρ.

Διδασκτῶν-ή-όν κ. ὅς-όν κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ πρ. μ. τὸ δευδιδαχόμενος, ὁ ὑπὸ τῶν διδασκτῶν : Σοφ. Πλ. 344 ἀπάντα γὰρ σοὶ τὸν νότον νοουβήτηματα κείνης διδάσκει, κοῦδέν εἰς σαυτῆς λέγεις (= ἐδιδάχθησαν εἰς σέ ὑπ' ἐκείνης), ΚΔ Κορινθ. 2, 13 "Α καὶ λαλοῦμεν οὐκ ἐν διδασκτοῖς ἀνθρώπινης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν διδασκτοῖς Πνεύματος ἁγίου" 2) κ. νεώτ. ὁ ὄν δυνάμεθα νὰ διδοχθῶμεν, ὁ διὰ διδασκαλίας καὶ πείρας, μελέτης μονθάνομενος : Πινθ. Ν 341 ὅς δὲ διδάσκει φεφενός ἀνὴρ, Σοφ. ἀπ. 843 τὰ μὲν διδάσκει μανθάνω, τὰ δ' εὐρετὰ ζητῶ, Πλάτ. Πρωτ. 328 C διδασκτὸν ἀρετῆ, Ἰσοκρ. 13, 20 καθ' ὅσον κατ' διδασκτὸν" 3) τὸ οὐδ, πληθ. διδάσκει τὰ ὄν ἐπιτρέπει ἢ διδασκαλίᾳ, ἀντιβ. τῶ ἀρετῆ : Σοφ. ΟΤ 300 ὡ πάντα ναμὶν τεύρεται, διδάσκει τε ἀρετῆ τε" 4) μνη. ἐπὶ ἀνθρ. ἐμπειρος, εἰδήμων πνός, ὁ ἐξηρακμένος, ὁ μαθημένος : ΠΛ Μακκ. 1, 47 καὶ οὗτοι διδάσκειτο πολεμου" || διδασκτός θεοῦ δευδιδαχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεοδιδασκτός : ΠΛ Ἡσ. 54, 13 καὶ πάντα τοῦς υἱοῦς σου διδασκτός θεοῦ, ΚΔ Ἰω. 6, 45.

Διδασκτρία (ή) μνη. διδασκαλική, διδασκαλία : Ψ Χρου. 7, 259, 44 ὡ πάσαν κακῶν ἔβα διδασκτρία.

Διδασκτῶν (τὸ) μνη. νεώτ. συνθ. κατὰ πληθ. τὰ διδασκτῶν ὁ μισθὸς τῆς διδασκαλίας : Θεοκρ. 8, 86 ἴχαναν τῶν μισθῶν δισωῶ τὰ διδασκτῶν τοι αἴγια, Πολυδ. 6, 186 τῶ δὲ παιδεύοντι διδασκαλία, διδασκτῶν, - διδασκτῶν ἐτελέη - ὑπεροκα - μέτρια.

Διδασκτύλα (τὸ) νεώτ. ἐπὶ ζῶων, τὰ φέροντα δύο δακτύλους εἰς ἕκαστον πόδα.

Διδασκαλικός-α-ον μνη. ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος δύο δακτύλων : Σέξτ. Ερμ. Μαθ. 10, 156, Γαλ. 12, 495. **Διδάκτυλος**-ον μνη. διδασκαλικός βλ. : Ἰπν. "Ἀρβ. 7, Θεοφρ. Φι 9, 5 διδασκτύλα τὸ μήκος" 2) νεώτ. βοταν. γένος ἀγρωστωδῶν φυτῶν.

Διδασκτῶν-ορος (ὁ) κ. ἢ) νεώτ. τίλος διδόμενος εἰς πτυχίοχον τοῦ πανεπιστημίου κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς ὑποβληθείσης ὑπ' αὐτοῦ πρωτοτύπου πραγματείας : διδασκτῶν τῆς φιλοσοφίας - τοῦ δικαίου - τῆς χημείας - τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

Διδάξιμος-ον νεώτ. ὁ ἀξίος νὰ διδασχθῆ" 2) ὁ διδασκτὸς βλ. 2).

Διδάξις-εως (ή) κ. μον. διδασκαλική, διδασχῆ : Ἀριστ. Φυσ. 202 α, 32 ἡ διδασχῆ καὶ ἡ μάθησις.

Διδασκαλικόν (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. πολιτικὸν, δημ. δασκαλικὸν ὁ τόπος, τὸ κτήριον ἐνθα γίνεται ἡ διδασκαλία : Σουίδ. ἐπὶ διδασκαλικόν τὸ σχολεῖον" : Σοφ. ἀπ. 120, 3 εἰς τὰ τῶν σοφῶν διδασκαλεῖα, Θεοκρ. 7, 29 ἐπιπεσόντες διδασκαλεῖα παίδων .. κατέκοψαν πάντα, Λοχιν. 1, 9 ἴνασι τῶν παῖδα τῶν ἐλευθέρων εἰς τὸ διδασκαλεῖον, Λουκ. Ἐνῖν. 1 ἀρτι μὲν ἐπεπαύην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν" || γεν. σχολ. ἐκπαιδευτικός : Ἐπικ. ἀπ. 50 τὰ διδασκαλεῖα τῶν ῥητόρων, - τὸ Σικρατικὸν διδασκαλεῖον" || μνη. εἰδ. χοροδιδασκαλεῖον, χορηγίον βλ. Ἄρμων. 148 χορηγίον, τὸ διδασκαλεῖον : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 7, 9 εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν ὀρχηστῶν, Πολυδ. 9, 42 χορηγίον τὸ διδασκαλεῖον ἀνώμασεν" 2) νεώτ. εἰδ. ἀνώτερον σχολεῖον, ἐν ᾧ ἐκπαιδεύονται οἱ διδασκαλοὶ εἰτε τῆς μέσης εἰτε τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδευτικός : διδασκαλεῖον μέσης - δημοτικῆς ἐκπαιδευτικός" || συνθ. ἀνευ ἄλλου προσδιορισμοῦ, τὸ ἴδιον εἰς ὁ ἐκπαιδεύονται οἱ δημοδιδασκαλοὶ : Μαργαρίτιον διδασκαλεῖον, διδασκ- Ἰωαννίνων" 3) μνη. κατὰ πληθ. διδασκαλεῖα τὰ διδασκτῶν βλ. λ. : Ψ Ηρ. Β. Ὀμ. 26.

Διδασκαλεῖμα-τος (τὸ) νεώτ. ἡ διὰ νοουβήτησεως καθοδήγησις, τὸ ὀργάνημα" || ἡ διὰ προδιδασκαλίας εἰδήμησις, ὀδηγία πνός πρὸς ἐνέργειαν κ. βίαις πρὸς ἀνοικωσιαν, μαρτυρίαν κττ., τὸ δασκάλεμα.

Διδασκαλία (ή) κ. νεώτ. τὸ διδόναι, ἡ διδασχῆ : Πινθ. Π 4, 102 φαιμ διδασκαλίαν χεῖρμον οἰσιν, Πλάτ. Πολ. 493 β, Ἐν. Κ 7, 8, 24 ἀσθη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία, Ἰουστ. Πρωτ. Ἐρωτ. 3, - διδασκαλία μουσικῆς - μέθοδος διδασκαλίας, - ἐνιαυτὸ διδασκαλίας" || διδασκαλίαν ποιούμεσι | μετ' αἰτ. κ. ἀπαρ. | διδασκω : Θεοκρ. 2, 42" || διδασκαλίαν παρέχω χρησιμεῖω ὡς μόνημα, ὡς διδασμα : Θεοκρ. 2, 87 νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενομένη διδασκαλίαν παρέξει" || ἐκ διδασκαλίας ἐκ μαθησεως ἀντιβ. ἐξ ἔθους : Ἀριστ. Ηθ. Νικ. 103 α, 15" || νεώτ. κ. νοουβησία, ὑπόδειξις, δασκάλεμα" 2) εὐκρινῆς, σαφασφῆσις : Ἀριστ. Ποιητ. 1456 β, 5 τὰ μὲν δεῖ φαίνεσθαι ἀνευ διδασκαλίας, τὰ δὲ ἐν τῶ λόγῳ ὑπὸ τῶ λέγοντος παρασκευάζεσθαι" 3) μνη. κ. νεώτ. τὸ ἀνοικῶν τῶν διδασκτῶν βρησκείας πνός ἢ ἐπιστήμης ἢ φιλοσοφικοῦ συστήματος : ΚΑ Πτ. 1, 9 ἴνα δυνατός ἢ καὶ παρακαλεῖται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τὸ ὑγαινοῦν, - ἡ διδασκαλία τῶν ἑταικῶν, ἢ Χριστιανικὴ διδασκαλία" 4) πάπ. ἐπίσημον γραφικὸν πληροφορίων : Πάπ. πρὸς εἰδῶς τῆς ἡμῶν διδασκαλίας" 5) ὁμολ. ἐπίσημος ἀναφορά, πληροφορία : Πάπ. ἐπιπέδωκα ἡμῖν ταύτην τὴν διδασκαλίαν" || πρὸς διδασκαλίαν πρὸς γένωσιν" 6) ὁμ. πάπ. τιμητικὴ προσφώνησις" 7) ἐπὶ χοροῦ, προπαρασκευ. Δομητ. πρόβα : Σικρ. 147, 5, Πλάτ. Γοργ. 501 β τὶ δὲ γ' ἢ τῶν χορῶν διδασκαλία .. σὲ ταῦται τῆς σοὶ καταφαίνεται, Πλάτ. Ηθ. 1078 α ἢ περὶ χορῶν λόγοι καὶ διδασκαλία" 8) κ. νεώτ. ἐπὶ δράματος, παραστάσεως : Πλουτ. Κηδ. πρῶτον γὰρ διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους εἶ νεῦο καθέντος, ΑΠ 7, 37, - ἡ διδασκαλία τῶν Περσῶν τοῦ Αλκυλῶν" || κατὰ πληθ. διδασκαλία κατώλονος διδοχθέντων δραμάτων μετὰ τῶν ποιητῶν, χορηγῶν, τῆς χρονολογίας τῆς ποροστάσεως κ. ὁ σχετικὸν πληροφορίων : Διογ. Α 5, 26, Ἀθην. 235 Β Καρπίτος ὁ Περγαμῶν ἐν τῶ περὶ διδασκαλίαν εὐρεθῆναι φησιν.

Διδασκαλικός-ή-ον κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ τῆς διδασκαλίας ἢ ὁ ἀρμόζων τῆς διδασκαλίας, ὁ πρὸς διδασκαλίαν κατόλληλος, ἱκανὸς ὁ διδασκτικός : Φιλῶλ. 1 διδασκαλικός τινος, Πλάτ. Γοργ. 455 α οὗδ' ἀρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τὸν δικαστηρίων τε καὶ ἄλλων ὀχλῶν, Ἀριστ. Μεταφ. 982 α, 13" || κ. συγκριτ. ἀγέρας : Ἀριστ. Μεταφ. 982 α, 13" || τὸ θηλ. ἡ διδασκαλική (ἐν. τέχνη) ὡς οὐσα, ἡ περὶ τὴν διδασκαλίαν τέχνη : Πλάτ. Σοφ. 231 Β τούτου δὲ διδασκαλική, διδασκαλικῆς δὲ παιδευτικά" || τὸ οὐδ, τὸ διδασκαλικὸν τὸ κατόλληλον, πρὸςφορον ἢ ὠρισμένον πρὸς διδασκαλίαν, τὸ διασφαπτικόν : Πλάτ. Νόμ. 813 β Πλουτ. Ηθ. 406 β φιλοσοφία δὲ τὸ σοφὸς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπασματικὸν μάλλον ἢ τὸ ἐκπαιθῶν" || κ. περιφορ. ἢ σχολαστικὸς : Ἐρμ. 18, 2 || τὸ πρὸς ὀδυστικὸν καὶ διδασκαλικὸν | περὶ τοῦ Ἰωσφ. 107 α, 13" 2) πάπ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα, ἡ διδασκαλική (ἐν. ὀρολογία) συμφωνητικὸν προσώφειος μαθητευομένου : Πάπ. κυρία ἡ διδασκαλική" 3) πάπ. κ. μον. τὸ οὐδ, ὡς οὐσα, τὸ διδασκαλικὸν τὸ διασφαπτικόν, ἀναφορά πρὸς διδασκαλία 5) : Πάπ. Πρακτ. 2, 10 ὁ δ. Δουκωγιῶν ἐν λ. οἱ εὐλαθεῖσταισι μοναχοῖ .. ἐπέδωκαν διδασκαλικῶν" 4) μνη. κ. νεώτ. εἰδ. γραμμ. διδασκαλικὸς τόπος, διδασκαλικὸν χωρίον τὸ χωρίον ἐξ ὁ ἐξάγεται ἐκδόλιος ἢ ἐρμητικὸς λέξεις τινος ἢ πράματος | ἰσαας classicai) : Στόκ. Π. 5, 857" 5) μνη. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν διδασκτῶν

Διδασκαλία (ή) νεώτ. τὸ δέξιμα ἢ ὁ τίλος τοῦ διδασκτορος βλ. : Διτριβή ἐπὶ διδασκαλίᾳ.

λον : Γρη.Ναζ.π.Θα.Στεφ. έν λ. διδακκαλική βακπρία, - διδακκαλικός μαθός, - διδακκαλική όρσοπονία' || νεώτ. τó θλ. ώς ούα. ή διδακκαλική τó έπάγγελμα τού διδακκαίου.

Διδακκαλικός ή έπίορ. κατά τρόπον διδακτικόν : Πλάτ.Κρατ.388 Κ καλώς δ' έστι διδακκαλικός' || κ. συγκοτ. -ώτερον : Διόφ.1,474 Τ διδακκαλικώτερον δε όποδιέξωμεν τó ζητούμενα διά μεδόωμεν. Έρωγ.Εύρ.1,1' 2) μγν. κατά τόν τρόπον τού διδακκαίου, δασκαλίστικα : Πολύδ.3,5 συμβάνει δε τούς πλάστους τών Βουλομένων διδακκαλικός ήνι όποδεικνύειν περί τών τούστων.

Διδακκαλίον (τό) ό νεώτ. τó όποκειμενον είς μόδιον, τó μόδιοςας έπιδεκτικόν, έπιστήμη ή τέχνη : Ηρ.5,58 ό Γεφυραίοι, άλλα τε πολλά οίκοσάντες τούτην τήν χώραν είσήγαγον διδακκαλία είς τούς Έλληνας' 2) κ. μον. τó μόδιον Σουίδ. «διδακκαλίον αυτό τó μόδιον» : Ξεν.Ιαν.11,5 ή μείς γε μέντοι τó κράτιστον τών διδακκαλίων νομίζομεν, Ευστ.Πον.291,40 εκμαρταμενον εύφωδός τού καλού στρατηγού διδακκαλία' 3) μγν. κατά πλθ. διδακκαλία άμοιβή διδακκαίου, διδακτρα Βλλ. : Πλάτ.Άλξ.7 μετεπέμψατο. . Άριστοτέλην, καλά . . διδακκαλία τέλεσας αυτόν.

Διδακκαλίσοα (ή) νεώτ. θηλ. τού διδακκαίος Βλλ., διδακκαίος γνήθ. δασκάλα.

Διδακκαλιστής (ό) νεώτ. ό φοιτών είς διδακκαλείον, ό σπουδάζων όπως γινέται διδακκαίος' || κ. ό άπόφοτος διδακκαίος.

Διδακκαίος (ό) κ. μον. κ. νεώτ., όημ. δασκαίος Βλλ. (κ. θηλ. ή διδακκαία) ένί προα. ή γεγονητων διδακκαίων : Ύμν.Έρω.556 μετρίος διδακκαίος, Αλαχ.Πρ.110 πυρός προήν κισοσίαν, ή διδακκαίος τέχνης πάσης βροητός πένην, Δημόκρ.76 Ξυμφορή γίνεται διδακκαίος, Θουκ.3,82 ό δέ πόλεμος . βίαιος διδακκαίος, Λουκ.Τιμ.33 πενία διδακκαίος τών άριστων' 2) κ. νεώτ. ένί προα., ό έχων ώς έπάγγελμα τó διδακκαίον, έπίω γράμματo, ό εξ επαγγέλματος διδακκαίος : Σοφ.όπ.112,8 διδακκαίον λαδών, Πλάτ.Άλκ.1,109 Δ φοιτών είς διδακκαίον, ός σε έδίδασκε γαιγινυώσκειν τó δικαιότερόν τε και άδικότερον, Λουκ.Μακρ.6,21 διδακκαίος έγένητο Καίσαρος, διδακκαίος χοροό - μουσικής - ξένων γλωσσών' || νεώτ. είδ. ό δημοδιδακκαίος 3) όμ. ένί προα., είδ. ό διδακκαίος τού χοροό, τού διθυράμβου ή τής τραγώδιος ή κ. αυτός ούτος ό ποιητής τού διθυράμβου ή τού δράματος' Ησ. κ. πός ό ενεργών τι περί τήν δραματοποιόν και τήν τών έγκυκλίων χοροών παρασκευήν', Άρκοπ. έν λ. 'Ιδίως διδακκαίους λέγοιτο τούς ποιητάς τών διθυράμβων ή τών κωμωδιών ή τών τραγωδιών' : Κραστίν.256 Γτω δέ και τραγωδίας ό Κλεομάχου διδακκαίος, Άριστ.Όρν.912 πάντας έσμέν οι διδακκαίος Μουσικών βεράσποτες ότρηροί, Έπίηρ. διδακκαίος τού μεγάλου χοροό' 4) μον. είδ. οικουρениκός διδακκαίος, ό προϊστάμενος τών καθηγητών τού πανδιδακκαρίου τής Κηλόωας περί Δουκάτη. έν λ. '|| έκείλ. διδακκαίος τής οικουρениκής ή οικουρениκός διδακκαίος ένί τών πατέρων τής εκκλησίας : Μηναί.1,30 μνήμη τών έν Άγίοις πατέρων ήμών και οικουρениκών διδακκαίων, Βασιλείου κτλ.' 6) έκείλ. εξηγητής τού θεόλου, άξιωμα έκκλησιαστικόν κατά τούς άποστολικούς χρόνους : Κδ.Κορινθ.11,12,28 και ούς μέν έθετο ό Θεός έν τή εκκλησία πρώτον άποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδακκαίους' || όδ. βραδύτερον τιμητικός τίτλος είς τούς πατέρας τής εκκλησίας, τούς άνατύχοντες τó δόγματo τού Χριστιανισμού : Μηναί.1,30 Έσπερ. ή πίστις επεκράτησεν... διά τών Άποστόλων, διά τών διδακκαίων (ένί τών τριών Ιεραρχών)'

7) νεώτ. διδακκαίος τού γένους τιμητική προσωνυμία είς τούς πρό τής άπελευθερώσεως τού γένους διαπρήφοντες λογίους : ό Κοραής, ό Γαλξής και οι λοιποι διδακκαίος τού γένους.

Διδακκαίος ποι. διδακκαίος : Ησιόδ.Έρω.64 Άθήνην έργο διδακκαίος, πο' υβαίθαλον Ιστών ύφαινειν, **Διδακκαίος** κ. μον. νεώτ. κ. όημ. έν. άπαρφο. διδακκαίος κ. -έμεν, μέλλ. -άξω, μέσο. -όξομαι, ποθ. -αχθίσσομαι, άόρ. -αξα, ποι. -ακκισα, μέσο. -αξήμην, ποθ. -αθβην, παρακ. δεδιδαγα, ποθ. -ίθαγμαι, ποθ. οι. πρόμ. ποιοούμι τήν γνώσταν, σοφές, άνηλικητός είς έτερον, μετoδιόω είς τών γινώσκεις περί πητος, τού άνασκωνών τή ούτως, ώστε να τó νοήση και να τó μάθθ, τού τó μαθών : Δ.Ψ.307 Ζεύς τε Ποσειδών τε, και Ιηηούστας έδίδαξαν παντοίως, Πλάτ.Φαιδρ.276 τάλθηθ έδίδαξι, -διδαξίος τήν γραμματικόν, - τού έδίδαξε τήν τέχνην' || μτ. αίτ. προα. ώς κ. μτ. διηλής αίτ.προα. κ. πράμ. διαφωτίζωμ τινά είς τή τόν εκποδίζωμ, τόν κώνω να τó μάθθ 1) τó διδασκόμενον εκφέρεται κ. δι' έμροποθ. διορ.1 : Δ.Λ.382 άν χείρων έδίδαξε, Εύρ.Ιηη.252 πολλά διδακκαί κ' ό . . βίσιος, Άριστ.Νεφ.382 άπό ούδέν ηω περί τού πατάγου και τής βροντής η' έδίδαξε, Πλάτ.Συμπ.201 Δ ή δθ και έμε τά έρωτικά έδίδαξεν, -διδαξίος τούς μαθητάς χορόν' || όμ. έν. άπαρφο. : Δ.Ε.51 έδίδαξε γάρ Άρτεμις ατά θβαλειν άγρια πάντα' || πολλάκις κ. κτ. παράλειπον τού άπαρφο. (συνήθ. έρεμαι, ενισαι) : Άριστογυν.π. Στοθ.3,4,106 πολλοι άδικηθέντες ύπό άπτόρων τούς υιούς άτόρατος διδακκαίους, Χάρ.π. Άθην.12,520 F και άπικουρениκ ή αήλητης είς τούς βίηηητας έδίδαξεν πολλούς αήλητάς' || μγν., μον. κ. νεώτ. μτ. διατ. προα. (νεώτ. κ. άνάλυτ. ή κ. αίτ. πράμ. : Θεοδώρ.5,6 ό τήν κρδών ήνι δι' έτέρων όνομάτων διδακκαίον, ΕΜ348,49 Τζέζ.Λυκ.14,14 έδίδαξεν Έλλησι πρώτος Φοινίκια γράμματa' || όμ. παθ. μτ. αίτ. μόνων κ. έτος : Δ.Λ.631 τά σε πρoτι φασιν Άχίλλας δεδιδαχθαι, Ηρ.3,61 κώς γάρ άν γινώσκoi ός ούτ' έδιδάχθη ούτε οίθε καλόν ούδέν, Σόλ.Αη.17 γνράκος άσπί πολλά διδακκαίόμενος, Ξεν.Έλλ.2,3,45 διδακκαίόμενος ώς οι Λοκείσμοινοι... πιστεύοσιαν, -εδιδοχθη τήν φιλοσοφίαν ύπό τού Έγέλοιο, -εδιδοχθη η' άγαθά τούς άνθρώπους' || όμ. τó παθ. μτ. γεν. ήνομαι έμπερoς τνος : Δ.Π.811 πρώτ' έλθόν συν άχεσφι, διδακκαίόμενος πολέμοιο (= έμπερoπόλεμος)' 2) τó μέσ. διδάσκω έμαυτόν, σπαν. : Σοφ.Αντ.356 (ό άνθρώπος) και φέγγμα και άνεμύμεν φρόνημα και άστυνόμενος άγοράς έδιδάξοτa' 3) όμ. τó μέσ. σνήθ. ώς μεσοδουνομικόν διδάσκω τινά διά τού διδακκαίου | ίδιος ένί τού πατρός' 1' Προδώμ.467 κ διδακκαίος και διδάξεις διαφέρει. τούτα γάρ έστι τó δι' έαυτοθ, έκίνοθ δε τó δι' έτέροθ ατόν τά επιτήθειαν παρεχόντα : Πλάτ.Πρωτ.325 Β ούτω β' αύτοθ πεφυκότος οι αγαθοι άνδρες είς τά μέν άλλα διδακκαίοντες τούς υιούς, Αριστ.Πολιτ.132α,24' 4) τó μέσ. ώς ενεργ. π. ποιητάς κ. ηεζογρ. ίδιος μγν. : Πινδ.0,89 τó διδακκαίος δε τoi είδοθι ράητορον, Αριστ.Νεφ.783 ούκ άν διδακκαίμην σ' έτι, Πλάτ.Πολ.42 Ε και τού υιός ή άλλουσών άν διδακκαί χείρους θημουργοίος διδάξεται, Λουκ.Έυαγγ.10 τά δε θεία τά τ' άνθρώπινα ούκ είς μακράν σε διδόμεμαι' 5) νεώτ. όμ. άπολ. παρέχω διδακκαίαν, είμαι διδακκαίος : ό Πάττων ήγόρασε τούς κήπουσ τού Άκαδήςμοιο, όπου έδίδασκε, - ό διδάσκων δις διδάσκαται, πορομ. δασκαλε ποθ. διδακκαίος κ. νόμο έν εκράτιες | ένί άνθρώπων, ών οι πράξεις όν έναν σύμφωνοι τούσ λόγους τών' || νεώτ. άσκό τó επαγγέλμα τού διδακκαίου : έδίδαξε ένί είκοσάτην είς τού Πανεπιστήμιον -

εις τὸ Γυμνάσιον τῆς Κερκύρας 6) ὄμ. μτγ. κ. νεώτ. ὄμ. ἀπολ. κρητίτω : ΚΔ Ματθ.4,23 καὶ περιήγεν ἅπαν τὴν Γαλιλαίαν φ' Ἰησοῦ διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς· ὁ Κουμάς ὁ Αἰπυλλῶς περιήλθεν Δαμὴν τὴν Ἑλλάδα διδάσκων 7) ἐπὶ φιλοσόφων, ποιητῶν, ἱθικόλογων κτγ, ὑποστηρικτῶς ἀλθίβην, πρεσβίως : Ἰουλ.Λόγ.2,503 ποιητῆ διδάσκει, ὅτι... Σουίθ.ἔνλ.Σαμολῆς ἐβίβασκε περὶ τοῦ ἀθάνατον εἶναι τὴν ψυχήν, ὁ Ἐγλεῶς διδάσκει τὴν τριαδικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πνεύματος 8) ἀπολ. ἐξηγοῦμαι, διαφωτίζω : Αἰσχ.Εὐρ.431 πῶς δὴ διδάσων, Ἔουκ.2,60 ὁ τε γὰρ γνοῦς καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῃ καὶ ἐπὶ ἐνευθυμῆσ' 9) ὄμ. ἀπολ. μτ. ἐμῆροθ. προσδ. ἡ πλάγιου λόγου, ὑποστηρικτῶς τι δι' ἐπιχειρημάτων, ἀποδεικνύω : Ἔουκ.3,71 πέμψουσι δέ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας εὐθεῖς πρέσβεις περὶ τε τῶν πεπραγμένων διδάξαντας ὡς ξυνεφερέ... 10) μτγ. μτ. γεν. διδω σημεῖόν τινος, δεκνύω : Ἀρατ.793 διδάσκω χειμῶνος συναγερομένοιο 11) κ. νεώτ. ἐπὶ τῶν ποιητῶν τὸν διδιδράμῶν ἡ δραμάτων, προετοιμάζω τοὺς ὑποκριτὰς διὰ τὴν παράστασιν ἢ καὶ παριστῶ δρῆμα, ἀνοσιβάδῳ εἰς τὴν σκηνήν : Ἡρ.1,23 καὶ διδιδραμοῦν πρῶτον ἀνθρώπων... διδάξαντα ἐν Κορινθῶ, Ἀριστοτ.Ἰσθρ.1026 εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιβυμεν ἐξεδίδαξα νικῶν ἀπὸ τούτ' ἀντιπάλους, Πλάτ.Πρωτ.327 Δ ἄριστοι τινας, οἱεῖ περ ὅς περσῶν Φερεκράτης ὁ ποιητῆς ἐβίβασεν ἐπὶ Ἀρναίῳ 12) τὸ μέα. ἐπὶ ὄμ. σμγ. : Σειων.145 τασάκι δ' Ἰμερόντα διδάζόμενος χορὴν ἀνδρῶν, ἐδόδου νίκας ἄγλαον ἄρμ' ἐπέδασ.

Διδαχή (ἡ) κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ. διαφώτις, ἡ διὰ διδασκαλίας ἀδείξις, καθοδήγησις : Δμῶρμ.33, Ἔουκ.1,120 ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίους ἴδῃ εὐνηλλόφωνον οὐχὶ διδαχῆς ἐβούται ὡστε φυλάξασθαι αὐτούς, Πλάτ.Πολ.336 Δ οὐχ ὡς ἐπάναγκε μαθεῖν τὸ σῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένοιο, ΨΦωκ.ἄλ.69 οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδιδασκτος ἀκαθ, Βολαιώρ.Φωτ.3,110 τὴν πρώτῃ σου τῆ διδαχῆ δὲν θά τῃ ληρομνήσω 1) ἢ καὶ διδαχῆς λέγουσι τὸ μετὰ διδασκαλίαν, προσηγορῶν, εἰσηγησὸν ἄλλω ὁμιλεῖν : Ἡρ.3,134 ἢ μὲν δὴ ταῦτα ἐκ διδαχῆς ἄλλω (= ὅπως τὴν εἶχαν δασκαλέφει) 2) διδαχῆ ποιησθαὶ διδάσκειν : Ἔουκ.4,126 οὐκ ἂν ὁμοίως διδαχῆν ὄμω τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην 2) ἐν καθ' ἑκάστον κήρυγμα τὸ θεῖου λόγου, τὸ κρητίτων τὸν θεῖον λόγον : καθ' ἑκάστην Κυριακὴν θά ἔχωμεν διδαχὴν 3) ὁ θρησκευτικὸς λόγος (τὸ περιεχόμενον τοῦ κρητίτου) : αἱ διδαχαὶ τοῦ ἡλία Μηνιάτη, διδαχῆ εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ ἀσάτου 3) σύνολον κανόνων κ. παραγγελλόμενων, ἰδίως θρησκευτικῶν ἢ ἠθικῶν 4) διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ- τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας 4) διδαχὴ τῶν δώδεκα ἀποστόλων παλαιότητα διδαχῆς ρυθμίζουσα τὰ τῆς χριστιανικῆς λατρείας 5) Πάπ. στρατηγικὴ διδαχὴ κανονισμὸς στρατιοπικῆς ἢ ἐκπαίδευσις στρατιωτικῆς : Πάπ. ταυναντίον αὐτῶν τῆς στρατιωτικῆς διδασκαλίας πεποικιστῶν 6) Ἐπιγρ. διδασκαλία βλλ.β).

Διδάχων δημ. διδάσκω βλλ.
Διδάχος (ὁ) δημ. ὁ ἐκπαιδευτῶν, ὁ διδάσκαλος : Κορ.Ν Θ Κωμ.1,4,85 κὶ ἀργίγηθε ὁ διδάχος ὁ καλὸς μου 2) ὁ καθολικὸς ἱερεὺς φέρρος φάρμακ.
Διδάκη (ἡ) νεώτ. γένος σφαιροῦν ἐντόμων.
Διδεῖ (ἡ) διδῶν, δεῖ 1) ἦσ. « δεσμεύει ».
Διδεῖτα Ἐπιγρ. ὄσομα, μτγ. τοῦ βῆω, δένω, δεσμεύω : Ἐπιγρ. μαστιγοῦσα καὶ διδεῖτα.
Διδεκένιον (τὸ) νεώτ. κημ. ἀκόρετος ὄδρογονάνθραξ 4)ζογόμενος ἐκ ρητινέλαιων.
Διδελτον (τὸ) νεώτ. γένος προσωπαθῶν φυτῶν.
Διδελοφθαῖ (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογ. θηλαστικῶν μαρσιποφόρων.

Διδελοφύρας νεώτ. ὁ ἔχων δύο δελοφῶς, κοιλίας 1) ἀνατομ. ἄ. διειρητῆς μήτρα ἀνωμολία περὶ τὴν διάπλασιν τῆς μήτρας 2) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν τῆς οἰκογ. τῶν διδελουφιδῶν.

Διδελοφύται (οἱ) νεώτ. γένος ἑλλοδοκάρων φυτῶν.
Διδεμνιδῶν (οἱ) νεώτ. οἰκογ. χιτωνοφόρων ζῴων τοῦ ὄσοσ.σρ. τῶν ἀστέριων.

Διδεμνιον (τὸ) νεώτ. γένος διδεμνιδῶν ζῴων.
Διδεμνια (τὸ) νεώτ. γένος μετεκρινθῶν μυκήτων.
Διδεμοσις (ὁ) νεώτ. γένος σταυρανόων φυτῶν.

Διδημι, ἀσπαρ. οἰολ. διδῆν, ἐνεστ. γ' ἐν, προσ. δεῖ-δει 1) ἦσ., μτγ. διδεῖς-εἶσα-ἐν 1) Ἐπιγρ.1, μτγ. θηλ. διδῶουσα μετ' ἀναδ' ἡλαιο, μορφή τοῦ βῆω δένω, δεσμεύω 2) ἦσ. « διδῆμι δεσμεύω » : Πλ.Α.105 ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς ἴδῃς ἐν κμησίῳ διδῆ μόχοισι λόγοισιν, Ξεν. Αὐ.5,8,24 τοὺς μὲν γὰρ κύνας τοὺς χαλεποὺς τὰς μὲν ἡμέρας διδέσσι.

Διδῆν « δεῖσαι, Αἰολεῖς ».
Διδιάλη (ἡ) νεώτ. ναρκωτικῶν φάρμακον ἐκ διαλέης καὶ αἰθιδωμορφίνης.

Διδιδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογ. περιστεροειδῶν πτηνῶν.
Διδινιον (τὸ) νεώτ. γένος τροφιδινῶν πρωτοζῴων.

Διδόμενον οὐδ. μτγ. τοῦ διδοῦμι βλλ. 1) νεώτ. κ. ὄμ. ὡς ὅσα τὸ διδόμενον βάσις συλλογισμοῦ πρὸς ἐξαγωγήν συμπεράσματος : τὰ διδόμενα μὲ ἀναγκάζουτ' ἀνα πιστεύου εἰς τὴν ἐνόχην του.

Διδόμαι ἀσπαρ. τοῦ διδοῦμι βλλ.
Διδονίς (ἡ) νεώτ. γένος νυμφαλιδῶν ἐντόμων.

Διδουγκουλοσ (ὁ) γένος περιστεριδῶν πτηνῶν.
Διδραχμῶν (τὸ) μτγ. νόμισμα δύο δραχμῶν, διδραχμον βλλ. : Ἡρωμ. Μέτρ.60,4.

Διδραξί (ὁ) μτγ. ἀλετριόφωνο, γουδοῦχοι : Ἰερακασ.98 Κ ἐν εὐλίμῃ ἰδῶμι δύο διδρακμοσ ἐμλίω.
Διδράσκει συνβιβ. ἐν συνθέσει ἀπο-, συνπο-, δια-, ἐκ- διδράσκει ἀποδοξάζουσα, δραπέτεω, φεύγω δραμοσίην 1) ἦσ. « διδράσκω φεύγω » : Ἐδ-νῶν.1στ.255 Δ διδρακτα τοῦ καπνέλου, Πλούτ. Λούκ.9 παθόδρον ἀμειλίχωντα εἰς τὸν πολεμίων δεδράκοσ, Πάπ. ἀούλον δράσαντα.

Διδραχμιασ-α-ον μτγ. διδραχμιασ βλλ. : Ἐδ-δημ.1,ἀλητ' Ανθρ.2,17.

Διδραχμια (ἡ) πάλ. φῶρος διδραχμῶν ἐν Ἀλιγῆτρῶ.
Διδραχμιασ-α-ον κ. διδραχμιασ (ἡ) πάλ. ὁ δύο δραχμῶν τμῆν ἔχωσ : Κριτ.58 Δ.

Διδραχμοῖν (τὸ) νεώτ. κ. ὄμ. βλ. διδραχμοσ 4).
Διδραχμοσ (ἡ) -ῆ-οῖν) κ. μον. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ δύο δραχμῶν τμῆν ἔχωσ, ὁ δύο δραχμῶν ὄξιος : Ἀριστλ. Οἰκ.1353 α, 17 συμβουλεύων τὸν μόλιδον παραλύβανον παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὡσπερ ἐπύλωσιν, διδραχμον, Πολυδ.4,165 διδραχμοσ πυροί, - διδραχμοῖν) χαρτόσημοῖν 2) εἰδ. διδραχμοσ ἐπίλιτος ἐπίλιτος καρβῶνων μεθῶν καθ' ἡμέραν δύο δραχμῶσ : Ἔουκ.3,17 τὴν τε γὰρ Ποτιτίαν διδραχμον ἐπλίται ἐπερούσῃ 3) ὄμ. διδραχμοσ τόκοσ ὁ τόκοσ δύο δραχμῶν κατὰ μὲν ἡμισίαισ : Ἐπιγρ. 4) κ. νεώτ. κ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς ὅσα διδραχμοῖν) νόμισμα δύο δραχμῶν : Ἐπιγρ. Ἀριστλ. ΑΒ.10,7 ἦν δ' ὁ ἀρχαῖοσ χαρακτῆρ διδραχμον, ΕΜ.320,57 τὸ διδραχμον, βῶν ἔχον ἐπίσημον 5) μτγ. φῶρος ἐκ δύο δραχμῶν 1) εἰδ. φῶρος ἐκ δύο δραχμῶν, ἡ τὸ ἡμισι τὸν σῆλω τὸ καταδολόμενον ὑπὸ τῶν τοῦσῶν εἰς τὸ ἱερὸν τῆσ Ἰερουσαλήμ : ΠάΝεεμ.10,32 στήσομεν τῆ ἑρῶσ ἐντάλασ θουαίκα ἐπ' ἡμῶσ τρίτον τοῦ διδραχμῶ, ΚΔΜατθ.17,24 6) ὁ ἔχων βάροσ δύο δραχμῶν : Ἐδδημ.1,Γαλ.14,185 διδραχμοσ ὀκταί 7) τὸ οὐδ. ὡς ὅσα διδραχμον βάροσ δύο βροχμῶν : Γαλ. Μέτρ. Σταθ. 13,981 διδραχμα ἔχει ὀκταὶ β' 1) ἦσ. « διδραχμον, τὸ πέταρον τῆσ οὐγίας ».

Διδραχμοσ (τὸ) δημ. βλλ. διδραμῶν.
Διδραμηνεῖς (οἱ) πάλ. διδραμο βλλ.

διδυμοί [α] θηλ. πλθ. του διδυμοῦ βλλ.
διδυμοίον [τό] ὁ ὄρχις βλλ.: Ἰπν. Ἐντ. Παθ. 30.
διδυμοίος α-ον ὁ ἐκ διδύμων τῆς Μίλητου, ὁ κάποιος τῶν διδύμων: Ἐπιγρ. εἰς Νομ. διδυμοίων Μακλεισίων || εἰδ. ἐπιθ. τῶν διός καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς λατρευομένων ἐν διδυμοῖς ἢ Νικαίᾳ. [π. Ἀθην. I, 477 B] ἐν τῆσι ποιεῖται τοῖς διδυμοῦσι Διὸς || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Διὸς ἐν διδυμοῖς ἢ Γλαυτ. Ποιμ. 24: 2) μετρ. ὄνομα τοῦ μετρικοῦ ποδὸς τρίτου παύσαντος: Σχόλ. Ἡρασιτ. 161.
διδυμάνθον [τό] νεώτ. βοταν. γένος καμφρασιδῶν φυτῶν.
διδυμάνθρωπος [ὁ, ἡ, τό] ὁ πλῆττων δύο ἀνδρας Αἰογ. Ἐπτ. 849 διπλάσι μέριμναι, διδυμάνορα κακά [διωρῶ, διδυμ' ἀγανόρεια κακά ἢ -όρει ἀχη].
διδυμῶνα δοικ. του διδυμῶνα βλλ.
διδυμᾶρι [τό] δημ. κ. συνηθ. κατὰ πλθ. διδυμᾶρια τὰ διδυμα βλλ.: Βλαχου. Προπλ. 105 θαμάλια διδυμᾶρια, Καζ. ΝΟΚωμ. 3, 32, 68 στὰ δ- ἀδέφια.
διδυμάρια τῆς θαυμασπνέας [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος μυκηθινιδῶν μυκήτων.
διδυμᾶρικος η-ο δημ. διδυμός βλλ.
διδυμᾶσις -ιδος [ἡ] νεώτ. γένος κεφαλασιπιδῶν ἰχθύων, ὁπιοτῶν μ. ἐν ἀπολιθῶσαι.
διδυμᾶτοκος ὄμορ. τ. του διδυμᾶτοκος ὁ γενῶν διδυμα, διδυμᾶτοκος βλλ.: Θεοκρίτ. 25 αἰγὰ τέ τοι δωσὶ διδυμᾶτοκος ἐς τρίς ἀμέλξει, Καλλ. Ἄπολλ. 54, Ορφ. Ὑμν. 34, Αἰητοί., 2 θεὰ διδυμᾶτοκα.
διδυμᾶνω-ονος [ὁ, ἡ] ποι. τ. του διδυμῶνα βλλ., κ. ὀμ. πάντοτε κατὰ δοικὸν ἀριθ. ἐν τῇ ὄν. κ. αἰτ. κ. κατὰ πλθ. ἐν τῇ δοτ.: Ἰλ. 548 ἐκ δὲ Διοκλήος διδυμᾶνω παῖδε γενέσθη 2) μετρ. κ. ἐπὶ πραγμ.: Νόνν. Δ. 3, 390 μάχοι διδυμᾶνωες || ἀπλῶς δὸς: Νόνν. Δ. 23, 33 δ-δοῦρατα 3) διπλοῦς: Νόνν. Δ. 15, 30 διδυμᾶνω κερατα, αὐτ. 4, 179 δ-βουλή.
διδυμᾶια [τά] Ἐπιγρ. εὐρητὴ του Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν διδυμοῖς.
διδυμᾶλλα τῶν ὑπεριδιοσιδῶν [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος σφαιροειδῶν μυκήτων.
διδυμᾶω μετρ. γενῆ διδυμα: ΠΔ Ἄσμ. 4, 2 ὀδόντες σου ὡς ἀγέλαι τῶν κεκαρμένων.. αἰ πᾶσαι διδυμᾶωσαι.
διδυμῆ [ἡ] μετρ. ἡ ρίζα τοῦ φυτοῦ ὄρχις: Γαλ. 19, 93.
διδυμᾶτοκος [ἡ] μετρ. ὄμορ. -ατοκος ἡ γενῶν διδυμα βλλ.: Φιλ. ἐν ΑΠ. 6, 99 διδυμᾶτοκοί αἰγας 2) ὁ γεννηθεὶς διδυμοῖς: Μακ. 4, 455.
διδυμᾶτοκά-εω μετρ. διδυμοτοκά βλλ.: Σχόλ. 379.
διδυμᾶια κρυστάλλων [ἡ] νεώτ. ὄμορ. τοῦ φαινομένου τῶν διδύμων βλλ. κρυστάλλων.
διδυμᾶιά [ἡ] δημ. ἡ γέννησις διδύμων τέκνων.
διδυμῶιον [τό] μετρ. κ. μον. ὄμορ. τοῦ διδυμῶιος: Παύλ. Αἰγ. 66 2) μετρ. πλθ. διδυμᾶια αἰ δύο ἐκατέρωθεν τῆς κωνοειδοῦς βαλάνου του ἑγκεφάλου προμήκεις ἔξοχα: Γαλ. 4, 502: || νεώτ. ἀνστ. τέσσαρα ὑποστράγγια λοσιφία, εἰς ἃ διακρίεται ἡ ραχιαία ἐπιφάνεια τοῦ μεσοῦ ἑγκεφάλου δύο πρὸς σταυροειδῶς τεμονέμενον οὐλίανος: πρόσθια - ὀπίσθια διδυμᾶια 3) Ἡσ. ἐ διδυμῶιο ρίζα: βοτάν. εἶδος κοῖ ὁ ὄρχις δὲ οὕτως λέγεται: 4) νεώτ. χημ. μεταλλικὸν σῶμα συνιστῶμενον ἐκ νεοδυμῶιο καὶ παρασεοδυμῶιο.
διδυμῶινη [ἡ] νεώτ. θεραπευτικὸν σκεύασμα ἐξ ἀπολιθῶντων κ. ἱφρανθῶντων ὄρχων νεαρῶν ταύρων.
διδυμῶνος πάπ. διδυμῶνος βλλ.: Πάπ. διδυμῶν υἱῶν.
διδυμῶνος ποι. τ. του διδυμῶνος βλλ.: Πινδ. Ο. 3, 35 σὺν βαθύζωνο διδυμῶνος παῖσι Ἀλφας.
διδυμῶοβραγχος [ὁ] νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιποδυμένων σκοληκῶν.
διδυμῶοσπῆρ [ὁ] νεώτ. γέν. τυφιδῶν σκοληκῶν.
διδυμῶογενής -οῦς-ές διδυμῶνος: Εὐρ. Ἐλ. 206 Καστορὸς τε συγγόνου τε διδυμῶογενῆς ἀγαλμα πατρίδος,

διδυμῶογλωσσον [τό] νεώτ. βοταν. γένος ὑμενοφυλλιδῶν περιτρίων.
διδυμῶονα [ἡ] μετρ. ἡ γέννησις διδύμων τέκνων: Πρόκλ. εἰς παράφρ. Πτολ. 6, 4, 264 ἐν δὲ διδυμοῖς ὄντες [αἰ ἀστέρες] ζῴοις ἢ ἐν θαλάσσι διδυμῶογονοῖα θεωροῦνται.
διδυμῶοζον-ον μετρ. διδυμῶογενῆς βλλ.: Πτολ. Τετροβ. 10, Βεττ. Βολ. 299, 9.
διδυμῶογραπτος [ὁ] νεώτ. γένος σκοληκῶν διδυμῶοβραγχων, ἀπαντῶν ἐν ἀπολιθῶσαι.
διδυμῶοδου-οντος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος τριχοστοριδῶν λειχήνων.
διδυμῶοζυγος-ον μετρ. ὁ ἐξευγμένος διὰ δύο Ἰππων ἢ βοῶν 2) ὄμ. γεν. διπλοῦς: Νόνν. Δ. 15, 21 δοκίεσκον ἰδεῖν διδυμῶοζον ὕδωρ, αὐτ. 34, 240 ὄμορον ἐγγύς ἔχω διδυμῶοζον.
διδυμῶοζυγος [ὁ, ἡ] μετρ. διδυμῶοζυγος βλλ.: Νόνν. Δ. 21, 212 διδυμῶοζυγὸν ἰδιφωρ, αὐτ. 23, 21.
διδυμῶοζων [τό] νεώτ. ζωολ. γένος μονοστοριδῶν σκοληκῶν.
διδυμῶοθήκη [ἡ] νεώτ. γένος φυτολασικῶν φυτῶν.
διδυμῶοθρου-οος-ου ὁ διπλῶς ἴχθυος, ὁ ἔχων διπλῆν φωνήν: Νόνν. Δ. 10, 234, -διδυμῶοθρου σάλδα, αὐτ. Εὐαγγ. Ἰω. 9, 83 διδυμῶοθρου ἰχθύς.
διδυμῶοκάρπια [τό] νεώτ. βοταν. ὄνομασία φυτῶν φερύσαντων διπλοῦς καρποῦ.
διδυμῶοκαρπος [ὁ] νεώτ. γέν. γαστροειδοῦν φυτῶν.
διδυμῶοκτύπος-ον μετρ. ὁ διπλοῦς κτύπος, ἴχθυος, βορῶνος παρῶντος: Νόνν. Δ. 36, 12 καὶ Ζαθεῦ πολέμου διδυμῶοκτύπος εἰδρεμεν ἰχθύς.
διδυμῶοκτυρί-ιδος [ἡ] νεώτ. ζωολ. γένος πολυσφαιριδῶν πρωτοζῴων.
διδυμῶον [τό] νεώτ. βοταν. ὄνομασία παντὸς ὀργάνου φυτοῦ, ὅταν ἀποτελεῖται ἐκ δύο συμμετρικῶς διατεταγμένων λοβῶν.
διδυμῶοπατάξ-ακος [ὁ] νεώτ. βοταν. γένος ἀραλαιοειδῶν φυτῶν.
διδυμῶοπλατεῖ-ιδος [ἡ] νεώτ. γέν. ὄρχοειδῶν φυτῶν.
διδυμῶοη-οῖν κ. -αος-ον κ. μον. νεώτ. κ. δημ. διπλοῦς [συνήθ. ἐπὶ πραγμ. ὄμοιον ἀποτελοῦντων ἐν ὄνοιν]: Ὁδ. Γ. 227 αὐτὰρ αἰ περὶν χρυσίου τέτυκτο ἀλοῖσιν διδυμῶοι, Πινδ. Π. 4, 79 ὁ δ' ἄρα χρόνῳ ἴκετ' αἰχμαῖσιν διδυμῶοισιν ἀνήρ ἐκπαύλας, Σοφ. Ἀντ. 967 διδυμῶο ἄλλος ἀκταὶ βοσπόρια ἐπὶ τοῦ Εὐζέηνου κ. τῆς Προποντιδος, Πη. 77 D, δ- ἀδένες - μύες - ἀτμομηχανῆ - κιλιάδας [κιλιάδας ὑποβαστάζων δύο συγκρούσας πυροβόλα], - διδυμῶο κρυστάλλος [κρυστάλλος ἐκ δύο ὄμοιων κρυστάλλων συμμετρικῶς συνηνωμένων], - διδυμῶο τριχίλος [τριχίλος μετὰ δύο κορυφῶν, του μὲν ὄμοιον του δὲ, δημ. γέμελος, μακροσάξ || διδυμῶο χεῖρες αἰ δύο χεῖρες: Σοφ. Ἡλ. 206 τοῖς ἐμοῖς τῶε πατῆρ θανάτους αἰκεῖς διδυμῶοιν χεῖροισιν || ὄμ. κ. καθ' ἐν. διδυμῶο χεῖρ: Πινδ. Π. 2, 9 ἐπὶ γὰρ λοχέαιρα παρθένοισιν χεῖρὶ διδυμῶο (= δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν) || διδυμῶον εὐλόον διοιγέες εὐλόον, τοῖς δύο ἀναχοισίμοι δικρανοῖς: ΠΔ Ἰησ. 6, 29 καὶ τὸν βασιλέα τῆς Γαί ἐκράμασαν ἐπὶ εὐλόου διδυμῶο || τὸ γλυκύο μὲν διδυμῶον ἐπὶ γυναικῶν, φρ. ἀνόλογοσ προ τῆν νεωτ. τὸ ἔτερον μὲν φησι: Ἐπιγρ. γνώσῃ τὸ γλυκύο μὲν διδυμῶον 2) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐμβῶν, ὁ μετ' ἄλλου συγκρούσας καὶ ἐκ τῆς οὐτῆς μητρος γεννηθεῖς, διπλήρης: Πινδ. Ν. 1, 36 διδυμῶο σὺν καινήνῃ, Σοφ. ΟΚ. 1693 ὡς διδυμα τέκνον ἀρίστα, Εὐρ. Ἐλ. 202, Βολακωρ. Κυρὰ Φροσ. 1, 359 τὸν κεραυνὸν, τῆν ἀστραπὴν τὰ διδυμα τ' ἀδέρφια 3) δημ. συνεκτ. κ. ἐπὶ καρπῶν: διδυμα κερούδια - κεράσια 3) κατὰ πλθ. ἀριθ. ὡς οὐα. διδυμῶο, ἐν ὄμ. σμν.: Ἰλ. Ὑ. 641 ὁ δ' ἄρ' ἔσαν διδυμοῖ, Ἡσ. 5, 41 διδυμῶο λέγοντο Κλεμῆροπῶν τε καὶ Λεωνίδῃν γενεάσιν, - ὄμοιοζον ὡς διδυμοῖ 4) ὄμ. πλθ. οὐδ. διδυμα ὡς

ούα: Ἡρ.6.52 ταύτην δὲ τεκνίει διδυμα, Πλούτ. Ἡ8.107 ἑ: τὰ γὰρ διδυμα τὴν ὁμοιότητα μάλιστα παρεμφαίνει, Μαλδλ.1 46.22 ἐγέννησε διδυμα 4) κ. νεώτ. ὄμ. τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. ὡς οὐα. διδυμοί (ἡ Διόσκουροι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης) ἀστεριακοῦ τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου, τρίτος τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου: Ἰππορχ.128 Ἀρατ.47 Κρατὶ δὲ ὑπεφέρονται οἱ διδυμοί, Ἐπιγρ. 5) μτγ. κ. νεώτ. τὸ ἀρα. κτ. πλῆθ. ὁ ὄρχης: ΠΑ Δευτ.25.11 καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα ἐπιλάθεται τοὺς διδυμῶν αὐτοῦ, Φιλόδ.ἐν ΑΠ5.125 ἰ τὸ γὰρ λοιπὸν τοὺς κείνου πελέκει δαί διδυμῶν ἀφελείν ἥ ὄμ. σμ. καὶ καθ' ἐν: Γαλ.Χρ.Μορ.14.11 συναπτομένων ἐκτέρων αὐτῶν ἰτῶν κεραυῶν ἰτῶ καθ' ἑαυτὰ διδυμῶν καλεῖ γὰρ Ἡρόφιλος οὕτω τὸν ὄρχη 6) ὄμ. κτ. πλῆθ. ὁ ἀφθίμαι τῆς γυναικός: Ἡρόφιλλ.Γαλ.Χρ.Μορ.14.11, Σωφρον.12 7) μτγ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. μαρκινὸν ὄνομα τῆς πεντάδος: Θεολ. Αριθμ. 32.4 εἰδυμον ἰσομαρτίζουσι τὴν πεντάδα ἰ, ἐπὶ τὴν δεκάδα διχάσει ἀδύχαστον ἔτερως ὁύσαν. 8) μτγ. ὁ στρέφω ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν: Μον.Α.590.

Διδυμάστροφος-ον μτγ. ὁ στρέφω ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν: Μον.Α.590.

Διδυμοσφαιρία (ἡ) γένος σφαιροειδῶν μικτῶν. **Διδυμοτής**-ητος (ἡ) μτγ. κ. μον. ἡ ἄσπρης διδυμῶν, διπλῶν πραγμάτων, ἡ διπλὴ φύσις: Πλάτ. Φιλ.57 D ὡς εἰσεῖ δύο ἀριθμητικαὶ καὶ δύο μετρικαὶ .. τὴν διδυμοτήτα ἔχουσι ταύτην, ὄνομα τὸ δ' ἐνός κεκοινωνημένα, Γαλ.4.497 (Χρ.Μορ.8.10) ἐστι μὲν γὰρ τις καὶ ἄλλη χρῆσι ταύτης τῆς διδυμοτήτος (τῶν ὄργάνων).

Διδυμοτόκια (ἡ) κ. νεώτ. γέννησις διδυμῶν: Ἀριστ.Ζ1 772 b,14 τῶν δὲ πλεονάζοντων μαρίων παρὰ φύσιν, τὸ αὐτὸ ἀπέναν καὶ τῆς διδυμοτοκίας.

Διδυμοτόκος-ον ὁ τίκτην ἡ γεννῶν διδυμα: Ἀριστ.Ζ1 573 b, 32 καὶ ἐάν ὁ κριός ἢ ὁ τράγος ἢ διδυμοτόκος ἢ ἡ μήτρα.

Διδυμοτοκῆ-δὲ τίκτη διδυμα: Ἀριστ.Ζ1 573 b,30 διδυμοτοκῆ δὲ καὶ πρόβητα καὶ αἰγες.

Διδυμοφύσστα (ἡ) νεώτ. γένος σταυρανοῶν φυτῶν.

Διδυμογλοῖνη (ἡ) νεώτ. γένος πολυποδιδῶν φυτῶν.

Διδυμοχρῶσος-ον, ἐτεροχρ. δολ. ἐν. διδυμοχρῶσ, αἰτ. πλῆθ. διδυμοχρῶσος ὁ δύο χρώματα ἔχων: Μουσει.59 ὡς ῥόδον ἐκ καλῶν διδυμοχρῶσων.

Διδυμῶ-δὼ μον. ποῖτ ἰ δολινοῦ: Παχυμ.Γ Μπ. Παλ.298 Β ἐδιδύμου τὸ τελεχος τῆς νόλεως.

Διδυμωτός-η-ον μτγ. διχοδύτης, διχλωτός: Κυρανίδες Βιβλ.14 διδυμητὴ γλώσσα.

Διδυναμία (ἡ) νεώτ. βωταν. ἡ κατάστασις τῶν διδυνομένων βλ.2) φυτῶν.

Διδυνώσις (ἰ,ἡ) νεώτ. διαθενής βλ. 2) βωταν. ὄνομασις φυτῶν φερόντων δύο ζεύγη σπυρίων.

Διδυεξ (δοιδυεξ) ἴσα. ἐπὶ τριδιδυοῖν τοῦ ὀλίμου ε. **Διδωμ** μτγν., μον. κ.νεώτ. τ. τοῦ διδωμ, δημ. δινω, ἰδιωμ. κ. δινωμ, ἀρρ. διδωσα κ. -κα, ὄπορ. ἡ πρὶ διώσα, ἀπαρρ. ἀορ. διδωσι | νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. ὡς οὐα.), παθ. κ. ἐν μέσ. σμ. διδωμαι, μτγ. διδόμενος ἰτὸ οὐδ. κ. δημ. μ. ὡς οὐα. | ἀρρ. ἐδδ-θην, παρκα. μ. ἢ μτγ. δεδόμενος ἰτὸ οὐδ. κ. δημ. ἐν χρ. μ. ὡς οὐα. | μτ. αἰτ. πράγμ. κ. βοτ. προσ. | νεώτ. ἀναλυτ. διὰ τῆς εἰς |, μον. κ. μτ. αἰτ. προσ. παρέω, δωροδοκῶ, χαρίζω | παθ. διδωμ κ. δινω: Ὑμν.Δημ.326 πολλαὶ διδων περικαλλέα δωρα, Πρόδρ.Β 129 καυκὶν κρασίον οἱ διδων με, -δίδει δωρα εἰς τοὺς πελάτας του: νεώτ. ἐπὶ χρῆματων κ. ἀνευ αἰτ. πράγμ.: | δίδει πάντοτε διὰ φιλοφρονητικῶς σκοποῦς 2) μον. κ. νεώτ. μτ. οὐα. δηλοῦντος ἐνέργειαν, ποῖδ, ἐνεργῶ, πράττω, διεξάγω, διοργανῶν: Ἐρωτοκρ.Δ 3 ἀμφοβόλιον μὲ τὴν ρήσιν διδων τῶν ὤρων κείνην -δίδω χροῶν - συναυκίαν - διδάξεν, φρ. διδω τὸν λόγον εἰς τὴν ἰαρέω αὐτῶ τῶν ἄδων ἐν ὀμύμωσ | -δίδω μαθήματα | = διδάσκω ὡς ἰδωτικὸς διδάσκαλος |

δίδω σμμετα ζωῆς ἰαρέω ἐνδείξει, ἐπὶ εἶμαι ἔωγ ἥ νεώτ. συναπτόσθ.μτ.οὐα.ἐν φρ., ἢ σμ. ἰαδουναί ἐν ὀκῶ ἢ ἐν μέτρῳ, ἐκ ἑἰδ., πρὸς τὸ ἐκ τοῦ οὐα. παραγόμενον ρῆμα, οἶον: | δ- ὄρκον | ὄρκ(ο)μαι, - δ- ἀναφορῶν (ἀναφορῶμαι, - δ- φίλημα | φίλω), - δ- ἐλεημοσύνην | ἐλεῶ |, - δ- ἀγύγησιν (ἐγγυθῶμαι), - δ- δίδωσιν | δανεῖ(ω), - δ- βοδ-θεῖαν ἢ χεῖρα βοδθεῖας | βοδ(θ)ῶ, | - δ- λόγον (λογοδοτῶ, ἀπολογούμαι), - δ- ἐρμηνεύειν | ἐρμηνεύω), - δ- παδδισμοῦ (παδδίζω) κ. ἄ., | ὄμ. κ. ἐν συνεκτ. ὄμ., συνεκφερόμενος οὐκ ἔν. γεν. προσ. ἢ ἐμπροθ. | μτ. τῆς εἰς | αἰτ. προσ. ἢ πράγμ., οἶον: τοῦ δ- προσοχῆν - σημαίνει ἰτὸν θεωρῶ ἄξιον προσοχῆς, τὸν λομβῶσα σοβαρῶς ὀπ' ἄφθ. - δ- πῆσιν εἰς αὐτὸν ἰτὸν ἐμπιστεύομαι | - τὸ δ- ἀερόσιν ἰπποαέω εἰς τὸ λεγόμενὸ τ. κ. ἄ., 3) μον. μτ. αἰτ. προσ. ἔνευ ὁμοσίου ὄπικ. καταδόλλω τὴν ἀμοιβὴν ἢ προσφέρω φιλοδωρήματα χρηστικῶν: Πρόδρ.Β 580 προτάσσει δὲ καὶ διδουσι τοὺς ἰατροὺς ἀπιστεύω 4) ἀφίμῃ τὴν ἐμὸν π., ἐκχωρῶ, παροχωρῶ: ἔδωκε τὴν περιουσίαν τοῦ εἰς τὸ κράτος | ἔδ, ἐπὶ θυγατρὸς φρ. διδω εἰς γάμον = ὑπανδρεύω 5) ἐπὶ προσδοκῶντων ζῶων κ. πραγμ., παράγω, ἀποφέρω, διδω εἰσὸ-δημα, κέρδος: ὁ ἐλαῶν τοῦ διδω καλὸν εἰσὸ-δημα, - ἢ ἐγγαλῶς διδωε ὀκτῶ ὀκτῶδες γάλα, - τὰ χρεμάτα του τοῦ διδου τῶνον δέκα τοὺς ἐκατόν 6) ἐγγεῖρω(ω) τίπ | : Πρόδρ.Α 317 τὸν Ὀμηρον μ' ἐδίδασιν κὶ ἐφόρουσ εἰς τὴν πέντα 7) ἀπο-μῆσι: διδω δίκαιον - δδικον 8) δρι(ω) κ.: μὸς ἔδωκα φάρμακον διὰ τὸν βίηκα, - δίδει ὄψον ἐξέδου - δωσάτῃ μου ὄρον ἀκροσάωκ 9) ἐπι-τρέπω: Ἐρωτοκρ.Α 601 ἡ ὄρα δὲν τὸ διδω | ἐν νόμῳ τῶρα στοῦ Ρηγῶς ἥ ἐπὶ Θεοῦ ἡ ἄγιον, εἰδ., εἰς ἐχθὰς: ἔδωκα ὁ Θεὸς καὶ ἐπετραπέθη, - νὰ δώσῃ ἡ Παναγία νὰ φθάσω ὄνηξ | ὄμ. σμ. κ. ἐν φρ. διδω θέλημα, ἰω.Μίνδ.,ἰωτ.Μορ.14.8 γὰ νὰ τοῦ διδωσ θέλημα νὰ ἐπάσῃον τὰ καρτεῖα 10) εἰδ. ἀναφ. πρὸς θεωρικῶν ἔργων, ποριστὸ θεωρικῶν ἔργων (εἴτε ὡς ἡθιοποιῆς αὐτοπροσώ-πων, εἴτε ὡς ἀκροποθέτης ἡ δραματικῶς συγγρα-φεὺς διὰ τῶν ἡθιοποιῶν) | τὸ ἔθικον Θεάτρον δι-δω τὴν Μήδεια 11) δασαία, καταλόγ.: Ἐρω-τοκρ.Α 121 τὴν νίστην τοῦ διδω ἰμῖο, κὶ ἐπλήθη ὁ καμῶς του 12) μον. τύπῳ: | δημ. ὀκνητ. ὄμα κ. Θεσφάν. κ. Κεθῶνη. δὸς αὐτῶ κατὰ κρανίον ἴνα μὴ ὑπεραίρηται 13) μέσ. διδομαι παραδιδωμοι, ἀπεροδομαι: ἐδδθη δόλοκλῆρος εἰς τὴν μελέτην - εἰς τὴν μέσην 14) ποδῆτ. τριγο-προσ. | οὐνήθ. εἰς τὸ μωθῆμ. | διδεται - ἐδδθη - παρέχεται ὑποθετικῶς: διδεται σματῶν τὸ ἐκτός εὐθείας, - δωδεκῶν δύο γυνῶν τριγῶν ὡς ἀρεθῆ ἢ τρίτη 15) τὸ οὐδ. τῆς μτγ. τοῦ ἐνεστ. ὡς οὐα. τὸ διδόμενον | κ. δημ. | λόγος, ἀφορμῆ, ἐνδείξει, γενονός, ἐπ' οὐ τις ἀπρίττειται ποδὲ ἐξα-γωγῆν συμπερασμάτων: νῆνα διδόμενα ἔχεις ὄστε νὰ τὸν νομίζῃς ἔνοχον, - ἔχω πολλὰ διδόμενα ἐναντίον του 16) ὄμ. τὸ οὐδ. τῆς μτγ. τοῦ παρκακειμένου τὸ δεδόμενον γενονός ὑποτιθέμενον ὡς πραγματικῶν ἢ ἀρῆ ἐπιστημονικῶν θεωρημῶν ἀναμφισβήτητος καὶ ἐφ' ἣς ἀπρίττειται κατασκειάζομεν συλλογισμοῦς: τὰ δεδόμενα τὸν φυσικῶν ἐπιστημῶν 17) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπαρρ. δοθαί ἐν χρῆσιν μ. εἰς τὴν λογιστικὴν ἢ κ. ἐν γε-ναικῆς φρ., ἡ χρεώσις: τὸ δοθαί τὸ εἶναι ἐλό-χιστον | φρ. δοθαί καὶ λοθεῖν πιστοχρέωσις | φρ. δοθαί λαμβάν μτφ. δασοληφία, σχέσις στεναῖ ῥηματ. βλ. διδωμ.

Διδῶ (ἡ) νεώτ. γένος ὀρθοῶρων τῆς οικογενείας τῶν διδῶων.

Διδωλοδιδωτα (ἰ) νεώτ. οικογενεῖα ἀπολελυμέ-νων θηλαστικῶν τῆς ὑποτάξεως τῶν λιποπτήρων.

816 μι κ. μαν., νεώτ. κ. δίδω, δημ. δίνω, ἰων. ἐνεστ. δίδεις, διδοίθην (ἐκ τοῦ δίδω-ω), διδοῦσι προστ. δίδου, ἐπ. δίδωμι, ἀπαρ. θίδω, διδοῖς, θίδουσαι, αἰολ. δίδωμ, μηχ. θιδούς, αἰολ. θιδούς, παρτα. εἰδουίν-ου-ου, ἐπ. θιδω, θσκαον, μέλλ. θάσω, ἐπ. θιδώσω, κ.ἀπαρ. θωσιμεναι, ἀόρ. θ-δωκα μ. ἐν τῷ ἐν.), ἐπ. θώκα, ἀόρ. β' ἄρ. εἰς τὸν ἐν. θιδωμ, μ. εἰς τὸν πληθ. ἐδομεν, ἐδοτε, θέσω-σων, λακων. ἐδον, προστ. δέω ὑποτ. δώ, εἰκα. θοίην, ἀπαρ. θοῦται, μηχ. θοῖς, ἐπ. τ. τοῦ ἄορ. ὑποτ. δώθ, δώρηι, θῶσι, δῶθ, βωιωτ. θῶει, θοί, θώομεν, θώωσι, ἀπαρ. θόμεναι, θόμεν, θωρ. θόμεν, κυпр. θοθέναι, βωιωτ. θῶναι, παρτακ. θέ-δωκα, βωιωτ. θεδόσθη, ὑπερα. ἐθεδῶκει, μέσ. κ. παθ. θιδωμαί, μέλλ. θοθήσομαι, ἀόρ. ἐθόθην, παρτακ. θεδομαι, θεδόνται, ἐθεδόντο παρῆκω τ. εἰς τινα, παραχωρῶ οικειοθελῶς, θωροῦμαι, προσφέρω, χαρίζω: *Ἰλ.1.519 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ θοῖοι, τὰ δ' ὅπισθεν ἄνεστη, Ἡρ.5.94 *Ἰππῆ δ' ἐνθευτε ἀπελαυνόμεν ἐθιδου μὲν Ἀρσάνης ὁ Μακεδῶν Ἀνδρομῶντα, ἐθίδωσαν δὲ Θεσσαλοὶ Ἰωλῶκόν, Θουκλ.138 ταύτης γὰρ ἄρχην τῆς χώρας, δόντες Βασιλέως αὐτῆ Μαγιστήν: 2) ἐπὶ τὸν θεῶν, παρῆκω, ἐκχωρῶ, χαρίζω: *Ἰλ.204 Ἐκταρ Πριαμίδος, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἐθώκεν, Αἰσχ.Εὐμ.850 φρονεῖν δὲ κάμωι Ζεὺς ἐθώκεν οὐ κακάς; Μηναι. 1.4 *Ὁδ.3 τοῦ θάσου δόξα τῷ θεδοκῶτι σοι ἰαχύν, Διην. Ἀκρ.36 καὶ ἐκατέρησαν λαίπην παρὰ Θεοῦ θοθῆναι θήλας παῖδα βαυμαστῆν, - ὁ Θεὸς νὰ σοθ δώση ὕγιασι καὶ εὐτυχίαν" ὅ μ. ἐπὶ θεῶν κ. ἀναφ. πρὸς κακά, πέμψω, στέλλω: Ἰλ.Α.96 ταῦτες ἄρ' ἄλας ἐθώκεν ἐκλήθωλος ἦδ' εἰ δώσαι, Αἰσχ.Περ.293 ὅμως δ' ἀνάγκης ἠμῶνδ' ἀβροτῆς φέρεται θεῶν θιδόντων" || τὸ παθ. κ. Ὁρ. ἐν ἴμ. συμ.: *Ἰλ.Ε.428 οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, ἐθδοται πολεμήσῃ ἔργα" || ὅ μ. ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐδοδακ, κόμω ὥστε νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνῃ τ. Ἰλ.Π.322 τὸν δὸς ἀνοήθῃμενον θῶναι δόμον Αἰδῶς εἶσω | κόμω τινὰ νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ κατεθῆ ἐπὶ τὸν θοθῆνι, Σαφ.Περ.11.2 τὸν κασίγητον δότῃ τῷδ' Ἰκκισθαί, Σοφ.Φιλ.316 θοῖται ποτ' αἰετὸς ἀντιγράψαι ἔμοι παθεῖν, Πλάτ.Νόμ.737 β. οἱ... θεὸς ἐθώκει... πόλιν οἰκίζειν" || ἐπὶ θιδόναι τινὶ ὅ μ. ἐπὶ τὸν θεῶν ἢ τῆς γῆς, θίδω εὐτυχίαν, χαρίζω εὐτυχίαν εἰς τινα, πρῶτα πρὸς τινος: Εὐρ. Ἀνέρ.750 μ' ἀπείθεις, θεοὶ σοι θοῖεν εὐ καὶ τοῖσι σοῖς 3) ἐπὶ νόμων, ἀρχόντων, θεῶν, ἐπιτρέπω, ἐγκρίνω: Πλάτ.Νόμ.813 ὁ νόμος γάρ αὐτῷ ἐθώκει καὶ δώσει προσλαβέντα εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, Ἰαστ.72, Λογίγν. *Ψ.27.2 ἦνικ' ἂν οὐδὲ ὁ καιρὸς ὄν διαμείλλεν τῷ γράφοντι μὴ θιδῶ, Πάν. οὐ θεδόται μὴ συμβίωσαι αὐτῆ" || κ. μετ' αἰτ. πράγμ. ἐν παθ. ἐκφρ. μετατροπομένης εἰς ὑπόκ. ἐπὶ ἀρχόντων, παραχωρῶ, μεταδίδωμι, ἐπιτρέπω, κ. παθ. παραχωροῦμαι, μεταδίδομαι, ἐπιτρέπομαι: Πάν. θιδωμί τὸς ἔνοιος πολιταίν, αὐτ. τοῖτοῖς ἡ πολιτεία ἐθόθη" 4) προσφέρω εἰς τοὺς θεοὺς: *Ἰλ.Μ.6 οὐδέ θεοῖσιν δόσαν κλειτέας ἐκατόμβας 5) διδάσκω τ. εἰς τινα: Πλάτ.Φαιδρ.271 Α' δῆλος ἄρα ὅτι ὁ Θερασμάχος... σπουδῶ τέχνην ῥητορικὴν θιδῶ κ. παθ.: αὐτ. Πολ.452 Α' μουσικὴν νῦν ἐκείνοισ τε καὶ γυμναστικῇ ἐθόθη" 6) ἐγκρίνω τ. Σοφ. Ἰλ. 1348 οὐκ οἰσθ' ὅτῃ μ' ἐθώκεις ἐς χεράς ποτέ, Πλάτ.Πρωτ.326 Δ, Πάν. ἀντιγράφον ἐντεύξεις θοῦναι τοῖς ἐγκολυμένοις" || ἐπὶ τροφῆς ἢ ποτοῦ: Ἡρ.4.172 ἐκ τῆς χειρὸς θιδοῖ πλεῖν καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς τοῦ τέτρου πίνευ, Φερεικ. Ἄ τὴν κύβητα δὲ ἐπιπλεῖν, *Ἠγῆ.1 δὸς κατασφραῖν, Ἐπιηλ. 10 φιάλην ἐθώκει κέρσας, Διφλ.172 δὸς τὴν μεγάλην σπῆσαι, Πρὸδρ.Α.122 καὶ δὸς με νὰ προσέωμαι καὶ τότῃ νὰ πετῶμαι" || πᾶν. εἰδ. ἐπὶ ἄγγραφων, ἐγκρίνω, ἐπιθώω: Πάν. ἐθόθη πρὸ

ἢ καλανδῶν Ὀκτωβρίων" || πᾶν. ὅ μ. ἐπὶ ἄγγραφων, υποδόλλω [αἰτήσιν, ἀναφοράν κτ.]: || πᾶν. ἀποστέλλω ἢ παραδίδω ἐπιστολὴν 7) ἀνομιμῶ: Πλάτ.Θεμ.17 Ἐυρύδητος μὲν ἀνδρείας, ἐκείνῃ δὲ σοφίας ἀριστοτὸν ἔδωσαν βαλῶν στέφανον, - ἐθόθη εἰς αὐτὸν δῆλωμα εὐρεσπτεχνίας" 8) πᾶν, πληρώνω | εἰς χρέμα ἢ εἰς εἶδος: 9) πᾶν, κληροδοῦν: Πάν. καταλείπω καὶ θιδῶμι" 10) ἐν φρ. θιδῶναι ὀκνεῖν-ἐπαύσαι τὴν ὄρκον, υποδόλλω εἰς ὄρκον, ὄρκιως: Ἰαστ.9,24 δοκεῖ δὲ μοι κἄν ὁμόσαι ἀσμενος, εἰ τις αὐτῷ ὄρκον θιδοῖν, Ἀριστ.Ρητ.1377 α.8 περὶ δ' ὄρκων τετραχῶς ἐσθι διελεῖν, ἢ γὰρ θιδῶσι καὶ λαμβάνειν" || νεώτ. ὅ μ. θ- ὄρκον θυμῷ, ὄρκίζομαι: ἐθώσαν τὸν νενομισμένον ὄρκον" || ὅ μ. φησὶν θιδῶναι=θέτω εἰς φθοροφῶριαν: Δημ.542 πέισαι τὸν πρτανεύοντα θοῦναι τὴν φήμον παρὰ πάντας τοὺς νόμους" || ὅ μ. γνώμην θιδῶναι=πρᾶττειν ἐνέργειαν, ἀπόφασις: Δημ.704 ἐνειδῶ ποτ' ἐπασσάνθ' οὗτοι θωῶντες, ἐθώκει γνώμην Ἐδῆκτιμω ὡς θυνατὸν δικαιοτάτην" || ὅ μ. θιδῶναι χάρην χαρίζεσθαι βλλ.: Σοφ.Αἰ.13,54 μέμνη' ὄποιε φητὶ τὴν χάρην θιδῶς" || ὅ μ. θιδῶναι λόγον τινὶ = θίδω τὸν λόγον εἰς τινα, τοῦ θίδω τὴν ὁδοῖαν νὰ ὁμιλήσῃ: Ξεν.Ἑλλ.5.2.20 λαχθέντων δὲ γούτων ἐθίδωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον" || ὅ μ. θιδῶναι λόγον ἑαυτῷ = διασκεπτεσθαι, συσκεπτεσθαι: Ἡρ.1,97 συνέλεχθησαν οἱ Μῆδοι εἰς τῷσθ' καὶ ἐθίδωσαν σοφίαι λόγον, λέγοντες περὶ τῶν κατηκόντων, Σοφ.Ο.Τ.583 οὐκ, εἰ θιδῶσι γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον" || ὅ μ. κ. νεώτ. θ- λόγον- ἐθώθωσι = λογοδοῦναι: Ἐπιγρ. || θιδῆν ἢ θιδῆσαι θιδῶναι ἀντιθ. τῷ θιδῶν λαμβάνειν τιμωροῦμαι, βλ. θίκη" || θ- ἀκοῖν λόγους ἀκροῦμαι.θίδω προσήκη: Σοφ.Ἡλ.30 οὐ δὲ ὄρεται ἀκοῦν τοῖς ἐμοῖς λόγοις θιδούς" || θίδω ἐρῶσιν ἐπιμελοῦμαι τινας [λατ. dare orationi] πᾶν, κ. μετ' ἀπαρ. φ.: ΚΔ Λουκ.12,58 τίς γὰρ ὑπάγει μετὰ τοῦ ἀντιδόκου σου ἐπ' ἄρτονα, ἐν τῇ ὁδοῦ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ" || ὅ μ. ἐδοδακ θίδῶναι, ἐπὶ τὸν πλοῖον = πλήθυν διὰ τὸν ἐπιβόλων: Διδόδ.Σ.13.10 ἀπλόας δὲ πολλαῖς τῶν ἐμπιπτουσῶν νεῶν ἐμβολῶδες θιδόντων" || ὅ μ. πηληγῆς θιδῶμι = τύπτω, κτυπῶ: Πλάτ.Λουκ.12 ἀπὸ τῶν καταστραφῶντων διεμάχοντο καὶ πηληγῆς θιδῶσαν τοῖς περὶ τὸν Λοῦκουλλον, Πάν. λίθω θιδῶναι τινί" || ὅ μ. γράμματα θιδῶναι κλεῖω συμφωνίαν, ἀμύθωσι: Πάν. || μ. αἰτ. προσ. παραθίδω ὡς λέγειν, παραχωρῶ: Ἰλ.Ψ.21 Ἐκτορα θεὸν ἔρυσας θώσειν κισίν ὤμῃ δάσσασθαι, Ἰλάτ.Πολ.574 C δοκεῖ ἂν σοι ὁ τοιαῦτος πηληγῆς τε θῶναι" || κ. περὶ ζώων: Πινδ.Π.5.60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἐθώκ' Ἀπόλλων θήρας αἰνῶ φόβῳ" 12) κ. νεώτ. ἐπὶ τὸν γονέων, θίδω εἰς γάμον τὴν θυγατέρα | ἢ ἄρ. ἐπὶ τὸν τέκνον τὴν μητέρα: Ἰλ.Σ.192 θίδου δ' ὁ γ θυγατέρα ἴη, Ὀδ.Β.223 καὶ ἀνέρι μητέρα θώσω, Ἡρ.5,926 ἐθίδωσαν δὲ καὶ ἴηγοντο [γυναῖκος] ἐξ ἀλλήλων, Πινδ.Π.9,117 οὐτῷ δ' ἐθίδου Αἰθῆς ἀρμόζων κόρα νυμφίον ἀνδρα, Εὐρ. Μηδ.288 τὸν θυγατέρα καὶ γῆνασται καὶ γαμουμένην, -ἐθώκει τὴν δόναται τοῦ εἰς πλοῦσιν ἔμπορον" 13) θιδῶναι τινὰ τινι συγχωρῶ τινι ἐνδοῖεν εἰς παρακλήσεις ἔτερου: Ξεν. Ἀν.ἄ.ἄ.31 νῦν δὲ σε αἰτοῦνται: καὶ θεδόναι θοῦναι σοφίῃ τῷ ἀνδρὶ καὶ μὴ κατακρίνειν" || θιδῶναι τινὶ τὴν συγχωρῶ εἰς τινα πτασμά τ. Εὐρ.Κυκλ.296 τὰ δ' Ἑλλάδος δόσφορὰ γ' ἀνείδη Φρυγιῖν οὐκ ἐθώκαμεν" 14) θιδῶμι ἑμαυτὸν τινι=παραθίδω τὸν ἑαυτὸν μοι εἰς τινα: Ἡρ.ἄ.108 καὶ γὼρ καὶ ἐθεδῶκασσαν σφέας αὐτοῦ τοῖσι Ἀθηναίοισι οἱ Πλαταιεῖς, Θουκ. 2.68 οἱ δ' Ἀμφίλοχοι... θιδῶσαν ταυτοῖς Ἀκρωναῖοι, Πολυδ.3,17,8 καὶ παραδῶλως θιδούς αὐτὸν

εις τούς κινδύνους, Διόδ Σ 18,47 δόντες δ' αὐτοῦς εἰς ληστείας καὶ καταδρόμους 15) φαινόμενα παραδίδω ἐμαυτὸν, ἀφιερῶμαι εἰς τι : Εὐρ.Φοῦ.21 ὁ δ' Ἀθονῆ δούς εἰς τε βακτηῖον πεσὼν ἔσπευον ἄρην παῖδα, Διόδ.Σ 25,8 δούς εἰς δημοκρατίαν καὶ πλῆθος Ἀρκεσίου, Ἰωα.1Α 17,122 ἐλπίδι θιθάναι, Ἀκλιφρ.3,47 δρόμω δούς, Φιλόστρ.Βί.Σοφ.1,12 θιθάναι ἐδεδοῦκε 16) εἶδ. οἱ δεδωμένοι ὁ ἀφιερῶμαι εἰς τὸν νόον τοῦ Σολωμῶντος ὑπέρτα: Νεβηθίμ: ΠΑ Δε.5,3 17) μγν. ἐπὶ ἄρχωντων ἡ ἱερῶν ἰδίω, διορίζω: ΠΑ ΕΞ.3,6 καὶ ἄγῳ ἔδωκα αὐτὸν καὶ τὸν Ἐλιάδ τὸν τοῦ Ἀχισαμάχ ἐκ φυλλῆς ἄν' 18) πᾶν. προτείνω: Πᾶν. διδῶμι τοὺς ὑπογεγραμμένους ὄντας ἐπὶ πόρους 19) μγν. θέτω, τοποθετῶ: ΠΑ Δευτ.28,1 καὶ θῶσαι σε κύριος ὁ Θεὸς σου ὑπεράνω ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς 20) μγν. διδῶ διαταγῆν: ΚΔ Ἀν.9,5 ἐδόθη αὐτοῖς ἴνα... 21) παραδόμενα, συμφωνῶ, δέχομαι ἐν ἐπιχείρημα: Ἀριστ.Φυσ.186α,9 ἄλλ' ἐνός ἀτόπου δεδόντες τάλλα συμβαίνει 2) κ. νεώτ. τὰ δεδωμένα ὡς αὐτ. (κατ. data) οἱ ἐπιστημονικὰ θέσεις, ἐκ παραδοχόμενα ὡς ἀληθεῖς καὶ βίαιαι περαιτέρω συλλογισμῶν 3) ὁμ. νεώτ. τὰ δεδωμένα οἱ ὅτ' ὄχι ἀποδείξεις ἢ τὰ ὑπάρχοντα γεγονότα 4) εἶδ. δεδωμένα τίτλος ἔργου τοῦ Εὐκλείδου 5) κ. νεώτ., ἀπροσβλ. τοῦ παθ. διδῶσαι, πρὸς ὑποθετικὴν ἔκφρ. ἐν μαθηματικῶς ὁσον ἡ δεδῶσαι γραμμῆ - γωνία κτλ.: Εὐκλ.1,9, Ἀρχμ.Σοφρ.Κυλ.1,6 δεδῶσθω κῆκλος 22) πᾶν. εἶδ. εἰς ἄλληλ. λαμβάνω χημικὰ αὐσίαις 23) μγν. γραμμ. περιγραφοῦ, ἀναφέρω: Σχολ. Πλῶ.Ρ 5,93 οἱ γὰρ νεώτεροι τῆν Πύλον... οὐ περὶ τὴν Τριφυλίαν τῆς Ἀρκαδίας, ἀλλὰ περὶ τὴν Μεσσηνίαν διδῶσαι ῥηματ. ὅσαις, δοτήρ, δότης, δῶμα, δῶσιμον, δοκίος.

διδωρος-ον ὁ ἔχων ἥλικος δύο δῶρων ἴσται παλαίων πρβλ. δεκάδορος: Πλῶν.Π 35,14,49.

διδωσις Ἐπιγρ. κρητ. τ. τοῦ μέλλ. δῶσω τοῦ ρ. διδωμι βλλ.: Ἐπιγρ. δικας τε καὶ πράξεις διδωσις.

διε ἀντὶ εἰδῆ παρατ. τοῦ διω βλλ.

διε βλ. διος.

διέ Ἐπιγρ. Θεσσαλ. τ. τῆς προθ. διὰ βλλ.

διεγβολή πᾶν. διεκβολή βλλ.

διεγγελάω Ἥσ. ἰώσ γλασσα. τοῦ γλαῖος ζ, περιγελάω, εἰρωνεύομαι.

διεγγύα (ἡ) ἄρχ. λεξ. κ. σχολ. ἐγγύσις. ἀσφάλεια: Σχολ.Θουκ.3,70 διεγγύα τῶν προβέβαιων.

διεγγύρα-ατος (τὸ) πᾶν. τὸ δεδῶν εἰς ἐγγύσην, ὑποθήκη: Πᾶν. ὀμνῶς... ἢ μὴ ὑπαθεταίβια ἐν διεγγύρατι 2) τὸ ἐνεχυρῶν: Πᾶν. Ἀφθένων τῶν καθηκόντων διεγγύρατον.

διεγγύσις-ως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ παροχὴ ἐγγυήσεως: Δημ.724 μὴ εἶναι τὴν διεγγύσην αὐταῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν διεγγύων μηδένα Ἰ. Ἀρνοικρ. « διεγγύσην ἀπὸ τοῦ καταστῆσαι ἐγγυητὸν Δημοσθένεισ κατά Τιμοκράτους » 2) κ. νεώτ. ἡ ἐνεχυρῶσις 2) ἡ παροχὴ ἐγγυήσεως πρὸς ἀπελευθέρωσιν πνοας: Διον. Ἀλ.Ρωμ.11,32.

διεγγύω-άω διδῶ ἐνέχυρον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν πνοας: Ἰσοκρ.17,14 κατεγγύωτος Μενεξένου τὸν παῖδα, Πλουτ.Καῖα.11 διεγγυήσαντος δικαστικῶν καὶ τριάκοντα ταλάντων 2) τὸ παθ. διεγγύωμαι = παρέχειται ἐγγυήσις διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν μου: Θουκ.3,70 δικαστικῶν ταλάντων τοῖς προβέβαιος διεγγυημένοι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,8 πρῆμασι διεγγυηθέν ἐλευθερῶν εἶναι τὸ σῶμα μέχρι δικῆς 2) τὸ μέσ. λαμβάνω ἐγγύσην, ἴνα ἐλευθερωσὶν τινά: Ἰσοκρ.17,14 Πισίων αὐτὸν ἐπὶ ταλάντων διεγγυήσασα 2) μγν. ἄλλως ὑποσχεῖσθαι: Θερσίπ. Λογ.27,340 πόνον ἄν' ἀρχῆς προτάβειν, ῥησάτω τὴν δὲ εἰπὶ τάλη διεγγύωμαι 2) Ἐπιγρ. ἄλλως

διδῶ ἐγγύσην, ἀσφάλειαν, ὑποθήκην 3) Ἐπιγρ. λαμβάνω ὡς ἐνεχυρῶν 4) μγν. ἀπολ. ὑποθηκεῖω τὴν περιουσίαν μου: ΠΑ Νε.5,3 ἠρεῖς διεγγύωμαι καὶ ληθόμεθα στήν καὶ φράγμεθα 2) κ. παθ.: Πᾶν. τὰ σπέρματα τῶν διεγγυημένων κλήρον.

διεγίρειν κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. παθ. ἄορ. διέγρετο ἔγρετο ἐκ τοῦ ὄνου, ἔγρευω ἤσ. « διεγίρειν ἔγρινος »: Ἡρωδίων. Ἰοτ.2,5 ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κελκισμένους τῆς αἰκίας τὰς θύρας διεγίρειον τὸν φυλάττοντα, Παυλ.Σ.ἰ. ἐν ΑΠ 5,274 ἢ πῶς ἐξ ὄνου διέγρετο 2) παθ. ἀνοικτῶν ἐκ νόσου, σηκῶναμι ἀπὸ τοῦ κρεβάτι: Ἀσουλ. ἐν ΑΠ 11,171

2) ἀνατείνω, σηκῶνω ἐπάνω, σφάλλω: ΠΑ Δε.10,14 4,4 τὸν αἰῶνα διεγίρειν κ. παθ.: ΠΑ Ἰουδ.1,4 καὶ ἐποίησα τὰς πύλας αὐτῆς πύλας διεγίρειν κ. παθ. κ. νεώτ. μτθ. ἐξέγρειν, παρορμῶ, ἐξερῶμαι, ἐξέπτω: Ἀνάστ. π. Ἀθην.9,404 Β τὴν φύσιν ἴνα διεγίρειν νοσηματῶ τὸν ἀέρα, ΠΑ Μάρκ.2,7,21 καὶ τὸν θῆλον λογιζομένων ἄρσιν θυμῷ διεγίρεινσ, -διεγίρειν τὸν ζῆλον τινος - τὸ φρόνημα, -διεγίρειν τὸν λαὸν ἐναντίον τῶν καταρχῶν 2) διεγίρειν τὴν ἀδυστήν ὑποδοθῆ τὴν οὐδην: Γεωρ.9,3,7 2) πᾶν. παθ. διεγίρειται εἰς τι ἐνδιὰφωραμί διά τι πᾶν. μέγχι τῆσδε τῆς ἡμέρας οὐ διεγίρειται εἰς τότου.

διεγίρεισις-ως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ.-ἡ τὸ διεγίρειν τινά ἢ πρὸς τὸ διεγίρειν, ἐγίρεισις: Ἰππιατρ. 128 2) κ. νεώτ. μτθ. ἡ παρόρμηση, παρακίνησις, ἐξερῶσις: Ἰουλ. Ἀφρικ.315Α πολλὴν διεγίρειν καὶ ἐμπέλειαν ἔχειν, Εὐστ.10,40 ἄρσιν παρακίησις καὶ διεγίρεισις καὶ ἄνας εἰς πρῶν ἐρεθισμῶν, -διεγίρεισις τὸν νεῶρον 2) μον. κ. νεώτ. σπῆσις τὸν αἰθέρα: Παχυμ. Ἄνδρον.406 Β 2) κ. νεώτ. ἐθρική ἐγίρεισις ἐναντίον τινος: προέκλεισε διεγίρειν κατὰ τῆς ἀστυνομίας 3) νεώτ. κ. δημ. κατάστασις ἐρεθισμοῦ, ἐξάρθεσις: κύρισκεται ἐν διεγίρεισι 4) νεώτ. εἶδ. ἡ μετόδοσις συνεχῶς ρευσμοῦ εἰς τοὺς ἠλεκτρομαγνητὰς δυναμομηχανῆς τῶς δημιουργίας μηχανητικῶν κυκλωμάτων ὄνομασι πρὸς παραγωγήν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος.

διεγερτήριον (τὸ) μον. διεγερτικὸν μέσον, τὸ χρησιμοῦν πρὸς ἐγίρεισιν: Εὐστ.Παν.210,16 τὰ εἰς τὸν ἔνυδιον διεγερτήρια.

διεγέρτης (ὁ) νεώτ. κ. δημ., θηλ. -της κ. -τρια βλλ. ὁ διεγίρειν, ὁ ἐγίρειν: διεγέρτης τοῦ λαοῦ.

διεγερτικός-ή-ον μγν. μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ διεγίρειν, τοῦ ἐρεθίσειν, ἐρεθιστικός: Διφιλ.Σ π. Ἀθην.2,64 Β οἱ βολβοί... διεγερτικοὶ ἀφροδισίων, Σέξτ. Ἐπιμ.360 φῶσι τῶν μελῶν τὰ μὲν εἶναι διεγερτικὰ τῆς φύσεως, τὰ δὲ κατασταλτικὰ, Ἀριστ.Κ 111 διεγερτικὸν δ' ἴσται τοῦτο (τὸ ἐναρμόνιον) καὶ ἴλιον 2) νεώτ. ὁ ἐπιφέρων τῶνοσις: διεγερτικὰ φάρμακα, ἀ. ἀναληπκὰ 2) ὁ παρακίνησις εἰς διατάρξιν τῆς τάξεως: διεγερτικὰ λόγια 2) ὁ παρορμῶν εἰς ἀφροδισισμῶν: διεγερτικὰ θέαματα.

διεγερτικός κ. νεώτ. ἐπιγρ. ὅστε να διεγίρειν, κατὰ τρόπον διεγερτικόν: ἐπιγρ. διεγερτικός.

διεγέρτης (ἡ) νεώτ. θηλ. τοῦ διεγέρτης βλλ. 2) νεώτ. εἶδ. ὁ μηχανητὴ μικρὰ δυναμομηχανῶν συνεχῶς ρευσμῶν πρὸς παραγωγήν μηχανητικοῦ ρεύματος εἰς τὰς μηχανὰς ἐναλλασσομένου ρεύματος.

διεγκαλάω-ω μγν. κ. μον. καθιρροῦ τινά ἐνώπιον δικαστικῶν, ἐνάγω: Ἰάσ. Α1 8 Α περὶ τούτου καὶ τὸ ἐπάρχω διεγκαλάσαντος, Ἀνν.Κομ.1,423 Β διεγκαλῶν αὐτὸν τὴν δίκην.

διεγκαρτερέθω-ω μον. ἐγκαρτεροῦ ἢ μακρῶν 2) Ζαναρ. Υπομνησ. Ἐπιστ.Κανον.5, D μέχρι τεταρτῆς φυλακῆς διεγκαρτεροῦντος.

διεγκολιζομαι μον. δέχομαι τι εἰς τοὺς κόλπους μου: Νελ. Ἐπιστ.421 τῆς δοξολογίας πλοῦτον διεγκολιζόντας.

Βαγκόπω μον. έπιτα. του έγκόπω βλλ. : Στοθ. 1,36,2 τὸ περιλήφθην ἐν τῇ κατὰ τὴν κίνησιν κλοουόμενον περὶ τοὺς πόρους καὶ διευκοπόμενον πσασμοὺς καὶ πσιμοὺς ἀποτελεῖ.

Βαγειρήσις-εως (ή) νωτ., ή πράξις τοῦ διεγειρωθῆ, τὸ ἐγχειρῆμα, ή ἐκχειρήσις : Θεοφώλ.169 G ἀνοικήθι πινα διεγειρήσιν τοῦτῃ προσάττανε.

Βαγειρωέω μον. ἐκχειρῶ, διαπράττω : Θεοφώλ.Σ158 D πυθόσθαι διεγειρῶ τὸν χρόνον τῶν ἰστορηθέντων κ. παθ. : αὐτ.102 D τοῖς ὑπὸ τοῦ τυράννου διεγειρουμένοις.

Βαδασσάμην ἀντί βαδασάμη, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ διαδαστέομαι βλλ.

Βαδασίω μον. καταβασιζῶ ἐκ βασιλέων : Θεοφώλ.Βουιλγ.3,496 D τὰ τῶν θεῶν ναῶν διηδάρισαν καὶ καταπεπυκῶτων ἕως ἐσάφορ.

Βαδέειε ἰων. γ. τοῦ βιδέειε, βλ. διαδοικεῖν.

Βαέθουι "Ἡσ. « διὰ τέλους».

Βαέθουαι κ. βαεθούμαι, μέλλ. τοῦ βισθῆν βλλ.

Βαέθρα γ' ἐν. πρόσ. τοῦ διαδιδράσκω βλλ.

Βαέθρα "Ἡσ. « καθεδρα».

Βαέθραμον ἀόρ β' τοῦ διατρέφω βλλ.

Βαέθρα(α)ία ἐπι τῶν πτηνῶν, τὸ καθίσθαι κχωρισμένους, ὄπερ ὑπὸ τῶν ἀντέων ἐκβαρεῖτο δυσάωλον διὰ τὴν συναπθρασημένη μάχη" πρβλ. Βαέθρας : "Αριστλ.Ζ1 608 β, 27 ὅθεν καὶ τὰς διεθρίας καὶ τὰς συνεθρίας οἱ μάντιες λαμβάνουσι.

Βαέθραιον πόλ. Ζαναρ. «καθέθριον», ἔθρα διὰ δύο πρόσωπα : "Ανών. π. Σουιδ. ἐν λ. ἀφαντες αὐτὸν διεθρίω... εἰσεκόμζον.

Βαέθρας (ό,ή) κ' νωτ., ἐπι πτηνῶν ἐν οἰνωσκοπία, ὁ κχωρισμένος καθήμενος θθ. ἐχθρικός ἀντίθ. τῷ σύνθετῳ πρβλ. διεθρία : "Αριστλ. Ζ1 608 β, 28 διεθρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, συνεθρα δέ, τὰ εἰρηνευοντα πρὸς ἄλληλα" 2) "Ἡσ. « διαφανίε» 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. βλλ. ὄνθημα διὰ δύο ἀνθρώπων, διεθρίον βλλ. Σουιδ. « τὴν λεγομένην κινθια, ή ἐστιν ὄμοια διεθρία" || ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. διεθρον ὁ τρίπους : Καλλιεξ.2-4) νωτ. γεωμ. ὁ ἔχων δύο ἔδρας ἴσαι πρὸς ἀλλήλας.

Βαεθραμένους-η-ον κ' νωτ., μτχ. παθ. παρακ. τοῦ διαεθρῆναι βλλ. 2) νωτ. ὡς ἐπιθ. ἐπι τῶν συζύγων, ὁ λαθὼν διαζύγιον.

Βαεθραμένως ἐπίρρ. μτχ. κχωρισμένως, χωριστά : Νικουμ.Γερ. Αριθμ.2,24 (140,27) ἄν τε συνημμένως ἄν τε διαεθραμένως σκοπῆται.

Βαεθρα-εἰσα-ἐν μτχ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ διημι βλλ.

Βαεθρα μτχ. διαρκῶ ἐπι μακρὸν, γίνομαι πρόως, ἐπι νόσων : "Αριστ.Χρον.Νουά.1,2 ἦν δέ βαεθρα χρόνῳ μακρῷ τὸ ἄλγημα" 2) ἐπι προσ., συνήθικω : "Αρχιγ.η. Ορειδ.8,23.1 δ- ἐμέτω.

Βαεθραρός(ό) μτχ. συνήθικω μακροχρόνιος, κατάστασις χρονία : Θησ.Στεφ ἐν λ.

Βαεθρα-οὐς-ές νωτ., κ. δημ. ὁ ἀνήκων εἰς πάντα ή εἰς πολλά ἔθνη : βαεθρα γρηφεῖον εργασίας || ὁ ἐξ ἀνηρησάσων διαφόρων ἔθνων ἀποτελούμενος : βαεθρα συγκέντρωσις διανοουμένων, -βαεθρα ὀργανώσις" || βαεθρα ἔκθεσις ἔκθεσις εἰς ἢ ὄντα να μετατόμων ἀπαντα τὰ ἔθνη" || βαεθρα βιβλιοπωλῆσιον βιβλιοπωλεῖον εἰς τὸ ὅποιον πωλοῦνται βιβλία ὅλων τῶν γλωσσῶν" 2) ὁ μεταδὸ τῶν κρατῶν ὀριστούμενος :

βαεθρα σχέσεις, -βαεθρα νόμιμα, -βαεθρα δικασιον || βαεθρα δικαστήριον εἰς ὁ μετέχουν δικασταῖ διαφόρων κρατῶν" || βαεθρα οικονομικός ἔλεγχος ὁ ἀσκοῦμενος εἰς τὰ οικονομικά κράτους πῶς ὑπὸ ἀνηρησάσων τῶν κρατῶν εἰς ὁ ἀνήκων οἱ δασεῖται τοῦ ὀριστούμενου τὸν ἔλεγχον κράτους" 3) τὸ θηλ. ὡς οὐσα, ή βαεθρα ἰουρασία διαφόρων διεθνῶν ὀργανώσεων ἐπιδικουμένη τὴν πραγματοποίησην ὀσιαλοστικῶν ἰδανικῶν : πρώτη -δευτέρα -τρίτη διεθνή.

Βαεθρα-ή-ό(ν) νωτ., κ. δημ. βαεθρα βλλ.

Βαεθρα-κότης-πος(ή) νωτ., δημ. διεθνικότη(η) ή κατάσταση τοῦ διεθνούς βλλ., τὸ νὰ εἶναι τις διεθνής : ή βαεθρακότης τῶν Δαρδανελῶν.

Βαεθρα(ός) (ό) νωτ., κ. δημ. τάσις πρὸς ἀνάπτυξιν διεθνῶν σχέσεων ἐπι τοῦ πνευματικοῦ ή τοῦ πολιτικοκοινωνικοῦ ἐπιπέδου : αἱ μεταπολεμικαὶ συμβῆκαι ἀνεπτυξὸν τὸν διεθνισμόν, - ὁ διεθνισμός τῶν ὀριστοτέρων κομμάτων.

Βαεθρα(ός) (ό) νωτ., κ. δημ. ὁ δεχόμενος τὸ δόγμα, τὴν τάσιν τοῦ διεθνισμού.

Βαεθρα-κότος-ή-ό(ν) νωτ., κ. δημ. ὁ ἀναπεράμενος εἰς τὸν διεθνιστῶν βλλ. ή τὸν διεθνισμόν :

Βαεθρατικαῖ βαεθρα, -βαεθρατικῆ κίνησις.

Βαεθραλογία(ή) νωτ., κ. δημ. εἶδ. κλάδος τῆς νομικῆς ἐπιστήμης ἔχων ὡς ὀπκοῦμενον τὸ διεθνές δικαιον καὶ τὰ ἐν γένει διεθνή ζητήματα.

Βαεθραλογία(ός) νωτ., κ. δημ. ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὴν διεθνολογίαν βλλ., εἰς τὰ εἰδη ζητήματα.

Βαεθραλοίσις-εως(ή) νωτ., δημ. -η τὸ καθίστασθαι τι διεθνής : ή βαεθραλοίσις τῆς ἐπιστήμης" 2) ἐπι τόπων, τὸ δικαιοῦσθαι ὑπὸ διεθνούς κυβερνητικῆς ή βαεθραλοίσις τοῦ Σααρ.

Βαεθρανοίε-έω νωτ., κ. δημ. καθιστῶ τι διεθνής :

ὁ Δουάνης ἔχει βαεθρανοίεθι πρό πολλῶν ἔτων.

Βαεθρας ἐπίρρ. νωτ., κ. δημ. ὑπὸ πάντων τῶν ἔθνων, εἰς πάντα τὰ ἔθνη : ἀνεγνωρισθῆ διεθνής.

Βαεθρα-οὐς-ές κ' μον. διαφανής, διαφής, καθαρός" "Ἡσ. « διεθιάς, διαμής, λαυρησῆ, εὐθρηλον» : Θεόφρ.Φαίτ.δ,19,2 διεθιάς ὄδωρ, Αλ.Ζ1 4,30.Λουκ.Βουιλγ.69 ἔναθρα ηγαῖ εἰσι τρεῖς κληῖστα καὶ διεθιαστάτω ὄθαστο.Μηναι.1,31 Συναξ. Τρυφαινης. πηγήν ὄθαστο διεθιασῆ" || μον. κ. ὑπερβ. διεθιαστάτος, 88λ.Χρυσ.465 ἔβρωε βρῦση καθαρά, πολλὰ διεθιαστάτη.

Βαεθραμαι, ἔξ ὀθ. κ. τὸ εἶδον βλλ., μτχ. διεθιαμένως λαμβανόμενῃ κ. ὡς μτχ. μέσ. ἀόρ. β' διεθιαμῶν, διαφανομαι, διακρίνομαι : Εὐμ.ἀπ.27 "Ἡελίοιο διεθιαται ἄκεκα γαῖα οὐδὲ μὲν οὐδ' αἰθῆς λάσιον μένος οὐδὲ θάλασσα, Καλλ.Δηλ.191 διεθιαμένη τις ἐν ὄρει νήσος | σῶλε « φαινομένη » λ

Βαεθρα κ' νωτ., εἶδον, εἶδω, λατ. videre || ὡς ἀόρ. β' τοῦ διωρῆν, νωτ., κ. τοῦ διαβλένω ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης ἀπορφ. παρακ. διεθιαμένη, ἐπι. διεθιαμένη, μτχ. κ. μτχ. παθ. κ. μέσ. διεθιαομένη, βλ. διαίδια, ὄμ. μτχ. κ. μον. μέλλ. διεθιασμαι | δ. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ διεμι) μετ' αἰτ. ἀντικ. εἶδον (ἐξέκρινε δια μέσου), ἔκχωσις ἀνάμεσα : "Αριστφ. Νεφ.168 δστις διεθραε τοῦτονρον τῆς ἐμπόσης | δ. γρ. διαίδια" 2) εἶδον τι δι' ὅλης τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ, πλήρωσ, ὄμ. μτχ. διεκρίνω τι καλῶς, διεγνων. διηκρίνησας, ἐξιδιάλωνα : Πλάτ.Φαίτρ.264 C ὅτε με ἠγεί ἰκανὸν τὸ ἔκείνου ἀκριβῶς διεθραν || κατ' ἀπορφ. κ. ἀπολ. προηγουμένου ή ἐπομένου ἐμπροσθ. προσθ. = διεκρινήσας, διακρίνω σφ. πλήρωσ, διατελεῖται : Πλάτ.Φαίτ. δ2 β ὁ μέν οὐ ἐν ἀπορρητοῖσι λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγῶν, μέγας τῆς τις μὴ φαίνεται καὶ ὁ ῥόδιος διδραῖν" || νωτ. μ. μτφ. εἶδον, διεκρίνω, διεγνωσμαι, δια μέσου ή ὀπισθεν τῶν φαινομένων ή ἐκ συνδυασμοῦ τούτων : αἱ φιλοσοφαι ἐν τῇ μεταλλαγή τῆς ὄλης διεθρατὴν τῆν ἔλλαγον ἐνέργειαν, - εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἐγκαιρῶς διεθρατὸν τὸ δόλον" πρβλ. διωρῶ, διαβλένω.

Βαεθραίως μτχ. μτθ. ποιῶ τὴ παρόμοιον, παρομοιάζω, κ. μέσ. κ. παθ. διεκιάζομαι εἰμαι ή φαίνομαι ὄμοιος τινι : Φιλῶστρ.Εικ.793 ή τοῦ Διονυσίου ναῦς τὴν ἄλλα πέτρα μὴ διεκιάσται.

Βαεθραίωζ μον. ἔπιτα. τοῦ εἰκονίζω, πλήρωσ, ἐξ ὀλοκλήρου εἰκονίζω : Μι.Ισιδ.Θεσσ.108.

Βαεθραίωζ, ἀπτ. διαλέγεμαι παθ. παρακ. τοῦ διαλέγω βλλ.

διελλέω μτγν. ἐκτύλισσα, ἐκδιπλώνα· Πλάστ.Ήθ. 1031 Ε σὺχ ἕτερα διελ βέλεια διελλήσα.

διελλημένως ἔληρα. [διολαμβόμεν] | κενωρισμένως δθ. σαφώς, ἀκριβώς· Ξεν.Οικ.1125 διελλημένως πολλὰς ἐκρίθησθ' ὅτι χρᾶ παθεῖν ἡ ἀπορία, Πτολ.Τετραβ.11,5 καὶ τοῦτο δὲ ἀπλῶς πάνα, καὶ οὐκ εὖ διελλημένως. 2) μετὰ διακοπῶν, διακεκομμένως ἀντίθ. τῷ ἀδιάλητως· Φιλόδ. Ὀργ.83 W, αὐτ.Ρητ.1,58 J.

διελλίζω -εως [η] ἡ πράξις τοῦ διασκορπίζεν δθ. πιθ. ὁ ἀνεμοστρόβιλος· Πλάτ.Νόμ.747 C πνεύματα παντοία καὶ διελλίσεις ἰδιότρον, δ' εἰλήσεια.

διελληφα παρακ. τοῦ διαλαθῶνα βλλ.

διελληγμός [ο] μτγν. ἄλλως, ἀπρόβλως· Πλάστ. Ήθ.695 Α ἡ τῶν μῆλων [ἀποφορῶν] ἔνδειαν μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγὸν δὲ τινα... καὶ διελληγμόν.

διελοκομπάσας ἤσα. « σκιᾶ καὶ κόμπη ἐξαπατήσας ».

διελλών ἐνεργ.-ἐν χρ. ὡς ἀόρ.β' τοῦ διαρῶ-έω βλλ.

διελλόσομαι μτγν. διαφεύγω ἐκ τοῦ μέσου, ξεφεύγω ἐπιτηδεύωσι· Ἀπολλ.Ρ 4,35 ἀνευσιτο διελλυσεῖσα δόμοιο Ἀπίας.

διεμι [εἶμι] ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ διερχομαι βλλ. παρατ. διῆκα κ. διῆειν, μέλλ. διείσομαι, περιφρομαι, πηγοῖνα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· Ἀριστφ. Ἀχ.845 χλαίνας δ' ἔχων φαῖνον διει· 2) μτφ. ἐπὶ τῆς φήμης, ἐξαλλομαι, διαδίδομαι· Πλάστ. Ἀντ.56 ὥστε καὶ λόγος διει· 3) διερχομαι διὰ μέσου πνός ἤσα. « διεμι, διερχομαι, διέσι, προέρχεται, διερχεται »· Θεουκ.3,21 ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διέσαν· κ. κ. μετ' αἰτ. συσθίσι. ἡ μτ. ἀντικ. διερχομαι, διασκῶ· Ἀριστφ. Ὀρκ.1392 ἀπαντα γὰρ διέμι σοι τὸν ἀέρα· κ. ἀπολλ. Ἀριστ.Περ.Α.204 α, 4 τὸ ἀβύσσων διελλεῖν τῷ μη περικλυσά διεσαν· 4) διαφεύγω· Ἀριστ.Οἰκ.307 β, 13, Θεόφρ.Φ Αἱ.5,9,12 διέσιαν ἔει· 5) παρερχομαι, παύω· Θεόφρ.Σημ.46 ἡμέρα χειμῶνος διέσαν· 6) διεξέρχομαι ὑπόθεσις τινα ὁμιλῶν ἢ γράφον, δηλοῦμαι, περιγράφω, ἐξετάζω· Πλάτ.Κριτ.47 C οὐκῶν καὶ τάλλα, ὡ Κρίτων, οὕτως ἵνα μη πάντα διέσωμεν, Λοκ.Ἰαρ.3 μάλλον δὲ καὶ πάσαν ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἰ σοι σχολή, διέμι· ἢ ὅμ. διέμι τῷ λόγῳ, Πλάτ.Γοργ.505 Ε διέμι μὲν οὖν τῷ λόγῳ ἐγὼ ὡς ἀν μοι δοκῆ ἔχειν· ἢ εἰδ. ἐπὶ θεατρικοῦ ἔργου, προσάγω, προδῶνα· Ἀριστφ.Βάτρ. 920 τὸ δράμα δ' ἂν διείη.

διέμι [εἶμι] μον. πλάσθεν πρός ἐπιμ. τοῦ ἀΐδιος κ. θυᾶς· Ζώναρ. ἐν λ. ἀΐδιος-δὲ καὶ θῶν, ΕΜ 289,45 Δυᾶς... παρὰ τὸ διετῶν μόνη γὰρ πρώτη ἡ θυᾶς διέτασται ἀπὸ τῆς μονάδος.

διεμεις ἤσα. « διὰστάσις ».

διεμειπής διειπτής βλλ.

διεμύον ἐπ. παρατ. τοῦ διέμω βλλ.

διέμων [έπος, φέλος] παρ' Ὀμ. ἐν κ. διέμων, ἐν χρ. ὡς ἀόρ. β' τοῦ διαγορεύω βλλ. εἰπον, ἐξέφερασα σαφώς· Ἰλ.Κ25 διειπέ μοι θερα διαίω· ἢ ἐπὶ μαντείου, ἔδοκα χρησόμεν· Σοφ.ΟΤ 859 ὄν γε Λοῖσας διέμειε χρήνια παιδός ἐξ ἐμοῦ θανεν· ἢ ἐν ἀναφ. πρός χρησόμεν, ἠρμηνευσα, ἐξήγησα· Ἰλ.Κ 425 εὐθούσ' ἡ ἀπάνευθα· διέμει μοι, θερα διαίω, Σοφ.Τρ.22 καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων οὐκ ἂν διέμωμι· ἢ ὅμ. ἀνέντευξά τ' λεπτοκόμος, ἐπεξήγησα· Πλάτ.Πολιτ.276 Α ὅτι δὲ ἐμψάσης τῆς πάλαιας ἀρχοῦντα αὐτῶν ἀπεφάνεμεν, ὅντινα δὲ τρόπον οὐ διέμωμεν· ἢ ἐπὶ νομοθέτῳ, σαφῶς καθόρισται ἐν ὅμ. σμ. κ. τὸ παθ.· Πλάτ.Νόμ.809 Ε ταῦτα οὕτως σοι πάντα ἱκανώς. παρὰ τοῦ νομοθέτου διεμειπται· 2) ἀναφορ. πρός αἰνίγμα, ἔλεγμα, ἐξήγησα· Σοφ.ΟΤ 394 καίτοι τὸ γ' αἰνίγμα· οὐχὶ ταυθιόντος ἐν ἀνδρόβ' διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας εἰδει· 3) συμβαλλισα, διηλέχθην ἤσα. « διαειπόμεν διαειπθήνα »· Ὀδ.Δ 215 ἄρθος δὲ

καὶ ἠδῶθεν περ ἔσσονται Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοῖ διαειπόμεν ἀλλήλοισιν· 4) τὸ μέγ. συνεφώνησα, ὠρισά τι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν· Ἀριστ.Οικ. 1351 β, 5 διεμύομενος ἐν ᾧ [χρόνῳ] ἀποδοῖσι, Ἰδμλ.βι.Πυθ.266 θερμένων... ἱμπίτων καὶ διαειπομένων μὴ διδῶνα βάρηρα.

διεργασμένως ἔληρα, μτγν. δι' ἐντέχειο, ἐπιμελοῦς ἐργασίας· Μέν.Ροδ.387 Σ.

διεργῶ ἐπ. κ. ἰων. διεργῶ κ. διεργῶ κρατῆ ἀποκεχωρισμένον πνῶ, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω· Ἰλ. Μ 424 ἐξ ὅρα τοὺς διεργῶν ἐπάλλας, Θεουκ.3,Κ7 χαράδρα δ' αὐτοῦς μεγάλῃ διεργῶν· ἢ ὅμ. παθ.· Πλάστ.Θσμ.13 ὅ βραχέϊ πόρῳ διεργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νήσος· 2) δθ. διαχωρίζω ἐμποδίζω ἤσα. « κολῶς »· Ξεν. Ἀν.3,12 πατομαὶ δὲ διεργῶν ἀδιάδατο ἐν μέσω τῆς οἰκάδος ὁδοῦ, Ἀριστ.Ζ1 562 α, 25 ὡν τὰ μέν διεργαί τοῦ μη εἰς ἀλλήλα συγκαχῶσθαι τὸ ἔχωρα τοῦ λευκοῦ λεπτῆ ἀφύσεως ἢ διαχωρίζουσα συγκατεῖτ'· ἢ γιν. κολῶς, ἐμποδίζω· Πλάτ.Νόμ.880 Β ἔάν τις τύπη τὸν κρησθῆτρον... πρῶτον μὲν ὁ προστυγχανῶν... διεργῆται· 3) χωρίζω ἀποκορῶ, ἀπομακρύνω, συγκρατῶ· Πλάτ.Κριτ.115 Ε καὶ δὴ καὶ τοῦς τῆς γῆς τροχούς, ἐν μέσω τῆς θαλάττης διεργῶν, κατὰ τὰς γεφύρας διέλιον· ἢ ἀποκλίει· Φιλόστρ. Ἀπολλ. 3,31 δ- τινὰς παντὸς λόγου· 4) μτγν. τὸ μέγ. μετ' ἀναφρ. προφυλάσσομαι ἀπότῳτο Ἰορφ. Ἀπολλ.2,47.

διεργηκα παρακ. ἐξ οὗ ἔσμ. κ. τὸ διεργῶ βλλ.

διεργομαι διεργομαι βλλ.

διεργῶν [ο] πᾶν. ἡ ἀρα, ἡ ἕρα· Πλάτ. ἐπιναξῶν τὸ διεργῶν, ἵνα ἀμείνωσι ἡς.

διεργῶω ἐπ. κ. ἰων. τὸ διεργῶ βλλ. σῶμα ἀπέναντι ἤσα. « διαπίσησι, διελύσασθαι »· Ἡρ.7,24 παρῶν γὰρ μηδὲνα πόνων λαβόντας τὸν ἰσθμὸν τὰς νεὰς διεργῶσθαι· ἢ ὅμω διὰ μέσου· Ἀπολλ.Ρ 1,687 γεῖστομόν νεοῖο διεργῶσσοῖν ἄρατρον.

διεργῶ κ. νεώτ. ἀναφρ. ἀορ. διέρασαι κ. διεργῶ, παρατ. διεργῶν, μτγ. διεργῶς, παρακ. διεργῶκα, μτγ. παθ. διεργῶμαι, διεργῶμαι κ. διεργῶμαι κ. διεργῶμαι διὰ μέσου, διαπερῶ, σῶμα διὰ μέσου· ἢ κη. Ἀρῶμ.] διεργῶ ἀπάλειπτρον διὰ καυμάτων, Ξεν.ΚΠ 8,30, Ἀλφιν.3,66 τινὰς πρῶτον ὄσπερ τὰς βελόνας διεργῶσι, Πλάτ. διεργῶ βελόνην διὰ τὸν σφραλαῖον· ἢ νεώτ. εἰδ. ναυτ. ὄρος διαπερῶ σχοῖνον δι' ὀλης ἢ τροχλοῦ· 2) παρεμβάλλω, ἐμβάλλω ἐν τῷ μεταξῷ· Ἀλν.Τοιτ.3,18 διεργῶ ἴλιον, Θεόφρ.Φἰτ.2,14,4 διεργόντων τοὺς παττάλους· ἢ κ. ἀμβ.· Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,28 ὀρθοὶ τῆς χειρὸς ἐκείνης οἱ δακτύλοι καὶ οἰον διεργόντες· 3) πᾶν, συναρμολογῶ, δένω· Πλάτ. διεργῶ κἀνθαρον χρυσῶ· 4) ἐπὶ λόγῳ, συναρμολογῶ, ἀραβάζω κατὰ ἀερίαν· Διον. Ἀλ.Συνά.26 λόγος διεργόμενος.

διεργῶσθαι -ον ὁ δι' ἐρμηνείας καὶ ἰσοκρίσεως ἐξαπατῶν τοὺς ἔνοιος, ἀπατήλας φιλόθεος· Ἀριστφ.Εἰρ.623 οἱ δ' ἄτ' ὄντες αἰσχροκερδῆ καὶ διεργῶσθαι οἱ σφῶ· ἢ ἐξαπατῶντες τοὺς ἔνοιος, καὶ ψευδομένοι δι' ἐρμηνείας καὶ ἰσοκρίσεως· ἢ.

διερί μτγ. ἀορ. β' τοῦ διέρι βλλ.

διερισθῶω μτγν. κ. διερισθῶ βλλ. διαπερῶ κ. εἰσχωρῶ ἐντός πνός· Ἀλεξ. Ἀφρ.Πρ.2,767 διερισθῶω τὴν γῆν, αὐτ.276 δ- εἰς τὸς πόρους, Φλόδ. Ἰω. Κοσμ.66,33 ἐπέδωκ ὄδωρ αὐτοῖς ἐπιχθῶν, διερισθῶν εἰς αὐτοῦς μανωβήσας ὅσο τῆς καύσεως.

διερισθῶσται -εως [η] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διερισθῶ βλλ., εἰσχώρησις, εἰσπήδησις· Ἰω. Φλόδ.5,33· ἢ κ. μτφ. ἡ ἐμβάθυνσις· ἡ διερισθῶσις εἰς τὸ μυστήριον τῆς φύσεως· 2) νεώτ. εἰδ. ἡ ἀτόμησις ἀνίμεσις ἀερίων ἢ καὶ ρευστῶν διαπερῶν εἰδικῶ βάρους.

διερισθῶω κ. νεώτ. διερισθῶω βλλ., εἰσδῶν διαπερῶ τῖ· ζώνηρα, δι' ὧν δὲν ἔδῶντα τὸν διερισθῶ τὸ ὄδωρ τῆς βροχῆς· 2) ὀπαισέρχομαι,

επισωρῶ κρυφίως, κώνομαι : οἱ δημοσιογράφοι διεσδύονται παντοῦ. || κ. μτφ. ἐμβόδιον : διεσδύω εἰς τὴν σκέψιν τίνος - εἰς τὸ νόημα θεωρίας - νόμου - ὄρου - φράσεως.

Διεσέρχονται μτγν. μέν. εἰδ. Ιατρ. εἰσέρχονται διὰ τῶν πόρων ἢ τῶν μεμβρανῶν : Στεφ. Ἀθ. ἴνν. I, 165. **Διεσπίνονται** διεσέρχονται βλλ. : Στεφ. Ἀθ. ἴνν. I, 165 D.

Διεσπίνονται μέλλ. τοῦ διείμι βλλ. 2) μέλλ. τοῦ διείδεμαι βλλ.

Διεπ κ. εἰ. ἐπιρρ. πρὸ φωνήεντ. διέξῃ διὰ μέσου καὶ ἐξω : ἡλ. Ο 124 εἰ μὴ Ἀθῆνη πᾶσι περιείσασσα θεοῖσιν ὤρω διέκ προθύρου, Ἀρχαῖ. 5 διέξ σω- λησος [κατ' ἐξαιρέσειν]. || διέκ θυρών Ἡσ. εἰ τοὺς νεκροὺς αὐτῶ φασὶν ἐδράζεσθαι, ἔξω τοὺς πόδας ἔχοντας πρὸς τὰς αὐλοῦσας θυροῖς. 2) μτγν. ποι. πέσαν : Ἀπολλ. Ρ 4, 161 διέξ ὅλης τετάσσου.

Διεπθάδην Ἡσ. «δίοδον, διεκλόων».

Διεπαίνω μτγν. ἐρχομαι διὰ μέσου ὅπ' ἄκρου εἰς ἄκρον : Στράβ. I, 2, 24 διεπαίνων δὲ τὰ ὄρη [ὁ ποταμὸς] τοσσάνην κατὰν χεῖρ ἐπὶ θάλατταν. 2) ἀπαριθμῶ, κ. ποθ. ὄμ. σμ. : Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποστ. 6, 13 ἀπὸ τοῦ ὄρουσποντίου (ψ-δύω διεπαίνονται) ρηματ. διεκβάσις.

Διεπακχεύομαι μτγν. εὐρίσκω εἰς κατάστασιν ἀκρας βραχείας, μαίνομαι : Παχυμ. Γμχ. Παλ. 330 Α λογισμοὶ ἀγρίοι διεπακχευθεῖς.

Διεπάλλω κ. μτγν., πά. κ. διεπαλάλλω διαπερῶ βελόνην, σχοινίον κττ. διὰ μέσου τίνος, ἐξάγω τούτο εἰς τὸ ἀπάντιο μέρος : Ἠλῶδ. η. Ὀρειδ. 44, 10, 4 ἀγκήρες διεπαλάλλεσσων, Γαλ. 4, 518 κα- βιέντας σχοινίον... κἀματα μὴ δυναμένους διεπα- λαλεῖν. 2) ἀμτ. [εἰδ. ὕπνοισιν, τοῦ στρατοῦ] πορευοίμαι διὰ μέσου χώρας τίνος, διερχοίμαι αὐτὴν ὅπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, ὅθ. κ. περιέρχομαι :

Πολύβ. 4, 68, 5 ἄμα δὲ καὶ καταλείπων καταταχέ- σιν τοὺς Μακεδόνας διεπαλάων τὴν Στυμφαλίαν, Πλούτ. Πελ. 17 ὡς δὲ πρῶτον ὤφρασαν τὰ στενά διεπαλάωντες. || ὄμ. ἀμτ. ἐπὶ ποταμῶν, διερχοίμαι διὰ χώρας τίνος : Στράβ. I, 6, 13 [ὁ Ἰσφράτης] διὰ τοῦ Ταύρου διεπαλάων ἐως Οαψά- κων φέρεται. 3) ὄμ. ἀμτ. ἐπὶ τῶν ὄρων, ἀπο- ληγῶ, ἐκτείνομαι, ἀπλώνομαι : Πλάτ. Ἰσ. 5, 8 καὶ διεπαλάει τὸ ὄριον ἀπὸ κορυφῆς τοῦ θροῦς ἐπὶ πη- γὴν ὕδατος Ναρσῶδ, Πάν. ὁδὸς διεπαλάουσα εἰς νότον καὶ βορρᾶν. 4) διαδοχικῶς ἀφαιρῶ, ἐξισπῶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν (φωδῶν) μέρη τῶν αὐ- τῶν : Βέττ. Βάλ. 175, 35. 5) πά. καταβάλλω χρή- ματα διὰ μέσου ἄλλου, πληρώνω. 6) πά. δα- πανῶ : Πάν. διεπαλλομένης εἰς τὸ ἥμισυ ἱερῶν τῶν πυρῶ ἀρτάβας Χ' ρηματ. διεκβολή, διεκβλημα.

Διεπαύσις-εως [ἡ] μόν. τὸ διεκποῖεν βλλ. 1), τὸ διερχεσθαι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, διεκπέρασις : Εὐστ. 1887, 7 ἡ τοῦ Πηλεῶντος διεκβάσις εἰς ἀγοράν.

Διεπαύω μν. προάγω : Ἀχι. Οὐεικορ. 163, 39 ἀνθρώπουσ ἠναγκασιμένους χαροποιήσαι, καὶ διεκβάσῃσαι, καὶ πλουτήσαι.

Διεπαύω ἐκάλ. μτφ. ποιῶν ἀναβλύζεν διαχέω : Μηνσ. 4, 24 Ὀδ. 3 καὶ τῶν ἰσάων τούσ ποτα- μούσ διεκβαύεισ.

Διεπαυῶ [ἡ] μτγν., πά. κ. διεπαυῶ [ἡ] ἐνέργεια τοῦ διεκβύλλει βλλ. 1), τὸ διαπερᾶν, τὸ πέρασμα διὰ μέσου τίνος : Ἠλῶδ. η. Ὀρειδ. 44, 14, 3 βελόνην διεπείων. καὶ μετὰ τὴν διεκβολήν. 2) τὸ διεκ- βάλλει βλλ. 2), ἡ διάβασις διὰ τίνος τόπου : Πολύβ. 3, 40. 1) Ἀννίβας μὲν οὖν ἐνεκέρει τὰς διεκβολὰς τῶν Πυρηνσίων. || διεκβολή ποταμοῦ ἡ διάβασις ποταμοῦ διὰ τίνος τόπου, τὸ διεκβάλλει βλλ. 2) : Στράβ. 9, 5, 22 κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς. 3) ἡ διάβασις διὰ στενωπῶν, διαδοσ, τόπος δι' οὗ τῆς διεκβάλλει βλλ. 2) : Πολύβ. I, 75, 4 τῶν γεωλόφων... ὄντων δυσ-

δάτων, καὶ χειροποιήτους ἐχόντων διεκβολῆς. Διόδ. Σ 17, 68 ἐπυθῆντο μὴ τῆς ἑτέρας ἐστὶ διεκ- βολῆς. 4) πᾶν τραπεζικὴν ἀποδείξις πληρωμῆς. **Διεκβόλιν** [τὸ] ἱατρικὸν πρὸς ἀποβολὴν τεχνώ- τος ἐμβρύου : ἴνν. ἴνν. I, 91.

Διεκβόλομαι μν. ἐκδράζομαι διὰ μέσου τίνος, ἐκβάλλομαι ἔξω διὰ μέσου : Νικηφ. Κωνσ. 57, 11.

Διεκβόλομαι διαδιδωμι βλλ. : ἴνν. ἴνν. I, 91 ἔπαρον γὰρ ἑτέρω διεκβόλο ἔν τῷ σώματι.

Διεκβόλις-εως [ἡ] μόν. κ. νεώτ. ἡ ἐπιβολὴ τι- μωρίας : Βίος Ἀγ. Νεῖκου 105, 35 μεγαλοθύτως χα- ρίσασθαι αὐτῷ καὶ τὴν αὐτῶν διεκβόλιν. 2) νεώτ. γν. ἡ ὑπὸ τίνος ἀπαιτήσις ἀγαθοῦ τίνος ὡς δικαιοματικῆς ἀνήκοντος εἰς αὐτόν : ἡ διεκ- βόλις τῶν πρωτείων - τοῦ τίτλου τοῦ πρωτα- θλητοῦ. || εἰδ. νομ. ἡ ἐπὶ προσβολῆς ὠριμῶ- νων δικαιωμάτων ἐνέργεια τοῦ δικαιοῦ. ἀπο- σκοπούσα τὴν ἀναγνώριση τοῦ προσβαλλομένου δικαιώματος καὶ τὴν κατάπαυσιν τῆς προσβολῆς ταύτης. διεκδικησικὴ κυριότητα - κληρονομία.

Διεκδικητής [ὁ] μτγν., μν. κ. νεώτ., νεώτ. θηλ. -ήτρια ὁ ὑπερασπιστὴς ἢ, ὁ φρονιτικὸν ὑπὲρ τίνος, ὅθ. κ. ὁ κηδεμὸν, ὁ πληρεξούσιος, ὁ ἐπίτροπος κ. κῶδ. Ἰουστίν. 10, 1, 27 Α. 2) νεώτ. ὁ διεκδικῶν βλλ. 2), ὁ ἀείων ὑπὲρ ἑαυτοῦ δικαιοῦμα τῆ : διεκδικητῆς περιουσίας - κληρονομίας.

Διεκδικητικῆ ἐπίρρ. δημ. διὰ διεκδικήσεως διὰ διεκδικητικῆς βλλ. 2) ἀγωγῆς : ἄν πῆς διεκδικη- τικῆ, θά χάσος τὸ χτήμα σου.

Διεκδικητικῆς-ἡ-ὄν] νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς διεκδικησιν. 2) εἰδ. νομ. ἀ- γωγὴ διεκδικητικῆ [λατ. rei vindicatio] ἡ ἐμπρά- γματος ἀγωγὴ πρὸς προστασίω τῆς κυριότητος, προσβαλλομένης αὐθαριετώσ ὑπὸ τρίτου : ἀγωγὴ διεκδικητικῆ κληρονομίας - ἐνεχύρου κττ.

Διεκδικῶ-έω μτγν., μν. κ. νεώτ. ἐπίπατ. τὸ ἐκδι- κῶ βλλ. Ἡσ. ἐκδικεῖ, διεκέρχεται, τιμωρεῖται : Ζώσ. Ἀλχ. 1121, Ἰουθ. Α ἐκδίκω Ἐκρήνιττα γεμισθεῖσι τῷ δυναμένῳ διεκδικῆσαι τὸν θάνατον τῶν ἀδελ- φῶν αὐτῆς. 2) μτγν., μν. κ. νεώτ. ἀπαῖω διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ : Κῶδ. Ἰουστίν. 10, 16, 1 Ἰουθ. 1 - διεκ- κικεῖ κληρονομίαν - τὴν κυριότητα. || πά. νεώτ. γεν. ἀπαῖω, ἀξίω νὰ λάβω ὅτι μοὶ ἀνήκει, ἢ ἐκῶ τὴν ἰδέαν ὅτι μοὶ ἀνήκει : Πάν. ἐξείναι τῷ σχολασ- τικῷ διεκδικεῖν πᾶν δικαίον, - διεκδικῶ τὴν προ- τεραϊότητα - κυριαρχικὰ δικαιώματα. 3) νεώτ. ὑπερασπιζῶ δι' ὀγώνων, ἀγωνίζομαι νὰ κρατήσω τι || προσπαθῶ ν' ἀποκτήσω τι διαγωνιζόμενος τῆς ἄλλουσ : διεκδικῶ πολλοὶ τὴν θέσιν αὐτῆν ρη- ματ. διεκδικητῆς, διεκδικησικῆς, διεκδικητικῆς.

Διεκδρομῆ [ἡ] μτγν. διαδρομὴ ἰσυνήθ. ἐπὶ ἀστε- ρων. ἡ ἐξόρμησις, ταχέια κίνησις, διαδρομῆ : Πτολ. Τετραβ. 102, 19 : διεκδρομαί... τῶν ἀστέρων. 2) ἡ διὰ μέσου διάβασις : Ἐξεκ. κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προμ. 44 Β διεκδρομῆς... ὄρησιν τῶνασ.

Διεκδύσις-εως [ἡ] μτγν. κ. μν. μέσον ἐκφυγῆς διαφυγῆς : Πλούτ. Σεπτ. 13, Εὐστ. Πον. 279, 40 κα, πολλοσὶ ἐλείπτο, δοκῶν μὲν ἐθέλειν διεκδύειν ὡς εἰς φυγᾶν. || διεκδύσις μυσῶν φηλεῖα μυσῶν, ποτικὸτροπα : Ἀθῆν. 3, 98 D καὶ τὰς τῶν μυσῶν διεκ- δύσεισ μυστήρια ἐκάλει, ὅτι τούσ μὲς τρεῖ.

Διεκδύω, σνήθ. ἐν τῷ μέσῳ διεκδύομαι, ἀρ- διεξέδω, ἀποφ. ἀορ. διεκδύωναι | ἀλλὰ κ. Ἡσ. «διεκδύσαι ἀποδράσαι» | ἐξουλοσῶναι διὰ μέ- σου τίνος, διαφεύγω : ἴνν. ἴνν. I, 90, 7 ὁκῶν τὸ ἡῆρ ἀποκλιπῆθῆν ἐν τοῖσ μέλεσιν καὶ μὴ οἶός τε ἐπὶ διεκδύθηναι [διωρῶ. διεκδύωναι] ἔξω ὑπὸ τοῦ φλέγματος. Πλούτ. Τιμ. 10 διεκδύσ τὸν ὄχλον. || ἀπολ. διαφεύγω, ἐφευγῶ, γλυτώνω : Πλούτ. Πελ. 17, 2 τοῦ ὀθθαῖοσ διεκδύωναι βουλομένοσ, Ἀθῆν. 6, 249 οὐδεὶς ἐπείν ἔχει τὴν ἀποδείλι- σσанта τούτων τὸν θάνατον... ἡ διεκδύοντα.

Διεκθαρμαίνω μον. κ. νεώτ. θερμαίνω τινά η τι καλώς, εντελώς : Ειστ.Ποιν.155,24 τὸ θέρος . . εἰς τσοσάτον διεκθαρμαίνω 2) νεώτ. εἰδ. θερμαίνω τι περιεχόμενον ἐντός δοχείου, ὅπου τίθεται ἐντός μεγαλύτερου περιεχόντος (ζέον ὕδωρ).

Διεκθάρωντις-εως (ή) νεώτ. ὁ πράξις τοῦ διεκθαρμαίνω βλ.λ.

Διεκθαρμαντήρ-ηρος (ὁ) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ γίνεται ἡ διεκθέρμωνσι βλ.λ., διεθν. ὀρ. μπαίν-μαρί.

Διεκθέστερον ἴσα. « ἀκριθέστερον », πρὸ διεκθέστερον.

Διεκθέτω κ. μον. τρέχω διὰ μέσου πνός ἔξω : Ἀριστ.Λ.Καθ.395 α, 22 ἄκρι τίς γῆς διεκθέτω, Πλούτ. ἸΒ.666 β διεκθεῖν διὰ τινος || κ. μτ. γεν. : αὐτ.589 δ : || ἀπολ. : Πλούτ.Δίων 30 τῶν φευγόντων Συρακουαίων ἀναπεφυμένους αὐτοῖς καὶ διεκθέστων, Παχυμ.Γ' Ἀνδρόν.320 D τινὲς τῶν ἔκλειου κατ' οὐλομαθὸς διεκθέστων || ὄμ. ἀπολ. ἐπὶ τῆς χαλῆς κ. ἐν γενεῖ τῶν ἐν τῷ στομάχῳ τροφῶν : Ἀρετ.Οξ.Παθ.2,5 διεκθέτω ὑπερθεῖν μὲν εἰς ἔμρον τὸ ἐν τῷ στομάχῳ.

Διεκθλίβω μον. κ. νεώτ. πιέζω μετὰ δυνάμει ἀναγκάζω τι τὸ διέλιθι διὰ μέσου πνός : Μιχ. Ἄκου.1,293,3 ρηματ. διεκθλίβω, διεκθλίπτω.

Διεκθλίπτω (ὁ) νεώτ. τὸ ὄργανον ἡ τὸ μηχανήμα, δι' οὗ διεκθλίβωμεν βλ.λ.

Διεκθλίφτις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διεκθλίβω.

Διεκθροβίσκω μτγν., ἄρρ. ἀπαρρ. διεκθροβέει ἀναπηδῶ διὰ μέσου, διεκπηδῶ : Ὀμπ. Ἀλ.4,674 διεκθροβέει μεμασῶτες || κ. μτφ. : Κλήμ. Ἀλ.2,25 διεκθροβέω τοῦ σκότους, Μεθόδ. ἐν Βιβλ.Φωτ.Καθ. 237,309 h,40 διὰ πᾶσάν τῶν αἰσθησῶν διεκθροβόουσαν λαμπράν τὴν νύκτιν.

Δίκαι ἡ δίκαι Ἑλληρ. ἔσσο, τ. τοῦ Διπί.

Διεκκάντρος (ὁ) νεώτ. εἷς μηχανισμῶν, ὁ λαμβάνων τὴν κίνησιν ἐκ τῆς ἀκρίτου τῆς μηχανῆς μέσω δύο ἐκκέντρων βλ.λ.

Διεκκλίνομαι τὸ ἐνεργ. ἀρρ. μτγν., κλίνω πλαγίως ἢ ἀποφύγω τινά ἡ τι : Σχολ. εἰς Ἀπολλ.Ρ.270 οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέκειτο μὲν ἐφοδῶν αὐτὸν, διεκκλινόμενος δὲ ἔκλειου ἀγρωτος ἦν.

Διεκκίπτω μτγν. κ. μον. κίπτω, πρὸς τὰ ἔξω διὰ τινος ἀνοίγματος : ΠΔ Μαικκ.2,3, ἦ τινὲς δὲ διὰ τῶν θυρίδων διεκκίπτουσαν, Εἰστ.17,54,44 κορίσκη εὐγενὴς διεκκίπνυτοσ φαίνεται ρηματ. διωκίφτις.

Διεκκλίβω πάλ. ἐνοικιάζω, μισθῶ, μισθώνω.

Διεκκλίμω μτγν. αὐτῆ. εἷς ἐσωτερικῶς φάτις, εἰμι ὀδφωτος, ἀκτινοβολῶ ἔξ ἐσωτερικοῦ φωτός || κ. μτφ. ἀκτινοβολῶ : Ἡλιόδ.Αἰθ.2,31 τὸ κάλλος δ' οὐδ' ἂν ἀπὸ τῆν κρυπτόμενον ἔλαβεν . . κὰν ἐκείθεν διεκκλίμωι || μον. ὄμ. μτφ. κ. μτφ. ἀκτινοβολῶ τι, καθιστῶ τι κατάθλον : Ἀνδρ.Κρ.17 ἄστηρ φαῖδρον τὴν εὐστέειαν διεκκλίμωιν.

Διεκκλανάνομαι μτγν. ὄλωσ λαθάνομαι, λησιμονῶ ὄλωσ δι' ὄλου : Κόιντ.13,380 ἐν τρῆσι . .

Διεκκλώω μτγν. χαλαρώνω : Γαλ.19,70 2) ἐκβάλλω ἐμπόδια : Βεττ.Βαλ.183,2 Ἄλλεξ. Ἀφρ.Πρ.1,135.

Διεκκλίσιονομαι μον. καταπραῖνον, καθισμαχίζω, ἐξεμμενίζω ἐντελώς : Παχυμ.Γ' Ἀνδρόν.283 Α ἐκείνον μὲν πέμψας θῶροις ἱκανοῖς ἐπειράτω Διεκκλίσιουσαθα.

Διεκκλήρομαι μτγν. σῶρον ἐξάγω τι ἔξω, τραδῶ τι ἔξω σαρτά, ἐξέλακω : Φιλ.Μηχ.Βελον.5,74 ὀλογιτὸν τόνοιν διὰ τῶν χονικίδων διεκκλήροσαθα.

Διεκκλήζω-ἄω μτγν. ἀπομυζῶ τι ὀλοτελώς : Γεωλ. 7,15,2 διεκκλήζωντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγῆς.

Διεκκλώμαι μτγν. κίπτω, σκίζω εἰς δύο, διασχιζῶ : Ἀπολλ.Ρ.4,689 διέξ ἄλλας οἰδμα νεύτου.

Διεκκλώω μτγν. διαρρήγνωμι, διασπῶ, σκίζω : Φιλὸστρ.Ἡρωικ.19,4 τὸ δὲ στόμα τῆς σκίφης ἔδα-μαίττε τὸ εἶναι καὶ παντός διεκκλώεν 2) μετ' αἰτ. διασχιζῶ τι, διερχομαι ὀρμητικῶς διὰ μέσου

πνός : Διῶξ31 π. Ἀθην.100 Ε τὴν στόαν διεκκλώειν Ἀρκειλῆς μῆτρας δύο κρεμασῶν δειξίς, Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.3,34 διεκκλώσις αὐτοῦς || ὄμ. κ. τὸ μέσ. : Διον. Ἀλ.Ραμ.11,7 διεκκλώσασαμενος δὲ τὰς πύλας ἀνέβη τὸν Ἴππον || ὄμ. σμ. κ. μτ. τῆς διὰ κ. γεν. : Πασα7,16,5 παρῆσθη τόλωμ διεκκλώσασα διὰ τῶν πολέμων ὄγοντι τὸς Ἰππᾶς || ὀρμητικῶς διερχομαι διὰ μέσου : Λουκ.Τοῦ.61 ἀράμενος τὸν ἑταῖρον καθήλαε καὶ ἔβη διεκκλώσας || ὄμ. μέσ. : Ἰώα.Π1,7,4 ὄλωσ τοῖς διεκκλώσασα τολώμας ἀπαρρ. ἡ φυγὴ γένηται.

Διεκκλώω Σουδ. « διεκκλώωσι, τοῦ πάτου παρεξελθεῖν ».

Διεκκλώσις-εως (ή) διεκκλώ, ἀνοκλή, σταμί-ημα : Βεττ.Βαλ.209,25 Διεκκλώσις τοῦ κακοῦ.

Διεκκλωέω κ. νεώτ. φέρω τι εἰς πέρας, τελεθῶ ἐπιτελῶς : Σοφ.ἀλ.646 πρῖν . . ἴλωσ διεκκλωέω, Ξενοκ.Κ.6,1 κερῶν τὸ τούτων ἔχοντα διεκκλωέω.

Διεκκλωάω μτγν., νεώτ. Α. διεκκλωάωμι ἐπὶ ποταμῷ, διαπερῶ ἔξω, κ. μέσ. κ. παθ. διερχομαι διὰ μέσου πνός ἔξω, διεκκλώω βλ.λ.2 : Στραθ. 12,23 ὁ Σάρος βεῖ ποταμῷ, καὶ διὰ τῶν συναγμένων τοῦ ταύρου διεκκλωάσασα πρὸς τὰ τῶν Κιλίκων πεδία καὶ τὸ ὑποκείμενον πέλαγος || νεώτ. μέσ. κ. παθ. διερχομαι, περῶ ἀπάντι.

Διεκκλωάωμι εἰς τὴν ἀπάντι ὄθην 2) νεώτ. μτφ. φέρω εἰς πέρας, ἐπιτελῶ : διεκκλωάω ἐντολῶν -ὄθησασα || ὄμ. εἰδ. ἐπὶ ὑποθέσεων : διεκκλωάωσασα τὴν ὄθησασα 3) εἰδ. συσκευάζω εἰς φακίλους, καταχωρῶ κ. ἀποστῆλαι εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον ἐγγραφῆς ἡ ἔπινα ρηματ. διεκκλωάωσασα, διεκκλωάωσασα.

Διεκκλωάωσις-εως (ή) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διεκκλωάω βλ.λ. 2) κ. 3) 2) συνεκτ. τὸ γραφεῖον εἰς ὃ γίνεται ἡ διεκκλωάωσις.

Διεκκλωάωτις (ὁ) νεώτ. ὁ ἐκτελὼν τὰς διεκκλωάωσασα, ὁ διεκκλωάων βλ.λ.

Διεκκλωάωζω Σουδ. διαφέρω ὡς πέριξ, διαπερῶ κίω βλ.λ. Σουδ. διεκκλωάωσις, διαδρόμας ἐκφυγῶν, ἀπὸ τῶν πέριξω, παουόργου ὄτουσ καὶ ἀποδιῶροσασα.

Διεκκλωάω μτγν. 1) νεώτ. αἰτ. διερχομαι διὰ μέσου πνός ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄνωρου εἰς τὸ ἔτερον, διαπερῶ : Ἡρ.4,152 Ἡρακλῆς στήλας διεκκλωάωντες, Διῶξ Σ.12,23 διὰ μέσου τῶν πολέμων ἐπεδωσασα ἐτάλωμας διεκκλωάωσι || ἐπὶ ὄδοι, διασχιζῶ, διερχομαι : Χρησ.π.Ἰουλιον.Ἐπ.89 β διεκκλωάω ἐταρῶν 2) μτφ. φρ. διεκκλωάω βίον Γ.6, διῶγω τὸν βίον, περῶ τῆ ζωῆ : Εἰρ.1,954 τούτων δὲ χρὴ ὡς ῥήματα καὶ ρη σὺν νόμοις διεκκλωάω 3) αἰτ. ἀποδιῶροσασα, φάσω : Αἰσχ.Πέρσ.485 διεκκλωέω ἐς τὸ Φωκίων γῶνα καὶ Δαριά σταν 4) ὄμ. ἐπὶ τροφῆς, διαχωρῶ βλ.λ. : Πλάτ.Πρ. 73 Α 5) παρορῶ, παραβλέπω, παρατρέπω :

Ἀριστ.Πλ.283 δεῦρ' ἄλλωμοσ, πολλῶν ὄθων μί-ζας διεκκλωάωντις | σχολ. « παρορῶντες καὶ παροτρέχοντες ὑπὸ τῆς ἄνσ ἀπορῶς ».

Διεκκλωάωμι ἀνοίγω τι, ἀπλώω ὡς τὸ πηλῶν τὰς πτέρυγας τὸ μέσ. εἰπ. φάτω, ἀνοίγω ἐντελώς : Θεοφ.Φαίτ.2,91,7 μετ' ἡμέραν δὲ διεκκλωάωνται.

Διεκκλωάω μτγν. κ. μον. ηῤῥῶ, ἀναπηδῶ, πινάσσομαι ἔξω : Ἀγοσ.246,17 ἄλλα φάλλωρι διεκκλωάωντες || πινάσσομαι βίωσις, φάλλωρι : Ἀριστοτ.2,13 τῆν ἐπὶ σελ. διεκκλωάωσασα . . καρδίαν.

Διεκκλώω ρηματ. διὰ μέσου πνός ἔξω, ἐκφερώ διὰ μέσου : Ἐπικ.Ἐπ.2,45 φωτός διεκκλώπασασι διὰ τῶν νεφῶν, Φιλ.Μηχ.Βελ.57,3 || ἀπολ. διαπερῶμι, διεκκλώω : Ἀριστ.Πρ.910 α,17 2) μτ. γεν. ἐξέρχομαι : Πλούτ. ἩΒ.51 Α ἡ γὰρ οὗ διεκκλώπι τὸν στενωτέρων ῥῶρων ἡ συνεκκλώπις διὰ τῶν ὄρασῶν || μετ' αἰτ. ἐν ὄμ. σμ. : Ἡυδ.10,28 διεκκλώω

μὲν τὸν περιβόλον τοῦ στρατοῦ μὴ δυνάμενοι
 ἢ ὄμ. κ. ἐμπροθ.: 'Αρρ.Αν.1,87 οἱ μὲν Ἰππικεῖς τῶν
 Θεσίων διεκπεποιήσαντες διὰ τῆς πόλεως εἰς τὸ πε-
 δίον ἐξέλιπον' 3) διεκπίπτει εἰς καταφεύγω,
 διαφεύγω καὶ εὐρίσκα καταφύγων: Διόδ.Σ.4,54
 Ἰστοροῦσι τὴν Μήδειαν ἢ φυγεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ
 διεκπεσέν εἰς Θήβας πρὸς Ἡρακλέα' 4) μον. κ.
 νεώτ. ἐπὶ παροιμίᾳ, φράσεων, λέξεων, μεταπίπτει
 εἰς ἄ. νόημα, λογιδῶν ἄ. σμη., δδ. διαμορφοῦται:
 Εὐστ.εἰδ.Διον.Περ.809 ὅτι τάχα καὶ τὴν παροιμί-
 αμιν ἐντέθεν διεκπεσέν τὴν λέγουσα.

Διεκπλήω κ. ἰων. διεκπλήω, ἄορ. διεξέπληωσα
 διέρχομαι θάλασσαν ἀπὸ τῆς μῆος ἄκρας ἕως τῆς
 ἄλλης, διέρχομαι πλέων: 'Ηρ.7,147 εἶδε πλοῖα ἐκ
 τοῦ Πόντου σιταγωγὰ διεκπλήωντα τὸν Ἑλλησπον-
 ταν' 2) εἶδ. ναυτ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, δια-
 σπῶν τὴν ἐχθρικήν γραμμὴν καὶ ἐπιπίπτει ἐκ τῶν
 οπισθεν ἐναντίον τῶν ἐχθρικών πλοίων ἐπιστρέφω
 πάλιν εἰς τὰς τάξεις μου: 'Ηρ.6,15,Θουκλ.50 πρὸς
 δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐπάρησεν φρονεῖν διεκ-
 πλῆοντες μάλλον ἢ ζωεῖν, Πολύβ.1,51 διεκπλεῖν
 .. διὰ τῶν πολεμίων νεῶν' ρηματ. διεκπλήω.

Διεκπλήω-ρος (ἴ) ἡ πράξις τοῦ διεκπλήω, ἡ διά-
 σπαισις διὰ πλοίου: 'Ηρ.4,179 πειθόμενος δὲ τοῦ
 Ἰήσους οὕτω δὴ τὸν τε διεκπλήων τῶν Βραχέων
 διεκνύει τὸν Τριτῶνα σφι. - διεκπλήωσι πορθηῶ-
 διώνων: 2) συνεκδ. τὸ πρὸς διάπλευσιν θα-
 λάσσαν διάστημα, λωρίς θαλάσσης δι' ἧς δύνα-
 ται τῆς νὰ διέλθῃ ἀπὸ μῆος θαλάσσης εἰς ἕτεραν:
 'Ηρ.7,36, Πλάτ.Κριτ.115 Β' κατὰ γεωγραφ. διεκπλῶ-
 ὄσον μὴ τρήρη: διεκπλήωσις ἀλλάξιμος ἢ νεώτ.
 εἶδ. ναυτ. γεωγρ. ἀμφύλοισιν βλ. λ. εὐρύς παρ-
 θῶς: 3) διεκπλήωσις τοῦ Καφρηπύου: 3) διάρ-
 ρηξις τῆς ἐχθρικής γραμμῆς κ. ἐπιπίπτει ἐκ τῶν οπι-
 σθεν ἐναντίον τῶν ἐχθρικών πλοίων: 'Ηρ.6,12 διεκ-
 πλῶσιν ποικίλων τῆσι νηυσὶ δι' ἀλλάξιμους,Θουκλ.
 1,49 διεκπλεῖ δὲ οὐκ ἴσταν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ βῶ-
 μῳ τὸ πλέον ἐναυμάχουν ἢ ἐπιστήθη.

Διεκπλήω ἰων. τ. τοῦ διεκπλήω βλλ., μέλλ. διεκ-
 πλώωσ, ἄορ. διεκπλώωσα.

Διεκπνεύσις-εως διεκπνοή βλλ.: Τζέτζ.Χιλ.11,203.
Διεκπνέω κ. νεώτ. ἄμτδ. ἐπὶ ἀνέμου, πνέω, φυσῶ
 πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου πνός: 'Αριστλ.Κῶσ.394b,35
 διεκπνεύσις πρὸς κατ' εὐθείαν' ἢ νεώτ. εἶδ.
 ἐπὶ ἀερίων, ἐξαιτρίζομαι, διαφεύγω διὰ μέσου πνός
 ρηματ. διεκπνοή, διεκπνεύσις.

Διεκπνοή (ἠ) κ. νεώτ. ἐκπνοή, ἐξάτμησις διὰ μέ-
 σου πνός: Θεόφρ.Φλῆτ.4,12,12 διεκπνοή τοῦ θερ-
 μοῦ, Πλούτ.'Ηθ.890 P τῆς τοῦ πυρός διεκπνοῆς, -
 διεκπνοή ἀερίου' 2) νεώτ. εἶδ. συνεκδ. ἢ ὀπῆ
 δι' ἧς γίνεται ἡ ἐκπνοή: διεκπνοή πυροσωλήνης

Διεκπνοήμων μον. ἀποδιώκω, ἀπελάω: Θεόδ.
 Ὑρν.ἐν Ἀν.Βοσσασ.3,41 ἀεραῖ λεπτή καὶ πρᾶξις τὰ
 τὸν καταγιγῶν διεκπνοήσασα.

Διεκπνοή ἔμ μτγ. κ. μον. πλήρως τὴ ἐκπνοή, ἀπο-
 λογιζῶ τὴ ἀκρίτως: 'Γαλ.19,529 Μχ. Ἀκομ.1,293,3.
Διεκπνοήμων μτγ. ἐξέρχομαι διὰ μέσου π-
 νός: Διον.Ἀλ.9,26 οἷτε πρὸς διεκπνοήσασιν
 δυνάμενοι' 2) διεκπνοή διὰ τῶς: Μάρκ.Αἰρ.
 7,19 διὰ τῆς τῶν δίων οὐσίας ἕως διὰ χειμάρρου
 διεκπνοεῖται πάντα τὰ σώματα.

Διεκπρῆσις-εως (ἠ) νεώτ. ἱατρ. ἡ πράξις τοῦ ἀπο-
 κότεν τὴ διὰ χειρουργοῦ πρῖνος: διεκπρῆσις
 ὀσθῶ κτ. 2) νεώτ. ἱατρ. χειρουργικὴ πράξις δι'
 ἧς ἀφαιροῦνται μαιρία ὀσθῶ βελανιμνῶν.

Διεκπρῆσις νεώτ. ἱατρ. κόπτης διὰ χειρουργοῦ
 πρῖνος ὀσθῶν.

Διεκπρῆσις μτγ. πτώμα κατὰ διαφόρους διευθύν-
 σεις, πτώμα ἔδω καὶ ἕκει: Φιλῶστ.Εἰκ.2,23 πολὺ
 μὲν τὰ ἀπρὸς διεκπρῆσις.

Διεκπρῆσις-ατος (τῶ) μον. τὸ πρὸς τὰ κάτω διο-
 λισθῆσαν ἢ ἡ πρὸς τὰ κάτω ὀλισθήσις, πτώσις

κ. μτρ. ἢ παρακμή, ἢ κατάπτωση: Φιλῶστ.Ἰω.Κόσμ.
 261,18 οὐκ ἄρα ἀληθές τὸ διεκπρῆσις τῶν λογι-
 κῶν οὐσίῶν κατένει τὰς ψυχὰς ἐνστάθα.

Διεκπρῆσις-εως (ἠ) μτγ. ἐπὶ τῶν νεύρων τῆς
 σπονδυλικῆς στήλης, ἡ διὰ μέσου πνός ἔξοδος:
 Γαλ.8,57' 2) δίοδος, πτόσις διὰ τῶν ὀσθῶ τῶν
 κοσκήνου: Γαλ.11,134 καταπίπτει αὐτὰ διὰ κοσκή-
 νου .. ἀρκεῖ δὲ ἀπαῖ ἢ εἰς κρούσας αὐτὸ πρὸς
 τὴν συρμητρίαν τῆς διεκπρῆσις.

Διεκπρῆσις ὄσω μον. ἀπάντη τὴ δολοκλήρον, θερ-
 μαίνω τὴ ὑπερθολικά: Εὐστ.Πον.155,23 τὸ θέρος ..
 εἰς κενὸν διεκπρῆσις τὸ τῆς γῆς.

Διεκπρῆσις-ηρος (ἴ) νεώτ. εἶδ. σωλήν δεξα-
 μενῆς, δι' οὗ ἐκρέει τὸ ἐν αὐτῇ ὑγρῶν.

Διεκρῆω μτγ. μον. κ. νεώτ. ἐκρέω, ἀναβαίω διὰ
 μέσου πνός: 'Αρετ.Οἶκ.Νοσῶ.25 δκως ὑπόμεινε
 διεκρῆθ τὸ αἷμα' ρηματ. διεκρῆθ, διεκρῆσις.

Διεκρῆσις βιωτ. τ. ἀντὶ διεκρῆθσιν, γ' πληθ.
 πρὸς ἄορ. α' τοῦ διεκρῆσις βλλ.

Διεκρῆσις (ἠ) νεώτ. ροή διὰ μέσου πνός: πλάκες
 διεκρῆσις, - σωλήν διεκρῆσις.

Διεκρῆσις-ρος-ου (ἴ) δίοδος πρὸς ἐκρῆθν ρεῦμα-
 τος: 'Ηρ.7,129 τὸ δὲ παλαιὸν λέγεται οὐκ ἴσῶ-
 τος κω τοῦ ἀελοῦς καὶ διεκρῆσις τοῦτου'
 ἢ νεώτ. εἶδ. σωλήν, ἀγωγός δι' οὗ ἐκρέει τι.

Διεκρῆσις μτγ. ἐκῆσις ἰαθ' ὑπερθολῆν: Εὐστ.
 Εὐαγγ.Ἀν.159A τῶν .. ἀνθρώπων γένος διεκρῆσις.

Διεκρῆσις μτγ. ἐλαύνω διὰ μέσου, ὀδηγῶ διὰ
 μέσου: 'Απολλ.Ρ.2,620 νῆα διεκρῆσις λέλαγος σιῶν.

Διεκρῆσις-εως (ἠ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ
 διεκρῆσις βλλ., τὸ διεκρῆσις ἢ διεκρῆσις, τέμ-
 τωμα, ζήτημα: Κλημ.Ἀλ.Ποιδ.2,219 νυσταγομὶ καὶ
 διεκρῆσις καὶ χασμα' 2) νεώτ. εἶδ. τὸ γραμ-
 ματικὸν φαινόμενον παρ' Ὀμήρω, καθ' ἑνὸς λέ-
 ξεως συνηρμένους κ. παρὰ τὸ ἐκ τῆς συναιρέ-
 σεις προεβλῶν φωνῶν παρεντιθέταις κ. ἕτερον φω-
 νῆν ταυτοφώνων, ὀσον ὀρών, φύος κττ.

Διεκρῆσις, παθ. μέλλ. διεκρῆσθῆσιν, ἐκτείνω
 ἐντέλω, τεύτωμα: Ἰην.Μοχλ.863 τὰ δὲ ἐμπλήτεια ἢ
 διαρβωτέα διανωγκῶσας διεκρῆσις (ἴ) γ' ρη. δεῖ
 ἐκτείναντα ἢ Ἦρων Βελον.99,1 δεῖ δὲ εὐ μάλα διεκ-
 τείνειν τοῦτον' ρηματ. διεκρῆσις, διεκρῆσις.

Διεκρῆσις ἄορ. ἐκρῆσις, διεκρῆσις.

Διεκρῆσις μτγ. ἄμτδ. ἀναβλαστάνω, ἀναφύο-
 μα κ. αὐξάνω διὰ μέσου πνός: Νικ.ἀπ.74,30 ἢ η.
 Ἀθην.15,683 Ε1 τὸ δὲ πον ἐπὶ μέσων διειδοῦ
 ὄλων βρωμῆταις διεκρῆσις νεφάσιται.

Διεκρῆσις ἔμ μτγ. ἐκτελῶ πλήρως, φέρω εἰς
 πέρας: Εὐαγγ.Εκκλ.Ἰστ.280 Α τὰ τε ἄλλα ὁμοίως
 τῆ προτέρη βιοτῆ διεκρῆσις, Πάπ. διεκρῆ-
 σίεν τὴν οἰκονομίαν' ρηματ. διεκρῆσις.

Διεκρῆσις μτγ. κ. νεώτ. διεκρῆσις διὰ μέ-
 σου πνός χωρίζω εἰς δύο: Ἰωσ.Π13,10,7 διεκρῆ-
 σις (ἴ) ὁ Ἰορδάνης τὴν Γεννασάρ μέσιν' ἢ νεώτ.
 γεν. ἀφαιρῶ τὴ ἀπὸ τοῦ κυρίου σώματος ἀποκό-
 πτων ἐντέλω' ρηματ. διεκρῆσις, διεκρῆσις.

Διεκρῆσις μτγ. ἡσ. διατροπῆ γλώσσης, ἡσ. ἐν
 λ. διεκρῆσις βλλ.: 'Μηδὸν.Ορειδ.49,23,15 διεκρῆ-
 σις τρημῆσις διαντοῖσι τρήμασι (ἴ) ἄν. διατετρημέ-
 ναι' κτ. τινος μτγ. τοῦ διεκρῆσις βλλ.' ρηματ.
 διεκρῆσις.

Διεκρῆσις μτγ. κόπτης εἰς τμήματα, διανέμω,
 μοιράζω: Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.100.

Διεκρῆσις μτγ. τρυπῶ τὴ διαπερῶς, πέρα καὶ
 πέρα, διεκρῆσις βλλ. ἢ ἡ μτγ. παρακ. διεκρῆ-
 σις ἀποδίδεται κ. εἰς τὸ α. διεκρῆσις βλλ.

Διεκρῆσις (ἠ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διεκρῆσις, ἐκ-
 κοπή, διαχωρισμός.

Διεκρῆσις-ἴδω (ἠ) νεώτ. εἶδ. ἐργαλείον, δι' οὗ γί-
 νεται ἡ διεκρῆσις βλλ.

Διεκρῆσις-εως (ἠ) νεώτ. ἡ κατὰ τραχι-
 κὸν τρόπον ἐξιστῆρις ἢ παρῆσις γεγονότων

ἡ καταστάσεων, σχελισιαστικὴ ἀόηθις : ἡ διεκτραφεῖσις τῆς πενίας τοῦ μάς ἀνεκίνησε.

Διεκτραφεῖ-ῶ νωτ. δηγοῦμαι γεγονότα ἡ καταστάσεις ἐπὶ τοῖς τραγικότερον διεκτραφεῖσθαι τὴν ἀβλήτητα τῶν προσφώνων.

Διεκτρέχω μτγν. ὄορ. διεξέδραμον ἀπολ. τρέχω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός : Ἰωα.ΑΙ.52.11 κυνὸς διεκδραμόντος. Πλουτ.Ηθ.490 D' 2) μτβ. μετ' αἰτ. διέρχουμι διὰ μέσου τινός διατρέχω, διατρέχω : Φιλ.Βελοπ.77.36, Ὀρφ.ἀπ.285.5 ὄπηρ' ἀν.. ἡλιος Κριόν. . . διεκτρέχω.

Διεκτρέψις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διεκτετραίνω βλλ. ὄθ. ἡ ὁδή ἡ ἀνοικτὴ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄ. Γαλ.Χρῆσ. Μορ.10.5 ὄσοις ὄσαι τὰ τινές εἰσι καὶ διεκτρέψις.

Διεκτροπῶ-ῶ Σουίδ., μτγν. τροπῶ τὶ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον, διατροπῶ καὶ ἐξέρχομαι, διατρέχω ἀρημητικῶς τὶ κ. ἐξέρχομαι.

Διεκτυλῶ-ῶ μτγν. ἐξῶμα τύλον, κάλυον : Σαρ.1.46.

Διεκτύλιξις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐξῶμα τῶν, τὸ βράκασμα τῶν κάλων : Σαρ.1.46.

Διεκφῶ μτγν. κ. μον. φέρω εἰς φῶς ἐμφανίω, δεκινῶ, ἐμφανίω : Φιλδοστ.Εἰκ.1.4, Εὐστ.1538.17 ἀσπαρξίαν διεκφῶνισαι φυκίαν' ἢ τὸ μέγε, ἐμφανίζομαι, φαίνομαι : Εὐστ.67.30 Ἀρτεμις, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀελλήνη, τριταία μετὰ γέννησιν σαφῶς διεκφῶνεται.

Διεκφῶνής-οὐς-ές ἀρχ. λεξ. διαφανής βλλ. **Διεκφῆρις** ἐκφῆρις, ἐξῶμα, ἐξῶμα, διὰ μέσου ἡ ἐπὶ-λῶς ἴσθ. «διδεξαγάγη, διεξένεγκη».

Διεκφεύγω μτγν. κ. νεώτ. φεύγω ἔξω μεσοῦεν τινός, ξεφεύγω μέσα ἀπὸ κάπ : Ἀπολλ.Ρ.2.616 ἐν τῷ διὰ κ. πέτρας φυγεῖν, -διεξέφυγον ἀπὸ τῆς χαρδῶρας' νεώτ. εἰδ. ἐπὶ ἀερίων κ. ἐπὶ τῆς θερμότητος : ἡ πυρκατὰ προήλθεν ἐκ διεκφευγόντος φωταερίου' 2) μτφ. κ. νεώτ. μτ. ἄντικ. δηλοῦντας δεινὸν τὶ ὑφιστάμενον ἢ ἐπικαίμενον, διαφεύγω, ξεφεύγω, ξεγλιστῶ, ξεγλυτῶμαι : Πλουτ.Κόμ.Ζ' οὕτω δὲ τὸν κινδύνον διεκφυγόντας, -διεξέφυγον τὴν ἀσφάλειν-τὴν διέωξιν-τὴν ἀχμαλώσειαν ἢ μτγν. κ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς πάθος, ἐλάττωμα, ἀσφαλείω, ἀφίσταται τελείως, ἀπολλῶσασθαι : Ἐρμητ.127 διεκφεύγειν κακίαν' 3) νεώτ. μτφ. ἐν ἀνοσφ. πρὸς τὴν νόσησιν, ὄλιος ἐκφεύγω, εἶμαι ἔξω τῆς ἀντιλήψεως ἡ τῆς νοσήσεως, ὑπερβαίνω : ὁ σκοπέος τοῦ κόσμου διεκφεύγει τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν, -ἡ μεθρηματικὴ διατύπωσις διεκφεύγει τὰ ὄρα τῆς συνήθους μαθήσεως' ρηματ. διεκφυῖ.

Διεκφορῶ-ῶ μον. φέρω τὶ ἐντελῶς ἔξω : Νικ. Χων.Κρον.50 C ἀργυρον πάντα διεκφορῶσας.

Διεκφυγῆ(ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διεκφεύγω βλλ.

Διεκφύω μτγν. ἐπὶ τῶν μῶν κ. φλεβῶν, φράσιμα ἐκ τινός, ἀρχικῶς μὴ σχηματίζομαι : Γαλ.2.286.

Διεκχῶ μτγν. κ. νεώτ. ἐκχῶ ἐπτελῶς ἐν συνθήχῃ, τὸ μέγ. -ῶσαι : Ἀρετ. ὈΕ.Παθ.2.5 διέως ἀθρόως διεκχῶ τὸ αἷμα τῆς φλεγμασίης ἡ τροφῆ ρηματ. διεκχῶσις, διεκχῶμα, διεκχῶτρον.

Διεκχῶν νεώτ. διεκχῶ βλλ.

Διεκχῶσις-εως (ἡ) μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διεκχῶ βλλ., τὸ χῆσιμον ἔξω, ὄθ. ἐπὶ ὄσμων τὸ διουδιδεσθαι, ἀπολοῦσθαι : Εὐστ. Πονίβλε τὰς μυροβλάτους ἀπλότους διεκχῶσις' ἢ μον. μτφ. ἐπὶ ἀπλότους, ἡ πρὸς διαφόρους διευθύνσεις διασκορπίσις, διασπορά : Νικ.Χων. ἐν Σάβ. 1,118 ἀλλὰ καὶ παραφωχίης μετεδώκας, στήσας τὰς ἐθῶν ἀπανταχῆ διεκχῶσις.

Διεκχῶτρον(τὸ) νεώτ. τὸ μέσον ἢ τὸ ὄργανον, δι' οὗ τὸ διεκχῶται βλλ.' ἢ νεώτ. εἰδ. διατρητὸς πλάξ δι' ἧς ἐκχῶται τὸ τεγνητῶν μετῶλων.

Διεκχωρίζω νεώτ. χωρίζω τὶ, ἐχωρίζω' ἢ εἰδ. κοσκινίζω ρηματ. διεκχωρίζω, διεκχωριστήριον.

Διεκχώρισις-εως(ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διεκχωρίζω' ἢ εἰδ. τὸ κοσκινίωμα.

Διεκχωριστήριον(τὸ) νεώτ. εἰδ. κοσκινίωμα πρὸς διεκχώριση τῶν μικρῶν κόκκων τῆς πυρρίδος.

Διελασία ἴσθ. διηλασία βλλ.

Διελασίς-εως (ἡ) (διελῶσις) διαπέρσις ἴσθου : Πλουτ.Ηθ.659 D' Ἐ μὴ τῆς ἀρα τῆς διελῶσις φαίη γόν ἴσθον ἐρ' εὐατόν τὰ ὑγρά συνάγειν 2) εἰδ. ἐφοδος ἡ γύμνασμα τοῦ ἱππικοῦ : Ξεν.Ἰππ.3.4 ἐπειδὴ δὲ τῆς εἰς τάχος διελῶσις ἀλγῶσι.

Διελῶν κ.νεώτ. μέλλ. διελῶ, ὄορ. α' διηλάσσω, πορκα. διηλλάσσω μτβ. οὕτω ἡ ὁδηγῶ διὰ μέσου, διαπερῶ τὶ ἀπὸ τινός : Ἰλ.Κ.564 τὰφορα διηλάσσε μόνυχας Ἰππους, Εὐρ.Ἰκ.676 πέραν δὲ διελῶσαντες ἀλλήλων ἄκρου, -διελῶνω τοὺς Ἰππους διὰ τῆς πεδιάδος ἢ μτ. αἰτ. κ. ἀνοσφ. : Εὐρ.Ἰπποκ.788 ἴδε σ' ἡμέρα διηλάσσαν ἡλευθερῶσαι τοιαῦτε τοῖς ἀγγέλλουσιν ἰαυτὰ ἡ μέσος αἰ-ἐπιτερο σὶδὲ τέρμα τῆς δουλείας' 2) ὄθω διὰ μέσου, διαπερῶ : Ἰλ.Π.318 λαορῶν δὲ διηλάσε χέλευον ἔγχος, ἴσθ.4.72 τῶν Ἰππων κατὰ τὰ μήκα ἐξῶμα παρὰ διελῶσαντες μέχρη τῶν τραχίλων, Πλουτ.Μάρκελλ.29 Μάρκελλον δὲ τῆς λόγῃ πλατῆσι διὰ τῶν πλευρῶν διηλάσε, -ἡ ὄσφαιρα διηλάσε τὸν βάρκα κ. παθ. : Λοικ. Νεκρ.δ.27.4 διελῶνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐκ τοῦ βουδῶνός τισαυτῆ' 3) ἀμτβ. τρέχω ἐπιπονος διὰ μέσου, διέρχομαι ἐπιπονος ἴσθ. «διηλάσε, διηλάσε, διηπέρασε» : Ξεν.Ἀν.1.5.12 ὡς εἰδὲ Κλέαρχον διελῶντονα ἴσθου τῆς ὄσφαιρος' ἢ διέρχομαι ἐπιπονος ἐν στρατ. παρατόξει, παρελῶνω : Ξεν.Ἰππ.3.6 ὄταν γε μὴν πρὸ τοῦ ὄνοστιμου διελῶντοιν ἐν Αὐκελί' ἢ ἐπὶ ἱππικῶ, ἐφορῶ, κόρῃσι ἐφοδον : Ξεν.Ἀν.10.7 ἀλλὰ διηλάσε κατὰ τὸν ποταμόν κατὰ τοὺς Ἐλληνας πελοποτάσ' 4) μετὰ συστ. ἄντικ. διελῶνω ὄδον διέρχομαι, διανῶ ὄδον : Ξεν.ΚΠ.4.4.4 ἐκ δὲ τούτου ἐπυθῶντο ἴδω αὐτῶν καὶ ὄσμων ὄδον διηλάσσω 5) μτγν. ἴσθ. προχωρῶ, πθῶνω εἰς ὑπερβολικὸν σημεῖον : Κλημ.Ἀλ.28 εἰς ὄσον διηλλάσσαν ἀσελγείας ὁ Ζεὺς ἐκίνας' 6) ὄμ. μτφ. διαμετρῶ, μετρώ : Ἰσθ.Παθ.62 Πυθαγόρας δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανῶν ἐπιστήμην καὶ τοῖς ἀποδείξεσιν. . . τὰς γεωμετρικὰς διηλάσσαν [ιστ' 7) τὸ παθ. διελῶνωμαι μτφ. ἀνοσφ. πρὸς πάθος, διαπερῶμαι, περινοῶμαι : Ἀρετ. ὈΕ.Παθ.27' 8) ὄμ. τὸ παθ. μτφ. ἐπὶ τῶν ἀρητηρῶν, διακαλοῦμαι : Ἀρετ. ὈΕ.Παθ.2' 9) μέγ. ἴσθ. «διηλάσσω» δηγητῶς, διηλάσε».

Διελγχε ἴσθ. διελκτ. α' ἐν. προσ. παθ. ὄορ. διελγχνῶ, ὄμ. ὄμ. πλῆθ. διελγχῶσθαι τοῖς ρ. διαλέγομαι βλλ.

Διελγχνῶ-ῶ μτγν. ὁ κατόλληλος, ἐπιτήθειος εἰς τὸ διελγχνῶ, ἀναρητικῶς, ἀνασχεμαστικῶς : Κλημ.Ἀλ.2.312 Β, Σχολεῖς Ἀριστοτ.Νερ.50 διελγχνῶν δὲ τὸ τοῖστων σχῆμα τοῦ λόγου.

Διελγχε κ. μον. ἐλέγχω αὐτοπρὸς, ὑποβάλλω εἰς αὐτοπρὸν ἐλέγχον, εἰς λεπτομερῆ ἀνάκρισιν πρὸς ἀνεύρησιν τῆς ἀλήθειας : Πλουτ.Γοργ.457 Β φοδοῦμαι ὄσον διελγχνῶσι σε, Ἀριστοτ.ἀν.94, Πολ.146.7.3.3 τοῦσθου ἐκέλευσε διελγχνῶν, εἰ τὶ τυγχάνουσι φερόμενον' ὄθ. γεν. ἐξετάζω, ἀνακρίνω : Τουλ.Λόγ.3.118 Β' 2) μτγν. κ. πῶν. ἀποδεδειγμένω πῶν ἄνοχον, καταδικῶς : Πῶν. διελγχνῶν αὐτῶν, ὄτι χρυσῶν σου ὄφειλασ' ἢ ἀποδεικνῶν τὶ, ἀπὸ μὴ ὄγιός ἔχον : Πλουτ.Ηθ.437 Β τῶν δ' αἶγα διελγχνῶν τοῖς ψυχρῶν ὄδωρ' 3) ὄμ. κ. πῶν. μτφ. περῶμαι πῶν : Φιλδοστ.Γιμν.17' 4) τὸ παθ. γίνομαι ὄλιος, φοροῦμαι : Εὐστ.ἐν Φαίμ.332 C ὄλιος ἀλλοστρίας μίγμα. . . διελγχνῶται καὶ διακρινεταί' 5) μετὰ ἡ παθ. διελγγομαι, οὐκίνομαι : Πλ.ἴσθ.118 καὶ δεῖτε διελγχνῶμεν, λέγει κύριος

Βιολέτιν άναρφ. άσρ. β' του διαιωρ βλλ.
Βιολευθερά-ω μγν. έλευθερά, άπλλάσσω καθόλου: Πορφ.Πυθ.20],24 ή ό σκοπός ρύσασθαι και βιολευθερώσαι τών τοιούτων εργών.
Βιόλευσις-εις (ή) κ. νεώτ. τό διερχομαι διά πιν-ότου, ή διαδος, διδασκί, πέραςμα' Σουίδ. « διαδοσι, ή διέλευσις »: Πρόκλ.Τετραβ.19],19 τούς χρόνους δέ ποιεί άνίστασι και διασπόδος τής βιολεύσεως τού ζψιδιακού' || κ. έπί χρόνου, παρέλευσις, πάροδος: Εύάγγ. Έκκλ.Ίστ.259,2] τήν βιόλευσιν τών ήμερών τών μετά τήν κυρίαν.
Βιολεύομαι μέλλ. τού διερχομαι βλλ.
Βιολέθμεν έπ. άναρφ. άορ. τού διερχομαι βλλ.
Βιόλθυρις 'Ησ. « διαύφοδος ».
Βιολινήστος 'Ησ. « εξέφυγε ».
Βιολιν(ν)ίω ησυχάζω, πούω έντελώς πάσαν ένασχόλησιν ή άσκησιν: 'Ιην.ΟΕ.45 πλείω χρόνον βιολινύσας [δ.γρ. βιολινύσιον].
Βιολισμός, όπτ. -ίτω έκτύλισμος, είδ. έπί στρατώ, κάμνω έλυμμός, έπικρίτω τά προκωρήσω, τά δρώσω δι' έλημμόν: Διον.Κ.74,5 περί τήν πυράν. διεξόδοσι βιολισμένω βιολισθών' 2] μτ. άναπύσιωσ, έξηλώ, έκθέτω: Πλούτ. Ηθ.Α] Β ουδέν δεί περαιτέρω τήν άλαζονείαν τού λόγου βιολιστέιν' 3] τό μέο, περιτυλιόσμαι: Κόντ.δ.565.
Βιολίτην 'Ησ. « δόλιον, κακούργον' και πανταχού διερχόμενον »: πρόβ. κ. διπλήτης.
Βιολικωσμός (ό) τό σύρει τήδε κείσεται, τό σύρνω έδώ και εκεί: Διον.'Αλ.Συνθ.20 τόν βιολικωσμόν τού κυλιόντος' 2] πάπ. μτ. παρέρκωσις, έπιβρόδυνσις, άναβολή: Πάπ. μηδέ περί τόν καταπόλιον γενέσθαι βιολικωμόν' 3] σύρραξις, διοηληκισμός, λογομαχία, καθάρ': Υπόθ.Αριστοφ. 'Αχ. είτα γενομένου βιολικωμοσού.
Βιολικωστίωσα κ. νεώτ. έπιρρο, ασηπτικοφ. έν τή φρ. βιολικωστίωσα ποιέειν ποιήω τήν παιδιάν, καθ' ήν δία όμώδω κρατούσι αχιώνιον προσπαθούσι τά σώρσων ή μέν τήν δέ πέραν ορθοπεικίς γραμμήσ: Πολυδ.9,112' || νεώτ. ώς ούσα. ή βιολικωστίωσα.
Βιολύκω κ. βιολύκω, μέλλ. βιολύκωσι, άσρ. βιολύκωσι βιεννάω, άνοίγω: Πλάτ.Πολ.440 Α βιολύκωσι τάσ όφθαλμοσ, Διογ.Λ.7,20' 2] μτφ. τό παθ. βιολύκωμαι έπί άνωγάνωσι χειρογράφωσ, διαχωρίζωμαι, άναγνώσκωμαι κειρωσιμένωσ: Δημήτρ. Λακ.102,23 Ρ τό. « παντός' βιολύκται κατά τά άντίγραφα' 3] σώρω, έλκω διά μέσου πινός: 'Αριστοφ.Πλ.1036 διά δακτυλίω μέν ούν έμειν' άν βιολύκωσι, 'Ιην.Παθ.5 δ-βρόχω' || είδ. σώρω, τροβώ πλοία είς τήν Ήρραν: Διόδ.Σ.4,56 και κατά τόπον πινά τήν ναύη βιολύκωσαντασ' 4] μτφ. κ. έπί αίσχρός σμη.: 'Αριστοφ.Θεσμ.648 άννα τε και κάτω τό πένσ βιολύκεισ' 4] άναφ. πρόσ χρόνον, παρταίνω, παθ.: Πολυδ.3],26,4 και τού χρόνου βιολύκόμενου και τετταράκοντα βιολύκωσαν ήμερών' 5] βιολύκω βίωσ= διάγω τό βίωσ: Πλούτ. Ηθ.1033 D δλον τών βίωσ ούτω βιολύκωσαι' || κ. άνευ τού βίωσ: 'Αριστοφ.Είρ.113] πρόσ πύρ βιολύκωσ μετ' άνθρώπων έταιριών φίλων [συχώ, « διάγωσ παρτά τήν έσίον » δ. έρω. « φίλων σίον » βλ. σμη. 8]' 6] βιολύκω φέρον πάπ. άναβόλωσ, καθιστάω τήν πληρωμήν φέροσ: Πάπ. βιολύκειν τόν κατά μήνα φέρον' 7] μέσ. άσρ. βυικ. βιολύκωσασθών 'Ησ. άναβόλωσ 8] πίνω διαρκώσ όίνω, τό τραβώ, τό ρωσάφω, τό τσοβώ: 'Αριστοφ.δπ.109 έπί γάρ ποτ' έμεί γενοίτω. βιολύκωσι τής τρυγός [αμφ.].
Βιολύκω-ω έλκω, πληγώνω: Θεόφρ.Φαίτ.5,9,3 εκ μιν γάρ τής πληγής σπείεται [τά δένδρα], βιολύκόμενα δέ τή σφίει (ζωονογεί) [δ.γρ. έλκώμενα].
Βιόλλω ΕΜ.248,28 « τό δέ δάπτω σσημαίει και τό δέλλω και κόπτω και τέμνω ».
Βιόλοντο ποι. άντί βιολίοντο γ' πληθ. πρόσ. άσρ. β' τού διαιωρ βλλ.

Βιολος έσφ. γρ. τού βιολέωσ βλλ.: 'Ησ. « βιολος, βιολή όφία », 'Ηρωδιαν.Επιτ. « βιολος, τό βιολίνον ».
Βιολύτρον (τό) νεώτ. βόταν. βικέντρο βλλ.
Βιολών μτφ. άσρ. β' τού διαιωρ βλλ.
Βιολίαι ποι. απεθώδ, φεύγω δρομαίωσ πρόβ. δίο: 'Ιλ.ψ.475 Ιηπει άπειροπέδωσ πόλεωσ πεδίοσ βιολίοντα' 2] φοβόμαι: Αίοχ.Πέρο.70] βιολίαι μέν χαρίοσασθαι, βιολίαι δ' άντίτα φάσθαι.
Βιολυβάλλω μγν. ριπώ, έβρόλλω τή διά μέσου, βέτω τή μέσα είσ άλλο: ΠΔ'Αρ.4,6 και έπιβαλούσιν έπ' στήν Ιμάτιον. και βιολυβαλούσι τούς άναφορέσ Γολ.2,57, 'Αεί.15,12.
Βιολυβολή (ή) νεώτ. σκύντιωσ ή μεταλλικόσ δακτύλιωσ χρυσιμώων διά τήν συγκράτησ Ιμάτιόσ: βιολυβολή τής ζώνησ -σαςήσ' 2] είδ. στενή μετολλική πλάξ προσαρμοζόμενή έπί τή ταινίασ πολεμικών παρασημών και άναγράφωσ τό όνομα τής μάχησ, δι' ήν άπονέμεται τό μετάλλιον.
Βιολυμένοσ μτφ. άσρ. β' τού ρ. βιολίω βλλ.
Βιολυμένωσ, μέλλ. βιολυμένοσ διαρκώ, μένω άπ' όρχήσ μέχρι τέλοσ είς τό αυτό μέρος: Θεόφρ.Φ] 4,1],3 όταν έμπορεύσ γενομένησ βιολυμένα τό ύδωρ βιολύεσ, Γολ.12,50] άννω τού βιολυμένου στήν ήπιβόσιν) και μη μετακινώσασθαι.
Βιολυπαίωσ-ατοσ (τό) μγν. δόλοσ, ζυπαίωσ, ζεγλάσωσ, κατοργαρία: 'Ψκρωσ.7,259-34 τής προσέπειε τψ όρει) ή βιολυπαίωσ μελετώσασ.
Βιολυπήνημιον συχώ, έπιπατ. τού έμψηγμωσ βλλ.: Σχόλ.Βεν.Ί.Ε.724 ή άφίε, είς ήν α] κνήμαι άπό τής χωνικόσ βιολυπήνημιονται.
Βιολυπύλοσ-ον μγν. έπί τής κεφαλήσ, ό διά πολλών πληρητών κεκαλυμμένοσ: Λουκ.Λεϊψ.13 [στε γάρ ώσ όδυνώμω και βιολυπύλον έχω τήν κεφαλήν [συχώ, « τήν πολλοίς πύλοσ περιτεβήμενιν]].
Βιολυπήλημι μγν. κ. βιολυπήλωσ πληρώ, γεμίζω ή έντελώσ, παθ. πληροόμαι' || Πάνκρ. κ. μτφ.' 'Ησ. « βιολυπήλητω, έμφερόρητω »: ΠΔ.Μακκ.2,4,40 έμπεριροημένοσ δέ τών όχλων και ταίσ όργαίσ βιολυπήλωμένοσ.
Βιολυπίωσ πλητω μέσα είς τή, περιπύλωσ είσ πνα κατάστασιν, καταπνώ: Πολύδ.8,38,9 μτ' αυτούόσ λαβείν είς τήν πρόσ 'Ρωμαίοσ άλλοτριότητα βιολυπόσασ.
Βιολυποδίζω μγν. έπιπατ. τού έμποδίζω βλλ.: 'Ιω. Διάκ.είσ 'Ησιόδ.Α.349 ώσ δ' έβρε τόν Κύνον βιολυποδίζοντα, παρέργωσ τούτον άπέκτεινω.
Βιολυπολώ-ω πώλω είσ διασπορόσ ή πωλώ κατά κλήρωσ: Εδρ.Βόηκ.312 τάσδε δ' έσ άγων παρ κακών συνεργούσ ή βιολυπολώσασμεν ή. || γεν. έμπορεύομαι, κάμνω άγοραπωλησίασ, είς άγοράν άγω: 'Αριστοφ. 'Αχ.973 α] 'έχει σπασίαμένοσ έμπορικά χρήματα βιολυπολόν [συχώ, « πρόσ πραγματείαν έπιθέδεια άγοράζεν »]' 2] μτφ. έπί γάμωσ συμφωνομένοσ έπί τή βύσει χρηματικήσ συμφωνίασ: Σοφ.άπ.583,7 [η Στοθ. 'Ανθ.68,19] ώθώλωμεθ' έξω και βιολυπολωμεθα [διορθ. βιολυπολωμεθα]' 3] μτφ. προδίδω, άπατά' πρόβ. δη. τών πωλώ και τών άγοράζωσ: Σοφ.Φιλ.579 τί με κατά σκότον ποτέ βιολυπολ' άλογοίσι πρόσ σ' ό ναυτέρις' 4] βιολυποίωμαι μγν. μσν. κ. νεώτ. φωνερώω, εκφράζω τή σαφώς διά μέσου: Λουκ.'Αλέ.3 όφθαλμο πολύ τό γργόσ και ένθεον βιολυποίωμαι, Μιχ.Μον.Οεοδ.Στουδ.έν Μί 152,188.
Βιολυπονήζω φωνερώω: 'Αριστοτ.2,16 ύπεραγαπόσασ [σά] και τούτο βιολυπονήζωσασ.
Βιολυπόομαι μγν. φύομαι, φηρώω έντόσ ζέωσ όργανομοσ: Πρόκλ. είσ 'Ησιόδ. 'Εργ.412 θριπνέω και τερωδώνωσ, ό βιολυπόομαι ταίσ δένδρεσ.
Βιολυπολώ-έω μσν. άγωνίζομαι: Βίοσ Χρυσ. 6,337,35 βιολυλον, τό τού λόγου, βιενναβίωσ.
Βιενναβίος 'Ησ. « έχθροσ » [ηθ. δι' ένσπυώσ(εωσ) δι' έχθροσ Ηερν.]].

Διενάγκαι άσπαρ, άορ. α' του ρ. διαφέρω βλλ.
Διενεγκείν άσπαρ, άορ. β' του ρ. διαφέρω βλλ.
Διενελέω μτγν. περιπλάσσω κ. μτφ. περιλέ-
 κω : Αουκ.Φίλων.1 μέγαν τινά και ήθορημένον λό-
 γον άκήκασ και πολλάσ όδοσ διενελημένον.
Διενεργε μτγν. έτελεώς έγχελω κ. συνεδ. κω-
 λώω, έμποδίζω : Γαλ.17(1).453 ή μη βράη τά κατα-
 μνία διενεργίζετα εε μήνασ.
Διενεραί 'Ησ. διαπερώ 'Ησ. έν λ. διασπράσσει
 τά διά πόρπακος ήτοι τής λαβής διενεραί τήν
 χείρα | διόρθ.Μουσούρου: άντι διασπέρηται χείρα |
Διενένωντα Ιων.τ. του διενένοντα γ' πληθ. ύπερσ.
 του ρ. διανοομαι βλλ.
Διένεξις-εως μον. κ. νεώτ. διαφορά, φιλονι-
 κία, έρις, διχογνωμία : Κεδρ.Γεώργ.2 Β τούτων
 τήν διένεξιν Κωνσταντινώσ ό βασιλεύσ άντα-
 σχυταν κρίναν κατά τής βασιλείας, - ήλθον
 εις διένεξιν, - προσέλιθη διένεξι.
Διενεργεία (ή) νεώτ. ή πράξις του διενεργείν
 βλλ., ή διά τούτου ένέργεια : ή κυβέρνησις άπε-
 φάσασ τήν διενεργείαν έκλογών.
Διενεργητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. Μαν. έξαι-
 ρέτως ενεργητικός : 'Ηρωδιαν.Ιστρ. (Rh.Μαα.)
 58.7- 2) νεώτ. ό διενεργών βλλ.2r | ό Ισθ'ών
 εις διενεργείαν, ό έντεταλωσ άντι διενεργήσ:
 ή διενεργητική επί τών άγώνων έπιτροπή.
Διενεργώ-έω μτγν., μον. κ. νεώτ. έπιταρ. του
 ενεργώ βλλ. : Κριτ.π.Στοβ.3,3,4(74) αστά γάρ ό
 διενεργούσασ (πρόνοσις) άντί τό τε άπειρον και
 τό περσιον έν ταίς πράξεισ, -διενεργώ συμ-
 βιτασμόν || νεώτ. κ. διεζάγω: ή άστυνομία διεν-
 ενεργεί άνακρίσεισ, - ύπηρεσιακή κυβέρνησις θά
 διενεργήσ τάς έκλογάσ - τό δημόφιμισματ.
 2) μον. κ. νεώτ. παθ. έτελομαι, διεζάγωσ:
 'Ιωσ.Γενεσ.6 Β παρά τούσ μονόστου διενεργεί-
 σασ παράδοξασ, - διενεργείται άποκαλύπτωσ
 άγορα φήμων - λαθρημποριον ναρκωτικώ.
Διενεχθείς μτχ. παθ. άορ. α' του ρ. διαφέρω.
Διενήχασ παρακ. του ρ. διαφέρω βλλ.
Διενήχά-έω μον. ήσά ένσά τνωσ 2) τό παθ.
 άκούω, άκροώμαι : 'Ιωσ.Γενεσ.41 Α τών ίδιων άνα-
 θεματιμόν διενηχουμήνω.
Διενθύμησις-εωσ (ή) μτγν. κ. μον. διαλαγασμόσ,
 ένδιώμοσ ακέφις, στοχασμόσ : Γρηγ.'Αυραγ.1148
Διενθυμοομαι-έομαι μτγκ.μον. σκέπτομαι, δια-
 λογίζομαι, στοχάζομαι, σθεβίζω | άκρίθωσ : ΚΑ
 Πρωξ.10,19 τού δέ Πέτρου διενθυμοομένου περ
 του όράματου, 'Ιω.Μον.'Ιστ.Βαρλ.903,24.
Διενδοσός-α-ον νεώτ. ό δι' όλου του έτους.
Διενιαυτίξω ζώ μέχρι τέλουσ του έτους, βγάνω τό
 χρόνο : 'Ηρ.4,7 όσ δ' άν., ύπαιθροσ κατακοιμηθόσ,
 ούτωσ λέγεται ού διενιαυτίξιν - 2) μτγν.
 πράττω τήν δι' όλου του ένιαυτου : Πολυδ.1,58, Πάπ.
Διενίζεω | ξω, | ζάνω | επί άλλεσ έν μεζεί μετ'
 άλλεσ, χωρών διά μέσου κόθμοσ, καταπίπτω εις
 τόν βυθόν, κατακόβωμαι : Καισάρ.1053 έν ΜΣ., -τό
 έν τώ 0δαπ ασθεσιον διενιζάνει.
Διενίημι μτγν. διεμβάλλω, διασπείρω, παρεμβά-
 λω : 'Ορειδ.10,24 τών διενιενών (προχίσκων)
 πάλιν οι μέν εισιν άμβλυτικοί.
Διενισταμαι μον. Ιαχυρόσ ένσπουμαι, ύπο-
 αντιρήκω άντιθετον γνώμων, φέρω άντιρρήσεισ :
 Φρόνη.154, 'Ανν.Κομμ.4,104 διενιστασ ακρίθωσ ει-
 δέναι, 'Ιω.Κίνν.ΒΑ τού στρατηγώ... πρόσ τούτο
 διενισταμένου.
Διενιστοομαι-ομαι μον. διανοομαι, διαλογί-
 ζομαι : Κινναμ.107. C.
Διενισον μτγν. ό δύο έτών, διχροניתκοσ 'Ησ. «διε-
 νισ» διετήσ : Θεόφρ.Φ1 7,5,5 διενια σπέρματα.
Διενόχλησις-εωσ (ή) μν. ένόχλησις συνεχήσ,
 έντονοσ, ύπερβολική : Βλεμμ.2,650 πονηρών πνευ-
 μάτων διενόχλησις.

Διενοχλώ-έω έννοήθ' όδιστοώωσ, καθ' ήπερ-
 πολύν : Δημ.446 σφόδρα άκριθώσ διενούμαι περ
 ρώμοσσ διενοχλώ | Δγρ. διοχλώ | κ. κ. μτ. δοτ.
 προσ. : Φθ.2,390,21 πασάσμοι του σι διενω-
 χλείν || ό μ. κοθ. : Πάπ. διενωχλίσθαι όθό
 τών πρακτορώ.
Διενοκήπτω μον. επί καταγιθόσ, έννοκήπτα
 έξέλιφωσ || έν ρ. κ. υπρ. : 'Ιωσ.Γενεσ.35 Β κατά
 τής εσθεείας αστόθ θυέλιαι διενεσκήπτοσ.
Διενται γ' πληθ. ένεστ. του ίδιου βλλ.
Διεντέλλομαι μτγν. έντέλλομαι έπιτακτικώσ,
 παραγγέλλω έντονοσ : 'Ιωσ.Γενεσ.45 Β τώ ίδίω λαφ'
 όξέωσ διεντελίτασ .. τήν θάλασσαν.
Διεντέρημα -σποσ (τό) κωμ. λ. σαρκαστική, διό-
 ρασσις διά τών έντέρων : 'Αριστ.Φερ.166 ώ τρισ-
 μακρόσ του διεντεροσμάτου.
Διεντυγγάω μον. συναντώ, ειράσσω τή, δόληρα
 φοροομαι, μονόσμοσ : 'Ανν.Κομμ.10,271 Δ τώ λεπτο-
 μερέτερον ιδέλομαι μονόσμοσ έξετασ από τών
 του κλεινού Καίσαροσ συγγρημμάτων διεντυγν.
Διενυτίξομαι (ούς) κωμ. άκούω, ίδίωσ άσπ. δθ.
 άπ' εύθελασ μεθόνα, άπληκωδισμοσ : Συμ.έν 'Αν
 Βουασσ.510 έρεσθό άν ειπ Πούλοσ ό τούτων
 επίσκαποσ ήσ όσ τετόνωσ διενυτίξετα.
Διέξ πρό φωνητέωσ ή διεκ βλλ. 2) 'Επγρ. άντι
 διά : Επγρ.άδδ και διεξ άριον γνομίνα άποδοχά.
Διεζαγγέλλω μον. έπιταρ. του έξαγγέλλω, άπο-
 καλύπτω όμροσφσ : Νηστ.'Ιω.Έτοιμ.78 Α τά κρυφ'
 σι πεπραγμένα του διενερούσασ.
Διεζαγγέω 'Επγρ. άσπαρ. παρακ. διεζαγγηκναι
 άορ. τ. του διεζαγω βλλ. προβλ. κ. 'Ησ. εσγνείν,
 άγειν, Κρήτεσ άγηκε, άήχοκε, Λόκωκεσ >.
Διεζαγοομαι μετá τόλημ, άνασφονόν άγο-
 ρεύω, διδάσκω : Εύσ. πρόσ τά 'Ιεροκλήσοσ.2,48
 άδειήτα άνασφονόν -γορευτέω, μη πρόνοισ.
Διεζάγω κ. μον. κ. νεώτ. αίοσ άορ. παθ. διεζά-
 χθην όδηγώ, φέρω διά μέσου τνωσ έξω : 'Ησ.
 «διεζάγω» όδηγώσ : Διδό.Σ 14,20 διεζάγών δε θά
 τούτων τήν δύναμιν εισέβαλεν εις τήσιν των
 κατά τήν 'Ασίαν 2) εβδ. επί τής τροφήσ, τροφή
 διεζάγοισα θιαται κοθρηπική : 'Αρετ.ΟΞ.
 Νοάσ.2-5 3) μτφ. κατευθίνω πρόσ : Γρηγ. πρόσ
 Βασίλ.'Επιστ.380 πάντα βίον ήμών διεζάγοσ πρόσ
 τό λαμπερότερον 4) μον. ό μ. μτφ. διεζάγω
 τήν του παιδόσ ηλικιασ ένσπουμαι τήν παιδικήν
 ηλικιασ : Θεοφιλ.Βουλή.ΠΒ 13,38 και τήσ ούτωσ
 σενώεσ ηλικιασ παιδόσ ένσπουλή διεζάγει 5) ό μ.
 μτφ. διεζάγω τόν βίον ή τούσ βίουσ από τών
 πορίζοται τό πρόσ τό ζην : Πολυδ.1,71 Κερηχό-
 νοιο δε τούσ μέν κατ'ιδίον βίουσ άει διεζαγαγό-
 νοσ από τών έκ τής χώρασ γεννημάτων 6) κ.
 νεώτ. φέρω, άγω, κατευθίνω ύπόσπον εις τήν πέ-
 ρασσ, διενεργώ βλλ. : Πολυδ.5,1,5 'Αντιγοσ δε και
 Πολυκεμασ, άπενυκώτεσ τάς πρεσβείασ και τό
 λόγω διεζάγει τήν ύπερ τής Κοίλεσ Συρίασ
 άμφισβήτησιον, ένήρποντο πολεμείν άλλήλοσ 7)
 νεώτ. διενεργώ, κόμωσ, διεπληγομαι σφοδρόσ
 άγώνασ, -διεζαγομαι διαπραγματεύσεισ 8) 'Ε-
 πγρ., πάπ. πρόσ έκδοσιμον έξεταζώ, ερυνώ 9) τό
 δικασιον διεζάγεται άνομιέται τό δικασιον, γνομί-
 ναι, διενερόνται οι δικαιο : Πολυδ.6,4,73,8 Ινα τό τε
 δικασιον αστοίσ επί τούσ διοζάξαστ' 9a) 1) διευ-
 θετώ, τακτοποιώ τ : Χρύσπημ.Στωικ.3,185 10) επί
 άρχοντοσ, κυβερνώ, διοικώ, διαχειρίζομαι, διε-
 ύθωνω : Πολ.1,9,6 ασφαλώσ ήδη τά κατά τήν άρχην
 διεζήγε, Πάπ. ό δεινα διεζάγών τά κατά τήν έπι-
 στατασειν τής κόμησ, 'Επγρ. διεζάγών ταμειον
 11) επί νόμων, ειραμηνέωσ, θεού κτλ., διου-
 θώνω : Πλούτ.'Ηθ.568 D (ή ειραμηνέ) νόμοσ άκό-
 λυθοσ τή του παντοσ φύσει, καθ' άν διεζάγεται
 τά γνομίνα, Γρηγ.Ναξ.Τουλ.9 οιοιω τά κύκλωσ
 τινόσ εύθύνωσ και διεζάγών τών πάντα κόσμον

12) συμπεριφέρομαι προς τνα, μεταχειρίζομαι τνα : Πολύδ.3,774 τους δέ συμμαχούς αυτών . . . εν τῷ πάσῃ φιλοανδροφίᾳ διεξέρχεται 13) μην. φα- νερώνος, ὁδοδολῶ : Πλούτ. Ή8,1025.

διεξαγωγεύς-εύς (ὁ) μην. κ. μον. ὁ διεξάγων, διευθυντής, προϊστάμενος : Γρηγορ.Ν 2,1257 διεξαγωγεύς τῶν κατ' αὐτοῦ πραγμάτων.

διεξαγωγή (ή) κ. νεώτ. τὸ φέρειν ἢ κατευθύνειν πρὸς πέρας ὅθ. ἢ ἐκτέλεσις, ἡ τακτοποίησης : Πολύδ.5,103 ἴνα . . . τύχη τὰ πρόματα τῆς ἀρμοζούσης διεξαγωγῆς - ἡ διεξαγωγή τῶν διαπραγματεύσεων, - ἀντιπράξιας ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πειράματος 2) πᾶν κ. νεώτ. ἀνάκρισις, ἔρευνα ὑποθέσεως πινος ὅθ. κ. ἐκδίκασις : Πλάτ. - διεξαγωγὴ τῆς δίκης 3) Ἐπιγρ. ἡ δίκη : Ἐπιγρ. διεξαγωγὴν ποιήσασαι 4) διεξαγωγή τοῦ βίου τὸ διαίειν πῶς ἢ πού τὸν βίον : Διόδ.Σ 4,30 καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ἀφύρμασι ποιοῦμενος, Σέξτ. Ἐπιγρ.Μοσῆμ.7,158 ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρῆσιμα αὐταῖς ὑπέλιπται ἢ γεν. τρόπο τοῦ βίου : Ἀρρ. Ἐπιγρ.1,621 ἢ κατὰ φύσιν διεξαγωγῆ, αὐτ.4,126 τὰ πινὰ οὐχ ὑπομένει ταῦτην τὴν διεξαγωγὴν ἢ τὰς διεξαγωγὰς ποιέσθαι τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν διατήρησιν τοῦ καθημερινοῦ βίου δοσολήφιας : Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαβ.1,178 καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀπαραιοδισ- τως ποιέσθαι.

διεξαγωγός (ὁ) μην. ὁ διεξαγωγεύς βλλ., ὁ ἐκτελεστής : Σχολ.Πινδ.Ο 14,13.

διεξάγωνος (τὸ) νεώτ. σχῆμα κρυσταλλικῶν κρῶν διατεκνέμενον μὲ τὰς γωνίας τῆς.

διεξαίρω-έω ἔπιπαι. τοῦ ἔξαιρῶ βλλ. : Δημήτρ. 323 οὐκ ὀλίγον διεξαίρειται τῆς δαιμόνιας.

διεξαίσις, ὅτι. διεξάπτω ἔξορῶ δια μέσου : Ἀριστ.Κόσμ.394 β15 οἱ δ' ἐκ κώλων διεξάπτου- τας [ἀνεμοί] ἐγκολιπῆς καλοῦσιν, Θεοκρ.3,23 ὅτις κωσανὲν οὐχ ὀφθαο συνδρομάδων ναῦς, ἀλλὰ διεξάπτειν.

διεξαίσιος μην. Ἐπιγρ. παρερχομαι ἐν τῷ μεταξὺ : Ἐπιγρ. ἐτὼν διεξέμοιστο διπλάσι δεκάς.

διεξανθημα-ατος (τὸ) μην. ἐκτεταμένον ἐξάνθημα : Ἀρετ.ΟΕ1,Ποβ1,9.

διεξανθίζω μην. ποικίλλω, στολίζω τὸ δι' ὀσθένει : Εὐδουλ.99 στεφάνους ἰσως βουλεσθεῖς πάτερ ἑρ- μιλίνους ἢ μυρτινούς ἢ τῶν διεξανθισμένων.

διεξανίσταμαι μην. ἐγείρομαι, ἐτοιμάζομαι νὰ πρῶξ τῶ : Εὐνόη. Ἰστ.263 D ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν προηγήτων διεξανίσταμενος.

διεξανύσις-εύς (ή) μον. ἡ πρῶξις τοῦ διεξανύειν βλλ. : Λέοντος Λίτοισρ.Βί.Χρυσοστ.82,73,41 προθυ- μότεραν ποιῶμεν τὴν διεξανύσιν.

διεξανύω μην. φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ : Ἰδμβλ. Πυθ.3,16, Εὐα. Ἐγὼδ. Κωνστ.οἰδ Α τοῖς ἐπ' ἐπιβίθι βραβείων ἐν ἀγῶνι τοῦ δρόμου διεξανύουσι.

διεξάπτω ἔγκρ. κ. μ.φ. ἀνόπτω, ἐξέπτω, ἐρε- θίζω τῶ : σ.Γενεσ.39 Α κατ' αὐτοῦ πλείονα τὴν ὀρημὴν διεξάπτουσα.

διεξαρκῶ-έω μην. ἐξορκῶ πλήρως, ἱκανοποιῶ ἐντέλως : Φιλ.1,607 διεξαρκῶν πρὸς τὸ παρῶν.

διεξαρκῶμαι-όμαι μην. ἐξαρκῶμαι ἐντέλως : Φιλ.1,446 διεξαρκῶσθαι τῆς λογικῆς φύσεως.

διεξαρκίζω μθ. κόμνω τὴ νὰ ἐξαρκισθῶ ἐντέλως ἢ ἐλάγω ὅλον τὸν ἀτίμον ἢ κ. ἀτίθ. ἀποβάλλω ἐντέλως τὸν ἀτίμον, στεγνῶναι : Ἰνν.Νούσ.4,47 ἀλλὰ πᾶσα ὑπὸ τῆς νοσηρῆς πολλὰς ἐούσης ἀπαρμύ- νη, ἐξανάλμνησι τὸ πῶς πυρὸς διεξαρκισεν.

διεξάρκω ὅτι. τὸ νὰ διεξείσασθαι βλλ.

διεξάρκω | ἐπιμ-παρῶμαι | κ. μον. παρῶμαι δια μέσου πινος, διεξέρχομαι, διαβαίνω, διασχίζω, περῶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον : Πλ.Ζ 393 τῆ ἀρ' ἐμελεῖα δαίμωνα πεδίοιςδε, Ἦρ.2,148 ἐξ ἀλλῆς τε ἐς τὰ οἰκήματα διεξέρουσι, Οἰουκ.2,49 διεξίει γὰρ διά

παντὸς τοῦ σώματος, Πουσ.5,65 τὴν γῆν τὴν Σκι- λουντίαν Ἰαλιώνος ποταμὸς διεξείσιν 2) πραγ- ματεύομαι τὴ ἐν λεπτομερῶ, ἐκθέτω λεπτομερῶς, διεξέρχομαι Ἦο. « διεξίω λέγων, διηγουμένως » : Ἦρ.777 ἔπειτα κατὰ τὴν Κιλικίαν τῶν διεξίω γένωμαι, Πλάτ.Πρωτ.361 Ε, Ἰσοκρ.5,4, Πολύδ.4,1,3 νὺν δὲ τὰς Ἑλληνικὰς διεξίωμεν πράξεις, Μηναι.12,6 Συναξ. καὶ τὰ τοῦ δρόμου διεξίει, ἄνευ Ἀκρ. 2811 ἢ ἀπαγγέλλω, ἐκφώνω : Πλούτ. Ἀντ.14 ἐν ἀγορᾷ διεξίωμεν ἀγκώμιον ἢ ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, ἀναπτύσσω : Ἐπικ.Φῶσ.2,11 ἢ διερχομαι ἐξετά- ζων, ἐρευνῶν : Εὐρ. Ἰνν.1024 ἔργους ἐν εἰδὸς τοῦς κακοῦς διεξίω.

διεξέρωμαι εσφ.γρ.ἀντὶ διεξείσθαι : Ἀπολλ.Ρ4,409.

διεξέλασις-εως (ή) μην. διεξέλασις βλλ., διήπνασις : Πλούτ.Σὺλλ.18 ῥῆμην τῇ διεξέλασει διδόντος.

διεξέλασις, μέλλ. ἄπ. διεξέλω αὐτθ. διαβαίνω, διερχομαι ἐπ' ἀμάξης, ἡ ἐπιπλοῦ ἢ καὶ περὸς : Ἦρ.1,187 ὅτι ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ ἀγίνετο ὁ νεκρὸς διεξέλαόντων, αὐτ.7,100 διεξέλασῶν ἐπὶ ἄρματος ἢ μετ' αὐτ. τόπου, διερχομαι, περῶ πέρα : αὐτ.3,11 οἱ δὲ Πέρσαι ἐπειθε διεξέλασσαντες τὴν ἀνδροῦν ἴζοντο πέλας τὸν Αἰγυπτίαν, Πλούτ.Πολύ.19 Ἰππῶ διεξέλασθαι τὸν πόρην ἐγκελευσμένην ταῖς ἀλ- λαις ἢ ὄμ. κ. μ. γεν. τόπου : Πλούτ.Κῶμ.7 τὸ θρηπνον ὀποευζέμενος λευκόκωλων ἐπέθη καὶ διεξέλασε τῆς Ῥώμης.

διεξέλαγχω μην. ἐξελέγχω ἐντέλως, κατόπιν ἀλέγω ἀποδοκιμάζω τινὰ μὴ ὀρθῶς ὀμιλοῦντα ἢ τὴ μὴ ὀρθῶς ἔχον : Πλούτ. Ή8,922 Ε, Λουκ. Ἀλλε.61 οἶμαι δὲ ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχῶσι χρῆσιμὸν τ' ἔχειν ὀδὸς ἢ γραφῆ τὰ μὲν διεξέλεγχοντο, Γαλ.3,187 (4,518) αὐτὴ ἡ ῥήσις ἀμφοτέρως διεξέλεγει μὴ γινώ- σκοντας τὴν Ἀριστοτέλους δόξαν κ. παθ. : Θε- μιστ.Λογ.2,259 Β θταν ἀμαρτέστοι διεξέλεγχων- ται τοῦ μὴδὲν εἰδῶναι προσηοιούμενοι.

διεξέλευσις-εως (ή) οχλῶ. τὸ διερχοσθαι, ἡ διεξέροδος : Σχολ.Ἀπολλ.Ρ4,1573 ὁ δὴμισις, ἡ διεξ- ἔλευσις καὶ ἔξοδος.

διεξελούσομαι μέσ. μέλλ. τοῦ διεξέρχομαι βλλ.

διεξέλισσω, ἰων. διεξέλισσω, ὅτι. διεξέλιττω ἐκτυλίσσω τὴ ἐντέλως, ἀναπτύσσω πλήρως, ἐξτυλίγω ὀλωσθιδίου : Ἦρ.4,67 φακέλους ῥάβδων. ὁ θνήτες χμαὶ διεξέλισσομαι αὐτόε.

διεξενάγκω ἐνεργ. ὀδρ. β τοῦ διεκφέρω βλλ.

διεξεργάζομαι ἐξεργάζομαι τὴ ἐντέλως, ἐκτε- λῶ τὴ πλήρως : Πλάτ.Νόμ.798 D τὰ μὲν ὄνδν ἄλλα ἔλλπτω μεταβαλλόμενα κακὰ διεξεργάζοιτ' ἄ- δσα νεπρὸ σχήματα πάσαι τὸ τοιοῦτον 2) δια- φθεῖρω, κατὰστέρω, ἀφανίζω : Διον. Ἄλ.Ρομ.6,35 θαυμασάσμη δ' ἄν ἐμὴ καὶ αὐτὴν διεξεργάζαιτο.

διεξεργάζομαι-εως (ή) νεώτ. ἡ πλήρης, ἐπι- σταμένη, ἀκριδὴς ἐξερεύνησις.

διεξερεύνησις (ὁ) ἀρχ. λέξ. ὁ ἐρευνῶν τὴ ἀκρι- βῶς καθ' ὄλην τὴν ἐκτασιν.

διεξερευνέω-ᾶω κ. νεώτ. ἐρευνῶ τὴ ἀκριδῶς, ἐξετάζω τὴ ἐπιμελῶς : Πινδ.Ν 3,24 διὰ τ' ἐξερευ- νασὲς πατεγάνων ῥοδῶν ἢ ὄμ. μέσ. : Πλάτ.Νόμ. 763 Α πᾶσαν τὴν χώραν διεξερευνώμενος.

διεξεροδομαι-όμαι ἐπ. μ. διηλθῆς, οἰτ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω λεπτομερῶς, μεθάνω δι' ἐρωτήσεων : Πλ.Κ 432 ἀλλὰ τὶ ἢ ἐμὲ ταῦτα διεξεροσθεῖ, Ἀπολλ.Ρ 1,327.

διεξερπίζω διαφ. τ. τοῦ διεξέρνω, εἰσερχομαι καὶ ἐξέρχομαι ἐκ τινος τόπου ἵσως ἔρπον, κρυφίως : Ἀριστλ.Κόσ.398 β,33 εἰς νομοῦς διεξερπίζου.

διεξέρπρω κ. διεξερπύω βλλ., ἔρπον ἐξέρχομαι ἢ εἰδ. ἐπὶ τοῦ ἁλιου, διατρέχω τὸν δρόμον μου : Ἀριστλ.Κόσ.399 α,24 νότιος διεξέρπρων.

διεξερπύσις-εως (ή) μην. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐξε- ρυόμενου : Χρυσμ. Πορφ. η. Εἰσ. Εὐαγγ. Προν.6,3 μὴ δὲ διεξερπύσιν ἔχη κεκακωμένους αἰθῆρ.

διεξέρχομαι κ. νεώτ., μέλλ. διεξελούσομαι, ἄπ.

διέξωμι, άδρ. διεξήλθον πορεύομαι διά μέσου, διαβαίνω, περνάω διά μέσου καί ἐξέρχομαι : 'Ηρ. 2,29 διεξελθών δέ εν τῆσι πασσαράκοντα ἡμέρῃσι τοῦτο τὸ χωρίον' 2) ὄμ. αἰτ. διέρχομαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διέρχομαι ἐντέλως : 'Ηρ. 1,24 Σαρ.Φιλ.1419 θάουσι πόνησας καί διεξελθών πόνουσι ἀθάνατον ἀράτην ἔχοντα, Πλάτ.Νόμ.822 Α μίαν [ῥόδον] ἀεὶ κύκλω διεξέρχεται' 3) ὄμ. μτ. ιγ. : 'Ηρ.1,196 εὐς γάρ δὴ διεξέλθοι ὁ κήρυξ πωλέων τὰς κείσεσθ' αὐτὸν παρθένοι [ὅταν τελειώσῃ τὴν πώλησιν...]' 4) ὄμ. κ. νεώτ. ὄμ. ἀναφ. πρὸς βιβλία, ἔγγραφα κτλ., διέρχομαι, μελετῶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.70 τὸ δὲ βιβλίον... λέγεται δις... διεξελθεῖν, -διεξέρχομαι διατριβήν - ἐκθεσίν' 3) φρ. διεξέρχομαι τὸν βίον τελευτῶ, ἀποθνήσκω : Πλάτ. τῆς αἰων. διεξελθεύσεσθ τὸν βίον' 4) ὄμ. μτ. τῆς διά διέρχουσι, περνῶ κατά σειράν, διαδοχικῶς : 'Ηρ. 3,11 διὰ πάντων διὰ διεξελθόντες, Θουκ.3,45 ἐπεὶ διεξελθούσασί γε διά πασῶν τῶν ζῆμιων ὁ ἀνθρώπου [ἐδοκίμασαν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ποινῶν], Πλάτ.Πρωτ.315 Α οὐς ἅμα ἐξ ἐκστάτων τῶν πόλεων... δι' ὧν διεξέρχεται' 5) ὄμ. ἐν ἀίσχρ. συμ. συνουσιαζόμενοι κατά σειράν : Πουσα.9,27 ὡς διά πασῶν ὁ 'Ηρακλῆς τῶν Θεσπίων παρθένων διεξέλιτο τῆ αὐτῆ νυκτὶ [ὅτι τις εἶπε περᾶσει ὅλας Γ 5] κ. νεώτ. διέρχομαι τὴ λεπτομερίᾳ διὰ λόγου, διηγοῦμαι, περιγράφω λεπτομερῶς, ἀναπτύσσω : 'Ηρ.3,75 διεξελθὼν δὲ ταῦτα ἔξερασε τὴν ἀληθειάν, Πλάτ.Νόμ.893 Α καί τῶν λόγων ἀπαντα οὕτω διεξελθεῖν, Πολύδ.2,12,4 ἔξῃς δὲ ταῦτασι τὰ νεπραγμένα διεξελθόν, -διεξήλυε τὸ ὅλον ζήτημα' 6) διεξέρχομαι αὐτὸς πρὸς αὐτὸν μελετῶ, ἐξετάζω καθ' ἑαυτὸν : Πλάτ.Θεαίτ.189 Ε λόγον δὲ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ψυχῆς διεξέρχεται περὶ ὧν ἀν σκοπεῖ' 6) αὐτῆ, ἐπὶ χρόνον, πορεύομαι, διαβαίνω, περνῶ : 'Ηρ.2,52 ἔραται δὲ χρόνον πολλοὺ διεξελθόντος ἐπύθοντο, Πλούτ.'Αριστ.16 ἢ τε ἕ-μέρα διεξήλθον ἀργή, Πλάτ. διεξελθόντων τῶν εἰκοσι ἐτῶν τῆς μισθώσεως' 7) ἐπὶ νομικῶν διατυπώσεων, ὄμοιαι εἰς πέρασ, συντελοῦμαι : Δημ.541 πάντα δ' ἤδη διεξήληθόσι τὰς τῶν νόμων.

διεξατάζω μτγν. κ. μον. ἐξετάζω ἐνδελεχῶς, ἐπιμελῶς καὶ μετὰ πάσης λεπτομερείας : 'Ιωδελ. Νικ.'Αριθμ.88 Ε, Γρηγ.Νύσσα.1,58 D πρὶν περὶ τούτων διεξατάσαι, Κίμων.29 Α ὁπότε μὴ σὺν τάχῃ τὰ κατὰ τὸν ἀνδρα διεξατάζοιμι.

διεξέτασις -εως (ή) μτγν. ἡ ἀκριβὴς ἐξετάσις, λεπτομερὴς καὶ ἐπισταμένη ἔρευνα : 'Ιω.Χρυσ.1,925.

διεξηγητικός-ή-ον μτγν. ὁ εἰς διεξήγησιν κατὰλληλος, ἀργόζων : 'Ωριγ.ἐν ΜΕ 13,544.

διεξηγοῦμαι-όμαι μέσ. ἀποθ. ἐξηγοῦμαι τὴ λεπτομερῶς, ἐκθέτω τὴ σαφῶς : 'Επι'Απομν.4,2,12 οὕτως οἱ δικαιοὶ τὰ αὐτῶν ἔχουσιν ἀν διεξηγήσασθαι, [ἰ.δ.γρ. ἐξηγήσασθαι].

διεξήσω, ἰων. ἀντὶ διεξέσωμεν τοῦ διεξέμι βλλ.

διεξήσισι γ' πληθ. ἔνεστ. ὄριστ. τοῦ διεξέμι βλλ.

διεξήσισι ἔνεστ. μγν. τοῦ διεξέμι βλλ.

διεξήσῃ μτδ. ἐπιπέμω τινὰ διά μέσου, ἀφήνω τινὰ νὰ διέλθῃ διά μέσου : 'Ηρ.4,203 διεξήσαν αὐτῶν διὰ τοῦ θάσσεος' 2) ἀμφ. εἰς ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνωμαι : Θουκ.2,102 ὁ γὰρ Ἀχελῷος ποταμὸς μέν ἐκ Πίνδου... ἐς θάλασσαν διεξίει.

διεξήσῃ β' ἐν. πρὸς. ἔνεστ. πρὸστ. τοῦ διεξέμι.

διεξήσονται-όμαι μτγν. διαβαίνω καὶ φθάσω εἰς τὴν τόπον, φθάσω : Πολύδ.0,23,3 εὐς τὰς ὑπερβολὰς διεξήκοιτο τὸ ἄλλου.

διεξήσιον-σιος-ῖαι εὐκτ. ἔνεστ. τοῦ διεξέμι.

διεξηπάταζομαι μτγν. κ. μον. διέρχομαι ἐπιπνος διά μέσου : Πολύδου.5,16,5 διεξηπάτατο δαῶς τὸ σὺνθημα [διορθ. διεξήπατατο], 'Ανε.Κομν.1,15 Α ἄλλοις ἀλλὰ ὄθεν διεξηπάτατο.

διεξιστορῶ-έω μον. κ. νεώτ. ἐξιστορῶ τὴ λεπτομερῶς, διηγοῦμαι λεπτομερῶς : 'Ιωσ.1,νεσ.16 Α τὰ κατὰ Ὁμαῖν ἀκριβέστερον διεξιστοροῖσθε.

διεξίπτον ρημ. ἐπιθ. τοῦ διεξέμι βλλ.

διεξίπτητος-ον μτγν. διαδοτός : 'Οριδ.6 244.

διεξίπνευμα ἐξετάζων ἐπιμελῶς ἐξαιρηθῶ : Πλάτ. καὶ διεξίπνευμα πόντα τὰ ἐμὰ δικαιώματα.

διεξίπνῃ ὄσοπακ. ἔνεστ. τοῦ διεξέμι.

διεξίπνῃ μγν. ἔνεστ. τοῦ διεξέμι [εἰμι] βλλ.

διεξόδουσις -εως (ή) μτγν. ἡ ἀντύπησις, ἐξήγησις, διαπραγματεύσεσις : Εὐστ.εἰς Διον.Περ.78,15 ὄθ πρὸς λεπτὴν διεξόδουσιν.

διεξοδευτικός-ή-ον ΕΜ ὁ ἐπιτήδειος, κατὰλληλος πρὸς ἔξοδον : ΕΜ 692,52 ποταμῶν διεξοδευτικὰς ὁρέσεις εἰς θάλατταν.

διεξοδῶ κ. μον. εἰσπίσω διεξοδῶν, διαβαίνω ἐξέρχομαι : 'Ιππ.Ἐπιθ.2,3,8' 1) πορεύομαι ἔξω : 'Ιωσ.Π17,5,4' 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι διά μέσου τινὸς ἀπ' ἀκροῦ εἰς ἀκρον, διεξέρχομαι 1) ὄμ. πρὸς ἀναπτύσσω ἐν ἐκτάσει, πραγματεύομαι : Σέξτ.'Επιθ. Μαθ.2,9,290 τοῖς μὴ προσημασμένοι τὸν περὶ ῥητορικῆς διεξοδουσι λόγον, Εὐστ.106,4.

διεξοδικά -όμα, ἐπιρρ. διεξοδικῶς βλλ.

διεξοδικός-ή-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν διεξοδὸν ἢ ὁ κατὰλληλος δι' αὐτὴν, ὄθ. τὸ ὄθ. διὰ διεξοδὸν ὡς ὅσα τὸ μέρος τοῦ πώματος, δι' οὗ ἐξέρχεται τὰ περιπτώματα : 'Αριστ.Λ2 493 κ.23 τὸ δὲ διεξοδικῶ τὸ μὲν οἷον ἀφ' ἐξοδῶν γλαυτῶς' 2) κ. νεώτ. ἐκτεταμένος ἐπιτηδῆς, λεπτομερῶς γνηστομένης μακρὸς : Πλούτ.Φαδ.16 οἱ τὰς διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας Δημήτρ. Προκοπῆν 2,60,3,48' συνέγραψε τὴν διεξοδικότεραν ὁρθόδοξον ἀμολογίαν, -διεξοδικὸν διατριβήν' 3) εἰδ. παρῶν, αἰ. ἐπιπέδου, γραμμῆς, ὁ διὰ τοῦ στίβου στίβου πορεύομενος : Πλάτ.Μαθημ.662,2.

διεξοδικότητις -ποσις (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ διεξοδικῶ βλλ.2) ἡ κατὰ διεξοδὸν διήγησις, ἐκθεσις.

διεξοδικῶς ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. ἐν λεπτομερείᾳ, ἐκτενῶς 'Ηα. 4) διεξοδικῶς πλατῶς : 'Αργ.Στοικ.ἀν.2,62 διεξοδικῶς ἀποκρίνεσθαι, Γαλ. 12,154 διεξοδικῶς ἐρμηνεύεται, 'Επιρρ. διεξοδικώτερον ἀναγραφῆσαι, Μηναι.1,6 τῆς ὄδ.7 ἐν οἷς 6 πρὶν βαπτίζεσθαι διεξοδικῶς τῷ Νομοθέτῃ λαῶς, 'Ιωσ. Π1 178 τὸν παρ' ἑαυτὸν πόλεμον διεξοδικώτερον καὶ μεθ' ὄσων ἀν ἐξερροσίας δύνωμαι διαίμι.

διέξοδος (ή) κ. νεώτ. κ. ὄμ. ἡ διά τινος ἔξοδος, τὸ ἀνοήριμα, κ. ὁ χώρος δι' οὗ ὄνεται τὸ διερχόμενος νὰ ἐξέλθῃ, διόδος, διαβάσις, πέρασμα : 'Ηρ.3,107 ἀποκεκλητήριμον δὲ τὸ ὄδατος τῆς διεξόδου τὰ κελῖον τὸ ἐνὸς τῶν ὀρέων μέλατος γίνεται, Θουκ.3,98 ὁδὸν διεξοδοὶ οὐκ ἴσαν, ΚΔ Μαθ.8,22,2 πορεύεσθε ὅσον ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὄδων, -ὁ ὄρμος δὲν ἐστὶν διεξόδος' 1) μτγν. διεξοδοὶ ὄδατων πηγαί ἡ ὄρεσι ὄδατων : ΠΑΒασ. 4,2,1 καὶ ἐξήλθον 'Ελισαιεῖ εἰς τὴν διεξοδὸν νῦν ὄδατων καὶ ἐρριφῆν ἐκεῖ ὄλας' 2) ἀνήκων διεξοδοὶ οἱ περιόδοι ἀλλάγαλ τὸν ἀνέμω, αἱ διάφοροι αὐτῶν διευθύνσεις : Σοφ.ἀπ.47' 1) εἰδ. λατρ. ἡ ἔξοδος τῶν περιπτώματων, κένωση : 'Ιππ.Προγ.11 τοιαῦται γὰρ κοῦσις τῆς διεξόδου ἢ κῆρυ κοιλῆ γθαίνει ἀν, Γαλ.17,1,132' 1) νεώτ. διεξοδὸς ἐμπορικὴ ἐξουσιγὴ καὶ πώλησις πρὸς τὸν ἀνέμω χώρας τινὸς εἰς τὰς ἀγορὰς ἄλλης χώρας 2) μτγ. πρόπος μέσων διασυρῆσις σωτηρίας : Πλάτ.Πολ.405 C πάσας τὰς διεξοδὸν διεξάλλω, -διεξοδὸς ἀπὸ τῶν συσχερισμῶν' 3) κ. μτγ. ἔξοδος ἐκβάσις, ἀποπέλευσις : Πολύδ.2,1,3 καὶ τινὰ διεξοδὸν ἐλαβον τὰ παράλογα τῶν ἔργων' 4) ἐπὶ τοῦ ἡλιου κ. τὸν πλανητῶν, τροχῶ, κύκλων, ὄρμος : 'Ηρ.2,92 ὁ ἡλιος ἐκ τῆς ἀρχαίας διεξοδου ὄπὸ τῶν χημείων ἐρχεται εἰς τὴν Ἀνδρῶς τὰ ἀνω, 'Αριστ.Λόγου. 399 κ.366' 5) ἐν χρ. κμ.φρ. 'Ηρ.3,156 ἐπιστομῆ

δ' αὐτοῦ πάσας τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, Ἦνιοχ.Κωμ.4,5 πολλάς φρονιτάων διεξόδους, Ὀκελλ.Φιλω.1,5,12 διεξόδος τῆς φύσεως, τῆς οὐσίας, Πλάτ.6,7,13 ὁ [νοῦς] ἔχει τὴν αὐτὴν διὰ τῶν αὐτῶν δ-
 6) διεξοδικῶς, λεπτομερῶς διήγησις ἢ περιγραφή: Πλάτ.Κριτ.109 Α καθ' ἕκαστα ἢ τοῦ λόγου διεξόδος οἶον ἀνελαβόμενη τὸ πρῶτον ἐκασταχοῦ διήλωσει, Φιλ.1,407 ἢ ἐκθέσις, ἐξήγησις: Φιλῶδ.Σημ.38, αὐτ.Μουσ.110 Κ ἢ ἡ διὰ στοιχείων διεξόδος (περιγραφή διὰ τῆς εἰς τὰ στοιχεῖα διαδόσεως): Πλάτ.Θεαιτ.207 C ἢ φρ. κατὰ διεξόδον ἐν λεπτομερείᾳ: Ἀριστ.Ἐλ.1,505 Ξ ἢ παράδοσις, μῦθος: Πλάτ.Πρωτ.326 Α πολλὰ δὲ διεξόδοι καὶ ἄνοιαι καὶ ἐγκύματα παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν 7) στρατιωτικῶς ἐπιτυχία: Πλάτ. Νόμ.813 Ε πάσης ὁλομοχίας καὶ διεξόδων τακτικῶν καὶ ἀπάσης πορείας στρατοπέδων, Δίων Κ.74,5 8) ἐκστρατεία: Πλάτ.Φαίδρ.247 Α πολλὰ μὲν οὖν καὶ μακάρια θεοὶ τε καὶ διεξόδοι ἐντός οὐρανοῦ 9) ἀνοχὸν πέρισμα: Γαλντ.10,169.
 διεξοδίζομαι μτγν. ἀνοχῶν ἐντελής: Κάλντ.13,41 ἴππου δουρατεῖο . . πλεῖρα διεξοδίζεν.

διεξοδικῶς κ. διεξοδικῶς μτγν. παρακ. μτγ. διεξοδικῶς, διοικητικῶς, πρὸς κομῆν, φυσικῶν ὁλόγηρο: Φιλῶστρ.Νεωτ.Ἐλεμ.13 (α. 784) ὁ δὲ ἐρέσει μᾶλα διεξοδικῶτι τῷ βραχίονι.

διεξομολογοῦμαι μτγν. μων. πλήρω ἐξομολογοῦμαι βλλ.: Φιλ.Κάρην.Με.101.

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].
 διεξορῶτερον πᾶν. ἐπιρρ. (ἐμφ. σχηματισμοῦ) μῶλλον διεξοδικῶς βλλ.: Πάπ. περισπῶν ἡγοῦμαι διεξορῶτερον ὕμην γράψαι.

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

διεξορῶ-έω οὐρόν πλήρω, εὐχερῶς: Ἰνν.Ἐντ. Παθ.14, Γαλ.19,652.

διεξορῶ μτγν. ὑφαίνω τὴν μέχρι τέλους: Πλούτ. Ρωμ.2 ὡς ὅταν διεξορῶμεν [δ.γρ. ἐξυφάινωσι].

πολεῦντα καὶ διέποντα [ἀστέρα]: ἢ νεῶν. παθ. -σμαι κανονίζομαι, ρυθμίζομαι: τὰ τῆς ἀου- λίας τῶν πρῶσευτῶν διέπονται ὑπὸ διεδῶν ἑθι- μῶν 2) διέρχομαι διὰ μέσου τινός: Ἰκ.Β.207 ὡς ὁ γε καιρανένω διεπτε στρατῶν 3) διαπε- ρῶ, διαπλέω: ΑΠ10,24 4) μέσ. διέποναι ἐνα- σχολοῦμαι εἰς τὸ ἀδικηκῶς: Εὐρ.Ἰκ.146 οἷς ἀεί- το κατ' ἄμρ διέποναι, Πρόκλ.Πολ.Περ.3 D τοῦς ὁ ἐπὶ ταύτῃ διεπομένους τῆς ἀουρηγῆς.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

διέρπια-ατος [τοῦ] νεῶν. ἡθῶς ὀλιγητῆρ. χα- νίον, στραγγιστήρ: Πλούτ.Ἠθ.1088 Ε ἄρα σὲ δο- καθεὶ σοὶ διεράμητι τοῦ σώματος χρῆσθε τῆ- ψυχῆ, καθάρεσθ οἴνον. . διαχόντες 2) χρόνῃ ἐν χρῆσει κατὰ τὴν φέρτασιν τῶν σιτηρῶν: Πάπ. τὰ ναύλα τῶν διερατῶν.

Διερείδω κ. νεώτ. ὀποστηρίζω, σπώνω: Πλούτ. 'Ηθ.529C τὰ γε συνεχῆ... διερείδουσιν, Λουκ. Αλ. 'Ιστ.2,1) οὕτω δὴ μεγάλοις δοκοῖς τὸ στόμα διερείδαντες τὴν ναῦν ἐπισκευάζομεν || μέσ. κ. νεώτ. διερείδωμι στήριζομαι, εἶπ' ἦντος, ἐπακουσθῶ: Εὐρ. Ἐκ.66 κἀγὼ σκολιῆ σκίναϊν χερὸς διερείδομενα σπείσσω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.150 διερείσασμένη τὸ στήμι τὸ βακτηρία? || ὄμ. μέσ. μπρ. ἐμπροσθ. στήριζομαι στερρῶς, ὁδ. ἄντιπες, ἀντιοτραμί, ἀντιστέκομαι: Πολύδ.22,7,14 φιλοτήρας δὲ πρὸς τοῦτο διερείδομεν τῶν πρεσβυτέρων, Πολύδ.5,84,3 διερείδομενα περὶ τῆς χώρας 3) τηρῶ ἐν ὀποστάσει: Σωρ.2,63 || ὄμ. μπρ. ἐπὶ τῶν φωνηέντων: Διον. Αλ. Σὺνθ.22 ρηται, διερείσσα, διερείσμιός.

Διερείω μπγν., ὄμρ. διήρικον, μπχ. διερείξας διασχίζω? ἦσ. « διερείξας, διασχίξας»: Εὐφ.41 πλεῖρα καὶ θῆρκα δ- || ὄ ὄμρ. διήρικον ἀμτ.δ.ἐν ἦσ. « διήρικον, διπροδοῖτο, ἐφρήνυτο ».

Διερείωμι-ατος (τό) ἰδ. ἐρείδω | Ἐπιγρ. κ. μων. κ. νεώτ στήριγμα, ὀποστηρίγμα, πουτέλλι: Ἐπιγρ. θυμιατήριον· χαλκὰ διερεί(σ)ματα ἔχον, Επιγρ. ξύλον εἰς τὸν πρόδρομον τοῦ ναοῦ Ἀπόλλωνος διερείσμαι, Φωτ.Λεξ.173,7 κνμσρα, τὰ ἐν τοῖ; θρόνοις καὶ τροχῶς διερείσματα.

Διερείωμιός (ἰ) (διερείω) μπγν. ὁ χωρισμός, ἡ διαίρεσις: Διον. Αλ. Σὺνθ.22 πρὸλ. διερείδω3).

Διερείωμι-ατος (τό) πῶπ. ἔτερ. τ. τοῦ διερείωμι βλλ.: **Διερείωμι**, ὄμρ. διήρσας, ποι, διήρσασα κωπηλατῶ δι' ὄλων τῶν θυνόμενων | ἦσ. « διερίετονα, διά παντός κωπηλατοῦσα »: Ὄδ.Μ.444 ἔζόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρσας χερσὶν ἐμῆσιν? || ὄμ ἐπὶ τῶν νηχομένων: Ὄδ.Ε.351 χερσὶ διήρσας ἄμφοτέρησιν νηχομένους? || συνεκλ. κωπῶ, πνῶσσω καὶ κατὰ διαφόρους διευθίνωσις: Εὐρ. Τρω.1258 νῆσας ἰλαίσαν ταῖσδ' ἐν κορυφαῖς λαίσσων φλογέας θαλοσὶ χέρσας διερείσσαντας?

Διερείωμι-ατος-εως (ἡ) μπγν. κ. νεώτ. ἡ ἀκριβὴς ἐρευνα, ἐρευνήσις, ἐξήγησις: Σπρδ.16,4,5 Σαπύρου κτισμα τοῦ πεμφθέντος ἐπὶ τὴν διερεύνησιν τῆς τῶν ἐλεφάντων θήρας, Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ.919D, Ἰάμβλ.π.Σ.τοδ. Ἀνθ.81,17 ἔγειρε πρὸς διαλεκτικὴν διερεύνησιν τοῦς ἐπικούους τῶν χρησίων.

Διερείωμι-ατος (ἰ) κ. νεώτ. ὁ ἀκριβὴς ἐρευνητής, ἀνιχνευτής: Ξεν.ΚΠ.6,3,2 διερευνητῆς καὶ ἀσκοπιῶς ἀεὶ ἀναθιδάξω ἐπὶ τὰ πρόθετα 2) κατόσκοπος: Διον. Αλ. Ρωμ.4,43 κατόπιται νῆς καὶ διερευνηταὶ τῶν τὴν λεγομένων καὶ τῶν πρᾶττομένων.

Διερευνητικός-ή-όν μπγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς διερεύνησιν ἡ διερευνητής, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς ἀκριβὴ ἐρευνα: Πτολ.Τετραβ.57, Γρηγ.Νάσσα.1,54D Ἰπτικτικῆς τὴ καὶ διερευνητικῆν τῶν ὄντων ἀνίκων, -διερευνητικός, -διερευνητικός.

Διερευνητικός ἐπίμρ. μπγν. κ. νεώτ. μετ' ἀκριβοῦς ἐρεῖνης: Πτολ.Τετραβ.7 κἀν διερευνητικός τις εἴς ἐνὶ μάσται... τοῖς μεθίστοις προσέρχεται. **Διερευνητικός** κ. μων. κ. νεώτ. ἐρευνὸς τὴ ἀκριβοῦς, λεπτομερῶς? ἦσ. « διερευνῶ, ἀναζητεῖ »: Πλάτ.Σοφ.241B ἐν αὐτῶν διερευνημῶν ἐν τῇ τῶν φεβδουργῶν καὶ γοήτων τέχνη τῆβέντες, Πολύδ.14,3,7 συνέκρινε καὶ διερεῖωσα τὰ λεγόμενα, Πά Σοφ.Σολ.6,4 ἐξ ἐξέτασι ὡμῶν τὰ ἔργα, καὶ τὰς βουλὰς διερευνησάτω || ἐξετάζω, ἐξασκιδῶ: Πάν. [καὶ διερευνησάντες] πάντα, τὸν σίτον περὶ κάσκιον, Ἰωδλ.Λόγ.7,222C, Μηναι.8,18 Συναξ. μετὰ τὰ τινὰ -όντες, τὴν οὐκείαν τέχνην εἰργάζοντο? || συνήθ. μέσ. διερευνώμεν ἐν ὄμ. σπμ.: Πλάτ. Πολ.368C ἀλλὰ διερευνησάσθαι τὴ τέ ἐστιν ἐκείνου, Πλούτ.Θεμ.10 τὸν ὄντ' ἐμματοκλέας προνοποῖόμενον ἔστιν καὶ διερευνηόμενον ἀναπονη χρημάτων ἀνευρίσκειν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον? || ὄμ. παθ.: Πλάτ.Θεαίτ.

168B ἀμεῖνον ἀν ἐπακοουθήσκει λόγῳ διερευνημῶν, Ἐπιγρά.Κωμ.π. Ἀθην.2,59 D ποῖος δὲ λόγῳ διερευνοῦται παρὰ τοῖσιν?, Πολύδ.14,2).

Διερεύω | διερεῖω | ἔργαίνω, ποτιζῶ, διαδρέχω, μουσκεύω: Ἀριστο.Πρ.939a,28 ἰσθ. γρ. |

Διερεύω μπγν., μέλλ. διερεύω φιλικῶ ἀμοιβαίως, ἐρίζω μετὰ τῶν, μολώνω: Ἐπιγρ.π.Γελλ.3,11 ἐπὶ τὰς πόλεις διερεύουσιν περὶ ῥίζαν Οὐρήρου, Ἰάμβλ. Ἐρωτ.4 κοράκιων τῶν περὶ τὰ κρᾶ διερεύοντων? || τὸ μέσ. ἀγωνίζομαι πρὸς τινά: Πλούτ.Κάτ. Πρεσβ.15 Σικελίων... πολλὰ διερυφόμενος ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Διερυμνεία (ἡ) νεώτ. ἡ διερυμνεῖσις || τὸ ἔργον τοῦ διερυμνεῖν βλλ.2) 2) ἡ θέσις, τὸ ὄψωμα τοῦ διερυμνεῖν 3) τὸ γροφεῖον τοῦ διερυμνεῖν.

Διερυμνεῖν-εως (ἰ, ἡ) νεώτ. ὁ ἐρυμνεῖν, ἐξηγῶν, ἀνακονῶν, μεταδίδων λέγοντα ἡ διδασκῖν πινος εἰς ἄλλον ἐπικριβῶς ἢ λεπτομερῶς: διερυμνεῖς τῆς κοινῆς γνώμης? || εἰδ. ὁ παρεμβῶν μεταξὺ δύο ἀλλοθώσων πρὸς συνεννόησιν αὐτῶν διὰ τῆς μεταφραστικῶν ὅπ' αὐτῶν λεγομένων, δραγουμῶνος? || εἰδ. διεῖν, δικ. ὑπόλληλος πρεσβείας ἡ πρεσβείσιον κάτοχος τῆς γλώσσης τῆς χώρας, παρ' ἧ ἡ ἀρεθεία, διεζήγων συνενόησιν τῶν προϊσταμένων του πρὸς τὰς κατωτέρας ἔγχωριος ἀρχὰς καὶ τὴν μεταφρασιν ἐγγράφων, ἀρῶνον τῶ ἐγγρηίου τύπου κττ. 2) μέγας διερυμνεῖς ἀφῆλον παρὰ τὴ ὑπομνηγῶν τῶν ἐξωτερικῶν ὄψωμα ἐν τῇ ἄλλοτε ὀδωμικῇ αὐτοκρατορίᾳ.

Διερυμνεῖν-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ διαπραγματεύσις: Πλάτ.Τιμ.19C κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερυμνεῖσας πρὸς ἐκτάσας τῶν πόλεων 2) ἐρυμνεῖα, ἐξήγησις: Ἰάμβλ.Μυστ.5,5? || νεώτ. μεταγλώττισις, μεταφῶρασις προφορικῶ λόγῳ διὰ τὴν μεταξὺ ἀλλοθώσων συνεννόησιν, διερυμνεῖα.

Διερυμνεῖν (ἰ) μπγν., μων. κ. νεώτ. ὁ διερυμνεῖων, ἐρυμνευτής, ἐξηγητής, σχολιαστής: Κδ Κορινθ.1,14,28 ἐὰν δὲ μὴ ἡ διερυμνευτής, σῆματ ἐν ἐκκλησίᾳ, Ἐπιγρ.106,14 ὅθεν καὶ ὀδοβολοῖς ὁ διερυμνευταὶ? || διερυμνευτικός μέγας διερυμνεῖς βλλ.2) || διερυμνεῖν, ἐκκλ.στ.ἐν Σδ8,3,327 ἔχουτες εἰς τοῦτο συνεργῶν τὸν μέγαν διερυμνευτήν, **Διερυμνευτικός**-ή-όν μπγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς διερυμνεῖσιν ἡ διερυμνεῖτην, ὁ κατ'ἀλληλοσ εἰς τὸ νὰ διερυμνεῖν, ἐξηγητικός: Πρόκλ. Ἀλκ.2,17 τοῦτο σὺν διερυμνευμένοι τοῖς τῆδε τῶν ὀπῶ τῶν θεῶν ὡς μέσον ὄν.

Διερυμνευτικός νεώτ. ἐπίμρ. διὰ διερυμνεῖσεως, μετ' ἀκριβοῦς ἐρυμνεῖσας 2) διὰ διερυμνεῖσας. **Διερυμνεῖω** μπγν. κ. νεώτ., ὄμρ. διερυμνεῖσασ ἐρυμνεῖσασ τὴ καθ' ὄλην αὐτοῦ τὴν ἐκτασιν, ἐξηγῶ λεπτομερῶς, σχολιάζω? ἦσ. « διερυμνεῖν, σαφηνίζω »: Πολύδ.3,22,3 ὅς | ἐν. συνήθικος | καθ' ὅσον ἦν δυνατόν ἀκριβέστατα διερυμνεῖσασ ἡμεῖς ἀπομυργάραμεν, Φιλῶδ.Ρητ.1,84 Σ, Κδ Κορινθ.1,14,27, Μηναι.3,10 Θεοτοκίον νοῦς οὐδὲ σῶάνιος, τὴν ὄμρ. νοῦν σὺν λογιέσιν, διερυμνεῖσασ, Κόρη, ὄνσασα? || μεταφῶρα, μεταγλώττιζω: Ἀριστο. 715? κ. παθ.: Πάτ.Μουκ.2,1,36 προσηγοῦσασ δὲ οὐ περὶ τὸν Νεκρίαν τοῦτο Νέκτρον, ὁ διερυμνεῖσασ καθαρῶσιμος, Φιλῶδ.226? 2) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἐπαρῶζω τὴ ἐν ὄνοματι ἄλλων: ὀμλῶν ὄψω διερυμνεῖσασ τὴν θέλησιν τῶν συναδελφῶν μου.

Διερυμνεῖω, ἐπ. διεύρωμα, ὄμρ. β' διερυμνεῖω ἀπαρρ. διερείσται ἐρωτῶ πρὸ τῆ λεπτομερῶς, ἐξετάζω τὴ ἀκριβῶς: Ἰλ.Α.550, Ὄδ.492 τὴ μετὰ ταῖς διερείσται, Πλάτ.Διλ.42B διδοῖ τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν οὐ κωλύει ἐμὲ διερεῖσθαι σε πάλιν, Ἀπολλ.Ρ.4700, Δίωκ.Κ.38,4 τῶν ἄλλων ὀδεῖνα εἶπ' ἔδρητο.

Διερυμνεῖω-όν δραστήριος, ἐνεργητικός, ζωηρός, ταχύς, διασπικός ἐν γρ. δὲς κ. ὄμ. « ὄμ.2,201 ὅσος ἐστ' ὀδτος ἀνὴρ διερυμνεῖς βροτός, αὐτ.1,43 δι-

ρῶ ποδὶ φευγμένῃ ἡμᾶς, ΑΠ 7,123 2) μὲθ' Ὀμ. ρευσιτῶς, ὑγρός, βεβρεγμένος: Ἀριστ.Γεν.Φθαρ. 154,2,2 «διερὸν τὸ ἔχειν ἄλλοτριαν ὑγρότητα ἐπιπολής», Πινδ.ἀν.107,14 ὑδατὶ διερῶν, Αλσχ.Εὐρ.263 αἶμα μητρῶν... τὸ διερῶν πέδις χύμανον στήχατ', Ἀνοξ.4,12 τὸ διερῶν ἰανθίθ. ἔρρονι, Θεόδωρ. ΦΑιτ.3,23 διερῶν... γίνν, Ἀπολλ.Ρ.184 διερῶ... κελεύθῳ ἰδιὰ θαλάσσης, Ὀμη.Ἰλ.5,345 διερῶς μόρος' || ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἀνθίθ. λαμπρός: Ἰην. Ἀέρ.15 τῶ ἡέρι χρωῶμενοι ποὺ λαμπρῶν, ἀλλὰ νοτάδει καὶ διερῶ [δ.γρ. θολερῶ] || ἐπὶ πτηνῶν πετομένων διὰ μέσου τοῦ ἀέρος: Ἀριστοφ.Νεφ.337 εἶτ' ἀερίας, διερῶς, γαμφοῦς οἰωνοῦς ἀερνηχίς || ἐπὶ τῶν φθόγγων τῆς ἀελιόνης: αὐτ'. Ὀρν. 213 σὸν πολυδάκρυον ἴτυν, ἐλελιζομένη διεροῖς μελεῖαι γένους ἑπιθῆς 3) Ἰσ'α. διερῶ, σεσηπότα 2. **διερούσκω** ἔργω. οὐκὸν διερῶν, μὴ ἐν ἡλίῳ ἀποξηρανθέν, ἀνήλιαστο, χλωρόν. **διερούω** μγν. τ. τοῦ διερῶ βλ.λ., μετ' αἰτ'. Ὀμη. Ἰλ.2,261 πούλιπον ἀκτῆς ἀκρα διερούζοντα, Ἡμόδ.Ἐρωτ.6,1 κροκόθειλον ὀρώων ἀπὸ τῶν διερῶν ἐπὶ θάταρα διερούζοντα' || μετὰ γεν.: Νών.Δ.48,336 διερούζοντα βόταν. **διερούω** κ. μον. ἐρῶ διὰ μέσου, διερχομαι διὰ μέσου οἰανοί ἐρῶν' Ἰσ'α. «διερεῖ, διερχεται»: Σοφ.Ἀντ.265 καὶ ἤρ διερῶν ἰ ἐπὶ τῆς διὰ τοῦ πυρὸς βρασάνου], Πλούτ.Ἰσ.517 Α 5- διὰ τινος, Κ.Μασινασ.Χρον.117' || μτφ. ἐν Εὐνάη.Ἰστ.254 D τὸ διερῶν τῶν μηχανημάτων 2) ἀπαλ. ἐπὶ νόσου, ἐξοηλοῦμαι, διαίδωμαι: Φθ.2,349. **διεργάσκω** παρακ. τοῦ διαργάσκω βλ.λ. **διεργημένως** μγν. ἐπίρρ. ἐν παρόδῳ, οὐχὶ κατὰ συνέχαια, ἀκαρπώσις: Πολύδ.3,583 οὐκ ἐκ παρήγῳ καὶ διεργημένως, Κλημ.Ἰλ.901. **διεργάσκω** παρακ. ὀριστ. τοῦ διαργῶ βλ.λ. **διεργάσκω** ἐνεργ. παρακ. τοῦ διαρρήγῳ βλ.λ. **διερός** ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαρρ. τοῦ διεירו βλ.λ. **διερωσι-εως** (ἡ) κ. νεώτ. τὸ διερεῖν, τὸ περῶν τὴ διὰ μέσου τινός, ἐμπληγὴν ἀνάμεσα, ὁμ.ἐν. Ἀριστ. Πρ.915 α,116,8] χαλκὸς τῆ διερωσι ἄντι διαίρησι 1) πιεζόμενος, Αλν.Τακτ.3,18 διερωσι λίτου' 2) εἰδ. νεώτ. ναυτ. ἐκώστη στραφῆ ὁριζοῖα πέρρι ἀντικείμενο τινός πρὸς κατασκευὴν ἐπιδέσμου, ἡ διερωσὴ πρὸς κατασκευὴν ὀμματισμῶς. **διερωθαίνωμαι** μγν. γίνωμαι ἐρωθρῶς, κατακοκκίζω' || ἐν χρ. κ. μτφ. ὀριζοῦμαι [Γρη.Νύσας. 1,248 C ἡ τὸ βίου ὀριζα διερωθαίνετα. **διερωθρῶς-ον** μγν. ὑπέρωθρος ὄμιον ἐρωθρῶς τὸ κρῶμα, κοκκινωπός: Διοσκ.3,9. **διερωθρῶς** μγν. ὀποκρούω: Ἀρατ.299 ὄλιγον δὲ διὰ ἔζλον αἰδ' ἐρωθρῶ' || καλῶς, ἐμφοδίζω: Πλούτ.Λικ.2 διερωθρῶν γὰρ ὄψιμαχῶν τινὰ μαγικρῆ κοπίδι ληγελῆ ἀπέθανε. **διερώω** διερῶω βλ.λ. **διερώχομαι** κ. νεώτ., μέλλ. διελεύσομαι (π. ἀπτ. ἐν χρ. τὸ διερεῖν ἢ μέλλ. κ. τὸ διερεῖν ὡς παρατ.), ἀόρ. διήλθον ἔρχομαι διὰ μέσου τινός, πορεύομαι διὰ μέσου τινός, διαβαίνω, περῶν ἀνάμεσα, μτ. γεν.: Ὀδ.Ζ.304 μεγαρόιο διελέθην, Σοφ.Τρ.717 κνωδάλου δὲ τοῦδ' ὄδε σφαιγῶν διελεύθον ἰός || ὁμ. μτ. τῆς διὰ κ. γεν. κ. νεώτ.: Ἡρόδ.3] διὰ πάσης τῆς νήσου διερχομαι ἐκπερῶντες τοὺς ἀνθρώπους, Ἀριστοφ. Ὀρν.181 διερχεται ἀπαντα διὰ τούτου, ΚΔ Πράξ.9,32 ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων καταπέθιν καὶ πρὸς τρὸς ἀγίους' || μετ' αἰτ. κ. νεώτ.: Ἰλ.198 ὅς τ' ὄταν μέγα πῶς διερχεται ἀργενῶν, Ἔουκ.5,64 οὐ βόθῳ ἰν ἄ... διελεύθιν τὴν πολεμῶν, Λυσ.12,16 τριῶν δὲ θυρῶν ὁσῶν, ἀε ἔδει με διελεύθιν, ΚΔ Πράξ.15,3 διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν ἐκδιπνομένοι, - διήλθον μετὰ τὸ θάσος' || διερχομαι εἰς διερχομαι διὰ τινός τῶπου καὶ φθάσω

μέχρι τινός: Πάπ. διήλθον εἰς Μοιθῶν 2) ἐπὶ βέλους, ἔργου κτ., διατροπῆ, διασχίζω: Ἰλ.Ψ.876 ἀντικρῶς δὲ διήλθεν βέλος' 3) μτφ. ἐπὶ ἀληθῶνος, νόμου κτ., διερχομαι διὰ τινός, διαπερῶ τινός: Σοφ.Φιλ.743 κοῦ δυνήσομαι κακῶν κρῦφαί παρ ὄνιν, ἀπατᾷτ' διερχεται, διερχεται ἰένω τὸ κακόν, ὁ νόμος' || ὁμ. μτφ. ἐπὶ ψυχ. πάθους: Σοφ.Τρ.477 ταῦτης ὁ δεινός ἱμερῶς ποθ' Ἡρακλῆ διήλθε' || φρ. ἐμὲ διερχεται τὸ διερχεται σκέφει τις διὰ τοῦ νοῦ μου: Εὐρ.Τη.288 κάμει διήλθε τι' 4) τριτοπρ. ἐπὶ φήμης, διαδίδεται φήμη, λόγος: Σοφ.Αἰ.999 ὄρετα γὰρ σοφ βάεις ὡς θεοῦ τινος διήλθε' Ἀγαιοὺς πάντας' || ὁμ. κ. ἀνευ ἀντικμ. ἐν φρ. διήλθε(δ) λόγος: Ἔουκ.6,46 ἐπειδὴ διήλθεν ὁ λόγος ὅτι οὐκ εἴη ἐν τῇ Ἐγύπτῳ τὰ χρήματα ἰ διεδοθή, διεφωμισθῆ...], Πλάτ.Ἐπιστ.329 C περὶ δ' ἔμοθ καὶ διήλθε λόγος τις ἐν Συρακοῦσας, Ξεν.Ἀν.1,4,7' || ὁμ. μτφ. 8- εἰς τινα διερχομαι κ. φθῶμα μέχρι τινός: Πλούτ. Ἰσ.2 ταχὺ γὰρ διήλθε λόγος εἰς τοὺς παῖδας' || ὁμ. κ. μτ. τῶν. προσδ.: Σοφ.Φιλ.256 οὐ μὴδὲ κληθῶν ὡδ' ἔχοντος οἰκαδέ μὴδ' Ἐλλάδος γῆς μηδσοῦ διήλθε πῶν' 5) πορεύομαι διὰ μέσου τινός καὶ φθάσω, διερχομαι τὴ ὄπ' ἀκροῦ εἰς ἀκροῦ, ὀθ. συμπληρωτ., τελευτῶν: Ἡρ.3,25 πρὶν δὲ τῆς ὁδοῦ τὸ πέμπτον μέρος διεληλυθέναι' || ὁμ. κ. μτφ.: Ξεν.ΚΠ.1,5] ἐπει δὲ διελεύθον τὴν παιδείαν ταύτην ἤδη κτεθήσεν εἰς τοὺς ἐρήθους' || κ. νεώτ. ὁμ. μτφ. ἐν φρ. διερχομαι τὸν βίον διάγω μέχρι τελευτῆς τῆν ζωὴν μου: Πινδ.113,41,23 αἰσι Κλεωνομῖτασι θάλασσοντες αἰεὶ σὺν θεῶ θανατὸν διερχομαι βίωτου τέλος, Πλάτ.Γοργ.523 Α τῶν ἀνθρώπων τὸν μέν δικαίως τὸν βίον διελεύθοντα καὶ ὄσιως' || κ. νεώτ. ὁμ. μτφ. ἀναφ. πρὸς συμ. κ. ψυχ. πάθῳ, ὑποφέρω, περῶν: Εὐρ.Ἡρ.1275 μῦρλιν τ' ἄλλων πόνων διήλθον ἀγέλας - διήλθε νόδους καὶ μόθους' 6) διεξέρχομαι, διερχομαι ἐν λεπτομερείᾳ, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἐξιστορῶ τὴ ἐν ἐκτόσσι: Πινδ.Ν.4,72 ἀπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ παῖδων τὸν ἀπαντᾶ τὸν διελεύθιν, Αλσχ.Πρ. 874 τοῖσδε χρῶσιν ἡ παλαιγενής μητῆρ ἔμοι διήλθεν, Ἔουκ.1,21 τοῖσται ἐν τῆς νομῶν μάλιστα ἄ διήλθεν οὐχ ἄμαρτάνοι ἴσα διηγήθην λεπτομερῶς' || 8- περὶ τινός: Πλάτ.Πρωτ.347 Α εὐ μὲν μὴ δοκεῖς... καὶ αὐτὸ περὶ τοῦ θάσματος διεληλυθέναι' || ὁμ. 5- ὑπὲρ τινός: Πολύδ. 1,3,10 βραχὺ δ' ἐπιμελέστερον πειρασόμεθα διελεύθειν ὄπερ τοῦ πρώτου συατάτος πολέμου' || ὁμ. 3- τὸ μετὰ φρασίῃ ἐν Ἰγν. Ἀφρ.276' || 8- πρὸς αὐτόν: Ἰσοκρ.11,47 σκεπῆ δὲ κάκεινο καὶ διέλεθε πρὸς αὐτόν' 7) αὐτῆ. ἐπὶ χρόνον, παρερχομαι, περῶν' Ἡρ.1,8 χρόνου οὐ πολλοῦ διελεύθοντος, Δμρ.25 καὶ τὸ ποιούτων ὄμων ὁ χρόνος διεληλυθέν οὗτος, Πάπ. διελεύθοντες δύο μηνῶν' || ὁμ. μτ. λ. ὑποδηλοῦσάν χρόνον: Ἔουκ.4,115 διελευσῶν τὸν σπονδῶν τὰς προσβολὰς ἐποιεῖτο, Διον.Ἰλ.Ρώμ.3,59 αἰ ἀνοχαὶ διεληλυθεσαν ἡδῆ' || νεώτ. μτ. ὀσθ. χρόνου σημαντικῶν, πράττω τὴ κατά τῆ διερχομένη τὸ σημαντικῶν χρόνου: διερχεται τὰς ὥρας τοῦ πολιτικοῦ ὁμοῦν' 8) ἐπερβαίνω εἰς ὑπέθεσιν τινος, ἀναμνησκῶμαι εἰς τὴ ἀνακατεύομαι: Πάπ. μὴ συγχωρήσαι ἔξεν διελεύθειν τὸ πρόγμα αὐτοῦ' 9) προσβαίνω εἰς τὴ: Πάπ. εἰς σύμβασην διελεύθειν. **διερώω** ἐν χρ. ὡς μέλλ., διερχομαι ὡς παρακ. τοῦ διαγερῶσι [ἀόρ. β' διεπῶν] ἡ τοῦ διερέω, πῶθ. ἀόρ. διερρήθῳ, παρακ. διερχομαι λέγω τὴ ἐπεθῶς, ὀρίζω τὴ σφωθῶς, ὀπτός: Πλάτ.Νόμ.932ε τούτων οὐδὲν πῶ διερρήθῳ, αὐτ.81,3 καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν διερρήτα, Δμρ.4,65 μὴδὲνα εἶναι τριπαραχίας ἀτελεῖ διερχεν ὁ νόμος. **διερώτησις-εως** (ἡ) νεώτ. λεπτομερῆς ἐρώτη-

σις, διερεύνησις» || εἶδ. ναυτ. παράκλησις ἀπειρονομηγή ἀπό πολεμικῶν πλοίων κατά ἐπιγραφῶν, ἢ ἀπαντήσις διὰ σημάτων τοῦ διερωτῶ κώδικος ἢ δι' ἀποσταλλομένων ἀξιώματικῶν, περὶ τῆς προελεύσεως, κατευθύνσεως, τοῦ φορτίου τοῦ κτ.

Διερωτώ -άω κ. νεώτ. ἔρωτά τινά ἢ λεπτομερώς, μετ' ἀκριβείας, ἀνακρίνω· Πλάτ. Ἀν.22 β διηρωτῶν ἄν ἀτούτος ἢ λέγων· Ξεν.ΚΠ.1,315 ἢ διηρωτῶ τὸν Κύρον· 2) ἐρωτῶ ἐπιμόνος ἢ συνεχῶς· Δημ.34 ἔξ οὗ δ' οἱ διερωτῶντες ὑμᾶς αὐτοὺς πέρησαν ῥήτορες, τί βούλοσθε; 3) τὸ μέσ. διερωτῶμαι, νεώτ. ἐρωτῶ ἐμαυτὸν, ἀπορώ· διερωτῶμην τί ἐξήκει σὺτος ὁμίλων.

Διασφαριμένα Ἐπιρρ. θεσσαλ. τ. τοῦ διασφαριμένου.

Διασφα ἀσφαρ. τοῦ διασφα μέσ. τοῦ διασφ. βλλ. ἴδιον. διασφαί: Πάπ. διασφαί [ἀπό τῆς] ψ[λ]ακῆς.

Διασφά μέλλ. διασφάω, ἀσφ. διεσφάγον τρώγω τὴ ἐντέλειω, καταγράφω· Ἡρ.3,109 τῷ γονεὶ πημερόντα ἐτι ἐν τῇ γαστρὶ τὰ τέκνα διασφάσι: τὴν μητέρα [ἐπὶ τῶν νεογνῶν ἐχθρῶν], Ἀριστ.Ζ1558,3C τίτερι δὲ μικρὰ ἐχθρία ἐν ὕμειν, ... ἐνίστηε δὲ καὶ τὰ ἄλλα διασφάγοντα αὐτὰ ἐξέρχεται, Πλούτ. Ἠθ.170 C, Ἄν.Ζ115,16 τὸ ἐχέω τὰ βρῆθη διασφάιν τῆς μητρὸς τὴν γαστέρα· 2) συνεκτ., φθέρω καταναλισκώ: Ἰνν.Γυν.1,2 Πλούτ. Ἠθ.170Α διέδεται σοὺ τὸ σῶμα προσφά καὶ συλλαδῶν ἀποτυμπακίη τὸ παιδίον || κ. μτφ. κατασφάβω: Διογ. Λ.576 ὁ πάντα διασφάιν φθάνος· τὸ μέσ. ἐν Φιλ.2,541 διασφάιόμενος τὴν ψυχὴν.

Διασφαίσιος-α-ον μτγ. ὁ ἐκ διασφάω βλλ. 5) αὐπαστάμενος, ὁ ἐχων διασφάσι: Ἀριστ.Ε.Κ.3,11 τοὺς διασφάισι διασφάισιαι.

Διασφάγισ (ἡ) νεώτ. γένος ἀγραιοειδῶν φυτῶν διασφάιν: τὸ μιν. διασφάγιν διαχωρισμός· Φώτ. εἰς Νομοκον.13,30 ἐάν ὁ εἶς τῶν αὐνοικουόντων μανθῆ, αὐτὸς μὲν αὐτὸ δύναται στέλλειν διασφάιν.

Διασφά-εως (ἡ) διηρωμ. κ. νεώτ. τὸ πρῆμιν διὰ μέσ. τοῦ διασφάξω, ἐκβάλλω, τὸ ἐπιτρέπω τὴν διέλευσιν, ἰσοδον· Ἰνν.Ἐπικ.29 [ἴδ. γρ. ἀπὸ δέξερ.], Ἀριστ.Ζ1720 β, 33 ἢ δὲ τῆς πλεκτικῆς τοῦ ἄρρενος, διὰ τοῦ αὐτοῦ διασφά ἐπὶ τῶν πολυπόδων· 2) ὁδ. ἀπόλυσ. ἀντιθ. ἀλληλφω: Πλάτ. Ἄρτοξ.3 οὐδὲ μνημονῆνον τῆς διασφάως, ἀλλὰ τῆς συλλήφωως || ἀπελευθερώσις, ἀπόλυσ. ἐκφάρτασις, ἀνακούφισις: Πάπ. 3) χωρισμός, διασφάγισις: Πάπ. ἔγγραφοσ διάλυσις ἤτοι διασφά· 4) ἄγραιοσις, διαβρωθῆ, κατάβρωμα: Ἰνν.Ἐπικ.14, Διοσκ.1,26 ἴ) μουσ. τὸ ἐλάχιστον διάστημα ἐν τῇ μουσικῇ κλίμακα: Ἀριστ.Μεταφ.1052 α, 12 καὶ ἐν μουσικῇ κλίμακῃ, ὅτι ἐλάχιστον || κ. νεώτ. ἡμιτόνιον: Φιλὸλόγ. Ἀριστ.Πρ.917 β, 36 || μτγ. τέταρτον τόνου· πρὸλ. ὅθεν Σ.55 Η, Ἐισαγ.Πλάτ.Μοδ.Ε7 ὁ δεικνὸν καλοῦσιν ἐλάχιστιν οἱ περὶ Ἀριστόξενον τὸ τέταρτῆμόριον τοῦ τόνου, ... τῶν Πυθαγορείων δεικνὸν καλοῦσιν τὸ νῦν καλοῦμενον ἡμιτόνιον· || νεώτ. διασφάσις σημεῖον ὄπερ τιθέμενον πρὸ φθόγγου τῆς δηλοῖ ὅτι αὐτὸς δεικνὸν ὡς ἀσφωθὸ κατὰ ἡμιτόνιον διπλά διασφάσις ὄπερ τιθέμενον πρὸ φθόγγου τῆς δηλοῖ ὅτι αὐτὸς δεικνὸν ὡς ἀσφωθὸ κατὰ δύο ἡμιτόνια.

Διασφαριμένως Ἐπιρρ. μετὰ περιστροφῆς συντέλειω, φρονιμῶς, προσεκτικῶς: Ξεν.Οἰκ.7,18 οἱ θεοὶ, ὡ γύναι, δοκοῦσι πολλὸ διασφαριμένως μάλιστα τὸ ζῆλον τοῦτο συναγέμενοι, Ἰω.Χρυσ.1,5Κ.

Διασφακασμένως Ἡσ. «διαπαιτωμένως».

Διασφαιλισμένως Ἐπιρρ. μτγ. ἐπεξεργασμένως, τετορονευμένως, γλαφυρόντως· Ἡσ. «διασφαιλισμένως» ἡκριθωμένως· Πολυδ.δ.150.

Διασφάω Ἡσ. «ἀπέρχεται».

Διασφαριμένος-η-ον νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διασφάβω, διασκορπισμένος, σκορπιστός, σκόρπος.

Διασφαριμένος Ἐπιρρ. μτγ. μιν. κ. νεώτ. σπαρδωθ, σκορπιστός: Ἀριστ.Ε.Κ.12, Ἰω.Χρυσ.3,498,28.

Διασφασμένως Ἐπιρρ. ἐκ διασφάσις, σκορπιστός: Ἰνν.Ἐπικ.11,32 διασφασμένως πνέιν, Γαλ.Χρυσ.Μορ.16,1, Ἰω.Χρυσ.4,613,6 ἐρ' ἡμῶν μὲν γὰρ ἀμώτερά γίνεται ὅθ' ἐν, τότε δὲ διασφασμένως· **Διασφασθαιμένως** Ἐπιρρ. μτγ. ἰσὺν ἐπιμελῶς, περισεκμενῶς: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,61,18) ὀλίγα καὶ οὐδὲ αὐτὰ διασφασθαιμένως ... ἀνεύρητον.

Διασφασίθεκα Ἐπιρρ. βοιωτ. διετέλλυθε.

Διασφάω γ' ἐν. τοῦ μέσ. ἀσφ. τοῦ διασφάω βλλ. διασφάω.

Διασφάω Ἐπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. κατὰ διασφάω, διακρίνω, εὐκρινῶ, σαφῶς, χωριστῶ: Γρηγ.Νύκτ.2,883 Α τὰ δὲ εἰς θυσίαν προσάγοντα ... ἀγία διασφάωμεν ἄνομασαι.

Διασφάω ἴδι νεώτ. ὄψων οἰδηνογαθῶν ὀραγῶν.

Διασφάωμενος-η-ον νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διασφάω βλλ. κοκκινερός, κοκκίνορος.

Διασφάωμενος Ἐπιρρ. μτγ. κ. νεώτ. διασφάω, κοκκινερός, στρεβλός, φούλιος: Πά Σαφ. Σειρ.4,17 εἰ διασφάωμενος πορεύεται μετ' αὐτοῦ ἐν πρώτοις· Ἡλύδ.Ἐρωτ.2,19 τῶν ὄψων διασφάωμενος ἔχειν.

Διασφάω-ώτος-ώσας-ώς νεώτ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διασφάω. ὁ ἐν διασφάω εὐρισκόμενος, κερχιστόμενος: Ἰσάταις ἔχων τὰ σκέλη διασφάωτ' ἴδ. μ. μτγ. ὁ ἐν διασφάω εὐρισκόμενος: γυνῆμα διασφάωσις.

Διασφασμένως Ἐπιρρ. μτγ. σφαιλέρως: Ἀρρ. Ἐπικ.3,233 ἄν μὲν ἐπὶ μὲν ἀνασφάωμενον, εἰκόη ποιήσομεν ἴαν δ' ἐρ' ὁ μὴ δει, διασφασμένως.

Διασφάω (ἡ) νεώτ. ψωλ. γένος οἰδηνογαθῶν ὀραγῶν.

Διασφάωσις Ἡσ. «γυναικὸς αἰ τετραμνησι πρὸς τὸς ἑταίρους ἐπὶ συνουσίᾳ ὡς αἱ ἄνδρες» ἴδιον β' ἐπισφάωσις: πρ.66δδδς.

Διασφάωσις (ἡ) μτγ. διάσφάωσις δύο ἐτών, διετία: Πά Βα.2,13,23 εἰς διεσφάωσις ἡμερών.

Διασφάω-ον Ἐπιρρ. δ. γρ. τοῦ διασφάω βλλ. διασφάω-ονος-ον διετής· Ἐπιρρ. μτγ. διασφάω-ήρονος.

Διασφάω-οὐς-ἡς ἢ διετής-οὐς-ἡς κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἐτη, ὁ περιλαμβανὸν διάστημα δύο ἐτών· Ἡρ.22 διετής χρόνος ἐγεγόναι, Ἀριστ.Ζ1777 β,35 διετής γὰρ ἐστὶν ἡ κύσις, Πά Μάκκ.2,103 ἀνεύρητον δύσιν μετ' διετῆ χρόνον· || ἐπὶ διετέσ ἔχων ἔξω διετέσ τὴν ἡδὴν ἀπὸ διετίας, εἰμα 18 ἐτών: Νόμ. ἐν Δημ.135 α,10 ἀδίσφ ἐπὶ διετέσ κρατεῖν τῶν χρημάτων· 2) ὁ ἐχων ἡλικίαν δύο ἐτών: Ἀριστ.Ζ1545 β,11 ἴππος δὲ ὄψων ἀρχεται διετέσ καὶ ἀγέουσθαι, Γεωλ. 17,8,2 διετέσ δὲ γενομένους τοὺς μύσους ἐνοουσιάζεον, ἀκριτ. ἄσων ἐν Κρουσπ.3,57 χρόνος ἐπίσας τὸ σπασὶ καὶ διετέσ τὸ κοντάρ' || νεώτ.

Διασφάω μαθητὸς ὁ τὸ δεύτερον φοιτῶν εἰς τὴν διὰ τῶν τῶν 3) καὶ Ἡσ. διεσφάωσις βλλ.· 4) εἶδ. νεώτ. βοταν διετῆ φυτὰ τὰ ζῶντα ἐπὶ δύο ἐτη.

Διασφάω-ον ὁ διαρκῶν ἐπὶ δύο ἔτη, ὁ ἐχων τὸ ἐτος, ὁ ἐν ἐτος διαρκῶν, ὁ γινόμενος δι' ὅλου τοῦ ἐτους ἴδ. ἐρμ ὁ καθ' ἕκαστον ἐτος γινόμενος: Ἰσοκ.238 ἄνωμ. μὲν γὰρ καὶ θυσίαι διεσφάωσι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,32 θυσίαις ... κατασφάωσαν διεσφάωσις.

Διασφάωσις Ἐπιρρ. καθ' ἕκαστον ἐτος· Φρόνιμ. ἐν ΑΒ.35,30 «διεσφάωσις, ἀπὸ τοῦ δι' ἐτους ἢ καθ' ἕκαστον ἴδιον καθ' ἕκαστον ἐτος· Θεοκυβιδῆς καὶ Ἀριστοφ.ἀν.766.

Διασφάω (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κ. διεσφάωσις χρόνον διὰσφάω δύο ἐτών: Φιλ.2,536, ΚΔ Πρὸξ.26,30 ἔμεινε δὲ ὁ Παύλος διεσφάω ὄλην, Ἐπιρρ. ἐκ διετίας βήσωνται· || κατὰ διεσφάω κατὰ πένθ' ἑτερον ἐτος.

Διασφάω ζῶ ἐπὶ ἐτος καὶ πένθ, ἐπὶ τῶν σφαικῶν: Ἀριστ.Ζ1627 β,29 οὗτοι μὲν ἐν διεσφάωσι· || ἐπὶ φυτῶν, εἰμα διετέσ βλλ.5)· Θεόφρ.Φί.1,2,2 ὄσα δ' ἐπετερόκαυλα καὶ ὄσα διεσφάωσι.

Διασφάω γ' ἡλθ. παθ. ἀσφ. β' τοῦ διασφάω βλλ.

Διευγάζω πάπ. [άδηλου σμ.1] : Πάπ. κούφα Διευγάσ[μένα] και επιδιωσασμένα.

Διευδιόω μτγν. επί βαλάνσας, είμαι ή γίνουμι τελείως εύδιος, γαλήνιος || έν χρ. κ. μτφ. άπολαύω γαλήνης, ζώ έν άδρα γαλήνη και άπαραξία : Γρηγ.Νόσαλ.1893 Β πρόσ τήν προκειμένην του βίου ναυτιλίαν διευδιόωσαντες.

Διευγαγώ-έω στόλ. εύεργετώ τινα συνεχώς : Σχολ.Αισχ.Πέρα856 - ό άρεστος - πάντα άρκών και διευγαγών και τίπων καλώς ιπδ).

Διευημερώ-έω μτγν. διέρχουμι τός ημέρας μου καλώς, εύσερέτως, διέρχουμι τόν βίον έν ευημερία, εύτυχία : Παύλ.Άλεξ.Άπολει.50,16 ούδθ μν έν ταις πράξει διευημερόντας.

Διευέτης (ί) νεώτ. ό διευετών τι.
Διευετήσιμος-όν νεώτ. ό άξιος ή ό έπίθετικός διευετήσιωσ.

Διευετήσιος-εως (ί) μιν. κ. νεώτ. ή ένεργεια του διευετώ βλλ., τοποθέτησις έκάστου πράγματος έν τή οικεία θέσει, καλή τάξις, τακτοποίησις, τό συμπύρισμα : Εύστ.26,27 άρέτα γάρ στρατιωτικού ή τών άλλων διευετήσιος. || είδ νεώτ. με τάλπειτ. έργα διευετήσιωσ έργα μεταλλευτικά συμπληρόντα τό κυρίως έρευνητικό έργα, όλαν διαμορφώσις μετώπων έξορύκτουσ, όρύξεις συγκοινωνιών μεταφοράσ, άερίσμου κτ. : 2) επί άστέρων, ή πρόσ άλλουσ σχετικά θέσις : Άχμ. Όνειροσφ.147,41 ανάλογον του καιρού και τής διευετήσιωσ τών άστέρων. 3) νεώτ. μτφ. ή διά τής άρσεως παρεμβολομένων δυσχερών αιτία άνοπεράτως, διακανονισμόσ ή διευετήσιωσ τής ύποβάσεωσ - τής διαφοράσ.

Διευετιζώ μιν. τ. τό διευετώ βλλ., μέσ. : Εύστ.Πον.201,93 πρόσ τειομότητα διευετίεστω γέλιωσ || Ζωναρ.Λεξ.547 διευετιζέωσ, καλλιπικέσθω, ή διαχωρίζω τούτα επί τριχόσ, μέσ. : Νικ.Χων.Χρον.50D τός κόμης διευετίεσμαιν κ. παθ. : Νικητ.Εγγ.128 στήλη κόμης να και χλιδιώσα και διευετιεσμήν | κωδ. διηγησιαιμένη |.

Διευετώσα (ί) νεώτ. γεωμ. εύθεία άποτελούσα μίαν τών πολικών έν όστών κωνικής τομής, κώθετος επί τών άξονα αΐτων.

Διευετώω-έω Ιεΰ-πίθημ | μτγν., μιν. κ. νεώτ., θέτω τι έν τάξει, τακτοποιώ σίνολον πραγμάτων. **θέτω** έκαστον πράγμα έν τή οικεία ή καταλλήλω θέσει, ταξινομώ, συμοιζώ| Σουίθ. « διευετώ, τό κολώς διατίθεμαι » : Κικ.Άττ.6,52 | πθ. |, Ίωσ.Γενεσ.42 Α τό του λογοθέτου. **Διευετιούντος** Σχολ.Αισχ.Πέρα854. - **Διευετώω** τό βιβλίον κ. παθ. : Εύστ.Ποκ.164,25 εί πρόσ κανόνα ή και άλλωσ έκάτερα (βυβλιό και έπιβυβλιό) διευετιέται 2) νεώτ. μτφ. όλων τών δυνακόων ή τας περιπλακόσ έξορκών, φέρω είσ όσαον πέρας ανέλαβε να διευετήσιω τήν ύπόθεσις κ. παθ. : ή πολιτική κατάστασις θά διευετιεθ ένός τής έβδομάδοσ 3) τό θηλ. τής μτχ. του ένεστ. διευετιούσα ώσ όσα βλλ.

Διευηθών-έω μτγν. έξοκλουβώ εύρηκόμενος έν εθνήν, πλησμονή αγαθών, ευημερία, εύτυχία : Πτολ.Τετρόβ.194,10 έπισφαλιξ θε, και ούκ έπιπολό διευηθούσας || όμ. σμ. κ. μέσ. : Νειλ. Έπιστ.169 διεξαγέτω τόν βίον. . διευηθούμενος.

Διευηθρομώ-έω μτγν. έμμένω είσ τι, έγκαρτερώ : Κατ. Άστρλ.Κ 7,28,23 θ- τός πράξεισ.

Διευηθούμαι-έομαι μτγν. χαίρω ύπερβαλλόντως, διατελώ είσ εθθμον διάθεσις.

Διεύθυνσις-εως (ί) νεώτ., δημ.-η ή ένεργεια του διευθύνω βλλ., διοίκησις, διακυβέρνησις, ή διά τής λήψεωσ καταλλήλων μέτρων έπιτελις του σκοπού ύπηρεσίασ ή ίδρυμάτοσ τινωσ ή ένεργειασ : ή διευθύσις του γυμνασίου - του έργοστασίου - των εργασιών - των πολεμικών έπιχειρήσεων 2) συνεκό,

τό γραφετα τής διευθύσεωσ, διευθυντήριον : μετέφερον άλλου τήν διευθύσιν || κατ' έπέκτ. τό προσωπικόν τής διευθύσεωσ και αυτόσ ό διευθύνω : άνάφερα είσ τήν διευθύσιν τά διατρέξαντα 3) συνεκό, ό τόπος, όπου διαμενεί ή συνζύξει τις || ή επί αντίκειμένων ταχυδρομικών ή τηλεγραφημάτων κττ. άναγοσφομή διευθύνσις μετά του όνόματοσ του άποδέκτου, σύστασις παύόγραμμα, άντρέσσοσ 4) τό σημείον πρόσ ό τείνει ή κατευθύνεται τις ή τι : διευθύνσις βολήσ τηλεδόλου.

Διευθυντήρ-ηρος (ί) μτγν., διευθυντής, κυβερνήτης, έπιστάτης, όδηγοσ : Μαν.4,106 οίκων τε διευθυντήρασ έν δλωσ 2) λογιστής, έλεγκτής : Κατ. Άστρλ.Κ 2,172 διευθυντήρ φήσων.

Διευθυντήριον (τό) νεώτ. τό οίκημα ή τό γραφείον τής διευθύσεωσ ύπηρεσίασ τινόσ 2) όνομα τής πεντομελοσ έκτελεστικής έξουσίασ έν Γαλλία κατά τά έτη τής άποαστάσεωσ 1795-1799 || όνομα τών πρώτων πολιτικών έξουσιών έν Πελοποννήω κατά τήν επανάσταση του 1821.

Διευθυντής (ί) νεώτ. κ. δημ., θηλ. διευθύντρια ό διευθύνων, διοικων, διακυβερώνων τι, ό ύπεύθυνος διαχειριστής, προϊόμυνοσ ύπηρεσίασ, έπιχειρήσεωσ, ίδρυμάτοσ : διευθυντής τραπεζήσ - νοσοκομείου, διευθυντήριον σχολείου 2) άνώτατοσ βαθμόσ τής ιεραρχίασ τών δημοσίων ύπαλλήλων και άστυνομικών : διευθυντής ύπουργείου α'. **Διευθυντικός-ή-όν** νεώτ., ό άνάκων ή άνασφόμενος είσ τόν διευθυντήν : διευθυντικός μισθόσ, διευθύνω (εύθιβ | μτγν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. - υνώ καθιστώ τή εύθ καθ' όλον τό μήκοσ αΐτου : Φιλ. 1,327 2) άναορθώ, διορθώνω τή κωκήσ έχον : Λοκκ.Προμ 19 εί τι μη καλώς εΐρθησθαι δοκεί, διευθύνω και διελέγγεθ, Εύσ. Έκκλ.Ίστ.7,356,36 τήν άνομοιότητα διευθύνων τούτων τών γραφών 3) έλέγχοσ ή ώσ εσφαλομένη : αΐτ.7,352,6 άνασκεπασαν πάντη τό βιβλίον καθ' έκαστον κεφάλαιον διευθύνοντες 4) κ. νεώτ. κ. δημ. διοικώ, κυβερνώ καλώς | Ήσ. « διευθύνεται, κυβερνάται εύθέτωσ, καλώς » : Μαν.4,90 έν ξενίε τε τό πλειστον ζωής γε διευθύνων βιοτεύσει, έσμίσιτ. Λόγ.9,127 Α είσ έκείληνη τή τάξιν όρνύτες οί πατέρες διευθύνουσι τά άνθρώπινα || νεώτ. κ. δημ. είδ. διαχωρίζουσι ύπευθύνωσ, διοικώ ώσ άνώτατοσ προϊόμυνοσ ύπηρεσίαν, ίδρυμα, εργασίαν : διευθύνω πλοστον-έπιχειρήσιν - ύπηρεσίαν 5) ήλπ. διακανονίζω, πληρώνω : Πάπ. διευθύνουμαι εκ τών ίδίων τήν παραγοσφήν, οΐτ. διευθύνειν τά δημόσια | πληρώνω τά δημόσια χρέη | 6) νεώτ. κ. δημ. στρέφω τή πρόσ τι σημείον, κατευθύνω : ό πλοίαροσ διηθύνει τό πλοστον πρόσ τό άκρον του λιμένοσ, - διευθύνω τό βλέμμα πρόσ τινα || τό μέσο. διευθύνουμαι κατευθύνουμαι πρόσ τι : ή όμαξία διευθύνεται πρόσ τή πόλιν 7) στέλλω πρόσ τήν διευθύνσις τινωσ, επί έπιστολών, τηλεγραφημάτων, ταχυδρ. δεμάτων || έπιγράφω τήν διευθύνω του παραλήπτου έπ' αΐτων : να διευθύνωσ πρόσ έμτ τήν έπιστολήν ρηματο. διευθύνσις, διευθύντής, διευθυντήριον.

Διευκόλυνσις-εως (ί) νεώτ. ή ένεργεια του διευκόλυνω μέσοσ ή τρόποσ πρόσ εύκολώτερον έκτέλεσον, διεξαγωγήν έργου τινόσ 2) ή παροχή χρηματικής βοήθειασ είσ τινα πρόσ όπαλλήλου αΐτου έκ δυσχεροσ οικονομικήσ καταστάσεωσ.

Διευκολυντικός-ή-όν νεώτ. ό άνάκων ή άνασφόμενος είσ τήν διευκόλυνω βλλ.

Διευκόλυνω νεώτ. κ. δημ. καθιστώ τή εύκολον, εύηροίω : ή διά ζωήσ φωνήσ άνάγκησ διευκόλυνε τήν μνήμη || παρέχω τά μέσα ή ύποδεικνύω τών τρόπων πρόσ εύκολώτερον διεξαγωγήν έργου ή ύποθέσεωσ || παρέχω είσ τινα χρημα-

τική βοήθεια προς απαλλαγή αυτού εκ δυσχερειών οικονομικών.

Διευκρινημένος έπαιρο. μτγν. κ. μον. εύκρινός, σαφώς: Βέττ.Βόλ.309,2 || δδ. μον. άνευ προσθήκης, άνευ αρέθσεως, έξοχώσεως: Τζέτζ. Έξήλ. 11,18, περ άν. .. εν τοις έμμορσεν .. Διευκρινημένος ρηθίσεται' || εν προεκτική τάξει: Συμπλίκ.Κατολ.301,20.

Διευκρινής-οός-ές Σουίδ. κ. νεώτ. ό τελείως εύκρινης, εύδιόκριτος, Σουίδ. «διευκρινή, σαφή».

Διευκρινής-εις(ή) μτγν., νεώτ. κ. Διευκρινίσις ή ενέργεια του Διευκρινώ, άκριδής διάκρισις, άνάλυσις, διασάφισις, έξασκρίβωσις, διασαφήνισις: ΑΒ 390,28 «άνσάφθασις, έπίλυσις, Διευκρινίσις»: Πτολ.Μαθ.12,3. - Διευκρινίσις υποθέσεως.

Διευκρινίζω νεώτ. τ. του Διευκρινώ βλλ.

Διευκρινίζω-έω νεώτ. κ. Διευκρινίζω, παρακ. Διευκρινίκα, άδο. Διευκρίνησα, νεώτ. κ. Διευκρίνησα διακριών άκριδής την διαφοράν τινος άπ' άλλου, άποχωρίζω τή από τινος καί τακτοποιώ έπιμελώς, κατατάσσω άρμόδιως: Ξεν.Οικ.8,6 τίς δ' ούκ έν πολέμοιο φοβήθει Ιδών Διευκρινήμενούς όπλίτας, Λουκ. Ερμ.ότ.7 Διευκρινίην έν όνό του πυρός. 2) έξιστάζω άκριδώς, μτ. αίτ. ή κ. έμμορσ-προσ. όσον ύπερ τινος, περί τινος κτγ., έλληλ., άνάλω, διαφωτίζω: Πολύδ.2,56,4 ύπερ τούτων αναγκαίων έστιν ήμιν Διευκρινίη, Διδ.δ.Σ.190 τά μάλαστα θαυμαζόμενα τόν παρ' Αιγυπτίσις νόμιμα Διευκρινίκαμεν' || όμ. παθ.: Πολύδ.δ.5.1 ό περί της κατά φύσιν μεταβολής των πολιτικών εις άλληλας Διευκρινίζεται λόγος παρά Πλάτωνι, Ιάμβλ.Μυστ.8,4 - τό ζήτημα Διευκρινίσιθα πλήρως || π. άπτ. μ. τό μ.σ. εν όμ. σμγ.: Πλάτ.Παρμ.35Β ταύτα πάντα Ικανώς Διευκρινισάμεν, Δημ.819 τούτ' ούν Διευκρινισάμενος. 3) κρίνω άρθώς Πολύδ.3,22,3 ώστε τού συνεστατάτους ένια μάλις έξ έπιστάσεως Διευκρινείν.

Διευκρινός έπαιρο. νεώτ. τελείως εύκρινός, εύδιόκριτός, σαφέστατα.

Διευλαδούμαι-έμαι προσήκ. πολύ, είμαι πολύ προσηκτικός, προσφιλέτατος πολύ από τινος, μτ. αίτ.: Πλάτ.Νόμ.797 Α Διευλαδίσαισι δεξιλέγοντα και άκούοντα, Πολύδ.14,27 εκ τίς του Διευλαδίσθαι την των Καρχηδονίων συγκατάθεσιν, ΠΔΔευτ.28, 60 ή Διευλαδού από προσώπου αούτων || όμ. μτ. γεν.: Πλάτ.Νόμ.843 Β έάν πυρετών την όλην μή Διευλαδηθθί τών του γέγονος' || όμ. μτ. του μή κ. άπαρφ.: Πλάτ.Έπιστ.35Ι Διευλαδούμενος δε μή παθείν' || όμ. μτ. του μή κ. ύποτ.: Πλάτ.Νόμ.789β Διευλαδούμενος, .. μή ηθ βία έπειροδόμενον στρέφεται τό κάλο, Πολύδ.2,13,5 2) σέβωμαι, τιμώ τνα: Πλάτ.Νόμ.879C τόν δε πρόχοντα είκοσιν ήλικίως έτερον, άρρενα ή θήλυον, νομίζον ώς πατέρα ή μητέρα Διευλαδίσθαι.

Διευλατίζω-εις(ή) ήπ. έξοφθαλις, τρέσος.

Διευλατίζω-έω μτγν. Διολώσ ύμυθασίν τνα φιλικώς, πληρώνω χρέος: Ιωα.Α1 16,9,3 ούτε τούς λογιάτας έξεδίδασαν ούτε τά χρήματα διημύθασον' τό παθ. έν Πάπ. περί της Διευλατίζμενης φέρνως.

Διευλατίζω-έω άπτερος τ. του Διευλατώ-έω βλλ.

2) μον. απαλλάσσω, έλευθερώ: Ιουστ.κ.Νεορ. 123,22 αιτηών έαυτούς θ-1 δηλήμαζον έαυτούς άνα κατηγοριών, Έβαλο.Συν.Κον.3,379 Διευλατούθσθαι παρ' αυτούς πάντα τά ζητήματα.

Διευλατίζω-εις(ή) ήλμοσ. ή πληρωμή χρέους.

Διευμαρίζω μον. εύχηρώνω, καθιστώ τή εύκολον, Διευκολώνω: Νικ.Χωμ.Χρον.275 Δ ούτως σούψ ή έξοδος διημύθισται.

Διευνάζω (εύνά) ΕΜ κοιμώμαι μετά τινος, Ιδώς μετά γυναικός, πλαγιάζω γυνούκα: ΕΜ 280,43 Διώνη, ή Διδούσα τάς τάς γενεάσας ήδονάς ή Διδώνη τίς έστιν ή πρώτη Διευνοσθίστα.

Διευνάω φέρω τινά εις την εύνην, βάλω κάποιον ενά πλοιάσζο' || μτφ. έν άμγδ. σμγ. θηγ-σκων ήουζός: Εύρ.Ίππ.377 διά τ' εύνάσαι τόν έμόν βίοντων.

Διευνορώ-έω μτγν. έγω τί έν άφρονία, άλλω εύνορω: Ιω.Χρυσ.6,15,42 Διευνορήσαι άρτου μόνου.

Διευπραγώ-έω μτγν. Διευφώ πάντοτε έν τοις έργοις μου: Ιώσ.Α1 6,10,2 Διευφώσ .. κατώρονον και Διευπραγών έβέλεπτα.

Διευρηπιδίζω σχόλ.: ενεργώ ή λέγω ώς ό Εύρηπιδής: Σχόλ.Άριστ.Ίππ.19, ηρέλ. Δισσικανδικίζω.

Διευρηπίζω έπί άνέμου, μεταβάλλομαι συνεχώς ή κατ' αντίθετους Διευθύνσεις ώς τό ρεύμα τού Εύρηνου, νέω έδώ και εκεί: Άριστ.Πρ.940 α, 3 (25,22) διά τί έν τοις ύψηλοίς των οικών ό άνήρ Διευρηπίζε, και μάλαστα τάς εδδίσαις Ιδιωθ.Διορρηπίζε.

Διεύρυνος-εις(ή) νεώτ. ή ενέργεια και τό όποτέλεσμα του Διευρύνω βλλ., εύρυνος εκ τών ένδον, διαπλάττωσις, άνόμοι: Διεύρυνσις τίς εύρως.

Διεύρυνω [εύρως] κ. νεώτ. καθιστώ τή όπιστερον εκ τών έσω, διαπλατύνω, διοικνώ: Άριστ. Ζ18,17 τό έντερον Διεύρυνείν, Γαλ.4,515 τρέπον σάλω Διευρυνάσσω, -Διευρύνω την ύδών || όμ. κ. παθ.: Ίππ.Νούσ.4,52 || νεώτ κ. σμγ.: Διεύρυνω τόν εύκλον των γυνώστων μου' 2) μον. μτφ. άγαπησίσα, Διά πλατών έπέσηγν: Θεοδώρ.4,915 τόνδε τόν λόγον Διεύρυνείν.

Διευστοχάζω μτγν. εύστοχά πλήρως, έπιτυχάνα πλήρως τό στόχο, πετυχαίνω τό σημείο: Διον.Άλ.1,57,58 γάρητος έν άσαι Διευστοχούσις.

Διευσχημονώ-έω μτγν. τρώω καθ' όλο εύσχημοσύνη: Πλουτ. Άγρο.29 δ παρά τού τάχος πράττουσι και λέγουσι Διευσχημονούσες, Πλά.

Διευτακτώ-έω Επείρ κ. μτγν. πληρώνω τακτικά, όμαλώς, τόν τόκον: Επείρ. 2) μέσ. είμαι τεταγμένος κατακόμης έν τή τάξει, διατηρώ την τάξιν άκριδώς: Ιάμβλ.Νικ.Άρφθ.46 Ρ.

Διευτελίζω μτγν. θεωρώ τό Μαν εύτέλες, έν μηδέι λόγω τίθεμαι, περιφρονώ, Ξευτελίζω: Αδ. Π1 14,49 ούτι ένδουρίζων αυτούς ουδέ Διευτελίζων.

Διευτινώ-έω κ. μον. άνόμω δρόμον διά μέσων τινός μετά θόρρουσ, άντοχής έγω δύναμι, είμαι Ισχυρός: Θεοφρ.Αισθ.7,649 ώς τά μέν ούχ άντιόμω Διευτινείν, Πολύδ.4,43 Β Διευτινείν, ουκέτι δύναται πρός την άντιπέραν χωραν, Παχυμ. Άνδρόν.63C Διευτινοούσες δε πρός άμφότερα έτοιμούς έαυτούς παρεόντες. 2) κτόμα, όποκτώ δύναμι, Ισχύς: Σωρ.195

Διευτηριζώ μτγν. κ. μον. εύπρηξω τή κωλύς, έτοιμώζω' Σουίδ ένλ Σεριπτομας Μηναι.7,8 Ώδ.9 ώραισάτων νομφίρ, ώραισάτων κάλλος, τίς σής Διευτηριζούσα ψυχής || όμ. παθ.: Άω.Κοιν. 13,385 Α πρός άμυναν Διευτηριζέσθαι.

Διευτυχά-έω διατελώ εύτυχών, είμαι πάντοτε εύτυχής: Δημ.1040 όπι τό Διευτυχών συνεχώς τίς ούσα ού πολλούς των πολιτών διαμενείν εδίστια, Αλ.Ζ117,27 τά μέν άλλα Διευτυχοούσες άνόμοι μάλα και εύδύσιμονος λήξαις || δ- περί τ: Θεόπομπ.Ίστ.111 η Άθην.12,531 ΔΙ περί την του βίου τελευτην Διευτυχούσαν' Διευτυχί, Διευτυχείτε = έρωσσο, έρωσσοε, χαίρετε: Έπείρ.κ.Πάπ.

Διευφάρατο γ' πληθ. πρόσ. παθ. Ιων. ύπερνον, του διαφθέρω βλλ.

Διευφάρμαζω-η-ον νεώτ. κ.δημ. μτγ. παθ. παρακ. του διαφθέρω, έν χρ. κ. ώς οσο άκόλοιας, έκδοτος, άνήθικος: έπληθύνον ό Διευφάρμαζο.

Διευφάρω μτγν. τ. του Διευφάρμαι, παρακ. του διαφθέρω βλλ.

Διευφάρω-ός(η) ούδ. μτγ. παρακ. του διαφθέρω βλλ.

Διευφός-ον ό κάλως ήψημένος, καλοδρασμένος: Ίππ.529,11 Διευφός όπών κοινοφάροι, Φερεκρ.

106,14 ἀεροκώλια δ· || ὁμ. μτφ. κωμ. : Φερρεο.π. Ἀθην. II 481 Α. ἐκ τοῦ βαλανεῖου γάρ διεφθόσθη ἔρχομαι ἔξωθεν ἔχουσα τὴν φάρυγγα.

Διεφικνωμαι-τομαι μτγν., παρακ. διεφίγηται, πιθ. φθάνω πωρ διὰ μέσου τινός, ἐκτείνωμαι μέχρι τινός, ὁθ. ἀπομαί τινας : Εὐνάς, Γιστ.361 D1287 ὅσον ὑπὲρ ἡπιατός διὰ πνεύματος ἐπὶ καρδίαν συμπρασσοῦται καὶ διεφίκεται | ὁ. ἀνάγν. διεφίκεται |.

Διέφην ἐνεργ. ἀόρ. β' τοῦ διαφάνωμαι βλλ.

Διεφωφισμαχία (ή) νεώτ. γένος ἀρκοειδῶν πώων. **Διέχαια** (ή) (διέχαι) μτγν. κ. μων. ἡ διακοπή τῆς συνεχείας, εἰδ. ἐπὶ ἡχοῦ : Ἀριστειδ.Κ 3,10(130) τὴν μὲν πολλὴν συνέχαιαν τῆς φωνῆς ὡς ἀχρηστον περιεφρόνησεν, τὴν δὲ μείζων διέχαιαν ὡς ἀπειρον ἀποδοκιμάσας, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 938 ἔπειτα γὰρ μέλος, ὁ ἠνασὼρ μὲν ἔγειν τὸ ἀντίστροφον ἐν διέχαιῳ, Ε ὕστ. Γ.ομ.137,24.

Διεχῆς-οὐς-ές μτγν. διακεχωρισμένος διατελώνων Ἦο. «διεχῆς, διμερῆς» : Πλούτ. Ἠθ.115 F τὰ δ' ἀγάθῃ, διεχῆ τ' καὶ δυσκόλῃσιν συνερχόμενα πρὸς αὐτοὺς τοῦ βίου τοῖς τέρμασι, Ἀριστειδ.Κ 3,10(130) πότερα συνεχῆ ἢ διεχῆ ἡ μουσικῆ.

Διεχθραίνω μτγν. ἐπιγαστ. καθ' ὑπερβολὴν ἐχθροποιῶ βλλ. : Σέξτ. Ἐπιφ. Μαθ.1,49 εἰ καὶ δοκεῖ τοῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων διεχθραίνεσθαι.

Διεχθραίνω μτγν. διατίκειμαι ὡς ἐχθρικός πρὸς τινα : Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,70 τοῖς συναγωνιζομένοις αὐτῷ διεχθραίνεσθαι, Ἀρ.Κιν.12,5 ὅστις διεχθραίνουσι ἀλλήλους || τὸ αὐτ. μτχ. ἐναστ. τὸ διεχθραίνω ὡς οὐσ. ἡ ἐχθρα : Ἀκκίωρ.23 ὧν οὐτε τὸ φιλικὸν βέβαιον οὐτε τὸ διεχθραίνον ἀκίνδυνον.

Διέχω (ἰδιὸν ἔχω) μτβ. ἀορ. διεχων ἔχω, φέρω, τηρῶ τὴ μακρὰν ἀλλου, κρατῶ εἰς ἀπόστασιν, διαχωρίζω : Ἦρ.9,51 διέχων ἀπ' ἀλλήλων τὰ βέβηρα ὅσον περ τρία στάδια, Πλούτ.Καῖα.20 ἀρπάζας τὸν θυρεὸν καὶ διασχὼν τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχομένους ἐνέβαλε τοὺς βαρβάρους || ὁμ. μτγν. : Πλούτ. Αἰμ.31 ἄρα δὲ τῆς ἐσθότης διασχόντων ἐξέφηγε κατὰ τῶν σπέρμων ὠτειλάς ἀπίστον τὸ πλῆθος || ὁμ. μτ. ἀπαφρ. : Πλούτ. Ρωμ.19 διέχων ἀσταίς ἐν μέσῳ καταστίνης τῆν παρατάξιν || δ- τὰς χεῖρας ἐπέχων τὰς τῆς χεῖρας : Πλούτ. Ἀντ.20 ἐν ταῖς θύραις στήσας καὶ διασχούσας τὰς χεῖρας ἴδωσ πολλὰκις || δ- τὴν φάλαγγα διερχομαι διὰ μέσου τῶν ἐν τῇ φάλαγγι σχημασθέντων ρηγμάτων : Ἀρρ. Ἀντ.1,10 οἱ μὲν γὰρ διέχων τὴν φάλαγγα 2) κρατῶ μακρὰν, ἐμποδίζω, ἀποκρούω : Πλούτ. Γ Γράχ.18 κελεύσας ἐκείνου διασχέιν τὸ πλῆθος. 3) λαμβάνω στεργῶς, κρατῶ δυνατὰ : Πλουτ.10,25,2 ἔστι τῇ κη κυβερνήτης Φρόντης κόντας διέχων | δ. γρ. κοντοῦσ δὴα ἔχων | 4) ἀμτβ. διαπερῶ, διερχομαι διὰ μέσου τινός : Ἦ.Ε 100 ἀιστὸς ἀντικρούς. .διέσχε | διεπέρασε καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἄλλης πλευρῆς | Ἀριστ.Ζ1 496 b,31 διὰ γὰρ τοῦ ἡπιατός διέχῃ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης φλεβῶς φλεβῶ 5) ὁμ. ἀμτβ. ἐκτείνωμαι ἀφ' ἑνός εἰς ἄλλο μέρος, φθάνω : Ἦρ. 4,42 δὲ ἐπει τὴν διώρυχα ἐπάστατον ὄρθασεν τὴν ἐκ τοῦ Νεῖλου διέχουσαν ἐκ τῶν Ἀρβίου κόλων, Ἀριστ.Ζ1 515 b,28 αἰ δὲ ἕως .. διέχουσαν ἀπὸ τῶν νεύρων πρὸς τὰς φλεβὰς 6) ὁμ. ἀμτβ. ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν τινος, ἴσταμαι χωριστὰ : Θουκ.8,95 διέχει μάλιστα ὁ ἄρρωτος τῆς τῶν Ἐρετριῶν πόλεως θαλάσσης μετῶν ἐξήκοντα σταδίου || κ. ἀπολ. : Ξεν. Ἀν.3,4,20 ὅταν δ' αὐτὸς διέχων τὰ κέρατα 7) ὁμ. ἀμτβ. ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνοίγωμαι : Φιλόστρ. Ἠρωϊκ.1,2 δ- σισαμῶ || κ. ἐπὶ ποταμοῦ, εὐρόνομοι : Ἀρρ. Ἀν.6,5,3 ὅς δ' ἐκ πλάτος ἄσπ ὁ ποταμὸς διέσχεν, ἐντασθῶ δὴ ὁ ῥοὺς ὡσάστως χαλεπὸς ἦν 8) ὁμ. ἀμτβ. ἐπὶ κρόνον, παρέρχομαι ἐν τῷ μεσῷ : Σοφ. ΟΤ 717 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς 9) ἔχω δια-

φορὰν, διαφέρω : Ἐπιφ.224 δ- γέννη τε κρήσι τε, Ἀριστ. Μεταφ.1063 a,31 οὐθέν ἐν διέχοι φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν 10) ὑπερκοῦ, ἐξέχω : Ἀντ. Αἰ.16,132 τόλμη καὶ προθυμίᾳ πολλὸ διασχούσαν.

Διεφθευμένως μτγν. ἐπιφρ. φευδός, ἐσφαλιμένος, ἀπατῆλος : Σπρῶδ.1,3,1 οὐχ ἰκανὸς ἐξέπινον οὐδὲ διεφθευμένως | δ. γρ. οὐδὲν δ' ἐφευσμένος |, Μάρκ. Αὐρ.2,17 μηδὲν εἰκὴ ποιοῦντα μηδὲ διεφθευμένως καὶ μεθ' ὀποκρίσεως.

Διέφω, μέλλ. διεφῶν ἔφω, βρῶς, φήνω τὴ ἐντελὸς ἡ λαν : Ἦπ. Ἀέρ.δ τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἡλίου ἐγκαταδύον ὡς τὰ μάλιστα διέφω τοῖς ἀνθρώποις, Ἀλέξ. Τραλλ.8,438 γάλα κατ' ὀλίγον προσπλέκεις. . ἔως πάντα διεφῶσαντα.

Διεφωθούμην μέσ. παρατ. τοῦ διωθῶ(έω) βλλ.

Διευωσάμην μέσ. ἀόρ. ἀ' ὀριστ. τοῦ διωθῶ(έω) βλλ.

Δίει α Ἦα. «αἰε. Ἀδωνικός» βλλ.

Διέει νεώτ. (ἀκλ.) ντῖεβ βλλ.

Διζήμαι ἐπ. ἰων. κ. λυρ., β' ἐν. διζῆται, γ' πληθ. διζήνται, ἀπαφρ. διζήσασθαι, κ. διζήσασθαι, μτχ. διζήμενος, παρατ. ἐδιζήτω, μέλλ. διζήσομαι, β' ἐν. διζήσεται, ἀόρ. ἐδιζήσασθην, μέσ. ἀποθ. ἀναζητήω, ζητῶ τὴ ἐσθρ μεταθ' τῶν πολλῶν : Ἦ Δ.88 Πάνδαρον ἀντίστροφον διζήμεν, εἰ ποὺ ἐφάρτοι, Ἀνακρ.4 Ἦορ.ακλ. Φιλ.101 ἐδιζήσασθην ἐμευτοντὶ ἡρεσύντων τῶν ἐαυτὸν μου | 2) ἐπιζητῶ, προσπαθῶ, ἐπιδιώκω : Ὀδ. Α 100 νόστον διζῆσαι μελιθήσας | προσπαθεῖς, ἐπιδιώκεις καὶ ἐπιστρέφεις |, Ἠοῖοδ. Ἐργ.428 γάγην. . κατ' ὄρος διζήμεν ἡ κατ' ἀουραν 3) ζητῶ τὴν μᾶθω, ζητῶ πληροφορίας, ἐξετάζω : Ἦρ.7,142 γνῶμαι καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνοντο διζήμεν τὸν μανθῆσον, Θεόδοκ.16,68 διζήμαι δ', ὅτιν θνατῶν κεχαρισμένους εἶδω σὺν Μοίσει || ὁμ. ἀπολ. : Δημόκρ.108 4) μτ. ἀπαφρ. ζητῶ, ἐπιθυμῶ καὶ πράττω : Ἦρ.2,147 μᾶτε πλέον τὴ διζήσασθαι ἔχειν τὸν ἔτερον τοῦ ἔτερον, Αλογ. ἰκ.821 Βίαια διζήνται λαβεῖν, Βακχ.1,67 || μετ' αἰ. κ. ἀπαφρ. ζητῶ, ἀπαύω καὶ .. : Ἦρ.7,103 εἰ γὰρ εἰς διζήμαι εἰκοσὶ εἰναὶ ἀντέθειον.

Διζήμαιν-ονος-ον μτγν. ὁ ἀναζητῶν, ἀνερευινῶν, ἐξερευινῶν, ἀνερευιντικός, ἡνευθῆς : Νόν. Εὐαγγ. Ἦ.8,21 μολεῖν διζήμονι ταραφ.

Διζήσεις-εως |ή| κ. νεώτ. ἐξέτασις, ἐρευνα, ζήτησις, ἀνἀκρίσις : Παρμ.1,33 ἰπ. Πλάτ. Σοφ.237 Α1 ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσεις εἶργε νόημα, Ὀρφ. ἀπ.333 2) εἰδ. νεώτ. ὄμ. δικαίωμα παρεχόμενον εἰς τὸν ἐγγυητὴν χρέους, ὅπως ἐν περιπτώσει μὴ ἐμπροσθεσίου ἔξοφλήσεως ἐπίστω παρὰ τὸ δανεῖσται καὶ ἐπιδιώξη τὴν δι' ἐξαναγκασμοῦ εἰσπραξῆν ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην πρὶν ἡ στραφῆ κατ' αὐτοῦ.

Διζήτωρ-ορος |ὸ| μτγν. ζητητής : Γρ. Ναζ.4,127 Α Δεῖ.

Διζυγῆς-οὐς-ές μτγν. διζυγῆ βλλ. διπλοῦς : Ἦλσοδ. π. Ορσ.6,44,23,26 ὁ δὲ πηγὺς διζυγῆς ἐστί.

Διζυγία (ή) μων. ἐπὶ βῶων συρότων ἀμαξῶν ἡ ἀροτριῶτων, δύο ζεύγη ἀπὸ τῶν ζυγῶν, διπλοζεύγαρο : Γεωλ.2,23,14 ἀροτρια δὲ οὐ δύο, τέσσαρας δὲ βόας ὀπαζευνῶνται χρῆ καὶ ποιεῖν τὴν καλουμένην διζυγίαν.

Διζυγ(ο)ν |τὸ| νεώτ. ὡς οὐσ. ἐξώσθης ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐπιστήσιου τῶν ἰστιοφόρων πλοίων, κορυζέτω 2) κ. ὁμ. γυμναστικὸν ὄργανον ἀπατελούμενον ἐκ τεσσάρων καθέτων σῶλων ἐφ' ὧν στήριζονται δύο ὀριζοντίως καὶ παραλλήλως τεθειμέναι στοργυλῶν δοκοὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων 0,60 τοῦ μ. ἢ τὴ πλεον, ὥστε μεταξὺ αὐτῶν καὶ χωρὶ ἀνέτως ὁ γυμνασόμενος.

Διζυγος-ον μτγν. κ. νεώτ. διζυγῆ βλλ., διπλοῦς : Νόν. Δ 15,5 δ- μέλος, αὐτ.39,330 δ- οὐρά || νεώτ. διζυγον πῦρ τὸ ἐκτελούμενον ὑπὸ στρατιωτῶν εἰς δύο ζυγοὺς παρατεταμένον || ὁμ. κ. ὁμ. τὸ αὐτ. ὡς οὐσ. ἀποφρ. βλλ. 2) νεώτ. ὁ ἔχων δύο ζυγοὺς : πλοῖον διζυγον.

δίζυξ-θνος (δ, η) ὁ ζευγμένος ὁ αὐτεζευγμένος μεθ' ἑτέρου: Ἰλ.Ε.195 παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἴπποι ἐστάθη· ἢ δθ. οὐλοῦσι: Ἄγασ.ἐν ΑΠ 4,3,40 δίζυγος ἀπείροιο ἀνασπότησασα κερατὶ ἐλάφιασ ἀνθρώποισι· ἢ δ- κώλασ: τὸ ἐχόντα δύο οὐτά: Παοῦ.Αλγ.δ,107· ἢ φρ. μτφ. δίζυξ χαλκός= κρόγαλα: ΑΠ 9,139.

δίζυφος [το] μτγν. κ. πάλ. πθ. ζίζυφος βλλ.: Πολλὰ δ. ἐν ΑΠ 9,503 οὗσ' ἀλόγων ἐν δίζυφοσ δυνάμην τινα θείαν εἶναι ἐφη.

δίζω, παρὰ δίζων εἶμαι ἀδέθιος, εὐλοκίμοι ἐν ἀμφιβάλλῃ, ἀμφιβάλλω, διατάζω: Ἰλ.Π.713 δίζω γάρ, ἢ ἐ μάχοντα κατὰ κλόνων οὐτίς ἐλάσασ, χροσμ.π.Ἡρ.1,65 δίζω, ἢ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἀνθρώπων· ἢ ὄμ. τὸ μέσ. δίζομαι μτ. τοῦ μθ. ὄμι...: Εὐσ.Μινδ.58· 2) τὸ μέσ. δίζομαι, δίζομαι βλλ.2) ἐπιδικώω, προσασθὲν δ' ἐπίτωσ: Ἡσιόδ.Εργ.603 ἀτεκνὸν ἐρίβον δίζεσθαι κέλομαι, Θεόδωρ.25,37 ἢ ἐτι Ἀθήνησ ἢ καὶ θιώνων τιὰ κείνου δίζεται, οἱ οἱ εἰσάν· Ἡρώδ.8,12 δίζόμεσθα, Κόντ.Σ 4,16· δίζοντο, ἐκτ.: Ἐκφοντ.π. Στὰθ.4,7,64 δίζοιτο, μτ. ἐν ΑΠλ 4,146 δίζόμενος.

δίζωδός-ον πάλ. ἐπι νομισμάτων, ὁ φέρων δύο μορφάς: Πάπ. χροσίωνων δεσποτικῶν τετραγραμμίων δίζώδων.

δίζωτός πάλ. ἐσφ. ἀντὶ δ(α)ζώματος.

δίζωσ-ον μτγν. ὁ δὴληθὼν ζώντων ὁ δὴς ζήσας: Δωσιδ.ἐν ΑΠ 15,26,7 φέρω δίζωσος (ὁ Σαυφός ὡς ἐκ τοῦ Ἄδου ἐπιτρέφας).

δίζωσ-ωων μτγν. ὁ δὴτῆν ἔχων μορφήν ἐπὶ τοῦ Πανός: Θεόδωρ.Σύργη 5 αὐτῶν ὄλον, δίζων (ὁ Πάν, τὸ μὲν ἔχων ἀνθρώπου, τὸ δὲ τράγου).

δίζωγον ὄσφ. β' τοῦ διαγῶ βλλ.

δίζωνάς Ἡσ. ἐκαμρόν.

δίζημα-ατος [τὸ] μτγν. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διηγεσθῆσ, ἐκεῖνο ὃ διηγεῖται τῆσ ἱστορία ἢ μῦθος: Φοινικῶδ.4,15 δ- λέγειν, Πολδδ.1,14,6 ἐξ ἱστορίας ἀναρεβείσας τῆσ ἀλήθειασ τὸ καταλειπόμενον αὐτῆσ ἀναφελέσ γίνεται δίζημα, ΠΔ Δευτ.28,37 ἐσθ ἐκεῖ ἐν ἀνίγμωσι καὶ παραβολῇ καὶ δίζηματι ἐν πᾶσι τοῖσ ἐθνέσιν, Πολέμων Κολλ.42· ἢ ἐκθεσας: Πάπ. δίζημα ἀποκηρύξεωσ· ἢ φημ, λόγος, θρούλλημα: Ἰμερ.Ἐκλ.5,22, αὐτ.Λόγ.2,22· 2) νεώτ. κ. δημ. λογοτεχνικὸν εἶδος, κυρίως πεζογραφικόν, περιέχον ἀφήγησ φανταστικῆ ἢ πραγματικῆ γεγονότων.

δίζηματάκι [τὸ] δημ. μικρὸν δίζημα βλλ.

δίζηματικός-ήσ-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ δίζημα ἢ τὴν διήγησιν, ὁ κατάλληλος, ἀρμοδίος εἰς διήγησιν: Ἀριστ. Πονηρ.1459 α,17 περὶ δὲ τῆσ δίζηματικῆσ καὶ ἐν μέτρῳ μιμητικῆσ [ἐν. ποιήσασ]: Πλούτ.Ἡθ.711 C δ- διάλογοσ, Σχολ.Ἰλ.ἐν Πά. δ- ποιητῆσ· ἢ τὸ οὐδ. κ.ὡς οὐδ. τὸ δίζηματικὸσ: Ἀπολλ.Διδασ.Συντ. 254,3 πάλιν ἢ μεταλήψις γενήσεται εἰς ἀπαρτίψασιν κατὰ τὸ δίζηματικόν· ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. δίζηματικόν ὡσ οὐδ. ἢ περὶ τὴν διήγησιν θεζότασ· 2) ὁ ἀρεσκόμενος πὸ λέγη διηγήσασ, πὸ ἀρνήγῃσι: Ἀριστ.Ἡ Νικ.117 β,34 τούτῳ γάρ φιλομῶθους καὶ δίζηματικὸσ ἀδολεσχεύσ· λέγομεν.

δίζηματικός εἴρημ. μτγν. κ. νεώτ. διὰ διηγήσασ, ὡσ δίζημασ: Διογ.Λ 9,103 δίζηματικός λέγομεν, οὐδ' ἀρεσκόμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐσσι, Γρηγ.Νόσασ,1758 D δίζηματικός τὸ δόγμα τούτο παρατίθεμενοσ.

δίζηματικός [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὁμοιοκ. τὸ μικρὸν δίζημασ: Στράβ.14,2,3 καὶ ὄσα καὶ τὰ τοῦτα δίζηματῶσ θρωλλεῖται, Σχολ.Ἀριστ.Ὀρυ. 439 ἐκ δίζηματῶσ πῶσ ἐκλάσεται [τὸ ρηθὲν].

δίζηματογραφία [ἡ] νεώτ. κ. δημ. τὸ γραφεὶν δίζηματῶσ βλλ.2) ἢ τῆχη τοῦ συγγραφῆν δίζηματῶσ· ἢ τὸ σύνολον τῶν δίζηματογραφικῶν ἐργῶν

λογοτεχνίας τῆσ: ἢ ἑλληνικῆ δίζηματογραφία ἐπὶ ἐνδοσφαιρούσασ.

δίζηματογράφος [ὁ, ἡ] νεώτ. κ. δημ. λογοτεχνίης συγγραφέωσ δίζηματῶσ.

δίζηματογράφω-έω νεώτ. συγγραφῶσ διήγηματα, ὁμοιοκῶσ περὶ τὴν δίζηματογραφίαν.

δίζησις-εωσ [ἡ] κ. μων. κ. νεώτ. δημ. διήγησιν ἐνέργεια τοῦ διηγεσθῆσ, ἀφηγησῆσθαι, ἐξιστορεῖν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆσ ἀφήγησιν, ἐξιστορήσῃσ: Ὁσμ.Μ 234 ἐδίζησας ὄλον τὸ σύγγραμμα... δίζηγοσ δὲ μέρος τι... παραχρῆσιν δὲ πνεύσ: Πλάτ. Πολ.392 D ἄρ' οὐ πάντα... δίζησῃσ οὐσα τυγχάνει ἢ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων, Πολιδ. 3,36,4 ἀνυπατάκτοσ καὶ κωφῆ γίνεται ἢ δίζησῃσ, ΚΔ Λοκκ.1) ἐπελεῖρησιν ἀνατάξασθαι δίζησιν παρὶ τῶν πεπληροσρημένων, Ζερδ.Μδθ.2 ἢ ὄσα δὲ ὅπλα καὶ σημαντικά τὸ συνέκθεσιν εἰς τὸ μετῶσ περιλαμβάνονται εἰς τῆσ ἀκολούθουσ διηγήσασ· ἢ εἰδ. ρητ. τὸ μέρος τοῦ ρητορικῶσ λόγου, ἐν ᾧ γίνεται ἡ ἀφήγησιν τῆσ ὁδοστέουσ τοῦ λόγου: Ἀριστ.Ρητ.1416 β,30 νὺν δὲ γελοῖα τὴν διηγησῆσ φασε εἶναι ἐνταχθῆσ, Ζηκ.Κ 123.

δίζησις [ἡ] φασ. κ. νεώτ. δημ. πλθθ. -άδες ὁ διηγουμένωσ π: Ἀλλ.Τάτ.4,15 οὐ δὲ διηγητῆσ γενοῦσ τῶν θείων μνημόσων μτφ. φρ. ἀντὶ ἐξηγητῆσ.

δίζηστικός-ήσ-ον δίζηματικός βλλ.1) Ἀριστ. Πονηρ.1459 β,33 εἰ γάρ τις ἐν ἄλλῳ τιμὴ μέρῳ δίζηστικῆν [ὁ γρ. δίζημαστικῆν] μέρησιν ποιεῖτο· 2) δίζηματικός βλλ.2) Ἀριστ.ἩΝικ.117 β,34.

δίζησμαι-εσμαι κ. μων. κ. νεώτ. δημ. κ. δίζησμαι κ. δίζησθῆσ, ἄσφ δίζησθῆσ, δημ. δίζησθῆσκα ἐκθέτω π ἐν λεπτομερείῃ, ἱστορῶ διὰ λόγου, ἀφηγούμῃ π πραγματικῆ ἢ φανταστικῆ, περιγράφω, μέσ. ὁδοσ: Ἀριστοφ.Ὀρυ.198 τίς δὲν ὄν τὸ πρῶγ' αὐτοῖσ διηγεσῆσται, Ἀμφ.Τρω.1,13, Ὁσμ.δ,54 ἢν ἐγὼ εἶμι πλῆθὺν δίζησόμενοσ ἀποφανῶ οὔτε τῶσ ἄλλουσ οὔτε σούτοσ... περὶ τὸ γενομένοσ ὀκρίδῆσ οὐδὲν λέγοντοσ, Πλάτ.Πρωτ. 310 Α τὶ οὐδὸν οὐ δίζησῶ μὴν τὴν ἐκμισυσῆσ, Πην. 539 βούλομαι δῆ καὶ περὶ ταῦτα ὄμνῃ ἐξ ἀρχῆσ εἰπεῖν καὶ δίζησῆσθασθαι, Λοκκ.Ἰστ.Συγγρ.57 ὄδων μὲν γάρ τῶν λοιπῶν διηγητῶσ καὶ μακρόσ εἶναι δοκῆ, Σολωμ.Ἐβν.Υγν.5,4 περαιοσῆσ μεγαλετῆ· καὶ δίζησῆσ τῶσ καὶ κλοῖσ· ἢ μτ. οἱτ. προσ.: Πλάτ.Θεατ.144 C οἶον καὶ σὸ τούτων δίζηγεῖ [ὁποῖον σὸν περιοχόμενὸσ αὐτόν]· ἢ φρ. δημ. ἐγὼ στόν πόλεμοσ καὶ σὸ δίζησῶσι [ἐπὶ τῶν ἀνακριθῶσ ἱστοροῦμένων γεγονότων πρὸσ αὐτόποσ], ἵαρομο. πού σπαίναιε δὲν πονάει, πού δίζηγῆσ δὲν πινάει· ρημστ. δίζησῆσ δίζησῃσ, δίζημω.

δίζησιος-σ-ον κ. π. πεζ.-ιος -ων-λων. ἀντὶ διαέριασ διὰ μέσου τοῦ ἄεριοσ: Ἀπολλ.Ρ 2,227 δίζησιος ποτῆστων, Λοκκ.Ὀρυ.42 διαίρησ μνησν, Ὀππ.Κυκ.3,76 ἄπῶτ' ἴσαιο δίζησῆσ φορεσῆσθ' ἢ φρ. διαέριασ λέγειν λέγειν μετῶρα, λόγιο τοῦ ἄεριοσ: Λοκκ.Ἰεαρ.1 εἰ μετῶρα καὶ διαέριασ δοκῶ σοι λέγειν.

δίζησ-ατος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διηθῆσ βλλ.: Σωρ.288 δίζησῶ γῆσ [γ] κοσκιμισμένη.1 Στεφ.Ἀθ.Ὀβρ.1) δίζησῶ αἵματα [ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν]· ἢ εἰδ. νεώτ. γνημ. τὸ τῶν διηθῆστων λαμβάνόμενον διαμεγῆσ ὄφρον, ἀπληρομένον πῶσιν ἐν αὐτῷ στερεῶσ οὐσίῃσ.

δίζησῃσ-εωσ [ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ διηθῆσ βλλ., διῶσῃσ, στράγγισμα: Θεοφρ.Φαιτ.4,1 ἢ τοῦ ἐπῶρο διὰ τοῦ ὕγροσ δίζησῆσ ὑπὸ θερμῶσ, Ἐπικ. Ἐπῶρ.245 Ὑ.Πλωεῖ, Ἡθ.693 Β τῶν οἰνῶ τὸ πρυγῶδες... ἢ δίζησῆσ ἐξαιρεῖ, Διωνῆρ 2,3 πόρος καὶ πνεύματα καὶ δίζησῆσασ· δίζησῆσ οἶνου· ὄσασσασ· γάλακτοσ· ἢ εἰδ. ἡ δίζησῆσ τοῦ ὄφροσ διὰ τῶν νεφρῶν: Ἀρετ.Χρον.Ποθ.2,3· ἢ αἰμορρογῆσ: Ἀέτ.15,10 κατὰ δίζησῆσν· ἢ εἰδ. φυσιολ. ἢ

ζευκε διαφοράς πίεσεως κινήσεις γάρ ὕδραν διὰ μέσου τῶν πόρων ὀργανικοῦ τινος διαφράγματος.

διηθητήριον [τοῖ] νεώτ. αὐσευκὴ πλῆθος διήθησαν ὕδραν. διυλιτήριον, στραγγιτήρι, φίλτρο.

διηθητικός-ή-όν νεώτ. 1) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διήθησιν βλλ. 2) ὁ χρησιμεύων πρὸς διήθησιν : διηθητικὴ αὐσευκίη.

διηθητός καθ' Ἡσ. διηθώ, Ἡσ. ἐν λ. διαλιζοντες, διηθώ-έω κ. μ.σ. κ. νεώτ. περὶ ὕδρον τὴ διὰ τοῦ ἕβου πρὸς ὀσαλλήην αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ζέων ὀσίων, διυλιζώ. φίλτρώω, συγγ. στραγγίζω: ἴππ. Διογ. 7 ἀλλὰ δι' ὀσίων τὸν χυλὸν διηθεύοντες διδάσσειν, Πλάτ. Σοφ. 226 β τὰ ταῖδά, οἷον διηθεῖν τε λέγοντες καὶ διατάν, Χρυσόστομ. Τυαν. π. Ἄθην. 14, 647 γ) τυρὸν ἐκπίεσον τρίβη, καὶ ἐμβαλὼν ἐς κόσκινον γάλακτος διήθει· || τὸ παθ. διηθαύμαι Ἄριστλ. Μετ. 368 α, 22 διηθεύομαι γὰρ ὄδωρ ἄλυρον γίνεσθαι πότιμον, Πολύβ. 4, 49, 10 καὶ πάλιν διηθεύομαι ἀποχευόμενον τῶν ὀσίων κόντεσθαι. Ἄλεξ. Ἀρρ. Πρ. 1 τὸ λεπτομερέστερον ὄδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, Γεωμ. 6, 2, 431 ἐάν γάρ κοινήν σπυρίδα ἄμμου πληρώσας οἶνον ἐξίχοντα καταχέρας, διηθεῖσθαι καθαρὸς καὶ ἄνοσμος· || ἐπὶ τοῦ ἐντός τῶν πνευμάτων ἀέρας : Γαλ. 2, 705 || μτφ. διηθημένον γένος καθαρὸν, ἀμικτον γένος, ἀντίθ. μικτόν : Φιλ. 2, 3 καθαρὸν καὶ διηθημένον [γένος] || ἐπὶ ὕδατος, διυλιζομαι, καθαρίζομαι, στραγγίζω, σταλάζω : Ἡρ. 2, 93 διηθέντων τῶν ὕδατος ἐκ τοῦ παταμού· 2) πλύνω, καθαίρω, καθαρίζω : αὐτ. 2, 86 ἐκκαθάρωντες δεσφὴν καὶ διηθησάντες οἶνον φοινικίνω· 3) μτγν. ἐνσταλάζω : Πλάτ. Ηθ. 10, 4 οἶνον διηθεῖς πυρῆντα καὶ χολικῶ μέλι ρηματ. διήθησας, διήθημα, διηθητήριον.

διηκονός [οἰ] ἰων. τ. τοῦ διακονός βλλ.

διηκονώ-έω ἰων. τ. τοῦ διακονώ-έω βλλ.

διηκόσιος-ιαί-α ἰών τ. τοῦ διακόσιος βλλ. : Ψ. Θ. 233 Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε διηκόσιων τε ἑκαστος

διηκριδωμένος ἐπίρρ. κ. νεώτ. πάντω ἀκριβῶς, μετὰ ἡετομερούς ἀκριβείας : Ἄριστλ. Πητ. Ἄλ. 1420 α, 10, Φιλ. 1, 92, Γαλ. 8, 54 ἀνευ γὰρ τούτου τὸ σύνθετον ἀεὶ οἷον τε διηκριδωμένως ἐκραθεῖν, π. θ. ἐν Πλάτ. Νομ. 965 α.

διηκώ κ. νεώτ., μέλλ. διήξω, ὄρρ. διήξα ἐκτείνωμαι διὰ μέσου τινός, φθῶνα ἀπὸ τινος σημείου εἰς ἄλλο, ἐμπροσθ. οἷον, ἐκ... ἐπὶ, μέχρι, ἄχρις, ἐς ἀπὸ... πρὸς : Ἡρ. 2, 106 ἐκ δεῦ τοῦ ὄμου ἐς τὸν ἔτερον ὦμον διὰ τὸν στηθῆν γράμματι ἰρά Αἰγύπτια δίκαι, αὐτ. 4, 185 διήκει δ' ὠν ἡ ὄφρη μέρη τῶν Ἡρακλέων στήλεων, Οὐκ. 3, 21 διήκοντες ἐς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ [καί] οἱ αὐτοὶ καὶ τὸ ἔξω, Θεόφρ. Φιλ. 1, 20, 5 ὡς οὐ δυναμένως εἰς ἀμφοῖς διήκει τῆς φάσεως, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ. 1, 19 ὥστε πεκτεῖ τὰς ἀνάγας ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν Σελήην διήκειν, Λογγίν. Ὑφ. 44, 9 ἐλευθερὸν τινα κριτὴν τὸν μεγάλων ἡ διηκόντων πρὸς τὸν αἰῶνα· || δ-κατά, περί τ. : Ἰουδ. Μαθ. Ἐπιστ. 4, 15· 2) μτ. αἰτ. διέρχομαι διὰ μέσου τινός, διατρέχω, διέρχομαι : Αἰσχ. Ἀγ. 476 πόλις διήκει θεῶ βαθεῖ, Εὐρ. ΙΑ 426 ταχέα γὰρ διήξει φήμη· || ὄμ. ἐμπροσθ. : Ἄριστλ. Κόσ. 396 β, 29 διὰ πάντων διήκουσα δυνάμις· || ὄμ. μτ. γεν. : Πλάτ. Φαῖδρ. 98 ὀρθοδος διήξει τοῦ δήμου πολὺς, Φιλόστρ. 81, Σοφ. 17, 3 φρονήμα δ-λόγου· 3) διέρχομαι, ὑπερβαίνω, ξεπερνῶ : Αἰσχ. Πέρσ. 503 λαμπρὸς ἡλίου κύκλος ἔξισον ὄρον διήκει· 4) συζητῶ λεπτομερῶς περί τινος : Γαλ. Ψυχ. Παθ. 1 [Γαλ. 6, 520] τὰ δ' οὐν κεφάλαια... διήξω σοι πάντα.

διηλασία γ' ἐν ὄρρ. α. τὸ διηλαύνω βλλ.

διηλασιή [ἡ] Ἡσ. «διηλασιήν» διδοόν

διηλεκτικός-ή-όν νεώτ. φως. ὁ μὴ ἀγωγός τοῦ ἤλεκτρισμοῦ, ὁ ἐν ᾧ διατηρεῖται ἤλεκτρικὸν

πεδῖον ἀνευ εἰσθητῶν ἀπωλείων || τὸ οὐδ. διηλεκτρικόν ὡς ἀσά. διηλεκτρικόν μέσον || διηλεκτρικὸς σταθερὸς μέσον ὁ λόγος τῆς χωρητικότητος συμπυκνωτοῦ, ἔχοντος ὡς διηλεκτρικὸν τὸ θεωρούμενον μέσον, πρὸς τὴν χωρητικότητα τοῦ αὐτοῦ συμπυκνωτοῦ, ἔχοντος ὡς διηλεκτρικὸν τὸ κενόν.

διηλεκκρότης-ητος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ διηλεκτρικοῦ βλλ. || διηλεκκρότης σταθερὸς διηλεκτρικὴ σταθερὰ βλλ.

διηλεκτρολυσία [ἡ] νεώτ. λατρ. μέθοδος εἰσαγωγῆς φαρμακευτικῶν τινῶν ὀσίων ἐν τοῖς ἰσίοις τοῦ ὄργανου δι' ἤλεκτρολυτικῆς ὁδοῦ.

διηλίτης Ἡσ. «κακούργος ἀπαιστών».

διηλίτης-οὐς-ες ὁ ὄλεος δι' ἀλοιφῶν ἀλλημιένο· Σοφ. ἄπ. 564 γενῶν... διηλιπέες,

διηλιώ-ώ ἐκθέτω εἰς τὴν ἡλιαν θερμότητα, ἡλιάζω, παθ. : Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 4, 12, 12 τὰ γούν ἀργεῖα διηλιώθεται θάττον διαχέεται.

διηλλαγμένος ἐπίρρ. μτγν. [ἐκ τοῦ παθ. παρακ. τοῦ διαλλάτω] κατὰ διάφορον τρόπον, διαφόρος, ἀλλοιωτικῶς : Στράβ. 13, 3 καὶ τοῖς ὀνόμασι χρώνται διηλλαγμένως, Διόδ. Σ. 2, 31 διηλλαγμένως καὶ ποικίλως χρῆσθαι τοῖς τάχεσι.

διηλασις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διδοσις, ἐξοδος, τὸ πέρασμα ἀπὸ μέσοι : Ἀπολλ. Ρ. 4, 1573 πόντοιο διηλασις [ισχόλ. «διεξέλευσις καὶ ἐξοδος»].

διηλώ-ώ μτγν. κ. νεώτ., ἀόρ. διήλωσα διαπερῶ τὴ δι' ἡλιου, τρυπῶ τὴ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἀκροῦ μέχρι τοῦ ἄλλου : ΠΔ Κριτ. 5, 26 διήλωσαν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπάταξαν κ. παθ. : Ἰουλ. Λογ. 2, 76 Α.

διημαρτημένος ἐπίρρ. μτγν. ἐσφαρμένως φευδῶς, κατὰ λάθος : Ἰησαχ. 1, 4, Πολυδ. 6, 205.

διημερεύεις-εως [ἡ] μ.σ. κ. νεώτ. τὸ διερχεσθαι πῶ ὄλην τὴν ἡμέραν : Πουχμ. Ἄνθρ. Πολ. 435 Δ τῆ μεταθ' διημερεύεις ἀνακακῆ ἢν.

διημερεύω κ. μ.σ. κ. νεώτ. Διέρχομαι πῶ ἢ ἐν τινι καταστάσει ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν, περῶ κάποι ἡ κάποι τὴν ἡμέραν : Πλάτ. Φαῖδρ. 59 Δ 2 πολλά διημερούμεν μετ' αὐτοῦ, Ἔν. ΚΠ 7, 5, 53 μετ' αὐτοῦ καὶ ἀποτος διημερούμεν· || δ-ἐν τινι εἰς τὴν πράγμα : αὐτ. 7, 5, 86 ἐν δεῦ καλοῖς κάγαθοῖς ἐπιτηδεύουσαι διημερούμενος, Ἰσοκρ. 7, 48 Διδδ. Σ. 19, 8 διημερούσαντες ἐν τοῖς τῶν πολιτῶν φόνου· || μ.σ. ὀπί τοῦ διαίματος, κατοικῶ : Μηναι. 3, 1 Συναξ. καλόθην γὰρ ἠξαρμένην... ἐν ἐκείνῃ διημερεύει· || μετὰ δατ. : Θεόφρ. Χορ. 8, 13 πόλις δεῦ μέρη τῆς ἀγορᾶς οὐ διημερούσιν. Διδδ. Σ. 12, 61 διημερούσαντες δεῦ ταῖς πειρομαχίαις, Φιλ. 1, 226· || μετὰ ὄμ. τινος, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ποῖών τ. : Ἀριστλ. Ζ1 540 α, 16 καὶ διημεροῦσι τὸ μὲν ὄχευον, τὸ δ' ὄχευόμενον· 2) ἐπὶ προγμ., διαρκῶ καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν : Ἄριστλ. Πρ. 947 α, 25.

διημεροῦς [-ἡ]-οῖν] μτγν. κ. νεώτ., ὄμ. κ. διήμερος ὁ διαρκῶν δύο ἡμέρας ἢ ὁ ἐκὼν ἡλικίαν δύο ἡμερῶν : Εὐάγρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 1, 21, 278 β διήμεροι καὶ τριήμεροι τὰς νηστείας ἐκτελοῦντες, -διήμερος ἐκδρομή [-δι]ήμερη νηστεία· 2) νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ πυρετοῦ, ὁ ἐπὶ δύο ἡμέρας διαρκῶν ἢ ὁ μετ' ἀπυρεσίας δύο ἡμερῶν ἐπανερχόμενος· 3) νεώτ. κ. ὄμ. τὸ οὐδ' ἐν. ὡς ὄσασ. : τὸν ἀνεμῶνον ἐπὶ διημερῶν, -πληρῶνεται κάθε διήμερο· 4) μτγν. ὄμ. τὸ οὐδ'. ὡς ὄσασ. χρόν. διάστημα πλεόν τῶν εἰκοσι, τεσσαράκον ὥρων : Ἰω. Λυδ. Διοσ. 66.

διημερῶ-ώ καθιστῶ τὴ ὄλας ἡμερῶν· || ὄβ. ἐπὶ γῆς, ἐκχερῶν καλλιερῶ : Θεόφρ. Φιλ. 3, 20, 6 διημερῶσις τῆς γῆς.

διήμισις [οἰ] ὁ ἀγαπῶν τὴν ἡμέραντα : Πλάτ. Νομ. 806 C τέλειον γὰρ καὶ οὐ ἡμιτέιον δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι [ὁ δ. γρ. ἡμισυ].

διημέθει [ἡ] μ.σ. συνέχεια, διάρκειαι, τὸ ἀέγανον : Ὡμ. Μ. ἐν λ. Ἀε' α. 14 διημέθειαν ἡλοῖ.

Βιηνακείως ἔπιρρ. ποι. τ. τοῦ βιηνακῶς ἀπ' ἄρχης μέχρι τέλους: 'Οὐδ.Ν.21 ἀργαλοὶν, βασιλκία, βιηνακείως ἀγοραῖσαι' 2) διὰ μακρῶν, ἐκτενῶς, ὀβ. σαφῶς, λεπτομερῶς: 'Οὐδ.Β.836 οὐ μόντοι κελῶν γὰρ βιηνακείως ἀγοραῖσαι.

βιηνακῆς-οὐς-ές κ. μον. κ. νεώτ., οἰολ. κ. δωρ. ἐν χρ. κ. π. ἄπτ. διανικῆς, συνεχῆς, μακρῶς ἀδιάσπαστος: 'Ἡσ. «βιηνακῶν, ἐκτεταμένους, μεγάλους»: 'Ἰ.Η.321 νότοιαι δ' Ἀλινα βιηνακῆσαι γέγραυεν Ἰρως Ἀγροῖδης, 'Οὐδ.Ν.195 ἀραπτοί τε βιηνακῆς, Πλάτ.Ἰαν.Μ.301 β βιηνακῆ σῶματα, Στραδ.3.1,3 ὅρος γὰρ βιηνακῆς ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν τεταμένον' 2) ἐπὶ χρόνου, θαρραλῆς, ἀλώνας, ἀτελεύτητος, πομπῆτος: Πλάτ.Νόμ.839 Α ὁ δὲ νόμος οὗτος βιηνακῆς μὲν γενόμενος ἀμα καὶ κρατήσας, Πλάτ.Ἰδ.679 Σ ὁ τῆς αἰτίας βιηνακῆς ἐπιλογοῦμαι, Ἐπιγρ. ἐπὶ τῶν διανικῶν πατὶ τὸν δῆμον πρόνοιαι, Λοκκ.Ἰλ.Ἰστ.1,9 καὶ νυκτὶ βιηνακῆ πᾶσα κατεχεται, Μινωίτ.3) Συναξ. δάκρυσι βιηνακῆσιν αὐ μόνον τὰς παρεάς καταβρέχουσα, Ποισπ.Χριστ.Διηγ.67 ἔτιαι ἀληθές ὅτι ὁ ἐξακουσμένος σύντροφος τοῦ ἴου ἐν βιηνακῆ ἀπουσία; ἢ κ. νεώτ. εἰς τὸ βιηνακῆ εἰς ἀπερίοριστον χρόνον, διὰ παντός: 'Αντ.Εμφ.Πολ.14 δικτάτωρ εἰς τὸ βιηνακῆ, ΚΔ Ἐρ.7,3 ἱερῶς εἰς τὸ βιηνακῆ ἢ τὸ οὐδὲ βιηνακῆ ὡς ἔπιρρ. βιηνακῆς, συνεχῶς, ἀδιάσπαστος: Κολλίμ.ἀπ.158, Ἀνολλ.Ρ.2,391 τὰ ἕκαστα βιηνακῆ ἐξενόησαν.

βιηνακίζω μτγν. 'Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.26 «αἰωνίζω ὀβ.», τὸ βιηνακίζω ».

βιηνακῶς ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ., ποι. βιηνακῶς, οἰολ. κ. δωρ. βιανικῶς ἀπαύτως: Αἰογ.Αγ.319 λόγους δ' ὀκοῦσαι τοοῦδε. βιανικῶς θέλωμι ἄν, Ἀμφιεν Ἀθην.7,309 Α διὰ τὸ βιηνακῶς τὰς κόρας κινεῖν, Πρόδρ.Β.68 αὐτῶς δὲ καθάλαριος βιηνακῶς ὀδαυε, Διγεν.Ἀκρ.101 ἐν μόνον τοῦτο τῆς φυχῆν βιηνακῶς ἐλάσει' 2) ἀμεταβλήτως, σταθερῶς, ἀντιβ. πλεονασμός: Γαλλ.1821,315.

βιηναμοσ-ον ὁ προσήνεμος, ὁ ὑπὸ τῶν ἀνέμου προσβλαβόμενος, ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμον: Σοφ.Τρ.327 εἴθε ὄτου πᾶσαν βιηναμον ἄλιωσαι.

βιηναχέθην παθ. ἄορ ὄριστ. τοῦ διακρῶ βλλ. βιηνακῆσαι παρακ. ἄορφορ τοῦ διακρῶ βλλ.

βιηξῆ γ ἐν. πρόσ. ἄορ ὄριστ. τοῦ βιηκῶ βλλ.

βιηξῆ γ ἐν. πρόσ. τοῦ ὄρ. ὄριστ. τοῦ διακρῶ βλλ.

βιηπειρῶ-ώλω μτγν μεταβόλλω τὴς ἡπειρου, Ἐπ.ρῶν: Φιλίππ.Εν.Α.Π.9,708 βιηπειρῶσαι τὴν θάλασσαν.

βιηρεσσα ὄορ τοῦ βιηρεσῶ βλλ., ἡοι. βιηρεσσα, 'Ἡσ. «βιηρεσσίαν» βιηηξῆσαν ».

βιηρεφῆς-οὐς-ές μτγν. ὁ τελείως καθ' ὁλοκλήριον κεκολλημένος: Κόντ.6,325 ὡσαι τε μελισσῶν κλυτὰ φύλα ἡγεμόνων ἔσαι βιηρεφῶς σιμβῆλοιο ἐσσύμεναι κατασχηθῶν.

βιηρημένος-η-ον νεώτ., ὄμν. διαρημένος, μτγ. παθ. παρακ. τοῦ διαρῶ, ὄς ἐπίβ. κερματισμένος ἀπεσοσμένος, χωριστός.

βιηρημέως ἔπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ διαίρειν, ἰδιαίτερως, χωριστά, ἔχωριστά: Μάρκ.Αἰρ. 11,16 ἐάν ἕκαστον αὐτῶν θεωρῆ βιηρημένως καὶ ὀλικῶς, Γρηγ.Νοτ.430 Ε ἐν ὄντα βιηρημένως καὶ διατρομένα συνημένως.

βιηρης-οὐς-ές (ἀραρισκῶ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀπλῶς συνδεδεμένος, κατασκευασμένος, ὄβ. ἐπὶ πλοίου βιηρης ναῦς ἢ καὶ ἀπλῶς βιηρης ὡς οὐσ. πολεμικὸν πλοῖον ἔχον δύο ὑπερκεκλιμένους σπέρας κωπῶν: 'Ἡσ. «βιηρης ναῦς. Ἄν καὶ δίκρατον καλοῦσιν » ΕΜ 274,27 « Ἀπολλῶνιος δὲ καὶ τὰς ναῦς τὰς ἔχουσας δύο ἢ τρεῖς στέγας βιηρης καὶ τριηρης λέγει »: Πολυβ.1,82 θ- πλοῖον, Κίνομ.55 ἀνεθῆν τὴν βιηρη, Δοκίμ.Ἰστ.Βυζ.ἀντ.107 Δ βιηρης πλοῖα' ἢ βιηρης οἶκος ὁ ἔχων ὑπερῶν οἶκος, ὁ διῆροςφορος ΕΜ 274,27 « βιηρης, ὁ ὑπερῶς οἶκος »

ἢ βιηρης ὑπερῶν ὁ ἀνα βροφος οἶκος γνός: Πλάτ.Κομ.112 βιηρης ὑπερῶν' ἢ ὄμ. τὸ οὐδ. βιηρης (ἐν. ὑπερῶν) ὡς οὐσ.: Πουδ.4,129 « βιηρης Ἀττικῶς, ὑπερῶν κοινῶς », 'Ἡσ. « βιηρης ὑπερῶν ἢ κῶμοξ »: Εἰρ.Φοῖν.90 μετὰ κείων μελλῶρον ἐς βιηρης ἔσχετον, Πλάτ.Ἰδ.77, βιηρης ὁ βλῖγου βιηρησὶ καταβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τίνος βιηρης.

βιηρθρωμένως ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. συνηρημένος σαφῶς, καθορῶς: Γαλλ.172,160, Ἀπρ. Μεταφ.61,3, Θεολ. Ἀριθμ.49,6 ὡςπερ βιηρθρωμένως ἔσχε τοῦ παντός προφορικῶς λόγου.

βιηρη (ἦ) νεώτ. ὄ. πρ. τοῦ διακρῶ ἢ συνέλευσις ἢ βλλ.

βιηρη γ ἐν. πρόσ. μεσ. ἐνεστ. ὑποκτατ. τοῦ δῖος βλλ.

βιηρηνας 'Ἡσ. «ἐπὶν διατεταμένον».

βιηρηκρινημένως ἔπιρρ. μτγν. κ. μον. βιηρηκρινημένως βλλ., ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, σαφῶς: Διόδ.Σ 1,93 θαυμασάσι δ' ἀν τῆς καθήκοντος τοῦς ταῦτα βιηρηκρινημένως διατάξαντας ἢ ἀνευ προῆθητον, ἀπλῶς: 1) Ἐξ.ἠγ.1,18,3 περὶ ἄν... ἐν τοῖς ἐμπροσθεν... βιηρηκρινημένως ῥηθῆσται.

βιηρη (ἦ) Φιλόν.Ἰω.κ.Ζουίδ. ἢ τὸν ἔχων διαπορθρευτικὴ δύναμις, ἡ διὰ τὴν μνήμων καὶ τοῦ ἐνδοθεν πνεύματος ἐνεργεῖται ».

βιηρημα-στος (ἦ) μτγν. μουσικὴ παραφωνία: Διον. Αλ.Λυαί.1,474,9 ὡςτε μὲδὴ τὴν ἐλαχίστην ἐν τοῖς βιηρημα βίσειν ἀνασθῆν τὴν ἀκοήν ἐβίγει | διορῶ. διασητῶσαι |.

βιηρης-οὐς-ές μτγν. ὁ ἐμπρῆλον τὴν διέλλῃ δι' ἔσπουτὸ ἡγος, ὁ μεταβόλων, διαβδόων τὸν ἔχον: Πλούτ.ἠθ.72 Ε ἢ δὲ φωνὴ πληγὴ σώματος βιηρησῶς βιηρης δὲ τὸ συμπηθεῖς οὐτῶ καὶ συμπηθεῖ' 2) ἴαν ἡπῶρος: 'Ἰω.Λυδ.Διοσ.22 δ- βρονταί.

βιηρητῶς 'Ἡσ. «ἐρτου εἰδος».

βιηρητικῶς-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἀνηκῶν, κατάλληλος πρὸς διδασκῶν τοῦ ἔχον: Πριου.Λυδ.16,6.

βιηρητικῶς ἔπιρρ. μον. ἀνηρητικῶς δυνατῶ: Ἀρεθ.εἰς ἀπ. [ἐν Θεσ.Στεφ.] φωνὴν λέγει... τῷ ἀέρι βιηρητικῶς ἀπηκωμένον.

βιηρῶ-ώλω μτγν. μον. κ. νεώτ. ἡρῶ διὰ μέσου, ἀφῆλω τὴν διέλλῃ ὁ ἡγος, μεταβόλων τὸν ἔχον πιν: Πλούτ.Τιμ.21 ἄλλ' ἡμερῶν ὀλίγων ἢ ἔλλαξ βιηρῶ τὸ μέγεθος τοῦ καταρβῶματος' 2) ὀλοκ. ἀνηκῶ: Πλούτ. Ἀρεσ.Φιλῶς.4,16,2 τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ βιηρῶν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβόλην, Θεοφωλ.Σ 1,7,6,144 Ε ἢ δὲ βῶα βιηρῶ, Σέργ. Μακρ. Ἐκκλ.Ἰστ.ἐν Σέβ.3,244 ἔξ ὄν ἡ κοινὴ βιηρῶ ἀρμῶν' 3) παθ.πορακ.μτγ βιηρημένος ὁ βιηρηχόμενος: 'Ἰω.Γενία.30 D ἀνδρεία καὶ πολυμερῆς βιηρηχόμενος, Ἀρχιμην.Γαλ.8,578 δ- ποῖσπτες.

βιηρῶ-επιρρ-ον νεώτ. ἐπὶ οἰκῶν, ὁ ἔχων δύο θαλάμους: ἢ εἰδ. ἰσπρ. βιηρῶμος ἢ βιηρῶμος ἡ τρεῖς ἀνώμολος περὶ τὴν διόπλῆσιν, ἔξωθεν μὲν ἐνφρασημένη φυσιολογικῆ, ἔσωθεν δὲ χωρισμένη, διὰ διαφραγμάτων εἰς δύο, ἢ βιηρῶς.

βιηρῶ-επιρρ-ον (ἦ)-οἶμ μτγν., νεώτ. κ. ὄμν. ἄπτ. βιηρῶ-επιρρ-ον ὁ διαρροόμενος, βιηρηχόμενος ὁ συμπητῶν δύο θαλάμους: Στραδ.2,5,22 ἐν Ἐδ-εῖνον προσαγορευόμενον πόντον, ἐστὶ δὲ τοῦδ' ἑκτος τρόπος τινῶ ὀδῶν, Αἰον.Περ.156 ἐκ τοῦδ' ἄν καὶ πόντον ἴδῶς βιηρῶ-επιρρ-ον ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ' 2) ἐπὶ χερσονήσῳ, ἀκραιτέρῳ, πόλεως κττ., ὁ ἐπὶ δύο θαλάσσοις κειμένος, ὁ βρεχόμενος ὑπὸ δύο θαλάσσοις: ΚΔ Πράξ.27 Α βιηρησάντες δὲ εἰς τὸπον βιηρῶ-επιρρ-ον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν- Αἰον Χρ.5,9, Πολιου.Ἰγν.Ἀδ.5,39 καὶ μόνο σὰν ἀνώνυμῶς, ἢ τῆ χώρα τὴν βιηρῶ-επιρρ-ον.

βιηρῶ-επιρρ-ον ἢ βιηρῶ-επιρρ-ον, πῆθ. ὁ τρεφόμενος ἐὰν δύο εἰδῶν θαλάμω, βιηρῶ-επιρρ-ον, ὁ βιηρῶ-επιρρ-ον τρεφόμενος: Ἀριστλ.Ζ 616 β,27 σιγαλῶς... ἐστὶ γὰρ βιηρῶ-επιρρ-ον.

βιηρῶ (ἦ) μτγν. μον. κ. νεώτ. τὸ προσθεῖναι τὴν ὑπαρξῆν δύο θεῶν, ἢ λατρεῖα δύο θεῶν, ἀντιβ. μο-

νοθεία, νεώτ κ. μονοθεϊσμός, παράλλ. πολυθεία, νεώτ. κ. πολυθεϊσμός Γρηγ.Ναζ.2,148 C, Νικήφ. Γρηγορ.έν Μί 19,579 τό τής διθείας και πολυθείας έγκλημα. || είδ νεώτ. ή θρησκευτική δοξασία ή δεχόμενη δύο άρχους τών όντων, θρώσας ή παρολλήλως ή κατ'έναντίωσιν κυριότητα τών θρησκευτικών τούτων πίστειών ή παριστάσει βλλ.

Διαιώνθραξ-αιος (ό) νεώτ. χημ. ύγρον λιαν πτητικό, άερου, δύσοσμου, ά. θειοαίχας άνθραξ ή άνθρακοδισουλφίδιου.

Διαιεάλυνον (τό) νεώτ χημ. όργανική ένωση παρουσίαζόμενη εις τρείς θέσει Ισομερείς μορφάς.

Διαιεϊένιον (τό) νεώτ χημ. όργανική ένωση παρουσίαζουμένη κατά την θέρμανσιν του θειοδιγλυκολικού όξέος μετά διπλασίας κατά βάρος ποσότητος πενταχλωριούχου φωσφορου.

Διαιενοδιυλενολυκόλη (ή) νεώτ. χημ. διθειόλη λουθιανόμενη δι' επιδράσεως όξίνου θειοανατρίου επί αθιυλενοθραμιδίου, ύγρον ελαιώδες.

Διαιεοδιαλυλαμιναι (αι) νεώτ χημ. χημική όργανική ένωση έξ ύγρον κηρίνων και διαπεραστικής όσμης, άποσυνθιθεμένων κατά την άπόσταξιν.

Διαιεοκαρβαμιδικόν όξύ (τό) νεώτ. όργανικόν όξύ έν φασφίζομενον εις δύο ταυτομερείς τύπους και σχηματίζον έξ άμφοτέρων σταθερά παράγωγα.

Διαιεονικόν όξύ (τό) νεώτ. χημ. άνόργανον όξύ άνγναστον έν έλευθέρη κατάσταση.

Διαιεισπός (ό) νεώτ. διθεία βλ

Διαιεϊτής (ό) μτη. (ό) παραδεχόμενος δύο θεούς : Γρηγ.Ναζ.2,148 C έν Μί.

Διαιεϊδες όξύ (τό) νεώτ. χημ. άνόργανον όξύ, ά. ύπεροξειδες κ. θειοειδικόν όξύ.

Διαιερμία (ή) νεώτ. φυσ. κατάστασις δύο σωμάτων ών τό μόν έν άμύθερμον, ήτοι έχον παντού την αύτην θερμοκρασίαν, τό δ' έτέρμον δυνατόν τήν διακριθί εις δύο άνόθερμα τέμματα διαφερτικῆς θερμοκρασίας.

Διαιετος-ον δίστομος, άφίστομος, δικηπος : Αισχ.Πρ.863 Διηκταν. Βάφσα Ζηρας.

Διαιετρος-ον επί λαού ή χώρας, ό έχων δύο θρόνους, ήτοι ύπό δύο ήγεμόνων άρχόμενος : Αισχ. Αγ.109 Αχαιών Διθρονον κρότος.

Διαιετρος-ος-ου μτη. επί ήχου, ό διπλοών ήχον εκπέμπων : Νών.Δ 47,26 Διθροών άρμονιην επιδήμιος Ιαχε Βάκχιε, αút.1,40 Διθροον αλόον.

Διαιθμία (ή) άσυμφωνία, διχώνια : Ηα.ΕΜ 275,5 : Εύστ.936,36 όμοιον. τῆ παρα τοίς παλαιοίς Διθμμία, ό έστι Διχασααία.

Διαιθμος-ον μτη. * ό εις διαφωνίαν πρός τινα εδρισκόμενος, άσύμφωνος, διχωνώμων : ΠΔ Παροιμ. 26,20 όπου δε ούκ έστι Διθμος ηαυχάει μήχη.

Διαιθρα (τό) νεώτ. ζωολ ζώα του άθροίσματος τών όστρακοδέρμων.

Διαιθραμβικός-ή-όν κ. νεώτ. ό άνήλικη ή αναφερόμενος εις τό παιητικόν είδος Διθραμβόν, ό κατάλληλος εις Διθραμβόν : Διον. Αλ.Θουκ.29 παιητικής μάλλον δε Διθραμβικής ασκευρίας. || τό Διθραμβικά (Διθραμβικά ποιήματα : Αριστλ.Ποιητ.1447 b, 26 ώσπερ ή τε τών Διθραμβικών ποιησις και ή τών νόμων.

Διαιθραμβικός έπίρρομ.κ.νεώτ. κατά την Διθραμβικην ποίησιν, δια Διθραμβικόν Δημητρω.Ρητ.9f.

Διαιθραμβίος (ό) έπίρρ. όνομα μινός έν Γώνωσι.

Διαιθραμβιστής (ό) μτη. Διθραμβοποιός βλλ. : Γρηγ.Νύστα.2,332 Α αútας γάρ χρήσμοι τοϋ Διθραμβιστοϋ τας όμοιοληκτικας φωνάς.

Διαιθραμβογενής (ό) μτη. ποι. έπίθ. του θεοϋ Διωνύσου : ΑΠ 9,324

Διαιθραμβογράφος (ό) μν. (ό) γράφων Διθραμβους : Τζέτζ.Χιλ 10,839.

Διαιθραμβογραφή-έω μν. γράφω Διθραμβους : Εύστ.1553 π. Οησ.Στεφ. έν λ.

Διθραμβοδιδάσκωλος (ό) ποιητής Διθραμβων, άσκών τών ίδιων αύτοϋ χορόν εις παράστασιν τών ποιημάτων του τούτου : Αριστ.Επ.828 φυλάς δϋ' ή τρείς Διθραμβοδιδασκάλων.

Διθραμβοποιητική (ή) ή τέχνη ποιείν Διθραμβους, του συνθέτειν Διθραμβικά ποιήματα : Αριστ.Ποιητ.1447 a, 14 έτι δε κομωδία και ή Διθραμβοποιητική και τῆς αλλητικής ή Πλαστ.

Διθραμβοποιία (ή) νεώτ. τό γράφειν, συνθέτειν, Διθραμβικά ποιήματα, Διθραμβοποιητική.

Διθραμβοποιός (ό) ό ποιητής Διθραμβών : Αριστ.Ρητ 1413 b, 14 και Λικύμωνος τών Διθραμβοποιών, Διόδ Σ 15,6, Πλουτ Η8,952 F, Αθην β,341 Α περι δε Φιλοξένου του Κυθηρίου Διθραμβοποιού.

Διθραμβος (ό) (αι) έν. παρό Πινώ Διθραμβ(α) είδος ένδοξοιαστικού ποιήματος όδομενου κυρίως πρός τῆν τῶν Διονύσου, έπίστα και τό Απάλλωνος. έν χροσει γένομενον κατ'άρχαίς υπό τών Δωριέων λυρικόν ποιητόν, μετά ταύτα δε και υπό τών Αττικών Αργιλ.77 (η Αθην 14,628 Α) Διωνύσου άνακτος καλόν έξάρτα μέλος οίδα Διθραμβόν, Πιν.Ο 13,19 τά Δαιμόνιο πόθειν έξέφραον σϋν βοηλάτα χάριτες Διθραμβϋ, Ηρ.1,23 Αριονα τών Μηθωνιολον και Διθραμβων πρώτον Διθραμβών τών ημεϊς τῶν ποισασνά τε. . και διδάξαντα έν Κορινθϋ, Πλάτ.Νομ.700 Β και άλλο (ήδη είδος) Διωνύσου γένεσις, οίμας, Διθραμβος λεγόμενος, Αριστλ.Ποιητ.1342 b, 7 ό Διθραμβος όρολογουμένωσ είναι Δακετ Φράγιον 2] μτη. πάν κομωδίες ύφως λόγου, ό υπερβολικός και άπορολογικός έπαιος : Αριστϋ.Όρν.1388 τών Διθραμβών γάρ τό λαμπρό γίνεται άερία και ακενεία, Πλάτ.Φαιδρ.238 D τό νϋν γάρ ούκέτι πόρω Διθραμβων φθέγγομαι, Διον. Αλ.Δημ.7,970,] φόφοι ταϋτ' είσι και Διθραμβοι κόμποιον όνομάτων παλόν, νοθν δ' όλίγων έχοντες 3] όνομα του Βάκχου : Εϋρ.Βάκχ.526 Ιθ, Διθραμβϋ, έμϋν άρενα τάνδε βαθι νήδϋν αναφαίνω σε τόδ' ή Βάκχιε 4] έν έπιθετ. χρ. : Έπίρρ. Αργων Διωνυσόδωρος Εκάκρου τέχνης πάσης με κδός κομωικής τραγικής χορών τών Δειθραμβων τριποδο θικ Ασκληπιϋ (τριποδα άνέθηκεν έν' έμο καιρία νίκης εις Διθραμβόν), Εύάργ.Ιστ.Εκκλ.1,1,268 C οϋ (Διός) τό Διθραμβόν κύμα άνθρογγυνον γένόμενον, εκπατερον ένύθεριε φσιον.

Διθραμβοχώρα (ή) μτη. ή Διθραμβους χώρας, σπιχογρούσος, δ. έρμ. κωϊόν Διθραμβους : πβ.Θεοδωριδ.έν ΑΠ 13,21 Α Μώσα δ' αútϋν. . κενά τε κλαγγάν κέπια ακυβιστρια Διθραμβοχώρα.

Διθραμβέ-έω όδω Διθραμβόν : Φιλολ.21 (η. Αθην.14,628 Α) οί παλαιοί σπένθοντες ούκ άσι Διθραμβοδου.

Διθραμβέδης-ους-ες κ. νεώτ. ό όμοιος πρός Διθραμβον, Διθραμβικός, κομωδικός, κομποροήμων, μεγαλόλογος : Πλάτ.Κρατ.409 f. Διθραμβώδες γε τούτο τούνομα, Διον. Αλ.Δημ.29 Διθραμβώδη όνόματα και φορτικα, - λόγιοι Διθραμβώδεις.

Διθραμβώδης έπίρρ. σγλό. πομπωδός, άλαζωνικός : Σχλό.Πινώ.Π 6,10 (κ. 12,45).

Διθριτή (ό) σγλό. ό έχων δύο θύρας, δύο εκότερωθεν έξόδους : Σχλό. Απολλ.Ρ 4,1131 τϋ άντρϋν. . ό καλείται Διθριτή, δια τό δύο θύρας έχειν.

Διθροκαρις-ός (ή) νεώτ. γένος ρινκαριδών ζώων, άπονταντων μ. έν άπολιθώσει.

Διθρονον (ό) νεώτ. βοταν. κ. Διθρονος (ή) γένος φυτών τῆς οικογεν. τών ακιασθάνϋν.

Διθροος-ον κ. μν. κ. νεώτ. ό έχων δύο θύρας, Διθροτος : Πλουτ.Νομ.20 έστι δε αútϋ (του Ιαρον) και νεώσ έν Ρόμϋ Διθροος || ό έχων δύο στόμια ή στόματα : Κορνουτ.Φύσ.Θε.30. 2] επί μαλακίων όστρακοδέρμων, ό έχων δύο βαλβίδες : Αριστλ.Στ 528 a, 12 έλεγ δε Διθρα τα Δυσιν ό-

στράκιος περιχόμενος 3) επί φυτών καθαρ-
 -ός, ὁ ἔχων δύο φλοιούς, δύο κελύφη, διπλου-
 -δος: Ἀριστ.ΖΓ'752 α.12 τὸ διθυρον τῶν κυμάτων,
 Θεόφρ.Φ18,22 τὰ δὲ δὴ χέρισμα φανερώς πάντα
 διθυρα καὶ συνέστα' || νεώτ. βοταν. ὡς οὐα.
 τὸ θηλ. -ος κ. τὸ οὐδ. διθυρον βλ. 4) Ἐπιγρ.
 τὸ οὐδ. ὡς οὐα. θύρα διπλή, διπλόφυλλη' || μιν.
 ἐπὶ εἰκόνων ἐπὶ ὕλου ἢ μετάλλου, ἢ εἰς δύο δι-
 -πλουμένη, τὸ διτύχου βλ. : Μικ. Ἀτταλ.ἐν Σάθ.
 1,47 λαμὴν διθυρον, ἔχουσαι αἱ θύραι ἑσῶθεν
 μὲν τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκων... ἔξωθεν τοὺς ἀ-
 -γίους μάρτυρας Γεώργιον, Ἀκινδύνον' || ὄμ.
 ἐπὶ χάρτου, κ. γεν. ἐπὶ φύλλων γραπτῶν, ὁ εἰς δύο
 διπλωθεὶς, ἢ ὁ ἐκ δύο συναπταμένων φύλλων
 συνήθ. ἐν φρ. γραμματεῖον ἢ γραμματεῖον δ-
 -Πλουδ.4,Β Ἐπὶ Ἡρόδοτος μὲν δελτίον διτύχου, οἱ
 δὲ Ἀττικαὶ γραμματεῖον διθυρον: Λοκκ.Νέπρ.9
 δελτῶδες ἑλεφαντίνους καὶ διθύρους 5) μτχ.
 διθυρα (τά) ὡς οὐα. θρόνος, ἔδρα, θεωρικὸν τριῆς,
 ἔχον ὑπὸ τὸ κέθισμα χῶρον (ποδοῖον) ὑπὸ διπλοῦ
 ὑμυδίου θεωρικῶ φερασμένον: Πολιάδ.27,16 εἰ μὴ
 κατέφυγον ὑπὸ τὰ διθυρα τῶν Ῥωμαίων.
διθυρον (τό) μτχ. διπλοῦς θύρας: ΑΠ6,72 τὰ
 στήματα καὶ τὸ διθυρον τοῦτο τὸ λογιζτόν.
διθά (θία) πομφυλ. τ. τῆς προφ. διὰ βλλ.: Ἐπιγρ.
 διζακεραμῆνας (ζακερημῆνας).
διθαμία (τό) μτχ. διπλοῦς ἱαμβοῦς οὐζύρια δύο
 ἱαμβικῶν ποδῶν: Ἡρασιτ.33, Ἀρσειδ.Κ1,22.
διθηναι ἐπὶ ἀπαφφ. τοῦ διόδοι, ἀπὶ διεδόνα
 βλ. διεδόν, διθῆναι, ἀπαφφ. τοῦ ἀαρ. β' διθῆναι βλ.
διθῆρος -ον μτχ. ὁ ὑπὸ ἰσθμῶτος περιρροῦμενος,
 κἀθῆρος: Γαλλ.19,3.
διθῆρῶ-ῶ ἀφῆρῶ, ἰθῆρῶ πολὺ: Ἡσ. κηλεῖν
 ἀναφέρεσθαι. καὶ διθῆρῶ' || κ. παθ.: Ἰνπ.
 Τόν. Ἀνθρ.27, Γαλλ.8,644 τοῦ κατασφίφαστος εἰς
 τὰ φλεγμαίνοντα μόρια μῆκος διθῆρῶται τὸ
 λεπτότερον.
διθῆρσις-ως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ διθῆρῶ
 βλ. : Ἰω. Ἀκτ.Ν.Κομμον. Ἀθῆνα.ἐνλ. || νεώτ.
 διδοὺς ἴσχυρ διὰ τῶν πορρωδῶν τοικωμάτων αἰ-
 -ματώδες τινος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀλοιοῦ ἐμφα-
 -νίζεται ὑπὸ μορφῆν σταγονιδίου, ἰθῆρσις || εἰθ
 νεώτ. ἱατρ. ἔχγουσι ἡ διθῆρσις ὀργανικοῦ ὄγρου,
 προκαλούμενη μηχανικῶς ἐξ ἐσωτερικῆς πίεσεως
διθῆων μτχ. ἐνεργ. ἀαρ. β' τοῦ διῆρῶ βλ.
διθῆνας ἐνεστ. ἀπαφφ. τοῦ διθῆμι βλ. 2) ἐνεστ.
 ἀπαφφ. τοῦ διθῆμι βλ.
διθῆμι (διά-θημι) Ἡσ. γ' ἐν βλλ. διθῆσαι, ἐπ.
 μτχ. παρσκ. διαθίμενος ριπῶ τὸ διὰ μέσου, δια-
 -περῶ, περῶ διὰ μέσου: Ὁδ.177 διὰ δ' ἤ-
 -κε σιδήρου (ὀστάσι), Εὐρ.Φοιν.1092 μελάνθητον
 ἕξιος λαμῶν διθῆκε τῆδε γρ. σωτήριον, Πλαδ.
 Ἠθ.598 Β ἕξιστον διθῆκε τῶν πλεωρῶν, Πάπ. Δίεσ
 στυπτηριαν ἔδουε' || μτ. διθῆλις αἰτ.: Εὐρ.
 Φοιν.1398 στέφανα Πολυνομήνους βίε διθῆκε λόγ-
 -ων 2) ἀφήμι τὸ νὰ διέλθῃ, ἐπιτρέψω τὴν διό-
 -σιν: Δεμ. Ἀν.3,223 εἰ δὲ μὴδ' ὀνομαῖο διθῆσαι-
 -σιν. Δημ.299, Πολυδ.22,23/26,2 μὴ διθέναι βασιλῆα,
 διὰ τῆς αὐτῶν χάρας κ. μέσ. διέρχουσι διὰ μέ-
 -σου: Ἀριστ.Θαμ.835 b.2 || διθῆμι τὸ τοῦ στό-
 -ματος ἐνεργ. ἐκδόλω ἐκ τοῦ στόματος λέγω,
 ἀναφέρω' Σοφ.ΟΚ963 γάμουσι καὶ συμφορῶς
 τοῦ σὸβ διθῆκος στόματος 3) διαλῶ, ἀπο-
 -λῶ: Ξεν.Ελλ.2,4,39 τοῖσιν δὲ περὸνθέντων Παι-
 -σωνίας μὲν διθῆκε τὸ στρατεύμα' 4) ἐνδῆρην
 μολοκῶν, διαλῶ: Ἰνπ.Διαστ.21 ἡ ὡς ἐν πῆσι τις
 διέντα καὶ ἀναθῆσαντα, Ἀριστ.Ζ1583 α.24 διέν-
 -τες ἄσαι' || ὄμ. σμ. τὸ μέσ. Ἀριστ.Πλ.720
 α1' ἐπεὶ διέμενος Σφητῆν' 5) ἐπὶ ἐκαστέρω-
 -κτων ἢ ἀρχαλοῦτων, τὸ παθ. -μαι ἀπολόμα, ἀεὶ-
 -περῶσαι: Πλουτ. Δημητρ 39 διαιμένας, Ἰωσ. Α115,10,3,
 Πάπ. διέσται με εἰ τῆς φυλακῆς 6) ἀναφ.

πρὸς συνεσφηνμένους ὀδόντας, ἀνοήτω, ζεσφίγγω:
 Διόδ.Σ10,17.
διθυνητήρ-ήρ(ος) μτχ. διευθυντήρ βλ.: Μαν.
 4,40 πολλῶν τε διθυνητήρας ἀέθλων.
διθυνητής Ἡσ. «διοικητής, Ἰουνης».
διθύνω μτχ. κ. μου. ἐπὶ πλοίοις ἢ πλοῦ, ἰθύνω,
 κυβερνῶ διὰ ηθολογίας ἀέθλων: ΑΠ9,107 διθύνω
 ἀτραπον εὐλοήην, Θεμιστ.Λόγ.4,50 Β κυβερνή-
 -των διθύνοντων τὸν πλοῦν καὶ τὸ σκάφος' || μου.
 γεν. διευθύνω: Μικ. Ἀτταλ. ἐν Σάθ.145 πάντα φη-
 -τῶν καὶ διθύνων ὅσα τε ἐν κόσμῳ καὶ ὅσα
 ὑπερκόσμια' || ἐπὶ τῆς χειρῶς, κατευθύνω, ἐκτελεῶ:
 Ἄν.Κοικ.4,120 ὁ ἀτοκοκράτηρ διθύνων τὴν χει-
 -ρα παῖσι τοῦτον διὰ τοῦ δόρατος.
δικαδία Ἡσ. «ἐπὶ ἐμοῖων καὶ ἀπορρολάκτων».
δικαμάζω ἄγραφα τὸ ἐντέλες, κατασφῆρα: Θεόφρ.
 ΦΑ1τ.3,43 δικμαζομένης τῆς γῆς.
δικαμάς ὡσεὶ ἐν τῷ ἀνέμῳ, λιχνίζω, λιχνίζω:
 Θεόφρ.Φ Α1τ.4,129 ἐάν δικμαζῶται.
δικνοῦμαι-ταμαι, μέλλ. δικίμαι, ἀαρ. δικόμην,
 ἀπαθ. πορεύομαι διὰ μέσου, διέρχομαι, περῶ διὰ
 μέσου ἀπὸ τοῦ διῆς ἀκροῦ εἰς τὸ ἄλλο, εἰσδῶν:
 Τηλ.Λοκρ.101 Α φωνῶ δ' ἐπι με πλῆθες ἐν ἀερί
 δικνοῦμαι ποτὶ τὰν φυγὰν δ' ὠτων, Θεόφρ.
 ΦΑ1τ.3,204 ἐπ' ὅσον δικνοῦται τὸ δῆμα' 2) ὄμ.
 μτφ. ἀναφ. πρὸς φυγ. πᾶσι ὑφίσταται, ἰουμένη
 μέχρι τέλους: Ἀπολ.Ρ'2411 ἦδῃ μὲν τὸ δικῆκο πέ-
 -ρατ' ἀέθλων ναυπηλῆς 3) ὄμ. μτφ. φθῶν μέρ-
 -χι πνός, ἐκπνοῦμαι: διτῶ δ' ἡ δόξα μέρη τοῦ
 Περσῶν βασιλέως ἰερόσθεν ἢ φημ.1,1, ἰδιον
 Χρ.1,389 (αἰσθησις) ὁμοῦσι καὶ μέρη τῶν θη-
 -ρων δικνοῦσιν τὰν ἀρῶν καὶ ἀλῶν' 4) ἐ-
 -πιπηγῆσι διὰ τῶν βελήτων. Θεσκ.7,79 δικνοῦ-
 -ται γὰρ ἄσθον οἱ ἀνωθεν ἰεκόσθων καλύτερα' 5)
 μτθ. διέρχουσι ἢ ἐν τῷ λόγῳ, διεξέρχουσι, διη-
 -γούμαι, ἐκτέθω: Ἰλ.δ1 ἐξέλιπε καὶ πάντα διθῆ-
 -μαι' 6) ἐπὶ χρόνον, παρεμπιπτόν: Ἀργ.4,1 διε-
 -τοῦς χρόνου δικνοῦμενον' ηἰρηστ. διξίξ.
δικητικός-ή-δον διαπεραστικός: Ἀριστ.Πρ.
 11,58,905,13 οὐ... τὰν διηκτικῶν, δικητικῶν, ὅτι
 μὴ καὶ οἱ πόροι ὡσιν ἀμύθητοντες τὸ διόντι.
διμηδοδικαρθονικόν ὄδῦ (τό) νεώτ. χημ. κ.
 αἰῶ.καρβονικόν ὄδῦ βλ.
διηδῶλιον (τό) νεώτ. χημ. χημικὴ ὀργανικὴ ἑνω-
 -σις λαμβανόμενη διὰ θερμῶσεως τοῦ ὀξυδαλο-ο-τα-
 -λουθιδίου μετ' ἀμυλικῶ ναιτρίου.
διήξω-ως (ἡ) (δικνοῦμαι) μτχ. τὸ δικνεῖσθαι,
 διέρχεσθαι, διεισδύειν: Πρωκλ.Τημ.288 D δ- δὶ ἄλ-
 -λῶν' || ἢ διεισδύειν τῶν αἰσθησῶν ἐν τῷ
 συνδῶσει: Πρῆσκ.Λυδ.14,22 2) διηγεῖσθαι,
 δικνεῖσθαι βλ.5) Πρωκλ.Ἀλκ.2,215 C πᾶσι αἱ
 ἰδέαι ἐν εἰσι καὶ τὸ αὐτὸ τῶν ποιοῦσι τὸ διήξει.
διήσ-ον κ. μου. ὁ ἐκ τοῦ διῆς, ὁ ἀνήκων εἰς
 τὸν Δία: Πλάτ.Φαίδρ.252 Β οἱ μὲν δὴ σὸν ἀδῶς
 διῆν (δ, γρ. δῖον) τίνα εἶναι ἔπρωσι τὴν φυγὴν
 τὸν ὄρ' αὐτῶν ἐρώμενον, Εὐστ.1528,37 βέλῃ διῆ.
διηπετής-ος-ές κ. διηπητής ὁ πεσὼν ἐκ τοῦ
 διῆς, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἀπὸ τοῦ διῆς, τοῦ οὐ-
 -ρανοῦ προερχόμενος, οὐρανοκατέβητος, ὁ ἔχων
 τραπεζὴν ροφῆ, ἐπὶ ποταμῶν ἢ ρυάκων ἔξοχῶ-
 -μένον ὑπὸ τῆς βροχῆς: Ἰλ.Π174 υἱὸς Σαρκελάο
 διηπετὸς ποταμοῦ, Ἠσιοδ.ὄδ.217,Εὐρ. γ'φ.π.ἀ.
 513,31 νάματ' ὄδ' διηπετ' (οὐχ) πένοτα, σάοισμα,
 Πλουτ.Μάρ.21 τὴν γῆν καθαροῦ καὶ διηπετῶν
 ἀγνίζοντος ὄδασ (ἐπὶ τῶν βροχῶν ὑδάτων)
 || κ. ἐπὶ τῶν ἀνέμων: Νόνω.Δ.5,220 διηπετῶν
 ἀνέμων ζωαρκῆσαν ὄμαρας 2) ὁ εἰς σπηχὴ
 ἀνῶν τελῶν: Ἰνπ.Γικ.124 3) διηπετὸς οἰνωῖ
 οἱ πρὸς τὸν οὐρανὸν πετώντες ἰμβ.1: Ἰων. Ἀρ.4
 4) βίος, λομπρός, ἀπαρσπρόντος: Ἐπι.100,9
 δ- χαλκός, Εὐρ.Βακ.1267 λομπρότερος ἢ ἠρην καὶ
 διηπετάτερος.

βιολέττα |η| κ. βιολία κ. βιόλεια βλ.λ.

βιολιώδης-ους-ες συνρη. βιολιώδης βλ.λ.

βιολιόχοι |μον. βιολιεύς βλ.λ.: 'Ανν.Κορν.13,384Α

ώστε Ιηθότας άνδρας. βιολιόχοι ασφαλώς

βιολιόχοι |η| Σουΐδ.κ.ΕΜ 274,55 τὸ διέρχεσθαι

τὴν ἐπιπνον.

βιολιούσις-ως(η) μγν. ἡ ἐφόρμησις, ἐπέλασις

διὰ μέσου τῶν ἐπιπνυμένων ζώων: 'Ασκληπιδό.Τοκτ.7,3.

βιολιόω μγν. διέρχομαι ἐπιπνος: Διόδ.Σ 19,30

'Αντίγονος βιολιεύσας μέρι τινα τῶν ἰππῶν ἐνέ-

δαλεν, Δίων Κ 59,17 διὰ δὲ τῆς θαλάσσης τρόπον

τινά βιολιεύσαι ἐπέθυμσεν, Μηναι7,20 'Εσπερ. ἀρ-

ματι δέ.. τὸν οὐρανὸν βιολιεύει' || διασχίζω:

Πορφ.Χριστιαν.69 β- τὴν ὠκεῖον διζώνην ἐν κύ-

κλίῳ 2) μτφ. ποραμείδωμα, παρατρέχω, παρα-

πέλω: 'Κυρίλλ. Ἀλεξείδ. τ'ὼδ 12,1006 τὸ μὴ βιολι-

εύειν ἐάν τὴν τῆ θεοπευστῶ γραφῆ θεωρή-

ματα, πολλῶν ἂν ἦντ ἐνέκτι τὴν ὄνησιν' || ἐπι

χρόνου, παρερχομαι, φεύγω: Πορφ.Χριστιαν.60.

βιολιτμαί, παρατ. βιολιτμή |Ίώδ.Π1 3,7,20, διέρ-

χόμενοι πετῶν: 'Αριστ.Θουμ 839 α,23, Πλάτ' Η8,

665 Β ἀνθρώπου δὲ καθεύδοντες διατρέμενος,

Λοκκ.Ἐρωτ.6 κατ' οὐδὲν οἶμαι βέλους ἐλάττονι

βόλιθῳ διπτάμεθα' || κ. μτφ. ἐπι φήρης, διαδιδο-

μαι: 'Ηρωδιαν.Ίστ.287 ὡς γὰρ βιολιτμένη ἡ

φήμη πάντα ἐπὶλθεν ἐβην.

βισβίαι |τό| νεώτ. τὸ διὰ τὸν διήπλου ἰσμοῦ

καταβαλλόμενα τέλη, διασβία.

βισβίω μγν. μέλλ. βισβίωμαι ἀναφ. πρὸς

πλοία, ἐλίκω, σύρω, διαβιδάω διὰ τοῦ ἰσμοῦ,

διαπερῶ πέραν τοῦ ἰσμοῦ: Πολύδ.4,197 βισβί-

σαντα τοὺς λέμβους ἐπιτέθειβαί.

βισβίος-ον μγν. ὁ ὑπὸ ἰσμοῦ διαχωριζόμε-

νος: Χρυσ.Σιδ.5,547 καὶ τμηθεὶ τὸ βισβίον ὕδωρ.

βισβιό |τό| νεώτ. φ.λος. δ γρ. τοῦ βισβίος βλ.λ.

βισβίται μέσ. τοῦ βισβίτη βλ.λ.

βισβίται μγν. τ. τοῦ βισβίτη βλ.λ.: Διόδ.Σ 19,46

ἐπέτηλσαν ὡς βισβιότασι τὴν.. φιλίαν.

βισβίτη κ. νεώτ. μέλλ. βισβιτήσω, ἀόρ. βισβιτήσῃ,

τοῦ βισβίται, ἀόρ. βισβιτήν, μτφ. παθ. παροκ.

βισβιτάωσα-ώς κ. βισβιτήωσα-ώς τήμηι τι

μικρὸν ἄλλου, τοποθετῶ χωριστᾶ, παρατίσσω

χωριστᾶ, διαχωρίζω, διαπρῶ: 'Θουκ.4,74 βισβι-

τήσαντες τοὺς λόχους ἐξελέξαντο. ἄνδρας ὡς

ἐκείταν. 'Ηρ,9,2 πέμπων δὲ [χρήματα] τὴν Ἐλ-

λάδα βισβιτήσεις (βᾶ διαίρεσις εἰς φασίαις),

'Αριστ.Σφ.4) τὸν δῆμον ἡμῶν βούλειται βισβι-

ταί, Διον. Ἀλ.Ρωμ,9,17 βισβιτάει πένητας ἀπὸ

τῶν εὐπόρων 2) συχότερον ἐν τῷ παθ. τ. μετ'

ἄορ. β- βισβιτήν, παροκ. βισβιτήκ κ. ὑπερσυντ.

βισβιτήκ κ. βισβιτήκειν ἴσασιν χωρὶς στέκω χω-

ριστᾶ ἀποχωρῶμενοι, διαχωρίζομαι, διαπρῶμαι:

'Η, 12,718 ὁ δὲ βισβιτάσας καὶ εἶλεν ἀπῆλθ. 'Ηρ,

7,129 τὸ βισβιτάει ὑπὸ σεισμοῦ τοῦ θεοῦ τοῦτοῦ

ἔργα εἶναι, Σοφ.ΟΚ 1562 βισβιτὰν γῆς ἀλυπητὸν

βάθρον, Χρυσ.Στιχ.2,124 βισβιτάει [ἀντιβ] ἠλωμέ-

ναι' || οὐμ. σμ. κ. μέσ. ἀνοξ. κατὰ παρ.τ.: 'Η,

Ν129 γηθουσὴν δὲ θαλάσσο βισβιτάσῃ' || κ.

ἐπι χρόν.: Ἐσσηρ. βισβιτάσας ἔτους μετὰ τοῦ ἔργου

ἑνὸς ἔτους 3) οὐμ. παρ. ἴσασιν ἔχω, τὸ σκέλη

ἀνοκτᾶ: Λοκκ.Ἐρωτ.7 ἐπι ἄκρον βισβιτάται [3 γὰρ

δ- ἴσασται] τῶν πεδῶν. 4) οὐμ. παθ. κ. νεώτ.

βισβιτῶν, βιολιόω: Β. Α. ξέ οὐ δὴ τὰ πρώτα

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

βισβιτῶν ἐρίσταν, τὸν 15 καὶ τὸ ἄλλο

Διαχώρισις-κως (ή) μτν. διαβεβαιώσις, διαχωρισμός βλ.λ. : Έπιμ.Φυσ.28.

Διαχωρισμός (ο) νεώτ. το διαχωρίζεσθαι, ή επίμωρος γνώμη, διαβεβαιώσις, πρόφασις.

Διαχώριον μτν. κρατώ, άρχω έντελώς κοβ' όλοκληρίον : Φιλ.2.627 [π. Εύα. Εύαγγ. Προν.356 D] όμωσ δέ διαχώριοντις, και όπλα έν χερσίν έχοντις.

Διαχω διέχω βλ.λ. : Θεόφρ.Φί.3,1,3 διαχωσάων τών συζυγιών (κωδ. διεχουσών).

Διασητήρια (τά) Έπιγρ. έορτή άγομένη έν Αθήναις πρός τμήν του Διός Σωτήρος.

Διαιτικός-ή-όν (δ)ειμι) διαπεραστικός, διαειδυτικός : Αριστλ.Πρ.905 β,13 ού γάρ άπαν τού μανότερον διαικώτερον (δ.γρ. δικηκώτερον).

Διαιτρεφής-ούς-ές διαιτρεφής βλ.λ.

Διαιφίλιος-ον (ο) αγαπητός εις τών Δία : Ή.Α.74 κέλευαι με, διαιφίλιε, μυθήσασθαι μώνιν Απάλλωνος.

Διαιχμώ μτν. ανήχων κοβ' όλην τήν έκταση, ανωζητώ τί επιμελώσ ός κώμα τά ίχνη : Πολυδ.4.68,3 άπολελοιπέτε τάς τάξεις και διαιχμώοντες περί τάς προνομίαις. Όππ.Αλ.3,37 ήμμεσ διαιχμώομαι δοχλήν πόρον.

Διαιχμώ μον. διαιχμώσ βλ.λ. : Πρόδρ.Γαλ.34 ήμμάς διαιχμεί λυγικόν βλέπουσά τε.

Διαδικακευλιον (τό) νεώτ. χημ. κημική τις όργανική ένωσησ δύοσσμος, Μον.δηλητηρώδης.

Διαδιοδικακευλιον (τό) νεώτ. έκρηκτική τις όργανική ένωσησ.

Διαδιομεθάνιον (τό) νεώτ. χημ. όργανικόν ύγρόν, διαλογονοπαράγωμον του μεθανίου.

Διαδιοφθόριον (τό) νεώτ. χημική όργανική ένωσησ, λαμβανόμενή εκ διαωξιδώλησιου και ιωδίου.

Διαδιοφθόν (ό) (τό) νεώτ. χημ. χημική όργανική ένωσησ, άλογονοπαράγωγον του όξειου όξειός.

Δικα (ή) δωρ. τ. του δικη βλ.λ.

Δικα (τό) νεώτ. χημ. φυτικόν λίπος λαμβανόμενον εκ τών σπερμάτων του φυτού Ιρβήγισ βλ.λ.

Δικαδδασθαι Έπιγρ.κρητ. άντι δικάζεσθαι : Έπιγρ. δικαδδέν, δικαδδένω, δικαζέτω, δικάζαι, δικαζέτω, δικαζόντωσ Έπιγρ. κρητικοί τ. χρόνιω του δικαζώ βλ.λ.

Δικαδδία (ή) Έπιγρ. δοχείον χωραύν δύο κάδωσ.

Δικαδο(-μωσ) Έπιγρ. μτν. ένεστ. άντι δικαζόουσι.

Δικαζήτω Έπιγρ. άρσάφ. γ. γ' έν. τής ύποσαστ. του δικαζομαι, δικαζέτω, βλ. δικαζώ.

Δικαζόντωσσι Έπιγρ. σιολική δωτ. πληθ. τής μτν. ένεστ. του δικαζώ βλ.λ.

Δικαζώ κ. μον. κ. δημ., μέλλ. δικάσω, ιων. δικώ, δωρ. δικαζώ, άπαφρ. δικάν, άόφρ. εδίκασα, έι. δικασα κ. δικασα κ. δημ. (έβδίκασα, παρον. δεδίκασα, παρ. κ. παθ. δικαζομαι, μέτ. άόφρ. εδίκασμαι, παρ. κ. δεδίκασμαι, παρ. κ. μέλλ. δικασθήσομαι, δεδίκασμαι, παρ. κ. δεδίκασμαι, μτν. δεδικασμένωσ, δημ. δικασμένοιωσ, ύπερσποντ. εδεδίκαστω κληωσ τινά ή τι, άποφασίζω περί τπωσ ώσ δικαστής, έκφέρω κρίσιν, επί διαφορής δύο ή πλείωτων, άποδίδω δικαιοσύνην : Ή.Ψ.579 ειδ' άγ' ένών αυτόσ δικάσω, Ήρ.1,14 άνεθηκε γάρ δι Μιδών τον βασιλήγιον θρόνον, έσ τον προκατίων εδίκασε, Άντιφ.5,90 πάσ έν ούσ όρθώσ δικασάσται περί αυτών, Αριστλ.Πολιτ.1293 α, 9 **ώσπε** πολλοί άδικούσ κοινωνοσσι τής έκκλησίασ ούτε του δικαζέτωσ || μτ. αйт. έκφέρω κρίσιν περί τπωσ άποφασίζω ή όρίζω άμφισβητούμενόν τι : Ή.Α.542 φίλον έστιν έμεί άπονομήσ ένότα κρητιόδια φρονούντα δικαζέμεν, Ησιόδ. Έργ.39 οι τήνδε δικην έβέλεοντι δικασσάν, Αισχ. Ικ.230 κάκει δικαζέτω ήμην λακμάσθ', ώσ λόγος, Αισχόφρ.7 όταν μέν γάρ τάς τών παρανομών γραφάς δικαζήτω || δ- δίκην άδικον έκδίδωσ άδικον άποφρονήν : Ήρ.5,25 ότι επί χηρμάσ δικήσ άδικών εδίκασε || ό μτ. υτν. παρ.λ. τής αιτ. δίκην : Ξεν.ΚΠ.1,2,7

δικάζουσι δέ και έγκλήματωσ || όμ. παθ. : Θεουκ.128 άποτέρων δ' έν δικασθθ είναι τήν άποικίαν (ήθελεν έπιδικασθθ), Πλάτ.Κριτ.50 β οι τάσ δικασ τάσ δικασθέσιωσ προσάττει κυρίασ είναι :

|| νεώτ. του ούδ. τής μτν. τού δεδικασμένου ώσ ούσ. βλ.λ. : || μετά δωτ. προσ. άποφασίζω μεταθθ προσώπων, δικαζώ τήν ύπόσασιν ούτών : Ή.Ο.431 κείνωσ δέ τά ά φρονών έν θυμώ Τρωσώ τε και Δαναοίσι δικαζέτω, ώσ έπεικέσ, Ήρ.1,31 ούτοι δέ τωσι Πέρσασ δικασ δικαζομαι, Απολλ.Ρ21025 δικασ λαοίσι δικαζέτω

2) μτ. αυστ. αιτ. άποφασίζω, όρίζω ποιήν : Ήρ.6,139 έκέλευε Αθηναίοσι δικασ δίδόναι ταύτασ, τάσ έν αυτοί Αθηναίοσ δικασίωσ, Αισχ. Άγ.412 νών μέν δικαζέσι εκ πόλεωσ φυγήν έμεί (άποφασίεσ έξέρων ώσ ποιήν Ιεΰθ).Ορ.614

|| όμ. υτ. άποφρ. κρίνω, άποφασίζω, όρίζω ποιήν : Ήρ.3,14 ταύτα γάρ εδίκασαι οι βασιλείσ δικασται, ύπερ άνδρός έκάστωσ δεκα Αλυσιτών τών πρώτων ανταποδύλασθαι, Έπιγρ. δικαζέτωσ λαγάσ

3) κ. νεώτ. κ. δημ. έκφέρω καταδικαστήκην κρίσιν, καταδικάζω, όρίζω, έκβάλλω ποιήν : Σοφ.ΟΤ.174 δικαζέτω τ' άγασιν γάμον, -τωσ εδίκασαν δεκα χρόνιασ , όμ. παθ. : Πλάτ. Πολ.558 Α τι δαι ; ή πραότησ ένίων των δικασθέντων ού κορυθήσ, -δικαζαγκεσ δύο χρόνια φυλακή

4) παθ. κατηγορούμαι, ένόμοιοι : Ξεν. Απομν.1,2,51 ούτε τούσ κάρμηνασ ούτε τούσ δικαζόμενωσ ύπερλοούσιν, Αισχ.21,8 ή ώσ αλαφρόσ δικασ δεδίκασμαι

5) φρ.δικαζώ φόνον σφαλογαύμοι έν δικηφόνου : Έπρ.Ορ.580 πρόσ θεών, έν σφ καλή μέν έμνήσθησ θεών, φόνον δικαζών 6) το μέσ. δικαζόωσ ύποστροφήσ έμουτόν, ζήτω τού δικαζόν μου, καταφύγω εις τού δικαστήριον, δεξέζωω δικην όφορρόσιν εις έμουτόν : Όδ.Μ.440 άνήρ άγορήθεν άνέστω κρίσιν νείκασ πολλά δικαζόμενωσ αιζήτων, Ήρ.1,96 άσμενον έρώπτερον παρά τον Διόκωσ και αυτοί δικασόμενοι, Θεουκ.1,77 δικαδδασθαι ούδέν προσδένοντι, Πλάτ.Νέω.845 Ε ο βλαπτόμενωσ δικαζέμενωσ πρόσ τούσ άστυνόμουσ :

|| όμ. υτ. δωτ. ή έμφορθώ, διεξίτωω δικην μετά τπωσ ώσ άντιδικούσ : Θεουκ.3,44 ήμετέσ δέ ού δικαζόμεθα πρόσ αυτούσ || ή κυρίασ έπι δικητικής δικασ, και' άντιθεσιν πρόσ τών δημοσίων άγώνη : Δημ.2,346 και ήμμάσ δέ ειδήνωσ χροί, ότι ει μη προύδωλομήν αυτών, άλλ' εδίκασόμενοι || όμ. υτ. γεν. τής αιτίας τής κατηγορίας : Αισχ.10,12 και αυτόσ μέν Θεών κατηγορίασ εδίκασώσ

|| όμ. δ- τνλ περί τνωσ : Δημ.9,11 πρωτέροσ εδίκασάσ ή λόγον άντινόου έποίησασ πρόσ έμέ περί ών νυνί μοι δικαζέτωσ

7) συν. κ. δημ. εδίκωσ, διαληκτικώσ : Δημ.πραγ. ό νιώσ και ή νιά δικαζόντων άπό 'να παραθύρω || ό νιώσ έγυρνεσ φίλι, κη κόρη διαχολιόθ

8) όρμά έν δικαστηριώ, δικανικήωσ όμιλω, άγροέωσ : Αριστλ.Ρητ.1354 β,26 περί δε του δικαζέσθαι πάντες πειρώταισ τεχνολογέιν.

Δίκαια έπιρρ. δημ. κ. δικία, συμφρ. δικαιοτέρα, ύπερθρ. δικαιοτάτα, δικαίωσ βλ.λ.

Δικαία ή, ιωκ. δικαία, παρ. γ. του δικη βλ.λ. : ΕΜ.24,49 « Αθήνησ Αθηνάωσ, έσ δικη δικασία.

Δικαία (ή) νεώτ. μέγωσ μελιγαρόων πηλώσ.

Δικαίοδολοζ (τό) γένωσ. ο φαινομενικήσ δικαίωσ και και' ουσίαν άδικωσ : δ- ό και δικαίωσ όμοσ και άδικωσ : Φιλ.2,346 ειπώ γάρ εύθύροφροί τώσ, ήμιοχθόρησ, δικαιοδολοζ.

Δικαιοσρχία Ηο. « άρχή δικαίασ.

Δικαιούν-έντωσ Ιων. μτν. του δικαίω βλ.λ. : Ήρ.9,42 τούτουσ ούτω δικαίευντόσ άντλέγεισ ούδέισ.

Δικαίοζή-όν μτν. φηλοδ-άσιωσ : Μ' Άντιω.5,34 του έν τή δικαίοζή διαδασέσ και πρόξεσ.

δικαιογράφον (τό) νεώτ. νομ. έγγραφον **δί** ού άρσώεσ κημιασ δικαιογράμ, τ. ό. τίτλωσ.

Δικαιοδοσία (ή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ δικάζειν, ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης : Πολύβ.40,10,5 γράφαντος τοὺς περὶ τῆς κοινῆς δικαιοδοσίας νόμους ἀκριτα πάντα τῆν, Πάπ. ὅπως τυχὼ τῆς ἀπὸ σοῦ δικαιοδοσίας' || δικαιοσύνης τῆς δικαιοσύνης : Διόδ.Σ.37,8, Στράβ.13,1,55 ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας, ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθῆντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλεῖα [δικαστήριον, ἀφ' οὗ δὲν ἐπετρέπετο ἔφεσις εἰς ἄλλο], Πάπ. ἡ τοῦ ἡγεμόνος μονοψηφία περὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δικαιοδοσίαν' 2) σύμβασιν μεταξὺ δύο ἐπικρατειῶν, καθ' ἣν πᾶς ὑπόκειτο αὐτῶν ἐπὶ ἐμπορικῇ ἀδικίᾳ ἐγκαλούμενος δικάζεται κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας ἧς εἶναι ὑπόκειτος : Πολύβ. 24,1,2 τοῦ γὰρ Φιλίππου συγκληθῆντος εἰς τὴν κατὰ τὸ σῶμα τὴν δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυνοτάτους' 3) νεώτ. ἔξουσία, ἡν ἐλαβε τις ἀλλοθεν [διὰ νόμου, ἀποφάσεως συνελκόμενος, διαταγῆς ἀνωτέρου κτλ.], ὅπως κρίνῃ ἢ ἐνεργῇ ἐνὸς διαγεγραμμένων ὄρων : **δικαιοδοσία ὑπουργο-νομάρχου-ἐπισκόπου**' || εἰδ. πολιτ. Δικον. κυριαρχικῇ ἔξουσίᾳ τῶν δικαστηρίων τοῦ λέγειν τὰς ἐς τῆς παραδόσεως τῶν ἀστικῶν νόμων ἐπιφορμίας διαφορὰς' || **δικαιοδοσία ποινικῇ** ἢ ἔξουσία τοῦ ἀπονέμειν τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην' 4) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων στρατιωτικοῦ τινος ἢ πολιτικοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἐκτέλεσί τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ.

Δικαιοδοτής (ὁ) μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀπονέμειν τὸ δικαίον, ὁ δικάζων, δικαστής : Στράβ.17,1,12 ὑπ' αὐτῷ δ' ἐστὶν ὁ δικαιοδοτής ὁ τῶν πολλῶν κρίσων κύριος, Εὐστ.Πον.272,10 εὐθυδικία τοῦ δικαιοδότη' 2) εἰδ. μτγν. δικαστικῆς ἐπαρχίας : Ίωσ. ΑΙ 18,1,1 ὑπὸ Καίσαρος δικαιοδοτῆς τοῦ ζήνων ἀπεσταλμένου (legatus iuridicus).

Δικαιοδοτικός-ή-όν μαν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν νομοθεσίαν ἐπικρατείας τινός : Νικόμαχ.Γαστ.153 Β τῶν οικειῶν δεινότητων σέκρον τῷ δικαιοδοτικῷ τῶ θρόνῳ ἐμπροσθεν.

Δικαιοδοτῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. εἶμαι δικαστής, ἀπονέμω τὴν δικαιοσύνην : Στράβ.11,3,6 ὁ δὲ δεῦτερος δικαιοδοτῆς καὶ στρατηλάτῃ, Πάπ. ὅπου ἐάν ὁ ἡγεμὼν δικαιοδοτῆ' || μετ' αἰτ. δικωκ' ἔχω κ. δικαστ. ἔξουσίαν : Ἐπιγρ. δ-ἐπαρχίαν.

Δικαιοδοτός-ον νεώτ. ὁ ἀνάδεχθεις ἢ κληρονομῆσας δικαίωματα ἄλλου.

Δικαιοδοτής (ὁ) Ἐπιγρ. δικαιοδοτῆς βλλ. : Ἐπιγρ. **δικαιοκρισία** (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. δικαία κρίσις, δικαία ἀπόφασις, εὐθυδικία : ΚΔ Ρωμ.2,5 ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ, Πάπ. ἡ τῆς ὑμετέρας δικαιοκρισίας καθαρότης.

Δικαιοκρίτης (ὁ) μτγν. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ δικαίως κρίων, δικάζων, δικαίος δικαστής : ΠΔ Μακκ.2,12,41 πάντες οὖν εὐλογοῦσάντες τοῦ δικαιοκρίτου κυρίου, Διγεν. Ἀκρ.456,4 δικαιοκρίτη, θεέ μου, Βολαωρ. Φωτειν.2,364 Χριστὴ δικαιοκρίτη μου.

Δικαιοκτόνος (ὁ) μτγν. ὁ φονεὺς δικαίων, ἀθῶνος : Ίω.Χρυσ.5,997,34 τὸν δικαιοκτόνον Ἠρώδην.

Δικαιολόγημα-ατος (τὸ) μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ πρὸς δικαιολόγησιν προσαγόμενον, λεγόμενον, ὃ,τι ἀναφέρει κανεὶς γιὰ τὸ δικαιολογηθῆν ἢ τὸ δικαιολογηθῆν κατὰ : Εὐστ.Πον.256,40 αἰδέσθαι σοὺ ἢ τὸ παρρησιαστικόν, ὃ τὸ ἰκέσιον ἢ τὸ δικαιολόγημα' || δημ. εὐλόγος αἰτία : Σολωμ.Διάλογος δὲν ἀκουσα ποτὲ πῶς ἢ φτώχεια μιά γλώσσας εἶναι ἀρκετὸ δικαιολόγημα γιὰ νὰ τὴν ἀλλάξωσιν οἱ σπουδαῖοι.

Δικαιολογημένος ἐπίρρ. δημ. ἐκ τῆς μτγ. παρακ. τοῦ δικαιολογεῖμαι βλλ. κατὰ τρόπον παρέχοντα δικαίωσιν, δικαιολογεῖν εἰς τὴν εἰς τινα, ἐν δικαίῳ, δεδικαιολογημένος, ἀντιθ. ἀδικαιολόγητα.

Δικαιολογημοσύνη-ον νεώτ. ὁ δεκτικὸς δικαιο-

λογήσεως βλλ., εἰς δὲν δύναται τις νὰ ἀποδώσῃ δικαίον, δικαιοσύν, ποῦ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν δικαιολογήσῃ, νὰ τὸν δικαιοσύνη, ἴδιως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράξεις ἢ καταστάσεις, ἀντιθ. ἀδικαιολόγητος.

Δικαιολόγησις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δικαιολογῆν ἢ τοῦ δικαιολογεῖσθαι βλλ., ἡ ὑπεράσπισις, ἡ ἀπόδοσις δικαίου, ἡ δικαιοσύνη ἀτόμου τινός : δὲν προσηγαῖν ἀρκετὰ στοιχεῖα πρὸς δικαιολόγησιν του' || ἡ πρόσδοσις, ἡ παροχὴ τοῦ κύριου τῆς νομιμότητος εἰς ἐνέργειαν, θέσιν ἢ κατάστασιν τινα : τηρεῖται ὑπὸ τῆς διαχειρίσεως μισθολόγων πρὸς δικαιολόγησιν τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων.

Δικαιολογητικός-ή(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δικαιολογίαν, ὁ πρὸς δικαιολογίαν βλλ. χρήσιμος, ὁ ἀποδεικνύων τὴν νομιμότητα ἐνεργείας τινος ἢ καταστάσεως : ἔγραφα δικαιολογητικά' || τὸ οὐδ. δικαιολογητικόν(ή) ὡς οὐσα. ἔγραψαν, κατάθεσις, ἐπιχειρήματα, καθόλου πᾶν στοιχεῖον, δι' ὃ ἐπιζητεῖται ἡ δικαιολογία ἀτόμου ἢ ἐνεργείας τινός, ἢ τὸ δι' οὗ προσάγεται τὸ κύριος τῆς νομιμότητος εἰς ἐνέργειαν, κατάστασιν κλπ. : δὲν ὑπέβαλε τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά.

Δικαιολογητικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δικαιολογητικὸν βλλ., δικαιολογητόν τι.

Δικαιολογητός-όν γλωσσ. ὁ δεκτικὸς δικαιολογίας, δικαιολογήσεως.

Δικαιολογία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου : Δημόδ.7 ἐπὶ τὴν λοιπὴν δικαιολογίαν ἀπελθεῖν, Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1438 α, 25, ΠΔ Μακκ.2,4,44 καταπτήσαντος δὲ τοῦ βασιλέως εἰς Τύρον, ἐπὶ αὐτοῦ τὴν δικαιολογίαν ἐποιήσαντο οἱ πεμφθέντες - ἐπαρκῆς - ἀνεπαρκῆς δικαιολογία' || γεν. ἢ δι' ἐπιχειρημάτων ὑπεράσπισις : Πολύβ.3,21,3 ἐπέβησεν δὲ καὶ προσσηφείδοντο παρ' ἄλλη τὴν δικαιολογίαν ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας' || αὐτὴ ἡ ἀφορητικὴ ἐνοια τοῦ δικαιολογεῖσθαι, ἢ τοῦ δικαίου ὑπεράσπισις : δὲν προσεκοκ' σεν ἀρκετὰ στοιχεῖα διὰ τὴν δικαιολογίαν του' 2) νεώτ. κ. δημ. αἰτία δυναμένη νὰ δικαιολογήσῃ ἐνέργειαν, θέσιν ἢ κατάστασιν τινα : ἡ καθυστερότερη τῆς προικτός δὲν εἶναι δικαιολογία γιὰ νὰ χωρίσῃ' || βῆσις πρὸς δικαιολόγησιν ἀτόμου τινός, ἢ πρὸς δικαιοσύνην ἐνεργείας ἢ καταστάσεως : ἡ ἀπεργία τῶν μαθητῶν δὲν ἔχει δικαιολογίαν' 3) ἀγόρευσις, δημηγορία ἐν τῷ δικαστηρίῳ : Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ.1421 b,13.

Δικαιολογίζομαι σχόλ. δικαιολογεῖσθαι βλλ., ὑπερασπίζομαι τὰ δικαία μου : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.361.

Δικαιολογητός-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ χρήσιμος πρὸς δικαιοφιλίαν βλλ., ἀγόρευσις ἐν δικαστηρίῳ, δικανικός : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 237.

Δικαιολογικός ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον δικαιολογητικὸν βλλ. : Σχόλ.Σοφ.ΟΚ 237 δικαιολογικώτερον... ἐκέφερε ὁ Οἰδίσκος.

Δικαιολόγος (ὁ) μτγν. κ. σχόλ. ὁ περὶ τὴν δικαιολογίαν βλλ.3) ἀσολογούμενος, ὁ ἀγορεύων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, συνήγορος, δικηγόρος : Ἀρκάδ. 89,19, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.1702.

Δικαιολογούμαι κ. νεώτ. μέσ. ὑπερασπίζομαι ἑμαυτὸν, ὑπερασπιζομαι τοῦ δικαίου μου κ. εἰδ. ἀναπτύσσω ἐν δικαστηρίῳ, ἐνώπιον δικαστῶν, τὰ δικαία μου ἐναντὶ τινος, ἀπολογουμαι : Αἰσχίν.2,21 μὴ δικαιολογουμένους περιγύοντο ἡμῶν ὁ Φίλιππος, Λουκ.Πρωμ.4 εἰ γούνο σχολή σοι, σὴ δέως ἂν δικαιολογησάμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων' 2) κ. νεώτ. γεν. ὑπεραμύνομαι ἑμαυτοῦ, ζητῶ νὰ ἀποκρούσω, ν' ἀποδείξω ἀδίκαιον μομφὴν, κατηγορίαν, ἐπιπλήττω πρὸθ. δικαιολόγος' 3) εἰδ. ἐλέγγω, ἐπιπλήττω, νουθετῶ : Λουκ. Ἀλέξ.55 καὶ μεταστασάμενος ἅπαντας ἐδικαιολογεῖτο πρὸς ἑ-

Δικαιολογία-έω Ἐπιγρ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. δι-
 κλώ, συνηγορώ ὑπὲρ τοῦ δικαίου πινός, ὑπερασπι-
 ζομαι τινα ἐν δικαστηρίῳ, ἐπιόμιον κριτῶν: Ἐπιγρ.
 δ- ὑπὲρ τῆς πόλεως. || ἐντ. ὁ δικαιολογῶν ὁ
 συνηγορῶς, ὁ ἰ τῷ δικαστηρίῳ ἐκφωνῶν δικα-
 νικῶς λόγους, δικηγόρος: Λουκ.11μ.11. **2)** νεώτ.
 κ. δημ. γεν. ὑπερασπιζομαι τὸ δικαίον πινός, ἀπο-
 κρῶσω μορφήν, κατηγορίαν, ἐπιήλεια κατὰ πινός,
 παριστῶ τινά ὡς καλῶς ἐνεργήσαντα ἢ ὡς ἀδύ-
 νατοῦτα ἐν ἐνεργήσει ἄλλως ἐν τινι περιπτώσει:
 δὲν ἴπτο δυνατόν νά ἀδικαιολογῶσι διὰ τὴν
 στάσιν σου, -σὲ δικαιολόγησα γιὰ τὴν καθυστέ-
 ρησιν. || κ. παθ. τυγχάνω ὑποστηρίζεω τοῦ δι-
 καίου μου ὑπὸ πινός: δικαιολογήθηκας ἀπὸ μένα. **3)**
 ὁμ. νεώτ. κ. δημ. δίδω ἤθικην δικαιοσύνην εἰς
 τινα, ἀποδέχομαι τινα ὡς δυνατόν ἐν τυχῇ δι-
 καιώσεως, δικαιολογίας. || κ. παθ. τυγχάνω ἤθι-
 κῆς δικαιοσεως ὑπὸ πινός. || κ. ἐν ἀναφορᾷ
 πρὸς πράξεις, ἐνεργείας, καταστάσεις: δὲν δι-
 καιοιογούνηαι αἱ τόσον ἐντοῖσι ἐκδηλώσεις. κ.
 παθ.: μπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἐχθρα του. **4)**
 ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς πράξεις,
 θέσεις, καταστάσεις, δίδω χαρακτήρα, βάσιν νο-
 μομότητος: Ζερβ.Μυθ.Ζ 128 καὶ πῶς ἡμῶρεσαν
 νὰ δικαιολογῶσιν τέτοια παράνομα ἀπόφαση
 οἱ δικασταί; || κ. παθ.: δὲν ἐδικαιολογήθη-
 σαν ἐπαρκῶς τὰ ἐξέδοα τῆς ἐπιχειρήσεως. **5)**
 ἐν σπμ. μέσ. δικαιοιογούμαι βλ.λ.

δικαιομετρία (ἡ) σμν. τὸ δικαίον, ὄρθον μέ-
 τρον, ἐν μτφ. χρ.: Μ' Ἀντίφ. Ὀμ.Λ 143 Α ὡσπερ
 γὰρ τὴν δικαιοκρίσιαν ἀγαπᾷ ὁ Θεός, οὕτως
 καὶ τὴν δικαιομετρίαν.

δικαιομετρος-ον μτγν. ὁ παρέχων δικαίον,
 ἀσφαλές, ὄρθον μέτρον. || ἐντ. δικαιομετρον ὡς
 ὄσα. ἀγγέλιον πρὸς καταμέτροσιν: Ἦρον Πνευμ.2,1
 ἀγγέλιου κατασκευῆ τοῦ λεγομένου δικαιομετρου.

δικαιο(ν) (τὸ) κ. μον.κ. νεώτ. δημ. κ. δικίον [δ.γρ.
 δικίον] τὸ οὐδ. τὸ ἐπιθ. δικαίος ὡς ὄσα. τὸ ὑπὸ
 τὸ ἥθικὸ καὶ γεν. τοῦ κοινωνικοῦ κανόνος ὑπα-
 γορευόμενον ὡς ὄρθον, ὡς προσήκον, ὡς νόμιμον,
 ἀντίθ. ἀδικιον (τὸ): Ἦρ.1,96 ἐπιστάμενος ὅτι τῷ δι-
 καιῷ τὸ ἀδικον πολέμιον ἐστί, Σοφ.Φιλ.1251 ζῆν
 τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φθόν, Δημ.211 τοῖς
 δημοκρατούμενοις πρέπειν.. περὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ
 δικαίον σπουδάζειν, ΚΔ Λουκ.12,57 τί δὲ καί ἀφ'
 ἐαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δικαίον; ἢ ἐνεργεία του
 δὲν ἀφίσταται τοῦ δικαίου, -ἐχει τὸ δικίον μετ
 τὸ μέτρον του, -δὲν ἐχεις δικίον. || ἐν ὁμ. σμμ. κ. κτ.
 πλῆθ.: Ἀριστ. Ἀχ.645 ὅστις παρεκινδύνεωσι εἰπεῖν
 ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια, Ξεν. Ἑλλ.5,3,10 οὐδὲν τῶν
 δικαίων ἐπιόμιον τοῖς καταελλυθῶσιν [τίποτε ἀπὸ
 τὰς εἰρενε δὲν ἐκαμον]. || ὁμ. κ. ἐμπροθ. δὲν
 ἐπιορ. σμμ. ὄρθως, νομίμως, εὐλόγως, δεόντως,
 δεδικαιολογημένως: Ἀριστφ. Ὀρμ.435 ἐκ τοῦ δι-
 καιου μάλλον ἡ δικορραφεῖν, Λυσ.2,12 ὑπὲρ τῶν
 ἀσθενεστέρων μετὰ τοῦ δικαίου διαμάχεσθαι,
 Ἐπιγρ. ἀπὸ τοῦ δικαίου. || φρ. τὰ δίκαια πράτ-
 τεσθαι=ἐπιβάλλειν τινὶ τὴν πρέπουσαν τιμῆν: Αἰσχ.
 Ἀγ.82. || ὁμ. φρ. δημ. μετὰ τὸ δικίον του=ὄρθως,
 δικαίως. || δημ. φρ. τοῦ δίνω δικίον=κρίνω δὲ ὄρ-
 θῶς, βασίμως, δικαίως ἀξιοῖ τι ἢ ἐπιορᾶξί τι. ὁμ.
 παίρνω τὸ δικίον μου=ικανοποιούμαι ἐκδικούμενος.
 ὁμ. τοῦ στραβοῦ τὸ δικίον=τοῦ ἀδυνάτου ἢ βρα-
 χίως ἀξίως. **2)** τὸ κατ' ἀξίωσιν ἢ κατ' ἰσχυρι-
 σμὸν ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ πινός ὡς ὄρθον, προσή-
 κον, νόμιμον: Αἰσχ.Πρ.187 παρ' ἐαυτῷ τὸ δικαίον
 ἐκὼν Ζεύς [Σχόλ. «τὸ αὐτῷ δόξαν δικαίον ἡγεῖ-
 ται»], Δημ.1291 τοῦτο γὰρ τὸ δικαίον οὐκ ἄλλος
 οὐδεὶς, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ ὄρισα, -τὸ δικαίον
 τοῦ ἰσχυροτέρου. **3)** περιληπτ. ἡ εὐθύτης, τιμι-
 ότης, δικαιοσύνη, τήρησις τοῦ νομίμου: Ἦσ.226 οἱ
 ..μὴ τὸ παρεκβαίνοντες δικαίου, Ἦρ.7,137 τὸ δι-

καίον οὕτω ἐφερε, Συναξ. Ἰγνατίου ἱτέλος ἐν δι-
 καιῷ πάντα τὸν βίον διανύσας, -ἀς σκεφθῶμεν
 τί ὑπαγορεύει τὸ δικαίον. **4)** κ. νεώτ. κ. δημ.
 συγκερ. οἱ ὑπὸ τῆς πολιτείας θεβέντες καὶ ἐξα-
 ναγκαστικῶς ἐπιβαλλόμενοι κανόνες, τοῦ ὄρου δι-
 καίον ὄντος ἐν χρ. πρὸς δὴλῶσιν εἰτε τοῦ συνό-
 λου τῶν κανόνων τούτων, εἰτε τμήματος αὐτῶν ὡς
 εἰδικὸ συνόλου θεωρουμένου, εἰτε καὶ πρὸς δὴ-
 λῶσιν οὐχὶ ἰσχύοντος, ἀλλ' ἰσχύσαντος συνόλου
 νομοθετημένων κανόνων: Ἀριστλ. Η Νικ.1134 b,38
 τὸ πολιτικὸν δικαίον, αὐτ.1131 b,25 δικαιοπράγμη-
 ματικόν, -αστικόν δικαίον, -ἐκκλησιαστικόν δι-
 καίον, -Ὄθωμανικόν-Γαλλικόν-Ἀγγλικόν δι-
 καίον, -τὸ Ἰουστινιάνειον δικαίον, -τὸ Ῥωμαϊκόν
 δικαίον, ὡς ἐν Ἑλλάδι πολιτεύεται, -τὸ φεουδαρχι-
 κόν δικαίον. || νεώτ. νομ. ὄρισμ. «δικαίον—τὸ
 σύνολον τῶν θεσμῶν πολιτείας εἰτε, δι' ὧν ρυθμι-
 ζονται αἱ σχέσεις τῶν πολιτῶν ἐπὶ καθ' ἑαυτὰς,
 εἰτε πρὸς ἄλλους καὶ πρὸς τὴν πολιτείαν, εἰτε
 ταύτης πρὸς ἄλλοις πολιτείας» δδ. Δημόσιον **2)**
 τὸ ρυθμίζον τὰς ἐνώμους σχέσεις τῶν ἀτόμων
 πρὸς τὴν πολιτείαν [ποινικόν, δικημικόν, συντα-
 ξηματικόν δ-], ἰδιωτικόν δ- τὸ ρυθμίζον τὰς πρὸς
 ἀλλήλους σχέσεις τῶν πολιτῶν [ἐμπροσθέντων, ἐνο-
 χικόν, οἰκογενειακόν, κληρονομικόν δ-], διεθνῆς δ-
 τὸ κατὰ τὰ διεθνή ἔθιμα ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸν
 γενικῶς ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀνεγνωρι-
 σμένον κανόνα συμβιώσεως τῶν κρατῶν, ὡς διευ-
 κρινεῖται τούτων ἡ νομικὴ ἐπιστήμη καὶ συμφωνίας
 πρὸς τὰς συναμολογημένας διεθνεῖς ἢ εἰδικὰ με-
 ταξύ κρατῶν συμβάσεις ρυθμίζον τὰς σχέσεις τῶν
 κρατῶν πρὸς ἄλλα ἐν εἰρήνῃ ἢ ἐν πολέμῳ καὶ
 τὰ τῶν δικαιοπραξιῶν καὶ τῆς δικαιοδικίας ἰδιωτικῶν
 ἀλλοδαπῶν ἐν τινὶ κράτει [δημόσιον διεθνῆς δ-
 ἰδιωτικόν διεθνῆς δ-]. **5)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ νό-
 μιμος ἀπαίτησις, ἡ ἐκ τοῦ κειμένου νόμου ἢ ἐκ
 συμφωνίας ἢ ὑπὸ τῆς ἠθικῆς προκείμενῆς, ἀπορ-
 ρέουσα ἀξίωσις, τὸ δικαίωμα: Οὐκ.3,54 ἄ έχω-
 μεν δίκαια πρὸς τε τὰ τῶν Θεβαίων διάφορα,
 Πάπ. φυλασσομένω ἀπάντων ὧν ἔχω δικαίωμ,
 τὰ δίκαια τὰς ἐργατικῆς τάξεως. || φρ. τὰ πρὸς
 ἀλλήλους δίκαια=αἱ ἀμοιβαί ἐκ συμφωνίας
 ὑποχρεώσεως: Πολύβ.3,21,10. ὁμ. ἐπὶ συγγεινείας
 τισὶ δικαίως=ἐπὶ συναμολογημένοις ὄροις: Διον.
 Ἄλ.Ρωμ.3,51. ὁμ. τῶν δικαίων πινός προπτασθαι
 =ὑπαρρασιζέω τὰ δικαιώματά πινός: Δημ.700. ὁμ.
 τῶν ἐαυτοῦ δικαίων ὑφίσταται=παραιτεσθαι ἢ
 ἐκπίπτειν τῶν δικαιωμάτων. **6)** νεώτ.ε.δ. κ. ἡ προ-
 νομία [privilegium]: τὸ δικαίον τοῦ φεουδάρχου.

δικαιονομία (ἡ) μτγν. ἡ τοῦ δικαίου ἀπονομή:
 Φιλ.2,365 ὁ.. Θεός οὐκ ἀπεσποράκισεν αὐτοῦς
 τῆς ἀφ' αὐτοῦ δικαιονομίας, Ἐπιγρ.

δικαιονομος-ον μτγν. ὁ τὸ δικαίον ἀπονέμων,
 δικαιοδότης, δικαστῆς: Δίων Κ 78,22 εἰ τὸ δικαιο-
 νόμοι τὴν Ἰταλίαν διοικούντες ἐπαύσαντο.

δικαιονομῶ-έω μτγν. ἀπονέμω τὴν δικαιοσύνην,
 δικαιοδοτῶ, δικάω: Φιλ.1,126 καὶ Μωσῆς μένοι
 τὰ μέγιστα δικαιονομεῖν ἀξιοῖ καὶ περὶ τῶν μεγί-
 στον, Σχόλ. Πινδ. Ο 2,137 δικαιονομεῖ τοῖς ἐν Ἄδου.

δικαιοπάρωχος-ον νεώτ. ὁ ἐξ οὗ μεταβιβάζε-
 ται δικαίωμα τὸ εἰς ἕτερον, τὸν δικαιοδοχόν βλ.λ.

δικαιοποιῶ-έω μτγν. κ. μον. δικαίως, ἐντίμως, ἠ-
 θικῶς ἐνεργῶ τι: Σμλκλκ. Ἐπικτ.129 Δ'. **2)** ποιῶ τινα
 δικαίον, ἐπανάγω εἰς τὴν θέσιν τοῦ δικαίου: Νεῖλ.
 Ἐπιστ.214,5 δικαιοποιῶν τὸν ἐξαμνηρσάντα.

δικαιοπολις-εως (ὁ, ἡ) ποι. ἡ ἐχουσα πολιτὰς
 ἐξασκοῦντας τὸ δικαίον: Πινδ. Π 8,22 ἄ δικαιοπο-
 λις ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰολικῶσιν θίγισια νάσας.

δικαιοπράγμημα-ατος (τὸ) ὄρθθ ἡ δίκαια πρά-
 ξις: Ἀριστλ. Η Νικ.1135 a,12 καλεῖται δὲ καὶ τὸ
 κοινόν μάλλον δικαιοπράγμημα, δικαίωμα δὲ τὸ
 ἐπανόρθωμα τοῦ ἀδικήματος, Χρῆστ. Στωϊκ.3,73.

Δικαιοπραγής - οὗς ἐστὶ νόμ., σχόλ. κ. μον. ὁ τὰ δίκαια πράττων, ὁ δίκαιος, ἐντίμος ἐνεργῶν, δίκαιος : Σχόλ.Εὐρ.Ἰνν.426 οἱ φάβουοι ὄταν περὶ δικαιοπραγῶν τινας ἀκούσῃ, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ. 3,369 ὁ δὲ δικαιοπραγῆς καὶ φιλόδυνάμου ἀναξ.

Δικαιοπραγία (ή) κ. νεώτ. τὸ τὰ δίκαια πράττειν, τὸ δικαιοπραγεῖν ἢ κλ. δίκαια ἐνεργεῖν : Ἀριστλ. Η.Νικ.1133 b,30. Πλάτ. Ηθ 2 Α εἰς τὴν παντελῆ δικαιοπραγίαν τρία δεῖ συνδραμεῖν.

Δικαιοπραγοσύνη (ή) τὸ τὰ δίκαια πράττειν, δικαιοπραγία : Ἡρακλ.Φιλ.Ἐπιστ.2 τῆς μὲν ἀληθείας καὶ δικαιοπραγοσύνης ἀπέχονται.

Δικαιοπραγῶ - ῶ κ. νεώτ. τὸ δίκαια πράττω, δίκαιός, ἐντίμος, ἐνόμιμος ἐνεργῶ, ἀπονέμω δικαιοσύνην : Ἀριστλ.Η.Νικ.1135 a,16. Διόδ.Σ 5,5 καὶ νόμους εἰσιγάσσο, καθ' οὓς δικαιοπραγεῖν εἰθίσθησαν || κ. υτ. αἰτ. ὀντικμ. : Πλάτ. Ηθ.135 Ρ' || ὄμ. μτ. ἐμπροθ. : Ἀριστλ.Ρητ.1373 b,22 δικαιοπραγεῖν . . . πρὸς ἕνα . . . ἢ πρὸς τὸ κοινόν.

Δικαιοπραξία (ή) μτγ. κ. νεώτ. δίκαια συμφῶνῶς τῷ νόμῳ ἐνεργουμένη πράξις, δικαιοπραγία : Ἰουστ.Μάρτ.140 Β' : 2) νεώτ. νομ. ἡ δίκαιωσις τῆς βουλήσεως προσώπου τινός, ἡ ἀκοπούσα εἰς τὴν παραγωγήν ἐνώμιου ἀποτελέσματος, ἴσῃ τὴν σύστασιν, ἀλλοίωσιν ἢ κατάργησιν νομικῆς αὐτοῦ σχέσεως, ὑπὸ τοῦ ὀστικῷ δίκαιου ἀναγνωριζομένης : δικαιοπραξία αἰτή θανάτου, ὁ - ὁ μομφερεῖς, ὁ - ὁ μισερεῖς δικαιοπραξίαί (ἄ. συμβάσεις).

Δίκαιος α-ο(ν) κ. -ος -όν κ. μον. κ. νεώτ., δημ. θηλ. δίκαιη κ. δίκαια, οὐδέ δικαιο ἐπί προσ. ὁ τῆ ρών τούδ νόμου ἡ τὸ ἐθίμα, ὁ κατά τὸ νόμιμα ἐνεργῶν : Ὁδ.Γ 52 χάρης δ' Ἀθηναίη πενηνμύνη ἀνδρὶ δίκαιῳ || ὁ τῆρητις τῶν κοινωνικῶν ἐθίμων, ὁ κοινωνικῶς προηγμένος : Ἰλ.Ν 6 Ἀδίων γε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, Ὁδ.1175 ὄβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδέ δίκαιοι : 2) ἠθικός ἐπιτιμος, ἀκριβής εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἠθικῆς ἐπιβολομένην καθήκοντων : Ὁδ.Ν 209 ἀφ' ὧρα πάντα . . . δίκαιοι ἴσαν Φαιάκων ἠγχιότεροι, ἤρ.1,96 ἰθὺς τε καὶ δίκαιοι ἦν, ΚΑ.Μάρκ.4,20 εἰδὼς αὐτῶν ἀνδρα δίκαιον καὶ ἄγιον || εἰδ. ὁ ἐκτελετὴς τὰ πρὸς τοῦ θεοῦ ἢ τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν ἐπιβλλόμενα καθήκοντα, ἀντίθ. δυσθεοῦς : Αἰσχ.Ἐπιτ.598 φῶ τοῦ ξυλλάσσαντος ὀρυθῆς βροταῖς δίκαιον ἀνδρα τοσοῖ δυσσεβεστάται, ΚΔ.Λοικ.2,25 καὶ ὁ ἀνθρώπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβής || κ. ὡς οὐα. κτ. παρόλ. τοῦ ἀνθρώπου : Σοφ.Ἀντ.791 οὐ καὶ δίκαιον ἀδίκους φένας παραστῆσαι ἐπὶ λῶβη, ΚΔ.Ματθ.5,45 βρέχει ἐπὶ δίκαιούς καὶ ἀδίκους :

3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀμερολήπτης, ἀπροσωπολήπτης κριτὴν, ὁ κατά νόμον, ὁ κατά τὴν ἀρεθῆν, λογικῆν κρίσιν, σκέψιν ἀπονέμων τὴν δικαιοσύνην : ΚΔ.Τμ.2,48 ὁ δίκαιος κριτής, ὁ δίκαιος δικαστής, ὁ δίκαιος ἄνθρωπος || τὸ ἄρα δίκαιος ὡς οὐο. ἐφθην. ἰνομουσία ἱερῶ ὄψεως. Ἐπιγρ. 4) ὁ ἀσφαλοῦς, ἀκριβούς, ὀρθῆς κρίσεως, ὁ ἰσσορηπημένος σκέψεως, ἀντιλήψεως : Θέλογ.314 ἐν μὲν μαινομένοις . . . ἐν δὲ δίκαιοις : 5) ὄμ. ἐπί προσ. ἀρμόδιος, κατάλληλος, κρέμων : Αἰσχ.Ἀγ.1604 κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου βασιλεῖς || ἡ γήσιος, πραγματικός, εὐνοειδέης : Δημ.34 ἀλλὰ δίκαιου πολλοῦ κριτῆ τὴν τὴν πραγματῶν σωτηρίαν, Λοικ.Ἰστ.Συγγρ.39 ἀλλ' οὐκ ἔξοφῶνται αὐτὸ ποιήσαι, δίκαιος συγγραφεύς, οὐδὲ Θεουκιδίης : 6) ἐπὶ ἀφρημένων ἐνώμιον, λόγιον, ἐνεργεῖον, καταστάσεων, ὁ συμφωνῶν πρὸς τὸ νουμομῆσι ἢ πρὸς τὸ ὄρθον, ὁ εἰς ἀκριβοῦς, λογικῆς ἀντιλήψεως, σκέψεως προερχόμενος, ὁ ἐκ τῆς πραγματικῆς, τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων θέσεως ἐπιβεβαιωμένος, ὁ προσήκων, πρεπούμενος : ἤρ.2,177 δίκαιην ἴδην, Αἰσχ.Εὐμ.675 ἦδη κελύμας τοῦσδ' ἀπὸ γνῶμης φέρειν φῆρον δίκαιον, Σοφ.Ἠλ.551 γνῶμην δίκαιον,

αὐτ.ΟΚ 1497 δίκαιον χάριν παρασχεῖν, Ἄριστοφ. Πλῆθ μέρην δίκαιον, ὁ δίκαιος ἔλαινος - φάρος, ὁ δίκαιη τιμωρία || ἀμερολήπτης, ἀπροσωπολήπτης, ἴσος, ἀπονέμων ἐκάστῳ τὸ πρέπον, τὸ νόμιμον, ὁ αἰσικός : Ἀντιφ.18 τῆ δικαιοτάτῃ βασάνω χρησάσθαι, ΚΔ.Ἀπ.167 Κύριε . . . δίκαιοι αἱ κρίσεις σου, ὁ δίκαιος νόμος, ὁ δίκαιη ἀντίληψη, ὁ δίκαιος μοῖρασμα || κ. ἐν ποι. μτφ. κρ. : Γίνδ.Π.1,86 νόμα δίκαιῳ ἠθελῶν στρατῶν, Σολωμ.Ἐκ.Πολ.1,4 τὸ χάσμα ἐπῆρα | τὸ ἡλιον τὸ δρόμο | κρεμῶντας τὴ λύρα | τῆ δίκαιη στῶν ὄμο || εἰδ. δίκαιος λόγος ὁ συμφωνῶς πρὸς τὴν ἀνομιήν τῆς δικαιοσύνης πρὸλ. ἀδίκος 3) : Θεουκ.1,76 τῷ δίκαιῳ λόγῳ νῶν χρήσθαι || φρ. τῶ δικαιοτάτῳ τῶν λόγων = κατά τὴν ἐμπικροτεροτέρω ἀντιλήψιν, ἐκδοχῆν : ἤρ.7,108 : 7) ἐπὶ πραγμάτων ἡ καταστάσεων, συμμετρικός, κανονικός, ὁμόλογος : Ἰνν. Ἄρθρ.7 δίκαιοτάτοι ἀντιπρῶποι, αὐτ.69 δ - σγλήματα, αὐτ.Ἀγμ.1 δ - φύσις : 7) βέβαιος, ἀσφαλής, ἰσορροπημένος : Ξεκ.ΚΠ 2,26 ἄρμα . . . δίκαιον : 8) μτφ. ἐν ἀναφορῇ πρὸς τὸ ζῶα, ἐπιτήδεως, κατ'ἀλλήλους πρὸς χρῆσιν, ἡμερωμένος : Ξεκ.Ἀπομν. 4,4,5 φασὶ δὲ τινες καὶ ἴππον καὶ βοῦν τῷ βουλομένῳ δίκαιῶς ποιήσασθαι πάντα μετὰ εἶναι τὴν διδαξέσθωντα || ὄμ. ἀναφ. πρὸς ἀγρόν, ἐκτασιν γῆς, εὐκαρπος, εὐφορος, ὀδοδοτικός : αὐτ.ΚΠ 8,3,38 μικρὸν γῆδιον, οὐ μέντοι πονηρὸν γε, ἀλλὰ πάντων δικαιοτάτων : 9) κατὰ προσωπ. σὺνταξιν δίκαιοις εἰμι ἐν συσκευ. μτ. ἀναφρ. εἶναι ὀρθῶν, νόμιμον, λογικόν, ἐπιόμενον, σωστὸ πρὸς τὸ πρῶτον : ἤρ.9,60 δίκαιοι ἐστε . . . ἴενοι, Ἄριστοφ. Νεφ.1434 σὲ μὲν δίκαιός εἰμι ἐγὼ καλῶζειν ἐγὼ τὸ δικαιομαί, Θεουκ.4,7, Δημ.74 οὐδ' εἰ δίκαιοι ἐστ' ἀπολωλέναι, Ἀριστλ.Πολιτ.1267 b, 12 κ.συγκρ. κ. ὑπερβ. : Πλάτ.Συμπη 172 Β δικαιοτάτος γὰρ εἰ τοῦδε τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν || κ. κτ. ἀπόρρα. σὺνταξιν δίκαιόν ἐστι : ἤρ.1,39 δίκαιόν ἐστι φάραξεν, Αἰσχ.Πρ.611, ὅταν εἴναι δίκαια να τοῦ πρῶτος τῶσάν τούδ || κ. κτ. πλῆθ δίκαιοι [εἰσι] : Σοφ.Αἰ.1126 δίκαια γὰρ τούδ' ἐτύχηεν κτεναιτάτα μτ. : αὐτ.Τρ.495 10) τὸ οὐδ. δίκαιος ὡς οὐα.βλλ.

Δίκαιος (ὁ) μτγ. κ. νεώτ. μοναχός ἐναντιῶς ἐκλεγόμενος ὡς προϊστάμενος τῶν ἐν μοναστηρίῳ ἢ σιγῆτι βιουτών μοναχῶν καὶ ἐπὶ ἐνόμιον βέβαιον ἡγουμένου, ὁ δίκαιος βλ κ. ἐν Κορ.Ἀτ.4,101.

Δικαιοστάσιον [τῶ] νεώτ. νομ. ἡ ὑπὸ νόμου βεσιζομένη προσωπική ἀναστολή τοῦ ἔργου τῆς δικαιοσύνης, συνήθ. ἐπὶ ὑποθέσεων ἀναγομένων εἰς τὸ ἀστικόν ἢ τὸ ἐμπορικόν δίκαιον, εἰς ἀνω μάλους περιόδους, ὅσον ἐν ἐπιστρατεύσει.

Δικαιοσύνη (ή) κ. μον. νεώτ κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ δίκαιου βλλ. τὸ εἶναι τινα δίκαιον : Θεογ. 147 ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην παῖ' ἀρετῆ ἔστιν, ἤρ.6,86, Πλάτ.Κρατ.412 C δικαιοσύνην δὲ ὅτι μὲν ἐπὶ τῆ τοῦ δίκαιου συνέσις τοῦτο κείται τὸ ὄνομα, ῥῶδιον συμβαλεῖν, ΠΔ [ἐν.15,6 καὶ ἐπίστευσεν Ἀδραμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἶς δικαιοσύνην : 2] ἡ ἐνάσκσις, ἡ ἀνομιή τοῦ δίκαιου βλλ.31 κ.41, τὸ δίκαιῶς, νομίμως κρινεῖν καὶ ἀποφασίζεσθαι, ἢ τὸ δίκαιῶς κρινεσθαι : ΚΔ Ματθ.5,6 Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες γὰρ δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται || ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου, εἰδ. τοῦ μωσαϊκοῦ : ΠΔ Ηο 26,2 εἰσελθέτω λαὸς φυλάσων δικαιοσύνην καὶ φυλάσων ἀληθείαν, ΚΔ Ματθ.3,15 οὗτω γὰρ πρέπον ἐστίν ἡμῖν πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην : 3) τὸ ἔργον τοῦ δικαιοῦ, τὸ ἀπονεμεῖν τὸ δίκαιον : Πλάτ.Γοργ.464 C τῆς δὲ πολιτικῆς ἀντι μὲν τῆς γυμναστικῆς (λέγω) τὴν νομοθετικῆν, ἀντιστραφῶν δὲ τῆ ἱατρικῆν τὴν δικαιοσύνην. [ὁ φρ. τὴν δικαιοκίνην] || ὡς δικαιοσύνη δικαιοκίη ἢ ἐν τοῖς δικαιοκίνοις ἀπονεμό

μένη, ἡ οὐμύνηος πρὸς τοὺς νόμους : Ἄριστ. Πολιτ.1291 α.27· 4) νεώτ. τὸ σύνολον τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ὁ δικαστικὸς ὄργανος : ἡ δικαιοσύνη ἴσται εἰς τὸ φῶς τῆς· 5) ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς προσωποποίηση τῆς ἐνώσιας τοῦ δικαίου : ΑΠ.9,164 τίς σε, Δικαιοσύνη, βροτὰς ἔκαθεν· 6) ἔκκλ. ὁ ἄλιος τῆς δικαιοσύνης κτ. μτφ. ἡ ἐνοχία τοῦ δικαίου, ἡ ἐκπρωσοπούσα τὸν Χριστόν : Μηναί.12,30 Ὡδὴ ἡ Δικαιοσύνη τὸν Χριστὸν ἥλιον γινώσκουσι σε μάρτυρ· 7) Πυθαγόρ. ἀγορασία τοῦ τεσσάρου : Θεολ. Ἀριστ.23· 8) Ἡσ. «δικαιοσύνη» ἡ χολιχὴ μυστικῶς.

Δικαιοσύνης (ἰ) φύλαξ τῆς δικαιοσύνης, ἐπιθ. τοῦ Διὸς : Κωμ.ἀδ.752· ἢ γεν.δικαιοσύς : Σιμηλ. Κατ.264,24.

δικαιότερον ἐπίρρ. κ. νεώτ. συγκρ. τοῦ δικαίου, ὀρθότερον, εὐλογότερον : Ἄριστ. Σφ.1149 οὐκ οὐκ ἐρίωλην ἐχρήν ταῦτην καλεῖν δικ.πότερον.

δικαιότερος ἐπίρρ. δικαιότερον βλλ. : Ἰσοκρ. 15,170 πολὺ ἄν δικαιότερος ἀγαπημένην αὐτῆν.

δικαιότητα-της (ἰ) δικαιοσύνη : Ξεν.Κ.Π.8,8,8 δόκονον μανθάνει δικαιοτήτα.

δικαιοχόος (ἰ,ἡ) νεώτ. ὁ ἔχων δικαίωμα νὰ λάβῃ τι, ὁ ἔχων νόμιμον ἀπαίτησιν· δικαιοχόος μισθοῦ - ἀποζημιώσεως.

δικαιοφανής-οὐδ' ἐς μτγν. κ. νεώτ. ὁ φανερός ὡς δικαίος : Σχολ. Σουκ.6,80· ἢ ὁ κατ' ἐπιφάνειαν δικαίος, οὐχὶ κατ' οὐσίαν : Γισθ.5 ἐπ.149 δι. καιοφανής, οὐ μὴν δικαία δόξῃ μὴ τῷ αἴτιῳ.

δικαιοφόρος (ἰ,ἡ) γλῶσσα. ὁ φέρων, ἀποκαθιστάν τὸ δικαίον, ὁ θεσπίζων θεσμούς, θεσμοφόρος.

δικαιοφροσύνη (ἰ) νεώτ. τὸ φρονεῖν δικαίᾳ, ἡ ἰδιότης τοῦ δικαιοφρονος βλλ.

δικαιοφρων-ανος (ἰ,ἡ) ὁ ἀπεκτιμένος οὐμφῶνας πρὸς τὸ δικαίον, ὁ φίλος τοῦ δικαίου.

δικαιοφύλαξ-ακος (ἰ) ὁ φύλαξ τοῦ δικαίου, δικαστής ἢ εἰδ. τίλος Βυζαντινοῦ ἀνακτορικοῦ ὑπαλλήλου : Παχυμ.1 Μχ.Παλ.4 Α.

δικαιον (ἰ) μτγν. ἰνδικάντι πτηνόν : Αἰλ.Π.14,41

δικαιότητα αἰολ. τ. τοῦ ὑπερβ. τοῦ δικαίου βλλ.

δικαιο-ὄω κ. νεώτ., δημ. δικη[ο]ίωμαι, ἰων.παρ. ἐδικαιοῦμαι, μέλλ. κ. -ώσομαι, μτγν. παθ. μέλλ. -ωθήσομαι, παρ.κ. δεδικαιοῦμαι, μτγ. δημ. δικαιοῦμαι.

θεωρῶ, ἀνομωρίζω τὸ ὡς δικαίον· Ἡρ.1,87 ἐπέτε με θεοὶ δεδικαίωσαν δοῦλόν σου δικαίῳ εἰ τι ἐνορέω πλέον, σημαίνει σε, -δικαιοῦμαι τὴν ἀγανάκτησιν σου· ἢ κρίνω καλόν : Σοφ.Φύλ.780 γέγονο δὲ πλοῦς, -ὄνοι-ποτέ θεός δικαιοῖ, Πάπ.

οὐδὲ δεδικαίωσα ἀγοράσας· ἢ κηρύττω τινὰ ἡ τι δικαίον, δικαιολογία : ΠΔ'ΕΞ.27 οὐ δικαιοῦσαι τὸν ἀσεβῆ· ἢ κ. παθ. τυχερῶν δικαίος ὀρθῆς χρήσεως : ΚΔ Λουκ.7,35 ἐδικαίωθῃ ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς· 2) οὐσαν, ἐπιτρέπω : Ἡρ.2,172 ὡστε δικαιοῦν δουλοῦσιν, αὐτ.3,118· 3) ἐνφέρω κρίσιν, ἐκδίδο ἀπόφασις : Θεουκ.2,71 ἐάν δε οἰκεῖν αὐτόνομος καθέστη Πανστανίος δεδικαίωσεν· ἢ κ. μτ. ἀόρηφ. : Πάπ. ἐδικαίωσεν ὀσοδοῦναι ἡμᾶς τὸ κεφάλαιον· ἢ παθ. ὀρίζομαι καθορίζομαι : Διον. Αλ.10,1 τὸ δικαιοῦσθαι ὑπὸ τινος· 4) μέσ. ἀπερῶμαι δικαιοῦσθαι τὸ δικαίον, εἶθ. παθ. λαμβάνω τὸ δικαίον μου, ἀνιθ. ἀδικαίωσι : Ἀριστ.Η.Νικ.1136 α.18· 5) παθ. ἀπαλλάσσομαι, λυτρωθῆμι : ΚΔ Ρωμ.4,7 ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας· 6) κολλῶ, τιμωρῶ· Ἡσ.1,100 κατ' ἐξῆν ἐκδαστοῦ ἀδικήματος δεδικαίω· ἢ παθ. τιμωροῦμαι : Πλάτ. Νόμ.934 Β. αὐτὸν κτ. καὶ τοὺς ἰδιώτας αὐτῶν δικαιοῦμενον· 7) ἐπανορθώνω, διορθώνω : Πινδ. σλ.169,3 νόμος· δικαιοῦν τὸ βιασθέντα· 8) ἡ παθ. μτγ. ἀποθεβῆς = ἐξελεχθῆς, ἀποθεβῆς ἐκ. δουλοκρατίας ἀληθῆς, πραγματικῆς : Αἰσχ. Αγ.393 τρίτω κτ. καὶ προσβολὰς μελαγχολίας πέλει δικαιοβῆς· ἢ νεώτ. τὸ παθ. ἐκ τῶν σφαιρῶν ἀποδεκτικῶν

ὀρθῶς ἔχων ἐπαληθεύω, βγαίω ἀληθῆς : αἱ προβεβῆκες μὲς δεδικαίωσθαι· 9) μέτ. ἀπαρ. ἀπαίτω τὸ ὡς δικαίον, ἀδῶς : Σοφ.ΟΤ.640 δεῖν με δικαιοῖ δρῶν, Θεουκ.2,41 δικαιοῦντες μὴ ἀφαιρεθῆναι αὐτῆν· ἢ κ. κτ. παρά. τὸ ἀόρηφ. : Ἡρ.9,42 οὕτω δικαιοῦντες [γενέσθαι] ἀντέλεγον οὐδέ τις· 10) νεώτ. μέσ. δικαιοῦμαι ἐκω νόμιμον ἀπαίτησιν, ἀξίωσι : δικαιοῦται βὰ λῆθη ἀσοζήμιον.

δικαίωμα-ατος (ἰ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. πράξις δικαία, τὸ ἀποτέλεσμα ἐνεργείας γενομένης συμφώνως πρὸς τὸ δικαίον, ἀνιθ. ἀδικημα : Ἀριστ.Ρητ.1359 α.25 ἡ ἀδικημα ἡ δικαίωμα, Φιλ.2,199 τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπων δικαιοῦματα· ἢ μτγν. τὰ δικαιοῦματα ἰο πράξις ὧν εἶναι προκαθωρισμένη ἡ δικαιοσύνη : Ἐκκλ. Ἀκολουθ.Εὐλογητῶν Κόριθ. διδοξὸν με τὰ δικαιοῦματά σου· 2) ἀποκατάστασις τοῦ δικαίου, ἐπανορθώσεως κακοῦ ἐξ ἀδίκου πράξεως γενομένου : Ἀριστ.Η.Νικ.1135 α.13 δικαίωμα δὲ ἐπανορθώμα ἀδικήματος· 3) ὀθ. ἡ ἐπιβεβῆσθαι ἡ ἐπιβληθῆ μετὰ κρίσιν, δικη τιμωρία, ἢτοι ἡ ποινὴ ἢ τὸ ἀξίωμα : Πλάτ.Νόμ.864 Ε. τὴν βλάθην ἀποτινέτω, τῶν ἄλλων δικαιομάτων ἀρείσθαι· 4) κενώτ. ἡ ἐκ τοῦ νόμου ἢ ἐκ τοῦ ἀγράφου δικαίου ἀπορροῦσθαι ἐξ-ωσις, ἀπίτησις : Θεουκ.1,41 δικαιοῦματα κατὰ τοῦ νόμου, ΠΔ βασιλ.2,19,25 τὶ ἐστὶ μοι εἶτι δικαιοῦματα, τὸ δικαίωμα ζωῆς-ἐλευθερίας, τὸ ἐκλέγειν-τοῦ ἐκλέγεσθαι ἢ δικαιοῦματα Ἐλληνικῶν πόλεων τίλος ἔργου τοῦ Ἀριστ. : Ἀριστοκ.ἐνλ. Ἀρόμος· ἢ νεώτ. ὄσηκ. δημ. ὄρημ. δικαίωμα ἡ ἐξουσία τοῦ προσώπου, ἢν παρέχει αὐτῷ τὸ εἶναι ἀνεκμῆνον δικαίον πρὸς ἰκανοποίησιν δικαιοῦτος συμφερόντων καὶ ἢτις εἶναι κατὰ πάντων ἐξουσιαστικῆ· δικαίωμα κηρύττοσης-νομῆς-κληρονομίας-διαχειρίσεως· ἢ δημ. νεώτ. νόμιμος ἀπολαυτὴ μισθοῦ, ἀροῦσις κτ. : συγγραφικὰ δικαιοῦματα, -δικηγορικὰ δικαιοῦματα· ἢ νεώτ. κ. δημ. πολιτικὰ δικαιοῦματα ἡ ἐξουσία τοῦ ἐκλέγειν κ. ἐκλέγεσθαι, ἢτις ἀνομωρίζεται ἐπὶ τοὺς πολίτας τοῦ κράτους· ἢ νεώτ. φρ. ὄσηκ. δικαίωμα ἐκλέγειν ὁ τὶ δικαιοῦται : ὄσηκ. τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγειν· 5) κτ. πληθ. πάπ. κ. μων. τὰ εἶν ἐπίσημον ἐγγράφον βεβαιούμενα πρόνομα : Πάπ. πρακτικὰ δικαιοῦματα, Σιγηλ.Ρογήρ.Π. Ughell. ὄσα ἄλλα δικαιοῦματα ἐκράτουν· ἢ συνεκτ. τὰ ἐπίσημα ἐγγράφα, ἐξ ὧν βεβαιοῦνται τὸ τοιαῦτα πρόνομα· γλῶσσα. κ. γραμματῶν, ὀσοφώστρα, δικαιοῦματα : Πάπ. ἀντίγραφον δικαιοῦματα· ἢ μων. γαρφῆς δικαιοῦματα, -σεπτὰ δικαιοῦματα αὐτοκρατορικὰ ἐγγράφα ἀνομωρίζοντα πρόνομα· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξουσιοδοτήσεως, ἄδεια : ποῖός σου εἶδικε τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατοῦσαι· 7) μτγν. κ. μων. ἡ διαταγῆ, ἡ ἐντολὴ : ΠΔ'ΕΞ.12,26 τὰ δικαιοῦματα τοῦ κυρίου, ΚΔ Ρωμ.2,26 ἐνλ., ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιοῦματα τοῦ νόμου φυλάσσο· 8) μτγν. τὸ κρῖναι τινὸς ὡς δικαίον, ἡ δικαιοσύνη βλλ. : ΚΔ Ρωμ.5,16 τὸ χάρισμα ἐκ. παραπτωμάτων ἐπὶ δικαίον.

δικαιοματικῶς δημ. ἐπίρρ. δικαιοματικῶς βλλ.

δικαιοματικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀπορροῦν ἐκ δικαιοῦματος.

δικαιοματικῶς νεώτ. ἐπίρρ. συμφώνως πρὸς ὑπάρχον δικαίωμα, δημ. δικαιοματικῶς.

δικαίως νεώτ., δημ. κ. δικαίως δικαίῳ βλλ.

δικαίως ἐπίρρ. κ. νεώτ., δημ. δικη[ο]ίως, συγκρ. δικαιότερον, σπακ. δικαιότερως, νεώτ. -ότερα, ὑπερβ. δικαιότερα, αἰολ. δικαιοῖτα συμφώνως πρὸς τὸ δικαίον, κατὰ δικαίον τρόπον ἢ λόγον : Ἡρ.1,137 ἐξεβλήθησαν εἰς δικαίως εἰς ἀδίκως, Αἰσχ. Αγ.376 μετίζον ἡ δικαίως, ΚΔ Λουκ.23,41 καὶ ἡμεῖς μὲν δικαιοῖται ἰσταυροῦμεθα· 2) συμφώνως πρὸς τὸ ὡς ὀρθον νομίζομενον, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν νόμιμον : Ὀδ.Ξ.90 ὄτ' οὐκ ἐθέλοισι

δικαίως μισθθα' 3) αόστηρως, άκριβώς: Δημ. 515 πάντα δικαίως ήμιν τετήρηται' 4) πράγματι, πραγματικά: Σοφ. Ατ.547 ήπιερ δικαίως έστ' έμός.
δικαιώσις-εως (ή) κ. νεώτ., δημ. δικαίωμα ή άπονομή του δικαίου, όδεν τιμωρία: Θουκβ.66 τών δρασάντων ούτε ζήτησις ούτε δικαίωσις έγένετο, Δίων Κ 40,43, δικαιοσύνη άπαιτώνισα' 2) ύπερσπουσία του δικαίου, δικαιολογία' Αρμ. «Λυσίας έν τώ περί του στρατώσιου τās δικαιοσύνης φησι άντί τώ τās δικαιολογίας»: Λυσ.9,8 έτι πλείονας καί νόμους καί άλλας δικαιοσύνης παρασχόσμαι' || νεώτ. κ. δημ. ή δικαιολογία ύπάρξείως πνος: δέν ύπάρχει δικαίωση γιά τή ζωή μας' 3) δικαία άγέρτης, όξείωσης: Θουκ. I,141 τήν γάρ αούτην δύνανται δολώντων ή τε μεγίστη καί έλαχίστη δικαίωσις, Πλούτ.Δημ.18 έγέγοντο καί περί τās δικαιοσύνης βιασιότεροι, Πάβασ.2,19,28 τί έστι μοι έτι δικαίωσις' 4) γώμη, κρίσις περί του δικαίου: Θουκ.3,82 καί τήν ειρώθειαν όξείων τών όνομάτων εις τά έργα άντηλλάξαν τή δικαιοσύνη (κατά τήν ίδίαν τών γώμων), Δίων.Αλ.3,10 έάν δέ άντρέφασιν τās άνθρωπίνιας δικαιοσύνης ή φάσις' 3) μγν. έκκλ. ή υπό του θεού αναγνώρισις πνος ώς δικαίου, 68. ή λότρωσις: ΚΑ Ρωμ.4,25 ήγέρθη διά τήν δικαιοσύνην ήμών' 6) νεώτ. ή εκ τών ύπετέρων άποδείξεις πράγματός πνος ώς άρθού: δικαιοσύνη τών προβλέψεων.

δικαιοτήριον κ. μγν. κ. μον. τόπος κρίσεως καί τιμωρίας δικαστήριον ειδ. τώ έν Άδου' Ησ. «δικαιοτήριον κρητήριον»: Πλάτ.Φαιδρ.249 Α εις τά ύπό γής δικαιοτήρια έλθοσισαι, Στοθ. 4,53,35 ατ τε άπαλλάττονται φυγαί τών δικαιοτήριων, Μηνσι.2,4 Συνοξ. τελευτή τόν βίον καί πρός τά έκείθεν δικαιοτήρια παραμύθιαται.

δικαιοτής (ή) κ. νεώτ. 0 άπάντων τώ δικαίω, δικαστής: Πλούτ.Άρταξ.23 δικαιοτήν ασίχρων καί καλών άποδοτέμενον' 2) 0 δικαίωνων, δίδων δικαίωσις εις άλλων.

δικαιοτή (ή) νεώτ. ρητική ένδικού πνος φυτού.
δικαιοτή-οός-ές 0 δics καμνητόμων, έκτενας, ποδύλλεται δυό φορές: Πάπ. Δικαιοτή φέλια.

δικαιοτήσις (ή) Ησ. «οίνος 0 δυό τροπας ύπαμένων».

δικαιοσις-εως (ή) μγν. δ.άνγν. δικαιοτής βλλ.

δικαίω άσπορφ. μέλλ. β' του δικαίω.

δικαίωτα (τό) Ησ. «ποικία λυκία».

δικαίωσις μον. έγω δικας, διαδικάζωμαι πρός τνα: Εύστ.Πον.201,47 τώ δικαιοτήν περιγράφει.

δικαιοσύνη (τό) μον., δημ. θεκανική ασήτητρον βυζαντινών αυτοκρατόρων' || ή ποιμαντορική ράβδος τών επισκόπων' 2) έφηλη υπό τήν μαοάλην έρεδομένη βακτηρία τών χαλών, συνήθ. κτ. πλνθ.: περσική με θεκανικα.

δικαιοσύνη (τό) μον. δεσμοτήριον, φυλακή: Βασ.Διακον. έν Συνοδ.Έφ.1,30,3 έν τώ δικαιοκώ πάλιν διά τής τέξεως ήλθονεν.

δικαιώσις-ή-όν κ. νεώτ. 0ξ άνσπερόμενος εις τās δικας, 0 λεγόμενος ή πρατόμενος έν τώ δικαιοκώ: Ίσοκρ.13,20 δικαιοκί λόγοι, Δίων Κ 61,10 δ-άγωνος, Κίνων, δικαιοκί ήμέρα, δικαιοκί όφος' || όρημύτρον δικαιοκί=νομικός όρος: Άριστ.Είρ.534' 2) όμ, υπό άσπιρητικής σημασίας, άνσάρος, φορηικός ώς τά άνσπερόμενα εις τά δικαστήρια: Πλάτ.Θεαιτ.175 Δ σμικρός τήν φυχήν καί δικαιοκί, Λοικ.Ένδιμ.17 ώς μακρόν τώ ένόησον καί δικαιοκί' 3) τώ θηλ. ώς οσα ή τέχνη τών ρητορικών άγορεύσεων έν τώ δικαιοκί' Πλάτ.Πολ.405Α δικαιοκί ή έστι καί Ιστροκί, Άριστ.Ρητ.1371, 6,7 δικαιοκί καί έριστικί' || Έπηρ. όμ, τώ θηλ. ώς οσα, τώ επάγγελμα του δικηγόρου: Έπηρ.Έλλην. μετά δικαιοκί (άφοδύ όμηρέτησεν ώς δικηγόρος)' || τώ ούδ. πλνθ. ώς

οσα, δικαιοκί τέχνη: Άριστ.Ρητ.1354 β,20 περί τά δημηγορικά καί δικαιοκί' 4) έπί προσ. 0 νομομοθής: Πλάτ.Γοργ.512 Β ος δέ καλοσιν ήθροτάς τε καί δικαιοκίως, Ξεν.Άπομν.1,2,48 Ίνα δημηγορικοί ή δικαιοκί γένοντο.

δικαιοκίτης-πτος νεώτ. ή ίδιότης ή ή ικανότης ή τώ λεκτικόν του δικαιοκί βλλ.4).

δικαιοκίς κ. νεώτ. έπιρρ. κατά δικαιοκί βλλ. τρόπον: Καριτ.5,4 τατα δικαιοκίς μέν ειπε.

δικαιοκί-ο-ών νεώτ. κ. δημ. 0 έχων δυό κάνας, μόνον έπί πυροβολώ όπλου' || τώ ούδ. ώς οσα, δικαιοκί όπλων μέ δυό κάνας.

δικαιοκί βλ. δικαιοκί.

δικαιοκί (ή) μγν., Ησ. «δικαιοκί τούς περί τās δικας διατρέποντας' 2) φάλαξ δεσμοτηρίου.

δικαιοκί Ησ. «δικαιοκί» βλλ.

δικαιοκί Ησ. «τους κρητάς Ηλείους, διορθ. δικαιοκί, δικαιοκί-ο-ών μγν. 0 έχων δυό καρδούς: Αδ.Ζι 11,40 πέρδικας ή Παφλαγονές δικαιοκί εισι' 2) τώ ούδ. ώς οσα, είδος θρίδακος,μαρομυοίφωπ.12,1,2.

δικαιοκί-ο-ον, δωρ. -ανος 0 έχων δυό κάνας, κεφαλάς, δικαιοκίς, Βατραχογ.300 όκταπόδες, δικαιοκί, άχειρες, Απ 6,306 καί τούτρον δικαιοκί άνλοτριβα.

δικαιοκί-ο-ών νεώτ. κ. δημ. έπί φυτών, δικαιοκί βλλ.

δικαιοκί (ή-ο-ών) μγν., νεώτ. κ. δημ. 0 δics του έτους καρποφόρων, δίφορος: Στοθ.6,17,31 τινές δέ αούτων καί δικαιοκί έχουσι τήν γήν.

δικαιοκί-ο-ών μγν. κ. νεώτ. έπί φυτών, παρόγν. καρπούς δics του έτους, δικαιοκίς: Θεόφρ.Φαιτ. I,13,9 τώ δεκοσάντα δικαιοκί έν τούτοσι μάλιστα γίνεται τās τόποις.

δικαιοκί (ή) μγν. έγρησις ή διεξαγωγή δics: ΑΒ 414,10 έάν μέν πρός δικαιοκί ή δικαιοκί γέννεται.

δικαιοκί (ή-ο-ών) κ. νεώτ. κ. δημ. 0 άνήμων, προσδιορισμένος εις δικην: Πλάτ.Νόμ.958 Β έπειδάν δέ 0 τών δικαιοκίών μνημόν έχόμενος γέννηται μέν, Πολ.8,26 δικαιοκίς ώρα' || πάλ. κ. νεώτ. κ. δημ. τώ θηλ. ώς οσα. (κατά παραλ. τώ οσα, ήμέρα) ήμέρα καθ' ήν γίνονται δικαιοκί: Πλάτ. τώ έξής δικαιοκί, τήν Μεγάλην Έβδομάδα δέν έχει δικαιοκί' 2) 0 επηδεχόμενος δικην, άμφοσθητήσιμος: Άθανασ.1,295 Β δικαιοκίον τώ πράγμα.

δικαιοκί-εως (ή) μγν. κ. νεώτ. (συνήθ. έκδικασίς) διεξαγωγή δics: Σχδλ. Άριστ.Πλ.277 Ίνα τριώβολον λαμβάνωσι μισθόν τής δικαιοκίς' 2) πνήθ, τιμωρία: ΚΜανασσ.Χρον.81 Κ άλλ' ύστερον ύπέχωσι μείζονας τās δικαιοκίς.

δικαιοκί-ο-ών (τό) κατά πλνθ. όνομα δικαιοκίς πνος άρχής έν Μυτιλήν καί Κύμω.

δικαιοκί (ή) μγν. δικαιοκί βλλ.: Φιλ.Β6βλ.1,133 Δεδών 0 καλειται δικαιοκίς.

δικαιοκί-ο-ών (τό) μον. δικαιοκί: Γρηγόρ. Αντιοχ.2,404,2 παρά τινι άν.. σταιν δικαιοκίλειφ.

δικαιοκί-ο-ών (ή) μγν. δικαιοκί κρισις, άπόφασις: Μαν.2,261 περικτιόνοσι δικαιοκίλλας άναφαίνε' 2) άμφοσθητήσις, δικη: ΑΠ 2,376 ήρετό μοι τοίτας άμφι δικαιοκίλλας' 3) τώ επάγγελμα του δικαιοκί: Όρφ.Άργ.381 0ς ρα δικαιοκίλλή μεληται.

δικαιοκί-ο-ών (ό) κ. μον. 0 άπόνεμων τώ δικαιοκί, δικαιοκί: Η.Α 238 νυν αούτε μιν οίς Άχαιοι έν παλόμης φορέοσι δικαιοκίλλοι, Νικηφ.Γρηγ. 8,5,316,22 τούς τε άγορανόμους καί δικαιοκίλλους' || κατ' άρχάς κυριώς 0 βασίλειός: Ησ. «δικαιοκίλλος δικαιοκίς, βασιλέως, δικαιοκίλλους δικαιοκίς ή περι τώ δικαιοκί ποκουμείους' || έν χρ. κ. τώ θηλ. έν Όρφ.Ύμν.69,11' 2) μγν. κ. ώς έπιθ. 'Απολλ.Ρ 4,117 β σκήτητρον έχων.. δικαιοκίλλων.

δικαιοκί-ο-ών (ή) μγν. δικαιοκίς, δικαιοκί, 0 διοτρον.

δικαιοκί-ο-ών (ή) έργα βασιλικής τρία, τώ τή στρατάρην καί δικαιοκίλλεν καί θεραπέδεν θεός.

δικάσειαν ἴδιωμ. τ. τοῦ δικῶζ βλ. ἐν Ἐπιγρ. **δικασταίμεγδο** (ὁ) Ἐπιγρ. ὑπάλληλος ἑναγός δικαστῶν ξένων.

δικασταί (ἡ) τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ Ἐπιγρ. ἀπολυθεὶς ἀπὸ τῆς δικασταίεω.

δικαστήρ-ἄρος (ὁ) δικαστής βδδρ.118,3.

δικαστήρια φέ-ἡ-ὄν ἡγμ. κ. νεώτ. ὁ εἰς τὸ δικαστήριον ἀνήκων ἀναφερόμενος Ἐπιδδ.Ρατ. 1.2125 οὐ δικαντικὸν λέγουσιν, ἀλλὰ δικαστηριακόν.

δικαστηριακός νεώτ. ἐπίρρ. ἀπὸ ἀπόφθεως δικαστηριακῆς βλλ.

δικαστηρίδιον (τὸ) κωμ. λ. ὄνομα τοῦ δικαστήριου Ἐριστ.Σρ.833 ἐνοικοδομήσι πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ δικαστηρίδιον.

δικαστήριον (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐν ᾧ γίνονται αἱ δίκαι Ἐριστ.Ἰππ.137 καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείει, οἷς ἡ πόλις γένηται, Πλάτ. Φαίδρ.273 Β εἰς τὸ δικαστήριον ἄγεται, Ἰσοκρ. 7,54 πρὸ τῶν δικαστηρίων κληρούμενος, - τὸ δικαστήριον τῆς πόλεως εἶναι ἐπὶ τῆς πλατείας.

2) ἡ δικαστικὴ ἀρχή Ἐριστ.6,72 ἔφυγεν ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθεὶς Ἄνδοκ.1,17 παραδίδαναι τὸ δικαστήριον, - θὰ παραπεμφθῆ εἰς εἰδικὸν δικαστήριον, - φτάσαμεν εἰς δικαστήρια ἢ φρ. δικαστήριον καθέξειν τι=κατηγορῶντα ἢ τὸ σύνολον τῶν συνεδριάζοντων δικαστῶν Ἐριστ. Σφ.624 ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, πᾶς τις φησιν, οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον, Δημ.585 ἐπειδὴν ἀναστή τὸ δικαστήριον, - τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων 3) ἡμέρα δίκασμος, διεξαγωγὴ δίκης Ἐζωζώμ.Ἰστ.Ἐκκλ.2,26 πρὸ μῆος τοῦ δικαστηρίου, - αἴθριο ἔχω δικαστήριον ἢ κατηγορῶ Σουίθ. ε γραφῆς δικαστήρια, καταγελλας 4) τὸ γραφεῖον τοῦ κυβερνητοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Πλάτ.

δικαστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀπονεύων τὸ δίκαιον, κριτῆς, ὑπάλληλος ἐπιταξιόμενος τῆ ἀπονομῆν τοῦ δικαίου κατὰ τὸν νόμον Ἐριστ.1,91 δικαστὴν μιν ἐκωπῶν αἰρόντο, Αἰσχ.4,118 πᾶτερα δικαστὴν ἡ δικηφόρον λέγει, Σουκ.4,83 δικαστὴν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν ἢ ἐν Ἀθῆναις κυρίως τὰ μέλη τοῦ ὀρκιατοῦ δικαστηρίου, κατὰ δίκαιον πρὸς τὴν προεδροσύνην δρῶνται Ἐπιδδ.Α.1.1136 ἐν τοῖς δικασταῖς κοῦκ ἔμολ τὸς ἔσφαλλ' ὄμ. κτ. διάκρ. πρὸς τὸ νομοθέτης Λυσ.1,4 μὴ μόνον δικαστὰς, ἀλλὰ καὶ νομοθέτας αὐτοὺς γενέσθαι, Ξεν.Συμπ.5,10 τὸ δὲ σὺν ἀργύριον διαφείραμεν ἱκανὸν ἔστι καὶ δικαστὰς 2) ἐν φρ. δικαστῆς σίματος ἐδικητής Ἐδρ.Ἐριστ.1150 ἡ φάσανον ἔξακοντίας τέκνοις δικαστῆς σίματος γενήσωμεν 3) εἶδ. ἐπιθ. ἐν χρ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς ἐπιδρόντων ἐπὶ τῆς ἀνδρομήτης ζώης Ἐπιδδ.Σ 2,31 οὗς δικαστὰς τὸν ὄλκον προσαγορεύουσι.

δικαστικός ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἀναφερόμενος εἰς δίκην, εἰς δικαστήν, εἰς δικαστήριον ἢ Πλούτ.Γράμκ. δικαστικὸς νόμος, Σχολ.Ἐριστ. 299 τριωβόλοιο τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ ὄντος Ἰδμελ.8Πορφ.360 κριεῖται ἐστὶ τὸ νομοθετικὸν εἶδος τοῦ δικαστικοῦ, - δικαστικὰ ἔξοδα, - δικαστικὰ τῆδενοια, - δ-κλήτηρ - ἐπισημον - γραφεῖον 2) ὁ ἐμπειρὸς ἐξηκουμένος εἰς τὴν δίκην καὶ τὸν νόμον, δικονόμος Ἐκκ.Ἀνομ.2,6,38 στρατηγὸν καὶ δικαστικὸν καὶ πολιτικὸν ἑαυτὴν ἐπιτρέφει 3) τὸ θελ. ἡ δικαστικὴ ἢ ἐν. τέχνη, τὸ ἔργον, ἡ ἀσχολία τοῦ δικαστοῦ ἢ Πλάτ.Πολιτ.303 Β τούτων δ' ἐστὶ που στρατηγία καὶ δικαστικὴ 4) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ δικαστικόν ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν Ἐριστ.Πολιτ.1320 α, 26 κἂν οἱ μὲν εἰσποροὶ μὴ λαμβάνωσι δικαστικόν.

δικαστικός ἐπίρρ. ἡγμ. κ. νεώτ. κατὰ δικαστικόν βλλ. τρόπον, κατὰ τὸ ἐπὶ δικαστηρίῳ γίνεσθαι Ἰσοκρ.Ἐριστ.97 ἄν. μὴ φθίσις πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν,

Ἐριστ. ἐν Φωτ.ββ.462,31 μέρος ἐστὶ τῆς ἄλης προνοίας ἢ εἰρημένη τὸ πρὸς τὰς ἀνδρομήτας εὐχὰς δικαστικῶς ἀρμοζόμενον 2) νεώτ. διὰ δίκης ἢ ἀποστηθὸν τὸ χρέος δικαστικῶς **δικαστοφιλικά** ἔω ἀποτελᾷ μέρος τῆς φρουρῆς τοῦ δικαστηρίου.

δικαστρία (ἡ) ἡγμ. θελ. τὸ δικαστῆς βλλ. ἡ δικαστοῦσα Ἀουκ.Ἰλλ,9 τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὅμων δικαστρίαν ποιεῖται.

δικαστήριος (ἡ) δίκη, δικαστικὴ ἀπόφασις Ἐπιγρ. δικαστῆρος ἔξοχα κρινοῦν.

δικαστάλιτος ὄν ἡγμ. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ ἔχων δύο καταλλήλους ἘΜ 480,10 δικαστάλιτον Ἰε καὶ Ἰν ἢ 5- ἐπιθετὸν τὸ ἀκριβοῦς μετὰ τὴν αὐτὴν κατάληξιν τὸ ἄριστον, καὶ θελ. γένος καὶ μεθ. ἂ τὸ οὐδ. 2) ὁ συντεθειμένος ἐκ δύο καταλλήλων μέτρων Ἐριστ.Μετρ.15,23 τὸ ἐκ τῶν ἀναπαιστικῶν καταλλήλικόν (διέτρων) δικαστάλιτικον.

δικαταληξία (ἡ) ἡγμ. γραμμ. ἡ ὑπαρξὺς δύο καταλλήλων Ἐριστ.Μετρ.62,Κ.

δικάτορας-ο-ν δημ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων δύο λατοῦς, δύο κἀπάρρα.

δικάτορας ὄν νεώτ. ὁ φέρων δύο κἀπάρρα, ἐπὶ γνωμομετρικῶν ὀργάνων.

δικάτρα (ἡ) δημ. ἡ δικαίουσα, ἐλέγουσα ἢ Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.126,25 μαλάτρα καὶ δικάτρα ἡμα.

δικάτωρ (ὁ) ἡα. ε ὁ διπλασιὸν τὴν ἀρχὴν ἔχων.

δικαυλος ὄν ἡγμ. κ. νεώτ. ἐπὶ φωτῶν, ὁ ἔχων δύο κοιλούς, στέλεχη, κοτσάνα Ἐριστ.Φι 6,68 μονόκαυλα δ' ἐστὶν ἡς ἐπίπετα, δικαυλοὶ δὲ σπινύτι (διὰ φρ. δι-καυλεῖ).

δικαυλῶ-ἔω ἡγμ. ἐπὶ φωτῶν, ἔχω δύο κοιλούς Ἐριστ.Φι 6,68 ἡγμ. δικαυλος βλλ.λ.

δικάω κ. δικάω δημ. ἔξαρκά, ἐπαρκῶ, εἶμαι ὀρεκτός, φθάνω πρὸς κἀπ. ἢ παρομοι. κὶ ἀν δὲ δικήσων τ' ἄπρα μοι, ποῦλα καὶ τ' ἄλογο μοι, - ὁ μισθός μου δὲ μοι δικάει οὐτε πᾶ φρω.

δικεῖν ἀπαρρ. τὸν ὄντο. δίκω, ἐν χρ. κ. Πινθ. καὶ τραγ. ἐν ἀρχ. νεώτ. ἀπρ. βλλ.

δικέλλα (ἡ) κ. νεώτ., δημ. κ. δικέλλι (τὸ) ὄζειν τῆς ὀπλοῦς τὸ ἔτερον ἄκρον εἶναι θαλασσῶν, δικέλλι, ταστόλι Ἐριστ.Φοίν.1155 βοῶ πῦρ καὶ δικέλλας ὡς κατασκάφων πόλιν, Μέν.Γεωγρ.65 ἀπολαγχεῖς δικέλλης καὶ κακῶν, Τιμ.Λεξ.233 συνήνη, οἱ μὲν δικέλλαν, οἱ δὲ ὄζειν καλοῦσι, Ἔλων εἰς Ἐριστ.Φοίν. ε δικέλλῃ ἡ ἄχρῶθεν κέμουσα Ἐπίρρ. μὲν Σοφ.Ἀντ.250 2) νεώτ. βοταν. εἶδος ἀνδρομήτικων φυτῶν.

δικέλλι (τὸ) δημ. δικέλλα βλλ.

δικελλίτης (ὁ) ἡγμ. ὁ ἀκάντων διὰ δικέλλας βλλ., ὄθ. γεν. ὁ γεωργός, ὁ σκαπτής Ἀουκ.Τιμθ. δικελλίτης καὶ διερβερίας μισθοῦ γεωργεῖ.

δικελλόγραντος (ὁ) νεώτ. γένος ἄθουλοπῶν βλλ. ζῶων ἄσπινον ἢ ἐν ἀπολυθεῖσι.

δικελλοειθής-ο-ς-ε-ς ἡγμ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων στήν δικέλλῃ ἢ Σχολ.Πλάτ.Πολ.270 Δ ἄβηνην ἐκ τοῦ ἔτερου μέρους δικελλοειθῆ.

δικελλοῦν (τὸ) ἡα. ε δικροδέστος ἔνεος δύο κλάδους ἔχων 2) ἡα. ε δίκων ἢ βάλλων, ρίπτει, ὄθεν καὶ δίκων καὶ δίκων ἢ δικέλλων.

δικελλοτυαίε-ἴδος (ἡ) γεν. γένος μαλακωδῶν φυτῶν.

δικέλυφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διπλοὺν κέλυφος, περιβλήμα, φλοῖδα, ἢ τσάφρη.

δικέννητον (τὸ) φάρμακον τῶν θραυμάτων, κολύριον ἢ Δημοσθ.Ὀρθάλλων Ἀκτ.7,117.

δικέντρα (ἡ) δημ. ἡ βουκέντρα βλλ.

δικέντρον (τὸ) νεώτ. κ. κτ. πληθ. δίκεντρα γένος φυτῶν ὄντων πολυτέτε κορυμητικὸν τῆς οἰαγεν. τῶν πικνωκοειδῶν, δ. δίκέντρον.

δικέντρος-ον ἡγμ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο κέντρα ἢ Αἰδ.Ζ1,640 δίκέντρος ἀκορπίνας.

δικέντρων Ἡσ. ρίφρον τῶν κύβων.
δικεραθήριον (τό) νεώτ. γένος ρισακέρων βλλ. ἀπάντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.
δικεραϊός-αν κ. δικεραϊός μγγ. ὁ ἔχων δύο κέρατα, προερχόσ. Ἐντλ.ΑΠ.6,111 δικεραϊόν ἀπό ἀτόρθωμάς μύκητον ὑπασπασμένος.
δικερανθρόν (τό) νεώτ. γένος παωδῶν φυτῶν.
δικεραφ-ατος (τό) μγγ. διπλοῦν κέρασ: Καλλίξ, παρ Ἐθην.202 Β' 2) εἶδος ποτηρίου ἔχον δύο κρουνοῦσ: Πολυδ.δ.97 ἐστὶ δ' εἰπεῖν καὶ **δικεραφ** ἢ **δικεραφον** ὁμών' 3) νεώτ. γένος ἐλασματοβραχίον μαλακίων ἀπάντων μ. ἐν ἀπολιθώσει' 4) **δικερα**(τό) νεώτ. ζωολ. ὄνομ. τῶν ἐχόντων δύο κέρασ ἐντόμων.
δικεραπῖον (τό) μον. ἀργυροῦν βυζαντινὸν νόμισμα' 2) συκεδ. εἰδικὸς τις φόρος κεφαλικοῦ τῶν βυζαντινῶν κατὰ τὸν θάνατον, ἀ. δικερατον.
δικερατῖον (τό) μον. ὁ κεφαλικοῦ φόρος δικερατῖον βλλ.2): Κ.Μανασσ.Χρον.93 Β' ὁ λέγουσι δικερατον ὁ τοῦτο τελωνάρχη.
δικερατος-(η)-ῶν μγγ., μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο κέρατα Ἐντλ.Καρ.53 οὐδ' ἄλλο τῶν δικερατῶν οὐδέν, Πάπ. δικερατος θεά | ἡ σελήνη | 2) συκεδ. ὁ δικαλωτός' 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. βλλ.
δικερατός-αν μγγ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο κέρασ, οὐράσ: Αἰλ.ΦΙ 123' || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσ. **δικερα**(τό) νεώτ. γένος κολεοπτέρων.
δικερατον (τό) νεώτ. γένος παωδῶν φυτῶν.
δικεροδερρον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων.
δικεροκάρδιον (τό) ἀ. δικεροκάρδιον (τό) νεώτ. γένος μαλακίων ἀπάντων μ. ἐν ἀπολιθώσει
δικεροκάρδιον (τό) νεώτ. γένος παωδῶν φυτῶν
δικερός-(η)-ῶν μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο κέρατα Σουῖδ.: **δικερο** βδοῖ.
δικερωδέτης (τό) ἡ -ίς -ίδος (ἡ) νεώτ. γένος βατιδῶν ἰχθῶν.
δικερωτός-(ῶ)ς, αἰτ. κ. -ων ὁ ἔχων δύο κέρατα: Ἀριστ.Ζ1499 β,18 μύκητον δὲ καὶ **δικερω**ν οὐδέν ἦν ἐν ὧται, Ὑμν.Ομ.19,2 ἀγινόδην **δικερω**τα, Ἀγαθ.ἐν ΑΠ 6,32 δικερωτα (Παν) δικερωτα.
δικετόναι (το) νεώτ. χημ. σειρά χημικῶν ἐνώσεων.
δικετονόξια (τό) χημ. αἱ ὀργανικὰ ἐνώσεις αἱ συγκείμενα ἐκ δύο καρβονυλικῶν ὁμάδων καὶ ἐνὸς καρβοξυλίου.
δικέφαλος-(η)-ῶν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο κεφαλὰσ: Ἀριστ.Ζ1540 β,3 ὡστε δακεῖν ἐνὸς ὄψεωσ **δικεφάλου** εἶναι τὸ σῶμα, Ἰσθ.Ἐκκλ. 47, -**δικέφαλος** ἀτάσ. Βαλαωρ.Κ.Φροσ.1,15 οὐ φαίνεται πῶσ ἔχουν ἕνα κορμὶ **δικέφαλο**.
δικέμ πηρωδὶ διὰ προσηύων ἐν Ἐπιγρ. πθ. ἐσφ. γρ.
δικη (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. εἶδος ἐθιμον, συνήθεια: Ὀδ.Α 218 αὐτὴ **δικη** ἐστὶ βροδὶν' || φρ. ἐπέμω **δικη**=μμοῦμα τὸν τρόπον τῶσ: Πινδ.Π 1,97 τάν Φιλοκλήταν **δικαν** ἐπέμω ἐστρατευθῆ' || κ. νεώτ. ἡ αἰτ. **δικη** ὡσ ἐπίρρ. μτ. γεν. κατὰ τὸν τρόπον τὴν συνήθειαν τῶσ, συνήθ. ἐπὶ ἐμφύων: Πινδ.Π 2,185 λόκινο **δικαν**=σάν λόκισ, Αἰσχ.Ἐπρ.84 βρέμει δ' ἀμαχέτου **δικαν** ὁσασσ, Σοφ.ἀν.587 **δικη**ν πάλου, Πλάτ.Φαῖδρ.235 D περὶαρθοσθαι με **δικη**ν ἀγγεῖου, Στράβ.11,506 **δικη**ν τυμῶνων, -**παραπαι**ων **δικη**ν μεθούσων' 2) ἡ κανονικὴ παρετα τὸν προαγμάν, ἡ φυσικὴ τάξισ: ἦνν.Κερ.Τρωμ.698 ἐκ τούτων ὁ θάνατοσ οὐ γίνεται κατὰ γε **δικη**ν, οὐδ' ἦν γενήται' 3) τὰ κατὰ τὴν παράδοσιν νόμωμ| ἢ ἐπὶ τοῦ δικαιοῦ βασιζομένη τάξισ, δικαίων, ἀντίθ. βία: Ἰλ.Τ 180 ἴνα καὶ τὴ **δικη**σ ἐπιθεύσ' ἀπασσ=ἐστερημένω δικαιοσύνησ, Ἡοιδ.Ἐργ.273 καὶ νυ **δικη**σ ἐπάκουσ, βίηφ-δ' ἐπιλήθωσ πᾶρμην' ἀντίθ. σχέτικα ἔργα: Ὀδ.ε 53 αὐ σχέτικα ἔργα. θεοὶ φιλοῦσιν, ἀλλὰ **δικη**ν τίωσι=ἀλλὰ πῶσσι τὸ **δικαίον** || πρσωποποίησησ τῆσ τάξεωσ καὶ να-

μωτόησ, δικαιοσύνη: Ἡοιδ.Θεογ.902 ἡ γέκην Ὀρασ, εὐνομήν τε **δικη**ν τε, Σοφ.ΟΚ 1308 εἰ περ ἐστὶν ἡ παλαίφατοσ **δικη** εὐνοδοσ Ζηνόσ' || φρ. **δικη** ἐστὶ δικαίον ἐστὶ: Αἰσχ.Αγ.259 **δικη** γὰρ ἐστὶ ..τίων γυναικῶ, οὐτ.Εὐμ.277 λέγειν ὄψου **δικη**' 4) ἡ δοτ. **δικη** ὡσ ἐπίρρ δικαιοσ, οὐασά: Ἰλ.ψ542 **δικη** ἡμεφάτ' ἀνασάτ.Πλάτ.Κριτ.112 Ε **δικη** δικαιοκόντισ' || ὁμ. κ. μτ. τὸν προθ. ἐν, σὺν, κατὰ, μετὰ, πρὸσ, ἐκ,παρά: ἤρ.7,35 σοὶ δὲ κατὰ **δικη**ν οὐδέεισ.. θύει, Ὀδ.Ἰγ.197 σὺν **δικη** ἀνδρὶ γένηται καὶ καθωρῶσ, Αἰσχ.Ἐπρ 444 ἔην **δικη** τὸν πυρφόρον ἤξειν κεραυνοῦ, Πλάτ.Νομ.643 Ε ἀρχην τε καὶ ἀρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ **δικη**σ, Διογ.π. Στῶδ.48,62 ἐχθροὸσ δὲ μετὰ **δικη**σ ἀμύνασσαι, Πινδ.Ο 2,18 τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν **δικη** τε καὶ παρά **δικαν**' || ὁμ. μτ. ἐπίρρ. Αἰσχ.Εὐμ.554 ἄγοντα κατὰ παντόφωτ' ἀνεμ **δικη**σ βίαιωσ, αὐτ.Προμ.30 βροτασι τιμάσ ὤπασσ πέρα **δικη**σ' 3) κρίσισ, ἀπόφασσι: Ἰλ.Σ 508 ὅσ...**δικη**ν ἴθουσται εἰσοῖ, Αἰσχ.Εὐμ.433 κρίνει δ' εὐθεταν **δικη**ν' || κυρ. τίτ. πλθ. αἱ **δικαι** ἀποφάσεισ: Ἰλ.Π 542 Ἀντιφῶν εἰρωτῶ **δικη**σ τε καὶ σθένεσ ὦ, Ἡοιδ.Ἐργ.219 ἄρα σκολιήσ **δικη**σ' 6) κ. νεώτ. ἡ διὰ νομίμων μεσων, διὰ δικαστηρίω ἐνέργεια πρὸσ καθορισμὸν τοῦ κατὰ νόμον δικαιοῦ καὶ ἀπονομὴν δικαιοσύνησ: Πλάτ.Εὐθφρ.2 Δ **δικη** τῆσ ὁσα τυγχάνει πρὸσ τὴν βασιλεῖα, Δημ.298 ἀπό τῆσ αὐτήσ διανοίασ δεῖ τὰσ τε ἰδίασ **δικασ** καὶ τὰσ δημοσίασ κρίνειν, Πλούτ. Κικ.17 **δικη**ν ἔχων καὶ διαφερέτω εἰώσε τῶν δικαστῶν, Ἐπιγρ. αἱ **δικη**ν ἔχοντεσ, -ἐνάμω τινα εἰσ **δικη**ν, -πολύκροτοσ **δικη**' || π. ἀπ. κυρ. ἡ ἐπὶ ἰδιωτικῶν διαφορῶν Πουδ.8,41 ἐκαλοῦντο αἱ γραφαὶ **δικαι** οὐ μόνον αἱ **δικαι** καὶ γραφαί, Ἀρσπκρ. «**δικη**» σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα τὸ ὄνομα, ἰδίωσ λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων: Λυσ. 1,44 οὐτε γραφασ εἰ ἐγράφωτο, οὔτε **δικασ** ἰδίωσ ἐδικάζετο' || ἡ ἐκδίκασσισ τῆσ ὑπόθεσεωσ, ἡ μετὰ ἰσοδικασίαν ἀπόφασσι: Θουκ.2,53 τῶν ἐμαρτυρημάτων οὐδέεισ ἐπλήκων μέχρι τοῦ **δικη**ν γενεσθαι βίωσ ἐν τὴν τιμωρίαν ἀντιδούτων, Ἰσθ. 82,20 μὴ πρὸ **δικη**σ τὴν Ἀριστάρχου θυγατέρα ἐκ τῶν πατέρων ἐκόλλειν, Πλούτ. Ἀγρ.32 οὐδένοσ **δικη**σ **δικη**σ θεσνατωμῶνον πρότερον, Πάπ ἔμμεται τὴ **δεδομένη** **δικη**' || τὸ δικαστήριον, ἐν ὧ ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσισ: Ἀντιφ. 6,6 ἐν ὧν ἐστι καὶ τῆ **δικη**' 7) φρ. **δικη**ν λέγω = ἀγαροῦ ἐπὶ δικαιομένησ ὑπόθεσεωσ: Ἀριστφ.Σφ.776 ἦν **δικη**ν λέγειν τὴ μακρῶν, οὐχὶ πεινῶν ἀναμεινεῖσ' ὁμ **δικη**ν λαγχάνω τινί= κινῶ **δικη**ν κατὰ τῶν, ἐνάμω: Δημ.539 ἦνικα τὰσ **δικη**σ ἔλαχον τῶν πατέρων τοῖσ ἐπιτρόποισ' ὁμ. ἀντίθ. **δικη**σ τυχεῖν παρά τινωσ = ἐνάμωσ ὁμ. **δικη**ν φέγωμ = εἶμαι κατηγορούμενοσ, ἀντίθ. **δικη**ν δίκωμ: Λυσ.32,2 ἐβουλήθη καὶ φεῖνεν **δικασ** καὶ μὴ ὁσασ **δικάκειν** ὁμ **δικασ** ἐπιφέρεισ = εἰσάμω **δικασ**: Ἀριστ.Πολ.1302 β,24 ὡσπερ ὁ γνῶριμω συνέσθησεν διὰ τὰσ ἐπιφερομένησ **δικασ** ὁμ. διὰ **δικη**σ ἐθεῖν = ἐπιδικάκειν, ἐπιτυχῶνεν διὰ **δικη**σ, δικαστικῶσ: Σοφ. Ἀντιφ.742, **δικη**σ ἰών πατρί' ὁμ. **δικασ** δοῦναι καὶ **δεξασθαι**= ὑποβάλλειν τὰσ διαφορὰσ εἰσ διαπίπασ: Θουκ. 5,59 ἀτοίμωσ γὰρ ἐπὶ αἰσ **δικασ** δοῦναι καὶ **δεξασθαι** ὁμ. **δικασ** δίδωναι καὶ λαμβάνειν= εἰσ πολυτελῶν αἰνετεσ ὡφελοσ νὰ δικάζοντεσ τὰσ διαφοροσ αὐτῶν ἐπὶ τὰ δικαστήρια ἐπικυριάρχου πᾶλωσ: ἤρ.5,83 καὶ **δικασ** διαδοῖνοντεσ ἐς Ἐπίδωρον εἰδοῦσται τε καὶ ἐλαμῶνον παρ ἀλλήλων.αἱ Αἰγινῶσ' 8) ποιητ. τιμωρία: Αἰσχ.Προμ.64 τοῦ **δικη**ν πᾶσχεσ τὰδε, Σοφ.Αἰ.113 κείνοσ δὲ τίσισ τᾶνδε κοῦκ ἄλλων **δικη**ν' || εἰδ. κ. νεώτ. ἐν ἄσφ. πρὸσ τὸ θεῖον: Πάπ. ὁ θεὸσ αὐτῶ τὴν **δικη**ν ἐπιθεῖη, θεῖα **δικη**' || φρ. **δικη**ν-ασ δίδωναι = πμ-

ροσμα: *Hρ.5,106 καί ἴσως τοὺς δώσαντας ἐμὸν δίκην τῶν ἐποιήσαν, Σοφ. Hλ.538 ἐμῆλαε τῶνδ' αὖτε δώσαν δίκην 9) σπαν ἐν ἐκφορά μτ. τοῦ ἀρβρ. τὴν δίκην δίδωμι· παρέχω ἰκονοποιῶσι: Εὐρ. Hρακλ.1025 οὐτός δώσει τὴν δίκην βαθῶν ἐμῶ! 10) δίκην λαβάνω=ἐδικάσωμαι: Λυσ.1,29 οὐ συγχωροῦν... καί ταύτην ἔλαβον τὴν δίκην ὄμ. δίκην λαβάνω παρὰ τινος = τιμωρῶ τίνα: Δημ.544 παρὰ τῶν ἄσημον καταδικασθέντων αὐτοῦ... δίκην ἀρεῖαι λαβάνειν 11) ἐπίστε δίκην λαβάνω τιμωροῦμαι: Hρ.1,115 ἐς ὃ ἔλαβε τὴν δίκην, Εὐρ.Βάκχ.132 δίκην γὰρ ἀξίαν ἀλάμβανεν 12) δίκην ἔχω=ὀφίσταμαι τιμωρίαν: Πλάτ. Πολ.59 C, Ξεν. Ἐλλ.3,4,25 ὃ μὴ αἰτίας τῶν πραγμάτων ὄνιν τε καὶ ἥην ἔχει τὴν δίκην 13) δίκην ἀπέχω=ἀποδίδωμι εἰς δίκην, τιμωροῦμαι: Hρ. 2,118 οὐκ ἂν δίκαιος αὐτοῖ δίκας ὄψεσιν, Σοφ. ΟΥ 552 εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς λαβῶν αὐχ ὀφείνεις δίκην 14) τὴν δίκην ἔχω=λαβάνω ἰκονοποιῶσι: Hρ.1,45 ἔχω παρὰ σοῦ πάσαν τὴν δίκην, Πλάτ. Ἐπιστ.319 B εἰ μὴ φέρε εἰρηκῶς ταῦτα, ἔχω τὴν δίκην 15) δίκην παρέχω=δίδω ἰκονοποιῶσι: Εὐρ. Ἰππ.49 τὸ μὴ οὐ παρασχέτω τοὺς ἄμους ἔχθροῦ ἐμῶ δίκην 16) δίκην ὀφείλω (ἢ ὀφθαλμῶν)=καταδικάζωμαι: Δημ.1158 ἐκτίνοτος δὲ μου τὸ ὀφθαλμῶν, ὡ ὀφθαλμοὶ τὴν δίκην ὄμ. θανάτου δίκην ὀφείλω =καταδικάζωμαι εἰς θάνατον: Πλάτ. Ἀπολ.39 B ἐγὼ μὲν ἀπειμὶ ὄφ' ὀμῶν θανάτου δίκην ὀφείλω ὄμ. ἔρημην ὀφείλω τὴν δίκην =καταδικάζωμαι ἔρημην Ἀντιφ.513 17) δίκην ἐπιτίθειμι τίτι =ἐπιβάλλω τιμωρίαν, ποινήν: Εὐρ. Ὀρ.576 ὅς αὐτὴ δίκην ἐπέθηκε, Λοῦκ.Κατάλλ.3 κατ' ἀξίαν ἐπιτίθεντα ἐκαστῶ τὴν δίκην 18) δίκην αἰτῶ τίνος=ζητῶ ἰκονοποιῶσι διὰ τ: Hρ.8,114 χροτήριον ἐληλύθειε Ἐρήνην αἰτέειν δίκας τοῦ Λεωνίδεω φόνου 19) δίκας αἰρῶ =κερδίζω τὴν δίκην: Δημ.540 δίκην εἶλον ἔρημην 20) πύθωγορ. ὀνομασία τοῦ τρία : Πλούτ. Hθ.381 P 1) ἀντὶ τοῦ πέντε ἐν Ἑοῶλ. Ἀριθμ.31.

Δικηγοράκος (ὁ) δὴμ. σκωπ. ἄσημος δικηγοράκος. **Δικηγορία** (ἡ) μὴν. νεώτ. κ. δὴμ. ἡ ἐν τῷ δικαστηρίῳ συνηγορία: Εὐστ. Πον.481 1) νεώτ. κ. δὴμ. συμπεριφορά ἀρμόζουσα εἰς δικηγορῶν 1) εἶδ. δημηγορία, ἴδ. στραφῶδικος 2) νεώτ. ἢ ἰδιότης, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγοροῦ 3) ὄμ. νεώτ. τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἀσκεῖ ὁ δικηγοράκος τὸ ἐπάγγελμα του.

Δικηγορικός-ἡ-ὄν νεώτ. κ. δὴμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὴν δικηγορῶν: δικηγορικός ὄσλλογος 2) τὸ οὐδ. πλθθ. ὡς οὐο, τὰ δικηγορικά ἢ ἀμοιβῶν τοῦ δικηγοροῦ.

Δικηγορικός ἐπίρρο. μὴν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δικηγοροῦ ἐν χρ. κ. παραβ. Ἐϋστ. Πον.270,50 καὶ ποικ. τὰ φαλάα μεταχρηστέον δικηγορικότων.

Δικηγορικός (ὁ): νεώτ. ὕποκορ. τοῦ δικηγοράκος, ἄσημος δικηγοράκος, δικηγοράκος.

δικηγορῶς μτγν., νεώτ. κ. δὴμ. ὁ κατ' ἐπάγγελμα ἀποστηρίων τοὺς κατηγορουμένους εἰς τὸ δικαστήρια: Ἰω. Λυδ. Ρωμ.3 66, Ἀγαθ.5,7, Εὐστ.131,2 ὅτε τις δικηγορῶς χαινωδέεις πρὸς τὴν ὑπόθεσιν 2) ὁ αὐτοκλήτως παρεμύθεσαν πρὸς ὑπεράσπισιν τινος φρ. δὲ θέλω δικηγοροῦν ἢ δὲ μοῦ χρειαζοῦνται δικηγοροῖ 3) μετάνω. ἐνγλωττισ.

Δικηγοροῦσθαι (τὸ) νεώτ. ὄμ. εἰδικὸν ἐνσημὸν ἐπικαλλώμενον εἰς τὰ δικαστικά ἔγγραφα, ὡς φόρος ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγορῶν.

Δικηγοροῦ-έω μὴν. νεώτ. κ. δὴμ. ἀόρ. ἀδικηγοροῦσα συνηγορῶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ: Εὐστ. Πον.319,30 ταῦτά σοι δικηγοροῦσται σοφώτατον 2) ἔλασσο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγοροῦ: δικηγοροῖ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ δεκαετίας.

Δικηλοῦσθαι (οἱ) ὄμγν. κατώτερον εἶδος μίμον τῶν Λοκωδομιῶνων, οἱ ἄλλως Δικηλοῦσθαι βλλ.: Σωσίδ. π. Ἀθην.14,621 ἐκλόηοντα δ' οἰ μετόνεος τὴν νομοῦσιν παιδίον παρὰ τοῖς Λάκωμο δικηλοῦσθαι.

Δικηλίτας (ὁ) βλ.: Δικηληκτικός.

Δικηλῶν κ. δεῖν. Ἦσα. «ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα, ἐξωδωλον, ἀνδρόειδος, ὄψιδον π. Λόκωων, φάσμα, μίμημα».

Δικηλος ὄν μτγν. ὁ ἔχων διπλὴν κλήην, σπάσμο: Ἡλιόδ. παρ. Ὀρειβ.50,42, Παύλ. Αἰγ.6,62.

Δικην κ. νεώτ. αἶπατ. τῆς λ. δίκη βλλ., ὡς ἐπίρρο, μετὰ γεν. κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὴν συνήθειαν: Πινδ. Π 284 δίκων λύκοιο 1) κ. ἐπὶ πραγμ.: Αἰσχ. Ἐπι.85 δίκων ὄδατος.

Δικηρίον (τὸ) μὴν. κ. νεώτ., ὄμγν. Δικέρι ἐκκλησιαστικὸς κηροστάτης πρὸς ἔνθεσιν δύο λαμπρῶν 1) Δικηρίῳ σπαγγίζει ἐπὶ τοῦ ἱερέως ἐκλογούτος καὶ κροτούτος τὸ δικηρίον 2) καὶ εἰς τὸ δικηρίον οὗτ' ἴθιμεναι λαμπάδες.

Δικηροτρίηκτρα (τὰ) νεώτ. ἐκκλ. τὸ δικηρίον καὶ τὸ τριηκόνη δίκας ὄμοιο λοβωμένον.

Δικασσῶς (ἡ) μτγν. τιμωρία, ἐκδίκηση: Πά Σοφ. Σειρ.47,25 ἕως Δικασίς ἔλαθ' ἐπ' αὐτοῦς (ὁ γρ. ἐκδίκησαι).

Δικητροπῆ Ἦσα. «εὐγαθεῖα».

Δικηφόρος ὄν ὁ φέρων δικαιοσύνην, τιμωρὸς ἐκδικητής: Αἰσχ. Λα.120 Δικαστήν ἢ Δικηφόρον λέγει, αὐτ. Ἀγ.1577 πένητος ἡμῖνος Δικηφόρος.

Δικαι δὴμ. ἐπίρρο. ἐν τῷ ἐπίθ. Δίκαιος Δίκαιος.

Δικίδιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ Δίκαι: Ἀσιστ. Ἰππ.347 εἰ που δικίδιον ἔλας εἰς, αὐτ. Σ.φ.51 δικίδιον ἔμικρόν.

Δικιδέω δὴμ. ἔπερ. τ. τοῦ δοσιμῶζω, ἐπιβάλλω εἰς δοσιμῶσαν: Ἐρωτόκρ.1,266 μὰ βιάζεται κ' ἀποκαττῆ γὰ τήνε Δικιδέω.

Δικαιο γὰί μὴν. κ. δὴμ. τὸ δικαίον βλλ., ἡ δικαιοσύνη: Σου. Ἀδρ.663 ἡ Ἰσχυρία τῆς ἀσφαλή ὁπότ' τὰ Δίκαι κρινεῖν 1) φρ. τὸ Δίκαιο σου εἶναι μεγάλο ἔχεις ἀπόλυτον Δίκαιον, εἶς ἀπόλυτος δικαιολογημένος 2) ὄμ. φρ. βρισκῶ τὸ Δίκαιο μου ἢ ὁδωλὸς βρισκῶ Δίκαιο ἢ κερδίζῶ τὸ Δίκαιο μου ἐπιτηγῆντα τὴν ἀναγνώριον τοῦ δικαστοῦ μου: Δραγ. Ὀσ Ζωντ.140 γὰ ἀνυμνήσθ' γὰ καρδίῃ τὸ Δίκαιο του 3) ὄμ. φρ. γὰ ποῦμαι καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ Δίκαιο ἐπὶ ἐπιτηγῆτος εἰς πράξις τινός, ὄλλ' ἐπιθυμοῦσιν γὰ προσεβῆ καὶ ἐλαφρυντικόν τι 4) ὄμορον. ἡ γκαρῆλα μετὰ σφαιρῶν χρόνια ἄ5ρε τὸ Δίκαιο τας ἑπὶ τῶν λῆα νητηζῶντων καὶ ἐδικητικῶν, ὄμ. ὀνομασ τρώει τὸ Δίκαιο τ' ἄλλουνο τρώει τὰ ποδάρια του 1) ὁ Δίκαιος τιμωρεῖται σκληροῦσθαι 1) φρ. τοῦ λαίρην τὰ Δίκαι τὸν ὑπεραρπίζω, τὸν δικαιολοῦ.

Δικαόκριτος-η-ο δὴμ. ὁ ἐπιδικηθεὶς διὰ δικασίος κρίσεως ἀποφάσεως, ὁ ἐκ Δικαιοκρίσιας προελθὼν: Βλαχουρ. Προσθλ.165 ὁ θανάτος σου ὁ δικαόκριτος θά εἶν' ἀξία ποινή στήν ἀδικίαν ζῶσι σου.

Δικανιον (τὸ) μὴν. τὸ ἔχειν δύο μίσησ ἐπὶ κτηρίου: ΚΠορφ. Ἐκθ.123 D.

Δίκαιος-ια-ιο δὴμ. ὁ Δίκαιος βλλ. 1) τὸ οὐδ. ὡς οὐο. Δίκαιο βλλ. 2) ὁ μέσος μεταξὺ δύο ἀκροτήτων, ὁ κανονικός. Δίκαια γυναικῆ ἢ οὐτε εὐθείης οὐτε δυσειθείης 1) κ. ἐπὶ πραγμ.: Δίκαιο μῶδι (μέτρον), ὁ-θ' ἰσχυρία 1) τὸ κατὰ τὸ μέτρον.

Δικασσῆν δὴμ. ἡ δικαιοσύνη βλλ.: Ἐρωτόκρ. Α 1704 γὰ κῶμα δὲ μ' ὄφνηεν. στὸν κύρη δικαιοσύνη.

Δικηνωία (ἡ) πᾶσι, διπλοῦφες τῶστρονον.

Δικηνομός (ὁ) δὴμ. ἀνταποδῶσας ἐκδίκησης.

Δικηνοση (ἡ) δὴμ., ἐκδίκησης: Ἐρωφ.4,218 Δίχως γὰ κῶμα κ' εἰς γὰρ δύο τέλεια τὴ δικηνωία μου.

Δικηνοστής (ὁ) δὴμ. ἐκδίκητής.

Δίκελη (ἡ) νεώτ. εἶδος ἐξέδρας ἐν μουσικολομικῶ τερμένει ἐφ' ἧς οἱ κακάνάρητες ἐναυλαμῶσιν γὰ ἀπὸ τοῦ ἱμάθι ἀναγινωσκόμενα.

Δικ(κ)ινουσίτης (ό) νεώτ. δρυκτολ. δρυκτών όσπελοτών ένυδρον φωσφορικών όλας.

Δικαιε-ιδος έτερ. τ. του δικιλς βλλ. ό διά δι-πλαύ κλειθρον κεικλιόμενος: 'Ιππ. Αρβρ.7.

Δικαιε-ειδος (ή) νεώτ. έσφ. γρ. του δικιλς βλλ.

Δικλήματος-ον μτγ. ό έχων δύο κλήματα, έν χρ. κ. μτφ. 'Αθαν.2,224 C ό δ' όσπερ δικλήματος τάς χείρας έκπετάσας.

Δικλήνης-ους-ές νεώτ. ό δικίλος βλλ.

Δικλήρος-ον, δωρ. -κλαρος ό κατέγων έκτασθ δύο κλήρων: Έπιγρ. έλακοκόμων Δικλήρος.

Δικλιδάνθηρον (τό) νεώτ.βοταν. γένος στυρα-κιδών φυτών.

Δικλιδοπτερις-ιδος (ή) νεώτ.βοταν. γένος πλευ-ρογραμμιδών φυτών.

Δικλιδουρος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος χειροπτερών θηλαστικών όμοιον πρός κυκεριδός.

Δικλινηός (ό) νεώτ. βοταν. τό φανόμενον της ύπάρξεως των τε άρρένων των θηλέων όργάνων εις διάφορα άνθη του αύτου φυτού.

Δικλινης-ον κ. δικλινης-ους-ές νεώτ. βοταν. έπι φυτού, ό έχων άνθη μονογενή, τό άρρενα κειχωρι-σμένα από τα θήλια: 'τό ούδ. Δικκλινον ως ούα. Δικκλινον φυτόν.

Δικλιπτερα (τά) νεώτ. γένος άκανθιδών φυτών.

Δικλις-ιδος (ή) κ. νεώτ. (έσφ. γρ. δικιλεις) ως έπίθ. ή έχουσα δύο φύλλα, διφυλλη, συνήθ. κατά πληθ. μετά των ούα. θύρα, πύλας, σανίδες: 'ΙΛΜ 455 πύλας, δικιλιάς ύψηλάς (σχαλ. Εύστ. αι δις κλειόμεναι, θύραι), 'Οδ.Β 345 κλισίατα δ' έπε-σαν σανίδες, δικιλιάς // σαν. καθ' έν. 'Αρατ. Φαν.193 θύρην δικιλιάς 2) μτγν. δικιλιάς ως ούα. θύρα με δύο φύλλα: 'Ασκληπ. έν ΑΠ 5,144 παρά δικιλια τασθε κρημαστο! // σαν. καθ' έν. 3: Γεοργ.14,42 έδραμε Ιθύ δι' άμφιθύρω και δι-κιλιάς, Έρατοσθ. ΑΠ 5,241 δικιλιάς τήν βάλαν-νον χαλάσας 3) νεώτ. ναυτ. τό δύο φύλλα κα-νονοθύριδος όπμ. τό δίφυλλα πορτέλλο της πρου-καπόρτας 4) νεώτ. πάσα γλωττις άφήςουσα εις ρευστόν ή άέριον έλευθέρων μόνον τή έξοδον, ά. βαλεις έν χρ. κ. μτφ. // άνατομ. βαλεις.

Δικλοπος-η-ον μον. ό προδότης: δ. τραγ.έν Πολιτ. Έκλ.Τραγ.295,8 ειχε πορτάρους Δικλοποους.

Δικλωπος -(η)-ο(ν) νεώτ. κ. όπμ. ό έχων δύο κλώ-δους, κλώδους: Δικκλωπος βασιλικός 2) ό από δύο μη συνεστριμμένα νήματα, κλωτός, συγκειμε-νος 3) κ. ό Δικκλωτος βλλ.

Δικλωπος -(η)-ο(ν) νεώτ. κ. όπμ. ό από δύο νή-ματα συνεστριμμένα συγκειμενος ηβλ. Δικκλω-νος: Δικκλωτα νήμα.

Δικλωναί 'Επιγρ. άντι Δεικνύνας.

Δικονοφια (ή) κ. νεώτ. ή σύνθεσις δικονοκίων λόγων: 'Ισοκρ.15,2 ειδώς ένους των σοφιστών.. λέγοντας, ως έπι περί Δικονοφισών 2) νεώτ. νομ. ό φακέλος των Δικονοφισών, των άναφερο-μένων εις Δικαστικήν ήπα ύπόθεσιν: δέν έμελέτη-σα όλη τή Δικονοφια.

Δικονοφικώς έπίρρ. κατά τόν τρόπον του σύνθετου δικονοκίου λόγου, ως Δικονοφικός βλλ.: 'Ισοκρ.η.Πολ.β.24.

Δικονοφισον (τό) νεώτ. νομ. Δικαστικόν έγγρα-φον, δι' αύ ένεργείται Δικαστική πράξις.

Δικονοφικός (ό) ό συνθέτων γραπτός Δικαστι-κός λόγος: 'Υπερ.άπ.234, Διογ.Λαερτ.δ.15.

Δικοδοιησις (ό) μτγν. ό άνοδοφών, έρευνών, σκα-λίζων τός δικας Δικηγός, συνηγορος: Λαοκ.Λε-ξίφ.9 μεγαλυμύθος τε ό δικοδοιησις (Σχαλ. ό έσ συνηγορος, από τό τός δικας διαπών).

Δικοδοτῶ-έω μον. Δικότῶ: Κ Μονασσ.Χρον.38 C ως οδν έκάθητό ποτε Δικοδοτῶν και κρινών.

Δικολοφός (ό) νεώτ. είδος τρωκτικῶν θη-λαστικῶν άπαντων μ. έν άπολλώσει.

Δικόκοκος-ον μτγν. ό έχων δύο κόκκους, κοικ-κοκίται: Διοσκ.2,289 Δικόκοκος (ζῆτα) 2) τό ούδ. ως ούα. είδος φυτού, ό χόλδρος: Ψ Διοσκ.2,96.

Δικολαδισμός (ό) νεώτ. κ. όπμ. τρόπος συζη-τήσεως δι' έπιχειρημάτων σοφιστικῶν και κωκοίτη-στον: με τόν Δικολαδισμόν του άναγκάσθη να διακόψω τήν συζήτηση 2) έπιχείρημα σοφι-στικόν, άναφερόμενον εις τούς τύπους και ούχ εις τήν ούσίαν: άφορα τός Δικολαδισμούς.

Δικολάδος (ό) μον. νεώτ. κ. όπμ. ό άναλομβά-νον τήν διεξαγωγήν δικῶν: Κινωμ.16 D τας πέν (των ήμερών) παντάσσι Δικολάμοις έκκείθει, τας δέ πρῶι μεν άποκεκλεισθαι τός Δικολάδους,

Βάρν.Απολ.Σωφρ.17 πλήρωσε μιν άνάκρη μνά στον Πολυκράτη τόν Δικολάδο 2) νεώτ. νομ. ό άνευ δικωμάτων Δικηγορών παρά τός κατωτέ-ρους Δικαστηρίους, παρ' οίς έλλείπει Δικηγορία 3) ό χρησιμοποιών εις τας συζητήσεις του Δικολαδισμού βλλ., στρ.εφοδικος.

Δικολέκτησις (ό) μτγν. ό έν τός δικας άγορεύει, -δικολόγος, Δικηγορος: Παλλώδ.έν ΑΠ 10,48.

Δικολεκτῶ-έω μτγν. συνηγορά: Χρυσόστομ.0.Θσι. Στεφ.ένλ.

Δικόλλυθος (ό) χρηματικόν ποσόν-ισον πρός δύο κολλόδους: 'Αριστ.άπ.3.

Δικολογία (ή) ή συνηγορία έν τώ Δικαστηρίω: 'Αριστ.Ρητ.1354 b,29 ήπτον έστι κακοόργον ή δη-μυγορία Δικολογίας, 'Αθαν.2,451 B άποστείλας εις Δικολογίαν τόν σοφόν ήθρορα.

Δικολογία (ή) όπμ. οί συγγενεις, οί δικαι: Κανέλλ. Χισκ.Ανάλλ.143 καλώς ήρτεν ή νύφη μου με τή Δικολογία της, ΜΜ 55 δίχως κουμπάρο και παπά, δίχως καριμά Δικολογία.

Δικολογοί όπμ. συγγενέως, γίνομαι δικός 2) διαπραγματευομαι ή πρόκειται να συγγενέσω.

Δικολόγος (ό) μτγν. ό έν τώ Δικαστηρίω άγο-ρεύων, Δικηγορός: Θωμ.Μ.781 έρήτω, ός και συνηγορος και Δικολόγος καλεΐται: η Πλουτ.Λοικ.1 προς 'Ορτίνιον τόν Δικολογόν.

Δικολογῶ-έω άγορεύει έν τώ Δικαστηρίω, συνη-γορά: 'Αριστ.Ρητ.1355 α,20 διότι μάλλον άπονε-υκάσαι πρός τόν Δικολογόν.

Δικόλουρος-ον ό εκάτερωθεν κολοβάς, άποκε-κομμένος τό άκρα, έπι κωνικών σχημάτων: Νικόμ. Γερ.Αριθμ.2,14 πυραμιδεις Δικόλουρος.

Δικόλοπος-ον κ. νεώτ. ό έχων δύο κόλπους, κοι-λόπητας, περι τής μήτρας τής γυναικος: Γαλ.2,890 2) νεώτ. έπι έκτάσεως τινος χώρας ή έπι ήψου, ή ής τά παράλια σχηματίζουσι δύο κόλπους βλλ.

Δικόλυμσις (ό) ό λυμανόμενος διά τών δικῶν Φρόν.έν ΑΒ 35,28 ό Δικόλυμσις, άνθρωπος: ό έν τας δικας λυμανόμενος, ό σφοκοφάνης.

Δικόμαχῶ-έω μτγν. Διεζάγω Δίκην: 'Αλκίφ.3,29.

Δικόμητῶ-έω ή γεννώσα δικας: Κωμ.άδελφ.984.

Δικόκδυλος-ον έπι τών δακτύλων, ό έχων δύο κονδύλους,κόμπος, κλειδώσεις: 'Αριστ.Ζι 493 β,30 δάκτυλος θ' ό μεν μέγας μονοκόνδυλος, οί δ' άλλοι Δικόκδυλοι.

Δικόνομια (ή) νεώτ. νομ. τό σύνολον των νομικών διατάξεων, αλίτες ρυθμίζουσι τήν διαδικασίαν, ήτοι τόν τρόπον της υπό των Δικαστηρίων άπονο-μής της Δικαιοσύνης: Δικονομία πολιτική - ποινική.

Δικονομικός -ή-δ(ν) νεώτ. νομ. κ. όπμ. ό άνα-φερόμενος εις τήν Δικονομίαν: Δικονομικοί τύποι.

Δικονομικός νεώτ. έπίρρ. κατά τήν Δικονομίαν, από Δικονομικής άπόφθεως.

Δικόπος -(η)-ο(ν) νεώτ. κ. όπμ. έπι τεμνόντων όρ-γάνωι, ό δυνατός να τέμνη δι' άμφοτέρων των άκμών της κελίδος: Βαλαρω.Φωγ.24 μαχαίρι Δίκο-πο μέσα μου χώνει 2) μτφ. έπι έπιχειρηματος στρεφόμενον εναντίον τινός, όπερ όμως δύναται να στραφῶ και κατά του ποιούμενου χρίσιν αυτού.

δικορίας-ως (ή) έτεροχρωμία των κορών του οφθαλμού: Δληνοβ. Οφθαλμ.
δικορράς-ης ο δημ. δικρακός βλλ.
δικορμός (-η-οί) μτγ. κ. νεώτ., δημ. ό έχουν διπλούς κορών: Άρτεμιδ.5,74 δένδρον παμμέγεθες δικορμον.

δικορράς-ον μτγ., μον. κ. νεώτ. ό έχουν τούς κόρας των οφθαλμών έτεροχρώμους: Πηολ.Χει.192. Εύστ.295,44 Ιστορικοί δέ αυτόν και δικορον είναι, τών οφθαλμών τόν μόν γλαυκόν έχοντα, τόν δέ μέλανα: || έπιθ. τού αυτοκράτορος Άναστασίου Α΄ Σουβ. ε.ό. Άναστασίου ε.ό τών Ρωμαίων Βασιλεύς δικορός έλέγετο.

δικορράτης (ό) ό έπινοών, έφευρισκών δικας, δικορράφος βλλ.: Φρών.Σοφ.Παρ.62 Β «δικορράτης και δικορράφος άτιτικόν εκάτερον».

δικορραφία (ή) μτγ. ή έπινοών δικών, τού συρραπτει, έφευρισκει δικας: Μαν.2,296 δικορραφίης δεδοκίμας, Σχολ.Άριστ.Νεφ.104.

δικορραφός (ό) ό έπινοών, ό συρράπτει, έφευρισκών δικας: Δίον Χρ.7,123 οός' αυ τούς σοφούς και θεינוύς δικορραφούς τε και συνηγόρους.

δικορραφός-ως συρράπτει, έπινοώ, έφευρισκώ δικας: Άριστ.Νεφ.143 όρθός παραινέει οικεία δικα δικορραφεί, Απολλδ.Κωμ.13,12 φεΐδεταί, έπιρκει, μαρτυρεί, δικορραφεί.

δικορράς-ον (ή κόρα) μτγ. ό δύο κεφαλές ήταν: Ρη.Λεξ.παρ'Εύστ.947,28 «δικορρον» δικορρουν, δικραές, δικεφάλων.

δικορρμός-ον μτγ. ό δύο κορυμμές, κορυφές ήταν: Δελφ.Πα.4 δικορρμός έδρανα, Λουκ. Χάρ.5. έπίπερ δέ δικορρμός ό Παρνασσός έστι. **δικορρμός** (ή) νεώτ. γένος έγγυματικών παραοίτων. 2) γένος τροπικών δένδρων.

δικορρμός (-η-οί) μον., νεώτ., δημ. κ. δικορρμός-ης ό έχουν δύο κορυφές: Ευρ.Φοιν.227 πυρός δικορρουν σπλάς, Στράβ.2,8 ή γε τών Ιαπύγων άκρα παρμηλίττοσα και τήν Ιταλίαν δικορρουν ποιάουσα || γεν. ό έχουν δύο άκρα: Πολέμ.Φυσιογ.257 γένους κατά τή δικρον έσχισμένη, ώστε τρικορρως γενέσθαι, Γεωμ.10,75 ένδύματα... τρικορρφα ή δικορρφα 2) ό έχουν δύο κορυφές βλλ.1) έπί τής κεφαλής: Άριστ. Ζ1 491 β' γίνονται γάρ τινες δικορρφοί τή τριχών λισώσει, Πολυδ.2,43.

δικορρμός-ης ο δημ. δικορρμός βλλ.1) Παλαμ. Άσώλ.Ζ 160,3 στή Παρνασσού τούς δικορρφους τούς θρόνους.

δικός-ή-ό μον. κ. δημ. κ. ίδικός κ. έδικός μτ. τών προσ. άντων. μου, σου, του (της), μας, σας, τους (των) έμός, οός, αύτού, ήμετερος, ήμετερος, σφέτερος κτλ. ώς κητλ. άντων. . Πολιτ. Έκλ.Τραγ.518 πάμι με χρόνους με καιρούς πάμι δικά σας είναι, Παλαμ.Μάτ.Ψυχ.105,10 πού έχετε τή δική μας τή ζωή'

|| άναφ. προς πρός ό δικός μου - σου - του κτλ. πρόσωπον στενάς συνδόμενον προς τια: θά στείλω άνθρώπους δικούς μου να σέ πάρουν, ήρθε με μερικούς δικούς του' || όμ. άναφ. προς πρός. ό οικείος, ό συγγενής, αντίθ. έξενος: Παλαμ. Μάτ.Ψυχ.94,19 γύρω της κανείς δέ βρισκεται δικός της, παροίμ. με τό δικό σου φάε και πιά, με έξου πρματτέφου' || όμ. κ. άνευ τών άντων. μου, σου, του κτλ.: Έουα.Αβρ 932 μόν' όπ' άπαχαρτέω κάθες δικό και φίλα, παροίμ. ό δικός μπορεί να έπί, μά δέν μπορεί ν' άκούσθ' ή ό συγγενής δύναται να κατηγορήσθ' συγγενής, αλλά δέν άνέχεται ν' άκούσθ' άλλους κατηγορούνας'

2) μτ. τού οός. άρθρ. τό δικό μου-σου-του κτλ. κ. κτ. πληθ. τά δικά μου-σου-του κτλ. ιδιότηας άποκλειστικώς άνήκουσαι είνε τια: παροίμ. ή καμμένη ή άλειπού τό δικά της δίνας άλλοθ' όμ. τό δικό σου' όνομα δώσέμου γειτάουσα (έπί άντρου

όβριζοντας άλλων' || όμ. κτ. πληθ. τό δικά μου-σου-του κτλ., α) ίσχυοτερών τινος φρονήσεως, στενοχωρίας: καθένας έχει τό δικά του, παροίμ. δώδεκ' άπόστολοι ήταν, κι είν' ό καθένας τά δικά του' || φρ. έχει τό δικό του έχει περιουσίαν τήν άρκούσαν διά τό προς τό Σμ.

δικοσύνη (ή) δημ. συγγένεια, πρθ. δικός.
δικοτάχνης (ό) μτγ. ό έμπειρός τού δικαίου, δικηγόρος: Δίον Χρ.7,124, γλαστοτάχνης τε και δικοτάχνης ούδέμια άνάγκη.

δικοταίη (ή) νεώτ. φαρμακ. συστατικόν τού φλοιού τού τροπικού δένδρου κατά.

δικοτροπέ-έω. Ηα. «δικοτροπέ? φυγαδύει κ.

δικοτυλήθονος-ον νεώτ. βοταν. ό έχουν δύο κοτυλήθονας βλλ.: 2) τό οός, κτ. πληθ. δικοτυλήθονα ως ούα. οθροισμα φανογρομάν φυτών.

δικοτύλιον (ή) μέτρον χωρητικότητας δύο κοτυλών: Όρειδ.άπ.83.

δικτύλιος-ον κ. νεώτ. έπί τών πολυπόδων, ό έχουν δύο στερνά κοτύληθονα: Άριστλ.ΖΜ 685 β,12 τό μόν ούν άλλα δικτύλιά έστι, γένος δέ τή πολυπόδων μονοκτύλιά 2) νεώτ. βοταν. έπί φυτών, ό δικοτυλήθονος 3) νεώτ. ζωολ. τό όρ. ως ούα. γένος θηλασικών τής οικου, τών σιγίδων. 4) ό έχουν χωρητικότητα δύο κοτυλών: Ίνν.Έντ.Παθ.12. Σαρτ.Κωμ.1,33' || τό οός, ως ούα. μέτρον χωρητικότητας ίσοδυναμούν προς δύο κοτύλας.

δικουαίη (ή) δημ. ή πορ' ένός ναύτου δά δύο καπών κηληλασία.

δικουρός-ης ο έπί πλοίων, δικουρός. Σόρμητερ Ευρ.Άλε.252 τό ακάρας τό τό δικουο.

δικουρός (-η-οί) κ.δημ.διεφάλος Ηο. 2) νεώτ. έπί τών προβάτων, ό δεκτικός κουράς δίς τού έτους || τό οός, ως ούα τού δίς τού έτους κεραιόμενον πρόδοτον.

δικωχός (-η-οί) ή νεώτ. ά έχουν δύο γυναικές προεξοχές || δικωχός πλάς ό πλάς τής έπισημου στολής τών δικωματών, ά. τριαντά || τό οός, ως ούα δικωχου στραποκίτων ηλληκίων άνευ γέλαου

δικρά συνηρ.πληθ. τού οός. τού έπιθ.δικραός βλλ.

δικράβαστος-ον Ηα. έξενος δύο κλάδους έχων.

δικραής-οός-ές μον. δικραήλος: Εύστ.947,28 «δικραές, δικεραλον κ.

δικραία (ή) νεώτ. γένος οθροδίων φυτών.

δικραϊός-ον διαμυδής, οθροκωτός, δικρανός: Ίνν.Τόν.Άνθρ.δ προς δέ τό γόνυ τό όστιον τού μηρού τούόν' έπί δικραίου.

δικραϊότης-πτος (ή) ή ιδιότης τού δικραϊού βλλ. οθκώλας: Ίνν.Τόν.Άνθρ.δ ό δέ μικρός άνωθεν μόν δικραϊός έστι ταιός δικραϊότης.

δικραϊώμαι-όμαι διαίρομαι εις δύο, διαζάμαι Έρωτακ.156 «έδικραϊώθ' εις δύο διαρθεή»: Ίνν.Επιδ.2,4) παρ' τας εσχάτας δύο πλευράς έδικραϊώθ' ή διαρθ. άντι έδιχωθ' || Ηα. «έδικραϊώθ, ίως έμερίσθ' || δ. γρ. έδικαιώθ' η.

δικρανός-ον μτγ. ό έχουν δύο κέρατα: Άγασ. έν ΑΠ 6,32 δικρανός δικραντα... όμινόν υλοδάτα Πανί... τόνδ άνέθηκε τράγην' 2) ό εις δύο εσχισμένους διαχωλώτος: Απολλ.Ρ.4,164 αστάρ ύπαι λογιώνεν δικρανός ή ένθα και ένθα κήτος δακαίν μακύνετο (Σχολ. «διπλή» ταιούτη γάρ ή τριώνος ούρά διερρημένη εις δύο κ).

δικρανάστρον (ή) νεώτ.ζωολ.γένος πρτωζώων.

δικρανί (ή) δημ. δικράνον βλλ.

δικρανίζω μτγ. κ. νεώτ., όθρ. (έ)δικράνας άντασάπτω άγρόν με τό δικράνον, κ. σμεκδ. όνομα έπί άγρών κάρνον: Πάπ. γυνθι, εις πηλοτάτας ε έλαϊων και δεδικράνιστα' 2) νεώτ. σχίζω τήν δικραν ράβδον εις δύο, δίωυ δικρανότησην' || νεώτ. ένός του τεμαχία έξολες έμβόλων προεζήτην τού ένός εις έντομήν τού άλλου.

Δικράνι(ον) (τό) μγν. κ. νεώτ., δημ. κ. Δικράνι: Δικράνιον βλ.λ.: βί, Αγ.Ρωμ. προστάζει... Δικράνι μακροβλήθηνα: Ψωμίαν εις ήνρ, Βαλαωρ.

Δικρανόγραπτος (ό) νεώτ. παλαιόζωλο, γένος προϊστορικών ζώων.

Δικρανοί(ν) (τό) μγν., νεώτ. κ. δημ. τό ούδ. ώς ούσ. του Δικρανος, δημ. κ. Δικροί(ρι) βλ.λ. γεωργικόν έργαλείον εις σχήμα περόνης με δύο οδόντας εκ ξύλου ή σιδήρου, χρησιμοποιούμενον κυρίως κατά τό άλώνισμα τών σιτηρών εις τό γύρισμα και λίξιμα, δικάλι και τοιχάλι. Ιδαν έχη τρείς οδόντας: 1. Λουκ. Τιμ. 12 και μονονοχι Δικράνοις εξέθειαι μοι τής οικίας Σουίδ. παρασκευάστο δέ και Δικρανα, ώστε άπωβελαθεί ήν τών λεγομένων ακαλών προσαγωγήν, Δροσιν. Βατ. Αγ. ΙΙΙ διά τό του Δικράνου ήλιωνε τούς ξανθούς στάχους 2) διόδος μεταξύ δύο άπορρώγων μερών 3) νεώτ. συσκευή προς εξαγωγήν τών βολιδών τών δληών.

Δικρανοί(η-ο)ν κ. νεώτ. κ. δημ. Δικεφόλος: Παρμ. 6,5 2) ό εις δύο σχίζόμενος: Καλδ. 5,48 άν τό Δικρανον του Παρνασσού λιγύθωρον σπηλαιοον έστγα || τό θηλ. ώς ούσ. οδός θγαζομένη, σταυροδρόμι. Ησ. «Δικράνος τάς τριόδους από μιας άρχής έπι δύο άκνευούσας».

Δικρανοστάχους (ό) νεώτ. γένος. άρτοκαριδιών φυτών.

Δικρανούρος (ό) νεώτ. γέν. λεπιδοπτερών εντόμων, **Δικρανοφόρος** (ό) μγν. ό φέρων Δικρανον: Γλωσσ. **Δικρανόφυλλον** (τό) νεώτ. γένος γυμνοσπέρμων φυτών άπαντών ήν εν άπολιθώσει.

Δικρανός -ώ νεώτ. σχίζω εις δύο, διδω εις τή σχήμα Δικράνου βλ.λ.) τό μεσ. -νομαι λαμβάνω τό σχήμα Δικράνου, όδ διαζόμεαι: ό παταμός - ή οδός Δικρανοῦται.

Δικρανόθηες -ες νεώτ. ό έχων σχήμα Δικράνου βλ.λ. **Δικρανωσις** -εως (ή) νεώτ. άπόσχιση εις δύο βροχιόνια 2) εις ή ένωσις δύο μερών στήγης εν είδει Δικράνου.

Δικρανωτός -ή-ό(ν) ό έχων σχήμα Δικράνου βλ.λ. **Δικρατής** -ής ό έχων διηκάν κράτος, διπλήν έξουσίαν: Σοφ. ΑΙ. 252 τολας έπρασσοῖν άπειλός Δικρατής Ατρείθει (= αι δύο ήγεμόνες) 2) ό άποκομισας διτήν νίκη: Σοφ. Αντ. 45 Δικρατέτς άγλας στήσαν έμετον κοινοῦ θανάτου μέρος άμφω | Σχόλ. «άμφοτέρωθεν ήκονήμενας ή Δικρατέτς φσαν ότι άλλήλους άπέκτειναν».

Δικρατος (τό) Ησ. «νόμισμα ή Δικρανον». **Δικρεας** -ατος (τό) Έπιρ. διηλή μερίς κρέατος. **Δικρεός** -ων ό εκ δύο μεριών κρέατος άποτελούμενος: Έπιρ. δύο μοίρας Δικρεας.

Δικρητον (τό) μγν. (βοτ.) κριός, βλ. Δικρητον: Πάπ. **Δικριάνι** (τό) δημ. Δικράνι βλ.λ. **Δικρόα** (ή) τό θηλ. ώς ούσ. του έπιθ. Δίκροας βλ.λ. || νεώτ. ναυτ. κυρίως κατά πηλθ. αι έδραι τών προς τήν πρῶσαν και πρόμην νομέων του πλοίου, ό μεταξύ αούτων χώρος, αι κοῦτσας.

Δικροδερμεις -ωτος (ό) νεώτ. γένος έλαφοκέρων θηλαστικών.

Δικροκος (-η-ο)ν, νεώτ. κ. δημ. έπι φών, ό έχων δύο κρόκους, λεκιδίον.

Δικροκονόδους -οντος (ό) νεώτ. γένος θηλαστικών ζώων άπαντών ήν εν άπολιθώσει.

Δικρός -α-ον, συνηρ. Δίκροος-α-ον, 6.τυπ. Δίκροος συνηρ. Δίκροός-α-ον κ. Δίκροος-α-ον ό εις δύο άποσχιζόμενος, διχλωάτως: Αισχ. άπ. 152 γλώσσημα δ-, Γλάτ. Τιμ. 78 β ών θάτερον Δίκροον περιέλιεξε, Αριστ. ΖΜ 660 β 6 Γ-διον δ' έχουσι ό θρεκί και αι σαβύροι τό Δικρόαν αούτων είναι τήν γλώσσαν || έπι τής χηλός τών ζώων: Αριστ. ΖΙ 590 β 25 || ό μ. έπι τής μήτρας: Αριστ. ΖΙ 511 α 6 τούτων δέ Δικρόα

μην ή άστέρα || ό μ. έπι μύθων και τενόντων: Γαλ. 2,369 || ό μ. έπι ριζών: Θεόφρ. ΦΙ 9,113 || Δίκροας κεκράγμασι έκφρ. κωμ. παρὰ προσδοκίον άντι Δικροίς έλλοις: Αριστ. Έπ. 637 Δικροίς έώδων τήν θεόν κεκράγμασι || τό ούδ. ώς ούσ. Δίκροον κ. Δίκροον τό Δικρανον Φρόν. 233 «Δικρανον τούτο οι άρχαίαι Δικροῖν καλοῦσι»: Ίην. Κωσ. 255 || τό θηλ. ώς ούσ. ή Δικρόα κορμός Δικρανούμενος: Ξεν. Κυν. 9,19 ένιστα δέ και εις Δικρόας τής όλης ένόπισται.

Δικροάσιον (τό) μγν. μονόπους έχων εκάτερωθεν κροσσούς: Αρρ. Έρμυθρ. 6.

Δικροσσός (-η-ο)ν μγν., νεώτ. κ. δημ. ό φέρων εκάτερωθεν κροσσούς, κρόσσα: Ι Πολυδ. 7,72 Δικροσσον ηεριδόλαιον, Σχόλ. Αριστ. Πλουτ. 729 Δικροσσον φακιδάλιον.

Δικροστιχος (ό) νεώτ. ζωολ. είδος τή άραχών. **Δικροτον** (τό) νεώτ. ώς ούσ. του Δικροτός βλ.λ. 3) **Δικροτος** -ον κ. νεώτ. ό όπτός εκάτερωθεν κροτών, παράγων δύο ήτους: Έπρ. ΙΤ 408 ρόθιοις ειλπατινας Δικροταίσι κώπαιε || ό μ. έπι τό σφυγμού: Αρχη. η. Γαλ. Β. 537, Ροφ. Συν. Σφυγ. 8,5 || Δικροτος άμασιγός οδός, ήν δύνανται να διέρχωνται δύο άμασιγί άμοῦ: Έδρ. Ηλ. 775 εισθάνας ήμεν Δικροτον εις άμασιγόν 2) έπι πλοίων, ό κινούμενος δια δύο σειρών κοπών εν εκάτέρη πλευρῃ: ΕΜ 27,1) «Δικροτος ναός, ή δύο στολίους έρετών έχουσα άσπερ τριήρης ή τρείς»: Ξεν. Έλλ. 2,128 αι μέν τών νεών Δικροταί ήσαν, αι δέ μονόκροται, Λουκ. Έρωσ. 6 σκάφος ετέρηπίστο τούτων τών Δικροτών || κ. άλλώς ή Δικροτος: Ι. π. παρὰ. του ναός, ώς ούσ.: Άππ. Μιθριδ. Ι 7 ροδια Δικροτος έπ' ατήν ήνοήθη, Άντιπ. εν ΑΠ 7,640 ταχινή Δικροτος || ό μ. τό ούδ. ώς ούσ.: Πολυδ. 5,623 τά δέ λοιπά τριήρεις και Δικροτα και κέλητες 3) νεώτ. ό μ. τό ούδ. ώς ούσ. τριήτων πολεμικών Ιστιοφόρων πλοίων, φέρων δύο σειρές πηλεβόλων εν εκάτέρη πλευρῃ.

Δικροτρίλιον (τό) νεώτ. βοταν. γένος γεσπεριδών ποωδών φυτών.

Δικροτρίλιον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος βραχυκέρων εντόμων.

Δίκρουος (-η-ο)ν μγν., νεώτ. κ. δημ. ό έχων δύο κροουός: Παπαδ. Χριστ. Διηγ. 75 Φέε. 1 εις τήν μεγάλην Δίκρονον βρώσιν: || Δίκρονον μύτην διμερές άγγελον δια δύο είδη ούλου: Δαμεί. Ι, 3 μύτην Δίκρονον, ήλικον τή τρείς κοραῖν χόας Πολυδ. 6,97 Δικραα ή Δίκρονον.

Δίκροος -α-ον συνηρ. τ. του Δίκροος βλ.λ. **Δικρός** -ώτος μον. Δίκροος βλ.λ.: Αναστάς. Όδην. 280,12 -άτα τών Μυσαίων λέγων (διόρθ. Δίκρονον).

Δικταίος -α-ον ό εις τό όρος Δικταή άναφερόμενος, έπιθ. του Διδός ώς έπί αύτης άναγραφέντας: Στράβ. ΙΟ, 412 τό του Δικταίου Διδός Ιερών || Δικταίον άντρον σπηλαιοον έπι τής Δικτικής, όπου κατά τήν παράδοση έγενήθη ό Ζεύς.

Δικτάμι (τό) δημ. τό φυτόν Δικταίμος ή λευκή βλ.λ. **Δικταμινήτς** οίνος (ό) ό δια Δικταίμου βλ.λ. άρωματισμένος: Διοσκ. 5,47.

Δικταμονιόδεις είδος φυτού, μθ. τό φευδοδιόκταμον Ησ. «γλήκων τνείδ, ούκ εῖ: Έστι γάρ βοτάνη Δικταίμος».

Δικταίμων (κ. -μον κ. Δικταίμος) (ή) κ. νεώτ., δημ. Δίκταμο κ. Δικτάμι -άρωματικόν φυτόν φυτόμενον έπι τής κρητικής Δικτικής, όθ. και τό όνομα, όριγανός ή Δικταίμος: Αριστ. ΖΙ 612 α 4, Θεόφρ. ΦΙ 9,16, Σχόλ. Αριστ. Φωιν. 33 δοκεί δέ και τό Δικταίμον προς εύκοίαν συμβάλλεσθαι 2) τό φυτόν βαλλωτή ή κρατηφόρος: Διοσκ. 3,32 || άγρια γλήκων, άγριοφθακίον: αότ. 3,37.

Δικταίμων (ή) μγν. κ. νεώτ. τό Δικταίμων βλ.λ. **Δικταμο** (τό) δημ. Δικταίμων βλ.λ.

Δικτατορεία νεώτ. κ. -ρία (ή) ή εξουσία του ρωμαίου δικτάτορος, ή δικτατορεία βλ.λ. // νεώτ. ή αρχή και εξουσία του νεωτέρου δικτάτορος βλ.λ. 2) πολιτική εξουσία άσπουμένη άπολυταρχικός άνευ κοινοβουλευτικού έλέγχου ύπό πολιτικού ή στρατιωτικού προσώπου ή κόμματος έκπροσωπούντος άρισμένη κοινωνικήν τάση: δικτατορία του προλεταριάτου.

Δικτατορεύω νεώτ. δικτατορεύω βλ.λ.

Δικτατορικά έπιρρ. όημ. κατά τρόπον δικτατορικών βλ.λ.: κυβερνώ δικτατορικά.

Δικτατορικός-ή-όν(η) νεώτ. κ. όημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τον δικτάτορα βλ.λ.: δικτατορική ή εξουσία-κυβερνήσις 2) μτφ. άυταρχικός, αόθιοιρετός: δικτατορική πρόθεσις-ένέργεια.

Δικτατορισμός νεώτ. έπιρρ. κατά-τρόπον δικτάτορος βλ.λ., άπολυταρχικός.

Δικτάτωρ-ωρος κ. -ωρος μτγν. κ. νεώτ. έκτακτος άρχων της ρωμαϊκής πολιτείας, έξων άπερίοριστον πολιτικήν και στρατιωτικήν εξουσίαν, εκλεγόμενος έξ άριστής περιστάσεως της πόλεως: Πολυδ. 3,67,6 "Ρωμαίοι δε δικτάτωρα κατέστησαν Κίντων Φάβιον" // "Μο.έκδικάτωρ" ό διπλοσίαν άρχήν έξων 2) νεώτ. άρχων συγκριτώσεως εις χείρας του πάσαν πολιτικήν εξουσίαν 3) ό κατ' άπόλυτον εξουσίαν διεκδύωνν κλάδον τινά της διοικήσεως εις έκτάκτους περιστάσεις: δικτάτωρ του έπισταμοθ' 4) κατ' έπίκτ. ό φερόμενος άπολυταρχικός, ό ένεργών χωρίς τά λαμβάνη όπ' όφιν και τός γνώμοσ τόν συνενδιαφερομένην.

Δικτατορεία (ή) κ. -ρία μτγν. νεώτ. κ. δικτατορία βλ.λ. ή αρχή, τού δέξιμα του Ρωμαίου δικτάτορος: Διον. Αλ. 6,62, Πλουτ. Φάβ. 3 άνευθεθύνοσ διαστει τά πράγματα νεοαρχίας, ήν δικτατορίαν καλούσι: // Σουίθ. δικτατορεία' αρχή άνυπεθύνοσ.

Δικτατορεύω μτγν. νεώτ. κ. δικτατορεύω είρα δικτάτωρ βλ.λ. (κ. 2): Δίον Κ 43,1.

Δικτω (τό) μτγν. τό δικταωνοσ: "Αριστ. Φαν. 33 Δικτω έν εύδοεί [κατ' ά. κύριον όνομα].

Δικτω κ. νεώτ., όημ. δίχτυ συγκεκ. τ. του δίκτυου βλ.λ.: EM 275,27 όπώ δέ του δίκτυου κατ' άποκόλη γίνεται δίκτω.

Δικτυαγωγός (ό) μτγν. ό σύρων τά θηρευτικά δίκτυα: Πολυδ. 5,17 και συναργώ μόν κυνηγέτου κυναγωγώ, ίππαγωγώ, δικτυαγωγός.

Δικτυακός-ή-όν μον. σοφιστικός: Εύστ. Π92,44 ό τά δικτυακά μελετήσεωσ, ών σκοπόσ τά άντεκείμενα κατασκευάζειν.

Δικτυάλωτος-ον μτγν. ό αλληλεθεις δια δκτωσ: Συνέσ. 150 κ ύπεδείξειν έπομοσ δικτυαλώτων και θορυαλώτων θηρών.

Δικτυαρχώ-έω Έπιρρ. κατέχω είδικον όξίωμα εις τήν λατρείαν της 'ισίδωσ 2) κτ. δ. έρμ. προϊσταμαι ασματείου όλιέων.

Δικτυόβολος (ό) μτγν. ό ρίπτων τά δίκτυα όλιέωσ: "Απολλωνίω. έν ΑΠ 6,105 δωρεόμοσ Μήνωσ ό δικτυόβολωσ. Όρν. Αλ. 4,578.

Δικτυοβλή-έω μτγν. ρίπτω τά δίκτυα εις τήν θάλασσαν: Διοκλ. ΑΠ 6,186 δικτυοβλήται τούτω δε πορ' ήτόνων προκάλισαι [γρ. όμφ.].

Δικτυοχόρ(α) νεώτ. γέκ. σπαροεγκύβων μικτήσ: Δικτυοχόρ (τό) μτγν. όσοκορ. του δίκτυου βλ.λ.: Πολυδ. 7,179.

Δικτυεία (ή) μτγν. κ. δικτυία ή δια δικτύων όλιείασ: Αλ. ΠΙ 12,43.

Δικτυέωσ-έωσ (ό) μτγν. ό δια δίκτυου όλιέων Σουίθ. κ δικτυέωσ, ό όλιέωσ: Στροβ. 8,7,2 κίνδων φέροντα τούσ δικτυέωσ, Αλ. ΠΙ 12.

Δικτυώμοσ μον. όλιέωσ δια δίκτυου: Κ Μανασσ. Χρομ. 100 Β άνδρα-τινά σπηγιευτήν ίχθυοθήρων εβρόντες δικτυώμοτα.

Δίκτυνα (ή) νεώτ. γένωσ δικτυινών άροχών.

Δικτυννα (ή) κ. -ννα (Δίκτυον) έπιρρ. της 'Αρτέμιδωσ ώσ θεόσ τού κυνηγίου: "Μρ. 3,59 ούτοί εσιαι οι πολιούχοσ και τόν της Δικτυννών υνών. Άριστ. Σρ. 368 ή δέ μοι Δικτυννα συγγύμνη έχου τού δίκτυου" 2) ώσ διακεκριμένη θεότησ, όλοκληροσ της 'Αρτέμιδωσ: Πλουτ. Ηθ. 965 Κ άκροβήνοσ άγλασασ τήν άντροπείαν όμα θεόν και Δικτυνναν.

Δικτυνναόλος (ό) όνομα μνός έν Κρήτη: Έπιρρ.

Δικτυοδόλος (ό) μτγν. δικτυόδολωσ βλ.λ.: Πολυδ. 7,137.

Δικτυογενή (τά) νεώτ. βοταν. φυτά φέροντα κατά τά φύλλα δικτυοειδέσ νευρώσεωσ.

Δικτυογύραμμα (τό) νεώτ. γένωσ ήμισυθινών φυτών.

Δικτυόδρομοσ (ό) νεώτ. είδοσ πλεξιμοσ, κόμωσ προς έπισκευήν δίκτυων.

Δικτυόδρομοσ-ον νεώτ. ό δικτυοειδής διακλωδομένοσ: δικτυόδρομοσ νευρώσεωσ.

Δικτυοειδής-ούσ-έσ κ. νεώτ. ό έξων σχήμα δίκτυου, δικτυώσ: "Μροφ. Π. Αλ. 5,155 δικτυοειδής πλέγμα, -δικτυοειδή κύτταρα.

Δικτυοειδής έπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. έν είδει δικτυού: Γργγ. Νύσοσ, 1,182 Α δι' άλλήλων ενάλλάζε κατά τινα ρυθμόν δικτυοειδούσ πλεγμύμοτα.

Δικτυόθετοσ-ον μτγν. κ. νεώτ. έν τή οικοδομική ό έν είδει δικτυού διατεταμένοσ 2) τούσ ό.σ όσα τά δικτυόθετον τρόποσ έπενδύσεωσ τοίχων παρ' τούσ Ρωμαίοσ: Γάβν. 36,22,51 ή δ. γρ. δικτυοθικόσ, διόμοικτον.

Δικτυοθήρασ (ό) μτγν. κ. μον. ό όλιέων δια δίκτυου: Στρώ. Θεοκορ. 140, Κ Μανασσ. Χρομ. 106.

Δικτυοθηρευτικός-ή-όν μτγν. ό θήκων ή άναφερόμενοσ εις ήν όλιέων δια δίκτυου // τό θηλ. ώσ όσα ή δικτυοθηρευτική έν. γένη ή ή τέχνη τού όλιέων δια δίκτυου: Πολυδ. 7,139.

Δικτυόκερα (τά) νεώτ. βοταν. φυτά ών ό καρπόσ περιβάλλεται από δίκτυωτού περιβλήμοσ.

Δικτυόκεφαλόσ (ό) νεώτ. γένωσ ποσειδώνων άμφιπόων, άπαντών ή έν άπολιθώσει.

Δικτυόκλωστοσ-ον πλεγμύμοσ έν είδει δικτυού. ό εις δίκτυον πλεγμένοσ Σοφ Αντ. 347 αμφιβαλόν άγελ. σπείρασ δικτυόκλωστοσ: Σχολ. τ. τοσ σχοηίοσ τοίς εις δίκτυον κελυμομένοσ ι.

Δικτυόκοπτε-έωσ (ή) νεώτ. (ωολ γένωσ περιτριχιδών έγκωμοσών).

Δικτυόλομοσ (ό) νεώτ. βοταν. γένωσ φυτών της οικογενείασ τών ροισωδώνων.

Δικτυομήτρα (ή) νεώτ. (ωολ γένωσ σπηκοκυρτιδών πρωτοζώων, άπαντών ή έν άπολιθώσει.

Δίκτυ(ον) (τό) (δικηίη) κ. μον. κ. νεώτ. όημ. δίχτυ πλέγμα έκ νήματοσ ή μεταλλίνου σύρματοσ διασταυρωμένοσ και δεδεμένοσ εις βροχιόδοσ χρησιμοποιομένοσ κυρίωσ εις τήν όλιείαν: "Οδ. 8,386 ώσ τ' ίχθυόσ, όσ θ' άλιθεσ. Δικτύω έτέρυσαν πολυπόη, Αλογ. Χο. 506 φέλλοι δ' ώσ άγιοσσι δίκτυον, ΚΔ ΐω. 218 σφόντοσ τού δίκτυου τών ίχθύων // καθιέναι τά δίκτυα ρίπτει τά δίκτυα, ρίχνω τά δίκτυα: "Αριστ. ΖΙ 533 β,19 άλλ' όταν κατανοήσωσιν έν τινι τόπω πολλούσ άβρόνοσ όνωσ (τούσ ίχθύεσ), καθιστά τά δίκτυα" // δ-ά ναίρεσθαι σφώσ τά δίκτυα: "Αριστ. ΖΙ 602 β,8 δια και τά δίκτυα ταύτην τήν ώραν αναίροσνται οι όλιείεσ // όμ. πλέγμα χρησιμοποιομένοσ εις τήν θήραν, βρόχοσ: "Μρ. 1,123 δίκτυα δοούσ ότε θηρευτή τών οικέτων τώ πιστάτορω, Άριστ. Όρν. 1083 κάναναγκάζει [τάσ παριστράσ] πολεμίωσ δεδεμένοσ έν δίκτυωσ, Φλόστορ. Έπιστ. 47 δίκτυα αναπτύσσειν τούσ θηριοσ, Κ Πορφ. Έπιστ. 2,509 δίκτυα προς τά άποκλείειν τά θύρωσ, κυνηγητικά δίκτυα" // παροιμ. δίκτυω άνεμονσ θηροσ κ. δίκτυον φυσόσ [Σουίθ. κ έπι τών μάτην κατ' άνοήτοσ η ποιοτών κ.] // νεώτ. δίκτυον άράχνησ ή ίστωσ της άράχνησ. // όμ. μτφ.: Αλογ. Πρ. 1078 εις όπέ-

ραντον δικτυον άτης έμπελεχθήσασθε, αút. Άγ.Π15 ή δικτυόν τι γ' "Αιδου, Σοφ.άπ.932, Νεΐλ. Έπιστ.151 δεικτια [sic] λογιμών 2) όμ. πάν δικτυωτών πλέγμα προς ποικίλας χρήσεις, οίον δικτυον κερφαλής, ό. φίλες δικτυον διά τά δάφνια [δικτυωτός θύακος] δικτυον άντιπορπηλικόν 2) Ηα, τό δικτυωτόν πλέγμα του πυθμένος κοσκίνου 2) μον. κυκλιώδωρα δικτυωτόν 2) Κύριλλ. «δικτυών καγέλλων» 2) μτφ. σύμπληγμα γραμμών κ. έν γένει πραγμάτων διασταυρωμένων έν είδει δικτύου: δικτυον όδικόν - σιδερόδρομικόν - των αεμοφόρων άγγείων - σπράγγων - πυρών - άντιπροσώπων.

Δικτυονευρίδα [ο] νεώτ. οικογένεια παλαιά-δικτυοπτέρων έντόμων, άπαντώσα μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυονευρον [τό] νεώτ. γένος έντόμων, άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυοπτερίδα [ο] νεώτ. γένος έντόμων, άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυοπτερι-ιδος [ή] νεώτ. βσταν. γένος πολυποδιών φυτών

Δικτυοπτερι-ιδος [ο] νεώτ. γένος σκωλοπτερών έντόμων.

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. ζωολ. γένος όρθοπτερών έντόμων

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος καταπτεριδών ιχθύων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

Δικτυοπτερι-γος [ο] νεώτ. γένος βαλασσιών φυτών

τάς θύρας είναι δικτυωτάς, ΠΔ'Έσ.41,16 δικτυωτάς θύρας (παράθυρα κυκλιώδωτά). - δικτυωτή θύρα 2) δικτυωτόν όπερόν Ηα. κ. τό πολλάς θύριδος έχον 2) τό ούδ. ώς ούς. δικτυωτόν παράθυρον δικτυωτόν: ΠΔ'Βασ.4,1,2 και έπιασ διά τό δικτυωτόν τοό έν τό ύπερόφω 2) έν χρ. κ. μτφ. πός έν σχήματι δικτύου, ήτοι είς συζείεις ρόμβους ή πολύγωνα σχηματισμός: δικτυωτή διαταξίς.

Δικτυοπτερι-ιδος [ή] νεώτ. χημ. λογοπλάτη όργανική βάσις έν χρ. πρός χωρισμόν του κικελου από των ά. μεταλλών.

Δικτύμα-ατος [τό] νεώτ. γένος σκωληκοειδών παρασιτών ζώων.

Δικτυμίδα [ο] νεώτ. όμοιογένεια-σκωληκοειδών ζώων.

Δικτυλος-ον μτφ. κ. νεώτ. ό έχων δύο κύκλους, τροχοίς: Αιδάν.Λόγ.1,33 έν' άθήματα δικτύκλου 2) τό ούδ. ώς ούς. -ον [τό] [κτ. παράλ. του άρρα] άρρα δίτροχον: Δικω.7,6,7 ώστε τον Άντωνιον πεσιν έκ του δικτύκλου.

Δικτυλινδρος [-ή-ο] νεώτ. κ. δημ. επί μηχανημάτων, ό έχων δύο κυκλιόρους βλ. έν είδ. σημ.

Δικτυμος-ον μον. ό γενών άνδρα, διδυμοτικός βλ. Σουιδ.η.Ζουαρ.Λεξ.526 «δικτυμα τό διδυμοτόκα πρόβατα» [κωδ. δικτύματα].

Δικτυοδέντια [τό] νεώτ. όνομάτις έρπετών άπαντώσα μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυοδέντιος [ο] νεώτ. όνοματις έρπετών άπαντών μ. έν άπολιθώσει.

Δικτυέλλιον [τό] νεώτ. γένος θερμοειδών φυτών.

Δικτυέλλιος-ος μον. ό συγκείμενος έκ δύο κυπέλλων, γκάσος του άμφικύπελλος βλ. Έστ.159,4.

Δικτυρτος-ον μτφ. κ. νεώτ. ό φέρων δύο κυρτώματα, δίπους: Γεωμ.16,24,4 κύρηνος δικτυρτος 2) νεώτ. ναυτ. τό ούδ. τό δικτυρτον ώς ούς. ά. Βικυρτος σταμής ή άνωτάτη σταμής σκελετοπλοίου, όταν κυρτώται προς τό έσωτερικόν αύτου, τό κοινός δίβολο βλ. ή άπάνω σκαμνής ή πύδσας.

Δικτυρτωμα-ατος [τό] νεώτ. ζωολ. γένος όρθοπτερών έντόμων.

Δικω [δικ-] άφρ. ένεστ. έξ σύ άφρ. β. εδικον, άφραφ δικειν, μτφ. δικών ΕΜ 275,22 «δικω ριπτα» 2) Αισχ.Χο 99 σταίχω πηλιν δικωσα εικοσα σταίχω, Πινδ.Π 9,216 πολλά μέν δικειν δικον φύλλ' έπι και σταφάνους Εύρ.Βάχ.600 δικειν πεδότε τρομερά σώματα 2) βάλλ. κτηνολ. Πινδ.Ο 10,86 μέκος εδικε πέτραφ, Εύρ.Φαίν.664 κριτα φόνιον ώλέγας δικών βαλαίς 2) Ηα. «εδικωον [γρ. άμφ.] έπορεύοντο» 2) μτφ. δικάω: Έπιφρ.

Δικω βλ. δικάω.

Δικωλία [ή] μτφ. γραμμ. περίοδος έκ δύο κώλων άποτελούμενος: Μάρ.Βικτ.182.

Δικωλος [-ή-ο] νεώτ. κ. δημ. ό έκ δύο μελών άποτελούμενος: Λυκόφω.636 δικωλος σφενδάνας [Σχολ. διασελάς, διπύχους, διπλόκοις] 2) γεν. ό έκ δύο μερών άποτελούμενος: Διοσκ.2,94 καρπόν έχει έν' άκρωφ, ώσπερ άκρίβια δικωλα, Νικωμ.Άρμον.10 Δικωλοί στήριγγες Έπιφρ. δικωλος μηχανή 2) γραμμ. άποτελούμενος έκ δύο κώλων, επί των περιόδων του λόγου: Έρμω.Εύρ.4,3, 'Ηρωδιαν.Ρητ.σχημ.98 επί μέτρων: Σχολ. Άριστφ. Άχ.1212 2) δημ. επί άγγείων, ό έχων δύο σπόμενα 2) μτφ. δικωλο πινάκι διπρόσώπων άσθριδίων

Δικωπία [ή] μτφ. ζεύγος κωπών: Λουκ.Χάρ.1 την δικωπίαν έρέτω νόμος, Σχολ.Θουκ.4,67 έν ή έκαστος των έλευσάντων δικωπίαν έρέσσει.

Δικωπος [-ή-ο] νεώτ. ό διά δύο κωπών κινούμενος: Εύρ.Άλυ.252 όρω δικωπον σκάφος, Πολύδ.34,3,2 έν δικωπόσι σκαφίδοις.

Δικωπώ-ω κωπηλάτα διά δύο κωπών - ή κ. κομ. μτ. αίσχρ. σημ.: Άριστφ. Έκκλ.1091 πώς έν δικωπείν άμφότερας δυνάμεις.

τεμνοσάν άλληλας: Πολύδ.15,30,8 συνέβαινε. 2) έν είδ. σημ. δικτυωτόν.

Δικτυωτός [-ή-ο] νεώτ. γένος τί άλών βλ.

Δικτυωτοειδή [τό] νεώτ. οικωγ. θαλασσιών φυτών.

δικωχος-ον νεώτ. δικωχος βλλ.
διλαθί(ον) (τό) μον. κ. δημ. πυράγρα, ταμπάκι
 γλωσσα, «πυράγρα, το διάλαθον»
διλαθος-ον νεώτ. ο έχων δύο λαθάς.
διλαθ-ακος (τό) 'Μα. ή άρια το φυτόν Λάκωνες».
διλα(σ)νον (τό) πάπ. πηθ είδος έπισκευορρού·
 Πάπ. δούτ το δίλασον αυτό και χιτίνο έριόν.
διλέκθος-ον μτην. ο περίεχον δύο κρόκους,
 δικρονος· Σχόλ.Εδρ. 'Ορ.465 φών διλέκθον.
διλεπτος (-η-όν) νεώτ. δημ. κ. φτος ο έχων ά-
 ρξαν δύο λεπτών βλλ.· **διλεπτον γραμματόσημον**
 || το ούδ. ως αδπ. παλαιόν νόμισμα άξιος δύο
 λεπτών || φρ. δημ. δε δίην δίλετο άδιοροφού
 τελείως 2) ζωολ. γένος άγγριματικών παρασίτων.
διλέσθιον (τό) μτην. διήλη λόγιμος | άμφ έπ. ι.
διλατάντης (ός) νεώτ. (Παλ.) έρασιτέχνης βλλ.
διλατταντικός (ός) νεώτ. έρασιτέχνης βλλ.
διληκθον (τό) μτην. δύο λήκθοι συναπτα,
 συνευθόμενοι· 'Ιππολόγηρ. 'Αθην.4,129 C διλήκθον
 μύρου χρυσούν και άργυρούν.
διλημμα-ατος (τό) μτην. νεώτ. κ. δημ. πράσι-
 σος άφορομηνη, έχουσα δύο έννοις· Σουφί.έπ.το
 δικως λαμβανόμενον φρόνημα 2) νεώτ. λογικ.
 συλλογισμός περίεχον δύο προτάσεις, έκαστρας
 τών οποίων ή παραδοχή συνεπάγεται τήν ήτταν
 τού άντιπόλου 3) νεώτ. κ.δημ. θέσις άνήχανος
 προκειμένης έκλόγης μεταξύ δύοζζ ίσων έπισηδώνων
 άποφάσεων· Καρκό.Ζητ.180 εύρέθηκε στί διλημμα
 μεγάλο || στοχασμού άπορία άγνοια εις δύο
 άντιθέτους άποφάεις ή λύσεις· Βικωχ.Π τόν ποτα-
 μόν 4 συλλογισμοί ακουρωθείς της ζωής το δι-
 λημμα | το να ής κανείς ή να μη ής 5)
διλημματικός-ή-όν νεώτ. ο άναφερόμενος ή
 ύποκειμένος εις διλημμα βλλ. 2) κ. 3)
διλημματικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον ή από
 άποφάεις διλημματος βλλ.
διλημματος-ον μτην. κ. νεώτ. ο περιλαμβάνων
 δύο προτάσεις διλημμα· Γολ.Διαλ.6,5 συλλογι-
 σμός διλημματος 2) διαφορούμενος· Σχόλ.Α-
 ριστοφ.Νεφ.480 διλημματον λέγειν 3) το ούδ.
 διλημματον ως ούσα διλημμα· Έρμολ.Εδρ.4,6
 ή επιχείρημα· Σχόλ.Θουκ.3,54 4) ο έχων δύο
 λαθάς· ΕΜ699,41 περιφθόν έστι πάν διλημματον.
διλημματίας μτην. έπίρρ. κατά τρόπον διλημ-
 ματος βλλ.· Ουίλλ.εις Δημ.3,13 διλημματίας άπαντων
διλημνιον (τό) 'Επιρρ. έπιλοός λιμνισκος βλλ.
διληπτος-ον σχόλ. διαφορούμενος, έχων δύο ση-
 μασιος· Σχόλ.Π.Β.642
διληπτος (ός) νεώτ. γένος τραχηλιδών πρωτοζώων
διλικία (τό) μτην. (ιστ.) ή δελκία τού ποσειδά
 Πλούτ. Αντών.59 Σάρματος ήν τών Κασσους
 παγγίλων παθάριον, ή δελκία Ρωμαίοι καλοῦσαν
διλιάνι (τό) δημ. κ. ιούδι διακατωμήριον.
διλιρατός-ον μον. ο έχωνβήρας δύο λιρών·
 Τζέτ.Κιλ.9,342 διλιρατία μίλα. -
διλιρρόηλια (τό) μτην. διλιρατία μίλα, ποσότης
 μίλων βήρας δύο λιρών· Τζέτ.Κιλ.9,347.
διλιρρον (τό) γλωσσ. κ. 'Επιρρ. βήρας ίσοδου-
 μόν προς δύο λιρας.
διλιρρος-ον μον. ο έχων βήρας δύο λιρών.
διλιενία (ή) νεώτ. γένος διλιενιοειδών φυτών.
διλιενιοειδή (τά) νεώτ. σικαγέπ. έρηπ-κόν δικα-
 τυληδόνων βάρικον τών τροπικών ζώων.
διλοβεία (ή) νεώτ. γένος άρτοκαρπιδών φυτών.
διλοβιον (τό) νεώτ. γένος λεπιδωπέτρων έντόμων.
διλοθος (-η-όν) νεώτ. κ. δημ. ο έχων δύο λοθούς
 βλλ. 2) το δηλ. ως ούσα, γένος νικητών φυτών.
διλογία (ή) κ. νεώτ. ή έπανόληθς τής αυτης
 λέξεως ή φράσεως· Ξεν.Παρρη.2,2 στί διλογία
 ταύτά έστιν || ως ρητορικόν σχήμα· Δημήτρ.
 'Ερμην.21' 2) το κατά δύο χρόνους λέγειν· 'Ησ.
 «έφρασία, διλογία' εκ του μη συμφωνείν τή

λέξημα 3) νεώτ. διφορομήνη έννοια λό-
 γου 4) νεώτ. είδ. θεατρικόν έργον εκ δύο χω-
 ριστών δραμάτων συγκριόμενον ή έχον διπλήν υπό-
 θεσιν πρβλ. τριλογία.
διλογέω δημ. κ. διλογίω βλλ.
διλογίω δημ. κ. -αυ έχω δύο άπολογώσεις, δύο
 είδών, λογίών έν σικωσία χρώματα, είνα, άπολο-
 γος, διλογος βλλ.3) μαθηροτήρ· ζουμφορτίμ-
 μετά ή· λουλοειδί που διλογίει | ή διλογεία |
διλογος (-η-όν) μτην. νεώτ. κ. δημ. ο εις το
 αυτό λέγων· Πολυδ.2,118 2) ο άμφολογος, ο
 φρονών διάφορα τών δύο λέγει, ο διάρρωσος·
 ΚΔ Τημ.1,3,8 διακότους σικωίους μη διλόγους (Γεο-
 φά.Βουλή. «όπολλούς και διλορούς άλλο φρο-
 νούσας και άλλα λέγοντας») 3) δημ. έπί προ-
 μ. ο εκ δύο είδών, δύο λογίων συμφαιόμενος· **διλογος**
 σερβίτου τραπέζου, διλογα ήταν τή έπιπέδ
 του, παλιά και κανούρη άνακτα, - **διλογα**
 πορτοκάλια· μίλα || είδ ο έχων δύο άπορω-
 σεις ή ο εκ δύο έν ανωφέτοις χρωμάτων, που το
 χρώμα τών είναι δύο λογών· διλογη διατυλι-
 δοειτρα || έπ. έπί ύπόστατος, ο έχων δύο
 διαφερούσας όψεις όφα (όφην ή άνάσος).
διλογος-ον ο έχων δύο λογίος, σικωός, δι-λόος·
 Αισχ. Αγ.643 διλογον άπην || έπίβ της θεοδι-
 δας | 'Αρτεριόδ. | διά τός άποδοιούσους εις τήν
 όπτα έπίστας | Κρατίν.80.
διλογώ-έω έπαναλαμβάνω διά δεύτερον φοράν,
 λέγω όcis το αυτό· Ξεν.Παρρη.8,2 εί δε τις διλο-
 γειν ήμάς σισται, διδός.16,46- τή διλογίην περι
 αούτων παρήσασεν || παθ άναφερομα διά δευ-
 τέραν φοράν· Δημήτρ. Έρμην.267 διλογίην έννομα
διλοόθεις νεώτ. (ιστ.) γεωλ. (έν. διάπλασις ή πε-
 ριοδος) ή πλειστοκόσμος βλλ. περιόδος τού αη-
 ματισμού τής γής.
διλουρος-η-ο δημ. διλουρος βλλ.
διλουρος (-η-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ο έχων δύο λό-
 φους κορυφός· Σοφ. Αντ.1126 ύπερ διλόσου πέ-
 τρας (περί του Περικουόου) || ο έχων δύο λοφία·
 Πάπ.-δίλουρος άλέκτωρ 2) ως ούσα -ος (ή)
 ή έπιχόρημα· Σχόλ.Θουκ.3,54 3) άυ νεώτ.
 ζωολ. γένος βιβλιοειδών έντόμων όπιτέρων.
διλοχία (ή) μτην. νεώτ. κ. δημ. δύο λοχο συν-
 νωμένοι· Πολυδ.10,23,4 έξεργαία κατά λόχους και
 διλοχίας· Αιν.Τακτ.15,3 - διλοχία μηχανισμός | ού-
 μω στρατηκικόν εκ 32 άνδρών· 'Ασκληπιόδ
 Τακτ.28, 'Αρρ.Τακτ.10,1 2) νεώτ. βοταν γένος
 άρκευοειδών φυτών.
διλοχίτης (ός) μτην. κ. νεώτ. ο άρχηγός διλοχίας·
 'Ασκληπιόδ.Τακτ.28, 'Αρρ.Τακτ.10,1 2) νεώτ. ό
 εις διλοχίαν άνήμων στρατηγός.
διλουρος-ον απ. κ. νεώτ., δημ. διλουρος, ο εκ
 πλέγματος δύο λωρίων συντάσσόμεν ή πηθ. ο διά
 δύο λωρίων προσδεόμενος· Πάπ. τιμή σταγ-
 ρών διλουρών.
διλουρος-ον μτην. κ. νεώτ. γραμμ. ο εκ δύο
 μακρών συλλαβών· Αρράκ.59,10 κρητήρ διλουρον
διμάλλης (-η-όν) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ο εκπα-
 τέρουθεν μιλώσας φλοκαίος || δημ. το δηλ. δι-
 μάλλη ως ούσα, ά φλοκαία βλλ.
διμάττω-ομαι (τό) ζωρ. αντί διμήττω βλλ. | (έπι-
 βετον του Διονυσίου)· Αλεξ.283 διμάττω ο βρώμος.
διμάχαιρος-ον μτην. ο έχων δύο μαχαίρας, δύο
 έπιρρ. έπί μονομαχίαν· 'Αρτεμιόδ.2,32 διμάχαιρος δε
 και ο λεγόμενος άρβήλας.
διμάχης (ός) μτην. κ. νεώτ. ο μαχόμενος κατά
 δύο τρόπους, νεκρά και έπίζωον· 'Ησ. «διμάχης,
 ο λεγόμενος διμηκος, σίτηες ότις μέν νεκρά, ότις δέ
 έπ' ήπνων έζώοντων· Διόδ.2, 5,33 διμάχης ά κ-
 νες, ίπειδών από τών ήπνων άγνωσάσασεν νικ-
 ωσας, καταπείδωντες | εκ βορρ. αντί διμάχαιρος |
 2) νεώτ. ο δόλιχος δράκοντι βλλ.

Διμέδιμνον (τό) Ἦσα, μέτρον χωρητικότητας, ἴσον δύο δα μέδιμνος βλλ.

Διμεθυλ- νεώτ. γην. πρώτων συνθετικόν λ. δηλοῦσάν κατηγορίας χημ. ενώσεων, περιεχοσάν δύο ρίζας μεθυλιού, ὡς διμεθυλαίθρη, διμεθυλαρίνη.

Διμελής-οὐς-ές γλωσσα. κ. διμελής-ον ὁ ἐκ δύο μελών συγκείμενος, διμερής.

Διμερής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ ἐκ δύο μερῶν ἀποτελούμενος, ὁ διηρμένος εἰς δύο μέρος· Ἀριστ. ΖΜ 667 b,32 δύο δ' εἰσι διὰ τὸ τὰ σώματα εἶναι διμερῆ, Θεόφρ.ΦΙ 8,2,2 διμερῆ σπέρματα τοῦ σίτου, Φιλ.Μηχ.1,523 διμερῆ ψυχῆ· ἢ κατ' ἐπέκτ. διπλοῦς· Πάν. τὴν διμερῆ δαπάνην· 2) νεώτ. ὁ διὰ τῆς συνεργασίας δύο μερῶν γινόμενος· διμερῆ δικαιοπραξία (αἱ συμβάσεις).

Διμεροκρινῖσαι (οἱ) νεώτ. οἰκογένειο ἐχινόδερωμον ἀπαντώσα μ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διμερόκρινος (ὁ) νεώτ. γένος ἐχινόδερωμον ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διμερος-ον ὑγν. ὁ ἐκ τῶν δύο τρίτων τοῦ ὅλου συγκείμενος· Πάν.

Διμερος-η-ο δὴμ. κτ. συγκ. διήμερος βλλ.· διμερο ταξίδι, -διμερες θέρμας.

Διμερῶς ὑγν., μον. κ. νεώτ. κατὰ δύο μέρη, εἰς δύο μέρη· Ἐπιρ., Γεωπ.10,9.

Διμεταλλικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν διμεταλλισμόν βλλ.· διμεταλλικόν σύστημα.

Διμεταλλισμός (ὁ) νεώτ. νομισματικόν σύστημα βασίζόμενον ἐπὶ διπλοῦ μεταλλικῷ νομισματικῷ κανόνος ἤτοι τοῦ χρυσοῦ ὄμα καὶ τοῦ ἀργύρου.

Διμεταλλιστής νεώτ. ὁπαδός τοῦ διμεταλλισμοῦ βλλ.

Διμέτρητος-ον ὁ χωρῶν δύο μετροτάς βλλ.· Καλλίε 2 κώδωνες διμέτρητοι.

Διμετρία (ἡ) ὑγν. πόλημα συγκείμενον ἐκ δύο διμετρῶν ἰσομικῶν· Αὔσ.Ἐπιστ.6,104.

Διμετρικός-ή-όν νεώτ. διμετρῶς βλλ.· ἢ διμετρικὴ προβολὴ περιπτώσεως ὀρθογωνίου προβολῆς.

Διμετρόδους-οντος (ὁ) νεώτ. γένος ἐρπετῶν ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διμετρος-ον ὑγν. ἐπὶ στίχων, ὁ ἐκ δύο μετρῶν ἢ ποδῶν ἀποτελούμενος· Ἠραστ.5,3.

Διμετρώς ἢ νεώτ. νοσῶ. ὁ ἐπὶ δύο μετρῶν ἐκτεπόμενος. διμετρώς παῖδας· 2) ὑγν. τὸ οὐδ. ὡς οὐσά δύο μέτρα· Πά Βασιλ.4) διμετρον κριθῶν.

Διμέτωπος-(η)-ο(ν) (ὁ) ὑγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐχων δύο μέτωπα, ὀφείας, ὁ πρὸς δύο κατευθύνσεις ἐστραμμένος· Ἀντ.Ἐμφ.Πολ.5,33 διμέτωπος αρασκυῆ, -διμέτωπος ἄγων- πόλεμος.

Διμή ἢ ἐν ἰδίωμ. Ἐπιρῶ ἄντι τιμῆ βλλ.

Διμήνι (τό) δημ. κ. νιῶ εἶδος οἴνου, αὐτὸ θερισνός γίνεται διὰ μῆνος μετὰ τὴν σπαρῶν του.

Διμήνια (ἡ) ὑγν. κ. νεώτ., δημ. κ. νιῶ χρονικόν διάστημα δύο μηνῶν· Ἐπιρῶ.

Διμήνιατος-α-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἐχων ἡλικίαν δύο μηνῶν, ὁ δύο μηνῶν,διμήνικος· Ἰνπ.Ἰαν.Φσ.19, Γολ.12,357 πυροὶ διμήνιατοι καὶ τεσσαρακοθῆμεροι· 2) ὁ διαρκείας δύο μηνῶν· Κλεομῆδ.1,7 διμηνιασὸν χρόνον, Γεμ.δ.14, Γεωπ.17,3,3, -διμηνιασά ἀδειο ἀπουσίας· 3) νεώτ. ὁ κατὰ διμήνιον τελούμενος· διμηνιασὸν περιοδικόν, -διμηνιασά δόσεις.

Διμήνιαλος νεώτ. ἐπιρῶ. κατὰ διμήνιον βλλ.

Διμηνῶδ (τό) δημ. βλ. διμήνι.

Διμηνίτης (ὁ) μον. κ. δημ. ὁ δύο μηνῶν· Φελλ.ἐν Σάδ.5,266 διμηνίτης πυρὸς [τὸ διμήνι βλλ.].

Διμηνίτικος-η-ο δημ. ὁ ἐχων ἡλικίαν δύο μηνῶν· διμηνίτικο ἄρνι, -διμηνίτικα φτεῖα.

Διμήνος-(η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡλικίας ἢ διαρκείας δύο μηνῶν, ὁ διὰ δύο μῆνας· Ἰνπ.Ἀφ.5,45 διμήνα ἐκπύροσκειν, Πολύδ.Β.10,4 δύοσ γὰρ ἄνοχός διμήνους αὐτῶ, Διον.Ἀλ.9,17 στίον τῆ

στρατῆ διμήνον παρέξειν [διὰ δύο μῆνας], -διμήνος διάρκεια - προθέσθαι ἀσθένεια· ἢ διμήνος πυρὸς ὁ ἐντός δύο μηνῶν θεωρούμενος διμηνίτης, τὸ διμήνι βλλ.· Θεόφρ.ΦΙ 8,4,4· ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐσά χρονικόν διάστημα δύο μηνῶν, ἡ διμήνια· Ἀριστ.Ζ1.573 a,12 τὰ κατὰ μῆνια σημεῖον διακρίνοντα διμήνον, Πολύδ.δ.34,3 τὴν διμήνον ἀρχουσί, Πάν. Πιμνίου ὀφώνιον· ἢ νεώτ. κ. δημ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσά. διάστημα δύο μηνῶν· ἔχων νά ὑπερπερῆσθαι ἀκόμη δύο μῆνων.

Διμήνον γλωσσα. τὸ ἐχον δύο μηροῦς.

Διμήνηρ (ἡ) μον. ἡ δύο φορές γενομένη μήτηρ· Στουδ.Θεοδ.901 [Μί.].

Διμήτριος (ὁ) περὶ τοῦ Διονύσου, ὁ δις γεννηθείς· Ἠρωδίου.Ἐπιμ.265 ὁ διμήτριος ὁ Διόνυσος ἀπὸ τοῦ δις τὴν μήτηρ διελθεῖν, ἘΓουδ.146,27.

Διμήτηρ-αρος (ὁ) περὶ τοῦ Διονύσου, δωρ. διμήτηρ ὁ δύο μῆνες ἐχων, δις γεννηθείς· Ὀρφ.Ἦμν.52,9, Διόδ.Σ.3,62 διμήτηρα μὲν τὸν Διόνυσον ὀνότων παλαιῶν ἄνωμασται, μίᾳ μὲν· αἰ πρώτης γενεῆς μὲν ἀρβυρομήνης, δευτέρως δ' ὄταν··

Διμισκί (τό) δημ. θαμοσκι βλλ.· Πολύδ.Ἐκλ.Γραγ.46,9 σπαθί μου διμισκί μετὰ χρυσῆ τῆ χούφτα.

Διμισσορία (ἡ) ὑγν. ἀπολυτήριον στρατιώτου· Ἰάν.

Διμίτος-(η)-ο(ν) μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ δύο μίτων, κλωστῶν ὕψασμένος· Ἦσα. «διδούλος χλαῖνας, οἱ μὲν δίμιτος, οἱ δὲ δίπλας»· Διμίτο παννι· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσά. τὸ δίμιτον (ἔνν. ὄφασμα) ὄφασμα διὰ δύο μίτων ὕψασμένον, δίπλαξ· Εὐστ.393,4 δίπλαξ ἢ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν διμίτον καλοῦσθαι τινος, Ζερδ.μτφρ.Ἰλ.Τ.150, κὶ ἐγενεθε αὐτῷ δίμιτο ἴσρατο.

Διμίτχονο (τό) δημ. ὑφαντικόν ἐργαεῖον, μετὰ τῶν ὀδόντων τοῦ ὀλοοῦ δύνανται νὰ διεκχωρῶνται δύο μίτοι, κλωστής.

Διμίτρος-ον ὑγν. ὁ ἐχων δύο μίτρας, ζώνας πολεμικῆς· Ἠρωδίου.Ἐπιμ.265 ὁ δὲ δύο ζώνας ἐχων πολεμικῆς· ἢ ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως Εἰουδ.146,25 «διμίτρος ὁ πολεμικὸς Ἄρης».

Διμίτρος-ον ὑγν. ἐπὶ καλλίματός τῆς κεφαλῆς, ὁ ἐχων διπλὴν περιδέματα, μίτρας· Πλάστ.ἀμψιρ.41 διαδοῦμενον περιττῶς καυαίσις διμίτρος.

Διμναίος-α-ον ὑγν. ὁ λαβδῶνος ὡς ἀμοιβῆ ἢ μισθὸν δύο μῶνας· Θεμιστ.Λόγ.23,290 C οἱ μὲν μισατοῖς, οἱ δὲ διμναίοι.

Διμναίος-α-ον, ἰων. διμνωος ὁ ἐχων ὄξιν, ὁ τιμώμενος δύο μῶν· Ἀριστ.Οἰκ.1347 a,23 τὰ σώμα διμναίον τμηθασαῖα.

Διμνωος-ων ἰων. διμνωίος βλλ.· Ἠρ.5,77 χρόνῳ δὲ ἔλυσαν σφαις διμνωος [κώδ. διμνωίους] ἀποτιμασόμενοι ἢ ἐκτιμήσαντες ἀντὶ δύο μῶν].

Διμνωος-ον-οος-οον ὑγν. διμνωίος βλλ.· Φιλ.Μηχ.69,13· 2) Ἐπιρῶ τὸ οὐδ. ὡς οὐσά. εἶδος ἀρχαίου σταθμοῦ ἐχων βάρος δύο μῶν.

Διμνωος ἡ -ῶος χρόνος (ὁ) πάπ. ἀμφ. ἐνν., ἰσως ὁ ἐν δέκατι βάρους δύο μῶν, διμνωος βλλ.2) Πάν. χόρτου διμνωος δεσμός χιλίας.

Διμνωος-ων ὄπτ. τ. τοῦ διμνωίος βλλ.

Διμοιρατός-α-ον ὑγν. γλώσσα. τοῦ διμοιρήτης βλλ.· Ἠσ.· 2) πάπ. διμοιρατός τόκος ἐπιτόκιον τῶν δύο τρίτων τοῦ ἀνωτάτου νομίμου ὀρίου· Ἰουστίν.Νεορ.136,4, Πάν.

Διμοιρία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. διπλὴ μερὶς· Ξεν.Λοκ.15,4 καὶ διμοιρία γὰρ ἐπὶ τῶ δεινῶν ἐτίμυσεν ἢ διπλοῦς στρατιωτικὸς μισθός· Ξεν.Ἑλλ.6,1,6 τμηθὲς μὲν διμοιρίας, τοὺς δὲ τῆν τριμοιρίας, τοὺς δὲ καὶ τεταμοιρίας· 2) ὑγν. κτ. πληθ. δύο δὲ τρίτα ἐνός ὅλου· Διον.Ἀλ.Ρωμ.8,77 μερίζομεναι εἰς τρεῖς κλήρους τὰ λαφύρων τούς μὲν. Διμοιρίας λαμβάνων, τοὺς αὐθιγενεῖς, τρίτην μερίδα· 3) ὑγν. ἡμιοχία ἀποτελούμενη ἐκ δύο ἐνομοτιῶν· Ἀλ.Τακτ.5,2 τὰς δύο ἄνωμοτίας διμοιρίαν καὶ τὸν ἠγοούμενον τούτων διμοι-

ρίτην καλοῦσι || νεώτ. κ. δημ. στρατ. τὸ τέταρτον τοῦ λόχου.

διομοίσιος (ὁ) πάπ. || ἐπὶ τόκοις, ὁ ὀρισμένος εἰς δύο τρίτα τοῦ νομίσμου, ὁ κατὰ ἕν τρίτον ἐλάσσων τοῦ κτ. τοῦς ἀρχ. χρόνος νομίσμου (12/16).

διομοίσιος-α-ον μτγν. κ. μσν. ὁ ἀποτελεῖν τὰ δύο τρίτα ἄλου πινός· Ἀπολλ.Δαμ.1677 ἄρ' ἐν μέρος διομοίσιον αὐτῶν [τῶν ζύλων]· 2) μσν. ἐπὶ πρῶσ. ὁ κατὰ δύο τρίτα μεῖων, ὁ ὀνοεῖται δύο μοίρας [μερικῶς] ἀποτελεῖν, ὁ ἐπὶ ἀνοστήματος ὁ μέγας κ. ἐπὶ ἡλικίας ὁ γέρον· Μακάβ.103,20 Ἰδομένεος διομοίσιος, Κεδρῶν.314 Β ἦν δὲ Οὐάλοιν τὴν ἡλικίαν διομοίσιον ἔχων.

διομοίσιος (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων διπλάσιον μισθόν· Μεγ.Κολ.28, Ἀρρ.Ἀν.7,23,3 καὶ ἐπὶ τοῦτῃ διομοίτην Μακεδόνα καὶ δεκαστάτηρον, οὕτως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆς μεταφοράς· 2) ἀρχηγός τῆς ἡμιλοχίας, διομοίσιος βλλ.31: Λουκ. Ἐτοίμ.Δ.9,5 ἐρμηνάτιον ἐφορεύσις τάχα διομοίτην ἄν' || ἐπὶ πλοίων, υποπόλοισχος· Λουκ.2 Τρογ.48 τῶν ναυτῶν ἴδιον ἄν τὸν μὲν. ἄταμον πρὸς τὰ ἔργα διομοίτην ἢ τριμοίτην [Σχολ. ὁ τὸ διομοίρου τὸν ἐν τῷ νηὶ ἀρχαῶν]· || νεώτ. κ. δημ. στρατ. ὁ ἀρχηγὸς διομοίσιος βλλ.31 ἀξιωματικός· 3) μτγν. κτ. πλῆθ. διομοίται ἄ. ἀπολλωνιαρισταὶ ὁπαδοὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Ἀπολλωνιαρίου, καθ' ἕν ὁ Χριστὸς ἐκ τῶν τριῶν ἀνθρωπίνων οὐσιῶν ἔχει μόνον διομοίριον ἦτοι σώμα καὶ ψυχὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἀνθρώπινον λόγον, οὗ τὴν θέσιν ἐν αὐτῷ εἶπε καταλάβει ὁ θεὸς λόγος· Εὐφάτ.Αἰρέα.77,1.

διομορφωτός-ους (τὸ) πάπ. τὰ δύο τρίτα: Πάπ. περὶ τοῦ διομορφωτού τῶν χρυσικῶν δημοσίων.

διομορφός-ον κ. νεώτ. ὁ εἰς δύο διαρτημένος, διπλός· Αἰσχ.Ἐπι.850 διπλὰ μέρημινα, διδύμ' ἀγαυόρεα κακά, αἰδοφόνα, διομορὰ τέλεα τὰδε πάθη [κῶδ. εἰδομορὰ] Σχολ. «διπλὰ»· 2) τὸ δύο μέρη ἐκ τῶν τριῶν ἑνὸς ἄλου, τὰ δύο τρίτα: Αἰσχ.Ικ.1071 τὸ βέλτερον κακοῦ καὶ το διομορον αἰνῶ [Σχολ. «ἠθέως ἕνωσ' το διομορον τῶν κακῶν σὺν ἐνὶ ἀγαθῷ»· Πατρ.Μέτρ.60,14 δ' ἐξέκοψε τὸ διομορον μέρος ὁ μέγας Κωνσταντίνος] ὁ μ. κ. εἰσ. μσθ. τὰ δύο τρίτα ἀριθμῷ πινος, ἐπιφανείας ἡ ὄγκου· Εὐκλ.13, Πάπ.178,23 διομορφὸν ἀρθήεις ἐστὶν ἡ γωνία, Ἥρων.Μέτρ.60,14 δ' ἀπιθαμῆς, Πάπ. τὸ διομορον τοῦ κύβου || ὁ μ. διομορον κ. διομορον ἔπουσ· τὸ δοκτικόν ἀκατάληκτον τετράμετρον [τὸ δύο τρίτα τοῦ δοκτικλοῦ ἐξομέτρου]: Νικόμοχ.Ἀρμον.12 τὸ ἀπό τοῦ διομορφου φθῆγμα· || ὁ μ. διομορον ἐπιπῶν τὸ δοκτικόν ἀκατάληκτον τετράμετρον· 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ἥμισυ τῆς δραχμῆς· Πλάτ.ΑΕ.366 C τὰ μὲν διομορον ἡμιμύνα, τὰ δὲ ζυσιον δραχμαῖν· 4) μτγν. π. Ρωμ. τὸ ἥμισυ τῆς λίρας· Πλάτ.Γ.Γράχ.17 καὶ ζυγοῦ κομισθέντος ἐνεθῆεις λίτρας ἐπτακαίδεκα καὶ διομορον ἐλικυσε.

διομορφία (ἡ) νεώτ. διομορφίσιος βλλ.

διομορφισμός (ὁ) νεώτ. ἡ διομορφία, ἡ ἰδιότης τοῦ διομορφου· 2) ζωολ. ἡ συνπαρήξις δύο διακεκριμένων μορφῶν ἐπὶ ἑνὸς ζώου || βοταν. ἡ συνπαρήξις δύο μορφῶν ἑνὸς ὀργάνου, οἷον ἀνθέων, φύλλων κ. ἄ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φυτοῦ· 3) ἀρκετολ. ἡ ὑπὸ δύο μορφαίς κρυστάλλωσις τοῦ ἴδιου σώματος· 4) γλωσσ. ἡ ὑπὸ δύο μορφαίς ἐμφάνισις καὶ χρήσις ἑσῆς καὶ τῆς αὐτῆς λέξεως, οἷον ἄμμος - φάμμος, ἀσπῆρ - ἀστρον.

διομορφίτης (ὁ) νεώτ. γένος ἡμιμνοικεῖδων φυτῶν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθάσει.

διομορφόδουσι-ον (ὁ) νεώτ. γένος ραμφορυχθῶν ἐρπετῶν, ἀπαντῶν μ. ἐν ἀπολιθάσει.

διομορφόθηκη (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. διομορφόθηκος γένος προσαπαθῶν φυτῶν.

διομορφός (-η-οιν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων

δύο μορφαίς· Λυκάφρ.111 διομορφου γηγενοῦς, αὐτ.892 θαλασσοπίσις διομορφός, διομορφον ἄνθος || νεώτ. εἰδ. γημ. ὁ κρυστάλλωμένος ὑπὸ δύο διαφόραις μορφαίς· διομορφον θεῖον· 2) ὁ ἐκ δύο μορφῶν ὁμοίαν ἀποτελούμενος, ὁ ἐκ δύο-ἑνὴν μορφῶν ἀποτελούμενος: Βετ.Βαλ.13,3· 3) μτγν. ὁ ἐμφαρθότος, σερνικὸθῆλος· Διόδ.Σ.32,12 4) νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. γένος πρωτοζῶων τῆς οἰκονείας τῶν ριζομοσθηφοριδῶν.

διομορφωτός-ον μτγν. ὁ ἐκ δύο ὁμοίων μορφῶν ἀποτελούμενος, διομορφός βλλ.21: Μαν.4,452.

διομορφῆ-α ὀδημ. ὁ ἔχων δύο πρόσωπα, δύο μοῦρες· ὁ διομορφός ἰανός· 2) μτγ. δισηλοπρόσωπος, διπροσώπος βλλ.

διομορμία (τὸ) νεώτ. ζωολ. ἡ δίμορφα ἀνέραλα (λασματοδότη) γαλάκια.

διομορφός-ον κ. μσν. ὁ ἔχων δύο μῆξας, βρυαλλίδος, φτίλια· Εὐστ.440,29 «ἐχων δύο μῆξας ὁ δύο μῆξος, ἦτοι δύο μῆξαις ἔχων»· Πλάτ.Κωμ.84 ἐπ' ἄκρων τῶν κροτάφων ἔχει λύχνον διομορφόν.

δίωνα (ἡ) μτγν. ἡ δίον βλλ.: Πόλιμ κ. Ἀθην.δ.333 D ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ δίον ἐπὶ τῆς ἀμῆδου.

δινάει-εσσα-εν ὄδωρ. τ. τοῦ ὀπείσις βλλ.

δινάειω, μέσ. ἀδρ. δινάσαστο διῶ βλλ.: Ἀρ.τεμ.ὀ.π. Ἀθην.δ.333 F γίνεσθαι δὲ καὶ ἰθῦσιν ἐν τῷ δινάει τὸ φη μεγαλόων· ὁ μ. μέσ.: Πίνδ. ἄπ.10,3 καὶ μοχλοῖς δινάσαστο βαλλόμενος κρηπίδας ἄλατον [ἰσφ.γρ.].

δινάειος (ὁ) νεώτ. ὀποδίσσεισις τῆς λιθογραφικοφύρου περιόσου τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος.

δινάειος (ἡ) νεώτ. γένος σταφυλίωδων ἐντόμων.

δινάειος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. τὸ δηνάειον βλλ.

δινάειοθλίον (τὸ) νεώτ. γημ. χημικὴ ἕνωσις τριῶν ἰσομερῶν ὕδραγονισθῶν.

δινάειον ὄδωρ. τὸ διῶ (-εῖα) βλλ.: Πίνδ.Π.1,59 κατ' ἀμυγασπρον γριδον ἐδινάειν [δινάει. ἐδινάειν], Ἐρ. Ὀρ.1459 ἄλλος ἄλλοσε δινάειν ὄμπα.

δινάειοτροπὸν (τὸ) νεώτ. γένος καλιγινῶν μολαιοκοστρονῶν.

δινάειον ἐπ. ἀπαρφ.νεοστ. τοῦ διῶ βλλ.: Ἠοιόδ. Ἐργ.598 ὄμωσι δ' ἀποτρύνειν Δημήτερος ἰερῶν ἀκτὴν δινάειν.

δινάειμα-ατος (τὸ) κυκλικὴ, περιτροπικὴ κίνησις ἰδία ἐπὶ κορυφῶν: Ἀριστ.Στεσμ.122 κορυφῶν τ' Ἀπόδος ποδὶ παρέρμω· ἐυθρῖμα Φρυγίον δινάειματα χαρίτων ἠροσῶν || ἐπὶ ἰππέως ἐλιγμός· Ξεν.Ἰπ.3,1] τὰς δὲ γὰρ τῶν γαλινοσων., καὶ τὰλλα δινάειματ' || ἐπὶ ῥόμβου, περιτροπῆ: Ὀρρ. Ἰγμ.7,7 ῥόμβου ἀπειροσῶν δινάειμασιν.

δινάειος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο νεύρα ἢ νεύρα.

δινάειος (τὸ) νεώτ. γένος ἡμιμνοικεῖδων ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δινάειος (ὁ) νεώτ. γένος γυρηνιδῶν ἐντόμων.

δαλε δίνας: 3) άνεμοστροβίλος: Εύρ. "Αлк.245 οδράνια τε δίνα νεφέλας θροαίου, Άριστφ. "Ορν.677 άνεμώκεσι δίνας" 4) γεν. ή πρόξεις του περιτρέφει η ταχώς, το ατροβιλίζει, ατροβιλιασός: Άριστφ. "Ορν.1198 πεδαραίου δίνας πτωρός φθόγγος εξακούεται, Πλάτ.Πολ.420 Β της του άτράκτου δίνας" 5) κ. νεώτ. μτφ. συνθ. κατά πληθ. βάσανος, κακοπάθειαι, έναχλήσεις: Αισχ.Πρ.1052 άνάγκης στερραίας δίνας" || νεώτ. μ. καθ' έν. : ή Έλλάς παρεσυρή εις τήν δίνα του πολέμου" πρβλ. δίαινα, δίωρ.

δίνηεις εντος-εσα-εν, δωρ. δίνηεις, αιολ. δινη-νεις επί ρευμάτων, ό έχουν πολλούς δίνας, στροβίλους, δδ. όρηητικός: "Ιλ.Φ.125 άλλα Σκάμαν-θρος οίσει δινηεις-εϊωσ αλός:εούρα" Απολλ.Ρ.2.551 δινηεις... ρόος" 2) μτφ. ατρογύλιος: Μόσχ.2.55 άμφι δέ δινηεντος όπώ στερή-νεν ταλάροιο Έρμηϊας ήσκητο.

δίνηθμός (ό) δίνησις βλλ.: Όησ.Στεφ.έν λ.

δίνημα-ατος (τό) μτφ. κ. νεώτ. κυκλική κίνηση, δίνημα βλλ.: Μαν.4.553 θοοθ δίνηματι κόσμου.

δίνηματιός-ή-όν νεώτ. ό έκ δύο ημμάτων συγκείμενος: Δινηματική εξάρτησις (ή εξάρτησις αλωρουμένου συστήματος διά δύο ημμάτων, ή χρησιμοποιομένη πολλάκις εις φυσικά όργανα).

δίνημαυρον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος καλιγιδών: μολακοστροφών.

δίνηρα (ή) νεώτ. γένος μυιδών έντόμων.

δίνησις-εως (ή) κ. μον. κ. νεώτ. περιστροφική κίνηση, περιστροφή: Έρμ.Τρισμ.22.44 «ή μέν δινησις στροφή»: Άριστφ.Όμρ.295 α, 10, Γρηγ.Νύσιας, 2.665 Δ τή του παντός περιπεριολομένης δινησις" πρβλ. δειλησις.

δίνητός-ή-όν μτφ. κ. νεώτ., ό περιαιτρεφόμενος, στροβιλιστός: Φιλίπ.Α.Α7.394 μυλεργάτας άνήρ... βρουρόθηται ειχε δινητόν πέτρον" || νεώτ. ό θενόμενος να περιστροφή, να στροβιλισθή" 2) νεώτ. ζωολ. γένος τεγυιδών έντόμων ύμενοπτερών.

δίνητραιβόλη (ή) νεώτ. χημ. άχρουν έλαιώδες ύγρον άποασυτηθέμενον εύκόλωας.

δίνητραϊναι (αι) νεώτ. χημ. χημική ένωση εν χρ. πρδς παρασκευήν άζωχρωμάτων.

δίνητροβενζίνα (τά) νεώτ. χημ. δινητροβενζόλια.

δίνητροβενζόλια (τά) νεώτ. χημ. κ. δινητροβενζίνα χημική νηρούχος ένωσις.

δίνητρογλυκερίνη (ή) νεώτ. χημ. χημική νηρούχος ένωσις.

δίνητροφάδλη (ή) νεώτ. χημ. χημική όργανική ένωσις εν χρ. πρδς χρωσιν τραφωμών.

δίνητροξικός αιθυλετήριος (ό) νεώτ. χημ. άχρουν έλαιώδες ύγρον Ιαχυράς όξινου άντιόρσσεως.

δίνητρολοούλιον (τό) νεώτ. χημ. όργανική ένωσις, εν χρ. εις τήν βιομηχανίαν του χρωμάτων.

δίνα (ή) αιολ. τ. 1ου δίνη βλλ.: Άν.Κρ.190,22 οί Αιολείς δίνας λέγουσι.

δίνα(ν)άνας (οί) αιολ. τ. μτφ. πληθ. ένεστο. του δινω βλλ.: Σαπφ.,ΙΙ.

δίναθια (ή) μτφ. δίνη θίασα έπομβρίου ύδατος, καταγις (διορθ. δουμοβρία): Αιδάν.Λόγ.κ.Καλλι-κλέα (27) δίναθια συμβάσις εις τό... χερσίον.

δίναθροϊνον (τό) νεώτ. γένος βοθρηιδών ακωλήκων.

δίναθροϊνον (τό) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτοζώων της οικογενείας των ερρηλιδών.

δίναθροϊνός (ό) νεώτ. γένος καραθιδών έντόμων.

δίναμαστιγοφόρα (τά) νεώτ. τήεις πρωτοζώων μαστιγοφόρων" 2) νεώτ. βοταν. ή διναμαστιγιωτά ή περιδινωτά ή περιδινωτά αυνομα-ταζία κρυπτογώμων θαλλοφύτων.

δίναμον (τό) Έπιμρ. νόμιμα έχον άξίαν δύο νούμ-μων, δίναμμον.

δίναμός-ος (ό) νεώτ. ζωολ. γένος δασηπρωκτι-δών θηλαστικών.

δίναουξίς-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πρωτεϊδών πρωτοζώων.

δίναουξίτα-ων (τά) νεώτ. ή ρεύματα Φουκώ τοπικά ήλεκτρικά ρεύματα έξ επαγωγής, παραγόμενα έξ όγκωδών άγωγών κινουμένων έντός μα-γνητικού πεδίου.

δίνας (ό) κ. μον. κ. νεώτ. κυκλική κίνηση, περι-στροφή" πρβλ. δίνη: Δημόκρ.164 ό τού κοσκίνο δινας, Όνισάνδρ.17 σφενδύσης δίνας" || ατροβί-λος, δίνη: Άριστφ.Νεφ.380 ήκιστ', άλλ' αϊθέ-ριος δίνας, Πλάτ.Ήθ.404 Β οί δίνοι τών άμα κύκλω καταφερομένων σμάτων" || ως κρ. δν, δίνας ό κατ' Αναξάγοραν ρυθμιζών τόν δι-νον του σύμπαντος Ναός: Άριστφ.Νεφ.828 δίνας βασιλεύει τόν Δ' έλληλακός" 2) είδος χο-ρού: "Ηρωδιαν.2.492, Εύστ.1166,10" 3) μτφ. ύμ-νος, σκοτοδίνη, ζάλη: "Ιππ.Κεφ.Τρωμ.11 τόν άν-θρωπον ότι δίνας τε έλαθεν και σκότος" 4) ήλι-νον άγγειον οίνου, στρογγύλον ύποκαθωθεν, άνευ βάσεως, ό. δίνας βλλ.: Άριστφ.Σφ.618 βρωμυ-σάμενος τού σοθ δίνου μέγα... κατήραδεν'.

3) άλλος, άλλών: Ξεν.Οικ.18,5 όμαλιζοιεν άν τόν δίνον, Αλκ.Ζ1.4,25 όταν... στήφωσιν περι τόν δίνον ό βόσας" 6) έργαλείον τορευτού, ό τόρ-νος: EM.277,17 «είνος σημαίνει... τόνρον παρά τό δίνασθαί»: Εύστ.428,11" 7) νεώτ. είδ. δύο ούσ. ό φυκτήρ του άποστακτικού άμβυκος.

δίναουμμον (τό) γλωσσ. νόμιμα άξίας δύο νούμμων.

δίναφωσις-εως (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πρω ζώων πρωτοζώων.

δίνα (δίνας), αιολ. δίναω όλωνίωω: "Ήσιόδ. π. 598 όμοιοι δ' έπιοτρύνει άνηρητας Ιερών άνήν δινέμεν" || μτφ. όμ. παθ. έπί άλλωνίωω, πατούσι όπό τών άλλωνίωωτων βοών (8. γρ.): Καλλ.άπ.51 δίναμένην όπό βουσιν έμην έβούλασεν άλλωα.

δίνα μον. κ. δημ., ιδ.ων. κ. δίωνα, παρατ. δίαινα, προστ. δάσας, δάστες, όορ. έδωκα κ. ήδωκα, παθ. δίωμα, μη-παρακ. δοσόμενος δίω βλά κ.δίωδωμ εν ταίς πλκτασις τουτου σπμ., χαρίω, άπονωμ, έχηρηζίω, μοιράζω, έπιτρέπω, εκχωρώ κτ.: δάσας μου τό φωμάκι σου να σ' τό δίνω λίγο λίγο (έπί προτάσεως συνεργασίας ύπερμέτρως και παρα-λόγως έπωφελοεις εις τόν προτεινόντα" όμ. δάσ' μου κυρά τόν άντρα σου και πάρε σέ τόν κό-πανοι τ' έρωα, επί άσυμφόρου άνταλλαγής" φρ. δέν δίνας τ' άγγέλω του νερό (έπί καθ' ύπερβολήν φι-λαργυρού), όμ. μονά μου τά δίνας, δίπαλά θά τά πάρες (φρ. εκδικήσεως)" || όμ. κ. τό παθητικόν: Κρυστ.Καλύδ.3,27 «ό λόγος δίναται μέ μίας τ' άσκήρια πέρα πέρα, Ζερβ.Τρωγ.ΚΚ 18 και μέ χα-μόγελο κρυφά πόμοιαςις σάν ύπόσχηση δοσμένη στό λυτρωτή τόν άγαπητικό" 2) έλεώ, προσφώνη έλεημοσύνη: συνηθ. εν φρ. αυτός δέ δίνας τ' ά-γέλω του νερό (δέν έλεει), παροιμ. όποιος δέ δίνας δέν άγιάζει (ό μη έλεήμων δέν τιμάται ή ά. δέν έπιτυχάνει" όμ. δώσε δώ και δίωσε ίσκι, πώς θά κάνωμε βρακι (πρός όθλιωον όπi ό λην έλευθέριος δέν δύναιται να εμπορήσ)" 3) ήλι-ρώω, προσφώνη δος άμοιβάν: ήσασ δίνας στός έργάτες τήν ήμερα, - ήσασ μου δίνας, για να τε-λειώση ή δουλειά σου" 4) πωλώ, εκχωρώ: μού 'παρε πώς τό δίνας τό σπίτι" 5) άποφέρει κέρ-δος: ή δουλειά του του δίνας άρκετά για να ή-σασ, - ή γίδα μου δίνας δύο όκάδες γάλα τήν ή-μερα" 6) δίωω ως προϊκα, προικίζω: Πολίτ. Έκλ. Τρωγ.134,4 της δίνας κi ό πατέρας της καρδιάς άρ-ματωμένο... της δίνας κi ή μανωλά της τάς μαργαριτρί" 7) ύπανόρεω, δίωω εις γόμον: δι-νει τήν κόρη του σ' ένα πλοούσι" 8) προκλώω: Πολίτ. Έκλ. Τρωγ.174,15 να δώσω σεστμα τ' όσανοπό να βγάλή μασρα νέφ" || μεταδίωω: Έρωτόκρ. Α.1547 και μέσ' στό μάτια τ' ήδωκε φωτιά κi

ἀστροπελέκι· || κ. μτφ.: μού δίνει στὰ νεύρα, - μού δίνει ο νόμος· || εἰδ. τύπου, μασηγῶνα· **δῶς** τὸ κῆρυξος, Πλούτ., Ἐκλ. Τραγ. 1083 δίνει βίγαια τοῦ μαύρου τοῦ ἐκεί· ἄλλ' ἀσάντα ὑπὲρ· || ἔν φρ. ὅταν δίνω φωτιά ἀνάπτυα πῦρ, δ. βάζω φωτιά· δ. τράφει, δίνει φωτιά σὺν τῷ σπῆτι, καί τι δίναντα· || εἰδ. ὅμ. ἐπιλαίω τὸ ἀκόφω ἴσκι καθεορίζω τὰ ὄφρα τοῦ πλοῦσι διὰ τοῦ πυρός· || δίνω τὴ στέλλα θείω εἰς ἔλλα ἢ μαδέρια τὸ σῆμα γωγίας, προσημύζων τὰς πρὸς τὸν γνώμονα· 9) ἔν φρ. δίνω πῦρ ἐπισημύζω, δίνω ἄρκου ὄρκισμα, δίνω λόγῳ ὑπόσχεσιν, λογοδοῦν, δίνω ἀναφορῶν) ἀναφέρω ἢ ἀνακοινῶν, δίνω τοιφεκία - πιστολία πυροβολοῦν, δίνω τὸ κεφάλι μου παρέχω τὴν ζωὴν μου ὡς ἐγγύχην· Ἰω. Μάνθ. Ἰστ. Μορ. 17, 12 καὶ δίνω τὸ κεφάλι μου νὰ εἶναι στὸ σπαθί σου· || ὅμ. δίνω σὲ κάποιον νὰ καταλάβῃ παρέχω τὸ ἀπαιτούμενος ἐξηγητικὸς πρὸς καταπόσιν, ἐπιτηγῆκῶνα ὡστε νὰ ἐνοήσῃ τ'· || ὅμ. φρ. δῶσε - δῶσε ὡς ἐφρ. ἐπιμύζω, συνεχῶς προσπαθεῖς· δῶσε - δῶσε ἔγνε βουλεύεαι, - τί καταλαβαίνει ὁ ἀνθρώπος; δῶσε - δῶσε σ' ἄλλο τὸν τὴν ὡς ὡποῦ πεβαίνει· || ὅμ. φρ. δίνω τόπο ὡσημαῖα; δῶσε τόπο σὲ τὴν ὄρη; || ὅμ. φρ. δίνω ἄερα δίδω ἄερος· μὴν τοῦ δίνης ἄερα, γιατί δὲ τὸ χάσας· || ὅμ. φρ. δίνω πρῶσω παρέχω οἰκειότητα· μὴν τοῦ δίνης πρῶσω· γίνεται ἐξιδαντήσας· || ὅμ. φρ. τοῦ δίνω ὄρημ ἢ δίνω ὄρημ ἢ κ. ἄλλως τοῦ δίνω ἀποπέμω πῆ· μ' ἐναχλοῦσε καὶ τοῦ δῶσα ὄρημ, ὅμ. ἔν φρ. ἀναχρῶ ἐπευσημῶνος (τὸ ἀνάξια); μόλις νύχτωσε τοῦ δῶσα· ἄμα εἶπε τὸ σκούρα [τῆς δυσκολίας] τοῦ δῶσα· κ. ἀόλ. καιρὸς νὰ τοῦ δίνης] νὰ φέγῃ· || ὅμ. φρ. δίνω τὰ πεποσῖνα στὸ χερί ἐκιδῶκα πῆ, ἀποπέμω· || ὅμ. φρ. δὲν δίνω ὑδῆρα δὲν ἐνδιαφέρομαι, ἀδιαφορῶ πλήρως· || ὅμ. ἢ φρ. δίνω χερί βοηθῶ, παρέχω βοηθῶν· || κ. ἀπρσο.: μού δίνει χερί κ. ἄρητι, δὲν μού δίνει χερί μού εἶναι· εὐχερῆς ἢ δὲν μού εἶναι εὐχερῆς· || ὅμ. φρ. δῶσ' τοῦ καὶ διαρκῶς, ἀνευ διακοπῆς καὶ μετ' ἐπιμονῆς· αὐτὸς τὸ χαβῶ τοῦ, δῶσ' τοῦ καὶ τραβοῦσε στ' ἀνοιχτά· || ὅμ. φρ. τὸ δῶσε (ἐν. τὸ μυαλό τοῦ) ἢ, δ. τὸ χάσε ἀπάλεσε τὸν νοῦν, εἶναι περῆλλος, παλαδός.

δίνω-έω κ. δίνεω κ. ἀολ. δίννημι, παρτα. ἐδίνου-εον κ. ἐδίνεον, ἐπ. δίνεσκαον, ἀόρ. δίνεσκα, μτγ. κ. δίνεσκα, μέα. δίνεσμαι κ. δίνεσμαι, παθ. ἀόρ. ἐδίνθημι, παρακ. δεδίνημαι, περιστρέφω τὴ κυκλικῶς, ατροβιζῶ, ατροφοριζῶ· Ἰλ. Ψ 840 ἐξείης δ' ἴσταντο, σόλον δ' εἶλε δῖος Ἐπειός, ἦκε δὲ δινάσας, Αἰσχ. Ἐπ. 490, Σαμφ. 1.1) πόκα διννήτης πτέρ' ὄπ' ὠρῶνα σθερος διὰ μέσσα, Ἰω. Π. 1.6, 2.10 φκ τὸν ἀληθῶνα δινεῖται (μαστρέφομαι, σφοδρόζω)· || δ- ἄμμα στρέφω τὸ βλέμμα περίε· Εὐρ. Ὀρ. 1459 ἄλλας ἄλλοσε δινάσασεν ὄρημα· || ὅμ. τὸ μέα. κ. παθ.: Ἰλ. Ρ 680 ὄσε φαινῶ πάντοσε δινεῖσθην πολεμῶν κατὰ ἔθνος ἔσταιρων· || ὅμ. κ. ἀμτ. δ: δ- βλεφαρίσ περιστρέφω ἐδὼ καὶ ἐκεῖ τὸ βλέμμα· Εὐρ. Ὀρ. 837 ὄρημαί δινεῖων βλεφαρίσ· 2) κατευθύνω, κινῶ τὴ κυκλικῶς· Ἰλ. Δ 543 πολλοὶ δ' ἄρητες ἐν αὐτῷ ζεύγασ δινεῖοντες ἐλάστρον, Αἰσχ. Ἐπ. 462 ἵππου δ' ἐν ἀμνηκτῆρην ἐμβρομῶντα δινεῖ· || τὸ μέα. ἐπ. ποταμῶν, περιστρέφομαι, κινῶμαι κυκλικῶς· Εὐρ. Ρήσ. 353 Στρυμῶν.. δι' ἀπρῶτων δινεῖταις ὑδροειδέης κἀλῶν· 3) ἀμτ. περιφέρωσι· Ἰλ. Δ 541 ὄς τις ἐτ' ἀδύτων καὶ ἀνούτασ ὄζει χαλκῷ δινεῖται κατὰ μέσσαν· || ὅμ. ἀμτ. ἐπ. πηγῶν, διαγράφω κῆλυος ἐν τῇ πηγῇ· Ἰλ. Ψ 875 τ' ὄμ. ὄμ. γινεῖουσαν ὑπὸ πτέρυγος βἰλε μέσσην· 4) ἀμτ. περιστρέφομαι, ατροφοριζῶ, ἴδια ἐπ. χορευτοῦ, ὄθ. ὄρημοῦμαι, χορεύωμαι κυκλικῶν χορῶν

Ἦσ. « ἐδίνεον ὠροχολο »· Ἰλ. Σ 606 θῶμα δὲ κινδιστήρε κατ' αὐτῶς ὡς ἄλλο ἐξῆραχῶτος ἐδίνεον κατὰ μέσσα, Ἀπολλ. Ρ. 1215 Ἰλίσσῳ προπῆριβε χορῶ ἐν δινεῖουσαν· || ὅμ. τὸ μέα.: Ξεν. Ἀν. 6.19 τότε δ' ἐδίνετο καὶ ἐξέκυβισα ἔχων τὰς πέλτας· 5) τὸ μέα. περιφέρωμαι ἐδῶ κ. ἐκεῖ, περιπλανῶμαι· Ὀδ. 1153 ἵππον θυμῶν ἔδινε δινεῖομεθα κατ' αὐτὴν, Πλῶτ. Π. 11.38 κατ' ἀμεισθηρον τρισὸν ἐδίνθηβη· || ὅμ. ἀμτ. Ὀδ. Γ 67 διὰ νύκτα δινεῖων κατ' οἶκον, Ἀπολλ. Ρ. 2695 ἀνά νῆσον ἐδίνεον· 6) περιπλῶσσω, κ. μέα. κ. παθ. περιπλῶσσομαι· Βακχ. 16.07 ὄρημ χαιτῆρας διννῆτο ταῖναι· 7) Ἦσ. ἐνέγνε βουλεύσθαι κακά· **δινῶ** ὡ μον. κατῶ τὴ ατρογυλίον διὰ τοῦ ἴσων, τορνεῶν πρῶλ. δινῶτος· Εὐστ. 412.31. **δινῶθης**-ους-ᾶδες μτγ. κ. νεῖτ. πλήρης δινῶν, ατροβιζῶδης· δινῶν κ. 68.13. ἐν τε ποταμῶ πολλῶ καὶ ἐν ὄσει τινῶδες· 2) μτγ. τὸ οὐδ. πλῆθ. ὡς οὐα μέρη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου σχηματίζονται δῖνα, ἀπρόδῖαι· Πλῶτ. Κἀτ. Πρῶσ. 20 τὸ δινῶδῆ.. τὸ ποταμῶ διανηγόμενον· 3) νεῖτ. τὸ ὄρη. δινῶδης ὡς οὐα, μένος καρδιῶν ἐν τῶν· **δινῶν**-ῶνος (ῶ) Ἐπιγρ. εἰς τὸν μνηκῶν Ἰ. Λοκροῖς, **δινῶντις**-ιδος (ῆ) νεῖτ. μένος ἀπειρῶν ἄρχων· **δινεῖτῶς**-ῆ-ὸν ὁ διὰ τῶνον ατρογυλιωδῆς, τορνευμῆνος, τορνεῖται· Ἦσ. ἐδίνωται, ατρογυλίω καὶ περιφέρῶ· Ἰλ. Γ 391 δινετοῖσι λέχων κἀλλεῖ τε σπῆλῶν· 2) πεποσῖμένοσ κῆλυκ· Ὀδ. Γ 56 κλισίην.. δινυθῶν ἐλῆστρον καὶ ἀργύρω· || ὁ κεκολυμένοσ κυκλιότερος· Ἰλ. Ν 407 τὴν ἄρ' ὄμ. γε βινεῖταισ βῶων καὶ νεῖτοισ χαλκῷ δινυθῆν (ἀσπίδα) φορέσκα· 3) περιστρέφω· Πορμ. 17 δινετοῖ κῆλυοι, Ἐπ. Ἀλ. Ἰδ. 4.14 δινεῖταισ πτέρυγος· **διδῆς**-ἄντος (ῆ) χαλκοῖν σκελετικῶν νόμισμα, ἰσοδύναμον πρὸς τὸ τέταρτον τοῦ ὄβολοῦ· Ἀριστ. η. Πολυδ. 9.81 καὶ διδῆται, ὄρημ ἐπὶ δύο χαλκοῖ. **διδῆται** γλῶσσα ἢ ἐν ἐνεστ. τοῦ ἄρ. διδῶμαι, κυρτοῦται, κῆρυγεται. **διδέσασθαι** σχολ. μέτρον ἰσοδύναμον πρὸς δύο ζέστας, χῶδς βλλ.· Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 347 τοῦ χῶδς τοῦ διδῆσῶν· χῶδς γάρ δύο ζέστας. **διδίφωσ**-ον νεῖτ. ἐπὶ ἐργαλίω, ὁ ἔξων δύο κῆπιδας· **διδίφωσ** βυκάνη. **δινῶνια** (ῆ) νεῖτ. γένος περιεδοῖδων φυτῶν. **διδῆσας**-ον μτγ. ὁ ἔξων δύο ἐνομοῖς, σχισμάσας, ὁ σχισμένοσ στὰ δύο· Θεῶρ. Φι 5.1, 9. **διδῆς**-ῆ-ὸν ἴων. ἀπὶ δισῶδς βλλ.· Ἀνακρ. 88, Ἦρ. 5.40 γυναικάσ ἔχων δύο διδῆσ ἰστίεσ οἴκεσ. **διδῆλος**-ον μτγ. ὁ αμκειμένοσ ἔκ δύο ἔξλων· Ἦλ. ὄδ. η. Ὀρειδ. 33 τρῶχιλοῖ τέσσασρες.. διδῆλοιο. **δινῶνια** (ῆ) νεῖτ. μένος κυσθεῖδων φυτῶν. **δινῶ**-α συνθετικῶν πολλῶν λέξεων τῆσ ἀρχ. ἄλλην. πλώσσης, δηλοῦν τὸν ἐκ τοῦ διῶδς καταγόμενον ἢ προερχόμενον· || ὄθ. γεν. τὸν ἔξων, λομπρῶν, βειω, ὡσ παρ' ἡμῶν τὸ θεο· διογενῆσ, διατρέφῆσ. **διῶ** κ. νεῖτ. ἀπὶ δι' ὁ δι' ὄν λόγον, ἐνεκα τοῦτοῦ, διὰ τοῦτο· Ἦσ. « διῶ, διὰ τοῦτο »· Πλῶτ. Πολ. 358 Δ διῶ κατατινῆσ ἐφῶ τὸν δῖκον βῖον ἐπαίνω· || ἡλλῶκας μετὰ τοῦ θῆ· Πλῶτ. Κρατ. 412 Α διῶ δὲ ἐκδῶλλοντασ διῶ τὸ εἶ πῆσθημν σάθη ὀνομάζειν· || κ. νεῖτ. ὄμ. μ. τοῦ καί· Πλῶτ. Φοῖδρ. 258 Β διῶ καὶ δικαιοῖσ ἀνδροαυδῶδεις κέκληνται, διῶδ. Σ 11, 23 διῶ καὶ πολλοὶ τῶν ατρογυλιῶν, ἡμῶρτοσ, διῶ καὶ τιμωρεῖται· || ὅμ. μ. τοῦ διῶ κ. ἐπίτασ· Πλῶτ. Σουλ. 23 Δ διῶ δὲ καὶ τῆσ Ἀρροδίτης ἀκόλουθοσ καὶ θεορῶνα γέγονεν ὁ ἔρωσ· || ὅμ. ἐν συνθέσσι μτ. τοῦ περ· Θεοκρ. 8.92 διῶπερ καὶ τὸ τείγῶσ τοῦτο.. ἐπίτρηχοι. **διοβαλία** (ῆ) Ἐπιγρ. διοβαλία βλλ. **διοβαλῆς**-ῆτος (ῆ) σχολ. κ. μον. ὁ ὑπὸ τοῦ διῶδς κτηθεῖσ, ὁ κερωνοῦληκτοσ, ἀστροπακομαῖος·

Σχολ.Πινδ.Π.8,22 **ὁ μὲν Τυφὸς διόβλη γέγονε**, Εὐστ.Πιν.46,13 **διόβλητα καταστήσασαί σε**.
Διόβλητος-ον **διόβλητος** βλλ.: Δημόκρ.152, Αιλ.Ζ 6,62, Νόν.Δ 21,221 **διόβλητο** Θεώσης.
Διόβωλος-ον **ὁ ἄπο τοῦ Διὸς ριψέλης**: Σοφ.ΟΚ 1464 **ἐρίπεται κτύπος ἀφ'αὐτοῦ δὲ διόβωλος**.
Διογενάλη(ή) **νεώτ. χημ.** ποράγγων Βερονάλης περίετον Βρώμων.
Διογενειον(τά) **Ἑπιγρ.** ἡ σχολή, τὸ γυμνάσιον τοῦ Διογένους: 2) κτ. πλ.β. **διογενεῖται**(τά) **ἐορτὴ τελευτή** ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Διογενεῖ γυμνασίῳ πρὸς τὴν Διογένους τοῦ Μακεδόνα.
Διογενέτωρ-αρος(ὸ) **ὁ γεννῆτωρ τοῦ Διὸς**: Εὐρ. Βάκχ.122 **ὡ βαλόμενα.. διογενέτορες** ἔναυλοι (ὀπλῆλαι ἐν οἷς ὁ Ζεὺς ἐγενῆθη ἢ ἀνετράφη).
Διογένης-ους(ὸ) **νεώτ. ζωολ.** γένος παγαριδῶν μαλοκοστράκων.
Διογενής-ους-ές **ὁ ἐκ τοῦ Διὸς γεννηθεὶς ἢ ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Διὸς**, ἐν χρ. κατ' ἐπέκτ. κ. ὡς τιμητικὴ προσάφαιρεσις: Ἰλ.Α 337 **ἄλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλειε, ἔξωγε, κούρη**, Αἰολ. Ἐπ.301 **ναυτὶ τρώῳ διογενεῖ βασι, πόλιν καὶ στρατὸν Καδμωγενὴ ῥέουσε**, Σοφ.Αι.91 **ὡ χαῖρ' Ἀθάνα, χάριε Διογενεὺς τέκνον** || συνεκδ. θεῖας, ἐξόχως λαμπρῶς: Εὐρ.Μήλ.1258 **ἀλλὰ νιν, ὡ φάος διογενεῖ, κάτιργε κατάπασσιν**.
Διογενισμός(ὸ) **μην.** τὸ ζῆν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φιλοσόφου Διογένους: Τουλ.Λόγ.δ,187C **ὁ Κυνισμὸς οὗτε Ἀντισθενισμὸς ἐστίν οὗτε Διογενισμὸς**.
Διογενισταί(οι) **μην.** οἱ ὁδοποιοὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ βίου τοῦ Διογένους: Ἀθην.5,186 **Α πολλῶν γοῦν εἰσι φιλοσόφων ἐν ἄσπει συνόδοι, τῶν μὲν διογενιστῶν, τῶν δὲ ἀντισθενιστῶν λεγομένων**.
Διογκάλλωμα **μην.** διογκοῖμι κ. μτφ. ἐπαίρωμαι, κορδώνομαι: Εὐνύκ.112 **πρὸς ἄλλους οἰδοῦντος καὶ διογκάλλομαι**.
Διογκῶ-ου κ. νεώτ. **ἐξογκῶ, φουσκῶνω**: Πλάστ. Ἠδ.676 B **δ-πυρῶν, Ἐριμ.1,6** **ἄξις δὲ ἀσπινῆ, πᾶσα μὲν ἢ πλεῖστα καὶ διογκοῦσα** κατὰ τὴν προφορὰν τὸ στόμα, ὥστε στομαχίζεῖν || τὸ μέγ. κ. παθ. πρήσκωμι, φουσκώνομαι: Ἰνπ.ΟΞ 10,28, Πλούτ. Ἀγρ.17 **ἐκ δὲ τούτων διογκοῦσθ ἐμ-στόν σίματος ἔδοξε γενέσθαι**, Ἰνπ.στρ.140 **τῷ διογκοῦσθαι τὴν γαστέρα** 2) ἐπὶ ὁδῶτων, ἀνερχομαι εἰς ὄψος, ὑπερεκκεῖλαι, πλημυρίζω: Πλάστ. Κόμ.3 **αὐξόμενον ἐπιδῆλως διογκοῦτο** 3) **μην.** κ. νεώτ. μτφ. αὐξάνομαι: Ἠρόκλειτ. Ἀλληγ.449 **ἀρξομένη γὰρ ἀπὸ λιτῆς αἰτίας ἢ ἔρις.. πρὸς μέγα δὴ τὸ κακοῦ διογκοῦται** 4) **τὸ μέγ. μτφ.** ἀλαζονεῖομαι, κορδώνομαι: Ἀρτεμίδ.114 **πολλὰ κτήματα.. χρήματα, ὡς καὶ διογκοῦσθαι**.
Διογκωσις-εως(ή) **μην.** κ. νεώτ. **ὀδημία, ἐξόγκωμα, πρήσκωσις**: Γαλ.7,154 **ἀπληρῶς φλαγμονὴ καὶ διογκωσις** 2) **μτφ.** ἐπαρσις, κόμπος: Πλούτ. Ἠδ. 771 B 3) **διαστολή**: Μαρκελλ. Ιστρ.Σφυγ.478.
Διογνήτωρ-ον **συνεκτ.** τὸ διογνήτωρ διογενής: Ἠλιαδ.Α 340 **διογνήτωρ Ἰόλαος**.
Διογνήτως-ον **ἐπίθ.** τὸν Βάκχον, διογενῆς βλλ.: Εὐρ. Ἰνπ.560 **τὸν διογνήσιον Βάκχου νυμφευσάμεναν** (δ.γρ. διγνήσιον).
Διοθεία(ή) **μην.** Σουλδ. «διοθεῖα, διέλευσις», **Διοθεύσιμος**-ον **μην.** κ. νεώτ. **διαβατός, διαπεράσιμος**: Θνα.Στεφ.ενλ.
Διοθεύσις-εως(ή) **κ. νεώτ.** **διόδος, διοθεῖα** βλλ.: Ἰνπ.Φωσ.9 **τοῦ νεβημάτος διθεύσις**.
Διοθεῖω κ. μαν. κ. νεώτ. **διέρχομαι, βαίω, ὀδοιπορῶ** διὰ μέσου τινός: Πολύδ.2,15,5 **ποιοῦνται γὰρ τὰς καταλόκους οἱ διοθεῖοντες** τὴν χώραν ἐν τοῖς πανδοκείσις, Πλούτ. Ἀγρ.17 **καὶ διοθεύσας τὴν Φωκίδα φίλων ὁδῶν, Πάρι, οἱ διοθεῖοντες** διὰ τὴν νομίω, Μην.Αι.121 **Ἰδ.1 ἄγρῶν διοθεύσας ὥσει ξηρῶν** || ὄμ. παθ.: Σοφ.2,59, Φίλων.

ἐν ΑΠ 9,708 **διοθεουμένη ὁπὸ ναύταις** || ὄμ. τὸ μέγ. **διέρχομαι**, περῶν: Φίλημ.229 **ἵνα μὴ διοθεουμένην πινῶν καταπέδωνται** ἀγναγίτικες 2) ὄμ. μτφ. μ. γεν.: Ἰώα.Π 3,8,7 **διοθεῖσας πᾶντων ἡ τόχη** || ἐπὶ τῆς αἰτίας ἀδελφείας, παρερχομαι: Γαλ.8,20.
Διοθεῖα(τά) **νεώτ. κ. δημ.** φῶρος καταβολόμενος διὰ τὴν ἰδίωτον, διὰδασιν, ἰδιαν πύλης, παταμοῦ, γεφύρας, διώρυγος κττ.: πρβλ. Διοθεῖα.
Διοθεῖα(ή) **γλῶσσα**, ἡ σχιστὴ (διπλῆ) ὁδός.
Διοθεῖον(τά) **Ἑπιγρ.** τὸ διέρχεσθαι διὰ μέσου, **διόδος, διόδια**: Ἑπιγρ. τὸ διόδιον τῆς λιθοτομίας.
Διοδιόρυγος(οἰ) **νεώτ. γέν.** **κολκοστέρων ἐντόμων**.
Διοδοιπορῶ-ἔω **διέρχομαι** διὰ μέσου, **διοδεῶ** βλλ.: Ἠρ.8,129 **ὡς δὲ τὰς δύο μοῖρας διοδοιπορήσασιν**, Ἰώα.ἀπ.2,6.
Διοδοσιώ-ἔω **μην.** **πῶν δύο ἰδιοδῶν, ἀνοίγω** εἰς τὸ μέσον δρόμον: Θεόφρ.Πυρ.59 **τὸ μὲν γὰρ διοδοῖται δόματα** ἂν καὶ διοδοῖται (ἀμφ.γρ. ι).
Διοδος(ή) **κ. νεώτ.** **διάβασις, πορεία, πέρασμα** διὰ μέσου, τὸ διάβα: Αἰολ.Πρ.1050 **κύμα δὲ νότου.. συγχώσιον ἐπὶ ἀστρων νυκτοκόμου**, Οὐκ. 2,102 **οὐδ' ἔχουσι αὐθέλας διόδους τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέλαγος**, Πάρι. ἢ ἐκ τοῦ πύργου εἰς τὴν ῥόμην **διόδου, ἀπαγορεύεται ἡ διόδος** || φρ. αἰτεῖσθαι **διόδον** = ζητεῖν ὁδοῖαν διαδόσεως: Ἀριστ.Φ.Ορν.189 **βοιωτῶς διόδον αἰτουόμεθα** 2) **κ. νεώτ.** τὸ μέγος ὁπὸθεν γίνεται συνήδως ἡ διάβασις, ὁ πόρος ὁπὸ τῶν οἰκίων ἄλλων: Ἠρ. 7,201 **οἱ δὲ δὴ Ἑλλήνες ἐν τῷ διόδῳ** [ἐατρατοπεδεύοντο], Οὐκ.7,32 **πῆματα εἰς τὸν Σικελῶν τοῦς τὴν διόδον ἔχοντες, οἱ ἐπαναστάται κατέλαβον πᾶσας τὰς διόδους** || Ἰδίως στενὸς πόρος, ἀτραπός, μονοπάτι: Οὐκ.2,4 **ἀπειροὶ μὲν ὄντες.. ἐν σκότῳ καὶ πηλῶ τῶν διόδων, οἱ διοδοῖται τῶν ὁρῶν** 3) **ἰδ.** Ιστρ. ἢ διὰ τῶν ἐντέρον διαβάσει οἰσίων: Ἰνπ.Προρ.1,127 **διόδου μελάνου**.
Διοδῶτος-ον **ὁ ἐκ θεοῦ δεδωμένος, θεοπέμνωτος**: Αἰολ. Ἐπ.948 **ἔχουσι μοῖραν λαχόντες.. διοδῶτων ἀχίων** || ἐν χρ. κ. ὡς κύρ. ὄν.
Διοδῶτος-αντος(ὸ) **γλῶσσα** κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο ὁδόντας 2) **νεώτ.** **γένος γυμνοδοντιῶν ἰχθύων**.
Διοδύρωμαι **μην.** ἰδιοδῶν διὰ τῆς: Δημ.1248 **διοδύρωτο τὴν αὐτὸν συμφορὰν** (δ.γρ. αὐδύρωτο).
Διοῖζαι(οἱ) **νεώτ. χημ.** ἡ **διασακχάρτα** σακχαροειδὲς πολυσακχαρίται.
Διοῖζος-ον **μην.** ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων δύο ὄρους, δύο βλαστούς, δύο κλάδους: Θεόφρ.Φ 1,8,3 **ἔστι δὲ τὰ μὲν διοῖζα, τὰ δὲ τριοῖζα**, Πλιν.16,30.
Διοζόμαι-ομαι **διαπορῶμαι** εἰς δύο κλάδους, **διακλάδομαι**: Ἰνπ.Φωσ.Παίδ.19 **καὶ δὴ καὶ διοζοῦται** (τὰ ὄστεα) ὡς δένδρον.
Διοῖθεν **ἐπίρρ.** **παρὰ τοῦ Διὸς, θεοθεν**: Ἰλ.Ο 561 **Διοῖθεν δὲ μοι ἀγγελὸς ἦλθε**, Αἰολ. Ἀγ.43, Ιούκ. Σπρ.12 **ἀλλὰ σφίσι μεγάλῃ διοῖθεν φίλιν ἐγένετο** || κ. μτ. τῆς προθ. ἐκ: Ἠοῖοδ. Ἐργ.765 **ἐκ Διοῖθεν πεφιλῆγμένος**.
Διοῖβριν(ή) **νεώτ.** **φαρμακευτικὴ ἀκευασία** ἐν χρ. κατὰ τὸν κοικῆτου.
Διοῖγγυμι κ. διοῖγγυῶ κ. διοῖγω, μέλλ. **διοῖξω** ἀνοίγω βλλ.: Ἠσ. «διοῖγγυτες ἀνοίγοντες»: Σοφ. ΑΙ.346 **ἰσοῦ, διοῖγω, αὐτ.ΟΤ 1287** **βεθ' διοῖγιν κληθρα**, Εὐρ. Ἰκ.1205 κ. παθ.: Πλάτ.Συμπ.215 B **διγχε-δὲ διοῖχθέντες** || ἀνοίγω τὴ καὶ κρατῶ τούτο ἀνοικτὸν, χῶσαν: Ἀριστ.Ἐκκλ.852 **ἀλλὰ τὰς γνάθους διοῖγγυμι**, Ἀριστ.Ζ 1,9,7 **διοῖγγυι τὸ στόμα** || κ. μτφ.: Φίλ.Μηχ.1,442 **τὴς ψυχῆς διοῖγγυσι** **μπα** 2) **τὸ μέγ. ἐπὶ φυτῶν, ἀνάθ ἢ ἐκ-φύω** βλαστός: Θεόφρ.Φ ΑΙτ.4,7,8.
Διοῖγω **διοῖγγυμι** βλλ.
Διοῖδα **κ. μαν.** μέλλ. **διστάσιμος** διακρίνω, διαγιγνώσκω, ἀντιλαμβάνομαι, γνωρίζω καλῶς: Ἠσ. «δισταόμεθα, διαγνωόμεθα»: Σοφ.ΟΚ 295 **τοῦς**

δε τήσδε γῆς ἀνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διευδύ-
ναι, Εὐρ.Μηδ.518 τὸν κακὸν διειδέναι, Πλάτ.Νόμ.
626 Β φαίνει μοι γεγυμνάσθαι πρὸς τὸ διειδέναι
τὰ Κοτῶν νόμιμα, Τζέτς.Ἰ.45,3.

Βιοδοίαινα μτγ. κ. διοιδῶ βλλ., μέλλ. διοιδῶ
οἰδῶν καθ' ὄλην τὴν ἔκτασιν, φουσκῶν, πρή-
σκειαι ἐντέλως : Ἰνπιατρ.68 διοιδῶσιν τὸ τε
πρόσωπον καὶ τοὺς μυκτηράς ἢ μτφ. ἐπὶ τῆς φυ-
χῆς, πληροῦμαι ὀργῆς : Ἡρωδ.διαν.7,3,6 διοιδῶσιν
τῶν ὀχλῶν αἱ φυχαί ἢ κ. μτθ. : αὐτ.8,8,1 οἱ μέν-
τοι στρατιῶται διοιδῶσιν τὰς φυχάς. 2) ὁ μ. μτφ.
αὔξανται, ἐξελθόμενα, μεγαλύνω : Κλ.μ. Ἀλ.200
ἔξ ὧν ἔριδες καὶ μάχαι καὶ χυθραὶ διοιδῶσιν.

διοιδῶσ-ουδ-έξ μτγ. οἰδοῦμαι, φουσκῶμενος,
πρήσσομαι : Νικ. Ἀλεξ.90 διοιδῶσ μαζὶν ἀμέλεος.

διοιδῶσ-εως (ἡ) μτγ. οἰδῶνα, φουσκῶμα, πρή-
ξιμα : Ἡλιόδ.π. Ὀρειδ.50,52,1. 2) μτφ. ἀναβρα-
σμός φυχῆς, σφοδρὰ ὀργή : Φιλ.δ. Ὀργ.26,9.

διοιδῶσεται μτγ. κ. διοιδῶ βλλ. : Γαλ.5,185 μα-
κρόν γίνεται τὸ σπέρμα καὶ διοιδῶσεται.

διοιδῶ-έω μτγ., παρακ. διῶδῃκα ἐπὶ θαλάσσης
λίαν οἰδῶν, φουσκῶμα : Στράβ.3,5,8 ἀρχαῖοι
διοιδῶν τὴν θάλατταν καὶ ἐπιδοῖσιν τῆς γῆς

ἢ ἐπὶ σωμάτων, οἰδῶνα ἴαν, πρήσσομαι : Διόδ.
Σ.2,12 εὐθὺς δὲ διοιδῶ καὶ μύραται τὸ σῶμα.

Λουκ.Νεκυθ.18 καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς φαρμακο-
ποιίας τὰ σκέλη. 2) μτφ. φουσκῶμα ἐκ θυμοῦ.

ὀργίζομαι : Φιλ.Μηχ.2,583. ἢ ὁ μ. σμ. κ. μέα :

Ἡιδ.6,7. ἢ ἐπὶ ὀργῆς, προεὶς στεναχωρίων,
φυχὴν ἐνάχλων : Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ.868 ὀργὴ
διοιδῶσα. ἢ ἐπὶ πόνεως, διατελῶ ἐν ἀναβρα-
σμῶ. ἐν ἔξεγέρσει : Διών. Ἀλ.Ρομ.9,48.

διοικα (ἴα) νεώτ. βοσῶν, φυτῶν, ἀνὰ τὰ γένη εἶναι
τελείως κεχωρισμένα ὄλη, τὰ ἀρρενα ὄργανα εὐ-
ρίσκονται ἐπὶ ἐνὸς ἀνδρός καὶ τὰ θῆλαι ἐπὶ ἑτέρου.

διοικεῖα (ἡ) μον. διοικεῖς : Εὐστρ.Η Νικ.179,8.

διοικεῖσσι (ἡ) Ἐπιγρ. διοικεῖσσι βλλ.

διοικημα-τος (τό) Ἐπιγρ. διοικητικὴ πρῆξις.

ἢ εἰδ. ἡ ὑπὸ ἀρχόντων διαχειρίσασθαι χρημάτων Ἡσ.
Σουδ. ὁ ἀλογοῦν δίκη ἢν φεύγουσιν αἱ ἀρχαντες
λόγον οὐ διδόντες τὸν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων.

διοικεῖσ-εως (ἡ) κ. νεώτ., ὁ μ. ἡ διοιεύσων,
ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, δὲ, γεν. διοιεύσας, κυ-
βέρνησις : Πλάτ.Πρωτ.319D ἐπιδοῖν δὲ τι περὶ τῆς
πόλεως διοικεῖσως δὲρ βουλοῦσασθαι ἢ ἐγκύ-
κλιος διοικεῖσως ἡ περιδοικὴ διοικεῖσως (ἡ αὐτὴ) δια-
ρκῆς, ἀλλὰ καθ' ὅρισμένον χρονικὸν διάστημα διο-
ικεῖσσι : Ἀριστ. Ἀθ.43,1 τὰς δ' ἀρχάς τὰς περὶ τὴν
ἐγκύκλιον διοικεῖσιν ἀπόσας πιστοῖσι κληρωτάς.

ἢ ἰδῶς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν, διαχειρίσασθαι : Δημ.708
ὄπως . . ἡ διοικεῖσσι ἰκανὴ γένηται, Πάπ. διοικε-
τῶν τῶν ἀπαρχόντων τῆ παιδεί. 2) ἡ διοιεύ-
σων τῶν ἀναγκαίων, ἐξοικονομήσις ἢ κ. γεν.

αἰ δασνάται, τὰ ἔξοδα Ἡσ. ὁ ἀνάλωσις χρη-
μάτων : Λυσ.30,22 ὅταν μὲν ἔχη ἰκανὰ χρήματα
εἶς διοικεῖσιν, Ἀριστ.Οἰκ.2,21 τὰ ἀπὸ μισθῶν
προσποριζόμενα χερῶντι εἰς διοικεῖσιν τῆς πό-
λεως ἢ πᾶν. εἰδ. διαχειρίσασθαι ἐκκλησιαστικῶν
καὶ μοναστηριακῶν κτημάτων ἢ φρ. ὁ ἐπὶ τῆς
διοικεῖσως ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν : Ψηφ.π.Δημ.238
περὶ δὲ τὸ ἀδύνατον ἐπικρίνωμαι, καὶ ὁ ἐπὶ τῆς
διοικεῖσως ἢ Ἐπιγρ. ὁ μ. ὁ ἐπὶ τῆς δ. 3) πᾶν.
ἀπολογισμὸς χρηματικὸς : Πάπ. ἡ ἡ διοικεῖσσι
ἐπὶ ἐσθῆτων τέτακται ἢ πᾶν. μὴ βιολογικῆς, ἐνοικι-
ατικῆς : Πάπ. διοικεῖσσι χλωρῶν. 3) γεν. ἐπι-
μέλεια, περιποίησις : Γαλ.5,185 τῆς κατὰ τὰ φυτῶ
γεννήσεως τὰ θῆμα καὶ διοικεῖσως. 6) μτγ. π.
Ρωμ., μικρὰ ἐπαρχία : Στράβ.13,4,12 ἄλλα ἕτερον
τρόπον διατάξαι τὰς διοικεῖσως, ἐν αἷς τὰς ἀγο-
ραίους ποιεῖσθαι καὶ τὰς δικαιοδοσίας ἢ Ἐπιγρ.
κ. σύνολον ἑπαρχιῶν ἢ νεώτ. κ. ὁ μ. ὑποδιοί-
κασεις, διοικητικὴ χώρα ἰνός : γενικὴ διοικεῖσσι

Μακεδονίας - Κρήτης 7) νεώτ. ἡ διοικητικὴ
ἀρχή : ἀνεφῆρθη εἰς τὴν διοικεῖσιν 8) νεώτ.
κ. ὁ μ. ἐν χρ. κ. ὡς οἴα. ἀντὶ διοικητῆριον βλλ.

διοικητῆριον (τό) νεώτ. κ. ὁ μ. Ἰορμην ἐν ᾧ ἔ-
δρευε ὁ διοικητὴς καὶ εἶναι ἐγκατεστημένα τὸ
γραφεῖο τῆς διοικεῖσως βλλ.7).

διοικητής (ὁ) μτγ., νεώτ. κ. ὁ μ. ὁ διοικῶν,
διοιεύων ὄργην τινα : Μέν.Περικ.90 διοικητῆς
στρατοπέδων, διοικητῆς φρουροῦ - λόγου - τρα-
πέζης ἢ νεώτ. γενικὸς διοικητὴς ὁ διοιεύων
γενικῶν τῶν διοικῶν ἢ στρατιωτικῶν διοικητῆς
ὁ ἀσκῶν τὰς ἐκ τὸν στρατιωτικῶ ὅμοιο ἐξουσίας
εἰς τὴν πόλιν ἢ περιοχὴν ἐν καταστάσει πολιου-
ρκίας κρυφθεῖσιν. 2) ὁ διοικητῆς ὁ θησαυρο-
φύλαξ, τοῦσις : Πλούτ. ἩΒ.179 P Ἀναξόρου δὲ
τῷ φιλοσόφῳ δοῦναι τὸν διοικητῆν ἐκπέμψων
ὅσον ἂν αἰτήσῃ ἢ πᾶν ἀνώτατος οἰκονομικῶν
ὑπάλληλος ἐν Αἰγύπτῳ. 3) π. Ρωμ. ὁ διοιεύων
τῆς διοικεῖσως βλλ.61 (λατ. procuratores) : Στράβ.
17,3,25 καὶ εἰς μὲν τὰς Καίσαρος ἡγεμόνας καὶ
διοικητὰς Καίσαρ πέμψει, Πλούτ. Αντ.67 καὶ δε-
θεῖται ἀπέστειλε γράφας πρὸς Θεόφιλον τὸν ἐν
Κορινθῶ διοικητῆν. 4) εἰδ. ἀστρολ. ἐπὶ τῶν
ἐπτά πλανητῶν ὁ ἐξουσιάζων, ὁ κυριώτερος ρυθμι-
τῆν προρρητικῶν κινήσιν πλανήτων : Ἐρμητ.1,9.

διοικητικὸς ὁ μ. διοικητικός βλλ.

διοικητικῶ-ἀ-ὄν μτγ., νεώτ. κ. ὁ μ. ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοικεῖσιν : Χρῶσ.
Στωϊκ.π.Πλούτ. ἩΒ.885 Β Χριστιανὸς δόξανιν πνευ-
ματικῶν (λέγει) τῆς ἐπὶ παντός διοικητικῶν,
Κλ.μ. Ἀλ.817 αἱ συνάμασι διοικητικῶν, - διοικη-
τικῶν ὑπάλληλος, δ- διαίρεσις τῆς Ἑλλάδος, ἀπέ-
δειξε μεγάλων διοικητικῶν ἰκανότητα ἢ δ- ἀμφι-
σβητούμενον (τὸ σύνολον τῶν διοικητικῶν ἀμφι-
σβητήσων τῶν ἀναφρομένων μεταδὲ διοικεῖσως
καὶ ἰδιωτικῶν καὶ ἐκδοκίμοιων ὅπῃ τῶν διοικη-
τικῶν διασπασθῆναι) δ- δίκαιον (τὸ σύνολον τῶν
νομικῶν κανόνων τῶν ρυθμιζομένων τῶν ὀργανισμῶν,
τῆν ἀρμοδιότητα καὶ τῆν λειτουργίαν τῆς διοικη-
σεως τοῦ - κράτους) 2) μτ. γεν. ὁ ἰκανός,
κατάλληλος εἰς διοικεῖσιν : Κορνοῦτ. Φύα.Οε.20 δ-
πολέμων ἢ νεώτ. κ. ὁ μ. τὸ οὐδ. τὸ διοικητικὸν ὡς
αὐτό, ἡ περὶ τὸ διοικεῖσιν ἰκανότητις : ἔχει σπουδαῖο δι-
οικητικὸν. 3) πᾶν. νεώτ. κ. ὁ μ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὴν διοικεῖσιν : Πάπ. διοικητικοὶ
χρηματισμοί, Πάπ. διοικητικῶς ἑπηρεῖται, - διοικη-
τικῆς ἐνέργειας - προσάφθαι. 4) μτγ. εἰδ.
λατρ. εὐπειρος, εὐκολοκρῆνευτος : Ὀρειδ.64 τὰς
διοικητικῶς τῆς τρωφῆς ἐνεργείας.

διοικητικῶς νεώτ. ἐπιγρ. διὰ τῆς διοικεῖσως ἢ
ἀπὸ ἀπόψεως διοικητικῆς βλλ.

διοικητρία (ἡ) σχολ. ὄλη, τοῦ διοικητῆς ἡ ἔ-
χουσα τὴν οἰκονομικὴν διαχειρίσιν τοῦ οἴκου, οἰ-
κονόμος : Σχολ. Ἀριστ. Ἐκκλ.22.

διοικητρω-ρος (ὁ) μτγ. ἀστρολ. ἐπὶ πλανητῶν,
διοικητῆς βλλ.4) : Ἐρμητ.1,4.

διοικεῖα (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τῶν διοικῶν βλλ.
ἀνθῶν καὶ φυτῶν.

διοικεῖω (οἶκος), μέλλ. διοικῶ, παθ. παρακ. διψῶ-
κασι μετοικίω, μεταποικίω, τοὺς κατοικοῦς
πολέως πτωχὸς ἐγκαθίστη ἀυτοῦς κωμωρῶσιν ἀλ-
λαχοῦ, ὁἶον κατὰ κώμας ἀντὶθ, συνοικίω : Δημ.59
τῆν δὲ Θεβαίων πόλιν διοικεῖσιν, Διόδ.Σ.2,28 αὐ-
τοῦς μὲν κατὰ κώμας διοικεῖσιν ἢ κ. νεώτ. : Ἐεν.
Ἑλλ.5,27 καθῆρθη μὲν τὸ ταῖρος, διοικεῖσθαι δ' ἡ
Μαντινεία τετραχῆ, Δημ.367 διοικισμένοι κατὰ
κώμας ἢ ὁ μ. παθ. ἐπὶ προσ. γεν. διασκορπι-
ζομαι : Πλάτ. Συμμ.193 Α διὰ τὴν ἀδικίαν διοικί-
σθησαν ἀπὸ τοῦ θεοῦ. 2) μέτ. μτ. ἐπιγρ. διοικί-
σθητι καὶ τὸν θεοῦ. 3) μέτ. μτ. ἐπιγρ. διοικί-
ζοται εἰς τὴν Φαιδρου οἰκίαν. 4) μτγ. μέτ. μτ.
γεν. χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τῶος : Λουκ.

Χαρθ.19 δους του ταύτης κάλλους διλόναςαδλ-
λον αρουμένους απέφην αποθθακται η ταύτης
διοικισμένος τον ήλιον προσάρων 4) μηγ. μηφ.
διοχωρίζω, αποχωρίζω: Φιλ.1,50,12 ήνικα τις έπε-
χειρήσαν την εκ φύσεως άρετην ήαρραν αυτόν
διοικίεν, Συνέφ. Έπιστ.57,198 C διοικισάν ο θεός
των βίουσ' || όμ. μέσ. κτ. πληθ. παρσκ. έν ση-
έναστ. μηφ. διατελοουμεν ές απόστασιν άπ' άλλή-
λων, έχομεν διάφορον βίωσιν: Διον. Αλ.4,36 δια-
κρίσμεθα και δύο πόλεις έχομεν έν έπί πλουσίων κ.
πτωχών πρδλ. δημ. γνήσκιασ από δύο χωριά.2

διοίκιστος-εως (ή) έκπόσις, μεταφίσις: Λυσ.32,14
έν .. τή διοίκισι, ότ' εκ κολλούτο διοικίζετο.

διοικισμός (ο) μηγ. η πράξις του διοικίζειν βλλ.
|| Διον. Αλ.Ρωμ.6,81 τάς εκ του διοικισμοσ τής
πόλεως άναρχας' || ό πρds άραιωσιν η καλυ-
τέραν σίτησιν μετακίσιον των κατοίκων πόλεως
ή συνοικίας: Πλούτ.Κάμ.9 τών δε δημαρχών αδι-
χης έπεχειρόνταν τον περί του διοικισμοσ νόμον.

διοικοδομή (ή) μηγ. οικοδομή έν τή μέσφ, δια-
χώρισμα κτιστών: Αριστ.1,87.

διοικοδομησις-εως (ή) Έπιγρ. οχώρισις,
διοικοδομή-έω κ. οικοδομή έν τή μέσφ, αποχω-
ρίζω δι' οικοδομημάτος: Θουκ.4,69 διοικοδομη-
σαν δε και στόσν' || όμ. έπιπρόσ. Διόδ.Σ.14,7
ταύτην μέν διοικοδόμησαν από τής άλλης τείχει
παύτελετ' || όμ. μηφ.: Πλάτ.Τμ.69 B ήσθμν και
όρον διοικοδομήσαντες τής τε κεραλήσ και του
στήσος. 2) αποφοράσος, κλεισίς τή διά κτι-
σίματος: Διόδ.Σ.13,56 και τας έν όδοσ διοικο-
δομειν ένεχειρίσαν, Θεμιστ.Λόγ.20,235 D.

διοικον φυτών νεότ. είδος φυτών φερόντων
άνθη ένός μόνοσ γένουσ, ήτοι μόνοσ άρρενα ή μόν-
ον θήλεσ πρδλ. μόνοκον.

διοικονομή-έω κ. μον. διοικώ τή έξ έλοκλήρου,
έχω τή γενικήν διεύθυνσιν τους: Παυλ.5,156'
|| παθ. διοικουμαι δεόντως διοικετόσμαι: Αριστ.Λ.
Κόσμ.400 β,32 ήγουμένωσ δε τούστας πά διοικο-
νομείται ο κόσμος, Εόστ.Πον.76,55 διοικονομώ-
μενον (του βίου) τή εκ τε του ποιοόντος εκ τε
του διδάσκοντος.

διοικώ-έω [οίκος] κ.μον. νεότ. κ. δημ., παρσ.
διοικω, μον. εδίοικω, δημ. διοικουσαι, διοικί-
σθαι, μέσ. μέλλ. διοικίσσομαι [κ. έν παθ. σμ.],
μέσ. όόρ. διοικισάμην, παρσκ. διοίχημαι [έν μέσ.
σμ.], παθ. όόρ. διοικίθησιν, δημ. (έ)διοικίθηκα,
παρσκ. δεδιοίχημαι, όπερασ. διοίχητο κυβερνώ
τήν οικίαν || όδ. γεν. κυβερνώ, διευθίνω, ρυθμι-
ζω: Θουκ.8,21 διοίκων τήν πόλιν, Αριστ. Έκλ.305
τά τής πόλεως διοικίει, Επικλέω.14 τά μέγιστα
ο λογισμός διοίκησ, Κριστ.Σκια' Αδου3,160 αδι-
τός θεά διοική τόν κόσμο' || κ. όπολ.: Αριστ.Λ.
Πολιτ.1313 α,2 τυραννικότερον περρωμένωσ διοικί-
εται, κ. κακός διοικουμέθα' || κ. μέσ. διευθίνω,
διαχειρίζομαι κατ' ίδιον άρεσκισκία:Δημ.43 (τά πρά-
γμασι) όπως βούλεσθε διοικίσεισσις' || παθ.παρσκ.
έν μέσ.σμ.:Δημ.287 Γν' .. α βουλομέθα ώμεν
διοικημένωσ' 2) έπί οικονομίωσ, διαχειρίζομαι:
Λυσ.1,17 οικονομός δεινή και φειδωλός και ακρι-
βώς πάντα διοικουόσ, Δημ.467 πεντεκαίδεκα άρ-
γυρίου τάλαντα, α Καλλισθένης διοίκησας, Πάν.
έξ άν άν θέλης διοίκησιν τάς άραρχίας. 3) πάλ.
έπιτροπήν διοικώ είμαι έπιτροπος, άσκά έπιτρο-
πέϊαν ή κηδεμονίαν: Πάν. τοσ υιοσ μου πατρω-
νέσθαι και κουροτροπέσθαι και διοικεσθαι' 4)
προμηθεόσμαι, έξοικονομώ: Δημ.834 άπορώ
ταύτην β' όπως άκώδ και τάλλ' όπθων διοικώ' ||
όδ. άνασφρ. πρds κόρην, άποκαθιστώ: Δημ.763
τήν άδελφήν καλώς διοίχηκεν' 5) τρέφω, συν-
τηρώ: Πλούτ.Κλειμ.32 αυτόν και τούσ φίλους δι-

οικών τά πλείστα κατηνάλίσκα, Γολ.5,185 ή διοικου-
σασα το δένδρον δόναμος' || κ. παθ.: Στράβ.
14,2,24 διοικουμένος δ' όπό τούτων όλίγων χρέ-
νων .. έπανήλθεν' 6) πάλ. μισθό άγροός: Πάν.
νομών των πρds χαλκών διοικουμένωσ' 7) δ-
πρds τινα έργουσι είς συμφωνίαν, είς συνεννόησιν
πρds τινσ:Απολ.1327 άλλα διοικουόμενου πρds Κτη-
σικλά τόν λογογράφον' 8) ήσφρ. μέσ. διοικώ-
μαι διατάσσω, κατατάσσω τήν όλην λόγου τινός:
Διον. Αλ.Ρητ.92 έτερα προτίκων έτερα διοικίται' 9)
πάλ. καταλογίζω, καταγράφω είς λογιστά βι-
βλία: Πάν. διεγγραφα διοικηθησομενος και έσ-
τάς ίδίωσ τάξωσ άραρχίας δέκα, από, διοικηθη-
σαι τό ταμειον' 10) μηγ. άνασφρ. πρds τροφήν,
πέπτω, χωνέω: Διον.Λόβ.34, ώμδ δε κρέα ένεχει-
ρησε φαγειν, άλλ' ού διοίχησε' 11) κατακόη χω-
ριστά: Πλάτ.Τμ.19 B οίχησας τή ίδίωσ οόδομ ή
δικησκόη' || όμ. σμ. κ. μέσ. διοικουόμεν: Ξεν. Έλλ.
5,2,5 οί δε Λακεδαιμόνιοσ ούκ ήσαν σπείσασθαι,
εί μή και διοικίσθητο κατά κώμασ [όμφ. γρ.].

διοινοθμαι-ομαι, μηγ. παθ. παρσκ. διωνωμένοσ
πληροσμαι οίνου, μεθώ: Πλάτ.Νόμ.775 C ό δε
διωνωμένος αυτός τε φέρεται πάντα και φέρει.
διοινοχώ-έω μηγ. μνημι, κερώνημι οίνον πρds
πόσιν, έν χρ. τό μέσ. κ. παθ.: Ποσειδών.π. Αθήν.
4,153 C διωνωσάσται μέν γάρ οινόμει.

διοίσις-εως (ή) μηγ. κ. νεότ. έπί άνθέων, διανοήσις,
άνομη των πετάλων: Θεόφρ.Φλιτ.2,19,3 ή των
άνθών σύμψησις τε και διοίσις' || νεότ. βοταν.
ή έκπτυξις των άνθέων εκ του έρεθισμοσ τής θερ-
μότητοσ ή του φωτόσ: διοίσις τής στεφανής των
άνθών' όμ. διοίσις των στοματίων ή δια-
στολή των στοματικών κυττάρων των φυτών κατά
τήν διαπνοήν αυτών. 2) γεν. ή διανοήσις, άνομη:
Κλέμ. Αλ.454 διά τής των γραφών παραβό-
σως τε και διοίσιως ή άναγν. διανοήσως. 1

διοιστέον (το) ρ. έπίθ. του διαφέρω' βλλ.

διοιστάω (ο)ιστός (ή) έκ. κτυπώ με τό βέλος είς
μέσουσ τινός: Όδ.Τ.578 ός δε .. διοιστάσθαι πε-
λέκων δυοκαίδεκα πάντων' || όμ. όπολ.: Όδ.Μ.
102 και κεν διοιστάσσαισ (βα τό έφρανος διά βέ-
λουσ, όδ. είσαι είς απόστασιν βέλουσ από αυτό).

διοιστροβμαι-έομαι (ο)ιστροσ) μηγ., άνορφ.
παθ. άορ. διοιστρήθησιν, παθ. τό όόρ. διοιστρώ
καταλυθόσμαι υπό σίστρον, σφοδρόν έρεθί-
σμοσ, όδ. κ. ζωρησ πάδουσ: Διόδ.Σ.4,12 δια τήν
παλαιότητα και θόναμιν του οίνου .. συνίθη
διοιστρήθησιν τούτοσ, Φιλόστρ.81. Απολλ.1,33 εί
αεσθεύη τό μόριον, όφ' ού διοιστρείται τό σώ-
μα, Εύνάπ.258 διοιστροόμενος υπό φθόβου.

διοίσις μέλλ. του διαφέρω βλλ.

διοίσις γ' έν. έναστ. εώτ. του διεμαι βλλ.

διοισνέ-έω είσέρχομαι, διανώ, πενώ: Αισχ.Εύμ.
315 άσνησ δ' αίωνα διοίσιχαι πρδλ.Λυκόφρ.10

διοίσις ύσφοδρόσ αινιγμάτων όμασ τωστων' 2)
όπολ. περιέρχομαι, περιπλανώμαι: Ύμν.Παν.10
όλλοτε δ' αύ πέτρων έν ήλιότασι διοίσιχαι.

διοίχημαι άποθώ, μέλλ. -ήσομαι, παρσκ. δι-
οίχημαι είς ήρόν, περιέρχομαι, διαβαίνω: Ηρ.
4,136 αί τε ήμέραι ήμίν του έριθμοσ διοίχνηται' 2)
άφανίζομαι, χάνομαι: Αλοχ.άπ.133 τάμψ γάρ
διοίχεται,Σοφ.Ατ.973 Αίλας .. ήμοι λιπών άνιασ και
γούδσ διοίχεται' || διαλύομαι, άποσυνίθεμαι:
Πλάτ.Φαιδ.87 B άπολομένησ δε τής ψυχής .. τό
σώμα .. σπασέν διοίχεται' 3) λίγω, τελειώω:
Εύρ.ΐκ.530 αίσχρώσ δ' έκείνιοσ ή όικη διοίχεται.

διοικέλλω μον. ήπ. του έκέλλω βλλ. ΐωσ.Γενέσ.40,17,
διοικέλλω μον. γουλητώ: ΐωσ.Γενέσ.38 Α εί και
διά μέσοσ τινός παρεμπεσόντος διοικέσται.

διοικλιος κυβιστικός (ο) χειροεργών έργαλείον
έν χρ. παρ' άρχ. πρds έξελεκυσμόν βέλων και
γεν.των βλημάτων έν τοίς τραύμασι ένπεραρμένον.

Διοκνή-ἔω μτγ. φορούσαι καθ' ὑπερβολήν: Ἄντιγ.Καρ.π. Ἀθην.Ι,3,67Σ ἀσλητήρων περιμένου, διοκνούσιν εἰσαγαγίνε πρός αὐτόν.

Διοκτύλιον [τό] νεώτ. ὄργανονἄνδραξ τῆς σειρᾶς τῶν παραφριῶν.

Διοκτυλοκαρβίνολη [ή] νεώτ. χημ. πρωτογενῆς ἀκόαδῆ ἐξ ὀδρογονώσεως τῆς διοκτυλοκετόνης.

Διοκτυλοκετόνη [ή] νεώτ. κητόν ἐκ θερμάνσεως τοῦ ἐνεωθικοῦ ὀξέος μετά φωσφορικοῦ ἀνυδρίτου.

Διοκτυπος-ον ὁ ἴππὸ τοῦ Διὸς πλεθρῆς, κτυπηθῆς: Αἰσχ.Ἰκ.155 εἰ δὲ μὴ μελανθῆς διοκτυπον γένος [διορθ. ἠμιόκτυπον].

Διοκωχῆ [ή] κ. διοκωχῆ παύσις, σταμάτημα, ἀνάπαυλα, ἄ. Διοχῆ: Ἡσ. «διάστασις χρόνου τινός»: Θουκ.3,87 ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις.. ἐγένετο δὲ τῆς ὄμης Διοκωχῆ || εἰδ. πρόσκαιρος παύσις ἐχθροπραξιῶν ἐν πολέμῳ, ἀνακωχῆ: Δίων Κ39,47.

Διόλοι [α] νεώτ. χημ.: γλυκόλαι βλλ.

Διόλοσθεις μτγ. παθ. ὁρ. τοῦ διόλλυμι βλλ.

Διόλοσσω μέλλ. τοῦ διόλλυμι βλλ.

Διολισθαίνω κ. μιν. κ. νεώτ., μτγ κ διολισθάνω, μέλλ διολισθῶ, ἀόρ διολισθήσασ, ἀπαφρ ἀόρ. β' διολισθαίει, ὀλισθαίω διά μέσου τινός, γλιστράω ἀνάμειος, ξεγλιστράω: Ἰππ. Ἀρβρ.40 διολισθαίνει ταχέως ὑπὸ τοῦ ἐδακτύλου. -διωλίσθησε τῶν χειρῶν τὸ τοπτήριον 2) κ. νεώτ. μτ. αἰτ. διαφεύγω ἐπιτηδεύω ἢ κυριάζω, ξεφεύγω: Ἀριστοφ.Νεφ.434 ἄλλ' ὄσ' ἔμουστο στρεφθεδίσκασαι καὶ τοὺς χρήστας Διολισθαίειν | Σχολ. «τοὺς βασιλεῖς ἐκφυγεῖν», Πλάτ.Λύσι.216δ φθδῖως Διολισθαίει καὶ διαδύεται ἥραξ, Πολύδ.4,32,2 κινδύνους Διωλίσθανον, Παιουμ Μιχ.Γ Παλ.10 Β τὴν ἐπιφάνειαν οὐκ εἶχε Διολισθαίειν 3) κ. νεώτ. ἐπι πλοίων, πλεῖ ἐλαφρώς καὶ ταχέως γλιστρώνας: Λουκ.Οἰκ.12 τὴν δὲ ναῦν. ἤρμεα Διολισθάνουσαν τῶν κυμάτων 4) ἀπολ. ὀλισθαίνω πίπτα: Ἡσ. «διωλοσθηκόσι, πεσοῦσι»: Λουκ. Ἀνθ.29 ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπληρόμενοι, Εὐστ.Πον.310,50 τοὺς δυστυχεῖς ἠμύνουσ διολισθαίνουσι 5) ἐπι μεθύνουσι, διοκίαν τὴν γλῶτταν τραυλίζω: Λουκ.β'Πρ.12 οὐκ ἂν ἀποκρίναίτο σοὶ τὴν γλῶτταν, ὡς ὄρθς διολιγθαίνω.

Διολισθάνω μτγ. δ.τ. διολισθαίω βλλ.

Διολκῆ [ή] μτγ. τὸ ἔλακει, σύρειν διά μέσου τινός: Φιλῶδ.Μουσ.35 Κ Διολκῆν εἰς τάναντια γίνεσθαι 2) κτ. πλθρ. ἡ ἐξαγωγή τοῦ ἐμβρύου, ἐμβρυολοκία: Σωρ.2,62 3) μτφ. διχογνωμία: Σέξτ. Ἐρμ.Μισθ.519 συμπεφάνονται.. καὶ οὐδὲρισαν Διολκῆν-ἐπιδέχεται, Εὐσ.Εδογ.Προπ.14,6,278 ἰστέσας τὸ ἄμα καὶ Διολκῆς δογματῶν.

Διολκος [ό] μτγ. κ. νεώτ. ὁ διά μέσου ἐκκυσμός, σύρσιμος διά μέσου 2) εἰδ. ἐπώνυμος ὄδὸς αὐλοκωτῆ ἐπὶ τοῦ σπενταίου μέρους τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορινθίου, ὅθεν ἐξέρχοντο τὰ πλοία ἐκ τοῦ Κορινθιακοῦ εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον κ. τάνάκων: Στράβ.8,2] ὁ δ' Ἰσθμὸς κατὰ τὸν Διολκον [δ.γρ. Διολκόν], δι' οὗ τὰ πλοῖα μεταῖρεν ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν || ὅς κλειστόν τὸ στόμιον ἐπὶ τὴν ἐκβολὰν τοῦ Νεῖλου, ἄ. φευδύσταμον || νεώτ. γεν. πᾶν μῶσον μεταφοράς ἠλαίων ἢ μίξς θαλάσσης εἰς ἄλληλ.

Διόλλωμι κ. μτγ. διόλλω, μέλλ. διόλωσω κ. ἄττ. διαλῶ, ἀόρ. διώλωσα, παρακ. διολώλακα, μέσ. μέλλ. διολοῦμαι, ἀόρ. β' διωλόμην, παρακ. διώλωλα καταστρέφω τῆν ἢ τὴν ἐντελῶς, ἀφανίζω: Ἡσ. «διολλῶ, ἀφανίζω, φθείρει, διαπαλλῶ»: Σοφ.ΟΤ 442 αὐτὴ γὲν μέντοι σ' ἡ τέχῃ διώλωσαι, Πλάτ.Κριτ.47C δῆλον οἱ εἰς τὸ σῶμα τοῦτο γὰρ διόλλωσι, Δίων. Ἀλ. Ἰσσι.8,599,6 ἀσφρῶς καὶ κακῶς Διολώλεκεν [τὴν οὐσίαν] || ὄρ. μέσ. κ. παθ.: Ὁδ.Β 64 οὐδ' ἐπι καλῶς οἶκος ἐφ'ὸς Διόλωκε,

Αἰσχ.Πέρα.483 στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἐν τε Διοκῶν τῶν χθονί διώλλωτο, Πλάτ.Πολ.497 D τίνε τρόπον μεταχειρίζεσθαι πόλιν φιλοσοφίαν ὁ διολεῖται 2) μτφ. ἐπιδυναμόσι τινος, λαγομόω, ξεφύω: Σοφ. ΟΤ 388 τὰυτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἶδὼς διώλωσα.

Διόλλωμι μτγ. διόλλυμι βλλ.

Διολοθρεύω μιν. διαφθερῶ, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω: Θεοφῶ. Σ' Ἰστ.3,86 Α τὰ τῶν Μάδων ἐκείρων τε καὶ Διωλοθρεύω.

Διολοαύω μιν. θρηγῶ μετ' ὀλολήμην: Ἰωσ. Γενέσ.35 Α ἐπολοφωρέτω με σύγκλητος καί.. τὸ πρὸς θεραπειῶν.. ὀλοισμα Διολοαυέτω.

Διόλου κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἐπίρρ. κ. δι' ἄλω ἐντελῶς, παυτέλωσ καθ' ὀλοκλήριαν, ὀλότεια: Φωκυλ.2Α, Ἀριστοφ.Ποιητ.1459 β.16 καὶ γὰρ τῶν παιημάτων ἐκότερον αὐνᾶσκειν ἢ μὲν ἴδιος ἀπλοῦν καὶ παιητικόν.. ἀνα-νωμισθεὶς γὰρ δι' ὄλου, Πάπ. ἀφουρα καθαρὰ διόλου,Διγεν. Ακρ.3152 καὶ εἰ μὴ τὸν ἔσκεπε διόλου τὸ σκουτάρην 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπι ἀρηκτικῆς ἐννοίας: διόλου θέν τὸν ἀνέχεται.. δέν ἐργάσ'εται διόλου 3) κ. ὡς ἀπόντασις ἀρηκτικῆ εἰς ἐρώτησιν: μίμης κουραστικῆς -διόλου 4) γῶν ἐπίστασως μτ. τοῦ ὄλωσ: αὐτὸ εἶναι ὄλωσ διόλου ἄλλο πράγμα || ὄμ. τοῦ ὄλωσ διόλου μτ. λέξων ἀρηκτικῆς ἢ μειωτικῆς ἐννοίας: ὄλωσ διόλου ἐνκόμος - ἀμείλις -κουτός 5) μτγ. ἐπι χρόνου, δι' ὄλου τοῦ χρόνου, διαρκῶς, πάντοτε, πρῶλ. διὰ παντός: Ἀσκληπιδ.ΑΠ 5,157 Διόλου δ' ἐγέγρατον φίλει με, Πλάτ.Μενκ.1,6,18 καὶ ζητήσαστε τὸ κακὸ δι' ὄλου καὶ στήριγμα τοῖς ἔθνεσι, Πάπ. τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι Διόλου καὶ διὰ παντός.

Διολοσφειν Ἡσ. «διολοσφειν ἡ διασπείλοντι».

Διολοσφρομαι μτγ. καθ' ὑπερβολὴν ὀλοσφρομαι: Πολύδ.22,9|| καὶ τὰς νύκτας διαγυρῶν Διολοσφρομένο πρός αὐτήν.

Διολῶ ἄττ. μέλλ. τοῦ διόλλωμι βλλ.

Διομα μέσ. τ. τοῦ δια βλλ.

Διομαλίω μτγ. κ. μιν. ἐπίπτα. καθιστῶ τὸ καθ' ὀλοκλήριον ὀμαλόν, ὀμαλός, ὀρθῶς διοπλόσσω, ὀδ. μέσ. εἰμοι ὀρθῶς διοπεπλόσμενος: Ἄν.Κοιμ. 1,24 Α εἰς τὸ κέρθριον Διομαλίωτο 2) ὀμτ. εἶμαι ὁ αὐτὸς πάντοτε, μὲν ἀμετάβλητος: Πλούτ. Κτ.Πρεσβ.4 ἀβλήτην.. Διομαλίζοντα μέχρι τῆς τελευτῆς, Λογγίν.33,4.

Διομάλιστος-εως μιν. ἐξομαλίνωσι || μτφ. θεωρεῖται, πρὸς καταπράξιαν, καθιστάμενος: Νικ.Χων 1,294 Δ μετὰ πλεῖστα περιπονήσαστα καὶ Διομαλίσει τοῦ αἰγῶνος | ἐπι ἴππου πῆσασυέντος.

Διομαλιστόσι ὀμτγ. ἡ κατάστασις τοῦ μένεν τῆν ἀμετάβλητον, ὀδ. ὀμαλότης, σταθερότης: Σέξτ. Ἐρμ.Πυρρ.3,244 Διομαλιστόσι τῶν πράξεων 2) κτ. πλθρ. ἀναφ. πρὸς νόσον, περιόδιον ὑφέσως, καταπρόσσωσις: Ὀρειδ.132 μὴ κατὰ τὰς ἐπίστας τῶν ἐπισημασῶν τὰς ἀφαιρέσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς Διομαλισμάσας.

Διομαλῶντι μτγ. καθιστῶ τὸ ὀμαλόν, διαρρυθμίζω ὀμαλός: Πλούτ. Ἰβ.130 ἰ τὸν ἀπᾶγχων ποιοῦμενον ἀφην καὶ τὸ πνεῦμα διομαλῶντι.

Διομάνθης-οὐς-εἰς ὁ ἴππὸ τοῦ Διὸς εἰς μονίαν ἀχθεῖς Ἡσ. «Διομάνθης, ὑπὸ Διὸς μαινόμενος».

Διομῆρος-ον ὁ ἴππὸ τῆς Βροχῆς διαδεδρεγμένος, καταπονημένος: Ἀριστοφ.Πρ.870 β.25 2) ὁ πλήρης βροχῶν, βροχερός: Ὀρειδ.233 χάρας καθύπερος καὶ Διομῆρους.

Διομῆρος-ω μιν. παθ. διομῆρος, ἀφθόνως ποτιζώ, μουσκεῖω: Πάπ. Διομῆρος τὰ χύματα.

Διομαλαχῶν-όνος λ. κωμ. ἀσάζων, κομπορημῶν κατᾶμενος ἐκ τοῦ ἰθμοῦ τῆς Ἀττικῆς Δ.ὄμεια: Ἀριστοφ. Ἀχ.603 τὸνος δ' ἐν Χαοσί Γερπτοεὐδῶνος Διομαλαχῶνος.

Διομήδεια [ή] νεώτ. τὸ πτηνὸν ἀλιπατρός βλλ.

Διομήδειος-εἰα κ. -ήδεια κ. -ειος -ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Διομήδην· **Διομήδεια** [-οῦ] ἀνάγκη παρομοίως φράσις ἀπόλυτος, ἀναφερόμενος ἀνάγκη· **Σουῖδ.** « Διομήδεις ἀνάγκη παρομοίως ἀπό τοῦ Τυδεΐδος ἢ ἀπό τοῦ Θρακῆος ὅς ἤγάγεκε τοὺς ἑνεους αἰσχροῖς ἀσάσις ταῖς θυγατέραςιν αὐτοῦ μισογεσθῶν . . εἶτα ἄνθρωποι οἱ δὲ, ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς τὸ Παλλάδιον κλέψαντες νυκτὸς ἐπόνθησαν, ἐπόνησαν δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Διομήδην ἐβουλήθη ἀποκτείνειν, ἐν τῇ σελήνῃ δὲ ἰδὼν τὴν σκιάν τοῦ ἔξωτος ὁ Διομήδης, δεῖσας τὸν Ὀδυσσεῖα ἐποίησε προάγειν, ποῖον αὐτοῦ τῷ ἔξωτι τοῦ μετὰφρονεν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1029 καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοῦστί, Διομήδεις γὰρ, Πλάτ. Πολ. 493 D ἢ Διομήδεια λεγομένη ἀνάγκη ποιεῖν αὐτῷ ταῦτα (ἀπόλυτος ἀνάγκη) » || Διομήδειον ἔπος ἔπος ἀναφερόμενος εἰς τὸν Διομήδην· **Σουῖδ.**

Διομηναία (ἡ), ἐπ. -ῆη, μήκος, χόλος, ὄργη τοῦ Διός· Ὀρφ. ἄπ. 285,21 Ὀδομήλιος ἄτιμος ἔσσονε' ἡγεμόνε τε θεῶν διομηνην ἔχθρανθ.

Διομητρ-ορος (ὁ) μῦθ. ἡ μήτηρ τοῦ Διός, Πυθαγ. ὄνομα τῆς θυιάδος· **Θεολ. Ἀριθμ.** 12 ὅτι καὶ **Διομήτρα** ταύτην [τὴν θυιάδα] ὠνόμαζον, ὡς **Διὸς** μήτρα· [Δία δ' ἔλεγον τὴν μονάδα].

Διομηλῶ-έω μὲν. συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι μετὰ τινος· **Σουῖδ.** « καταπέδουσα, πρὸς αὐτὸν ἀμύλλω Διομηλοῦσα »· **Εἰρήν. Αὐτοκρ.** Τυπικὸν 184 τῆς θυίας ἀνοίγεισι πρὸς τῷ πυλῶνι στάς καὶ βραχὺ τὴ διομηλοῦσι τῇ μοναχῇ ἀπελευσται' || ὁμ. μέσ. Ὀμνησι. 126 Συναεῖ. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους αὐτοῖς διομηλοῦμενοι.

Διομηματώδεια σχολ. « ἀκκιέουσα ».

Διομηματώ-όω μῦθ. διομηματώομαι βλλ.

Διονύμμι ἄδρ. Διῶμωσα, παρὰκ. Διῶμωσκα, μέσ. μέλλ. Διῶμωσαι ποιοῦμαι ὄρκον ἐπίσημον, ὀρκίζομαι κατὰ τὸ ῥηθον πανηγυρικόν· **Σοφ. Αἰ. 255** ὄρκον αὐτῷ προσβαλῶν Διῶμωσον' || ὑτ. ἀπαφρ. Πλάτ. Νομ. 2 Διῶμωσάτο Ρωμύλλον ἰδεῖν εἰς ἀπρανόν' || ὑτ. αἰτ. Ἐνελ. 147 τοὺς ἄλλους θεοὺς οὐδὲ ἐκεῖ Διῶμωσσαι νόμιμον' || ὑτ. τοῦ μή, μηδὲν ἀρνούομαι ἐνόρκως· **Δημ. 1204** Διῶμωσάτο μή εἰναι αὐτῷ ἐφόδιον τῷ γήρα' || ὁμ. ὑτ. ὀστ. Ἄυσ. 3,4 εἰς ἔξιμον Διῶμωσάτο' || ὁμ. ἐμπροθ. Δ. ὑπὲρ τινος· **Ἀντιφ. 1,28** || κ. ἀπόλ. Λυκοῦρη. 127 Διῶμωσάκατε δ' ἐν τῷ φησίματι . . κτενεῖν τὸν τῆς πατρίδα κρεδιδόντα' || συνθ. μέσ. ἀποκρῆψ. ἔμμαντὸν δι' ὄρκου, ὀρκίζομαι· **Σοφ. Αἰ. 1233** κοῦθε στρατηγικός οὐτε ναυάρχος μολεῖν ἡμᾶς Ἄγαθῶν οὐδὲ σοῦ Διῶμωσά' || Διομωσασθαι τὴν ὀρκίζομαι εἰς τὴν ζωὴν τινος· **Δημ. 1161** φεύσασθαι δὲ πρὸς ὑμᾶς καὶ Διομωσασθαι αὐτὸς καὶ τὸν υἱὸν καὶ τὴν γυναῖκα οὐκ ἐν ἐτάμωσας' || εἰδ. ἀπτ. δικ. διδῶν ἐν τῷ διοκρητῆρ τὸν ὄρκον Διομωσῶν βλλ. Ἄντιφ. 5,12 δέον αὐτοῦ τὸν αὐτὸν ὄρκον σοὶ Διομωσάμενος καὶ ἀπομωσέου τὸν σφαγῶν καταμαρτυρεῖν ἐμοῦ, Πλάτ. Ἀν. 27 C καὶ ταῦτα καὶ Διῶμωσῶ ἐν τῇ ἀντιγραφῇ [πρὸς ὀποστηριεῖν ἀγωγῆς].

Διονύμω μῦθ. κ. νεῶτ. Διόνυμμι βλλ. Πάν. Ὁ Δεῖνα Διονύμω τὸν ὄρκον.

Διομολόγησις-εως (ἡ) μῦθ. κ. νεῶτ. συνθήκη· **Πολύβ. 3,27,9** ἐπὶ δὲ ταῖς προεξηρημένους τελευταῖσι πρὸς Ἀστροβῶδαν ἐν Ἰβηρία γίνονται Διομολόγησις' || νεῶτ. εἰδ. κτ. πληθ., συμβάσεις μεταξὺ κράτους πεπολιτισμένου καὶ ἑτέρου ἡμιπολιτιστοῦ, κοθ' ἅς οἱ ἠπάκου τοῦ πρώτου ἀπολαύσων ἑξαιρητικῶν προνομίων καὶ ἰδίως ἑξαιρητικῶς δικαιοδικίας ἐν τῇ χώρα τοῦ δευτέρου.

Διομολογία (ἡ) συμφωνία· **Ἰσαί. 11,21** Διομολογίας ποιήσασθαι περὶ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Η. Νικ. 1164,34 γίνετα Διομολογία τῆς ὑποურγίας.

Διομολογῶ-έω κ. μὲν. κ. νεῶτ. συναμολογῶ,

συμφωνῶ, συγκατονεῶμα· **Ἐνν. Ἄγνα. 3,5** καὶ Διομολογῶσιν, εἰ μὴ αὐτὸς πάσης τῆς στρατιᾶς στρατηγὸς κατασταθῆναι, ἀποστήσασθαι βρασιλέως' || ὁμ. ὑτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. Λοκ. Νηρ. 26 ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι Διομολογῶν' || ὁμ. παθ. συνθ. κτ. παροικ.· **Πλάτ. Εὐθ. 282 C** ταῦτο γὰρ ἡμῖν ἐτι ἀσκεῖτον καὶ οὕτω Διομολογημένον ἐμοὶ τε καὶ σοὶ' 2) μὲ. συμφωνῶ μετὰ τινος ἐπὶ τινος ζητήματος· αὐτ. Πολ. 350 D ἐπειδὴ δὲ ὁρῶν Διομολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν' || δ- τοὺς τόκους συμφωνῶν περὶ τῶν πληρωτέων τόκων· **Δημ. 1284** Διομολογησάμενοι τοὺς τόκους εἰς ἐκείτηρον τὸν ἔμπορον γούταν' || ὁμ. ἐμπροθ. δ- περὶ τινος ἢ πρὸς τινος· **Πλάτ. Θεαιτ. 169 B** σαφέστερον περὶ ταῦτου αὐτοῦ Διομολογησάσθαι **Δημ. 840** καὶ ἀπαντα Διομολογημένους πρὸς τὸν πατέρα' || ὁμ. ὑτ. ἀπαφρ. Ἰσαί. 3,28 μῆδεμιαν προκτα μὴ δ' οἰδοῦσι μὴ δ' λαμβάνων Διομολογῶσαντο ἔξω ἐπὶ τῇ γυναικί, Πάν. Διομολογῶσατο ἀπέχων' || ὁμ. ὑτ. ἐξηρημ. προτ. Πλάτ. Πολ. 394 D Διομολογησάσθαι, πότερον ἐάσομεν' 3) μῦθ. μὲν. ὁμολογῶ, ἀναγνωρίζω πλήρως· **Ξέρξ. Μακρ. ἐν Σάβ. 3,373** καταπολεμηθέντας γὰρ τριάκοντα ἄλλα πλοῖα ὑπὸ ἐνὸς Ἑλληνικοῦ. . αἰσχροῦ μὲν Διομολογῶν.

Διον οὐδ. τοῦ ἐπιθ. διος βλλ.

Διον ἐπ. παρ. τοῦ θῆ βλλ.

Διονειδίζω μὲν. ἐπιπύθω, ὀνειδίζω πρὸ σφοδρῶς· **Κινναμ. 134 C** φιλιαν ἀπὸ τῶ Διονειδίσων.

Διονινη (ἡ) νεῶτ. ὕδροχλωρικὴ ἀιθουλοφωφή.

Διονυμωσάτο διδῶν εἰς τὴ ἢ τὴν ὄνομα διακρίων· **Πλάτ. Πολιτ. 263 D** κατὰ ταῦτὰ ἴσως Διονυμωσάτο' || ὁμ. παθ. λαμβάνω ὄνομα πρὸς διάκρισιν· Ἀριστοφ. 12 494 β,20 καὶ καθ' ἑπὲρ ἐλέγχῃ Διονυμωσάται πὲ μάλιστα [τῷ μῦθῳ]· 2) παθ. εἶμαι ἰσχυρῶς, ἔξαιουσάτος· Ἰσοκρ. 20,19 οὐ γὰρ Δικαιὸν ἐλάττωον ποιεῖσθαι τὰς τιμωρίας ὑπὲρ τὸν ἀδῶξεν ἢ τῶν Διονυμωσάμενων, Στραβ. 2,5,17 τὰ γ' ἔχρη ποδοστῆρας ἰδεῖν τὸν οὕτω Διονυμωσάμενων ἔργων, Διον. Ἄλ. Θεουκ. 5,25 δ- ἐπ' ἀνδρεία.

Διονυμῶ-υχοῦσι (αἱ) μῦθ. διπλοῦς οὐκ βλλ. ὡς μέτρον ἐπιφανεῖας· Ἡρώδ. Στερομ. 1,95.

Διονυμωσάτο (αἱ) μῦθ. ὁ Διόνυσος· **EM 277,35** Κορυνοῦτ. Φύσ. Θε. 30.

Διονύσιος (αἱ) μῦθ. κ. μὲν. κ. Διονύσιος ὄνομα τοῦ Διόνυσος· Ἡρώδ. 2,3 Ἡρώδιαν. 31,9 ἐστὶ δὲ καὶ τὸ Διονύσιος παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ ἐκλύτου τασσόμενον παρηγμένον ἐπὶ τὸν Διόνυσον' 2) **Εὐστ. 894,23** « ἡ γυναικεία καὶ θήλιος ἐσθῆς ».

Διονύσια (τὰ) κτ. πληθ. τὸ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. Διονύσιος ὡς οὐσ., ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσιου ἢ θάκωσ' Ἡσ. « Διονύσια ἐορτὴ Ἀθηναίων Διονύσιου, ἡγετο δὲ τὰ μὲν κατ' ἀγροῦς μῆνος Ποσειδεῶνος, τὰ δὲ Μηνῆα Γαμηλιώνος, τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφροβόλιωνος »' || τὰ κατ' ἀγροῦς δ-· **Ἀριστοφ. Ἀγ. 202** ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλαγείας ἄξω τὰ κατ' ἀγροῦς εἰσὶν Διονύσια' || τὰ ἐν Μηνῆας ἢ Λήνιας ἐν μηνὶ Γαμηλιῶνι· Ἐπιγρ. || τὰ Ἀνθεοτήρια βλλ. ἐν μηνὶ Ἀνθεοτηριῶνι' || τὰ Μεγάλα Διονύσια ἢ τὰ ἐν Ἀστει ἢ τὰ κατ' Ἀστὴ ἢ τὰ Ἀστικὰ· **Θουκ. 5,20** αἰταὶ ἀπὸ σπῆδας ἐγένοντο τελευτώντος τοῦ γυμνῶδος ἀμα ἦρι ἐκ Διονυσίων καθῶς τῶν Ἀστικῶν.

Διονυσιάζω κ. μὲν. κ. νεῶτ. ἐορτάζω τὰ Διονύσια βλλ. || Διονυσιάζουσαι (αἱ) τίλος κωμωδίας τοῦ Τιμοκλέους· Ἀθήν. 6,223 B' 2) συνεκκ. διαγῶ τὸν βίον ἐορταστικῶς, ὁδ. ἀσώτως· **Λοκ. Δημ. Ἐγκώμ. 35** τὶ δ' ἀν ἀνθρώπων πράξεις Διονυσιάζοντες, ἐν κραιναρίοις καταζώντες καὶ χοροῖς, Φιλόν. 2 πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζαν,

Διονυσιακός-ή-όν κινεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὴ Διονύσια βλλ.: Θουκ.β,93 ἄς τὸ πρὸς τῆ Μουνηία Διονυσιακὸν ἔσθρον ἐλθόντες, Ἀριστ.Ρητ.146α,32 ἔφη γὰρ αὐτὸν ἀδικεῖν τὰς ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ ἀγώνος κρίσεις ἄς τὰ δικαστήρια ἀγόντα, Φιλολογ.μ. Αθην. 10,445 Β ἐσθῆτά τε Διονυσιακῆν φορών || τὸ οὐδ, κτ. πληθ. τὰ Διονυσιακά ἵπλος ἔργου τοῦ Νόνου ἔχοντας ὑπόθεσιν τὸν μῦθον τοῦ Διονύσου || ἴδμ. τὸ αὐδ. ὡς οὐστ.τὸ Διονυσιακὸν πιθ. ὁ καρπὸς τοῦ κισσοῦ, ὁ Διονύσιον βλλ.: 2) κωτ. κτ. ἐπέκτ. ἐν-θουσιώδης, ὀργαστικός: Διονυσιακῆ μανία, -Διονυσιακὸν πνεῦμα, ἀντίθ. ἀπολλωδίων (ἄρεμον).

Διονυσιακῶς μτγ., μων. κατὰ τρόπον ἰδιόζοντα εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια βλλ.: Ὀμηρ. Φιλ.160 μίγησι τοίνυν πρότερον μὲν τὰς καθαρὰς γνώσεις πάσαις τὰς ἡθοναίς καθαρῶς καὶ ἀλόγως Διονυσιακῶς, Εὐστ.374 φορεῖν δὲ καὶ νεβρίδα ἄρθεθαι ἐν Διονυσιακῶς.

Διονυσιακῶ-δός (ἡ) ἐπίθ. θηλ. τὸ Διονυσιακὸς βλλ.: Εὐρ. Ἡρ.894 οὐχί τὰς Διονυσιάδος Σοτρήτων ἐπι γέμισσον λιούδας, Πλάτ.Νοῦρ.844 D τὴν μὲν παιδείαν Διονυσιακὰ ἀσπασούσων 2) ὄν. πηγῆς π.τῆν Κυπαρισίαν: Παιου.4,36,5 Διονυσιακὰ ὀνομάζουσι τὴν πηγὴν 3) ὄν. οὐστ. αἱ Διονυσιάδες Ἦσα. «Διονυσιάδες, ἐν Σπάρτῃ παρθενοὶ οἱ ἐν τοῖς Διονυσιακοῖς δρόμοι ἀγωνιζόμενοι»: Παιου.3,13,5 4) ὀνομασία φυτοῦ τ. ὁ ἀνδρόσακτον βλλ.: Διοσκ.3,156 5) ὄνομ. ἀμπελοῦ: Ἀθην.1,30 D προσαγορεύεται δὲ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἡ ἀμπελος ἡ τὸν ἱκάριον πρᾶμνιον φέρουσα .. ὑπό .. τῶν Οἰνωσίων Διονυσιάς 6) ὀνομασία τῆς Νάξου: Καλλ.Αἰτ.3,1,4.

Διονυσιακόμορος (ἡ) κωτ. ἐνθους Ἐξαρισ. **Διονυσιακόμορος** (ἡ) κωτ. ὁ μετέχων τὸν διὰ τὸν Διόνυσον ἑορτάων: Ἐπιγρ. Διονυσιασταὶ Ἐδρυθμενίδιοι | πληθ. θιασῶς τις || κωτ. συνεκθ. ὁ ἐκδοτοῦς εἰς ἑψηρὰς διασκεδάσεις συμπόσια, κώμουσ κττ., κωμωστικῆς.

Διονυσιοκόλακας (ἡ) ὁ κόλακος τοῦ Διονύσιου ἐν χρ. κ. ἐπὶ τὴν μορφήν τοῦ Πλάτωνος: Ἀθην. 6,249 F πλεῖστατος δ' εἶχε καὶ ὁ .. Διονυσίας τοῦδ' ἐκκολακίζοντας, οὗς καὶ προσηγάρμενον οἱ πολλοὶ Διονυσιοκόλακας (ἴδ. χρ. Διονυσιο-).

Διονυσιακῶ-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Διόνυσον ἢ τὰ Διονύσια βλλ.: Ἀνακρέωντ.16,279 Διονυσιακῶν δὲ νηδῶν, Βακχ.ἀν.10,271 Διονυσιακοὶ θύοιρας 2) Ἐπιγρ. τὸ ἀρα. ὡς οὐστ. ἰκτ. παρὰ τὸ μῆνι ὄνομα μινός 3) μετρ. ὄμ. τὸ ἀρα. ὡς οὐστ. ὁ πούς πολυμυθῶνεις: Σχολ. Ἱεραιστ.159 «ὁ καὶ Διονύσιος, καθὰ καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ Διονυσιακὸ μῆνι πεποιητῶν 4) κ. κωτ. τὸ ἀρα. Διονύσιος ὡς κῆρ. ὄνομα: Ἀθην.6,249 F 5) τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. Διονύσιον ὁ καρπὸς τοῦ αὐτοῦ κισσοῦ: Διοσκ.2,210 αἱ δὲ κισσῶν, αἱ δὲ Διονυσίων 6) τὸ οὐδ. ὡς οὐστ. ἴκων. ἱερὸν νῶος τοῦ Διονύσιου Πλάτ. Γοργ.472 Α ὡν οἱ τρίποδες αἱ ἐπεξῆς ἰσπῶντες εἰσι ἐν τῷ Διονυσίῳ, Παιου.1,43,5 παρὰ δὲ τὴν ἔσοδον τὴν ἄς τὸ Διονύσιον τάφος ἐστὶν Ἀστυκρτείας 7) ὡς οὐστ. κτ. πληθ. οὐδ. Διονυσιαἱ (ἡ) βλλ.

Διονυσιοφόροι (ἡ) Διονυσιοφόροι βλλ. **Διονυσιασός** (ἡ) ὄνοκρο. τοῦ Διονύσιου 2) πληθ. δατέωδες τιπὲς ἀποφύσεις παρὰ τοὺς κροτάφοις Γαλ.2,273 «Διονυσιακοὶ εἰσὶν δατέωδες ὑπεροχὰι ἐγγῶς κροτάφοι γηγόμενοι» λέγονται δὲ κέρατα ἀπὸ τῶν κερασοφόρων τῶων κληθμένα. **Διονυσιαδότης** (ἡ) μτγ. ὁ ὑπὸ τοῦ Διονύσιου δοθεὶς: Παιου.1,31,4 Ἀπόλλωνος Διονυσιαδοῦ καὶ Ἀρτέμιδος Ξελασσοῦ, Ὀμηρ.Φαίδ.111 N. **Διονυσιοκόλακας-ων** (ἡ) ὁ κόλακιστής, βεραποεύσας τὸν Διόνυσον, ὁ ὑποκρίτης: Ὁσέριον. ἡ. Αθην.6,254 B ὁ φησας ἐν ἄλλοις πληθεὶς εἶναι

τὰς Ἀθήνας Διονυσιοκόλων καὶ ναυτῶν καὶ λιποδυτῶν, Ἀριστ.Ρητ.140ε,κ23 καὶ ὁ μὲν Διονυσιοκόλακας, αὐτοὶ δ' αὐτοῖς τεχνίτας καλοῦσιν 2) ὁ Διονυσιοκόλος βλλ.

Διονυσιοκουροπυρῶνων ἐφθ. κωμ. σὺνθ. | κωδ. Διονυσιοκουροπυρῶνων: Κραθ.206.

Διονυσιομανῶ-έω μτγ. ἔχω μανίαν Βακχικήν, εἶμαι ἐνθους: Φιλολογ. Απολλ.5,32.

Διονυσιοσυμφάς ἄδος (ἡ) μτγ. φυτὸν πατήριον τὸ κηλσίον, οἰματόχορτο: Πάπ.Φ124,165.

Διονυσιοπλάτωνος (ἡ) πᾶπ. στήλη φέρουσα ἐπὶ τῆς μῆς πλευρῆς τὴν μορφήν τοῦ Διονύσιου καὶ ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῆν τοῦ Γλάτωνος.

Διονυσιοφόροι Ἦσα. «ὀρχή τις ἐν Συρακοῦσιν».

Διονυσίχως κωτ., ποθ. ὀόρ. Διονυσισθῆν ἔξε-λέγω, ἔξετάζω τὴ μετὰ πάσης ἀκριβείας, ἄ. ξε-νυχίω: Διονύχουσι τὴν ὕπνεον.

Διονύχος-ων ὁ ἔχων δύο γλῶσσ. δύο ὄσμητοὺς δοκίμοις: ΕΜ 811,15 τὴν Διονύχων ζῶων.

Διοξείων (ἡ) δωρ. Διοξείων κ. διοξείων κ. κεχωρ. δι' ὄξειον, δι' ὄξειον, δι' ὄξειαν ἢ διὰ τὸν ὄξειον χορδῶν συμφωνία, ἡ πέμπτη: Φιλολογ. Ἀριστ.Πρ. 920 α,29 πρὸλ διασαῶν.

Διοξείων (ἡ) κωτ. ἔνωσις στοιχείου τῶος μτ Διοξείωνος ὄξμητοῦ: δι- τοῦ ἀνθρακος-τοῦ θείου.

Διοξικουρία (ἡ) κωτ. ἡ ἐν τοῖς ὄμοροι παρουσία Διοξικου ὄξιος, ἄ. Διοκίτοριος.

Διοξίγη (ἡ) κωτ. τεχνίτη τις χρωστικῆ οὐσία.

Διοξυκακτοῖν (ἡ) κωτ. χημ. ὄργανη κημικὴ ἔνωσις λαβιδιομένη ἐκ τῆς γλυκερίνης.

Διοξυανθρακονόμοι (ἡ) κωτ. χημ. παράγωγα τῆς ἀνθρακονόμης βλλ.

Διοξυβενζόλια (ἡ) κωτ. δισθενεὶς φανόλα.

Διοξυβιασσοροσενθενζόλιον (ἡ) κωτ. ἡ σαββαροσὴν, ὄργ ἔνωσις τ' ατομικὸ ὄροσενθου.

Διοξυνοφθαλμία (ἡ) κωτ. κ Διοξυνοφθαλμια παράγωγα τοῦ νοσθθλιωου.

Διοπαῖ (ἡ) Ἦσα «εἶδος ἐνωτίων» : Ἀριστ.Φ.ἀπ. 320,10, Ἐπιγρ Διοπαῶν δύο ζεύγη, ταῦτα ὑπόξυλα καὶ κατακρυφισμέννα.

Διοπαῖς-αδος (ἡ) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ υἱὸς τοῦ Διός: ΑΠ 9,525.

Διοπαῶν-πάνος (ἡ) ἐπιγρ ὁ Ζεὺς - Πάν.

Διοπάτριον (τὸ) κωτ., θηλ Διοπάτρα (ἡ) γένος ἐνεκιδιῶν ἀναλίων.

Διοπέμποτος ὄμν ἐκ τοῦ Διὸς πεμφθεὶς, θεόστολιος: Εὐστ.48,29 Διοπέμποτις ἄνευρι.

Διοπέρι κ. κωτ. ἐπιτ. τοῦ διὸ βλλ. Ξεν. Ἄπομν. 4,87 ἀλλὰ διόπερι καὶ αὐτοὶ ἐν οἴνοια ἔμοι συν-άντες βέλποτοι γίνεσθαι.

Διοπετής οὗς-ἄς κ. ὁ ἱετής βλλ. ἐκ τοῦ Διὸς πεσῶν, οὐρανοκατέβητος Εὐρ IT 977 Διοπετής λαθεῖν ἀγαλλῶ Ἀθωνῶν, Διον. ΑΑ Ρωμ.2,66 πῆλτην Διοπετή, Ἡρώδ.ἀν.5,3,11 Μῦθον Διοπετή 2) ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ὑπὸ τῆς βροχῆς ξεροχόμενος Ἦσα. «Διοπετής, ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πληροῦμενος».

Διοπεύω ἀναφορ. πρὸς πῆσιον, κινερώω: Δημ.929 μαρτυρεῖ στυμλεῖν ἐν τῷ Ἰδάλειου νηὶ Διονύσιου τὴν ναῦν | κωδ. Διοπεύων || ἐπιστάτ. ἐν πᾶσι 7) Ἦσα. «Διοπεύειν ἐπιμεισθῶσι κωτ.».

Διοπίον (τὸ) μτγ. ὁ χρ. Διόπιον βλλ.

Διοπίληκτον (ἡ) μτγ. Ἦσα. «τοχυροπλήκτην».

Διοπλήξ-ηγος (ἡ) ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πληγεὶς κτυπηθεὶς, φουβεθεὶς: Ἰπνῶν.121 ἐκθ. Diehl 1).

Διοπλίξω μτγ. ἐφοδίαζω τὸ δι' ὄλων, ὄλλωκ: Ἐπιφάν.1,691 D ὄτος καθ' ἑαυτοῦ διοπλίξεται.

Διοπλόμα (ἡ) κωτ. γένος ἡνοικηριῶν ζῶων ἀπον-τῶ μ. ἐν ἀπολλωδείοις, ὁ, κερατορρινος.

Διοπομπή (ἡ) Εἰσοδ.147,54 «Διοπομπή, ἡ πέμφις ἐκ τοῦ πέμψω».

Διοπομπήσις-ως (ἡ) ἡ δι' ἔλλασσηριῶν θιασῶς ἡ ἐπικλήσιον ἀπομάκρυνσις κακοῦ: Κλέμ. Ἀλ.650.

Διοπομοῦμαι-έμαι ἴσ. «Διοπομπεῖσθαι, καθάρειν» ἴδιως δὲ τὸ καθάρινας τὸν προσώπων Δία γ'· πρβλ. ἀποδιομοσύμα.

Διοπομῶ-έω μιν. διοπομοῦμαι βλλ.· Εὐστ. 1935,8 «ἄλλως δὲ κοινότερα διοπομῶν καὶ ἀποδιομῶν ἐφαίνεται τὸ Διὸς Ἀλεξάνδρου ἐπικλησὺν ἐκέρμεν τὰ φάλας».

Διοπος [ο] κ. μιν. κ. νεώτ. ἀρχηγός, κυβερνήτης, διοικητής Εὐστ.203,14 «Διοπος, οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ δέσποτες»· Αἰσχ.Πέρσ.44 βασιλεῖς Διοποί, Εὐρ. Ρησ.741 τίνι σημανῶν διοπῶν στρατιάς, Φιλ.Μηχ. 2.369 θεός Διοπος πάντων, Πλούτ.Ρωμ.δ' 2) ὁ κυβερνήτης πλοίου· Ἰνν.Ἐπιδ.7,36· - ἢ καὶ ὁ ἐπι τῆς φαρτώσεως ἐπιστάτης ἐμπορικῶν πλοίων, ὁ ἐπιτηρητής ἴσ. «οἱ τῆς νεῶς ἐπιμεληταί», Εὐστ. 203,14 «Ἄλιος δὲ Διονυσιάς φησι καὶ Διοπος ὁ ναυφύλαξ»· 3) νεώτ. ναυτ. καλύτερος βαθμοφόρος ἐν τῷ παλαιῷ ναυτικῷ, ἀντισταθῶν πρὸς τὸν δεκανέα τοῦ κατὰ γῆν στρατοῦ.

Διοπος-σν μιν. ὁ ἔχων δύο ὄπας, τρούπας· Ἀθην.4,1/6 Ρ οἰδασι δὲ καὶ τοὺς διοπούς(αὐλοῦσι, διοπαῖν μιν. μέσ. βλέπω διὰ μέσου πνός, ἀνάμεσα· Εὐστ.Πον.72,46 ἐν ταύτῃ τὸ ἐκείνου μεγαλοερπεῶς θαυμάσια διοπανόμεθα.

Διοπτάσιος [ο] νεώτ. ὄνομ. κοσμητικὸ (ἡμιπαλίμριον) λίθου χρώματος σμαραγδοχρᾶσινου.

Διοπτάω μιν. ἐτελέω φθῶν· Ζώα.Ἀλχ.247 Β.

Διοπτεία [η] μιν. κ. τὸ διὰ μέσου ὄραν, ἡ διὰ μέσου ἐξέτασις, παρατήρησις· Πρωκλ.Υπαθ.3,17 τὴν διοπτεῖαν ὁκλίωτον παρφέιν· 2) ἡ χρῆσις τῆς διοπτρας βλλ.1)· Ἡρών.Ὀρισμ.135,8.

Διοπτεῖρα [η] μιν. θηλ. τοῦ διοπτήρ ἡ κατάσκοπος· Ἰωα.Γενεά.42Α.

Διοπτεύσις-εως [η] μιν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τῆς διοπτρας ἐξέτασις· Πτολ.Μαθ.5,109,6 ἄμα τῆ τοῦ Ἰλίου ἡ καὶ ἄλλου τοῦ ὑποκειμένου διοπτεύσις· 2) νεώτ.ναυτ. ἡ πρῆξις τοῦ διοπτεῖν βλλ.3), ὁ καθορισμὸς τῆς θέσεως πλοίου διὰ παρατηρήσεως σημείου πνός ἐπὶ τῆς ἤρας ἢ τῆς θαλάσσης. ὄμ. πρὸς· Διοπτεύσις πνεύθιος ἢ διὰ τῆς διοπτεύσεως τῆς πνεύθιος λοθαρομένη· ἰ. σχετικῆς διοπτεύσεως ἢ ἐκ πλοίου πνός λοθαρομένη γὰς πρὸς τὴν θέσαν ἄλλου πλοίου· 3) νεώτ. κατ' ἐπέκτ. ἡ διὰ διοπτεύσεως προσδιορίζουμένη γωνία.

Διοπτευτήριον [τό] μιν. ὁ τόπος, ὅπου τοῦ διοποίου διοπτεύουεν (ἀμφ·)· Πετώσ.ἀπ.2Α.

Διοπτεύω κ. νεώτ. παρατηρῶ διὰ μέσου πνός, ὄμ. κ. κατασκοπεύω ἴσ. «διοπτεύειν, κατασκοπεῖν»· Ἰλ.Κ 451 ἢ τε καὶ ὑπερτον εἰσαπαθεῖς ἐπι βήων Ἀχαιοὺν ἢ διοπτεύουσιν ἢ ἀντιτίθων πολεμίζων· ἢ μτ. αἰτ'· Ξεν.ΚΠ 8,2,10 πολλοὺς ἐποίησαν ἀνθρώπων καὶ ὠκαουστῆται καὶ διοπτεύειν ἢ παρατηρῶ, κοπτάω· ἴσ. «διοπτεύουσα, κατασκοπεύουσα» Σοφ.Αἰ.307 καὶ πλήρης ἄτης γὰς διοπτεύει ἀτέγος· 2) ποβ. ἐπιτηροῦμαι ὑπὸ πνός· Ἀγασ.5,6· 3) εἰδ. βλέπω διὰ μέσου διοπτρας βλλ.1)· Ἡρών.Βελοπ.86,7 δ-διὰ τοῦ μήκου τῆς σφρίγγος· 4) ὁ γρ. τοῦ διοπτεύω βλλ.· 5) νεώτ. ναυτ. καθορίζω τὴν θέσιν τοῦ πλοίου ἢ τῆς συσχετικῆς θέσεως πλοίων πλεόντων διὰ παρατηρήσεως σημείου πνός ἐπὶ τῆς ἤρας ἢ τῆς θαλάσσης, ὄμ. πρὸς· Δελεβοῦν, διοπτεῖται ἴσ. «κατάσκοπος»· Ἰλ.Κ 562 τὸν βα διοπτεῖται στρατὸς ἔμμεται ἡμέτερον ἔκτωρ τὸν προέκη· ἢ ὁ ἀντικεῖνός Σουῖδ, «διοπτεῖται, ἐπιτηρηταί, προσφύλακες»· Σουῖδ. συννεφεῖς ὄντος τοῦ ἀέρος καὶ ἐστί σκοτώδους, οὗχ οἷοι τὰ ἐγένοντο οἱ διοπτεῖται διαγινώσκον ἐπιόντας τοὺς δυσμενεῖς· 2) μιν. ὁ ἐπὶ τοῦ συνήθους τῶν· Πτολ.Γάβ.24 οὗτω γὰρ καλοῦνται οἱ διαγυγῶν καὶ διοπτήρων ὑψηρεῖσας τελοῦντες

3) Σουῖδ. «διοπτήρ, οἰκονομὸς» 4) μιν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς διάνοξιν τῆς μήτρας, διαστολεὺς βλ. λ'· Ἀετ.16,105 «διοπτήρ, ὁ γυναικεῖος διαστολεὺς»· 5) κ. νεώτ. ὄργανον, δι' ὃ διοπτεύουεν· Σουῖδ. «διοπτήρ, μηχανικὸν τὸ ὄργανον, δι' ὃ ἐστοχάζαντο ὄφως ἐπάλξεων» ἢ νεώτ. στρατ. ὄργανον διοπτεύσεως ἐν χρ. κριως ἐπὶ τοῦ κλισιοσκόπου ἢ νεώτ. τοπογρ. σκοπευτικὸν οὐρακὸν ἐπὶ γεωδαιτικῶν ὄργανων πρὸς μέτρησην ἀποστάσεων καὶ γωνιῶν.

Διοπτήριος-ἴσ. μιν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοπτεύουσαν βλλ.· διοπτήρια πνεύθιος· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διοπτήριον μικρὰ μεταλλικὴ πλάξ φέρουσα σχισμὴν ἢ ὄπην χρησιμοποιοῦμένη διὰ τὸν προσδιορισμὸν σκοπευτικῶν γραμμῶν ἢ ἐπιπέδων, ἄ. διαστοχάστριον.

Διοπτήριος [ο] ὁ πόντος διορῶν, ὁ παντοπότης· Ἀριστοφ.Ἀχ.435 ὁ Ζεὺ διοπτήρ· 2) ὁ κατάσκοπος, ὁ διοπτήρ βλλ. 1)· Εὐρ.Ρησ.234 καὶ στρατιάς Ἐλιδόος διοπτάς ἴκτοιο, Δίων Κ78,14 ἐν τοῖς διοπταῖς τε καὶ ἐρευνηταῖς μισισθοφορικῶτα· 3) ἡ διοπτήρ βλλ.1) ἴσ. «μηχανικὸν ὄργανον».

Διοπτήριος-ἴσ. μιν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοπτεύουσαν, σκοπευτικός· Διοπτήριος σωλήν [κυλινδρικός σωλήν ἀνευ φακῶν ἐν χρ. εἰς τὰς σκοπεύσεις ἢ τὰς τοπογραφίσεις, ἢ ἀνευ φακῶν διοπτήρα δι' ὕψομετρήσεως ὀστέρων], - Διοπτήριον πείδιον [τὸ διερχόμενον διὰ τῆς κατακόρυφου διαμέτρου δύο διοπτηρίων].

Διοπτικός μιν. ἐπίρρ. μετ' ὄξεως ὀράσεως· Ἄτταλ.317,1 ἢ συγκρ. διοπτικώτερον· οὐτ.251,22.

Διοπτικόν [τό] ὀπτικὸν ἐργαλεῖον πνός σκοπεύσεως ἐν χρ. εἰς τὰς ἐλεπόλες δ.γρ. διοπτικόν· Βίτων 53,1.

Διοπτόμα μιν.μ. ἐνεστ. κ. παρτατ., οἱ ἄ. χρόν. ἐκ τοῦ διοπρῶ βλ. λ'· Ἰωα.Γενεά.50Α πρὸς τοὺς ἴσω διώπτετο τοὺς ὀφθαλμοὺς [διόρβ. διοπτήρ].

Διοπτός-σν μιν. διαφανής, διαγυγῆς· Ἀλέξ.Ἀφρ. Ψυχ.46,1, οὐτ.43,12.

Διοπτρά [τά] νεώτ. Διοπτρον βλλ.3), μαγουαλίνα· 2) ἡ διοπτήρα βλλ.6).

Διοπτήρ [η] κ. μιν. κ. νεώτ. ὀπτικὸν τὸ ὄργανον ἐν χρ. πρὸς καταμέτρησην ὄψων, γωνιῶν κττ'. Σουῖδ. «μηχανικὸν τεχνούργημα, δι' ὃ οἱ γεωμετρεῖται ἀπικρίβουν τὴν τῶν ἐπάλξεων, ἔκ διαστήματος ἀναμέτρησης»· Εὐκλ.Φαιν.10,34, Παιδ.10,46,1 δεῖται πρῶτον μὲν διοπτήραν ἔχειν δι' αὐλίσκου ἔχουσαν· 2) στόμαχτρον βλητικῆς μηχανῆς· Φιλ.Μηχ.Βελοπ.64,9· 3) εἰδὸς τὴν λίθου εὐσίστου καὶ διαφανοῦς· Στράβ.12,2,10 εἰς διοπτήρας μεγάλας ἐκδιδούσας, ὡστε καὶ εἴω κομίζεσθαι· 4) εἰδ. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, ὁ διαστολεὺς τῆς μήτρας· Ἀετ.16,89, Παιδ.Ἀλφ.6,73 πρβλ.διοπτήρ 4)· 5) ἴσ. «σμεῖον ἐν θυτικῷ»· 6) νεώτ. φυσ. ὀπτικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐκ συστήματος φακῶν, δι' οὗ βλέπομεν ευκρινῶς τὰ μακρὰν κείμενα, τηλεσκόπιον, κιάλι· διοπτήρα πρισματικῆ [χρησιμοποιοῦσα διὰ τὴν παρατήρησιν ἀντικειμένων ἐπὶ τῆς γῆς] ἢ κτ. κλήθ. διοπτήρα συνδυασμὸς δύο διοπτηρῶν διὰ διάφραγμα ὄραση, ἄ. διοπτήρα [τό]· διοπτήρα ναυτικῆ - βεάτρον· ἢ νεώτ. τὸ ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον τοῦ ἐξάντος ὄμ. κιάλι τῆς μπαλέστρας· 7) νεώτ. στρατ. εἰδὸς μικροῦ ὁχηματικῶ ἔργου, ἄ. μινίσκος.

Διοπτήριος [η] μιν. τὸ διὰ διοπτήρας καταμετρεῖν ὄφως τ' πρβλ. διοπτήρα· Ἡρών.Ν.Στεφ.Θησ. ἐν λ.

Διοπτήρια [η] νεώτ. φυσ. μονὰς μετρήσεως τῆς ἰσχύος τῶν φακῶν· φακὸς μιάς διοπτήριας [οὐ ἢ ἐσπαικὴ ἀπόστασις ἐνοῖ ἐνὸς μέτρον].

Διοπτήριος μιν. μεταχειρίζομαι διοπτήρα βλλ.4), διαστολεῖ· Παιδ.Ἀλφ.3,75.

Διοπτρικός-ἴσ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοπτήρα βλλ.1)· Στράβ.

2.135 δι' ὀργάνων γυμνασικῶν ἢ βιοπρικῶν, EM 236,55 βιοπρικοὺ ὄργανοι μέρως || νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βιοπρην ἢ τὴν βιοπρικήν 2) μόν. κ νεώτ. τὸ θηλ. βιοπρική (ἐν τέχνῃ ὡς ἀνακ. ἢ μελετώσα τὰς διαστάσεις τῶν ἀερίων σωμάτων : Πρόκλ.Εὐκλ.12 «βιοπρική ἢ τὰς ἀποχὰς ἁλίου καὶ ἀερίνης καὶ τῶν ἄλλων ἁερίων καταμεινόμενα» || νεώτ. τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς διαστάσεως τοῦ φωτός : 3) μτγ. ὄμ. ἀμ. τοῦ οὐδ' ἠλθ βιοπρική ὡς ὄσα : Πλούτ. Π6.1093 B Ἐκλείδην γράφοντα τὰ βιοπρική (βιορδή) 4) νεώτ. νεώτ. τὸ οὐδ', βιοπρικότων ὡς ὄσα κατασκευάσματα ἐκ κρυστάλλου, δι' αὐ ἐκπέμπονται πρὸς ὠρισμένην κατεύθυνσιν αἱ φωτειναὶ ἀκτίνες φῶρος ἢ φανός.

βιοπρην (τό) μτγ. ὑποκορ. τοῦ βιοπρικοῦ βλλ.4), διασταλέως : Ὀρειδ.25 βιοπρῆμ .. διασταλεῖαι δεῖ τὴν ἔδραν.

βιοπρικός-εως (ή) μτγ. ἢ διὰ μέσου πινός ἀκριβῆς παρατήρησις ἐξέτασις : Ίω.Χρυσ.5,41 Ἴνα τὴ συνέχεια τῆς τοῦ λόγου βιοπρικόςως τῆς τοῦ ἀρχέλυτου ὁμοιότητος μὴ διαμεινῶν.

βιοπρικός (ὀ) μον. ἢ χρίσις τῆς διόπτρας βλλ.4), τοῦ διαστολέως : Παύλ.Αιφ.6,73.

βιοπρικός ἁλιος πάλ. σεατίτης, σποινουχῶμος.

βιοπρην (τό) μον. κ νεώτ. ὄργανον δι' αὐ διαδιεπομέν τὴ μὴ ἄλλως ἀντιληπτόν : Αλκ.53 ἄλιος ἀνθρώπων βιοπρην 2) Ἦσ διόπτρα βλλ.12

3) νεώτ. φυσ. συνήθ. ἠλθ. βιοπρην (εἰστος φακὸν χρησιμοποιούμενων ἀπὸ τῶν ἐχόντων ἐλαττωματικὴν ὄρασιν ἢ πρὸς προστασίαν τῶν ὀφθαλμῶν ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φωτός, ἀνεύρου, κόνεως βαρυμέλανα ἢ ἄλλως γυαλιὰ : 4) νεώτ. ὄμ. ἠλθ. βιοπρην αἰ βιοπρην βλ. ὀ, κίλιμα βιοπρην θεάτρου.

βιοπρφόρος-ον νεώτ. ὁ φορῶν βιοπρην 2) ἐφ' αὐ ὑπάρχει βιοπρην βιοπρφόρος κινῶν

βιοπρικός EM 278,12 « τοῖς βασιλείς ».

βιοπρικός AB 237 « διέως », EM 278,12 « βιοπρηνὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιπνεύματος, ἐμφανῶν, ἐπισκοπῶν,

βιοπρικός-ατος (τό) νεώτ. εἰστος βεδμάτος καθ' ὃ διὰ καταλλήλου φωτισμοῦ τὴ ἐπι πινικός τινας παρισταμένα φαίνονται ὡς ἐῦ κῶρος πραγματικά.

βιοπρικός-εως (ή) μον. κ νεώτ. τὸ διὰ μέσου πινός βλέπων, τὸ διορῶν βλλ. : Ίω Κίμ.81,3 ἐκ διακριτικῶς βιοπρικός ἐκ δεῖ ταύτης πράξεως 2) νεώτ. εἰδ. ἢ ἀνεὶ τῆς μεσοδιάσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἥτοι διὰ μέσου τοῦ πινός δρασῆς ἀντιληψ.

βιοπρικός-ἡ-ὄν μτγ. μον. κ νεώτ. ὁ διαβλέπων τὴ σαφῶς, δευδερικός : Θεόδ.Υγι ἐν Ἄν. Βασσα.2,418 ἤλιωτα γὰρ ὁ γέρων καὶ χαρισματος βιοπρικός, βιοπρικός ἀνθρώπων-νοῦς || ὄμ. μτ. γεν. : Λουκ. Ὀρχ.4 τῶν ἐν τῷ βίω βιοπρικότερος ἐκ τοῦ βεάτρου αἰ ἐπανελλήθωα, Ἄν Κορν. 2,59 C τῶν μελλόντων βιοπρικότατος 2) νεώτ. κ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βιοπρην βλλ. 2).

βιοπρικός-ητος (ή) νεώτ. ἢ ἰδ-ότης, ἢ ἰκανότης τοῦ βιοπρικοῦ βλλ.

βιοπρικός μον. κ νεώτ. ἐπὶ ἠέρ. μετ' ὀξυδερκείας : Εὐστ.Παν.142,40.

βιοπρικός-ἡ-ὄν νεώτ. ὁ διὰ μέσου ὀρατός.

βιοπρηνίω μτγ. τακτοποιῶ, διαθετῶ τὴ καταλλήτως : Ζώα.Αιφ.251 B, Συνέο.Αιφ.62 B.

βιοπρηνίω-ὄμ μτγ. μον.κνεώτ. ὄμ βιοπρηνίω βίω εἰς ἐμφυχόν τὸ σώμα ὄργανα, διακόσωα : Ἄν.Κορν.1,24 A ἴδιον μὲν εἶδει βιοπρηνίωσι τὴν φύσιν τὸ πλάτος || ὄμ. μετ. κ. ποσ. κῶμοσι ὄργανα : Ἰδμδλ.Πυθ.138 πρὸς τοῦ φάσματος αὐτῶν δαμονίου μόνον βιοπρηνίωσιν || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου : Ἄγαθ.4,25 2) νεώτ. κ. ὄμ. μτγ. καθιστῶ τὴ σινεὶ ὄργανοι ὄνολον, διατάσων καταλλήτως τὰ καθ' ἐξάστον μέρη καὶ ὄρην τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν βιοπρηνίωσι τὴν ἄμραν τῆς

χώρας || ὄμ. ποθ : ἢ διοικήσις - ἢ κατασκευαί εἶνα κολῶς βιοπρηνίωσιν.

βιοπρηνίωσι-εως (ή) μτγ. μον. κ νεώτ. ὄμ. -ἡ ἢ ἡ κῆσις ὀργάνων, βιοπρηνίωσι, διάπλασις Ἦσ «βιοπρηνίωσις, κατασκευαί» : Πτορ.Πυθ. 194,24 τῆς ἐξαρτοῦ καὶ ἀκριβεστάτος πορῶτος ἄλλους βιοπρηνίωσις, Ἄν.Κορν.3,76 B τοῦ προσπίου καὶ τῆς ἄλλης βιοπρηνίωσις 2) νεώτ. κ. ὄμ. μτγ ἢ εἰς σινεὶ ὄργανων κ ἐπινοῦν ὄλον βιοπρηνίωσις : δ- τῆς ἐκπαιδῶσεως-τοῦ στρατοῦ.

βιοπρηνίωσι (ὀ) νεώτ κ ὄμ. ὁ ἐνεσῶν βιοπρηνίωσι βλλ.2) : δ- τῆς ἀστυνομίης-τοῦ στρατοῦ.

βιοπρηνίωσι-ἡ-ὄν νεώτ. κ ὄμ. ὁ ἄνηκον ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βιοπρηνίωσιν ἢ τὸν βιοπρηνίωσι βλλ. : ἀγγλικὴ βιοπρηνίωσι ὄποστολή 2) ὁ ἔχων ἰκανότητα δεξιότητα περὶ τὴν βιοπρηνίωσιν βλλ.2) βιοπρηνίωσιν πνεύμα.

βιοπρηνίωσι νεώτ. ἐπὶ ἠέρ. διὰ βιοπρηνίωσις ἢ ἀπὸ ἀπόψεως βιοπρηνίωσιν βλλ.

βιοπρηνίωσι μτγ ἐπὶ σαφῶς ὀρίτζομο : Πολυδ.2,6,13 βιοπρηνίωσις ἐπὶ τὴν παρονῶσι τῆς γυναικός. Διδό Σ 14,14 βιοπρηνίωσις μετεβάστα || ὄμ. μτ. ὄστ. προσ. : ΠΔΜακκ.3,3) ὡστε αὐ μόνον τοῖς κατ' Ἀλεξάνδριαν βιοπρηνίωσι, Πλούτ. Ἄγιστ.6 τοῖς τε Θεβαίως βιοπρηνίωσι.

βιοπρηνίωσι-ον κ. ὄμ. ὁ ἔχων ἔκτασιν ἀπόστασιν ὄλο ὄργων : Ἦρ.4,195 βάθος δε βιοπρηνίωσι ἐστι. Τζέζ.Χλ.7,740 βιοπρηνίωσι τὸ πλάτος.

βιοπρηνίωσι-ὄμοσι ὄμοσι μτγ ἐκτενομο εἰς μῆκος || ἢ μτγ βιοπρηνίωσις ὁ ἔχων τοῖς ὄμοσι προεκτεταμένους, βολκωτός : Ἰσοπορ.222 B ὁ ἀριστερὸς ὄμος αὐτοῦ πολλὸ προηγουμένης τῆς χειρὸς ὄμοσι βιοπρηνίωσι αὐτοῦ : 3) κ. μτγ. γεν. ἐξελθούσι : Δαυδός. Ἀγρ.123 τὴν αὐτὴν ἰδ-ὄνηκην) καὶ Ἀβράστειαν σώματων βιοπρηνίωσιν ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ.

βιοπρηνίωσι-ὄμο μον. ἁν ὄργῳ, ὄθ. βιοπρηνίωσι ἐπιθυμῶ : Νικ.Χρυσ.Ίστ.343 B βιοπρηνίωσις ὄμοσι ὄμοσι ἐπιθυμῶ καὶ βιοπρηνίωσι πορῶσεσθαι.

βιοπρηνίωσι κῶμοσι τὸ ὄρθος : Εὐρ.Πκ.417 ἄλλως τε πῶς δε μὴ βιοπρηνίωσι λόγου ὄρθος δύναιτ' ἐν δῆμος εὐδῶμων πῶν || πρδλ. βιορδή.

βιοπρηνίωσι (βιορδή) ἐπινομοι κατὰ τὸν ὄβρον, σπικάνομο ἁν πρῶτ : ΠΔ Βασ.1,29,10 καὶ βιοπρηνίωσι ἐν τῷ ὄδῳ [βιορδ] ὄρδρασι.

βιορδή-ὄμ κ. νεώτ., ὄμ. βιορδήμων σήμα τὴ ὄρδρον ἐκῶθεον γραμμῆ, ἰσῶς, ὄθ. ἐπονέρεσι τὴ εἰς τὴν πρῶταρον καλὴν κατῶσιν Ἦσ «βιορδίων.469 ἰεῦδ. Ἦσ» ἐτὸ βιορδήμων ἐπὶ τῶν βιοπρηνίωσιν, Ἄμυδν.43 «βιορδίων καὶ ἐπανορθῶν βιοπρηνίωσι, βιοπρηνίωσι μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ βιορδίων καὶ ἐπὶ ὄδελῶσων καὶ ἐπὶ λῶσων ἐπανορθῶν δε ἐπὶ μόνων λόγων» : Ἰππ Ἀρρῆ 503 B ἐπὸ τὸν μικρῶτα τὸν μικρὸν δ-κτικὸν ἀνωκῶσθαι, βιορδίων χρῆ τὰ ἐγκλιθέντα 2) κ. νεώτ. κ. ὄμ. γεν. καθιστῶν, ὄποκαθιστῶ τὴ εἰς προήκοσων τάζην, δευδωτῶ, τακτοποιῶ, ἐπανορθῶ : Ἰσοκρ.9,47 παραλλῶν γὰρ τὴν πῶν ἐκβεδορδωσιν μὲν .. ὄστε τέχνας ἐπισταμῆν ὄστ' ἐπινομοι χρομῆν, ὄστε ἁμῆμα κεκτημένη ταῦτα τε πάντα βιορδῶσι, βιορδῶ τὸ ὄπονον (ἐπανορθῶ) - τὴν ἐπισῶν τῆς οἰκίας μον [μεταρρυθμῶ] - τὴν κῶμην [δευδωτῶ] - βιορδῶσιν τὸ δωμάτιο [τακτοποιῶ, συγγρῶ] || ὄμ. βιορδῶ λόγον= ἐπινομοι ὄρθος, ἀκριδῶς : Πινδ.Ο 7,37 ἐβελήσω τοισιν ἐξ ἀρχῆς πῶτ Ἰλαλοπομο ἔμυδν ὄγγελλῶν βιορδῶσι λόγον ὄμ. βιορδῶ ἐριν λόγος=κατοσῶσι διὰ τῶν λόγων τὴν ἔριν : Εὐρ.Ἐλ.1159 ὄμ. βιορδῶ ὄδικήματα = ὄποκαθιστῶ τὰ δίκαια, ἐπανορθῶν : Πολυδ. 4,24,4 τῶν συμμαχῶν [τὰ] δίκαιατα .. βιορδῶν 3) ἐπανορθῶ, τακτοποιῶ, δευδωτῶ τὴ πρὸς ὄφέλειαν μου : Δημ.1463 βιορδῶσεσθαι τὰ ὄνοου-

μενα ῥόδιον" || φρ. διορθοῦμαι πίστιν = ἐπαναφέρα, ἐπανακτώμαι τὴν ἐπιποσούσῃν: Πολύδ.1,7,12 φρ. διορθοῦμαι τὴν ἀγνοίαν τινος = ἐπανορθώ τὸ λάθος τινός: αὐτ.3,16,4' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐσφαλμένον τὸ καθιστὰ ὀρθόν ἢ κ. ἀτελεῖς τὴν συμπλήρωσιν, ἐξολείφω τὰ σφάλματα ἢ τὸς ἐλλείψεις εἶδ. ἐπὶ κείμενον γραπτό: Πλούτ. Ἀλεξ.6 Ἰλιάδα... εἰσάεσθαι μὲν Ἀριστοτέλους διορθωσαντος... θὰ διορθώσῃ τὰ γραπτά τῶν μαθητῶν, - διορθῶντων τυπογραφικὰ δοκίμια" ὁμ κ. παθ.: Πλούτ. Ἄλλ.7 ἑτέρου δὲ φήσαντος ἔχειν Ὀμηρον ὡς τὸ ἑαυτοῦ διορθωμένον, - διορθώθησαν τὰ λόγια τῆς ἀντιγραφῆς, - ἐκδόσις διορθωμένη" 5) ὁμ. μτφ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πρσ. κ. μέσ κ. παθ. ἐπαναῖν τινά εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον, σωφρονίζω, ὁθ. κ. τιμωρῶ ἴδιως πρὸς σωφρονισμὸν, πρὸς τὸ συνεσιεῖσθαι: Πολύδ. 26,3,12 διορθοῦνται σφῆς αὐτοῦς κατὰ δυνάμιν ἐν τοῖς πλείστοις, Πόλ. τῶν θεῖων ἀμαρτίας καὶ πονηρίας διορθοῦμεν, - ἢ πεῖρα θὰ τὸν διορθώσῃ, - στὸ στρατὸ διορθώθηκε, δημ. φρ θὰ τὸν διορθώσω = θὰ τὸν τιμωρήσω, ὁ θὸς τὸν συγκρίνω" || δημ. εἶδ. ἐν φρ. κ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ζῆμῶ, βλάπτω ἐξ ἀφορούσης ἢ ἀνοήσιος: μέ. αἶ. τόν, μέσ. τοῦς κτλ. (συνήθ. μτ. τοῦ γιὰ καλά): καλὰ τοὺς διορθώσω ἢ τὸν διορθώσω γιὰ καλὰ" 6) εἶδ. ἐξωσολῶ χρέη, πληρώνω, συμπληρώνω καταβολῆν: Πολύδ.11,28,5 διότι τὰ πάγια προσοφείλωμεν νῦν ὅς διορθοῦσθαι" 7) ἐπιμένω διασχίζω, κινεῖται ἐν τῇ συζητήσει: Αἰσχίν.2,112 ἔκρινε δὲ δὴ καὶ σφόδρα διορθοῦσθαι" 8) ἐμπροθ. δ- περὶ τινος - ὑπερ τινος λαθῶν πληρῆ ἐγγύστη, ἀσφάλεια διὰ τῆς Δημ.12 ἀνάγκη φυλάττεσθαι καὶ διορθοῦσθαι περὶ τούτων" 9) τῆσ. αἰτ. κ. δοτ. συνδιδάλλω, συμπληρώνω τινά πρὸς τινά: Φιλώστρ.26,27 διορθοῦσθαι τὸν Φίλιππον Ἀθηναίσι" 10) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., ἐπιδιορθῶ, τροποποιῶ ἐπὶ τὰ βελτίω τὰ πλημμελή, ἀντικαθιστῶ τὰ ἐσθαρμμένα: διορθώσω τὴν οἰκίαν του- τὰ ἐπιπλά του- τὰ ρουζὰ μου" κ. παθ. τὸ ἐπανωφῆρι διορθώθηκε, - νὰ διορθώθωσιν ὁ πλάκερ τῆς ἐισόδου" ρηματ. διορθώσις, διορθώμα, διορθωτής, διορθωτήρ. **Διορθώμα**-ατος (ἴ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ καθιστὰ τὸ ὀρθόν ἢ εἰς τὴν προσηκουσαν θέσιν: Ἰνπ. Ἀρθρ.803, Διαγ.Α10,121 ἐπαγίσασθαι τινε ἐπὶ τῷ διορθώματι" 2) ὄργανον ἢ μέσον πρὸς διορθώσιν: Ἰνπ. Ἀρθρ.802 διορθώμα τὸ ἐντιθέμεν εἰς... 3) τρόπος, μέσος διορθώσεως, καλύτερέσεως: Ἀριστλ. Πολιτ.1284 b,20 δευτέρος δὲ πλοῦς, ἂν συμβῆ, πειράσθαι τοιοῦτῃ τινὶ διορθώματι διορθώσιν" 4) εἶδ. τροποποίησις νόμου: Πλούτ. Νόμ.17 ἐπισυνίεται δὲ τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ καὶ τὸ περὶ τὸν νόμον διορθώμα" 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπιδιορθώσις, ἐπισκευή: τὸ σπῆτι μου θέλει διορθώμα- τὰ ρουζὰ μου δὲν παίρνωσιν διορθώμα. **Διορθῶν**ωσ δημ. διορθῶ βλλ. **Διορθώσις** εως (ἠ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. διορθώσις ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διορθῶ βλλ. τὸ καθιστὰ τὸ ὀρθόν, ἢ ἐπανορθοῦ εἰς τὴν προσηκουσαν θέσιν ἢ μορφήν, ἀποκατάστασις: Ἰνπ. Ἰσθρ.745 Α, Πράδρ.2,500 πράγματα κακὰ γίνονται... καὶ ποίησιν διορθώσιν" || ἐπὶ οἰκοδομημάτων, ἀνορθώσις, ἀνέγερσις, ἀναστήλωσις: Ἀριστλ. Πολιτ.1321 b,21 καὶ τῶν πιπτόνων οἰκοδομημάτων καὶ ὁδῶν σωτήρια καὶ διορθώσις" || ἐπὶ ποικιλομορίας, ἢ ἐπὶ τὸ κρεῖττον τροποποίησις, ἢ μεταρρυθμίσις: Πολύδ.7,11,2' κ. πληθ.: Ἀριστλ. Πολιτ.1317 a,35 χρῆσιν δ' ἕκαστον αὐτῶν γνωρίζειν πρὸς... τὰς διορθώσεως, Πολύδ.3,118,12 ἄλλα καὶ πρὸς τὰς τῶν πολιτικῶν διορθώσεως" || ἐπὶ ἀνθρώπων, βελτίωσις, καλύτερέσις: Πολύδ. 3,58 Α πολλά τῶν αὐτοῖς εἰρημένον εἰς διορθώσιν... ἡγαγόν, Μῆναϊ,7,12, Θεστοκ. δοῦναι ἀφῆσιν

ἀμαρτιῶν... καὶ διορθώσιν βίου" 2) ἀφέλεια, ἀντήθ. βλάβη: Πολύδ.5,88,2 ὡς μὴ βλάβης, διορθώσεως δὲ μάλλον αὐτοῖς αἰτίων γενέσθαι τὸ σῦμπτωμα" || τιμωρία, σωφρονισμός: αὐτ.2,56,14 ἐάν δ' ἐπὶ διορθώσις καὶ μαθήσις ταῦτο τοῦτο γίνηται, Διον. Ἀλ.Ρομ.6,20 τῦπεσθαι ἐπὶ διορθώσις καὶ μαθήσις" 3) ἢ ὀρθή, ἢ ἐμπροέσσω μεταχειρίσις: Πλάτ. Νόμ.642 Α ἢ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διορθώσις αὐκ ἂν δύναιτο ἀνευ μουσικῆς... 4) ἐξωφωλις, πληρωσις: Πολύδ.6,5,50,7 αἰ δὲ δυνάμις... εὐνοϊκῶς δίκειντο πρὸς τὸν αἴτιον τῆς τῶν ὀφειλῶν διορθώσεως, Πάπ πρὸς διορθώσιν δημοσίων" 5) σφάλ κ. νεώτ. κ. δημ. ἢ κριτικὴ ἀναθεώρησις καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιδιορθωμένον κείμενον ἔργου τινός Σχολ. Ἰλκ.397 περὶ τοῦ μὴ γεγονότων πλείστον ἐκδόσεως τῆς Ἀρισταρχεῖου διορθώσεως, - ἢ διορθώσις τῶν ἀρχαίων κειμένων" || εἶδ. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐξέλεξις τῶν σφαλμάτων γραπτῶ ἢ ἐντύπου: διορθώσις θεμάτων - τυπογραφικῶ δοκιμίου" || συνεκτὸ, τὸ πρὸς διορθώσιν τυπογραφικῶν δοκιμίων: δώσω μοι τὰς διορθώσεως" 6) νεώτ. στρατ. τὸ εἰς τὸ πῆλασ πῆλασ διορθώσις ἀναγραφόμενα στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βῆσι τῶν ὀπλοῦν ἔχουσι, βαθμονομηθὴ τὸ σκευηθῶσιν ὄργανα τῶν πυροβολῶν: διορθώσις κατὰ βεληκεκῆς" 7) νεώτ. ναυτ. ὁ ὑπολοισμός πρὸς εὐρεσίαν τῆς πραγμωτικῆς τμηῆς στοιχείου τινός ἐκ τῆς τμηῆς ἢ τις μὲς διδεται, διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας παρατηρήσεως: διορθώσις πλεῖστέσεως - διοπτεύσεως - ὀφως" 8) εἶδ. ἐπὶ φωτισμῷ, ἢ ἐπὶ τῶν φωτιστῶν ἐπιφορημένῳ βελτίωσις πρὸς ἐξέλεξις σφαλμάτων, ὁλον κηλῶν, σφαλμάτων κ. ὁ. **Διορθωτήρ**-ἠρος (ἴ) ἔργον κ. νεώτ. διορθωτής βλλ. 2) νεώτ. βλητ. εἶδ. ὄργανον, δι' οὗ ἐπιτυχεῖται αὐτομάτως ἡ διορθώσις τῶν διασφῶσιν στοιχείων τῆς βολῆς τῶν ναυτικῶν πυροβολῶν. **Διορθωτικός** (ἴ) μτγν., νεώτ κ. δημ. ὁ ἐπιμελητὴς ὁ σύμβουλος: Πά Σοφ Σαλ.7,12 εἰπὶ αὐτοῦ καὶ τῆς σοφίας ὀδηγός ἐστι, καὶ τὸν σωφῶν διορθωτής" || ὁ ἀνορθωτής: Πλούτ. Σόλιμ καὶ τὸν Ἰδωμεν τῆς πολιτικῆς διορθωτῆν καὶ νομοθέτην ἀπέδειξαν" || ὁ ἐπανορθωτής: Κλημ. Ἀλ.188 διορθωτῆν κατευθυντήρα τῶν ἀμαρτιῶν" 2) εἶδ. ὁ ἀποκαθιστῶν τὴν ὀρθήν γραφῆν τῶν κειμένων: Γαλ. 8,100 Μωσῶν ὁ διορθωτῆς ἐπικληθεῖς, ἐπειδὴ τινὰ τῶν Ἀσκληπιάδων λελεγμένω ἐπὶνηρωσθῶσιν, αὐτ.9,239 κατὰ διορθωτῆν Μνήμων Σίδιτην" 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ δοκιμίου ἀμειβῶν τὰ σφάλματα ἐντύπου κειμένου κατὰ τὴν στοιχειοθέτησιν, συνήθ. κατ' ἐπάγγελμα: ἔμπερος - ἡσκημένος διορθωτής- διορθωτής τυπογραφικῶν δοκιμίων, θαυλεῖε διορθωτής εἰς μίαν ἐφημερίδα" 4) νεώτ. βλητ. διορθωτῆρ βλλ.: διορθωτῆς ρυθμιστής. **Διορθωτικός**-ἠ-ὀν(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορόμενος εἰς τὴν διορθώσιν, ὁ διορθῶν: Ἀριστλ. Η Νικ 1131 κ.1 τὸ διορθωτικῶν [εἰδὸς δικαίου], ὁ γίνεται ἐν τοῖς συναλλάγμασιν, Σχολ. ἐν Ἀν.βιβλ.2,172 τὰ πάγια μέρη τῆς γραμματικῆς... διορθωτικῶν, ἀναγνωστικῶν, ἡχητικῶν, κριτικῶν" 2) νεώτ. ὁ ἀποσκοπῶν εἰς διορθώσιν: διορθωτικὴ ἐπέδρασις" 3) τὸ οὐδ. πληθ. ὡς αἴσ. διορθωτικὰ τίτλος ἔργου ὑπὸ Σαλευκῶν καὶ Κράτητος περὶ κριτικῆς τῶν κειμένων" || νεώτ. κ. δημ. διορθωτικά ἢ ἀμοιβή τῶν διορθωτῶ βλλ.31. **Διορθωτικῶς** μτγν.ἐπίρρο. κατὰ διορθώσιν, πρὸς διορθώσιν, διὰ διορθώσεως βλλ.: εἰδ.936,43. **Διορία** (ἴ) μτγν.,μον.,νεώτ. κ. δημ. κ. διορία προκινῶν τὸ διάστημα, προθεσμία" Ἡσ. κ. διορία, προθεσμία" 2) νεώτ. κ. δημ. καθορισμὸς χρονικοῦ ὁρίου πρὸς ἐκτέλεσιν πράξεως τινος καὶ ἴδιως ἐξωφωλισεως χρέους: τοῦ ἔδωσα διορίαν ἐνὸς μηνός ν' ὀδῆσῃσθαι τὸ σπῆτι" 2) μον. κατάλλη-

λος περίστας, εύκαιρία: ΚΠορφ.ΥΙ.Ρωμαν.22.75D
διορίαν εύρημα, Θεοφάν. 398 εύροσα δε διορίαν ή τούτου μήτηρ προσελάλησεν.

διορίζω κ. μαν, νεώτ. κ. δημ., λικ. διορίζω, μέλλ. άττ. διορίω, παθ. άορ. διορίσθην, κ. δημ. (έξδιοριστικά, παρακ. διάρρισμα) χαράττω τά όρια τών, διαχωρίζω, χωρίζω: 'Ηρ.4,42 τών διουρισάντων και διελώντων Λιβύην τε και 'Ασίην, Πλάτ.Σοφ.267 Α τό τούτων φανταστικόν αόδης διορίζωμεν δίχα, διόδ.Σ.1,55 μέχρι Τανάδιος ποταμού, του διορίζοντος την Εύρώπην από της 'Ασίας' || κ. άπολ.: Μολάδ.115,15 ποταμόν Τίγριν τόν διορίζοντα μεταξύ Μηδίας και Βαβυλωνίας' || μτφ. παθ.: Λοκκ.Ίστ.Συγγ.7 ού στενώ τώ Ισθμώ διώρισται. || ή Ιστορία προς τό έγκώμιον' 2) καθορίζω, προσδιορίζω μετ' άκριθείας: Αλσχ.Πρ.440 θεοίαι τοίς νέοις τούτοις γέγρα τίς άλλος ή γώ παντελώς διώρισαν' κ. παθ.: Λυσ.30,4 έπειτα διορισμένον έξ ένν έδει αναγράφειν' || όμ. σμη. κ. έπί χρόνου: Πάπ. έν τώ διαρισμένω χρόνω' || νεώτ. κ. δημ. διατάσσω, παραγγέλλω, συμβουλεύω τι: α) γιστρός του διώρισε κίνη' 3) διοκρίνω, διαοικίλλω: 'Ηρ.4,45 ούδέ τών διορισάντων τά ονόματα υπέθεσθαι, και όθεν έθεντο τά έπωνυμια' || κ. παθ.: Πλάτ.Πολυτ.260 C ή τών καλήνων τέχνη της τών αστόματων διώρισται τέχνης' || όμ. έπί οίανών, άντιλαμβάνομαι, έρμηνεύω: Αλσχ.Πρ.489 γραφώνων τε πησιν οίανών σκεδώς διώρισται || δίδω όρισμόν, προσδιορίζω την έννοιαν της λέξεως: Δημ.552 ούδ' όπισυν διορίζων' || όμ. σμη. κ. μέσ.: Πλάτ.Πολυτ.280 E και την μαγευτικήν την περι τά άλεξίφάρμακα κατ' άρχάς εούδης διορισάμεθα έξυμψαν' || κ. άπολ.: ούτ.Γοργ.457 C διορισάμενοι προς άλλήλους' || όμ. μέσ. προσφέρω σαφώς, καθαρά: 'Αλέξ.301 διορίζεσθαι τώ στόματι τά γράμματα' 4) όρίζω, διακηρύττω: Σοφ.ΟΤ 723 τοιαύτα φημαι μαντική διώρισαν' || όμ. σμη. κ. μέσ.: Δημ.239 ώς σαφώς δηλοι και διορίζεται έν τή προς όμάς έπιστολή προς τους έαυτού συμμαχούς' 5) εκβάλλω, μετ'οφέρω τι έξω τών όρίων: Εύρ.Ελ.394 στρατεύματα κώχη διορίσται Τροίαν έπι, 'Ισασκ.4,174 τόν ένθόνδε πόλεμον εις τήν ήπειρον διορισόμεν' || φρ. διορίζειν πόδα άναχωρείν: Εύρ.Ελ.828' 6) έξορίζω 'Μα. « διορίσαι, ό και έξορίσται λέγουσι, τό φραγαδεύσαι»: Πλάτ.Νόμ.873 B' 7) έπί τόπου ή θαλάσσης, σχηματίζω όφ'ένός μέρους μου προεκβολήν, προεκτείνωμι εις προεξήκην: Πολύδ.4,43,7 περισχίζεις δε περι τήν πόλιν || 8) δόσοπος) βραχύ μέν εις τόπόν κώλον αυτού διορίζει, τά καλούμεναν κέρας' 8) παθ., διακόπτομαι, χωρίζω, άντίθ. συνάπτομαι: 'Αριστλ.Κατ.4 b,28 ή διορισίμενος διακεκομμένος, άντίθ. συνεχής: ούτ.4 b,20' 9) νεώτ. κ. δημ. εγκομιστά τω, κ. παθ. εγκομιστάμαι υπό τών εις έμιοιόν ύπερρεσι: τόν διώρισσα νομάρχην, « διοριστικός έπιμελητής' || αναθίλω έπίσημως ύπερρεσιόν πνώ: τόν διώρισσα διακλήρονον μου εις τήν ύπερβαιν ρηματ. διορίσαι, σμα-σμοός

διορίσας εις ή) διακρίσις, διαστολή: Πλάτ.Νόμ. 777 B διασκολόν έστι τό θέματα άνθρώπου και προς τήν αναγκαίαν διάρριαν' 2) άποχωρισμός: 'Αριστλ.Φυσ.213 b,26 ώς όντος του κινού χωρισμού πινος τών έρεθίσ και διορίσεως.

διορίσματος -ατος (τό) μτφ., διατάσις, σαφής εξήγησης, όρισμός: Πορφ.Αποκ.17 παρακολουθήσαντες τώ συμπεφρόνι του διορίσματος.

διορισμός ή) κ. νεώτ. κ. δημ., διαίρεσις, διακρίσις: Πλάτ.Τιμ.38 C και πνεύμα άλλα άστρα, έπι κλην έργοντα κληνοτά, εις διορισμόν και συλακην άριστων χρόνων γέγονε' || εις λογική διά-

κρισις: ούτ.Πολυτ.282 B' 2) όρισμός: 'Αριστλ.Σοφ.Ελ.168 a,23' 3) εις.μωθη.ή (δωτέρα διατύπωσης προβλήματος: Πρόκλ.Εύκλ.203 P' 4) όμ. μωθηματ. διαπιστώσις περί τών όρίων πιθανότητας ένός προβλήματος: 'Αρχμ.Σαφίρ.Κυλ.2,4' 5) νεώτ. κ. δημ. τοποθέτησις εις τινά θησοσίαν κωρύς όηπρεσίον: έγένοντο πολλοί διορισμοί' 6) νεώτ. κ. δημ. τό έγγραφον δε' ού διορίζεται ή εις τινά ύπερρεσίαν: δέν έλασε άκόμη τώ ή) διορισμόν ή) του.

διοριστικός-ή-ών μτφ., ό έπιτηδευσις, ικανός εις τό διακρίνειν, διαστέλλειν, διακριτικός: Σέξτ' 'Εμπ.Μωβ 383 του τε άληθούς και του ψευδούς διοριστικόν' || όμ.σμη. τό θηλ.ώς οσα διοριστική ένν. τέχνη) : Συριαν.Μεταφ.56,3' 2) ό θέτειν όρια, ό περιοριστικός: 'Ισάμλ.Νικ.Αριθμ.88 κ.89 P'.

διοριστικός μον. έπίορ. εξήγητικός, εύκρινός, σαφώς: 'Ανδρ.Κρ.324 Α τρεις ύποστάσεις ήνωλό διοριστικός άλλας, άλλ' ούκ άλλοιαις. 1' **διοριστός**-ή-ό δημ., ό διορισμένος: μοιράσεται της κληρονομίας διοριστός από τή διαθήκη **διοριτής** (ό) νεώτ. πέτριμα πυριγενή κλυτοαέταιν. **διοριστικός** σχετολόγιος (ό) νεώτ. είδος διορίτου βιλ. έχον Ιστών σφατολοθικόν. **διορίζω** απέν. έξοκίλλω, έπικαλομαι: Πάπ. διορίζω όμάς, ώ δαιμονεύω' 2) παθ. έπί όρκου, όδομοι: Πάπ. διορισεθη όρκος ή άμυτ. **διορικός** (ό) μτφ. ή έννορκος, ή μετ' όρκου διαθεταίως: Πολύδ.16,26.

διόρκωσις-εως (ή) μον. όρκισις: 'Ιωα.Γενέσ.33 B καθήγγασται διορκώσαι την αυτού γαμήν. **διορίζω** μτφ. (όρκος) έπατο. φέρω πλάσιον εις κλίμα, τό άράω: Λογγ.2,25 τας ναύς εις άνωκράν μετεώρωσ διορικός κ. παθ.: Διόδ.2,20,88' 2) έν μτφ. χρ. τό παθ. κ. έν μέσ. σμη. άναστούμαι, ήσυχάζω: 'Ιεροκλ.π.Στοδ.3,96 διορίζεται γάρ υπό τοιαύτου τοις προσήκοισιν ο δίος.

διορμά-άω (όρμη) μτφ. όρμά διά μέσου πινός, διερχομαι άνάμεσα διά βίαις: Στάδ.Πινδ.Π.3,178 διορμάσαι έπαινεσε' 2) τό μέσ. παρονομασίον, παρονομασίον, ένθαρρυνόμενοι: Μάξ.Τύρ.4,5 άλλοι άλλωχοι διαρρημένοι. **διόρνωμαι** όρνω, απεύδω διά μέσου πινός, διαβαίνω βιοστικά: Αλσχ.Ίκ.552 και δι' όρών Καλμών Παμφύλων διορνωμενα.

διόρος-ον μτφ. έν χρ. έπί λιθου κατά τήν παιδιάν επεδρισμός, ό διαχωρίζων, διαχωριστικός λίθος: 'Ησ « διασπαστής', Πολύδ.9,119 « ό δε έφεδρισμός, λίθος κατασπασόμενος πάρωθεν αυτού. στοχάζονται σφαιρίσι ή λίθοις ο' ό' ούκ ανατρέφου τόν ανατρέφοντα φέρει, τας όφθαλμοίς επηλημμένος ύπ' αυτού έως έν (όπάνω) έλθοι, έπί τόν λιθον, ός καλεται δίορος.' 2) **διόροφος**-ον μτφ. έν χρ. άντί διώροφος βιλ.

διόρρω-ώω κ. διορώ μετ'άλλω τι εις όρόν: 'Ιππ.Νούσ.130, Γαλ.9,93 2) μέσ. μετ'άλλοιαι εις όρόν, γίνωμαι όρωδης: 'Ιππ.Αφ.213, 'Αριστλ.Ζ152 a,13 γίνωμαι γάρ ήχωροειδής (τό άλμα) και διορροϋται, ούτ.Ζ152 b, 34 υπό μέν ούν τώ φυχρώ ού πήγνυται, τό γάλα, άλλά διαρροϋται, **διόρρωδ**-ώω μτφ. κ. μον. έπίτ. λιαν όρωδώς οφωδρός φοδοίμα: Δίων Χρ.1,124 ή φυχή... άνιτάι... διορρωδεί' || όμ. μτ. αλι.: Μπ.Πάλ.357 C Αλυούστης... διορρωδουσις τό μέλλον.

διόρρωσις-εως (ή) ή μεταβολή πινος εις όρόν Γαλ.Αεξ.458 «διορρωσεως της εις τό όρωδες και δδατωδες μεταβολής'. **διορυγή** ή) (διορύσσω) μτφ. κ. νεώτ. Διορυγή βιλ. Σουίτ. « διορυγή, διάρρις: Πάτ.Ερ.381 b,9 αλλίλων έπί διορυγών εδάτων ή γρ. διάρρισις, Πλουτ.Φάδ.1. ούτω γάρ άρχι νών και διορυγαι φέσσαι και φάδες τό σκόφαι καλεΐται. **διόρυγμα**-ατος (τό) (διορύσσω) μτφ. κ. νεώτ.

τὰ διοριχθέν, διώριχ: Θουκ.4,109 ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βραχέως διορίματος ἕως προόρουσι· 2) ἐκασφῆ, διασκαφῆ, ὄψεως, ἐξοδος ἡ διδραχμῶν ὄψεως: ΠΔ'ΕΞ.22,2, ἔαν δὲ ἐν τῷ διορίσῳ κέρδη ἢ κλήσεις, καὶ πληγῆς ἀποθάνω, οὐκ ἔστιν αὐτῷ φόνος ΠΔ'Ιερ.2,34 οὐκ ἐν διορίσῳ ἐπὶ ἐπὶ αὐτοῦ· 3) ὅλη σχηματισθεῖσα ἐν τῷ ὑπὸ βασιλικῆς χερίσῳ: Αἰν.Γαικ.32,12-4) ὑπόνομος ἀρετῆς: Διδό.Σ.20,94 τῶν δὲ διορισμάτων παρ' ἀφροσιτέρας προσημύων.

Διοριστής (ὁ) νεώτ., θηλ. μτγ. διοριστής ἡ διοριστρίς ὁ ἐκασφῆς, διασκαφῆς.

Διοριστής-ἴδος (ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ διοριστής, ἡ διασκάπτουσα: Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.138,19 χελωνῶν διοριστρίδων (διδραχμῶν διοριστρίδων).

Διοριστρία (ἡ) νεώτ.ἀ. φηκίς γένος ἀνακάνθων ἰχθύων 2) γένος λεπιόπτερον πυραλίδων ἐντόμων.

Διοριστής-ἴδος (ἡ) μτγ. θηλ. τοῦ διοριστής βλλ.: Κούτ. ἐν Ἀθηναί.23,19.

Διοριστής-εως (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. ἡ πρόξις τοῦ διοριστοῦ βλλ., διασκαφῆ, διασκαφῆς: Σχολ.Θεοκρ.1,67· διοριστῆς δρους.

Διορισσῶν κ. νεώτ., ἀπ. -όττω, ἄορ. διώριζω, ποθ. ἄορ. διωρίζην κ. ποθ. ἄορ. β' διωρίζην, ποθ. παρακ. διωρίζομαι κ. διώριζομαι διασκαφῆ, ποθ. σκάπτω διὰ μέσου πτόσ. τι. οὐστ. ἀπ.: Ὁδ.Π20 ἴδι τάφορον ὄρεζας πᾶσι μίαν μακρῆν

|| μτ. αἰ. ἰ' δ' τοίχων τοιχωρυχῶν βλλ.: Ηρ.9,37 διορίζας τὸν τοίχον ἀπέδρε ἐς Τεγεῖν || ὁμ. δ' οὐκίαν - δεσμητήριον ἀνοίγω διδοῦν δι' ἐκασφῆς: Δημ.787 τὸ δεσμητήριον διορίζας ἀπέδρε || ὁμ. κ. ποθ.: ΚΔΜατ.24,43 οὐκ ἔαν εἰσᾶσι διοριχθῆναι τὴν οἰκίαν αὐτῶν || ὁμ. μτ. αἰ. τοῦ τόπου, κατασκευῶν διορύμω, διορύμω: Δημ.73 ἀπορήσαντες δὲ τοῖς αὐτοῦ τέλει διορίζει || ὁμ. ποθ.: Πλάτ.Νόμ.699 Α καὶ ἀκούοντες Ἄθω τε διοριχτόμενον καὶ Ἑλλάσποντον ζευγυμένον, - ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου διοριχθῆναι πρός πενήκοντα ἐτών 2) μτγ. ἀποσκάπτω, ὄψεως, ποθ. καταστρέφω πτόσ δολίως: Δημ.1111 τῷ δὲ κακουργῆσαι καὶ διορίζαι πράγματα οὐδέποτε λείπειται, Ἰδῶν.Λόγ.1,123 ὁ τὴν φίλιαν διορίζεις || ὁμ. ποθ.: Δημ.118 οὕτω δὲ κακῶς διακίεμαι καὶ διοριχόμεθα κατὰ πόλεις, Πλούτ.Φακ.12 θανάτω μετὰ καὶ νοσοῦντα καὶ διοριχόμενα δωροδοκίας 3) μτγ. ὁμ. μτγ. διερευνῶ, ἐξετάζω ἀρεθῶς, ὁδ. ἀνακαλύπτω, φέρω εἰς φῶς: Βατ.6 δ' τὰ ὁπόρητα, Πλούτ.Νῆ.87 C τὰ πραττόμενα καὶ τὰ βουλευόμενα διοριχτόν 4) μτγ. χῶνον, κρέπτω εἰς τὴν γῆν, θάπτω: Διδό.Σ.4,43 περιτυχεῖν δὲ δυοὶ νεανίσκοις ἐπὶ τμηρίῳ διοριχόμενοι ρημ. διοριχῆ, -χῆ διοριστής, διορίζεις, διορύμω.

Διοριχθῆ (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. κ. διοριχθῆ κ. διοριχθῆ βλλ. ἡ πρόξις τοῦ διοριστοῦ βλλ., ἡ διασκαφῆ: Φιλ.Μητ.1,626 διοριχθῆ φρεάτων, Ἰδῶν.Πραγ.8,19 διοριχθῆ τοίχων 2) μτγ. ὀνομαζόμενα καταστρατήγησας ἔκλισης, διαφθορῆς: Ἰδῶν.Λόγ.63,21 διοριχθῆς τὸν νόμον καὶ τὸν δικαστήριον.

Διοριχθῶν (ὁ) νεώτ. γένος παραδιδῶν ἐντόμων.

Διοριχθῶμαι-εσμαι ἀποθ. χορεύω διὰ μέσου, ἄλλοιαι ἡδὲ κάκεισι: Ὀμπ.Αλ.5,440 διοριχθῶμαι δ' ἐνὶ νότῳ, καὶ πυρὶ καὶ δελφίσι ἐλαυνόμενοι βραχέσασιν 2) μ. δοτ. διαγωνίζομαι ποθ. τινὰ ἐν τῷ χορῷ: Ἀριστ.Σφ.1,499 ἐμοὶ διοριχθόμενος ἠνάδ' εἰσιτω.

Διοριχθῶν (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. διοριχῶμαι, ἄορ. β' διορίζω, παρακ. διορίζομαι βλεπέω διὰ μέσου πτόσ, ἀνάμεισι: Ξεν.Αν.5,2,30 οἱ μὴ οὐν πολεμίοι ταῦτα διοριχθῶντες ἐποθοῦντο ὡς ἐξέδρων οὐσαν, Πλούτ.Κράσ.25 ὡς μὲτε διοριχθῶντες μὲτε φθέγγεσθαι τοὺς Ῥωμαίους 2) μτγ. ἀπὸ γλαυδάνομαι, κατανοῶ τι, διαδίδωμι σαφῶς,

καθαρὰ: Πλάτ.Παρμ.136 C ἔαν τε ὡς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τέλειω γυμνασάμενος κυρίως διοριχθῆσαι τὸ ἀληθές - διορίζω ἔγκριστον τὸν κίνδυνον 3) διακρίνω, ξεχωρίζω: Ἰσοκρ.2,28 διορίζω καὶ τοὺς γένου κολακκῶνας καὶ τοὺς μετ' αἰσῶσις θεραπευμένους, Ἀρ.στλ.Μετ.390 α, 20 ποτὲ ὑπάραξει καὶ ποτὲ οὐ, ὁ βράδιον διείδω, Ἐπίκ.Φύσι.15,24 ζεῖρας διορίζω ρημ.τὸ ὄρασις διορίζω.

Διοριχθῶν (ὁ) δ.γρ. τοῦ διοριχθῶν βλλ.

Διοριστής-εως (ἡ) δ.γρ. διοριστοῦ βλλ.

Διος-δια-διον, θηλ. κ. διος κ. διῆ (ἀμφ.) συνηρ. τ. τοῦ διος ὁ καταγόμενος ἐκ τοῦ διός ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Δία: Ἰλ.1,538 ἡ δὲ χολωσαμένη, διον γένος, ἰοχέαιρα, Ἰοχ.Πρ.619 βούλευμα μὲν τὸ Διον 2) ὁδ. γεν. ἐπὶ θεῶν, θεῖος, λαμπρὸς: Ἡσιόδ.Θ.991 δαίμονα διον || π. Ὀμ. μ. τὸ θῆλ. ἐν φρ. δια θεῶ ἢ δια θεῶνων ἢ διαριπέουσα μετοχῆ τῶν θεῶν θεῶς: Ἰλ.Κ.290 ἀτὰρ βεῖ ἀπίων μάλα μέρμερα μῆσαστα ἔργα σὺν σοί, δια θεῶ, αὐτ.Σ.388 ὡς ὄρα φωνήσαστα πρόσω ἄγε δια θεῶνων || ὁμ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἐκ θεῶν καταγόμενος, ὁδ. εὐγενής, ἔνδοξος, συνήθ. ὡς ἐπίθ. κομητήριον: Ἰλ.Β.221 τὰτ' αὐτ', Ἀγομήμενον διῶν ὄρεα κεκλήκως λέγ' ὄρεϊσθα, Πηλδ.17,22 διον ἔνατα κτήεις Ἀλακόν, Σοφ.Φιλ.344 ἤλθον με νηὶ ποικιλοστόλῳ μετὰ τίος τ' Ὀδυσσεῖος || ὁμ. γυναικῶν=θεῖα γυνή, ἐξαιρετικῆς συλή: Ὁδ.Δ.305 πόρ δ' Ἐλένη ταυπέπλοος ἐλέεσται, δια γυναικῶν || ὁμ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ ἠθικῶς ἀνωτερότερος ὁ εὐγενής τὴν φυχῆν, ἐξαιρετος, ἔξοχος, EM.278,14 ἀγαθός, ὡς ἐν Ὀδυσσεῖοι: Ὁδ.Π.20 ὡς τότε Τηλέμαχος θεοειδέα διος ὑφροσθός πάντα κίσειν περιφῶς || ὁμ. ἐπὶ ἐθνῶν: Ὁδ.Τ.177 Δωριεῖς τε τριχῆικες δίοι τε Πελαγοί || ὁμ. ἐπὶ πόλεων κ. χωρῶν ἐνδόξων ἢ περιφώνων διὰ τὴν ἀρχαιότητα: Ἰλ.Β.615 Ἥλιδα εἶταν ἐναίον, Ὁδ.Ι.326 οἱ τὰ νομῆτες ἔσανται εἰς Λακεδαιμόνια σταν || κ. ἐπὶ ζώων, ἰδίως ἰπῶων, εὐγενής, ἐξαιρετικός: Ἰλ.Θ.185 Ἔνθε τε καὶ σοί, Πόδαργε, καὶ Αἰθῶν Ἀλμπε τε δία || κ. ἐπὶ ἀφύχ., ἰδίως ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως κ. γεν. τῶν φυσικῶν φαινομένων, θεῖος, ἱερός ἢ θαυμαστός, ἐξαιρετικός: Ἰλ.Π.365 σίθερος ἐκ δίης, Ἀισχ.Ικ.538 ἱκετῆσι.. διον πάρδοτον ἄλαος, Εὐρ.Αлк.5 οὐ δὲ χολωθεῖς τεκνίας Δίου πυρὸς κτείνω Κύκλωπας.

Διος (ὁ) κ. μον. ὄν. ἠθικῶς διαφόρων ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπὸσποδιστικὰς πρὸς τὸν Νοεμβρίου: Γαλ.9,8,Γεωπ.1,5,27 Δίου μόνος ἦτοι Νοεμβρίου.

Διοσανθῶν (ὁ) κ. νεώτ., τὸ φυτὸν διανθος βλλ.: Θεόφρ.Φι.6,1, Νικ.ἐπ.74,59.

Διοσαταβυριασται (οἱ) Ἐπιγρ. θίσιος τῶν λάτρων τοῦ Διὸς Ἀταβυριος ἐν Ρόδῳ: Ἐπιγρ. Διοσαταβυριαστών τὸ κοῖνον.

Διοσθεῖστας (ὁ) μτγ. τὸ δένδρον καστανία: Θεόφρ.Φι.4,5,1, Διοσκ.1,106.

Διοσδοτόν κ. διοδοτός (ἡ) μτγ. τὸ ὑπὸ τοῦ διός δεδοτός, θεοδότος, οὐρανόπλεμτος: Ἡσ. κ. διοσδοτός, ὑπὸ διός δεδοόμενος: Πινδ.Π.8,96 ἄλλ' ἔταν αἰγία διοδοτός εἰλεθ.

Διοσθηλακτῆ (ἡ) μτγ. τὸ φυτὸν πολύκηνον βλλ.: Ψιδισκ.3,94 2) τὸ ποῦδος φυτὸν περιστερῶν ἢ ἱεροβοτάνη βλλ., ἡ ὄπτος.

Διοσμησία (ἡ) μτγ. διοσμησία βλλ.: Ἰω.Λυδ. Διοσ.176 πρὸς ποῖον ἀφρονίτος κέντρον τὸ τῆς διοσμησίας γένισον.

Διοσμησία (ἡ) δ.γρ. τοῦ διοσμησία βλλ.

Διοσμησιακός ἢ-ὄν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διοσμησίαν βλλ.: Ἰω.Λυδ. Διοσ.15 διοσμησιακοὶ ἀστέρες.

Διοσμησία (ἡ) κ. ἰ. ἐν κώδ.1 διοσμησία, πῶς σημεῖον ἐκ τοῦ διός, οἰωνός ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, μετεωρολογικὸν ἢ οὐράνιον φαινόμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ διός

προερχόμενα και προαγγέλλοντα τα μέλλοντα" ΕΜ 277,5 « διοσηρία, τὰ ἐκ τοῦ ἄερος σημαία » ; "Αριστοφ. Άχ.171 λέγω δ' ὄμνην ὅτι διοσημία 'στὶ καὶ βανίς βέβληκε μέ, Διόδ.Σ.219 διοσημῖον αὐτῆρ γενομένην, Πλούτ.Γάλλ.6,23 μεγάλας μὲν εὐθὺς ἐξήνθη διοσημία παρηκολούθησεν 2) ποίημα Ἀράτου τοῦ Σαλεύς, ὃς ἐπίμνητον τῶν φαινομένων αὐτοῦ, δ. γρ. κ. διοσημία 3) περὶ Διοσημῖον συγγραφή τοῦ ἱατροῦ Λαυρεντίου Λυδοῦ.

διοσθεύς [ὁ] Ἐπιγρ. μνηρ. ὄν. μνηρὸς διαφόρων πόλεων, ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ποσειδεῶνα [Δελφίμβριον - Ἰανουάριον] ΕΜ 278,28 « δεῖ σημεῖωσασθαι τὸ διοσθεῦς παρὰ Καλλιμάχου... ἔστι δὲ ὄνομα μνηρὸς » ; Σχόλ.Πινδ.Ο 3,33 Νουμηνίας μνηρ, ὃς Διόσθευς ἐν Ἠλίδι ὀνομάζεται.

διοσκορεῖον [τὸ] κ. διοσκορεῖον καὶ τὸν διοσκορεῖον ; Θεοικ.4,110 ἐκαθέδρη πρὸς τὸν διοσκορεῖον, ὃ ἀπέχει τῆς πόλεως βρίας... σταδίου.

διοσκοροεῖθι -ών[τῆ] νεώτ. φεσ. οἰκογένεια δικατοληθάνων φυτῶν.

διοσκορίνη [ἡ] νεώτ. φαρμακ. δηλητηριωδέστατον ἀλκαλοειδές, λαμβανόμενον ἐκ τῆς διοσκορίας.

διοσκορίων [ὁ] ὄν. μνηρὸς ἐκ Συρίας κ. Κρήτης.

διοσκοριμὸς [ὁ] νεώτ. φασ. ἡ διοσκορεῖον φῶς αἰ διοσκοροί βλλ.31.

διοσκοροί [οἱ], ἄτρ. κ. διοσκοροί κ. μων κ. νεώτ., ὄωρ. διοσκοροί οἱ διδυμοὶ υἱοὶ τοῦ Διὸς ἡ τοῦ Τυνδάρρεα καὶ τῆς Ἠλίδας ; Εὐρ.Ορ. 465 τῆμῶντ' ἐ μ' οὐδὲν ἦσαν ἡ διοσκοροί, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1069 ὦ Ἠράκλειε, ὡς διοσκορῶ ταῦτ' αὐτὸ πολὺ τοῦτοῦ τὸ κακὸν ἐξωλέπτερον 2) ἄστρον δ. ὄνομ. τοῦ ἀστερισμοῦ τῶν διδυμῶν. Ἐρατοσθ Κατ.10 3) κ. νεώτ. φασ. ἡλεκτρικὸν φωτεινὸν φαινόμενον καθ' ὃ ἐν τῷ σκότει ἐπὶ ἀσχηρῶν προεξέχοντων σωμάτων, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν καὶ κεραυνῶν τῶν πλεόντων πλοίων κατὰ θελλῶδη καιρὸν ἐμφανίζονται φωτεινὰ θύσανα, ἀ φῶς τοῦ ἁγίου Ἐλισσ, τελώνια 4) μνηρ. κ. μων αἰ διοσκοροί βλλ. ; Γαλλ.19,440, Εὐστ.4,17,17 ἐν λατρικῷ βιβλίῳ εἰρηνηται αἰ παρωτίδες καλοῦνται διοσκοροί.

διοσκοῦρεια [τῆ] Ἐπιγρ. σχόλ. κ. διοσκοῦρη [Δελφ.] κ. διοσκοῦρία [Ῥόδ.] ἔορτῆ πρὸς τὴν τῶν διοσκοῦρων ; Σχόλ.Πινδ.Π.5,6 ἐπιφανὸς ἄγουσιν αἰ Κυρηναῖοι τὰ διοσκοῦρεια.

διοσκοριασταί [οἱ] Ἐπιγρ. πάπ. σύλλογος πρὸς λατρείαν τῶν διοσκοροῖων ; Ἐπιγρ. τὸ κοινὸν τῶν διοσκοριαστῶν Θεοδωτεῖων.

διοσκοροί [οἱ] αἱ Διόσκοροί βλλ.

διοσκοροί [ὁ] κ. διοσκοροί βλλ.

διοσκοῦμας [ὁ] μνηρ. τὸ φυτὸν ὁσκαῦκος ὃ λευκὸς βλλ., Διοσκ.4,69.

διοσκῶ-ἔω παρατρῆθη μετὰ προσαχῆς προσβλέπων ; Ἄνακρ.3 Κλευδοῦλον μὲν ἔγωγ' ἔρω, Κλευδοῦλον δ' ἐπιμαίνομαι, Κλευδοῦλον δὲ διοσκῶ 2) Ἦσ. « διοσφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ ψυχῇ, διαπολεῖσαι, διασφείρειν ».

διοσημολιχασταί [οἱ] Ἐπιγρ. κ. διοσημ- σύλλογος ἐν Νισύρῳ πρὸς λατρείαν Διὸς Μελιχίου.

διοσημῶ-ον μνηρ. κ. μων. ὃ διαδιόκων ὄσφρας ΕΜ 136,23 διετιδῆς γὰρ ὃ ἀπρ καὶ διαφανῆς καὶ διοσημῶ. Ἰω.Φιλόπ.Κόσμ.191,31 ὕψρον ἔστιν ἐκάτερον καὶ χυτὸν, διαφανῆς τε καὶ διοσημῶ καὶ διετιδῆς.

διοσημιασταί [οἱ] Ἐπιγρ. κ. διοσημιασταί σύλλογος πρὸς λατρείαν τοῦ Διὸς Σεβίου ; Ἐπιγρ. Διοσημιαστῶν κοινόν.

διοσσομος [ὁ] νεώτ. γένος ὀρωματικῶν φυτῶν.

διοσσομρον [τὸ] νεώτ. γένος ὀρωματικῶν φυτῶν.

διοσσομρον [τὸ] τὸ φυτὸν κελίς βλλ. ἡ νόσος ; Θεόφρ.Φι.3,13,3 ὃ δὲ καρπὸς ἐσθέρῳ, ὁμοίος διοσσομρῷ τὸ σχῆμα πλὴν τοῦ διοσσομρῷ μὲν ὃ πυρὴν σκληρῶς, τοῦ δὲ κεράσου μαλακῶς.

διοσσομρος [ὁ] μνηρ. τὸ φυτὸν λιθόσπερμον βλλ. ; Διοσκ.3,141 2) νεώτ. γένος ἔββουσιδῶν φυτῶν.

διοσσομῶν-ωνος [ὁ] μνηρ. τὸ φυτὸν χρυσοκόμη βλλ. ; Ψ Διοσκ.4,55.

διοσσομητριασταί [οἱ] Ἐπιγρ. ἡ σωτηριασταί θισσῶται τοῦ Διὸς Σαπθρος.

διοσσοτεος-ος ὁ ἔχων δύο ὀστά, κόκκαλα ; Ἀριστοφ. Ζ1,494 ε,5 ἀκόντιος δὲ τὸ μὲν ἄμφικεφάλου μνηρὸς... τὸ δὲ διοσσοτεον κνήμη.

διοσσοφαιρα [ἡ] νεώτ. γένος κωιδωνειδῶν φυτῶν.

διοσσοφραῖων σχολ. κασιτῶν τὴ εἰσοσαν ; Σχόλ. Ἀριστοφ.Επρ.1107 μινθῶσιαι, διοσσοφραῖων, θεοσοφραῖων Ἰναπλήσιον, μινθῶσι.

διοσσοτήρ Ἦσ. « κατασκόπος » ; διοσσοτήρ, διοσσοτήρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. κ. δημ. σύνδ. αἰπόλ., διὰ τοῦτο ὅτι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ; Ἦρ.1,44,Θουκ 1,52 τὸ δὲ οἰκαθεὶ πλὴθὸν μάλλον διοσσοτήρων... διοσσοτήρ ἐξ χείρας ἦλθεν, Πλάτ.Φαῖδρ.100 ε οὐδέ δι' ἐν ἄλλο καλὸν εἶναι ἡ διοσσοτήρ μετέχει ἑκατον τοῦ καλοῦ, Θεόφρ.Χαρ.17,4 δι' αἰ ἀνακατασκευαμένα τῶν ἀγαθῶν ὀνομασθῶσι τοῖς ἀμφοῖν ὅμοιαι.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. κ. δημ. σύνδ. αἰπόλ., διὰ τὸν λόγον ὅτι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ; Ἦρ.2,24 φράσῃ διοσσοτήρ μὲν δοκεῖ πλεῖσθεσθαι ὁ Νεῖλος τὸ θέρος 3) ὄτ ; Ἦρ.2,43 τὸ δὲ, ὄτ... καὶ διοσσοτήρ Αἰγυπτίη οὔτε Ποσειδεῶνας διοσσοκῶνται τὰ οὐνόματά φασε εἰδέσθαι, Δημ.1ὸ3 δοκεῖ παραλογώτατον εἶναι, διοσσοτήρ... οὐδέ τοὺς περὶ τούτων λόγους ἐδέξασθε ἢ μετ' ἀπαρχῆς ; Δὸ δὲ Σ 4,76 διοσσοτήρ τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαθῶν ὀνομασθῶσι τοῖς ἀμφοῖν ὅμοιαι.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. οἰονόμοις λόγος ; Συμπληφ.Φασ.50,20.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

διοσσοτήρ [ὁ] καὶ κ. νεώτ. ὄτ. διοσσοτήρ ἀκρ.δὴς Ἰάμυδ.Νηκ Ἀρ.ββ 83 Ρ.

ιδιότητας : αὐτ.Παθ.48· 2) ἀμείβ. οὐρῶ : Ἰση. Ἀφρ.9 οὔτοι μὲν διοურθεὶ ῥήσιφους.

Διοφανής-ος-ές μτγ. ἔσφ. γρ. ἀντί διαφανής βλ. ἐν Ἐπειστ.Λόγ.4,60 D.

Διοφαντικός-ή-ον νεώτ. ὁ τοῦ ἀρχαίου μαθηματικοῦ Διοφάντου || διοφαντική ἀνάλυσις (ἡ) νεώτ. μαθημ., κλάδος τῶν μαθηματικῶν πραγματευόμενος περὶ τῆς ἐξ ἀκεραίων ἀριθμῶν λύσεως τῶν διοφαντικῶν ἐξισώσεων || διοφαντική ἐξίσωσις ἡ τὸ πρῶτον μέλος εἶναι ὁμογενῆ συνάρτησις μεταβλητῶν, τὸ δὲ δεύτερον σταθερὰ ποσότης.

Διοφθαλμικός-ή-ον νεώτ. ὁ δι' ἀμφότερους τοὺς ὀφθαλμούς : διοφθαλμικὸν τηλεσκόπιον.

Διοφθαλμός-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο ὀφθαλμούς ῥέντος ὕδατος, δύο βῆτια : Χρυσόβ. Λόγ. ἐν Σάβ.11.216 μιλῶν διοφθαλμὸς ὀλοκαρινὸς εἰς τὸν διερχόμενον ποταμὸν πλησάν τὸν μεγάλου πύργου· 2) νεώτ. εἰδ. διοφθαλμὸς ὄρασις ἡ ἀντίληψις τοῦ ὀραμένου ἀπικειμένου ἐκ ἕνος, καίτοι σχηματίζονται δύο ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὅν ἐν ἐν ἐκατέρω ὀφθαλμῷ, ἀντίβ. πληκτωσία.

Διοφλοικάνης μσν. ἐπίτ. Παν. ἐξ ὀλακλήρου ὀφλοικάνω βλ. : Ἰω.Κιν.167 A πολὺν ἀπανταχθ διοφλησατε γέλυτα.

Διοχεταιία (ἡ) μτγ. ἀρδευτικὸν ἔργον, ὄδραγογείων : Στράβ.10.2.19 παραχῶμασι τε καὶ διοχεταιίας βίβασσθαι τὸν ποταμὸν πλημμυλῶς βρόντα.

Διοχεταισμός-ον νεώτ. ὀδυνόμενος ἢ διοχεταιεῖθι.

Διοχέτευσις-εως (ἡ) νεώτ., Δημ. διοχέτεψη ἡ πρόξες τοῦ διοχέτευσθαι βλ., ἡ δι' ὀχετοῦ, διὰ σωλήνος, δ' ὀλλιακος μεταφορά : διοχέτευσις τῶν ἀκαθάρτων ὕδατων βυροσβεφέου, -αι διοχέτευσις τοῦ ποσίου ὕδατος, -διοχέτευσις χειμάρρου || εἰδ. ἐπι ὕρῶν ἐν μεγάλῳ ἀγγείῳ ἡ δεξιμοεπία ἡ διὰ σωλήνος μεταγγίσις : δ- τοῦ οἴνου ἀπὸ βυτίου εἰς ἄλλω· || κατ' ἐπέκτ. κ. ἐπί τινας ἀέρην : ἡ δ- ἐμψύγων - ἀτμοῦ - φωταερίου || ὁμ. συνεκδ. κ. ἡ ἀνευ σωλήνος οἴου διὰ καλιδίου ἡ δ- μεταβίβασις ρεώματος, δυναμὸς κινήτικῆς ἡ φωτιστικῆς : δ- ἡλεκτρικῷ ρεῦματι· 2) μτφ ἐπί πλοῦτου, ἐπί ἰδεῶν, αὐνηδῶν κ. γεν. προμγ. ἡ ἐνω-ὼν δεκτικῶν παρομοιωσέως πρὸς τὴν ἰδιότητα ρεωτάτητος, μεταβίβασις ἐν συνεχείᾳ ἡ ὀλλικῇ μεταβίβασις : ἡ διοχέτευσις τῶν χρημάτων τῆς κληρονομίας : τῶν νεωτεριστικῶν ἀντιλήψεων - τῶν εὐρωπαϊκῶν νεωτερισμῶν εἰς Ἑλλάδα.

Διοχέτωμα μσν. κ. νεώτ. ἐπί ὕρῶν κ. ἰδίως ἐπί ὕδατων, μεταφορά δ' ὀχετοῦ ἡ διὰ σωλήνων κ. διανομῆ, ἐν χρ. κ. μτφ. πρβλ. διοχέτευσις 2) : Πλάτ.Τιμ.77 C τραφὴν τὸ σῶμα διοχέτευσαν, Λουκ. Ἀλ.1στ.1.33 πρᾶσαν τινα ἀγαθόμενος καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχέτευσται, -διοχέτευσσεν ὕδωρ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ· || ὁμ.πσδ. : Διὸς Σ 20,8 πολλῶν ὕδατων διοχετούμενων, Ἐὐστ.Πιν.340,29 δι' οὐ [σωλήνος] καλὸν ὕδωρ διοχέτευσται, - τὸ ὕδωρ διοχέτευσται ἀπὸ τῆς δεξιμενῆς εἰς τὴν ὀλίαν· || ὁμ. γεν. ἐπί ὕρῶν : δ- οἴνου - αἶμα διὰ τῶν φλεβῶν· || ὁμ. μτφ. : Ροθφ. Ἀνατ.7 διοχέτευσται εἰς τὴν σπονδυλίαν (ὁ κωτικὸς μυελός), - διοχέτευσθαι ἡλεκτρικὸν ρεῦμα· 2) μτγ. πσδ συνεκδ. ἐπ' ἰδίως, ἀρδευομίας : Στράβ. 5,1,5 διώρμει, - καθάπερ ἡ κάτω λεγομένη χώρα τῆς Αἰγύπτου διοχέτευσται.

Διοχέωμαι μτγ. εἰμὸς ἐμπεποτισμένος : Πλούτ. εἰς Ηιοδ.84 δ- εἰς φωτῆς.

Διοχῆ (ἡ) (δ-έως) μτγ. ἡ ἐν μέσῳ ἀπόστασις, τὸ μεταξὺ δύο τόπων ὄρασημα : Φιλ.Μηχ.75,6 διοχῆν ἔχουσα ὄσον δακτυλίαν.

Διοχῆς-ος-ές μτγ. κ. μσν ἔσφ. γρ. τὸ διοχῆς βλ. : Πολυδ.7,116 « διοχῆς δὲ διοχῆς ὁ δῶο φέρειν δυνάμενος : Κόντ ἐν Ἀθηνῶ 1,362.

Διοχλησις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. κ. μσν. ἐπίμονος, ἐντονος συνεχῆς ἐνόησις : Ἐπιγρ. Ἀνθρ.Κρ.δ1.

Διοχλίω μτγ. ἀνοίγω τὴ βίωσις ὡς διὰ μαχλῶν Ἦσ. « διοχλίει, ἀνοικεῖ » : Νικ. Ἀλεξ.226 διὰ δὲ ὅσα βροκὸν ὀχλίωσι, Σχόλ. [τῆ σῆ χειρὶ ἀνοίγει τὸ μεμικρὸς αὐτοῦ στόμα, ἑακὸς ὁ ἐρέος].

Διοχλῶ-έω κ. πάπ. παρ. διοχλίωκα ἐνοχλῶ τισ καθ' ὑπερβολήν, τὰρτάτω Ἦσ. « διοχλίει, ἐκταρτεῖ » : Λυσ.6,6 ἔπειτα δὲ καὶ διοχλίωκα ἑνοχλῶς πολλὰς ἐν τῇ ἀποδημίᾳ· || μτ. ὄστ. : Αἰσχίν. Ἐπιστ.2,2 ὦν δ' οὐτ' ἐμποδῶν ἐπι οὐσιν ἡμῶν οὐτε διοχλοῦσι σοί, Πλούτ.Κίμ.18 ἴνα μὴ τοῖς Ἑλλήσι διοχλώσῃ || κ. ἀπολ. : Φιλ.Μηχ.1,356· || ὁμ. πσδ. : Λουκ. Ἐρωτ.50 καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλάτ. περὶ τῶν ἀνοχλῶν οὐ κέκερικα διοχλωμένον τάφοισι, Ἀλ. Συμβ.11· || πσδ. εἰδ. πειζῶν τὴν πρὸς ἀπόψιν χρημάτων πρβλ. ὀχλησις ἐν νομ. σμγ.

Δι(ε)όχνη (δοκεῖ) μσν. Δημ., ἀπρσ. μέλλ. δι(ε)όχνη, ἀπρ. ἡ(ε)όχνη δοκεῖ μοι, μοῦ φαίνεται καλόν : Λιβ.Ροδ.119 καὶ μὴ ἡμέρα δι(ε)όχνη με νὰ βγῶ, νὰ κυνηγήσω, Ἐρωτῆτρ.808 ἡ(ε)όχνη τοῦ πατέρα μου νὰ πάη νὰ δεηνήσῃ πρβλ. δοκῶ.

Διοχυρῶ-ὼ μτγ. ἐπίτ. ὄχυρὸς καλῶς τ' παθ. καλῶς ὄχυροισι : Πολύδ.5,44,3 καταλαβόν δὲ τὸν Θεόδοτον... προκατελήφθη τὰ γέγρα... τὰ δὲ παρὰ τὴν Αἰγύνην στενὰ διοχυρωμένων τάφοισι.

Διοχυρῶσις-εως (ἡ) μσν. ἡ πλήρης, ἀσφαλῆς ὄχυρωσις : Ἰσα.Γενεσ.30 C.

Διῶχ μσν. ὄρβστ. διῶχῶ διῶκος, διῶχῶν : Πρόδρ. 2,73 καὶ ἀν ἔσσοκας τὰ πρόδικα καὶ διοχες τῆς κωροβίντες, αὐτ. 2,503 καὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς μοναχοὺς νὰ διοχῶ, ὤσπερ ἔξουος.

Διοφ-απος(ὶ) Ἦσ. « οἰκονόμος » πρβλ. Διοπος-ον.

Διοφίδιος (ὶ) νεώτ. ὄρυκτον τ' τῆς ὀμβόδος τῶν πυροστῆνων.

Διοφίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ Διορσις, κοίταγμα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ : Πλούτ. Ἦθ.948 P καὶ ὄσα τοῦ φωτὸς οὐ παρχει τὴ ἀισθῆσαι διοφίαν· 2) τὸ φαίνεσθαι διὰ μέσου, ἡ διούσησι, διαφάνεια : Πλούτ. Ἦθ.408 B· || ὁμ. μτφ. : Πλούτ. Συγκρ.Δημ.Κιτ. ἔστι δὲ τις καὶ τοῦ ἡθους ἐν τοῖς λόγοις ἐκαστοῦ διοφίς· 3) μτφ. ἐξέστισι, θεωρία, σκέψις : Πλάτ. Τιμ.40D τὸ ἀνευ ἀνευ διοφίως τούτων... μάτιος ἀν εἰη ἄνοος· 4) νεώτ. γένος μυιδῶν ἐντόμων.

Διοφῶμαι μέλλ. μέσ. ἐς ἐνεργ. τοῦ διορῶ βλ.

Διοπαις-αἰδος (ὶ, ἡ), κυρρ. διοπαις ὁ ἔχων δύο παιδας : Αἰσχ. Ἰκ.318 βῆλιν διοπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός· 2) βῆρνος δ- βῆρνος ὑπὸ δύο παιδῶν γινόμενος : Αἰσχ.Λο.334 διοπαις τὰ σ' ἐπιτῆμβιος βῆρνος ἀναστανάει.

Διπαλαισιόσις-α-ον μτγ. κ. μσν. διπαλιόσις βλ. : Ὀρειδ.156 τοῖς διπαλαισιόσισι διαπήμυσσι πάχει, δακτυλιόσισι τὸ πλάτι (δ.γρ. διαπαλ-), Γεωγ.9,10,2 ἕως διπαλαισιόσισι ὕφους.

Διπάλειτος-ον ὁ δῶο παλιόσιον ἦτοι παλαιόν : Ξεν.Κυν.2,4 διπάλειτος δὲ τοῦς βρόχους, Πολύδ.27,92 τὸ δὲ βρόχος τοιοῦτον διπάλειτος ἦν.

Διπαλιός-ος κ. μσν. ὁ πολλόμενος δι' ἀμορτίρων τῶν χειρῶν : Εὐρ.ΙΤ 323 ὡς δ' εἶδομεν διπαλιὰ πολεμίων ἔφη, Νικ.Χων.ἐν Σάβ.1,99 διπαλιον τοῦτο ἔφρος κατὰ Ζατῶν· || ἐπί κερουάν, ὁ ἐξακοντιζόμενος, ἐκασπερδονζόμενος δι' ἀμορτίρων τῶν χειρῶν : Εὐρ.Τρ.103 διπαλιον κερῶν ἀνὰ μέσον πλάταν πέσει Αἰγίλιου κερουνοφῆς πόρ· 2) διπλῆτος στρατὸς ὁ ὀλλησμένος διὰ δύο πολίων, ὄβ. ὁ καλῶς ὀλλησμένος κ. συνεκδ. ὁ ὀρμητικὸς : Σοφ.Α1,408 πᾶς δὲ στρατὸς διπαλιός ἀν με χειρὶ φονεῖσθ' (Σχόλ. « ἀμφοτέρωσι τοῖς χειρῶν, παρὶ σθένει, ἡ λατῶν τὸ διπαλιὸν ὄρασις ») ἰδ.ἐμ. ὁ στρατὸς ὁ ἐλαυνόμενος ὑπὸ δύο, οἶον τῶν Ἀργειδῶν, σπῆκας ὀλλιν βέλοισι ἐρριφῶν τὸ στρατεύμα κατὰ τοῦ Αἰλιανός· || μσν. γεν. ἐπί στρατοῦ, ὁ

άρτιως ώπλισμένους : Εύστ.Πιν.288,94 Διπλαται το βωματικόν αύταίς επέτιθέσαν στρατεύματα.

διπανάμια 'Αλιεία 'Επιγρ. έορτή τειλομένη ανά πενταετία εν Καμείρω της Ρόδου.

διπανάς 'Ηα. « τούς διδύμους γεγεννημένους ».

διπαράλληλος κανών νωτ. ναυτ. κανών διά τήν χάραξιν παραλλήλων γραμμών κατά τήν έπίπλυναν των γραφικών διατυπωμένων και λυομένων προβλημάτων της άκτολοίας.

διπατός-η-ο δημ. έπί οικοδομημάτων, ό έχων δύο όρόφους, δύο πατώματα, διάρροφος.

διπλωτός-αν μην. έπί υποδημάτων, ό έχων δύο πέλματα, δίπλωτος : Διακλήτ. Έδικτ.9,12 α,15 τροχάδια άνδρεία δίπλωτα.

διπενθημιμερές-ούς-ές μην. κ. σχόλ. έπί στίχου, ό συνιστάμενος εκ δύο πενθημιμερών μέτρων ήτοι αποτελούμενος εκ δύο και ήμισιου ποδών

Τρικλήσιος είς Σοφ.Αι.192 « άσύναρθρον εκ δοκιμικού πενθημιμερούς και λαμβικού διμέτρου βραχυκαταλήκτου » κλειστίαι δέ τούτο διπενθημιμέρες » :

Σχόλ. Αριστ.Φιρ.775 διπενθημιμερή κώλια.

διπενθημιμερικός-ή-όν μην. ό τού διπενθημιμερούς βλλ. : Σακερόβ.312 διπενθημιμερικών 'Αρχιλόχων τετραμέτρων.

διπεντρος [-η]-ος[η] μην. κ. δημ. ό έν μέσω δύο πετρών, δύο βράχων : 'Επιφ.2,229 ιι εύρίσκειται θε έν τώ φερέται διπεντρον παρά τού τέγχεος » 2) δημ. είδ. έπί δοκιμικών, ό φέρων δύο πέτρος, δύο πολυτίμους ή κοσμητικούς λίθους : Σαχτυλίδι διπεντρο-

διπηγία [ή] νεώτ. τερατογονική ό άπλοσις έμβρύου μέ διπλοούς τοίς γλουτοίς και τού κάτω άκρα.

διπηχός-η-ο δημ. δίπηχυς βλλ.

διπηχάτος-ας-ον μην κ νεώτ. δίπηχυς βλλ. : Διοσκ.1,28, Σέξτ.Έπιμ.Μαθ.8,459.

διπηχός-ος-υ κ. νεώτ. κ δίπηχιατός ό έχων δύο πηχων μήκος : 'Ηρ.2,78 μέγιστα όσον τε πάντη πηχυσίαν ή δίπηχυν, 'Ιππ 'Αρβ.7

διπιθαμός-η-ο δημ. ό δύο σπιθαμών μήκος ή ύψος : Καρκ.Β.Α.Πάρω.233 ό διπιθαμός 'Αράνης πού ρουφά τού πλάγας.

διπιθαμόν [τό] νεώτ. βοταν. γένος θαινωδών σταυρανθών φυτών.

διπιθακός-ον μην. έπί φαγητού, ό είς δύο ή ό δια δύο πινάκια : Πρόδρ.2,107 και μαγερίαν διπιθακον

δίπλα έπίρρ. δημ. παραπλευρώς, κατά πλευράν, πλάτ, κολλητά έν χρ. κ. έμπροθ. από δίπλα ή μονολεκτικώς απόδίπλα : ήρθε και κάθισε δίπλα μου, - τόν σπότη του είναι δίπλα στό μαγαζι του, - τόν είχα από δίπλα μου, - βάλε τή σανίδα απόδίπλα στός άλλες φρ. τού ή τής πέφτω δίπλα πλησιάζω τινά συνήθως προς ίδιαιτέλη σκοπόν

|| είδ. φρ. παίρνω δίπλα τού βουνά άνερούσιος είς τού βουνά, πλανάμιον ανά τού όρη : Πολύη.Έκλ.Τρογ.12,3 μόν ήρθε δίπλα τού βουνά, δίπλα τού κορφοθύμια, Κρυστ. Άγροτ Νερατόδοπα-ός 90 και παίρνω δίπλα τού βουνά, τές λαγκαδιές, τού πλάγας

2) πλάγιος, έν κατακλίσει, πλάγιος : βάλε τού κεντρίαν δίπλα || φρ τού πλάγιος δίπλα κατακλινομαι προς όπνον, κοιμούμαι.

δίπλα [ή] δημ. δίπλοος, πτυχή : τού σακκάκι σου κάνει δίπλας || είδ. ό κύβλος ή σπείρα τού χορού : Πολύη. Έκλ.Τρογ.11,3 τού πανηγύρι ήταν παλύ, κί ό τόπος ήταν λίγος, ι βώδεκα δίπλας ό χορός

2) είδος λαϊκού γλυκίσματος, ό άθροικαλούραρ.

δίπλα έπίρρ. δημ. διπλασιώς, είς διπλασίον ποσότητα : άτραγα φωμί, κερι τού μοίρασε, δίπλα νά σέ πλερώσω.

δίπλασενία [ή] νεώτ. βοταν. γένος ποωδών όνοικανοειδών φυτών.

δίπλασιός-ος μην. παρ. κ. πά. διπλασιός : 'Αντίπ.Σιδ έν ΑΠ Η,158 μέσος διπλασιός 2) πά. διπλασιόν[τό] ή οός. μέτρον οίνου.

δίπλαζιν [τό] νεώτ. βοταν. γένος κοσμητικών πολυποδιοειδών φυτών.

δίπλαζω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. διπλαζίω διπλασιάζω, ποιή τ διπλαζόν, διπλασιόν : 'Ανδοκ.4,1 έι. . τόν φέρον έκαστω διπλασιών, Βίτσην, ό Πύργος τής κούρης 158 διπλαζόν τον μόχθον, τριπλόον τόν βυθόν || κ. παθ. διπλασιόζωμαι, γίνομαι διπλοός, διπλασιός : Εύρ.1κ.781 στρατηλάτας δορός διπλαζεται τιμά, Μέν.3,19,10 πώς σόχη τού κενών των Ιερών διπλαζέται, Εύστ.961,35 διπλασιόθεν Αλοκώτερον τού μ || άντ. τού ούδ τής μητ. τού διπλαζόν τού διπλοον, τού δίς συμβαίνον : Σοφ. Αι.268 τού τού διπλαζόν μείζον κακόν.

δίπλα [ή] μαν ή σπείρα των έρρετιών προλ. δίπλα.

δίπλα [ή] επηρ. κ. πά. δίπλωμα βλλ.

δίπλακάνθος [ο] νεώτ. ζωολ. γένος άκανθώδων ιχθύων όπαντών μ. έν άπολιθώσε.

δίπλακουσία [ή] νεώτ. Ιατρ. διαταραχή τής ακοής συνιστομένη είς τήν όπό τού πάσχοντος διπλή αντίληψιν σωθέσιος ήχου, ά διπληκωσία.

δίπλανόν [τό] νεώτ. άεροπλάνον έχον δύο έπιπέδα πτερύγων, κατ' άντίθ. προς τού μονοπλάνον.

δίπλανός-ή-ό δημ. ό παραπλευρώς πλάγιος πινός, ό δίπλα πινός ών ή κείμενος, γειτονικός, πλάγιος : τού διπλανού πώς σπιτ' || οι διπλανοί οι γείτονες, οι πλησιον, παραπλευρώς πλωτόντες : οι διπλανοί δέ μάς άφήνωμε νά κοιμηθοόμε.

δίπλαξ-ακος [ο] κ. νεώτ. ό διπλαξ συμπησιόμομος, ό διπλωμένος είς δύο : 'Αλφ.253 δίπλακα όρνιθ' || γεμ. διπλοός : 'Ορφ.άν.247,37 δίπλακα θεσπόν || τού θηλ. δίπλαξ ως ούα, ή είς δύο συμπησιωσμένη, διπλωμένη χλαίνα, διπλοός μονόθως, ά διπλοός ι δ. έρμ. διπλός ύφανσενι, διμυτός χλαίνα ι : 'Αλφ.126 ή δέ μέμον Ιστών ύφανεν, δίπλακα πορφυρένη, Αιολχ.Περω.277 πλάγκτισ έν διπλακείσει δ. έρμ. σαινίς τού πλοίου προλ. κ. 2) 2) νεώτ. σαινίς δίπλη, δίπλοο πάχος μαδέρη, διπλοσάνδο || είδ. ναυτ. λαμρά δοικός σποδηλωμένη κατά μήκος τού τούχου ζυλίνου σκάφους, ά μπακαλιάρος.

δίπλάρη [τό] δημ. ύφανση διπλής ύφους ζυμτο, σκέπασμα όπνου : Βαλαρω.Φωτεκ.2,12 ά σίκος μέ τού μάλλινά τού παρβαλά διπλάρια : 2) διπλάρη τού δίδυμα τέκνο, ό διπλόρριος, γέμελο

δίπλάρη [ή] δημ. κτύπημα ή τού πλατι μέρος τού ζήφους : Καρκ.Ζητ.51 ό άγας έβειρε μέ τής διπλάριας τόν παραμυθί όσο πού άπόστασεν.

δίπλάρηκος-η-ο δημ. δίδυμος, είς νεογνών.

δίπλάρω [ο] δημ. διπλάρωος βλλ.

δίπλάρωσις δημ. άρρωστώ έν νεού, κατ' ύποτροπήν, έναρρωστώ : είν' άδύνατος πολύ, γιατί διπλάρωσιστα.

δίπλάρωμα [τό] δημ. ή πράξις και τού άποτελέσμα τού διπλάρωω βλλ.

δίπλάρων δημ. τοποθετούμαι, λαμβάνω θέση παραπλευρώς πλησιον πινός, πλησιώω τινά κατά πλευράν, ό, τού πέφτω δίπλα : τού όρσει μέ τή διπλάρων στό όρμος τής γυναικίς, - μέ διπλάρωσε, γιά νά μού γυρέψη δαινεκά 2) είδ. ναυτ. φέρω τού πλοίου ή τήν λέμβον παραπλευρώς άλλου πλοίου ή κατά πλευράν έγγώς κρηπίδωματος, όσοδόςβρας, παραβάλλω, πλευρίζω : συγγ. άκοστώρω, ζυγίωμαι : Βλαχογ.Παλκ.94 και νά, σέ διπλάρωσα τήν άνοδόςβρα τήν πάλαι, - διπλάρωσα τήν βάρκα στό κενά || έπί λέμβων ύβωόμενων όπό τού άνέμου ή τού κώματος ύβωούμενων κλώω προς μίαν πλευράν : Καρκ.Β.Α.Πάρω.46 και κενά . . έγερνε από δύο διπλάρων από κατ.

δίπλασια έπίρρ. δημ. διπλασιώς βλλ.

δίπλασιάζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. - έως καθιστώ τήν διπλοον, διπλασιον, αυτών τού τού διπλοον τήν ποσότητα, έντασον, έκτασίν τούς :

Πλάτ.Νόμ.920 Α και ἐφ' ἑκάστης ἀλώσεως τοὺς δεσμούςς μὴ παύεσθαι διπλασιάζων τὸν ἐμπροσθεν χρόνον, Πολυβ.18,248 διπλασιάζειν τὸ βάθος καὶ πυκνοῦν ἐπὶ τὸ δεξιόν, - τὸ ἐδιπλασίασαν τὸν μισθόν κ. παθ. : Σει. Αἰγισ.51 νομίζων βασιλεὺς ταῦτα διπλασιάζονται οὐχὶ πλησμονῆς ἔνεκα, - διπλασιάζατο κὴ περὶ οὐραίου τοῦ 2) μὴν γραμμ.ἀναδιπλασιάζω ἢ Ἀπολλ.Δισκ. Ἄντων.62,23 κ. παθ. : αὐτ. Σιντ.237,23 || ὄμ. κ. μ. κ. νεώτ. καθιστῶ δὲ σύμφωνον διπλαῖον : Ἡρωιδ.αν.2,932. Εἰμ διπλασιαζόμενοι καὶ ἕτερον β., τὰ ἀπὸ τοῦ β' ἀρχόμενα ῥήματα δεχόμενα συναλλαδικήν αὐξησιν διπλασιάζουν τὸ β' 3) ἐπανάλαμβάνω μετρικὴν φράσιν, παθ. : Ἀριστοβ.Κ1,24 4) ἀμύδ. λαμβάνω διπλασίαν ὄξειαν : Λυσ.32,25 ἐδιπλασίασαν αὐτοῦ τὴν ἔμπορην || μὴν. εἰδ. ἐπὶ κτηνῶν, εἶμαι, γίνωμαι διπλασίως τὸ μέγεθος ἐν ἀγέαις πρὸς ἄλλου : Διόδ.Σ 4,84 καρπῶν . . διπλασιάζονται τὰς ἐν ταῖς ἄλλαις χώρας φουμένους.

διπλασιασμός-εως(ή) μὴν. κ νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλασιάζω, διπλασιασμός βλ.λ. : Ἀσκληπ.ἀδ.Τακτ.10,17, Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,13 τὴν τὴν χώρας διπλασίαν, Ἀσκαρ Μυστ.Οικογενειακῶν ἡ γάμος εἶναι . . ἡ διπλασιασθὲ τοῦ ἐαυτοῦ τοῦ τὸ σὺντόμοῦ του.

διπλασιασμοσ-ατος(τῶ) δημ διπλασιασμός βλ.λ. **διπλασιασμός**(ὁ) κ μ. κ. νεώτ. ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλασιάζω βλ.λ., ἡ αὐξησις κατὰ τὸ διπλαῖον, τὸ καθιστῶν τὴν διπλαῖον ἢ διπλαῖον : Πλάτ.Σισ.388 ε' οὐ τοῦ κούθου διπλασιασμός ἢ καταρκηὶ κούθου ἔχοντος διαστῆσεως διπλασίας τοῦ θεοθεντοῦ, Πλάτ.Ἠθ.718 Β 3 - τοῦ ἀστεροῦ, - ὁ διπλασιασμός τῶν ἐχθρῶν δύναμειν 2) κ. νεώτ. γραμμ. ἐπανάληψις συμφωνῶν Γρη.Κορινθ.4,63 « ἐστὶ δὲ διπλασιασμός, ὅταν πρὶ τῶν συμφωνῶν τὸ αὐτὸ συμφωνῶν προστεθῆ, αἴων τὸ ὅτι » || δημ. γραμμ. ἀναδιπλασιασμός : Ἀπολλ.Δισκ.Σύντ.323,6 3) μὴν κ νεώτ. εἰδ. στρατ. ἡ μετατροπὴ τῆς παρατοξέως ἀπὸ ὀπλῶν εἰς διπλαῖος στοιχοῦς : Ἀλιαν.Τακτ.18,10

διπλασιαστικός(ὁ) νεώτ. ὁ διπλασιάζων. **διπλασιαστικός**-ή-ον δημ κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ συντελὼν εἰς τὸν διπλασιασμόν : Ἀλέξ. Ἀφρ.Μεταφ.756,24 || εἶδ μ. κ. ν. γ. γραμματ. ἐνοσί, ἐπὶ προσ., ὁ ἀρεσκόμενος εἰς τὸν διπλασιασμόν συμφωνῶν πρὸς ἐν μέσω λέξεως : Τζέτζ. Λυκόφρ.789 Αἰολεῖς δὲ μνοῖ. Ἀχιλλεὺς γράφουσι διπλασιαστικὰ γάρ.

διπλασιεπιθιμηρής-οὐς-ές μὴν. κ διπλασιεπιθιμηρός βλ.λ. : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

διπλασιεπιθιμορός-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ δύο τρίτα φορές μεγαλύτερος ἄλλου . Γαυδ. Ἀρμον.10

διπλασιεπιθιτρος-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., διπλασιεπιθιμορός βλ.λ. . Ἀν.8οσας.4,420 διπλασιεπιθιτρος γάρ ὁ π' τοῦ γ' ἑστίαι ἀριθμοῦ.

διπλασιεπικταός-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ ἐν ἑκτον (2/5) φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,22.

διπλασιεπιπαικτός-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ ἐν πέντετον φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,22.

διπλασιεπιτέταρτος-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ ἐν τέταρτον φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,22.

διπλασιεπιτετραμής-οὐς-ές μὴν ἐπὶ ἀριθμ., κ διπλασιεπιτετραμήςτος ὁ κατὰ δύο καὶ τέσσαρα πέντα φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

διπλασιεπιτετραμήςτος-ον μὴν. ὁ διπλασιεπιτετραμής βλ.λ.

διπλασιεπιτριμηρής-οὐς-ές μὴν. ἐπὶ ἀριθμ.,

ὁ κατὰ δύο καὶ τρία τέταρτα φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

διπλασιεπιτριμηρτός-ον μὴν. κ διπλασιεπιτριμηρής βλ.λ. : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,23.

διπλασιεπίτροπος-ον μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ ἐν τρίτον φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,22.

διπλασιεφθίμιος-ος-ου μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ὁ κατὰ δύο καὶ ἐν δευτέρον φορές μεγαλύτερος ἄλλου : Νικόμ.Γερ.Ἀριθμ.1,22.

διπλασιημιόλιος ἀναλογία μὴν. ἐπὶ ἀριθμ., ἀναλογία 1/2 : Θεάν Σμ.110 Η.

διπλασιολογία(ή) ἡ ἐπανάληψις λέξεων, φράσεων ἢ ἐπιμ. σύνθεσις λέξεων : Πλάτ.Φαιδρ.267 C.

διπλασιόπληκτος-ον ὁ ἔχων τὰς δύο πλεονάζουσας διπλασίας τὸ μῆκος ἐτέρων δύο : Ἀριστ. Μηχ.856α, 39 διπλασιόπληκτοι κλίται.

διπλασιός-α-ομη κ νεώτ. κ. δημ., ἰων. διπλησιός, δημ. θηλ. διπλάσια δις τοσαύτους, δύο φορές μεγαλύτερος ἢ περ-υπότερος, διπλοῦς τὸ μέγεθος, τὸ ποσόν : Ἡρ.4,68 ὁ βασιλεὺς μεταπέμπεται ἄλλους διπλοῦσιους μάντιας.Θουκ.2,76 διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν καὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ μάλλον γίνεσθαι, Δημ.306 διπλάσια τῶν ἄλλων παρέσχετο, - θὰ τοῦ δῶσαν διπλάσιον μισθόν || κ. μτ. δευτέρον ὄρου συγκρίσεως : Ἡρ.6,57 διπλάσια νέμονται ἑκάτερος τὰ πάντα ἢ τοῖς ἄλλοις, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7 ἀπὸ διπλοῦσιων χρημάτων ἢ πρότερον, Πολυβ.6,23,13 διπλοῦσιος αὐτοῦ φαίνετο, - κερδίζε διπλάσια ἢ ὅσα ἐκέρδιζε πρῆνοι ἐχθροὶ εἶναι διπλοῦσιαι ἀπὸ μάς || εἰδ. ὡς μ. κ. ν. ὄρος τὸ θηλ. διπλάσια ἢ ἐν. ἤρημα ἢ ὡς ὄσα : Πλάτ.Νόμ.762 Β τὴν διπλασίαν πραττέσων τὸν ὑποεφθίμιον καὶ μὴ ἐβλήσαντα ὑποεφθίμιον ἔκοντα τιμηρίαν, Δημ.373 ὅτι ἐν τῆς ἀπολέσει, ἂν μὲν αὐτὸ λάβῃ, τὴν διπλάσιαν καταδικάζειν 2) τὸ οὐδ. διπλάσιον, ὡς ὄσα. δις μεγαλύτερον ποσόν : Ἡρ.7,103 σέ γὰ τὸν ἄντικων βασιλεῖα πρῆπει πρὸς τὸ διπλοῦσιον ἀντικείσασθαι || δημ. δις μεγαλύτερον ὄξεια, τιμῆ, ἀμοιβῆ, ἱκανοποίησις : Θεοκρ.12,25 ἂν γὰρ καὶ τὶ δάκρυ τὸ μὲν ἀδελφίδες εὐθὺς ἔθικας, διπλοῦσιον δ' ὄνησας, - πούλησε τὸ ἐμπορεύματὰ τοῦ στὸ διπλάσιον || δημ. τὸ οὐδ. ἐν ἑπιρρ. κ. ν. : Θεόγ.229 οἱ γὰρ ὄν ἡμῶν πλείστον ἔχουσι βίωσ, διπλοῦσιαν ἀπέδουσι.

διπλασιόματι-όματι διπλασιάζουσι : Θουκ.1,69.

διπλασιόμωνος-ον διπλοῦσιος βλ.λ. : Ἀριστ.Κόσ. 399 α,9 ἐν διπλασίονι τούτου χρόνῳ || διπλοῦσιων λόγος διπλῆ ἀναλογία : Φιλ.1,22,Γιλούτ,Ἠθ.1138 β.

διπλασιός ἐπίρρ. κ. νεώτ. εἰς διπλασίαν ποσότητα, μέγεθος, ἐνταῖον : Ἀριστ.Ὀρν.1578 διπλασιός μάλλον ἀγχειν μοι δοκεῖ, Θουκ.8) τότε δὴ καὶ διπλασιός πάντα παρεσκευασμένους, Αἰσχίν. 2,122 διπλασιός ἄμεινον, Διον.Ἀλ.Ρωμ.10,49.

διπλασιός(ὁ) μ. κ. νεώτ. διπλασιασμός : Εὐστ.1396,52 πελασός παρά τὸ νεοστν., κατὰ διπλοῦσιον τοῦ σ. **διπλασιός**-η-ο δημ. ἐπιτατὸ τοῦ πλατίος ὁ εὐρύχωρος εὐρύς, ἀπλόχωρος : Κρυστ.Τρύγος 22 κ οἱ περλοῦτες ἐπιπλοῦσιον στὰ διπλάτια κρεβάτια.

διπλεβρία(ή) Ἐπιγρ. μέτρον μήκους δύο πλεβρών.

διπλεβρός-ον ὁ ἔχων ἑκτάσιον δύο πλεβρών : Θεοφρον.Τατ.350, Λουκ.Ἀλ.Τατ.116 ὁ γὰρ μίνιστος αὐτῶν καὶ διπλεβρός ἦν || τὸ οὐδ. διπλεβρον ὡς μετρικὴ μόνος τοῦ πρὸς δύο πλεβρα : Πολυβ.6,12,14 προσπέθετε τὸν ὀκτασταδίω διπλεβρον.

διπλαῖ ὄμορ. τ. τοῦ διπλῆ βλ.λ.

διπλαῖα(ή) Ἐπιγρ. διπλοῦσιον ποσόν : Ἐπιγρ.Γάρτ. τὰν διπλεῖαν τὰς τιμῆς.

διπλεῖον τὸ πᾶν. διπλοῦσιον ποσόν.

διπλεῖκος-ον νεώτ. ἐπὶ πλοῦτον, ὁ ἔχων δύο ἔλικας.

διπλεροβράγχια(τῶ) νεώτ. ὑπολ. μάχαιρα τοῦ ἀβραῖου. τῶν γαστροπόδων οπισθοβραγχιῶν.

Διπλευρός (-ή-οή) *μτν.* νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο πλευράς : Αἰκ.Τοκ.364, Ἀρρ.Τακτ.284 ἔν μο-νοπλευρῷ ἢ διπλευρῷ γάμῳ βραδέεται.

Διπάλη (ή) Σχόλ. σημειῖται ἔχει τὴν μορφὴν πλα-γίου ἢ τῆς ΥΙ <. >. >. <1) διακρινόμενον διὰ εἰς διπλὴν ἀπερίσπικτον ἢ περικυλισμένην I >- >- I τ-θέμενον ἀπὸ τῶν γραμμικῶν, ἀκολούθως εἰς τὸ περιθώριον κειμένου πρὸς ὑποδιπλασίαν θαλάσσιον γραφίαν, ὀδοντασίαν στίχων, διορθώσεως, παραπομπῶν εἰς σχόλια, μερικῶν σημειώσεων, ἐν δὲ τοῖς δραματικῶν ποιητικῶν καὶ πρὸς διδασκόντων νέαν προσοψῶν εἰσερχομένων ἐν τοῖς διδακτοῖς· Σχόλ.τὰ Κ.998 δι-πλὴν βάλαι τῷ στίχῳ, Κικ Ἀγγ 824, Ἡρασιπ. Ποιημ.74 C· 2) μον. μία τῶν τεσσαράκοντα ὑπο-στάσεων βλλ. τῆς βυζαντινῆς παρασημαντικῆς συνταξιατικῆς ἐκ δύο παρακειμένων σημῶν [..] 3) Ἡσ. « ὀρθότατος εἶδος ἡ κρούσματος » : Πο-λυδ.4,105· 4) *μτν.* διπλοῦν ἰμάντιν, διπλοῖς βλλ. : Ἀπολλ.Τυον.Ἐπιστ.3· 5) Ἐπιγρ. κ. πάπ. κτ. πληθ. διπλάι Διπλωμα βλλ.

Διπάλη ἐπίρρ. ὄωρ. διπάλει δις, διπλῶς, διπλά, δύο φορές : Ἐέρ. Ἴων760 εἰ θανεὶν μέλλω διπλῆ· || ὄρφο-ποτέρωθεν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μέρῳ : Σοφ.Ἀντ.725 ἀναβῆ, σέ τ' ἐλκόε, εἰ τὶ κούρην λέγει, μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦθ'· εὖ γὰρ εἰργαίεται διπλῆ· || ἐπουμένου τὰ συνδ. ἢ, δις μεῖζον ἢ πλεόν : Πλάτ.Πολ.330 C διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοιο ἀσάφιστα αὐτῷ· 2) διπλά, ἀντιθ. μοναχῆ ἢ ἀπλή : Πλάτ.Νόμ.928 B ζημιούτω τῷ δὲξονται τὴμύματα τῶν δικαστηρίων διπλῆ, Συνέσι.Ἐπιστ.98 διπλῆ τιμωμένσι.

Διπληγία (ή) νεώτ. ὄμφηλεως παρόμοιος τῶν ἀκρών τοῦ προσώπου ἐξ ἔμφηλικῆς βλάβης.

Διπληγία-ιδος (ή) *μτν.* διπλοῖς βλλ., δις περὶ τὸ σῶμα τυλοσάμενος μονόδους : Πολυδ.747.

Διπληγία-ουs-εs *μτν.* δις πληρῆς, διπληγμά-τος, ὄθ. διπλοσίου : Νικ.Θερ.153 ἢ καὶ στραφίον πόσει διπληθεα τεύξαι 1 ὄ γρ. διπληθεα 1.

Διπληθία-ον ὄωρ. ὀπλοσίου : Ἐπιγρ.Γόρτ. τάν διπληταν τῶν χρημάτων - τάν διπληταν ὄταν

Διπληθία-ουs-εs διπλήθως βλλ.

Διπλησία-ον Ἴων. τ. τοῦ διπλοσίου βλλ. : Ἥρ.6,57 παρεοῦσι δὲ διπλοσία πάντα διδοσθαί **Διπλοσία** δημ. διπλοσιάζω : διπλοσία τὴν πε-ριοσία του' || ὄμψ. διπλοσιάζομαι, γήμορα δι-πλοσία, διπλοῖς : διπλοσίανα τὰ εἰσοδημάτα του 2) πύσσω, διπλῶν εἰς δύο ἢ καὶ εἰς πλεονα κῆνα τῶσικες : μὴ διπλοσιάζης τὸ καρτί' || κ. ὄμψ. διπλοσίομαι, πύσσομαι, ζῶρωμαι : τὸ πῶν διπλοσίου.

Διπλοσμία (τό) δημ. διπλοσασμός 2) πύψις, διπλωμα, τῶσικισμο, ζῶρωμα.

Διπλοσμία-ον Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο πλῆ-θους πλάτους : Ἐπιγρ. διαλείπων θυρίδας διπλῆ-θους 2) νεώτ. ὄναρ, πρὸς ταύχον, ὁ διὰ διπλῆς σπειράς πλῆθους, μὲ παθικὸ βλλ. τοῦδλο κτίζόμενος

Διπλο- κ. νεώτ. κ. δημ. πρώτων συνθετικῶν λέ-ξων, προσῶδον εἰς τὸ δεύτερον συνθετικόν τὴν ἔννοιαν τὸ δις ἢ διπλὸς ὑπάρχοντος ἢ γινουμένου ἰσον διπλοσίου, διπλοσῆματος, διπλοσῖναι, δι-πλοσκόπος, διπλοσρῶσμοσ, διπλότυπος διπλο-κλειώτατος, διπλοματαλῶμα, κ. ὄ.

Διπλό (τό) δημ. τὸ αὐτὸ, τοῦ διπλῶς ὡς αὐα. νό-μισμα δύο δραχμῶν, διδραχμον.

Διπλοδάκτυλος (τό) νεώτ. διπλοδακτυλίον βλλ.

Διπλοδακτυλίον (τό) νεώτ. ζεύγος βασιλλῶν βλλ. πάντοτε ἐν συνῶσει ἐμφανιζόμενων.

Διπλοδαρής-ουs-εs νεώτ. ὁ διπλοσίου βίτρος ἔχει.

Διπλοδαρής-αρὸs (τό) νεώτ. ζωολ. γένος ἄγε-λυσομορφεῶν σκυλλῶν.

Διπλοδαρής (ή) νεώτ. τετραγονική διππλα-σία, χαρακτηρισμένη διὰ τῆς ἐν τῷ τέρπαι συν-υπάρξεως δύο γαστέρων.

Διπλογενεσία (ή) νεώτ. φυσιολ. τύσα τερα-τογονική διπλόσως ὀρελούμενη εἰς τὴν συγγένει-αν δύο ἐμβρύων, ὁ διπλογενεσία.

Διπλογενεσία-εως (ή) νεώτ. διπλογενεσία βλ. λ.

Διπλογενής-ουs-εs νεώτ. γένος. Δευδρύλλων μελαστοματιδῶν.

Διπλογενεσία (τό) νεώτ. γένος ἄγαρμύλων αουδοῦ.

Διπλογαττῆς-ιδος (ή) νεώτ. γένος σαπυνοει-δῶν δένδρων.

Διπλόγναθος (ἰ) νεώτ. γένος μελανιδῶν ἐντόμων.

Διπλόγναθος-ον *μτν* κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο ἢ διπλᾶς τρούσος : Ἥρων.Παλιούρ.233

Διπλόγναθος (τό) νεώτ. γένος γραπτολίθων ζῶων ὀπαιών ἢ ἐν ὀπλοθῶσος.

Διπλόγρηθμός-η-ον νεώτ. ὁ κατὰ τὸ δι-πλόγραφικὸν βλλ. οὐσῆμα καταγεγραμμένον.

Διπλόγραφος (ή) νεώτ. τὸ κατὰ διπλόγρα-φίαν βλλ. καταγροφῆ ἔμφορικὸς δισολογίασ.

Διπλόγραφία (ή) νεώτ. λογιστ. σύστημα τριπλῆς λογαριθμικῆς βιβλίων διὰ διπλῶν ἔγγραφων, ἧσι διὰ χρεώσεως ἐνὸς λογαρισμοῦ (ἰαδοῖστος ἢ εἰσ-πράξτος) καὶ ἀντιστοίχου πιστώσεως ἄλλου (παραρῶστος) ἢ καταβαλόντος (ἰανθῆ.ἀπλογραφία).

Διπλόγραφικός-ή-ὄν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διπλογραφίαν βλλ. ὁ κατὰ τὴν μέθοδον τῆς διπλογραφίας γινόμενος : διπλογραφικὸν σύστημα, -διπλογραφικᾶ βιβλία.

Διπλόγραφικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὴν μεθό-δον, κατὰ τὸ σύστημα διπλογραφίας βλλ.

Διπλόγραφον (τό) νεώτ. διπλοῦν ὄντιγραφον. κόπος : διπλόγραφα λογαρισμῶν - ἐξοφλήσεων.

Διπλόγραφος (τό) νεώτ. ὁ περὶ τὴν διπλογρα-φίαν βλλ. εἰδῆμα, ὁ κατὰ τὴν διπλογραφικὴν μέθοδον « καταπλογράφος 2) ἐργαλίον γράφον συμπρόνοσ κ. ἐπὶ δύο φύλλων χάρτου 3) εἰδ. πεσῆπρον δι' οὗ ἐκτυπώνται συμπρόνοσ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου τὸ εἰκτυπα διὰ τοῦς τυπολοῖς σημείοσ καὶ ὑπ' αὐτῶ οἱ συνθεῖς διὰ τοῦς βλεπόντας χαρακτηριστέρ.

Διπλόγχιος (τό) νεώτ ζωολ. γένος λεπτοπλανω-δῶν σκυλλῶν.

Διπλοδάκτυλος (τό) νεώτ ζωολ. γένος ἀσκα-λοδατίων οουρών.

Διπλοθεῖω *μτν* δις τὸν αὐτὸν ἀναλυομένου ὄρμον, ὄθ ἐπαναλυομένου τ. : Θεῶν. Συ Μουσ.45

Διπλοθία (ή) νεώτ. γένος πυρρομυκητικοειδῶν μυκήτων, προσδύλο. ὄπωροφάρα δένδρα

Διπλοδίκτυον (τό) νεώτ. γένος σπόγγων τῆς αἰκογενεσῶν τὸ καλλοδικοτυοειδῶν.

Διπλοδίνη (ή) νεώτ. γένος σφαιροειδῶν μυκήτων

Διπλοδίσκος (τό) νεώτ. γένος τριμηταῶδῶν σκω-λλῶν, ὁ ὄμφιστονον βλλ.

Διπλοδρόκος (τό) νεώτ. γένος Δεινοσαυρίων ἐρ-πετιῶν ὀπαιών ἢ. ἐν ὀπλοθῶσος.

Διπλοδοντα (τό) νεώτ. γένος μαλασίου ὀπαν-τῶν ἢ ἐν ὀπλοθῶσος.

Διπλοδρόμος (τό) μον. διπλοῖς δρόμος, τροχᾶ : Πιστ.Γ.Ἐξοημ.351 ἐργάτην διπλοδρόμων, κή-ρυκα νυκτοῦ καὶ προφήτην ἡμέροσ.

Διπλοδοσκόπιον (τό) νεώτ. ὄστρον, ὄργανον ὀπτικόν προσδοροῖον τὸν χρόνον τῆς μεσο-ρνησῆσεσ ὄστέροσ, ἧσι τῆς διὰ τοῦ μεσημβρι-νοῦ διαβάσεως αὐτοῦ.

Διπλοειθάς ἐπίρρ. μον. κατὰ τρόπον διπλοῦ, διπλοῦσφωσ : Πιστ.Γ.Ἐξοημ.119

Διπλοειληθός ὄσπρησικός βλλ. ὁ διπλοῖς ἔλλ-ληγγίμοσ ὄσπρησικός βλλ. : Ἥρων.Στερεομ.177.

Διπλοεισμάτος-ον *μτν.* ὁ διπλοῦσ πῆξων ἐνδω-δύμενος : Κερκιδ.13.

Διπλοζών (τό) νεώτ. ζωολ. γένος πολυστομάθεσ σκυλλῶν ζῶων παρασημαστικῶσ ἐπιτῶν βραχύνων κλῆσων.

Διπάλη (ή) κ. μον. κ. νεώτ. πτυχή, διπλο, τῶσ-

κιση : Γαλ.2.170, Πισιδ.Γ.π.Σουιδ. ή του χιτώνος έπεσοόσα βιολώνη || έπί των μετάλλων, πτυχή, έζωο, ακισόδα : Πλάτ.Σοφ.267 Ε τόν δοξομμητήν δή ακοινώμεθα ώσπερ αίσηρον, είτε ύγιής είτε βιολών έξων τινά έστιν εν έαυτώ, Πλάוט. Ή8.802 η βιολών εν αίδηρώ μάλασσων και καταλεάων || ιτηφ. βιολών της φύξης βλάδω, μειονέκτημα, έλλειψη, σπαράδι : Πλάוט.Συμπ.7,10,2 και τό κακόηθες και τό θουαλον ώσπερ τινάς βιολών άνοητύσσει : της φύξης, Πικωτίων 5,2,1 2) μυτ.κ.μ.μ.μ.φ. ύποκορησ. δολότης της φύξης, άνειλικρονεία : Σουιδ. κ ή έξωθεν άρατή φαινόμενη, έσσημε δέ γένοισα κακός : Καίσιρ.Δοπ.έν Σάθ.3,194 τούτο μόν βιολών άνευ και ειλικρινός άγαπώνται 3) όμ. μ.μ.φ. άνσηφ. πρός χρησησός, άμφιβολία, άσάφεια : Πλάוט.Ή8.407 Γ 4) κ. νεώτ. άνοητοι, ή ένσημη τού κρانیου, ή μεταξύ των δύο πλοκών των όστών τού κρانیου πορώδης ούσία, τό μέρος της ραφής, συναρμολής των όστών : Ήπν.896 D ή δέ βιολών κοιλότερον και μάλασκάτων και μάλιστα σπραγγώδες έστι 5) είδ.μ.γν. τόν έν τή κέντρω τού σώματος τού ακοοριου κώλωμα τού περιέχον τό δηλητήριοσ : Αλ.ΠΙ 9,4.

Βιολοθεμειλώνω δημ. διπλά θεμείλια τίθημι, όθ. Ιοχρως θεμείλι, γερά θεμειλώω : Παλαιμ.Ασάδ. Ζ.Πατριδεις β τό κάστρο της φορεί, παλαικό στεφάνο . . που τό βιολοθεμειλώσαν οί Βενετσάνοι, **Βιολοθεμειλώτος-η** ό δημ. ο Ισχυρός θεμειλώθεις, που χεί γερά θεμείλια : Κρυσάτ. Αγροτ.Χιω-νός 2 πύργος βιολοθεμειλώτος και μαρμαροποιημένος, Παλαιμ. Μάτ. Φυτ. Ή έννευτεμένη 140 άγνισ βιολοθεμειλώτες, άφγαρες εκκλησιας σου, **Βιολοθλή** ή) νεώτ. γένος μυγαλιδών άρσχηών, **Βιολοθλαστικός-ή-ον** νεώτ. ο έπιφέρων βιολήν διάβλαση τού φωτός : βιολοθλ- κρυστάλλοι, **Βιολοθρίξ-τριχός** ή) μ.γν. κ. νεώτ. έπί των πιτύων, ό έχων διπλά βελονοειδεις τριχας : Οππ. ΓΕ.1,23 ταις βιολοθρίξ ειτύται || νεώτ. βοταν. γένος προσηνανθών δενδροβίων.

Βιολοθίων (τό)μ.γν.ύποκορ.του βιολοθίς Πολυδ.7,49, **Βιολοθίω** βιολοσάσιζω : Αλογ.Άγ.835 ίός καρθίων προσημενος άγθος βιολοθίσει τή πεπαιμηώ νόσον, **Βιολοθί-ϊδος** ή) διπλόσ μονόδωσ, ήτο. ζεις περι τό σώμα τυλισσόμενος Ήσ κ βιολομημένη χλαειδ έν τή φορείσθαι : ΠΔΒσα.1,2,19 και βιολοθία μικρά ένίοισεν αστή ή μήτηρ αυτού, Ήσ.ΑΙ 6,14,2 Μηνσ.1,22 και άπόδεισαν ώς βιολοθία περιβαλλόμενος Ιερωσώνης στολισμώ || είδ ό μονόδωσ των Κυκλάδ. : Αντίμ.Σιδ.έν ΑΠ 7,65 2) βιολοθί βλ.4 : Ήπν.Νούσ.2,23 διακαώθρανα τό ό-σσην, έβσαι έως έν άφίκτηται εις τήν βιολοθία, **Βιολοθόστης-πτος** ή) μ.γν. μ.σθ. διπλή Ισόστης ή-τοι ταυτότης δύο Ισσητων κατά τό δεύτερον μέρος, τού πρώτου μέρους όπως έν έκείττερ τυπικός διαφορά, όθ. κ. Ισόστης μ.σθ. τών δύο πρώτων διαφοροτύπων μερών : Διάφ.98Τ.

Βιολοθής (τό) νεώτ. όρκετιν ή της όμάδος των τρικλήων άστέρων, ά άνορθήτης, **Βιολοκαθίζω** δημ. οικιάζω, κώθομαι με βιολομησ, σπαιρωμενά τό πόδια, βιολοπόδι 2) έδρασις, μονίμως, άναποσιπώς κάθισμα, καλοκαθίζω, έν χρ. κ. ιτηφ. Ιθίως εί άπροζαλήτων, άναείδω : ήρθε και βιολοκάθισα σή να τανα δικός μας, **Βιολοκαορρικός-η** ό δημ. έπι. τού καορρικός βλ. καθ ήπεροβλήην άτυχος, άθλιος, έλλειπός : Έρωτόκρ.Ε 340 δέν έδαρείσθηκε ο κύριος να περικόξ | μη βιολοκαορρικός, **Βιολοκαλοδέχομαι** δημ. έπι. τύπος τού καλοδέχομαι, δέχομαι έγκαροδιότητα : ΜΜοισρ. και τότε καλημέρια, με βιολοκαλοδέχηκα, **Βιολοκάμνησ** (τό) δημ. σύχρησος κρυσθίς δύο κωδώνων, έπί χαρμωσών γεγονότι || ιτηφ.

Λαοκαρ.Βάρκ.Καν.1,76 οί άφημερίδες πίνωνεν τό γλαυσσίδια και σά παινοινε τότες βιολοκάμνησνο || φρ. τού θρσνε βιολοκάμνησνο τού συνέθροσν δύο εύχάριστα ή δυσάρεστα γεγονότα συχρόσων, **Βιολοκαρέθια** ή) μ.γν. άνειλικρονεία, διπροσωπία : Διδωχ.Άποστ.5, **Βιολοκάρειος** (τό) πάπ. (λατ. άρρεικαίους) ο βιολοκάρειος λαοβιολώνω : Πάπ. Μπλάς βιολοκαρίου, **Βιολοκαρέριον** (τό) πάπ. μέτρον οίνου εν Αιγύτω, **Βιολοκαρέριος** (τό) πάπ. βιολοκαρέριον βλ. **Βιολοκαρέρω** δημ. κερώνιμω ζεις, δύο φορές κερνώ : Πολίτ. Έκλ.Τραγ.40,2 κέρνα μωσ, σιλάβα . . και κείνοεν όπό άγαπήσ ήν βιολοκαρέρά τόν, **Βιολοκαφαλία** ή) νεώτ. τερατογνηκή διάπλασις χαρακτιρ.ζωμένη εκ της έπί ενός σώματος συν υπάρξως δύο κεφαλών,

Βιολοκαφαλος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος άγριοσιδών άρσχηών, **Βιολοκιδιανός-εως** ή) νεώτ. γένος ζώνων κιδιανών εύχρονοειδών άπαντών ή έν άπολιθώσει, **Βιολοκλειδών** δημ. δύο φορές κλειδώνω, όθ. κλειδώνω άσφαλός : βιολοκλειδωσά τό μασοδίο, **Βιολοκλειδωτός-η** ό δημ. ο έπιμελώς κεκλεισμένος, που βιολοκλειδώθηκε : βιολοκλειδωτο σεντούκι 2) ο έν άσφαλειά ών έντός έπιμελώς κεκλεισμένης κρύπτης βιολοκλειδωτός θησαυρός, **Βιολοκλιδός** (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μυκτοφαγιδών έντόμιων,

Βιολοκόκκος (τό) νεώτ. βιολ. ζήθος παθογώνων βωκτριών τού γένους των κόκκων, **Βιολοκόμιον** (τό) νεώτ. ζωολ. γένος παρασιτικών λεχθίων της οικου των άεροκαρπιδών, **Βιολοκορέθια** ή) νεώτ. Ιατρ. όφθαλμική άνωμαλία, καθ ήν συνυπαρχούσιν δύο κόρασι έπί μιας ίριδος τού όφθαλμου,

Βιολοκόσων μ.γν. κ. νεώτ. ο ζεις πεπλεγμένος, δ.έρμ. βιολοκός : ΦΧρυσ.7,303,14 ούχ ήδως δε μόνον | της κενωδοξίας, ο βρόχος, αλλά και βιολοκόσ || νεώτ. ναυτ. βιολοκόν (σχοινίου) σχοινίον άποτελούμενος έν τριών ή τεσσάρων σινεστραμμένων μονοπλόκων σχοινίων, δημ. καρλήσ 2) νεώτ. βοταν. γένος μμοειδών δενδροβίων,

Βιολοκοσκιώνω δημ. σήβω καλώς, έπιμυλάς, οίσει δύο φορές κοσκκίζω : δ- άλέφρι, **Βιολοκτένιον** (τό) νεώτ. γένος έλιειφώτων πορολλίων άπαντών έν άπολιθώσει, **Βιολοκυνωθεντία** (τό) νεώτ. ύποοικογ. θηλαστικών μαρσιποφόρων, άπαντώσα έν άπολιθώσει, **Βιολοκυνόδωσ-οτος** (τό) νεώτ. γένος μαρσιποφόρων ζώνων άπαντών ή έν άπολιθώσει, **Βιολοκκωλον** (τό) νεώτ. γένος κιδιανιδών ώλιθω, **Βιολοκωνίσει** (τό) νεώτ. ζωολ. οικογένεια τρηματοκόχωνν πρωτοζώνων,

Βιολοκωνός (τό) νεώτ. ζωολ. γένος βιολοκωνιδών πρωτοζώνων, **Βιολοκωνός-ον** νεώτ. έπί κωπηλάτων πλοίων, ό έχων δύο κώπες υπό δύο κωπηλάτων έλασσομένας άπό τού αύτου σέλματος, μπάγκου,

Βιολολάιμος (τό) νεώτ. γένος Ιγουσιανών σαυρών, **Βιολολάιμη** ή) νεώτ. γέν. ρυτοειδών δενδροβίων, **Βιολολήθι** (τό) δημ. διπλή λυθία, ταίχος εκ διπλής σφίρας ύλασεύτων και ούχι δι' άσθέστων προσηρμασμένων μεταξύ των λίθων : Βαλωαρ.Φωτ.2,5 ηλατός καθάρως έθωρος ζωομενος βιολολήθι, **Βιολομαγαώνω** δημ. έπιτο. καθ ήπεροβλήην ή ύλοσχερώς θέλω, μαγεύω, πλανεύω : δ.τραγ. πάνε να ής τ άφέντη σου τού βιολομαγεμένου, **Βιολομανταλώνω** δημ. έπιτο. κ. μ.σθ. κ. καθ. -ομαι δια βιολών κλειθρών, με βιολά μόνταλα κλειδώνω, όθ. Ισχυρώς άσφαλιζώ || κ. ιτηφ. άσσηρώς περιορίζω : Γρση.Σκ.Τεορ.Δικαιοσύνη ΙΟ στής Σιγής τόν Πύργο . . έμένα βιολομανταλώνα.

διπλωμάστει-υγος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαστιγοφόρων πρωτοζώων των γλυκέων υδάτων.
διπλωμερίδη (ή) νεώτ. γένος ερκεσεϊδών φυτών.
διπλωμεσάδου-οντος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος σπυρικιδών βηλαστικών έντομοφύτων.
διπλωμορφος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος πολυπόδων ζωορίων της οικογένειας των υδροπολυπόδων.
διπλωνευρα (ή) νεώτ. βιολ. επί ζώων, τά φέροντα δύο γευμικά συστήματα. 2) νεώτ. βιολ. επί φυτών, ών τα φύλλα έχουν δύο κέρρα.
διπλωνοχος (ή) νεώτ. γένος τή ύδροβίων κόρεων.
διπλωξυλον (ή) νεώτ. βοταν. γένος σφραγιδών φυτών άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
διπλωπαπος (ή) νεώτ. βοταν. γένος προσωποβών κοσμητικών θενδρουλλίων.
διπλωπαρακαλώ δημ. έπιτοπ. οίονει δις ίκετεύω, κατ' επανάληψιν, έπιμόνος, θερμώς παρακαλώ: Καρικβ.Λ.Πλάω.11 έγω διπλωπαρακάλουν ν' άνοιξη ή θαλάσσια νά με καταπιθ.
διπλωπελίτι-ιδος (ή) νεώτ. γένος ελατιδών φυτών.
διπλωπερίστομα (ή) νεώτ. γένος μυιδών έντόμων.
διπλωπυλογώμαι δημ. άποκρισμα δια δευτέρων φoράν, δύο φορές άπυλογώμαι: Έρωτόκρ. Β 1774 μέ το' έδικες του τό ζημιό έδιπυλογώγηθ.
διπλωπύδα (ή) νεώτ. ζωολ. γένος κοκκώλικης φέροντες δύο ζεύγη ποδών. 2) δημ. ζώσα του άβροίματος των μυριαπόδων.
διπλωπόδης (ή) δημ. ό καθήμενος διπλωπόδι βλλ. : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.247,22 πάνω σέ πλάκων έκατσαν ό Χάρος διπλωπόδης.
διπλωπόδι δημ. έπιρρ. μέ τους πόδας διπλωπέμονος, διασταυρούμενος, ά. σταυροπόδι: Βαλ.ωρ.Κίτσοσ.Κ.Γεράκι. σ' άνα κοντρί θεσάκτιστο κάβαται διπλωπόδι | ένας γεροαλλήκαρος.
διπλωπόδια (ή) μον. επί ποιπ. μέτρ. μετρικών διάστημα δύο ποδών: Τζέτζ.Α.Μέτρ. έν ΑΚρ.3,329.
διπλωπόρα (ή) νεώτ. γένος βαλλοφύτων φυκών άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
διπλωποριταί (ή) νεώτ. κ. διπλωποριτίσαι έχουν άσημα της τάξεως των θβροφοριδών κυστωειδών πεχμιοζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
διπλωπορτα (ή) δημ. ή διπλή θύρα ήτοι εις τριπλούν ή τετραπλούν διπλωμένη.
διπλωπύων-ονος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άκανθοπερυγίων ιχθύων.
διπλωπροσωνία (ή) δημ. ή ίδιότης του διπλοπρόσωπου, άνειλικρίνεια, ά. διπροσωνία. 2) τό παρουσιάζεσθαι κατ' υπό δευτέρων ήτοι άλλην της πραγματικής ταυτότητα πρόσ έξαπάτησιν, οίον προς διπλοφροσίαν, ύσάφησιν γάμων, σύμβασιν κττ.
διπλωπρόσωπος-η-ο δημ. ό έχων δύο πρόσωπα, όφεις: Αδύερ.μτφρ.Σαίξηηρ Έμπορος βενετίας σ.4 μά τό διπλωπρόσωπο 'τανό. 2) μτφ. ό άνειλικρινής, ό ύποκρινόμενος, ό διπρόσωπος βλλ.
διπλόπτερος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος κοκκυγιδών πτηνών. 2) γένος ευμενιδών έντόμων.
διπλωπύων-ονος (ή) νεώτ. βοταν. γένος ποωδών αγρωστοειδών φυτών.
διπλόρπου-ον μον. επί λέξεως, ό διά διπλού ρ γραφομένος, προφερόμενος: Τζέτζ.Χιλ.12,636 άμοφ φίλοσι τε αυτό κα γράφουσι διπλόρπου.
διπλωρωτώ δημ. δις, κατ' επανάληψιν έρωτώ, έπανολαμβάνω την έρώτησιν μου. ζανρωτώ, έπιμόνος έρωτώ: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.48,8 κί άσδς διπλωρωτήσουσε κατ' αούτην κα τρίτη.
διπλόρ-ή-όν μτγ., νεώτ. κ. δημ. διπλούς, διπλόσος, δις μεγαλύτερος ή πλείότερος έαυτού ή άλλου: Βιάυ.ΑΠ110,101 τάν διπλόρς έφρονς διπλά βαρνονόμενα Βαλαωρ.Φωτ.2,281 γιά ν' άρνάξη | διπλό, τριπλό τό γέμρορο, - διπλό μεροκάματο, - διπλή έγνοια - λύπη - χαρά - άρρώστια | ή έκ δύο ότίανι, - διπλό κρεβάτι (τό δύο δύο ό-

τομα |, - κερβίξει τά διπλά παρομο, άσκοπος νοός διπλός ό κόπος, - πού φταχίαι κα γεράξει, διπλό τό 'χει τό μαρτζι, - τοϋ χωριότη τό σκαίνι μονό δε φτάνει, διπλό φτάνει κα περιεσάει (ό άνάγομος μονόν δι' ούσθηρόσ τιμωρός σκεπτιζοται ή έν ά. χρ. ό άνούτως φερωδός εις άνάγκαιον τινά άσπάνη, πλείονα κατόνιν θ' άνάγομοθ νά άσπασθη) φρ. δημ. έγινε διπλόσ (όπ' ό τί ήταν) ν. έπονήθη πο, εύχη πούσ άγαμον τοϋ χρόνου διπλόσ = έργασιοσ ών εις εύτη ή κατόρων διπλά κα τριπλάνα = άθλονα, περ-σασ: τά καλά ή τά κακά πού μου 'κανεσ νά σοϋ τά δύοσ ό Θεός διπλά κα τριπλάνα | έγινε κ. συγκα. διπλότερος έν συντάξει μ. γεν. διπλόσος έτέρου κατ' άρον ή βάρος ή έτασον ή ένισσον κ. συνεκθ. πρόσ έπιτοπ. έκφρ. ήτοι πολύ μεγαλύτερος, περύτερος κττ.: Άκπ.Προομ.10 σκεϋή διπλότερα τοϋτων, ΚΔ Μαρτ.23,15 ποιητε αυτόν υϊόν γενέσιν διπλότερον, Ιουστ.215 Β διπλότερον ύμνόν βλασφημοσίαν. 2) δημ. ό εκ δύο άμοειδών συγκείμενος: Έρωτόκρ.Δ.164 φοροϋσαν άρματα διπλά, - διπλή γραμμή, - διπλά σερβίτσια' 3) δημ. μτφ. ό έντονος, ισχυρός έξοικρετικός, λαν αίσθητός: Κρυσ.Κολόγ Κλειο Β,15 διπλά σοϋ χύνουν σταν καρδιά διπλή άνταρτίχλα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 72,19 κα ειπ' της έρμιάς διπλόσ ό νόμος, | διπλόσ κί ό κόπος στή φευγάλα 4) δημ. έπιτυχημένος, διπλωμένος εις δύο - διπλή κόλλα χαρτιού, - ρίξει μου διπλή τάν κοϋερτα διπλωσάλη (ή) νεώτ χημ. φαρμακ. ουσασία κατ' ά των ρευματισμών καί της πλευριτίδος.
διπλωσάνθηρα (ή) νεώτ τά φυτά άν οι στήμονες φέρουσι διπλόσιν του ύπέρου άριθμόν πετάλων.
διπλωσάνθη (ή) δημ. διπλοσάνης βλ.
διπλωσανίς-ιδος (ή) δημ. σανίς διπλοσάν, έν κανονικού πάχους, διπλή, διπλοσάνης.
διπλωσκυρος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος των ίγους υϊδών σαυρών.
διπλωσμίξις-ιδος (ή) νεώτ ζωολ. γένος σπογομνασίδων πρωτοζώων των γλυκέων υδάτων.
διπλωσμάγντος-ον σχόλ. ό έχων διπλή σημασίαν ό σήματισος: Σχόλ. Άριστοφ. Νεφ 225 τό περι φρονώ διπλωσμάγντος έστι.
διπλωσμοσμον μον. διπλοσμοσματος βλλ. : Εύστ. 1356,60 τό ποϋ άνογς διπλωσμοσμον.
διπλωσκολο (ή) δημ. ό πλη έν μή άμέρα έορτή || δύο εις δύο συνεχεις ήμέρας Ιορταί.
διπλωσκόπος (ή) νεώτ. κ. δημ. εκάτερος των έν τή ούτθ θέσει 'εταγμένων δύο σκοπών, φυλάκων.
διπλωσπόνδυλον (ή) νεώτ. ζωολ. γένος άμφίποων της ύποτάξεως των τεμνοσπονδυλικών στεγοκεφάλων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
διπλόσπορος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έρυθροδαυοειδών φυτών.
διπλοσταυροδρόμι (ή) δημ. σημειόν διασταυρώσεως τριών ή τεσσάρων δρόμων πρδλ. σταυροδρόμι || κατ' έπέκτ. κ. διασταυρωσις δύο οδών: Γρυν.Σκ.Τεpp.Συναποθανούμειοι 28 δεξά νά πάρουν ή ξερβά τό διπλοσταυροδρόμι.
διπλόστεγον (ή) νεώτ. βοταν. γένος μελοστομοειδών φυτών.
διπλοστυνόμι (ή) δημ. διασταυρώσεως στενών διαβάσεων, δρομικών: ό.τραγ. ό άγαπώσ μου πάντηξε στού διπλοστυνόμι.
διπλόστερον (ή) νεώτ. βοταν. γένος άστεριοειδών ποωδών φυτών.
διπλοστήμονος-ον νεώτ. κ. διπλοστήμων βλλ.
διπλοστήμων-ονος-ον νεώτ. πόν άνθος, οϋ ό αριθμόσ των στήμονών διπλόσος του των πετάλων.
διπλοστομίδα (ή) νεώτ. ζωολ. οικογέν. τρηματοειδών σκωλικών παρασποστών έν τή των βραγχιών ιχθύων των γλυκέων υδάτων.

διπλόστομος (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος διπλοστομῶδων σκαλιχών.

διπλόστομος η-ο δημ. ὁ ἔχων διπλοὺν στόμον, ἐπὶ δοχείων, ὄγγελων, σκευῶν· διπλόστομος λύχνος, Ζερβ. Ἰλ.Α.891 στῆς μητέρας· τῆς ἀγαπητῆς τὰ χέρια ἐνὰ πατήρι | διπλόστομος ἔδαλα.

διπλόσταπτόκοκος (ὸ) νεώτ. ζεύγος στρεπτακόκοκων, ἐν συνδέσει πάντοτε ἐμφανιζομένων.

διπλόστρωμα (τὸ) νεώτ. βοταν. οἰκαγέν. θερμολόστου ἄλγων βλ.22.

διπλόστρωμον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος διπλοστρωμῶδων ἄλγων βλ.22.

διπλόστυλος η-ο δημ. ἐπιναῶν, ὁ ἔχων διπλὴν σειρὰν κίωνων, ὁ δίστυλος βλ.λ.· Σόφρ.μφο.Σοφ. Ἀντ.285 ὁποῦ ῥθε γιά τὰ κἀφρα αὐτὸς διπλόστυλος ναοὺς καὶ ἀμφορεύματα.

διπλοσυμπεθερία μον. δημ. διπλοσυμπεθερία διττὴ ἐξ ἀρρητοείας συγγένηα.

διπλόσφαιρα (ὸ) νεώτ. γέν. σφαιριδῶν πρωτοζώων.

διπλοσφυγγάτο (τὸ) μον. κ. δημ. δύο εἶδη τοῦ ἑδάσματος σφυγγάτου βλ.λ. ἐν μὲν ἑστισιαι παραθεμείνα· Πρόδρ.255 ἐξάφες τὰ προγεύματα καὶ τὰ διπλοσφυγγάτα.

διπλόσχηρος η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων διπλοὺν σχῆμα, μορφὴν· διπλόσχημος ἑκδοσις βιβλίου.

διπλόσχημα (ή) νεώτ. τερατογονικὴ διάπλασις δύο τελεῶν σωμάτων συνηνωμένων δι' ἐνὸς μέλους αὐτῶν, ἄ. δισωμία.

διπλόσταντία (ή) νεώτ. γένος σκιαδοσθῶν φυτῶν.

διπλόστατις -εως (ή) νεώτ. ζωολ. γένος καλοπτερόων ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν μηλολοιδιῶν· 2) νεώτ βοταν γένος σταυρανθῶν φυτῶν.

διπλόσταχος -ον μον. ὁ ἔχων διπλὴν σειρὰν τευχῶν, ἐπὶ φρούριου· Ψ.Κωδ.1193 διπλόσταχος κἀστρου.

διπλόστης -ηος (ή) μον. ἡ διπλὴ σημασία λόγου τῆος, τὸ διφορούμενον Νικ.Χων.Χρον.164 Β ἐτὸ τῶν ῥημάτων ἀμφοτερίων· 2).

διπλόστριλῶν δημ. ἐπαναλαμβάνω· δις καὶ τρίς· Καρκ.Α.Γλωβ.67 ἐκδικιστή.· ἐκδικιστή 1.. διπλόστριλῶν στὰ μεσοῦρανα ἢ φωνή.

διπλόστριχον (τὸ) νεώτ. γένος ριβουλαιδῶν ἄλγων.

διπλόστροπῆς -ίδος (ή) νεώτ βοταν γένος ἀρρητοσειδῶν δένδρουλλῶν.

διπλότυπια (ή) νεώτ γραμμ. ἡ ὑπάρχεις δύο τύπων λέξεως πῖος, τὸ εἶναι λέξιν πῖα διπλότυπον βλ.λ.

διπλότυπος (-η-ο(ν) νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων δύο γραμματικὰς τύπους· διπλότυπα ὄνοματα· 2) ὁ εἰς διπλοὺν τυπωθεὶς· διπλότυπος ἀπόδειξις· 3) τὸ οὐδὲ διπλότυπος(ν) βιβλίον ἐντύπων ἀποδείξεων πληρωμῆς εἰς διπλοὺν, ὧν ἡ ἕτερα παραμένει ἐν τῷ ἐκδόσαστα.

διπλοῦριδαί (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκαγένεια τετραπνευμονῶν ἀράχων.

διπλοῦρος (ὸ) νεώτ. ζωολ. γένος διπλοουριδῶν ἀράχων· 2) γένος τελεοστόμων ἰχθῶν ἁπαντῶν μ. ἐν ἀπολυθῶσει.

διπλοῦς η-ο(ν) κ. νεώτ., ποι., μτρν. κ. δημ. διπλὸς ἠ-ο(ν) βλ.λ., ὄσων. -όος-η-ον, ἰων. θηλ. διπλήν | Ἦρ.3.42 κωδ., ἄλλα αἰτ. διπλῆν ἠ-πλήν (αὐτ. 5.90), διπλάς ἠ-πλάς (αὐτ.3.28) παρά τραγικ. πόνητος συνηρ., πλὴν Ἀλογ.ἀπ.39 διπλόος, ὁ δεδωλῆμένος, ὁ εἰς δύο ἐπαλλήλους ἀποδείξεις· Ἰλ.Κ.134 χάλιταν ἐπερουσῆσατο.. 2) διπλῆν ἐκταδίην | διπλάκα, διπλόδα |, αὐτ.Δ.133 ὄβι.. 3) διπλόος ἄντερο θώρηξ | ὄπου ὁ θώραξ συναντᾷ τὸν ζωστήρη, ὥστε τὰ διπλόνητα 1, Ἀπολλ.κδ.Καρ.4 τὴν ἐπωμίδα πύλας διπλῆν | ὥστε τὰ διπλόδα 3 | κ.κατ' ἐπέκτ. ὁ κεκυρωμένος, καμμορωσμένος· Εὐρ.Ἰλ.492 διπλῆν ἀκανθῶν | ἐκφην ὄσαν, Ἰων.Ἰπευτ.1,11 ῥάφες διπλᾶ· 3) ὁ ἐκ δύο ὁμοειδῶν μερῶν ἀποτελούμενος· Σοφ.Αι.242 παῖσι.. μάλιστα διπλᾶ, αὐτ.ΟΤ.809 διπλοῖς κέντροισι, Ὁουκ.1,133 σκηνω-

σαμένου διπλῆν διαφράγματι καλόδων, Πάπ. κόρακες διπλᾶ | μετὰ δύο ἀγκίστρια, ΚΔ.Τιμ.1,5,17 διπλῆς τιμῆς ἀξιοθεύσασαν, - διπλῆ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ | ὁ εἰς ἐπαναλαμβανόμενος, ὁ διττός· Ἦρ.6,104 ἐκπεφευγὸς διπλοὺν θάνατον, Σοφ.Ἰλ.1416 παῖσων, εἰ σθένεις, διπλῆν | πληθύν | ἢ ἐπὶ οἰκίας, διφώρος· Ἀνα.1,9 οἰκιδῶν ἐστὶ μοι διπλοῦν· 3) διπλῆ ἰσότης ἡ διπλοῖστος βλ.λ.· Διόφ.98Τ· 3) γραμμ. διπλᾶ ὄνοματα αἰσθητικὴ λέξις· Ἀριστο.Ποιητ.1459 α,9 τῶν δ' ὄνομάτων τὰ μὲν διπλᾶ μάλιστα ἀρρητὰ τὰς διθυράμβοις· 4) διπλᾶ σύμφωνα τὰ ἐκ δύο φθόγγων σχηματισθέντα | τὰ ξ, ζ, φ | Διον.Θρ.632.3· 5) Ἦρ. «διπλοὺς ἄνδρος» τὰ διπλόλλα ἀνδρῶν ὄνομα τὰ· 2) ἀμοιβαίος, Δημ.ἀντ.14 θανόντων.. 3) διπλῆ χειρὶ | διὰ τὴν χειρῶν ἄλλων· 4) ἐπὶ πυρετοῦ προκαλούμενος δύο παροξισμοῦς εἰς δεξιόμενον χρόνον· Γαλ.7.472 διπλοὺς ἀμφοτερίως, αὐτ.9.677 διπλοὺς τριταίος· 6) ὁ ἐκτελεθεὶς εἰς δύο ἀντίγραφα· Πάπ. σύμβολον διπλοῦν κ. νεώτ, ὅπ. τὸ παρὸν ἐγένετο εἰς διπλοῦν· 5) νεώτ, ὁ φρ. τὸ δύο μορφῶς ἐμφανιζόμενος· διπλῆ γραφῆ-ἐκδοχή· 7) διπλῆ δι' ὀφθαλμοῦς ἡ πρός δύο κοτυβύθουσαι γνωμίαι· 8) διπλόστος κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ ποσόν· Πλάτ.Τιμ.75 Β βίον ἂν διπλοῦν.. τοῦ νῦν κατεκτήσαστο, Δημ.ἀντ.22 διπλοὺν ὄφειλαν ὄσον.. Πάπ. διπλῆ ἰστορία· 9) ὡς ἔληρρ. διπλῶ διπλῆ βλ.λ.· Πλάτ.Νόμ.722 Β· 7) παρὰ τραγ. κτ πληθ. δύο· Σοφ.ΟΤ.20 πρός τὴ Παλλᾶδος διπλότις ναοίς 8) διφορούμενος ἀμφοτέρων, ἀναποφασιστος· Πίνδ.Ν.10,167 οὐ γνόμω διπλοῦν βέτο βουλάν. Φιλ.1,302 διπλότις καὶ ἀμφιλόλους λέξις· 9) ἐπὶ προκ. διπρόσσωπος, δόλιος, ἀπατηλὸς· Εὐρ.Ρῆσ.395 καὶ διπλόος πέμψω· ἀνὴρ· 1) ὅθ. ὁ πρός ἑαυτὸν ἀνηφόσκων· Πλάτ.554 Β οὐκ ἂν εἴη ἀσασίαστος ὁ τοιοῦτος ἐν ἑαυτῷ, οὐδέ εἶ, ἀλλὰ διπλόος τις· 1) κ. ἐπὶ πραγμ.· Ξεν.Ἰλλ.4,1,32 διπλοῦν οὐδὲν πάποτε μοι οὔτε ποῖσαστος οὐτ' εἰπῶντος | τὸ θηλ. διπλή ὡς οὐς. διπροσωπία, δολιότης· Θεοδῶρ.3.409 Α· 10) ὁ ἔχων διπλὰς ἀρχολίας περὶ δύο πράγματα καταγεγόμενος· Πλάτ.Πολ.397 Β οὐκ εἶτι διπλόος ἀνὴρ παρ' ἡμῶν.. ἐπιειδὴ ἔκαστος ἐν πράττει· 11) τὸ οὐδὲ διπλοῦν ὡς οὐς διπλοῦν δοχεῖον διὸ τὴν ἐφῆσον φαρμάκων, διπλωμα βλ.λ.δ | Ἀνθρῶμ.η.Γαλ.13,29.

διπλοσυσθῶδων -οντος (ὸ) νεώτ βοταν. γένος λυθριδῶν δένδρουλλῶν.

διπλόσφαιρος η-ο δημ. ἐπὶ ὄφασμάτων, ὁ ἔχων φάρος, ἦρο. πλάτος διπλάσων τοῦ συνίθους.

διπλοσφουδαί (αἰ) νεώτ. ζωολ. οἰκαγ. τρηματοκόχων πρωτοζώων.

διπλοσφους -εως (ή) νεώτ, ζωολ. γένος διπλοσφουδῶν πρωτοζώων.

διπλοσφουλαία (ή) νεώτ. παθολογικὴ κατάστασις τοῦ γεννητήσιου ἐνστικτοῦ, ἄ. γεννητήσιος ἀνηστροφῆ.

διπλοσφονία (ή) νεώτ. παθολογικὸς ταυτόχρονος σχηματισμὸς δύο ἤλων ἐν τῷ λάρυγγι.

διπλοχαριτεία δημ. διπλοχαριτεῖα βλ.λ.

διπλοχαριτέσιμα (τὸ) δημ. διπλοῦς χαριτεσίμος, ὅθ. ἐγκάρσιος χαριτεσίμος.

διπλοχαριτεῖα δημ. κ. διπλοχαριτεῖα, μέτ. κ. παθ.διπλοχαριτεῖομαι κ. -έμαι δις κατ' ἐπανάληφιν χαριτεῖω, ἐπαναλαμβάνω δοθέντα ἢ ἀταλένω χαριτεῖσθαι, ὅθ. ἐν ἑπίπασ. σημ. ἐγκαρδίως, θερμῶς χαριτεῖω· Πολιτ.Ἐκκ.Τραγ.148,3 καὶ ἐκεῖ ποῦ τρώων καὶ ἐπίων καὶ διπλοχαριτεῖονταν.

διπλόχερος -α κ. -ισσα, -ικο δημ. ὁ ὁμοίως καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν ἐργαζόμενος, ἀμφιθέλιος.

διπλοχλιδάς δημ. πολλαπλασιάζω τὴν ἰσὺν οἰοῦν μέχρι δύο χλιδάων· ὁ. τραγ. ἐχίλιασες το τὸ μαντήρι, τὰ δύο διπλοχλιδάς.

Διπλοχρόν-ωνος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος μελαστοματιδῶν δεινδροειδῶν.

Διπλόχρονα ἡ ὄχη. ὁ ἡλικίας δύο ἐτῶν 2) τὸ οὐδ. τὸ διπλόχρονον ὡς οὐα. χρονικὸν διάστημα δύο ἐτῶν: δ. τραγ. στὸ μῆνα πᾶσι τὸ σπασί, στὸ χρόνο τὸ κεντράρι καὶ μέσα στὸ διπλόχρονον ἐβγαίνει κι ἑκακιστή.

Διπλοφαλίς-ἰδός (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βλεφαρομαστιγιδῶν πρωτοζώων.

Διπλοφήφια (ἡ) νεώτ. κ. ὄχη. τὸ δις φηφίζειν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκλογίην.

Διπλοφήφίζω νεώτ. κ. ὄχη. κ. διπλοφήφω βλλ.

Διπλοφήφισις-εὼς (ἡ) νεώτ. διπλοφήφια βλλ.

Διπλοφήφω νεώτ. κ. ὄχη. δις κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκλογίην φηφίζω.

Διπλοκοσία (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος ἑρικοειδῶν δεινδροειδῶν.

Διπλό-όω κ. νεώτ. κ. μον., ὄχη. διπλῶνα, ὄχη. μη. παθ. παρακ. διπλωμένος διπλωσάσθω, ποῶ τὴ διπλάσιον: Διογ. Λ 6, 22 τριβῶνα διπλώσας πρώτος κατὰ τινὰς διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεῶδον αὐτῶ: [δ. ἄρμ. διπλῶς περιτύλιξαι] πρβλ. σμ. 5) ὁ δι. παθ.: Ξεν. Ἑλλ. δ. 5, 19 ἐδεβίλωτο ἡ φλόγα: ὁ μον. κ. ὄχη. ἄρμ. διπλωσάσθω, γίνωσι διπλός: Ἐρωτόκρ. Γ 678 οἱ πῶνοι τοὺς διπλώνουσι, τὰ πᾶσι τοὺς πληθαίνουσι. 2) ἐπανολοβῶνα δις: Ἀριστ. Λ 707. 91 ε, 21 εἰ δὲ μὴ ὅτω τις λήφεται διπλώσας: ὁ ὄχη. κ. ἄρμ. ἐδδιπλώσθω τὸ κακὸ πρβλ. τριτώνω. 3) εἰδ. πολλοπλασιάζω ἐπὶ δύο: Βεττ. Βαί. 159, 27. 4) μτν. εἰδ. ἀποδιδοῦ εἰς διπλοῦ ὁσάτω πληθῶνα τὸ διπλάσιον: Κδ' Ἀν. 18, 6 ἀπόδος: αὐτὴ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώσας οὕτῃ διπλῶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς. 5) μτν. κἀνήκτω, πῆσασ τσοκίω εἰς δύο: Πλούτ. Κόμ. 41 ἀναφαιρῶν τὸν ἑκάκων αἰθῆρον μαλακὸν ὄντα καὶ λεπτός, ἑλατῶνον, ὅστε κἀνήκτωσι ταχὺ καὶ διπλοῦσθαι τὰς μαχαίρας ἰνα ἀφελώνταισι αἰ μαχαίραι. Ἀχιλλ. Τάτ. 3, 8 Ἀρπασία παρ' Ἀετίω 16, 22 δεδιπλωμένον ἔμυρον ἰ κενεῖσθαι, μαζέμενος στὰ δύο: ὁ ὄχη. ὅθ καθόλου κἀμπα, πῆσασ, μαζέω, κ. παθ. πᾶσασμαι, μαζέωμαι: Πλούτ. Ἑκλ. Τραγ. 174, 14 ἠ ἀνεβῆνα στὰν οὐρανὸν, νὰ διπλωθῶ, νὰ κάσσω, Βαλαμρ Ἀδφην καὶ Ἀπόδ. 150 τὰ πόδον ἱ τραβίτ' ἀπάνω στὰ βουὰ ἱ καὶ τὰ φερά διπλώνει, διπλώσει τὸ χαρτί στὰ τέσσαρα: ὁ ὄχη. περιτύλισσω: διπλώσει μου τὰ πράματα σ' ἕνα χαρτί.

Διπλωδομαί-εἶμαι μτν. ἐπανερχομαι, ἐπανολοβῶνομαι: Θέων Σμ. 93 Ἡ τῶν δεινῶνων καθ' ἑκάσταν τετράχορδον διπλωδομένων.

Διπλωμα-ατος (τὸ) κ. νεώτ. κ. ὄχη. τὸ διπλόσιον, τὸ διπλοῦν: Ἀριστ. Μετ. 346 ε, 24-αὐτοῦ τοῦ κύκλου πλείον τὸ φῶς ἔστιν ἐν δατέρω ἡμικυκλίω τῷ τὸ διπλωμα ἔχοντι. 2) δεδιπλωμένος χάρτης, ὅθ. ἔγγραφον συστατικόν, διασπῆρσιον: Κικ. Ἄττ. 10, 17, 4. ἢ εἰδ. ἔγγραφον διδόμενον εἰς τοὺς ταχυδρομοὺς, ἰνα διεκωλύοντων αὐτοὺς εἰ κατὰ τόποις ἀρχαίως κατὰ τὴν πορείαν: Πλούτ. Γάβ. 8 καὶ τὰ καλοῦσθαι διπλωματα σεσημασμένα δόντων ἰνα ὕπασται. ἢ Πόπ. ἔγγραφο ἀπὸ νέου τὸ δικαίωμα ἐισπραξέως ἐπιμεταλλεύσεως φόρου, δασμοῦ: Πάπ. μισθωτῆς διπλωματος ὄντων. 3) νεώτ. κ. ὄχη. ἔγγραφον ἐπισήμως ἀναγνωρίζον εἰς τὴν ἰκανότητα, εἰδικότητα, ἀξίωσιν, γνώσεις, ἰδίως πτυχίων παρεχόμενον ὑπὸ τῶν ἀνωτάτων εκπαιδευτικῶν σχολῶν καὶ παραιοῦσιν τὴν εὐδοκίμον περὶ τῶν σπουδῶν: διπλωμα ἱατρικῆς νομικῆς μηχανικῆς γεωσποδῶν, δὲν πρὸς ἀνάγκη τὸ διπλωμά του. ἢ εἰδ. διπλωμα ἐπιστεχνίας ἔγγραφον προνομιτικὸν παρεχόμενον ὑπὸ τῆς πολιτείας δι' αὐτὸ εἰς δὲν παρεσχέθη κατά τὸ δικαίωμα ἀποκλειστικῆς ἐπιμεταλλεύσεως

ἐπιμετρεῖσθαι τινος αὐτοῦ. ἢ ὄχη. μτν. φρ. βλάκας με διπλωμα-όως ἡλιθίος. 4) ἔπιγρ. διπλόγραφον, ἀτύραφον. 5) ἴσα, κ. ὄχη. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλῶνα βλ. ἐν λ. διπλῶσι, διπλώσις, πτόσις ἴσα, κ. πτύμω, κώπλωμα: τὸ διπλωμα τῶν ρούτων. ἢ ὄχη. περιτύλιξις: δὲν τὰ καταφέρειν στὸ διπλωμα τῶν πακῶτων. 6) μτν. ὁ ἐπίδεξις, τὸ μὲν ἐνός τοῦ δὲ, ἐν χρ. πρὸς ἔψασιν φαρμάκων κ.δ. ἱατρικῶν παρασκευασμάτων, ὁ. διπλοῦν: Διοσκ. 2, 77, Γαλλ. 3, 37.

Διπλωμάτης (ὁ) νεώτ. κ. ὄχη. ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος κυβερνήσεως χώρας τινος παρὰ ξένην κυβερνήσει. ἢ γει. ἀνώτερος κρατικὸς ὑπάλληλος ἀσολοῦσθαι περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων τῆς πολιτείας. 2) μτν. ὁ ἐπίδεξις, συνήθειος: ἐς τὸς συνομοσπόσις καὶ συναλλαγῶς. 3) ὅθ. ὄχη. ἀνεικρινής, κρυφίως ποηρός, δ. ὄχη. ὄχη.

Διπλωματία (ἡ) νεώτ. κ. ὄχη. ἡ ἰδιότητα τοῦ ἐπὶ τοῦ διπλωματίου βλλ. ἢ ἰδιότητα καὶ ἐξουσία τῆς ἐπισήμου ἀντιπροσωπεύσεως κράτους τινος παρ' ἑτέρω, ἢ περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων κυβερνήσεως χώρας τινος παρὰ ξένην ἢ ἐπιμελία. 2) μτν. τὸ σύνολον τῶν περὶ τὰς ἐθνικῆς σχέσεις κρατῶν τινος ἀσολοῦσθαι. 3) ὄχη. μτν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἰκανοῦ εἰς τὸ συνεννοεῖσθαι, συναλλάσσεσθαι. ἢ ὅθ. κρυφίονα, παουρηγία, δολοχία, ἀνεικρινεία, προσποίησης: ἀφῆσις τῆς διπλωματίας.

Διπλωματικά ἔπιγρ. ὄχη. διπλωματικῶς βλλ.

Διπλωματικῆ (ἡ) νεώτ. ὡς οὐα. ἡ τέχνη τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνείας τοῦ περιεχομένου διπλωμάτων κ. ἀ. ἐπισήμων ἐγγράφων τοῦ μεσαιῶνος.

Διπλωματικός-ἡ-όλη νεώτ. κ. ὄχη. ὁ ἀνίκων, ἀναφαιρόμενος, ἰδιόζων εἰς τὴν διπλωματίαν, τοὺς διπλωματίας βλλ. ἱ: διπλωματικὸν ὑπάλληλον, διπλωματικὰ σχέσεις, διπλωματικὸν σῆμα ἰ τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ χωρᾷ ἐπίσημος διανοητικῶν ἀντιπροσώπων ξένων χωρῶν. 2) κ. ὄχη. ἐπίδεξις, ποηρός: διπλωματικὰ τετρίμα-κόλπα, διπλωματικῶς κουβέντες. 3) τὸ θῆλ. ὡς οὐα. διπλωματικῆ βλλ.

Διπλωματικῶς ἔπιγρ. νεώτ. κατὰ τρόπον διπλωματικῶν βλλ., διὰ διπλωματικῶν διαπραγματεύσεων, συνεννοήσεων. 2) μτν. ἐπιηθδεῖος, δεξιῶς, συμφώνως πρὸς τὰς περιστάσεις: τοῦ ὀμψίλως διπλωματικῶτα. 3) ὄχη. ἀνεικρινῶς, παουρηγῶς, οὐπὶ εὐθέως, με κρυφίονα, προσποιητῶ.

Διπλωματοῦχος-ον νεώτ. ὁ κειτημένος διπλωμα βλλ. 3) ὁ- τῆς φιλολογίας-τῆς ἱατρικῆς.

Διπλῶνα μον. κ. ὄχη. διπλῶ βλλ.

Διπλωπία (ἡ) νεώτ. ὀπτική διαστορή, καθ' ἣν ὁ πᾶσων βλέπει διπλῶ τὰ ἀντικείμενα.

Διπλώσις-εὼς (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ὄχη. διπλῶσις τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλῶ βλλ., διπλωσισις, εἰδ. ἡ συνθετικὴ λέξις εἰς μίαν: Ἀριστ. Πρτ. 1406 ε, 6 πάντα ταῦτα γὰρ ἔν τὰ ὀνόματα ἱ ποικιλία διὰ τὴν διπλώσιν φαίνεται. 2) μον. γρμν. ἡ ἐπινολήφης φθόγγω: Εὐστ. 633, 20 τῆς τῶν ἀμεταβέλων διπλώσεως. 3) μτν. νεώτ. κ. ὄχη. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διπλῶ βλλ. 3), π. τ. ε. τ. ἰατρικῆς: Γαλλ. Χρῆσ. Μορ. 9, 6 ὁ- μίνιγνος Ζωσ. 4, 103 Β, ὁ- ἀγύρω, - διπλώσει τὸ ὑφάσματος, τοῦ χάρτου κτ. 4) νεώτ. γένος ὑπερῶν μυθῶν ἐντόμων.

Διπλωτήρ-ἄρος (τὸ) νεώτ. ἀνεκρινῶν ἐργαζομένων ἐκ σκοποῦ κολῶνον πρὸς περιτύλιξιν τῶν ἡρώων.

Διπλωτῆς (ὁ) νεώτ. κ. ὄχη. ἡλ. διπλωτῆς ἐργαζόμενος ἀσολοῦσθαι περὶ τὴν διπλώσιν, πτύξιν, οἷον ὑφασμάτων, ἐντύπων κτ.

Διπλωτικός-ἡ-όλη νεώτ. κ. ὄχη. ὁ ἀναφαιρόμενος ἰδιόζων ἡ κατάλληλος πρὸς διπλώσιν: διπλωτικῶς μηχανές. 2) τὸ οὐδ. πλῆθ. τὰ διπλω-

τικῶ ὡς οὐσα. ἡ δὲ ἀπόνη ἢ ἡ ἀμοιβὴ δι' ἔργασιν διπλώσεως, πτώξεως οἶον ἐντύπων κλπ.

διπλωτίς-ιδος (ἡ) νεώτ. γένος συλλιθεῖδων ζωοσωστικῶν.

διπλωτός-ῆ-ὸ δημ. ὁ δεδιπλωμένος, ὁ ἐν διπλώσει, κάμψει εὐρησκόμενος: Σαλαμ. Λόγρ. Μνάθρ. 79.4 μὲ τὰ πόδια διπλωτός.

διπνεύμων-ονος-ον (ὁ) νεώτ. ὁ ἔχων δύο πνεύμονας: διπνεύμων ζῷα.

διπνευστα (τά) νεώτ. τὰ δίπνοια βλ.βλ.

διπνευστοί (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἱ δίπνοια βλ.βλ.

δίπνοια (τά) νεώτ. ὄνομασία ζῶων ἀναπνεύοντων διὰ βραχυῖν ἄρα καὶ διὰ πνευμόνων, ἀ. δίπνευστα.

δίπνοιοί (οἱ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία εὐχεθύων ἰχθύων, ἀ. δίπνευστοι.

δίπνοος-οος-ουν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο ὀπές, ἀνοιγματο πρὸς ἀνοσίαν: Γαλ. 19,93 δίπνοια τρήματα. 2) νεώτ. τὸ ἄρα. πληθ. δίπνοιοι κ. οὐδὲ πληθ. δίπνοια ὡς οὐσα. βλ.βλ.

δίπνοισί (ὁ) ὁ ἔχων μήκας ἐκτασιν δύο ποδῶν: Ξεν. Οἰκ. 19,3.

δίποδι ἑπίρρ. δημ. ἐπὶ ὑποζυγίον, ἐν τροχασμῷ, καλπασμῷ.

δίποδια (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ἔχειν δύο πόδας: Ἀριστ. ΖΜ 643 a3 ἄλλ' ἀεὶ δίποράν ἔχει, οἶον ὄρνις ἀνθρώπου (ἡ δίποδια γὰρ ἄλλη καὶ διάφορος), Πλωτ. 1,3,5. 2) μτγν. κ. νεώτ. μετρ. ἢ εἰς ἐν κῶλον συνέκωνος δύο μετρικῶν ποδῶν πρβλ. συζυγία Ἀριστ. εἰδ. Κ 1,24 «δίποδια δ' ἐστὶ πούς τετραπόλλυτος»: Ἡρασιτ. 4,3. 3) εἶδος ὀρχήσεως τῶν λακεδαιμονίων Ἦσ. «δίποδια ὀρχήσεως εἶδος, ὁ δὲ δίποδιαρός»: Πολυδ. 4,101 «δίποδια, ὄρχημα Λακωνικόν»: Κρατίν. 162.

δίποδιατός, μέλλ. -άξω χορεύω τὸν λακωνικὸν χορὸν δίποδιαν ἢ δίποδιασίν: Ἀριστ. Λυσ. 1,243 λαβὴ τὰ φυσατήρια, ἴν' ἔγω δίποδιατός.

δίποδιατός-α-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο ποδῶν μήκος (π. Ξεν. Οἰκ. 19,3 ἔσφ. γρ. ἀντὶ δίποδιος).

δίποδιόει (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τρωκτικῶν μυτιόβλων θηλαστικῶν.

δίποδιε δημ. ἐπὶ ὑποζυγίον, καλπάζω, τροχάζω.

δίποδιόν (τό) νεώτ. γένος ὀρχησέων φυτῶν.

δίποδιώσης (ὁ) κ. νεώτ. εἶδος ὀρχήσεως Ἦσ. πρβλ. δίποδια 3). 2) νεώτ. τροχασμός, καλπασμός, ἐπὶ ὑποζυγίον.

δίποδομύδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογένεια τρωκτικῶν θηλαστικῶν.

δίποδομύς-υος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος δίποδομύδων θηλαστικῶν.

δίποδοξί(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. δύο ἐκ τῶν ποδῶν ὑποζυγίον: πρόσθιον δίποδον, -ἀριστερὸν πλάγιον δίποδον ἴτὸ πρόσθιον ἀριστερὸν μετὰ τὸ ὀπισθίου δεξιῷ), δεξιὸν πλάγιον δίποδον (ἀντιθέτως πρὸς τὸ προηγούμενον). 2) δημ. χαρακτηρισμός τοῦ ἔχοντος δύο πόδας: πρβλ. δίπους.

δίποινιδαι (οἱ) νεώτ. οἰκ. διπνευμόνων ἀραχνῶν.

δίπνονος (ὁ) νεώτ. γένος διποινιδῶν ἀραχνῶν.

δίποληγίς-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἀνέγκμοσα, ἡ ὑφισταμένη εἰς δύο πόδας: Μαν. 4,37 ἐν δίποληγί φήμῳ ἢ εἰς δύο πόδας διεσπόμενῃ.

δίποληια (τά) δίποληια βλ.βλ.

δίποληια (τά) (συγγρ. ἐκ τοῦ Διη-) κ. δίποληια ἀ. δίποληια ἑορτὴ τοῦ Πολιεῖος Διός, τελούμενη ἐν Ἀθήναις κτ. τὸν Σιπρόφωμον μήνα: Ἀριστ. Ἐρ. 422 πάσαις τε τὰς ἄλλας τελετάς τὰς τῶν θεῶν Μυστήρι' Ἐρμῷ, Διὶ πόλει', Ἀθῶναι, Ἡρώδιαν. 2,493.

δίποληικός-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἔχων δύο πόλους, ἐπὶ μαγνητῶν, ἡλεκτρικῶν συσκευῶν κττ.

δίπολης-ιδος (ὁ, ἡ) μτγν. ὁ δύο πόλους περιεσβάνων, ὁ εἰς δύο πόλους διπρημένος: Στρωδ. 14,2,15 πρόκειται δὲ νήσος.. ποιοῦσα δίπολιν τρόπον τινὰ τῆς Κνίδου.

δίπολητής (ὁ) μτγν. ὁ δύο πόλους πολιτής: Μαν. 5,29. **δίπολητικός**-οος-ες ἀναγόμενος εἰς τὸν τρόπον καὶ τὴν ἐσπήν τῶν δίπολων ἀ. δίποληϊαν βλ.βλ., 88. ὄργανος, παμύδατος: Ἀριστ. Νεφ. 984 ἀρχαῖα γὰρ καὶ δίποληϊκῶν.

δίπολος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ εἰς γενωργημένος, ἡροτριμμένος: Πρωκλ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 460. 2) δίπολος: Αἰσχ. ἀπ. 209 ἀμφιβ. 1. 3) νεώτ. ὁ ἔχων δύο πόλους, δίπολος: δίπολοι μαγνηταί.

δίπόντας (ὁ) δημ. δίκροτον βλ.βλ. πλοῖον.

δίπορος-ον ὁ ἔχων δύο πόρους, διεξόδους: Εὐρ. Τρω. 1097 δίπορον κορυφὰν Ἰσθμίου.

δίποροφόρος (ὁ) νεώτ. γένος ἀγαμειδῶν σαυρῶν.

δίπορη (ἡ) νεώτ. ζωολ. δίπορφων βλ.βλ.

δίπορτος-η-ο δημ. ὁ ἔχων δύο θύρας, διεξόδους πόρτες: Σάρρ. μτφρ. Εὐρ. Μήδ. 134 γιὰτὶ ἄκουσα ἄγω μέσ' ἐπὶ δίπορτο σπῆτι τῆς θρήσκου. 2) μτφ. τὸ οὐδ. δίπορτο ὡς αὐτὸ, διπλὴ διεξόδος, διπλὴ καταφυγή: ἢ μτφ. φρ. τὸ γὰρ δίπορτο ἔχει διπλοῦν τρόπον διαφυγῆς ἐκ δυσκόλου περιστάσεως ἢ διπλὰ καταφύγια ἢ δύναται νὰ προσοριζῆται ὠφέληματα ὀπίσθε.

δίπος-ον μτγν. δίπους: Ἰάμβλ. Πυθ. 25,144 ἀνθρώπος δίπος ἐπὶ καὶ ὄρησ καὶ τρίπον ἄλλο.

δίποτάρι (τό) δημ., πληθ. δίποτάρια. ὁ τόπος συμβολῆς δύο ποταμῶν: Κορ. Ἀτ. 4 Α 102.

δίποτάμος-α(ν) κ. δημ. ὁ ἔχων δύο ποταμούς, ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν: Εὐρ. Ἰκ. 621 δίποταμον πόλιν ἢ μεταξὺ δύο ποταμῶν ἐκπομένην.

δίπουνδοί μτγν. (λατ. νεοστράτευτοι, οἱ νεωστί στρατευθέντες νεοσπλικετοί: Ψ. Λυδ. Μην. 4,157. 2) δίπουνδιον τὸ διεθόλον: Ψ. Λυδ. Μην. 4,157.

δίπους-οδος-ουν κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο πόδας: Αἰσχ. Ἀγ. 1258 δίπους Λεάννα, Πλάτ. Πολιτ. 276 C τῆς δίποδος ἀγέλης. κ. νεώτ. δίποδα τὰ ἔχοντα δύο πόδας ζῷα: Πλωτ. Ἠθ. 276 C. 2) γένος μύδος τῆς Λιθῆς πηδῶντος μετὰ τοὺς δύο ὀπισθίους πόδας: Ἡρ. 4,192 μύδος γὰρ γένη τριῶν αὐτῶν ἐστὶ, οἱ μὲν δίποδες καλόντων. 3) νεώτ. ζωολ. γένος δίποδῶν θηλαστικῶν. 4) ὁ ἔχων μήκος δύο ποδῶν: Πλάτ. Μέν. 83 D δεῖ ἄρα τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν... μετὰ μὲν εἶναι τῆσδε τῆς δίποδος.

δίπρακτος (-ῆ-ο) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, ὁ ἔχων δύο πράξεις: δίπρακτα κωμῳδία.

δίπριονιδαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. ὕδροζῶμα φραπτολιθοειδῆ, ἀπαντῶντα μ. ἐν ἀπαλιώσει.

δίπριονίων (τό) νεώτ. γένος χειρῶν φυτῶν.

δίπριπαργύλιον (τό) νεώτ. χημ. ἑκφρτικὸν μέγμα ἐξ ὕδρογονάνθρακος, χαλκοῦ καὶ ἀργύρου.

δίπρωσμία (ἡ) μων. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἔχειν τινὰ δύο πρῶσμωτα ἢ νεώτ. εἶδ. ἢ ἐπὶ ἐνὸς κορμῷ συνυπαρξίς δύο κεφαλῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον συγκεχυμένον. 2) μτφ. τὸ εἶναι τινα διπρῶσιων βλ.βλ., τὸ κρῖνα ἐπαμφοτερίζει, ἡ ἀνεκκρίνεα, δολιχότης, πανουργία: Κωδ. Παρ. 2420, 137.

δίπρωσπιος (-ῆ-ο) μτγν. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο πρῶσμωτα, δύο ὄψεις: Ἡρωδιδαν. 1,6,2 δίπρωσπιον δὲ αὐτοῦ τὸ ἴσθητὸν ἴδεται τὸ ἀγαλλμα, Παλαμ. Ἀσολ. Ζ Πατριδὲς 8,8 μέγ' ἐπὶ πλάτος τοῦ μεγάλου σου λαβάρου ἢ βέλπει διπρῶσπη ζωγραφισμένη εἰκόνα. ἢ μων. διπρῶσπιος σάγος ἀμφιπόλος βλ.βλ.: Εὐστ. 1057, 12 καθεστὶ δὲ μάλλος αὐτοῦ (ὁ τάνη) εἴκειν εἶναι κατὰ τοὺς ὡς ἐν τῆσφι διπρῶσπιος σάγους ἢ διπρῶσιων ἐπιπλατῶν δίμωρον ἢ δίχρωμον: Γαλ. 10,385. 2) μτφ. διπρῶσπιος, ἀσαφής, ἀμφιπόλος: Ἀουκ. Ζ Τραγ. 43 ὅς ἐἴπω χρηστέως ἀκριδῶς ἀμφηφίς ἢν καὶ διπρῶσπιος. 3) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ σίπει ἐμφαντικῶς ὑπὸ δύο πρῶσμωτα, ὄψεις, ὁ ἀμφιβολοῦν συμπεριφρῶν δεικνύων, ἀνεκκρίνησ, πανούργος, κρυφίονος, δόλιος γλωσσ. «διπρῶσιων ἑλλοπρῶσιων». 4) μτγν.

γραμμ. ὁ δὴλῶν, ὁ καθορίζων, σημαίνει δύο πρόσωπα: Ἄπολλ.Δόσκ. Ἄντων.17.1.

Διπρυμνός (ος-ου) ἴππ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἔχων πρόρυνον, ὁ ἔχων πρόρυνον ἀμφότερα τῆ πρόρυν· πρβλ. Διπυρός: Ἄβηλ.5.204 Β Διπυρός δ' ἔλεγυον καὶ Διπρυμνός: ἰ ἡ ναός.1

Διπυρός-ον ἴππ.κ.νεωτ. ἢ πλοίων, ὁ ἔχων πρόρυνον ἀμφότερα τῆ πρόρυν, ὁ ἔχων ἀμφοτέρωθεν πρόρυν, ἴππ. τοῦ λεγ. διπυμνὸν πλοῖον· πρβλ. Διπρυμνός.

Διπυροστυδία (οἰ) νεώτ. οἰκονομία θρηλατικῶν μορσιποφόρων ἀπαντῶσα κ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διπυροστυδίας (οἰ) νεώτ. γένος μορσιποφόρων ζώων ἀπαντῶν κ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διπυρῆ (τῶ) δημ. τὸ παῖδες φαρμακευτικῶν φυτῶν Δικταμος ὁ λευκός, ὁ Βάρβαρο, λούτζα.

Διπυρῆδαι (οἰ) νεώτ. οἰκονομία διπυρῶν ἡβῶων, ἀπαντῶσα κ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διπυροδούσιος (οἰ) νεώτ. ζυωλ. γένος σπαριδῶν ἡβῶων.

Διπυροκαρποειδῆ (τῶ) νεώτ. βοταν. οἰκονομία δικτυληδῶνων φυτῶν.

Διπυροκαρπος (οἰ) νεώτ βοταν. γένος διπυροκαρποειδῶν φυτῶν.

Διπυροκόμη (ἡ) νεώτ. βοταν. γένος παυδῶν προσωπανθῶν φυτῶν.

Διπυρολογία (ἡ) νεώτ. κλάδος τῆς ἐντομολογίας πραγματευόμενος περὶ τῶν διπυρῶν ἐντόμων.

Διπυρός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο περᾶ, δύο πτέρυγες: Ἀριστ.Ζ1490ε.16 τῶν δειπνῶν μὲν, ἀναμνὸν δέ, τὰ μὲν κουλδέπτερα ἔστιν... τὰ δ' ἀνελυτρα καὶ τούτων τὰ μὲν διπυρτα, τὰ δὲ τετραπυρτα, ἄδιπυρτα ἐντομα· ἢ ὅτι ἐπὶ πραγμ., ὁ ἔχων δύο πτέρυγες: Διπυρός ἐλιξ· 2) ἴππ. κ. νεώτ. Διπυρός ναός κ. κτ. παρὰ τοῦ ναός Διπυρός ναός μετὰ δύο πτερόν ἴππ. μετὰ διπλῆς περιστάσεως βλλ.: Βιτρ.3.27· 3) νεώτ. ζυωλ. Διπυρτα (τῶ) ἡ διπυρτα ἐντομα τοῦ ἀβροσμάτους τῶν ἀβροσπῶων· ἢ παλαιά. Διπυρός (οἰ) γένος διπυρῶν ἡβῶων ἀπαντῶν κ. ἐν ἀπολιθώσει.

Διπυρτα (τῶ) νεώτ. κ. Διπυρτα βλλ.3).

Διπυρταγία (ἡ) νεώτ. γένος σταυρανθῶν φυτῶν.

Διπυρταγός-ον ἴππ. ὁ ἔχων δύο πτέρυγες Διπυρός: Μελέαργ. ἐν ΑΠ 5.150 ὄξυθαίος κῶνακας... νικτὸς κνώδαλα διπυρταγός· ἢ ἐν γρ. κ. πρῶ: Φιλῶδ.ΑΠ 9.570 διπυρταγῶν... πόδων· 2) Ἐπιγρ. διπυρταγῶν (τῶ) ὡς οὐσα. μονόθεος ἔχων τὰ δύο ἄκρα κρηματᾶ ἐν εἶδε πτερυγῶν: Ἐπιγρ. κατὰστικτον διπυρταγῶν.

Διπυρταγός (οἰ) νεώτ βοταν. γένος ἑλλαδοκάρπων δένδρων.

Διπυτξ-υγός (οἰ) ἴππ. Διπυτξος βλλ.: Ἀπολλ.Ρ 2.32 Διπυτξα λυθην κῶδδακα.

Διπυτξων (τῶ) ἴππ. κ. νεώτ. γένος καταπινιδῶν δένδρουλλῶν.

Διπυτξος-ος-ες Διπυτξος βλλ.: Ἀριστ.Ζ1.515 β,β καὶ ἔτερον νεφρον διπυτξος ὁ τέμων.

Διπυτξίον (ἡ, κ. Διπυτξίον).

Διπυτξος-οιν (ὀς πτῶσις) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δύο πτερεῖς διπλάσιος ἔχων, ὁ με δύο ἐναλλόμενα πτερά με δύο διπλῆς, ὁ εἰς δύο ἐπιπυρῶν, διπλάσιος πρβλ. Ἡσ. ἐν λ'. Διπυτξα εἰς δύο ἐπιπυρῶν ἔχοντα ἢ διπλοῦν, ὡστε τὸ (ἴσασθ. τῶ) μὲν ἀπεσπάρθωσι τὸν ἐπιπλοῦν, τὸ δὲ ἐπιπυρῶν ἔχοντα: Ὁδ.Ν 224 Διπυτξων ἀμφ' ὀμοίωσιν ἔχονσ' εὐεργεία λυθην (ἰμῆτιον, γλανθία) διπλομένην περὶ τοῦς ὄμους· δέριμ. δύο ἐπιπυρῶσ' ἔχουσαν, διπλάσι, διπλόρι, Πάπ. Διπυτξων κάπποτρον (τὸ εἰς δύο διπλοῦμενον)· ἢ φρ. π. Ὁμ. Διπυτξα ποιήσαντες εἰς διὰ πρῆλας περιπυλῶντες τὸ κρέας (τῆς λ. β- λαμβανόμενης ἐπιπυρῶσ' δέριμ. τῆς λ. λαμβανόμενης ὡς οὐσα.) δ- εἰδ. ὀνομασία τῶν

οὗτω παρασκευαζομένων πρὸς διπτυση τεσσάρων κρέατος· ἢ δελτιὸν διπτυση πνοιῆς ἐκ δύο συνδεδεμένων τεσσάρων, ὧν τὸ ἐν ἀρμύστῳ ἐπιπυρῶμενον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου: Ἡρ.7.239 δελτιὸν διπτυσην λαβῶν τὸν κρηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησεν... ἢ ἴππ. εἰδ. τὸ εἰδ. Διπυτξων ὡς οὐσα. κῶδξ ἐκ δύο πνοιῶων, δύο δελτιῶν, ἐν χρ. ὡς ἐπίσημον βέβλιν μπρῶον, ἴβωκ ἐκκλ'. ἢ ὅτι εἶδος σημειωματῶριον ἐν χρ. παρὰ τὰς ἀρχ'. ἢ ὅτι Ἐπιγρ. Διπυτξα πνεύκας, πλῆρες ἐκπλαστικοῦ, φέρουσαι ἔγκραραγμένον ἐπιπλοῦν τὸ κείμενον (ταβαίτα) ἢ ὅτι ἐκὼλ. ἴππ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρχαῖος οἰ διπυτξοῖ πνεύκας καὶ εἶτα κατ' ἐπέκτ. οἱ δελτιοί, τὰ φύλλα κάρτου, ἐφ' ἃ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν μνηνευομένων ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ λερέως ζώτων καὶ τεβνέωτων· ἢ ὅτι ἴππ. κ. μων. Διπυτξα ὡς οὐσα. οἱ εἰς ἐκφαντοστώτῃ ἢ εἰς ἐκφαντοστώτῃς ἐκ δύο συνδεδεμένων τεσσάρων ἀποτελούμεται πνοιῆδες, αἱ φέρουσαι ἐν μικρογραφίᾳ γλυπτοῖς παραστάσεις· ἢ ὅτι μων. νεώτ. κ. δημ. Διπυτξων ὡς οὐσα. μικρὰ ἐκπλαστικὴ εἰκὼν ἐκ δύο συναντῶν πνοιῶων ἔχουσαν ἴβων ἐκάστης παραστάσιον πρβλ. τρίπυτρον 2) γεν. ὁ διπλοῦς ἢ ὁ διπλός: Εὐρ.Ἰων.100 πῶς οὐν κερῶνται (διπυτξοῖ) δῶρον θεός· κ. κτ. πλῆθ. διπλοῖ, διπλοῖ: Εὐρ. Ὀρ.633 διπλῆς μερίμνης διπυτξοῦ κῶν ὄθεός· ἢ κ. ἀπλῶς, δύο: οὐτ.Π 242 Διπυτξοῖ νεανία· 3) νεώτ. ζυωλ. γένος γαλασιδῶν μαλακοσπάρων.

Διπυτξος-ον ἴππ. κ. νεώτ. γραμμ. ἐπὶ ὀνομάτων, ὁ ἔχων δύο πτερωτῶν καταλήξεις: Ἀπολλ.Δόσκ. Ἄντων. 917 τὰ δειπτερα ὀρθογονοῦμενα Διπυτξά ἐστι.

Διπυτξωτός-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο πυλῶνας ἢ τὰ διπυτξωμενα ναυτ. τὰ στεγὰν διαμερίσματα τὰ μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ διαμερίσματα τῶν πλοίων, χρησιμεύοντα ὡς ἀποθήκη ὕδατος, περὶλαίω ἡ ἔρηματος.

Διπυλῶων (τῶ) νεώτ. ζυωλ. γένος παρασιτικῶν κωδωνιδῶν σκυλλῶων.

Διπυλός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο πύλας, θύρας, διπυρός, διπυρός: Σοφ.Φιλ.952 ὡς σχημα πέτρας Διπυλῶν· ἢ τὸ Διπυλῶν κ. νεώτ. ὡς οὐσα. αἱ παρὰ τὸν Κερομενικὸν Ὀρίσιον πύλαι τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν: Πολυδ.16.257 ἡ πόλις δὲ εἰσῆγε κατὰ τὸ Διπυλῶν, Πλούτ.Περ.30 ταφῆται δὲ Ἀνθεμόκρονον παρὰ τὰς Ὀρίσιαις πύλας, αἱ τὸν Διπυλῶν ὀνομάζονται· ἢ ὅτι, τὸ οὐδ', ὡς οὐσα. ὁ ναός τοῦ Ἰαννοῦ ἐν Ρώμῃ: Πλούτ. Ἠθ.322 Α τὸ τοῦ Ἰαννοῦ Διπυλῶν 2) ἴσ. ἐπιπυρῶν.

Διπυργιατός-ον πᾶν. διπυργίος βλλ.

Διπυργίας-ια-ον πᾶν. εἶδος κρηλίου ἡ τόπου, ὁ ἔχων δύο πύργους: Πάπ. Διπυργία οἰκία.

Διπυρῆων (τῶ) ἴππ. κ. μων. χωρῆματικὸν τὸ ἐργολεῖον, εἶδος μῆλις: Γολ.4.187 σώμα λεπτὸν καὶ πρόμηκες οἶα τὰ διπυρῆων καλοῦμενα.

Διπυρῆων-ον νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἔχων δύο πυρήνας, δύο κουκούτσια· 2) βοταν. γένος βερβενοειδῶν δένδρουλλῶων· 3) ζυωλ. γένος κωδωνιδῶν μεδουσῶων.

Διπυρίτης (οἰ) κ. νεώτ. ὁ εἰς ἐπὶ πυρὸς τεβεις, ὁ εἰς διπλὴν ὀπτην ἀποδολθεῖς, ὁ εἰς ὀπτημῶν· ἢ κ. ὡς οὐσα. εἶδος ὄρου, ὁ εἰς διπλῆς ὀπτημῶν ἔρηδος παρασκευασθεῖς, τὸ παξιμάδι· ἢ νεώτ ὅτι κ. ὁ μέτρι ἐρητόρητος ὀπτηθεῖς ἀριόκιος, ἡ γαλέττα: ἴππ. ἐν.Παβ.25.

Διπυρῶν (τῶ) νεώτ. ὀρμητικὸν τὸ ἀπαντῶν ὑπὸ μορφῆν λευκῶν ἢ ἐρυθρῶν ὀκτανων πρισματων ἐντός ἀσβεστολιθῶν ἢ ἀσπιδοκίτων πετρωμάτων.

Διπυρός-ον ὁ ἔχων διπλοῦν πύρα: Ἀριστ Βάτρ. 1341 διπυρός ἀνάμωσα λαμπρῶν· 2) ἴππ. ὁ εἰς εἰς τὴν πυρὸν τεβεις, εἰς ὀπτημῶν, διπυρίτης βλλ.: Εὐδουλ.18 Διπυρός τε βερηός, Πρῶκ

Μυστ.δ. διπύρους άρτους || Έπιγρ. Διπυρος εϊτος = άρτος διμηρής || κ.ώσ ούα. Διπυρος κτ. παρά τοι άρτος : Ευδουλ.18 διπύρους τε θερμούς

διπυρρίχιος (ί) πθ. ή άρχισχη πυρρίχη βλλ. κατά τεσσάρους στοιχείους έντελεμύμενη : Τζέτζ. έν ΎΑ.Κρ.3,305.

διπυλωός-ον μον. επί όρυμάτων ή άμαξών, ό έχων δύο πάλους: Μαλάλ. άρμασι διπυλωός, Ήα. Ευνωρίδα, άρμα διπυλων.

διρηγές Ήα. «είστρουβοί».

διρῆ (ιό) δημ. είδος άμπελου τής νήσου Κρήτης.

διρκαία (ή) μγν. τή φυτὸν κερκαία βλλ.: Διοσκ.3,119.

διρκαιον (τό) μγν. τή φυτὸν δούκος βλλ.: Ψ Διοσκ.3,72 || γν. τή φυτὸν στρώνον τὸ ύπνωτικὸν ή μέλαν, δημ. βρωμικόχορτο : ΨΔιοσκ.4,72.

διρράβδι (τό) δημ. γεωργικὸν έργαλείον πρός εκκόκκισιν τοῦ άραβοστύου.

διρραβδόος-ον ή έχων διπλὴν ρόβδωον, ό διά δύο χρομῶν άσοπμειώμενος : Αριστ.άπ.294 τὰ μέν διρραβδά ώπερ άσοαρίων.

διρραγός (ό) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπτέρων εύκνημίδων έντόμων.

διρρμα (τό) δημ. τόπος συμβολής δύο ρευμάτων.

διρρμικός-ον σχόλ. μετρ. ό έκ δύο ποδῶν ή έπισοδίων συγκείμενος : Σχόλ. Αριστφ. Ήπ.ά3 Παιωνικόν διρρμῶν ήτοι διρρτων.

διρρμία (ή) τὸ είναι διρρμων βλλ., δ. έρμ. διπλοῦς ρυθμός : Αισχ.άπ.324 έν διρρμία πάλαι.

διρρμος-ον επί άυθῆς, ό έχων δύο ρυμῶσι δά, τρεῖς ήπνοῦς : Αισχ.Πέρσ.47 πολλοίς άρμασιν έξόρρωσιν, διρρμά τε καί τήρρωμα τέλλ.

διρρτός-ον μον. ό διπλῶς ρῶν ή ό έκ δύο μερών βρεχόμενος : Κώδ.Παρ.352,35.

δις έπί-pp. κ. μον. κ. νεώτ. (σντί δις έκ τῶν δύο βλλ.) δύο φορές, διπλῶς, μετ' άνοματ' : Θεόπομπ. Κωμ.69 Δίς παιδῆς ό γέροντες || Έπιγρ. Αριστῶνος τὸν δις Νέανου υἱοῦ καί έγγόνου τοῦ Νέανου || συνηθέστ. πρ. ρημ. : Ήα.β104 τοῦτο δέ σφι δις ήδη έγένετο, Αισχ.Πέρσ.173 μή σε δις φράσασιν, Πλάτ.σοφ.498B (παροιμία καί δις . καί τρίς . τὰ καλά ή τὸ καλὸν πρέπει νά δυολογοῖται κατ' ήσανόληθιν), - ό διδάσκων δις διδάσκαται || δις βίαν έν νέου βίαν : Μέν.223,4,Πλάτ.Κωμ.207 βίανεν . δις τής ήμέρας || συνηθ. μετά τὸν τόσισος κ. άριθμητικῶν διπλάσιος, δύο φορές τόσος, άλλος τόσος : Όδ.1491 άλλ' ότις δις τόσων

άλα πρήσσαντες άήμεν, Σοφ.Αί.27 άρ' έστι ταῦτα δις τόσ' έξ άλλῶν κακά || Ζηνοδ.3,24 δις έπτά πληγαῖς πολλοῦσις πιλοῦσιν || παροιμιακῶς επί τῶν αἰώνων συνεχούς τιμωρίας || ές δις δύο φορές : Άππ.Μέθρ.78 χυμῶν ές δις έπιγίνεταί || δις διά πασῶν είδος άρμῶν έν τή μουσική κ. μετρ. παροιμ. φρ. πρός δήλωσιν όρμονίας μεταδύ διαφερόντων πραγμάτων : Λοκ.Προμ.δ.

-**δις** άχώριστον μόριόν δηλοῦν κίνησιν είς τόπον, ώς τὸ -δε βλλ. έν χρμ. είς τινος λέξεσι σίαν άλλου, σκαδῆς, χαυδῆς.

Δις (ί) άφρ. όνοματ. τὸν όνόματος Ζεύς, έξ ής αί πλάγ. πτώσεις Διός, Διί, Δία ή πληθ. Δίεσ, Δίας : Πλάστ.Μθ.425 B), Ρινδ.14.

Διαός-ον ύπερβαρ. τ. τοῦ Διόςος, ό Δις ήδών, δις νέος : Σχόλ. Ολοβολοῦ κ. ό Διασος δέ, ό Δις ήήσας, τὸ μέν τή φυσική, τὸ δέ τής Μητέρας έήσοις : Δοσιόδ. έν ΑΠ15,26.

Διασάσκωσις (αἰ) νεώτ. χημ. όρμηκαί αζωτοχολοί ένώσεις.

Διασάκωματα (τα) νεώτ. χημ. συνθετ. ματα αζωτοχολοῦ.

Διασάκι βλακίον) βλλ.

Διασάκιον όνομαρ τοῦ δ.

Διασάκιον μον. κ δ.

πλοῦς ήται δύο μικροί σάκκοι ήνωμένοι δι' άφάσματος κατά τὸ στόμιόν κ. ανήθ. πθόμενοι επί τοῦ αἰμάτος ζώων : Πάν.18' α1.), Πολίμ. Έκκ.Τραγ. 67,8 γι' άπλωσε, Χρόνη, στέν τὸν τὸρβά, γιά λάσε τὸ διασάκι, Κρυστ. Αστρ.Πεντάμ.10 μέ γρόσα στο διασάκι μον καί ήρες στό κεμερί' μτρ. παροιμ. είναι **άπλά διασάκι** ή επί ανθρώπων πολυβουλοῦ || 2) νεώτ. είδ. στρατ. ό άτομικός διπλοῦς σάκκος τῶν ήπνῶν καί έλατῶν τὸν πυροβολοῦσιν, είς αὐτὸν τὸν θύλακα τοποθετοῦται τὸ άτομικῆς αὐτῶν χροσῶος είδη || 3) γεν. ό σάκκος, τὸ ταγάρι.

Διασάκωται (οἱ) νεώτ. χημ. χημικά σακχαροῦχοί ένώσεις.

Διασάλα Ήα. «άκαθορασία».

Διασάλαός Ήα. «ρύπαροδία».

Διασάλας (ή) μον. ή δυάς, τὸ δυάρι : Νικομαχ. Τέρας.π Φωτ.Βιβλ.143,14.

Διασάναθόπιος (ό) μον. ό Δις χρηματίσας άνθύπατος : Άγαθῆς έν ΑΠ έκδ. Jacobus.) τόμ.3,14.

Διασάραγος-ον μγν. ό Δις άραγῆς, ό -Δις άραγῆν ύπατάς : Λυκ.513 τὴ Διασάραγος κωκί.

Διασάξητος-ον νεώτ. είδ. γραμμ. επί ρημ. ό λαμβάνων διπλὴν, έσωτερικὴν καί έξωτερικὴν, οὔρησιν : τὸ άνολήμ, τὸ όρῶ είναι Διασάξητα ρήματα.

Διασάτης (ό) νεώτ. (τουρκ.) επί τουρκοκρασίας, ό έπιμελητῆς ή διοικητῆς δευτερευόντος φρουρίου.

Διασάτερος-ον μον. είκοστός : Ψελλ. έν ΎΑ. Βοασσ.1,186.

Διασάθημα Διζημαί βλλ.

Διασάδομηκονάπηχος-εως (ό)μον.ό έχων μήκος έκαστὸν κ. τεσσαράκοντα πήχων : Τζέτζ.Κιλ.3,942.

Διασάδομος-ον μον. δεκάτος τέταρτος : Ψελλ. έν ΎΑ. Βοασσ.1,186 καί δὴ μετ' αὐτὴν (ήν έβδόμη) αὐθῆς ή Διασάδομη || δεκατέσσαρα : Τζέτζ. Κιλ.9,781 δουλεύσας δέ τὸς Διασάδομος χρόνος.

Διασάγγονη (ή) νεώτ., δημ. Διασάγγονα, τὸ ήλ. τὸν Δισάγγονο βλλ.

Διασάγγονο(ν) (τό) νεώτ., δημ. κ. Δισάγγον, πληθ. Δισάγγονα κ. Δισάγγονα, ό Δισάγγονος βλλ. || συνηθ. πληθ. Δισάγγονα τὸ τέκνο. άρρεναί καί θήλας, έγγόνου ή έγγόνος ώς πρός τὸν πάππον ταύτων : Κρυστ Τραγ.Στάν.Κούρος44 κί άγγώνια καί Δισάγγονα νά πικῶν νά χοιδήφης.

Διασάγγονος (ό) κ. νεώτ. κί δημ., δημ. Δισάγγονη, δημ.-γγόνα, οὔδ. Δισάγγονη, δημ. κ. Δισάγγον ή υἱός τὸν έγγόνου ή τής έγγόνης ώς πρός τὸν πάππον ταύτου ή τὴν μάμην.

Διασάκωριθος-ον μον. Δις είκοσι, τεσσαράκοντα:Νέα ΎΑ.Βοασσ.252 Διασάκωριθοι παρθῆνοι.

Διασάειρος-ον νεώτ. ό -άπατελομένος από δύο σειράς || 2) είδ. νουτ. Δισάειρον ήστων δημ. παρὶ μέ δύο μούδες,τὸ έχον σεροδετημένες δύο σειράς βλλ. έν είδ. σπημ. || τὸ έχον δύο μόνον σειράς.

Διασάκομμυριό(ν) (τό) νεώτ. κ.δημ. χλια έκκομμυρία.

Διασάκομμυριόδοχος (ό) νεώτ. κ. δημ. ό έχων περισσοῖσιν άνερχομένην είς Διασάκομμυριον καί πλέον || συνεκ. ό υπέρηλυτος.

Διασάκωνο(οἱ) μγν. οἱ δεύτεροί έξάδελφοι : Άσπ.είς ΗΝικ.184,26.

Διασάκος (ό,ή)-ον μον.κ.νεώτ., δημ. Δισάκος π-ο κ.β- χαρακτηρισμός τής Δις έκτης ήμέρας πρό τῶν καλεσθῶν τὸν Μαρτίου τῶν άεροβαλλομένων άνά τέσσαρα έτη είς τὸ Ίουλιανόν ήμερολογίον Ύ' έπιγρ. Χρυσοκοκκάς Αστρ.Περσλ.Όπασ.Συφ. υ' οἱ έν έξ ώραι αὐταί κατὰ δ' έτη ποιαῖα νυκτῶν έρῶν έν, δ' λέγεται Δισάκων || συνεκ. έπί ή : ό έχων Δισάκων ήμέραν : αὐτ.έπθ.έν. άπακοῦν Ύ'εστῆν || Δισάκων χρόνος γίνονται κατά έτη || Δισάκων έτη είναι πάντα ών ό ένδεικτικὸς τῆν κ' χρονολογήσεως αὐτῶν άριθμὸς Διασάκων έ.δ. τοῦ τέσσαρα || 2) συνεκ. μ.φ. δημ. χρόνος : κωικός

χρονια Διάκτηη ή β- (έκ λωϊκής προλήψεως) τὸ ἔτος καθ' ὃ πολλοὶ συστηματικῶς ἀνέμελλαν. Ἰδίως ἐκ θεομηνίας, ἡ προέβλεπε ὅτι θὰ συμβῶσιν ὄμ. κ. κτ. πλὴθ. χρόνια - καιροί - χρονιές - χρόνια Διάκτηα κ. β. = περίοδος ἐτῶν ἀθλιώτους, συστηματικῶς. Ἐκλ.Τρογ.134,9 μὴ ἤρθε ὁ καιρὸς ὁ Διάκτηος χρόνια κατακαμένη, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 59,15 χρόνια περνώμε βίσητα.

Διαέκτηρ (ἰ) πάπ. (ἰσαφοῦς σημασίας).
Διαέλιθος (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δύο σελίδων ἀποτελούμενος, μονόφυλλος· διαέλιθος μελέτη.

Διαεξαδέλφη (η) θηλ. τοῦ διαεξ' ἀδελφός βλλ. ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐξαδέλφου· Ίω.Νηστ. Ἐξομολογ. 79 Ε ἄλλο (ἀμάρτημα) τὸ εἰς ἐξαδέλφη, ἔπερον τὸ εἰς διαεξ' ἀδελφόν.

Διαεξαδέλφος (ἰ), θηλ. διαεξαδέλφη, οὐδ. διαεξαδέλφοι μτγν. κ. μον. ὁ υἱὸς τοῦ πρώτου ἐξαδέλφου· Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3,359 γνωτός, ἀπὸ τοῦ συγγενεῖς ἢ ἀνεψιῶδος διαεξ' ἀδελφός.

Διαεπάρθριμος ἰνδικτοῦ κύκλος Ἐπιγρ. δέκατον τέτατον ἐπὸς ἰνδικτοῦ (ἔσοφ. γρ. διαεπάρθριμος)· πρβλ. διαεκάρθριμος.

Διασυνος-ον μτγν. ὁ ἔχων δύο συνεινούς συζόγους· ΑΠ 15,26 Ἐπίταρ Διάσυνος ἰσχόλ. ὁ δὲ δύο γυναικας ἔχων, τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Ἥραν κ.).

Διασφαπτόμενος-η-ον νεώτ. μαθηματ. ὁ ἔχων δύο σημεία ἐπασφῆς· ἢ τὸ θηλ. ὡς οὐσα. Διασφαπτομένη (ἐν κ. κρηθλήτῃ) εὐθεία ἔχουσα δύο κοινὰ σημεία ἐπασφῆς μετὰ κρηθλήτῃ.

Διασφῆτος-ον μτγν. ὁ δὲς ἐφόδος ὁ δὲς πορὸς βρασημένος· Ὁρειβ 38 ὡς τε διασφῆτων γίνεσθαι.

Διασφῆτος-η-ο δημ. διασφῆτος βλλ. 2, ἂ. βίσητος.
Διασφῆτος-ον εἰσοδος βλλ.

Διασημαντός (-η-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο σημασίας, δίσημος.

Διασημος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο σημασίας Ἐπιτέδ. μετρ. Διάσημος ποῦς ὁ ἔχων δύο χρόνους· Ἀριστοτέλ. Κ. 1,14· ἢ εἰς τὴν μουσικήν, ὁ ἔχων τέσσαρας χρόνους· ΗΜ.Κατ.189,9 3) εἶδ. ἐν τῷ ρυθμῷ, ὁ ἐκ δύο χρονικῶν μονάδων ἀποτελούμενος· Ἀριστοτέλ. Ρυθμ. 2,10 δ- χρόνος αὐτ. 31 δ- μέγεθος 4) εἶδ. γραμμ. εἰς φωνημάτων, ὁ διαφορουμενῆς ποσότητος, ὁ ἄλλοτε βραχὺς καὶ ἄλλοτε μακρός, ἄλλως δίχρονος· Σχολ. Διον. Ὁρ. 38 Η, ἐν ΑΒ 801, 4 «δίσημα (τὸ φωνήματα α, ι, υ) ὡς ἐπιδεχόμενα δύο σημεία, ποτὲ τῆς μακρᾶς καὶ ποτὲ τῆς βραχείας»· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσα. Δίσημα (ἐν φωνῆν)· Εὐστ. 518,2 τὴν διαφορῆσιν τῶν δισήμων, δίχρονων· 5) πάπ. ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ὁ ἔχων διπλὴν παρυφήν, ἢ τοι προσφασμένον δίσχρωμον γόβρον· 6) νεώτ. τὸ οὐδ. Δίσημα ὡς οὐσα. σημά τοῦ ναυτικοῦ κώδικος ἀποτελούμενον ἐκ δύο σημείων, δημ. σημάδι μὲ δύο πανιέρες.

Διασανής-ος-ές Ἐπ. ὁ δὲς ἀποθνήσκων· Ὁδ. Μ22 ὤοντες ἀπλήθετε δώμ· Ἄλθωο διασανέες, ὄτε τ' ἄλλοι ἀπέξ θνήσκουσι ἀνθρώποι.

Διασανής-ος-ές νεώτ. χημ. ἐπὶ χημ. στοιχείων ἢ ριζῶν, ὁ κορευόμενος ἀπὸ διηλικῶ ἀσένους ἢ ὀ-τοιμηκάτος, ὁ ἀπαίτων δύο ἄτομα ἑτέρου στοιχείου πρὸς κορευσιν· διασπένης ἀκόολλη, - τὸ ὄ-ζυγιον ἐν τῇ ἐνώσει τῶ ὄσματος εἶναι διασπένης· 2) ὄρυκτολ. τὸ ἀρα. διασπένης ὡς οὐσα. βρασιόν πυρρικόην ἄλας τοῦ ἄργύρου.

Διασιθεός-ον δ.γρ. τὸ διασιθεός βλλ.

Διασιτοῦμαι-έσμαι μτγν. γεωμητ. ὡς τῆς ἡμέρας, τρώγω δύο γεύματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν· Ἠρόδ. Ἱστ. π. Α. 1, 9, 13.

Διασιωφῶρμιον (τὸ) χημ. ἰωδιόχως ἔνωσις.

Διασκόζομαι Ἡσ. «διασκέτῃ διαφέρεται».

Διασκαλμος-ον μον. κ. νεώτ. δημ. Διασκαμμος ἐπὶ κρηθλάτου πλοίου, ὁ ἔχων δύο σκαμμοὺς ὄθ. κ. δύο κώπας· Συνέστ. 167Α ἐπὶ κρηθλίτου διασκάμου.

Διασκαράκι (τὸ) δημ. μικρὸν Διασκαρίον βλλ. ἢ εἶδ. ὁ διακος τὸ ἔσποιστονος.

Διασκαρίον (τὸ) μτγν. μον. κ. δημ. ἄσκαρος. τὸ διακος· Ὁρειβ. Σιν. 7, 44, Πρὸδρ. Β 419 ἐκείνος τὰ γλυκύσματα μετὰ τῶν Διασκαρίων· 2) μον. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐκκλ. ἅγιον Διασκαρίον ἢ ἀπὸ δὲς Διασκαρήν ὁ διακος εἰς δύο γίβεται ὁ ὅγιος ἄρτος τῆς προσφορᾶς· Χρον. Πασχ. 714, 13 Διασκαρία καὶ ποτάρια· 3) Ἡσ. «κωνόν, κωνίαον, διασκαρίον»· 4) δημ. Διασκαρί τῆς Ξυγαριᾶς ὁ διακος τὸ ζυγόν· 5) δημ. Διασκαρί βουνοῦ τόπος ἐπιπέδος ἐπὶ δρους ἔχων στρωγγύλον ἢ ἐλλειψοειδές σχῆμα.

Διασκαρίζω δημ. σκάπτω θὰ δευτέρον φοράν, ἢ διβολίζω βλλ., κυρίως διὰ τὴν ἐκρίξωον Ὑ-ζωνίων πρβλ. πκαλιζω.

Διασκαφισμα α ρς (τὸ) δημ. ἡ πράξις τοῦ διασκαφίζω βλλ.· τὸ ἀμύλιον τὸ θέλει διασκαφισμα.

Διασκεῖν μον. ἐκβάλλειν· Ψ Κωδ. 215 Διασκεῖν τὰ ὀνόματα· πρβλ. διασκω.

Διασκελής-ος-ές σχόλ., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο σκέλη, δικαλος, διασκελός· Σχολ. Λυκόφωρ. 636, «διασκελές ἔξολον ἢ μον. γραμμ. ἐπὶ τῶν προτάσεων, ἢ ἀποτελούμενη ἐκ δύο μερῶν· Εὐστ. Πον. 333, 40 ἐν ἐπὶ τῶν διασκελῶν τῆς διαίρησεως λεληταρ φελομεν καὶ οὐ φιλοζόμεθα.

Διασκελλία Ἡσ. «σπιρίς».

Διασκελλίσιον (τὸ) μον. κ. δημ. δίπους βάθρον μὲ δύο σκέλη ἰσορθρ. διασκελίον· Λέων Τακτ. 1, 26 ἔπερον δὲ κανόνων... τὰ ἐν μεγαλοῖον, ἐν τῇ συμμίξει τοῦ διασκελλίου ἐκείνου ἐπιπέδις τριακῆλλον ἐποίσαν· 2) δημ. ὡς οὐσα. τὸ οὐδ. Διασκελο βλλ. 2.

Διασκελος-η-ο δημ. ὁ ἔχων δύο σκέλη, διασκελῆς βλλ., διχαλωτός· Διασκελος παλοῦς· 2) τὸ οὐδ. Διασκελο ὡς οὐσα. ἡ διχάλα, τὸ διχαλωτὸν ἔξολον.

Διασκευμα-ατος (τὸ) μον. ἡ διασκοβολία, τὸ ρίψιμο τοῦ διακου· Τζέτζ. Ἐξήγ. ἡ. 139, 2 τοῦ Ἀπόλλωνος Διασκευμα· 2) στεφάνη πρὸς ἀνάσιν τῆς κόμης· Νικ. Χων. 1, 11 Ε τὸ δὲ τῆς κόμης κεχυμένον καὶ... ἀπισθῆν διασκεύματι περιεπίσκει.

Διασκεύς-ος (τὸ) μτγν. ὁ ἔχων σχῆμα διακου, διασκοιδήτης ἐν χρ. ὡς ὄνομασις κομήτου ἢ κατὰ διὰρθ. ἀπὸ Διασκίους· Ίω. Λουδ. Διοσκ. 10 α, 15 κ.

Διασκευητής (ὁ) μον. ὁ διασκοβολῶς· Μιχ. Ἐπ. Η Νικ. 487, 31, Ὁμω. Μ 243 διασκοβολῶς οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ Διασκευητής.

Διασκέω μτγν. Διακέω βλλ. Ἡσ. «διασκεύει, διασκοβολεῖ διασκέσαι, διασκον ρίψας, ἢ τοι λυθᾶσαι»· Σωσθ. 3, Φιλόστο. Ἐπ. 43 τὸν δὲ Ἀπόλλωνος ἰδῶν ἐν ταῖς γραφαῖσι, διασκεύοντι, ἢ τρέχοντι ἢ τοξεύοντα, Διογ. Λ. 1, 118, Πορφ. Χριστ. 48· ἢ μὲθ. ριπῆ, ἔξακοντίζω· Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 1, 1310 ἀδίσκουεν ἑαυτὸν εἰς βάλασσαν· ἢ ὄμ. κ. ποθ.· Εὐρ. Πον. 1268 ὄβην πετραῖον ἄλλα διασκευθήσεται ἰδ. γρ. διασκηθήσεται ἰ, ΑΠ 9, 14 διασκευηθῆς δ' ἐπὶ θάμνον.

Διασκῆ ἀπόλ. ριπῆ τῶν διακων, διασκοβολῶ· Ὁδ. 188 Διασκων... σπιδαριώτερον ἢ οἷα βαΐτικας ἐδίσκουεν ἀλλήλοισιν· ἢ μτγ.· Γινδ. 1, 235 μακρὰ Διασκίσις ἰσχόλ. «μακρῶς καὶ μεγάλας τὸν ἐμόν λόγον ρίψας»· ἢ μὲθ. ριπῆς, ἔξακοντίζω τῖ· Διογ. Α. 7, 11 ἀπὸ δρους αὐτὸν Διασκίσις· ἢ ὄμ. κ. ποθ. Ἡσ. «δεδίσκουεθ' ἔρριπται ἐν· Βίωμωρ. ἐν ΑΠ 9, 227 ὁ Διασκίσις... ἔμπασε δειλῶ πτωκί.

Διασκῆμα-ατος (τὸ) διασκῆμα βλλ., τὸ οἰπτεν διασκῆ, ἡ διασκοβολία· Σωφ. ἀπ. 380 ἔλας ἴσος ἐν διασκῆματι· 2) πὸν δικην διακου ριπῆς, τὸν· Εὐρ. Τρω. 1121 νεκρὸν, ἐν πύργων Διασκῆμα ἢ κρὸν ἄναοι κτανετανές ἔχουσιν ἰσχόλ. ὁ ἀντὶ τοῦ ἐκτενον ριψάντες καὶ ἐποσκέουσάντο ἢ κτ. δύοι τὸ διασκευάσαντο ἢ αὐτὸν ἀπὸ τῶν τεχνῶν· 3).

Διασκηπτρος-ον ὁ ἔχων δύο σκέλητρα, ἐπὶ τῶν δύο Ἀτρεῖδων· Αἰογ. Ἀγ. 43 καὶ διασκηπτρος τμηξ ὄχυρον ζεύγος Ἀτρεΐδων.

Δισκίβαι [ο] νεώτ.οίκου. άκτινοζώων πρωτοζώων.
Δισκίνη [η] νεώτ. ζωολ. κ. δισκίνα [η] γένος δισκινιδών βροχαιοπόδων ζώων.
Δισκινίβαι [ο] νεώτ. ζωολ. οικογένεια βροχαιοπόδων μαλακιοειδών.
Δισκινόκαρις [η] νεώτ. γένος δισκινόκαρινών ζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
Δισκίον [τό] νεώτ.όποκορ. τού δίσκου βλλ. 2] είδ. φορμ. πάν έν είδει μικρά πεπλατυσμένου δίσκου φαρμακευτικών παρασκευάσματος : δισκία κινίνη 3] βοταν. μυζητική δισκία δικοκοειδείς καταλήξεις τών έλλικών άναρριχημένων πνών φυτών.
Δισκοβόλια [η] μτγ. κ. νεώτ. τó ρίπτει τόν δίσκον, τó άγώνισμα τού ρίπτει δίσκον : Γαλ.6,325, έχει τó πρωτάθλημα είς τήν δισκοβόλιαν.
Δισκοβόλιβαι [ο] νεώτ. ζωολ. οικογένεια άκανθοπεργιών ιχθύων.
Δισκοβόλος (ό) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ό βόλλων τόν δίσκον, διακευτής βλλ. 1] είδ. έν άγαλμα τού Μύρωνος όμ. τού Ναυκιδού : Λουκ.Φιλοφ.19 τών Μύρωνος έργων . . . έν ό δισκοβόλος 2] νεώτ. ζωολ. γένος δισκοβολιδών ιχθύων.
Δισκοβόλω-έω μτγ., μον. κ. νεώτ. βόλλω τόν δίσκον, άγωνίζομαι είς τόν δίσκον : Ήσ. έν λ. δισκέω « διακέυει, δισκοβόλει » : Γαλ.Θρασ.33 2] κατ' έπέκτ. ρίπτω τί ώς δίσκον : Έπιγρ. κάφ' ύφους δισκοβόλιος νέον.
Δισκογλωσσίδαι [ο] νεώτ. ζωολ. οικογένεια άνωθρων βτραχιών.
Δισκογλωσσίδες [ο] νεώτ. ζωολ. γένος δισκογλωσσιδών βτραχιών.
Δισκογνάθος [ό] νεώτ. γένος κυπριτιδών ιχθύων
Δισκοθάλαπα [τό] νεώτ. ζωολ. κατηγορία άνωθρων βτραχιών.
Δισκοθήρμα [τό] νεώτ. γένος κυπριτισόγγων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
Δισκοθήρμα [η] νεώτ. γένος κυπριτισόγγων ζώων άπαντών κ. έν άπολιθώσει.
Δισκοειδή-ούς-εις μτγ. κ. νεώτ. ό έχων σχήμα δίσκου : Άγαθαρ.105 σχήμα δέ ού δισκοειδές έχει τόν ήλιον, Διοσκ.2,156 σπερματίων δισκοειδές οίονει έντεθλασμένον έχον. Άρσάκ.Φιλ.2,27,3 οί Στωικοί, αφαιροειδή είναι τήν ασήληνη, ώς τόν ήλιον. Έμπεδοκλής δισκοειδή 2] νεώτ. ζωολ. τó ούδ. κτ. πλθβ. δισκοειδή ώς ούσ. τάξεις σφωνοφόρων ζώων έχόντων σχήμα δισκοειδές.
Δισκοέλιε-τικός [η] νεώτ. γένος γαστροπόδων μαλακίων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
Δισκοέλιος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος ύμεροπτερών ύμεροπδών έντόμων.
Δισκοέλιμμα-στος [τό] μτγ. κ. μακ. τó κάλυμμα τού ποτηρίου τής Θείας Κοινωνίας : Άβον.2,408 δίσκος τού άγιου πνεύμα, ό πατήρ δισκοέλιμμα, Άνώθ.Περγρ. Άγ.Σοφ.π.Δουκιον. έν λ. δισκοκαλύμματα όλόχροστα.
Δισκοέφαλος [ό] νεώτ. ό [ιχθύς] δισκοβόλος βλλ. πλθβ.ιδών σκαληών.
Δισκοέλιε-ίβος [η] νεώτ. ζωολ. γένος λεπτοπλανιδών σκαληών.
Δισκοκόλινα [η] νεώτ. γένος τριμοι. κορων πρωτοζώων άπαντών μ. έν άπολιθώσει.
Δισκομέδουσα [η] νεώτ. ζωολ. γένος δισκομεδουσιδών μεδουσών.
Δισκομέδουσιβαι [ο] ζωολ. οίκου. μεδουσών.
Δισκομωρφος-ον νεώτ. ό έχων μορφήν δίσκου.
Δισκομύζα [η] νεώτ.ζωολ. γένος μυιζδών έντόμων.
Δισκομύκτης [ό] νεώτ. βοταν. κατηγορία τής άσκομυκτηών βλλ.
Δισκομυκτησία [η] νεώτ. [ιατρ. παρασιτική νόσος] όφειλομένη είς δισκομυκτητά βλλ.
Δισκοναθή [τό] νεώτ. άθρ. σφωνοφόρων ζώων.
Δισκονάστος-ον μτγ. ό δισ τριμυμένος : Βατραχομ.35 άρτος δισκονάστιος [δ.τρ.τρισκ.]

Δισκοπήριον [τό] μον. κ. νεώτ., δημ. δισκοπήτρα τó ιερόν ποτήριον τής θείας μεταλήφειας μετά τού δίσκου : Βίος Νηλου Νηαυτευ.140 άργυρούς βασιτάζων δισκοπήριον, Μιχ.Άιταλ. έν Σάβ.1,48 δισκοπήριον άργυρούς διαχρυσον μετά τού άστεριουκ. 2] πάν ποτήριον έχόν τó σχήμα τού ποτηρίου τής θείας μεταλήφειας.
Δισκοπήτρα [τό] δημ. δισκοποτήριον βλλ. : Βαλαωρ.Κυρά Φροσ.4,25 ν' άφψη ν' άπράση τó βελο δισκοπήτρα, τó Αυτρωική τού κόσμου.
Δισκοπήλη [η] νεώτ.γεν.πυλοδισκιδών πρωτοζώων.
Δισκοραε-τικός [ό] μτγ. διπλοός κόραε, ό είς διπλάσιον βαθμόν έχων τάς ιδιότητες τού κόρακος, διπλοκόρακος : Λουκ.Ψευδολ.30 όπότε τού Τισίου τήν τέχνην οίσαθ, ώς τó διακόρακος έργον αύτός τποίησαε, έξαρπάσαε τού . . . πρεσβύτου χρυσούς τποίησα [λογοποιητικός πρός τόν κόρακα κ. Κόρακα διδάσκαλον τού Τισίου].
Δίσκος [ό] [οικειν] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. στοργική πλάξ, λιθινή ή μεταλλινή, έξωγκωμένη έν τώ μέσω μετá ή άνευ όπών, ήτις έρρίπτετο κατά σκοποτύπος ώς άσκησις ή άγώνισμα : Ήβ.774 λαοί δέ παρό ήρημνίη θαλάσσης δίσκοισιν τέρνετον, Πινδ.1,25 καί λιθίνος όπότε δίσκος Ιεν, Εύρ.Α. 200 Διομήδεα θ' ήδοναίε δίσκου κεχαρμένον, Ρουφιν.14,5,19 δίσκος έμοι κρόταλον [τόν παιδά- τόν παίζοντα τόν δίσκον- άντί τού κορασιού - τού παιζόντος κρόταλα- άντ'ήλοεσι] || φρ. δίσκου ούρα βολή δίσκου, όσον φθάσει ριπτόμενος δίσκος, δίσκουρα βλλ. : Ή.Ψ.431 σασα δέ δίσκου ούρα κατωμαθισίον πέλονται . . . τάσσον έπεδραμένην 2] κ. νεώτ. σκευδή, τó άγώνισμα τής δισκοβολίας : Πλάτ.Περ.ό και τó τεχνήν τών συμβόλων άθετοούτες, φόρους τε δίσκων καί φώτα πυρών || κατá πλθβ. οί δίσκοι ό τόπος έν ώ έγυμνάζοντα είς τόν δίσκον : Σχόλ. Άπολλ.Ρ.4,127 γυμνάσια και δίσκοι 3] μτγ. κ. νεώτ. πάν αντίκειμενον έξων περιφερειακώς σχήμα δίσκου, δισκοειδές, όιον ή πατάνη, ή λονάε, αλλάδω : ΑΠ 11,371 μή με κάλει δίσκων έπίστορα λιμοσφίτων || είδ. νεώτ. δ'σκος ώρολογίου ή πλάξ τού ώρολογίου έν ή ύναγράφοντα αί ώραι δίσκος σμάρτων μεταλλινή πλάξ φέρουσα διάφορον χρώμα είς έκάστην πλευράν καί χρησιμεύουσα διά τó δεικνύδία τής έναλλαγής τών χρωμάτων έν ή σιδηροδρομική γραμμή είναι έλευθέρα ή σχη || κ. νεώτ. κ. δημ. ή παροφίς, τó μετάλλιον συνήθως σκευές έφ' ού προσφέρονται άναφικτικά, γλυκύσματα ή κ. έδέσματα : Πολυδ.6,84 καθ' έκασταν δέ ούς μεν δίσκουκς καλοθισον, έρες κύκλους άργυρούς ή χύματα άργυρά ή πινάκας κοινούς, : δ' άργυρούς- μετάλλιονς- ύάλλιονς- Εύλινος, -ύστερ' άπ' τά καλωσφρίσματα μάε έφεραν τó δίσκο μέ τούς καφέδες 4] μον. κ. νεώτ. κ. δημ. έκλή. ό άριος δίσκος, τó δισκοειδές σκεύος έφ' ού τίθεται ό άγιος άρτος, Α. διακόριον βλλ. : Ήω.Δομ.Συνοδ.14) φιλάφορον και 18ε τόν μέγιστον αύτού δίσκον 5] νεώτ. κ. δημ. είδ. έκλή. μετάλλιονς άδαε προωριωμένους διά τήν συλλήνην έράνων έν τή έκκλησία : Βάρν.Σινάβ.Πολιορκ. 36 και τά στερνάμου όδολα στήε έκκλησία τού δίσκο, φρ. βγάδω τó δίσκο περιέρωμ τόν δίσκον είς τήν έκκλησίον πρός συλλήνην έράνων όμ. βγαίνει ό δίσκος, έβγήκε ό δίσκος κττ. περιφέρειται δίσκος πρός συλλήνην έράνων || κατ' έπέκτ. πάν σκευός πρός συλλήνην έράνων ύπό τών άπόρων ή ύπέρ τών άπόρων : φρ. έβγήκε μέ τó δίσκο γιά τά τών γεροκομήςε [έληπνάμεφε] || όμ. τού έβγαλαν δίσκο [τού έκαμαν έρανον] || όμ. τόν βγάλαμε μέ τó δίσκο [τόν έκήδευσαν δι' έράνων] || όμ. μτγ. στοργικών κάτοχον : ΑΠ 6,18 άλλα 6] μτγ. στοργικών, έδχου νεώττος : ΑΠ

ταίρον **Δίσκον**, έπει μορφή αχ χρόνον αό τρομέει: 7) μγν. κ. νεώτ. ο **Δίσκος** του ήλιου - της σελήνης - των άστέρων ή φαινόμενη κυκλική επιφάνεια του ήλιου κ. των άστέρων: "Αλέξ. Αφρ. Πρ. 2,46 ελάττων ή σελήνη του ήλιου τυγχάνουσα τώ μεγέθει τόν δίσκον πάντα κρούπει αού σθένει." Αρσεν. Φιλ. 2,24,1 βλεπέσθαι δέ τοῦτο (ή εκλείψις τώ ήλιου) κατοπιρήσθαι όποτιβένω τώ **Δίσκῳ** 8) μγν. κύμβαλον: Σέξτ. Εμπερ. Μαθ. 5,28 9) μγν. έπιβοτανήκη: Πρακ. Κτισμ. 1,7 10) νεώτ. βοταν. διάφορα μέρη φυτών τινων όμοιοζόντων πρός δίσκον, όσον μέρος της βάσεως του θαλλού φυκών τινων, τώ άσκοκάρπιον τών διακομηκίτων, ή πεπλατυσμένη άνθοδόχη πολλών άνθέων 11) νεώτ. ειδ. πλαξ κλισοσκοπίου πυροβόλου χρησιμεύουσα διά τήν μέτρηση τών άποστάσεων 12) μγν. πη. τώ φυτόν νεκράνθεμον, νεκρολοΐουδο (ελεηνήια εννεσιαι): "Αλέξ. Τραλλ. 12 **Δίσκον** βότάνης. **Διακόστημα** (τό) νεώτ. βοταν. γένος σταγονοφοριδών φυτών. **Διακομμαι-όμα** λαϊβόνη τήν μορφή δίσκου: "Ιω. Αυδ. Διοσ. 6 σπινθέρ... έξ έπιδόσεως εις κύκλον τινά σελήνης όμοιον... **Διακομητής**. **Διακούρα** [τά] κ. **Δίσκου** αύρα κ. **Διακούρια** ή βολή δίσκου, ή άπόστασις εις ήν δύνανται να φθάση βολλόμενος δίσκος: "Ικ. Ψ 523 άτάρ τή πρώτα και ές **Διακούρα** λείπειτα (ή γρ. **Διακούρα** κ. **Δίσκου** αύρα) γ' προβ. **Δίσκος**. **Διακούρια** [τά] **Διακούρα** βλ. "Ησ. «όσα διασκούρα (ή διαβ. **Δίσκου** αύρα ή **Διακούρα**), όσα διακούρια». **Διακοφάρα** [τά] νεώτ. ζωολ. ζώα φέροντα εις τώ άκρο των φυματία διακοκωδή **Διακοφορία** [ή] νεώτ. ή περιφορά του δίσκου εις τήν έκκλήσιαν. **Διακοφρός-ον** μγν. κ. νεώτ. ό φέρων δίσκον: Λουκ. Φιλοφ. 18 άπεστραμμένον εις τήν **Διακοφρόν** (ένν. χειρά) 11 τώ αύτ. κτ. πληθ. **Διακοφάρα** [τά] ώς ουσ. βλ. 11. **Διακρασίτης** (ό) νεώτ. όρυκτιον αΰ κύριον συστατικόν ό άντιμοριαχος άσθρομος. **Δίσκος** άρχ. λεξ. «βάλλω, δίσκω»: "Ησ. «Δίσκων ή δίσκων, όπερ βάλλειν»' προβ. **Δίσκων**. **Δίσμα** (τό) όρθότ **Δίσμα** [ή δίσμα] μγν. κ. δημ. μηλόπιττα 2) κτ. πληθ.: **Δίσματα** άρτήματα μηχανικά: Κορ. Ατ. 4 Α, 102. **Διαμυριανδρός** πάσις μγν. πόσις έχουσα δύο μυριάδας ήτοι είκοσι χιλιάδες κατοίκους: Στράβ. 12,7 Σέλην δέ... εκτίθη πόλις... **αθηθελισα**... ώστε και **Διαμυριανδρός** ποτε είναι. **Διαμυριό-αι-α** δύο μυριάδες είκοσι χιλιάδες: "Ηρ. 1,32 ούτοι ένόντες ένιαυτοί έδδομήκοντα παρρέχονται ήμέρας δικηοσίας και πεντακισχιλιάς και **Διαμυρίας**, Πλάτ. "Ιων 535 D έν **Διαμυρίας** ανθρώπων είστικώς 11 έν χρ κ. καθ' έν. **Διαμυρίος-α-ον** μτ. όνομάτων περιληπτικόν: Λουκ. Ζευθ. 8 τήν ήπνον **Διαμυριαν** ούσαν. **Διαμυροχιλεξοκοιστός** ή-όν πάπ. **Διαμυριστός** κ. χημιστός κ. έξοκοιστός. **Διαδοντοκάφαλός-ον** νεώτ. ειδ. ό έμφωνίζων διπλήν σειράν όστών τών όδόντων μετά διαμορφίας τών γνάθων. **Διαδωμής** (ό) νεώτ. κ. **Διαδύμωσις** -έως [ή] ό γεραδορφήσις βλ. **Διαδύμωσις** (ό) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων χρυσομελιδών. **Διαδύμερος-ον** νεώτ. χημ. έπί χημικών ύλάτων, ό δις έξέως βλ. **Διαδαππος** (ό) άρχ. λεξ. κ. νεώτ. ό δις πάσιος πρόπαπος. **Διαδέντωσις** [ή] δημ. διαπέντωσις βλ. **Διαπερίοδος** (ό) Έπιγρ. ό δις περιόδοις βλ.

Διαπιθαματός-α-ον μγν. **Διαπιθαμός** βλ.: Διοσκ. 2,174 καύλιον έπί τρυφερόν, λεπτόν, όπόλευκον ώς **Διαπιθαμάριον**. **Διαπιθαμός** (ή) μγν. δημ. **Διαπιθαμός-η-ο** ό έχων μήκος δύο οπαθών: Διοσκ. 3,84 κλένας **Δι-νίσι** **Διαπιθαμάρι** ή και **Μείζονας**. **Διαπόνδεις-α-ον** μγν. ό εκ δύο σπονδείων συγκείμενος: "Ηρωστ. 3,3 "Αριστ. Κ [22 Έρωστ. 10,14. **Διαπόνδυλος** [τά] νεώτ. ζωολ. ζώα φέροντα διπλόν σπονδυλον έπί της αύτης άρθρώσεως. **Διαποντός-η-ο** δημ. ειδ. **Αναφ.** πρός τώ παίγνιον έπί σφαιριστήριον βλ. έπί κεραιμολός, ή μετά πρόσκρουσις τής ώδομής διά τής στέας σφαιρας εις δύο πλευράς (σπόντες) διά κρούσεως της μετά τών δύο άλλων σφαιρών 'αυτελομότη'. 2) τώ αύτ. **Διαποντός** ώς ουσ. έργασιον όποδηματοποιού εκ γάλλωσ μετά έλληνης λαθής, φέρον δύο σήμας και χρησιμεύον διά τήν έχτάραση τών καπιμπίων εις δύο ροφάς. **Διαπορό-έω** μγν. απέρω δις τώ έτους 1 Πλάτ., Στράβ. 16,42 τά δ' έκατα πρός νότον... **βρέχεται** τώ θερινού δριβρός και **Διαπορείται**. **Διασάκι** έπιγρ. κ. διττ. πα. τώ δύο **Διασάκις** βλ. δύο φορές, δις βλ.: "Αριστ. 968 κρώεται βαρείη **Διασάκι** φωνή, Κόντ. 1,56 διττάκι τότεσα φέροντας, ΑΓ 6,223 **Διασάκι** τετράγρον. **Διασάκις** έπιγρ. πάπ. δύο φορές, δις βλ. **Διασαράχης-ου** ό από κοινού μετ' άλλου άρχων: Σοφ. ΑΙ. 390 τούτε τή **Διασαράχης** άλλασας βασιλις (έπί τών 'Απριδών). **Διασαχή** έπιγρ. δοτ. διττός: "Αριστ. Ψυχ. 406 β, 32 δύο κύκλους **Διασαχή** συνημμένους. **Διασαχθό** κ. διττ. κατά δύο τρόπους, **Διασαχή** βλ.: Θεόφρ. 10,25 διτταχθό μάλιστα, **νερί** τή Κύπρον... και έν... Χαλιχιδόνι. **Διασαχθός** έπιγρ. "Ησ. «διπλός». **Διασαχάρκος-ον** μγν. ό έν δυοι περιόδοις τώ δέξωματος τώ έπάρκω έν χημική τεθείς: Βαλα. 13,25 και **Διασαχάρων** άνθρώπις κανθών (ή εις άνεΰθνης τόν τώ έπάρκω κανθών). **Διασεμυμα-ατος** (ό) μγν. ή πρόξις και τώ όποτέλεσμα τώ **Διασεμύ** βλ.: Εύστ. Θεοσ. 114,28. **Διασεμύ** μγν. έπανάληθον ή δις: Παλλάδ. Βίος Χρυσ. 38,31 **Διασεμύων** δέ **λέγει** ηληκτικότερον 2) τώ ποθ είμαι διπλός: Εύστ. πρόβ. "Ισάκ. 387 Α διά τούτο αΰκ ένδέχεται **Διασεμύθιναι**. **Διασόγλωσσος-ον** άρχ. λεξ. διγλωσσος. **Διασόγλωττία** [ή] άρχ. λεξ. κ. διττογλωττία τώ όμλεϊν δύο γλώσσας. **Διασογονία** [ή] κ. διττ. νεώτ. βιολ. τώ φαινόμενον καθ' ό όργαμονώ τινες παράγονται γεννησίσα κύτταρα δις κατά τώ διάστημα τώ βίου των. **Διασογονώ-έω** κ. διττογονώ-έω γεννώ διττός δηλ. είμω κ. ζωοτικός κ. ζωοτικός: "Αριστ. ΖΙ 719 α, 14 οΰ γάρ έμποδίζει οΰδέν έργον τής φέσεως οΰδέ τήν όνομείν. **Διασογραφία** [ή] μγν. κ. νεώτ. ειδ. γραμμ. κ. διττογραφία ή επανάληψις λέξεως τινος όπό τώ άντιγραφώς: Συμμελ. έν Κατ. 88,24. **Διασογραφηθής** αχόλ., άπτ. διττο- ειδ. γραμμ. γράφομαι κατά δύο τρόπους 11 ή μγν. τώ διασογραφοόμενον άρχίονο κειμένου λέξής ή φράσις τής όποιος ύπάροχου δύο διαφοροι γραφάι. **Διασοκέρως-ατος** (ό, ή) μγν. ό έχων δύο κέρατα: Πορφ. έν Εύστ. Εύαγγ. Προν. 201 C Πανί συμφότη θεώ **Διασοκέραι** **Διασοκέραι**. **Διασογλωττία** [ή], γραμμ., άπτ. διττογλωττία μγν. κ. νεώτ. ειδ. επανάληψις λέξεως ή επανάληψις νοήματος διά διαφόρων λέξεων, ήτοι σχέσις λόγου, καθ' ό παρατίθενται λέξεις ή φράσεις όμοια ή συγγενικά τώ αύτ νόημα έχουσαι, όσον εις τέφρις, ή ευχαριστήσις ή απόκαυσις τώ εύεργετείη, ή εδός-

θη αὐτοῖς ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὕδωρ καὶ ἱαμα δίφης ἐκ λίθου σκληροῦ»: Εὐστ. Σχολ. εἰς Ὁδ. Α406 ὁμοιὴν κἀνοῦθα διττολογία πρὸς διόρθωσιν λέγοντι, Ἐπιφάν. 2, 159 Β τὴν ἐν τῇ ἑβραϊστὶ διὰ διασολογίας ἀκρωνομένην διάλεκτον 2) ἀμφισβήτησις, ἀσάφεια: Ἐπιφάν. 1, 22 Α οὐκ ἦν δὲ διασολογία, ἀλλ' ἀριθμοὶ σαφῆς πρὸλ. διασολογῶ 3) διασολογία (ὁ) κ. ἄπ. διττολόγος μὴν. ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας: Μαν. 5, 591 διασολογίον, δίγαμοι, δίγαμοι θ' ἄμα καὶ δίπολοι 2) ὁ ἀσάφως, διφορούμενος ὁμιλῶν: Κλήμ. Ρώμ. Ἀποστ. Διατ. 54, 13 μὴ κατάλαλοι, μὴ λεξίθῃροι, μὴ διασολογοί.

Διασολογία-ἔω, ἄπ. διττο- λέγω δις τὰ αὐτὰ, μεταχειρίζομαι διασολογίαν βλ. λ.): Σχολ. Ἀριστοτ. Πλ. 585 ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι 2) ἄηλως ἐπαναλαμβάνω: Ἐπιφάν. 2, 159 Α οἱ δὲ... ἐρημνεύεται παρήκων καὶ οὐχ ἡρμηνεύσαν ὡς διασολογοῦμενων τῶν τοιοῦτων λόγων καὶ ἐκ περισσοῦ ἀναγινωσκόμενων 2) ὁμιλῶν μεθίσταται ἀπὸ τινος γνώμης εἰς ἕτεραν: Βέτι. Βολ. 249, 20 3) ἀμφίβολη, ἀφώνη τὶ ἀσάφης: Σημλ. Οὐρ. 194, 17, Ἐπιφάν. 1, 22 Α ἐνόησαν τὸν ἀριθμὸν διασολογημένον εἶναι 4) τὸ οὐδ. τῆς μχ. πλῆθ. διττολογοῦμενα τὰ διττὰς ἐκφερόμενα, ὅς ὁρᾶς κ. ὁρᾶς, ὁροῦντιον κ. οὐροῦντιον κτ.

Διασολογία-όν σχολ., ὁ ἐπιμαῖον ἀμφίβολαν, ὁ περιπλεκῶν, ὁ ἀμφίβολος: Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 645 διασολῶν οὐνερον τῶν ἀμφίβωλον καὶ διασολογῶν.

Διασώπου-οδος (ὁ) ἄπ. ὁ ἔχων διπλοῦς πόδας: Παρφ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 201 C Πανί συμπύτω θεῶ, διασώκερσι, διασώπου.

Διασώφ-ή-όν κ. ἄπ. διττός, ἰων. διξός βλ. λ. διπλοῦς, δύο εἰδῶν: Πίνδ. Ν. 8, 16 διασῶν σταδίων, Σοφ. Α1, 49 καὶ δὴ τὴν διασώφην στρατηγίην πύλας, αὐτ. ΟΚ 324 ὡ διασά πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ ἤϊστα προαφωμίματα, Μηναιΐ. 7, 20 Συναε, καὶ πεντήκοντα διασώφ κατασφάξας 2) διασῶν ὅρος δύο ὀρη ἐκατέρωθεν καλλῶδες: ΑΠ 9, 337 3) πᾶν ἐπὶ ἐγγράφω, διπλοῦς, εἰς διπλοῦς γεγραμμένος: Πάπ. λαθῶν χειρογράφας ὄρκου βασιλικῷ διασά, αὐτ. συμβόλαια διασά ὁμοτύπως γραμένη 2) συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἀντὶ τοῦ οὗο: Πίνδ. Ν. 1, 44 διασάσι δαισις σάχωνων μάρφας ὑφύκτοις χερσὶν ἐπίς θοιαις, Αἰσχ. Πρ. 957 οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ διασώφ τυράννοισ ἐκασόφοντα θεσθῶ, Ἰάμβ. Μ. Μαβ. Ἐπιστ. 25 διασοί προγόνοτε μάλα 3) μτφ. ὁ διχογνωμῶν, ὁ διαφωνῶν: Αἰσχ. Ἀγ. 122 κεδνός δὲ στρατόμαντις ἰδῶν δύο λήμασι διασούς Ἀρρεπίδης [Ἰορθ. κήρασι ἱσους] 4) ὁμ. ἀμφίβολος, ἀσάφης, διφορούμενος: Σοφ. Ἠλ. 645 φράσματα διασῶν οὐνερον 5) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διασῶν, ἄπ. διττῶν βλ. διττός 2) 6) πλῆθ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ.: Λυκόφρ. 69 στένω στένω σε διασά καὶ τριπλά.

Διασώτοκος-ον ὁ δις γεννηθείς: Νόνν. Δ. 1, 4 Βαχίου διασωτόκοιο.

Διασώτοκος-ον μτφ. ὁ δις γεννῶν ἢ γεννήσας: Νόνν. Δ. 5, 199 ἡμίτηρ διασωτόκος.

Διασώφης-οὐς-ές μτφ. ὁ ἔχων διπλὴν φύσιν: Νόνν. Δ. 14, 97 διασώφης κεδνῶρυτο κερσαφῶρου οὐδ' ἀρούρης, αὐτ. 47, 334.

Διασώφην-ωνος μον. ὁ διπλοῦν χιτῶνα, περιβλεπῶν φέρων: Μ Φιλίης Β 386 διασωχίτωνες ὄλκαϊ. **Διασώφηνος**-ον σχολ. εἰδ. γρσμμ. μετὰ δύο συμφωνῶν γραφόμενος ἢ προεφθήμενος.

Διασώφην-ἔω εἶμαι διπλοῦς βλ. λ.

Διασώ-ῶν μτφ. κ. μων. διπλοῦσάων: Ἀνών. Ἀν. Βοσσο. 2, 341 τετράδος διασωμηνής 2) πρῶτος τὴν διὰ δευτέραν φοράν, ἐπαναλαμβάνω: Ψ Χρυσ. 8, 23, 32 καὶ εἶπε... διασώσατε [οἱ κῶδ. «διασώσατε»] καὶ ἐδίσσωσαν ἱεροβλ. Πλ. Βασ. 3, 18, 34 καὶ εἶπε δευτερώσατε καὶ ἐδευτέρωσαν 3) τὸ

πῶθ. διανεμόμαι, χωρίζομαι εἰς δύο: Γερμανὸς Κωνστ. Ὁμιεῖς Ἐσταυρ. 236 Δ ταῖς διαφορὰς διασώσαντο καταστάσαν.

Διασῶς ἐπίρρ. ἄπ. κ. νεώτ. διττός κατὰ δύο τρόπους, ἀντίθ. ἀπλῶς Ἥσ. εἰ δύο τρόπους ἔχων, διπλῶς: Εὐρ. Φοῖν. 1337 ὡ τάλας, διασῶς ἀβῶν.

Διασάγματος (ὁ) μτφ. ὁ διαταγμὸς βλ. λ., ἢ ἀμφίβολος: Φιλῶδ. Ρ. Π. 1, 111 Β.

Διασάγμος (ὁ) μτφ., μων. νεώτ. κ. δημ. ἀνορία, ἀμφίβολος: Ἄγαθαρχ. 2, Πλαῦτ. Ἠθ. 214 F διασάγμον καὶ προσοίησον ἔχει ἀποροῦντιος, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 539 τὸ τάχα ἐν διασάγμῳ κείται, Σχολ. Σοφ. Ἠλ. 466 οὐ διασάγμου οὐδ' ἀμφιβολίας προσοίηται τοῖς δύο, -ἔχω διασάγμου τινος 2) νεώτ. ἐνδοιασμός, ἀνασκόπη βλ. λ. 3) Κερκδ. Ζητ. 91 ἐπάτησε τὸν ἀρρεβῶνά τὸν δίχως διασάγμῳ.

Διατάδιος-ον μτφ. ὁ ἔχων ἡλικίος δύο σταδίων: Ἄνν. Ἀνὶδ. 6, 37 διάστημα διατάδιον.

Διατάξω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀπολ. κ. μτ. πλῆγιον ἀπορηματικῶν προτάσεων, ἀμφιβάλλω, εὐρίσκειαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἐν διαταγῷ βλ. λ.: ΕΜ 279, 17 «ὁτιὰς βουλεύομαι, καὶ οἰνεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ δόξαν» 2) Πλάτ. Θεαιτ. 190 Α. ὅταν δὲ ὄρασαι, εἶπε... ὀξύτερον ἔπαρσαι, τὸ αὐτὸ ἤδη φθ καὶ μὴ διατάξῃ, Ἀριστοτ. Η Νικ. 112 β, 2 οὐ γὰρ διατάξομεν πῶς γράπτειν 3) ὁμ. κ. ἐμπροθ. διατάξω περὶ τι, περὶ τινος: Ἀριστοτ. Η Νικ. 112 β, 8, Πλαῦτ. Ἠθ. 62 Α καὶ γὰρ ἐν ὁδοῖσι κραναῖα ἐτινός ἢ πλησμονῆς γενόμενον καὶ διατάσσεται περὶ λουτροῦ καὶ τροφῆς, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 7, 864 διατάσσει περὶ θεοῦ 2) ἢ μτφ. τοῦ πῶθ. διαταξάμενος-η-ον ὁ περὶ οὐ τις ἀμφιβάλλει, ὁ ἀμφίβολος, ὁ ἀδέξιος: Διόδ. Σ. 17, 9 αἰ μὲν συμμαχίας τοῖς Θεταῖσι διαταξόμενοι εἶχον τὴν παρουσίαν 2) μων. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔχω ἐνδοιασμούς, ἀναβάλλω τὴν λήψιν ἀποφάσεως, ἀμφοτέρωδ' ἀπολ. κ. ἐμπροθ. κ. μτ. τοῦ π. 3) Θεοφ. Σ. 215, 5 [ἰδ. Βοσπ. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδίστασα εἰς τοῦτο, - διατάξω μὲν ἀναβάλλω τὴν ἐπιχειρήσιν, Κρυστ. Σ. κ. Ἀδ. 1, 32 ἀκόμα λόγο διστασα νὰ βγάλω τὸ τὸ ἀτόμα 2) φρ. νεώτ. ἐν διατάξει πρὸ οὐδένος ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἔχοντων ἐνδοιασμῶν, ἀνασκόπη πρὸ οὐδένος ἠθικῶ ἢ ἄ. φρασμοῦ.

Διατακτικός-ή-όν (ὁ) μτφ. κ. νεώτ., δημ. διατακτικός ὁ ἐκφράζων ἀμφίβολον, διαταγμῶν: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 26) τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἦν τινες καὶ διατακτικῶν ἀποφαινοῦνται ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς διπλοῦμένου, Σχολ. Ἀριστοτ. Πλ. 148 τὸ δὲ ἴσως διατακτικόν 2) διατακτικὸς λόγος λόγος ἐκφερόμενος μετὰ διαταγμῶν: Πλαῦτ. Πομπ. 53 καὶ πάντα τὰ πρόγματα σάκων εἶχε καὶ λόγους διατακτικούς [κῶδ. διαστατικούς] 3) νεώτ. ὁ διατάξων, ὁ ἀμφιφρένων, ὁ ἐνδοιαζῶν: τοῦ προέτιναν σύμμοραβιν, ἀλλ' ἐφάνη διατακτικός.

Διατακτικός-ητος (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ διατακτικοῦ βλ. λ., τὸ να εἶναι τῆς διατακτικῆς ἢ διατακτικότητος τὸν τὸν ἔκαμε, νὰ μὴ προκόφῃ.

Διατακτικός ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. μετὰ διαταγμῶ, ἀμφιβάλλω, ἄνευ βεβαιότητος: Σχολ. Ὁμ. Πλ. Α 100 γελῶσι δὲ διατακτικῶς λέγειν τὸν μάντιν 2) κ. νεώτ. μετὰ διατακτικότητος, ἄνευ ἀποφασιστικότητος: Ἐπιφάν. 1, 84 Δ οὐ διατακτικῶς ὁρῶντας, ἀλλ' ὡς λυσοπήθρες κύνες.

Διαταμός μων., δημ. διαταγμός βλ. λ.: Γλωσσ. η. Δουκοῦ. χωρὶς ἀμφίβολων καὶ διαταγμῶν.

Διατάξις-ον σχολ. ἀμφίβολος: Σχολ. Πλ. Β 116 διὰ τοῦτο δὲ διατάξιμον αὐτὸ ἔποιονεν.

Διατάσιος-α-ον ὁ ἔχων διπλοῦσαν βάρους ἢ ἀξίας: Ἠσ. « διατάσιον τὸ πρὸς διπλοῦν ἰσάμενον τὴν τιμὴν χρῆσιν ἢ ἀμύριον, ὡς ἰσοστάσιον τὸ πρὸς τὴν ἴσην»: Πλάτ. Ἠθ. 231 δ' ἀντὶ διωδεκασταίου γὰρ διατάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρῆσιν

Διαταγμός [ο] δ. τ. του διαταγμός βλλ.: Θεόφρ. Μετρ.31 τὰ τοιαῦτα ἔχει τινὰ διαταγμῶν, Σχόλ. 'Οδ. Β 276 τὸ αἶθρον τοῦ διαταγμοῦ.

Διατάθρον [τό] μγν. νόμισμα δύο στατήρων: Πολυδ.9,62 ἦν ἐν Κυρήνῃ... διατάθρον [κώδ. στατήρ] καὶ ἡμιστάθρον, χρυσά νομίσματα.

Διατάτης [ο] μγν. σύμφωνα ἔχουν ὑπερώνα δύο δοκῶν: 'Αθην.Μηχ.δ ἔχει δὲ καὶ παραπήγματα ἐξ ἐκατέρου μέρους ὁ κριδὸς ἐπὶ διατάτης.

Διατατικός ἡ-όν μγν., συν. διαχωριστικός, διευκρινιστικός, διασφαρτικός: ΓαζήΓραμμ.14 ἡ οπακτική ἐγκλίσις διατατική.

Διατάτος -ον ὁ ἔχων βάρος ἢ ὄξιν δύο πεντάμνων: 'Ησ. ε στατίδιον, τὸ πενταμνὸν [διορθ. πεντάμνου] καὶ διατάτους τυροὺς τοὺς δεκάμρους.

Διαταφής -οὐς-ές γλῶσσα. ὁ δὲς ταφεῖς.

Διατάρα ἐπίρρ. δημ. ἀκτινοειδὲς εἰς σχῆμα δύο ἐπαλλήλων σταυρῶν: ἀράξῃ μερὸς ῥόδους καμωμένες διατάρα ἢ μετὰ ἢ δέκα ἐξ ἀκτίνων.

Διατάυρι [τό] δημ. διατάουρ βλλ.

Διατάουρ [τό] δημ. τόπος ἐνθά διασταυροῦνται πολλοὶ ὁδοί, σταυροδρόμι βλλ.

Διαταχτικά ἐπίρρ. δημ. μετὰ διαταγοῦ βλλ.: Κορκ.δ.Ζητ.114 ἐκίνησε τὸ κεφάλι διαταχτικά.

Διαταχτικός ἡ-ὸ δημ. διατακτικός βλλ.3).

Διαταγής -οὐς-ές διαταγός βλλ.: ΕΜ 274,27 ε δῆρις... ὁ διατεγής διατεγῆς οἰκίμα.

Διαταγία [ἡ] μγν. ἐπὶ κτήριου, τὸ ἔχειν δύο στέγας, ἴσται κλιμακιδῶν μὲν ἐπὶ μέρους τοῦ κάτω ὀρόφου καὶ ἑτέραν ἐφ' ὅσου μέρους τῆς οικοδομῆς ὀψώθη εἰς δεύτεραν ὄροφον [ὑπερώνα γ' 2] συνεκτ. ὡς οὐσ. ὁ δεύτερος ὄροφος, τὸ ὑπερώνον βλλ.: Πολυδ.4,130 ἡ δὲ διαταγία ποτὲ μὲν ἐν οἴκῳ βασιλικῶν διήρξεν δωμάτιον, ποτὲ δὲ κέραμος ἀφ' οὗ βάλλουσι τὸ κεράμω.

Διατεγος -ον μγν. κ. μον. ἐπὶ κτήριου, ὁ ἔχων διατεγῶν βλλ.: Στράβ.15,38 λέγει δὲ διατεγῶν τὸν πύργον καὶ μέγαν, Ζώμ.2,30,10 ἀγοράν οἰκοδομησά κικλοτερεῖ καὶ σταίς διατεγῶσι ταύτην περιβάλων 2) ὄμ. ὁ ἔχων δύο χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων δωμάτια εἰς τὸν αὐτὸν ὄροφον ἴσται μὲ διατεγῶν ἐνδιόμενον χώρον: 'Ἰωσ.Π1,5,4 3) τὸ οὐδ. διατεγῶν ὡς οὐσ. τὸ ὑπερώνον, δωμάτιον ἐπὶ τοῦ ἐπάνω πατώματος Σχόλ. Δ.Β 514 ὑπερώνον.. τὸ διατεγῶν: Γεωπον.8,25,544 ἐν διατέγῳ.

Διατεγρο [τό] δημ. τριετής αἰετ, ἴσται ὁἷς ἔμενε στείρα: *'Αμαντ.Λικα.Πλωσ. ἐν λ.

Διαταφής -οὐς-ές μγν. ὁ δὲς σφεθείς, δύο φορέας ἀτεφανωμένος Καλλ.Σωθ.7,2.

Διατήλος -ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο στήλας ἡ στήλου: διατήλων ἄρθρον, -ηλοιο διατήλο [ἴσται] μὲ δύο ἴσταις, ἄ. διατρέμω βλλ. γ' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ διατήλον πᾶν δημοσίεσμα καταλαβάνον δύο στήλας ἐντόπου 2) εἰδ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. διατήλον παλαιὸν Ἰσπανικὸν νόμισμα, ἄ. κολωνάτων βλλ., ὄνομασθεν οὕτως ἐκ τοῦ δι ἡ φερει ἐπὶ τῆς ἑτέρας ὀφειος δύο στήλας.

Διατημόνατος [ὸ] νεώτ. γένος χειρῶνον φυτῶν.

Διατήμα -ατος [τό] νεώτ. εἶδ. ὁ δὲ δύο τελείας αἰ τιθέμενοι ἐπὶ τοῦ ἡ ἢ πρὸς ὄλκωσον ὅτι ταῦτα δὲν ἀποτελοῦσι διψόφωρον μετὰ τοῦ προηγούμενου φωνηέντος, ὄ. διαλυτικῶν.

Διατήμων [τό] νεώτ. αἰ δύο ἐπαλλήλου στήλαι β] αἰ τιθέμενοι πρὸ ἐκπερωμένων παραδείγματος, ἐπεξηγησεως, διηγήσεως κττ. ὄ. διηγηματικῶν.

Διατηγής -οὐς-ές μγν. διατηγός βλλ.: 'Αριστφ.Βυζ. 'Επιτομ.120,9 διατηγῆς ὀδόντες.

Διατήχια [ἡ] ἱσθητικός μγν. ἡ διπλὴ σειρά ἡ γραμμὴ: 'Ἰωσ.Α 8,3,4 τούτου δὲ ἀπάρτητο κατὰ διατήχιαν καὶ ῥοιαὶ διακόσιαι [ἄγρ. διατήχια], Σχόλ. 'Α.Ζ 31 ὅτι οὐκ ἐν διατήχια ἴσται ἢ ἄλλες γ' 2) τὸ διατήχον, τὸ σύνολον δύο στήχων ποητικῶν:

'Ἠφοιστ.ποιμν.], Σχόλ. 'Αριστφ.Νεφ 1348 προτιθέ- ναι τῆς διπλῆς διατήχιαν, Σχόλ. 'Αριστφ.Εἰρ.345 ἡ πρόφθοσ ἐστὶν ἐκ διατήχιας 3) εἶδ. ἱσθρ. ἡ ἔκφωσις διπλῆς σειράς βλεφορίων: Γαλ. 2,391 φαλάγγιος δὲ ἐστὶν, ὅταν διατήχια ἡ τρι- στήχια τὸν ὑποφωρισμὸν τριχῶν ἢ ἐν τῷ ἄνω ἢ ἐν τῷ κάτω βλεφάρῳ' || ὄμ εἶδ. ἱσθρ.: 'Ισθρ. κ' 'Οριμοί 2,271 ε διατήχια ἐστὶν ἐτέρου στήχου παρὰ φύσιν κατὰ τοῦ ταραοῦ ἔκφωσις' 4) πᾶν. δευτέρα φορολογικὴ κατάταξις, δευτέρου φορο- λογικὸς κατάλογος: Πόλν. στήν τριτὴν ἰνδικτικῶ- νος διατήχιας [ἐπὶ φορολογικῆς ἀποδείξεως].

Διατήχιασις -ως [ἡ] μγν. κ. νεώτ. διατήχια βλλ.3): Σεβήρμ. 'Αετ.7,68, Παύλ.Αγ.179,48.

Διατήχιον [τό] σθόλ. τὸ διατήχον βλλ., διατήχια βλλ. 2): Σχόλ. 'Αριστφ.Νεφ 1356 τὸ διατήχια.

Διατήχον [τό] κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. τὸ οὐδ. τοῦ διατηγός βλλ.3).

Διατήχορος [τό] νεώτ. γένος τὴ ὑδροπολυπόδων.

Διατήχος -ον μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο στήχους ὁ εἰς δύο σειράς, ὁ δὲ ἀράδες, ὁ εὐ- ρισκίμενος ὁ διατεγόμενος εἰς δύο στήχους: Πλούτ. 'Ηθ.906 Β | 'Αρέσκονα φλοσ.5,10,21 ὡσπερ τὰς κριδῆς διατήχους καὶ τριστηχούς' || νεώτ. Βοταν. διατήχια φύλλα τὰ διατεγόμενα εἰς δύο σειράς ἀντιπέδους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βλαστοῦ 2) κ. νεώτ. ἐπὶ γραπτῶν, ὁ ἔχων δύο στήχους, ὁ ἀποτε- λόμενος ἀπὸ δύο γραμμῶν, δύο ἀράδες: Λεων. ΑΠ 6,322 διατήχον εἰδικτικῶν παιγνίων ἐκτείνεις, - διατήχος ἀγγεῖα' 3) μγν. νεώτ. κ. δημ. εἶδ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ποίητο μὲ ἀποτελούμενον ἐκ δύο μόνων στήχων, ἐν τῷ νεώτ. κ. δημ. πάντοτε ὁμοιο- καταληκτικῶνται, ἄ. δημ. λαογραφίῳ δὲ: οὐτ. ΑΠ 6,329 δύο διατήχια μόνου ἴσταις ἀρκούρια δώ- ροις, τὰ κρητικὰ-τὰ Κυριακὰ διατήχα' || μγν. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἡ Βραχία ἐπιστολή, ἡ οἰο- νεῖ ἐκ δύο στήχων, γραμμῶν: Πόλν. ἀξιώσεως οὐν διατήχον αὐτῷ γραφήται: 4) μγν. ἐπὶ ἐνδιόμη- τος, ὁ ἐκ δύο εἰδῶν ὑπόσεως ἢ ἐκ δύο παραλ- λήλων συνεπερωμένων ὑποσημάτων ἀποτελούμε- νος: Πόλν. διατήχα μαθόρια ἰσομοθόρια.

Διατήχια [ἡ] κ. νεώτ. διπλὴ σειρά, γραμμὴ, πα- ράταξις εἰς διπλὴν γραμμὴν: Θεόφρ.Φ1 4,8,6 ἐν διατήχιας τὰ φύλλα, 'Ἰωσ.Α1 8,3,4 τούτου δὲ ἀ- πάρτητο κατὰ διατήχιαν ἢ ἄγρ. διατήχιαν καὶ ῥοιαὶ διακόσιαι, ΑΔ.12 9,40 διατήχια ὀδόντων.

Διατήχος -ον κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δύο στήχων, ὁ κατὰ δύο στήχους, δύο τακτικῶς σει- ρὰς διατεγόμενος: 'Αριστφ.Ζ1 501 κ, 24 διατήχους δὲ τοὺς ὀδόντας οὐδὲν ἔχει ταύτων τῶν γενῶν, - διατήχος παράταξις ατραπῶν' || ἔπιρρ. δι- σταχία ὑπερτάσιμα τὰ ἔχοντα δύο διαζόμενα.

Διατοκος [ὸ] μγν. διτοκος βλλ.

Διατοκά -έω μγν. διτοκά βλλ.

Διατολοος -ον ποι. μ. κτ. πλῆθ. ὁ δύο ἡμοῦ ὡς ζεύγους λαμβανόμενοι, οἱ ζευγαριαστοί, ἀπὲθ. μο- νόστολος βλλ.: Σοφ.ΟΚ 1055 τὰς διατολόους ἀ- ζῆμτας ἀελέφας.

Διατομάτισις -ως [ἡ] νεώτ. διατομάσις βλλ.

Διατομάσις -ως [ἡ] νεώτ. βαρετὴ τῆ νόσος τῶν ζῶων ἠσθητικῆ ἢ ἐντερικῆ, προερχομένη ἐκ τοῦ παρσιτοῦ διατόμου βλλ.

Διατομίδια [ο] νεώτ. ζωολ. ογκο. τρηματοειδῶν πλατέμενων σκεληθῶν.

Διατομον [τό] νεώτ. ζωολ. γένος διατομιδῶν σκεληθῶν παρσιτών, αὐτῆς ἐκδοπαρσιτικῶν.

Διατομος [ἡ-ὸν] ἱσθητικός μγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο στήματα ἢ στήματα δύο ἐξόδους ἢ εἰσόδους: Σοφ.Φιλ.16 σκεπένθ' ἄλλου σ'τ' ἐν- ταῦθα διατομος πέτρα, Στράβ.17,135 ὡστε καὶ διατομον εἶναι τὴν διώρυγα | διατομος ὀδός ἢ ἔχουσα δύο διακλαδώσεις, ἢ εἰς δύο σφαιρομέν:

Σοφ.ΟΚ 900 ἔνθα **διστομοί** μάλαστα συμβάλλουσι ἑμάρων ὄδοι· ἢ ἐπὶ ποταμῶν, ὁ ἔχων δύο ἐκδολάς· Πολύβ.34,10,5 περὶ δὲ τῶν τοῦ Ῥοδανοῦ στομάτων Παύλιος ἐπιτηρῶ Τριμάρ, ἄλλασ εἶναι μὴ πενήταστον, ἀλλὰ **διστομον**, Νόνν.Δ.27,157 **διστομος ἴνδος**· ἢ ἐπὶ πόλεως διήμερος· Ἦσα. ἐν λ. **διστομος**· ἐοικός τῃ Ἐπίδαυρος ἐκαλεῖται, ἐπεὶ ἀμφιστάμω μιν ἐκέκρητο· 2) κ. μον. νεώτ. κ. ὄσμ. ἀφιστατος βλλ., ὁ ἔχων δύο κόφεις, δίκωπος· Εὐρ.Ἐλ.983 πρὸς ἦπαρ ὡσαυ **διστομον βίφος τόδε**, ΚΑ' Ἐβρ.4,12 ὁ λόγος τοῦ θεοῦ... τομώτερος ὕπερ πάσαν μάχαιραν **διστομον**, Μηνσί.1,10 ἔση. ἡ **διστομος** ῥωμαῖοι τοῦ Παρακλήτου, Διγεν. Ἀκρ.4270 τότε μάχαιρὶ **διστομον** ἀπέρασε στήν καρδίαν τοῦ, Πολίτ. Ἐκλ.Τραχ.19,18 φαρμακέρᾳ χτυπᾷ | μὲ **διστομο** μάχαιρὶ ἔκεινον π' ἀγαπᾷ· ἢ τὸ αὐτ. ὡς οὐσα. **διστομον** βλλ.

διστομομαί-ομαι μαν. εἶμαι **διστομος** βλλ.· Βολα.32,8 (π. Ηερω.) μάχαιρα **διστομουμένη** ἰ=μάχαιρα **διστομος** βλλ.2.

διστρολίον ἰσὶ κ. **διστρολίον** [λατ. dextera] σχόλ. ὁλόκος πέλεκυς φέρων μίαν μόνον κόφην· Σχόλ. Ἰλ.ψ Β51 «ἡμυπέλεκτον τὸ ἦμισυ τοῦ πελέκως, ὁ ἐκ τοῦ ἑνὸς μόνου μέρους ἔχον ἀκμίν, ὁ καὶ διστρολίον κολοῦσιν».

διστροτό ἰσὶ ὄσμ. τὸ σημεῖον ἔνθα διασταυροῦνται ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀρχονται δύο ὁδοί, συγγ. σταυροδρόμι· Ἰ.Τραγ. αὐτὸ **διστροτό** αὐτὴ μίλησα, ἰσὶ τῆ ρεματιὰ σὲ μίλησα.

διστροπικόν ἰσὶ πᾶν. οὐδ. τὸ ἐπιθ. **διστροπικος** κ. ὡς οὐσα. λάγνος χρησιμοποιουμένη κατὰ τὸς θυσίας καὶ φέρουσα δύο ἀντιθέτους διατεταγμένα ῥάφηρ πρὸς ἐκροήν τοῦ ἵεροῦ· κτ. ὁ ἐκδοχίν, διπλῶν ποτήριον ἦτοι ἔχον κατὰ τὸ μέσον οὐτοῦ δύο ἀνιστροφῶς συναπτοῖς κωνοειδέσι πυθνεῖς οὐτως, ὡστε νὰ σχηματίζονται δύο κύπελλα-ἰσομεθῆ ἢ ὄνασομεθῆ (Ηερω. ἐν λ.)· Πᾶν **διστροπικόν** σπουδίων ὄσος ἐστὶν ὀλέκη, αὐτ. χαλκοῦν **διστροπικόν** σπουδίων.

διστροφικόν ὀσμ. κ. νεώτ. ὁ δὲ ἔστραμμένως, διπλοστρωμένως· Μέγης π. Ὀρειδ.29 Ἰνὸν **διστροφικόν ἢ τριτροφικόν**· ἢ νεώτ. εἰδ. τὸ αὐτὸ ὡς οὐσα. τὸ **διστροφικόν** ἰσχυρίων ἢ τριστίλιον βλλ. 2) ὁ φέρων δύο στροφάς· Πάππ.Π.10,15 ἐπιθετ. **διστροφικός** 3) μπε. ὁ δὲς μεταβαλὼν πᾶσιν, ὁ ἀρρησιβροχικός δὲς· Γρηγ.Ναζ.2,27 D ὁς θέλει τεύχερ· εἰσῆτω, κἂν **διστροφικός** τῆς ἡ πόλις τροφοῦ δὲρ· 4) νεώτ. ἐπὶ ποσμ., ὁ ἐκ δύο στροφῶν ἀποτελούμενος· πᾶσιμα **διστροφικόν**.

διστυλοῦσόν νεώτ. ὁ ἐκ δύο στύλων ἀποτελούμενος, ὁ ἔχων δύο στύλους· πρβλ. κ. **διστήλας**· ἢ εἰδ. ἀρχικτετ. τὸ αὐτ. **διστυλον** ὡς οὐσα. τὸ ἐκ δύο στύλων ἀποτελούμενον τυμῆρα δομῆς.

δισυλλαθία (ἢ) σχόλ. κ. νεώτ. Ἐξῆγος συλλαθῶν, δύο συλλαβῆ· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρ.904 δακτυλικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν εἰς **δισυλλαθίαν**, Θεοδ.δ.σ.ἐν Α3,747, ἢ εἰς **δισυλλαθίαν** περιστατο.

δισυλλαθός-ον ὀσμ. κ. νεώτ. ὁ ἐκ δύο συλλαθῶν ἀποτελούμενος· Δημήτρ. Πολιορκ. η Φυλάργ. 12 J Διον. Ἀλ.Συνθ.11 ταῖς μὲν **δισυλλαθούς** αὐθὲν τὸ διὰ μέσου χωρίον βαρύτερον καὶ ὀξεύτερον, Λουκ. Ὀνειρ.29 παρὰ τὸν Σίμωνα, ὁς ἀντὶ **δισυλλαθῶν** τετρασυλλαθῶς ἤδη πλουτήσας εἶναι ἀβοίη, -δισυλλαθός λέξις -στιχος.

δισυλλαθῶ-έω μπη. ἀποτελοῦμαι, οὐκείμαι ἐκ δύο συλλαθῶν· Ἠρωδίων.2908 δύνανται λέξις μονοσυλλαθῆσαι ἢ **δισυλλαθῆσαι**· 2) χρησιμοποιοῦμαι, μεταχειρίζομαι λέξιν τινά ὡς **δισυλλαθῶν**· Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.373 Β [περὶ τῆς ἀντων. σφῶς] ἐπεὶ σύνθετος τῷ Ὀμήρῳ τὸ **δισυλλαθεῖν**.

δισυλλαθῶς ἐπίρρ. μπη. κ. νεώτ. ὡς **δισυλλαθῶν**· Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.35,25, Ἀβην.10,446 Β, -λέ-

ξις τρισυλλαθῶς δύνανται κατὰ συνίζησιν νὰ λιποθῆ καὶ **δισυλλαθῶς**· ἰατροῦς -γιατροῦς. **δισυμφορικός** ὀσμ. νεώτ. ὁ ἔχων δύο σύμφορα **δισυμφορικός** συλλαβῆ.

δισύνναπτος-ον μπη. ὁ διπλῶς πεπλεγμένος, ὁ διπλῶς συνημμένος· Φιλῶξ. ἰσὶσθῶν λεπτὰς ἀπὸ μυρτίδος ἐνήνητον κλάδων **δισύνναπτον**.

δισυννεγγυῶ-ώω πᾶν. δὲς μετ' ἄλλου δίδω ἐγγύησιν ἢ γίνουσι δεύτερος ἐγγυητής.

δισυπάρχος ἰσὶ ὁ διὰ δευτέρου φεράν ἐπαρχος· Γρηγ.Ναζ.404 Α ἐπιθ.αὐτὴ τις τῶν **δισυπαρχῶν** (ἰ.γρ. **δισυπαρῶν**).

δισυπάτος ἰσὶ μπη. κ. μον. ὁ δὲς χρηματίας ὕπατος· Πλούτ. Ἠθ.777 Β, Ἀρρ. Ἐπιθ.3,1,6, Φιλόστρ. Σοφ.2,1,1 2) μον. εἰδ. ἀνώτατον ἀξίωμα ἢ τίτλος τῆς αὐλῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως· Θεοφᾶν. 440 καὶ τις Θωμαῶς πατρικίος ἀπὸ **δισυπατῶν γενόμενος**· 3) Σουῖδ. ἐδικτάτωρ, ὁ διπλασίων τὴν ἀρχὴν ἔχων, ὁς παρὰ Ῥωμαίους καὶ **δισυπάτος** καλεῖται.

δισυπὸστατος-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο ὑποστάσεις βλλ., διφυής· ἢ τὸ αὐτ. τὸ **δισυπὸστατος** ὡς οὐσα. φενομορφικὸν φαινόμενον συνιστάμενον εἰς τὴν ἐκ ψευδοσιθῆσεως ἐμφανισμὸν ἀτόμων μακρῶν εὐρισκομένων ἢ εἰς τὸ καλοῦμενον ἐπίδακτομα βλλ.

δισυπὸστατικός ἀφουρῆς νεώτ. ἰατρ. ἀρρυθμὸς σφυρῆς, καθ' ὃν εἰς δύο κωλιακὰ συστολάς ἀντιστοιχεῖ μία μόνον ὀρθηριακὴ διαστολή.

δισυπαρχία (ἢ) ἐπίρρ. τὸ δὲς ἀναλαβεῖν, ἀσκήσῃ τὸ ὄξιμα τοῦ φυλάργου βλλ.

δισυπειροτόνητος-ον ἰτην. ἐκκλ. ἐπὶ ἱερῶν, ὁ δὲς γεροτονηθεῖς· Ἀλεξ. Ἀριστοῦ ἐν Συντ.Καν.2,88.

δισυπέλιος ἰσὶ τ. τοῦ **δισυπέλιος** βλλ.

δισυπέλιος-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ εἰς τὰ δύο ἐσχισμένους ὁ δισυπέλιος· Ἀριστολ.ΖΜ 642 β,29 καὶ ποδότης ὡσούτως ἢ μὲν πολυαυχιδῆς, ἢ δὲ **δισυπέλιος**, ὅλον τὰ δισυπέλιος, Θεμιστ.Λόγ.2,259 Α **δισυπέλιος** δὲ τοῦτο καὶ **δισυπέλιος**, ἢ γλῶσσος πλεῖστατον ὄφρων εἶναι, **δισυπέλιος** εἰδ. ἐπὶ τῶν ζώων τῶν ἐχόντων πύδας μετὰ δύο χυλῶν, ὁ δισυπέλιος· Ἀριστολ.Ζ 499 β,9 τὸ δὲ **δισυπέλιος**, καὶ ἀντὶ οὐκῶν χυλῶς ἔχει· 2) κεραιωμένους εἰς δύο· Καλλίστρ. Ἰαγλυμ.7 κόμη ταῖς ὄφρων ἄνωθεν **δισυπέλιος** ἐπίδακτομα [ἰ.γρ. ὄφρ.δόν.1, Φρόν.ἐν ΑΒ 35,1 **δισυπέλιος** ὄδος, ἢ δύο ἐκτροπῆς ἔχουσα.

δισυπέλιος (ἢ) βοτῶν γένος ἀσκήπιαδοειδῶν φυτῶν **δισυπέλιος** ἐπίρρ. μπη. δισηρμένως εἰς δύο μέρη· Καλλίστρ. Ἰαγλυμ.7 κόμη ταῖς ὄφρων ἄνωθεν **δισυπέλιος** ἐπίδακτομα ἰ.πρβλ. κ. **δισυπέλιος**· 2) εἰς δύο στήλας γεγραμμένος· Σχόλ.Διον.Ὀρ.19,1 Η.

δισυπέλιος ἐπίρρ. μπη. **δισυπέλιος** βλλ.1]· Δωσιθ. ἐν Γραμμ.Λατ.ἐκδ.Κελλ.7,412,16.

δισυπέλιος-ἄδος (ἢ) δύο χυλῶδες· Πάδ Μακρ. 1,9,4 καὶ ἀπᾶραν καὶ ἐπορεύθησαν εἰς βέραν ἐν εἰκόσιν χυλίστιν ἄνδρῶν καὶ **δισυπέλιος** ἰππων.

δισυπέλιος-αἰ κ. νεώτ., ἰσὶ δισυπέλιος ποί. δοτ. **δισυπέλιος** δύο χυλῶδες· Ἠρ.2,44 εἶναι, δὲ ἔπειτα ἀπ' οὗ τύρον οἰκῶσιν τριπλοῖα καὶ **δισυπέλιος**, Ἀριστοφ.Σφ.660 τοῦτων πληρώμα τᾶσαν· ἔγγυς **δισυπέλιος** γίνεσθαι ἦμιν· ἢ κ. καθ' ἐν μτ. ὀνομαζῶν περιληπτικῶν· Ἠρ.7,158 παρεχόμενος, ὁ **δισυπέλιος** ἰππων.

δισυπέλιος ἰσὶ ὄσμ. τακτικὸν τοῦ δύο χυλῶδες, ὁ κατὰ σειρᾶν φεράων τὸ ἀριθύνειν δύο χυλῶδες.

δισυπέλιος-ον μπη. κ. μον. ὁ εἰς δύο ἐσχισμένους **δισυπέλιος** βλλ.· Γρηγ.Ναζ.2,16 Πέτρῳ γὰρ, ὡς **δισυπέλιος** ἢ γραφῆς ποτ' ἦν, Ἀχμ.Ὀνειρ.φοκρ.129,16 ἄνω **δισυπέλιος** ἡμιαῖου.

δισυπέλιος ἐπίρρ. γλῶσσος. διὰ διμεροῦς σχέσεως **δισυπέλιος**-ον ὁ ἔχων μήκος δύο αἰσίων βλλ. 160 σταδίων· Ἰστράβ.12,3,34 χωρῶν **δισυπέλιος** κῶ κλη [τοῦτο δ' ἐστὶν ἐξήκοντα ἐτάσιοι].

Δισχυλος-ον μτγν. ὁ καλῶς βσίτων κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ὁ λιν καλῶς.

Δισώματος-ον μτγν. ὁ ἔχων δύο σώματα: Διδό. Σ 4,12 ῥώμη δὲ δισώματος θήρας, Ὀρφ. Ὑμν. 71,5 Φεραεφώνης δὲ δισώματος ἰσπασ χροῖην, Φιλ. 2,481 σιωπῶ τὰ τῶν μῶων πλάσματα καὶ τοὺς δισώματος. 2) Ἐπιγρ. ὁ ἔχων δύο θαλάμους: Ἐπιγρ. εἰσώσης δισώματος.

Δισωμία (ἡ) νεώτ. τερατογική διάπλασις, καθ' ἣν δύο σώματα εἶναι ἠνωμένα, διπλοσωμία βλλ. **Δισωμος**-ον μτγν. διώματος βλλ., κ: ἐπὶ ἀστερισμῶν: Σερραφ. Κατ. Ἀστρολ. Κ1,100, Πράξι. Πτολ. 218, 2) δισωμα ζῶδια, αὐτ. 170, 13 ἐν δισώμοις ζῶδιοις.

Δισώνυμος-ον σχόλ. ὁ ἔχων δύο ὀνόματα, διώνυμος βλλ.: Σχόλ. Ὀδ. Μ. 22 ὡσπερ τὸ διώνυμος καὶ διώνυμος, οὕτω καὶ τὸ διανέως διωανέως.

Διτάγων (τό) μων. ἡ οἷς ἡ ἡ διπλοσις παρεχομένη εἰς τὰ ζῶα τροφή, ταγή, τὸ διπλὸ ταγίην: Κ Παρφ. Ἐκβ. 479.

Διτάλαντος-ον ὁ βάρους δύο τάλαντων: Ἡρ. 1,50 τὰ δὲ ἄλλα ἠμιπλήθια λευικοῦ χρυσοῦ, ἀταθῶν διτάλαντα. 2) ὁ εἰς δύο τάλαντων: Δημ. 833 οἴκοι ταλανταῖοι καὶ διτάλαντοί' μτγν. τὸ οὐδ. ὡς οὐς, διτάλαντον δύο τάλαντα. Πλδ Βασ. 4,5, 23 λάβε διτάλαντον ἀργυροῦ.

Διταμίην (ἡ) νεώτ. ὀλκαλοειδῆς κημική ἐνώσις.

Διταμῖ (τό) δημ. δίκτωσ βλλ.

Διτάξιος (-α)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δύο τάξεων, ὁ διηρημένος εἰς δύο τάξεις:

διτάξιον δημοτικὸν σχολεῖον - διδασκαλεῖον.

Διταρηνία (τά) νεώτ. ὕδρογονάνθρακος ἀποπνύωντες εἰς τὰ βόλασμα καὶ τὰς ρητίνας.

διτετράγυνος-ον νεώτ. μαθ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δύο τετραγώνων || εἰδ. μαθ. διτετράγυνος ἐξίσωσις ἐξίσωσις ἔχουσα τὸν ἄγνωστον εἰς τὴν τετάρτην δύναμιν διτετράγυνος ρίζα τετραγώνου ἢ ρίζα ἄλλης τετραγωνικῆς ρίζης || τὸ οὐδῶς οὐς. τὸ διτετράγωνον ἡ τετάρτη δύναμις ἀριθμοῦ τινος, τὸ τετράγωνον τετραγώνου.

Διταίχος ἴσα. «ἀνασπαστός»: πρβλ. Σουῖδ. «διὰ τοῦ τοιχοῦ λαλεῖν» ἐπὶ τῶν ἀνασπαστῶν τι διαπραγματομένων.

Διτοκεῖω διτοκῶ-έω βλλ.: Νεκ. Ἀν. 731 καὶ τε σὺ γε θράσφα δρακοντιόδας διτοκεύσας ἡ σκελικὰς μεγάροισι πελειάδας.

Διτοκος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. διτόκος βλλ.

Διτόκος-ον κ. νεώτ. γλωσσ. κ. νεώτ. κ. διτόκος ὁ γεννῶν δύο ἐν μιᾷ γέννα ἢ ὁ γεννῶν βίς: Ἀνακρ. 145, Ἀριστολ. ΖΓ 774 b, 9 τὰ δὲ δίχληα ἢ μονασκά ἢ διτόκα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, -διτόκος ἀγελάς.

Διτοκῶ-έω τίκτω βίς: Ἀριστολ. ΖΙ 558 b, 23 περιστέρα δὲ καὶ φάττα καὶ τραυῶν καὶ οἰνάς διτοκοῦσι μὲν, ἀλλ' αἱ περιπαιρταὶ καὶ δεκάκις τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτουσιν. 2) τίκτω διδυμο: αὐτ. ΖΓ 772 a, 35 ἢν δὲ προΐστα, τοσαύτη κατά φύσιν ἐστίν, εἴ ἢ ἐν γίνεταί, κόμη μόνον. Ἐάν δὲ ποτε ἠλείων εἴθῃ, διτοκεῖ τύπη.

Διτομία (ἡ) πόλ. ἐπὶ καλάμων, δευτέρα κοπή: Πάπ. καλαμῶν διτομία.

Διταμος (-η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ δύο τῶμων βλλ. ἀποτελούμενος: διταμον λεξικόν.

Διτανιάτος-α-ον διτανος βλλ.: Ἀριστολ. Ἄρμ. 66β.

Διτανίω σχόλ. τονίζω κατὰ δύο τρόπους: Σχόλ. Σοφ. ΑΓ 733 τὸ ἡμῖν οἱ τραγικοὶ διτανίζουσιν, ποτὲ μὲν περισιπῶντες, ποτὲ δὲ εἰζόντες.

Διταννος-ον νεώτ. ὁ ἔχων βάρους δύο τόνων βλλ.

Διτανος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δύο τόνων, ὁ περιλαμβανόμενος δύο τόνους μουσικῶς: Γαυδ. Ἄρμον. 3 διάστημα διτανον, Πλούτ. Ἡθ. 1021 f τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου διάστημα μέχρι τοῦ μεγίστου .. διτανον ἐκ δύοιν συμπληρωμένον ἐποτάδον .. τὸ οὐδ. διτανον ὡς οὐς ἢ τρίτη μείζων, διάστημα

περιέχον δύο τόνους πλήρεις: Ἀριστολ. Ἄρμον. 65, Πλούτ. Ἡθ. 430 a τὰ μελωδοῦμενα διαστήματα πέντε, βίσις καὶ ἡμιτόνος καὶ τόνος καὶ τριημιτόνος καὶ διτανον. 2) ἴσα. «εἰδιονος μάσθλης» ὁ διπλοῦς ἢ δύο χρώμασι κεχορμένος γ' 3) νεώτ. ὁ ἔχων δύο τόνους τραυματικῶς: διτανος λέξις - τὸ ἀνθρώπους τις εἶναι διτανον.

Διτωνῶ-έω μτγν. ἀπολ. γραμμ. ἐπὶ λέξεως, τονίζουσι κατὰ διπλὸν τρόπον | με ὀείων ἢ με βαρείων |: Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 307, 15(4, 302) οὐ δὲ οὐν ἀπῶδον τὸ τὴν πρόθεσιν διτωνεῖν. 2) ὄμ. ἔγω δύο τόνους: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 336 C ἴσα μὴ διτωνήση ἢ λέξις δύο κλίσεων γινόμενων.

Διτορμία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν δύο τῶρους ἥτοι ὅπως εἰσοδεκτικῶς ἐμβόλου, ἢ διπλῶς σφηνῶσι: Φιλ. Μηχ. Βελον. 63, 24, Ἡρων Βελον. 92, 9. 2) νεώτ. ἡ διὰ δύο τῶρων συναρμογή δύο ζῶων.

Διτορμία-ατος (τό) νεώτ. γέν. ἐμβιοτοκιδῶν ἡβῶων.

Διτορμας-ον νεώτ. ὁ ἔχων δύο τμήματα, δύο τμήμα.

Διτορηνάτιον (τό) νεώτ. εἰδ. ἐξάπλευρον κρυσταλλικὸν σχῆμα, ἔχον ἑλαστικὰ πλεῖρας ἴσας, τὰς δὲ γωνίας ἐναλλάξ ἴσας.

Διτροπιόν (τό) μων. τὰ δύο τρίτα: Νικηφ. Γρηγ. Ἰστ. 277 b σπαθαὶ τρεῖς καὶ διτροπιόν, εἴπου τέσσαρες παρὰ τρίτον μίαν σπαθαίαν.

Διτροπιῶ-έω μτγν. ἔγω δύο σπέρμα βλεφάρων: Γαλλ. 4, 771 «διτροπιῶν δὲ λέγεται ὁ οφθαλμός, ὅταν ἴθω τὰς κατὰ φύσιν τρήσας ὄλκας ὑποφυσίας νύστωσι τὸν οφθαλμὸν καὶ ρευστοῖται».

Διτροπος-ον μτγν. ἐπὶ νόμῳ, ὁ διατιθέμενος ὁ δεδωραμένος, ὁ διπλοῦς βλλ.: Διογεν. 4, 32 δίχουλοι γῶμασι, οἰνοὶ διτροποῖ ἐπὶ τῶν διγῶμων.

Διτροχάσιος (ὁ) μτγν. μετρ. ὁ διπλοῦς τροχάσιος: Ἡρασιος. 3, 3. Ἀριστολ. Κ 1, 22.

Διτροχία (ἡ) μτγν. βαροῦλκον λειτουργοῦν διὰ δύο τροχῶν: Βιτ. 63, 10.

Διτροχίον (τό) μτγν. συνήθ. κατὰ πληθ. διτροχῶ: τὰ δύο τροχῶ: Βιτ. 112 ἐπὶ τὰ μέλλοντα λέγεσθαι διτροχία | δηρ. δύο τροχία.

Διτροχος (-η)-α(ν) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ μετὰ δύο τροχῶν, ὁ ἔχων δύο τροχοὺς: Διοκλήτ. Ἐδικτ. 15, 40 διτροχος ἄμαξα, Μέν. Πρ. 31 Δ καθήστο δὲ ἐπὶ διτροχῶ καθέδρας χρυσεῖς, διτροχον ἀγῆμα, -διτροχος μηχανή κττ. || γλωσσ. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐς, διτροχον εἶδος ὀχηματός μετὰ δύο τροχῶν. 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐς, διτροχα ἐντομία δύο ἰμενόπτερα.

Διτροχα (τά) νεώτ. ζῶολ. γένος σερπουλιδῶν ζωνοσώληκων.

Διτροχῶ-ον νεώτ. ἔσθ. γρ. τοῦ διτροχῶ βλλ.

Διτράγιστρον (τό) νεώτ. διπλοῦς ἀγίριστρον.

Διτράκι ἐπίρρ. ποι. τοῦ δισάσις βλλ.

Διτράκις ἴσα. ἐδικῶς | δηρ. διτοχῶσι.

Διτράμιον ἴσα. ἐδρνούμενον, κρήτες.

Διτανθρακικά ἄλατα (τά) νεώτ. ὄξηνα ἀνθρακικά ἄλατα, ὁ διτανθρακικά βλλ.

Διταχῶς ἴσα. ἐδικῶς.

Διταγονία (ἡ) κ. νεώτ. δισασγῶνα βλλ.

Διταγραφία (ἡ) νεώτ. δισασγραφία βλλ.

Διταγραφουμαι-εομαι μτγν. κ. νεώτ. δισασγραφουμαι βλλ.

Διτοκλάτιος-ον νεώτ. ὁ διπλοῦς βλλ.

Διτολογία (ἡ) μτγν. μων. κ. νεώτ. δισασλογία βλλ.: Εὐσταθ. 105, 15 ἐπι κἀναυθα διτολογία πρὸς διδράσων λόγου.

Διτός-ον μων. κ. νεώτ. ἄπ. τ. τοῦ δισάσις βλλ.: Πλάτ. Θεαιτ. 198 Δ διττὴ ἢ ἡ θύρα, -διττὰ σύμφωνο, -διττὴ Ἐξουσία, -διττὸν κέρδος. 2) τὸ διττὸν ὡς οὐς, ἡ ἀμφιβολία: Ἀριστολ. Πολιτ. 1261 b, 29 διὰ τὸ διττὸν ἐν ταῖς λόγοις.

Διττοτόκος-ον μων. ἡ γεννήσασα δύο τέκνα: Στουδ. Θεόδ. 901 ἐν Μί διττοτόκος διμήτηρ.

Βιτοχρωμία (ή) νεώτ. εἶδ. ἡ τυπογραφία καθ' ἑν χρησιμοποιοῦται γραφικὴν τὴν χρωμα, ὁπότε προσηγορευομένη μετὰ χρωστικῆς οὐσίας τῆς ἀνάγκης ἐξελικτοῦται μετὰ τὴν τύπωσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου καὶ προκαλεῖ ἕτερον τόνον ἀποχρώσεως.

Βιτώδης κ. νεώτ. ὅπ. τ. διασῶς βλλ.

Βιυλιός-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχειν δύο τύλους ἡ ὀδούς: Διόδ. Σ 2,54 καμήλων.. διπλοῦν ἀνατετακῶτων τὸ κατά τὴν ῥοχὴν κούρτωμα, καὶ διὰ τοῦτο διτύλλον ὀνομαζομένων. 2) τὸ ὄρα, ὡς οὐα, γένος οἰδομεριδῶν κοκκοπτερόν ἐντόμων.

Βιυβος-ον νεώτ. ὁ ἔχειν δύο ὕδρους βλλ.: Βιυβος καμήλος ἡ βακτριανή.

Βιυβρίζω μτγν. κ. μον. ὑδρίζω τινά δεινός παθ.: Ἰώσ. Ὑπομν. 73 τὴν αἰσχροῦς βιυβρισμένην, Ἰώσ. Γενεσ. 33 Β τὸν πατριάρχην.. βιυβρισθῆναι.

Βιυγιαίνω μτγν. ἔχω σταθερὸν ὕψος, εἶμαι διαρκῶς ὑψῆς: Πλούτ. ἨΒ. 135 C οὕτε γὰρ Ἐνεοκράτης ἄλλων βιυγιαίνει Φωκίωνος. 2) μτφ. διατρῶν σώων, ἀμειψίται: Ἰατρ. βλ. Πιθ. 22, 102 οὐ γὰρ ἐπὶ ῥόθιον εἶναι βιυγιαίνει τὴν.. φιλίαν.

Βιυγαίρω μτγν., μον. κ. νεώτ. διασπέρχω τι, καθιστῶ τι καθ' ὁλοκλήρην ὄργον, κατονομαζέω: Ἰπν. 362, 20 τὴν μὲν βιυγαίρω, τὴν δὲ ἔβρωον.. χρὴ ἔξέμειν πρὶν ἂν βιυγαίρωσθαι τὸν σίτον, Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 2, 93.

Βιυβρανιστός-ἑως (ή) νεώτ. ἡ πράξις ἡ ἐνέργεια, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βιυγαίρωσθαι βλλ.

Βιυγρός-ον ὁ διαπεπρωμένος ὑπὸ τῆς ὕγρας, νεότερος: Ἀριστ. Πρ. 887 b, 25, Πτορφ. Γν. 29 βιυγρὸς ἀναθωμισσῆς, Ἰατρ. βλ. Μιστ. 4, 13 βιυγρὸν νεώματ' ἢ βιυγρὸν στοιχέον ἡ θάλασσα: Πορφ. Π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 3, 11. ὁ ὕδαρος: Στέφ. εἰς Ἰπν. 1, 132 D βιυγρὸν αἶμα. 2) μτφ. ἐμπεποτισμένος, κεκορμισμένος, πλήρης: Αἰσχ. Ἐπ. 985 βιυγρὰ τριπέτων ἠμμάτων (ὡλὴ ὁ Σχολ. ὁ βιυγρὸς ἠμματα, χεόμενα καὶ πολλά). 3) συνεκτ. ὁ ἀσθενικός, μοιχαδικὸς πλοδαρός Σουῖδ, ὁ βιυγρὸς, ὁ ἀσθενής, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 197 ἐπιδασκρὸν, τὸ βιυγρὸν: Εὐστ. 827, 31. 4) μτφ. ἐπὶ τακτορῶ, ὄγραθ' ἐξ ἠθοποθείας βλμματος: Αἰ Γ 2, 68, 7 γλυκὸ δ' ὄμμασι νεύμα βιυγρὸν δολπ. καὶ τὸ φιλημ' ἀρπάσσει ἀκροθιγές' ἢ ἐπὶ δακρυθίντων ὀφθαλμῶν: Σουῖδ, γλῶσσιν ὁ λημὸν τοῦσ' ὀφθαλμῶσιν καὶ βιυγρὸς ἔχων. 5) συνεκτ. ὁ ἔχειν χρώμα ὤφρον, ὁ κτηριακός, ὁ ξεθωριασμένος, ὁ ἐκπλημένος: Ἰπν. Ἐντ. Πιθ. 43, 10 ἂν δὲ μὴ κλύζειν βοῦλή βιυγρὸν χρῆ τὸν ἀνθρώπου ποίησαι, αὐτ. 537, 25.

Βιυδατικός οὐχὸλ. πορέχω ὕδρω πρὸς πόσιν, ποτίζω δι' ὕδατος, ἐν χρ. τὸ παθ.: Σχολ. Ἰλ. 8, 307 βιυδατίζεσθαι γὰρ θέλει ἡ, πλάτνανος.

Βιυδρωρακένιον (τό) νεώτ. παράγωγον τὸ τοῦ ἀνθρώπου κένιου.

Βιυδρός-ον πλήρης ὕδατος: Αἰσχ. Ἰκ. 793 νεφὴ βιυδρὰ γίνεταί χιών ἢ κῶδ. νεφὸν ὀδρηλά, Ἰπν. Ἐντ. Πιθ. 26 ἡ δὲ γαστήρ βιυδρός καὶ μεγάλη.

Βιυδατικός-ἑως (ή) ἔληγρ. βιωμτ. τ. τοῦ θαικίσις βλλ.

Βιυδαζομαι κ. μ. Πλάτ. εὐρισκόμαι ἐν τῇ ἄλλῃ διασκορπισμένος, μετ' αὐτῆς συνδεόμενος: Πλάτ. Τίμ. 69 ὅσα τέκτασιν ἠμῶν ἄλλα παρῆκται τὰ τὸν αἰθίον γένει βιυδαζομαι ἢ διαρθ. βιυδαζόμενα ἢ.

Βιυδαίω κ. νεώτ. κ. δημ. ὀποκαθίρω ὄργον ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν ἔξωσαν οὐσίαν, διηθῶ βλλ.: φιλτράρω, σουρώω, στραγγίζω, λογορίζω, λαμπικρίζω βλλ. Ἡσ. ἐβιυδαίνοντες, ἀφαιρθενοῦσες διηθόντες: Πλούτ. ἨΒ. 692 D στόμαγμα τοῦ οἴνου.. ἐν τῷ βιυδαίειν ἀφαιροῦσι καί.. ὀποκρίνουσι, Γαλ. 13, 450 βιυδαίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μισροφικόν, βιυδαίω ὄδωρ - οἶνον κτ.: ὄμ. κ. τὸ παθ.: Ἰδ. Ἀμ. 66 οἱ πίνοντες τὸν βιυδαζόμενον οἶνον, βιυδαζόμενον ὄδωρ - οἶνονενεμα Ἄδδ' ἢ μτγν. γεν. ὀποκαθίρω τι ἐκ τῶν ἔξωσαν οὐσίαν, παθ.: Κλήμ.

Ἄλ. Στρωμ. 2, 40 C βιυδαίεται ἀφαιρούμενος χρυσός. 2) ἐν χρ. κ. μτφ.: Ἀρχύτ. λ. Στοθ. 3, 1, 108 θεός, εἰλικρινὴ καὶ βιυδαζόμενον ἔχει τὸν ἀρετῶν ἀπὸ παντός τὸ θεῶν πάθος ἢ νεώτ. κ. δημ. κριτικῆς ἡ ψυχολογικῆς ἐν λεπτομερείᾳ ἀναλόγῃ, χαρακτηριστικῶν, οἶον λόγον, ἐνεργεῖαν, συνείδησιν κτ.: 3) μτγν. ἐξάγει τὸ ἐκ τῶν αἰσμάτων ὡς ἔξωσαν πρὸς αὐτό: Γιδ. Ματθ. 23, 24 οἱ βιυδαίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κἀμήλον καταπίνοντες ῥηματ. βιυδαίσις, βιυδαίσιμα, βιυδαίστης, βιυδαίστηρ, ἥριον.

Βιυδαίστις-ἑως κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ βιυδαίω, ἡ διήθησις βλλ., φιλτράρισμα Σουῖδ. « βιυδαίσις διήθησις »: βιυδαίσις ὕδατος - οἴνου.

Βιυδαίσμα-ατος (τό) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ ἐκ βιυδαίσεως προεβδον, τὸ βιυδαζόμενον, ὀποκαθαριζόμενον ὄργον: Γαλ. 13, 468 ἐκ δὲ τοῦ βιυδαίσματος ἀνάλλε ἀμμωνιακόν, Συνεά. Ἀλγ. Πιρ. 24 τὸ γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τὸ ὀρθώδεις καὶ τὸ βιυδαίσμα-τῶν ὄργων Διημήτρ. Ἰερακομοφ. 58 τὸ στόματι λαμβάνειν ἐκ τοῦ βιυδαίσματος, ἐντός βιυδαίσματος ὕδατος.

Βιυδαίστικός (τό) μτγν. ἡ βιυδαίσις βλ. λ.' ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βιυδαίσεως. 2) μτφ. καθαρῶς, ἐξύψωσης: Κλήμ. Ἀλ. Παίδ. 1, 17 βιυδαίστων τοῦ πνεύματος τὴν μνήμην τῶν κρηπτόνων εἶναι φασμαί, Ἐπιφάν. 1, 241 C ἐν τῆ πόνοσι καὶ ταλαιπωρίαισι ψυχῇ γενομένη εἰς βιυδαίστων αἰθή.

Βιυδαίστηρ-ἄρος (τό) μτγν. κ. νεώτ. δημ. ἄρας ὄργανον, συσκευή δι' ἧς βιυδαίζομεν, ἄβιας, φιλτρα: Σχολ. Ἀριστ. Φ. Εἰρ. 534, Ἐπιφάν. 2, 182 C βιυδαίστηρος, οὗς ἄμους καλοῦμεν.

Βιυδαίστηριον (τό) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὄργανον πρὸς βιυδαίση, βιυδαίστηρ βλλ.: Ἡσ. « ἄβιαριον βιυδαίστηριον » ἢ νεώτ. εἶδος συσκευῆ πρὸς διήθησιν ὕδατος ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ μικροθίων.

Βιυδαίστηριος-ον νεώτ. ὁ πρὸς βιυδαίση, διήθησιν χρήσιμος: βιυδαίστηριος συσκευή - χούνη, βιυδαίστηριον ὄργανον ἢ τὸ οὐδ. βιυδαίστηριον ὡς οὐα. βλλ.

Βιυδαίστης (τό) νεώτ. θηλ. -ίστρια ὁ βιυδαίω βλλ. βιυδαίστῶς-ἡ-ὸν μτγν. ὁ βιυδαίθεσις, ὁ διηθηθείς, ὁ ἐντέλως καθαρῶς, στραγγισμένος, φιλτραρισμένος, λαμπικρισμένος, σουρωμένος: Πάπ. ἔ- λασου βιυδαίστου, Γαλ. 10, 542 βιυδαίστων ὄδωρ.

Βιυπερτίθωμι πάπ. ἀναβάλλω.

Βιυπερτωθῆμαι-έομαι μτγν. κ. μον. ἐν μέσ. σημ. ὑπερητῶ εἰσαυτὸν ἢ ὑπερητῶ τινά χάριν εἰμουτοῦ Σχολ. Εὐρ. Φοικ. 1, 435 « παρασιτίζουσα βιυπερτωθῆμη »: Θεοφύλ. Σ' Ἰστ. 43 Α βιυπερτωθόμενον τῷ βερβάρω.

Βιυπνίω μτγν. κ. μον. ἐγέρω τινά ἐκ τοῦ θ- νου, ἀπννίω βλλ.: Αἰθ. 21, 74 κ. παθ.: Ἰώσ. Αἰ 5, 10 Α, Παλλ. ἐν Αἰ 9, 378 ὅς δὲ βιυπνισθεὶς μετέβη ἢ ἀπτ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἔγνων: Λουκ. Ὡκ. 108 βιυπνιστῶς ἐκράυαζαν ἐως δαιμονί πλῆγεις. 2) ὑπνώτω, κοιμῶμαι: Σιμπλικ. Φυσ. 1258, 25.

Βιυπνισταί (οἱ) μν. οἱ μοναχοί, οἱ ἐντεταλμένοι νὰ ἐποπτεύσων ἄσους μένους ἀγρυπνοῦσι οἱ ἐν τοῖς στασιδίοις πορτοκαλοῦθοντες τὸν ὄρθρον ἢ ὀλονυκτίαν τινά μοναχῶν: Μιχ. μν. 81, Θεοδ. Στουδ. 148 ἢ ἐν Μί λ.

Βιυπνώτω κ. -σσω μν. κοιμῶμαι: Νικήτ. Εὐγ. 1, 344 καὶ μὴ βιυπνώπτεσι σε νυκτὸς ἐν μέσῳ.

Βιυπνώβω μτγν. κ. παθ. εἶπὸ τῶν παλαιστών, συσφιγγώ: Θεων. ζ. 122 Η.

Βιυπνώβωμι γλῶσσ. Ἡσ. εἰς τὸ διακυνοφθαλμίζομαι Ἡσ. « διακυνοφθαλμίζεται, βιυπνώβεται, διανεθεί ἡ ἀνοσίδως ἀνθίσταται ».

Βιυπνοπέω μτγν. πῆδ. ὀποκρίνομαι: Σωφ. Ἀλγ. 208 Β.

Βιυπνοπυρῶ-έω μν. ἀσάκ ἐν συνεχείᾳ ὑπόπυρηνμά τι: Μιχ. Ἀκουμ. 1, 264 Α.

Βιυποπέφρω μν. καρτερικός ὑποπέφρω: Νικήτ. Εὐγ. 8, 89 δ' ὁ βιυπνεγκα μύριος πόνους.

Βιφάινω ἴτην. συμπληρῶ δι' ὕφονος· Ιαλ. 4,52 πάντας αὐτῆς βιφάινει τοὺς μύς ἐλόγως. Λουκ. Αλ. Ιατ. 1,15 τοῦτοις Ἰ'Αράχαισι προσέταξε βιφάιναι τὸν μεταδὲ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἐφσφόρου ἀέρα· κ. παθ.· Γαλ. 2,569 ἀράχινω μῆνω ὑφασμένον· 2) ὕφαινω παρεβόλαι, συνυφάινω, παθ.· Ἀριστ. 1,97 ζῶν βιφασμένην κελλιστάς χρώμασιν, ΠΔ' Εξ. 36,23 τὸ δὲ περιστόμιον τοῦ ὑποπόδιου ἐν τῷ μῆνῳ βιφασμένον.
Βιφάσθω-ον πάπ. διπλῶς ὑφασμένον, ἦτοι ἐκατέρωθεν παρουσιάζων τὴν αὐτὴν ὄψιν.
Βιφῆ ἰή' ἴτην. πᾶν τὸ ὑφασμένον· Ἀριστ. 1,66.
Βιφῆμη ἴτην. μ. παθ. βιφῆμαι ἀπαλόομαι, ἀποχωρίζομαι ἐκ τινος σώματος, μεθ' οὗ ἡμην συνδέμενον, ἀπελευθεροῦμαι· Φιλ. 2,39 τὰ δὲ ἀποπεφθῆντα τῆς τε συμφύτας ἀπέχεται καὶ βιφαιμένα καθ' αὐτὰ ζῶα γέγονεν ἰπθ. διαφαιμένα.
Βιφαγία ἰή' ἴτην. τὸ δις τῆς ἡμέρας ἐσθίειν· Παχυμ. Γ' Ἀνδρον. 99 Α τὰς τῆς ἑβδομάδος ὑπαιτίμουσ καταλόουσι μὲν εἰς βιφαγίαν.
Βιφαδέου· ἴα. «ἐξελείπει».
Βιφαή-οὺς-ές μαν ὁ ἔχων δύο φθαλμοὺς ἦτοι ὄφθαλμοι τὴν ὄρασιν· Μηναι. 5,12 ὄφθ.δ. ὁ καὶ βιφαῆ εἰδείας, πάτερ, τὸν ἐπερφόθαλμον.
Βιφαινοκυανόν ἰτό' νεώτ. χημ. ἀνεκτικὸν κυανόν χρώμα χρησιμοποιούμενον ἐν τῇ τυπογραφίᾳ.
Βιφαινόλη ἰή' νεώτ. χημ. χημικὴ ἔνωσις.
Βιφαινυλῶζωτον ἰτό' νεώτ. ριζοανθρακένωζόζωτον.
Βιφαινυλαϊθίρη ἰό' νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς φαινόλης βλλ.
Βιφαινυλαμινῆ ἰή' νεώτ. χημ. παράγωγον τῆς ἀνιλίνης.
Βιφαινύλιον ἰτό' κ. βιφαινυλοβενζόλιον νεώτ. χημ. ὑδρογονάνθραξ τικ.
Βιφαινολευρορία ἰή' νεώτ. χημ. προϊόν ἐπιδρόσεως διεισάφωρουσ ἐπὶ ἀνιλίνης.
Βιφαινοκυανωρασίη ἰή' νεώτ. χημ. ὀργανική ἔνωσις πταρμογόνου.
Βιφαινομεθάνιον ἰτό' νεώτ. χημ. κυκλικὸς ὑδρογονάνθραξ.
Βιφαινολοκαθαλυμεθάνιον ἰτό' νεώτ. χημ. παράγωγον τοῦ ναφθαλινοῦ.
Βιφαινολοχλωρασίη ἰή' νεώτ. χημ. ὀργανικὸν παράγωγον τοῦ ἀρσενίου.
Βιφακος· ἴα. φυτὸν τ.β.
Βιφαλαγγάρις ἰό' Σουιδ. ἀρχαῖος βιφαλαγγαρίς ἦτοι δύο φαλαγγαρίων βλλ.
Βιφαλαγγαρία ἰή' ἴτην. σώμα στρατοῦ ὀλοτελούμενον ἐκ δύο φαλαγγαρίων βλλ.· Αἰλ. Τακτ. 40 αὶ δὲ δύο φαλαγγαρία, βιφαλαγγαρία, ἀνδρῶν ὀκτακισχιλίων ἑκατόν ἐνενήκοντα δύο.
Βιφαλαγγία ἰή' ἴτην. κ. νεώτ. ἡ διπλὴ φάλαγγ φάλαγγ βραδύζουσα ἡ παρατεταμένη εἰς διπλοῦς στοίχους· Πολύβ. 2,66,9 προτάξις οὐν τοῦς μισοφόρουσ ἐπέσπασε βιφαλαγγίαν ἐπάλληλον τῶν Μακεδόων, Αἰλ. Τακτ. 36,3 καὶ διὰ τοῦτο γινονται αἱ πορείαι ποτὲ μὲν μοναφαλαγγίαι, ποτὲ δὲ βιφαλαγγίαι ἢ τριφαλαγγίαι ἢ τετραφαλαγγίαι· 2) ἡ βιφαλαγγαρία· αὐτ. 33,5· 3) νεώτ. εἰς τὰς πορείας τῶν πλοίων εἰς δύο φαλαγγας.
Βιφαλέος-α-ον Ἐπιγρ. κ. ἐπιγρ. ἐρευνητικὸς ἀγώνιστος, ὀξυδερκέτης διητήρη βλλ.· Ἐπιγρ. βιφαλέω Ἐρμάνος.
Βιφανα ἐπίορ. δημ. ἐκατέρωθεν φανερώς σαφῶς ἀπεριφράστως, ὀχι μόνον μερῶς ἀ. ἐν φρ. ὄρα κ' ἀνάποδα· ἐξήγησε μου τὰ βιφανα.
Βιφανέρωτος-η-ο δημ. ὁ ἐκ δύο μερῶν φανερός ἢ φανερωθείς· βιφανέρωτο μυστικόν.
Βιφάντιν(ος) λῆγνος πάπ. πιθ. λῆγνος ἐκ δύο στοιμίων φαίνων, ἔχων δύο θρυαλλίδας.
Βιφανος-η-ο δημ. ὁ κατὰ δύο τρόπους ἐμφανιζόμενος, φαίνόμενος.
Βιφαρος-ον [φάρος] ἐπὶ χιτῶνος, ὁ εἰς δύο

ἐσχισμένους, κεχωρισμένους· ΕΜ 175,38 C «βιφάρος φασὶ γινώσκω τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους».
Βιφας (ἡ) ἴτην. εἶδος ὄρεως· πρὸλ. διδων, βιφάτων· Ἀρτεμιδ. 2,13 σῆφ δὲ καὶ βιφάς καὶ βιφας.
Βιφασία ἰή' ἴα. κ. νεώτ. τὸ νὰ ὀμλή τικ διὰ δύο τρόπων, ἀμφιβολία, ἀντιφασίον ἐν τοῖς λόγοις· ἴα. «ὀλιγοί, ἐκ τοῦ μὴ συμφωνεῖν τὰ λεγόμενα»· 2) νεώτ. ζωολ. γένος τῆς πολυπόδων.
Βιφασικόν ρεθμία ἰτό' νεώτ. εἰδ. ἡλεκτρικὸν ρεθμια ἐναλλακσόμενον, ἔχον δύο φάσεις.
Βιφάστος-α-ον ἴα.ν. δύο εἰδῶν, διττός· ἴα. 2,36 βιφασίσιον δὲ γράμμασι χρόνισι, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν ἴσα, τὰ δὲ δημοτικὰ καλέσται, αὐτ. 3,122, Ἐπιγρ.· 2) κατὰ πλῆθ. δύο· ἴα. 1,18 ἐν τοῖς τράματι μεγάλα διαφάσι Μιλισηνὸν ἐγένετο, αὐτ. 2,17· 3) νεώτ. τὸ οὐδ' ὅς οὐσ. εἶδος ὄρκετου.
Βιφασόλη ἰή' νεώτ. φαρμακ. παρασκευασμα ὀργανική ἐνώσεως ὕδρογυρίου ἐν χρεοῖς ὡς ὀκταφυθικῶν φαρμακῶν.
Βιφατος· ἴα. «ὄψιν Κρήτης».
Βιφατος-ον· ἴα. ἀμφιβολος, ἀμφιλεγόμενος· ἴα. «ὀφιστον, διφασόν, ὀσασὸς λεγόμενον»·
Βιφήτρια ἰή' ἴα. μιν. θηλ. τὸ διητήρη βλλ., ἐρευνητήρια· ἴα. 1,69 ὕμν. 2,27 ὀδύτων διητήρια.
Βιφήτρο-ορος ἰό' ἴτην. θηλ. ἄτρια ὁ ἐρευνητής, ὁ ἀναδῶν, ἐρευνητής· Ὀππ. Αλ. 23,435 βιβθῶν διητήροσ ἀνδρες, Γρηγ. Ναζ. ἐν ΑΠ 8,230 χριστοῦ διητήροσ ἀνδρες ἰ κῶδ. διζήτορες·
Βιφάρα ἰή' κ. νεώτ. καταγισσόμενον δέρμα, τεμνόμενον δερμάτος κατεγισσόμενον, ἐν ἀνθθ. πρὸς τὸ δέρρις· ἴα. 1,94· κ. παθ.· ἴα. 7,77 περὶ δὲ τῆσ κεφαλῆσ ἐκ βιφάροσ πεποιμένον κύνεσ, Ὀσικ. 2,75· ἢ ἐπὶ τοῦ τυμάνου· ἴα. 1,94 ἄιτου 20,4· ἢ δέρμα κατεγισσόμενον ἐν χρ. εἰς τὴν στάσιων βιδίων· Λουκ. Ἀποστ. 16 εἰς τὰ βιδία... βιφάρος περιβάλλει»· ἢ εἰδ. δέρμα κατεγισσόμενον πρὸς γραφὴν ἐπ' αὐτοῦ, βιδίος βλλ.· ἢ ὄθ. κ. ἡ βιδίος, ἡ δέλτος, τὸ βιδίον· ἴα. «δέλτος, γραμματίστην»· ἴα. 5,58 καὶ τὰς βιδίους κατεγισσόμενος καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἡ ἰωνικ. Εὐρ. ἀπ. 627 εἰπὶ βιφάρας μελαγραφεῖς, Ζηνοδ. 4,1 ἴα. ἴα. 2) κατεγισσόμενον δέρμα εἰς τὸς βιφάροσ ἰαντιστοιχ. τῆ νεώτ. ὁ Θεὸς ἀρεγὶ μὰ δὲ λησμοσεί, Διογεν. 3,2 ἴα. ἴα. ἀρχαῖότερα τῆς βιφάροσ λέγεις ἐπὶ ἀναγγέλλοντος πρῆγματῶν ποτὸ πολλοῦ γνωστώ· ἢ βιφάρα βασιλικαὶ τὰ περὶ κῶνικα, ἐξ ὧν ἠγλήσαν ὁ Κτιστὸς· Διόδ. 2,232· ἢ βιφάρα ἰεραὶ ἐπὶ τῶν ἱερῶν βιδίων τῆς Κορηθῶνος· Πλούτ. Ηθ. 942 C· ἢ γεν. δέλτος ἐξ οἰασθῆποτε ὄλης· Πλούτ. Ηθ. 297 Α ἐν βιφάροσ χαλκαῖς γεγράφασ· 2) πᾶν ἐκ κατεγισσόμενον δέρματος κατεσκευασμένον, οἶον δερμῆτιον ἱμαστῶν τὸ φορούμενον ὑπὸ δύο δερσῶν ὡς παραστειτυκὸν κυρίως κατὰ τῆς βροχής καὶ τοῦ φύχουσ Σχόλ. εἰς Δίωνα Χρυσ. 4,70 C «βιφάρα, ἱμάτιον γεωρῆρον, στερεὸν πρὸς ὄμβρων μάχιστα ἀποφυγῆν ἰκόν»· Ἀριστ. Μεγ. 72 ὡσπερ ὁ πατήρ σου, βιφάρον ἐνημμένον Πλάτ. Κοιτ. 53 D ὡς γελοῖος ἐκ τοῦ δεσμομητηρίου ἀπειδίβρασκεσ. βιφάρον λαβῶν, Ἀρ. Ἀν. 7,9,2 ἐν βιφάροσ τοῦσ πολλοῦσ μένιστας ἀνά τὰ ὄρη πρόβαστα ὀλίγα»· ἢ ἰδίως δέρμα ἐξ αἰγῶ, ὀνίθ. πρὸς τὸ μιλητῶν, ὄπερ ἐκ πρόβωτων· Ἀμμών. Λεξ. 44 V· ἢ βιφάρα πλοίου κάλυμμα, στέγισμα πλοίου ἐκ δερμάτου· Πολύβ. 1,93· 3) σῶκος ἐκ δερμάτου· ἴα. Ἀν. 5,2,12 καὶ δύο γυμνῆσ Αἰθων ἔχεν μεσασ τὰς βιφάρας, Λιδ. Ἀν. Λόγ. 58,5· 4) κ. πλ. θηλ. δέρματα χρησιμεύοντα ὡς σκηνῶν· ἴα. Ἀκ. 1,5,10 βιφάρος ὡς εἶλον στεγασματα ἐπιηγλήσαν χόρτου κοῦφου, Φωλογρ. 4,1 ἴα. Ἀθην. 12,539 C Περὶ βιδίας δὲ καὶ Κρατῆρο φιλογυμναστοσὶν ἠκολούθουσ βιφάροσ· 5) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδόπτερον νυκτιδῶν ἐντόμοσ.

Διφθεράς (ἰ) ὄσμ. ἄ. συνηθέστ. φετφερός βλ.λ.
Διφθεράλειος (ἰ) Ἦσ. «γρομματοδιδασκα-
 λος παρὰ Κυπρίους ἰ»
Διφθεράριος (ἰ) μγγ. ἄ κατασκευαστῆς διφθε-
 ρῆς Ἰδιωλῆτ. Ἐδικτ.7,38.
Διφθερῆ (ἠ) ἰων. τ. τοῦ διφθερά βλ.λ.
Διφθερία (ἠ) νεώτ. ἰατρ. διφθερίτις βλ.λ.
Διφθερίας (ἰ) μγγ. ὁ ἐνδεδυμένος διφθεραν
 βλ.λ. Ἰσικ.Πμ.8 διὰ ταῦτα ἀεικαλλιτῆς καὶ διφθε-
 ρίας, ὡς ὄρας.. μισθοῦ γεωργῶν μαλαγγαλῶν
 τοῖς κακοῖς Ποσειδ.π.Αθην.0,14Β ὁ τριχί διφθερίας) ἰ
 ἢ πρόσωπα δούλων φερόντων διφθερίας π. τρα-
 γικός ἢ γερόντων κ. ἀγροτῶν π. κωμικός Ἰ Πολύδ.
 4,137. πρβλ. διφθερίτις Ἰ.
Διφθεριάτικα (ἰ) ὄσμ. ἄ. φετφεριάτικα βλ.λ.
Διφθερίκος-ἠ-ὄν νεώτ. διφθερίτικος βλ.λ.
Διφθερίνος-ἠ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἐκ κατεργασμένου
 δέρματος, ἐκ διφθερῶς κατασκευασμένος Ἰ Ξεν. Ἰν.
 2,4,28 ἐξ ἧς ἢ ἀβέρθοι διήγον ἐπὶ σχεδίας δι-
 φθερίνας ἄριστος, τυροῦς, οἴνου, Στράβ.3,37 δι-
 φθερίνας τὴς πλοῖας ἐκράντο ἕως ἐπὶ βροῦτο
 διὰ τὰς πλημμυρίας καὶ τὰ τεύχη.
Διφθερίον ἰοὶ ὄνομα τοῦ διφθερά βλ.λ. Ἰ Θεό-
 γωστ.Καν.125,25 ἰ) ἰατρ. κ. νεώτ. ἢ φευδομεμ-
 βράνη τῆς διφθερίτιδος βλ.λ. Ἰ Πιστ.170,22 γίνε-
 ται διφθερίον ὑπὸ βύρσαν λευκὸν ὡς μυδᾶν τὸν
 τόπον.
Διφθερίς-ἰδος (ἠ) διφθερά βλ.λ. Ἰ Ἀντίφιλ.ἐν ΑΠ
 9,546 ἠέδισσι φακόνδων τύμμασι διφθερίδες.
Διφθερίτικος-ἠ-ὄν νεώτ. ὁ ἰδιῶν εἰς τὴν νό-
 σον διφθερίτιδα ἢ διφθερίτικῆ λαρυγγίτις.-διφθε-
 ριτιδᾶ βακτηρίδια.
Διφθερίτις-ἰδος (ἠ) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ διφθερίας
 βλ.λ. Ἰ Πολύδ.4,138 γράον διφθερίτην 2) νεώτ.
 μολυσματικὴ νόσος χαρακτηριζομένη ἐκ τῆς πα-
 ρουσίας φευδομεμβρῶν ἐπὶ τῶν βλενογόνων
 στόματος, λάρυγγος, ἀμυγδαλῶν καὶ ρινῶς.
Διφθεροειδής-οὐς-ές νεώτ. ἐπὶ ἀσθενειῶν, ὅ
 ἐμφανίζων συμπτώματα ἀνάλογα πρὸς τὰ τῆς δι-
 φθερίτιδος βλ.λ. Ἰ διφθεροειδὴς κινῆσις.
Διφθεροποιός (ἰ) νεώτ. τεχίτης καταργαζόμε-
 νος διφθερός βλ.λ. Ἰ.
Διφθεροπόωλης (ἰ) κ. νεώτ. ὁ παλῶν δέρματα δι-
 φθερός Ἰ Νικοφ.19 ἰσαδοποώλης διφθεροπόωλης.
Διφθεροποιόμοι-ομοι μγγ. εἰς μὲν ἐνδεδυμένους
 διὰ δερμάτων, φορὰ δερμάτων Ἰμπίου Ἰ Στράβ.
 17,3,11 διὰ δὲ τὸ πλῆθος τῶν θηρίων κνηρίδας
 ἐχοντες.. καὶ τάλλα δὲ μέρη διφθεροῦνται.
Διφθερωμα-ατος (ἰ) μγγ. διφθερά βλ.λ. Ἰ Θεο-
 δοτ.Πά Ἦσ.8,1.
Διφθογγία (ἠ) νεώτ. ἰατρ. διατοραχὴ τῆς φω-
 νῆς κατὰ τὴν λαλιάν, καθ' ἣν σχηματίζονται ταυ-
 τοχρόνως δύο φθόγγον ἐν τῷ λάρυγγι.
Διφθογγίζω μαν. κ. νεώτ. ἀπαγγέλλω διφθογγι-
 κῶς 2) παθ. γράφομαι διὰ διφθόγγου ἢ ἀπαγ-
 γέλλομαι ὡς διφθογγος βλ.λ.2 Ἰ Εὐστ.157,29.
Διφθογγισμός (ἰ) νεώτ. ἢ κατὰ γενεῶν διφθογ-
 γον ἀπαγγέλλω.
Διφθογγογραφῶ-έω μγγ. ἐν χρ. τὸ παθ. ἐπὶ λ.
 ἢ συλλαβῆς γράφομαι διὰ διφθόγγου βλ.λ. 2 Ἰ
 Στέλ.Σοφ.Α1,715.
Διφθογγος-ον ὁ δύο ἤχους ἢ φθόγγους ἔχων Ἰ
 Τέτ.Χιλ.5,694 διφθογγος γραφή 2) ὡς οὐσ. ὁ
 διφθογγος κ. ἢ διφθογγος ἢ διὰ μίαν ἐκποῆς
 ἐκφορὰ δύο φωνηέντων, ὧν τὸ ἐν εἶναι πλήρης
 φθόγγος καὶ ὁ κύριος φορέα τῆς συλλαβῆς, τὸ δὲ
 ἕτερον ἡμιφωνον Ἰ Διον.Ἰορ.639,15 ἢ ὄμ. κ. τὸ
 οὐδ. τὸ διφθογγον Ἰ Ἡρώδιον.Ἐπιμ.245.
Διφθογγόμοι-ομοι μγγ. γράφομαι διὰ διφθόγ-
 γου Ἰ Ἡρώδιον.Ἐπιμ.276.. τὸ θέμα διφθογγόμοι.
Διφθερκαί (ἰ) νεώτ. ζωολ. ἡθῆες, ὧν τὸ οὐ-

ραῖον πτερόγιον χωρίζεται εἰς δύο μέρη, ροχίαιον
 καὶ κοιλιακόν.
Διφθυγία (ἠ) νεώτ. γένος ἀεινητῶν πρωτοζώων.
Διφθορα ἔπιρρ. ὄσμ. κατὰ τρόπον διφορον βλ.λ.
Διφθόρησις-εως (ἠ) μαν. διπλῶς τρόπος γρα-
 φῆς ἢ ἐκφορᾶς τῆς λέξεως Ἰ Εὐστ.74,1 πολλὰ δὲ
 καὶ ἐν ἄλλοις διφθόρησι, ὡς καὶ ἡ νεκρὴ δηλοῖ
 καὶ τὸ νεῖκος.
Διφορομύλιον (ἰ) νεώτ. χημ. ἄ. γλυκοζάλη βλ.λ.
Διφορός (-ἠ-οἶν) κ. μαν. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ καρ-
 ποφορὸν δις τοῦ ἔτους Ἰ Ἀριστ.Ἐκκλ.708 ὄμῆς
 δὲ τῶς θρία λαθόντας διφορὸν σικίης, Φερεκρ.
 97, Ἀντιφῶν.198 ἔστιν παρ' αὐτὴν τὴν διφορον συ-
 κλῆν κάτω, -διφορῆ λεμονιά - κλίμα διφοροῦ ἢ ὄμ.
 κ. ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ δις ἐνιαυσίως παράγων Ἰ ΠΔ Λευτ.
 19,19 καὶ τὸν ἀμπελώνα σου οὐ καταστρέφεις δι-
 φορον (δ.γρ. διὰφορον), -διφορο χωράφι ἢ ὄσμ.
 ἐπὶ καρπῶν, ὁ καρπὸς δένδρου ἐκ δευτέρου ἐντός
 τοῦ ἔτους καρποφορίας αὐτοῦ Ἰ Ἐρωτόκρ.Α 2056
 τέσσαρα μῆλα διφορα ἤδην ἢ Ἀρετοῦσα, -δι-
 φορα λεμόνια 2) ὁ δύο ἐπιθῶν καρπῶς φέρων
 Φιλ.2,369 3) μπε. ὁ καταβάλλων μισθὸν δις Ἰ
 Ἦσ. Ἐφορος Κυμαίος, ὅτι δις ἐπέλασε τῷ διδα-
 σκάλῳ Ἰσοκράτη τοῦς τῆς παιδείας τῶς μισθοῦς,
 διφορας Ἰ δ.γρ. διφορός Ἰ ἐκαλείται.
Διφορῶ-έω μγγ. ὄσμ. ἄ. ἡ φέρω καρπὸς δις
 τοῦ ἔτους, δικαρπῆ βλ.λ. Ἰ Θεοκρ.ΦΑη.2,9,13 καὶ
 διφοροσύν ἔνιοι δὲ καὶ τριφοροσύν αὐτῶν διὰ
 πλῆθος τρεφῆς, αὐτ.1,14,1 διφοροῦντα δένδρα, -
 δέντρα ποῦ διφορᾶν δὲ βαστούντες πολλῶ 2) παθ.
 γράφομαι ἢ προφέρομαι κατὰ δύο τρόπους Ἰ Ἡ-
 ρωδιον.2,543,ΕΜ 698,12 διφορεῖται κατὰ τὴ γρα-
 φῆν καὶ σημασιώμενον 3) νεώτ. κ. ὄσμ. ἢ μτ.
 διφοροῦμενος-ἠ-οἶν ὁ δυνάμενος νὰ ἐρμηνευθῆ
 κατὰ δύο τρόπους Ἰ Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.4 ὁ ἀν-
 θρωπος ἔσται τοῦς ὡμοῦς μὴ τῶρον διφοροῦ-
 μενον ἢ τὸ οὐδ. ὡς εἰς, συνηθ. κατὰ πλῆθ. διφο-
 ροῦμενοι ὀμίλει διαρκῶς μὴ διφοροῦμενον ἢ δι-
 φοροῦμενος ἀλλογενεῶς ἀλλογενεῶς τὸ ὄνομα ὁ
 μέσος ὄρας λογιζομένη ἔχων δύο σημασίας Ἰ
 Στωϊκ.2,87 4) μαν. ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ διφθορέως,
 διδομαι κατὰ διφορῶν τρόπους Ἰ Εὐδοκία 284
 διφορεῖται ἢ ἱστορία.
Διφορᾶ Ἦσ. «γέφυρα Λάκωνες Ἰ δ.γρ. διφορᾶ,
Διφορέκι (ἰ) ὄσμ. ἐργαλεῖον ἀποθροῦν, δι' οὗ
 ριπνῶται εἰς τὴν κἀμον τῆς ἀσθέτου ζύλα.
Διφορῆκος ὄσμ. δικαλωτὸς βλ.λ.
Διφορέως Ἦσ. ὄν. σώματος Πάρος ὄσμ. στρατιωτῶν.
Διφορακίον (ἰ) Ἐπιρρ. διφορός Ἰ Ἐπιρρ.Ζάμου τοῦ
 δευτέρου διφθαίκοιο ἐκλείπει τὰ πλέκτρα.
Διφοραξ-ακας (ἠ) ποι. τ. τοῦ διφορός βλ.λ. Ἦσ.
 «κύνθηρ, θρόνος γυναικείος Ἰ Θεόδωρ.14,41 ὄμ-
 κῆρα μάλακος ἀπὸ διφθαίκοιο Ἰ Ἡρ.Βιος'Ομ.33 τοῦ
 παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ διφθαίκα βήσεται ὄμνιν.
Διφραία μγγ. κ. μαν. διφραλασία, τὸ ὀχέισθαι
 ἐφ' ἄριστος ὡς ὀδηγός, τὸ ὀδηγεῖν, ἐλατῶν ἄρ-
 μοῦ Ἦσ. «διφραία Ἰ γρ. διφραία ἢ, ἀρματελασίας;
 Ξεν.ΚΠ 6,1,27 καὶ τὴν μὲν Ἰσουλῶν διφραίαν πρό-
 σθεν ὄσαν καὶ τὴν Κυρναίων ἔτι καὶ νῦν ἀρ-
 ματελασίαν κατέλιπε, Πολύδ.1,14 διφραία Λιδυ-
 κῆ, Πρόκλ.1,1, Λιδων.Προγμν.12,14 διφραία ἀρμά-
 των Ἰππων, ὄσμ.Μ 24 διφραία Ἀττικαί, διφραίως
 κοινοί ἢ ἐν χρ. κ. μπε. Ἰ Μηναί.7,23 Ὡδᾶ 9 ἄρμα
 ὡς πυρμυροφον ἔχων τὸς φετοφόρους ἀρετᾶς
 σου, καὶ τὴν τῶν ἀγῶνων διφραίαν, πρὸς ὄρα-
 νους ἀνέπτης 2) Σουίδ. «διφραία ἢ τοῦ ἀρ-
 ματος περιπέρεια 3.
Διφραλάτης (ἠ) μγγ.θηλ. τοῦ διφραλάτης βλ.λ.
 ΑΠλ.4,359 διφραλάτης.. Νικα.
Διφραλάτης (ἰ) μαν. διφραλάτης βλ.λ. Ὁσμ.Μ 244
 διφραλάτης οὐ διφραλάτης, Κ Μανασσ.Χρον.42.

διφρεύς-εως (ή) μιν. διφρευτής βλλ.: Πρόδρ.158. **διφρευσις-εως** (ή) μιν. διφρευία βλλ.: Συνεσ.58 B. **διφρευτής** (ή) διφρηλάτης βλλ.: Σοφ.Α1.857 και τόν διφρευτήν ἄλιον προσεκήλυτο.

διφρευτικός-ή-όν μτην. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διφρεῖαν βλλ.: Ἐφορ.97 διφρευτική ἐπιστήμη. **διφρεῶν** διφρηλάτῳ, ὁμοίαι ἐπὶ διφρου, ἐπὶ ὄρματος ὀδηγῶν: Εὐρ. Ανδρ.108 τὸν περὶ τεῖχη εἰλικσε διφρεῶν παῖς ἄλλας ἑθιπρός: || μετ' αἰτ. διὰτρέχῃ ἐπὶ ὄρματος, διφρου: Εὐρ. Ανδρ.102 κυνάειος Ἰπποῖς διφρεῶν ἄλιον πέλαγος: || μετ' αἰτ. συστ. ἀντικ.: Εὐρ. Ίκ.991 τί φέγγος τίν' σὺ γλαν ἐδιφρευετὸς ἄλιος: 2) Ἡσ. ἐδιφρευσαί, δισκαθισαί.

διφρηλασία (ή) κ. νεώτ. τὸ ἐλαύνειν, ὀδηγεῖν διφρον βλλ.: Πινδ.Ο.338 ἀνδρῶν τ' ὄρετάς περὶ καὶ βίμερα μάρτυρα διφρηλασίας.

διφρηλάτης (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ ὀδηγῶν, ὁ ἐλαύνων ὄρμα, ὄρματηλάτης: Πινδ.Π.9,81 κρύφην ἐναρθ' ὀπὸ γὰν διφρηλάτῳ Ἀμυθρῖνος σάματι, Αἰοχ.Εὐμ.156 ἔφυγεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαθεῖ κέντρον, Λοικ.Θε.Δ.25,1 τοῖστων ἡμῖν ἠνίσχων τὸν καλὸν ἐκλίνων καὶ διφρηλάτην ἐκπέμπομας: || κ. μτη.: Μηναι.3,33 Ἐσπ. διφρηλάτης αἰθέρας.

διφρηλάτος μτην. ὁ ἐπὶ διφρου φερόμενος: Εὐρ.ἀν.1108 νὺν εὐσέλινον ἐπὶ τὴν διφρηλάτος. **διφρηλατῶ-εως** κ. νεώτ. ὀδηγῶν ὄρμα ἢ ὁχοῦμαι ἐπὶ ὄρματος, διέρχομαι ἐποχόμενος διφρου, διφρεῶν βλλ.: Σοφ.Α1.845 σὺ δ', ὦ τὸν σπῆν σβανὸν διφρηλάτῳ ἤλιε: || δ- Ἰπποῦς ἐλαύνω Ἰπποῦς ἐξευμένους εἰς ὄρμα: Εὐρ.Ρησ.78) Ἰπποῦς, ἄρ ἄς ἐθρεφα κάδιθρηλατῶν Ῥήσω παρετάς.

διφρηφόρος-ον κ. διφραφόρος βλλ. **διφρηφόρος-ου** (ή) Ἡσ. τ' ἐδρασις καὶ διφρημένος ἀεὶ, οἶον ὄργος: (διόρθ. κωδ. διφρεῖ.)

διφρηδίων ποτὶ ὄνακρον, τοῦ διφρος βλλ.: ἘΜ.718,45. **διφρηδῖον** (τό) μτην. ὄνακρον, τοῦ διφρος βλλ.: Τίρ. Λέξ.233 σκολοθέρια, ταπεινὰ θέρια.

διφριος-α-ον Ἐπιγρ. ὁ τοῦ διφρου μ. τὸ οὐδὲ κατὰ πλεθ. διφρία ὡς ἐπιγρ. ἐκ τοῦ διφρου, ἐκ τῶν τροχῶν τοῦ διφρου: ΑΠ.7,152 καὶ πάλι Ἰωστὴρ εἰλικσε Πριαμίδην διφρία αὐρόμενον.

διφρις Ἡσ. κ. διφρις διφρίας βλλ.

διφρισκος (ή) ὄνακρον, τοῦ διφρος βλλ.: Ἀριστοφ. Νεφ.31 τρεῖς μναὶ διφρισκου καὶ τροχῶν Ἀμυθίφ.

διφρολάτης (ή) δημ. διφρηλάτης: Σάαρ.μτηρ. Σοφ.Α1.855 κὶ ἐσά τὸν διφρολάτην ἦλιο χαίρετῶ.

διφρον (τό) μτην. κ. μιν. ὁ διφρος βλλ.: Καλλίμ. Ἄρτ.135 ται δὲ θυρῶν ἐνλάτρεις γαλόως τε μίαν περὶ διφρα τίβαντα, Νόνν.Δ.2,238 διφρα διεπτοίνεσν. ἑλεφάντων, Πρόδρ.1,1 ἤθη τὸ τετράπυλον ἥλιου διφρον.

διφροντις-ιδος (ή) ὁ διφροντις τὴν κρήνην, διγνομος, ἀμφίγνομος, ἀμφιδόλιαν: Αἰσχ.Κο.156 ὄπως διφροντις οὐσα μὴ κινουσόμην.

διφρονηγία (ή) μτην. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν διφρους, ὄρματα: Θεόφρ.Φ1.5,7, ὀξὴ δὲ πρὸς ἀμαρτηγίαν καὶ διφρονηγίαν τὴν εὐτελή.

διφρονηγός (ή) μτην. κατασκευαστής διφρων.

διφρος (ή) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ. ἐπερόκλ. πλεθ. τὰ θέρια, μιν. κ. ἐν, τὸ διφρον βλλ. τὸ μέρος τοῦ ὄρματος, ἐφ' οὗ ἴσταντο ὁ ὀδηγὸς καὶ ὁ πολυκεμῆστις | ποραιδότης | : Ἠ.Ε.160 ἐνθ' ἴσας Πριάμω δὴν λάβει Δαρδανίδω ἐν ἐνὶ διφρῶ ἐόντα, Ἡσίοδ.Α.61 ἐστατό' ἐν διφρῶ: || τὸ πολεμικὸν ὄρμα: Ἠ.Κ.305 δὴσῶν γὰρ διφρον τε δὴα τ' ἐρῖαιχνας Ἰπποῦς, Πινδ.Π.2,10 ἐκατόν ὄταν εἴδῃ ἐνθ' ὄρματα πεισιγλήνια καταγευγῶνθ σέβων Ἰππιεσιν, Ἀρρ.Τακτ.19,3, τοῦλ.Λόγ.3,122 Β μεταμειδόντας διφρον ἐκ διφρου: 2) μτη. διφρος τῆς πόλεως ἡ πολιτεία, τὰ ἀνώτατα διοικητικὰ ὀξίωματα: Πλάτ.Πολ.566 Δ ἐστηκεν ἐν τῷ διφρῶ τῆς πόλεως, τὴρνας ἀντὶ προστατοῦ ἀπο-

τετελειμένους: || δημ. διφρος τοῦ ἥλιου τὸ ὄρμα τοῦ ἥλιου: Εὐρ.Φοίν.2 καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεδίος διφρος ἦλιε: || δημ. διφρος μουσῶν: Πινδ.Ο.981 πρόσφορος ἐν Μοισῶν διφρῶ: || φρ. μτη. ἐσθίειν ἐπὶ διφρου πυθαγορικὸν πρόσταγμα συμβόλεον τὴν λήττητα, τὴν μὴ ἀπολείπειν τοῦ χρόνου εἰς τὰς ἀπολαύσεις: Πλάστ. Ἠθ.354 P. 3) ἐπιδικαστὴ ὄμαρα: Ὀδ.Κ.324 εἰ δ' ἐθέλειε παῖδς, πάρα τοῦ διφρος τε καὶ Ἰππο: 4) μτην. φορεῖον: Δίωκ.Κ.60,2 διφρος κατάστεγος: 3) ἑδρα ὄνου ἐρεσικώτου καὶ ἄποστηργμάτων τῶν χειρῶν: Ἠ.Κ.424 τῆ δ' ἄρα διφρον ἐλοῦσα, κατέθηκε φέρουσα ἐνθα καθίξ' Ἐλέην, Ἀριστοφ.Ἰνν.1164 ὄραξ, ἐνώ σοι πρότερος ἐκέφρω διφρον, Πλάτ.Πολ.326 C καθίστα δὲ ἀταραχόμενος ἐπὶ τινος προσηρηατοῦ τε καὶ διφρου Ζαρδ.μτηρ.Ἠ.Ζ.340 ἔμα καὶ κῶβια σπὸ διφρο σπύδ, γιὰτ' εἶσαι κατακοσμημένους: 4) θαλασσινὸς διφρος εἶδος διφρου περιήριον: Πολυδ.10,47, Ἐπίλοκ.58: || τὸ ἑδραον | jella satim | τῶν Ρωμαιῶν ἀρόχων: Πολυδ.6,53,9 ὄταν δ' ἐπὶ τοῦ ἐμβόλου ἐλθῶσι, καθέονται πάντες εἰξὲς ἐπὶ διφρον ἐλεφοντίων: || μτην. ἡ ἑδρα τοῦ δικαστοῦ: Π.Δ.Βασ.1,1,9 καὶ Ἠλ. ὁ ἱερεὺς ἐπὶ τοῦ διφρου ἐπὶ τῶν φηλῶν νοσὸ κυρίω: || Ἐπιγρ., πῆλ. βασιλικὸς βρόνος: 6) Πῶπ. λασινήτης διφρος εἶδος τριπλόης τροπέλης πλεθῶν κρήνην, ἐπὶ τῶν ὀπλοῦν ἐποποθεῖτοῦ τὸ ὄρμα τὸ ὄμαρα: 7) μτην. σκυριακὴ λίσσανα, κῶβοι: Ἀρστέϊδ.1,314 καθήμενῷ ἐπὶ τοῦ διφρου ἐπιγίνεται ἐκλυσις ζηνή.

διφροστάτης μιν. ὁ ἰσόμενος ἐπὶ διφρου, ἠλόχος: || ἐν χρ. κ. μτη.: Πιστοῖ.Μοισαϊκ.Βίου.250 μὴ πως ἀμφρονασάτα τῷ συνεργάτῳ θυμῷ παρῶν τὸν διφροστάτην λόγον.

διφροσυλκία (ή) μιν. ἡ τοῦ διφρου ἐκλυσις: Τζέζ.Κ.Λυκ.Φρ.261 τὴν παρ' Ὀμήρῳ διφροσυλκίαν.

διφροσυλκῶ-εως μτην. οὐρα διφρον, ὄμαρα: Φιλ.Θεσ.ἐν ΑΠ.9,285 ἀντιγνα διφροσυλκίαν.

διφροσυρία (ή) μιν. ἡ κατασκευή διφρων: Θεόφρ.Φ1.3,10,1 πρὸς ἀμαρτηγίαν καὶ πρὸς κλυνοπηγίαν, καὶ εἰς διφροσυρίαν καὶ εἰς τραπέζαν.

διφροῦχος-ον ὁ διφρον βλλ.δ): Μελαννιη.1 ἐν ἀρμῶτασι ζεχόμενος.

διφροφόρος-ον ὁ φέρον διφρον, ἑδρα, εἶδ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν τὸν μετοίκω, σίτηεις ἑφερον διφρους κατὰ τὸ Πανοθηθῖνα πρὸς χρῆσιν τῶν κνηφῶρων: Ἀριστοφ.Ἐκκλ.734 ποῦ σὸθ' ἡ διφροφόρος: ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξειθ' σγῶλ, εἰς Ἀριστοφ. Ὀρν.1550 εταῖς κνηφῶρος σιαιδῶν καὶ διφρον ἀκολουθεῖ τις ἑγούσα:1 Ἐρμ.π.26,Ν.κωφ.16,Στρατ.1,8

|| διφροφόρος τοῦ βελόνου ὁ φέρον τὸ φορεῖον τοῦ βασιλέως: Διων.18 εἰ αὐτῷ χρυσοῦς διφρος ἐτίθετο, καὶ τοῦτ' ἐπιδύων κατὰς, καὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἴπετο.

διφροφόρῶ-εως φέρω διφρον, φορεῖον: Ἀριστοφ. Ὀρν.1552 καὶ τὸν διφρον γὲν διφροφόρος: τοῦδ' λαβῶν: 2) φέρω τὴν ἐπὶ διφρου: Δίωκ.Κ.47,10 αὐτὰς τε εἰς φορεῖον καταστειγνὸν εἰσῆλθεν καὶ ἐκείνον διφροφορεῖν ἑποίησεν: || δημ. κ. τὸ παθ.: Ἡσ. ἀφρορορορομοῦς, τοῦς φορεῖος φερόμενος: Δίωκ.Κ.60,2 ἡμεῖς ὁ ὑπατελικῶς διφροφοροῦμεθα, Λιδόν.2,72 ὄταν διφροφορητῶ ὁ ποδάρχῳ δεδωμένος: || ἰων. ἡ μτη. διφροφοροῦμενος εἶδ. ἐπὶ Περώων ἀνωτέρων ἀνωματοῦχων: Ἠρ.3,146 ἐμπεσόντες δὲ οἱ ἐπίκορον τῶν Περωῶν τοῦς διφροφοροῦμενος. . ἔκτηνεον.

διφρηγής-ές μτην. ὁ δις φρηγεί, ὁ δις πεφρηγμένος: 2) τὸ οὐδ. διφρηγῆς ὡς οὐα. μεταλλικὸν ἱατρικὸν ἐκ φυσικῶς συνθετοῦ χαλκοῦχου μετάλλου, εἶδος κομμοῖας βλλ.: Γολ.13,261 ἀφρηγῆς μμητῆς ἐστὶ ποιότητος καὶ δυνάμεως

Έχε γάρ τι και μετρίως στήφον εν αὐτῷ και δριμύ μετρίως διό και τῶν κακοῦθων ἔκταν ἀγαθῶν ἔστι φάρμακον. Ἐκῶμια δέ ἐκ τούτου τῷ φαρμάκῳ πολύ τι πλεῖθος ἐκ τῶν ἐν Κύρῳ Σόλων, ἔθνα τῶ μέταλλον ἐστι.

Σιφυργός ο δημ. ο Σιφυργίης βλλ. **Σιφυρῆς** οὐς-ης κ. νεώτ. πλθθ. οὐδ. **σιφυή** κ. **σιφυά** ὁ διπλῆν ἔχων φύσιν ἢ υορσῆν ἢ κατοχυρήν : Ἡρ.4,9 μεσοθραπέων τινα ἔχιδαν σιφυήσ τῆς τῶ μὲν ἀνω ἀπὸ τῶν γλαυτῶν εἶναι γυναικίς τῶ δὲ ἑκέρθε θηρίου : ὁ μὲ ἐπὶ τῶν Κενναύρων : Σοφ.Τρ.1095 **σιφυή** τ' ἀμικτον Ἰπποδάμου στρατῶν θηρῶν : ὁ μ. ἐπὶ τοῦ Πανός : Πλάτ.Κρατ. 408 D Πάν ἀπόλοσ εἶη, **σιφυής** Ἐρμού υἱός, τὰ μὲν ἀνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς και τραγοειδής : ὁ ἐπὶ τοῦ Κέκροπος ὡς ἀνθρώπου και φρενῆς ἢ ὡς ἔχοντας διπλοῦ φῶλον ἢ κατὰ τὸν Τζέτ.Λυκόφρ.122 « διὰ τὸ δύο φωνῶν ἐπίστασθαι Αἰγυπτίων και Ἑλληνίδας » : Διόδ.Σ.128 **σιφυοῦς** δ' αὐτὸ γεγονότος τοῦς μὲν Ἀθηναίους μὴ δόνασθαι.. ἀποδοῦναι περὶ τῆς φύσεως ταύτης τὸς ἀληθεῖς αἰτίας: ἐν μέμῳ κειμῆνῳ ἔστι, διττὸ βυελὶ πολιτειῶν μετασῶν.. **σιφυῆς** ἄνωμοσθι, τὸ μὲν ἔχων μέρος θηρίου, τὸ δὲ ἀνθρώπου : ὁ **σιφυῆς** ἔρως ὁ ἀμοιबीος, κοινός μεταξὺ ἀρρένων και θηλέων : Ὀρφ. Ἀργ.4 : 2) γεν. διπλοῦς, θημορῆς : Ἰων.Λυρ.14 **σιφυῆς** κάραι τοι δύο ἀρβυλλοί, Ἀριστῶ.Ζ.149 b,14 ὅπε δὲ τῷ μετώπῳ ὀφρῶς **σιφυῆς** : ὁ **σιφυῆς** μῦς διπέφαλος μῦς : Γαλ.Χρ.Μορ.13,13 : 3) νεώτ. φῶλο, τὸ αὐθ. ὡς οὐσ. γένος σιφυνοφόρων **σιφυίδων** ζῶων.

σιφυῖδα (ἡ) ἢ ἰδιότης τοῦ **σιφυῖδος** βλλ. 2, τοῦ διμερῶς φουμένου Ἀριστῶ.ΖΜ.668 b,22 προτιούσαι γάρ, σχίζονται κατὰ τὴν θρυψάν τῶν κώλων.

σιφυῖδα τοι νεώτ. οἰκῳ. καλυκτοφόρων ζῶων. **σιφυῖσος** ον μην. **σιφυῖς** βλλ.: Ἀνταγ.17 π.Διογ.Α.4,26 τὸ και σὸ σῶμα **σιφυῖον** 2) δύο : Αἰσχ. Ἀγ. 1468 **σιφυῖσος** Ταυταλίσσας : 3) γεν.διπλοῦς : Ἐνγρ.αὶ δὲ λίνας, λυαστάς τῷ **σιφυῖσῳ** 4) Ἦσ. « **σιφυῖον** νικητὸς τὰ δύο μέρη, τὸ **σιφυῖσον** ».

σιφυῖσκαρον (το) νεώτ. τὸ οὐρόστον περὶ τὴν ἠδύαν τοῦ χωριζόμενου εἰς δύο ἴσα τμήματα.

σιφυλλος (η-η) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο φύλλα βλλ.: κατάνη **σιφυλλα**, -πάρτα **σιφυλλη** : τὸ αὐθ. κτ. πλθθ. **σιφυλλα** φυτὰ ἔχοντα φύλλα ἐκ δύο τμημάτων ἀποτελούμενα.

σιφυλλοῦσθης οὐς (ο) νεώτ. γένος παραδεισιῶδων πτηνῶν.

σιφυῶδοντα (το) νεώτ. ζῶα θηλαστικὰ ἔχοντα δευτέραν ὀδοντοφυσίαν βλλ.

σιφυῶσιτα τοι νεώτ. οἱ οπαδοὶ τῆς θρησκευτικῆς αἰρέσεως τοῦ Νεστορίου.

σιφυῶ-ἄω, Ἰων. -ἔω ἐν χρ. μ. ἐν τῷ ἔναστ. ζητῶ, ἔρευθῶ Ἦσ. «**σιφυῶν**, φηλαφῶν, ἔρευθῶν» : Ἰλ.Π.746 πολλοὺς ἀν κοράσιον ἀνῆρ δδὲ τήθεα **σιφυῶν**, Θεοφρ.Χαρ.10,6 μεταφέρειν τὰ σκεῦη και τὰς κλίνας και τὰς κωιδούς και **σιφυῶν** τὰ καλύμματα, Καλλίμ. Ἐπιγρ.33 ἐν οὐρασίς πάντα λαγῶν **σιφυῶ** : ὁ μ. κ. ἀπολ. : Ἡρώδ.δ.6,73 εὐνοέστερον σκυτὰ γυναικὶ μακρόν' οὐκ ἀν εἰρλακεῖς.

σιφυῶνα ἐπίρρ. δημ. διὰ δύο φωνῶν.

σιφυῶνια (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ **σιφυῶνου** βλλ. : 2) μουσ. ἡ ἐκτέλεσις ἄσματος διὰ δύο φωνῶν.

σιφυῶνος ον κ. νεώτ. ὁ ὀμῆλῶν δύο γλῶσσας Ἦσ. « **σιφυῶνος** διγλῶσσοις » : Φιλιστ.62. Διδῶ. Σ.17,10 ὄντες γάρ οὗτοι **σιφυῶνοι**, τῷ μὲν ἑτέρῳ διαλεκτικῷ ἐξωμοιωῦσθαι τοῖς ἐγγυρίοις 2) τὸ αὐθ. ὡς οὐσ. **σιφυῶνοι** τὸ διπλολογοῦμεν EM334,41 ἐπειδὴ αἱ διαλεκόμεναι γυναικὶ οὐδέποτε **σιφυῶνα** ἔχουσι μακρόν ἢ βραχύν 3) νεώτ. μουσ. ἐπὶ ἄσματος, ὁ φθόμενος διὰ δύο φωνῶν.

σιγῆ ὀωρ. τ. τοῦ **σιγῆ** ὁ βλ.

σιγῆ ἐπίρρ. κ. μου. εἰς δύο χωριστὰ μέρη, διὰ χωρισμοῦ ἢ κατὰ χωρισμὸν εἰς δύο : Ὀδ. Ο.412 **σιγῆ** δὲ σφισί πάντα δέδασται, Σοφ. Αἰ.236 τὰ δὲ [πρόβια] πλευροκοπήν **σιγῆ** ἀνεργήνυ [τὰ ἐσχίζε στα δύο], Θεουκ.4,100 κεραιῶν μεγάλῃν **σιγῆ** πρισαντες, Πλάτ.Σοφ.265 B τέμνε δὲ θυτον οὐσαν **σιγῆ** ἑκατέρων αἰθῆς : ὁ διρημένως εἰς δύο τμήματα : Θεουκ.10 εἰ **σιγῆ** ἡμῶν τὴν δύναμιν λάβοιεν (ἐὰν ἤθελον προσβολὴ τὴν δύναμιν ἡμῶν διρημένην οὐσαν) : 2) μτφ. ἐν τῷ σμν. τοῦ ἐν διαστάσει, διενέξει, διαφανῶσι : Ἡρ.δ.109 **σιγῆ** ἔγινοντο αἱ γνῶμαι ἰδῶ ἀντίθετοι ἐξεφῆροστο γνῶμαι, Θεουκ.4,61 ὅτι **σιγῆ** ἢ ἡ Σκελία ἴπεφικεν (ὅτι ἐν διαστάσει, ἐν διανοίῃσι φῶσε, διατελοῦσιν αἱ τῆς Σικελίας κάτοικοι), Ἀριστῶ.Πολιτ.128 b,40 ἐὰν **σιγῆ** γένηται τὸ δικαστήριον (ἐὰν ὄντι ἐν διαφανίῃ οἱ δικασταί) : ὁ ἐναντιότητι, ἐν ἀντιθέσει : Ὀδ.Γ.127 οὔτε ποτ' ἐν ἀγορῇ **σιγῆ** ἐδῶκε-μεν οὐτ' ἐνὶ βουλή : ὁ φρ. **σιγῆ** φησιφῆσθαι = ἐκῆφεν ἀντιπαικὸς ὀνοφῆσας : Ξεν. Αἰ.4,18 εἰ παύσονται μὲν οἱ δικασταὶ **σιγῆ** φησιφῆσθαι : 3) μτ. ἀπαρφ. ἐν διαφορῇ, ἄλλοίως, διαφορῶς ἔχων : Αἰσχ.Πρ.927 μαθήσεται ὅσον τὸ τ' ἀρχεῖν και δουλεῦν **σιγῆ** 4) ἐν τοπ. σμν. μακρόν. εἰς ἀπόστασιν, ὄλως χωριστὰ : Πίνδ.Π.5,93 ἔκαστο βουζῆ ἀγορῆς, εἰ **σιγῆ** κείται θανάων, Σοφ. ΟΚ 602 πῶς δῖτα σ' ἀν νεμφισθ' ὡστ' οἰκεῖν **σιγῆ** : 5) μτφ. ἐν τροπ. σμν. ἐπὶ ἀμφιβολίας ἢ ἐπὶ διχογνωμίας πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄ., κατὰ δύο τρόπους : Ἰλ.Ε.510 **σιγῆ** δὲ σφισιν ἠδύσαν βουλή, Σοφ.Σε.36 **σιγῆ** μοι τὰ νοήματα 6) μτ. γεν. ὡς πρόθεσις, μακρόν ἀπὸ τινος, εἰς ἀπόστασιν : Ἐμπ.2,19 : 7) κ. μου. ὁ μ. μτ. γεν. ὡς πρόθ. ἀνευ, **σιγῆς**, χωρῆς : Αἰσχ. Ἀγ.δῶ1 τὸ μὲν γυναικί πρώτον ἀρρένας **σιγῆ**, Σοφ. Φιλ.31 ὀρώ κενεῖν οἰκισιν ἀνθρώπων **σιγῆ**, Ἐπιγρ. ἢ αἰ.μ.χ.1 **σιγῆ** τέλους, Πάν. **σιγῆ** γνῶμῆς ἔμφη και συγκαταθέσεως, Πρόδρ.β.93 και σὺ ἄθεσ ἀνυπόδετος και **σιγῆ** ὀποκαίριστος Ἦσ. « **σιγῆ** ἰνοῦ) κλησῆσθαι ἀκατὰλλῆλα κλησῆσθαι » 8) ὁ μ. μτ. γεν. ὡς πρόθ. διαφόρος, ἄλλοίως, οὐχὶ ὁμοίως : Αἰσχ. Ἀγ.757 **σιγῆ** δ' ἄλλων μονοφόρων εἰμὶ, Σοφ. Ἡ.547 δοκῶ μὲν, εἰ και σῆς **σιγῆ** γνῶμῆς λέγω 9) ὁ μ. ὡς πρόθ. ἐν τῷ σμν. παρὰ τὴν θέλησιν τινος, ἀκοντὰς τινος, **σιγῆς** τὰ γνῶμη του : Σοφ. Αἰ.7,68 ἐγὼ δὲ και **σιγῆ** κείνῃν πλεῖσθαι τοῦτ' ἐπιστάσαν κλέσθαι : ὁ φρ. **σιγῆ** πάλεως παρὰ τὴν θέλησιν τινος : αὐτ.ΟΚ.48 ἄλλ' οὐδ' ἐμοὶ τὰ τοῦσινιστά-ναι πάλεως **σιγῆ** ἐπὶ θῆρσος : 10) ὁ μ. ὡς πρόθ. πλην, ἐκτός, ἔξαιρέσει : Αἰσχ.Πρ.163 τίς οὐ ἔυνα-σχαλῆ κακοῖς τετοσί, **σιγῆ** γε διςφῆ : 11) ἔνομο. του και ἐκτός τούτου, ἐπὶ πλῆον, ἐπιπροσῆθεως, πλην τούτου και, πρὸς τούτοις : Διον. Ἀ.7,19 **σιγῆ** οἰον πολλοῦ.. και ἀνδοραῶδων.

σιγῆσθαι ἐπίρρ. μακρόν. μακρόν ἀπὸ, **σιγῆ** βλλ.4η : Πλάτ.Συμπ.215 β οἱ **σιγῆσθαι** διχθῆντες.

σιγῆσθῆσθαι μην. μακρόν, μακρότερον, κενωρισμένως, ἀντιθέτως, **σιγῆ** βλλ.1η), 2), 4) : Θεογινωστ.Καν.164,26 τὰ διὰ τοῦ **σιγῆ** ἐπιρρηματα προπαροξύτονα διὰ τῆς εἰ **σιγῆσθῆσθαι** γράφεται, οἶον διχθῆσθαι.

σιγῆσθῆσθαι (το) νεώτ. βῶταν. ὁ ἀνδοφόρος κλάδος, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου τὰ ἀνθῆ εὐρισκονται διατεταγμένα κατὰ διάφορα ἐπίπεδα.

σιγῆζω, μέλλ. -ἄσω κ. μου. κ. νεώτ. διαρῶ, χωρίζω εἰς δύο : Εὐστ.Πον.293,79 τοῦς μὲν ἀξίην διχάσω, - μέγας σεσμῶς ἐδίχασε τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ? : ὁ μ. τὸ μέγ. κ. παθ. : Νών. Δ.3,33 αἰγίερος. - διασσοῖσι κλάδοις δεδιχάσμεν ἐνός ἐκ στελέχων, Φιλολ.80,334, Ἀκῶ.Π.Δ. Δευτ.14,6 δεδιχάσμενον διασῶμα, - ὁ βρόμος περὶ τὸ μέσον διχάσεται : ὁ μ. ἐπὶ λογικῆς διχοτομήσεως : Πλάτ. Πολιτ.264 D ὄρα οὖν και σοὶ ἔνδοκεῖ ταυτὴ δεῖν διχάξῆν τὴν κοινοτροφικὴν ἐ-

πιστήμην. 2) μον. κ. νεώτ. μτφ. φέρω εις διάστασιν, φέρω εις διαφωρίαν: Έδστ.Πιν.348,52 και μὴν οὐκ ἰκανὸς ἀνδρὶ τοσοῦτ θάνατος εἶς, οὕτω τούς φίλους διχάζοντι, ὁ πόλεμος εἰδήσας τοὺς Ἑλληνας. || ὁμ. τὸ μέγ. κ. παθ.: αἱ γνώμαι διχάζονται ἐπὶ τοῦ προεκείμενου: 3) διχάζω τινά κατὰ τινος διαίρω, κινῶ τινε εἰς διάστασιν ἐναντίον ἐτέρου: ΚΑΜατθ.10,35 ἄβων γάρ διχάσαι ἀνθρώπων κατά τοῦ πατρὸς αὐτῶν. 4) μτφ. διαίρω διὰ δύο: Νικόμ. Ἀριθμ.7. 5) ὁμτβ. εἰμαι, γίνομαι διαρρηγνύς: Ξεν. Αν.4,8,18 ἰδόντες δὲ σάτους διχάζοντες. . . νομισάντες φαείνης ἀνακαραγόντες ἔθειον. || διχοζούσης τῆς ἡμέρας= τῆς ἡμέρας εὐσιαστικῆς εἰς τὴν μεσημέριαν: Ἀκων.λ. Σαῦθ. ἤδη τοῦ καύματος ἀμυδρόντος και διχοζούσης τῆς ἡμέρας [ὁ Σαῦθ.ἐμφέρμην. ἐδχοζούσης, κλινοῦσας.].

Δίχαιος λέξ. πλασθεῖσα πρὸς ἔρμ. τοῦ δίχαιος: Ἀριστλ.Η.Νικ.1132 α, 32, Γρουμ.λέξ. ὅτι δίχα ἔστιν.

Δίχαιος διχάζω βλλ.: Ἀρατ.495 κερκινον ὅχι μάλιστα διχαιομένον κε νοήσας.

Διχάλα (ή) ὄωρ. κ. δημ. ἀντὶ διχλήλ, ἡ γωνία ἢ σχηματίζουσα τὰ σκέλη τῶν ποδῶν: Ἰατρ.λ.Γραμ.14,707. 2) δημ. πᾶν ἀντικείμενον τεχητόν ἢ φυσικὸν ἔχον σχῆμα ὁμοίηον εἰς δύο σκέλη: Βάρν. Σιλδ.Πολιορκ.33 ὁ θάνατος κρεμνὰ σου στὴν παγερὴ διχάλα του τὰ μέλη τὸ στεγνὰ σου. || εἰδ. τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὸ ὄσταιν τῆς ὤμοπλάτης [χρειοῖς]: Βολαωρ. Ἀθων.Διάκ.3,95 τοὺς εἰδείξε μετὰ φλέβα μετὰ τῆ διχάλα κόνικην. || ὁμ. εἰδ. τὸ ἔχον διχαλωτὸν σχῆμα παιδικῶν ὀδύρω, ἄ. σφεντόν ἢ λίστιχα βλλ.. 3) εἰδ. τὸ γεωργικὸν ἐργαλεῖον διχρανον βλλ.

Διχάλα (τό) δημ. διχάλα βλλ.

Διχάλκων (τό) νόμισμα δύο χαλκῶν βλλ. ἦτοι τὸ 1/4 τοῦ ὀβολοῦ: Ἡσ. ἐπ.ταρτηρόριον. . . τὸ διχάλκων: ΑΠ Π.165 οὐ γλήχων Κρίτων ὁ φιλόργυρος ἀλλὰ διχάλκω αὐτὸν ἀποσφραῖνει θεοδομέου στομάχου, Πολυδ.9,65 ἡ δὲ τελεία πόσις ὀβολός ἢ δὲ ἐλαχίστη ἡμιβολῆον πασίσι δὲ διχάλκων. 2) βάρος δύο χαλκῶν: Διοσκ.4,150.

Διχάλοσ-ον ὄωρ. κ. δημ. δίχλος βλλ.: Ἡσ. ἐδιχλον ὑγιὸν τὸν ἐκαστῶνδεν κεκολλησμένον. .

Διχαλώνω δημ. συλλαβεθῶν χιαστὶ, διχλωτὰ βλλ.. 2) καθιστὰ τὸ διχαλωτὸν. 3) αὐτὸ. καθισταμαι διχλωτῶς.

Διχάλωσις-εως (ή) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ διχαλώνω βλλ.3). || εἰδ. σμῆτιον ἐπὸς πόρου, καθ' ὃ ἡ ἀκολουθευμένη πορεία, φθάνουσα πρὸ τινος ἐπισεσημασμένου σημείου, δέον' ἀλλάξαι ἀποτόμως πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν εἴτε δεξιὰ, εἴτε ἀριστερὰ τοῦ ἀκεαρίου τοῦ σημείου.

Διχαλωτὰ ἐπίρωρ. δημ. εἰς σχῆμα διχάλοσ βλλ.

Διχαλωτός-ή-όν νεώτ. κ. μων. ὁμοιος πρὸς διχάλων βλλ., διχάλοσ βλλ.: Βολαωρ. Ἀθων.Διάκ.6,51 διχαλωταί δυο φήσας μνημόνεον βρίσκοντα στὴ γλ.Καρκδ.Ζητ.127 ἀνάμωσα αὐτὸ μά διχαλωτὴ κορηφ.

Διχαλωτρεσ-ον λέξ. πλασθεῖσα πρὸς ἔρμ. τοῦ διμέτροσ βλλ.: Ἀριστλ.Π.9,10 β, 20.

Δίχανον Ἡσ. ἐκεχωρισμένον.

Διχαπεταλοισθ (τό) νεώτ. βοταν. αἰκογένεια δικτυληθῶνων φυτῶν.

Διχάρακτοσ-ον Ἐπίρωρ. νόμισμα δις χαραχθὲν ὀπὸ τοῦ νομισματοκόπου.

Διχάσ-άδοσ (ή) μτφ. τὸ ἥμισυ: Ἀρατ.807 διχάσος γε μὲν ἄκρισ ἐπ' αὐτῆν σημαίνει διχομήνον, ὅτάρ πάλιν ἐκ διχομήνου εἰς διχάσοσ ἐβμήνεν. 3) μέτρον δύο παλαιῶν ἦτοι ἡμισοσ ποδῶσ. Ἡρων εἰς Ἀνάλ.Βενεδικτ.309 ἢ εἰς διχάσ εἶπε παισιστάσ δύο ἡγῶν δασυλόουσ ὁκτὸ κωνόλοουσ τέσσαρασ, και καλεῖται δισοῖρον σισθαμῆσ, διχάσ δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο ὄμοιωθῶν ἀνοήμα, τοῦ ἀντί-

χειροσ λέγω και τὸ ἕκαστου. Τούτω και μὲν-στομον κολλοῦσὶ τινεσ.

Διχασίς-εωσ (ή) μτφ. τὸ χωρίζεῖν ἢ εἰς δύο μέρη, διαίρεσις: Ἀρατ.737 ἐν διχάσει [τῆσ δελήνησ]. Θεολ. Ἀριθμ.3,23 και Πρώσιαν ὀνομαζόμεναι, και Δίχη ὀλον Δίχαιον [ἐπὶ τοῦ ἄριθμ. πέντε και τῶν πολλοκλασίων του].

Διχασμός (ό) μτφ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἢ εἰς δύο μέρη διαίρεσις: Ἀνάλ.ΠΔ Δευτ.14,6 δεδιχασημέν διχασμῶ, Ἐρασίμ. Φωτ. Βιβλ. 247,5 τὴν καθ' ὁπόσασιν ἔθνωσιν ὅστω τεμνομένη ὄστω διαίρεσιν και διχασῶν ἰσοῦστων, Έδστ.854,48 φήσας γὰρ αὐτῆ τῆσ προθέσεισ ταύτησ [τῆσ διὰ] πολλοκροῦ διχασῶν ὀδοηλοῦσθαι και ἀκεδασημέν. 2) μτφ. διχογνωμία, διάστας διαφωσίσι: ὁ διχασμὸσ τοῦ ἔθνουσ, διχασμὸσ τοῦ κόμματοσ κττ.: 3) διαίρεσισ διὰ δύο: Νικόμ. Ἀριθμ.1,10. 4) Ἐπίρωρ. πληρωμὴ εἰσ δύο ὄσασεσ [ἴσω].

Διχαστήρ-ήροσ (ό) ὁ διχάζων. || εἰδ. διχαστήρῆσ ὀδόντισ ὁ τορεῖσ, κ.τινεσ γελοοσίον: Πολυδ.2,91.

Διχαστήσ (ό) ὁ διχομῶν, ὁ διαμοιράζωσ, λέξ. πρὸς ἔρμην. τοῦ διχοστήσ: Ἀριστλ. Η.Νικ.1132 α, 32. 2) νεώτ. ὁ προκολλῶν διχασῶν.

Διχαστός-ή-όν μτφ. ὁ δεκτικὸσ διχασμοῦ, διαίρεσσεσ διὰ δύο: Θεολ. Ἀριθμ.35.

Διχάω ποι. τοῦ διχάζω βλλ., μτφ. διχάζωντι-διχάωσα: Ἀρατ.512,605, Ἀπολ.Ρ 4,1616.

Διχάωλα (τά) νεώτ. τὰ ἀνδρ ὧν ἡ στεφάνη εἶναι κεχωρισμένη εἰς δύο τμήματα ἢ χελλῶ.

Διχαλωτός-ή-όν νεώτ. εἰδ. ἐπὶ φθγγων, ὁ δι' ἀμφοτέρων τῶν χελλῶν προφερόμενοσ.

Διχάωλον ἔσωρ. γρ. τοῦ διχλωσ βλλ.

Διχάωλοσ (ή-όν) γλωσσ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων δύο χελλῶ βλλ.: διχάωλοσ στεφανῶν ἄνθρωσ, διχάωλοσ τοιχοσ. 2) τὸ ἀρα. ὡς αὐσ, διχάωλοσ νεώτ. ζωολ. ἔχων κεκολληστέον ἔντομοσ.

Διχάωλοσ (ή) νεώτ. γεν. κεκολληστέον ἔντομοσ, διχάωλοσ ἔπιρωρ. μτφ. κ. δημ. διὰ τῶν δύο χειρῶν, μὲ τὰ δύο χεῖρα: Πορτ.124 νὰ τόνε πιάσω διχάωλο τὰ τόνε τεταροσῶσω.

Διχάωλοσ-η-ον δημ. ὁ ἔχων δύο χεῖροσ, ἐπὶ ἀγγελίων, ὁ ἔχων δύο λαθῶσ: Ἐρατόλ. Ὀδ. 64 προσφῆρνε τοῦ Ἰηλέωμοσ βλλ.: Ἀσκληπ.Μεταφ.34,19.

Διχῆ ἐπίρωρ. ὁστ. κ. μων. εἰς δύο μέρη, χωριστά, δίχα βλλ.: Αλογ.ἱκ.544 Διχῆ δ' ἀντιπορον γωσῶν ἐν ἀσφῆ διατεμένωσα πόρον κωπιστον ὀρίζει, Πλάτ.Τιμ.62 C φήσας γὰρ δις τῶν τῶσασ δύο εἶναι διελιφάτοσ διχῆ τὸ πᾶν ἑναιτίνοσ. Μηναι. 3,18 Συναοξ. Διχῆ κατὰ τὸν νόμωνα ἐπιρρημένω.

2) κατὰ δύο τρόπουσ: Πλάτ.Πολ.445 D ἐπονομασθῆν ὄ' ἄν και διχῆ, Ἐπιρ.14 οἶε δὲ ὃ πὸλλῆν και διχῆ τὴν βῆθεῖαν εἶναι.

Διχῆλα (τό) νεώτ. ζῶα θηλαστικὰ ἀρρηδοκτικὰ μετὰ τῶν ἄκρων ἐσθρομένω εἰσ δύο χηλόσ.

Διχῆλαστίδαι (οἱ) νεώτ. οἰκογένεια κωμπεδῶων μαλακοστράκωκ.

Διχῆλαστίων (τό) νεώτ. γένεσ διχῆλαστίδῶν μαλακοστράκωκ.

Διχῆλεωσ μτφ. διχῆλεω βλλ.: ΠΔ Δευτ.14,6 πᾶν κτήνοσ διχῆλεωσ ὄπλην, και ἀνυχισθῆρασ ἀνυχιζον δύο χηλόων.

Διχῆλοσ-εωσ (ή) μτφ. ὁ διχασμὸσ τῶν ὄπλῶν εἰσ δύο χηλόσ: ΦΔ,1,321.

Διχῆλια (ή) μτφ. διχῆλοσ βλλ.: Ἀριστ.ἐλ.161.

Διχῆλοσ-ον κ. νεώτ., ὄωρ. διχάλοσ βλλ. ὁ ἔχων δύο χηλόσ ὁ ἔχων ὄπλην εἰσ δύο ἐσθρομένω: Ἡρ. 2,71 τετραπόων ἐστί, διχῆλιον, ὄπλα βροσ, σμῆω, Ἐρβ.Βοηκ.740 ἄλλαι δὲ βορῆλαι διεσῶρουσ σπα-

ράγγισαν είδες δ' αν ή κλειρ' ή διχλην έμβα-
σιν. - ο διχληος πους του προβατου. || ως ούς.
διχληα ούεια πύδες χοιρου: Λοικ.Λεξ.φ.δ. διχληα
ούεια και οχεδίεες και ήτρια και τοκάδος ούς
του έμβροθοόδων έντερον. || νεώτ. ζωολ. τά δι-
χληα βλ.λ. 2) γεν.έπι παντός άντικειμένου άπολη-
γοτας εις δύο ανέλη, ώς χλάας: Φιλίππ.Θεσσα.έν
ΑΠ.6.92 και τόν διχληον καρκρινον παραγρήτην,
Ήρωιν Πνευμ.1,28 εις διχληον διασχισμένον. Γλωσσ.
Ήπλ.580 τομυός κατελειτ. . έργασίον διχληον.

διχληά-έω (χηλή) είμαι διχληός, έχω όπλάς δι-
χλήους, έσχισμένος εις δύο χηλάς: Άριστλ.ΖΜ
695.α,18 περί γάρ του στρουθού του λιδικού
ώτερον διαριστόν διχληέν, Πά Λευίτ.11,3 πάν
κήνας διχληούσν όλήν και άνωχιστήρας άνωχι-
ζόν δύο χηλών

διχλήης-ου-ες ο εις δύο διατεμένω, διαριών, δι-
χοτόμος: Εύρ.ΐων.1156 κώκυλος δέ νασσαίηνος ή-
κότις' άνω μινός διαρήης.

διχθά έπίρρ. έπιτ. του δύο βλλ., εις δύο μέρη'
έν χρ. κ. μπφ.: Όδ.Α.23 Αίθιοπα, τά διχθά δε-
δοταί, έσχατος άνδρόν. 2) και τά δύο τρόπου-
ς, διχα βλλ.2): 'Ιλ.Π.435 διχθά δέ μοι κραδίη
μέμνε φρεσίν όρμώσινντι.

διχθάδιος-ος αν ποι. δύο ειδών, διπλούς: 'Ιλ.411
διχθάδιος κήρας φερέμεν θαντόσιο τέλαοςδ'.
2) μην. έκπώρος: ΑΓ'Ιλ.15 διχθάδιον και κώ-
λον (εις έκάτερον κώλον): 3) δεύτερος: Λεόντι-
ος.4,37 άρχαί. . άντολέης πρώτη και διχθάδιη
μετά τήνδε κοχλου πορφύρης. 4) δύο: Λεω-
νίδ.ΑΠ.6,4 και τούς εξ άκάνων διχθάδιους έπρέ-
τα 5) το ούδ. πληθ. διχθάδια ως έπίρρ.
εις δύο: 'Ιλ.Ε.21 ώς ο γέρον άφρίσιν διαϊδόμενος
κατά θυμόν διχθάδιος, ή μεθ' έμολον ται. . ήε. .
θ) μην. ή αιτ. του θηλ. διχθάδινη όμ. ως έπίρρ.
έν όμ. σμ.: 'Ανολλ.Ρ.3,397 τούτο δέ θυμός διχθα-
δίνη πόρφυρεν ένι στάθεσιν μενείνν.

διχθάδος-δος (ή) έπι παραλας, ως θηλ. του διχθά-
δος βλλ., πθ. ή εξ εισχωρούσης, ίδιως τεχητής,
βαλάσης εις δύο τεμνημήν, ή όρμον έχουσα:
Μουσαι.298 διχθάδι χέρωφ.

διχθια (ή) πάπ. έπι της σελήνης, δεικτερος βλλ.
διχθιλος-ιλη-ον πάπ. έσφ. γρ. του διχθιλος βλλ.:
Πάπ. έπεψα ύμιν θλάστον χάριν διχλίων Εύλων
εις τούς έκαϊώνας μου.

διχτήν-ωνος ιό,ή) μην. ο φέρον ή έχων δύο
χτήνας, κ. μπφ. δύο περιβλήματα: Γαλ.4,728
άρτηρησι διχτήνων.

διχτήνωσ-ος μην.κ.μν. διχτήνω βλλ.: Γαλ.19,366,
Θεόφιλ.Πρωτ. έν Φαδρικίου 'Ελλ.Βιβλ.12,819 διχτι-
νωά έντερα παχέα.

διχλάμυδα (τά) νεώτ. βοταν. άνηθ άποτελο-
ύμενη εκ διπλού περιανθίου, όπερ διακρίνεται εις
κώλυκα και στεφάνην.

διχλωραιθανόλη (ή) νεώτ. χημ. όργανική πικ
ένώσις άλκοόλης.

διχλωραιθυλιένον (τό) νεώτ. χημ. αιθυλιένον έν
ένώσει μετ' αλογόνων βλλ.

διχλωρακετόνια (αί) νεώτ. χημ. παράγωγα της
ακετόνης έν ένώσει μετ' αλογόνων βλ.λς.

διχλωραιθήρη (ί) νεώτ. αλογόνων βλλ. παρά-
γωγον του σιδήρου.

διχλωρική ένώσις (ή) νεώτ. άλλας ύδροχλωρι-
κού όξέος.

διχλωρικών οξύ (τό) νεώτ. χημ. όξικόν οξύ κατα-
στάν αλογόνων βλλ.

διχλωρομηλεϊνικόν οξύ (τό) νεώτ. χημ. μη-
λεινικόν οξύ καταστάν αλογόνων βλλ.

διχλωροπροπανάλη (ή) νεώτ. χημ. διχλωρυ-
δρήνη της γλυκερίνης βλλ.

διχλωροχλωσ-ος νεώτ. χημ. τά άλλα του ύδρο-
χλωρικού όξέος τά περιέχοντα δύο άτομα χλωριου.

διχλωρυδρίνη (αί) νεώτ. χημ. διάφορα παρά-
γωγα της γλυκερίνης.

διχόθουλασ-ον ο διάφορον έχων σκέφη ή γνώ-
μην, δθ. ένάντιος: Πινδ.Ο.8,86 ελόχομαι άμφι κα-
λών μοίρα' Νέμεσιν διχόθουλον μή θέμεν | Σχόλ.
« τήν έπιφθονόσαν και έναντια ποιούσαν οίς βου-
λευόμεθα, οίον τήν διχόθουσαν άφ' ήμών και δια-
χωρίζουσαν τάς βούλας »).

διχογαμία (ή) νεώτ. βοταν. τό φαινόμενον καθ'
δ τά γεννητικά όργανα φυτών τινων δέν ώρμη-
ζουσι συγχρόνωσ και ούτω δέν δύνανται νά γο-
νωμοποιηθώσν άφ' έούτων.

διχογαμος-ος νεώτ. βοταν. τό φυτόν οδ τά
άρρενα και τά θήλεα όργανα δέν συνωρμηζουσιν.

διχόγλουτος (ί) 'Ησ. ο διχα γλουτών, ο τούς
γλουτούς κάτοχος: 'Ησ. « διχόγλουτος άπόγωσ ».

διχόγνωμα έπίρρ. όημ. διχογνωμόνος βλλ.

διχογνωμία (ή) νεώτ. κ. όημ. έπι δύο ή πλείο-
των προσ. τό διχάζεσθαι, ήκει άντιθέτουσ τάς
γνώμας, ή διαφορά, ή έναντιότης κρίσεων ή βου-
λήσεων, διαφωνία, διάστασις. || νέκνεξ.

διχογνωμονώ-έω κ. νεώτ. έχω διάφορον, άντι-
θετον γνώμην, διαφωνώ, διατελώ έν διχογνωμία
βλλ.: Ξεν.Απ.2,6,21 διχογνωμονούντες έναντιόυ-
νται, Διοκ.Κ.44,25 διχογνωμονούσιν εναντιών,
κατά τήν συζήτησιν του προπολιολογισμο οί
άπουργοί έδικογνωμόνησαν. || μην. φρ. δι-
χογνωμόνος προς έμαυτόν: διατελώ έν ύπνίφω-
σει, έν άνακολυθητή προς έμαυτόν, έχω γνώμας
άντιπερομέμας προς άλλήλας: 'Ιδύμβλ.π.Στοδ.
2,33,15 || διχογνωμονούμενος-δ περί οί ύψιστοι
ται διχογνωμία, άμφισποτούμενος 'Ησ. « άμφιδο-
ξος μύθος ο διχογνωμονούμενος » 2) μην. άμφι-
βάλλω: Λιδών.Προγμν.43,43.

διχογνωμόνος έπίρρ. μην. μετά διχογνωμίας,
κατά διχογνωμίαν βλλ.: Πολυδ.8,154.

διχογνωμος (-ή-οή) μην. νεώτ. κ. όημ. ύφο-
ρούμενος άμφιφλος, άμφιφρονης: Σχόλ.Εύρ.
Όρ.881 διχόμυθα άντι διχόγνωμα' || νεώτ. δ'
ο διαφωνών προς τινά: Ζερβ.μπφ.'Ιλ.Β.17 γιατ' οί
άθάνατοι. . διχογνωμοί δέν είναι πλεον.

διχογνωμοσύνη (ή) μην. διαφωνία, διαφορά
γνώμων: Πολυδ.8,153.

διχογνωμώ-έω μην. κ. νεώτ. όημ. μ. συνηρ., δι-
χογνωμόνω βλ. λ.: Πολυδ.2,229, . σύντροφοί ποδ
διχογνωμόνω καλύτερα νά χωρίζωσιν.

διχογνώμωνος-ος μην. ο άμφιφρονης μετα-
ξύ δύο γνώμων, ο άμφιβάλλων: Πλουτ.'Ηθ.11 D
περί δέ του θήλεσσθαί μέλλοντος άμφιδοξέος
είμι και διχογνώμων.

διχογραφέω μην. έν χρ. τό παθ. -ομαι
γράφωμαι και τά δύο τρόπουσ: Στέφ.Βυζ.αντ.έν.λ.
όάτιον τοις διχογραφομέμοισι, πρωτότύποις
τών έθνικών.

διχόδοξος-οντος (ί) νεώτ. ζωολ. γένος έφοδο-
τιδών ζώων άπόντων μ. έν άπολιθώσει.

διχόζωνος-ον διχοζώνος βλλ.: Δωροθ.εις Κατ.
'Αστρλ.Κ.282.

διχόθεν έπίρρ. έκάτερωθεν, εξ έκάτερου μέ-
ρουσ: 'Ησ. « εκ δύο μερών »: Αισχ.Πέροσ.76 έπι
πάσαν χόνα ποιμανόριον θεϊόν έλαύνει διχό-
θεν, Άριστφ.Επρ.477 και ταύτα διχόθεν μισθοφο-
ρούντες άλφита, Όουκ.2,44 και τή πόλει διχό-
θεν, εκ τε του μ' κτηνοποισάι και άσφαλείη, έν-
ώσις, Δημ.739 έν τις ή διχόθεν μισθοφορή ή
οφείλων τή δημοσίω έκκαλισάετ' || εκ δύο ηγ-
γών: Αφιν.Ρητ.2948 τό δίκαιον διχόθεν συνίσταται.

διχόθυμος-ος ο άμφιγαλοτευόμενος, κυμανό-
μενος, διαστακτικός, ο προκαλών διαταγών: Πτε-
τακόσ'Ιτέκδ.Βεργκί.π.Διογ.Α.1,78 πιστόν γάρ ούδέν
γλώσσα δια στόματος λαλέει διχόθυμου έχουσα
κραδίη νόημα | δ.γρ. διχόθυμολη

Διοχνικία (ή) **μην.** φάρος δύο χορικών βλλ. κατ' ἄρυσαν: Πλάτ.

Διοχνικός-ον **πάπ.** διοχνικός βλλ.

Διοχνικός-ον **πάπ.** ὁ περιήγων δύο χορικός βλλ.: 'Αριστ. Νεφ. 640 ὅπ' ἀλιταμοιβῶ παρεκείπων διοχνικός 2) **πάπ.** τὸ ὄδ. ὡς αἰα. τὸ διοχνικόν μέτρον δύο χορικών: Πλάτ.

Διχολαός-ον **μην.** ὁ ἔχειν διπλὴν κολήν: Αἰδαν. Ζ1 1,29 πρόβατα ἄχολα ἐν τῷ πόντῳ φασίν, ἐν δὲ τῷ Νάξῳ τῷ νήσῳ καὶ διχολαί 2) **μην.** μικρῶτος, διάφορος, ἑτεροικός: 'Αλκ. 37Α, Ζηνοβ. 3,25 || διχολοί γνῶμαι διάφοροι, διαφωνοῦσαι γνῶμαι: 'Αγαθός η'. Ἡσ. ἐν λ. ὁ διχολός, διάφορος, καθάπερ αἱ διχολοί γνῶμαι.

Διχολοφιδά (οἱ) **νεώτ.** αἰων. ἑλοδίων πτηνῶν.

Διχόλοφος (οἱ) **νεώτ.** γένος διχολοφιδῶν πτηνῶν.

Διχόλωτος-ον **μην.** ὁ διπλῶς ἀρρημένος: Γαλλῶ. ΑΠ 9,168 διχόλωτος ἀνάγκη Γαλλῶ. ἀπὶ τρυφιλώτος.

Διχόμην-νος (οἱ) **μην.** διχόμηνος βλλ.: 'Αρατ. 78,47) διχόμηνη σελήνη.

Διχομήνη (ή) **μον.** διχομήνια βλλ.: Γεωπον. 13) αὐτονομήτης τῆς σελήνης ἀπὸ τετραδῶς μέχρι διχομήνης.

Διχομήνια (ή) **μην.** τὸ μέσον τοῦ μηνός 'Ἡσ. ἔ τὸ ἡμιο τοῦ μηνός: 'Ἡν. Οὐατομη. 13 2) ὄδω ἡ πασάληνος: ΠΔ Σοφ. Σείρ. 39,12 ἔτι διανοηθεὶς ἐκδιηγήσομαι, καὶ ὡς διχομήνια ἐπληρώθη, Ἐπιγρ. διχομήνια μηνός Μεταγειτηνῶνος, Πλούτ. Δίων 23 ἡ δὲ σελήνη διχομήνια ἦγε.

Διχομηναίος-α-ον **μην.** ὁ ἄνηκον εἰς τὸ μέσον τοῦ μηνός συνήθ. τὸ θηλ. διχομηναία ὡς αἰα. (ἐν. ἡμέρα) ἡ ἡμέρα τῆς πασάληνος: Γαλ. 9,908 2) Σολῶ. ὄμ. τὸ θηλ. ὡς αἰα. αἱ βλοὶ βλλ. (λατ. ἰδία).

Διχομηναίος-αδ(οἱ) **μην.** διχομήνης βλλ.: Μάξιμ. 454.

Διχομηνισιν (οἱ) **μην.** εἶδος φυτοῦ κληθὲν ὄδω ἐκ τοῦ σχήματος: Αρατ. Κερθ. 64.

Διχομηνισίδος (οἱ) **μην.** διχομήνης βλλ.: Πινδ. Ο 3,19 διχομήνης ἄλων χρυσάρετος, ἐσπίφος ὀφθαλμῶν ἀντίφλας Μήλας, Ἀπολλ. Ρ. 4,167 2) διχομηνισὶς ἐσπέρα ἐσπέρα πασάληνος: Πινδ. β 871,47 ἐν διχομηνισέσσιν δὲ Φασέρας ἔρατον λῶσκειν χαλκόν 2) διχομήνης νῆξ νῆξ πασάληνος: Βαγκ. 8,29 νυκτὸς διχομηνισὸς εὐφραγῆς σελάνω 2) διχομήνης ἡμέρα αἱ βλοὶ βλλ. (λατ. ἰδία): Διον. Ἀλ. Ἐρω. 1,38 διχομηνίδα βουλόμενος ταῦτην εἶναι τὴν ἡμέραν.

Διχομήνης-ον **μην.** ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μηνός, ὄδ. ὁ κατὰ τὴν πασάληνην ἡ εἰς τὴν πασάληνον ἀνήκων: Πλούτ. Φλαμμ. 4 ὄδωσον δὲ νύκτωρ πρὸς τὴν σελήνην καὶ γὰρ ἦν διχομήνης, Ἀλεξ. Προβ. 1,66 ἐν τῷ διχομήνῳ σχήματι ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμὴ πᾶς ἔστιν || διχομήνης ἐσπερὶ ἐσπέρα ἔχουσα πασάληνον: Ὀρφ. Ὑμν. 32,11 || τὸ θηλ. ἡ διχομήνης ὡς αἰα. ἡ πασάληνος: 'Αρατ. 808 ἐκ διχομήνου εἰς διχάδα φερόμεν.

Διχομητικής (οἱ) **μην.** ὁ προκαλὼν διαφωνίαν, διχοστασίαν: ἐν Θησ. Στεφ. διχομητικής ἐρις.

Διχομμία (οἱ) **νεώτ.** ζῶολ. δίχομμη βλλ.

Διχομμήσιος-ον ὁ διπλᾶ ἑνωθὲν ἡ ὁ διαφορούμενα λέγων: Πιττ. 1 δ, γρ. διχόμμη βλλ.), Σολ. 424 γλώσσα, διχομμήσιος 2) ὄδ. ἀσπιτλός δόλιχος διπλοπράσιος: Ἀντιμ. λ. 6,23 3) λέγειν διχόμμη ὁμῶς ὁμῶς διαφορούμενος: Ἐύρ. Ὀρ. 890 ἔλεξες θ' ὄπὸ τοῖς δυναμῶν ἄν ἄν διχομμήσῃ, καλῶς κακοῖς λόγους ἔλίσσων.

Διχομῆτις 'Ἡσ. ὁ ἀπῶνος 2) πρὸς κ. διχόλοιστος.

Διχομνητικός-ή-ον **μον.** ὁ διεκύνων ἀμφιβολίας: Ἐυστ. 166,28 διχομνητικὸν τὸ ἀμφὶς φρονέοντι.

Διχομνητικός ἐπίρρ. γλῶσσα. μετ' ἀμφιβολίας, κατὰ τρόπον ἐκφράζοντα ἀμφιβολίαν.

Διχονομία (ή) **κ.** νεώτ. **κ.** δημ. ἀσυμφωνία, δια-

φωνία, διχοστασία, ἐρις 'Ἡσ. ἑτερογνώμοσῃ διχοστασία: Πλάτ. Ἀλκ. 1,126 C ὄρ' οὐν φιλιαν λέγεις ὁμόνοια ἡ διχονομία, Πλούτ. Ἡ8,70 C τὴν δ' οἰκίαν κεραιῶν τὴν αὐατοῦ τοσοῦτης ἀτάσεως καὶ διχονομίας γέμοσιν, Ἀσκαρ. Ἀπ. 1,20 τοῦτο τὸ θέλημα ἔστι συνθεμένο δὲν ἄρρηται νὰ φέρῃ τὴ διχονομία, - δὲν τὸς φέρει νὰ προκόβουν ἡ διχονομία || **κ.** **μτ.** **γεν.** : Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 5,33 οὐν μεν δυναι καὶ διχονομία τῆς Ἀγγωνίου γνώμης || **δημ.** **κ.** ἐν ποί. προσηγορῆς: Σολῶμ. Ἐβ. Ὑμν. 144 ἡ διχονομία τοῦ βασιταί ἔνα σκλήπτρο, ἡ δολερή.

Διχονομιάζω ἔμν. εὐρίσκειται εἰς διαφωνίαν, διχονομίαν πρὸς ἄλλον, ἐρχομαι εἰς διάστασιν μετὰ τινος: διχονομίασε μετὸν ἄδερφόν σου.

Διχονομῶ-ον, ἀσπν. -οος-οον **μην.** ὁ διπλοῦν ἔχειν τὸ φρόνημον, ὁ ἐπισποτηρίζων, ὁ δόλιος, ὁ πανούργος: Φιλ. 2,663 διχονομῶς ἐναίερα μωροτέρης ὁ ἄρρων, αὐτ. 469,23 τοὺς διχονομῶς καὶ δολεροῦς ἀπασιν ὀνομαζῶν ἔθος ἀνελευτέρως τε καὶ δουλοπρεπεῖ.

Διχονομῶ-τω **κ.** **μον.** **νεώτ.** **κ.** **δημ.** διχογνωμῶ βλλ.: Ἐστ. 1332,2 ἔδιχα φρονεῖν ἡγουν διχονομῶσι: Πολυδ. 2,228, Κύρην. εἰς Μαλαχά νῦν διχονομῶσθαι πινες, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 26,6 μ' ἀπὴς ἄσυντακτικῆν κὶ ἀρχήν τὸν κοινούτοιο, ὅλοιο δὲ διχονομῶσθαι 2) 'Ἡσ. ὁ διαστάζω.

Διχονομῶ-δν **μην.** ὁ ἐπιφέρων, προκαλὼν διαφασιν, ἀντιβ. τῷ ἐνομοσίῳ βλλ.: Ἀλέξ. Ἀερ. Μεταφ. 88,11

Διχορδός (-η-οἶν) **μην.** **νεώτ.** **κ.** **δημ.** ὁ ἔχειν δύο χορδὰς: Σώπατ. 11 κηκίς δὲ μούσα γαυρῶσα βαρδάρω διχορδός εἰς τὴν χεῖρα πως καταστάθῃ, Πολυδ. Ἀσολ. Ζ. 44,27 διχορδῆ λύρα τὴν πανάρχαιαν ἀρμονίαν ἄντιπλοῦστος || **κ.** **μον.** τὸ ὄδ. τὸ διχορδόν ὡς αἰα. εἶδος μουσικῶ ὄργάνου: Ἐύρ. 1,34, Πρόδρ. ἐν σημ. κειρ. 6,554.

Διχορδῶσιος (οἱ) **μην.** (κτ. παρὰ τὸ ποῦ) διπλοῦς τροχοῖς: Λαγῆν. 4,11 πυρρίχοι καὶ τροχοῖσι καὶ διχορδῶσι, τίλοισιν εἰς ὄρχηστῶν συνεικπιτόντας.

Διχορδία (ή) **μην.** **κ.** νεώτ. ἡ διαίρεσις τοῦ χοροῦ εἰς δύο μέρη, ὁ διπλοῦς ἐν τραγῳδίᾳ ἡ ἑσμοδία χορός βλλ. ἐν χερδ. σημ.: Πολυδ. 4,107, Πισοαίμ. Ἀριστ. Ἡσ. 1 ἔνα χορὸν ἐκ τῆς διχορδίας ἀποστέλλουσι.

Διχορδῶσις 'Ἡσ. ἐδ. χορδῶζειν, ἐν δύο χοροῖς ὄδων.

Διχορον **πάπ.** ἀπὶ διχορον βλλ.

Διχορραγῆς-οὺς-ες εἰς δύο ἐρωγῶς, τετρασυσμένος: Ἐύρ. Ἡρ. 1008 πρὸς κίονα νεῖπον πατάσας, ὄς νεσμήται ἀτένης διχορραγῆς ἐκπειο κρηπίδων ἐπι.

Διχορρόπος-ον (διχο-ρέμω) **μην.** ταλαντεύομενος ἀμφιρρηθῆς ὄδ. ἀμφιβόλος ἀδέδειτος: ΑΒ 37,9 ὁ διχορρόπος γνῶμη, ἡ εἰς ἑκάτερα ἦκουσα καὶ μὴ εἰς ἐνὸς ἐσθηκία.

Διχορρόπος ἐπίρρ. ἀμφιρρόπος ἀμφιβόλος ἐν χρ. μ. εἰς τὸν Ἀλοχ.: Αλοχ. Ἀγ. 349 τὸ δ' εὐ κρατοῖη, μὴ διχορρόπος ἴδειν, αὐτ. κ. 605 ἔδοξεν Ἀρ- γείοισιν οὐ διχορρόπος.

Διχοστασία (ή) **κ.** **νεώτ.** διαφωνία, διήνοια βλλ., φιλονικία: Βαγκ. 10,67, Ἡρ. 575 ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς διχοστασίας, Πλούτ. Ἡ8,20 C ἔλεγειν διασφάξεσθαι τὴν Ἀθηναίων νόλον ὀπὸ τῆς τῶν ρητόρων διχοστασίας καὶ παραχῆς ΑΠ 9,188 Σικρατικῶ Σόμῳ (Πυθαγόρῳ) κερῶσας μυκτηρὶ φρονίμῳ καλλίστην σημνήν σῆμα διχοστασίας || ὄδ. ἰστάσις: Σολ. 2,38 1 ἐκνομηῖ παύει δ' ἔργα διχοστασίης, παύει δ' ἀγαλέης ἐριδος χόλον, ΠΔ Μακκ. 1,3,29 καὶ οἱ φορολόγοι τῆς χώρας ὀλίγοι χάριν τῆς διχοστασίας 2) διαφωνία πρὸς ταυτοῦ, 58 ἀμφιβόλος, ἀδέδειτος: Ὁλον. 78 πιστὸς ἀνὴρ χρυσῶ τε καὶ ἀργυρῶ ἀνταρῶσθαι αἰεὶς ἐν χαλεπῇ, Κύρην, διχοστασίη.

Διχοστασιῶ-τω ἴσταται χωρὶς, διαφωνῶ, διαρε-

μα ἐχθρικός πρὸς τινά: Αἰσχ. Ἀγ. 323 ὄξος γ' ἄλειψα τ' ἐγγέας ταύτῃ κῦτι διχόσταυτον ἄν, σὺ φίλω, προσηνέσιον || διχόσταυτὸ πρὸς τινά διαφώνη πρὸς τινά: Εὐρ. Μῆδ. 15 ὄταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχόσταυτὸν, γλῶτ. Πολ. 465 Β οὐδὲν δεῖνον μήποτε ἢ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ πρὸς ἄλλους διχόσταυτῶν. 2) εὐρίσκομαι εἰς διχόστασιον πρὸς ἑαυτὸν, ἀμφιβάλλω, τρέφω ἀμφιβολίας: Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 1. 284, 4 δόσαι δὲ διχόσταυτοῖσιν εἰ συμφύτως τῷ πυρὶ σὺνεστι ἢ θερμότης ἀπικτῆς ἀσθθῆσως εἰσὶν ἐνδεδεις.

διχόσταυρος-ος (ὁ) νεώτ. ἡ βοτρυδαίως ταξισανθία ἢ φέρουσα κυματοειδεῖς κλάδους.

διχόσταμος-ον δίσταμος βλλ.: Σοφ. ἀν. 152 ἄδορος πλάκτρον.

διχοτόμημα-τος (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἥμισυ πράγματός τινος εἰς δύο τμηθέντες καὶ γενικῶς τμήμα πράγματός τινος, κλάσμα: Πλάτ. Ἐξ. 29, 17 καὶ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τὰ διχοτομήματα σὺν τῷ κεφαλαίῳ.

διχοτόμησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ὁμη. -π τὸ κόπτεν τὸ δίχα, εἰς δύο μέρη, στή μέση: Σέξτ. Ἐμπερ. Μαθ. 9, 264, - διχοτόμησις γυνίας.

διχοτομητής (ὁ) μον., νεώτ. κ. ὁμη. ὁ τέμνων εἰς δύο: Λιδ. Ροδ. 1322.

διχοτομία (ἡ) κ. νεώτ. κ. ὁμη. τὸ τέμνειν εἰς δύο μέρη, διχοτομησις βλλ.: Θεων Σμ. 184 Ε, δ- κύκλω - οἰκοπέδου || ὄμ. ἐπὶ φάλαγγος Σουδ. «διχοτομία φάλαγγος» || ὄμ. ἐπὶ φάλαγγος Σουδ. «διχοτομία φάλαγγος» ἢ εἰς δύο ἴσα τμήματα... ταύτης τὰ μέρη καλεῖται λέραις α' || ὄμ. ἐπὶ τῶν τέταρτων τῆς σελήνης: Ἀριστ. Ζι 777 β, 22 εἰσὶ δὲ περίοδοι σελήνης, πανσέληνος τε καὶ φάσις, καὶ τὰν μεταξὺ χρόνων α' διχοτομία, Πλούτ. Ἠθ. 932 Ε τὸ μὲν ἐν συνόδῳ, τὸ δὲ ἐν διχοτομίᾳ || ἡ διαίρεσις εἰς δύο λογικὰ μέρη, ἡ διαίρεσις ἑνώσιος γένους εἰς δύο εἶδη: Ἀριστ. Ζη 644 α, 9 ἀλλὰ μὴν πλείους γὰρ τοῦ αὐτοῦ οὗ ἐστιν ὑπό μίαν διχοτομίαν εἶναι, Ἰσίδωλ. Μαθ. Ἐπιστ. 1 ἐκστήσαν ἐνόητα διαίρει εἰς δύο στικτωτέρως, ἐκείτερον τοῦτων εἰς δύο ἄλλας καὶ οὕτω προχωρεῖ κατὰ διχοτομίαν. 2) νεώτ. εἰδ. βιολ. ὁ διὰ διαίρεσως παλαεπλασισμοῦ τῶν κυττάρων καὶ πρωτοζῶων. 3) νεώτ. βοταν. ἡ διακλάδωσις τῶν ἀνθοφόρων ἰδίας ποδισκῶν ἢ γενικῶς τῶν κλάδων φυτῶν διὰ διαίρεσέως τῶν εἰς δύο μέρη κ. τοῦτων εἰς ἄλλα δύο κττ. 4) σημεῖον διχοτομήσεως: Ἀρχμ. Ἰσορρ. 1, 6.

διχοτομήσις-α-ον ἴτην. διχόταμος βλλ.: Παύλ. Ἀλ. 4 διχόταμος δ' ἐκλήθη, ἐπειδὴ καθ' ἡμίσειαν τοῦ φωτός γενομένη διχοτομία φαίνεται.

διχοτομῶνα ἴτην. διχοτομῶνα βλλ.: Σωρ. Ἐπιθ. 12512 β ὥστε κατὰ φαντασίαν διχοτομῶσθαι τὴν ἐπέλησιν.

διχοτομικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διχοτομίαν ἢ διχοτομῶνα βλλ.

διχοτομικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ διχοτομίαν βλλ.

διχόταμος-ον κ. νεώτ. ὁ διχοτομηθεὶς, ὁ εἰς δύο διαιρεμένος: Ἀριστ. Ζι 492 β, 17 ἐστὶ γὰρ ὁ μικτὴρ διχόταμος || διχόταμος σελήνη ἡμισία σελήνη εἰς τὸ πρῶτον τέταρτον ἢ τὸ τρίτον: Ἀριστ. Πρ. 911 β, 34, Ἀριστ. Ζωμ. Ἰν. 3, Γεν. 9, Β, Πορφ. Ν. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 3, 11 σελήνης σὺμβολοῦ τὸ διχόταμον || κ. νεώτ. διχόταμος φάσις κ. κατὰ παράλ. τοῦ φάσις ὡς οὐσ. ἡ διχόταμος ἐπὶ τῆς σελήνης ἢ τῶν ζωστικῶν πλανητῶν, ἢ φάσις καθ' ἣν φαίνεται φαιτῶνον μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ δίσκου αὐτῶν, τὸ σ' κ. γ' τέταρτον: Πτολ. Μαθ. 5, 1 κατ' ἀφ' ἑστέρας τὰς διχόταμους (φάσεις), Ἀντιλλ. Ὀρειθ. 9, 32 ἢ μετὰ πανσέληνον ἐξδομας μέχρι διχοτόμου ἢ γ' τέταρτου || νεώτ. βοταν. ἐπὶ τινων ὀργάνων τῶν φυτῶν καὶ τῆς ρίζης, ἀνθῶν, ὅτινα πολλαπλοῦσθαι κατὰ διχοτομίαν βλλ.

διχόταμος-ον κ. νεώτ. ὁ διαίρων εἰς δύο μέ-

ρη: Ἀμμων. 44V ἐδιχόταμος καὶ διχόταμος διαφέρει διχόταμος μὲν ὁ εἰς δύο διαιρεμένος, διχόταμος δὲ ὁ εἰς δύο διαίρων: || νεώτ. εἰδ. τὸ θῆλ ὡς οὐσ. ἡ διχόταμος εὐθετα-τέμουσα εἰς δύο ἴσα μέρη, μαθηματικὸν σχῆμα: διχόταμος γωνίας - κύκλου - τριγώνου κ. δ.

διχοτομῶνα-ἔω κ. νεώτ. χωρίζω τὶ εἰς δύο μέρη, κόπτω τὶ εἰς δύο μέρη: Πολυβ. 6, 28, 2 διχοτομῶσαντες τὴν προειρημένην εὐθείαν, - διχοτομῶνα γωνίαν || ὄμ. κ. τὸ παθ.: Ἀριστ. Πρ. 913 β, 31, Πλούτ. Πυρρ. 24 ὥστε ἐνὶ χρόνῳ περιεσθὲν ἐκατέρωσθε τὰ μέρη τοῦ σώματος διχοτομηθέντος || ὄμ. μτφ. ἐπὶ τῆς ραφῆς τοῦ περιένου: Παύλ. Αἰγ. 6, 62.

2) κ. νεώτ. διαίρω εἰς δύο λογικούς: Πλάτ. Πολιτ. 302 Ε ἐν ταύταις δὴ τὸ παρόνομον καὶ ἔνομον ἐκείτην διχοτομῆσι τούτων, Ἀριστ. Ζη 642 β, 22 καὶ διαίρωσιν οἱ διχοτομοῦντες. 3) ἴτην. κατακόπτης, ὄθ. τιμωρὸς ἀσπιτρῶν, ἀπηνέστατος: Κδ Μαθ. 24, 51 καὶ διχοτομῆσι αὐτῶν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄποκρίτων θύσει. 4) διχοτομῶνα σελήνη διχόταμος βλλ.: Πλούτ. Ἠθ. 929 (ἀμφ.)

διχοτράχλος (ὁ) νεώτ. γένος κολεοπέδων ἐντόμων.

διχὸ ἐπίρρ. δίχα βλλ.: Ἠρ. 4, 120 διχὸ σφέας διελάντες.

διχόου-ον, πληθ. οὐδ. τὰ δίχα ὁ περιλαμβάων δύο χάσας βλλ.: Ποσειδ. 25 καὶ πανσθηναϊκὰ μέγιστα (νοτήρια) τὰ μὲν δίχα, τὰ δὲ καὶ μεζύχουσα, Ἀριστ. Ἀθ. 67, 2 || τὸ οὐδ ὡς οὐσ. δίχων μέτρον δύο χῶν βλλ.: Διοσκ. 3, 59 εἰς δίχων γλεῦκος κάβες.

διχοφωρῶ-ἔω ἴτην. διχοφωρῶ βλλ.: Πλούτ. Ἠθ. 447 C τὸ βουλόμενον τὸ ἀνθρώπου πολλὰκις διχοφωρεῖ καὶ πρὸς ἐναντίας ἀνθῆλκεται δόξας.

διχοφωρῶνα-ἔω ἴτην. ἐκὼ διάφορον γνῶμην, φρόνημα, διχοφωρῶ βλλ.: Πλούτ. Ἠθ. 763 β αὶ τρεῖς στάσεις αὶ περὶ τούτων διχοφωροῦσάντων.

διχοφωροσύνη (ἡ) ἴτην. δίκονος, διχοφωρία, ὄθ. κ. στάσις: Πλούτ. Θησ. 12 κατελθὼν δὲ εἰς τὴν πόλιν εὔρε τὰ κενὰ παραχρῆ μεστὰ καὶ διχοφωροσύνης. Ὀκειλλ. 4, 6, Δίων Χρ. 44, 10, Ἀνών. π. Ἰσίδωλ. Πυθ. 7, 34 οἶκον διχοφωροσύνης.

διχόφωρον-ανος-ον ὁ ἐν διαφωνίᾳ εὐρίσκομενος, ὄθ. κ. ὁ ἐναντιος, ὁ ἐχθρικός: Αἰσχ. Ἐπ. 899 ἐκ πατρὸς (δὴ) διχόφωρον πότμῃ ἰοίτρα πλήρης ἐριδος καὶ διαφωνίας γι.

διχοφυής-οῦς-ἑς (ἡ) ἴτην. διχαλωτός, διχῆλος βλλ.: Γαλ. 14, 707.

διχοφυία (ἡ) ἴτην. ὀσθθῆνεια τῶν τριχῶν, καθ' ἣν εἰς τὰ ἄκρα διχοτομοῦνται, ἡ φαλίδια βλλ.: Γαλ. 19, 430.

διχοφωνία (ἡ) ἴτην. διαφωνία, ἀσυμφωνία: Ἰσίδωλ. Πυθ. 7, 34 ἀνελεῖ δὲ ἄρδην ἀστίαν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἀπῶδες ἑτεροφροσύνην.

διχοφωνώ-ἔω ἴτην. ἀποδίδοι διάφορον ἔχον, ἀσυμφωνῶ, ἐσφλοκοῦμαι ἐν ἀσυμφωνίᾳ: Ἰσίδωλ. Νικομ. Γερ. 103 Β ἡ ἀρμονία συναρμογὰ τίς ἐστι καὶ ἑνώσις τῶν διχοφωνομένων.

διχοφύεις-εως (ἡ) νεώτ. γένος σαπισοειδῶν φυτῶν.

διχοφυλία (ἡ) ἐκκλ. ὁ διχασιὸς τῆς φυχῆς, ἡ ἀμφιπαλινέστισ τῆς φυχῆς: Ἀθανάσι. 2, 113 C πάσις διχοφυλία καὶ κοσμητικῆς ἐπιθυμίας αὐτῆν ἰτὴν ἴδιαν ζῶσιν ἄλλοτριώσαντες.

διχῶν ποι. τ. τοῦ δίχαίω βλλ.

διχόροια (ἡ) ὁ διπλοῦς χρωματισμὸς: Ἀριστ. Ζι 751 α, 32 διόπερ γίνεται μονόχροα πάντα τὰ τῶν ἰχθύων... τὰ δὲ τῶν ὀρνέων καὶ τὰ ἀπνέματα ἔχει ταύτην τὴν διχόροιαν.

διχόροισμός(ὁ) νεώτ. ἰδιότης ἐγχρώμων μοναζόμενων κρυστάλλων ἢ πορφυραίων εἰς τὸ διερχόμενον φῶς διαφ. χρώματα ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τοῦ φωτός ἐν σχέσει πρὸς τὸν δέοντα βλ.

διχορής (ὁ) νεώτ. ὁ ὄρυκτον κορδιερίτης βλλ.

διχρονία (ή) μτρν. μετρικ. α) δύο βρογεία συλλαβών : Σχολ. Ήφαιστ.110 C 2) Πυθαγ. όνομα του άριθμού 87 : Θεολ. Άριθμ.37 διχρονών... εκάλουν... παρά την άνομήμην του παντός χρόνου, άν έξάς των ύπερ γην και ύπό γην ζώων διατελεί ή ότι τή τριάδι προσμικρώθη ο χρόνος, τριμερής ών, δια δέ δύο τριών ή άσμηλ.

διχρονίζω δημ. διάγω ή συμπληρώ το δεύτερον έτος της ηλικίας.

διχρονίτης-ιτισας επί προσ. κ.ζών, ο δύο έτών.

διχρονίτικος-η-ο δημ. επί ζών κ. πραγμ., ο δύο έτών : διχρονίτικη σαμάλα, - διχρονίτικο κρασί.

διχρονοκατάληκτος-αν ο λήγων εις διχρονον συλλαβην ή φωνήν.

διχρονος-(η)-ου(ν) μτρν., νεώτ. κ. δημ. ειδ. γραμμ. επί των φωνηέντων, ο έχων δύο χρόνους προσωδιακού, ότε μὲν μακρόν, ότε δέ βραχύν : Διον. Άλ. Συμβ.14 τρία διχρονά τώτ' α και τό ι και τό υ. α και εκτείνεται και συστέλλεται, α ή μὲν διχρονος, α δέ μεταπτωτικά καλοσθην, Πλούτ.Ήθ. 737 B' 2) περί διχρόνων τίλος έργου του Ήρωιδανού 2) ο άποτελούμενος εκ δύο βρογείων συλλαβών : Ήφαιστ.3.1 διχρονος πούς, Άρκαδ.139,20 3) ισοδύναμος προς δύο χρόνους ήνωμένων : Λογγίν.Προλ.Ήφαιστ.87 C 4) μων. ο άποτελούμενος εκ δύο χρόνων μουσικών 5) νεώτ. ο εις δύο χρονικά περιόδους συντελούμενος : διχρονος λειτουργία όργάνου, - διχρονος μηχανή 6) μων. κ. δημ., ο διαρκείας δύο έτών : Αιβ.Ραδ.1437 ήν διχρόνον σου κάκωσαν άνιστορε ή φαχί της, - διχρονον ταβίτ' 7) μων. το ούδ., ώς ούτ. το διχρονον δύο έτών διάστημα : Αιβ.Ραδ.667 διχρονον τώρα περπατεί, αút.1156 διχρονον ήδη περπατώ δια πόδων έδικον σου 7) δημ. επί ζών, ο έχων ηλικίαν δύο έτών, διχρονίτικος βλλ.

διχρονός-έω μτρν. είμαι διχρονος.

διχροσοκόπιον(τό) νεώτ. όπτ. όργανον προς μελέτην του διχρολομοίου των κρυστάλλων.

διχροσταχυς-ου(δ) νεώτ. γένος άγρωστοειδών δενδρουλών.

διχρούς-ουν (άσυν. -ου(ς)-ον) κ. νεώτ. ο έχων δύο χρώματα, διχρούς : Αριστ.Ζ1 489 b,14 τών δ' ώών τά μὲν όστρακόδερμά έστι και διχρως, οίον τά τών όρνιθών.

διχρώματα(ή) νεώτ. ή ιδιότης του έχοντος δύο χρώματα 2) μέθοδος έκτυπώσεως δια δύο χρωμάτων κερμίνω ή εκίνος.

διχρωμικόν όξύ(τό) νεώτ. χημ. χημική ένωση.

διχρωμικός-ή-ών νεώτ. ο αναφερόμενος εις τήν διχρωμίαν βλλ.

διχρωμίαν βλλ. 2) χημ. ο περιέχων διχρωμικό όξύ.

διχρωμίες-(η)-ου(ν) μτρν., μων. νεώτ. κ. δημ. ο έχων δύο χρώματα,διχρούς βλλ. : Λουκ.Πρωμ.4 διχρωμών άνθρωπων, ώς το μὲν ήμίτερον αὐτοῦ μέλαν είναι, τώ δ' ήτερον λευκόν, Γεωμ.0,53 διχρωμα ούκα, - ή ελληνική σημάτα είναι διχρωμας 2) το θηλ. ώς ούα. ή διχρωμος όνομασία εμπλάστρου : Αετ.15,13 3) το ούδ., ώς ούτ. το διχρωμών το φυτόν περιτιρορότερον βλλ., α. περιτιρορών βλλ. όπισος : Ψάσιον.4,60.

διχρωμίων διχρούς βλλ. : Αριστ.Ζ1 564 b,24 το δ' ώών γίγνεται πάντων τών ίχθύων ού διχρών, αλλά μονόχρων.

διχρούς-ον γλωσσ. διχρούς βλλ.

διχτάμι(τό) δημ. το φυτόν δικταμιών βλλ.

διχτάμιος-η-ο δημ. δικταμιών βλλ. : Έρωτόκρ.Β 301 διχτάμιος είχε φορεσάτι κ' άλη χρυσοπλεκμένη 2) το ούδ., ώς ούτ. δικταμιών βλλ. : Καζ.Ν Νικ.Φ. 4,12 και πίσου άπ' τά πυκνά διχτάτα.

διχτάχι(τό) δημ. δικτύον βλλ. : Σολωμ.Έκ.Πολ. άσ.Γ'παρολ. Ψαρόν, τώ διχτύ η άψησας να ηής αλλού να ρίξας 2) όρ. επί του ίστού της άρά-

χης : Πολιτ.Έκλ.Τρογ.95,35 τά διχτάχι της άράχνης 2) ειδ. δικτυωτός θύλακος δια τήν μεταφοράν τών όφθαλμών 3) μτρ. παγίς, πλεκτάνη : Έρωτόκρ.Α 813 μά ο Ράκωρος πά φρόνιμος δέν πίστεται στό διχτύ, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 59,29 ο κυνηγάρης Έρωτας τώ διδάμα μας παραμονεύει, άπλώνει διχτάχι, Γρον.Σκ.Τεροτ.71,13 τής έννοιας πλέκει στόν καρδίά μου διχτύ.

διχταυίζω δημ., παθ. -ομαι, μτρ. δικτυασόμενος πλέκω τι εις δικτύον κ. παθ. πλέκομαι έν σχήματι δικτύου 2) συλλαμβάνω δια δικτύων κ. παθ' συλλορδίζομαι δια δικτύου.

διχταυής-αι-ικη δημ., θηλ.κ. -άριχη, πληθ. άρα. -άρηδες κ. -αρέρι, θηλ. -άρικες ο ιδιοκτήτης μεγάλων άλιευτικών δικτύων και του φέροντος ούτά άλιευτικού πλοίου : ΚΜισασιά Άλιευτικά 101 Άγο να πισάτ' ο φαρός, κ' θά πισάτ'ι να γίνη διχτύάρης 2) το θηλ. -άρα κ. -άριχη άλιευτική λέμβος, φοροθάρανα, οι ής ύπό όμίλου άλιών γίνεται άλεια άνοικτή θαλάσσης δια μεγάλων δικτύων ήμ. το ούδ. διχτυάριος 3) το άρα. (μτρ. ήμ. -άρηδες) ο έν τώ όμίλω άλιών δικτυαφόρος πλοίου ειδικότερον επιφορηστέρος τήν ριφή των δικτύων, ίδίως ώς ειδημοστέρος τών άλιευτικών τόπων 4) παρασημάτιο.

διχτυάριος(τό) δημ. είδος άλιευτικού πλοίου.

διχτυοχαλαστής-άστρα δημ., πληθ. άρα. -άδες, θηλ. -άστρες επί μεγάλων ήθών, ο δια σφοδρών κινήσεων άπτοσόμενος κατά τήν ώραν του έλευσμού των δικτύων έν εις έξωγήρη επιφάνει βλάδας εις αυτά : τά σκαλόφαρα είναι διχτυοχαλαστές.

διχτυωτός-ή-δ δημ. δικτυωτός βλλ. 2) το ούδ., ώς ούτ. το διχτυωτό δικτυατών βλλ.

διχτύων δημ. συλλαβών έν δικτύω ή δια δικτύου, διχτύω βλλ. 2) μτρ. έν χρ. κ. το παθ. εμπλέκω οίον έν δικτύω εις τι διασείροσυν ή επιζήμιον κ. γεν. εις τι άποφεύροσυν, οίον ύπόσχεσιν γάμου, παροχήν δανείου, κ. παθ. εμπλέκομαι : είχαν δέν είχαν τών έδίχτυων και έδωκε άροσώθηνα, - έδωσα έπήρε και τώ τέλος διχτύώθηκα.

διχτυωτός(τό) νεώτ. γένος μυελιτών έντόμων.

διχώνευτος-ον μτρν. επί μετάλλων, ο εις ύποστατός χώνευσιν : Κώδ.Θεοδόσ.1,21 διχώνευτος χαλκός.

διχώνων(τό) νεώτ. γεωμ. περιπτώσις έμφανίσεως ύπερβολειδούς βλλ.

διχώρα(τό) πάπ. μέτρον του οίνου έν Αθήναις ίσοδύναμον προς όκτώ χόας ή εκ τού έδρ. χόρ' ηβλ. Έπιφών.Μέτρο.260,101.

διχώρος-η-ο δημ. ο διαρμήνεος εις δύο τμήματα 2) επί τών οικιών, ή δια μιάς καμάρας διαρμήνη.

διχώς μων. κ. δημ. ώς πρόθ. μτ. γεν. προσ. ά-νευ, χωρίς : Έρωτόκρ.Α 76 και διχώς τώ ο βασιλίης δέν έκανε ένα ζάλο, αút.Α 1342 όπου δά θέλω να τά δώ άλλος διχώς μου μένα 2) συνήθ. μτ. άπ. προσ. ή πράγμ. : Σολωμ.Αύμοι.9,48 και πικρότατα κλαίω πως είναι διχώς το στεφάνι, πού μάταρες, ο τύχος, Κουστ.Καλόγ.4,66 διχώς καμύο και δάκαρι, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 221 διχώς έννοιος μικράς 2) φρ. διχώς άλλο κ. μτ. τού όρθρ. τώ διχώς άλλο πάντως, όπωσδήποτε : Έρωτόκρ.Α 903 και θέλω τών τραγουδιών να μάθω διχώς άλλο, θά ράθώ το διχώς άλλο 2) όρ. ώς έπινό πάντοτε μετά τού να και ύποτακτ. : Έρωτόκρ.Α 975 διχώς να δός ποιός τραγουδεί και διχώτατς να έκούρης 2) έννοιος συνουδεύεται και ύπό τού με : Έρωτόκρ.Ε 963 άσάλευτη έστοχάξομαι με διχώς να ήλιος.

διχώς έπίρρ. όπιτως, κατά δύο τρόπους έν Αιγύ. Χο.913 διχώς έπαρήθη, έν έλευθήροσυν πατρός.

διχώς έννοια. 1)457 α,28 εις πλείστοις λόγοις διχώς ή γάρ ο έν σημαίωμαι ή εκ πλείστον συνδέσμη Αρμών.14 νόμα και νόμα διχώς λέγοσται.

Διχωστά μον. κ. δημ. κ. διχωστάς δίχως, ως πρόθ. μν. αϊτ.: 'Ερωτόκρ Β 2015 με διχωστάς λαθωμιάδ, 'Ερωφ.1,237 και γώ με διχωστάς γιαιτρικάϊ τὰ πάθη μου θωρωτάς' || ὄμ. ἑπίρρ.: 'Ερωτόκρ.Α 975 και διχωστάς τὴν Ξεῦρος ποῖος εἶναι, ποῖος τὸν ἠπεθε.

Δίφα ἰή κ. νεώτ. κ. δημ., λαν. **δίφη**, ἄττ. κ. σπαν. μτγν. κ. **δίφος** [τό] βλλ., τὸ αἰσθημα τῆς ἀνάγκης πύσεως ὕδατος ἢ ἄλλου εὐερέστου ποσίου ὕρου· ΕΜ 279,55 « δίφα παρὰ τὸ ἴτω τὸ βλάτω, ἴφα και δίφα ἢ βλάττωσι τὸ σῶ. α.» || 'Αλτ 166 γυῖα βαρύνεται, ἠθε κίχωνι δίφα τε και λιμός, Θουκ.2,49 τῆ δίφῃ ἀπαύστῃ ξυνεχόμενοι, Μη- ναϊ.12,13 Συναε. τὴν δίφῃν δ' αὐτῷ ὄδωρ ὄτι λίαν βραχὺ διὰ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἔθεράπευε, - οἱ πυρέσσοντες τραυματῖαι κυριεύονται ὑπὸ ἀκατασχετῷ δίφῃ, - ξεράθηκε ἡ γλώσσά μου ἀπὸ τῆ δίφῃ || ἐν ἀναφ. πρὸς οἶνον ἢ κικκῶνα [πα- ρασκευάσας ἐξ οἴνου]: 'Αλτ 642 τῶ β' ἐπέι. . πίνον' ἀπέτην πολυκακία δίφῃν' || μτ. γεν. ἀντικειμ., δημ. κ. μτ. ἑμπροθ. διορ. [γιά], δηλωμέ- νης συνήθως οὕτως οὐδ' τῆς ἀνάγκης πύσεως, ἄλλα τῆς ἀρεσκείας και δὴ και τῆς ζωνῆς ἐπι- θυμίας πύσεως εὐερέστου πινός ποτοῦ [νεώτ. κ. δημ. γεν. καταπονομ. πρῶγ., ἴδως ἐπιθλοδοῦς]: Πλάτ.Τολ.437D δίφα θερμὸ ποτὸ ἢ ψυχρὸ, -οἱ ἀλκοολικοί κυριεύονται ἀπὸ τὴν δίφῃν τὸν αἰνο- πνεύματος, - με τὸ μετὲ σισθανθῆκαμε τῆ δίφα τοῦ κρασοῦ, -δίφα μορφήν-ἡρωϊκῆν, - δίφα γιὰ καφέ - γιὰ παγατά' 2) μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. μτ. γεν. ἀντικειμ. σφοδρὸς πόθος, διακασθ ἑπιθυμία, πάθος πρὸ τι: Πινδ.Π 9,104 ἐμὲ δ' ὦν τις δοῖδαν δίφῃν ἀκειόμενον, - δίφα δόξης - ἠδῶν τῆ - τοῦ πλοῦτου - τοῦ χρυσοῦ - τοῦ ἔρωτος' δημ. κ. ἑμπροθ. ως ἀντ.: **δίφα** γιὰ ἐκδίκαση - γιὰ αἶμα - γιὰ ἀπόλαση' νεώτ. κ. δημ. ἐνίστη μτ. γεν. ὑπο- κειμ., δηλωμένου ἐν τῇ φρ. ἄλλως τὸν ἀντικειμ.: Πόλαμ Μάτ.Φ 87,12 ἀλθῆσια, δίφα τὸν σοφῶν.

Δίφα οἶσαι [οἱ] νεώτ. οἰκγένεια οἰφείδων ἐρεπτόν.

Δίφα οὐμόρφος [οἱ] νεώτ. γένος διφασιδίων ὄφρων.

Δίφα 'Ἡσ. <βλάφαι>

Δίφαμι αἰολ. τ. τοῦ διφῶ : 'Αλκ.39,2 πάντα δὲ δίφασι ὑπὸ καύματος.

Δίφασκῆν [ἡ] νεώτ. -ουσταπικόν τῶν κυττάρων τῶν διφασκοιδῶν βλλ. φυτῶν.

Δίφασκας [οἱ] δημ. ὁ λίαν διφῶν, διφορμάνης' 2) δδ. μτφ. ὁ μέθυσος.

Δίφασκρός -ά-όν μτγν. ὁ διφῶν, διφασμένος: ΕΜ 801,49 ἀπὸ τοῦ δίφα διφασρός και διφασκερός' 2) 'Ἡσ. <διφασκέρων, τακταίωρον> [διόρθ. ἀντὶ διφάσκαιρον].

Δίφασκοειδῆ [τὰ] νεώτ. κ. διφασκῶδη οἰκγένεια δικτυληθῶνων φυτῶν.

Δίφασκος [οἱ] μτγν. πθ. μορφή διαθλότου αἰνο- δευμένου ὑπὸ ἰσχυρῆς δίφης : Γαλ.8,394 « πινεὶ δὲ διαθλήτην, ἐνοῖο δίφασκον ἀναμάζουσαι », 'Αλἔξ. Τραλλ.11,6' 2) εἶδος φυτοῦ, δίφασκος ὁ γασφῆ- κικός, νεράγκισθο, νεροκράτης: Διοσκ.3,1 [Γαλ.11,866'] νεώτ. γένος διφασκοιδῶν βλλ. φυτῶν.

Δίφασκος -α-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μεγάλην δίφῃν, καταδιφασμένος: Βατραχομ.9 μῦς δ', Καλλ.Δία 27 νίσσασθ δ' ἀνήρ πελός, δίφασκός, Φίλων.1,116 δ' ἐπιθυμία || **δίφασκῆ** ὄδῃν = πόνος, ὄδῃν ἔκ δίφης: Λουκ.Διφ.δ' πηδῆσθαι κοιμηθῆαι δίφασκῆν ὄδῃν τὸ βασάνον τῆς δίφης' || μτφ.: Λουκ. Τιμ.4 δίφασκῶν θυμαλιθῶν ἀγρυνεῖν ἕσασας τοῖς τῶκοις ἔχον ἀνγκήν ἐλαίου' 2) ἔπρος: 'Απολλ.Ρ 4,678, δίφασκῆ ὄπ' ἄρε., Νόνν.Δ 22,260' 3) ὁ προκαλῶν δίφῃν: Παλλὰδ.ΑΠ 9,487 δ' -χοῖρος.

Δίφασκος -εσσα-εν μτγν. δίφασκός βλλ.

Δίφασκασοσίλυπος [οἱ] μτγν. ὁ διφῶν ἀνάπαισι τῆς λύσης : 'Αλκ[φρ.3,67].

Δίφάρα [ἡ] 'Ἡσ. <ἔβλτος, οἱ δὲ διφάρα>.

Δίφας [οἱ] νεώτ. ζωολ. γένος ἀνοσθόλων διαφιδῶν ὄφρων 2) γένος ἀνοσθόλων μαργαριτο- φῶρων μολλασκῶν.

Δίφας -ἄδος [ἡ] μτγν. ἐν χροσεί ὡς θηλ. τοῦ δίφιος βλλ.: 'Απολλ.Ρ 1,47 δίφασκός ἐκ κορυφῆς, ἴφωρ. ἐν ΑΠ 7,651 δίφασκον ἐν βοτάνῃς, Νόνν.Εὐάγ. Ιω. 140,7 δίφασκί γαῖο' || μτφ.: Λυκόφρ.114 δρῶκονα δίφας περὶ τῆς Κλυταιμῆστρας' 2) δίφας ἔχι- να εἶδος ἰοδόλου ὄφρων, οὗ τὸ δῆγμα ἐπρόξενε ἰσχυροτάτην δίφῃν' || ὄμ. κ. κτ. παραλείψαι τοῦ ἐχιδνα ὡς οὐα.: Νικ.Ἐθρ.33, Αλτ.Ζ 6,51 δίφας ἄ- κανθα, 'Αἔξ.13,24 δίφας ὑπὸ πινῶν καλεῖται και κοῦσος' 3) μον. εἶδος θάμνου, ἀκακία ἢ στρε- πτή: Θεόδωρ.Φι 4,7,1' 4) 'Ἡσ. <καὶ σμεῖον ἐν τῇ θυτικῇ ἐπὶ τοῦ ἠλατος>.

Δίφασμένος -η-ο δημ. μτγ. τοῦ διφῶ βλλ. ὁ δι- φῶν, ἔχων δίφῃν βλλ., ὁ κυριεύμενος ἀπὸ δίφῃν: 'Ιω.Μάνθ. 'Ιστ.Μορ.23,20 να κερπασόμενος ἢ περὶ αὐτὸν στὴν κάφῃ δίφασμένον' 2) ἔπρος, ἀνυδρος: Βλαχογ.Προπ.1,168 στέλνει στοῦς δίφασμένους κήπους τὰ νερά του' || μτφ.: Ἰοάκμ.Περ.Χοῖρ.115,13 σάν τὸ δίφασμα ἐρωτικῆ παιδοῦλας χεῖλη.

Δίφαστικῶς -ἡ-ὄν(ν) νεώτ.κ.δημ. ὁ προκαλῶν δίφῃν.

Δίφασρά δημ. ἑπίρρ. μετὰ δίφης.

Δίφασρός -ἡ-ο δημ.δίφασκός, διφασρός βλλ.: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 7,29 στὴ δίφερῃ να τὸν ἀδείσασ γῆ.

Δίφῆλος -ἡ-όν μτγν. δ. τ. τοῦ διφασρός βλλ.: Εὐμόδ. 5,1) ἐμὲ δὲ ἔξεπιπρος και δίφῆλοτάτον ἔθηκε.

Δίφῆν ἀπαφρ. τοῦ διφῶ βλλ.

Δίφῆρησ -ουρ-ες μτγν. ἔπρος: Νικ.Ἐθρ.371 δι- φῆρησ ἀγκως.

Δίφῆρός -ά-όν ἔπρος, ἀνυδρος: 'Ἰππ.'Αἔρ.7, 'Αριστ.Ζι 10,24 ἔπροι γίνονται και δίφῆραι, Διον.Περ 182 δίφῆρη τε και αὐχμητέσσα τέτυκται, Στράβ.8,6,7 τὴν Πελοπόννησον. . δίφῆρῶν οὖσαν.

Δίφῆσις -εως [ἡ] μτγν. δίφα σφοδρῶ' δδ. μτφ. ἐπιθυμία: 'Αθῆν.10,Β οὗ δίφῆσις ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσις ἐνεκα.

Δίφῆτικῶς -ἡ-ὄν ὁ ὑποκειμένου εἰς δίφῃν: 'Αριστ.ΖΜ 67α, 2 δίφῆτικῶ ταῦ' ἐστὶ μάστιγα τῶν ζῶων' 2) ὁ προκαλῶν δίφῃν: 'Αριστ.Πρ. 947 b, 39 ὁ φόδος διφῆτικῶν' || συγκρ. -ῦτερος: Διοσκ.1,128 τὰ δὲ ἐπρὸ ἴσθικα δίφῆτικώτερος.

Δίφῆτικῶς μτγν. ἑπίρρ. κατὰ τρόπον διφῆτικῶν Γρηγ.Νύσσ.1,331 Β πρὸς τὰς θεῖας πηγὰς δίφῆτι- κῶς ἔχειν' || ὑπερθ. -ώτασ: Νικ.Παφλαγ.ἠ Ἐθρ. Στεφ.ἐν λ. διφῆτικῶς τρόπον ἐλάφωσ διφῆτικῶ- τασ προσδραμόντων.

Δίφῆσιος -ον νεώτ., δημ. -α -ο ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἐκ δύο φηριῶν ἀποτελούμενος.

Δίφῆς -ἄδος [ἡ] μτγν. μικρὰ δίφα' Γλωσσ.

Δίφῆλα [ἡ] δημ. ἡ διθήσεις, ἡ κατάστασις τοῦ διφῶντος, τὸ αἰσθῆνεσθαί δίφῃν βλλ.1).

Δίφῆς -α-ον κ. -ος-ον ὁ διφῶν, διφασμένος δδ. ἐπὶ πραγμ., ἔπρος, ἀνυδρος: Αλκ.ἤγ.495 δίφῆ- κῶν, Εὐρ.'Αλκ.560 ὄταν πατ' Ἄργους δίφῆν ἐμ- νοβίζουσαι να ρεῶσά μὲ δ' ἔμρ. Ἐπρωῖνονα, στε- γνῶνωσ καταπίπτων' | Αλκ.Χο.185 ἐξ ὀμμάτων δὲ δίφῆσι πίνουσαι μοι στανόνης | Σχολ. <ποθεινῆς> 2) ὁ προκαλῶν δίφῃν: 'Ερμῆπ. π. 'Ιωσ.'Απ.1,22 δίφῃν ὀδῶτων ἀπέχεσθαί, Νικ.Ἐθρ.147 3) Σχολ. 'Απολλ.Ρ 4,4 « Σοφοκλῆς ἐν 'Ἐξῶν δίφῃν φησι τὸ βεβλαμμένον » || 'Ἡσ. <δίφῃν, βλαπτικῶν>.

Δίφῆλογῶ κ. -ῶ δημ. διφῶ συνεχῶς, πάσχω ἐκ δίφης' || ἐπὶ γῆς, εἶμαι ἔπρος, ἔχω ἀνάγκην ποτισματος: δίφῆλογῶνα τὸ χωράφι.

Διφορμάνης -οῦρ-ές νεώτ. ὁ πάσχω ἐξ ἀκατα- σχετῷ δίφῃς, ὁ ἐμμανὸς διφῶν: διφορμάνης αἰ- ματος' 2) ἱατρ. ὁ πάσχω ἐκ διφουμανίας βλλ.

διφορμία (ή) νεώτ. κ. δημ. μεγάλη, ακατάσχετη δίφρα 2) ποθολογική κατάσταση επιμέρους περιοδικών ακατάσχετων παρορμηών προς πάση ολιγοπευματωδών ποτών, αλβέρου κλπ.

διφορεός άν σχόλ. ή προκαλών δίφρα: Σχόλ. Θεσπρ.7,66 διφορεός ό κύμας.

δίφρος-ους (τό) κ. δίφρα (ή) βλλ. τό πάσχεν έκ δίφρος, ή δίφρα: ΚΠΒ,1,36 δίφρος δύνασθαι φέρεν, Γλατ.Φαίδ.94 Β όλον κύματος ένότος και δίφρος, Νικ.Θηρ.774,Λουκ.Ιστ.Σύγγρ.28 υπό δίφρος πλανώμενος ανά τά θρη, ΚΔΚορινθ.2,11,Ζ' εν λιμώ και δίφρα 7) ώς διάφ. γρ. αντί δίφρα: Θουκ.7,87, 'Αριστφ.'Ιππ.534 κ. δλλ. 8) κτ. τόν Σχολ. 'Ιλ.Τ.166 εδίφρος άττικ., δίφρα Ιων. 2).

δίφρος-ή-ό δημ. δίφρασμένος βλλ.

δίφροσύνη (ή) μτγν. δίφρα: Χρυσμ. παρ'Εύα.Εύαγγ. Προπ.6,2 δδαι λειμακας δέθρου δίφροσύνη κατέμαρψεν όλον νόμα μητέρος αυτής (διορθ. δίφροσύνη κατέμαρψον).

δίφροχία (ή) μτγν. κ. μον. άμφιβολία, άκαταγμάτ. 'Ησ. «άπορία»: Παλλάδ.Λαου.897 C πάσαν δέ δίφροχίαν έν τή πίστι άποσκευάζόμενος, 'Ανν. Κομν.7,199 D τών δέ λοιπών μετά δίφροχίας τών Ιππασίων ποιησαμένους.

δίφροχος (-ή)-ο(ν) μτγν. νεώτ. κ. δημ. ό έχων δύο φυλάκ. γνώμας, άστακτικές, άμφιρρέπων: Φιλ.2,663. ΚΔ.Ιακ.1,8 άνήρ δίφροχος άκατάστατος έν πάσαις ταίς όδοίς αούτο, Νειλ. 'Επιστ.379.

δίφροχός-έω μτγν. έχω δύο γνώμας, δύο διαθέσεις, διατάξω, άμφιβάλλω: Κλημ.'Επιστ.1,23.

δίφρος-άω (δίφρα) κ. μον. κ. νεώτ., ίων. -έω, μτγν. έπ.-ώω, γ' έν. συνηρ. δίφρος, άπαρφ. δίφρον, μτγ. δίφροσα, παρρατ. εδίφρα, μέλλ. δίφροσας, άόρ. εδίφροσα, παρρακ. δεδίφροκα (οί όμοιοί τ. δίφρος-θ-άν υ. παρρά μτγν.1, νεώτ. β' πρόσ. δίφρος, άόρ. δημ. εδίφροσα, κ. μτγ. παρρακ. δίφρασμένος, άμτδ. καίχευομαι υπό δίφρος βλλ.: 'Οβ.Α.584 στέυτο δέ δίφροσας, Αλοχ.'Αγ.9,11 όδοιπαροι δίφρόντι, Λουκ. Πέδβ.10 τή μίθην κάλλιον τού πιείν, Άγρεσ. 'Ακρ.2,56 εδίφρον δέ κατά πολλά, Παλαμ.Τρισευ.13 δώσ' μου νά πω και δίφρασα, παρραμ. όνοιος δίφρασι πηγάδια βλέπει 7) όμ. σμ. κ. μέσ.: Ερμην.25 2) επί εδάφους, ήμα άνυδροσ ζήρος, έχω άνύγηον άρδεύσεως: Ηρμ.224 ταύτην (τήν χώραν) οίκας δίφρον τή οδάτων, παρραμ.όταν δίφρ ή σάλλή σου γιά νερό, παρέξω μήν τή χύνην πρδλ. Άλλ.39,2 νάπτα δέ δίφρασ όπό καύματος 8) όμ. επί φυτών: Θεόφρ.Φ1,322,5 τή δένδρα δίφρασαντα σκωληκηούτα 9) όμ. κ. μτ. έρρορθ. διορ. δ. τ' τραγ. δίφρου ό κάμην γιά νερό και τή βουνά γιά χύνην 10) όμ. κ. μτβ. μτ. αйт.: τή χερσφια δίφροσαν (τή) βροχή 3) μτγν. νεώτ. κ. δημ. μτδ. έπιθυμώ νά πω τί: 'Ιδσ.Π1,1,322 δίφρ άίμα 4) μτγ. έπιθυμώ σφοδρώς ποθέ, μετά γεκ.: Πινδ.Ν.3,6 δίφρ δέ πράγος άλλο μίν άλλο, Πλάτ.Πολ.562 C πόλις έλευθερίας δίφροσασα 5) μτγν. νεώτ. κ. δημ. μτ. αйт.: Φδ. έν ΑΠΔ.4,138 αείψ γάρ δίφρος βρεφέων φόνον, ΚΔ Ματθ.5,6 μακάριοι οι πενήτονες και δίφροντες δικαιοσύνην, - δίφρ έκδικησον - άνάστασον, Ζερδ. Τραγ.ΚΚ 36,10 όλο χαρές δίφρονη 6) κ. μτ. άσπ. τ' ΠΔ'Εξ.17,3 εδίφρος δέ έκαι ό λαός όδωτ' 7) κ. μτ. έμτρορθ. διορ.: ΠΔΨαλμ.41,4,2,2 εδίφρον ή ψυχή μου προς τόν Θεόν 8) νεώτ. κ. δημ. μτ. τής διά (γιά) : δίφρ δει άνθροπινην-τέραν δικαιοσύνην, δ,τρογ. δίφρ κ. ό δόλιος Ζαχαρίας γιά τούρρικια κεφαλά 9) κ. μτ. άπαρφ.: Ξεκ.ΚΠ.5,1) όδως ένός όμν. δίφρ χαρίζεσθαι, ΑΠ.Π1,2,4) άκραπός εδίφρ όμνιον ήνεκν 10) παθ. άποτέλεσ άντικείμενον έπιθύμας, έβραϊ παθητός, περιήγητος: 'Αναστ.Στοφ. έν Σει.89,716 δίφραται παρρά πόνιν άνθρώποις τή μαθειν τί έστι ψυχή.

δίφροδης-ες ό δίφρον, δίφρασμένος: 'Ιππ.'Αφρο.4,54, Πλούτ.'Ηδ.129 Β δίφροδής έστι (τό σωμα και πνευμάον, 'Αρετ.'Ορ.Παθ.2,4 7) ή τό ούδ, ώς ούδ, τή δίφροδες ή δίφρα: Πλούτ.Κορ.4) άπομιμηλασι ταχό τή δίφροδες αούτων και άόφρονον, αούτ. 'Ηδ.555 Β τού πάθους άφεις τή δίφροδες και μεναικόν 2) ό διεγερών τήν δίφρα: 'Ιππ.Διαίτ.50 -δίφροδής-έστι πινόμενος (ό οίνος), Διφρ.Σ. π. Αθην.2,71 Β δίφροδεις τε και στατικοί κοίλας.

δίω έπ. ρ. μ. κτ. ένεστ. κ. παρρατ. δίων (κ. ώς άόρ. β' τού δειδώ βλλ.1), όποτ. δίωμαι, -πται, -ωνται, έκτκ. δίωτο, άπαρφ. δίεσθαι, τό ενεργ. άμτδ. έκ φόβου φεύγω, άπομακρύνομαι δραμαίως: 'Ιλ.Χ.251 τρίς περι όστυ μέγα Πριάμου δίω, ούδέ ποτ' έτηλην μείναι έπασχόμενον 2) όμ. άμτδ. φοβούμαι, φρονιζώ περί πινος, νοιώζομαι γιά κάτι: 'Ιλ.Ε.266 περι γάρ διε ποιμήν Ιαών μή τι πάθος, αούτ.1,433 περι γάρ διε νηυσίν 'Αγαίων πρδλ. κ. περιδωλ 3) μέσ. μτδ. τρέλω έκ φυγής, καταδωκώ: 'Ιλ.Μ.Ζ'6 δίωλον παρρ' όστυ δίεσθαι, αούτ.Χ.189 ώς δ' ότε νεβρόν δροσει κών έλάφιο δίπτα 7) όμ. μτ. άκολουθώσας προθ. καταδωκώ: Αλοχ.'Ικδ.819 μετά μέ δρόμοιοι δίωμεν φυγάδα 4) όθ. έπιδικώ, κυνηγώ: αστ.Εύμ. 385 άτίετα δίωμοι άδηι (=επιδικώσασαι μέ τιμώμενον άξιωμα, υποόρηγμα γ 5) όμ. τό μέσ. έκδικώ, άπομακρύνω: 'Οβ.Υ.343 αίδετομα δ' άέκουσαν (μητέρα) άπό μαγείροσ δίεσθαι 7) μάχη δίεσθαι άπομακρύνω, άπομακρύνω τή μάχη: 'Ιλ.Π.246 αούταρ έπει κ' άπό ναφει μάχη ένσηνη τή δίπτα 6) σπαν. έλαύνω, όδηγώ: 'Ιλ.Ο.681 ός έπει έκ πολέων πίσυρας συναίρειται Ιππους 7) μέγα παρρ' όστυ δίπτα πρδλ. δειδώ.

διώ όμη. (προφ. μονοσυλλ.) όποτ, αντί Ιδω, τού βλέπω βλλ.: Πλάτ.'Εκλ.Τραγ.98,4 7) όντες προβάλλη νά τή διασ σκορηπίστο τό πεγαρί.

διωβελία (ή) διασημή ανά δύο όδοιών άμερσιος εις τοίς πολιταίς: 'Αθήνας κατά τήν διαρκειαν έορτών δια τήν πληρωμήν τών έν τή θεάτρω βεσέων των ΕΜ 280,24 (ειωβελία, όδελοί δόδο, ούς καθήμενος ό δήμος έμβροθορεί): Ξεν.Έλλ.17,2 τό ούδ δίωμο τότε προεστικώς και τής διωβελίας έπιμελούμενος (διόρθρ.όντι Ακεταλείας), 'Αριστλ.Πολ.1267 b, 2 ή νονηρία τών άνθρώπων άπληστον και τό πρώτων μέν ικανόν διωβελία (γρ. κώδ. -βολοί).

διωβελία (ή) δ. κ. τού διωβελία βλλ.: 'Αριστλ. Πολ.1267 b, 2.

διωβελαιοσύνη-ος ό ζυγίω (ή) άέζκων δύο όδοιολοί: 'Αρχμ. π. Γολ.13,264 όδασι άνέλλαται τρωχίκοσας διωβελαιοσύνη.

διώβελιον (τό) κ. νεώτ. κ. δημ. δύο όδοιοί: 'Αριστφ.άπ.3) όπερ λοιπόν μόνον έν τή γνάμω διωβελιον, 'Αλεξ.186 διωβελιο τούτ' έστι, 'Αριστλ.'ΑΒ.4,13 7) νεώτ. παλοστέρον νόμισμα όείζας όμοιο λεπτόν, δεκάρα 7) όμ. έν 'Επταν, παλασίτ. τό άγγλικόν νόμισμα πένα, άξιμα 12 λεπτήν πρδλ. όδοιο, μάβολο.

διώγμα-ατος (τό) (ιδιωκώ ή καταδωκώς, τή κυνηγία: Αλοχ.Εύμ.139) μάρανε δευτεροσ δίωγματος, Πολυδ.1,34,9 ό κατά τό δίωγμα τών προσιρμύμενων έκτός γενόμενον τό κινούμεν, 'Ονήσιανδρ. 10,6 7) δίωγμα πώλων κ. τή κυνηγία, ή όρημ τών πάλων: Εύρ.'Ορ.988 ποταμών δίωγμα πώλων τερθηρηποδόμενον στόλω, Πέλοφ ότε πελάγεται διώδερσασα 7) Εύρ.'Ελ.20 θή'άπτορ δίωγμα φύγων δικωόμενος όπ' αούτο 7) δίωγμα πλούτου έπιδικώς κυνηγία τού πλούτου: Πλάτ. Πολιτ.310 Β τή μέν πλούτου και δύναμειον έν τοιούτοις δίωγματα τί και τίς άν ώς άξία λόγου σπουδαίοι μεμφομένους (έπιδικώσασαι τού πλούτου γ 2) τό άντικείμενον τής καταδωκώσεως, θέλημα:

Ξεν.Κυν.3,9 πολλὰ δὲ (κύνες) τὰ διώγματα ἀφίεσσι ἀνανέργουσι διὰ τὸ μισῶσθον. 3) μυστική τελετή κατά τὸ Θεσμοφύλακ, καθ' ἣν ἀπεδίωκοντο οἱ ἄνδρες. 'Ἡσ. εὐαίσια τὴν ἐν ἀπορρήτῳ τελομένη ἠδὲ τὴν γυναικῶν ἐν τοῖς Θεσμοφύλακ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀποδίωγμα ὑστερον ἐκλήθη. *

Διώγμα (τό) δημ. (πρωσφ. διαδύλλ.) ἐπὶ πρῶσφ. ἢ ἀποπομπῆ, ἢ ἐκδίωξις, τὸ διώξω. τὸ διώγμα τοῦ γαυροῦ - τῆς πεθερᾶς - τῆς ὑπερήτας. 2) κ. ἐπὶ ζῶων, τὸ διώγμα βλ.λλ.) καταδίωξις, κυνήγημα, ἢ βίασι ἀπομάκρυνσι· τὸ διώγμα τῶν καταδικῶν ἀπὸ τοῦ περιβόλι, -μὲ τὸ διώγμα τοῦ 'κανε στῆς μυίγες δὲ μ'. ἀφῆσε νὰ κοιμηθῶ. 3) εἶδ. ἐπὶ πρῶσφ., ὁ διωγμός, ἡ ἐκτόπισσι· τὸ διώγμα τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆ Μικρασίας.

Διωγματῆς (ὁ) Ἑπιερ. ἐπιπλοσ ἀστυνομικός. **Διωγμένος**-η-ο δημ. μτχ. παθ. κληρῆ· τὸ διώχω βλ.λλ.: Παλομ.Τρισευθ.60 διωγμένη πάντα ἀπ' τὸ σπῆτι σου τὸ πατρικό.

Διωγματικά (τά) μτχ. κ. μον. αἱ δικαιοματικῶς ἀξιούμενα, δδ. νόμοιο ἀνηρωθία [λατ. persecuciones]· 'Ιουστ.Κωδ.10,30,4 διωγματικά χρέματα.

Διωμητῆς (ὁ) Ἑπιερ. διωμητής βλ.λλ.

Διωμήσις (ὁ) κ. νεώτ. καταδίωξις· Αἰολ.Κκ.1046 τὴν ποτ' ἐπὶλοιαν ἐπράξαν ταχυλόμοισι διωμοσις, Εὐρ. 'Ορ.912 οἶμοι διωμητοί, οἱς ἐλάνομαι τάλας, Διδ.Σ.4,13 συνεχέτῃ διωμητῷ καταπορῶσι, Διγεν. 'Ακα.20,8 βλοιοι ἐγένηκαν εἰς αὐτόν, οἱς διωμητόν τοῦ νέου. 2) εἶδ. θήρα, κληρῆ· Ξεν.ΚΠ,1,4,21 προκύνισαν τὸ στίφος, ὡς πωυροῦμένους τοῦ διωμοῦ. 3) κ. νεώτ. καταδίωξις ἀποδεδλευσα εἰς ἐξόντων, κατατρειμῶς· ΚΔ Μαρθ.13,21 γενόμενης δὲ θλίψεως ἡ διωμοῦ, αὐτ.Πράξ.8,1 ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωμοῦς μέγας ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, -εἰρῆσταισι ἀπὸ διωμοῦ.

διώθει παρατ. τοῦ διαδέω βλ.λλ.

διώθῃκα ὑπερατ. τοῦ διαδέω βλ.λλ.

διώθηκός μτχ. παρακ. τοῦ διαδέω βλ.λλ.

διώθει (ἡ) νεώτ. φαῖτα δια δὴσ συγχρόως φωνῶν ἀδόμενον ἢ ταυτοχρόως ὑπὸ δύο ἀδόντων ἀπαγγελία κατὰ μουσικὴν σύνθεσιν ἀδόμενου διαλόγου, οὕτως ὡστε ἡ ἀπαγγελία αὐτῇ νὰ ἀποτελεῖ ἐνιαῖον μουσικὸν μέλος· διεθ. φρος ντουέτο. 2) κατ' ἐπέκτ. κ. τὸ μουσικὸν τεμάχιον, τὸ κομμάτι, τὸ περιέχον τὴν ὡς ἀνωτέρω διωθίαν.

διώθουσιν ὁ λιαν, ὁ ἐξ ἀοικλήρου ἀδουηρός· Σοφ.Τροχ.777 διώθουσιν ἀπαργαμῶς.

διώθησις-ως (ἡ) μτχ. κ. νεώτ. ὄθησις διὰ μέσου τιῶς· 'Ἡρων'Ἰεμευ.1,11 διὰ γὰρ τῆς διωθίσεως τὸ α β γ δ κληθῶν ἀνοίγεται, ἢ διώθησις τοῦ ἐμβόλου εἰς τὸν κληθῆρα. 2) νεώτ. Ιατρικὸ ἐπὶ τὰ πρῶσφ. ὄθησις, τὸ πῆλτονα σώματα ἐπίστανται ἀδόντων ἐνωτρωτέρων διωθίαν.

διωθίσις μτχ. διωθῶ βλ.λλ. μεσ. -ίσιον ἀλλοποσπράχνοισι· 'Απμ.Εμφ.Πολ.2,117 πολλοὶ τε διωθίζόμενοι μετὰ ἐπιῶν ἀλλήλοισι ἐπλήξαν.

διωθισμός (ὁ) ἡ ὄμο.θίσις γινομένη ὄθησις, ἀλληλοσπράχνοισι· Πλουτ.Κάμ.29 καὶ παρῆλθον ἄχρι εἰρηουλκίας ἐκτέρας καὶ διωθισμοῦ.

διωθῶ-έω, μέλλ. διωθῶσω κ. διώσω, ἀδρ. διώεωσα κ. διώεωσα, ποι. ἐδίωσα, νεώτ. ἀδρ. διώθησις διαχωρίζων ὄθηδ, ἀποσπῶ· 'Ἰλ.Φ.244 ἡ δ' ἐκ ρίξιων ἀριποῦσα κρημνὸν ἀπαντα διώσαν' ἢ δδ. διασπῶ· Εὐρ. 'Ἡρακλ.995 ὅπως διώεωσα καὶ κατακτείνω βμοῦς ἐχθροῦς ἢ διανοίγω πρὸς ἐξουδογ'Πλάτ. Τη.δδ Β τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διετρίδους δια διωθῶσαν καὶ τήκωσαν'. 2) ὄθηδ διὰ μέσου, διαπερῶ· Ξεν.Ἰλλ.2,18 οὐ διώεωσα διὰ τῆς κόρης τὰς χείρας, -αὶ ἐν τῷ ἐντέρῳ ὄλαι διωθοντι. διὰ τῆς περισταλτικῆς κινήσεως. 3) συνθ. μεσ. ἀνοίγω τὴν ὄδον διὰ μέσου, χάριν ἑμαυτοῦ· 'Ἡρ. 9,102 διωσόμενοι γὰρ τὰ γέγραφα ἐπέσασον, Ξεν.

ΚΠ7,5,39 ὄπατε δὲ τῆς καὶ τῶν φίλων διωσόμενος τὸν ἄλλον προφανέη, Πολύβ.11,1,12 διωσόμενος τὰς τάξεις ὀστρον ἑλλά, αὐτ.4,41,4 διὰ τὴν βίαν τῆς φορές ἐπικρατοῦσι καὶ διωθοντι τὴν θάλασσαν'. 4) ἀνωθῶδ, ἀποκρούω· 'Ἡρ.4,102 ὡς οὐκ οἶοι τ' εἰς τὸν ἀρειοισ στρατὸν ἱερωθῆσι διώσασθαι, Αἰολ.ἀπ.199,9 οἱς (πέτροισ) διώσισι στρατὸν, 'Θουκ.2,84 καὶ ναῦς τε νηὶ προσέπηκται καὶ τοῖς κοιτοῖς διωθόντοιο (πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεως) ἢ ὁμ. ἐπὶ ἀφῆρη, ἀποκρούω, ἀνωσῶ· Δημ.555,18 ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διωσάμενην φεῦδῃ λόγον καὶ συκοφαντίαν, Πολύβ.6,6,57,5 πολλοῦς καὶ μεγάλους διωσάμενη κινδύνους τὸν κινδύνον, δδ. ἀπαλλάττομαι τῶν κινδύνων· 'Ἡρ.9,88 καὶ δὴ χρέμασι ἐπεποθήσαν διωθῆσθαι'. 5) ἀποποιούμοι, ἀπαρρίπτω· 'Ἡρ.7,104 οὐκ ὄνι οἰκός ἐστὶ ἄνδρα τὸν ὑπάρῃον ἐυδοίαν φαινόμενον διωθῆσθαι, ἀλλὰ στέργειν, 'Θουκ.4,108 ὁ δὲ μὴ προσέεται λογισμῷ σποκροτῆρι διωθῆσθαι, Δημ.384 πάντα ταῦτα ἐκείνοι διεωθοντο, 'Αριστλ.Ἡ Νικ. 1163 b,25 τὴν ἐπικουρίαν διωθῆσθαι, Πλουτ.Κικ.39 διωσόμενος τὴν ἀρχὴν ἢ ὄλη. ἀρωοῖμαι· 'Ἡρ.4,86 Β ἀποδικύνοντες τὰ σύμβολα ἀπέπαινον τὰ χρέματα, ὁ δὲ διεωθετο ἀναποκρινόμενος ταῖςδε, Πλουτ.Βροῦτ.52 τοῖς δὲ Βολοῦμοισι διωσάμενοι' παθ.· 'Ὁξογ[13] καὶ γὰρ σε διώσωμι (διωρθ. ἀντὶ διώματι)'. 6) μον. ἀποβάλλω· Νεῖλ. 'Ἐπιστ.90 διεωθόμενος τὸν παλῖον ἀνθρώπον.

διωκῶς ὑποθ. ἐν. ἐπατ. τοῦ διώκω βλ.λλ., ἀδρ. β' διωκαθεῖν, ὑποσπκτ. διωκαθῶ· 'Αριστφ.Σφ.1203 ἀλλ' ὡς ἡ κἀνον ἐξιδωκαθῶς ποτε, Πλάτ.Γοργ. 483 Α σὺ τὸν νόμον ἐξιδωκαθῶς κατὰ φύσιν, Κλημ. 'Ἄλ.Ποδ.2,169,27 τὴν λίχον διωκαθῶσας ζῆλον ἢ εἶδ. ἐπὶ δικαστικῆς διώξεως· 'Αριστφ.Νεφ.1482 εἴτ' αὐτοῦ γραφὴν διωκαθῶς γραφόμενος, Πλάτ. Εὐθ.15 D προσδύτην πατέρα διωκαθῶν φύου.

διωκτῆρ-ήρος μτχ. ὁ καταδίωκῶν, ὁ ἐνεργῶν καταδίωξιν, κυνήγημα· Βάβρ.128,14 ὄρησθηρα ληστῆν καὶ λύκον διωκτῆρα.

διωκτῆριον (τὸ) μον. τὸ δι' αὐ γίνεται, ἐπιτελεῖται διώξις, ζώγισμα, διωμοῦς δδ. παρασπκτικὸς ἐπὶ πρῶσφ., ὁ τελεσφόρος διώκτης· 'Ανδρ.Κριτ. 101 Β πολέμιον ἀντίπαλοσ, ἐθῶν διωκτῆριον.

διωκτῆρις (ὁ) μτχ., νεώτ. κ. δημ., θηλ.-τις κ. -τρια ὁ καταδίωκῶν, ἐνεργῶν διώξιν, διωμοῦν· ΚΔ Τικῶβ. 1,1,13 τὸν πρότερον ἐπὶ θάλασσημον καὶ διωκτῆν καὶ ἀβριστῆν, Βλ' Αβαν.Ἐπ.Βατ.Βιβλ.483,30 καὶ τοὺς φιλοδύνας καὶ τοὺς διώκτας διαλανθάνουσα, 'Ακολ.Μ.Σαδδ.δρβ.1.Ῥβ.1 τὸν κρῖφάνα πάλη διεκτικῆν τῶσαννον, -ὁ 'τουλιανός, ὁ διεκτικῆς τῶν Χριστιανῶν. 2) νεώτ. κτ. παρὰ. τὸ οὐσ. κῶν ὁ θηρευτικὸς κῶν, τὸ κυνηγῆρικο σκυλί.

διωκτικός-ή-ὸν μτχ. κ. νεώτ. ὁ ἀναπερρόμος, κατὰλλήλος πρὸς καταδίωξιν· 'Ἰδμδλ.Προτρ.21,35 (χρυσῶδ) διωκτικός τῆς ἐπὶ τὸ μέσον φορές, ΕΜ 488,23 ταχῆς καὶ διεκτικός, -ἐλήθηκῶν τὰ ἀπατοῦμενα διεκτικὰ μέτρα. 2) ὁ ἀποδίωκῶν, ἀπομακρύνων· Κλημ.Ρωμ. 'Αποστ.Διατ.149,5 ὀδοναῖν πᾶσης ἐπιβουλῆς διεκτικῆς.

διωκτῶς-ή-ὸν ρημκτ. ἐπιθ. τὸ διώκω βλ.λλ., ἐν εἶδ. σμν.-ἐξορίστος, φυγάς· Σοφ.ἀπ.1041.

διωκτρία (ἡ) μτχ. θηλ. τὸ διωκτῆρ βλ.λλ.· Σχδλ. Αἰσχ.Εὐμ.201 τῆς διωκτρίας προφημοῦς εἰπουσῶ, Θεοδ.Υρτ.Αν.Βασασ.3,41 παθὸν διωκτρία, ΕΜ 29,19 τὴν σκυθρῆν καὶ διωκτῆρα ἀμάρτιας. 2) νεώτ.ζωολ. γένος διπτέρων μυιῶν ἐντόμων.

διωκτικός-ός (ἡ) ἰων. τ. τοῦ διώξις βλ.λλ.· Καλλ. 'Αρτ.194 οὐκ ἀνάμεικτος διωκτικός.

διωκτῆρ-ορος (ὁ) μτχ. διώκτης· Βιδμ.ΑΠ.10,101 βούταν μὲν τρομέουσα διωκτῆρα (διῶρδ. ἀντὶ δίακροαί).

Διόικω κ. μον. κ. νεώτ., Δημ. Διόικνω βλ. λ., έπ. άρσφ. Διωκόμενα-έμεν, μέλλ. Διώξω, άπτ. κ. μτγν. κ. Διόικωμαι, άόρ. β' Διώικαοθον | βλ. Διωκόω | ι, παρκα. Δεδιώχα, παθ. μέλλ. Διωχθήσομαι, έν χρ. κ. τοθ μέσ. τ. Διώξομαι έν παθ. σμγ., άόρ. Διώχθηον, παρκα. Δεδιώχθην άναγκάω, κόμω πινά να τρέχω, θέτω, παρωδών τινα ές ταχείαν κίνησιν : 'Οδ. Ε 332 εΐσεασι Διώκειν | Εύστ. « κατά τάχος φέρειν », Πινδ. | 87 | 35 άς τε. « Άλλο βέλος Διώξει χερσ' κ. παθ. : 'Οδ. Ν 162 νηός άμφοσ Διωκομένη | ταχείωσ τιθεμένη ές κίνησιν | Σαφ. 'Ηλ. 871 όφ η-δουήσ τοι, φιλιτάτη, Διώκωμαι, - τά νέφη Διώκονται άπό τοθ άνέμου | τθεμένη έν κίνησει άπομακρύνονται' || 66. μτγ. παθ. παρκα. Δεδιωγμένοι ταχός τήν κίνησιν : 'Αρετ. 'Οε. Παθ. 28 Δεδιωγμένοι σφυγμοί' || έδ. μτγ. παθ. παρκα. Δεδιωγμένοι χρυσέην Πλήκτρον Διώκειν' || έδ. έπ. άρμύστων, άμαξών, ίππων, ελαύνω : 'Α. Ε 439 έδ-τροχον άρμα και ίππους Οδωμυόνδε Διώκει, 'Ηρ. 7, 140 | χροσμοί, | 65. Άρης Συριγινέας άρμα Διώκειν' || κ. άυτθ. έθίστω, τρέχω : 'Α. Ψ 424 όλλίγων δε παρακλήωσ Διώκειν, Αισχ. Επ. 9 | ό λευκαοπισ όρνυται λαός εύρηκθί περί πτόλιν Διώκων | άμφ. γρ. ι, | Ξεν. Αν. 7, 20 έπειθί δε έφη ούτος είναι, αναπθόησαντες Διώκων, Πινδ. Εύμ. 7 άναβληθείς έπ. τόν Ιππον Διώικωε πρόσ θάπτερον κέρας' 2) βιάζω, έξαναγκάζω πινά να σπείσθω : 'Αχ. Τάτ. ι, 12 σ. 18, 18 τόν δρόμον έπι-σπείων, Διώκωντες τόν Ιππον' || έπ. έργων, έπισπειδω τήν εκτέλεσιν : Πίν. Διώκειν ακαθή-τρον' 3) παρωδών, παρωδών, παρκακόω : Εύρ. 'Ικ. 15 Διώκεις μ' ή μόλισιν ένώ σφάλην' κ. παθ. : Σαφ. 'Ηλ. 271 όφ Δουήσ Διωκομαι. . σών τάχει μοαίην' 4) τρέχω όπισθεν πινός, τών κινηθών, τών παρκα όπό πίσω, έπί έραστού : Σαφ. | 2 | και γάρ αι φεύγει ταχέωσ Διώξην' || γίνωσιν όπιστόσ πινός, άκολουθώ : Ξεν. Άποιν. 2, 8 χη . . τοός εύγνώμονασ Διώκειν, Πλάτ. Σοατ. 168 Α και σ' άκ μέν Διώξουσ, και φιλήσουσι, αυτών δε μη-σοουσι' || παρακολουθώ, λαγρόωω ώς όδηγώ : Δημ. 5 | μη τά συμβαίν' άναγκάζονται Διώκειν' 5) άπελαύνω, εκδιώκω : 'Οδ. 5, 8 άς β' έλθών 'Οδυσσα Διώκωε οιο δόμοιο, 'Ηρ. 9, 17 τοός ήγε-μόνος τής στρατής Διώκειν εκ τής γής' || έ-σορίζω : 'Ησ. 5, 92 ε' πολλοίωσ μέν Κορινθίων Διώ-κει, πολλοίωσ δε χρομάτων άπεστροφήσ' 6) έπι-διώκω, προσπαθώ να έπιτύχω : 'Α. Ρ 75 νόν σθ μέν ώδε θέεισ ακήχητα Διώκω, Οουκ. 2, 63 και μη φεύγειν τοός πόνουσ ή μηδέ τά πινά Διώκειν, ΚΔ Ρωμ. 9, 30 τά έθνη τά μη Διώκονται Δικαιο-σύνην' || έπιτίθημι : Θεοφρ. Φιλ. 4, 2 τά δε φυ-τά ούκ έν όδασι δύναμεια (ήν έν τούτοισ, άλλα Διώκονται τοός ερροός τόπουσ, Φάλ. Επιστ. 24, 14 βουλόμην έμεί Διώκειν, άνανομείην δε τούτω γήμοσθαι' || όμ. σμγ. κ. μέσ. : Διον. 'Αλ. Ρωμ. 1, 87 άνίσταται έρις εκάτεροσ τό πλάσων έχειν όπω-νάσ Διωκομένην | ά. γρ. |' 7) καταδιώκω πινά, κυνηγώ, έπί πολέμου και θήροσ, άντιθ. φεύγω : 'Α. Χ 199 φεύγοντα Διώκειν, 'Ηρ. 9, 77 ούκ έν φεύ-γοντασ Διώκειν κ. άπόλ. : 'Α. Ε 223 έμβα και ένθα Διωκόμεν ήδθ φέθεσθαι, 'Ηρωιδαν. 3, 41 εύρεθείς όπό τών Διωκότων Ιππών και συλληθείς' || όμ. σμγ. κ. μέσ. : 'Α. Φ 602 έός ό τόν νεόσιν Διώκωσ πυροφάροσ' 8) καταδιώκω πρόσ έξόστισιν, ένεργώ Διωγμών κατά πινά : ΚΔ 'Ιω. 5, 16 Διώκων τόν 'Ιησούν αι 'Ιουδαίαι και έχόντων αυτών άποκτείναι, κ. παθ. : ΚΔ Ματθ. 5, 10 δε-διωγμένοι ένεκειν Δικαιοσύνησ' || ός νομ. όροσ-τόσωσ εις Δίκην, κινώ Δίκην κατά πινός, κατα-γορεύω, άντιθ. φεύγω, μτ. αίτ. προσ. κ. γεν. τοθ έγκλήμ. : 'Ηρ. 6, 104 όπό Δικαστήριον άγαγόντες

Διώξων τυραννίδοσ, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 368 Διώξομαι σε Δεωλάσ, Δημ. 846, 17 φευδομαρτυριών Διώκων' || κ. μτ. γεν. τής ποηήσ : Ξεν. Άπολ. 21 θανάτω όπό σοθ Διώκεσθαι' || ή κ. μτ. έμτροθ. Διορ. (πείρ πινος) : Ξεν. 'Ελλήν. 7, 36 τοός άποκτείναντασ Εθ-φρονα Διωκομένον περί θανάτω' || ή τ. Διώκων ό μνητύσ, ό κατηγοροσ : 'Ηρ. 6, 82, Αισχ. Εύμ. 583 παθ. Διωκόμενος κατηγορούμενος : 'Αντιφ. 2, 1, 5' || φρ. γραφήν Διώκω (τινά) κινώ Δίκην | κατά τι-νοσ : 'Αντιφ. 2, 1, 5 μεγάλασ γραφάσ Διώκασ, Δημ. 1368, 8 τήν γραφήν, άν έδίωκεσ Στέφανον' || όμ. σμγ. έν φρ. Διώκω εισαγγελλών : 'Υπερ. Εύε. 9' || Δίκην Διώκω έπιδιώκω τά Δικαία μου : Δημ. 1270, 3 και ύβρισθείσ τήν Δίκην Διώκειν' || μετ' αίτ. και άρσφρ. κατηγορώ τινα ότι : 'Ανν. Εμφ. Πολ. 4, 50 έδίωκε και τήν μητέρα τού παιδιό συνηκέ-νασ' 9) Διώκω φόνον πινός εκδιώκομαι τόν φόν-ον πινός : 'Αριστοφ. Πολ. 1269 α, 2 ό Διώκων τόν φόν-ον τών σάτω συγγενών' || διεξέρχομαι διά τοθ λόγου, άναγκάστωσ : Πλάτ. Πολ. 454 Α Διώκειν τοθ λε-χθέντοσ τήν εναντιώσιν' || περιγράφω : Πινδ. | 4 | 3 | 21 ύμμετρασ άρετάσ θρωύ Διώκειν, Ξεν. Άποιν. 2, 1, 34 σότω πασ Δίκαισ Πρόδικοσ τήν άπ' Αρε-τάσ 'Ηρακλήωσ παύσων. 1) Διωνεύω-ον κ. -ον (ώδλην) 6) έχων εκτεταμέ-νοσ τός χείρασ, 68. άνοικτά τός άγκάλωσ : 'Αρατ. Φαν. 202 άλλ' έμνησ καλέθει Διωνεύην τεταψο-σται | Ίσάδ. « τάσ χείρασ εκτεταμένοσ ήσους » 2) Διωνεύω-ον εκτεταμένοσ, ύπερμεγέθωσ : 'Ησ. « έχουόν έπί πόλι, μέγα και σφοδρόν, διατεταμέ-νον », Σουδ. « καίω και έπί πολύ Διήκων' : Πλάτ. Θεαίτ. 162 Α ού μακρά μέν και Διωνεύωσ φλυα-ρία, Καλλ. ά. ά. III, 'Απολ. Ρ. 4, 1258 8- ήπειροσ, Φιλ. 1, 247 τάσ τών έπιθυμιών μακράσ και Διωνεύωσ εκτά-σασ' 2) έπί ήγου, όξύσ, διατόροσ, διαπερασπι-κόσ : 'Αγαθ. 1, 12 φέβγωσ θρωνάδωσ και Διωνεύωσ' || τό ούδ. ώς έπιόρ. : 'Ιωδ. ΠΕ 7, 4, 4 Διωνεύων άνώ-μωζον, Χαρίτ. 1, 3, 3 8- άνεδοξόσιν, Λιβάν. 26, 47. Διωμα (τό) μον. κ. Δημ. εύσπήςσ, σμηνί έμφών-οσ, καμάρη : Πρόδρ. 1, 368 κί άπό τό σείσισα τό πάλιν και τό πάλιν τό Διώμα, 'Ερωτόκρ. Β 379 πόνε με τάλα μετρητά, με Διώμα πορπαόθασ' || γεν. παρσσημα : Κατ. Νθ Καρ. 2, 3, 107 ώρατοσ Ξανθοόσ μ' εγνεκίνο τό Διώμα. Διωματάρα (ή) Δημ. θηλ. τό Διωματάρασ βλλ., γνήφ φιλάρεσκοσ, άκκιόζομένη, παιγνιόδιον, νοζόσ. Διωματάρασ (ή) Δημ., θηλ. -άρα 6) έχων καλόν Διώμα βλλ., κομφοόσ, καμωρωμένοσ : 'Ερωτόκρ. Β 527 σ' τοι κεραλήσ τή ζουραφήσ τοθ νιοθ τοθ Διωματάρα, Πολιτ. 'Ευλ. Τραγ. 62, 14 με γώ τά νιο πόνο άγάνθησ τοθ κάσμου Διωματάρασ. Διωματάρομαι Δημ. βδωμομαι έπί γυναικόσ, άκ-κιόζομαι, κόνω νάσισ, καμωρωμένοσ : 6. τραγ. έσθ νά Διωματένεσ και με νά θανατώνεσ. Διωματαόσισ (ή) Δημ. Διωματάρα. Διωμοσία (ή) κ. μον. όροσ τών Διωδικων κατά τήν άνάκρισιν πρό τής εκδιόκασεωσ τής άποδέθεωσ : 'Αντιφ. 5, 88 όι τε νόμοι και αι Διωμοσίασ, Αισχ. Ιο, 11 οθ διά τούτοσ τού άνόμοτασ Διωμοσίασ πο-ούσται, Δημ. 643' || όμ. συνωμοσία : Θεοφύλ. Σ 7, 6, 173 Α Διωμοσίασ κατά τών Ρωμαίων ποιούσται. Διωμοσασ-ον 6) δι' όροκω άνακαθών ρητήν ύπο-χρέωσιν' Φρόν. έν ΑΒ 35, 32 Διωμοσασ 6) Διωμοσά-μενοσ ή όπό τήσ : πρόξεν' : Σοφ. Φιλ. 593 Διω-μοσται πλάουσιν ή μήν ή λόγω πείσαντες όξεν ή πρόσ Ισχυρόσ κράτοσ, Προκόν. 3, 26, 3 Διωμοσασ συνίστασθαι τούσ Διωμοσασ άέκλειμασ. Διωμοσασ τ' γν. έπίρρ. μεθ' όροκω : Προκόν. 3, 4, 25 Διωμοσάσ άρασιγίαν ποιούσθαι. Διωνάτα (ή) νεώτ. γένος έντομοφώνων φυτών. Διωνεύω μον. μισμομαι τόν Δίωνα : Πρόδρ. Σ. ημ. Χερ. 6, 554 γλώσσασ Διωνεύουσασ.

βιωνοθήκη-τομα πλν. άγοράζω όλην ή τήν έπαρκούσαν ποσότητα, όλα τά χρεώδη.

βιωνυμία (ή) μγν. κ. νεώτ. όπλη όνομασία : Μαν.4,37 όν τ βιωνυμία, 'Ηρωϊδαν.Σχημ.103 Β τώ, 'Χριστόδωμ βιωνυμίας έμελλε περιόπτειν.

βιωνυμος-ον κ. νεώτ. ό έχων δύο όνόματα : Διον.Θρ.636, || (άμφ.γρ.) ή έπί δύο προσώπων, όμοιο ονομαζόμενων : Εύρ.Προ.689 βιωνυμίοι θεαί, Περσέφασσα και φίλα Δαμάτηρ θεά (Σχόλ. « βιωνύμους λέγει τας θεάς ή διά τό έκάστη δύο όνόματα είναι... ή έπειδή δύο ήσαν και δύο όνόματα είχαν » | || νεώτ. ό έχων δύο όνόματα : ή βιωνυμος βασίλισσα Μαρία Θηρεσία' 2) διάσημος, περίφημος : 'Ησ. « βιωνύμος περιόδοτος όνομαστός » : Πλούτ.Τιμ.30 τήν Τριολόπιον εύτυχίαν συνέβη γενέσθαι βιωνύμων, 'Ανν.Έμφ.Πολ.4,54 θ-στρατηγός, 'Ιώσ.Π1.5,1,3 θ-χώρος' 3) νεώτ. μισθμ. τό ούδ. βιωνύμων ώς ούα, παραστάσι αποτελούμενη έκ τού άθροίσματος δύο μονωύμων βλλ. : τό βιωνύμων τού Νεώτωτος.

βιωνυμιά-τω μον. μεταγειρίζουσι όπλην όνομασίον : Εύστ.288,20' || παθ. μγν. βιωνυμούμενος ό δύο όνόματα έχουν : Παμμ.Γ.2,9,6.

βιωνύμω μγν. διά βικλού όνόματος : Κόριλλ. 'Γερσο 87'Α 'Ίπσοτός δέ βικλοτός καλίστα βιωνύμω.

βιωνύχος-ον μον. διήχως EM 81,15 τόν βιωνύχων ζώνων.

βιωνύκέλευθος-ον μγν. ό βιάζων πνά τά επίπνευση τό βόδισημα : Φιλόδ.έν ΑΠ.6,246 βιωνύκέλευθα κέντρα, Νόν.Δ.5,233.

βιωνύμο (τό) όημ. έκδιώξις, όποσημή.

βιωνύππος-ον ό έλαύνων τούς Ίππους, ό αναγκάζων αυτούς νά τρέχουν : Πινδ.Π.9,4 βιωνύππου στεγνώματα Κυράνας Βοικη,8,44 κορούσι βιωνύπποι 'Αρης, Μοικ.ΑΠ.6,233 κέντρα βιωνύππου μύλων.

βιωνύς-εως (ή) κ. νεώτ. όημ. -ξη ή ένέργεια τού δίκαιου βλλ., καταδίκη, κυρίως έπί στρατιωτική ή πλοίων : Θουκ.3,33 ό δέ άπό σπαυδής έποιείτο τήν βιωνύ, ούτ.8,102 Δικ. 'Αλ.Ρωμ.1,57 έκ μακράς όδοσ και συντόνου βιωνύς' 2) έπίδωξις άντιπαινευτικο όποσος, άντιθ. φυγή 1 'Αριστ.Η Νικ. 1139 κ.33 | : Πλάτ.Συμπ.192ε τού όλου όν τή έπιθυμία και βιωνύς έως όνομα, Πλούτ.'Η8.468 Β έπέσας και βιωνύς ή πάλιν άποστραφοί και βιωνύολοί' 3) δικαστική καταδίωξις, καταγγελία' Θωμ.Μ.893 « βιωνύς ή κατηγορία » : 'Αντιστ.6,7 τήν μέν βιωνύ εύσεβειαν ένεκα φασι ποιείσθαι, Δημ. 116 όπέρ αυτών ών άν ή βιωνύς ή, Πλούτ.Περ.10 τάς εύθύνας και βιωνύς των τών όημων άδικούντων || νεώτ. νομ. τό σύνολον των δικαστικών ενεργειών εναντίον των διαπορευόντων άδίκημα : ό εισαγγελικός θά προδή εις αετέπαγγελατον βιωνύ' 4) νεώτ. ή προς βλάθην προσ. τινός ένέργεια, κατοργεμός : άπάτη μεγάλης βιωνύς.

βιωνύς (τό) νεώτ. γένος κυκλαδίων φυτών.

βιωνύεις μον. έξωραζώ καθ' όλην τήν γραμμήν : Νικηφ.Κωνστ.έν τρι 100,753.

βιωνύγισμος μγν. έπίρρ. κατά τρόπον όργυλον, θυμωμένα : Φιλόδ.Ρητ.1,200,8.

βιωνύς (ή) (όρος) ή μγν. κ. μον.' 'Ησ. Σουϊδ., νεώτ. κ. όημ. συνήθ. γρ. θιορία καθωρισμένη χρονική διάστημα, προέσμια : Φρόν.2ε βιωνύς έσχάτως όλόκμων άντ' αύτοίς δέ προέσμιον έρείς : 'Ιώσ.Π1.5,9,1 και βιωνύς βουλής τούς στασιάζοντας παρασχείν, Παμμ.Γ.Μχ.Πολ.322 D τό κατ' αναγκην ευμειβατον βιωνύον ούκ έξεί βουλή' 2) (όρος) χρονικό διάστημα δύο όρών : Ιουστιν. Νεαρ.π.Θσ.Στεφ.έν λ. 3) 'Ησ. « βιωνύς, βιωνύσιον, διαχώρισμα ».

βιωνύμένος έπίρρ. έκ τής παθ. μγν. παρακ. τού διοριζώ βλλ. διακειομένης, ξεχωριστά :

'Αριστ.Ζ1.521,1,15 και έξιδόν άντίος ού ήγήναυ παντελής ή βιωνύμένος και χωρίς, 'Ιωδ.Προτρ.4' || επακριβώς, σαφώς : Πλούτ.'Η8.415 Β, Γολ.12,39 τό τούτων εύκρινέως σημαίνει μέν τόν οίον διακεκρίμενος και βιωνύμένος γίγνεσθαι.

βιωνύτης (ό) νεώτ. κ. όημ. κ. διορίτης βλλ. σκληρός τής ήμισολόγησς λίθος, φευδοσμάργατος : Γρην.Σκ.Τεpp.15 σέ πράσινο θ-σκαλιμένω.

βιωνύς (-η-οίη) 'Επιγρ.' 'Ησ. κ. νεώτ. κ. όημ. ό έχων δύο όροθετικούς λίθους : 'Επιγρ.' 2) 'Ησ. « βιωνύς άσύμφωνον, οί δέ άνόμοιον, διάφωνον » 3) νεώτ. κ. όημ. ό διαρκείας δύο όρών : βιωνύς άπόστασις' || τό ούδ. βιωνύς ώς ούα, χρονικό διάστημα δύο όρών : άνέμεικεν έπί βιωνύ.

βιωνύπος (-η-οίη) μγν. νεώτ. κ. όημ. ό έχων δύο όροφούς, δίποτος : ΠΔ Γεν.6,16 κατάγια βιωνύπορα και τριώροφα ποιήσεις αυτών, 'Ανν.Λι.6,95 βιωνύπορον δ' ήν έκάστου τεύχους τό θφος, Βασίλ.1,103 Β βιωνύποροι και τριώροφοί αι στήγιγγες, έργοστάσιον βιωνύπορον, - έχει μία έλλα βιωνύπορη.

βιωνύρη (ή) ά.γρ. αντί βιωνύρη βλλ.

βιωνύριον (τό) πάλ. όποκορ. τού βιωνύρη βλλ.

βιωνύριμα-ατος (τό) ά.γρ. αντί βιωνύριμα βλλ.

βιωνύριψωμα (ή) νεώτ. γέφυρα έπί βιωνύρους, βιωνύροδεϊκτής (ό) νεώτ. τεχνικ. όημα έν ύφραλοδιώρωρι δεικνύον τά κατά πλευράς όρια και τά σημεία συνδρομής και διχολοίσεως.

βιωνύροκλειθρον (τό) νεώτ. τεχνικ. μετάλλινος κηπητός όδροφάκτης βιωνύρους.

βιωνύρος-ον ό έχων μήκος δύο όργυλων : Ξεν. Κυν.2,5 τό δέ μέγεθος τά μέν ένόδια βιωνύρορα.

βιωνύριψ-υχος (ή, έν πλν. κ. ό), όσπιν, -υχος ('Ινν. 'Αέρ. 15) | κ. νεώτ. τεχνητή μακρά αλληλε, συνήθως πλοτή, χρησιμεύουσα προς παρακένωση όδών ή δ' άποξήρανση έλών, άρδευση γαιών ή εις άνοκατάστασιον συγκοινωνίας μεταξύ ποταμών ή θαλασσών σφαιτό κανάλι : 'Ηρ.1,75 άνωθεν τού στρατοπέδου άρξέμενον βιωνύριχα βοθέαν όρύσσειν, Θουκ.1,109 μέχρι ού έφράνας τήν βιωνύριχα, όδωφρ. Φ1.4,8, - άποξήραντική βιωνύριψ-δίκτυον βιωνύριχων, - ή βιωνύριψ τής Κορινθίου' 2) κρηπή βιωνύριψ σύρηη, όλόγειος διάδοτος : 'Ηρ.3,146.

βιωνύροφος-ον πλν. βιωνύροφος βλλ. : Πάν. βιωνύροφος πυργος.

βιωνύριχη (ή) κ. νεώτ. ή βιωνύριχη ή διανοίξις βιωνύρους βλλ. : Σχόλ.Γρην.Ναζ.Λόγ.1,54 « βιωνύριψ έστιν αυτός ό πορθμός, βιωνύριχη δέ αυτό τό διορύσσειν » : Δημ.7,40 ή βιωνύριχη έμελλε Χερρονήσιον ευσσεσθαι | δ. γρ. βιωνύριχη |.

βιωνύς έπ. γ. έν άόρ. τού ρ. βιωνύω βλλ.

βιωνύς-εως (ή) τό ώθειν τή μακράν, άπόθησις : 'Αριστ.Πρ.964 α, 22 ή ώθειν έκλυνησις βιωνύς έστ' 1) άναβολή : 'Αριστ.Ρητ.1372 α, 33 βιωνύς βίχης.

βιωνύος (ό) μγν. ή άπόθησις, τό συντελείν βιωνύον βλλ. : 'Αρετ.Χρον.Νούσ.1,3 τά γυμνάσια... εις βιωνύων τών χερών συντείνε' || έν τή κορυφή ή διά βιωνύρους βλλ. έξαγωγή έκ τού σμήματος εισελθόντων όπλων : Παύλ.Αλγν.6,68, Σχόλ.'Π.Ε. 112 ή κατά βιωνύον βελουόκλια.

βιωνύστη-ρος (ό) μγν. χειροεργών εργαλείων, είδος αχημής λαβίδος προς έξαγωγήν βέλους έκ τραύματος : Παύλ.Αλγν.6,88 ή ειπερ έκπιντώκει, καθέσθαι βιωνύστηρος' 2) μοχλός είπιλητης παχεία ράβδος ήτις διερχομένη διά προσκεκολλημένων εις κώβων ή άλλο βαρύ άντικειμενον κριών ή άγκιστρών χρονημέει διά τής εκοιτώρθεν λαβής αυτής προς άποκείναι και μεταφορών αύτού : ΠΔ 'Εξ.38,10,37,141 και έχάνουσεν αύτή τέσσαρας δακτυλίους... έσρείς, ώστε άρειν τούς βιωνύστηρον έν αύτούς' 3) νεώτ. μηχαν. μέρος μηχανοσμού μετατρέπον τήν παλιόδρομικήν κίνησην τού έμβόλου εις περιστροφικήν τού άξονος

Διώστρα (ή) *μγν.* μηχανή κατάλληλος εις τὸ διώθειν : Φιλ.Μηχ.Βελον.74,22 ἢ δὲ τὸ ἐμβόλιον τοῦτο διώστρα πεποιμένον, *δωια* θεωρεῖσθαι διὰ τῆς αὐρίγγος, Ἴρων Βελον.77,9.

Διώστιον (τό) *μον.* ἀγγεῖον Διώτων βλλ. : Πρόδρομ.2379 κακίον ἔχει, *Δελοπασα*, *Διώτιον* μετρῶν τεσσάρων.

Διωτίς (ή) *ιδί.* νεότη. βασιαν. γένος ποσειδῶν προσωπανθῶν φυτῶν, βοταναίσιδα.

Διωτός -ον κ. νεώτ. τοῖσι δ' ἔχουν δύο ὄτα, κ. εἰδ. ἐπι ἀγγέλιου, ὁ ἔχων δύο λαδάς, θερούλια : Πλάτ. Ἰνν.Μετξ.288 D οἰεῖ τῶν καλῶν κυττῶν εἰσι τινες διώτοι· Ἀντικ.13 καθίσκος διώτος, Ἐπιγρ. πίναξ δ-**Διώττας** (τό) ἴα. « ἐργοδιώκτας ».

Διωφάλλειν ἴα. « διορῶσαν ».

Διωχέει -οὐς -έει : ἐπι ἀμοῦδι, ὁ χερῶν δύο ὄτομο, ὁ δύο ἐλάτους φέρων ἴα. « εἰφόρος ὁ δυνάμενος δύο φέρειν » : Φερεκρ.3 δίφοροι Διωχέει, Πλουσ.Γραμμ.132 [έσφ.γρ. διοχέει].

Διωχικός (τό) *αἰδ.* ἀνὶ διωχῶς βλλ. : EM37/21.

Διωχών κ. **διώχων** *μον.* κ.ὀρημ. μελλ. ἴβθ) διώξω, ἀόρ. εἰωῶτα, παθ. ἀόρ. [ἐδιώχθηκα, μγν. παρακ. διωγμένον, διώκω βλλ., καταδιώκω : Χρον.Μορ.330 Π διώγοντα καὶ σφάροντα ἐτότε τοὺς ἐχθρούς του,Διγεν. Ἀκρ.2044 περιετάρῃ μου εἰμωρη-φάλαξ λαός μᾶς διώχων·] ἢ μγν.διωγμένος ὁ καταδιωχθεὶς, ὁ κατατρεγμένος : διωγμένος ἐπὶ τῆς μοῦρας του· 2) ἐκδιώκω, ἀποδιώκω, ἐκτοπιῶ, κἀνα κάποιον ἀπὸ φύγῃ : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.15,7 νὰ διώξουμε δὴν τὴν Τουρκία ἢ νὰ γαθοῦμε ἄλλοι, Ζολωμ. Ὑμν.51,5 πολυκλήματα ἄλλα διώχωντες, ἄλλα παίρνεις, ἄλλα καί, Πολογ.Τρισυέ.60 διωγμένη πᾶντ' ἀπὸ τὸ σπιτί σου τὸ πατριὰ, παρομοι. εἰδώ-ξαμε τὴν ἄλαστον καὶ μῆλκε τὸ λιοντᾶρι [ἀπη-λάγημεν μικρότερον κακοῦ καὶ μᾶς ἐπυχε μεγαλύτερον] ἢ ὄμ. ἦρθον γὰρ για νὰ διώξουν τὰ ἡ-μερα, - μᾶς διώχωνον ἀπὸ τὸ σπιτί | μᾶς κάναν [ἔξωσιν], - τὸν εἰδιωξαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο [τὸν ἀπέ-δωσαν] ἢ φρ. διώχων κάποιον ἀπὸ τῆ θέσις του ἀπολύω πᾶ τῆς δημοσίως ἢ Διωχτικῆς θέ-σεώς του· 3) μγν. ἐπι ἄφορ. λησιμονῶ, ἀπο-κρητῶν, ἀπαρνοῦμαι : Ἐρωτ.κρ.3,1101 σάν διώ-ξῃς τὴν ἀγάπη του καὶ σάν τὸν λησιονήσις. Ζερβ.Τραγ.ΚΚ27,22 καὶ διώχωντας τὰ παρασιμένα.

Διωτάς-ή-όν *δωρ.* τ. τοῦ δημητῶς βλλ.

Διωθεῖς *μγν.* παθ. ἀορ. τοῦ δωμάξω βλλ.

Διωθήτης *προστ.* παθ. ἀορ. τοῦ δωμάξω βλλ.

Διωθίς-εως (ή) τὸ δωμάξω, δῆμασμα, ἐξημέρο-σις ἴα. « θυήσις δῆμασις » : Ἰλ.Ρ 476 ἴππων ἀ-θανάτων ἔχοντων θυήσιν τὸ μένος τῆ.

Διωτήστρα (ή) θηλ. τοῦ δμητῆρ βλλ. ἡ δωμά-στρα, ἐπιθ. τῆς κυκτάς : Ἰλ.Ε 259 εἰ μὴ Νυξέ θυή-στρα θεῶν ἐπάσκει καὶ ἀνδρῶν ἢ ὁμ.ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ἴα. « Δμητήρη » δωμάστρα. γῆ γενή-στρα, EM281,9 « Δμητήρη,δωμάστρα,ἡ Δήμητρος ».

Διωτῆρ-ήρος (τό) δωμαστής : Ὑμν.Ὀμ.22,5 δ-ἴπ-πων, Ἄλκμ.9 πῶλων ἐκείων Διωτῆρος.

Διωφείας -όδος **Διωφείας** βλλ. : Μιστ.227ε.

Διωφῆ κ. **Διωφῆ** (δωμάς) ἡ Δωμοσθεῖα ἐν πο-λέμῳ, δδ. δωρομάκωσ δοῦλη : Ἰλ.Σ 28 δωμάτ, δ' ἄε Ἀχιλλεύος Ἀψίστατο, αὐτ. 658 ἐστῆριον ἰδὲ θεωρεῖσι κέλευτος ἢ γενικός δοῦλη, βασιανι-σὶς συνήθ. κτ. πληθ. : Ἰλ.Σ 375 ἐστῆ δ' ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δωροῦσιν ἔπειν, Σοφ.Ἀντ.1189 ὅπτια δὲ κλινομαί Δωμοσται πρὸς Διωφάστῃ σπαν. παρὰ πετ. : Ξεν.ΚΤ 51,6 συνεδῶσασιν δὲ αὐτῆ καὶ αἰ Διω-αί ἢ ἐνίστ. μγ. τοῦ οὐσα,γυναικῶσις : Ὀδ.Χ 396 ἡ τε γυναικῶν Δωμοσάν σκοπέσι ἔσει,Αλογ.Χο.84 δωμαί γυναικῆς, δωματῶν εὐθήμερος ἢ κτ. ποι. μγν. ἐν χρ.κ. ἐπὶ ἀφῶτων ὄργανων, ὁ θηρητικῶς τὸ ἐρ-γαλειόν,τὸ ὄργανόν τπος : ΑΠ Παράστ.50,25 θρωκῶν κοσμεῖον Ἀΐδος βήξειε μεκκαλιν | τὴν μεκκαλαν, τὴν ἐξυπρητικὴν τοῦ Ἀδου.

Διωφείας-όδος *μγν.* ποι. κ. συνηρ. Διωφῆς ἢ Διωφῆ βλλ. : Κοιντ.3,684.

Διωφείας -ον *μγν.* Δωμῆκός : Ἀντίλ.Σ ἐν ΑΠ 9,407.

Διωφείδος (ή) *δωμῆ* βλλ. ἴα. « κρητῆς -θεροσπα-να, δοῦλη ἀπὸ τοῦ δεδμησθαι » : Αλογ.Τε.134 εὐκ μὴ γένωμαι Διωφῆς Ἀλγῆτος γένει, Εὐρ.Βύβλ.514 ἐπ' ἰατοῖς Διωφείας κρητῆσος.

Διωφείδι Διωφ. τ. τοῦ θρωξ βλλ. : Ἡσίοδ. Ἐργ.430 εἰτ' ἀν' Ἀθναίην Διωφῆς,Καλλ. Ἐκάλ.4,15.

Διωφῆ-εὐς (τό) ποι. ἀορ. πληθ. Διωφῆσιν, κυρ. δω-ρομάκωσ δοῦλος : Ὀδ.Α 398 Διωμῶν, αὐξ μοι ληίστατο Δίος Ὀδωσασῶν ἢ γυν. Δωλοῦσ θερά-πων : Ὀδ.Ο 257 τὰ Διωφῆ εἰς ἀνδρῶν ἢ συνηθ. κτ. πληθ. ἐνίστη μγ. τοῦ οὐσα, ἀνδρες : Ἰλ.Τ 333 κρησιν ἐμῆν, Διωφῆς τὸ καὶ ὄψηρες μέγα Δωμο, Ὀδ.Π 305 καὶ κῆ τεο Διωμῶν ἀνδρῶν εἰσι περι-θεῖμεν, Εὐρ.Μηδ.188 τοκάδωσ Δεργμα ἰασηῖς ἀ-πασταροῦται ὄμωσι.

Διωφαλιζέει Διωφῶ, ἀνατρέφω ἴα. « Διωφά-ζεν διὰ τὸν χερῶν ἔδοντι καὶ ἐπιπὶ ἀναρῶσ » : Ἰλ.Δ 471 ἀλλήλοισ ἐπέδρουσαν, ἀνθρ δ' ἄνθρ' ἐδωοτάλιζε, Ὀδ.Ε 501 ἀτὰρ ἰσῶδεν γε τὰ σὰ βῶ-κα Διωφαλιζέει ἴα. « Δωμῆσις τοῖς χερσὶ καὶ ἐκτινάξει » : παθ. : Ὀμπ.Ἀλ.2,295 εὐς καὶ παλο-νοδος Διωφαλιζέται αἰάλα γυῖα Δωρομόρου [ἐπὶ συστρωφῶν τῶν πλοκάμων].

Διωφάλιζέει-εως (ή) *μγν.* Διωφῆσις, ἀναπῆξις, ἔξιντομα EM281,18 « ἡ διὰ τῶν χερῶν κίνησις καὶ ἐκτινάξις » : Σχολ.Ὀμπ.Ἀλ.2,295.

Διωφεῖ ἴα. « γνόφος, ζοφεῖ ».

Διωφεράσ-ασι *οκτωεῖς* : Βακχ.15,32 Διωφῆσι τε κἄλυμμα τῶν ὄσπερον ἐργουμένων.

Διωφερέει-ῶν ποι. [σοφρός, σκαπειός : Ἰλ 15 Διωφερέει, - ὄδωρ, Ὀδ.Ν 269 ἰπὸ δὲ μέλα Διο-φερῆ κῆπει ὄσπερον, Ἐπιγρ.243 Διωφερέει ὑπὸ κῆπει γαίης Αλογ.Εὐμ.379 Διωφερέων τιν' ἐχλῶν ἢ μγν. : Πρόδ.Π 4,12 κάδοσ ὡσὶ τε σφῆμενὸν Διω-φερέων ἐν Δωμοσάθι θήκασιμω, Αλογ.Περσ.336 πε-δει Διωφερόν κατέκρηψας, Εὐρ.Π 1266 ὄνοσ τοῦ κατὰ Διωφερέος ἐνάξ' ἢ τὸ οἶδ. ὡς οὐκ ἐν τῶ σπῆ-τος : Ἰνν.Ἰερ.Νουά.16 ἐκκρίνη γὰρ ἐξ ἀπάντων τῆν νοτίσιν καὶ τὰ Διωφερόν, ἰδ. ἢ Διωφώδεσι, **Διωφερώδεσι**-οὐς *εἰ* γρ. ἀντὶ Διωφώδεσι βλλ. : Ἰνν.Ἰερ.Νουά.16.

Διωφωσιμῶν-ορος-ον Ἐπιγρ. μελοσιμῶν, με-ροτυπιεῶσ, μαυροσφῆρος.

Διωφωδέει-εντος-εσσασ-εν Διωφῆρός βλλ. : Ἐρμεδ. 2,5 Διωφῆδῆς ἄμφορος.

Διωφωσ-οσι (τό) οκτώτος : Σιμων.37,8 νυκτιλαμειν κτανέωτ τε Διωφῶ, Αλογ.Χο.52 ἀνήλιοι βροτοστυ-γῆσι Διωφῶ καλοπῶτων Δωμοσι Δωμοσῶν ἢ ἡ λ. ποι. ἄλλ' ὁ δ. τ. γνόφος παρὰ μγν. πεζοῖσι : Ἀριστοσχ.Σμ.Κόσμ.2,13,Αουκ.Περεργ.43 κ. α.

Διωφωδοσι-όμοσι *μγν.* ὁμαυρόνομοι, αὐτοπυ-νόςω : Νειλ.Ἐπιστ.34.

Διωφωδῆει-οὐς *εἰ* σκαπειός, ἄμαυρός : Εὐρ.Τραγ. 79 πέμψη Διωφωδῆ σιθῆρος ψυσῆματα | Διωρῆ, ἀντὶ γνοσ', Ἰνν.Ἰερ.Νουά.16 ἰδ. γρ. Διωφερέων ἢ μ. μγν. γνοσ' : Πλοστ.ἸΒ.949Α.

Διωφῶ ἴα. « χητῶσ εἰδος, βόθος ».

Διωφῶ δ. τ. τοῦ Δωφῶ βλλ.

Διωφῶν *δωρ.* τ. τοῦ θῶν βλλ. πρὸλ. κ. δῶτ' Σχολ. Διον.Θρ.ἐν ΑΒ 949,20 « τὸ Δωφῶ παρ' Ἀλκιμῶν Δω-ρικῶσ δέξινεται, γενεθῶσ σῆμα ἴδην δῶν δῶν », **Δωφῶσαστα** *δωρ.* ἐν χρ. π. Ὀμ. εὐ ἄπρῶ, Ἰσοδωμοῦν πρὸς τὸ ἀπ. ἐδοξε ἐφαίνεται, ἐφῆσθ' : Ἰλ.Φ 339 ὡς ἀν τοὶ πᾶσιμω γε φασσεται [ἐπικ. ἀντὶ Δωφῶσσαι] ἀκρον ἰκάσθαι κἄλυμα νοητοῦ [μέ-χρις ὅπου φωνῆ ὄη] ἢ συνηθ. ἐν φρ. **δῶε δὲ** ἢ ἡς ἄρα | οἱ φρονεῖσιν Δωφῶσται κέρδιον εἶναι : Ἰλ.Ν 458, Ὀδ.Ε 474 2) π. Ἀλοῦσι οἱ τ. Δωφῶσσι, Δωφῶσαστο τοῦ Δωφῶ βλλ.

δογματικότητα-πος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δογματικοῦ ἢ τοῦ δογματισμοῦ.

δογματικῶς μτν. κ. νεώτ. κατά τὴν δόξαν δογματικόν βλλ., ἀπὸ ἀπόφθεως δογματικής· Σέξτ. Ἐπιλ. Πυρρ.1,197 οἱ δογματικῶς φιλοσοφούντες· ἢ νεώτ. κ. οὐδεντικῶς, ἀξιοματικῶς· Πισαοδ. Χριστ. Δημ.9 ἡ λέξις φαίνεται να εἶναι τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας, ἀπεφάνθη δογματικῶς.

δογματισμός (ἰ) μτν. κ. νεώτ. διδασκαλία περὶ τῶν δογμάτων· Ἐπιφάν.1,561 D οὕτως γὰρ ὡς ἐν κεφαλῇ τῶν Ὀριγένης δογματισμῶν ὁ νεώτ. 2) νεώτ. φίλος, ὁ ἀνευ κριτικῆς ἐρεύνης τῶν ὁρίων τῆς γνώσεως ἐπὶ τῶν μεταφυσικῶν προβλημάτων φιλοσοφία· 3) ἡ δογματικῶς ἀποφθεγματικῶς ὡς ὄζωμα ἀνευ αἰτιολογίας ἢ ἀποδείξεως ἐκπερομένη ἀπόφασις.

δογματιστής (ἰ) μτν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπαδὸς καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν δογμάτων τῆς πίστεως, ἰδίως τῆς χριστιανικῆς· Γρη. Ναζ.399 C τὸν οὐχ οὕτως ἀσέβη δογματιστὴν ὅσον ἔχθρον καὶ φιλόνοκον· 2) νεώτ. φίλος, ὁ ἀπαδὸς τῶν θεωριῶν τοῦ δογματισμοῦ βλλ.· 3) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ὁ δογματικῶς βλλ. ἀποσπασμένος, οὐκίον.

δογματογράφος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ γράφων δόγματα βλλ.3, φηφίσματα.

δογματογράφος-ῶν Ἐπιγρ. ἀνογράφω φηφίσματα.

δογματοθεσία (ή) μόν. τὸ θέτων δόγματα βλλ.: Μιχ.Μον.Β Θεοδ.Στουδ.99,280(ΜΙ).

δογματολογία (ή) μτν. κ. νεώτ. ἐκθεσις δογμάτων, θεωριῶν· Σέξτ. Ἐπιλ.Μαθ.8,367 τὰς ἐκείνων δογματολογίας πλεγματισμῶν ὑπαρχούσας· 2) ἡ περὶ τὰ δόγματα ἐπιστήμη, δογματική.

δογματοποιία (ή) μτν. διδασκαλία δογμάτων, φιλοσοφικῶν ἀξιωμάτων· Ἀριστοδ.Ν.Εὐσεβ.Εὐαγγ.Προμ.13,12 ἡ Πλάτωνος δογματοποιία· ἢ εἰδ. ἡ διδασκαλία ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων· Γρη.Νίσσα.2,672 D τὰς ἀτόπως ἐκείνας δογματοποιίας.

δογματοποιῶ-ῶν μτν. ἐκδίδω δόγμα, ἀποφασίζομαι· Πολύδ.1,81,4 ἐδογματοποίησαν καὶ παρήνευσαν ἑαυτοίς Ἐπιγρ.οὶ σύνεθροι δογματοποιεῖσθωσαν πρὸς, δογματιζέτω.

δογματοφύλαξ-ακος (ἰ) νεώτ. φύλαξ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων.

δοδοθ νεώτ. τὸ πηγνὸν διδο βλλ.

δοδρα (ή) εἶδος ἀγγύου· Αἰσ. Ἐπιγρ.85(καὶβε).

δοδῆναι ἀντὶ δοῦναι ἀπαρφ. τοῦ διδομι βλλ.: Ἐπιγρ.Κύπρ.

δοιδῆς Ἦσα. «διαφανές».

δοιδῆ ἀντὶ δοδῆ βλ. διδομαι· Ἐπιγρ.Ἠλιας.

δοιδῆν-ῆνος (ἰ) κ. νεώτ. φλεγμονώδες ἐξοίδημα τοῦ δέρματος, καλόγηρος, κερφι, βοῦζουνας, διάσθονας· Ἰνν.Χυμ.30. Ἐριμνη.30 ὠσπερ πέπνος δοιδῆνως· Ἀριστοφ.Σφ.172 δοιδῆν σκόροδον ημερικήμεν.

δοιδηνενταρία (ή) νεώτ. λατρ. ὄνομ. τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ τοῦ κοιλιακοῦ ἴσθρου.

δοιδηνικόν (τό) μτν. φάρμακόν τι κατὰ τὴν δοιδῆνως· Παολ.Αἰγ.4,25.

δοιδηνώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ὁμοίος ἢ ὁμοίαν πρὸς δοιδῆν· ἡ δοιδηνώδης φλεγμονή.

δοιδησις-εως (ή) νεώτ. λατρ. σύγχρονος ἢ διαδοχικῆ ἐμφάντις δοιδῆνως βλλ. εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

δοιδῆν (ή) γλωσσα. δοιδῆν βλλ.

δοιδῆξας (ή) νεώτ. γένος ἐκασπουλοειδῶν μυκήτων.

δοιδῆν-ῶνος (ή) μτν. δοιδῆν βλλ.· Σουβ.4 δοιδῆν φῶμα φλυκταίης ἐοικός· Ἡρωδιαν.2,923 φλυκτακτὸν δὲ ὡς πολλοὶ ἐν τῇ συνθεσὶ ἀπὸ τοῦ ἢ λέγομαι τὸ δοιδῆν.

δοιδῆξ (ἰ) μτν. κ. δοιδῆξ σκεπτομαι κατὰ ὅμο τρόπον, ἐπίσκομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διατάξω· Σουβ.4 δοιδῆξ, ἀμφιδοξῶν· Βακχ.10,87 δοιδῆξ δὲ ἐσθγανον ὄφρακας ἐν στέρνοισι πάξας, Ἀπολλ.Ρ.3,819

οὐδ' ἐτι βουλὰς δοιδῆξαι· 2) νομίζω, εἰκόζω, φαντάζομαι· Ἀπολλ.Ρ.3,955 ὁπίπετ δοιδῆν ἡ παδὸς ἡ ἀνόμοια παραβρέξαντος δοδαστι ὁσάκις ἐφαντάζοτο ἢ γὰρ ἐδοξεν ἀνομοίαν· ἢ ἰμ. μέλ.· Ἀπολλ.Ρ.4,576 λέουσεν οὐρα δοιδῆντα (Σχολ. εἰσαχάζοντες), οἱ Τῆσα· καὶ τις τὰν σημασίων ἐκ συνηθέως πρὸς τὸ δοδαστο βλλ.· πρβλ. κ. Ἀμμων.44 «δοδασστο τοῦ δοιδασστο διαφέρω» τὸ μὲν γὰρ δοδασστο σημαίνει τὸ δοξεῖν, τὸ δὲ δοιδασστο ἀντὶ τοῦ εἰδασσασθαι.

δοιδῆς (τό) κ. διέκ. δημ. οἰδέξ, μαχλὸς πρὸς περιστροφήν τοῦ πηλοῦ, ἐπὶ λέμβου, ἢ λαγουδέρα· Καρκ.Β.Παύρ.13 παίρειν τὸν Ἄη Νικόλαο, τὸν δένω στό δοιδῆ, Ζερβ.Λυρ.Σάτ.2,232 σὸν ὁ ποδῆς χεῖρας τὸ δοιδῆν.

δοιδῆς-ἄδος (ή) μτν. θυδὸς· γλωσσα.

δοιδασμός (ἰ) μτν. ἰστορηδός, ἀμφιβολία· Σχολ. Ἐπρ.Ρ.635 ἐν δοιδασμῷ ἦν ἀμηχανία.

δοιδουκοποιός (ἰ) μτν. ὁ κατασκευάζων δοιδουκούς, γουδοχέρα· Γλαστ.Φωκ.4 ἐγὼ ἦν.. δοιδουκοποιὸς πατρός.

δοιδουκοπέδα (ή) μτν. κομ. ἐπὶ τῆς ποδῶν, ἢ φοδωμένην τὸν κρότον τοῦ δοιδουκού βλλ. ἡτοὶ τὴν εὐκνησὴν τῶν ποδῶν· Λοσκ.πραγμ.201 δοιδουκοπέδα.. γουκομπετίκυρτε Ποδῶν.

δοιδυξ-υκος (ἰ) ἀπεριθανός βλλ., γουδοχέρα, γουδοκῶνον· Ἐλλάδ. π. Φωτ.Βιβλ.532,30 «ὅτι ὁ τῆς θυλας τριβίδος δοιδυξ μὲν παρὰ τοῦ Ἀττικῶς ὀνομάζεται, ἀπεριθανός δὲ παρὰ τῆς σιμβρίας καὶ οὐδὲν ἦτον παρὰ Ἀθηναίους»· Ἀριστοφ.Ἰπν.984 οὐκ ἂν ἦτον σκεπὴ δῶο χρησίμα, δοιδυξ οὐδὲ τορῆν, Γολ.12,189.

δοιδῆς (ἰ) μτν. ὁ ἔχων ἡλικίαν δῶο ἐπὶ τῶν Ἐπιγρ.

δοιδῆ (ή) ἀμφιβολία, ἰστορηδός· Ἰλ.Γ.230 ἐν δοιδῆ δὲ σωσάμεν ἠ ἀπολασάμεν νῆας, Καλλ.Διά.5 ἐν δοιδῆ μάλα θυμῶς ἀπὸ γένος ἀμφοτέρων.

δοιδῆ-αἰ-ά ἐπ. δῶο· Ἰλ.Ε.206 δοιδῆν ἀριστήσαν ἐπὶ κκα, Τυδείδῃ τῃ ἄστρῃ· Ἡσίοδ.Ἐργ.432 δοιδῆ δὲ θέσθη τῇ ἀστρῃ· αὐτοῦρον καὶ περῆκας· 2) πλὴθ. οὐδ. ὡς ἐπίρ. κατὰ δῶο τρέπκας· Ὀδ.Β.46 ὁ μοι κακὰ ἐμπέσαν οἴκῃ δοιδῆ· 3) ἐνικ. δοιδῆ-ῆ-ὄν διπλοῦς· Καλλ.Ἐπιγρ.1,3 δοιδῆς με καλὰ γάμος, Ἀντίφ.Θεασ.ΑΠ.9,46 δοιδῆς θυρορεν εὐτυχίῃ Ἀρετ.Κρον.Παθ.2,91) χιτῶνας δοιδῆ.

δοιδῆκος (ή) ἐπίρ. ἡ τίτκισσα διδομαι· Ἀπολλων. ΑΠ.7,742 κούρουσ δοιδῆκος νηδὶ γωνομένη ἰδιόρθ. διασασ-).

δοιδῆρον (τό) Ἦσα. «πέλοιν, σκάφη» ἰσθ. γρ. ἀντὶ θροῖτρον.

δοιδῆ ἐπ. θυκ. τὸ δοιδῆ δῶο ἢ ἐν γρ. ἀρα. κ. οὐδ. 1) Ἰλ.Γ.236 δοιδῆ δ' οὐ δόγματι ἰδένε κοσμήτρον λαῶν, Κἀτορὰ τῆ.. καὶ Πολυδοίκα, αὐτ.Ω.648 αἶφα δ' ἄρα στέρμασιν δοιδῆ λέχα ἔγκλοσσοσας.

δοιδῆ (ή) δωρ.π.τοῦ δοικῆ βλλ. Ἦσα. «δοικῆν θήκηνα, δοικῆξω μτν. παραρτήρ, περιμεν, κοραδοκῶ» Ἦσα. «δοικῆς μὲν, ἐπιτηρεῖ, δοικῆ, προσδοικῶς» Σωφρ.52 ἐφορμίζομαι πλοῶν δοικῶν.

δοιδενα (τό) δῶο παράλληλοι δοικῆ συνδεόμενοι διὰ δῶο ἐγκαρσίον κατὰ τὸ ὄνω καὶ κάτω ἀκρον,οὐμβολόν τῶν Διοσκοῦρων ἐν Σπάρτῃ· Πλοῖστ. Ἠ8,478 Α «τὰ καλαῖα τῶν Διοσκοῦρων ὑπερδύματα οἱ Σπαρτάται δόκανα κολοσθ» ἔστι δὲ δῶο ἑῶλα παράλληλα δυοὶ πλαιγίος ἐπιεγγυμένα· ἔστι, 125,59· 2) δημ. ὡς πλὴθ. τὸ δοικῆνοσι βλλ.· Ἦσα. «δοικῆς μὲν, αἰ-ἰ) θῆκη, δοικῆνο» Ἦσα· 2) θικρονητὶ ἠδολός πρὸς στήριξιν τῶν θηρητικῶν δικτύων, δημολογία· Ἦσα. «δοικῆνοσ τὸν στάλικος, αἰς ἰσταται τὸ λίνα ἢ καλδύου»· 3) δημ. τὸ δοικῆνο βλλ.2, ὁ δοικῆνο βλλ.· 4) ὀνομαστικὴ συσκευὴ ἀποτοκλήσων ἐξ ἐπιμηκόσων σωνιδῶς ἐτροσῆς κάτωθεν ἐπιπηλεγγυμένη πυρτολοῦσας.

δοιδῆν (τό) δημ. δοικῆ βλλ.3 κ. 4) 2) δῶο

κανον βλ 2) : Βλαχογ. Παλκ. 42 κἀνα παχὺ σφαγῆρι νὰ πέσῃ στὸ δοκάνι τους.

δοκάνικι (τὸ) δημ. δοκάνικι βλ.λ. : Βολωπ. Φωτ. 2,214 ὑνεύρεομαι συχνὰ τὸ δοκάνικι, πᾶσιδετε τὸ κεφάλι μου' || κτ. πληθ. ὑποστηρίγματα πλοίου χρησιμεύοντα ὡς κροτίται τοῦ θριπίου ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦ ναυπηγίου, θρίπιοι.

δοκάνο(ν) (τὸ) μιν. νεώτ. κ. δημ. δοκός : Νικ. Χων. 364 B τὰ τε περὶ τὴν θάλασσαν τεληθ διὰ δοκάνων ὄψωσε' || εἰδ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ δοκάνια βλ.λ. [δ. γρ. δοκῶν Γ' 2] κ. νεώτ. κ. δημ. ὄργανον πρὸς αὐλλήφιν ἀγριωμένων ζῶων ἢ πτηνῶν, πο. ρ. δ. δοκάνικι, δοκάνη-α (ἄ) || ὁμ. μτφ. ἐπὶ πρσ. : πιστάτικα ἀτὸ δοκάνιο συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα I.

δοκάνωμα-ατος (τὸ) μιν. σύνολον δοκῶν ἐν χρ. πρὸς ὑποστηρίξιν οικοδομίας : Νικ. Χων. 109 D τὰ τῶν πύργων δοκάνωματα.

δοκάρ(ον) (τὸ) μιν. νεώτ. κ. δημ. μεγάλη δοκός, πάτερο, τράβη : Νικ. Χων. 400C ζῶλα μεγάλα κείμενα δοκάρια, τὰ δοκάρια τῆς ἀκκῆς.

δοκαρασιὰ (ἡ) δημ. περιληπτ. ... αἱ δοκαὶ καὶ τὰ ζῶλα τῆς στῆγας καὶ τῆς θροφῆς.

δοκάω "Ἡσ. «δοκάει, πρὶεν φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, προσδοκᾶν», ἔσφ. γρ. ἀντὶ δοκῶνεν 2) δημ. ἀντιλαμβάνομαι, ἐνώωσ' : Ἀραθων. Πωσα. ἐν λ.

δοκεῖσι λακων. ἀντὶ δοκεῖσι, εὐκτ. τοῦ δοκῶ βλ.λ.

δοκεύς-εως (ὁ) μιν. εἰδος μετεωροῦ, ἄ. δοκός βλ.λ. : Ἡρασιότ. Ἀστρ. 1,24.

δοκέω ἐπιτηρῶ, παραφύλαττα, παραμονεύω, κατοικεῖω : Ψ 325 καὶ τὸν προχθονα δοκεῖσι (=παρητηρεῖ τὸν προσηροῦμενον) : Πινδ. Ο 10(11), 30 λόχησι δὲ δοκεῖσας δάμαρες καὶ κείνους Ἡρακλῆς, Εὐρ. Βάκχ. 984 νιν ἀκυρὰς ἀπὸ αἴτρας ἡ σκόλοπος ὄρεται δοκῶντονα' || ὁμ. ἐπὶ τῆς Μ. Ἀρκτου : Ψ.Σ 488 ἤ τ' αὐτοῦ στρέφαται καὶ τ' Ἄριωνα δοκεῖται 2) μιν. οἴτ. ὅς κ. μτ. γεν. ἀνομοίω, περιμένω : Ἀρατ. Φαιν. 987-83 ἀνέμοιο γαληνεῖται τε δ' 3) ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω : Ἐπιγρ. Ἑλλην. 615,3 ἀ τὸ θέμις οὐκ ἐδόκευσεν 4) μιν. πιν. ἀπλῶς παρητηρῶ, βλέπω : Μανν. 6,142, Νάων. Δ 1,530, Ἐπιγρ. Α 7,5,252 τίπτε πᾶσον κάτω νεύουσα δοκεῖται 5) ἀκλόητοι : Ὀρφ. Ἀργ. 891 ῥάστα περὶ φρεσὶ δ' ἦσι δοκῶμεν' 6) νομιζῶ : Κόλουθ. 258, Χριστόδ. 157A.

δοκῆ (ἡ) κ. δοκῆ δράμα, φαντασία : Αλοχ. Ἀγ. 421 πᾶρσιαι δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίνικῶδ. δόξαι, Ἡρωδιαν. 1,313 2) Ἡσ. «δόδοι ἐνέδρα» παρητηρήσεις 3) Ἀρκάδ. 106,21 εἰ δοκῆ, ἡ ὄψοισια 4) δοχῆ βλ.λ. : Ἡσ. : Θάλσση, Ἐκατ. 1185 B ἡ δοκῆ γινώσκεις ἀποδοίκασι τὴν λήπην.

δοκίμα-ατος (τὸ) δράμα, φάσμα : Εὐρ. Ἡρ. 111 δόκιμα νυκτεροῦσαν ἐννήυχον ἀνείρων 2) τὸ φαινόμενον, ἡ ἐπιφανεῖα ὅπως τὴν πραγμάτων : Εὐρ. Τρω. 411 τὰ στήνα καὶ δοκίμασιν σοφὰ οὐδέν τιν κρείσσον τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἀρα' || κτ. πληθ. τὰ δοκίματα ἐπὶ τῶν θεῶν ὕψιν, ὁ δοκοῦντες : Εὐρ. ἀπ. 359 τὰ φῶτα γὰρ κρείσσον νομίζεν τῶν δοκίματων 3) πρσοδοκῆ : Εὐρ. Ἡρ. 771 δοκίματων ἔκτος ἤλθεν ἑλπίς 4) δόγμα βλ.λ. 4), ἀπόφασις : Ἐπιγρ. κατὰ τὸ δόκιμα τοῦ συνεδρίου.

δοκίμη αἶσα, ἀντὶ δοκῆ βλ.λ. : Σαμπ. 15.

δοκισιᾶδέξιος-ον ὁ νομίζων, θεωρῶν ἐαυτὸν ἔ-εξιν, ἐπιτήδεον : Φερεκρ. 154 εἰποι τις ἐν τῶν νάνω δοκισιδέξων.

δοκισιᾶξιος-ον ὁ νομίζων, θεωρῶν ἐαυτὸν αὐτετόν : Πολυδ. 4,9 καὶ μέτροι καὶ δοκισιῶσι καὶ δοκισιᾶδέξιος ἐπιρηνὸν ὁ κωμικός.

δοκισιᾶς-εως (ἡ) τὸ νομιζόμενον, ἡ ἀπλή γνῶμη Σουδᾶ. «δοκισιᾶς ὀνόνοια ἢ τὸ μὴ ἐν νομιζόμενον βε. ὁ ἐστὶ φαντασίη καὶ σικῆ καὶ ὄνορ» : Ἡρ. 7,185 δόκισιν δὲ δεῖ λέγειν' || δόκισιν εἰπεῖν, ἀντὶ τῶ ἔξακριβῶσαι λόγον : Σαφ. Τρ. 426 ταῦτὸ

δ' οὐχὶ γίγνεται δόκισιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον (=δὲν εἶναι τὸ ἴδιον τῶ ὄνοια ἢς μίαν ἀπλὴν ἰδέαν καὶ μίαν ἀκριβῆ πληροφορίαν) || δόκισις τῆς ἀληθείας ἡ ἰδέα τῆς ἀληθείας, ἡ ἐντύπωσις ὅτι λέγει τις τὴν ἀλήθειαν : Θουκ. 2,35 ἐν φ κλίτικα καὶ ἡ δόκισις τῆς ἀληθείας βθεῖσθῶται' || δόκισιν παρέειν παρέειν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι : Πλούτ. Πομ. 54 παρασχῶν δόκισιν, ὡς ἀντίλεγοι 2) ὁσπίσι : Σαφ. ΟΤ 681 δόκισις ἀγνώσις λόγων ἤλθε (κενὴ ἐκ λόγων), Δίων Κ 55,9 ἰδιότηρ γὰρ ἀρα-κεῖ μηδὲν πλημμελεῖν, ἀργοντα δὲ πρῶσι καὶ μηδὲ δόκισιν τινὰ αὐτὸ ταυδάνειν 3) φήμη, ὁπλο-λύσις : Εὐρ. Ἀνδρ. 696 ὁ στρατηγὸς τὴν δόκισιν ἀρνυται, Θουκ. 4,18 ἀκίνδυνον δόκισιν λαχούσι καὶ ἑυεῖστας ἐς τὸ ἐπειτα καταλιπεῖν, Λουκ. Ἐρωτ. 15 ἀγειν δεῖσθῶσιμονος ἀγιαστὴς δόκισιν' 4) ὄραση, φάσμα : Εὐρ. Ἑλ. 119 σκοπεῖτε μὴ δόκισιν εἴχητ' ἐκ θεῶν 5) εἶδ. φησο. τὸ φαινόμενον ὡς ἀντὶ τῆς πραγματικότητος : Φιλ. 1,222, Πλούτ. Ἡδ. 392 Δ φάσμα καὶ δόκισιν ἐουτῆς παρέειν, Πολυαιμ. 4,22 εἰς δόκισιν, οὐκ εἰ πρᾶξιν.

δοκισισφία (ἡ) κ. νεώτ. τὸ πεληνηνῶμενος νομίζεν ἐαυτὸν σοφόν : Πλάτ. Κωμ. π. Πολυδ. 4,9.

δοκισισσοφός-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ θεωρῶν ἐαυτὸν σοφόν "Ἡσ. «ολημασις ἐπὶ σοφία» : Ἀριστοφ. Εἰρ. 36 νεανίας δοκισισσοφός, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1,313 μυθῶδες ἡγούνηται οἱ δοκισισσοφοὶ διὰ τὸ ἀνθρώπου υἱὸν θεοῦ λαλεῖν' || κ. ἐπὶ σκ. φεως, γνῶμης κτ. : Φιλ. 1,605 δοκισισσοφόν φρόνημα.

δοκισισσοφῶ-έω μιν. κ. νεώτ. εἶμαι δοκισισσοφός βλ.λ. : Κύριλλ. Ἀλεξ. Ψ. 10,110 ἡ τῶν φηρισαίων πληθὸς δοκισισσοφοῦσα μᾶλλον ἤπειρ ὄντω ἀκριβῆ τῶν θεῶν λογιῶν τὴν γνῶσιν ἔχουσα.

δοκίται-όν(τα) μιν. μιν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς ἀίρεσως τῶν γνωστικῶν εἰδικῶς προσεδιώκοντες ὅτι ὁ Χριστὸς εἶχε σώμα ψυχικόν, δι' ὃ ἐδόξαμε μόνον σάρκα ἔχειν : Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 7, Εἰσβ. 1στ. Ἐκκλ. 6,12, Θεοδωρ. 4,1142 δοκίτων ἀίρεσις.

δοκίτισμός (ὁ) μιν. ἡ ἀίρεσις τῶν δοκίτων βλ.λ.

δοκίτας (ὁ) εἰδος μετεωροῦ, ἄ. δοκός βλ.λ. Σουδᾶ, ἐκομηται' δοκίσις, οὐ τὸ δλον λεπτόν ὅς ἐπὶ δόρατος : Ψ. Λυδ. Μην. 4,116, Ψ. Φιλόν. Μετ. 92,24.

δοκίται (ἡ) νεώτ. γένος δευριδῶν ἀγίων.

δοκίβιον (κ) κ. νεώτ. μικρὰ δοκός : Ἀρποκρ. ἐν λ. στρωτήρ' τὰ μικρὰ δοκίβια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τίθεμενα στρωτήρας ἔλεγον.

δοκικῶ κωμ. βαρδορισμῶδ, ἀντὶ δοκῶ βλ.λ. "Ἡσ. «ἐάντι τοῦ δοκῶ ἐπαίξειν Ἐρμιονος ἐν Ἀρποδίσει»,

δοκιμάζω κ. νεώτ. δημ. μτφ. πορκα. δοκιμασρένας ὑποβάλλω τὴ εἰς δοκιμὴν, ἐξετάζω τὴν ποιότητα αὐτοῦ : Ἡρ. 2,38 τοὺς δὲ βούς .. δοκιμαζουσι αὐτοὺς ὡδῶ, Ἰσοκρ. 1,239 ὄσπερ καὶ τὴν πορφόραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμαζόμεν, Ἀριστοτ. ἩΝικ. 1118, α, 28 οἱ τοὺς οἴνωσι δοκιμαζόντες, αὐτ. Ζ 491 α, 2 ὄσπερ γὰρ νομίζομεν πρὸς τὸ αὐτοῖς ἕκαστον γνωριμώτατον δοκιμαζοῦσι' || ὁμ. ἀναφ. πρὸς πρσ. : Ξεν. Ἀπομν. 6,1 αἰς τὸ δοκιμαζέμεν φίλους, ὁποῦσι ἀξίον κτᾶσθαι, Ἰσοκρ. 2,50 μηδὲ τοὺς εὐ φρονοῦντας τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἕδονασι κρινεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χρησίμων αὐτοῖς δοκιμαζέμεν, ΚΔ Κορινθ. 1,1,28 δοκιμαζέτω ἄνθρωπος εαυτὸν' || ὁμ. ἀναφ. πρὸς πρσ. ἐξετάζω : Θουκ. 6,53 οὐ δοκιμαζόντες τὸς μηνυτάς, ἀλλὰ πάντα ὑπόπτως ἀποδεχόμενοι 2) ἐκκλ. κ. νεώτ. ἀναφ. πρὸς πρσ. ὑποβάλλω εἰς δοκιμασίαν βλ.λ., δδ. ταλαιπωρῶ τινος κ. πωθ. ὀφίσματα, ὑποφέρω δοκιμασίαν, ταλαιπωροῦμαι : ὁ ἰὼδ ἐδοκιμασθή ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἡ τύχη σκληρὰ μὲ δοκιμαζέται 2) ὑποβάλλω τὴ εἰς δοκιμὴν πρὸς ἔλεγχον τῆς ὑπαρέξεως ἰδιότητος τινος : ΚΔ Ψ. 4,1) δοκιμαζέτε τὰ πνεύμα αἰ εἰ θεοὶ ἔστι, 3- τὸ μαχηθῆν ἀν κόβη- τὴν νένα ἐν γρά-

φρ' 3) δδ. γεν. λαμβάνω πείραν, γινώσκω πινος : βοκμισά Σπχ.99 τὰ βοκμισέρας τὴν ἀρχὴν τῆς τρομαρῆς χερσὸς μου. ἐπειδὴ πέντε βραχυμὴ γινά τὸ βοκμισά τὴν τύχη μου' || μτ. ὄνημ. δηλοῦντος ψυχικὸν πόθος, οἷον λύπην, ἁρσόν, πικρίαν, ἀνακούφιαν κτ., ὕψιστοι: ἀποφέρω, λαχάνω : ἐβοκμισά πολλὰς δυστυχίας - πικρίας - μεγάλην χερσάν 4) κατόνη ἐξετάσεως βοκμισάσας, ἐγκρίνω, ἐπιδοκμιζέω : Θουκ. 3,38, Πλάτ. Παλ. 407 C ὁδη τοιαυτὴ ἀρετὴ ἀσκεῖται καὶ βοκμιζέται, Πλούτ. Η' 88 F τούτῳ οὐκ ἐποιονόντες οὐδὲ βοκμιζόντες' || ὄμ. μτ. ἀπαρφ. : Θουκ. 2,35 ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐβοκμισέθη ταῦτα καλῶς ἔχιν' 2) μτ. ὄνησι. ὀνοῦμαι, ἀποδοκιμάζω : ΚΔΡωμ. 1,28 καὶ καθεὶς οὐκ ἐβοκμισαεν τὸν θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει' 3) εἰδ. ὡς πολιτικὸς ὄρος ἐν Ἑλλάδι, ἐξετάζω ἀνέχῃ τὰ νόμιμα προσόντα ὁ μέλλων ἢ ἀναλόγη δημοσίαν ἀρχὴν ἢ ὁ αἰτούμενος τὴν παροχὴν πολιτικῶν δικαιωμάτων ἢ ἄλλης προνομίας : Λυσ. 16,3 ἔτοιμα ἰώων ἐπέ μὲν βοκμιζάνιν, Ἀριστ. ΑΒ. 45,3 βοκμιζαί τε (ἢ βουλλῆ) καὶ τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς ἀνά τε ἀρχοντας' || παθ. κατόνη δοκιμασίας κρινοῦμαι ὁδῶς δι' ὕπηρεσιαν πινά : Λυσ. 15,6 ἔως ἀν ἐβοκμιμάσθησαν κατὰ τοὺς νόμους, Πλάτ. Νόμ. 765 B δακτυλοσθελες ἀρχέτω, Ἀδμ. 551,2 βουλλεῖται μου λαχόντος βοκμιζομένου κατηγορεῖ || ἐπὶ τῶν ἐφήδων, ἐξετάζω καὶ δέχομαι τοὺς παιδας εἰς τὴν γαίην τῶν ἐφήδων ἢ ἐρήθους εἰς τὴν γαίην τῶν ἀνδρῶν, κατόνη βοκμισάσας ἐκρήττω πινά ἐρηθῶν ἢ ἀνδρῶ ἐνήλικα : Ἀριστ. Σφ. 578 παιδων τοίνυν βοκμιζομένων, Ἀριστ. ΑΒ. 42,2 βοκμιζαί τοὺς ἔγγραφέντας ἢ βουλλῆ' || ὄμ. παθ. : Ἀδμ. 814,20 ἔως ἄνω ἀνήρ ἐστὶ βοκμισάσιν, Ἰσοκρ. 12,28 τοῖς εἰς ἀνδρας δεδοκμισμένους' || ὄμ. περὶ ἰππέων : Λυσ. 14,22 ἀν περ ἀποδίζεσθαι... ὡς ἰππέας, δεδοκμισμένους, Ἐν. Α' 3,3,20 ἰππέας ἐδοκμισάσθησαν τῇ ὑπερβίῳ εἰς πεντήκοντα' || ὄμ. περὶ ρητόρων : ΒΑ 310' || κτ. ἐπέκτ. γεν. κατόνη δοκιμασίας κρινοῦμαι ὁδῶν πινος : ὕπερ τοῦ στεφανωθῆναι δοκιμάζομαι, ἔληρω, ἔν τῷ Ἡρατοσὶ ἐδοκίμασε' || νεώτ. κ. δημ. ἢ μτ. ἡρασκ. (δε δοκμισμένους ὁ κατόνη δομῆς ἀποδειχθεὶς ἱκανός : πολιτικὴ προσωπικότης δεδοκμισαμένους ἀξίως, - δακτυλογράφος δοκμισαμένους' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. δι' ἐρεθνης μου, ἐξετάσεως, ἐπιτηρήσεως ἐξακριβῶ ἢ προσηπαθῶ ἢ ἐξακριβῶσας τὰς ἀγαθὰς ἢ κακὰς ἰδιότητάς πινος, ἰδίως τὰς ἀφορώσας εἰς τὴν ἥλικὴν ἢ τὴν νόσην : ἡβέλινα τὰ βοκμισάω ἀν ἔχη φιλοσοφικὴν ἀντίληψιν, - ἀφρασα ἐπίτηδες ἀνοήτῃ τὰ συρτάρια γινά τὰ τὸν δοκμισάω' 2) νεώτ. κ. δημ. εἰδ. ἐπὶ ἐδεσμάτων ἢ ποτῶν, γενομαι πρὸς ἐξακριβῶσιν : μὴν ἀγοράζω τυρὶ χωρὶς τὰ τὸ δοκμισάσας, - δοκμισα τὸ κρῆσι καὶ μὲ φάνηκς ἐνδ' || ἐπὶ ἄ. πραγμ. συνήθους χρ. ποιοῦμαι δοκμῆν ἡτοι μίκαν πινά κρήσιν πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς ποιότητος : δοκμισάστε αὐτὸ τὰ σασινοὶ καὶ δὰ τὸ προμήσαστε' 3) εἰδ. νεώτ. κ. ἰδίως δημ. βοκμιζέω ἐπὶ φαγητοῦ, μόλις ἢ ὀλιγον τὶ γενομαι : καὶ τὰ βοκμισάω πρὶν τοῦ φαγητοῦ μοῦ κόδεσαι ἢ ἀρεθῆ' 4) μτ. ἀπαρφ. θεωρῶ κατὰλληλον τὰ πράξω τὶ : Λουκ. Διδ. κρι. 3) γράφασθαι μὲν αὐτῶν μοιζείας οὐκ ἐβοκμιζον, Οσοφάλ. Σ' 102 D τούτους οὐκ ἐβοκμιζαί τὴν ἀπάτην κατατιτάσασθαι' 10) μων. νεώτ. κ. δημ. μτ. ἀπαρφ. (νεώτ. κ. δημ. ἀναλύτ. διὰ τοῦ να) ἀποπειρώμαι τὰ πράξω τὶ : Νικήτ. Χων. Χρον. 275 D ἐβοκμισαεν ἀποδοίχαι τοὺς ἐργονέτους, - ἐδοκμισαεν ἀνέλεθρ, - δοκμισαεν τὰ μὲ τυπῆσαι' 11) τὸ μέσ, βοκμιζάω δι' ἐμουτῶν, δε. ἐκλέγω : Ἐν. Οηκ. 8,10 χερσάν βοκμισαόμεθα τὴν προσήκουσαν ἐκάστους ἔχιν.

Βοκμισαίνονται Ἡα. «δοκμιζοῦμαι».
Βοκμισαίνονται ἄπαρ. δοκμισάσαι : Ἐπῆρ.
Βοκμισαία (ἢ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐξετάσις, ἐλεγχοσ. κυρ. πρὸς ἔργον ἢ ἀποδοχῶν : Ἰσοκρ. 7,34 δοκμισαίαν ἱκανὴν [τίνος] λαβεῖν, Ἀριστ. Η' Νικ. 1162 α. 14 ἢ κατὰ τὸν χρόνον δοκμισαία, Πλούτ. Κλεμ. 10 τῶν ἔξων κρίσιν ποιεῖται βοκμισαίαν, Πά Σαρ. Σαρ. 6,2 ὡς ἴδιος βοκμισαίας ἰσχυρὸς ἐστὶ ἐπὶ αὐτῷ, - δοκμισαία μετάλλου, - ὀπίσθη εἰσπῆρην βοκμισαίαν' || δημ. κ. ἀποπειρα, δοκμῆ' : Κρυστ. Σκ. Αδ. 3,15 κάμνω βοκμισαία τὰ κατεβῶ' 2) εἰδ. ἐξετάσις πρὸς βεβαίωση τῶν νομίμων προσόντων διὰ τὴν κατάλληλον δημοσίαν ἀρχῆς ἢ πρόσκτηση προνομίας : Ἀριστ. ΑΒ. 59,4 εἰσάγουσι δὲ καὶ τὰς βοκμισαίας ταῖς ἀρχαῖς ἀπάσαις ἰππέων, Ἐν. Ἰππαρχ. 3,9 ἐν γὲ μὲν ταῖς δοκμισαίαις ἢ μὲν τὰς εἰρητάς μεθ' ἧς ἀν κάλλιστα ἰππαζοῦντο' || ὄμ. ἐπὶ ἐφήδων, πρὸ τῆς χορηγήσεως τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων : Δημ. 1092' || ὄμ. ἐπὶ ρητόρων, διδασκαλῶν πρὸς καθορισμὸν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίῳ τῆς τοῦ δικαστηρίου δημηγορίας : Αδμ. 12' || ὄμ. ἐπὶ νεοσυλλεμένων : Πάτ. 3) μων. νεώτ. κ. δημ. δεκωπῆσαι, ταλαιπωρεῖ : Ἀδμ. Ακρ. 354 ε. τὸν παλέων τῶν πολλῶν καὶ τῆς δοκμισαίας, - ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἠπέρηξ σκληρὰ δοκμισαία δὲ αὐτῶν' || εἰδ. ταλαιπωρία ἢ ἐπιβόλῃ πῆς εἰς ἐμουτῶν χερσὶ ἀσκήσεως : Πισαν. Ἀγ. Ὀρ. 164 μὲ ποῖς δοκμισαίαις [οὐ ἠὲ] ἠαχασταί' 4) δραματίζονται τὸ Ἀκτιστὸν Φῶς.
Βοκμισαία (πὸ) δημ. δοκμισαία, δομῆ.
Βοκμισαμένους -η-ο δημ. ὁ κατόνη δοκμισαίας κριθεὶς ἱκανός, ὁδῶς, γήσιος : Αὐγέρ. Ἐν. Βεν. 56 τ' ἀδμῆ μου εἰν' ἐπὶ σφάξ βοκμισαίαι.
Βοκμισατήρ -ηρος (ἴ) μτγ. κ. νεώτ. βοκμισατής, ἐξετάστῆς Σουδ. «δοκμισατήρες, ὁ ἐστατοί» : Πολύβ. 25,8,5 ἐποδοχῶν καταπαθῆναι δοκμισατήρες τῶν κωνῶν κατὰ τοὺς νόμους [περὶ τῶν ταρμῶν] 2) νεώτ. ὄρονον δι' οὐ ἐνεργεταί βοκμισαία, ὁ δοκμισατήριον' || μεταλλομῆρ, μηχανή διὰ τὴν καταμέτρηση τῆς ἀνοχῆς τῶν μετάλλων.
Βοκμισατήριον (πὸ) μτγ. κ. νεώτ. μέσον, ὄργανον δοκμισαίας βλ. λ.) Ἡα. «κρήνη» : Μέν. Μον. 537, Ἀρτεμῖδ. Δαλδ. 4,27 οὐκ ἐπὶ γὰρ εἶχε τὸ βοκμισατήριον τῶν μύρων [περὶ τῆς ροδῆς] || νεώτ. ὁ δοκμισατήρ βλ. λ. 2).
Βοκμισατήριος -ον μων. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος, χρήσιμος πρὸς δοκμισαίας : Κ Μανασσ. 3,39 τὸ γὰρ φίλας τὸ πιστόν ὁ περαιορὸς ἐλέγχει ὡς πῦρ βοκμισατήριον τὸ καθαρὸν τῆς ὕλης' || τὸ πῦρ βοκμισατήριον ὡς οὐσ. βλ. λ.
Βοκμισατής (ἴ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξετάζων τι, ἐλεγκτῆς : Λυσ. 25,16, Πλάτ. Νόμ. 802 B **δοκμισατής** δὲ τούτων ἀλομῆνους, - δοκμισατής νομισμῶν' || νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐδεσμάτων κ. ποτῶν, ὁ γενομένος πρὸς ἐλεγον : δ- αἰών' 2) ἀργυρομφοδῶς, ἀργυρονομῶν βλ. λ. : Μέν. 532,8 ἴνα εἰ τὰρ γυρίον καλὸν ἐστὶ βοκμισατής ἴδω' || δημοσίος ὑπάλληλος ἐλέγχων τὴν ἀρεθῆ [ὄνησιν τῶν ὀνίων] Λεξ. Ρητ. 238,18 «δοκμισατής» ὁ δικάζων καὶ ἰστέος τὸν σταθμὸν καὶ τὸ μέτρον τῶν ὀνίων, εἰ σὺ καλά καὶ ἔμμετρα καὶ ἀκακοῦργηταί' 3) ὁ ἐπιδοκμιζέων τι, ἐπισπῆσις, ἐγκωμισατής : Ἀδμ. 566,17 μὴ συνηγορῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοκμισατής τῶν τούτων περαιογμένων ὀνομαζόμεναι' εἰνα, Δίωκ Κ 38,4 βοκμισαταὶ καὶ ἀποπειράται' 4) νεώτ. γένος τροχιδῶν κολεβήρων.
Βοκμισατικός ἔληρω, δημ. πρὸς δοκμῆν βλ. λ.).
Βοκμισατικός -ή-ῶν μτγ. νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὴν δοκμισαίαν ἀναφερόμενος, κατάλληλος πρὸς ἐκτέλεση δοκμῆς, πρὸς ἐλεγον : Ἀρρ. Ἐπικλ. 10,1 βοκμισατικὴ δόνησις, -βοκμισατικός ὁσίων, -χέρητος [δηθητικός] χάρτης ἡθμικός περαιοκοσμη-

νος πρὸς ἔλεγχον τῆς παρουσίας βάσεων ἢ δέξιναι' 2) ὁ πρὸς δοκιμὴν, ἔλεγχον γινόμενος: Μάρκ. Ἐρημ.27,6 ἐκδ.Ματθεῖ ἐπὶ μὴ γὰρ ὁ αὐτεξέουσις ἤρην νοῦς τὰς δοκιμαστικὰς πρᾶξεις εἰς ἀπιστίας προσημίλησι, δοκιμ-βολή' 3) τὸ αὐτὸ δοκιμαστικὸν ὡς οὐσα ἀμοιβή δοκιμαστοῦ: Πάπ. **δοκιμαστικῶς** ἠπίρρ. μίτην. ἐπιδοκιμαστικῶς: Στωϊκ.3,160 εὐνοτικῶς πρὸς ἀλλήλους διακετ-σθαὶ καὶ φιλικῶς καὶ δοκιμαστικῶς' 2) νεώτ. πρὸς δοκιμασίαν, χάριν δοκιμῆς βλλ.1): ἄρχικα τὰς ἐξουσίας δοκιμαστικῶς - τὸν προσέλαβεν δ- **δοκιμαστός**-ἦ-ὄν μίτην. κ. μον. δοκιμομασμέ-νος, δόκιμος: Διογ.Λ7,105 τὴν δ' εἶναι ἀξίαν ἀμοιβῆν δοκιμαστοῦ, Διγεν. Ἀκρ.306 ὅς ἔχομεν δοκιμαστοῦ ἐν τάξει τὸ πολέμου. **δοκιμεῖον** ἰσό μίτην πρὸς δοκιμὴν, κριτήριον: Πλάτ.Τιμ.65 C ὁλόνηρ δοκιμεῖα τῆς γλώττης τεταμένα ἐπὶ τὴν καρδίαν (ἄγρ. δοκιμαί) || δει-γμα, ὑπόδειγμα, πρότυπον: Ἐπιγρ. κατασκευάσαι φιάλην χρυσῆν καταλιπομένη δοκιμείον || ἀπό-δειξις, τεκμήριον: Ἐπιγρ. δοκιμῆν εὐσεβείας' 2) νεώτ. ὁ τόπος ἐνθα γίνεται δοκιμαί. **δοκιμοεὶς**-α-ον μίτην. δόκιμος βλλ. 1) ἄγρ. δοκι-μοεῖς: Ἐπιγρ. χρυσοῦ δοκιμῆν μναίαι' || τὸ αὐτὸ δοκιμεῖον ὡς οὐσα. βλλ. **δοκιμή** (ἡ) μίτην. νεώτ. κ. δημ. δοκιμασία, ἔξε-τασις, ἔλεγχος περὶ γνησιότητος, ποιότητος, λει-τουργίας κτ.: Παρεμθ. εἰς Διοσκ.4,184 ἡ δὲ δοκιμὴ τοιαύτη, Εὐστ.Πον.252,30 τὴν διὰ πυρὸς δοκιμὴν [χρυσίου], - δοκιμὴ αὐτοκινήτου - γραφομη-χανῆς - ραδιοφώνου - σιγού - τυροῦ - ἐνδύματος' || νεώτ. εἰδ. συνήθ. κτ. πληθ. ἡ πρὸ τῆς παρολα-θῆς ἐξέτασις μηχανομοῦ, τεχνικοῦ ἔργου κλπ.: τὸ ἀτμόμηλον κατὰ τὰς δοκιμὰς ἀνεπίτευξιν ἱκανο-ποιήτικὴν ταχύτητα' || ὄμ. νεώτ. μαθημ. βάσα-νος περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτέλεσεως ἀριθμητικῆς τι-νος πράξεως' 2) δεδοκιμασμένος χαρακτήρ: ΚΔ Φιλ.2,22 τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκεις, ὅτι οὐκ ἔστι τέκνον σου ἐμοὶ ἐδούλευσάν ἐν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, αὐτ.Κορ.2,29 ἵνα γῆν τὴν δοκιμὴν ἔμω' 3) μων. ἀπόδειξις, ἀντίμαρτυρ: Γεώργ. Σύμφ.27 D πρὸς δοκιμὴν τῆς ἐκείνου πρὸς θεοῦ προαιρέσεως' 4) ὄμ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἀπό-πειρα: Ἰωσ.Γενεσ.30C δοκιμὴν ποιῆσαι ἀναστει-λαι τὴν ὄρνιν, - ἡ δοκιμὴ θάνατος δὲ φέρει' || συνήθ. κτ. πληθ. δοκιμαστικὴ ἐκτέλεσις, δημ. πρῶτα, πρόδες, ἰδίως ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, ἀγῶ-νων κτ.: αἱ δοκιμαί τοῦ νέου ἔργου, - πηγα στὸ ράφην γιὰ δοκιμὴν, - μοῦ ἔκανε τρεῖς δοκιμῆς. **δοκιμῶν** ἰσό μίτην, μων. κ. δοκιμ(ν) κ. νεώτ., δημ. δοκιμῆ μέσον πρὸς δοκιμὴν, κριτήριον, δ. δοκι-μεῖον: Διον. Ἀλ.Ρητ.11,1 ὥσπερ κανόνα εἶναι καὶ στάθμην τινὰ ὡς δοκιμῶν ὠρινομένων, ΚΔ Ἰωκ.1,3 γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκιμῶν ὄρνιν τῆς πλατεῖας κατεργάζεσθαι ὑπομονῆν, Ἡρωδιαν.2,10,12 δοκιμῶν δὲ στρατιωτῶν κμάτος' || νεώτ. ναυτ. πᾶν ση-μεῖον τῆς ἐπιρᾶς παρόσον πρῶγινωσι καιροῦ, ἰδίως κορυφαὶ συγκλητοροῦσι νέφη' 2) μων. τὸ πρὸς δοκιμὴν γινόμενον: μων. χειρόγρ. δοκιμῶν κονδυ-λίου - μελάνθης ἢ φράσεως γραφόμεναι ὅπὸ τῶν ἀν-τιγραφῶν δοκιμαστικῶς' || ὁδ.δημ. τὸ πρὸς ἔλε-γχο τῆς ἱκανότητος γινόμενον, ἀβλ. ἀγόν: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.119,9 μάρτυρον ἔχει ὁ ἀφέντης μου, δοκιμὴν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποῖος βροθὸς καὶ πίστις σου ἡ ὁποῖα τοῦ τὸ εἶπε' 3) νεώτ. πρωτόλειον ἔργον συγγραφῆς: ἐδημοσίευσεν τὰ πρῶτα ποιη-τικὰ του δοκιμαί' || τυπογραφικὰ δοκιμῆ πρῶ-τηρος εἰς τεμῆχα χάριτον ἀντίτυπον, ἐντύπων πρὸς διόρθωσιν τῶν τυχῶν σφαλμάτων' 4) σύγ-γραμμα περιορισμένως ἐκτέτατος ἢ προσωπικῶν ἀπόψεων: δοκιμῶν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως - περὶ τῆς ἀλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

δοκιμήτης λίθος (δ) νεώτ. εἶδος σχιστολίθου ἐν χρ. πρὸς ἔλεγχον τῆς εἰς χρυσὸν περιεκτικότητος κορμημάτων, ἀ. λυθία λίθος, λυθίτης. **δοκιμῶν**-ον (ἰσομοίμ) κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρν. δωρ. βηλ. -α κυρ. δεκτός, δθ. ἐπὶ προσ. ὁ κριθεὶς ἀξίος ἡ ἱκα-νός μετ' ἀποφρ.: Αἰοχ.Περο.87 δοκιμῶς δ' οὐ τις ὑποστάς μεγάλω ρεῦματι φωτῶν, ἔργων (δὲν εἶναι ἱκανὸς να. ε.)' || ὁ δεδοκιμασμένος, ἀνεγυ-ρισμένης ἱκανότητος: Διγεν. Ἀκρ.3168 πολυμήτως δοκιμῶς, -δοκιμῶς ἐπιστήμων - πολιτικῶς -δοκι-μῶς συγγραφεῖς [εἰδ. ὁ κλασσικοὶ βλλ. ε.] || ἐξαι-ρετος, ὑπερέχων, ὀριστος: αὐτ.7,162 ὡς ἐν τῷ ἐν-αυτῷ ἐστι τὸ ἔαρ δοκιμῶτατον' || δοκιμοὶ χρό-νοι τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων οἱ κλασσικοὶ βλλ. ε.' || δοκιμῶς λέξις - σύνταξις - χρῆσις ἡ ἀπαντάσα εἰς τοὺς κλασσικοὺς, τοὺς δοκιμῶς συγγραφῆς, ὅρα ὀρθή' || μίτην. ἐκκλ. ὁ δεδοκιμασμένος ἐν τῇ πίστει: ΚΔ Κορ.11,19 εἶ γὰρ καὶ αἰρέσεις ἐν ἑνὶ εἶναι, ἵνα οἱ δοκιμοὶ φανεροὶ γένηνται' 2) ὁ τυχερῶν ἐκπύρισεως, ὁ δὲ τῆς περιβαλλόμενος: Ἡρ.165 Λυκοῦργου τῶν Σαρπητίνων δοκιμῶ ἀνδρῶς ἐλθόντος' || ὄμ. σημ. κ. ἐμπεροθ. (παρά τινι): Εὐρ.Ἰκ.277 δοκιμῶτατος ἐν Ἑλλάδι' || ὄμ. σημ. κ. μτ. δοτ.: ΚΔ Ρωμ.24,18 εὐάρετος τὸ θεῶ' καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις' || ἀξιόπιστος: Ἡ-ράκλ.28,Δημοκρ.67' 3) ἐπὶ πραγμ., δεκτός, εὐ-προσδέξω: Πινθ.Ν3,11 ἀρχε δοκιμῶν ἔμων' || σημαντικός, μέγας, κύριος: Ἡρ.7,129 ποταμῶν ἐς αὐτὴν καὶ ἄλλων συχνῶν ἐσοβαλλόντων, πέντε δὲ τῶν δοκιμῶν μάλιστα τῶνδε' 4) ὄρνιμος, γνήσιος: Δημ.931,3 ἀποδοῦναι ἐκοισι ἄμωρ τὸ ἀργύριον ἦνν δοκιμῶν, Λοκί.Ἐρωτ.68 διαγιγνώ-σκων ἅ τὰς δοκιμὰς καὶ ἀκίθδηλα καὶ ἄ παρακε-κορμέναι' 5) μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ διατελῶν ὑπὸ δοκιμασίαν, ὅπὸ ἐκπαίδευσιν, ὁ μαθητευόμενος: προσελήθη ὡς δόκιμος (ὀπάλληλος): [εἰδ. ἐπὶ μοναχῶν: Πρὸδρ.2,493 καὶ ἄν ἔλαι καν ἐλε δοκιμῶς καὶ χεὶ φυλὴν θρασειαν, Βολωμ.Φωτ.2,30 ὅπου τ'αν στὸ μοναστήρι δοκιμῶς' τὸ οὐσα. δοκι-μας ὡς οὐσα. νεανίας μαθητεύων εἰς ναυτικὴν πολε-μῶν σχολῆν ὅπως γίνῃ ἀξιωματικός τοῦ ναυτικοῦ. **δοκιμότης**-ητος(ἡ) μίτην. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ δοκιμῶ βλλ., ἱκανότης, ἀξία: Ἰω.Χρυσ.4,732. **δοκιμῶ**-αω πᾶν. δοκιμάζω βλλ.: Πάπ. καθότι [ἀ]ν δοκιμασῶς. **δοκιμῶ**-δω δοκιμάζω: Παρμ.1,32,Φερεικ.Διογ.Λ 1,122 σὺ δὲ ἦν δοκιμῶσας σὺν τοῖς ἄλλοις σο-φοῖς. ἦν δὲ αὐ δοκιμῶστας, Θεόκρ.30,25 ὅτις δοκιμοὶ τὸν δολομαχῶν κινάσων Ἐρον. **δοκιμῶμι** αἰολ. τ. τοῦ δοκῶ βλλ. ε.' Ἡσ. ε δοκι-μῶμι δοκῶ καὶ οἰομαι: Σαποφ.69,1 οὐδ' ἵαν δο-κιμῶμι προσδοίσαν φῶς ἄλλω. - πᾶρθων (ἀμφ.), Ἐπιγρ. αὐ δοκιμῶμι σθένε τὸδε πνεῦμ' ἀπολέσσαι. **δοκιμῶς** κ. νεώτ. ἀλλθῶς, πράγματι: Αἰοχ.Περο. 547 κἀνὼ δὲ μῶρον τῶν οἰχόμενων ἀπρῶ δοκι-μῶς πολυπενθῆ, Ξεν.ΚΠ1,6,7 ὥσως αὐτῆς τὸ κα-λὸς κἀγαθὸς δοκιμῶς γένοιτο, Θεοφύλ.Σ 187. **δοκίον** (τὸ) ὑποκορ. τοῦ δοκός βλλ.: Ἀριστ.Ζ1 532 b,21 ὁμοία δοκίος, Διόδ.Σ 18,42 ἀναδοκίμευον ἕκ τινων δοκίων ἡ πατρίδα. **δοκίωμα** δημ. [προφ. τρισυλλάβως] ἔνωσθ, ἀντισυβάνωσις, καταθέσις: δὲν ἐδοκίθη. **δοκίε**-ἰδος(ἡ) κ. νεώτ. ὑποκορ. μικρὰ δοκός: Ἰπν.Ἀγμ.13 δοκίεα ὑποπίνας ὅπὸ τὴν κλίβην με-τρίην, Ξεν.Κυν.915 τῆ δὲ στεφάνω ἐπιδείξει δοκί-εας ἀτρακτυλίθος, -δοκίε ἐγυρῶς - πατώματος' 2) εἶδος πολυορμητικῆς μηχανῆς, ἡ ἄ. γελῶν ὄρνι-κος: Φιλ.Μηχ.Βελ.81,28' 3) νεώτ. γυνωσιακῶν ὄρνων τὸν ἀναρρήκισιν, δ. ἰστος' 4) εἶδος με-τεώρου: Πολυδ.4,159 ἀστέρης, κομήται, πηγμάτων, δοκίεας, Ἀριστ.Κῶδ.392 b,4, Διόδ.Σ 15,50 ἄρθη κα-τὰ τὸν οὐρανὸν... λαμπρὰ μεγάλη καιομένη, ἀρῶ

σαι μοι δοκώ [ἀμφ.γρ.] || σπαν. άνευ άντων. | ΑΙσχ. Έπν.650 πᾶ δ' αὐτός ἤδη γνῶθι τίνα πέμπει δοκεί. 10) φαινόμοι, μτ. δοτ. προσ. κ. άπαρφ. : Όδ.Ε.342, αὐτ.368 μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι, ΑΙσχ.Προμ.959 μή τι σοι δοκῶ τερβῆναι τῶν θεῶν || μν. μτ. δοτ. : Πρόδρ.2,273 ἴνα μή τις φορτικός δόξω τοῖς ἀδελφοῖς μου' || μτ. άπαρφ. ββλ. : Ἠλ.2.338 δοκεῖ δέ μοι ὡς ἄνε Λώϊον ἔσασθαι' || μτ. άπαρφ. άορ. [οὐδέποτε παρ' Όμ.] : ΑΙσχ. Αγ.935 τί δ' άνοκται σοι Πρίασος [ένν. ποίησαι] γ' || άπόλ. φαινόμοι, κατ' άντίθ. πρὸς τήν πραγματικότητα : Σμῶν.76 τὸ δοκεῖν καὶ τὸν ἀλάθειαν βῆναι, ΑΙσχ. Έπν.592 οὐ δοκεῖν ἀριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, Πλάτ.Γοργ.527 β μελῆτόν οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι, Πολύβ.9,43,2 δοκεῖ μὲν εἰς τὴν Ἐρυθρὸν ἐμβάλλειν θαλάτταν, οὐ μὲν ἔστι γε τοῦτο' 11) κ. μν. ἐπὶ προσ. θεωροῦμαι, νομίζομαι, ὑπάγομαι περὶ ἐμοῦ ἢ γνῶμη : Όθουκ.2,21 δόξαντι γρήσασιν πασιθῆναι τὴν ἀναχώρησιν, Όσοφ.345,9 δοκεῖν εἶναι ὀρθόδοξον ἔχω τὴν ἔμφην 12) ἐπὶ κατηγοροῦμαι, ἀποδεικνύομαι δι. : Δημ.643 ἀν δ' ἀλφ καὶ δοκῶ τοῦρον ἐπράξασαι' || παθ. δεδογμένος ὁ ἀποδείξεις ἔνοχος : αὐτ.629,17 τοῦς ἐλαλκώστας καὶ δεδαγμένους ἀνδραφρόνους' 13) μτ. άπαρφ. [μετὰ ἢ ἀνευ ἀνήσ.] προσωποῦμαι, ὑποκρίνομαι δι. : Αλκμ.87 ὀρέω μὲν οὐδέεν, δοκῶν δέ [ὀράν] ἰ ἀμφ.γρ. | Ξεν. Έλλ.4,56 τοῦτος μὲν οὐδ' ὀράν ἔδοκει' 14) νομίζομαι, θεωροῦμαι ὡς ἔχων ἄξιαν τινά : Πλάτ.Π.640, Όθουκ.1,76 ἄξιαι... ἔμφην δοκοῦντες, Πλάτ.Γοργ.972 Α ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναι τί [θεωροῦμένων ὡς σπουδαίων], πρβλ.Κά Γαλ.2,2 κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι, κατ' ἴδιον δὲ τοῖς δοκοῦσι, Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.75 Α' 15) παθ. θεωροῦμαι, νομίζομαι : Εὐρ.Μηδ.763 γενναῖος ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ δεδόκασαι, Αριστ.Σφ.726 οὐ γὰρ αὖν νῦν μοι κῆν πολλὰ δεδόκασαι, Πλάτ.Παλ.612 Δ καὶ ἡμᾶς ὁμολοῦντι περὶ αὐτῆς δοκείσθαι οὕτως 16) ἀρετὴ δοκοῦσα = δόξα ἀρετῆς : Όθουκ.3,10 εἰ μή μτ' ἀρετῆς δοκοῦσας εἰ ἀλλήλους γίγνοντο' 17) εἶμαι ἀνεγνωρισμένος, παραδεχόμενος : Αριστ.Α.Υοτ.76 β,24, αὐτ.Μετφ.1088 α,16 πόρρω λίαν τὸν δοκοῦντὸν καὶ δυνάττων λέγουσαι κ. παθ. : Πολέμ.Καλλιμ.60 αὶ δοκοῦμαι Πέρσαις τέχνην 18) τὸ μέσ. δοκοῦμαι μτ. σμν. τοῦ ἐνεσ. : Όππ.Κυν.4,109 δεοκόμενος ἀλύξει 19) δημ. ὀρό. [ἔ]δοκῆθηκα ἀντελήφθῃ' 20) φρ. τὰ νῦν δοκοῦμενα περὶ τιος [αἱ τρέχουσιν ἰνῶμαι περὶ αὐτοῦ] ἢ ἢ πολλῶν αἰ δύο σμν. νομίζω κ. φαίνομαι τίθενται κτ. άντίθεσιν : Πλάτ.Θεατ.158 Ε οἷα περὶ αὐτῶν ἀν λέγοιεν οἱ τὰ ἀεὶ δοκοῦντα ὀρίζομενοι τὰ δοκούντα εἶναι ἀληθῆ' ὡς φαίνονται ἀληθῆ εἶναι ἀληθῆ δι' ὃν τὸ νομίζω γ' ρησται. δόξα, δόγμα, δόκησις, δόκημα, δόκεμα.

δοκῶ-όω μτν. [στέγας διὰ δοκῶν, παθ. : Σέξτ. Έμν.Πυρρ.3,99,Πάπ. οικία δεδοκωμένη].

δοκῶθη-ου-ες γλωσσ. ὁ ἔχων σχῆμα δοκῶ.

δοκῶσις-ως (ἡ) μτν. στέγασις διὰ δοκῶν, στέγ. : Πά Έκκλ.10,18 ἐν ὀκνηρίσσι ταπεινωθήσεται ἡ δόκησις, Πλάτ.Ἠθ.112Ε, Σέξτ. Έμν.Πυρρ.3,99.

δοκῶρα (ἡ) νεῶτ. [αὐτ.] εἶδος ἀκαπάνης τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων γεωργῶν καὶ μεταλλευτῶν.

δολῶν Ἠσ. « ἀντὶ τοῦ δῆν ».

δολῶνα Ἠσ. « μαστοροῦς » πρβλ. δολῶνα.

δολῶσι Ἠσ. « θύματα », αἱ δὲ μικρὰ [χειρ. μικτὰ] ἡσκαθῦντια π' πρβλ. δολῶσι.

δολένντος (χειρ. δωλ-) Ἠσ. « ἀπέχλιτος ».

δολερᾶ ἔπιρρ. δημ. δολίως, δολερός ββλ.

δολερῆτης (ὁ) νεῶτ. περραγρ. ἀφαισιτισιογενὲς πῆτρωμα, παραλλαγὴ τοῦ βασάλτου.

δολερῆς -ᾶ-όν κ. μν. κ. νεῶτ., δημ. θηλ. -ἠ ὁ πλῆρης δόλων, ὁ ἐνέχων δόλους, δολοφῆτας, ὁ

ἀπατηλός : Ἠρ.3,22 δολεροῦς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερά δὲ αὐτῶν τὰ κτήματα, Σοφ.Φιλ.112 κρητὰ ἔφη δολεράς ὑπέθω φρονός, Ξεν.ΚΠ.1,6,27 ἐπιβουλον εἶναι καὶ κρυφίνουον καὶ δολερόν, Πλάτ.Συμν.205 Δ δολερός ἔρως. Ἰ.Αρρ. Ἰ.Αν.4,51 δολερόν πέφυκεν ἀνθρώπος, Χρον.Μορ.350 Ρ βουλήν ἔδωκαν δολερῆν, ὡστερ ἔμετανοῶσαν, Σόλων. Ἰ.Αν.8 ὅπου με λόγια δολερά τόσα κοράσια χάνει' 2) νεῶτ. [ζωο]. δολεράς (ὁ) εὖσ οἷα, γένος ὑμενοποτην τενηροδονιδῶν ἐνόμων.

δολερότης-ητος (ἡ) νεῶτ., δημ. -τη(τα) ἡ ἰδιότης τοῦ δολεροῦ ββλ.

δολερός κ. νεῶτ. διὰ δόλου, μὲ δόλον, κατὰ τρόπον δόλων Ἠσ. « δολερός ὑποπόλις, δολίως » : Φιλ.2,314, Ἰωσ.Α.14,3,5,Παυλ.3,132.

δολεμα-ατος (τὸ) στρατήγημα : Αλφ.Τακτ.39.

δολέων Ἠσ. « δολῶν ».

δολία (ἡ) εἶδος φυτοῦ, τὸ κώνειον : Ψ Διοσκ.4,78.

δολίωμα-ατος (τὸ) μν. κ. νεῶτ. πράξις δολία, δόλος, ἀπάτη : Κ Μανασσ.Χρον.86.

δολιόμοιος μτν. νεῶτ. κ. δημ. πρῶτος τι δολίως, φερόμοι δολίως : Ακωλ.Πά Γέν.37,18, Έπιφάν.2,87 Β ἀποκρίπτων καὶ δολιόμοιους πρὸς τήν ἀλήθειαν, Εὐστ.65 ἀπατῶν καὶ δολιόμοιους, μου ἔκαμν τὸν φίλον καὶ με ἐδολιόθη' || λόγος δεδο'ιευμένος = ἀόρισμα : Σέξτ. Έμν.Πυρρ.2,229.

δολιούσις-ως (ἡ) νεῶτ. δολία ἐνεργία, νόθευσις, συνηθῆσ. ἐν χρ. καταδολιεύσις.

δολίω μτν. κ. μν. δολίως μετασιῶ τι, δδ. νοθεῶ : Διοσκ.1,77 δολί(ζ)εται δὲ κόμην βραχένην, Όσμ.Μ Σχολ. Ἰ.Αριστ.Βότρ. κίβδηλον, ἐπὶ νομίματα γέλεται, ἀπερ λέγομεν δεδολιούμενον.

δολιόβια (αἱ) νεῶτ.οἰκονομ. γαστρονομικῶν μαλακίων.

δολινη (ἡ) νεῶτ. γλωσ. κοιλώματα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἐπὶ ἀβεστοκλιτικῶν πεδίων.

δολιόσευλος-ον ἔρη. τοῦ δολομήτη ββλ. : Σομίδ.

δολιόγγραμος-ον ἔρη. τοῦ δολομήτη ββλ. Ἠσ.

δολιόδοχος (ὁ) μν. ἐπὶ τοῦ διαδόλου, ὁ δολίως θηρεύων, ὁ δόλω ὀλιάνων : Σχολ.Κά Λουκ.4,78 ὁ αὐτὸς ἐπιτελοῦνται δολιοδόχος.

δολιόλιβα [οἰωνεῶτ.οἰκονομ.φύρων μαλακίων]

δολιολον (τὸ) νεῶτ. γένος δολιολιδῶν μαλακίων.

δολιομήτης (ὁ), κλητ. -μῆτα δολιομήτης ββλ. Ἠσ.

δολιομήτης-ιδος (ἡ) δολιοφόρων,πανουργοῦ : ΑΙσχ. Ἰκ.750 δολιομήτηςδε δυσάγγελος φρεσίν. .

δολιόμυθος-ον δολίος εἰς τοὺς λόγους του : Σοφ.Γραμ.839 Νέσσω θ' ὄνο φῶνα δολιόμυθα κέντρ' ἐπιζέσσαντα [πῆθ. ἀντὶ δολιόμυθα].

δολιον (τὸ) νεῶτ. γένος γαστρονομικῶν μαλακίων, δόλους, δολοκλόκος ββλ. : Χρυσ.Σιθ.12,48 ἀρξαι δ' αὐ μπεταίει ἄλλοις δολιοκλόκος ἀνήρ.

δολιόπαυς-αδος-ων(ὁ) ὁ δολίως, κρυφίως βασιζών : Σοφ. Ἠλ.1392 παρὰ τῆσι γὰρ ἑνέρων δολιόπους ἀρωγῶς εἶσω στέγας.

δολιόρνητης-ητος (ἡ) νεῶτ. γένος ἀμπελιθῶν πτηνῶν.

δολίος-α-ον κ. -ος-ον κ. νεῶτ. κ. δημ. ὁ μεταχειριζόμενος δόλον, πανοβρογ, ἀπατηλός : Πινδ. Π.282 δόδοντα δ' ἔπος ἐκδολεῖν κραταιῶν ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀσάτων, ΑΙσχ. Αγ.155 δολία μνήμεν μῆνις τεκνοῖνοιος, Φιλῶδ. Ὀργ.60 ἀνελεμῆθερος καὶ δόλιος, Κάλβ.20,8 ὅπὸ τὰ σκληρότατὰ ὄνθια τῶν ἀνθρώπων δόλιων τυράννων' || ἐπὶ τῆς Ἰ.Αρροβίτης : Εὐρ. Έλ.238 α δὲ δόλιος ἄ πολυκτόνος Κύπρις' || ὄμ. τοῦ Ἐρμού : Σοφ.Φιλ.133 Ἐρμῆς δ' ὁ πέμπων δολίως ἠγῆσάτο νῶν' || π. Ὀμ. πάντοτε εἶπὸ λόγων ἢ πραγμ. : Όδ.1,282 προσέφη δολίως ἔπεσσινα.αὐτ. Δ792 ἀποκτεῖν μιν δολίον περὶ κύκλον ὄγασαι [=τὸ δίκτυον], Ἡοιδ.Ὁ.160 δολίον δὲ κακῆν ἔφρασσατο τέχνην' || ὄμ. λ. μτν. : Πά Φωσμ.11,3 κηλι δολία ἐν καρδίῃ, αὐτ.Σί,6 γλώσσων δολίαν -δολία χρεακῶσι.

Βόλιος-α ο δημ. βελτίος, τολαιπώρος, κινδύ-
 του : Έρωτόκριτ.1,134 γιατί ειγ' ή βόλια του καρ-
 διά τη σατίττι στή μέση, Πολιτ. Έκλ. Τραγ.48,6 κ.ε.1
 σός ακούσθ ή μάνα μου κ.ή βόλια γή άδερφή
 μου, Σόλων.εις Μουαθην.20 τή θάνατο εκλα-
 φες της βόλιας σου μητέρας, Βλαχού.Προη.1,158
βόλια φυχή, στό δάκρυ σου τώρα θά αθήσης.
βόλιότης-ητος μτγν. κ. νεώτ. ή ιδιότης του βό-
 λιου βλλ., άπάτη, πανουργία : Πά. Άρ.25,18 δι έ-
 χθραίνουσιν αάτοι ήλιε έν βολιότητι, Ευστ.1406,47
 ύπουλοτήτι τινα και βολιότητι.
βολιότροπος-ον μτγν. κ. μαν. βολιόφρων βλλ. :
 Τζέτ.Χιλ.3,443 βολιότρόφω γνώμω.
βολιόφρων-ονος ιό.ή κ. νεώτ. ό έχων βόλιον φρό-
 νημα,δολερός,βόλιος βλλ. : Αισχ.Χο.947 βολιόφρων
 ποινά, Εύρ.ΙΑ 1301 βολιόφρων Κύπρις, Μηναι.3,29
 .. πλεΐδα τών τυράνων βολιόφρων.
βολιόσκοπος ιόι : ύποκορ. του βόλιων βλλ.2' 'Ησ.
 « βόλων, παραξίρις ».
βολιόσκοπος ιόι νεώτ. βόλια μεταποίησης υόθεσης.
βολιόφωνον (τό) 'Ησ. « πεποιθία παρά τού βολα-
 φονίου ».
βολιόδρομος-ον Έπιγρ. δωρ. κ. σιολ. αντί
 δολχοδρομός βλλ., προβλ. Ζωναρ.Λεξ.559.
βολιόγειν-ονος ιό.ή ό έχων κηλιότητα ζωής, όθ.
 ό θάνατος : Έμπεδ.2,12 θεοι βολιόγεινες.
βολιόφρος-ον μτγν. ό έχων μακρόν έθνος :
 Φιλπ.23 'Αθηναίως βολιόφρους ίερών άστω.
βολιόκαλος-ον έπι της λόγης ή άμλης τού βό-
 ρατος, ό έχων βολιχόν ήτοι μακρόν αυτών, σωλήνα,
 εις έν ένεπηγμένα τού έζλων : Όδ.1,156 αιγανέας
 βολιόκαλους ειλόμω' έκ υνάων.
βολιόκαλιν-ενος ιό.ή ό έχων μακρόν αυθένα :
 Εύρ.ΙΑ 793 κύκωνω βολιόκαλινος γνάων.
βολιόκων-ονος ιόι νεώτ. ζωολ. γένος κολοπ-
 τέρων σταφυλιώνων έντόμων.
βολιόγεγής-ος-ές ό έχων μακρόν έγχος δόρυ :
 'Ιλ.Φ 155 Παίονας άνδρας άγων βολιόγεγής.
βολιόκωμ μτγν. τρέχω τόν βόλιχον βλλ., βολιχο-
 δράω : Νικαρχ.ΑΠ Η,82' || γεν. διανώμα μακρόν
 διάστημα, βαίω μακράν : Φιλ.1,131 βολιόκωμι τόν
 της φύσεως δρόμον, Αθ.άν.71 βολιόκωσας πολ-
 λούς πολλάκις πλοΐς, Ευστ.Παν.320,1 Έρμής βολι-
 όκωσας εις μακρότερον έλευσε τού πετρόν
 || κ. μτφ. : Φιλ.1,9 βολιόκωμι τήν φύσιν = παρ-
 τείνειν τόν χρόνον της ύπαρέξεως.
βολιόκωπος-οδος ιό.ή ό έχων βολιχούς, ήτοι
 μακρούς πόδας, μακροκόνης : Νουμμηλ.Άθην.
 7,305 Α ήε και έριπλίνας βολιόκωπος.
βολιόκρητος-ον έπι πλοίων, ό έχων μακράς
 κόπας : Όδ.4 499 μετά υνάων ήδμν' βολιόκρη-
 τούςι || έπι προσ., ό μεταχειρίζόμενος μακράς
 κόπας 'Ησ. « βολιόκρητος : νοσολόκωπος' δηλα-
 δέ τοΰς ναυτικούς » : Όσ.0 191 φορτίκιες βολιό-
 κρητοι, ναυσίκλιτοι άνδρες || έν χρ. κ. κτ. με-
 τάθεσιν : Πινδ.0 8,20 βολιόκρητων Αίγιων πα-
 τρων = τήν έχουσαν πλοία βολιόκρητια.
βολιόκρητος-ες μτγν. βολιχός βλλ., έπιμήςκ. :
 Νικ.Όπρ.183 οδόντες βολιόκρητες ιοδδοκι, Όπρ.
 Α,1408 βολιόκρητες Ιοται.
βολιόγνωστος ιόι νεώτ. ζωολ. γένος άγριωπι-
 δών άραχνών.
βολιόγραφία ήι μτγν. τού διά μακράν, διετο-
 κικός γράψων : Λεων.ΑΠ 6,327 οΰ γάρ έπι στέρο-
 γων τήν βολιόγραφίην || έπι πολύ, έπι μα-
 κρόν χρόνον, τού συνεχός γράψων : Παλλ.Σιλ.ΑΠ
 6,65 (βόνα) άβελώνθεις έκ βολιόγραφίης.
βολιόγνωστος ιόινεώτ. γένος προσωπαίδων φυτών,
βολιόκρητος-ον, έπ. βουλ.-ό έχων μακρόν τρέ-
 χηλον 'Ησ. « βολιόκρητων μακροτράχλων » : Ίλ.
 Β 460 κύκωνω βουλιόκρητων, Αισωπ.144.

βολιχοβερίδα ιοι νεώτ. ζωολ.οίκου ύμενοπτε-
 ρων μικρών κεντροσφόνων μυρμηκών.
βολιχοβερεις ιόι νεώτ. ζωολ. γένος μυρμηκών
 της οικουης τών βολιχοβεριδών.
βολιχοδρομικός έως Έπιγρ. βολιχοδρομός βλλ.
βολιχοδρομος-ον ό τρέχων, άγωνιζόμενος εις
 τόν βόλιχον βλλ. : Πλάτ.Πρωτ.335 Ε τών βολιχο-
 δρόμων τ... διαβείντε και έπισαθε.
βολιχοδρομώ-έω κ. νεώτ. τρέχω, διαγωνίζο-
 μοι εις τόν βόλιχον βλλ. : Αισχ.Πρ.3,91 Αιδώωρον τόν
 βολιχοδρομίσαντα, Πολυδ.3,146 τόν βολιχοδρο-
 μίσαντα στάδιον.
βολιχοεις εσσα-εν, ίων. βουλ.-μτγν. βολιχός, μι-
 κρός : Λεων.ΑΠ 6,4 δούρατα βολιχοειςτα.
βολιχοκερεις ιόι νεώτ. ζωολ. γένος κολοπτε-
 ρων ρυχοσφόνων έντόμων.
βολιχοκεφαλία ήι νεώτ. σχηματισμός τού άν-
 θρωπικου κρανίου, καθ' όν ή προσοπισθοβία διαμέ-
 τρωσκειναι πολύ μείωνή τέκερακιος,μακροκεφαλία.
βολιχοκέφαλος-ον νεώτ. άνθρωπολ. ό έμφα-
 ρισέν βολιχοκεφαλίαν βλλ.
βολιχοκρανία ήι νεώτ. ακριβέστερος όρος άπί
 βολιχοκεφαλία βλλ.
βολιχοκροτάφος-ον Έπιγρ. ό έχων μακρούς
 κροτάφους, όθ. έπιμής κεφαλήν.
βολιχομαλός ιόι νεώτ. ζωολ. γένος πλατορι-
 δών άράχνων.
βολιχομαλός ιόι νεώτ. ζωολ. γένος ύμενοπτερόν
 έντομοφώνων έντόμων της οικου. τών ληχεμονοιδών.
βολιχοοτάτος-ον μτγν. ό έχων βολιχά, ήτοι
 μακρά ότα : Όπρ.Κυκ.3,186.
βολιχοδύρος-ον κ. -λίγισμος ό έχων μακρόν όύ-
 ρον, κ. μτφ. έπι σίχων έξαιρέτων έχόντων εις τού
 τέλους μίαν πλεονάζουσαν συλλογήν 'Σχολ.Ήφιστο.
 290 τ « βολιχόσυρος δε ίοι σίχως ό κατά τού τέ-
 λους πλεονάζων συλλαβή » : Ευστ.12,33.
βολιχοπέτα ήι νεώτ. ζωολ. γένος διπτερόν έν-
 τόμων της οικουης τών τσιουλιδών.
βολιχοπέδη ήι νεώτ. γένος ακριβιδιών έντόμων.
βολιχοποδίδαι ιοι νεώτ. ζωολ. οίκου. διπτερόν
 βραχυκερόν έντόμων.
βολιχόπους-οδος-ον κ. νεώτ. βολιχόπους βλλ.
 2) νεώτ. τού άρα. βολιχόπους ώς οΰα. ειδ. ζωολ.
 γένος διπτερόν βολιχοποδίδων έντόμων.
βολιχορρυχικός ιόι νεώτ. ζωολ. γένος φαρυγ-
 γοβραγχυιδών ιχθύων.
βολιχός ιόι μακρός έρμός, άγώμισμα δρόμου,
 άτοχής (πθ. 24 στοδίον) : Πλάτ.Νόμ.833 Β πρώ-
 τος δε ειςισιν ό τού στάδιον φιλιλλισόμενος οΰν
 τοις όδοις, δεύτερος δε ό τόν βόλιων... τέ-
 ταρτος ό τόν βόλιχον, Λουκ.Ίστ.Συγγρ 30 βόλιχον
 γάρ που οΰμαι έν ποσί κεννικήκ 2) μτφ. έπι
 χρόνου ή ενεργειας, τού είναι τι μακρόν, ήμικνίας
 ύπερ μέτρον, έκτασης : Πλάτ.Πρωτ.329 Α σμικρά
 έρωτηθέντες βολιχον καταπεινοισι τού λόγου,
 Έπικρ.3,18 έπει δε βόλιχον τίς έπισιν ήδη τρέ-
 χει, Έπιγρ. βόλιχον βίσιου σταδισίας 3) μέ-
 τρον ήμικνίας ίσοδυομισόν προς 12 σταδία : Ήρων
 Γεωμ.4,13' 4) ώς οΰα. τού φρον άμιλλε ή κησιας,
 τού άμπελοσφάκου : Οσέφρ.Φ18,3,2' || νεώτ.
 βοται. γένος φυκανθών φυτών 5) νεώτ. ζωολ.
 γένος κολοπτερόν καρδιβιδών έντόμων.
βολιχός-ή-όν κ. μαν. μακρός, έπιμήςκ. : Πάδ 533
 βολιχά έγκρα χερσίν έχοντες, Άπολλ.Ρ,194 βολι-
 χώνων έλάτρησι 2) μτφ. ό διαρκών έπι μακρόν
 χρόνον, μακροχρόνιος : Όδ.ψ 243 κόντα βολιχην,
 σιτ.Α 172 βολιχά νοΰσος, Παλλ.Σιλ.έκ.ΑΠ 6,65 εκ
 βολιχών καμάτων, Μακεδ.σπ.10,70 βολιχα έλέ-
 δες || έν παρ. φρονάσονται ή κερ. κ ή μτφ.
 σπμ. ήτοι ή της τομήςκ. ή της χρονικής διορ-
 κείας : Όδ.Γ 169 βολιχών πλόνων όρμάνοντες,
 Αισχ.Πρωτ.284 βολιχής τέρας κελειδου.

Δολχοσαυρίδαι [ο] νεώτ. ζωολ. οικογ. έρπετων τῶν ὀφρ.τῶν σαυρῶν, ἀπαντία μ.έν ἀπολιθώσαι.
Δολχοσαυρός [ό] νεώτ. γένος έρπετων τῆς οικογ. τῶν δολχοσαυρίδων ἀπαντῶν μ.έν ἀπολιθώσαι.
Δολχοσκελίς-ιδός [ή] νεώτ. ζωολ. γένος φαλαγγιδῶν ἀραχιδῶν.
Δολχοσκίος-ον κ. μον. ὁ ριπῆτων μακρῶν σκιάδ, ὄθ, μακρῶς, παρ. "Ου. ἐπιθ. τῶν ἔγχρ.: "Δ.Ι.36 πρόσθε θ' "Αλέξανδρος προει δολχοσκίον ἔγχρ., "Οπλ.Κιν.Ι,41 δολχοσκίος σφῆρ" || η. π. ηγ. ἐπ. ἐν γεν. χρ. ὁ μακρῶν ἐκτείνωμενος, ἀλαθόμενος, ἐξικωμόμενος: Νόν.Δ.12,181 θ- ὄδη, αὐτ.2,612 θ- ἴος, Νικ.Κων. ἐν Σαθ.1,87 εἰς κώνων τήν στήν δολχοσκίον σιχῆν ἔρπετος.
Δολχοστονομεία [ή] νεώτ. ἱστρ. συγγενῆς δυστροφία τοῦ σκελετοῦ, ἐμφανίζουσα ἐπιμηκύνεισιν καί τινα ἐκπέπτονισ τῶν ὀστέων τῶν ἄκρων.
Δολχοστόμων [τό] νεώτ. γέν.κακοχαριδῶν ἐντόμων.
Δολχοτόμος [ό] νεώτ. γέν.χρυσομελιδῶν ἐντόμων.
Δολχοτροφος-ον νεώτ. ζωολ. γένος ὑμενοπτερίων κεντροφόρων ἐντόμων.
Δολχοφρον-ονος[ό,ή] ὁ μακρῶν ἐκτείνω τήν φρένα, τὰς σκέψεις, ὁ τήν πρόβλεψιν, τήν προνοητικότητα ὁσάν: "Έμπεδ.Π,1 νήπιος" οὐ γάρ σφι δολχοφρονές εἰσι μέριμναι.
Δολχοτόμος [ό] νεώτ. ζωολ. γένος τραυκτικῶν τῆς οικογ. τῶν λαγυιδῶν, δ. δολχοτις.
Δολχόνυξ-υχος [ό] νεώτ. γένος ἱκτεριδῶν πτηνῶν.
Δολχοπά "Ἡσ. ε μακρά 2.
Δολίε-ά, παρατ. γ. πρ. ἐδολίοθασιν φέρομαι δολίως, ἀπητήλας πρὸς τινα: ΠΔ Φαλμ.5,10 ταῖς γόλασσας αὐτῶν ἐδολίοθασιν" || ἀπολ. εἶμαι δολίως, ἐπιβουλεύς, ἀπατεῶν: Σύμμ.ΠΔ Παρ.25,19.
Δολίος ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ δόλον, ἐπιβουλον τρόπον: Βατραχομ.93,ΠΔ,1ερ.9,4 ἡδς φίλος δολίως πορεύσεται, "Ἰώσ.ΑΙ 14,13,6 ὑπεκρίνομαι δολίως.
Δολίεφ-ονος [ό] νεώτ. γέν. κολεοπτέρων ἐντόμων.
Δολλίριον [τό] νεώτ. νομισματικὴ μονῆς, κυρ. τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καί τοῦ Καναδά, ἰσοδυναμοῦν κατὰ τὸν χρυσῶν κανῶνα πρὸς 5,18 φράγκα" || μεξικανικὸν δολλίριον παλαιῶν μεξικανῶν νόμισμα ἀξίας 5,43 φρ.χρ.
Δολμέν ε, ντολμέν β.β.β.
Δολάδουπος-ον ἔσφ. γρ. ἐν "Ορφ."Υμν.64,3 ἀπὶ ὀπάδουπος β.β.β.
Δολάδες-εντος-εσσα-εν ἐπὶ πρσθ. δολερῶς, πανοχύρος: "Οδ.Η.245 ἐνθ. . . δολάσσεσσας Καλυψῶ ναίει, αὐτ.Ι.32 Κίρκη δολάσσεσσας" 2) ἐπὶ πρσθ. κ. ἐνεργειῶν, ὁ δολίως ἐπινοήσεις ἢ κατασκευασθεῖς, ὁ τεχνασμάτων ἐμπλοκοῦ, ὁ δόλον ἐνέχων, περιέχων: "Οδ.Θ.281 πέρι γάρ δολάσεντα [δέσματα] τέτυκτο, "Έλλαν.69η]J δολάσεις θάνατος, Ἐύρ.Ι.Α.1527 δολάσεντα Τροίας ἔδην,"Απολλ.Ρ.2,423 δολάσσαν ἀρωγῆν θεῶς, Μαν.Α.2,237 ἀπάντη δολάσσαν.
Δολοεργής-ουός-ές μγν. ὁ διὰ δόλον ἐνεργῶν.
Δολοεργά-ουός-ές μγν. ὁ διὰ δόλον ἐνεργῶν.
Δολοεργός-όν μγν. δολοεργής β.β.β.: Μαν.4,57 ἱεδδολῶς δολοεργός.
Δολοήτωρ-ονος [ό] ἱστρ. μγν. ὁ ἔχων δόλον καρδίαν, δόλον φρόνημα: Χρημ.Σ.8.32 εἰσι θεοὶ μέριμν δολοήτορες οὗτοι ἀδόλων.
Δολοκράν-έω δολοφανῶ" ΕΜ.633,28.
Δολοκαστία [ή] φόνος ἐνεργηθεῖς διὰ δόλου, δολοφονία: "Απολλ.Ρ.4,479 θ' ἔμεις ἀδένθησι δολοκαστίας ἰλάσθεσθαι.
Δολοληφία [ή] δολία λήφεις: Φοδρίκ.Κ.ῶδ.Ψευδ.επ. Π.Α.Ι.524 ἢ γάρ ἀδικία συνκερῆ τοῖς λαοῖσι πνεύμασι διὰ τῆς δολοληφίας [διορθ. δολοληφίας].
Δολομάν "Ἡσ. ε μαστοροῦν Λάκωνας.
Δολομάχανος-ον δωρ. δολομήχανος β.β.β.: Θεῶρ.30,26 τὸν δολομάχανον . . ἔρον.
Δολομέτρος-ον μγν. ὁ δολίως μετρῶν, ὁ ἀπα-

τῶν κατὰ τήν μέτρησιν: "Ανών.Π.Θ.σ.Σεφ.ἐν.λ: τε- λῶνας δάκωκος . . . καὶ δολομέτρος.
Δολομήδαι [ο] νεώτ. ζωολ. οικογένεια τετρα- πνευμῶνων ἀραχιδῶν.
Δολομήδης-ουός-ές ὁ δόλια μῆδεα ἔχων, δολίως σκεπτόμενος, δόλιος: Σίμων.43 ἀσχέτις παρ δολο- μῆδες Ἀρροδίτας [πιθ.έσφ. γρ. ἀντὶ δολομήτων].
Δολομήτης [ό] [μητις]μ.κτ. κλ.-μητια ὁ δολομήτης β.β.β. ὁ δόλια μελετῶν, πανοχύρος" "Ἡσ. ε δολο- μῆτες, δόλια βουλευόμενοι": Ἰλ.Α.540 τίς θῆ αὐ τῶν, δολομήτα, θεῶν ἀνομήραστοι βουλάς;
Δολομήτης: [μητις] ὁ δόλια μελετῶν, δολερῶς: "Οδ.Α.300 ἐπεὶ ἔκταπε πατροφονία, Ἀγίσθων δολο- λόμητην, Ἀίσχ.Πέρα.93 δολομήτην θ' ἀπάντων θεῶν τίς ἀνήρ θανάτος ἀλύξει" πρδλ. δολομήτης.
Δολομηχάνημα [τό] μων. τὸ δόλον τέχασμα, δολοίωμα: Λιδ.Ροδ.3325.
Δολομηχάνος-ον κ. μον. δωρ. -μάχανος ὁ δόλια μηχανώμενος: Σίμων.43 τὸν Ἀρεῖ δολομαχά- νω τέκεν (δωρ.κακομαχάνω),Κ.Μανασσά.Χρον.βί.
Δολομῶν [τό] νεώτ. ὄρυκτ. δολομήτης β.β.β.Ι.
Δολομήτης [ό] νεώτ. ὄρυκτ. ὄρυκτων, μετῆμα ἀν- θρακικοῦ ὄσβεστίου καὶ ἀνθρακικοῦ μαγγνησίου" 2) πετρογρ.πέτρμων περιχρῶν τὰ στασιτικά ταῦτα.
Δολομητικός-ή-όν νεώτ. ὁ εἰς τοὺς δολομήτας β.β.β. ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἐκ δολομῶν ἀποτελού- μενος: Δολομητικὰ Ἄλματα" 2) ὁ ἀνήμετος μετὰ δολομῶν: δολομητικὴ μάργα.
Δολομήθος-ον ὁ δολίως μπευδομένος, οὐ αὶ λόγοι ἐνέχουσι δόλον: Σοφ.Τρ.839 [έσφ. γρ.Ι.
Δολοπέω "Ἡσ. ε δολοπέει ἐπιδοκουεῖς, ἐνε- βρεῖται 2.
Δολοπέος [ό] νεώτ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.
Δολοπλανής-ουός-ές ὁ διὰ δόλον παραπλανῶν: Νόν.Δ.8,126 θεῶ δολομήτη δολοπλανές.
Δολοπλέκτης [ή] ὄημ. ἡ δολοπλοκοῦ β.β.β.: "Έπταλ."Οδ.Ι.32 ἡ Κίρκη . . ἡ δολοπλέκτηρα.
Δολοπλόκημα-ατος[τό] μων. ἡ δολοπλοκία β.β.β.: Κ.Μανασσά.Χρον.85.
Δολοπλοκία [ή] κ. νεώτ. τὸ πλέκειν, ἐξυφανῶν δόλους, δολοτήεις: Θέογν.226 τῷ θεῷ δολοπλοκίαι μάλλον ἀπιστοὶ ὄδων, "Ἰνν."Επιδ.17.
Δολοπλόκος-ον ἰκ.-σα-ον ἐν Λυρ."Αδέςπ.129] κ. νεώτ. κ. ὄημ. ὁ πλέκειν, ἐξυφανῶν δόλους: Σοφπ. Ι.2 ἀθῆνατ' Ἀρροδίτα, παρ' ἄλιος δολόπλοκος, Τρυφιδ.δ.264 γέροντα δολοπλόκον, Παλαμ.Τριε- στή.δ.1 κάποιο δολοπλοκο σκάνταλο φαντάστικα, "Έπταλ."Οδ.Α.364 θε φαντασῶν . . . δολοπλόκος.
Δολοπλοκέ-έω μων. κ. νεώτ. πλέκειν, ἐξυφανῶν δόλους: Κῶδ.Παρ.1491,φάλλ.70 η.Κουμαν.Ἀθῆσ.ἐν.λ.
Δολοποιός-όν ὁ ποιῶν, παρασκευάζων δόλους" ὄθ, δόλιος, δολερῶς: Σοφ.Τρ.832 φονία νεφέλῃ χρεῖε δολοποιός ἀνάγκη.
Δολοποιῶ-έω μγν. κ. ἔπιγρ. μεταχειρίζομαι δόλια μέσα, ἐνεργῶ δολίως: Μάρκ."Ερμ.35.
Δολοραφής-ουός-ές μγν. ὁ πρὸς δόλον ἐρ- ραμμένος, κατασκευασμένος, περὶ τῶν οἰκτῶν: "Οπν."Α.3,84 δολοραφῆων λίνα κόλμων" 2) μγφ. ἐνεργ. ὁ δολοποιοῦς β.β.β.: Νόν.Δ.20,182.
Δολοραφία [ή] δολία ἐπιπόνησις, δόλιον τέχνα- σμα, δολοπλοκία β.β.β.: Παῦλ.Σ.λ.ἐν ΑΠ.5,285 "Ἡ- φίστατο πάσα δολοραφία.
Δολοράφος-ον μγν. κ. μον. ὁ δολοπλόκος, ὁ ἐξυφανῶν δόλους: Τζέτ.Χ.λ.8,925.
Δολοραφῶν-έω ἐξυφανῶ δόλους: Κησ.ἀν.29,4 τοῖς πολεμίοις . . ἀπιλάσεις ἐδολοραφῆει μηχανήν.
Δόλος [ό] κ. νεώτ. κ. ὄημ. κυρ. δόλεαρ, δόλωμα πρὸς φλίσιν τῶν ἰχθύων: "Οδ.Μ.252 περιμήλει ῥάδῶν ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδαν βάλλων, ὄημ. παροιμ. χωρίς δόλο φάρι ἐν πιά- νεται [ἀνευ ἐπιδείξιότητος ἢ σαπάνης οὐδὲν ἐπι- κυχῶνται] ἰ. ὄμ. λίγος ἄλλος πολὺ φάρι [διὰ μι-

κράς δαπάνης ἐνίοτε ἐπιτυγχάνεται μέγα κέρδος γ' 2] κατ' ἐπέκτ. πόν ἔντεχνον κατοικεῖσθαι πρὸς ἐξοπίστην ἢ σὺλληψιν, περὶ τὸν δικτύων τοῦ Ἡ-φαιστοῦ : Ὁδ.Θ 27δ ἐπεὶ δὴ ταῖς δάλον κεκο- λωμένους Ἀρεί' || περὶ τοῦ θουρῆσι Ἰππου : Ὁδ. Θ 494 ὄν πατ' ἔς ἀκρόαζιν δόλον ἔλαγε διος Ὀδυσσεύς' || περὶ τῆς ἐσθίτου τῆς Πηλέωνος : Ὁδ.Γ 137 ἄγαθ' δὲ δόλους τοιούτων' || ἐξ ἰλίου δόλος ἡ ποτικολογία : Βατραχου.116' 3] γεν.τέ- χνησιν, στρατήγημα : Ἰλ.Ζ 187 πυκνὸν δόλον . . θφαινε, Πρόδρ.2.509 βλάψε μηχανάς καὶ δόλους πῶς σφραδάντου' 4] πονουργία, ἀπάτη, καιρε- γασία : Ἰλ.Η 142 ἔφεπε δόλω, εὐ τὴ κρατεῖ γα, Ὁδ.1.406 μὴ τίς σ' αὐτὸν κτείνει δόλω ἢε βίβου, Αἴσχ.Προμ.213 ὡς οὐ κατ' ἰσχύν., δόλω δὲ τοῖς ὑπεράχουσι κρατεῖν; , Διγεν. Ακο.413 μὲ πολλὴν χαρὰν ἔλησαν τὴν σφραγίδα, τὸν δόλον ἀγοῖσ- σαντες' || μτ. πρὸθ. ἐκ δόλου : αὐτ.Φιλ.102, αὐτ. Ἰλ.279 σὺν δόλω κ' Αἴσχ.Πέρο.775, Σοφ.Αἰ.1245 μετὰ δόλου : Ἰσοκρ.9,36' || Ἐπιγρ. μετὰ δόλου πονηροῦ ἢ δόλω προηρῶ = διά πονηροῦ τεχνασμο- τος' || ἀντιθ. ἀλοκὴ τρόποι : Ἀριστοφ.Πλ.149 οὐ γὰρ δόλου . . , ἀλλ' ἀπλῶν τρόπων' 5] ἡ τάσις, ἡ διάθεσις πρὸς δολίειαν, ἡ δολιότης : Κἀΐω. 1.48 Τραπλήτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι, Ζερβ.Τρογ. ΚΚ 65.22 λοξοδρόμοι μετ' δόλο κῶθε στράτα' || νεώτ.νομ.ἡ ὅπὸ τοῦ δράστου προσηγώσις περὶ τοῦ ὀρθοῖνου πρᾶξεως τῆος : 6] κατηγορημέ- νος ἀνήργησε μετὰ δόλου' 6] Ἡσ. « κατὰ σκο- πος' » 7] Ἡσ. « πᾶσαλος » 8] δόλου τρά- πεζα Ἡσ. « ἐπὶ τοῦ ἡλατος σημειῖον ἐν τῇ θυτικῇ »

Δολοσχερής-οὗς-έξ' Ἐπιγρ., ἀπαντᾷ μ. κατὸ πλῆθ. οὐδ'. τὰ δολοσχερέα ἐπὶ μερῶν φερέτρον (πῆθ. τὰ δ' ἄλοσχερέα).

Δολάτροπος-ον ἡγν. δόλος : Ἐπιφάν.2.288 Α δ . . . σθεῖς δολάτροπις τεχνάσασιν ἀπάτησ.

Δολοσργός-ον ἡγν. δολοσργός βλλ. : Βασμ.3.637C.

Δολοσργός ἐπίρ.μτγν. διὰ δόλου : Νεῖλ. Ἐπιστ.356.

Δολοσφάγος (δ) δημ. εἶδος ἰχθύος : βλ. Συμφ.430.

Δολοφόνης-εως (ή) ἡγν. δολοφονία βλλ. : Ἀπ. Συρ.69 τῆς τοῦ πατρὸς δολοφονήσεως.

Δολοφονία (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. φόνος διὰ δό- λου, ἐξ ἐνέδρας ἢ ἀπλῶς ἐκ προμελέτης : Ἀριστλ. ΗΝικ.1131 κ, 7, Πολυδ.6.13.4 οἶον . . φαρμακί- ας, δολοφονίας τῆ συγκλήτῃ μελεῖ περὶ τούτων, Θεο- φῶλ.Σ Ἰστ.134 C δεδοικώς μὴ πού δολοφονία τῆς ὀυσταίν, - ἡ δολοφονία τοῦ βασιλέως.

Δολοφονίαι (αι) νεώτ. ζωολ. οἰογ. διπνεύ- μων ἀραχῶν.

Δολοφονικά ἐπίρρ. δημ. κατὰ τὸν τρόπον δολο- φονικόν, διὰ δολοφονίας βλλ.

Δολοφονικός-ή-ών(η) νεώτ κ. δημ ὁ ἀναφερό- μένος εἰς δολοφονίαν ἢ δολοφονία, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς δολοφονίαν : δολοφονικά δηλα' 1] ὁ πρὸς δολοφονίαν ἑγμένοσ, δολοφονική ἀπάτησ.

Δολοφονικός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον δολοφόνου, διὰ δολοφονίας βλλ.

Δολοφόνος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συντελὼν εἰς δολοφονίαν, δολοφονικός : Αἴσχ.Αγ.129 δολοφ- ὄνων λέβητος τέχνας σοὶ λέγω, - δολοφόνος ἐνστι- κτα' || νεώτ. κ. ὡς ὀσα. ὁ διὰ δόλου φονεῖων : ὁ δολοφόνος συνελήφθη' 2] νεώτ. μτγ. ὁ διὰ δόλων μέσων καταστρέφων : δολοφόνος τῆς τι- μῆς - τῆς εὐτυχίας μου' 3] νεώτ. ζωολ. ὁ συνθεττερον γένος τὸν δολοφονοῦσαν ἀραχῶν.

Δολοφόντης (δ) ἡγν. δολοφόνος : Χρυσμ.Σ.δ.8.196.

Δολοφονή-έω κ. νεώτ. κ. δημ., παθ. ἀόρ. δημ. (ἐ)δολοφονήθηκα κ. μτγ. πορακ. δολοφονημένος φονεῖω διὰ δόλου, κυρ. ἐξ ἐνέδρας : Πολυδ.2.36, ἐλεεινότερος δολοφονηθεὶς ἐν τοῖς ἰαυτοῖς κατα- λάμψαι κυκτός, Στράβ.5.32 τὸν μὲν ἐν κυνηγίᾳ δολοφονεῖ κ. παθ. : Πολυδ.32,5,11' || συνθ. ὀ-

πλῶς φονεῖω : Δημ.401,26 ἐπειδὴ δὲ δολοφονη- θεις ἐτελεύτησαν, Ἀπ.Συρ.68 ἔκτεινε ἀμητρίων . . . δολοφονοῦσα διὰ ζῆλον τοῦ γόμου Ραδο- γούνης, Φιλ.1.205' 2] νεώτ. μτγ. βλάτω πινά δολίως, ἰδίως τὴν ὑπόληψιν πρὸς πρῆθ. σκοτώων.

Δολοφραγῶν (τό) νεώτ. βοταν. γένος καρπο- φυλλιδῶν ὀσπτικῶν φυτῶν.

Δολοφραγός-οὗς-έξ' ὁ ἐν δόλω φραδός, νόθ- μων, ἐμπερος, ὁ δόλον φρόνημα ἔχων, δόλους σκεπτόμενος, ἐπίνοος : Ἰγμ.Ερυ.282 ὡ πέπον, ἀπεροπεύτα, δολοφραδός, Πινδ.Ν 8,33 αἰμύλων μύθων ὀμοφοῖτος, δολοφραδός.

Δολοφράδμων-ονος-ον ἡγν. δολοφροδής βλλ., περὶ τῆς Ἀροδοῖτης : Νόν.Δ 4.68.

Δολοφρονέω-ουσα-ον μτγ. τοῦ δολοφρονῶ βλλ.

Δολοφρονῶ ἔω μ. κτ. μτγ. δολοφρονέω-ουσα -ον δόλους φρονῶ, ἐπινοῶ, σχεδίζω, εἰμα ἰνα- νοῦργος : Ἰλ.Γ 405 το νεκα θά ἐν ὑδέρῳ δολο- φρονέουσα παρέστησι, Ἡσιόδ.Θ 550 φῶ ρα δ δλο- φρονέων, Ἀρχιλόχ.Π 7,145 ἂ δολοφρῶν ὀλοτα.

Δολοφρονέω-ουσα-ον μτγ. τοῦ δολοφρονῶ βλλ.

Δολοφρονῶ ἔω μ. κτ. μτγ. δολοφρονέω-ουσα -ον δόλους φρονῶ, ἐπινοῶ, σχεδίζω, εἰμα ἰνα- νοῦργος : Ἰλ.Γ 405 το νεκα θά ἐν ὑδέρῳ δολο- φρονέουσα παρέστησι, Ἡσιόδ.Θ 550 φῶ ρα δ δλο- φρονέων, Ἀρχιλόχ.Π 7,145 ἂ δολοφρῶν ὀλοτα.

Δολοφρόνη (ή) κ. ,αν. δολιότης, πονουργία : Ἰλ.Γ 97 κατὸν Ἥην, βῆλας ἐόσια, δολοφροσύ- νης ἀπάτησιν, Νικ.Κων. ἐν Σοδ.1,73 τὰς ἀλαμαν- κὰς δολοφροσύνας ἀποκυρόμενος.

Δολοφρῶν-ονος-ον νεώτ. ὁ δόλον φρόνημα ἔχων, δόλους ἐπίνοος, δολικός : Αἴσχ.Ἰκ.750 δολοφρονες δὲ καὶ δολομυμήτιδες ἰεσφ.φρ.ἀντί ὀλο- φρονες, Ἀσκληπιάδ.ΑΠ 7,145 ἂ δολοφρῶν ὀλοτα.

Δολοφρόπος Ἡσ. « δολοφρα » κατὰ σκοπον, μο- στρόπων.

Δολοφαί Ἡσ. « πλοκοῦντα μικρά Κῶροι » πρῆθ. δολοφαί.

Δολοκόρης-ιος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος ὕμενοπτε- ρων θυσσομένων καρπομορφητικῶν ἐντόμων.

Δολός (δ) Ἡσ. ἐμπίρα τ' πρῆθ. δολός.

Δολῶ-έω κ. νεώτ., δημ. δολῶων ἐξασπαθὶ διὰ δόλου, δολοκῶς, πῖνον στήν παρῶδ : Ἡσιόδ.Θ 494 γαίης ἐνεκοῖση πολυφραδέσση δολοκῶς, Ἰπρ. 1.122 τοῖστυθ φαρμικῶν δολοκῶσιν τὸν παῖδα, Αἴσχ. Ἀγ.1836 τὸ γὰρ δολοκῶσι πρὸς γυναικῆς ἦν σα- φῶς' || διὰ δολώματος συλλομβῶων : Σελ.ΚΠ 6,28 δολοῦν ὕς ἀγρίου πλέγμων καὶ φράγμασι :

2] δολοκῶς, μετασώτῃ τὴς ὀπως ἀλλοῖον φανθ, φευ- τίζω : Σοφ.Φιλ.129 ναυκλήρων τρόποις μορφή δολοκῶσας ἰμεταμορφεῖσθαι' || δβ. νοθεύω : Λοκ. Ἐρμῶτ.59 κερασάμενοι γε ἰο πολλοὶ καὶ δολιῶ- σαντες καὶ κακομετροῦντες ἰσίνου, Διοσκ.1.81 δολοκῶσι δὲ πᾶς λίβανος τὴν τιτυνὴ ῥήνην μεθο- δευόμενος' || ἐν. χρ. κ. μτγ. : Κἀ Κορ.2,42 μὴ περιπαστοῦντες ἐν πανουργίᾳ μηδὲ δολοκῶντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ' 3] συνεκθ. ἀναιμῶνιμυ : Γαλ. 14,48' 4] ὄμ. βσφωμ : Πολυδ.7,169 ἔρια δολοκῶν.

Δολωμα-ατος-ίος κ. νεώτ. κ. δημ. μέσον πρὸς ἐξοπίστην, δολοκασίον, δόλος : Αἴσχ.Χα.1003 τῶδε τ' ἀν δολώματι πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμῶν τι φέρνα' || δβ. στρατήγημα, πανουργία : Αἴν. Τακτ.82 οἶα χρὴ κατασκευάζεσθαι δολώματα τοῖς ἀποδαινούσῃ' || εἰδικ. νεώτ. κ. δημ. τεμῶ- ρων τροφῆς τιθέμενον εἰς γαλιόσας ζῶων, κυρ. εἰς ἀγκιστρον πρὸς σὺλληψιν ἰχθύων : Κρυστ.Κέντ. Μοντ.20 πεζόδολο κρατεῖ καὶ δολώμα ἐτοιμά- ζει' || μτγ. ἐκωστική προσπάθεια πρὸς ἐξοπί- στησιν : δὲν ἔπισηε τὸ δολώμα' 2] νόθευσις : τὸ δολώμα τοῦ κρασιοῦ - τὸ γάλακτος.

Δολωμία (ή) νεώτ. γένος προσηγνοῦσαν φυτῶν.

Δολωμν-ωνος (δ) κ. μων. κ. νεώτ. μικρὸν πρῶστον ἰσίων τρήσρος : Πολυδ.16,152 ἄ δε τοῦ κινθῶ- νου μῆς νῆος ἐπαρμένης τὸ δολώμα, Διόδ.Σ 20,61 ἡ ναῦς φοροῦ πνεύματος ἐπιλαβομένη, τὸ δολώμασ ἀρθέντος ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον' || μων. τὸ πρῶστον ἰσίων δρόμων : Πρόδοξ.Βανθ.217 D

χαλάσαντες τὰ μεγάλα ἱστία τοῖς μικροῖς, δὲ δὴ δόλωνας καλοῦσιν ἵππασται· 2) ὁ φέρων αὐτὸ μικρὸν πρῶριον ἰστός· Πολυδ., 91 τὸν μέγαν καὶ ἠγίστον ἰστὸν ἀκάτων, τὸν κατῆν ἐπίδρομον, τὸν ἐλάττονα δόλωνα· 3) νεῦτ· ναυτ. τὰ δευτέρα ὑπὲρ τὸ κατόστρωμα τετραγῶνα ἱστία, τὰ ἐκτεταγμένα ἐπὶ κεραίων ἐγκορσίον, οἱ γάμψες· 4) ἐχειρῖδιον κερυμνένον ἐντὸς δρόσου, σπιλέττο· Ἦσα. «δῶλωνες» ἱστίδια ἐν ζήλοισ ἀποκεκρυμμένα· Πλούτ. Γ. Γράκκ., 10 ὑποζώνουσαι ἱστίδια ἠστρικόν, ὁ δόλωνα καλοῦσιν· 3) ἐπιμήκης ράβδος, κάλαμος, εἰς αὐτὸ λεπτότερον ἄκρον εἶναι προσδεδεμένον νηματοειδὲς σχοινίον, ἀπολλήγον εἰς ἀγκίστρον, ἐν χρ. πρὸς ἀλείφειν, καλοῦσι· Ἀρτεμ., 2, 14.

δολωνικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνυκλῶν ἢ ἀναπερόμενος εἰς τὸν δόλωνα βλλ. ἱ· Πάπ.· ζήλον εἰς τὴν πρῶτην δολωνικήν.

δολωνιον (τό) νεῦτ. ναυτ. ὁ πρῶραιος δόλων βλλ. 3), τὸ παρομιμητό.

δολωνίς-ιδος (ή) νεῦτ. ναυτ. ὁ πρῶραιος δόλων βλλ. 3), κοντραμετ. δάνα.

δολωνίτης (ό) νεῦτ. ναυτ. ὁ χειρίζομενος τὸν δόλωνα ναύτης, γαμπίρης.

δολώω δημ., ἠγ. παρακ. δολωμένος ἐφοδιάζω διὰ δολώματος· ἐδῶλωες τ' ἀγκίστρια· 2) ἀνυκλωδῶνα διὰ δολώματος, δελεῶ· Ζερβ. Τραμ. ΚΚ. 6, 24 τὴν καρδίαν κάθε νυκτὸς θὰ δολώωμαι· 3) νοθεύω κυρ. ὑγρά διὰ τῆς προσθήκης ὕδατος· δολωμένο κρασί· ἢ ἐν χρ. κ. νεῦτ.· Ἐρωτόκρ. 4, 1623 ποτὲ νὰ μὴ δολώωμαι ἐτόσθι ὅτι ἐγίνην.

δολωπίης-ιδος (ή) ἢ ἔχουσα δολωὸς ἀφθαλοῦς, δολωρή· Σοφ. Τρ. 1050 ἢ δολωπίης Οἰνώες κόρη.

δολωρς-εως (ή) ἐραπάτης· Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 28 ἀπάτης καὶ δολωρίας καὶ πλεονεξία, Πρακτ. Ἀνεκτ. 58 C· 2) ἀνάμικτος· Γολ. 16, 48.

δόμα-ατος (τό) (δῶμω) κ. μον. δῶρον· Πλάτ. Ὀρ. 415 B θυσία θεῶ δόμα θομάρως, Πλάτ. Ἐν. 25, 6 καὶ τοῖς υἱοῖς τῶν παλαιῶν αὐτοῦ ἔδωκεν Ἀθροατὰ δόματα, Κάλωκ., 1, 13 οἷσατε δόματα ἄρα διδοῦναι τοῖς τέκνοις ὄμων, Πλάτ. Ἠθ. 182 B βασιλικὸν τὸ δόμα, Μηναι. 7, 20 Συναε. δόμα ἢν τοῖς ἱερεῖσι δεδωμένον· 2) πᾶν ἀφειλὴ ἐπίσημα πρὸς τὸ δημόσιον ἢ καινότηθα, δόσιμο· Πάπ. ἀπολήρωσις τῶν δημοσίων καὶ ἐτέρων δωμάτων.

δόμα (τό) μγν. δώμα βλλ.· Μάξμ., 448 ἢ Ἦσα. «τεχίον».

δομαίος-α-ον μγν. ὁ ἀνήκων, προωρισμένος διὰ τὴν οικοδομίαν· Αἴτλ. 4279 δομαῖον ἴδων ἴδων ἴδων· 1) δομαῖοι (καὶ) παρὰ τὸ αὐτ. ἴδιοι· τὰ θεμέλια, οἱ θεμέλιοι λίθοι· Ἀπολλ. Ρ. 1, 737 τῆς (Θήνης) ὁ γὰρ νέον βάλλοντο δομαῖοις ἱεμενοῖ, Νόν. Δ. 97, 99 καὶ τὰραν αἰνευτέριον ἀνεστήθησαν δομαῖοις.

δοματίζω μγν. δίδω δόμα· Σάμψ., ΠΔ. Ἰε. 16, 33 ἢ παβ.· Ψ Κάλωκ., 1, 11, Πλωσα. ΚΑ ἐν Φωδρικ. 16 Ματθαῖον δοματίζοντα.

δομαθία (ή) νεῦτ. γένος κοσμητικῶν θάμων καὶ τεταρτυλίων, ἐχόντων πλατέα κορυμβοειδῶς διατεταγμένα φύλλα καὶ μεγάλα ἐρυθροκίτρινα ἀνήθη.

δομαθίσαια (οἱ) νεῦτ. βοταν. οικογένεια δικωτοῦ ἀποδόνου φυτῶν, ἢς κέρνον γένος ἢ δομαθία βλλ.

δομίαν, δόμεαι, δόμεν ἀπαφρ. τοῦ ρ. δῶμιον βλλ.

δομίοντι Ἦσα. «οικοδομοῦντι».

δομιστικέων (τό) μον. τὸ ἀξίωμα τοῦ δομιστικοῦ βλλ.· Συμφ. Θεοφ. 459, 15.

δομιστικός (ή) μον. ἡ αὐτίγος τοῦ δομιστικοῦ βλλ.· Κ. Πορφ. Ἐκθ. 6, 72.

δομιστικός (ό) (κατ.) μγν. κ. μσκ. κ. δομιστικός στρατιώτης τῆς αματωροφυλακῆς τοῦ αὐτοκράτορος· Σαῦδ. «δομιστικοί οἱ τῶν Ρωμαίων ἱππεῖς ἢ κατὰ Ρωμαίους οἰκιστὰὶ στρατιώται»· Παλλάδ. Λαυα. 1209 C. Σαῦδ., 9, 8 ἡγεμόν τῶν ἱππέων δομιστικῶν καλοῦμένων, Προκόπ. 108 Α' ἢ ἄνωτερον

ὄξισμα ἐν τῇ ἀσλῇ καὶ τῷ βυζαντινῷ στρατῷ· Προκόπ. 185 D ὁ δὲ τῶν ἀνορήτων Ἀσπαρι ἐξη κοινῶς εἶναι δομιστικόν δὲ τούτων τῇ σφετέρῃ γλώσσῃ καλοῦσι Ρωμαῖοι· 1) **δομιστικός** τῶν σχολῶν (ὁ ἀνορήτριος)· Κ. Μανασσ. 114· 2) ὁ-τῶν ταχῶν· Κωδιν. 5, 79 ἢ δ-τῶν ἐκκουθίτων, μέγας δομιστικός ἄνωτατος ἀρχηγός τοῦ στρατοῦ· Γεώργ. Ἀκροπ. 36 B· 3) τῆς τραπέζης· Παχυμ. 219 A ἢ τίλος ἐκκλησιαστικοῦ ἀξιωματοῦ· Κ. Πορφ. Ἐκθ. 748, 14, Κωδιν. 6, 6, Πρόδρ. B 60 ἐκείνος ἐν δομιστικός, καὶ αὐτὸ παρακλισησάρχης· 2) κ. ὁ βεράπων, ὁ οἰκιστὴς ἐργασίας ἐκτελών· Διγεν. Ἀκρ. 4185 φέροντες οἱ δομιστικοὶ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

δομεικίτης (ό) νεῦτ. ὄρυκτον ἀρσενικοῦ χυλοῦ βλλ.

δομέω Ἦσα. διαφ. τ. τοῦ δομῶ-ᾶω βλλ.

δομή (ή) μγν. οικοδόμημα· Ἰώσα. Αἴ 15, 1, 31 μφ.· 2) δόμα βλλ.· Ἀπολλ. Ρ. 3, 1395 καὶ πλεουρίος κήτεσι δόμην ἀτάλαντος ἰδέεσθαι, Νικ. Θερ. 1, 153 ἀλλος ὁ αὐτὸ κήλοισι δόμην ἰθάλλεται σίης· Ἰάβλ. Ἦσα. «δομή» τεῖχος, εἶδος, μορφή, πρόσφαις, σῶμα, οικοδόμημα, τρόπος, κατασκευῆ.

δόμημα-ατος (τό) μγν. κ. μον. κτίσμα, κτήσιον, οικοδόμημα· Ἰώσα. Π. 5, 5, 1 Ἐσέβ. Ἰστ. Ἐκκλ. 10, 4, 17 δομήματος ἢ κήτε καὶ πλάτη, Νικήτ. Ἐγγεν. 6, 625 εἰς τὸ γράφει δόμημα τῆς Μαρυ. λίθος.

δομησις-εως (ή) μγν. κατασκευὴ κτήριου, οικοδομῆς, οικοδομία· Ἰώσα. Π. 1, 2, 1 τὴν ὑπερβολὴν τῆς δομησιως ἢ ἡ ἐνέργεια τῶν οικοδομῶν· αὐτ. 5, 2, 3 καταροχόμενον δὲ ἀρτι τῆς δομησιως.

δομήτωρ-ατος (ό) μον. κτίστης, ἱδρυτής· Σχολ. Αὐκ. 48, Κ. Μανασσ. Χρον. 48, 6, Βαλασα. Καν. Α. Συκ. Κωστ. ἐπ' ὀδοῖας ἔχουσι οἱ δομήτωρες τούτων τυπικὰ ἐπιθεσθαι, Μηναι. 17, 27 Qδ. ὄροφουργὴ Κῦρις καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομήτωρ.

δομικωαλιζαρίνης χρώματα νεῦτ. συνθετικὰ χρώματα τῶν μαλλίνων, ἀνθεκτικὰ εἰς τὸ φῶς.

δομικωχρῶματα (τό) νεῦτ. χημ. ὄξανα ἀζω-χρώματα τοῦ ἔριου καὶ τῆς μετάξης.

δομικωχρωμίον χρώματα (τό) νεῦτ. χρώματα τῶν μαλλίνων ἀνθεκτικὰ εἰς τὸ φῶς.

δομικέλλη (ή) νεῦτ. γένος φηττακωδῶν πτηνῶν.

δομική (ή) νεῦτ. ἡ τέχνη τῆς οικοδομῆς, οικοδομική.

δομινάτιον-ανος (ή) μγν. ἢ λατ. dominatio ἢ τυραννίς· Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 6.

δομινικανός-ᾶ νεῦτ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγ. Δομνίκου Ἰβρυθῆν καθολικὸν μοναχικὸν τάγμα.

δομινον (τό) νεῦτ., δημ. νόμιμο λειτουργικὸν ἄμφιον τῶν καθολικῶν· 2) εἶδος περιβολῆς πρὸς μεταφρίσιν· ἢ κατ' ἐπέκτ. ὁ φέρων αὐτὴν προσωπιδοφόρος· 3) εἶδος παίγμων διὰ πεισῶν.

δομήτης (ό) νεῦτ. πετρογρ. λείψωμα τῆς οικογ. τῶν τραπεζιῶν.

δόμνη (ή) μγν., μον. κυρία, ἀρχόντισσα, τιμητικὴ προσαγορευσίς· Καισάρ. Διαπ. ἐν Σάβ. 3, 15 τὸν ἔδικε φερμὴν νὰ .. πάρη τὴν δόμνην του.

δομνικά (ή) κ. δόμνισσα κ. -τῆς ὄποκος, τοῦ δόμνη βλλ., δεσπονίς· Καισάρ. Διαπ. ἐν Σάβ. 3, 48 ὁ ἀρραβῶνης τῆς δομνίτζας Ἥλινας.

δομν ἐπιρ. εἰς τὴν οἰκίαν, αὐτὸ σπῆτ' πρὸλ. δόμονδε· Ἀρμεστρ. ἐπ. 26 τὰ δὲ Λοιπὰ δόμον ἐσον μὴ εἰσευγίης.

δομνός ἐπιρ. ὄμορ. οἰκάδε· Ὀδ. Α. 83 νο-σῆσαι Ὀδυσθα πολυφύρανα ἄνδε δόμονδε.

δομότης Ἦσα. «γυμνῆ» πρὸλ. δόμορ.

δομός (ό) (δῶμ) κ. νεῦτ., κ. μον. ποι. οἶκος, οἰκία, σπήτ'· Ἰλ. 242 ἀλλ' ὅτε δὴ Πρίμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανε, Ἀλκ. 56 μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος γάλαξ, Σαμφ. 1, 7 μαρμαίρει δὲ δόμον ἡλίονα χρῶσον ἡθεος ἢ σπήτ' κατὰ πλῆθ. Ἦσα Ὀδ. 96 μόνη δ' αὐτόθε' Ἑλπίς ἐν ἀρρήτοις δόμοις, Αἴατ. Ἰκ. 433 παιοὶ τὰδε καὶ δόμοις

2) διαμέρισμα οικίας, αθήναια, δωμάτιον : 'Οδ. Θ 57 πλῆθον δ' .. ἔρεκα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, αὐτ.Χ 204 ὁ δ' ἐντοσε δόμον πολέες τε καὶ ἐσθλοί' **3)** κατοικία θεοῦ, ναός : 'Ιλ.Θ 375 Διὸς δόμον, 'Αριστ.Βάτρ.1273 δόμον 'Αρτέμιδος' || 'Αἶθρα δόμος ὁ κάτω κόσμος : 'Ιλ.322' Ἐρεχθίδος δόμου τὸ ἐπὶ τῆς 'Ακροπόλεως τῶν 'Αθηνῶν ἱερὸν ὑπὸ τὸν Ἐρ θεῶς ἱερὸν, ὁ ναὸς τῆς 'Αθῆνας : 'Οδ.Η 81 δῶνα δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον' ρ μυσταδόκος δόμος τὸ τελευταῖον τῆς Ἑλευσίως : αὐτ.Νεφ.308' || κ. κατὰ πλῆθ. : 'Ιλ.Χ 52 ἐν 'Αἶθρα δόμοισι [εἰς τὸν κάτω κόσμον], Αλοχ.Εὐμ.35 πάλιν μ' ἐπέφην ἔκ δόμων τῶν Αλοχίου, Εὐρ. 'Ιων 249 Ἰδοῦσα τοῦδ' Ἀπόλλωνος δόμου' || ἔκκλ. θεῶς δόμος ἐκκλησία, ναός : Μηναι.5,12 φ.3 τῷ θεῷ δόμῳ πιστὸς προσέδραμεν **4)** διαμέρισμα ἐν ναῷ : Θεοκρ.17,17 χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ δίδωμαι τ' ἰδ. γρ. θρόνος' **5)** κατοικία ζώων, ἰδίως ποιμνοστάσιον, ναυτρί : 'Ιλ.Μ 301 καλεῖται δὲ ἔθμος ἀγνῶνα μίλιναν πενήρσονται καὶ εἰς πυκινὸν δόμον ἔλθειν' || φωνικὰ σφικῶν ἡ μέλισσάν : αὐτ.Μ 169 οὐδ' ἀπολείπουσιν [μέλισσας] κοιλῶ δόμον' || κρήνη σφικῶν : Αλφ.Φ 2 29' **6)** συνεδρ. παρά τραγ. οἰκονομία, φημίλα : Αλοχ.Εὐμ.754 ὡ σώσασα τοὺς ἔμοις δόμους, Εὐρ. 'Ορ.70 ἀπορον χρέμα διατυχῶν δόμου' || εἰδ. πατριῶς οἴκος : Αλοχ.Προμ.665 ἔξω δόμον καὶ πάτρας' **7)** κ. νεῶς, σερὰ λίθιν ἐν τῇ οικοδομίῳ, ὀρθοντίας τοποθετούμενων, στρώση : 'Μρ.2,127 ὑποδείμας δὲ τὸν πρώτον δόμον Αἰθου Αἰθιοπικοῦ, Πολυδ.10,227, διὰ δ. Σ 1,64 ταῦς δὲ τοίχους ἐπὶ μεν πεντακαίδεκα δόμους κατασκευάσαν ἐκ μέλανος λίθου, Πλ.Τεσάρ.1,6,24' || ἑλλῶν δόμος σωφρὸς ἑλλά πυρᾶς : Βασκ.3,49' **8)** κινώπιον, σεντούκι : Εὐρ. 'Ακκ.160 ἔκ δ' ἔλοισα κερδῖνων δόμων ἐσθάτη' **9)** ἐν τῶν μερῶν βληκτῆς τινας μηχανῆς : Φιλ.Μηχ.Βασιλ.65,42, 'Ἦραν Βελον.82,1' **10)** ὄχη. κ. ντόμος καθεδρικὸς ναὸς τῶν δυτικῶν. || ἔν. γιν. ναὸς καθολικὸν ἐν Ἑλλάδι' **11)** νεῶς, ναυτ. ἐπιπέδουσι καὶ στρωφὸν σχανίου δημ. χερί τῆς λαγοδοῦρας' **12)** ὄχη. σερὰ δερματίνων κωρίων συρραπτομένων ὑπὸ τὸ ἰπὸδημα πρὸς εὐχερτεράταν βᾶδιν ἐξιδεσάτα μέρη.

Δομός (ἰ) ὄχη. τὸ ἰδρύονταν ἐκαστοτε πρὸς κολλίεργειαν τμήμα τοῦ ἀγροῦ.

Δομοφαλλῆς-οὗς-ες ὁ δασεῖον τὸν οἶκον, ποῦ τρανιζέει τὸ σπῆτ' : Αλοχ. 'Αγ.1533 δασεῖκα δ' ὄμβρου κτύπον δομοφαλλῆ τὸν ἀμπατῆρᾶν.

Δομοτέκτων-ονος (ἰ) ὁ ἐκταύρονης δόμων : Ἐπιγρ. Παυλεῖνος. . . δομοτέκτων ἐν δὲ βε κτεται.

Δομῶ-άμ μτγν. κ. μον. κτίζω, οἰκοδομῶ, παθ. : 'Αριστ.ιδ.1,821 J λίθος αὐτ' δεδομημένος, 'Αρρ.'Αν.7,22,2 Θεοδώρητ.1,551 τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς χωρίοις δομηθέντα τῷ θεῷ θυσιαστήρια' || ὄχη. σπη. κ. μέσ. : Κίνισμ.160 D δεξαμένην τινα ἐδομήσαντο, Μηναι.2,14 Σινός, ἐκκλησίαν ἐδομήσαντο.

Δομῶ-αίμ μτγν. παρέχω στέγασον, οἰκισθῶ, φιλοξενῶ ἐν εἰς πνα' ἐν χρ. τὸ μέσ. : Πάν. εἰς χρῆσιν τοῦ δομοβοθαί τινα.

Δὴν νεῶς. [κατ.] τιμητικὸς τίτλος ἀποδοδόμενος εἰς τοὺς ἀνεπαιτέτους ἐκκλησιαστικῶς τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, κατόπιον δὲ κ. εἰς τοὺς μοναχοὺς καὶ κληρῖκ' || ἐν Ἰσπανίᾳ κ. Πορτογαλίᾳ τίτλος εὐγενεῖας, ὡν ἀποδοδόμενος εἰς πάντα ὁσὸν καὶ ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸ κίρως.

Δὴνα (ἰ) νεῶς. [κατ.] ἰθλ. τὸ δὴν Ἰσπανικὸς τιμητικὸς τίτλος κυρίων περὶκωῖς, δασεῖνα.

Δονασιον (τὸ) δονάκιον, αὐτὰς δονάκιον, κλασῶν, κασιωνιάνας : Οἴκρ.Στερ.ἐν.λβ.

Δονακίσματα μτγν. θηρεύει, σιμλαμβάνω διὰ καλῶν ἱζωμένων, μεν ἔσθδεργες : Ἀπολλων.ἐν ΑΠ 9,264 [τέτηνος] ἀσθάρου νῶτ' δωνακίσματα.

Δονακέος ἄρς ἡ -έως αὐστὸς ἐκ δονάκων, καλαμῶν, καλομένων : 'Ιλ.Σ 576 πορὰ βοδάνων δονακῆα, 'Οππ.'Αλ.4,507 δονακῆας ἰδρπλούς **2)** πτηνοθήρας, ἱερεῖας, ὁ θηρεύων πτηνὰ δι' ἱζωμένων καλῶν : 'Οππ.Κυν.1,73 τρήρωνας ἔλοχ δονακῆες' **3)** δόνος, κλάμος : Παῦλ.Σ.Α.Π 6,64 καὶ πλάτων ὀμνητῶν μεσογυθῶν δονακῶν **Δονακῆδων** ἑτήρ. μτγν. δίκην δονάκος, ὁὸν καλῶσι : Ἀπολλ.Δύσκ.ἱερ.197,19.

Δονακῆματα 'Ἡα. ἔ ἀναλημματα.

Δονακία (ἰ) νεῶς. γένος κολεοπτεῶρων ἐντόμων, **Δονακιδασί**(οἰ) νεῶς. γένος φυτοφαγῶν ἐντόμων **Δονακικὸλῆ**(ἡ) νεῶς. αἰκὴν εὐροβατικῶν πτηνῶν **Δονακίνος**-η-ον μτγν. κ. μον. ὁ ἐκ δονάκων βλ.λ. νεποισμένοις : 'Ἡα. κερκίδας δονακίνας, **Δονάκιον**(τὸ) νεῶς. ὄσπορον τοῦ δόνου, μικρὸς δόνος, καλομῶσι : **2)** εἰδ. μικροβαλ. βακτῆριον ἐκ τῶν απειρilloειδῶν : δονάκιον τὸ κόμμα ὁ ἐκ τῶν μικρότων τῆς ἀσιατικῆς γολερίας. **Δονακίσκος**(ἰ) μον. ὄσπορον, μικρὸς δόνος, κλάμος, ὄθ. ἡ ἐκ καλῶν γραφῆς, τὸ καλέμ, ἡ πέσσα : Νικ.Χρον.Χρον.281 Β παιδίον. . . ὁὸμα πέρσων ὄσπορον δονακίσκου καὶ μέλανος. **Δονακίτης**-ιδος (ἡ) μτγν. ἡ ἐκ καλῶν, καλομῶσι : Φαν.ΑΠ 6,307 φήταρον δονακίτη ἀπέτασεν **2)** ὡς οὐα. ἡ δελικὴ ἀκονθα βλ.λ. : Ψάροσκ.3,12. **Δονεκογλύφος**-ον μτγν. ὁ γλύφων, σιμλαμῶν καλῶν, κατασκευάζων γραφῶν : Φαν.ΑΠ 6,295 Σμίλαν 'Ακσιπῶδες δονακογλύφον ὄν τ' ἐπὶ μισθῷ ἀπόγινον ἔγεν καλαμνοφάτορον ἀπόΚυθίων. **Δονακόβιον**(τὸ) νεῶς. γένος σταυρανοῶν φυτῶν. **Δονακόβινης**(ἡ) μτγν. κ. ποι. δονακόβινης ὁ ἐρευνῶν ἐντὸς καλομῶνων θηρευτῆς : Βιάν.ΑΒ 10,22 'Ἄγρῳ δονακόβιτα [πθ.].

Δονακόεις-εσσα-ον ὁ πλήρης δονάκων, γεμῶτος καλῶν : Εὐρ. 'Ελ.208 λέλοιπε δάπεδα γυνάσπ τε δονακόεινος Εὐρώπας' **2)** ὁ διὰ δόνακος : Βιάν.ΑΠ 9,273 δονακόεινα δόλων ἱερευτικὸς κλάμος, ζῴσθδεργες.

Δονακοτρεφῆς-οὗς-ες μτγν. ὁ ἐν καλῶσι ἡ ἐκ καλῶν τρεφόμενος : Νόνν.Εὐαγγ. 'Ιω.19,207 'Ἰνδῶνης ὁλόης δονακοτρεφῆς ἔπος ἀφρούρης. **Δονακοτρεφῶς**-ον ὁ τρέφων, ἐκφῶσι, παράγων καλῶν : Οἴκων.785 Ἰσπῆρην τ' Εὐρώπας δονακοτρεφῶν ἀγλαῶν ἀστῶ, Εὐοκ.1Α 179.

Δονακοφότης(ἰ) μτγν. δονακοφότης ὁ φοιτῶν μεταδὲ δονάκων, ὁ χρεῖστος δονάκων, ὄθ. ὁ ἱερεῖας : Βιάν. ΑΠ 10,22 [πθ.].

Δονακόχλας-οὗς-ον χλασῶν ἐκ δονάκων, πρῶσμος ἀπὸ καλῶν : Εὐρ.Π 400 τίνες ποτ' ἀρα τὸν εὐδωρον δονακόχλασ λιπότες Εὐρώπας.

Δονακῶς(ἰ) ἐν τὸν ἐπὸς τοῦ Ἀπόλλωνος : Θεόπομπ.'Ιστ.281 [πθ.].

Δονακῶδες-οὗς-ες κ. νεῶς. ὁ πλήρης δονάκων, γεμῶτος καλῶν : Βασκ.ἀπ.22 τὴν ἀγέλιον τὸν τε Μέριον καὶ δονακῶδες Νεῖλον, Ἀπολλ. Ρ 2,818 δ- ποταμῶς **2)** ὁ οὐμῶσι πρὸς δόνακος : Νόνν.Δ 42,385 δ- μορφή' **3)** δ- μέλος παραγόμενον ἀπὸ καλῶν, αἰθῶλ. : Ἀπολλ. Ρ 1,440 **4)** νεῶς. βοταν. τὸ οὐδ. δονακῶδες ὡς οὐα. γένος εὐδωρων ζγγυιδεροειδῶν φυτῶν.

Δονακῶν-ονος(ἰ) μτγν. τόπος πλήρης δονάκων, δονακῶν, καλῶν, κλασμένων, ἐν χρ. καὶ ὡς τοπωνύμιον : Πουα.9,317 **Δονακῶν** δὲ ἐν τῷ γῶ δονακῶν ἐστιν ὄνομαζόμενος.

Δὴναξ-ακος (ἰ) κ. μον. κ. νεῶς. ἰων. δὴναξ, ὄμρ. δὴναξ, ποι. γεν. δὴνακος, ὄμρ. δὴνακί εἶδος λεπτοῦ ἐκμυτῶσι καλῶν, ὁ ἐν τῷ νεῶτι. βοταν. κλάμος ὁ δόνος Ἐδστ.'Ιλ.165,23 ἔ δὴνακω, καλῶν λεπτοτέρων : 'Ιλ.Κ 467 συμμάρφος δὴνακος ὑπερῆκε τ' ἀρβηλέας ἄδκος Εὐρ.'Ελ.349 σὲ δὲ κητόμωσα, τὸν ὀδρῶντα δό-

νακι χλωρόν Εφρώταν || δόνακες καλάμοιο κολάμων καυλί μετ' φύλλων : Ύμν. Έρμ.47-2 | κλίη έκ καλάμων : Άνθ. Έμφ.Πολ.3,67-3 | πών τó έκ καλάμου ηπειομένην, οίον ό έκ καλάμου κορυφός του βέλουσ, ό σάραξ : Όλ.584 και μιν βόλε μύρον άσπαρ δέσιν' έκάλασε δέ δόναξ, Φίλιππ.ΑΠ.6,62 και σμίλαν δόνακιν άκροβελών γλυφίδα : || ό ποιμενικός αλλός, σαργεί : Πίνδ. Π.12,25 λεπτότα διανασάμενον χαλκόθω θ' όμα και δόνακιν, Αλογ.Πρ.574 όπό δέ κηρύακτος άδοκι δόναξ άγέτας όνοδόνταν νόμον, Θεόφρ. 20,29 κήν αλόφ' αλλέω, κήν δόνακι, Ύμνρ.Αδγ.15, 674 αλόσις έπηχών η δόναξ' || όμ. ποιμενικός δόναξ : Άκκ.έν.ΑΠλ.4,226 || κάλομος προς άλειαν, τό καλομίδι : Ησ. ε δόναξ, κάλομος άλιευτικός : Άπολλών.ΑΠ.7,702 || η μαγός η γέφυρα της λάρας, καθάλαρης : Άριστφ.Βάτρ.232 προσεπιτρέπειται δ' ό φορμικός Άπόλλων, ένεκα δόνακος, όν όπολύριον ένυδρον έν Λίμναις τρέφει : || γραφίς, πένα, κοντάκι, η έξευτικός κάλομος, η κομποστρίγγη : Πάν. άπαστάλομεν δέ σίσι δόνακα-4) είδος άστρακοβελών ό σάλην βλλ. : Δίφιλ.Σ π.Άθην.3,50 D οι δέ σάληνες μέν προς τινωκν καλοόμακιν, προς τινωκν δέ και αλόλι και δόνακες και άουκας || νεώτ. ζωολ. γένος τελλινιδών μολασκίων άσπυτών και έν άπολιθώσει 7) νεώτ. βοταν. γένος μαραντιοειδών φυτών 8) είδ. άρκτηκ. είδος ραβδόχλυκου, ήται κόσμημα έχον σχήμα ημικυλινδρικής ράβδου και πληρούν τά διαζέσματα κίονος η παραστάδος.

Βουάριον (τό) (λατ. donarium) τὰ εἰς τοὺς θεοὺς ἀνοσθήματα καὶ αὐ τοῖσι ἐν οἷς θιετροῦντο ταῦτα, ἴσθι οἱ τῶν ναῶν θησαυροί.

Βουατισμός (ὁ) κ. νεώτ. ἡ αἰρέσει τῶν βουατιστῶν βλ.βλ.

Βουατιστής (ὁ) κ. νεώτ. κ. ἐν τῷ πληθ. **Βουατισταὶ** οἱ ὀπαδοὶ τῆς θρησκευτικῆς αἰρέσεως τοῦ Δουάντου, ἀξιότιμοι ὑπὲρ τῶν ἐπιακόπων πολιτικῆν καὶ κοινωνικῆν ἐξουσίαν.

Βούγγολα (ἡ) νεώτ. μέθοδος μικτῆς δόσεως δερματον δια στυπτηρίας καὶ φυτικῶν δεφικῶν ὕλων.

Βουνοαυανικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν βουλικόν, διάσημον διὰ τὴν ἐρωτομανίαν καὶ τὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις τοῦ Ἰσπανοῦ Ἰππότην Δόν Ζουάν, ἢ ὁ ἔχων τὸν χαρακτηριστ. τὰς ἰδιότητας ταύτου, ὁδ. ὁ ἐπιδικῶν ἐμμένως τὴν κατάκτησην γυναικῶν καὶ ἀ εἰς τοὺς ἐρωτικῶς συνδέσμοις ἀσπαστός || ἐπίρρ. δουνοαυανικῶς.

Βουνημα-ατος (τό) μὴν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δονῶ, διάσεισις, κἀνήμα, τράνταγμα : Λουκ. Όρχ.19 δένδρου δονήμα.

Βουνοθεραπευαία (ἡ) νεώτ. λατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος διὰ δονητικῆς μαλάξεως [μασσάζ].

Βουνοσε-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ δονῶ, πολεμικὴ κινήσις, κραδασμός, τίνταγμα, τράνταγμα : Παπαδ.Χριστ. Τεμπ.96 ἐθροῖς καὶ ἐθρομύριζεν ἀπὸ μύριας μυστηριώδεις βουνοσεῖς ὑπὸ τὸ ἔλαφρον φόρημα τῆς αἵρας' || εἰδ. φασ. παλαιότερα ὀνομασία τῆς ὁμοιομορφου πολυπόροικῆς κινήσεως σώματος κατά τὴν μέσην θέσιν Ἰστροπλίσε.

Βουνοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν βουνοσην, ἢ ὁ προκαλῶν βουνοσεῖς, βουνομικός : βουνοητικὰ κινήσεις.

Βουνοτικός ἐπίρρ. νεώτ. διὰ βουνοσεως, διὰ κανονικῆς σείσεως, διὰ πολεμικῆς κινήσεως.

Βουνοτικός-ή-όν μὴν. ὁ δονούμενος, διασειόμενος, εὐσειστός : Παῦλ.Σλ.Έκφρ.Άγ.Σοφ.142,508 δονητὸν ἐκκρήριδι θεμελίω ἴχνος ἐπαστήριζεν.

Βουνομός (ὁ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δονῶ, βουνοσεῖς, κλωνισμός, τίνταγμα, τράνταγμα.

Βουνοκωτικικός-ή-όν νεώτ. κ. δογκωτικικός βλλ.

Βουνοκωτισμός (ὁ) νεώτ. κ. δογκωτισμός βλλ.

Βουνομαί παθ. τοῦ δονῶ βλλ.

Βουνογάρα (ἡ) δημ. ὀδοντόγαρα βλλ.

Βουνοκέτι (τό) δημ. ὀνοκορ. μικρός ὀδοὺς βλλ.

Βουνοτάρας-α δημ. κ. βουνοτάρι, -οὐ ὁ ἔχων μεγάλου, ἐπιμήκους ὀδόντας 2) ἐπὶ ὀδόντων μ. τὸ θηλ. βουνοτάρα, μαγευθὲν τοῦ βουνη, μέγας ὀδοὺς.

Βουνοτάρις-αὐ δημ. βουνοτὸς βλλ.

Βουνοταρία (ἡ) δημ. ἀποτύπωμα μεγάλου ὀδόντας, σημάδι ἀπὸ θαγκωσιατὰ μεγάλου βουνοτα, **Βουνοταριος** καὶ βουνοτὸς μαγευθὲν τοῦ βουνη, μέγας ὀδοὺς.

Βουνοτάς (ὁ) δημ., θηλ. βουνοτὸς ὁ ἔχων μεγάλους ἢ προεξέχοντας ὀδόντας 2) ὁ κατασκευάζων τεχνητοὺς ὀδόντας, ὀδοντοτεχνίτης, ἄματροδοντάς.

Βουνοτι (τό) δημ. πληθ. βουνοτία ὁ ὀδοὺς βλλ. : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.52,16 οὐρα, σκάφε με μὲ τὰ βουνοτία, ρίξε με μέσα στὸ χῶμα ὁ. διστ. ἔχει βουνοτία ἀράδι) ἀράδι) σάν κοινὴ μαργαριτάρη' || φρ. βγαίνει βουνοτία ἐπὶ βρεφῶν, ἐκφυῖονται οἱ πρώτοι ὀδόντες, ἢ πρώτη ὀδοντοφυία : ὁμ. ἔσκαψαν τὰ βουνοτία του σκίζονται τὰ οὐλα καὶ ἀναφαίνονται οἱ ὀδόντες : ὁμ. ἐπὶ παιδῶν ἀλλάζει τὰ βουνοτία πῆπτον οἱ ὀδόντες τῆς πρώτης ὀδοντοφυίας καὶ φέρονται οἱ τῆς δευτέρας : || μτφ. φρ. τοῦ τριζῶ τὰ βουνοτία = τὸν ἀπειλῶ, τοῦ ἐθίριε τὰ βουνοτία = τὸν ἠλείψασα ὁμ. ἐν τῇ σφτ. σμυ. τοῦ βείχων τὰ βουνοτία, -τοῦ βείχειε τὰ βουνοτία' || ὁμ. μτφ. με τὴν ψυχὴ στὰ βουνοτία [τελειώσις ἐξητηλημένο] : Βλαχογ.Παλη.55 κὶ ἀληνύχτα περπατώντας, κὶ ὀλα ἀνήφορο, ἔφτασε με τὴν ψυχὴ στὰ βουνοτία... στὸ χωριό' || ὁμ. ἡ ψυχὴ τοῦ πηγε στὰ βουνοτία του = ἐφοδῆθη πολύ' || ὁμ. μτφ. τοῦ ποιεῖ τὸ βουνη = εἶναι ἐρωτευμένος || ὁμ. ἔχει γερά βουνοτία ἢ κόδουιν τὰ βουνοτία του = εἶναι ἰσχυρός, διαθέτει ἰσχυρὰ μέσα' || ὁμ. βὲν εἶναι ἰσθ' τὰ βουνοτία σου ὀνοφ. προς βείσεμα, βὲν εἶσαι ὀριος νὰ τὸ γευθῆς, νὰ τὸ ἀποκηθῆς κ. συνεικθ. γεν. βὲν εἶσαι ὀδοὺς ἢ βὲν δύνασαι νὰ ἀπολαύσῃς τὸ ποθοῦμενον' || ὁμ. βὲν ἔχει νὰ βῆσῃ τὸ βουνη του = εἶναι τελειώσις ἀπορός : || ὁμ. θά σοῦ μιλήσω βῆω ἀπὸ τὰ βουνοτία = ἀπεριφρόστως ἀπροκαλύπτως, καθαρὰ' || ὁμ. μὴν τοῦ βείχης βείπρα : βουνοτία τοῦ παιδιοῦ σου = νὰ μὴ τοῦ δίδῃς βάρρος 2) πάσα τριγωνικὴ ἢ πυραμιδοειδῆς ἢ ἐν εἰδει ὀβελουῦ ἔροχη σκεύους, ὀργάνου ἢ εργαλείου, ὀδώνωμα : βουνοτία τοῦ προιονοῦ - τοῦ γτενιοῦ - τοῦ ἀργαλείου - τοῦ πηρονοῦ - τῆς τααστάρας' || ναυτ. βουνη τῆς ἀγκυρας τὸ ἀκρωτήριο ἢ τὸ στόμα τῆς ἀγκυρας.

Βουνοτία (ἡ) δημ. ἀποτύπωμα ὀδόντων, σημάδι ἀπὸ δονητ.ἀπὸ θαγκωσιατὰ : φαίνονται ἀκόμα οἱ βουνοτιές ἀπ' τὸ θαγκωσια τοῦ σκύλου 2) τὸ φυτὸν μορέα ἢ μελονί βλλ. [μοριας nigra].

Βουνοτιάξ ὁ δημ. αὐτῶ. κτώσις ὀδόντας, θηλάξω βουνοτία, ἔξοφτρώσιον τὰ βουνοτία μου : τὸ παιδί μας ἀρχίζει νὰ βουνοτιάξ' || ὁμ. αὐτῶ. ἀποκτὰ βουνοτία βλλ.2), ὀδοντωτάς ἐξοχός ἢ εσοχός : βουνοτιάσε τὸ μαγαίρι καὶ βὲν κόβει' 2) μτφ. λαμβάνω πὶ διὰ τῶν ὀδόντων, πῆνω με τὰ βουνοτία : ὁ σκύλος βουνοτιάσε τὸ κρέας καὶ τὸ 'κασσε' 3) συνάπτει, συνδέει δι' ὀδοντωμάτων, κυρίως διὰ συνδέσεως ἔλλωκ, κόπτε ταῦτα κατὰ τοιοῦτον τρόπον καὶ τὰ συνῶδες ὀδους, ὥστε τὰ προεξέχοντα μέρη τῶν μὲν νὰ εἰσχωρησῶσιν ἐντὸς τῶν ἀντιστοίχως εἰσχόντων μερῶν τῶν δὲ καὶ ν' ἀποτελεσθῇ ὁ ἀπαιτούμενος δεσμός.

Βουνοτιάσμα (τό) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βουνοτιάξ βλλ.3).

Βουνοτόταμον (τό) δημ. τ'. ποῶδες φαρμακευτ. φυτὸν τεκρινόν τὸ πόλιον, ἀ. βοτάνι τῆς ἀγιάθης.

Βουνοκάρα (ἡ) δημ. τραπέζης ὀδοὺς.

Βοντοξασκίω δημ. σχίζω διά των ὀδόντων, κομματιάζω με τὰ δόντια: Καζ.ΝΘΚωμ.134,55 τὸ κάβδατόμα βοντοξασκίε ὅπως δαγκάνω ἀδρά. **Βοντόνονος** (ὁ) δημ. ὀδοντίαγιο, ὀδοντόνοπος. ὁ. πονόδοντος. 2) μῦθ. τὸ μήλω ἀπὸ τοῦ ἐρώτητος ἀνοικοινομένου ἐρωτικῶν ἐπισημα.

Βοντόχορτο (τὸ) δημ. κ. βοντοχόρτι τὸ δοντο-δόντομα βλ.λ., τὸ φυτὸν ὀσσοκόμοιο ὁ λευκὸς βλ.λ.

Βοντοχτύπημα (τὸ) δημ. συνηθ. σύγκρουσις τῶν ὀδόντων ἀμφοτέρων τῶν σιαγόνων, χτύπημα τῶν δοντιῶν μετὰ τοὺς: Κορκ.Λ Πλωρ.209 ἀφτιά-ζεται τοὺς κρότους ποῦ βιάζει ἐξουῶς, συγκρα-τήτους, σάν δοντοχτύπημα κρυμμένου ἢ μηχανή.

Βοντωτός-ἡ-ὸ δημ. ὀδοντωτός βλ.λ.: Ἐφταλ. Ὀδ.Ε 40ῆ τί μῦτε ἀράγματα εἶχε ἐκεῖ, μῦτε λι-μῶνες εἶχε, μῦτε ἀκρωτήρια δοντωτά.

Βόνω δημ κ. βόνω βίνω βλ.λ.

βονῶ-ἔμ κ. νεῶτ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, σείω, κινῶ, βῆω εἰς κίνησην, πλάσσω, σαλεύω: Ἰλ.Ρ 55 τὸ θεῖ τὸ πνοιᾷ βονῶσιν παντοῖον ἀνέμου, Θεοκρ. 24,90 ἀνέμου βονῶσιν ἄδον ἀχεῖρα. || γενικῶς, σείω, τάρσσω: Πη.δ.Π.1,44 ἀνοῦθ' ὤσει' ἀγῶνας βαλεῖν ἔξω παλάμη βονῶν· παθ.: Παῦλ.Αιγ.δ,74 βονῶνται τὸ νευροῦδες | ἔλα σπα-σμούς εἰς τοὺς τένοντας | || δ- τὸ γὰρ ἀναπα-ράσσω αὐτὸ μηχανικῶς διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ βουτήρου: Ἡρ.4,2 || νεῶτ. βῶω εἰς τὴν παλμὴν κίνησην, πάλω: βονῶ τὴν χορδὴν μουσικοῦ ὄργάνου. || μῦθ. φρ. βονῶ τὴν χορδὴν θε-γεῖρω αἰσθημῶ τ: τοῦ ἐδόντου τὴν πλάον εἰσι-σθῆναι χορδὴν τῆς καρδίας του. 2) ἑλάνω, δῶκω, παρῶσάω, ἀστράπτω: τίνα: Ὀδ.Χ 300 τῶς ἰένω. βόος | μὲν τ' ἀλόγος ἀστράψω φερομη-θεῖς ἐδόνθηεν ὦρη ἐν εἰρινή. 3) διαταράσσω, φοβίζω, ἐκπλήττω: Τυρόθ.Περ.222 || ὄμ. ἐπὶ φυκικοῦ πάθους, τάρσσω, ἀνήσυχω, συγκινῶ: Πινδ.Π 4,219 ποθενῶ δ' Ἑλλάς αὐτῶν ἐν φρασί καιομένην βονῶσι μάστιγι Πειθοῦς, βαχλ.1,69 μὲν δὸνέουσι μέριμνα, Ἀλκιμαρχ.δ,12 ἡμᾶς ἐδόνθη-σεν ἡ μουσική. || ὄμ. ἐπὶ ἐρωτός: Σαφοδ. 954 πᾶν γὰρ τις ἔρωε με βονῶι τῶνδε τῶν σῶν βουατροῦν. || κ. ἐπὶ ὀμῆς: Μησιμ.Κωμ.4,60 ὄμῃ... μυκτῆρα βονῶ: || παθ.: Ἡρ.7,1 Ἄσπὶ ἐδονέατο ἐπὶ τρία ἔτατα | ἴτω ἐν ταραχῇ | Θεοκρ. 13,65 τριότατος ἐν ἀγρίοισιν ἀκάνθαις παῖδα ποθῶν δεδόντο, Βίων ἀπ.6,5 ἐρωτὶ δονούμενος, Ἄνη.Ἐμφ.Πολ.4,52 τὰ ὑπερόρα πάντα πολεμι-σὶς διὰ τήνδε τὴν στάσιν ἐδονέατο. || ὄ μὲς. μέλλ. βονῆσομαι, ἐν παθ. αἰμ.: Ὑμν. Ἀπόλλ.270 ἄρματα καλὰ βονῆσεται. 4) παθ. βονοῦμαι, ἐπὶ στρατοῦ, ἐκτελῶ περιστροφικὴν κίνησην, περι-στρέφωμαι: Ἀριστλ.Κόσ.399 β,5. 5) ἐπὶ ἡγου, φιδυρίζω, μουρμουρίζω, ἐπὶ μελισσῶν βομῶδ: πθ. ἐν Ὑμν. Ἐρω.563, Πινδ.Ν 7,81 πολέματον θρόον θμῶνα βόνει· ἡσυχῆ | διεγείρω τὸν ἦχον τῶν ὕμνων. || ὄμ. μέσ. ἢ παθ. ἐν Πινδ.Π 10,39 χοροὶ παρθέ-νων λυρῶν τὴ βουαί καναχῆ τ' αὐλῶν βονῶνται. || κ. ἐπὶ μελισσῶν: Χοιρῶδ.2 Ἀριστφ. Ὀρν.1183 περτοῖσι καὶ ροιζήμασιν αἰθῆρ βονῶται. || ἢ λ. ποι. ἄλλ. ἐν χρ.π. ἴωσι, παρ' Ἀττ. κμῆτα πεζοῖς, ἐν Ξεν.Συμν.2,8 ἢ δὲ λαμβάνουσα ὄμα τε ὄρχητρο καὶ ἀνεργίπτει δονομένους | ἰδοῦθ. δινουμέ-νους |, συντεκμαιρομένη δον δει βυπητὴ ὄφος. || λατρ. διαταράσσω: Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,1 ρηματ. δόνησις, δόνημα, δονήτος, δονητικῶς.

βόξα (ἡ) κ. μιν., νεῶτ. κ. δημ. ὀξέω, δέκομαι | προδῶκα, ἐλπίς: Ἰλ.Κ 324 σοὶ δ' ἐγὼ αὐλὸς σκοπέος ἐσομαι οὐδ' ὀξέης | ἄλλως ἢ ὅπως περιμένεις. || π. νεῶτ. παρὰ βόξαν κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλως, παρὰ προσδοκίαν: Ἡρ.17,9 ὡς οἱ παρὰ βόξαν ἔρχε τὰ πρήγματα ἢ ὡς αὐ-

τὸς καταβόξαι, Πλάτ.Φαίδρ.95 Α τούτων γούν τὸν λόγον... βαυραστῶ μοι εἴπες ὡς παρὰ βόξαν, Πλωτ.Φαίδρ.15 γενομένην δὲ παρὰ βόξαν αὐτοῖς τὸ σκάμωτος ἐμπήπει γέλωσ πᾶσι. || ἀντιθ. κατὰ βόξαν | κατὰ προσδοκίαν: Πλάτ.Γοργ.469 C πάντα πράττοντι κατὰ τὴν αὐτὸ βόξαν. || ἐν δόξῃ θασθῶς προσδοκῶ, περιμένο, ἐλπίω: Πινδ. Ο 10 | Π 11,63 ἀγῶνιον ἐν δόξῃ θεμενος εὐχοῦ· ὁ δόξαν παρεξέσθαι τινι ὄξ. || μετὰ μῦθ. ἐυβάλλω εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι, τὸν κῶνον νὰ πιστεύω, νὰ περι-μένη ὅτι: Πλάτ.Σοφ.216 D τοτὲ δ' ἔστιν οἷς δόξαν παρᾶχοντι. ἂν ὄξῃς ἀποκρίσιν ἔχοντες ἰσχυρῶς. || δόξαν παρέχεν τινί μετ' ἀπαρρ. παρέχω εἰς τὴν τὴν ἐλπίδα, τὸν κῶνον νὰ ἐλπίζῃ ὅτι...: Ξεν. Ἐλλ.7,5,21 ὥστε βόξαν παρεχε τὰς πολυμίρις μὴ ποιήσασθαι μάχην ἐκείνη τὴ μέρα. || ἀπὸ δόξης πτείνει ἐκπλήττω τῆς προσδοκίας: Ἡρ.7,203. 2) μεθ' Ὀμ. ὑποκειμενικὴ κρίσις, γνώμη, εἶτε ὀρ-θῶς σχηματισθεῖσα εἶτε μὴ: Πορμ.1,30 βρωτῶν βόξαι, Αἰακ.Περ.28 βνοιεὶ δὲ μὴ τὸν φυχῆς ἐθ-τήλωμι βόξῃ. Σοφ.ἀπ.235 ὁ δόξῃ τολμῶς, Πλάτ. Γοργ.472 B κατὰ δὲ γῆ τὴν ἐμὴν βόξαν αὐτ. Φιλ. 36 C βόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς κ. τ. ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπιστήμη: Πλάτ.Ἐσοτ.187 B κινούμενοι δὲ ἢ ἀ-λήθεις δόξαι ἐπιστήμη εἶναι, Ἀριστλ.Μεταφ.1074b,26 ὁμ.πρὸς τὸ νόημα: Πλάτ.Ποι.534 βόξαν μὲν περὶ γένειον, νόημα δὲ περὶ οὐσίαν. || κῶρια δό-ξατ φιλοσοφικὸ δόγμα, τίτλος ἔργου τοῦ ἔτικ. : Φιλῶδ. Ἡρ.86 W· αἱ κοιναὶ βόξαι | τὰ οὐδέματα: Ἀριστλ.Μεταφ.996 b, 28 λέγου δ' ἀποδεικτικὰς τὰς κοινὰς βόξας. || νεῶτ. γνωσολ. ἢ ἀποδοχὴ τοῦ ἀναποδοκίτου ὡς ἀληθῆς, ἀσυνοουόμενου ὅμως ὅτι δυνατὸν νὰ πλῶνται ὁ ἀποδοχόμενος αὐτὸς ὡς ἀλήθης. 3) εἰσαίσια, δοξασία: Ἡρ.8,132 τὴν δὲ Σάμων ἠπιστάτω δόξῃ καὶ Ἡρακλέας στή-λας ἴσον ἀπέχευ, Θουκυδ.105 ἡγοῦσθε γὰρ τὸ τε βεῖαν δόξῃ, αὐτ.1,32 δόξης ἀμαρτία. || κατὰ βόξαν, ἀντιθ. κατ' οὐσίαν: Πλάτ.Ποι.534 C μὴ κατὰ βόξαν ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προβουόμενος ἐλέγχων. || δόξῃ χρωμαί | ὀμιλῶ κατ' εἰσαίσιν: Ἰσοκρ.8,8 μὴ νομίζετε εἰδέναι τὸ συμβεβημένον, ἀλλ' ὡς δόξῃ μὲν χρωμόμενος, αὐτ.13,8. || δό-ξαν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ φαντασίας: Πλάτ. Ἐσοτ.161 E τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ [ἐπιμερεῖν] ἐλέγχων τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ βόξας, ὀρθῶς ἐκκάτου ὀσας. || κ. καθ' ἐν.: Ἀριστλ. Φυσ.254 κ., 29 ἢ γὰρ φαντασία καὶ ἡ δόξα κινή-σας τιπὲς εἶναι δοκοῦσιν. 4) οἰσθησις, φαν-τασία, ὄραμα, ὄπασια: Πινδ.Ο 6,82 βόξαν ἔγωγ τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνα; λιγυρὰ, Αἰακ.Ἀγ.275 οὐ βόξαν ἀν λάβοιμι βριζοῦσας φρονέας, Παστ.Χρον. 276 B εἶδον βόξαν φοβερῶν. || ἐπὶ ἀνείρου: Εὐρ.Ρησ.780 καὶ μοι καθ' ἕνον βόξα τὴν περι-στασια, Φιλῶστρ.Βι. Ἀπολλ.1,23 βόξαι ἐκθυνοῦσι. || κτ. πληθ. παραιοσησις: Ἀλέξ.Τραλλ.1,17. 5) ἢ γνώμη, ἢ ἔχουσι καὶ ὀλοὶ περὶ πῶς προ-σώπου, ὑπόληψις: Σόλ.13,4 ἀνθρώπων βόξαν ἔχειν ἀγαθὴν, Θουκυδ.2,11 μεγίστην βόξαν οἰσμένην τοῖς τε προγόνοις καὶ ἑμῖν ἀδοτεῖ ἐπ' ἀμφοτέρω εἰ τῶν ἀποβαινομένων (Σχολ. « δόξα ἐπὶ ἀμφοτέρω καὶ εὐκλείας καὶ δυσκλείας »). || κμ. δυσφημι-τικῶν ἐπιθέτων: Δημ.764 τὸν βόξης ἀντισημῶναι φαῦλης ἐπιχειροῦντα, Πολύβ.15,22,3 κληρονομή-σιν παρὰ νᾶσι τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἐπ' ἀσεβείᾳ βόξαν. || βόξαν ἔγω μετ' ἀπαρρ. θεωροῦμαι, ἐ-κπικρατεῖ περὶ ἐρού ἢ γνώμη ὅτι: Πλάτ.Μεντ.241 B βόξαν εἶχον Πέρσαι ἀμαχοὶ εἶναι κατὰ θάλατταν. || ὄμ. μν. εἰδ. προτ. : Δημ.23 βόξαν μὲν ἔχουσι ὡς εἰσι θουμοσται. 6) κ. νεῶτ. κ. δημ. ὀγαθὴ ὑπόληψις περὶ πῶς, ἐκδῶλομα θουμοσται πρὸς ἄτομον ἢ ἐκ μέρους τοῦ κοινου, τῆ ἐπι-συνετικῆ, φήμη, ἐξέμωσις ΑΒ 242,29 « ἐδοξο ἡνι

τόν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπεινον. Σημαίνει καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν ἀπόληψιν. Δόξα δὲ διαφέρει τῆς δόξης, ὅτι ἡ μὲν εὐκλεία δόξα παρὰ τὸν ἀγαθόν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος : « Ἀκ. ἐν Λυρ. Συμλκ.25,11, Πίνδ.Ο.8,64 τις τρώπος ἀνδρὰ προβάσει ἔξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλαντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν, Ἥρ.5,91, Αἰσχ.Εὐμ.368 δόξαι τ' ἀνδρῶν καὶ μά' ὑπ' αἰθέρι σμεναί, Ἰσοκρ.13,2 ὡσθ' Ὁμηρος ὁ μέγιστον ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν εὐληφῶς, Διόδ.Σ.11,39 τοὺς Ἀθηναίους ἐν ταῖς ναυτικαῖς δυνάμεισι πεποιμημένους δ-μεγάλην, Σολωμ.Λορδ Μπόρ.91 ἀθάμνητα ἔχει δόξα, Ψυχάρ.Τοξίβ.96 συλλογίσαι γι' ἀγάπην καὶ γὰρ δόξα » ὁ δημ. κ. ἐν προσωποποιήσει : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,20 στῆς δόξας τὰ παλάτια » ἢ κτ. πλθθ. : Ἰσοκρ.4,51 οἱ δ' ἐν ταῖς μεγίσταις δόξαισι ὄντες αὐτῶν ὀμάλως οὐδενῶποτ' ἐβίωσαν » ἢ νεώτ. κ. δημ. καὶ ἐπέκτ. ὁ περιπαῶν δόξαν, ὁ ἐφ' ᾧ τις δοξάζεται : ἡ προστασία τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὀψηρῆς ἢ μεγαλύτερα δόξα τοῦ Μαγ. Κωνσταντίνου » 7) κοινὴ πίστις, φήμι : Δημ.565 οὐκ ἄφ' ὑπαρχούσης οὐσίας... ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὄντος ὁ πατήρ μου κατέλιπε » 8) ἐπι ἐξωτερικῆς ἐμφανισίως, λαμπρότης, φωτεινότης, μεγαλοπρέπεια : Πά' Ἐξ.16,10 καὶ ἡ δόξα κυρίου ὤφθη ἐν νεφέλῃ, ΚΔ Πράξ.22, ἢ ὅς οὐκ ἀνέβλεπον ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου » ἢ γεν. ἐν ἀσθενίᾳ εὐμάρεια, πολυτέλειο, λαμπρότης : Πά' Γέν.31,16 πάντα τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, ἦν ἀφιέλτο ὁ θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ΚΔ Ματθ.4,8 δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὰν δόξαν αὐτῶν » ἢ εἰδ. ἐπὶ τῆς οὐρανόσι μακροτόνητος, εὐδαιμονίας : ΚΔ Κορινθ.2,4,7 αἰώνιον βῆρος δόξης καταγράφεται ἡμῖν κτ. πλθθ. : ΚΔ Πέτρ.1,11 τὰ μετὰ ταῦτα δόξας » 9) μτγν. δόξαι = οἱ ἐνδοξαί, οἱ διάσημοι, οἱ εἰς οὐς ἀνίκει κλέος, τιμὴ, εὐδοχίᾳ ἄφ' ὧν προσδίδεται τοῖς ἄλλοις κλέος, στήλη : ΚΔ Πέτρ.2,210 δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημῶντες, αὐτ'. τοῦδ.β κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι » ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σμγ. κ. νεώτ. κτ. ἐν. ἢ πλθθ. συνηθ. μετὰ γεν. : ὁ Παστέρ, ἡ δόξα τῆς γαλιλικῆς ἐπιστήμης, - ἠγνῶστας τὰς δόξας τοῦ ἀγῶνος 10) δημ. τὸ οὐράνιον τὸξον.

βοξάζω [βόξω] κ. μον. νεώτ. κ. δημ., παθ. ἄδρ. δημ. (ἐιδοξάσθηκα κ. μτχ. παθ. παρακ. βοξασμένος ἔχω γνώμην περί τινος φρονῶ, ὅθ. κ. συμπεριβαίω μετ' αὐτ. κ. ἀπορρ. : Αἰσχ. Ἀγ.673 ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταῦτ' ἔχουν δοξάζομεν μτ. διπλῆς αἰτ. ὧν ἡ ἑτέρα ὡς κατγ. : Πλάτ.Φιλ.48 Β οἱ μείζους καὶ καλλίους αἰτίους βοξάζουσι, Διογ.Λ.1) τὰ εὐχρηστά τῶν ἱερῶν θεῶν ἰδοξάσαν » ἢ μτ. σματοῦ, αἰτ. δέχομαι δοξάσαν, ἔξ ὑποθέσεως πστίν : Πλάτ.Κριτ.46 Δ τῶν θεῶν ἄς οἱ ἄνθρωποι βοξάζουσι » ἢ μτ.γεν. ἐμπροσ. νομίζω, φρονῶ, γνωματικῶς περί τινος : αὐτ. Γοργ.461 Β οὐτως καὶ αὐτ' ἀπὸ τῆς ρητορικῆς βοξάζεις » ἢ μτ. ὑποθέτω, θαρῶ : Αἰσχ. ἱκ.60 βοξάσει τις ἀκούων οὐκί (τὰ ὑποθέσει τις ὅτι ἀκούει) » ἢ μτ. ἐπιρρ. ὅθ. προσδ., οἷον εὐλόγως, φευδῶς, εἰκότως : Πλάτ.Πολ.377 C οὐ γὰρ κακῶς βοξάζεις κ. μτ. περιφρ. ἐπιρρ. : αὐτ. Θεαιτ.201 C, 2) διομορφ. διαπλάττω, ἀποφαινομαι γνώμην, σγέδωσι : Σοφ.Φιλ.545 βοξάζωμ μὲν οὐ, Θουκλ.120 ἀλλά μετ' ἀσφαλείας μὲν βοξάζομαι, μετὰ δὲ οὐκ ἐν τῷ ἔργῳ ἄλλοιμεν » 3) ὄμ. ἀπολ. ἔχω ἴδιαν ἐμού δουρίαν, θεωρίαν, ἀντιλήψην : Πλάτ. Θεαιτ. 167 Α ἀλλά μὴ ταῦτά γε καλεῖται... ὡς ἐγώμην βοξάζωμ » 4) παθ. βοξάζομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, λογίζομαι : αὐτ. Τιμ.46 Δ βοξάζεται δὲ ἀπὸ τῶν πλείστων οὐ ζυνοῖσται, ἀλλ' αἰτία εἶναι τῶν πάντων » ἢ ὅθ. (τοῦ) βοξάζόμενα = τὰ πιστευόμενα, αἰ κατ' εἰκόσιαν πίστεως : Πολύστρ.26

φευδῶς βοξάζόμενα κ. τὸ ἀπρόσ. βοξάζεται = κοινῶς πιστεύεται » 5) ὄμ. ἀπολ. ἔχω δοξασμένον, πστίν τινὰ οὐχ ἔξ γνώσεως προερχομένην, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ γινώσκω κ. τὸ ἐπίσταμαι : Πλάτ.Πολ. 476 Δ τοῦται μὲν τὴν διάνοιαν ὡς γινώσκοντες γνώμην ἀν' ὀρθῶς φαίμεν εἶναι, τοῦ δὲ δόξαν ὡς βοξάζοντες » ἢ κ. παθ. ἐν ὄμ. σμγ. εἶμαι ἀντικείμενον δοξασίας, πίστεως : Ξενοφ.36 ταῦτα βοξάζεσθαί » 6) μτ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀπόνεμω, προσάπτω δόξαν ἦτοι τιμὴν εἰς τινα ἢ εἰς τι, ἐγκωμιάζω, ἐξαιρέτως ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ, φημι ὡς ἐνδοξον : Θουκ.345 μετὰ πάντων ἑκαστος ἀλόγιστος ἐπὶ πλῆτον ἱ αὐτῶν ἰδοξάσαν » ἢ μων, νεώτ. κ. δημ. κ. ποιούμαι, κόμην τινὰ ἢ τι νὰ ἔχη, νὰ προσκίτηται δόξαν, τιμὴν, φήμην ἐνδοξον : οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 21 ἰδοξάσαν τὴν Ἑλλάδα κ. μετ' ὅσοκ. δηλοῦντας ἐνέργειαν, γεγονῶς ἢ πραγμ. : ὁ ἠρωϊσμός ἰδοξάσει τὸ ἔθνος... τὰ ἀρχαία καλλιπρόχηστα βοξάζουσι τὴν Ἑλλάδα » 7) παθ. τιμῶμαι, ἐγκωμιάζομαι, ἐπαινοῦμαι : Διον.Καμ.2,24, Παλῦθ.6,53,10 ἐν γὰρ τὰς τῶν ἐπ' ἀρετῇ ἰδοξασμένων ἀνδρῶν ἀκόπως ἴδειν, Διόδ.Σ.16,82 ἀνὴρ ἐν παιδείᾳ καὶ συνέσει ἰδοξασμένους, Ἀπν.Ἐμφ.Πολ.2,97 τὸ τοῦ Καίσαρος κλέος ἔξ ἀμαχῶν εὐτυχιᾶν ἰδοξάζετο, Πάπ. Ἴνα τὸ ὄνομα σου ἢ διὰ παντός ἰδοξασμένον, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 30,24 καὶ βοξασμένον ἀπὸ τῶν ὅ στοχασμός σου » ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ παθ. κ. ἐν μέσ. σμγ. πορίζομαι, προσκτώμαι, δόξαν ἐκ τῆς ἰδίας ἐμοῦ ἐνεργείας : ἐκινδύνευσε τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ δοξασθῶ » 8) εὐλοβοῦμαι, αἰνῶ, προσκυνῶ, ἀνεμῶμαι δόξαν : Πά' Ἐξ.15,2 οὗτός μου θεὸς καὶ δοξάσω πάντων, ΚΔ Ρωμ.1,21 διδοί γνῶτες τὸν Θεὸν οὐκ ὡς Θεὸν ἰδοξάσαν ἢ εὐχαρίστησαν » ἢ παθ. : Πά' Ἐξ.16,1 ὁσωμεν τῷ κυρίῳ, ἐνδοξῶς γὰρ βοξάζομαι, ΚΔ ἱμ.7,39 ὅτι Ἰησοῦς οὐδέποτε ἰδοξάσθη, Πάπ. Ἰερὸν βοξασμένον ἐξ ἀρχαίων, - βοξασμένον τὸ ὄνομα σου » ἢ λατρεῦσι : οἱ ἀγριοὶ λαοὶ βοξάζουσι ὡς θεοὺς τοὺς ἀστέραις, - βοξάζει τὸ χρέμα (= λατρεῖσι ὡς θεοῦ τὸ χρέμα ἢ).

βοξάων-ντος [το] μτχ.οὐδ. τοῦ ἄδρ. α' τοῦ ὁμοῦ βλλ. **βοξάπατάς** [ο] ὁ ἀπατών τὴν δόξαν : Ἡρωμ.ΑΠ 6,352 βοξάπατων χειρῶν τὰδε γράμματα ἰδιόρθ. Herw. κῶδ. δὲξασάων), πρὸλ. ξενάπατας, φευδαπάτης, μερακιεξάπατης. **βοξάρατος** [ο] μαν.κ.δημ. ὁ τοξότης : Χρον. Μορ.6716 Α καὶ τξαράτους ἐκάτον κ' ἐκάτον σκουρατόρους] βοξαρατόρους τριακοσίους νὰ στήνουσαι μὲ ἐκείνων, Ἐρωτόκρ.Β 646 ἀγρίμια, λάφια καὶ λαγοὺς ἔφερην εἰς τὸ σπῆτι, κ' ἰσα τὸν βοξαρατόρα δὲν ἤκαμεν ἡ Κρήτη. **βοξαρατός-η-ο** δημ. ὁ κηρύλλος, κυρτός ὡς τὸ τόξον : Καζ.ΝΘΚωμ.1,24 ὅθ. μὲ ὄλο πού μουν κιάλας] στοῦ γυφοριῦ τὴ βοξαρατὴ ραχὴ » 2) τὸ ἄρσεν. βοξαρατός ὡς οἰστ. στρατιωτικῆς ἀπλομένους διὰ τὸξον, τοξότης. **βοξαραυετής** [ο] δημ. βοξαρατός βλλ. 2. **βοξάρανος** δημ. βοξέωμ βλλ. **βοξάρι** [το] μων. κ. δημ. τόξον : Ἐρωτόκρ.Γ 317 ὀποῦ βαστῶ στὰ χεῖρα του σατῆς καὶ δοξάρι,] κικῆ ἔτσι τὸν ἀνήμπορον σάν καὶ τὸ παλληκῆρι, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.191,12 ἀγγελοστολισμένη μου, ποῖός σου ἔδικε τὴ χάρη,] ἐν αἰπιτῶν τῆς καρδιᾶς δίχως νὰ χρε δοξάρι, Βολαορ.Φώτειν. 2,113 ὀλόγορα στὸν τοίχο] κρέμονται τὰ βοξάρι τω, μὲ τὸ σπαθὶ μιά ὤστρα » 2) μτφ. τὸ βοξάρι τ' ὄρασαν τὸ τόξον τοῦ οὐρανοῦ, ὁ οὐράνιος θόλος : Κολοσαγ. ἱμτρο.Σολωμ.Σονέτ.Πρότ. Λετουργ.319,3 κατ' ὄρασαν τὸ θεῶν κ' ἀπέραντ βοξάρι » ὄμ. τὸ οὐράνιον τόξον, ἢ δόξα βλλ.1. ὁ.ζωγράρι τ' ὄρανον » 3) διάφορα ἀντικείμενα.

δοξάζοντα πρὸς τῶον, ὅσον παιδικὸν τι δῶμα ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀρχαῖον τόζον· 4) τὸ τόζον, δι' οὗ γίνεται ἡ διὰ τριβλῆς κρούσις τῶν χορδῶν βιολίου, λύρας κ.θ. ἐγγυρῶν μουσ. ὄργανων: Παλαιμ. Ἀσολ. Ζ 51, 17 τὴν ἴδια λύραν τὰραρα με νεὸ δοξάρι | χαρίζοντάς της μιὰ πνὴλ παλλλακάρησια, δ.δ. (στ. παίζε, βιολι μὸν, συτατά, δοξάρι μου, γεμάτα: 5) ὄργανον ἔχον σχῆμα τῶου, δι' οὗ εὐλοῖται βάρμυακα, ἔρια κτ. 6) εἶδος πριονίου τῶν ἑυλοῦργων· 7) κημπύλον ἑῶον προσσητημένον ἐν τῇ κίτῃ ἀμρα τοῦ κρηναίου, συγκρατοῦν τὰ σκονίτια τὰ ἐξηρατημένα ἐκ τῆς εὐλήης ἐκατέρωθεν τοῦ περιεστρεφέντου τὸν μῦνονον ὑποζυγίου.

δοξασία (ἡ) ὄμη. ἡ τριβλῆ, τὸ πριόνιον διὰ τοῦ τόζου, κρούσις τῶν χορδῶν βιολίου, λύρας κ. θ. ἐγγυρῶν μουσικῶν ὄργανων: Δραμ. Μονοπ. 178 δοξασία δυνατή, ποῦ... θάραξ τοῦς ἤλους γεμάτους. **δοξασίζω** ὄμη. βάλω διὰ τοῦ τόζου, σαπίπτω. **δοξάριον** (τὸ) (ἡ) [δοξάρι κ.ρ.ον. κ.ν.εἰ. ὑποκορ. ἐν σκωπτ. σ.ημ. ἀσημῆτον, ἀξιοπεφρόνητος δοξασία, ταπεινή, εὐτελής, ἀναξία λόγου θεωρία, δδ. κ. διδασκαλία: Ἡ. «δοξασίους εὐτελεῖσι ὄδημασιν, ὅπ' ἐνίωμ ὑποκοριστικῶς»: Ἰσακρ. Ἐπιστ. 10 τὸ κενὸν τοῦτο δοξάριον, - ἀφαιλοσέπτα καὶ ἀντεπιστημονικά δοξάρια προχρήρων κωνωνιολόγων· 2) κ. μ.ον. κ. νεῶτ. ἀνοξία λόγου τμητική διάκρισις, δδ. κ. ἀσημῆτον ἀξίωμα: Λουκ. Περὶ γρ. Β ὀρώνα δὲ ἀνδρας γέροντας δοξαρίου καταπύοντος ἐνεκα μονουχίη κυβιστιῶντας ἐν τῷ μέσῳ, Βασ. Ι, 176 C ἀπὸ τῆς πηρὸ τῶ δοξάριον τοῦ ἐπιθυμίας, - ἀγνίγεται διὰ ἀποκτήσῃ τὸ δοξάριον τοῦ κοινοτικοῦ συμβόλου.

δοξάριον (ο) (τὸ) [τὸ ἔστι μ.ον. κ. νεῶτ. μ.ον. κ. ἄριπ, ὄμη. δοξάρι τὸ τόζον: Χρον. Μορ. 1124 Π ἐκ κάμου υ' ἀναμῆνονον νά δῶσων κονταρίας, ἀλλὰ με τὰ δοξάρια φευγάτα πολυροῦσιν· 2) κ. νεῶτ. τὸ τόζον δι' οὗ συμφομεῖται εἰ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὄργανου παράγειται μουσικός ἤχος: τῆς λύρας τὸ δοξάριον, τὸ δ- τοῦ ἀριστέχηνου βιολιστοῦ· 3) εἶδ. μ.ον. ἢ φ. δοξάριον] τὸ δοξάρι βλλ. 2) **δοξασίωμα** (τὸ) [τὸ ἔστι ὄμη. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δοξαρίζω-τοξεύω, σαπίπτω.

δοξασωτός-ἡ-ὸ ὄμη. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τόζου, κημπύλος, κυρτός: Κρυστ. Σκάν. 9 φρυβία γιά ἰδέε· **δοξασωτό**, γραμμένα με κοντάλι.

δοξασία (ἡ) ἡ μ.ον. κ. νεῶτ. ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ δοξάζω, δόξα βλλ., γνώμη, ἐπὶ γενικοῦ τῆος θέματος, θεωρία, ἰδέα, εἰκασία: Διωνκ. 53, 19.

δοξασίς εως (ἡ) ἡ μ.ον. ῥοφασίς, σχηματισμός γνώμης: Σημ. Πλκ. Φυσ. 268, 16.

δοξασμα-ατος (ἡ) κ. νεῶτ. κ. ὄμη. γνώμη, ἰδέα, εἰκασία, δοξασία, δόγμα: Ουκ. Ι, 141 ὡστε τῷ αὐτῷ ὑπὸ ἀπάντων ἰδίῃ δοξασίαι λαμβάνειν τὸ κοινὸν ἀέρον φησὶν ὀρθῶν, Πλάτ. Φωιδρ. 274 C ἀρὰ γ' ἂν εἴη ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμῶν· ἢ φανασία: Εἰσ. Ἡ. 383 οἱ κενὸν δοξασμῶν πλῆρες πλανήσθε: ἢ φαντασιώδης γνώμη: Πλάτ. Θεαιτ. 158 E ὁποία τούτων τῶν δοξασμῶν ἀλλήλη;· 2) δόξα, ἐπινοή, ἐγκόμισμα, τιμὴ, ἐκόμισμα: Πλάτ. Ἡ. 46, 13 δὲ δῶκα ἐν Σίῳν σωτηρίων τῷ Ἰσραὴλ εἰς δόξασμα, αὐτ. Ὀρθ. 2, 1) κατὰ φρονεῖν ἐξ οὐρανοῦ εἰς γῆν δόξασμα Ἰσραὴλ, Σολωμ. Πρὸς Βασίλ. Ἐλ. δ. 2 κ. εἶναι δικὸν σου δόξασμα, δικὸς σου πλοῦτος εἶναι.

δοξασμένος-ο-ὸ ὄμη. ἢ π.β. παροκ. τοῦ δοξάζω, περιφροῦς, περιδοξοῦς, κομισσοκομισμένος. **δοξασμός** (ὁ) ἡ μ.ον. κ. νεῶτ. κ. ὄμη. σχηματισμός γνώμης: Χρῶς. Στοιχ. 2, 107 κατὰ δόξασμόν· 2) κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ἀφῆσις, δόξα, λόγος: Σύμωκ. Πλάτ. Ἡ. 13, 3 ἐν τῷ δοξασμῷ· ἢ ὄμη. ἡ ἐπιτελεῖς δόξης, κλέους. **δοξαστήρ**-ἄρος (ὁ) ἡ μ.ον. ὁ ὀμνήτης, ἐγκωμισ-

στής: Βασ. 3, 143 Α ὁ φίλον σε εἶναι καὶ δοξαστήρα ἀληθινὸν ἀκούοντες.

δοξαστήριος-ἰα-ἰον μ.ον. ἐγκωμιστικός: Θεόδ. Μετοχ. Σ. 256 μέλι δοξαστήρια.

δοξαστής (ὁ) κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ἡλ. ὄμη. -άστρια ὁ δοξάζων, φανταζόμενος, εἰκάζων, ἀνθ. τ. κριτῆς: Ἀντα. 5, 94 νῦν μεν δοξασταί, τότε δὲ κριταὶ τῶν ἀληθῶν· ἢ ὄμ. ὡς ἀνθ. τὸ ἐπιστήμην: Πλάτ. Θεαιτ. 208 B αὐτοῦ ἐπιστήμων γενοῦν ἔσται, οὗ πρότερον ἂν δοξαστάς· 2) Ἡ. «δοξασταί· δικασταί», ΑΒ 242, 9 «δοξασταί οἱ διαγνώσκοντες πότους εὐνοίη μεν κρινόμεναι»: 3) κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ὁ δοξάζων, ὁ ὀμνῶν, ὀμνήτης· ἢ νεῶτ. κ. ὄμη. ὁ προκάλων, ποιῶν, δημιουργῶν τὴν δόξαν ἄλλου.

δοξαστικός-ἡ-ὸν κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ὁ σχηματιζων, ἐκφροῦς, δοξασίων, εἰκασίων πῆνὰ περὶ τῆος, ἀνθ. τὸ ἐπιστήμων: Πλάτ. Θεαιτ. 207 C λόγον τε προσηληφέναι τῆ ἀληθείας δοξῆ καὶ ἀντὶ δοξαστικοῦ τεχνικῶν τε καὶ ἐπιστήμων περὶ ἀράτης ἀσίας γεγονέναι· ἢ δ- ἐπιστήμη γνώσις ἐξ εἰκασίας, ἢ πρὸς τὸ φανόμενον γνώσις: Πλάτ. Σοφ. 233 C δοξαστικὸν ὄρα πῆνὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστῆς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀληθῆναι ἔχων ἀναπέφανται· ἢ Ἐπίκ. Δόξ. 24 δοξαστικαὶ ἔννοιαὶ οἱ ἀνήκουσαι εἰς τὴν κρίσιν· ἢ δοξαστικοὶ φανασιστοὶ οἱ ἀναφερόμενοι εἰς τὴν γνησίαν: Φυλῶδ. ἐν Ἡρακλειτ. Πιν. 1003 τῶν δόξαστικῶν· ἢ τὸ δοξαστικόν (μέρος τῆς φύξης), ἀνθ. τῷ ἐπιστημονικῶν: Ἀριστ. ἨΗ. Ν. 10, 6, 26· 2) ἐπὶ καλῆς σ.ημ., πρῶτιστος, πλήρης ἰδέων: Ἰσακρ. 13, 17 ταῦτα δὲ πολλὰς ἐπιμελείας εἰσθεοῖσι καὶ φύξης ἀνδρικήης καὶ δοξαστικῆς ἔργον εἶναι· ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. τὸ δοξαστικόν ἡ ἰδιότης τοῦ δοξαστικοῦ: Ἀντίφ. Νικ. Ἡραστ. Ἀστρ. 2, 18· 3) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν δόξαν βλλ., αἶνον, ὁ δι' οὗ τις ἐξυμῆται, ἐγκωμιστής· ἢ ἔμκα, κ. νεῶτ. κ. ὄμη. τὸ οὐδ. δοξαστικὸν ὡς οὐδ. προφρόνιον ἰδιόμελον φασίμενον μετὰ τὸ τέλος τῶν προφρόνιων τοῦ ἐσπερνοῦ, τῶν ἀσπλητων, τῶν αἰώνων κτ. καὶ ἀρχόμενον διὰ τῆς φρ. δόξα Πατρι.

δοξαστικός ἔπιρρ. κατὰ δοξασίον, κατὰ γνώμην, ἀνθ. τῷ κατ' ἀλήθειαν: Ἀριστ. ΛΠρ. 43 β, 8, Σέξτ. Ἐμ. Μοθ. 11, 156· 2) μ.ον. ἐκ. ὀμνολογικός, διὰ δοξαστικῶν βλλ. 3).

δοξαστός-ἡ-ὸν κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ὁ ἐκ δοξασίας προερχόμενος, ὁ κατ' εἰκασίαν φανσιόμενος, ὁ γηγόμενος ἀντικείμενον δοξασίας ἀνθ. τὸ νοητός: Πλάτ. Πολ. 534 Α τὴν δ' ἐπ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρειναι διχῶς ἐκαστῶν, δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ, Πλάτ. Ἡ. 114 C· ἢ κ. π. ἀνθ. πρὸς τὸ γνωστός: Πλάτ. Πολ. 478 B ἐκ τούτων δὲ οὐκ ἐγχαρεῖ γνωστὸν καὶ δ- ταῦτόν εἶναι· κ. πρὸς τὸ ἐπιστηπτός: Ἀριστ. Λ' Ἰστ. 88 h, 30· ἢ κ. ἀντιφαστ. τοῦ ὀρατός: Πλάτ. Ἡ. 756 D Δοξαστός θεός· 2) ὁ ὄν δυνατόν τις νά δοξάσῃ ἧτοι νά πιστεῖσθαι, νά παραδεχθῆ: Πλάτ. Θεαιτ. 202 B τὰς δὲ συλλεσθῆς γνωστας τε καὶ ῥητάς καὶ ἀληθεῖ δόξη δοξαστάς· 3) ὁ ἐκ δόξης [ιδέας] ἡ ἐκ δόξων συνιστάμενος: τροφή ἀποδοῦν: Πλάτ. Φωιδρ. 248 B ἀπειλοδοῦναι [οἱ φησὶ] τροφῆ δοξαστή γνῶνται· 4) κ. νεῶτ. κ. ὄμη. ὁ δόξης, κλέους, ἄσις, ἐνδοξός, δοξασμένος, περιφροῦς: Πλάτ. Λευτ. 26, 19 εἰς ἐφοῖσθαι σε ὀνομαστὸν καὶ καυχήν καὶ δοξαστόν, Σολωμ. Ἀπόδρ. 93 τέχνης ἀρματα, σοφία, ἢ τῆνε κῶνον δοξαστή.

δοξαστός ἔπιρρ. ἡ μ.ον. κατὰ δόξαν, εἰκασίον: Σέξτ. Ἐμ. Μοθ. 2, 53.

δοξαστώματα (τὰ) μ.ον. Θεόδ. β. βλα. ἐν Συντ. Καμ. 4, 499 «δὲ ξένοια τὰ τοξέματα τῆς λογίονται».

δοξάζω μ.ον. κ. ὄμη. βόλλω διὰ τῶου· ἢ πλῆνται, τραυματίζω διὰ τοξομενοῦ βέλους: Ἐρωφ.

2,340 θταν ἐβάλλθθ ὁ Ἐρωτας νά ῥθθ νά μέ δοξίφθ, Ἐρωτικός. Α.1712 καί πλῆθ ἀπαρ τῶν κύριον μου βορίαικι, καί δοξίφθθι. || παθ. τι-τρούκομαι, τραυματίζομαι διά τόξου: αὐτ.8150 λαφακι δοξέμενο. || ἐν γρ. κ. παθ. εἶμαι τερω-μένος ἐκ τοῦ ἔρωτος: Ἐρωτικός. Α.488 ὁπού ὅσαν κείνα τά χαρτία τοῦ νοῦ τοῦ δοξέμενου.

δοξόδοξ-ή-όν μτγν. ἐνδοξος, λοιπρός: Λεξ. Κυρίλλ. «δοξίην ἐσθθτη, ἐνδοξον σπαλίη»: ΠΔ Μονκ.2,8,35 τῆ τοῦ κυρίου βοσθεία τὴν δοξίην ἀποθέμενος ἐσθθτη.

δοξέ-εως (ή) δόξα, δοξασία, γνῶμη: Δημόκρ.7, **δοξί(ω)ότης** (ή) μων. τοξότης: Χρον.Μορ.6689 Π βουσία, καί στενολάγγαδα, ὅπου βολή δοξῶτων ἰνά στεκούν να δοξέωσιν ἡμᾶς καί τ' ἀλόγα μας.

δοξόβολον (τό) μων. βολή διά τόξων, τό ρίξιμο τῶν βελῶν τῶν τόξων: περλ. πητροδόλμια: Χρον.Μορ.5390 Α ἕνα δοξόβολον καλόν... καί οὕτως τοῦς ἐσόντριθαν.

δοξογραφία (ή) νεώτ. ἡ περὶ δοξῶν βλλ., δοξογραφίαν, δογματῶν συγγραφή κ. εἰδ. ἡ περὶ τῶν θεωριῶν τῶν ὀρθοίων φιλοσόφων συγγραφή: || ἡ περὶ τὴν συγγραφήν τοιούτου ἔργου σχολία.

δοξογράφοι (οἱ) νεώτ. ὁνομασία τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων τῆς Ἀλεξανδρινῆς καί Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, τῶν συλλέξαντων τὰς δόξας ἤτοι τὰ δόγματα τῶν φιλοσόφων τῶν διαφόρων σχολῶν.

δοξοθρῶ-έω μων. θρῆσκῶ, ἐπιδικῶ δόξαν, κλέος, τιμῆν, εἶμαι φιλόδοξος: Νικ.Χων.Χρον.317 D μηδένα τοῦ δοξοθρῆν εἰδῶς κόρον.

δοξοκαβαρειακός-ή-όν μων. ὁ ἐπιδόξιος, ἰκανῶς εἰς τὸ ν' ἀπομακρῆν τὴν καρ' αὐτοῦ δόξαν, ὑπόνοια, τὰς ἀποφίσι: Παυλ.Αιγ.2,12 ἤθεος δὲ τὸ ἀβέλτερον τε καί δοξοκαβαρειακόν.

δοξοκαλία (ή) τὸ δοξάζειν ἤτοι φανταζεσθαί ἑαυτὸν ὀραῖον: Πλάτ.Φιλ.49 D τὴν ὄντων τῶν φίλων δοξοσοφίαν καί δοξοκαλίαν καί δσα νῦν δὴ διηλό-μενη, Κλήμ. Ἀλ.Προτ.2,3,38 τῆς ἡ τῶσαυτή ἀλιάν, τῆς ἡ δοξοκαλία.

δοξοκομπῶ-έω μτγν. δοξοκομῶ βλλ.: Ἐπίκτ.86 D. **δοξοκομία** (ή) μτγν. ἀκράτος ἐπιθυμία τῆς δόξης ἢ τῆς δημοτικότητος, φιλοδοξία ἀχαλίνω-τος: Ἐπίκτ.ἀν.120 δοξοκομία ἀκράτος, Πλάτ.Περ.5 τοῦς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σμῆντήτα δοξοκο-πίαν τε καί τῆφον ἀποκαλοῦσθαι, Αππ. Ἄνωθ.9 ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας φημένους.

δοξοκοπικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-μενος εἰς τὴν δοξοκοπίαν βλλ., δημογωγός, δημο-κοπικός: Ἀπολλ.λ.Σ.τοθ.Παράρτ.14 κατ' ἐπιτήθευ-μα δοξοκοπικόν καλοῦμενον.

δοξοκόπος (ὁ,ή) μτγν. ὁ ἔχων δοξοκοπίαν, ὁ ἐμπα-θῶς φιλόδοξος: Τέλης39 Η, Φιλ.2,269 Δίωμ.Χρ.32,24.

ὀξοκομπῶ-έω ἐπιδικῶ ἐμπαθῶς δόξαν, φήμην, δημοτικότητα: Πολύδ.12,25,3 παραλήθειαν τοῖς φαρμακοπῶλας δοξοκοπόντες, Πλούτ.Περ.5 παρ-καίει καί αὐτοῦς τὴ τοιούθ δοξοκοπίαν, Δίων Χρ.66,1 2) προκαλῶ ἐκλήθην δι' ἐπιδοξείων ὅσον διὰ σταυφώδους λόγου, διὰ πλουσίας ἐμφανί-σεως μου κττ.: Λογγίν.Υφ.23,2 ὅτι ἐσθ' ὅπου προσιπτε τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα καί αὐτῷ δοξοκοπιόντα, τῷ ὀχλῷ τοῦ ἀριβροῦ.

δοξολόγημα-ατος (τό) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δοξολογῶ, δοξολογία, ὕμνητικός, ἐγκωμιστικός λόγος: Ἐφραίμ Σ.ῥ.π.Φωτ.Βιβλ.245,26.

δοξολογίσε-εως (ή) μων. ἡ ἐνέργεια τοῦ δοξο-λογῶ, δοξολογία: Μιχ. Ἄττολ.Σάβ.146 εἰς τὴν τοῦ σαῦ κράτους... ἐκαχριστίαν καί δοξολόγησιν.

δοξολογητικός-ή-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-ρόμενος εἰς τὴν δοξολόγησιν, δοξολογικός.

δοξολογητικός ἐπίρρ. μων. διὰ δοξολογίας βλλ.: Γερμαν.π.Θησ.Στεφ.ἐνλ.

δοξολογία (ή) μτγν., μων., νεώτ., δημ. ἐξύμνησις, ἔπαινος, ἐγκώμιον, ἰδίως τὸ δοξάζειν, ὕμνην τὸν Θεόν: Ἰαββλ.Μυστ.2,10,Βασ.1,77C πρὸς δοξολογίαν τῶν ποιητῶν, Ἰω.Χρυσ.Ψαλμ.149 δὲ δοξολογίας τρῶσοι εἰς μὲν ὁ διὰ βήματα, ἕτερος δὲ ὁ δι' ὄψεως, καί τρίτος δὲ μετὰ τοῦτων ὁ διὰ βίου καί ἔργων. 2) εἰδ. τελετὴ ἐν τῷ ναῷ, καθ' ἣν φέλλον-ται ὕμνασμα ἐκδοξαστικῶ ὕμνοι: Γρηγορ.Ἰστ. Βυζ.55 C ὁ Σαυλιτῶν Ἀζαπίτης τῆς ἱερᾶς τελοῦμε-νης δοξολογίας πολλὰκις συμπηρὴν καί ὀμιλίη τῷ πατριάρχῳ - δὲ γίνθ δοξολογία ἐπὶ τῆς ἐπιτελῆ τῆς καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης. || εἰδ. νεώτ. κ. δημ. λοιπῶρ. ὕμνος πρὸς τὸν Θεόν κ. συνθ. πρὸς τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος, ἀρχα-μένος ἐκ τῆς λ. δόξα ἢ περιέχων αὐτὴν, αἶον δόξα σοι τῷ δεξιῶν τὸ φῶς, -σοί ἐστιν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, - δόξα πατρὶ καί υἱῷ καί ἁγίῳ πνεύ-ματι | ἢ μικρὰ λεγ. δοξολογία |, - δόξα ἐν ὀφίτοις Θεῷ | ἢ μεγάλη ἢ καί ἀρχαιοτάτη δοξολογία |.

δοξολογικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος ἢ ἰδιῶς εἰς δοξολογίαν βλλ.: Γρηγ.Νύσσο.1,288 Α διὰ τῆς δοξολογίας τε καί ἐκαχριστίας φωνίξ.

δοξολόγος-ον μτγν. ὁ ἀπονέμων δόξαν, τιμῆν, ὁ δοξάζων τὸν Θεόν διὰ λόγων, ὕμνων: Κλήμ. Ἄλ.Στρωμ.7,880 τὸ ζῶα τὰ δοξολόγια τὰ διὰ Ἡσαίου ἀλληγορούμενα.

δοξολογῶ-έω μτγν., μων., νεώτ., δημ. -δασ ὕμνο-λογῶ, ἐγκωμιάζω, δοξάζω πῆλ, ἰδίως τὸν Θεόν οἷα λόγων, ὕμνων, φαλμῶν: Βασ.εἰς Ψαλμ.28,179 ἀγγέ-λοις ἔργων δοξολογῶν θεόν, Παχυμ.1 εἰς Διον. Α-ρεοπ.59 πλῆθος σφραναίας στρατιῶδων τὸν γεννηθέν-τα ἐδοξολόγη: || ἐν γρ. κ. παθ.: Κάλδ. Ὀβλ.7,6 ὡς ἀγαλὰ τοσαῦτα | δῶρα δοξολογοῦνται.

δοξομανής-οὔς-ες μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ μέχρη μανίας ἀγαπῶν τὴν δόξαν, ὁ καθ' ἑπερβολὴν φι-λόδοξος, μανιώδης διὰ δόξαν: Χρῆσ.Στωικ.3,167 τινὲς δὲ καί δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδό-ξους, Φιλ.1,564, Ἰαββλ.Πυθ.12,58 φιλονικία δοξο-μανεῖς κατῆχουσι πρὸλ. δοξοκόπος.

δοξομανία (ή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐμφοθῶς πόθος πρὸς δόξαν, ἡ μέχρη μανίας ἐπιθυμία τοῦ ἔχειν δόξαν, φήμην, κλέος, ὑπερβολικὴ φιλοδοξία: Πλάτ.Σούλλ.7 ἀνταγίστατο δὲ αὐτῷ Μάριος ὑπὸ δοξομανίας καί φιλοτιμίας.

δοξομανῶ-έω μτγν. κ. μων. εἶμαι μέχρη μανίας φιλόδοξος: Φιλ.1,550 δοξομανοῦντα καί ἐπικομ-πέζοντα, Νικ.Χων.Χρον.347.

δοξοματαιόσοφος-ον ἐπίρρ. ὁ φανταζόμε-νος ἑαυτὸν φιλόσοφον, ὁ κενοδοξῶν ἐπὶ φαντα-στικῆ σφασί: Ἐπίγρ.π. Ἠγήσανδρ.1 [π. Ἀθην.4,162 Α] δοξοματαιόσοφοι, ἱζηταρησιδίδοι.

δοξομιμητής (ὁ) ὁ μιμούμενος ἀπλῶς τὸ εἰς ἑαυ-τὸν φανόμενος καί ὄχι τὴν πραγματικότητα: Πλάτ. Σοφ.267 Β τὸν δοξομιμητὴν δὴ σκοπιώμεθα.

δοξομιμητική (ή) (ἡ) μτγν., νεώτ. ἢ τῆχη τοῦ δοξομιμητοῦ βλλ.: Πλάτ.Σοφ.267 Β διαγνώμεις ἐ-νεκα τῆν μὲν μετὰ δόξης μίσησον δοξομιμητικὴν προσείπωμεν.

δοξοποιδιευτικός-ή-όν ὁ διδάσκων δοξοσείας φανταστικῆς αὐθαρείτους, οὐχ' ἀκριβεῖς γνώσεις: Πλάτ.Σοφ.223 Β ἡ τέχνης, δοξοποιδιευτικός, νέων πλουσίων καί ἐνδοξῶν γιγνομένων θῆρα, **δοξοπηγὴ** (ή) δημ. ποι. πηγὴ ἐξ ἧς ἀναβλῆζει δόξα, κλέος: Πολυμ.Περ.Χαιρ.197,3 ἀνὰθρα εἰς **δοξοπηγὴς**, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνας.

δοξοποισία (ή) μτγν. τὸ ποιῆν, πλάττειν δοξο-σείας αὐθαρείτους: Κλήμ. Ἄλ.Προτ.24 ἀλλήθεια, συνωνυμίας πια τὰς δοξοσείας διεκλήγουσα.

δοξοποιῶ-έω μτγν. ἐξύμνω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινώ: Πάπ. 2) παθ. δοξοποιεῖσθαι κατῆχομαι, πλη-ροῦμαι δοξασίῶν, φανταστικῶν ἰδεῶν: Πολύδ.

1817), 15, 16 το δε των ανδρων γνος και πρς δεδοιοποιημνο, οχ ήτταν δις τιν αλοισιαν η δις τιν φσιν αμαρταν.

δοξασοφια (η) κ. νεωτ. το να νομιζε τις εαυτον σοφον χωρις να είναι, η κατα το φαινόμενον σοφια, φευδοσοφια : Πλάτ. Σωφ. 231 B ο περι την μάστιον δεδοασοφιαν .. ελεγχος, Πλούτ. Η8, 999 F άμματος εηληροτο και δεδοασοφιας.

δοξασοφος-ον κ. νεωτ. ο φανταζόμενος εαυτον σοφον, φευδοσοφος, δοκισιαφοσ : Πλάτ. Φαιδρ. 275 B δεδοασοφοι γεγονοτες αντι σοφων.

δοξασοφως επιρρ. νεωτ. μετα δεδοασοφιας βλλ.

δοξοφαγια (η) μτην. πεινα, άκορεστος επιθυσια δόξης, φήμης : Πολύβ. 6, 97 δωροδόκοις και δωροφάγοις κατασκευάσανι τοις πολλοις δις τιν άφρονα δεροφασιαν [δ. γρ. δεροφασιαν].

δοξοφωλας-ον μτην. ο κατά το φαινόμενον φουλος, κικός : Σωρ. 1, 92 γαλα δσ.

δοξοφορος-ον μτην. ο φέρων δόξαν : Μακ. 4, 54, **δοξοφαρης**-ου-εσ μτην. ο χαίρων, ο γυριών επι δόξη : Αντιοχ. Ομιλ. 1100 B μη σόν γενώμεθα δεροχαρεϊς και φιλοφωρονες.

δοξο-ω ίων. έν χρ. π. το παθ. **δοξομαι-ομαι**, ίων. τ. το δεδοξάσθαι, θεωρούμαι, άπολαύω φήμη : Ήρ. 8, 124 Θεμιστοκλεις έβώθη τε και δεδοξώθη είναι άνθρ πολλόν Ελλήνων σωφάτοτα.

δοπηλεριτης (ο) νεωτ. άρκευτο, είδος ασφάλτου.

δορά (η) [δέρω] κ. μον. κ. νεωτ. το εκδερν δέρμα ζωου μετα τών τρωών αυτού, τορμά : Θέων. 55 **άλλ' άμφι πλευρησι δοράς αίών κατέτριβον**, Εύρ. Ρήσ. 208 λύκειον άμφι νύτων άφομα δοράν, Μελέσιγρ. ΑΠ 5, 151 **δοράς στέφω σε λέοντος** || ζμ. επι πτηνών : Ήρ. 4, 175 **έξ δε τόν πόλεμον στρουθών καταγαλάν δοράς φορέσται προδλήματα** || όμ. επι ανδρώνων : Πλάτ. Εύθ. 285 C **εί μοι η δορά μη είς άσπόν τελευτήσκει** ώπερ η τοσ Μαρσύου, Πλούτ. Τελ. 2 τών δ' άστερον Φερεκίδην τε τόν σοφόν άπό Λακεδαιμονίων άναερέδινα και τήν δοράν αυτού .. φουρομηνήν || όμ. επι αστέρου : Πλάτ. Συμπ. 221 B αστέρου άν τινα θρηστικοσ δοράν || σπαν. κ. επι τοσ δερμάτοτα ζώτοτα σήματα : Φιλ. 2, 100, Ήλιод. 9, 18, Μηναι. 1, 23 Συναε. λιάρουε της δοράς τοσ σώματοτα τών θώμων άφαιρούται || 2) ο φλοϊός σταφυλής : Ροφρ. Ανατ. 12 || 3) έκδορά, γδάρσισμα : Γαλ. 2, 423 || 4) ΕΜ 284, 12 «δορά» δέρμα, Κρήτες δε και τήν δακόνν' πρβλ. δόρυ.

δοράζει ΕΜ 284, 15 «καλάζει», Ήσ. ελογιάζει.

δοράκιον(ν) [λατ.] μον. νεωτ. κ. δημ. κ. δωρ. μτην. κ. μον. δωρακίον, νεωτ. κ. δημ. συνηθεστ. ροδάκιονοι, η όπωρα μηλον το περσικόν [dacekiani perzikami], περσέμηλον.

δοράντων Ήσ. «κίρας, έν φ. τών γλαϊόν φέρουσιν οι ζευμηλάται υπό τή άμάξη».

δοράς-όδος (η) νεωτ. ζωολ. γένος σλιουριδών ψυσοσάτων ηθόδο. || 2) άστρον. άστερισμός τοσ νοτίου ημισφαιριου παρά τόν νότιον πόλον.

δορατίζομαι Ήσ. ΕΜ μάχηται δις δοράτιον.

δοράτιον (το) κ. νεωτ., ίων. δωρ.- ύποκορ. το δόρυ βλλ. : Ήρ. 1, 34 **άκόντια τε και δωράτια και τή τοιαύτα πάντα**, Θουκ. 4, 34 **δοράτια τε άναπεκέλαστο Βαλλουάων**, Αιν. Τακτ. 29, 6, Πλούτ. Η8, 184 B **ήττισε δεσην δορατιών** || 2) νεωτ. νεωτ. έπιμηκής ελαστροσ κυλινδρικός σφαιρικός πλοϊου, μπασοδιών : **δοράτιον τοσ άρτέμονος** | το όπλον τή στήλην έπιστήληον τοσ ροδόλοιο Ιστού τών Ισποφόρων πλοίων η της πρόρας τών λέμβων, είς οσ το άκρον τραχηλοῦσι ο άνόδρομοσ τοσ άρτέμονος και προσδέεται ο πρόπος αυτού || 3) **δοράτια** είς τα μετά τεργατών Ιστίων Ισποφόρα πλοια, οι έκαστέρωθεν τών μεγάλων κεραιών πρόσθετοι σφαιρικοί, οτινες προβαλλόμενοι έξω

αὐτῶν χρησιμεύουσι διὰ τὴν ἀπ' αὐτῶν ἄρτησιν καὶ τὴν εἰς αὐτὰ πύδωσιν τῶν παριστίων.

δορατισμός (ο) μτην. κ. μον. μάχη δις δοράτων : Πλούτ. Πόρρ. 7 **ήν δε Δορατισμός τοσ πρώτων**, **είτα έν χειρόν γενόμενοι**, Λέων Διάκ. 8, 9 τών τρωάτων **δορατισμόν** πρβλ. **δορατίζομαι**.

δορατόβλωκος ο δωροατοβλωκος βλλ.

δορατοθήκη (η) Ήσ. ΕΜ θήκη δοράτων.

δορατομαχία (η) νεωτ. η δις δοράτων μάχη, διαδορατισμός, κοντοροπήλημη.

δορατομαχέ-ω ΑΒ 357, 12 κ. Σουβ. έν.λ. σήμασσοσι, μάχομαι δις δοράτων.

δορατοζός-ον μτην. δωρυζός : Νικ. Θερ. 170 **δορατοζός** τέκτων.

δορατοπαχής-ου-έσ ο έχων το πάχος τοσ έζολοσ δόρατος, όμοιος κατά το πάχος πρόσ δόρυ : Ξεν. Κυν. 10, 3 **άβέδωσ κρανείας** **δορατοπαχέις**, **δορατοφόρος**-ον μτην. κ. νεωτ. ο φέρων δόρυ, δωρυφόρος : Αιν. Αδέσπ. 108, Πάτ. Παρ. 1, 12, 24 **ισίαι Ισάδω θυροσφοροσ και δωροσφοροσ**, Άρρ. Τακτ. 15 **τοστων δε οι μόν δορατοφοροσ είσιν, η κοντοφοροσ**, ΚΜνασνα. Χρον. 75.

δορατεύ-εις (ο) μτην. ο εκδοραεύ : Ήρώνδ. 8, 64 [πθ. γ' || 2] **ονασασία Βολής τινος έν παίγιμ τών κώδων** : Εθδου. Κωμ. 57, 5.

δορηός-ον μων. δωρηός, **Εξύλιος** : Θεοφάν. έν ΑΠ 15, 14.

δορησία (η) νεωτ. γένος κοκκιδιών έντόμων, **δορηάλλος** (ο) κ. δωρηάλλοι το γυναικίον οιδοϊόν : Άριστ. άπ. 367.

δοριδωσία (η) μτην. επι προσ., πόλεωσ, χωρών, η δις δόρατος κυριεύσει, η έν μάχη η μετά μάχην η έν πόλεμω η δις πόλεμω σιμωλωσία, κ. επι χώρας η κατοίκισις : Άντ. Εμψ. Πολ. 4, 52 **πάθη δε πολλά συνινέχθη πόλεων έκ δοριδωσίας**.

δοριδωλατος-ον κ. νεωτ. κ. δωρ.- ίων. δωριένη επι πόλεων κ. χωρών, ο δις τών δοράτων κυρ. κ. γεκ. ο δις τών άλλων άδάμωσ, κυριεύσει : Ήρ. 8, 74 **μηδέ πρό χωρος δοριδωλατοσ μένοτασ μάχεσθαι**, Ξεκ. ΚΠ 7, 5, 35 **ώσ δοριδωλατοσ της πόλεωσ οδισσ** || έπι προσ., ο σιμωλωτισθεϊσ, σιμωλωλατοσ πόλεμω : Εύρ. Τρω. 518 **όλόμαν τάλανα δοριδωλατοσ**, Ίσοκρ. 4, 177 || μτφ. **δοριδωλατον λέχος** επι της Τεκμήρισσος : Σοφ. Αι. 211.

δοριγάρμορος-ον ο δις το γάρμοσ τού διεγερτων πόλεμον, επι της Έλένης : Αίολ. Άγ. 66 **τόν δοριγάρμον άνηκίαι θ' Έλέαν** ;

δοριδαί (ο) νεωτ. οίκισμ. μαλακίων γαστροποδων.

δοριδωπιος-ον πλάτ. ο ύποσταθεϊσ δις δόρατος, ύποδομωλατοσ δις πολέμου.

δοριδωράτος-ον κ. μον. ο δις δόρατος, ο έν πόλεμω θρηρευθεϊσ και σιλληθεθεϊσ : Εύρ. Έκ. 103 **πύλεωσ άπειλονομηνή της Ιλιάδος**, **λόγγης σιμή δοριδωρατοσ** πρόσ Άγαών, Άντ. Κομν. Α. 439 B.

δοριδωρατής-ου-έσ [δωρσσε] μτην. κ. δωρυβαροσ βλλ. : Νόνν. Δ 2, 164 **δοριδωρατοσ** Λυκοδούρου.

δορικανής-ου-έσ [καίνα] ο δις δόρατος φουβεθεϊσ : Αίολ. Ή. 987 **δορικανει μύρω θάων**.

δορικάντωρ-ορος (ο,η) μτην. κ. δωρικάντωρ βλλ.

δορικιμή-ήτος (ο,η) ίων. δωρικιμήσ ο δις δόρατος καταπονηθεϊσ θανατωθεϊσ, φουβεθεϊσ : Αίολ. Χ. 365 **μετ' άλλων δωρικιμητι λαφ** παρά Ικαμάνδρου πόρον τεσάθεθα.

δορικικός-ή-όν ο άνηκων η άναφερόμενος είς τήν δοράν βλλ. || ο έκ δοράσ, άπό δέρμασ προερχόμενος η κατασκευασόμενος, πέτισον : Ήντ. Φθσ. Παϊδ. 24 **δορικά** μάρτια.

δορικάρωνος-ον ο έχων κεφαλήν δόρατος : Αίολ. Πέρο. 148 **πάτερων τόξωσ βύμα** τού κώων, η δωρικάρων λόγγης Ιοχως κεράτηκεν.

θορική (ή) (κτώμαι) νεώτ. τὸ νὰ εἶναι π θορικήτος, τὸ ἐκ ἡ θὸς πολέμου κτηθέν.

θορικήτος-ον κ. νεώτ. ὁ θὸς ἄρατος, θὸς πολέμου κτηθείς ἴσ. «θορικήτος, ἀρχαίως, πολέμω κτηθείς» Ἐρ. Ἀνθρ.155 θορικήτος ἐτ' ἦν αὐτ. Ἐκ.478 ὁ κωνὴν καταλείπειται τυρομένα θορικήτος Ἀργεῖων, Ἀρρ. Ἀνθρ.7,42 τὰς χώρας ὅσαι θορικήτοι πρὸς Ἀλέξανδρον ἐγένοντο ἥ π. Ὁμ. τὸ ἰων. θηλ. θορικήτι, βλ. θορικήτης.

θορικήτωρ-ορος (ὁ) (κτώμαι) νεώτ. ὁ θὸς ἄρατος, θὸς πολέμου κτώμενος, κατακτητής.

θορικήτιος-ον ὁ τὸς ἄρατος κτηνῶν, ὁ ἐκ τὸς συγκροάσεως τῶν θορῶν ἀνήγων ἴ Πινδ.Ν.3,60 πνευθεῖς ὑπὸ Τροίαν θορικήτων ἀλαλάν Λυκίω τε προσμένοι καὶ Φρυγίῶν, αὐτ.7,9.

θορικήτος-ον, ἰων. θορικήτης ὁ θὸς ἄρατος, ἐν πολέμῳ ληθείς ἴ Σοφ.Αἰ.146 ὄλεσε Δαναῶν βοτὰ καὶ λέϊων, ἥπερ θορικήτος ἐτ' ἦν λοιπὴ, αὐτ.874 τὴν θορικήτων ὄμοσπονδιον νύφην ὀρῶ Τέκμησαν ἴσ. «κατηγορομένη» ἴ Μαν.4,258 ἐν χάμρῳ θορικήται.

θορίλλος (ὁ) κ. θορίσλος βλ.

θορίλιαντος-ον (λυμναῖο) ὁ θὸς ἄρατος καταστραφεῖς, ἀφαιρούς ἴ Αἰσχ.ἀπ.131,2.

θοριανθής-οὐς-ές ὁ μακροδὸς ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ἀφ'ὸρα φιλοπόλεμος, ἀρεμνικός ἴ Εὐρ. Ἰκ.485 οὐκ ἂν ποθ' Ἑλλάδος θοριανθὴ ἀπάλλυτο.

θοριάρχος-ον ὁ ἀκόρετος, μακροδὸς ἀγαπῶν τὸν πόλεμον ἴ Αἰσχ. Ἐπ.687 ἢ τί σε θυμοληθὴς θοριάρχος ἀτα φέρτω.

θοριάρχος-ον, ἰων. θοριάρ, ὁ θὸς τῶν θορῶν μαχόμενος ἴ Πινδ.Λυρ.ἀπ.14 (ἐν Πλάστ. Ἦθ.320) σέδωσ' αἰδῶ συνηρῶν ἀρετὰς θοριάρχου, Χρυσί.η.Σχολ.Ἰκ.Β.543 ἀνδρὲς θοριάρχοι ναύουσι ὄμορ καλὴς Ἀρεσθούσης.

θοριήτωρ-ορος (ἡρωδότης) ἴσ. ὁ ἐμπειρὸς τὸν πόλεμον ἴ Σουῖδ. ὁ ἐπιστημὸς πολεμῶν ἴ Εὐρ. Ἀνθρ.1016 Ἐναλλήλω θοριήτωροι.

θοριάλτος-ον ὁ πόλλων τὸ θορῶ, ὁ βίαιως σείων ἡδέε κάκεισε τὸ θορῶ ἴ Αἰσχ. Ἀγ.17 φανέντες ἵκτωρ μελλάρων χερσὲς ἐκ θοριάλτου παμπρέπτοι ἐν ἔδρασιον ἴ ἐκ δεξιῶν ἴ.

θοριανθής-οὐς-ές ὁ θὸς ἄρατος πεισῶν, ἐπενηθείς ἴ Εὐρ. Ἀνθρ.653 ὁ πεισῆματα πλεῖστ' Ἑλλάδος πέπτωκε θοριανθὴ νεκρῶν, αὐτ.Τρω.1003 ἦν δὲ θοριανθὴς θνητὰ.

θοριλήκτος-ον (ἡλιττωί), ἰων. θοριάρ, ὁ θὸς ἄρατος πηγεῖς, τρωθείς ἴ Αἰσχ. Ἐπ.278 θάτων θ' ἀσθήματα στέφειν ἄδερμα θοριλήκτ' ἀγνοῖς δόμοιο, Σχολ.Εὐρ. Ἀνθρ.653.

θορινοσ-ον ὁ ποῦν περὶ τὸ θορῶ, ὁ θεισάμενος τὴν κακοπάθειαν τοῦ πολέμου, ὁ ἐκ τοῦ πολέμου θεισάμενος ἴ Αἰσχ. Ἐπ.169 πόλιν θορινοσν μὴ προδῶδ' ἑταροφῶν στρατῶ ἴ σχολ. «αἰχμαλώτων» ἴ, Εὐρ. Ἰκ.479 τῶν δὲ ἀνακτα θορινοσν ἔκταν ἀνδρῶν, ἴωνοσρ' 2) ὁ ἐκ τῶν πόων, τῶν μὸχων, τῶν θεισῶν τοῦ πολέμου προερχόμενος ἴ Αἰσχ. Ἐπ.628 θορινοσν κὰκ' ἐκτρέπνοσς εἰς ἐπιμόλοιο ἴ σχολ. «πολεμικὰ» ἴ.

θοριποίτης-ον ἰων. πταιῶν, πτωδ' ὁ θὸς ἄρατος ἀποδιωθείς, ὁ ἐν τῇ μάχῃ διασκορπισθείς ἴ Πολυδ.6,89 ἐν ΑἰΠ.7,297 θοριποίτηθ δὲ νεκρῶν ὄσται σωραθείς εἰς ἐπέχει σκέλοιο.

θοριός-ίδος (ή) κ. νεώτ. μάχηρα εἰδικὴ διὰ τὴν ἐκδάρων τῶν σσιγῶν ἴσ. «θοριός, μάχηρα μαγειρικὰ, εἰς τὸ ἐκδέραι τὰ θύματα ἐπιθήσειο» ἴ Πολυδ.6,89 ἴ Ἀνάβηθ.6,3 ἴ π. Ἀθην.4,169 Β) σκαφίδας τρεῖς θοριόσ, κοπίδας τέτταρας, Καλλ. Ἰκ.3,11) 2) κτ. Ἔστ. κ. τὸ θησαυτήριον, ἡ ἁγία τράπεζα 3) νεώτ. γένος θοριόδων μαλακίων.

θοριονθής-οὐς-ές ὁ ἰαχρῶς, δυνατός εἰς τὸ θορῶ ἴ Αἰσχ.Κο.158 ἴων τις θοριονθὴς ἴ κώδ. θο-

ριονθὴς) ἀνήρ, ΑἰΠ.9,475 Εὐρώης Ἀσίης τε θοριονθὴν ἐς βασιλίης.

θοριστάνεος-ον ἰων. ὁ ἐπ' ἀνδρεία στεφανωθείς ἴ ΑἰΠ.9,596 θοριστάνεος Σάρατα.

θορινάκτος-ον (ἡνιάσσω) ὁ σεισθείς, παραχθείς, πταθείς ὀδὲ ἡ θὸς τῶν θορῶν ἴ Αἰσχ. Ἐπ.155 θορινάκτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.

θοριήτης-ος (ἡνιάσσω) ὁ θὸς ἄρατος διαπεραθείς ἴ Αἰσχ.Χο.347 πρὸς τινος Λυκίων, πάτερ, θοριήτης κατηναρθῆς ἴ δ.γρ. θοριήτης.

θοριόμοσ-ον ὁ τοκμηρὸς εἰς τὸ θορῶ, ὀδ. γεν. εἰς τὸν πόλεμον ἴ ΑἰΠ.4,46 Νικήταν θοριόμοσν.

θορκάειος-ος κ. Ἐπιγρ. -άειος ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς θορκάδοι, ὁ ἐκ θορκάδοιο προερχόμενος ἴ Θεόδωρ.Καρ.5,9 κτήσασθαι, ἴ θορκαείοιο ἀστράγαλοιο, Πολυδ.6,26,10,9 ἴ θορκάδοιο θέρμα 2) ἐν Ἐπιγρ. θορκάδοιο ἀστράγαλοιο.

θορκάειω (θορκάει) ἰων. πηδῶ, σικρὸν ὡς θορκάει, ἐπὶ σφυρῶ ἴ Ἠρόδοτ.η.Γαλ.8,556, Μάρκελλ.λατρ.28,15 θορκάειω σφυρῶ ἴ ὅσται, ἐν φ' ἡ ἄρθρια φαίνεται διασταλμένη, χωρὶς ὄμοιο καὶ νὰ εἶναι παντελῶς, μεταπρὸς ἀπ' αὐτὴς εἰς ἄλλην πρὶν ἡ φανθ' εἶναι συσταλτὴ αὐτῇ, καθιστῶν ὄστω τὸν θεισῶν ποῦν δυνατώτερον).

θορκάδιοιο (τὸ) ἰων. κ. νεώτ. ὑποκορ. θορκάει μικρὸς ἡλικίας, ζαρκάδοιο ἴ Πλά.Ἠα.13,14 καὶ ἔσονται αἱ καταλείμμενοι ὡς θορκάδιοιο φέσων 2) ἀργυρῶν κόσμημα ἔχον τὸ σχῆμα θορκάδοιο ἴ Επιγρ. 3) τὸ φυτόν θορκάδοιο βλλ. ἴ Ψιδιοσκ.3,32 4) νεώτ. γένος κραιμαρικήων ἐτόμοιο.

θορκάειω ἴσ. «περιβλέπω», κωπηδὸς θορκάδοιο.

θορκαί ἴσ. «κονίδες».

θορκάειος-ίδος (ή) ἰων. κ. μον. ἡ θορκάει ἴ Καλλ. Ἐπιγρ.33,2 ἄργυρῶσ, ἴ θεισ' ἴ πάσης ἴχνη θορκάειος ὄππ.Κιν.1,165 2) συνεκτ. κτ. πηδῶ ἡ ἐξ ὄσται θορκάδοιο ἀστράγαλοιο ἡ κύβοιο παπικῶ, ὁ θορκάδοιο ἴ Ἀγαθ. ἐν ΑἰΠ.5,78 θορκαίωσ παιγνὰ θορκάειωσ 3) μτ. ἐπὶ νεανίδων ἴ Ἀγαθ. ἐν ΑἰΠ.5,291,12 ἀλλά με θεσμοιο ἐργασίον βασιλῆος τηλόδοιο θορκάειος 4) Σουῖδ. μάλιστα ἐκ θορκάειωσ λυρῶν.

θορκάνα ἴσ. «ἀκριδὸς Κρήτης».

θορκάειος-ίδος (ή) ἴ θορκάδοιο, θορκάδοιο κ. νεώτ. ἴ Πρ. κ. θορκάει, ποι. κ. ζορκάει, ποι. κ. θορκάει ζῶον μηρκασιτικὸν τῆς οἰκοιο, τῶν ἀντιλοπιδοῦ, ζορκάδοιο ἴ Εὐρ.Βάκχ.699 αἰ θ' ἀγκάλαιοιο θορκάειο ἴ ἔχουσαι λευκὸν ἐπίδοσταν γάλα, Ἐπ.ΚΠ.1,47 αἰ δὲ ἔλαροι καὶ θορκάειοσ ἴ ἀναίτες σισι, Μην.αἰ.5,5 Οἶκος ἔδραμει θορκάει θορκάειοσ πηγαῖς ἀκρῶρῶσ ἴ ἐν Συρία κ. Ἀφρικῇ, ἀντιλόπη θορκάει, γκαζέλλοιο ἴ Πρ.7,69 ἐπὶ δὲ κέρας θορκάδοιο ἐπὶν δὲ θεισῶν ποῦν τῶν ὄλοιοσ ἴ ὄπὸ τὸν τ. ζορκάει ἴ αὐτ.4,192 πηγαροιο καὶ θορκάδοιο καὶ θορκάδοιο καὶ θορκάδοιο καὶ θορκάδοιο ἴ κτ. πηδῶ θορκάδοιο ἀστράγαλοιο ἴ Ἠρόδοτ.5,3,63.

θορκάτομοιο (τὸ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐτόμοιο πολεοπτερίων ζυλοφάγων τῆς οἰκοιο, τῶν ἀνοιδοῦσ.

θορκάειος-ος κ. θορκάδοιο ἰων. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς θορκάδοιο, ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος, θορκάδοιο ἴ Θεογινώσκ.Καν.185,29.

θορκάειος-ος ἰων. δ. γρ. τὸ θορκάδοιο βλλ. ἴ Διοσκ.η.τ. Ἐδικτ.6,21.

θορκάδοιο ἴων. τ. τοῦ θορκάει βλλ. ἴ Διοσκ.2,75, ὄππ.Κιν.2,315 θορκάει ἀρίθλοιο γένεθλοιο.

θορκάειος-ίδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος θηλαστικῶν μαροσφορίων τῆς οἰκοιο, τῶν ἀλματουριδοῦ.

θορκάειος-ος (ὁ) ὁ ἀρρην τῶν θορκάδοιο βλλ. ὁ ζορκάδοιο Σουῖδ. ὁ θορκάδοιο, ὄνομα τόμοιο καὶ ὁ ἔλαφοιο ἴ Παλαμῆδ. π. Ἀθην.9,397 Α οὐκ ἀγαρὶ κρέας τὸ τῶν θορκάδοιο, Πλά.Ἀσμ.2,17 2) εἶδος πλοῖοιο ἴ Δαυιδ Πρωλ.22,2.

δῶρε-κόσ(η) κ. ζῶρε ἕτερος τ. τοῦ δωρικός βλλ. πδ. ἐν Εὐρ. Ἡρ.376 τὸν τε χρυσοκόκκρον δῶρα (δ. γρ. δῶρκαν) ποικιλοῦντων . κτείνας, Καλλ. Λουτρ. Παλλ.91, Λουκ. Ἐρωτ.16 τέτταρα ἀστραγάλους Λιθικής δωρικός ἀπαριθμῶντας. Ἀλεξ. Ἀφρ. Πρ.1,29 ἂν τὸν δωρῶν κήρας ἀρωματίζει.

δωροδόκη(η) κ. δωροδόκη βλλ.

δωροδόκος(η) κ. δωροδόκος βλλ.

δωροεργός-οὐς-ές (δωρῆ) μτγ. ὁ κατοργεῖόμενος τὰ δέματα, Βυρσοδέρας : Μον.Α.320 Βυρσοῦ μους τεύχε, δωροεργός.

δωρός(ὀ) ἀσικός, ἀσκή, γουλοῦσι : Ὀδ.Β.354 ἐν δέ μοι ἄλιφα χεῖαν δωροραεῖσι δωροσίην.

δωροσιών(τὸ) ἰων. τ. τοῦ δωροσίην βλλ.

δωροση(η) Ἐρωπιαν.118 «ὁ τῆς ἐσπέρας καιρός».

δωροσην(τὸ) ἰδῶρην π. γ. γέμισμα, δειπνον : Νικ. Ἀλεξ.166 βοῶ δωροση κέψου.

δωροσητός(ὀ) ἡ ὥρα τοῦ δειπνου, ἐσπέρας EM 284,17 «δωροσητός, ἡ τοῦ δῶρου ὥρα. οὐα τὸ καθ' ἡμᾶς δειπνον : Ἰνν.Επιδ.5,22 Ἀριστ.φ.103 εὐθὺς δ' ἀπὸ δωροσητῶ ἐκείνων ἐμβαδάς. Ξεν. Ἀν.1,10,17 ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δωροσητόν» 2) κατὰ Φίλημ. τὸ ἄριστον Φίλημ. Ἀθην.1,11 D ἐπὶ τῷ ἄριστον δωροσητόν, τὸ δὲ δειπνον ἐπιδωροσητόν.

δωροση(η) ἡ παραρηγὴ ἐροτής : Ἡρ.2,48 τῷ δὲ Διονύσω τῆς ἐροτής τῆ δωροση χροῖον πρὸ τῶν θυρῶν ἀφῶξας. 2) κ. Ἐπιγρ. ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐροτής τῶν Ἀποσυρῶν, καθ' ἣν ἐτελείτο καὶ δειπνον, προσομοιοῦμένη ἐν Φιλώλλ.8,2 ἐν Ἀθην. 4,171 D] ἡ τῶν προτετιῶν Δωροση καλουμένη, Ἐπιγρ. πρόκευτα τῆς Δωροση.

δωροσιάζω Ἡσ. «δωροσιάζει δειπνεῖν».

δωροσιος-ον ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἐροτήν Δωροση βλλ. : Νόνν.Δ.12,48 δωροσιος ἀρωμιών. 2) τὸ οὐδ. δῶροσιον ὡς οὐσ. ὥρα δειπνου : Ἰνν.Επιδ.5,22 ἰδ.γρ.1.

δωροσιτός(ὀ) ἔσφ. γ. τοῦ δωροσητός βλλ.

δωροσιν(τὸ) κ. δωροσιός(ὀ) τὸ ἐσπερῶν γεῖμα, τὸ δειπνον : Ἰλ.Η.370 νῦν μὲν δῶροσιν ἔλασθα κατὰ πτόλιν, Ὀδ.Δ.429 δῶροσιν θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἡλυθεν ἀνδροσινή νύξ, Πίνδ.Ο.10,111,47 τὸ δὲ κύκλω πέδον εἴηκε δῶροσιν ἰάναι, Ἰλ.ἀπ.182,3 ἄριστα, δειπνα, δῶροσιν θ' ἀρτίσθαι τρίτῃ. ἢ μτγ. ποι. γεῖμα, φαγητόν, τροφή : Κόντ.4,278 ἡ μὲν δῶροσιο πέλεν ταμίη καὶ ἐδωθής, Ὀρφ. Ἀργ.406 ἄλλ' ὄτε δὴ δῶροσιο ποσῶ θ' ἕλις ἔλκετο θυμός.

δωροση(η) μτγ. μων. τὸ δειπνον : Σουδ.ἐν λ.

δωροσιός(ὀ) μτγ. ἕτερος τ. τοῦ δῶροσιν βλλ. : Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ 9,51, Νικ. Ἀλεξ.66.

δωροσφορός-ον ὁ φέρων, δδ. ὁ φέρων δῶρον : Ἐπιγρ. Πάροι δωροσφορός βωμός.

δωροση ἐν ἰδῶρην, παρατ. ἐδῶροσιν δειπνώ Ἡσ. «δωροσησὶ δειπνήσαι» : Ἰ.Ψ.11 Ἰππουε λυαμόνοιο δωροσησόμεν ἐνάδεσ πάντας, Ὀδ.Θ.539 ἔξ οὐ δωροσημέν τε καὶ ὥραρε δῶροσας αἰσιδός ἢ τὸ μέσ. π. Πολυδ.δ.6,102 δωροσησάσαι.

δωροσηρή(η) δ. ἔσφ. γρ. τοῦ δωροσηρή βλλ.

δωροσηνία(η) νεῶτ. γένος μορεῖ δῶν φυτῶν.

δῶρο-δῶρατος(τὸ) ἰδῶρο=ἔξω, πρῶτ. δῶρα | κ. μων. κ. νεῶτ., μτγ. ποι. κ. δωρῶας (τὸ), γεν. ἐπ. κ. ἰων. δωρῶτας κ. δωρῶος, π. τραγ. κ. κωμ. δωρῶος δατ. ἐπ. κ. ἰων. δούρατι κ. δωρη, π. τραγ. κ. κωμ. δῶρη : κ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις δωρη, ἀπαντῶν κ. π. περὶ ἐν φρ. πλῆθ. ὄνομα. ἐπ. κ. ἰων. δῶρατα κ. δῶρα, ἀπτ. δῶρη, μτγ. μων. νεῶτ. κ. δῶρατα, δικτ. δῶρα ἐύλον εὐμείδης, δωρός ἡ σπινὴ ἐκ κορυμῆ καὶ χυθῶρος κλάδου δένδρου : Ἰλ.Ω.450 κλισήν . . Μυρμιδόνες ποίησαν ἀνακτὶ δῶρ' ἐλάτης κέρσαντες, Ἡσίοδ. Ἐργ.466 ἑκατόν θε τε δῶρατ' ἀρῆξας ἢ παρ' ὄρι, κ. ὁ κορυμῶς τὸ σπλήνης δένδρου : Ὀδ.Σ.167 ἄπὸ οὐλων τοῖων ἀνέλυθεν εἰς δῶρο γαῖαν, αὐτ.Ε.162 ἄλλ' ὄγε δού-

ρατα μακρὰ ταμῶν ἢ εἰδ. δωρός, μακρὸν εὐλον πρόσφορον πρὸς ναυηγήριον Ἰνίου : Ἰλ.Ο.410 ἄλλ' ὡς τε στάθμῃ δῶρο νηῶν ἐξήθονε τέκτονος ἐν παλαμῶσι δαήμενος ἢ ὄμ. ἰσότης πλίσου, κατάρτι, ἄρωμονο : Εὐρ.Τρ.1148 γῆν τῶδ' ἐπιμαρσχήντες ἀρῶμεν δῶρο ἢ μτγ. κ. ἡ κόρη : Ἰγν. Ἰ.α.152. 2) σενεκ. ποι. ὄλον τὸ πλοῖον | συνήθ. ἐν φρ. περιχρόνη ἐπιθ. Δηλοτικά, ὄλον ἐνάλιον-ποντοπόρον δῶρο : Αἰσχ.Πέρσ.411 ἐπ' ἄλλαν θ' ἄλλος ἴθυεν δῶρο, Σοφ.Φιλ.721 ὄγε νῆν ποντοπόρῳ δούρατι . . πατρίαν ἄγει πρὸς ἀλλάν, Ὀπν.Κυν.4,265 ἔξ γαῖαν δῶρο κίλος. 3) εἰδ. τὸ εὐλίον βασανιστικὸν ὄργανον κώφον βλλ. : Ἀνακρ.2,9 ἐν δούρι δελεῖς οὐχίτην 4) τὸ ἐβλίον, ὁ κονιτής, ἐρ' οὐ ἦτο ἠροσμένη ἡ κατὰ τὸ ἐχθρὸν Βολλομένη λόχη ἢ μτγ. κ. ἡ κόρη : Ἰγν. Ἰ.α.256 ἔγαν πηλίκα καὶ ἀσιπία καὶ δύο δῶρα, Θουκ.δ.58 μετὰ γὰρ ἀσιπῶος καὶ ἡμέρας εἰώθεσαν τὴς κορηῆς ποιεῖν, Δίων.Κ71,33,3 δῶρο τὸ αἰματώδες, Διην. Ἀκρ.1562 τὸ δῶρο ἐδοκίμασε μετὸ δέκτην του χεῖρην ἢ θρησκευτῶν δῶρο : Ἰλ.Μ.303 σὺν κωὶ καὶ δούρασε φυλάσσοντας περὶ μῆλα, Ἐπιγρ. δωρᾶ(τῶν) κυνη(γετικῶν) μερισμός ἢ δούρατα ναυμάχα δῶρατα χρησιμοιοῦμενα ἐν ναυμαχίαις : Ἡρ.7,89 δωρᾶτά τε ναυμάχα καὶ τόπους μεγάλους ἢ ἐν φρ. στατιστικαῖς εἰς δῶροτος πληγὴν μετῶς οὐ ἔλκεται καὶ πληγὴ τὸ δῶρο : Ξεν.Ἰνπ.8,10 ὄπου δ' ἂν εἰς δῶρατος πληγὴν παῖθ τὸν ἀλυσομένον ἢ εἰς δῶρο φρεκνεσθαί φθάνει ἐντὸς βολῆς δῶρατος : Δην.Εὐ.4,3,17 εἰς δῶρο ἀφικόμενον ἔτραπον τὸ καθ' αἰτοῦς ἢ εἰδ. δῶρο πρὸς τὰ δεξιὰ | ἰδίῃ δὴ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐκράτου τὸ δῶρο | ἄντιθ. ἐπ' ἀσιπία, Ξεν. Ἀν.4,3,29 ἀναστρέφοντας ἐπὶ δῶρο ἡγεῖσθαι μὲν τοὺς ἀράροτας ἢ στρέφοντας πρὸς τὰ δεξιὰ | Πολυδ.4,40,12 οὕτως δὲ συντάξαντες τὴν πρᾶξιαν, ἐπειδὴν προσιπία τι τῶν δεινῶν, ποτὴ μὲν παρ' ἀσπιδα κλίνοντες, ποτὴ δ' ἐπὶ δῶρο ἢ ὄμ. σημ. παρὰ δῶρο : Ξεν.Λοκ.1,10 καὶ οὐτως αὐ γίγνεται ὁ καθ' ὄραν ὄραν παρὰ δῶρο ἢ ὄμ. σημ. εἰς δῶρο : Ξεν.Εὐλ.δ.5,16 ἀναστρέφοντας ἐκλέκει τοὺς ἀπ' ἀράς εἰς δῶρο ἰσθιεν τῆς φάλαγγος ἡγεῖσθαι πρὸς αὐτόν ἢ ἐκ δῶρατος ἐκ δεξιῶν : Πολυδ.3,115,9 τὴν ἐμβολὴν εἰς δῶροτος ποσόμενον ἢ ὄμ. δῶρο πωλεσθαῖ πωλεσθαι ἐν δημοπρασίᾳ | λατ. sub hasa vendit : Στράβ.4,6,7 πάντα δ' ἀπόλιος ἑρπύλλος Οὐάριον ὑπὸ δῶρο καταστρέφοντας αὐτοὺς στρατηγῶν ἢ μτγ. ἐν φρ. δῶροι κτεπαιθὲν κτῶμα πλοῦτον διὰ τὸ δῶρατος, ἦτοι ἐν πολεμῶ : Ἰλ.Π.57 δούρι δὲ ἀμὲ κτεπαιθῶς, πάλιν εἰπέλας κέρσας ἢ π. περὶ φρ. δωρη εἰλεν συλλαμβάνειν ἐν πολεμῶ : Θουκ.1,28 τοσάτε δὲ σὺ χαρίζεσθαι βουλόμενος ἀποπέμπεσι δωρη ἐλῶν, Ἀντ. Ἐμ.Πολ.4,8 ἢ π. τραγ. κτ. σενεκ. ἡ ἰσχυρὰ στρατιὰ : Αἰσχ.Εὐμ.773 καὶ ὄλην τὴν Παλλάδος τιμῶσιν ἀεὶ τῆνδε συμμαχῶ δωρη, παρομοι. καὶ τὸ δῶρο καὶ τὸ κρηκόων ἀμα πέμπειν προτίηεν καὶ πόλεμον καὶ εἰρήνην, ἀπελεῖν ἀμα καὶ παρακαλεῖν Εὐστ.408,4 «ἐπὶ τῶν ἀμα παρακαλοῦντων καὶ ἀπελοῦντων» : Πολυδ.4,52,4 βουλόμενος τὸ δὲ λα λέγον καὶ τὸ δῶρο καὶ τὸ κρηκόων ἀμα πέμπειν πρὸς τοὺς Βυζαντίους. 7) ὁ κονιτής τῆς

σημασία : Ξεν.ΚΠ7,14 ἦν δὲ αὐτῷ τὸ σμῆνον αἰτῶς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος μακροῦ ἀνατεταμένους
δ) σκήλητον : Ξέρ. Έκ9 φίλιππον λαὸν εὐδύνειν δορῖ· || Βακτριανὰ : Ίην.Φύσ.Παιδ.24.
δοράλλος (δ) Ἦσ. «δοράλλος» βλλ.
δοραλασία (ή) δοραλασία βλλ.
δοραλασιτός-ον κ. νεώτ. δοραλασιτός βλλ.
δοραλασιδῆ (ή) νεώτ. γένος καρβιδιῶν ἐντόμων.
δορυβάλλος-ον μτγν. ὁ βάλαν, ἔξακοντίζων δόρατα : Φιλ.Μηχ.Βελον.95,20, ἴασ.Α1 9,10,3 ἠ μηχανήματα, πετροβόλα τε καὶ δορυβάλα.
δορυβρέμων (δ,ή) μων. ὁ τὸ δόρυ βρέμων, δδ. ὁ ἰσχυρῶς βάλαν : Μηχ. Ἀιτταλ.302,17 δ-δεξιὰ χεῖρι.
δορυδερμαν (τό) νεώτ. γένος μεγαλοριθιδιῶν σπόγγων ἀπαντῶντων μ. ἐν ἀπολιθώσει.
δορυδιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ δόρου, μικρὰ ρόδδος : Ὀρειδ.Αβ.17,5 δορυδιον τὸ τοῦ τυφλακίστραυ· 2) εἰδ. νεώτ. ζωολ. γένος ἡμιπτέρων κοκκιδιῶν ἐντόμων.
δορυδρέπανον (τό) τὸ λοχιοδρέπανον, μέγα δόρυ φέρον δρεπανοειδῆ σιχίνην, ἐν χρήσει κατὰ τὰ ναυμαχίας : Πλάτ. Λάγ.183 Δ πρὸς ὀλακάα τινά, ἐμπετόν ἔχων δορυδρέπανον, Στράβ.4,4,1 κατέσπον.. τὰ λατῖα δορυδρέπανοίς· || πολιορκητική μηχανή πρὸς διάουζην τοίχους ἢ κατακρημνιστῶν τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἔθρων : Πολυδ.21,23,4 τῶν δορυδρέπανων ἀποσπυρόντων τὰς ἐπιλάξεις.
δορυδοραφής-οὗς-ές μτγν. κ. δορυδραφής· δοριτολισμός, λοχιοτόλισμος, γενναίος, πολεμικός : Ἐπίγρ., Ἐρμύδαρ.ἐν ΑΠλ 4,170 δορυδραφεία Παλλάδα.
δορυδραφής-οὗς-εί-εί-εί μτγν. κ. δορυδραφής βλλ. : Νόν.Δ 21,164 δορυδραφείος Λυκοδόργου.
δορύκα Ἦσ. «δοουρόδικα».
δορυκέντηρα (ή) μτγν. ἡ κεντώσα, διατριπνώσα διὰ τοῦ δόρατος : Κρονουτ.Φύσ.Θε.20 δορυκέντηρα Ἀθῶναι· | Διόδωρ. ἀπὶ δορυκέντορα).
δορύκλειο (οἰ) οἰ ψυγάδες, ἐξεδρίσται παρὰ Μεγαροίσι : Πaus.1,40,4 Μεγαροίς δε.. ἀνδρας φυγάδας, οὗς δορυκλείους ὀνομάζουσιν.
δορύκλυτος-ον ὁ δοουρίκλυτος βλλ.
δορυκνίδιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ δορυκνίου βλλ.ή : Γαλ.11,864.
δορυκνιον (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν περιαλλοκυκλοῦν τὸ ἐλασιόφυλλον : Πλούτ. Δημήτρ.20 ἔκληψε τὰς φαρμακωδίκας βότανας.. κνέπειον καὶ ἀκόνιταν καὶ δορυκνιον, Δισοκ. 474· 2) τὸ φυτὸν μελισσοφύλλον, μελισσοκόροτο : Νίκ. Ἀλεξ.376 (σχόλ. δορυκνίδιον)· 3) τὸ ποδάδες φυτὸν πύρεθρον : Ψ Δισοκ.3,73· 4) τὸ φυτὸν στῆρνον τὸ μαυικόν : Ψ Δισοκ.4,72 || νεώτ. βοταν. γένος ἑλλοδοκάρπων φυτῶν.
δορυκοίρανος (δ) μτγν. ὁ διὰ τοῦ δόρατος κησάμενος τὴν ἐξούσιαν : Χρησμ.Σιβ.14,257.
δορυκράνος-ον δορικράνος βλλ.
δορυκρησία (ή) δορικρησία βλλ.
δορυκρητός-ον δορικρητός βλλ. : Τρυφιδωρ. 553, τὸ θῆλ. κ. δορυκρητή : Πλούτ. Ἠθ.232 Α τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμών, οὐδέ τὴν δορυκρητήν (δ.γ. δορυκρητῶν) ὑπερεθῆ, Τρυφιδωρ.650.
δορυκρητῶρ-οσι(δ) δορικρητῶρ βλλ.
δορυλήπιος-ον δορυλήπιος βλλ.
δορυλίδα (οἰ) νεώτ. οἶκος ὑμενοπτερίων ἐντόμων.
δορυλίαν (τό) ὑποκορ. τοῦ δόρου βλλ.· Σουίθ. ἐν λ. ἐπιστόν.
δορυλλος Ἦσ. «τὸ τῶν γυναικῶν μόριον» | (δ.γρ. δορυάλλος ἢ δορυάλλος).
δορυμάχος-ον δορυμάχος βλλ.
δορυμήτωρ-ορος (δ) Ἦσ. «δορυμήτωρας τοὺς ἐμπείρους τῶν πολεμῶν», δ.γρ. δορυμήτωρ βλλ.
δορυμόληψ Ἦσ. «ὁ προηγούμενος τοῦ θυομένου βοῶς τῷ Δίῳ».
δορυξεί(ιον) Ἦσ. «ὅπου τὰ δόρατα ζέεται».

δορυξενος (δ,ή) φίλος, σύμμαχος ἐν πολέμῳ, δδπιστὸς φίλος : Αἰσχ. Ἀγ.880 τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορυξενός· || κ. ὡς ἐπίθ. : αὐτ.Χο.914 οὐτὰρ σ' ἀπέρρηψ' ἐς δόμους δορυξενός· || μτγν. κ. ἐχθρὸς αἰχμαλωτιστὴς γενόμενος φίλος τοῦ αἰχμαλωτιστοῦ : Πλούτ. Ἠθ.295 C φίλος αἰε διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορυξενός προσαγορευόμενος.
δορυζός (δ) κ. δορυζός βλλ. : Ἀριστφ. Εἰρ.447 κεί τις δορυζός ἡ κήληλος ἀσιπίων.
δορυζούς-οὗς-οὖν-οὖν (ζέω) μτγν. ὁ λαίμων κοιντοῦ δόρατος, ὁ κατασκευαστὴς δόρατων : Πλούτ. Πελ.12 καὶ τὰ περὶ τῶν οἰκίαν ἐργαστήρια δορυζάων.
δορυδάγης-οὗς-ές, ἰων. δουροπαγίος ὁ ἐκ δοκῶν συμπηνημένος, ὁ ἐκ ζύλων συνηρμοσμένος : Αἰσχ. Ἰκ.743 δορυπαγίης (δ.γρ. δοριπαγίης) νέας.
δορυπάλος γλώσσα, τὸ ἐχέουσα βλλ.· Ἦσ. **δορυπάλοτος** (δ,ή) δοριπάλοτος βλλ.
δορυπάτης-οὗς-ές δοριπάτης βλλ.
δορυπληκτός-ον δοριπληκτός βλλ. : Αἰσχ. Ἐπτ.278 λάφυρα δορυπληθ' | (δ.γρ. δοριπληθ')·
δορυπολιτίας-ον δοριπολιτίας βλλ. : Πολύστρ. ἐν ΑΠΤ 7,297 δορυπολιτῖα (δ.γρ. δοριπολιτῖα) δὲ νεκρῶν ὅστια σωρευθεὶς εἰς ἐπέχει ἀκόπλους.
δορυσθενής-οὗς-ές δορισθενής βλλ. : Αἰσχ.Χο. 158 Ἰτω τις δορυσθενής (δ.γρ. δορι-) ἀνήρ.
δορυσοσότητος-ον δορυσοσότης βλλ. : Σοφ.Α1.188 τὰν ἀπασυτον αἰὲν ἐμοὶ δορυσοσότην μύθων θῶν ἐπάγων.
δορυσοσότης-οὗς-οὖν-οὖν ἐπὶ προσ., ὁ σεῖων, πάλαν τὸ δόρυ, δδ. ἀνδρείος· Ἦσ. «δορυσοσόν, ἀνδρείον, δορυβρέμων, ἢ δόρατι φοδοῦντα καὶ σοδοῦντα» : Ἠοιοδ.Α 54 αὐτὰρ Ἰφικλήα δορυσοσάω Ἀμυτριῶναι, Αἰσχ. Ἰκ.182 ὄχλον δ' ὑπασιπτήρη καὶ δορυσοσόν λεύσσω, Ἐσέοκρ.22, 136 Τυνδαριδῆ ταχύπυλα, δορυσοσόν, χαλκεοδωρήξ· || κ. ἐπὶ πόνου, ὁ τοῦ πολέμου, πολεμικός : Ἐσέογρ.987 αἰ τε ἀντακα φέρουσι δορυσοσόν ἐς πόνον ἀνδρῶν λάθρων· || συνηρ. : Αἰσχ. Ἐπτ.125 ἐπτά δ' ἀγῶνες πρῆποντες στρατοῦ δορυσοσότης σαγῆς πύλας ἐβδόμης πορίστανται.
δορυστεφάνος-ον δοριστεφάνος βλλ. : Ἐπίγρ. η.Διογ.Α1,73 δορυστεφάνος (δ.γρ. δοριστεφάνος) Σπάρτα.
δορυτής (δ) νεώτ. ζωολ. γένος λεπιδοπτερίων ἐντόμων τῆς οἰκῆ, τῶν φαλακινιδῶν· 2) βοταν. γένος ποωδῶν φυτῶν τῆς οἰκῆ, τῶν ὄρχυσειδῶν.
δορυφία Ἦσ. «καρποφορία ἀγαθῆ».
δορυφόνος-ον ὁ φωνεῖων διὰ δόρατος, διὰ λόγχης : Τηλεκλ.Κωμ.29, Ἀριστφ. ἀπ.196.
δορυφόρημα-ατος (τό) σωματοφυλακία, σωματοφύλακες, ἐπὶ τῶν καλουμένων κωφῶν προσώπων, ἦτοι τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς βεβῶν προσώπων : Λουκ. Ἰστ. Συγγ.4 ὡς μὴ μόνος ὄψωνος εἶην ἐν οὐτῶ πολυεμφῶν τῷ καιρῷ μηδ' ὄσωπε κωμικῶν δορυφόρημα, Ἰουλ.Καῖσ.310 C τοῦτ' ἡς τραγωιδίας τὸ δορυφόρημα· || ἐπὶ τοῦ Ἀριδαίου, ὃν εἶχον ἀναδιεθεὶ ὡς διάδοχον τοῦ Ἀλεξάνδρου : Πλούτ. Ἠθ.791 Β ὁ δὲ, ὄσωπε ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα, κωφῶν ἦν ὄνομα βασιλείας.
δορυφόρησις-εως (ή) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ δορυφόρου, προστασία ὑπὸ δορυφόρου, ἢ συνοδεία σωματοφυλάκων : Μάρκ.Αὐρ.1,17 μῆτε δορυφορήσειω χρῆσθην μῆτε ἐσθῆτων σημεῖα τῶν.
δορυφορία (ή) κ. μων. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ δορυφόρου, τὸ νὰ εἶναι τῆς δορυφόρος, σωματοφύλας : Ξεν.ΚΠ 2,2,10 ἐγὼ μὲν ἐπὶ τῷ δορυφορίῳ τῆς ἐπιστολής κ. ἀποκ. : Ἰάμβλ. Μυστ.2,7· 2) σῶμα, ὄμας δορυφορίας, σωματοφυλάκων : Νίκ.Κων.Χρον.37 Δ δορυφορίας καὶ τῆς λοιπῆς λαμπροφορίας βασιλικωτάτης· || ἐπὶ

νεκρών, επίσημος κήδευσίς ἡ ταφή : Μηναί.1211
Συναφ. θήκην κατασκευάσαντας κατέβητο αὐτὴν
ἐν ταύτῃ μετὰ τῆς προσκαλοῦσας τιμῆς καὶ δορυφορίας, Διγεν. Άκρ.4129 αὐτοὺ τὸ σῶμα ἐθαφάν μετὰ δορυφορίας: 3) ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς δορυφορίων τοῦ ἡλίου : Πλαῦτ. Άρεσκ.Φίλοσ.2,23,6 δι' οὗ φέρεται λοξοπρόσθεν ὁ ἥλιος, καὶ κατὰ δορυφορίαν τῶν τροπικῶν κύκλων.

Δορυφορικὸς-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς δορυφόρους, ὁ ἐκ δορυφορίων ἀποτελούμενος : Πλάτ.Τιμ.70 Β εἰς τὴν δορυφορικὴν οἰκίαν κατέστησαν, - δορυφορικὰ στρατεύματα' || **δορυφορικά** σημεῖα [αἰγιναπραετορία, αἱ σημαῖαι τῆς πραιτωριανῆς φρουρᾶς: Δίων Κ 60,35' || τὸ οὗδ. δορυφορικόν ὡς οὐσ. αἱ σηματοφόλακες : Δίων Κ 42,52' 2) νεώτ. ὁ ἔξω χαρακτῆρα δορυφόρου, δουλικός.

Δορυφόρος-όν κ. μον. κ. νεώτ. ὁ φέρων δόρυ: Αἰσχ.Χα.769 ἄγειν κελυεὶ δορυφόρος ὀπώνων: 2) ὡς οὐσ. στρατιωτικῶν ὀπλισμένων διὰ δόρατος : Ξεν. Άν.5,24 εὐνεπίνοτο δὲ καὶ δορυφόροι πάλαιοι, Διγεν. Άκρ.3035 καὶ ἰσοὺ τρεῖς ἀνεφάνισαν ἀραφαὶ δορυφόροι: 3) εἰδ., ἀκόλουθος ἡγεμόνος ἢ ἀρχόντος ὀπλισμένος διὰ δόρατος, σηματοφύλαξ' || κ. νεώτ. κ. δημ. ὀπλισμένος σηματοφύλαξ ἀρχόντος, ἀσκούτοσ βία τὴν ἀρχὴν ἢ φασισημεῖο τοῦσ ἀρχομένουσ: Ἡσ. α δορυφόρος ὀπλασφόρος, ὀπλασπιστῆς ἡ φύλαξ τῶν τυράνων': Ἡρ.1,59 οἱ δορυφόροι μὲν οὐκ ἐγένοντο Περσιστρατεύου, Εὐρ. Ἡλιδ.φουραῖσ κέκαται δεξιᾶσ τε δορυφόρων 4) ἐν Ῥώμῃ ὁ πραιτωριανός: Ἡρωδιαν. Ιστ.5,4,8 α δορυφόροι, οὐσ δὲ πραιτωριανὸσ κολούονσ': Πλαῦτ.Ιδιδ.13 ἀκούσασ τῆσ μὲν αὐλῆσ καὶ τῶν δορυφόρων: 5) μτφ. ὁ τυφώλης ἐξυπηρετικός: Πλάτ.Πολ.587 Κ δούλασ τισι δορυφόροισ ὄντασ ἐννοεῖται,Λουκ.Τυραν.4 δὲως ἐτυραννεῖτο οὐ' αὐτοῦ καὶ δ- τῶν τοῦ παιδὸσ ἐπιθυμῶν ἦν' || κ. νεώτ. κ. δημ. ὅμ. ἐπὶ πρσθ.

ὁ δουλικὸς ἀκόλουθος τινος' 6) βδδὸν πρόσωπον ἐν θεάτρῳ, δ.δορυφόρισμα: ΕΜ 284,21 α δορυφόρος, καὶ τὸ κωφὸν πρόσωπον: 7) νεώτ. ὀνομασία ἀγαλμάτων ἐκ τοῦ ὄν' αὐτῶν φερομένου δόρατος: δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου: 8) νεώτ. κ. δημ. ἄστρον, δορυφόροι οὐράνια σῶματα περιτρεφόμενα περὶ τοὺσ πλανήτασ κατὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον κίνησιν αὐτῶν: Ἡ Γῆ ἔχει δορυφόρον τὴν Σελήνην, -οι δορυφόροι τοῦ Κράνου: 9) νεώτ. ζωολ. γένος ἕρπειτων σαυρῶν τῆσ οἰκίαν, τὸν ἀγαμίδων' || γένος ἐντόμων κολοεπτῶρων φυτοφάγων τῆσ οἰκίαν, τὸν χρυσαμειδῶν' || γένος πτηνῶν τῆσ οἰκίαν, τὸν τροχιλιδῶν' 10) νεώτ. βσταν. γένος φυτῶν τῆσ οἰκίαν, τὸν ἀβερσπεριδῶν.

Δορυφορῶ-έω κ. νεώτ. εἶμαι δορυφόρος, σηματοφύλαξ τινός, ὀηρητῶ τινος ὡς δορυφόρος: Ἡρ.2,168 ἐδορυφόρον ἐναντιὸν ἕκαστοι τὸν Βασιλέα, Οὐσκ.1,130 διὰ τῆσ Θράκησ πορευόμενον αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρον, Πλάτ. Πράν.575 Β ἐξελευθόντεσ ἄλλοι τινὰ δορυφοροσι τυράνων, Πλαῦτ. Ἡδ.810 Β τὸσ τρεῖσ υἱόσ ἑώρα δορυφορόντασ, Πάλ. τοῦ δεινα τοῦ δορυφορόντοσ τὸν ἐπαρχον: 2) γεν. διαφυλάττω, ἐκασφαλίξω : Δημ.661 μισθόφορον ἔργον ἀνδρώπων ποιοῦντεσ τὴν ἕκαστοι αὐτηγρίαν τοῦσ δορυφοροῦντεσ: Ἡ ὄμ. σμκ. κ. μέσ. δορυφοροῦμαι: Ἐπιμ.Λογ.1,5 Β φημι λογιμῶ δ-: || πσθ.δορυφοροῦμαι φυλάττομαι: Ισοκρ.10,37 τῆ τῶν πολιτῶν εὐνοία δορυφοροῦμενοσ Δημ.214 ἄλλ' αἰ τοὺσ δόρατεσ ἤκουσι, ὡτε δορυφοροῦμαι τοῖσ τοῦ τυράνουσ στρατοπέδοισ: 3) μτφ. παρακολούθωμαι, διατελῶ ὀπὸ τῆσ ἐπιδύρασιν ἢ τῆσ προστασίαν: Πλάτ.Πολ.573 α δορυφορεῖται τε ὄπὸ μανίασ καὶ οἰστροῦ οὗτοσ ὁ προστατῆσ τῆσ ψυχῆσ,

Φιλ.1,514,29 **δορυφορεῖται** μὲν εὐδοξία [διορθ. εὐξία] καὶ περιουσία, Λιδῶν.2,278,8 τοῖσ τῶν ἀρχομένων εὐνοίαισ ἐδορυφορεῖτο: 4) ὄστρολ. ἀκολούθω, γεινητάω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Πτολ.Τετράδ.114, Σέξτ.Επιμ.Μοθ.5,38 [παθ.]: 5) κ. νεώτ. μτ. δος. εἶμαι δορυφόρος τινός, ὀηρητῶ ὡσ σηματοφύλαξ τινός : Ξεν.ΚΠ7,5,84 αὐτοὶ δὲ ἴμιν αὐτοῖσ οὗ δορυφοροῦσασιν, Πτολῆδ.322,6 τοῦτοσ συνέχευεσ βαρκοῦντασ αὐτῶ καὶ δορυφορόντασ, Άππ.Μιθριδ.29 τοῖσ ἐκείνων δορυφοροῦσασιν, Χαριτ.1,6 πάντεσ Ἐργοκράταισ δορυφοροῦντεσ: 6) νεώτ. ἀκολούθω τινα εἰδικὴν δορυφόρου, δουλικός.

Δορυχνιον [ἦ] Σουίδ. τὸ δορυχνόν βλκ.

Δορυχλοῖ Ἡσ. α ἀστράγαλοι: 1.

Δορυ-όω Ἐπιγρ. καλύπτω, χρίω διὰ πηλοῦ ἢ γύφου : Ἐπιγρ. δορυάσι πηλοῦ ἄχυρωμένωσ [περὶ ἐπισκευῆσ τῶν τεχνῶν], Ἐπιγρ. δορυάσασ κεραμῶσασ Κορινθῶν κεράμω ἀρμόττοντι πρὸσ ἄλληλων [περὶ τῆσ σκευοθήκησ τοῦ Φιλωνοσ].

Δορυάσασ-ῆ-ον πσθ. ὁ κατὰλλοσ πρὸσ ἐπίχρισιν δι' ἀμμοκοκμάτοσ, κατὰλλοσ γὰρ σσβάσιμα ἢ ὁ ἐπικεραιμένος δι' ἀμμοκοκμάτοσ, σσβάσιμονέσ: Πλά. ὠλεῖται δορυάσιμα.

Δορυάσι-εωσ [ἦ] πσθ. ἡ διὰ στρώματος πηλοῦ ἢ ἀμμοκοκμάτοσ ἐπικαλύψασ.

Δόσ, δόσις προσπικ. δαρ. τοῦ δόσιμ βλλ.

Δοσειδιαν Ἡπὶ. Ἐπιγρ. ὀνομαρ. τοῦ δόσισ βλλ.21.

Δοσειε ἐστὶ τοῦ δόσιμ εὐχάριστοσ παρέχω: Ἡσ.

Δόση [ἦ] δημ. δόσισ βλλ.

Δόση(α) [ἦ] μον. κ. δημ. τὸ διδόμενα, τὰ δώρα καὶ δὴ τὰ πρὸσ δειλοῦσων διδόμενα : Ἐρωτ.πκρ. Δ 896 μὲ δόσα καὶ μὲ πλέρωμα μὲ καλὸ κάσινον' || παροιμ. τὰ καιρόμορα τὰ δόσα τὸν Χριστὸν ἐπαρῶσασ, ὅμ. τὰ δόσι(α) μάτια παίρνουνε [τὰ δώρα διαφθεῖρουσιν σσνεθεσίεσ].

Δοσιδικία [ἦ] νεώτ. δοσιδικία βλλ.

Δοσιδικος-όν κ. νεώτ. δοσιδικός βλλ.

Δοσιλόγοσ-ον νεώτ. δοσιλόγος βλλ.

Δοσιμέτρησ [ἦ] νεώτ. ἐπὶ Ιστροῦ ἢ ἐπὶ Ιστρούργων, ὁ τῶσ δόσιεσ τῶν φαρμάκων καταμετρήσ.

Δοσιμετρία [ἦ] νεώτ. Ιστρ. θεραπευτικὴ μέθοδοσ μεθοδικῆσ χορηγήσεωσ φαρμακευτικῶν στοιχείων εἰς δόσιεσ κανονικόσ.

Δόσιμο(ν) [ἦ] μον. κ. δημ., πηλθ. τὰ δόσιματα ἢ ἐνεργεια καὶ τὸ ἀποτελέσασ τοῦ δόωσ, ἢ δόσις καὶ τὸ διδόμενον, ὅ,τι ὀφείλετῆσ νὸ δόωσ: παροιμ. δόσιμο τὸ χεριαδ, σῶσιμο τῆσ ψυχῆσ [= ἡ ἐλεημοσύνη σφῆτε τὴν ψυχῆν]: 2) εἰδ. ὁ φέροσ: Καισάρ.Διοπλῆν Σόδ.3,188 πληρῶνοι καὶ κάθε χρόνον τριακάσιοσ γροῖα τὸ ἔτησιν δόσιμον τῶν εἰς τὸ Καφὸκαλιθεῖ τοῦ ἀγίου Ὀρους πατέρων, Βάρν.Σκλδθ.Πολ.36 πληρῶνω τὰ δόσιματα τοῦ Κράτοσ' || μρον. βασιλικὰ δόσιματα ὁ δημόσιοι φέροι παρὰ Βυζαντινοῖσ: 3) δημ. κ. τὸ καταδιδόμενον ἐτησίωσ ὀπὸ τοῦ γεωργοῦ εἰς τὸν γαιοκτῆμον μισθώμα : Καρκῆ.Ζητ.9 ἔδικῶν τοῖσ ἐπιστάτεσ ὀπὸ τὰ κόνάκια, ἀρνήθηκον τὰ δόσιματα.

Δόσιμοσ-ῆ-ον πσθ. ἐπὶ οἰκίων, ὁ ἐπιτήδεοσ νὸ παραχωρηθῆσ κατὸμωσ στρατιωτικόσ.

Δοσιμωγοσ δοσιμωγός βλλ.

Δοσιε-εωσ [ἦ] κ. νεώτ., δημ. δόση ἡ ἐνεργεια τοῦ δόωμ, ἢ παροχή, χορηγήσις, δόσιμο: Ἄντιφ.118 εωσ γεγένηται ἢ δόσιεσ τῶν φαρμάκων, Οὐσκ.1,143 ἔνεκα μεγάλωσ μισθοῦ δόσιεσ εὐναγῶν [εἰσαβα]: || ὡσ ὀνθθ. τὸ αἰτήσι: Πλάτ.Ἐθπρ.1,4 Δ ἐπιστήμη ἀρα αἰτήσασασ καὶ δόσιεσσ Βροσίεσ ὀπίσθησ ἂν εἶν' || ὡσ ὀνθθ. τοῦ λήθησ: Ἀριστ.Λ.ἩΝκ. 1107 β, 8 δόσιεσ κρημάτων καὶ λήθησ, Καδμ.1,4,15 οὐδέμωσ μὲν ἐκκλησιωσ ἐκκοινῶνσασ εἰς λόγον δόσιεσσ καὶ λήθηεωσ' || νεώτ. εἰδ. δόσιεσ ὀνθθικαταβόλησ ἢ ὀπὸ τοῦ ὀφειλέτω, σσναεῖται τὸ δανεῖστωσ, παροχή ἄ. πραγμ. πσθὰ τὸ ὀφειλόμε-

νον πρὸς ἀπόθεσιν τῆς ἀφείλης ἢ εἰδ. δῶ-
 αῖς κατὰ παράκλησιν ἢ ἀνευ ἀνταλλάγματος
 παράδοσιν πρὸς κρίσιν πράγματος πινος, ὅπερ
 ὁ δότηρ αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ ἀναλάβῃ ἐν πᾶσι
 σιγῇ. 2) δῶσαι, ἐλευθερία, συγγνώμης πρόλ.
 διωγμῶν, ἐπιτρέψω. 3) δῶσαι ἐυβολῶν
 ευκαλοὶ πλοίων, κρούσεις, κτυπήματα. Διάδ. Σ 13,10
 καὶ τὰς τῶν ἐυβολῶν δῶσαις μὴ πολλὰκις
 πληρῆ κατέδωκον τὰς τῶν Ἀθηναίων τριήρεις
 4) τὸ ἀποπέλασμα τοῦ διδωμι βλλ., τὸ διδόμενον,
 ὄθ. ἡ δωρεὰ, τὸ δῶρον. Ὁδ. Ζ.208 δῶσαι δ' ὄλιγη
 τὴ φίλη τε. Αλογ. Πέτρα.1041 δῶσαι κοκῶν κακῶν
 κακίας. Πλάτ. Φιλ.16 C θεῶν μὲν εἰς ἀνθρώπους
 δῶσαι, Πάν. συγγραφὴ δῶσεως, Ἡρωδίων. 1στ.
 6.8.8 νομάς τε καὶ δῶσαις μεγίστας ἀπέσχετο
 5) εἰδ. ὄτ. δικ. κληρονομία, κληροδοτήσις, κλη-
 ροδότμη, δωρεὰ ἐν διαθήκῃ πρὸς τινὰ μὴ ὄντα
 νομίμῳ δικαιοῦματι καταγωγῆς ἢ συγγενείας κλη-
 ροδόμων. Ἰσαί 6,27 τολς γὰρ φύσει ὕσαιν αὐτοῦ
 οὐδεὶς οὐδὲν ἐν διαθήκῃ γράφει δῶσαι οὐδεμίαν
 ἢ δὲ κατὰ δῶσαι δικαιοῦσι διαθήκῃσιν. ἄντιθ. κατὰ
 γένος ἢ κατ' ἀγχιότητα. Ἰσοκρ. 19,45 οὐδένα μάλ-
 λαν εἰκόσ ἐστίν ἢ Θεράσουλαν εἶναι εἰς τὰς
 κατὰ δῶσαι ἀμφοτεροῦσιν 6) μτν. κ. μισ. φό-
 ρος, εἰσφορά πρὸς ἐκπλήρωσιν εἰδικῆς πινος σκο-
 ποῦ. Χρυσ. Στωϊκ. 3,30 7) παρεκομιὴ ποσότης.
 Αθ. μερίς, μέρος, μοῖρα, μερίδιον. ΠΔ. ἐν. 47,22 ἐν
 δῶσαι γὰρ ἔδωκε δῶμα τοῖς Ἱεραιεὶ Φαραῶν καί
 Ἰσθιον τὴν δῶσαι, ἢν ἔδωκεν αὐτοῖς, Πλάτ. Ἀρ-
 τ. 13 τὰ δὲ λοιπὰ διελάων εἰς δῶσαις ἀ βασι-
 λεύς ὅσπερον κατὰ μέρος ἀπέστειλεν, Πάν. τῆς
 πρώτης δῶσεως ἢ εἰδ. ποσότης φαρμάκου ἔφαρ-
 κοῦσα δι' ἰσορρομίαν ἀποτελέσας, παρεχομένη τιμη-
 τικῶς. Ροφ. Π. Ὁρεθ. 6,57 ὁ δῶσαις τελεία, Αλογ.
 Ἀποκ. 4 πάλαι τῶν παρόντων ἐπιπέπων τὴν δῶσαι
 καὶ τὴν Ἰασιν διεβάλλον, - μία δῶσαις κινύει,
 - δῶσαις φυσιολογική (= ἢ προκαλοῦσα φυσιολο-
 γικὰ ἀποτελέσματα), - δ-θεραπευτική (= ἢ ἔφαρ-
 κοῦσα πρὸς θεραπεύσιν), - δ-θανατηφόρος (= ἢ καὶ
 νὰ ἐπιφέρει τὸν θάνατον) ἢ εἰδ. μτν., νεώτ. κ.
 δημ. χρηματικὸν ποσό, διδόμενον τιμητικῶς
 πρὸς ἐξοφλήσιν χρέους ἢ ἀγορασθέντων ἀντικει-
 μένων. Πάν. αἱ τακταὶ ἡμέραι τῆς δῶσεως, - ὀ-
 γόρασα ἐπιπλά με δῶσαις 8) δῶσαις τινὸς ποιεί-
 σαις φρονίως ἐν περὶ πινος. Διον. Ἀλ. Δην. Σι τῆς
 οἰκονομίας πολλὴν ποιήσασα δῶσαις 9) μοῖρα,
 ἐμμερμένη, ἐνὸς ἀτόμου. Ἰσίδ. Μυστ. 1,3 ἢ εἰδ.
 ἐπὶ τῆς ἐπιπορῆς τῶν πλανητῶν. Πλάτιν. 2,3,2

δῶσκον ὄρο. β' βασιμ. τοῦ διδωμι βλλ.

δωσέμενος - η-ο-δημ. μτ. παθ. παροκ. τοῦ δῶμα βλλ.

δωσοληφία (ἡ) μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ δῶ-
 ναι καὶ τὸ λαβεῖν, ἢ ἐμπορικὴ συναλλαγὴ, παρα-
 βέρη. Ὁρεθ. 278, βέρτ. Βάλ. ἐν Κατ. Ἀστροκ. 2,163,
 Βασιλικά 7,18,53 λογιμοί εἰσιν αἱ δωσοληφίαν
 ἔχοντες τῆς αὐτῆς πραγματείας, - πρέπει νὰ εἶσιν
 πινος εἰς τὰς δωσοληφίας σου 2) κατ' ἐπέκτ.
 αἰσθητοῦ ἀμοιβαία σχέσηος. ἔχει δωσοληφίης μὲ
 τὴν ἀστυνομία - με μία χήρα.

δωσόμετρον ηλεκτρικόν (τὸ) νεώτ. φυσ. ὄργανο
 ἐν χρ. ἐν ταῖς ηλεκτροστατικαῖς ἐφαρμογαῖς
 πρὸς μέτρησιν τῆς ποσότητος τοῦ ἤλεκτροισμοῦ.

δῶταιρα (ἡ) θηλ. τοῦ δότηρ βλλ.: Ἡοϊδ. Ἐργ. 356
 δῶς ἀγαθῆ, ἀρναεὶ δὲ κακῆ, θανάτοιο δῶταιρα,
 Νικ. Ἀλ. 612, Μαν. 2,447 δῶταιρα βίου.

δῶτηρ - ἦρος (ὁ) κ. νεώτ., θηλ. δῶταιρα, ὁ δίδων,
 ὁ παρέχων τι, χορηγός, προμηθευτής. Ἰλ. 7,44 τα-
 μίαι παρὰ νηυσὶν ἄρον, οἴσιοιο δῶτηρας ἢ ἰδίας
 ἐπὶ τῶν θεῶν. Αλογ. Πρ. 612 νηρός βροτοῖς δῶτηρ
 ὄρος Προμηθεῖ, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,62 νητός ἀγαθοῦ
 θεοῦ δῶτηρῆς εἰς τὴ θνητῆ φύσει, Μηνσι. 2,1 Ἐσπε-
 ρο, ὁ τοῦ νόμου Κύριος καὶ δῶτηρ.

δῶτης (ὁ) μτν. τ. τοῦ δότηρ βλλ.: ΠΔ Παροιμ.

228 ἄνδρα Ἰλαρόν καὶ δότην εὐλογοῖ ὁ Θεός.
 ΚΔ Κορινθ. 2,97 Ἰλαρόν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.
δωτική (ἡ) μτν., μον., νεώτ. κ. δημ. (ἐνν. πτώσις)
 ὅς ὄσα, τὸ θηλ. τοῦ δωτικός, ἢ τριτῆ πτώσις τῶν
 ἀναμάτων τῆς ἑλλ. γλώσσας σημαίνουσα κυρ. δῶ-
 σιν καὶ ἐν χρ. Ἰδίας ὄς ἐμμεσον ἀντικείμενον ἢ
 Στράβ. 14,1,41 εἶτε τὴν ὀνομαστικὴν δέχοντο πτώ-
 σιν τῆς ἐσάτης προσηγορίας εἶτε τὴν δωτικὴν,
 Σέξτ. Ἐμπ. 252 αἱ τὰς δωτικὰς πρὸςβατόν το ἢ.
δωτικός - ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ εὐμερὸς δίδων, παρέ-
 χων τι, ὁ ἔχων τινος, δίδασκεν εἰς τὸ παρεῖν, παρ-
 αχωρητικός. Ἀριστοτ. Ἠθ. 1,21 β,16 2) τὸ θηλ.
 δωτικὴ εἰδ. ὄς ὄσα, βλλ.

δωτικοφάνης - οὗς-ές σχόλ. κ. νεώτ. ὁμοιος πρὸς
 δωτικὴν βλλ., ὁ ὡς δωτικὴ φαινόμενος Ἰθνα. Στεφ.
 ἐν λ. δωτικοφάνης ἐπίρρημα.

δωτικός ἐπίρρ. Ἡα. κατὰ πῶσων δωτικὴν βλλ.
 Ἡα. ἐν λ. δωσειεν.

δωτίς - ἰδος (ἡ) μτν. ἡ δῶταιρα βλλ.: Ἀρκαδ. 35,3.
δωτομος - η (ἡ) ἰταλ. δι. εἰε. ἀ' ἠμομο) μον. ἐνήλιε,
 εἰς ὄραν γάμου. Ἐρωφ. Α 538 κ' ἐκέλευ' ἰδομοῖν
 αἰ χρόνοι πλείοτερα τὴν κἀμαιο καί ἐγίνη, Φορ-
 τυνάτ. 606 αἰ χρόνοι αὐτῶν δῶτομο τὸν ἐκάμοιο.

δωτόρος (ὁ) δημ. κ. δωτόρος (ἰταλ.) ἰατρός,
 κ. ἐν γένει ἐπιστήμων. Λασκαρ. Ραφ. 6,3,221 ὄς
 τὸ πούει ὁ δωτόρο ἰο φερμενοῖ, ἢ πόχουεν πάθο
 στ' ἀντερα ἰο κομηνοῖ.

δωτός - ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ δεδομένος. ΠΔ Βασ.
 1,1,11 καὶ δῶσας αὐτὸν ἐνώπιόν σου δωτόν ἕως
 ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ, Φιλ. 1,273 ἢ ὁ δωμάμε-
 νός νὰ δωθῇ. Μάξ. Τύρ. 1,17, ἰω. Χρυσ. 5,57,2 τί ἐστίν
 ἐνώπιόν σου δωτόν.

δωθ προστακτ. ἄορ. β' τοῦ διδωμι βλλ.

δουβλόνιο(ν) (τὸ) δημ. ἴσπαν. δολβίο) κ. νου-
 μπλόν ἰσπαῖον ἰσπανικόν χρυσοῦν νόμισμα.
 Καρκ. Α Πλωρ. 216 βαρέλια τὰ φλωριὰ, ἀρμήθες
 τὰ κολλονάτα, στέρες δαπέρευτες τὰ δουβλόνια.

δουβροαῖα (ἡ) νεώτ. γένος σολανθίνων φυτῶν.

δούγα (ἡ) (ἰταλ.) δημ. κ. ντοῦγᾶ σαοῖς στενῆ κα-
 τάλληλος εἰδ. πρὸς κατασκευὴν βυτίων, βαρρέλιων
 ἢ ἑυλίτων κῶδων, βαρραλοσασίς, ἐπὶ πλοίων κηλ. :
 δούγες ἀπὸ ἔλατο, Ζερβ. μτφρ. 11,8 165 κ' αἱ δού-
 γες σάπηνων τῶν πλοίων κ' ἐλειώσαν τὰ σχοινία.

δουγασία (ἡ) νεώτ. γένος ἀμνονοειδῶν φυτῶν.

δουγλάσειος (ὁ, ἡ) νεώτ. ἄνατομ. ἕκ τοῦ ὄν.
 τῶν ἀδελφῶν Δούγκας, ἀνατόμων) ἰατρ. ὄρος ἐν
 φρ. : δουλγασίειο χώρος δύο κολώνων σημα-
 τίζόμενα ἕκ τῆς ἀνακρίμβεως τὸν περιτομοῦ τῆς
 μήτρας ἐπὶ τὰ ἔμφοροσες καὶ τὰ ὁπίσθεν αὐτῆς
 δουλγασίειοσ πτυχι δρεπανοειδῆς ἢ ἠμνοειδῆς
 πτυχι τοῦ περιτομοῦ. δουλγασίειος γραμμὴ ἠμ-
 νοειδῆς ἢ ἠμικύκλιος κειμένη ἐγκαρσίως ὁπίσθεν
 τοῦ ὄρθου κολίκου καὶ μὲν καὶ σηματοζομένη ὄπ
 τῆς ἀσπευρώσεως τοῦ ἐγκαρσίου μύος.

δούδος δημ. δῶδω. Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 61 ἤλιε, ποῦ
 βγαίνει τὸ ταχὺ, σ' οὔλον τὸν κυριάρχον δούδοις.

δουκάδες (ὁ) (ρατ.) μον. κ. δημ., πληθ. δουκας κ.
 δουκάδες ὁ δούξ βλλ. : Χρον. Μαρ. 21,43 II ὡσαύ-
 τως καὶ αἱ ἐγενέσθη δουκάδες καὶ κοντάδες, - οἱ
 μεγάλοι δούκες τῆς Ρωσίας.

δουκάτο(ν) (τὸ) μον., νεώτ. κ. δημ. χώρα, κρά-
 τος ἢ περιοχὴ τελοῦσα ὄπ τὴν κυριαρχίαν ἢ δι-
 οίκησιν δούκος : τὸ παλαιὸν δουκῶτον τῆς Πα-
 λαιστίνης, - τὸ Μέγα δουκάτοιο τοῦ Λουζεμβούργου
 ἢ γαῖα ἀνήκουσαι εἰς δούκος 2) χρυ-
 σοῦν ἢ ἀργυρῶν νόμισμα κυκλοφοροῦν ἐν Εὐρώ-
 πῃ ἀπὸ τοῦ 12ου ἕως τὸν 19ου αἰ. : Πρὸδρ. Α 120
 νὰ τὸ, παιδίον μου, ἀγόρασε κορδοκόλια δούκῶτον.

δουκέσσα (ἡ) δημ. (ἰταλ.) θηλ. τοῦ δούξ, δούκι-
 ασα βλλ. 2) ὄς ὄσα, καρπὸς πολιτικῆς πινος
 ἀπ' ὁδῶς κολληιεργόμενης ἰδίως ἐν Πελοποννήσῳ.

δουκηνάριος (ὁ) (ρατ.) Ἐπιρρ. κ. πῶν. κ. δουκ-

νάριος αξιωματούχος λαμβάνων ως μισθόν δικασίας χιλιόδας ασητερίων: Έπιγρ. Πάπ. || β. Βυζαντινός, δ' έπιτροπος τού Βασιλέως & προκουράτωρ: 2) τὸ θηλ. δουκιανρία (ή) ή έκτιμώσας, άπόγραφη πράγματος ή πραγμάτων άστας δικασίαν κριάδων σφετερίων: Πάπ. τήν άπαρτίαν αύτῶν άσταν τήμάρτων δουκιανρίας.

Δουκιανός-ή-όν πάλ. (λατ.) Δουκιανός βλλ.

Δουκιανός-ή-όν| ιτην. (λατ.) νεώτ. κ. δημ. δ' άνθικ ή άναφερόμενος εἰς Δούκος: Έπιγρ. Δουκιανός τήν τ'άβιν, 'Ιουστιν. Έδικτ.132. - δ' άνάκτορον.

Δουκισσα (ή) νεώτ. θηλ. τού Δούξ.

Δουκοφυής-αός-ές μνη. δ' εκ τής βυζαντινής άρχοντικής οίκου τών Δουκών γεννηθείς καταγόμενος: Θεόδ. Βαλα.13.1) δουκοφυής Κωνσταντίνος πρδλ. κομνηνηφούς.

Δούλα (ή) δημ. θηλ. τού Δούλος (= ύπηρέτης) θεράπαινα, ύπηρέτρια: Πολύτ. Έκλ. Τραγ.10.15 μιά Δούλα δέν τήν άφικε κί από κοντά της πήγε, - θά βάλλω τού κορίτσι τού Δούλα, φρ. από Δούλα κυρά (έπί πτωχής ύπαδρευομένης πλούσιου).

Δουλαγωγία (ή) Έπιγρ. κ. πάλ., ιτην. κ. μνη. τὸ καθιστάν τισ Δούλων, Δούλωσις, Δουλαγή: Έπιγρ. Πάπ. άποσπασί εἰς Δουλαγίαν τών Δείνα' || έν χρκ. μτφ.: Βασ.1,95 Δ δουλαγία σαρκός, Μετοχ.Θ.Σύμμ.38 ή τών άκρομμένων εκ παντός τρόπου δουλαγίαν κί όλίη.

Δουλαγωγός-όν ιτην. δ' καθιστάν τισ Δούλων, ύποΔουλώων, έν χρ. κ. μτφ.: Πλούτ. Ήσων. άπ.2 δουλαγωγόν θηριον ή άδονή.

Δουλαγωγός-έω ιτην. κ. μνη. όγω πνύ ύπό Δούλειον, καθιστῶ τισ Δούλων, μεταχειρίζομαι τισ ώς Δούλων: Διόδ.Σ.12.24 τού δέ σκυφάντου φησαντος ιδίαν αύτῶν είναι Δούλην, και πρὸς τών άρχοντα καταστήσαντος δουλαγίην, Άρρ. Έπικτ.3,24,7δ, 'Ανω.Κομν.10,304 C - 2) ιμτφ. επί φηχικών παθών, ύποσάσω τελείας: Χαρίτ.27 τὸ κάλλος δλην τήν 'Ιωλίαν Δουλαγίησει, ΚΔ Κορνβ.1,9,27 άλλ' ύνωπιζέω μου τὸ σωμα και Δουλαγίω, Λογιγν.44.6 ή γάρ φιλοχρηστίαι .. και ή φιληθονία δουλαγογίασι.

Δουλάκι (τό) δημ. ύποκορ. τού Δούλα, μικρά θεράπαινα, μικρά ύπηρέτρια.

Δουλαμάς (ό) δημ. (τουρκ.) κ. Δουλαμάς κ. ντουλαμάς τὸ άνδρικών ένδωμα κινάδις (δ' περικάλει).

Δουλαπάτια (ή) ή προσέκκις, ή άπαγωγή Δούλων δ': Έξοπατία ής: 'Αριστ.Π.Η.Νικ.1131 α.7.

Δουλάπι (τό) δημ. νουλάπι βλλ.: Παπαδ.Χριστ. Διηγ.3 δ' τέρας πεινασμένος ήνοιξε τὸ Δουλάπι, άλλ' ούδ'ε φηξιόν άρτυον εύραν έκεί.

Δουλάριον (τό) ύποκορ. τού Δούλη βλλ.: 'Αριστ.Θεσμ.337 ει δ'ε μη, ήκεις αύται τε και τά Δουλάρια τέφραν ποδέν λαδοσάσι ταύτης σποφιλώσομεν τόν χοίρων' || β. ιτην. έν χρ. κ. επί άρρέτων Δούλων: Λουκ.Λεϊφ.25 Δουλάρια δέ και τούς άρρενας τών άκαλοϋθων άκαλάρις, δ' τις σκκ αιδεν, όπι κητιώνων μέν γυναικός εσθής, Δουλάρια δέ τά θήλικα καλοσάι, Άρρ. Έπικτ.2,21.11

Δουλαραός (ό) δημ. κ. -άρα (ή) μείζωντ. ή μεγαλόσωμος ή άρασια Δούλα, ύπηρέτρια.

Δουλαία (ή) κ. νεώτ. ίαν. Δουλήη, ποι. χάριν τού μέτρου Δουλαία, ή άφρημένη ένια τού Δουλεϋώ, τὸ νά είναι τίς Δούλος, ή κατάσταση τού Δούλου, ή σκληραία: Σαρ.Αι.944 πρὸς οια Δουλαίαις ζυγά χωροϋμεν, Πάπ. φρόνητος Δουλαίαις' || ύποταγή εἰς άλλων: Πλάτ.Πολ.469 C εϋλαβουμένου τήν ύπό τών βαρβάρων Δουλαίαν' || ή εκ τής ύποΔουλώσεως καταπίσις: Θουκ.59 και Δουλαίαν χαλεπωτέρην ή πριν ειχετε. 2) περιηγητικός, δ'ι Δούλοι, σκλαδοί: Θουκ.5,23 ήν 32 ή Δουλαία έπανίσταται (δν ή τώσις τών Δούλων έγειρε έπανίστασται, Πλάτ.Νόμ.77δ, 'Αριστ.Πολντ.

1264 α.36 ή τὰς παρ'ένιοις ειλκείας τε και νεουστειας και Δουλαίης: 3) μνη. ή ύπηρεσία: Παράφρ. Νέα Χωλ.99 Β παρεθάρρους εν τις προκειμένην Δουλαίαν' || έίδ. στρατηνική ύπηρεσία: Χρον.Μορ.1993.11 ότι να στέκεται ή Δουλαία τόν γράνον δλον λέγειν: 4) ή επί άμοιβή χειρωνακτική έργασία, ή Δουλαία βλλ.: ΠΑ Βασ.3,5.6 και τόν μισθόν Δουλαίης σου Δούλος σου κατά πάντα δια άν ελιψη, Πάπ. έκει δ' εδωκα τήν τών μισθών Δουλαίαν πόντων Δουλαίαν' 5) έίδ. νεώτ. νομ. έπιπράγματα επί άλλοτριου πράγματος δικαιομα, δι'ού συνιστάται και άδεικται μερικη έξουσία έν αύτῶ πρὸς έξυπρέτησιν άρισμένου προσώπου ή άκνήτου: Δουλαία θίας - διάδου.

Δουλαία (ή) (βουλαία), δημ. κ. Δουλαία (ή) έργασία, έργον, ένασχόλησις, ασχολία σκόπησις άπειταύσα κόπον: σκεπτόμεται μερα νύχτα από Δουλαία, πορομ. από τὸ θέρος τίς έλαίει δέ σάγονται οι Δουλαίης - αύτός δέν άδείξει όπ' τής Δουλαίης' || φρ. έχω Δουλαία (έργασία) ή είμισι άπασχολημένος και δέν εύκαρῶ, -είμισι χωρίς Δουλαία ιδεογοκί, - άνθρομοι ής Δουλαίης (οι φάερογοι, έργοποκί ή οι κερδοώνιοτες τα πρὸς τὸ (ήν διά τίς έργασίας των), - κώνη Δουλαία = έργάζομαι' || εκμαστ ή δ = πένυα τὸ σκοπό μου' κ. παθ. γίνεται Δουλαία ή έπιτελείται, εϋδοδοται έργον, - μου εκμαστ ή Δουλαία μου | έφερε εις πέρας τήν ύπόδειον μου | κ. είρωμ. μέ έλλαφς, μέ σνγύριε: || βρισκομαι σε Δουλαία (πολυπραγμωνώ | - τὸ έχει Δουλαία νά .. ή ως κύριον έργον ή συνθηθειαν έχει νά .. 1. - εκμαστ ή Δουλαία του (έπέτυχε και ώπελήθη πολλά, κυρίως διά μέσων άθεμιτων ή πολιτικῶν), - τού τήν έφτισσε ή Δουλαία (τόν ήλπίσσε, τόν έζημίωσε ή τόν καπέτρεψε), - τής εκμαστ ή Δουλαία (συνευρεθη μετ' αύτης έρωτικῶς), - Δουλαίης μέ φούντες (περιλήκοι ύποθέσεις έχουσαι κακός συνελπίσι), - Αδωση ή Δουλαία μας (έπί τελείας άποτυχίας ή μεγάλων άπροόπων δυσχερησίαν), - παστρικη Δουλαία (έργασία εϋσυνείδητος, ή έρωμ. κοινόβιος), - τή Δουλαία έχεις εδῶ: | τή ζητείς εδῶ, όπου δέν δὸ έπηρεσι να εύρίσκεσαι: | || πορομ. άποδραζεις στό σπίτι σου, τή νύχτα στή Δουλαία σου (ό καλός έργάτης πρέπει να κοιμηται ένωρικ και να μεταβαίνει άρθρον βαθεος πρὸς έργασίαν), - γαήγορος στό χουλαίρι και άργός στή Δουλαία (έπί τών άνωρων λαμβόργων), - ή πολλή Δουλαία τρώει τών άφέντη | ή ύπερβολική έργασία φθειρει | πορομ. κόδε, ράβε, έθλων, Δουλαία νά μισθό λείπη (έπί τών μισθώσις ή άδείξις ασχολουμένων περι η.), - τής νύχτας ή Δουλαία, τή βλάπει ή μέρα και ηληθῶ, - ή Δουλαία ντροπή δέν έχει | έργον αυδέν δουλειος, ή Δουλαία νύχτ ή φτώχεια, - μανής σπυγής Δουλαία, ένός χρονού άναποδιά (έπί τής αξίας του χρονού): 2) τὸ έπιτήδευμα, έπαγγελμα, δι' ού κερδίζει τις τα πρὸς τὸ (ήν: έχει μια καλή Δουλαία και κερδίζει πολλά, - τί Δουλαία κάνει ο άδελφος σου: 3) έπιχειρησις, άγοροπωλησις, συνολαγή, έπιπόρον: πάνε πηρία οι Δουλαίης του (εϋδοκίμοσι αι έπιχειρησεις του), - σταμάτησαν όδύλοτα οι Δουλαίης (γενική άπραξία έπικρατετ') 4) ο έπιδικωμόμενος σκονός: αύτὸ δέν κάνει για τή Δουλαία σου τὸ θέλεις (δέν πληρωτ τον σκονόν): 5) ένασχόλησις ένωχλητική και έπιχρηματιομένη έν χρονω, φασαρία, μελαός: αύτὸ τὸ παραστακι θα σ' ανόξει Δουλαίης, - τού σκάρωσι μια Δουλαία ποδ θα τή θυμάται για πόλο, - μου φαίνεται πως δὸ χουμε Δουλαίης μέ τὸ συνταγορ μου' || κοβόλου πάν είδος ύποθέσεως παρεχομένης δικαιομας πρὸς έπιτηδεην: θα τελειώθς κάποτε κι αύτὴ ή Δουλαία τού διορισμού' 6) μετ. τής κτητ ής άνωου-

μίας ή γεν. προσ. τίων έργων, μέλημα : σ' αυτά να μην ανακατεύομαι, γιατί δεν είναι βουλαϊά σου, - πώς θα πισωθώ ή κλέφτης είναι βουλαϊά του άστυνομου, φρ. κοίτα (ή κάμει) τή βουλαϊά σου | μη έπεμβήθης εις άλλτρια |

Βουλαιανός (Ι) | γηγ. οπαδός κώδικου της αίρεσεως τών άρειανών, ίδρυθείσαν από του έσ' Άλεξάνδρου εις Δουλείου | || γεν. άρειανός β.λ.λ.2.

Βουλαϊος-αν ο κ. βουλαϊος-αν ο βουλαϊός, ό άνηκων ή άναφερόμενος εις βούλαν : "Οδ.Ω 252 ούδ' ή τι σου | βουλαϊον έπιτρέπει εισοράσασθαι είδος και μέγεθος, Θέογν.535 ούποτε δουλείη κεφαλή θεία πέφυκεν, Εύρ. Έκ.56 ήτις έκ τυραννικών δόμων βουλαϊον ήμαρ είδες, Πλάτ.Νόμ.770 Β πριν εθέλειν βουλαϊον ύπομεινίσασα ζυγόν, Νόνν. Εύγυ.Ιω.8,36 ελάσας βουλαϊον άνάγκην.

Βουλαϊβουλος (Ι) | γηγ. ό έκ γενετής βούλος, βούλος έκ βούλων : Σέλευκ.κ.Λ'Αθην.δ.267 C ανδρωνα δέ τόν βουλαϊβουλον, Διδό.Σ.Ιθ. ά.π.1.

Βουλαϊόθερος (Ι) | γηγ. ό από τής βουλαϊας έλευθερωθείς, ό άπελευθερωθείς : Βέττ.Βολ.7,8.

Βουλαϊον (τ) | δημ. ή ενέργεια και τό άποτέλεσμα του βουλαϊώ β.λ.λ.31,41. κυρίως καταργασία : ή λάσπη ήθελε άκόμη βουλαϊα, - ή ζύμη θέλει πολύ βουλαϊα, Καρκ.Διηγ. για τή Παληκάρια μου ?! και τό γέρι του ειχ' άποκείμει από τό βουλαϊα (δράσις, ενεργεία) | || έπί άγρωί, καλλιέργεια, άργωμα : τό χωράφι θέλει καλά βουλαϊα' πρδλ. βουλαϊα' | || έπεξεργασία τών λεπτομερειών : τό βιβλίον του θέλει άκόμα βουλαϊα.

Βουλαϊμένος-η-ο | δημ. μγ. παθ. παρκ. του βουλαϊώ β.λ.λ., ό καταργασμένος.

Βουλαϊμωρία (ή) | νεότ. κ. δημ. κ. -όριον (τ) | , τό έμπόριον, αγοραπωλήσια βούλων β.λ.λ.

Βουλαϊμορικόδ-ή-όν | νεότ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν βουλαϊμορϊαν ή τόν βουλαϊμορϊον β.λ.λ., ό έκ τής βουλαϊμορϊας προερχόμενος. βουλαϊμορϊκόν πρακτορείον' | || τό ούδ., ώς άύστ. βουλαϊμορϊκόν (ένν. πλοΐον', πλοΐον είδικόν διά τήν μεταφοράν βούλων.

Βουλαϊμορϊο(τ) | (τ) | νεότ.δημ. βουλαϊμορϊα β.λ.λ.

Βουλαϊμορϊς (Ι) | νεότ. ό έμπορος βούλων β.λ.λ. |

Βουλαϊος-ον κ. -α | γηγ. ποι. τ. του βουλαϊοίος β.λ.λ. : 'Απολλ.Ρ ά.Π.12,13 βουλαϊα δεσμά γυναικών.

Βουλαϊούγοττ 'Επιγρ. Βορβορισμός άντι βουλαϊεΐν, παθ. άόρ. εκτκ. του βουλαϊώ β.λ.λ.

Βουλαϊοσ-ατος (τ) | κ. νεότ. δημ. βουλαϊα άνηρεσία, εργασία βούλου, βουλαϊά : Εύρ. Ορ.221 τό βουλαϊμ ήδω, κούκ άνανίωμον άδέλφ' άδελφ' χειρί θερπευείν μέλι' | || 2) ό βούλος β.λ.λ. | | ή όμας βούλων : Σοφ.'Αντ.756 γυναικός ών βουλαϊα μη κώπιλλέ με, Εύρ.'Ιων.748 Ιατών τών έμυν και κερκίδος βουλαϊα πιστόν | πισταί βουλαί τών έργαλειών μου και τής σαπτας μου | | 3) νεότ. καταργασία, έπεξεργασία, βουλαϊα β.λ.λ.

Βουλαϊοσ-εως (ή) | γηγ., μον. κ. νεότ. ή βουλαϊα : Πορφ.'Αποκ.18 βυσσοτευτική βουλαϊοσ | | πδ.έσφυρ. άντι βουλαϊοσ | | τών όχλων' | | 2) βουλαϊή εργασία, άποκρωτική άγχαρία' | | 3) κατ' έπέκτ. μον. δημ. βουλαϊεΐν άνηρεσία, έξυπηρετήσις : Καϊσάρ.Δαπ.έν Σόθ.3,47 και με τό να μήν έφάνη ή βουλαϊοσ τος άρεσάτ ή βουλαϊεΐ τών έδγαλεν' | || όμ. τό διατελεν, είναι τινα έν όνηρεσίαν παρ' ην : και βμεινεν ό 'Ιακώβ εις τήν βουλαϊοσιν του Άδα εν χρόνους δεκατέσσαρας.

Βουλαϊοτάρης-α-ικο | δημ. ό όξιος και Ικανός εις τήν εργασία του, φίλεργος, πολύ εργατικός, φίλοπόνος : βουλαϊοτάρη γυναικία, - βουλαϊοτάρικα παζι' | | 2) ό έξυπνερόν τινα : Έρταλ.μγρ.'Οδ. Τ.135 για δαύτο, μήτε Ικέτη άκούων, μήτε κανένα κήρυκα του κόσμου βουλαϊοτάρη.

Βουλαϊοτάρης-εΐτ(η)σ(Ι) | μον. κ. δημ., πλθβ. βου-

λαϊοτάρης (ο) | δηλ. βουλαϊοτάρης : βούλος, όνηρετής ύποταλής : Εύστ.Που.322,70 άπισταλίντα πατριάρχη βουλαϊοτάρην, Παχυμ.Γ'Ανδρόν.351 Α τών βασιλικών κατά θέλασσαν βουλαϊοτάρην, Έρωτόρην. Α 828 τό βουλαϊοτάρω δέ μίλεις μηλίω να τώς άρμητικώς, 'Ιω.Μάνθ.Σιχολ.3,80 τό ήθος του δια βουλαϊοτάρησ ποτέ δέν όμοιάζει' | | 2) ό εργοζόμενος, άποκериβωτός, εργάτης : Κρυστ.Τριγ.43 και τότες οι χοροί γαλιών, σκαρπίαν οι βουλαϊοτάρηδες, Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 5,29 στήν κάμμο ό βουλαϊοτάρησ πού σκάφτει, παροιμ. τό βουλαϊοτάρη σου πλέρωμα και φυκικό μήν κάμφο (τό μεγαλύτερο φυκικό έναι τό ν' άμειβωμεν έπαρκώς τούς έργατάσ μας) | | όμ. βουλαϊοτάρης περιήσανος πάντα πενασασμένος (ό μή αξίων τήν άμοιβήν τής εργασίας του ταιωμορείται) | | 3) ό όξιος και Ικανός στην εργασία του, φίλεργος, φίλοπόνος, άντιβ. άκαμότης, ή βουλαϊοτάρησ ποτέ του δέν πενεία, παροιμ. άφέντης είναι ό βουλαϊοτάρης, κι οι άκαμάτες σκαλδοι.

Βουλαϊοτάρης-ή-ό | δημ. ό φίλεργος, ό εργατικός : Παλαιμ.Γγμ.Αδ.5,21 τό βούδια τώ βουλαϊοτάρησ τής γής τά σπαλάνα άργύρων.

Βουλαϊοτάρης-ή-ό(η) | γηγ. κ. δημ. βουλαϊοτάρης : Σχόλ. ΠΔ Λευτ.23,7' | | δημ. ό καλός έπεξεργασμένος, καταργασμένος, καθόβουλαϊοτάρης : Έρταλ.μγρ.'Οδ.Δ 135 ούδ' ατά τής παράθεσις ή Φωλύ ή παρακόρη, γεμάτο νημα βουλαϊοτάρη.

Βουλαϊοτάρη(σ) | (ή) | μον. κ. δημ. δηλ. του βουλαϊοτάρησ ύπηρέτητος Εύστ.166,147 'όδρσσειται, αι βουλαϊοτάρησ : Θυσ.'Αδρ.299 βαρρ' ή βουλαϊοτάρη και έπερε μαντάτο πού μ' άρσεν' | | 2) είδ. βουλαϊοτάρη ή θλαπασα τήν εργασία, φίλεργος, λιν έργατική : Βλαχογ.Προμώλ.52 εού ή βουλαϊοτάρη μου γίνεις άκαμάτρη σκουντοφυλή.

Βουλαϊοτάρη κ. μον. νεότ. κ. δημ., άόρ. δημ. (έ)βουλαϊοτάρη, μγ. παθ. παρκ. δημ. βουλαϊομένος είμαι βούλος,ύπηρετώ ώς βούλος : 'Ηρ.2,56 έπιστεν βουλαϊοτάρησ ατάθιθ ίδρυσασσάτι υπό φηψ' περυκίη Διδος Ιρόν, Πλάτ.Νόμ.777 Δ μήτε πατριώτας άλλήλων είναι τούς μέλλοντας βήον βουλαϊοτάρη' | | έμπροθ. β-παρά τιμν : Δημ.270 ώς ό πατήρ σου Τρόμησ έβουλαϊεσ παρ' Έλίφ' | || όμ. τιμν. αστολύ. αιτ. : Πλάτ.Συμμ.183 Α και έθελόντες βουλαϊοτάρησ βουλαϊένος ούδ' άν βούλος ούδεις, Ξεν.'Απομν.3,122 βουλαϊοτάρη τον λοιπόν βίον... τήν χαλεπωτάτην βουλαϊαν' | | 2) είμαι όπόβουλος, ύποταλής, ύπήκοος, ύποταγαμένος, άντιβ. άρκω : Αισχ. Πρ.927 μάθασσαι όσον τό τ' άρχην επί τό βουλαϊένος δίχα, - τό έλληνικόν ένθνος έβουλαϊένος επί άίωνασ εις τούς Τούρκους' | | μγρ. β- νόμοι άπακούω εις τούς νόμους : Πλάτ.Νόμ.698 Β δ' | | Αν βουλαϊοτάρησ τοίς τότε νόμοις ζήν ήθέλωμεν' | || όμ. μγρ. : Ξεν.'Απομν.1,δ8 του δέ μη βουλαϊένον γαστρι μηδ' άνω και λαγνεία, 'Ισοκρ.1,21 τών μών οικτων άρχην, ταις δ' ήδοναις βουλαϊένος, Φιλήμ.Κωμ.93,8 βουλαϊομεν δόξασι, ΚΑΠ.τ.33 βουλαϊοτάρησ έπιβμιαίς και ήδοναις ποικιλίαι' | | βουλαϊένον τ'ή καιρ' όπείκειμαι εις τάς περιστάσεις, προσαρμόζομαι εις τās περιστάσεις : Παλλ.ΑΠ 9,44 καιρ'ό βουλαϊένος και θεός ών έμυθον' | | τ'ή γ' ό ποιούμαι έμμοτόν βούλον χάρην τής διατήρησεως τής γής : Θεουκ.181 ούτως εικόσ Αθηναίους φρονήματι μήτε τ'ή γ' βουλαϊοσται μήτε ώσηερ άφείρους καταπλανάσθαι τό πολέμω' | || όμ. βουλαϊένον τ'ή κτήσις : Πλάτ.Πολ.494 Δ τό δέ ού κτητών μή βουλαϊοσσαντι τ'ή κτήσις αταότ' | | 3) κατ' έπέκτ. εργάζομαι σωματικώς ή πνευματικώς προς πορισμόν τών άναγκών : Διογ.Α.2,19 βουλαϊοσται ατόν | | Ιωκράτη' και εργάζασσασθαι λίθους παροιμ. βουλαϊεσ να τρώς και κλέφει να 'χθός όμ. όσοιός δέ βουλαϊεσ νιός φμωζοτήταις γέρος' όμ. όσο θέλει βουλαϊεσ, κι όσο θέλει ό Θεός σου βίον' | | δημ.

μογθ, κοπάζω : δουλεύω σάν ακυλί, παροιμ. δουλεύε, τσαπάκι μου, κατά την πληρωμή σου (δηλ. ο εργάτης αποδίδει κατά την πληρωμήν). - δουλεύουν τα μουλάρια και τράνε * δάογα (οι άρχοντες ή ά. α. οι επίτροποι έμμεταλλεύονται τους μόλιθους φιλοπόων). 4) δημ. υπ. λειτούργα, εδρεύσκοναι εν ενεργεία, κινήσει, δράσει : δαρν. Α. παλ. Σακρ. 46 τὸ μολάθ μου δουλεύει μί όταν άποκομηθῶ έγκαλοῦθει τὰ δουλεύη. - δὲ δουλεύει τὸ ρολόγι - ή μηχανή - ή σήμα * | άποδίδω όφελος, κέρδος : τὸ καλοκαίρι δὲ δουλεύειν καλά τὰ θέατρα, - δουλεύειν καλά φέτος τὸ σπουγγαράδικα * | επί τραυμάτων κ. άποστημάτων, διαπυσοῦμαι, πυρορῶ : δουλεύει ή πληγή μου άκόμα, - δ - ή φουγανέλλα * | ενεργῶ : δουλεύει τὸ καθάρσιο (πρόκειται νὰ φέρη άποτέλεσμα), - δουλεύει τὸ φαρμάκι, - δουλεύει τὸ κωσσομολιό (εύρίσκεται εν άκμῇ) * | 5) προσφέρω υπηρεσία, ύπηρετῶ, διακονῶ τινα, πτ. δοτ. : ΚΔ Ματθ. 6,24 οὐδεὶς δύναται δουλῆ κυρίου δουλεύειν, Πάπ. έγω σὲ τὸν θάλλοντά μοι καὶ δουλεύοντά μοι * | κ. άπόλ. : Συναρ. Λεξ. 383 επί ελκαστασιαν δὲ αὐτὸ ἐδουλεύουν (περὶ τῶν παλαιάμων στρατιωτῶν) * | κ. μτ. γεν. : Ερωτ. κτκ. Α | κ. θησιος τοῦ πόθου δουλέφει εἰσά κειρὸν κονάιν, παροιμ. δουλεύει σου κι έτραγω, φχαριστῶ τὰ χέρι μου | δὲν χρεώσεται χέρι εν τῶν εργοδότων ὃ εκ τῆς εργασίας του άπόεν * | μν. δημ. συνήθ. μτ. αἰτ. : Βαλωαρ. Σαμουήλ Δέλη. | πατέρα μου, σ' εδουλέφαι | πιστὰ σαράντα χρόνια, Ψυχάρ. Γοξ. 20 τὴν πατρίδα σου νὰ δουλέφεις * | κ. κατηργάσονται, επεξεργάσονται : δουλεύω τὸ χράφι, ιω. Μάνθ. Κοντισάλλ. 1070 κρῖσ εἰδων δουλεύει, - δουλεύει καλά τὸ μάγερμα (είναι καλὸς μαγιστρολόγος), - ὃ συγγραφείας δουλέφει καλά τὸ έργο του (τὸ επεξεργάσθη), - δουλεύει τὸ αὐτολίμνο (τὸ άναστασισω), - δουλεύω τὸ γλυκό (τὸ άνακατωμένα διά νὰ δάσει), - δουλεύω τὸν πηλὸ - τὴ ζῦμη (ζυμώνω, πλάθω) : κ. παθ. : Πολαμ. Παρ. Καρ. 118,8 ὁμορφά σὲν ἀπὸ τὴν τέχνη δουλεύειν, - κρῖσ τὸ σίδερο δὲ δουλεύεται * | 7) ναυτ. φρ. δουλεύω τὰ πανιά (γυρίζω τὰ ιστία πρὸς τὸν άνεμον, ἤτοι ευθειάζω αὐτά, ὥστε νὰ δέχονται τὸν άνεμον) : κέλευσμα δουλεύει τα | εν. τὰ πανιά * | μτφ. επί γυναικὸς ελευθερίαν ἔδων : αὐτὴ τὰ δουλεύει αἰέτα * | 8) ή μτχ. παθ. παρσκ. δεδουλεμένος κ. δημ. δουλεμένος ὃ σφειλόμενος ὡς ἀραιῆ εἰς τὸ τέλος συντελεσθείσης ύπηρεσίας : δεδουλεμένος μισθός, - δουλεμένα μεροκάματα * | επί τόκου, ὃ σφειλόμενος λόγω παρελθουσ. τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

Δουλέφη (ή) μν. κ. δημ. ή εργασία καὶ διή ή συνεχής : Πολιτ. Έκλ. Τραγ. 144,5 αἰμίνο σπουδὸς κόποις μας, κρῖμα στις δουλέφεις μας, | ὄλημερὴ νὰ χιτζομε, τὸ βροδὸ νὰ κερμεῖται * | κατ' εφέκ. ύπηρεσία, εργασία : Λασκαρ. Ληξ. 1,81 ή Διοικήση υπ. | . . . τόνε κρῖζει | καὶ τόνε βάνει εὐθὸς στη δουλέφη μας, - έκαμε δέκα χρόνια στη δουλέφη τὸ Σουλτάνου, - τὸν έχουεν στη δουλέφη τους * | εξυπηρετήσις, εκδουλεύσει : Ερωτ. κτκ. Ε 206 τὴ δουλέφην οὐδ' άκαμα γιά λόγου σας ν' ακούσθ, - κί αὐτὸ μοῦ τὸ περνῶ γιά δουλέφη * | 2) ἀμοιβή εργασίας : μοῦ έφαγε τὴ δουλέφη μου.

Δουλή (ή) (θηλ. τὸ δούλο) γυνή εσωτερικῆς τῆς προσωπικῆς αὐτῆς ελευθερίας καὶ άπατελοῦσα (οἰκονομίας τινός, εἰς αἰχμαλωσίαν, αγοράς ή κληρονομίας, σκλάβοι : Π. 409, Οδ. Δ 12 γένετο κρατηρὸς Μεγαπένθος εκ δούλης, Σοφ. Τρ. 63 ἔδε γάρ γυνὴ δούλη μὲν, εἰρκεν δ' ελευθερον λόγον, Ξεν. ΚΠ 5,4 ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν εἰσῆλτα, Πάπ. Δουλή ώνήτη * | 2) δούλη Θεοῦ ή πιστὸς καὶ ταπεινὸς εκτελοῦσα τὰ καθεῖονά του : ΚΔ

Λουκ. 148 ὅτι επέβλεψεν επί τὴν ταπεινωσιν τῆς δούλης αὐτῆς * | επί υπερβολικῶν φιλοφρονησεων : Πάπ. έγνων παρὰ τῆς δούλης αἰών τῆς γυναικὸς μου, - δούλη σὸς.

Δουλήη (ή) ιων. ἀνὴ δουλαία, θηλ. τὸ δούλειος βλ. : Πρ. 3,14 σταίλας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα εἰσήτη δουλήη εξέλεμνε ἐπ' ὄδω.

Δουλίη (τὸ) δημ. κ. δουλαία βλ.

Δουλαία (ή) κ. δουλαία βλ. : Πηδ. Π. 1,75 Ἐλλὸδ' εἰλεκων βαρβαρις δουλαίας (δ. πρ. δουλαίας).

Δουλαίω δημ. άποκίμω εκ τῆς εργασίας, καταπονοῦμαι, άποσταίνω : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 5,6 φωνή . . . άργάτη, | τοῦ δουλαίσμενος γναιόντας παρμιλάει γιά κατ.

Δουλαίδιον (τὸ) ὕποκορ. τοῦ δούλου * Ἡα, « βεράπον, θεραπεινιδιον, δουλιδιον ».

Δουλαίς εἴληρ. δημ. μετὰ δουλοφροσύνης, δουλικῶς : τοῦ φερόντος πάντα δουλαίκα.

Δουλαίκο (τὸ) δημ. ὡς οὐα. τὸ θηλ. τοῦ δουλικῶς ή θεράπαινα, ὕπερπρία, δούλα * | πληθ. τὰ δουλαίκα ἀρρέπαι τὸ ὑπερπριανὸν προσωπικόν, ὃ ὑπηρετῶ περιεχ. καὶ θηλεις.

Δουλαικός - ή - ήν) κ. μων. , νεῶτ. κ. δημ. ὃ θήλικος ή αναπεραινιδιον, δουλιδιον : Πλάτ. Θεαιτ. 175 Ε ὅταν εἰς δουλαίκα εμπέση διακονήματα, Ξεν. ΚΠ 7,4,5 νομίζω τοῦτὸ τὸ ὅλον δουλικώτατον εἶναι, Αραρ. β 8 - έργον, Δημ. 1313 πολλὰ δουλαίκα καὶ ταπεινά πράγματα τοῦς ελευθερούς ή πανία βιάζεται ποιείν, Αριστ. Πολιτ. 1285 ε, 20 δουλικώτερον τὰ ἄθη * | ὃ ὅπὸ τῶν δούλων γενόμενος : Πλάτ. Κράσος, ὃ αὐτῆς εκκυπρήσας τὸν δουλικὸν εκεί πλεμον * | 2) ὃ ἰδιῶς εν εἰς δούλων : Πολύδ. 1,85, | κατηργήσαντο δὲ τὰ δουλαίκα τῶν αἰσώτων, Πλάτ. : Αλξ. 40 δουλικώτατον μὲν εἶπὶ τὸ τρυφῆν, βασιλικώτατον δὲ τὸ ποιεῖν, Πάπ. δουλαίκα πάματα, - δουλαίκα τρόπον * | 3) δημ. τὸ οὐδ. δουλαίκο κ. δουλαίκα ὡς οὐα. βλ.

Δουλικότης - πτος (ή) νεῶτ. ή ιδιότης τοῦ δουλικῶ βλ. : συμπεριφέρεται μετ' δουλικότητα.

Δουλικῶς εἴληρ. κ. νεῶτ. κατὰ τρόπον δουλικόν, δουλοπρεπῶς, ὅπως ὃ δουλο : Φρόνη. Κωμ. 219, Ξεν. Οικ. 10,10 συμβουλόμουν αὐτῇ μὴ δουλικῶς αἰε καθήσθαι, Αρρ. Επιστ. 4,1,25.

Δουλαίς - α - ον κ. δούλαίος - ον ὃ ὄνηκος ή αναπερόμενος εἰς τὸν δούλον ή τὴν δουλαίαν, δουλικῶς βλ. : Πρ. 7,8,3 ὅτωι σὲ τὴ μὴν αἴτηι εξουαῖ δουλίαν ζυγῶν σὲ τὸ αναίσιαι, Αλοχ. Αγ. 953 ἔκων γάρ οὐδεὶς δουλιῶ κρηται ζυγῶ, Σοφ. Αλ. 499 δουλιαν εἰξεν τρυφήν * | δούλιον ἥμαρ ή ἡμέρα τῆς δουλαίας, καθ' ἣν γίνεται τις δουλαία : Π. Ζ 463 ὁμῶνεν δούλιον ἥμαρ, Οδ. Σ 340 αὐτῆς δούλιον ἥμαρ ἔμοι περιμηχανώντων * | 2) ὃ ἰδιῶς εν εἰς δούλον, δουλοπρεπῶς : Αισχ. Αγ. 1024 μένει τὸ θετον δουλαί περ ἐν φρενί, Πάπ. δούλιον έργον.

Δουλαίς - ἰδος (ή) κ. μων. ή δούλη, ή σκλάβο : Υπερείδ. ὄπ. 235 Ρουφίν. ΑΠ 5,17 μάλλον τῶν σαβαρών τὰς δουλαίας εκλεγόμεθα, Διγεν. Ακρ. 316 ὃ δὲ λαός κουραπόντας εκίνησι τὰς δουλαίας.

Δουλαίτα (ή) δημ. ὕποκορ. τοῦ δούλου, ὕπερπρία μικρῆς ηλικίας, ὃ δουλαίκο κ. δουλι * | 2) ὕποκορ. τοῦ δουλαία, μικρὰ δουλαίκα, μικρὰ εργασία, ὀνόθεως μικρὸς αἰμασίος * | μικρὰ μὲν ὄλλ' επικερδὸς εργασία : βρήκε μιά καλή δουλαίτα.

Δουλαίχόθερος - ον ιων. τ. τοῦ δουλοχόθερος βλ. : Π. Ο 672 κίκωνν δουλοχόθειρον.

Δουλαίχους - εσα - εν ιων. τ. δουλοχόθεις βλ. : Λεων. ΑΠ 6,4 εὐκαμητὸς δικιστρον καὶ δούρατα δουλοχότα.

Δουλαίμη (ή) νεῶτ. χημ. ὄργανο ήνωσις λαμβανόμενη διά θερμανσεως οὐρίας.

Δουλόετος - ον μτν. ὃ ὅδὸ δούλων δουλοπρεπῶς, κατασπαταλήσις, Φιλῶστη Σοφ. 1,21,4 τὰ δὲ αὐτοῦ δουλόετο εἶναι.

βουλγαμία (ή) μτν. ὁ γάμος ἐλευθέρου μετὰ θούλης· Ὑποθ. τῶν Μαν. Ἀποτελ.ἐκδ.Λιδωθ.96.
βουλομόμος (ὁ) μτν. ὁ μετὰ θούλων γάμος ποιούμενος, βουλομικήτης· Κατ. Ἀστρ.λ.κ.β(4),127.
βουλομηνής-οὐς-ές ὁ ἐκ θούλου γεννηθείς· Ἄν. Βασσα.1,28 βουλομηνεὶ θούλῃ βουλομένον φοβῶ.
βουλογέννητος-ον μν. βουλογένης θούλης· Τζέτζ. Ἰστ.7,41 Κένταυρον ἐκάλεσαν, ταῦταί τῃ βουλῇ.
βουλογγύμνωσ-ος-ον ὁ γυμνὸν θούλου ἔχων, ποταπὸν φρόνημα, βουλόφρων, βουλοπρεπής· ΑΒ 393,Σουβ. «ἀνδραποδώδεις» βουλοπρεπεῖς, βουλογγύμνωσες·
βουλογραφεῖον (τὸ) μν.κ. βουλογράφου συμπύλοιοιον βουλείας, δι' οὗ γίνεται τίς ἐξ ἐλευθέρου βούλος, ἐν χρ. κ. μτφ. Ἐυμῶθ. Ὑσμ.7,249 Ποσειδῶν. ὁλον βουλογραφεῖον ἐρωτικὸν ἐκπλήνει τοῖς κήμοσι, αὐτ.9,358 βουλογραφεῖον γλυκίσικρον.
βουλογράφω (τὸ) μν. βουλογραφεῖον βλλ.
βουλογραφεύω μν. καταγράφω τινά ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν θούλων· Ἐυμῶθ. Ὑσμ.3,66 ἔγω σοι ταῦτον βουλογραφήσω, αὐτ.253 ὁλον γένος Ἀμφιρίτης νεπέδων βουλογραφεῖται τῷ μετρίκι.
βουλοδιδάσκαλος (ὁ,ἡ) κ. μν. ὁ τῶς θούλους διδάσκων, τίλος ἔργου τοῦ Φερεκρ.· Ἀθῆν. 6,262 Β κατὰ διδασκαλίαν, οὗ τῆν ἐν βουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτους, Προκλή.3,1,15,16 εἰς βουλοπρεπείαν γὰρ ἡ πολιτεία ἦλθε, βουλοδιδάσκαλον αὐτῆν ἔχουσα ἰτῆν Θεοδώρον.
βουλοκοιτης (ὁ) μτν. ὁ συμφερόμενος μετὰ θούλων· Παιδ. Ἀλεξ.Ο.2.
βουλοκρατία (ή) μτν. τὸ κράτος τῶν θούλων, ἡ κυριαρχία τῶν θούλων· Ἰωάν.ΑΙ 19,44 βουλοκρατίαν ἐπόφασα καταλαβούσας.
βουλοκρατούμαι-έμαι μν. ἔξουσιάζομαι, κυβερνώμαι ὑπὸ θούλων, εἶμαι ὑπὸ τῆν ἔξουσίαν θούλων· Δίων Κ 60,2 ἐβουλοκρατήθη τε καὶ ἔγναυικοκρατήθη· 2) κυβερνώμαι ὡς βούλος, ἄγρομα καὶ φέρομαι ὑπὸ τινος ὡς βούλος· Λιβάν. Προγμν.43,36 ὁ δὲ ἄλλως βουλοκρατούμενος, οὐκ εἶχεν ἐ τι καὶ χριστάτα.
βουλομαχία (ή) μτν. πόλεμος ὑπὸ θούλων ἢ πρὸς θούλους· Παιδ.Λυδ.Διοισ.34.
βουλομικήτης (ὁ) μν. ὁ μνησόμενος μετὰ θούλων, ὁ νυμφεύμενος βούλος, ὁ συμφερόμενος μετὰ θούλων· Τζέτζ. Ἰστ.6,466.
βουλομῖξία (ή) μν. ἡ μῖξις μετὰ θούλων, ἡ ἐρωτικὴ ὁμιλία μετὰ θούλων· Τζέτζ.Χιλ.6,467.
βουλομοις-α-ον μν. ὁ ὁμοιος πρὸς θούλων, εὐτέλης, χαμερηής· Σουβ.Θεοδ.ἐν Πιί 1489.
βουλομορφος-ον μτν. ὁ μορφῆν θούλου ἔχων· Γρηγ.Ναζ.2,231.
βουλοπαρικήκία (ή) νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ βουλοπαρικήκου βλλ.
βουλοπάρικος (ὁ,ἡ) νεώτ. κατὰ μεσαιωνικὴν ἐν Εὐρώπῃ θεσμοθεσίαν γεωργὸς ὑποτέλης δεσπότης ἢ φεουδάρχου, οἰκῶν ἀναγκαστικὸς ἐν τοῖς κτήμασι τούτου, ὑποχρεωμένος να καλλιερῇ τὸ ἐξ αὐτῶν ἀρισμένον τμήμα γῆς τοῦ φεουδαρχικοῦ κτήματος καὶ να καταβάλλῃ ἐπιτάξις ἀρισμένην εἰσφορὰν ἰδούσασιν, συνεχαρόμενος δὲ ὡς ἐξάρτητος ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως τοῦ κτήματος.
βουλοποιία (ή) μτν. τὸ ποιῆν τινα θούλον, ἢ ὑπαγωγή εἰς θουλείαν, ὑποδοῦλωσις· Διον. Ἀρεοπ.1,73 Κ πάσης μεικτικῆς θουλοποιίας.
βουλοποιός-ός μν. ὁ ποιῶν τινα θούλον, ὁ ὑποδοῦλός· ἐν χρ. τὸ οὐδ. θουλοποιεῖν ἐν τῷ σπμ. ἐνεργεῖα, ἰσότης ἐπαγομένη εἰς τινα θουλείαν· Σχολ.Εὐρ. Ὀρ.488 οἱ λέγοντες τὸ θούλον ἀπὸ τοῦ θουλοποιεῖν, Εὐστ.912,61 διὰ τὸ θουλοποιεῖν καὶ οἷον αἰκιστικῶν.
βουλοποιῶ-έω μτν. καθιστῶ τινα θούλον, ὑποδοῦλω, ἐξονθραποδίζω· Ἐμμ.Τρισμ.ν.Στ.β.1,49,45.

βουλοπόνθηρος-ον ὁ ἔχων τὴν εἰς θούλους ἰδιόζουσαν πονηρίαν, εὐτέλως, ἀσυστολως καὶ ταπεινῶς πονηρὸς· Τηλεκλειδ.3 βουλοπόνθηρον βυπαρὸν σκόλυθρον.
βουλοπρεπία ἔπρρ. δημ. βουλοπρεπῶς βλλ. 11.
βουλοπρέπεια (ή) κ. νεώτ. κ. δημ. βουλοπρεπὴ φρόνημα, συμπεριφορά ἀρμοζούσα εἰς θούλον, βουλοφροσύνη, εὐτέλεια χαρακτηρισ· Πλάτ. Ἄλλ. 1,135 Κ οὐκὼν φεύγειν χρῆ, ὡ ἑταῖρα, τῆν βουλοπρέπεια,· Θεόπομ.Κωμ.87, Δίων Κ 81,15 τὴ μεγαλοφυγία καὶ τὴ βουλοπρέπεια ἐξ ἴσου ἔχρητο.
βουλοπρεπής-οὐς-ές κ.νεώτ.δημ. βουλοπρεπὸς ὁ πρέπων, ἀρμόδιος εἰς θούλον, ὄθ. εὐτέλης, ποταπός, χαμερηπῶς ταπεινός· Ἡρ.1,126 οὐδένα νόνον βουλοπρεπεία ἔχουσι, Πλάτ.Γοργ.485 Β ἀνὴρ μου τὸ ὅτα καὶ μοι δοκεῖ βουλοπρεπεί τῆ εἶναι, Λογγ.9,3 μικρὰ καὶ βουλοπρεπὴ φρονούντας, βουλοπρεπῆς συμπεριφορά· ἢ κ. νεώτ. δημ. -ος ἐπὶ προσ., ὁ ἔχων τρόπον, ἐκδηλώσει, φρονήματα πρέποντα εἰς θούλους, ἀνελεύθερος, ποταπός, ὁ θουλόφρων, ὁ εὐτέλης· ἐν χρ. κ. παρῶθ.· Ἔεν. Ἀπομν.2,8,4 τῶν θηρωμάτων ἐπιμελοῦμενοι οἱ βουλοπρεπῆστοι ἐλευθεριώτεροι νομίζονται, βουλοπρεπεῖς ἀμύθοιοι τοῦ ἡγεμόνου.
βουλοπρεπῆς-η-ο δημ. ἐπὶ προσ. ὁ βουλοπρεπῆς βλλ.· οἱ βουλοπρεπῆτες ἐργάτας εἶναι πάντα οἱ πῶ ἀνίκαιοι καὶ πῶ ἀσυνείδητοι.
βουλοπρεπῶς ἔπρρ. κ. μν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πρέποντα εἰς θούλους, μεθ βουλοπρεπείαν βλλ.· Κρατίν.403, Ἐμιστ.Λόγ.21,246 Κ ἀνελεύθερος τε καὶ βουλοπρεπῶς, -ἐφερίθην βουλοπρεπῶς· 2) μν. μετὰ πολλῆς ταπεινότητος, μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ· Μηνόμ.1,13, Στγερῶν 10 δέχου βουλοπρεπῶς προφίτα, τὸν λυτρωτῆν τοῦ κόσμου.
βουλοπρῆσις-η-ῶν [βέω ἀνρ.1 κ. μν., νεώτ. κ. δημ., βηλ. δημ.κ. -α ἐπὶ προσ., ὁ ἐστερημένος τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ ὠν κτήμα ἰσχυρῶν ἄλλου (κυρίου, δεσπότης), κυρ. ὁ ἐκ γενετῆς θούλος ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ ἀνδραποδῆν βλλ., θηλοντὸν ἀρμόζον τὸν ἀπὸ βουλεύθρου ἐξ ἀιμωλοσίας ἢ ἐκ ποιητῆς γνήσιμου θούλου ἢ ἐξ ἀγοράς, ὁ σπλάθος, ἀντίβ. ἐλευθέρου· Εὐρ.ΙΑ 330 σὸς δὲ θούλος οὐκ ἔφην, Ὀδ.Δ 12 ὅς οἱ τηλυγετὸς γένητο κρατερὸς Μεγαπένθης ἐκ θούλης, Ἔεν.ΚΠ 8,44 οἱ μὲν θούλοι ἀκοντες τοῖς δεσπότησι ὄνηρετοῖσι, -κατὰ τὸν 17^{ον} αἰῶνα ἤκμαζε τὸ ἐμπόριον τῶν θούλων· 2) ἐπὶ κράτους βασιλευμένου ὑπὸ ἀπολύτου μονάρχου, ὁ ἄλλοιος ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸν ἡγεμόνα· Αἰσχ.Πέρσ.242 οὐ τῖνον θούλοι κέκληνται φωτῶσὸς οὐδ' ὄνηκος· 3) ἄρα, κ. θηλ. ἐκμ. μν., νεώτ., δημ. ἐν φρ. δ- τοῦ Θεοῦ, δ- τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀνθρώπος καὶ ἰδίως ὁ Χριστιανός, ὡς ἁλάμα τοῦ θεοῦ, κυριότης τῆς τύχης αὐτοῦ, καὶ ὡς τυφλὴν ὑποταγήν τῆ θεῷ ἀφειλμένη, ἀντίβ. κ. κύριος· Κδ Πράξ.16,17 οὗτοι οἱ ἀνθρώποι θούλοι τοῦ Θεοῦ τὸ ἄπιστοι εἰσίν, αὐτ. Ἐφεσ.6,6 ὡς θούλοι τοῦ Χριστοῦ ποιούντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ φυγῆς Ἀκολουθ.Βαπτίμ. βαπτίζεται ὁ θούλος τοῦ Θεοῦ· · ἢ ὄμ. κ. κτ. ἀποδ. ἐκφ. ἐν προσευχαῖς· Πάπ. ὅπως διώξῃς ἀπ' ἐμοῦ τοῦ θούλου σου τὸν δαίμονα· 4) ὄμηρ. δ- τοῦ Θεοῦ χαρακτηριστικὸς ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἀνέροτος, ὁ πρὸς ἄγαντες θούλος τοῦ Θεοῦ ὁ μακαρίτης, κανένα ποτὲ ποτὸ δὲν ἐβλάφη· ἐν χρ. ἐνίστε κ. εἰρων. ἢ παροιμ. νηστεύει ὁ θούλος τοῦ Θεοῦ, γίγνεται φῶς· δὲν ἔχει [ἐπὶ τὸν ἐξ ἐνάδειας ἐγκρατεῦσιν]· ἢ εἰδ. δοῦλος τῶν θούλων τὸν Θεοῦ τίλος ὄν ἔλαθεν ὁ πάπας Γρηγόριος ὁ Μ. [1590 μ.Χ.] εἰς ἀπάντησιν πρὸς τὸν πατριάρχην Ἰωάννην Δ' λαθόντα τὸν γίτλον οἰκουμενικοῦ πατριάρχου· 4) μτφ. μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατεχόμενος, κυριεύμενος, δεσποζόμενος ὑπὸ καταστάσεως τινος ἢ ἐξέως ἰδίως ὁ ὑπο-

χείριος πάθος, ελαττώματα, συνεπομένης γενικής δηλοφίας άμέσως ή έμέσως τό αύτμαί δεσπόζον: Εύρ. Έκ.865 'Α χρημίστων γάρ βούλας άστιν ή τάχης, Ξεν.Οικι.1,22 βούλων... οί μιν λιγυειών, οί δέ λαγειών, οί δέ υσιναυγίων, ΚΔΨω.δ.620 ότε γάρ βούλοι ήτε της άγορίας, Θωμ.Μ.520 βούλας-τών υπό γαστήρα, βούλας των σαρκικών ήσανων, - βούλας του κρασιού' 5) ός έπιθ. έν χρ. κ. υπρ. ό εξ άλλου εξορτάζόμενος, ό αυτί αυτοτελής, όδ. ό δευτερεύων: Εύρ. Όρ.488 πάν τούδ άνάγκης βούλων έστ' έν σαφούς, Άριστ. Μεταφ.996 h, ή ώσπερ βούλων, τας άλλας επί- στήμας ίξαρταμένους, δευτερευούσας, Σινέσ. Έπ.57 πολλά βούλα του λόγου' 6) φρ. σώμα βούλων κτ. άντιθ. προς τό νοός ελευθερος: Σφρ. άπ.940' 6) τό αυδ. κτ. έν. περιληπ. ως οσα.

= οί βούλοι, τό σύνολον των βούλων: Εύρ. Ίων.983 έπίσημον ό φόνος, και τό βούλον ασθενές' ή όμ. ή βουλική ζωή, ή κατάστασις του βούλου: αυτ. 556 εκπεφεύγανεν τό βούλον' ή όμ. ή ιδιότης του βούλου, ή βουλιότης: Διω.Άλ.4,14 τό βούλον αυτών άσφαιρόντες' 7) σικεκδ. ως έπιθ. βουλικός, βουλοπρεπής βλάς: Σφρ. Γρ.53 εί δικαίον τούδ ελευθερούς φρονώντων νωμασια βούλας' ή βουλαί ήδοναι = βουλοπρεπεί, άρμόζουσαι είς βούλους: Πλάτ. Πολ.587 C βούλας και βουλο- φάνας ήδονατες ευνοικεί' 8) όμ. άρα. κ. θηλ. -α ό ύπρητής, ό βεράναος, ό επί μισθώ έν οικίω ή καταστήματι ύπηρετικός έργασίας εκτελής, συγγ. όμ. κοπέλι: πήρε άλλο βούλο για τό γραφέο του, παροιμ. βούλον έχουσι διαβολά χεις (πα- νούργον και επίκλημον παρά σοι έχεις' τό αυδ. έν τή σμη. ταύτη ύποκορ. βουλαί = μικρός ύπη- ρήτης, μικρά ύπηρετήρα' 9) Ησ. « βούλος' ή οικία ή έν ήνι τό αύτό συνέκλειον των γυναικών' » πρβλ. βουλοβομείς, βουλένετος.

βουλόσαρκος-ον μον. ό τή σαρκί, ταίς όρμαίς του σώματος βουλεύων: Στουδ.Θεόδ.1,197 έν ΜΙ.

βουλοσπόρι(τό) όμ. βουλοσπορος βλλ. 4) ό υπό βούλου γεννηθείς, ό εκ βούλου καταγόμενος.

βουλόσπορος-ον μτην. ό υπό βούλου βλ.1)ικ.2) σπαρθείς, ό εκ βούλου γεννηθείς: Νόνν.Δ.1,73.

βουλοσύνη(ή) ποί. ίων. κ. νεώτ. ή κατάστασις της βούλας βλλ.. τό γίνεσθαι τια βούλων: Όδ Χ.423 εφριά τε εφίνεαι και βουλοσύνην άνέ- χεσθαι, Πινδ.Π.12,15 λιγυρών τ' έρανον Πολυδέ- κτα θήκε ματρός τ' έμπεδον βουλοσύνην τό τ' άνεγκατόν λέχος, 'Ηρ.1,129 ότι είη ή εκείνου βουλοσύνη άντι της βασίλειης, Εύρ.Φοκ.192 μή- ποτε τάνδε., βουλοσύνην τλάσιν' ή ή υποβού- λωσις: Οππ.Κυν.3,257 ούδδ' έρωτοίαι βουλοσύνην έτλην ποθ' άρραπιλίον γένος ατίνου, Κόλλ.Όδ.7,6 ό νοός όπου άπορκοίγει έν τή βουλοσύνην.

βουλόσωνος-ον κ. μον. υποβούλος ύποταγιμέ- νος: Εύρ. Έκ.448 τή βουλόσωνος προς οίκον κτηνάς' άφίχηται' 2) μιν.βουλικός βλλ. Έόστ. Πον.255,90 άγχιλοι πρό χειρών, και τό σόν φέρον βουλόσωνον έγγραπον, αυτ.318,40 οίδος, όπως έγώ βουλόσωνα φρονώ είς όμεις.

βουλότροπος-ον μτην. έκαν ήδη, τρόπος βού- λου: Γρη.Νόσ.σ.3,254 Α βουλότροπος σκατερία.

βουλοφάνης-ός ές μτην. ό ως βούλος φανόμενος, ό όμοιος προς βούλον, έχων τό έξωτερι- κόν βούλου: Ίάσ.Π.27,2 τό θε όλον σώμα σκληρο- τέρον τε και βουλοφάνες καταμαβών.

βουλοφροσύνη(ή) νεώτ. βουλικόν φρόνημα, βουλοπρεπεία, χαμέρησια, εύτελεία.

βουλόφρωνος-ον μον. ό έχων βουλικόν φρό- νημα, βουλοπρεπής, εύτελής: Έόστ.Πον.310,30 βει- γμα και τούτο., εγγνωμένος διαβέσεως, έπουν βουλόφρονος άχέσεως.

βουλόφρων(τό) μον. βιβλίον καταγραφής

βούλων: Διγεν.Άκρ.207 είς τό ββλίον σ' έγραφα τούτο τό βουλόφρων. | βούλων οέ έγραφα σ' αύτό και τριβουλον νά σ' έχω.

βουλοχειρμωνος πάπ. ό χείρων βούλου.

βουλόφωρος-ον μτην. ό έχων ψυχήν βούλου, βουλικών φρόνημα, άνάδροπος: Πτολ.Τετραδ.6,66.

βουλόω-ω κ. μον. κ. νεώτ. όμ. βουλώων, όδρ. έδουλώων, ποθ. όδρ. έδουλώων, μτη. παθ. παρκα. δεδουλωμένος όποφρ. δεδουλωθών, όμ. βου- λωμένος καθιστά τνω βούλον, ύποβούλω, σλα- βώνας: 'Ηρ.1,27 τούς σύ βουλώσας έχεις, Αισχ. Έπτ. 254 άσθη σ' βουλώσας και σέ και πάσαν πόλιν κ. παθ.: 'Ηρ.1,174 οί μέν νυν Κάρες.. έδουλώθη- σαν υπό 'Αρηάτουν, Διγεν.Άκρ.191 βούλους του βου- λωμένος' 2) μτη. ταπεινώ, καταβολή, δεσμεύω: Θουκ.2,61 βουλοί γάρ φρόνημα τό σφινδιον και άποσοδώνταν' κ. παθ.: 'Ινν.Άερ.23 οί γάρ ψυχά δεδουλώσαν' 3) μον. όμ. επί κτημάτων ακινη- των, ύποθηκώς: Μοκ.Γλωσσ. έπλ. βουλώνα: και βουλώναί πάντα τά έαυτοί άπρόχρητα διά τό άξιμιον του άραστορού.

βουλώσις-εως(ή) κ. μον. κ. νεώτ. ή ένεργεία του βουλώων, ύποβουλώσις, καθύποταξις, ύπο- ταγή: Θουκ.3,10 την δε των ευμάρτων βουλώων έπισημόμενος, Πλούτ.Ποι.2 επί τυραννίδας και βουλώσις της πατρίδος, Διγεν.Άκρ.220 άν άνα- πεύθη την βουλώων ην έχεις έν τούς νουός σου' 2) έξαναγκασμός, περιορισμός, άντιθ. τρυφή: Πλάτ.Νόμ.791 Δ ή τε σφοδρά και άγρία βουλώ- σις ταπεινούς., ποιόσα.

βουλωτική μον. ήτιρρ. κατά τον τρόπον βού- λου, ταπεινός: Χρον.Πορ.3382 βουλωτικά τον προσκλήτ τον ρήμα τό Μέγας Κύρης.

βουλωτικός-ή-ον μτην. ό άναφερόμενος είς την βουλώων: Πλούτ.Έπτ.2 όσον τοθ των κειτημένων τό βουλωτικόν πράγμα διαφερόμενον τυχερών.

βούμα(ή) νεώτ. [ρωσ.] κομποδευτικόν σώμα έν Ρωσία πρό της έπανατοστάσεως του 1917.

βούμας Έπληρ.φρημ.όνοδος,οσίγητος,οσίμωσις.

βούται άπαρφ. όφρ. όρ. ποθ. διδωμί έν χρ. ως λορητικός όφρ. χρέσις, όφελι: 4) ό κ... όδοναι [όφελει, -τό δοναι του... άνέρχεται είς 500

δραχμάς (τόση είναι ή διαφορά της χωρέσεως από της πλίστασις' ή φρ. βούται και λυθειν χρέσις και πίστωσις, βουλοληφία, νταραβέρι: έν έγω βούται και λυθειν μ' αυτόν.

βουνακόεις-εντος-εσσαν-εν ποί. τ. του βουνακό- εις βλλ.: Βινν.ΑΠ.9,273 βουνακόειςά βόλων.

βουνακοφίτης(τό) ποί. τ. του βουνακοφίτης βλλ.

βουναξ-ακος(τό) ποί. τ. του βουναξ βλλ.

βούνας(τό) μικρός τόπος γις έλαφρός πρόχον, γουμός βλλ. [μθ]: Κλειτορ.π.Φ Πλουτ.'Ηθ.7,293,14.

βούξ-κός(τό) μτην. μον. κ. νεώτ. θηλ. βουκίσις, όμ. βουκίς, θηλ. βουκίσις π. Ρωμαίοις στρατι- κικός άρχηγός, άρχηγός στρατού σταθμισιοντος έν επαρχία κράτους 'Ησ. « βουξή, ημεών, άσων » : Εόσ. Έκκλ.ΐστ.9,5 στρατοπέδαρχης, έν βούκα 'Ρωμαίοι προσαγορεύουσι, 2,όσ.2,33,3 βουκών ό στρατηγών τείν έπαλιον, 'Ιουστιν. Έθικ.13,18 (έι- σαγωγή) ή π. Βυζαντινός από του ΙΑ' αϊ. πολυ- τιικός και στρατηγικός διοικητής θίματος' ή μέ- γας βούξ έ, μεγαβούκος άρχινομαρχός: Ήκωδ.28 ό μέγας βούξ, όσπερ ό μέγας βοεματικός εφρί- σκεται είς τό φυσικόον άπον κεφαλή, ούτω και κατά βούλασαν ούτος' ή έν τή μεσαιωνική κ. νεωτ. Ευρώπη, άληρονομικός ημεών μικρού όνε- ξεστητού κράτους, ό βούξ του Λουξμβούργου' ή άνώτατος πτόκοδος, έργόμενος κατά σειράν μετά τον πρίγκιπα' ή τίτλος μέλων βασιλευούσης οικογενείας: ό βουξ της Γούρξς (έν Άγγλία), μέγας βούξ (έν Ρωσία πρό της έπαναστάσεως του 1917' ή επί φραγκοκρατίας άρραστούς ή γε-

νικός δικαητής : δουξής τής Κρήτης, -δουξή τών Ἀθηνών 2) εἶδ. ζωολ. γένος γλαυκῶν.

Δουπήμα-ατος (τό) μτν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δουπῶ, ὑπόκωφος κρότος : Χρυσ. Σιδ. 8,757 πρῆναι τε βαρυκυτίνων δουπήματα βροντῶν.

Δουπήτωρ-ορος (τό) μτν. ὁ παρώνων δουπῶν βλλ. : Ἀγαθ. ΑΠ 4,3 β,13 ταυρεῖο ποδός δουπήτωρι χαλκῶ... ἐλακίετο ναία κοινή.

Δουπλικιάριος πᾶν. (λατ.) στρατιώτης λαμβάνων διπλοῦν μισθὸν καὶ διπλοῦν σιτηρεῖον.

Δουπλικιάριος πᾶν. δ. τ. τοῦ δουπλικιάριος βλλ. **Δουπλος** (τό) κ. μν. κ. νεώτ. βαρύς, ὑπόκωφος κρότος, κτύπος, γδούπος : Ἰλ. 573 δουπλος ὀρώρειν πύργων βαλλομένων (ἐπὶ τοῦ μακροῦ θορούδου τῆς μάχης) : ἢ ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν βηματίων : Ὀδ. Π 10 κοῦρῶν δ' ὑπὸ δουπῶν ἀκούων : ἢ ἐπὶ τοῦ ρόγμου τῶν κινημάτων ἢ τοῦ σφασμοῦ ποταμοῦ : Ὀδ. Ε 401 καὶ δὴ δουπῶν ἀκούσασι ποτὶ σπλάγγεσι θαλάσσης ῥόχθι γὰρ μέγα κύμα : ἢ ἐπὶ τοῦ κρότου ἀνοήμονων πυλῶν : Εὐρ. Ἰων 516 ὡς δ' ἐπ' ἐξοδοῖσιν ὄντος τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν δουπῶν : ἢ σπανιλ. περὶός : Θουκ. 3,22 κεραιφίδα, ἡ περσοῖα δουπῶν ἐπίπνοια, Ξεν. Ἀν. 2,19 θορύβος καὶ δουπῶς ἦν ὁλον εἰκόσ φόδου ἐμπέσσαντος γίνεσθαι.

Δουπή-έω κ. νεώτ., μέλλ. δουπήσαι, ἐπ. ἀόρ. δουπήσαι κ. ἐγδούπησαι (ἐκ τοῦ γδουπέω), παρακ. ζέ-δουσαι πῆλταν ἐκθάλωλα βαρύν, ὑπόκωφον δουπῶν βλλ. : Ἰλ. Δ 504 δουπῶσαι δὲ περσῶν, ἀράβησαι δὲ ταύρης ἐπ' αὐτῶν, Ξεν. Ἀν. 1,818 τῶς ἀπείσι πρὸς τὰ δόρατα ἐβούλησαν φθῶν παουτῆς τοῖς ἰπποῖς 2) πῆλταν ἐν τῇ μάχῃ, φωνεῖσθαι ἢ σα. ἐδουλήσαι, φοφῆσαι, ἐν παρατάξει ἀποθάνειν : Ἰλ. Ν 428 ἴετο δ' αἰεὶ ἠέ τινα ἄρῶν ἐβρεδενῆ νυκτὶ καυφῆσι ἢ αὐτὸς δουπήσαι, ἀρύνων λαίονων Ἀχαιοῖς, Νόν. Δ 32,185 τίς θάνα, τίς δουπήσαι ὄψι ἐγγυε

Δουπήρα ἰων. κ. ποι. ὄνομαστ. πληθ. τοῦ δόρου βλλ. 2) ἢ σα. «δούρα» δούρα.

Δουράς (τό) ὄνομαστ. ἐν σχηματοθεΐσει ἐκ τοῦ πληθ. δουράτα δόρου βλλ. : Ἀντιφιλ. ΑΠ 6,977 λαθῖ, δουράς ἀταρδέξ.

Δουράτεις-α(-ῆ)-ον ποι. ὁ ἐκ ἔλλου, ἔλλινος : Ὀδ. © 493 ἄλλα ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἴππου κόσμον δέισον δουράτεις, Ἰων. Ἐρμ. 121 δ-ὀδελοί, Ἀπολλ. Ρ 2,381 πύργοι δ-, Κρινωγ. ΑΠ 6,227 νεώσπικτον δουράτεις ἰδ. γρ. δουρατῆνι κάλαμον, Νόν. Εὐαγγ. Ἰω. 3,73 δουρατῆν ἀκάνθην.

Δουράτιον (τό) ἰων. τ. δουράτιον βλλ.

Δουράτὸν γλῶφον ὄν μτν. ὁ ἐκ ἔλλου γεγλυμμένον κατασκευασμένον : Λυκόφρ. 361 τέρασμα δουρατὸν γλῶφον στήνης ἰοχάλλου (ἐξολοκασκευαστοῦ).

Δουρατοδόχος-ον μν. ὁ δεχόμενος τὰ δόρατα : Εὐστ. Ἰλ. 387 δουρατοδόχος σπυρίξ.

Δουράω (λατ.) δημ. διαρκῶ, ἔγω ἀναγίνε, ἐπικροτῶ, ὄφ. φουρωθ-ῶω : Ἰω. Μόνθ. Κοντοσύλλ. 1332 μὰ τὸ φέμα δὲν δουραῖς ὠσάνη θροαστὸν τὸν Μάπ. **Δουραῖν** (τό) μν. κ. δημ. κ. δρουαῖν ὄργανον δ' οὐ πηλητῶσαι, δέροσαι, τὸ γάλα πρὸς ἐξαγωγὴν βουτῶρου πρῶλ. δρουαῖνιστόν.

Δουραϊοκ-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ ἔλλου κατασκευασμένος : ἢ δουραῖος ἴππος ὁ ἔλλινος ἴππος ὁ κατασκευασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς : Εὐρ. Τρω. 14 ὄθεν πρὸς ἀνδρῶν σπῆρων κωκίλῆσαι δουραῖος ἴππος, Πλάτ. Θεαιτ. 184 D ὡσπερ ἐν δουραῖος ἴπποισι αἰσθησις ἐγκάθηνται, Κλήμ. Ἀλ. 488 δουραῖος τινὸς ἴππου κατὰ τὸν ποιητικὸν μῦθον ἢ ἐν χρ. κ. ἐν παραβολῇ : Πλούτ. Θεμ. 5 ἠπειλάσαι τὴν οἰκίαν ἀσταθῶ... ποιήσαν δουραῖον ἴππον.

Δουραϊκῆς ἢ σα. «δούρατος μῆκος».

Δουραϊκῆς-οῦς-ές (ἐνεγκεῖν) ὁ ἀπέχων βολῆν δόρατος ἐν χρ. μ. τὸ οὐδ. δουραϊκῆς ὡς ἐπίρρ.

εἰς βολῆν δόρατος, ὅσον φθάνει τὸ ριπτόμενον δόρου : Ἰλ. Κ 357 ἀλλ' ὄτε δὴ β' ἄπεσαν δουραϊκῆς ἢ καὶ ἔλασαν.

Δουραῖος ἔπιρρ. ἀντὶ δούριος βλλ.

Δουραϊάλης κ. δουραϊάλης [κωδ.] ἢ σα. «εἰχμάλωτος» : Γογγ. Νάκ. Ὀδ. 9,68 λαὸς δουραϊάλης.

Δουραϊάλωτος-ον ἰων. τ. τοῦ δουραϊάλωτος βλλ. : Σοφ. ΑΠ 211 ἐπεὶ εἰς λέχος δουραϊάλων ἀτέρβας.

Δουριβάρης-οῦς (ἐπιρρ. κρητ. βαρύς ἐνεκα τοῦ δόρατος : ἔπιρρ. δουριβαρῆ κάματον.

Δουρικλειτός-όν ὁ περιφρῆμος, ὀνομαστός, ἐνδοξος διὰ τὸ δόρου, δθ. ὁ δεξιός, ἰκανὸς μαχητής : Ἰλ. Ε 55 δουρικλειτὸς Μενέλαος, Ὀδ. Ο 52.

Δουρικλιτόδ-όν, δστ. πληθ. δουρικλιτοῖς δουρικλειτὸς βλλ. : Ἰλ. Β 645 Κρήτων δ' Ἰδομενεὶς δουρικλιτὸς ἡγεμόνευεν, Ὀδ. Π 71 τοῖσι δὲ Πείραιος δουρικλιτὸς ἄγγυθεν ἦλθεν, Ἀρχ. 13 ταῦτης γὰρ κείνοι δαήμενοι εἰς μάχης, δεσπῆσαι Εὐδοίης δουρικλιτοῖ' ἢ ὁ ἐκ τοῦ συσταθῆν μαχόμενος, δθ. ὁ ἀνδρείος πολεμιστής : Αἰογ. Πέρα. 85 ἐπάγει δουρικλιτοῖς ἀνδράσι τοξοδρόμον Ἀρη.

Δουρικλιτῆς-ήτος (τό, ἢ) ἰων. τ. τοῦ δουρικλή βλλ. : Αἰσχ. Χο. 365 ἔφθιμος πάτερ, μετ' ἄλλων δουρικλιτῆ λαφ' παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεταφάσθαι.

Δουρικλητός-ον, τὸ θηλ. ἐπ. κ. ἰων. -ήτης, δουρικλητός βλλ. : Ἰλ. 1343 τῆν ἐκ θυμοῦ φέλεον, δουρικλητῆν κερ θέσασιν.

Δουριλήπτος-ον ἰων. τ. τοῦ δουριλήπτος βλλ. : Σοφ. ΑΠ 894 τῆν δουριλήπτον ὄσμορον νύμφον ὀρώβη.

Δουριμάνης-οῦς-ές ἰων. τ. τοῦ δουριμανῆ βλλ.

Δουριμάχος-ον ἰων. τ. τοῦ δουριμάχος βλλ. : Χρυσ. π. Σχολ. Ἰλ. Β 545 ἀνδρες δουριμάχοι [κωδ. δουριμάχοι] ναύσιον ὄδωρ καλῆς Ἀρεδούσης.

Δουραῖος-α-ον κ. δουραῖος βλλ. : Ἀριστοτ. Ὀρν. 1128 ἴππων ὄντων μαγεθὸς ὅσον ὁ δουραῖος, Λουκῆλλ. ἐν ΑΠ 11,259 ὄντως δουραῖον ἴππον.

Δουριπικτός-ον ὁ ἐμπνεημένος εἰς δόρατα : Αἰσχ. Ἐπ. 278 λάφωρα δουριπικτῆ [δ. γρ. δουριπληκτῆ] ἄγνοις δόμοις.

Δουριπληκτός-ον κ. ἰων. ποι. τ. τοῦ δουριπληκτός : Αἰσχ. Ἐπ. 278 λάφωρα δουριπληκτῆ [δ. γρ. δουριπληκτῆ] ἄγνοις δόμοις.

Δουριτυπῆς-οῦς-ές μτν. ὁ διὰ πλῆξεω σχίζων, κόπτων ἔλλα : Φιλίππ. ἐν ΑΠ 6,103 στάθμην ἴστυν ῥολιδοθαχέα δουριτυπῆ τε σφῆρα.

Δουριφάτος-ον μτν. ὁ διὰ δόρατος φονευθείς : Ὀμπ. Ἀλ. 4,556 δουριφάτους κοινῆς τε καὶ αἵματος ἐξανελάνοτες.

Δουροδόκη (ἢ) ἡ θήκη τῶν δουράτων, δουρατοθήκη : Ὀδ. Α 128 δουροδόκης.. ἐντροσθεν ἐξέσθω.

Δουροδόκος (τό) EM 731,10 μία τῶν κυριωτάτων δοκῶν τῆς ὀροφῆς Σουῖδ. «τὸ ἐξ ὧν τὸ ὑποδεχόμενον τῆς αἰκίας τὸν δροφον» κ. Ἀρσνοκρ. ἐν λ. στρατηρ.

Δουροθήκη (ἢ) μτν. ἡ θήκη τῶν δουράτων, δουρατοθήκη, δ. δουροδόκη : Πολυδ. 1,136.

Δουράλιον (τό) νεώτ. ὀδονογόνθωρ ἄπαντων ἐν τῇ πίσσῃ τῶν λιθαυθράκων.

Δουρομανῆς-οῦς-ές ποι. τ. τοῦ δουριμανῆ βλλ. : Ἀντιφ. ἐν ΑΠ 9,553 δουρομανῆς πόλεμος.

Δουροπαγῆς-οῦς-ές ποι. τ. τοῦ δουροπαγῆ βλλ. : Ὀμπ. Ἀλ. 1,358 ἔργον δουροπαγῆς θάλασσαν, Νόν. Δ 45,192 δουροπαγῆς.. ὄρησα τὸράσασσι.

Δουρατῆ-η-ο δημ. κ. ντορούς βλλ. : Ἰω. Μόνθ. Κοντοσύλλ. 961 νὰ αὐαι δουρατῆ σάν τὴν πέτρα.

Δουρατοτόμος ὄν μτν. ποι. ἀντὶ δρυτομόσ, ὁ κόπτων ἔλλω, ἐξολοκόπος : ΑΠ 7,445 δουρατοτόμοι πελέκεις : τὸ ἄρα. δουρατοτόμος ὡς αὐσ. ὁ ἐξολοκόπος, ἐξολοκιστής : Ὀμπ. Ἀλ. 5,198.

Δουροφόρος ὄν ἰων. τ. τοῦ δουροφόρος βλλ. : Χρυσ. Σιδ. 11,192 αὐτὸς δ' αὐτὸ πέταται ὑπὸ δουροφόρου κακοδούλου.

δουρά-άω δημ. κ. ντουρά, ά. φτουρά δουράω. **δουρών** γεν. πληθ. του όδου βλλ. άντι δουράτω. **δούρος-δόντος** μτγ. άορ. β' του δίδωμ. **δουτιά** (ή) δημ. τó δένδρον μορβία ή τε μέλας και ή λευκή. **δουχάτος-α-ον** μτγ. ό κατάλληλος, άρμόδιος εις τó δέχεσθαι, χωρητικός, εύχρηστος: Νικ.Όπρ.418 σκαφίδεας κ' : Ισχόλ. άγγιλιος δευκαίκος ». **δουχάριος** (ό) νεώτ. δημ. δουχάριος εν τοις μοναστηρίοις, ό έπιμελητής του δόχειου βλλ.2: Κατοστ.Νεψτ.1742 έν Πασατ.Κιων.γλωσσ.138) και βότωνα των ., δουχάριον τού μοναστηρίου νά φυλάξη τó σκέλη της έκκλησίας || **δουχάριον** μονή μία τών μονών τού Άθω. **δουχεαρτικός-ή-ών** νεώτ. ό άνθικαν ή άναφερομενος εις τόν δουχάριον βλλ. : δουχεαρτικόν μετόχον (μετόχον της μονής δουχεαριου). **δουχείο** (ν) μτγ. νεώτ. κ. δημ., δημ. κ. δουχείο, ίων. δουχίον (εκ τού δέχεσθαι) σκεύος έξ οισαδήςστος όλης, Ιβίως ήλιονον, έν φ πίπεται διάφορον ύλαι και ή δρευσάτι, άγγιλιος : Λουκ.Έρωτ.19 τó θήλυ δ' ώπερ γουγής τ' δουχείον άποθήσασα, Γολ.14.719. Δμοσχ.έν ΑΠ.6,63 γραφικότο δουχέα κελαινοτάσιο βρέθρον / μελανοδουχέα |, - δουχείον ήλιονον - όάλινον, - δουχείον έλαίου || νεώτ. ειδ. όμικ, ούράνη, ούροδουχέον, άγγείο, συνηθ. περιφρ. δουχείον της νυκτός || μτφ. : είναι δουχείον πάσης ρυπαρότητας / κακοήθειας τ' 2) σπαν. κ. θυκαντιος, ό ξενάον μοναστηρίου || κ. δημ. άποθήκη τροφίμων έν μοναστηρίω 3) νεώτ.βοταν. τó έν βάθει μέρος τού θαλάσσιου φώκων τινων, έν φ εύρίσκονται τó άναπαργωτικά όργανα αυτών. **δουχός-έως** (ό) μτγ. ό δούχομος, ό δέκτης, ειδ. άπ' χρυσών ή έμίμελλεσας: Έύα.Έσάγγ.Προν.3,126B, Συνέα.Έπιστ.151 τόν νουόν σου τόν τερόν, έν έγώ μετ' άλλων άξιώτατον ήγομάω δουχέα θεού. **δουχί** (ή) τού περιέχον ή δουχείον, άγγιλιος τού άσματος : Εύρ.Ήιλ.828 βουχαι χολής, Γλάτ.Πμ.71 C λαδόν δέ και δουχός πυλας τó τó μέν έξ όρθου κατακάμπτουσα, Άρετ.10,19 βώρηξ δέ πνεύμονος έρυμα και δουχί 2) βελώνος διασεύδασης γλέντι : Μάχων κ. Άδην.8,348 P. ούσης δέ λαμπαράς . της δουχί, Πά έν.21,8 έποίησαν, Άδραμ δουχίν μεγάλην, ή έμέρα άπεγαλακίσθη Ισαάκ, ΚΔ Λουκ.5,29 έποίησε δουχίν μεγάλην Λαυί αυτώ, Πάπ. Δουχά βασιλικώ γρραμματέως || 'Ήα. άριστον 3) 'Ήα. « σημειον έν θυγκί ». **δουχίον** (τό) ίων. κ. ποι. δουχίον βλλ. : Παύλ.Σλ. ΑΠ.6,66 και μέλανος ., δουχίον / μελανοδουχίον |. **δουχάριος** (ό) μον., θηλ. δουχάρια κ. δουχάρισσα δουχάριος βλλ. : Πρόδρ.Β 62 έκλεινος δουχάριος, σό δέ κρομμυσοφύλαξ. **δουχός-ή-όν** πάλ. ό δουχάτος βλλ. : Πάπ. Δουχικόν μέτρον / μέτρον χωρητικότητας, καθωρισμένον πρός χρήσιν τών τελωνειακών ύπαλλήλων |. **δουχιατικός-ή-όν** μτγ. έν τή προσώδια, ό άνθικαν ή άναφερομενος εις δόχημον βλλ. πόστ ΕΜ 285,25 « δουχιατικός» είδος άντισταστικού μέτρον ., 'Ήριστ.55 « πενήνήμερές μέν, τó καλούμενον δουχιατικός ». **δουχιαλόν** 'Ήα. « χαμαίχλον, τασκενόν ». **δουχική** (ή) ή δόχη (ή) (δόχημοι) διάστημα περιλαμβανόμενον εις τó πλάτος της κεράς σπιθαμή, παλαιή, παλαιστή βλλ. ώς μέτρον έκτάσεως 'Ήα. « σπιθαμή, παλαιστή », Φώτ.Άεξ.53,5 « τή έν άσπιθαμήν πτες και δόχημον καλούσαν » : Κρατμ.350, Άριστφ.Ήπν.318 μετρον έν δυοιν δουχιατ. **δουχιάζω** (δούχομος) σχολ. κ. μον. είμαι ή πορεύομαι εις τó πλάγιον πνος, πληρώω : Παρμ. Άνδρόν.378 Α παρ' έκταρην γάρ ένός Ήπνου δύο νεζοί εδοχμάσαν 2) πρώτος δουχιακό μέτρω / πρβλ. δούχομος 2) : Σχολ.Εύρ. Όρ.140.

δουχιατικός-ή-όν μτγ. κ. δουχικός, δουχιατικός βλλ. : Άριστφ.Κ 1,17. **δουχικός-ή-όν** σχολ. δουχιαικός βλλ. : Σχολ.Αλογ. Έπτ.128 ταύτα δέ δουχιακά έστ. **δουχιας-α-ον** κ. νεώτ. πλάγιος, λοξός : Εύρ. Άлк.1000 και της δουχίαν κλειψών έμβλιων τός έρα, 'Απολλ.Ρ.11169 ήσει δούχομας || τó αυδ. πληθ. ώς έπιρρ. πλάγιος : 'ΑΨ 116 παλλά δ' άναττα κάπτανα πάσαντα τή δουχιά τ' ήλιονον, Εύρ.Όρ.1261 δούχια νων κούρας διέφερ' όμυττων έκείθεν ενθόδω 2) έν τή προσώδια, ποός πεντασάλλωδος, κυρίως της μορφής υ - ζ υ - : Βαχελ. Μουα.100, Άριστφ.Κ 1,17 βυθός δουχίος. **δουχικόροπος** 'Ήα. « λαγοκαίται ». **δουχικόροφος-ον** ό έχων λόφον περικεφαλασός, κλόντα εις τó πλάγιον : Αλογ.Έπτ.114 κήμα περί πτόλιον δουχικόροφόν άνδρών κατλήζει. **δουχός-όν** κ. θηλ. «δ.δωρ. -ά πλάγιος, έγκάρσιος, λοξός, δόχημος βλλ.η : ΆλΜ 148 δουχιά τ' άίσοντες περί σόριον άγνυτων ήλιον έφορομήτες οι δύο πλάγοδεν |, Ήπν.Ιυν.2,141 δουχοι μήτραν / κειμενα πλάγιως |, Θεοκρ.22,120 δουχός από προβολής κληθείς, Νικ.Όπρ.479 δουχός άνοκροάων θήρας πτόν, Έπιγρ. ά όδός ό δουχιά (σταυροδρόμιον) 2) δουχίος βλλ.2) : Σχολ. Άριστφ. Άγ.283 δ-σουλγία. **δουχό-ωω** κλίμα τή προς τó πλάγιον, κυρτώ, κομπιλώνω : Νόνν.Έσάγγ.Ήω.19,12 σάχνα δουχώσαντες, αυτ.Δ 42,182 όδύ κέρα δουχίμεν, τó μέα. κ. παθ. δουχόμεαι στρέφομαι προς τó πλάγιον, κυρτόμαι, κομπιλώνομαι : 'Ήσιόδ.Α 389 θήγει δέ τε λευκόν όδόντα δουχιαθείς / έπί κάπρου στρεφομένου ή κυρτοτόνος τήν ράνη, δια νό έφορμήσθ |, Ήπν.Έρμ.146 Έρμηθ δουχιαθείς μεγάραιο εις κάλιθρον έδωνεν / κυρτοβαθείς εισέδωσαν δια τó μεγάρου / μετ. άορ. δουχιάσται έν Νόνν.Δ 44,10 έπίκυρτον έην δουχιάσται Δευρήν. **δουχός-όν** ό δούχομος, δευκαίκος, χωρητικός : Θεοφρ.Φάλτ.2,41 γή δουχός ούσα και τó θερμόν και τού βυθού 2) τó άρα. δουχός ώς ούα, τó δουχείον 'Ήα. « δουχός δουχέα, λουπηρας ». **δουχάμεν** άντι δουχόμεν, ένεστο, ύποπακί, τού δουκ βλλ. : Φιλόδ.Μουα. 40144,8. **δουβ** β' έν. πρσθ. προσπακ. τού δουβ (δ-ω) βλλ. **δουβ** γ' έν. πρσθ. όριστ. τού δουβ (δ-ω) βλλ. **δουβή** (ή) μτγ. κ. νεώτ. τó ποώδες φυτόν κάρδαμον ή δράβη, άγριακαρδαμοόδω, βρωμάχορτο : Διοσκ.2,157 3) ειδ. νεώτ. βοταν. γένος σταυροσβών κορηνητων φυτών. **δουβηδικός-ή-όν** νεώτ. ό τού ήδικου λαού τών Δραβιδών : δραβηδική γλώσσα. **δουβή** (ή) νεώτ. κ. δούβγια είδος δικτύου, δι' ού διευκύνεται όστρακα, σπόγγος, κοράλλια κτι. εύρι σκόμμετα έπί τού πυθμένος της θαλάσσης / πρβλ. γαγγήμη 2) βυθικόροπος βλλ. **δουβασιά** (ή) δημ. κ. -ασαά ή πρόχειρος καλόθη, κατοικία, τού δραγάτι βλλ. : Παποδ.Χριστ. Τεμπ.38 ότε διετέλει άγοροφύλαξ ή δραγασία, ή ίδιόρρυθμος έκείνη ή όθηλόλο λόφου καλύθη **δουβάτα** (ή) δημ. δραγασία βλλ. **δουβατάτος** Έπιγρ. είμαι δραγάτης βλλ. **δουβάτης** (ό) δημ. ό άφοροφύλακ και κυρίως ό φύλαξ τών άμπελων, άμπελοφύλαξ : Πολύτ.Έυλ. Τρυα.39 ότε διετέλει άγοροφύλαξ ή δραγασία, ή ίδιόρρυθμος έκείνη ή όθηλόλο λόφου καλύθη **δουβάτης** (ή) δημ. δραγασία βλλ. **δουβάτης** (ή) δημ. δραγασία βλλ. **δουβή** έν έπιρρ. μτγ. δια της κείσε, όροκατά, φορητά : Πολύτ.Ήλ.418 B, Κόντ.13,91 χειρ' δούγην έγκατ' έζοντες. **δουβιάζω** 'Ήα. « κρήνη ». **δουβιακαλόν** 'Ήα. « βρωμοόδω ». **δουβίασμα** (τό) δημ. τó άποτέλεσμα τού δραγ-

κάνω, ισχυρός ρευματικός πόνος : 'Αραβαντ.Η Γλωσσ.ένλ.

βραγκώνω δημ. αισθάνομαι άξεις. ίδιος ρευματικούς πόνους εις τὸ σώμα : 'Αραβαντ.ΗΓλωσσ.ένλ.

βράγλη (ή) πάπ. (λατ. tragalia) είδος άκοντίου : Πάπ. βράγλαι λόγια.

βράγμα-ατος (τό) (δρᾶσσω) κ. νεώτ. ὅσον δύναται να περιληφθῆ μεταξὺ τῶν δακτύλων καί τῆς παλάμης τῆς μιάς χερός, ὁρᾶ βλλ.χούφτα,ἀπλοχεριά, κ. είδ. ὅσους στόχους δύναται νά ὁραθῆται διά τῆς χερός ὁ θεριατῆς χερρόβαλο,ἀμαλλο βλλ. 'Ησ.εὐερῶνας, ὅσον περιλαμβάνει τῆς ἄριστερᾶς χεροῖ ὁ θερικῶν : 'Ιλ.Σ 552 βράγματα. . μετ' ὄγμον ἐπλήριμα πίπτον ἐραῖς, Ξεν.Ελλ.7,28 προσφοροῦντες τῶν βραγμάτων ἄ ἔτυχον ἐξ αὐτῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα, Θεοκρ.10,44 σφίγγετ', ἀμαλλοῦδεταί, τὰ βράγματα, Μηνσιό.12,17 γηθόμενοι τὸ βράγμα τῆς μετὰ διακρίων καλλῆς ὕμων γεωργίας κομίζεσθε, Ποσειδ.Χριστ.Διηγ.4 ἡσχαλετο εὐαλλήγουσα τοῦς ἀστάχους, τοῦς λίπτοντας ἀπό τῶν βραγμάτων τῶν θεριατῶν 2) ἀβρεπτος, ἀβρεπτος στόχους, λίιον, σπαιτόν: Λοκκ.Μοιδο.7 ὅτι ὅσωντες μέν τῷ θεοῦ εὐβαλεῖται τὰ βράγματα, 'Αγαθ.ΑΠ 11,265,10 μηδέ χαλάξῃ ἄκρον ἀποδωρηθῆ βράγματα ὀρμημένου' 3) ἀπαρῆα, πρώτοι καρποί : ΠΔ Λευίτ.23,12 καί ποιεῖτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἧ ἄν φέριτε τὸ βράγμα, πρόδωτον ἄμωμον ἐναύσιον εις ὀλοκαυτώμα τῷ κυρίῳ, Λεων.ΑΠ 6,44 πρώτης βράγματα εὐσιολῆς 4) γεν. καρποί : ΠΔ Γεν.4,47 καί ἐπιπλοῖσεν ἡ γῆ ἐν τοῖς ἐπτά ἔταις τῆς εὐθηνίας βράγματα (ἡ γῆ ὀπείδενε ὀφθόνους καρποῦς).

βραγμάναι 'Ησ. « εἰ ἐν τοῖς τὸ γέγκραλλου κοιλότησι . . ».

βραγματεύω μον. τ. τοῦ βραγμαεύω: Εὐστ.162,17.

βραγματηγία (ή) πάπ. μεταφορά, μετακομίσις βραγμάτων, δειμάτων.

βραγματηγός (ή) πάπ. ἐργάτης μεταφέρων, μετακομίζων βράγματα, δέματα.

βραγματῆς πάπ. μεταφέρων βράγματα βλ. λ. : Πάπ. εὐθηνίας καί ὁ γέβρος βραγματῆσθω.

βραγματηφόρος ον. ιην. ὁ φέρων βράγματα, δέματα στοχῶν : Βάβρ.88,16.

βραγματοκλαπῶ-ἔω πάπ κλέπτω βράγματα, δέματα στοχῶν.

βραματολόγος (ή) 'Ησ. « ὁ τὰ βράγματα συνάγων ».

βραμῶς συλλέγω τοῦς στόχους σίτου εις βράγματα βλλ. μοζεύω τὸ σάρι σέ δειμάτια : 'Ιλ.Σ 555 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέτασαν αὐτὰρ θηισθεν | παίδες βραμυκούντες.

βραμῆ (ή) βράγμα βλλ. : ΕΜ 285,32 « πλῆθος τῶν κερμάτων ἡ τῶν ὀβολῶν » 2) διχη. τοῦ δραχημῆ βλλ.

βραμῆ-ἴδος (ή) κ. νεώτ. μικρὸν βράγμα κ. είδ. τὸ ὅσον δύναται τις να λάθῃ διὰ τῶν τριῶν δακτύλων, πρέζα : 'Ιππ.Νούσο.2,55 ὀριγάνω βραμῆιδα ὅπνν τοῖσι δακτύλοις περιλαβεῖν, Πανοδ.Χριστ. Διηγ.8 ἐράρθησος βραμῆιδι ταμβάκου.

βραμῆός (ή) τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βράσσομαι, χούφτωμα : Εὐρ.Κάκλ.170 μαστοῦ βραμῆός, Κόνιν.1,350 α) δέ κόνιν βραμῆοσι δεδραμῆνοι ἀπαίρεσκον.

βραμῆονέω μον. ἔγω τὸ ἀζῶμα, τὴν τιμητικὴν θέσιν τοῦ βραγομένου βλλ. : Καισαρ.δοκ.ένλ Σάβ.3,171 ὕστερα δέ ἄν' αὐτὸν βραγομένον ἐν ἕως εἰκοσιν, ἀμῆ ἕως τοῦτον ἀουδέ.

βραμῆονλίκι (τό) μον. τὸ ἀζῶμα τοῦ βραγομένου βλ. λ. : Καισαρ.δοκ.ένλ Σάβ.3,187 ἐπίσημος διά τὸ βραγομῆνλι καί τὴν ἀξιώτητα βλ.

βραμῆονός (ή) μον. κ. δημ. κ. βραγομῆνος διερμηνεύς : 'Ιω.Μάνθ.'Ιστ.Μορ.8,11 τὸν βραμῆονών ἐστελεε στ' Ἀνάβη με τῆ βία || μέγας

δραγο(μ)μένος ὄλιωμ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ, ἄ. βέγας διερμηνεύς βλλ. : Καισαρ.δοκ.ένλ Σάβ.3,6 μετὰ δέ ταῦτα ἀποκαταστάθη καί μέγας βραγομῆνος τῆς βασιλείας.

βραγονέρα (ή) δημ. ὁ σωληνῆς δράγας βλλ.2), βυθοκόρου, δ' ὁ ἐξάγεται ἡ λύς.

βραγόνος (ή) (λατιν.) μον. κ. δημ. στρατιώτης πολεμιστῆς ἀνήκων εις αὐτὰ τῖ εἰδικὸν ἔλαφροῦ ἱπποκῆ : 'Ιω.Μάνθ.'Ιστ.Μορ.20,30 τὸ καστῆλι. . εἶχε ῤωμαῖοιους πολλοὺς καί ὄλους τοῦς βραγόνους.

βραγόρος (ή) δημ. ὁ ἐργαζόμενος εις δράγο' εις βυθοκόρον.

βραφέας (ή) 'Επιγρ. ἀνάθημα τῖ, ἀπεριφώνω εις τοῦς θεοῦς, πθόνως ἐσάχρα : 'Επιγρ. τάσδε γ' Ἀθαναῖαι βραφέουσι [Φαβ] ἄριστος ἐθῆκε | 'Ησαι.

βραθειν ἀπαρφ. ὀρ. β' τοῦ ρ, δορθῶν βλλ.

βραθῆν α' ἐν. πρόσ. εἰκτ. ὀρ. β' τοῦ ρ, ὁ δόρσσκω βλλ.

βραῖνω ἔχω τὴν ἔφεσιν τοῦ δρᾶν, θέλω να κόμω τι : 'Ιλ.Κ 96 ἄλλ' εἰ τί βραῖνεῖς. . βέρο' ἐς τοῦς φύλακας καταθῆσμεν 2) ἔχω δύονμον, δύναμι, ισχύω : 'Ησ. « βραῖνεῖν ποιεῖ, δύναται, ισχυεῖ », αὐτ. « βραῖνεῖς δραστατικῶς ἔχεις » : 'Ηρώδ.1,15.

βραῖνεσις-εω (ή) (ήγλη) νεώτ. ὡς ὕδραυλικὸς ὄρος, ἀποστράγγισις βλλ.

βραῖνον 'Ησ. « μακρὸν πυελόν ».

βραῖνωμ 'Ησ. « ὠφέλεια ».

βράκαινα (ή) κ. νεώτ. κ. δημ, θηλ. τοῦ βράκων, ἡ θήλειο τοῦ βράκοντος βλλ., βρακόνισσα : 'Υμν. Ἀπόλλ.300 βράκαινον κτεῖνειν 2) π. τραγικῶς ἐπὶ τῶν Εὐμεικιδῶν: Αλοχ.Εὐμ|28 ὕπνος πόνος τε κύριοι συννομαῖται | δεινῆς βρακαινῆς ἐξεκῆραν μῆλος, Εὐρ.Π|286 τῆνδε δ' οὐχ ὄρας | 'Αἰδοῦ βράκαινον 3) κ. νεώτ. ιηφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ καθ' ὑπερβολὴν σκληρὰ γυνή : Ἀνοξίλ.22,3

βράκαινα ἀρετικῶς 4) μαστίγιον' 'Ησ. « βράκαινον, τὴν μάστιγα, τὴν ὑστρίδα ὁ 'Αριστοφάνης » : 'Αριστοφ.ἀν.67' 5) νεώτ. ζωολ. γένος τεγιδῶν σαυρῶν 6) δημ. ὁ ἰχθὺς τρακινός, ἄ. βράκον' 7) νεώτ. βῆτον, γένος ποιδῶν ἡ θαμνωδῶν λεριρικιδῶν φυτῶν.

βρακαινῆ-ἴδος (ή) είδος ἰχθύος, ἄ. βράκων βλλ.4) : Ἐρμηπ.12,6 π.'Αθην.7,322 Ἐ τευθῆς ψῆτρα βρακαινῆς.

βράκακι (τό) δημ. τὸ φυτὸν ἡρανθές τὸ ἀκαυλον, ἄ. παναγῆσσα.

βράκαυλος ον. πθ. ὁ μετὰ βράκοντος συνωικῶν, ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος : ΕΜ 287,14 « βράκαυλος, Σοφοκλῆς Τυρμανισταῖς, ἐπεὶ ἡ Ἀθναῖ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν βράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν ἡ ἰδίῃ συνουλιζονται κατὰ τὸ εἶκος Κέκροπι ὄντι διψεῖ ἡ ἰδίῃ συνουλιζεται μετὰ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει προσμμερούσσα τῇ θεῶ » : Σοφ.ἀν.643.

βρακῆν ἀπαρφ. ὀρ. β' τοῦ δέροκομαι βλλ.

βρακῆς ιηφ. ὀρ. β' τοῦ δέροκομαι βλλ.

βράκεν 'Ησ. « ἐνεργεῖ, πράσσει » | ιηθ. εσφ. γρ. ἀντὶ δέδρακεν |

βρακῆα (ή) δημ. βρόξ, φοῦχτα, ἄ. βροξιά.

βρακίω γλωσσ. κόμνω τὸν γελωποσίον.

βρακῆνος-γ σ δημ. ὁ τοῦ βράκοντος, τοῦ δράκοντος, ὁ ἰδιώτης ἡ ἀναφερόμενος εις βράκοντα : βράκῆνη δύναμη, - βράκῆνη ἀνάστημη.

βράκις (ή) ἀμφ. σημασίας ἐν Σοφ.'Ιχι.177.

βράκισσα (ή) δημ. τὸ θηλ. τοῦ βράκος βλ. λ. | Πολιτ.Ἄσογρ.5,81 ἔμπνεῖ καί μιά βράκισσα ἡ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βράκου, γρην.ιηφρ.Αλοχ.Εὐμ|28 ἀβρῆσαν τῆς βρακῆσας τὴν ἄγριαν ἀερη.

βρακιστῆς (ή) γλωσσ. ὁ γελωτοποιός.

βρακοδῶν (τό) δημ. ὄρος, βουνὸν ὄπου, κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν, διατίθεται βράκοι βλλ.

βρακοδέω δημ. διά μαγικῶν ἐπιφῶν καθιστῶ τινα ὀποχείριον, γητεύω.

βρακόκαρδος-η-ο δημ. ὁ αἰσινέ ἰσχύιν, εὐφυχίαν βράκωντας ἔχων: Ἐρωτόκρ.Β 483 βρακόκαρδος ἔκράττω, βράκω σουσοῖμιν ἔχει.

βρακόκεφαλος (ὁ) νεώτ. βοταν. γένος ποωδῶν κοσμητικῶν φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χειλανθῶν.

βρακόλακκος (ὁ) δημ. μικρὰ βρακόλιμη βλ.βλ.

βρακόλιμη (ἡ) νεώτ.δημ.κ. βρακόλιμα λίμη ἐν ἧ, κατὰ λαϊκὴν δοξασίαν, διατίθενται βράκοι: Κρυστ.Γνάφω 207 βρακόλιμα χωρὶς θυβά.

βρακονάριος Πλάκ. κ. βρακονάριος ἡ τρακονάριος ὁ σέρων τὸν βράκοντα βλ.βλ.7, εἰδικὴν σημασίαν στρατιωτικὴν, σημασιόφορος: πρβλ. βραγόνος.

βρακονόμιλος-ον ὁ πλόθος βρακόντων: Αἰσχ. ΐκ.267 βρακονόμιλον δυσμενὴ σοικίαν.

βράκονι (τὸ) δημ. ὁ ἰχθύς τριχίος ὁ βράκων, ἄ. βράκανα, βραράμι.

βρακόντας (ὁ) δημ., γεν. βράκοντα κ. βρακόντου, πλῆθ. βρακόντες κ. βρακόντοι μυθικὸν τέρας, λίαν ἰσχυρὸν, αἰμοδόρον, ἀκρέστην καὶ κακοπόαν, βράκος βλ.λ.2: δ.τραγ. νὰ χα βρακόντου δύναμη, αἴτου γληγορωσύνη, Ἐρωτόκρ Β1120 βρακόντας, κὶ δχι ἀνθρώπινῳ τὸ πρῶτόν του μοιάζει, Πάλαμ.Γρισεύ.55 δὲν εἶμαστε βρακόντοι γιὰ νὰ τρώμε κρέας ἀνθρώπινῳ: ἢ ἐν ἱρ. κ. ἐπιθετ. περὶ τοῦ θανάτου προσωποποιήματα: δ.μοιρ. τὸν πῆρ τὸ μονάκριβον ὁ βράκοντας ὁ Χάρος.

βρακόντιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιώζων εἰς βράκοντα, βρακονοτοκίος: Εὐρ. Φοιν.1325 κρημῶν ἔκ βρακονοτοκίαν | ὄφισειδῶν |, Μελέαγρ. ἐν ΑΠ 12,257, Λοσκ. Φιλοφ.εὐδ.24 ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ βρακονοτοκίῳ ποδί τοῦδαρος-ἔχει ἰσχύιν, ἀνάστηται βρακόντιαν: 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ἰδιώζων εἰς τὸν κομοβήτην βράκοντα, αὐστηράτος, σκληρός, δθ. ἐξηφαλιστικὴ νόμος, ἐλήφθησαν βρακονοτία μέτρα: 3) νεώτ. βρακονοτία μὴν ἢ περίοδος τὸ μεταξύ δύο διαδόσεων τῆς Σελήνης διὰ τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου χρονικῶν διάστημα: 4) νεώτ. βρακονοτεῖον αἷμα βλ. βρακονοτιον δί.

βρακοντία (τὸ) δημ. ἄ. βρακοντία βλ.βλ.

βρακοντία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. φαρμακευτικὴ βοτάνη βρακοντία ἡ μεγάλη κ. βρακοντία ἡ κοινή, ἄ. βρακονοτιον βλ.λ. δί: Ψάδιος.2,166 ἢ βρακοντία ἡ μικρὰ τὸ φυτὸν ἄρον, βρακοντία, φιδόγορτο: αὐτ.2,167 ἢ νεώτ. βοταν. γένος ἀρκαειδῶν φυτῶν, οὐ κυριώτερον εἶδος βρακοντία ἡ κοινή.

βρακοντία (ἡ) δημ. ἄ. βρακοντία βλ.βλ.

βρακοντίας (ὁ) μτγν. κ. μον. ὁ βρακονοτοκός: 2) βρακοντίας πυρὸς εἶδος αἴτου: Θεόδωρ.Φ1 3,21: 3) σικυδὸς ἄγριος, ἀγχιόρι: Ἀθην.3,746 Εὐθύδημος δ' ἐν τῷ περὶ λαχάνων εἶδος σικυδῶν εἰναι τοὺς προσαγορευομένους βρακοντίας: 4) ὁ λίθος, ὁ κατ' ἀρχ. λαϊκὴν δοξασίαν εὐρισκόμενος ἐν τῇ κεφαλῇ ὄφρατος: Πλάμ.Φ1 37,158, Τζέτζ.Χιλ.7,657 λ1801 τινὲς ἐβρίσκονται τὴν κλίσην βρακοντίας.

βρακοντίας-άδος (ἡ) μτγν. εἶδος περιστεράς: Νικ.ἀν.73 καὶ τὴ σὺ γὲ βράφρασι βρακονοτίαδῶς διτοκεύουσι ἢ σικελὸς μετράοισι πελαιάδας.

βρακοντίασις-εως (ἡ) μτγν.: κ. νεώτ. ἱατρ. δερματικὴ πάθος ὀφειοειδῆς εἰς τὴν ὕπὸ τὸ δέρμα παρούσαν νηματοειδῆ τῶος παρασίτου: Γαλ.14,790.

βρακονοτοκός-ή-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιώζων εἰς βράκοντα, βρακονοτοκίος: Πάμφ.Ἐπιστ.14,24 αἴτη βρακονοτικὴ καὶ ἰοδόλων αἰρέσεων φωνή: 2) νεώτ. ἄστρον. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἄστρονιον τοῦ βράκοντος: ἢ βρακονοτικὴ περιφορὰ τῆς Σελήνης ὁ βρακονοτεῖος βλ.λ.31 μὴν.

βρακονοτίνος-η-ον σχόλ. ἐπὶ ἄρματος, ὁ ὑπὸ βρακόντων συρρόμενος: Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.1,316 ὄχουμένη βρακονοτίνος ἄρματα.

βρακονοτιον (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ὄνοκος, τοῦ βράκων βλ.λ., μικρὸς ὄφις: Θεόγυγος.ἐν Ἀν.Κρ.2,123,3 φολιδάτω βρακονοτία, ἀπίδια, βασιλίαικος, Ἐπιγρ. βρακονοτιον ἄργυρον: 2) ἰχθύς τις: ἴππ.Ἐντ.Παθ.21 ἰχθύων δὲ σκορπιῶν ἡ βρακονοτία: 3) κ. νεώτ. μικρὸν ἐπιήμερον σκωλήκων, λεπτὸν νηματοζῶμα, παρασίτου ὕπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπιφέρον ἰσθμίων δερματικῶν, τὴν βρακονοτίαν: Πλάουτ.Μετ.7,33 Β καὶ βρακονοτία μικρὰ τὰς κνήμας διαθετοῖαν καὶ τοὺς βραχίονας, Γαλ.9,449: 4) εἶδος αἰκού: Ἀθην.3,78 οἰσά δὲ καὶ ἄλλα σκῶων ὀνόματα λεγόμενα, βραβέλια, σμικοβασίλεια,., πικρίδια, βρακονοτία: 5) κ. νεώτ. βοτάνη φαρμακευτικὴ, ἐπιδωροία, ἄρον, δημ. φιδόγορτο, βρακονοτία: Ἀθην.9,371 D ὁ βρακονοτιον ὁ ἔναι ἄρον: ἢ Θεόδωρ.Φ1,7,2,δισκ.2,116 ἢ εἶδ. νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν ἀρκεϊδῶν: 6) ἐρυθρὸ βραβή, νεώτ. αἷμα βράκοντος: Ἀλέξ.Ἀφρ.Μετ.161,5 ἢ βρακονοτιον αἷμα πλῆ. κιννάβαρι νεώτ. αἷμα βλ.λ.101 βρακονοτος.

βρακονοτιός-ιδος (ἡ) μτγν. εἶδος πιπυροῦ: Ἄντων. Λιβ.9,3: 2) κ.πληθ. ἀγγεῖα τῶα παρὰ τὴν καρδίαν: Ροῦθ.Όνομ.202 ἢ Ἰσποκρίτιος δὲ τὰς ἀπὸ καρδίας εὐθὺς φλέβας βρακονοτίας ὀνομάζει: 4) βρακονοτία (ἡ) δημ. κ. βρακονοτία βηλ. τοῦ βράκος βλ.λ., ἄ. λόγια: Βαλαμρ.Μνήμοσ. Ἀντωλίου Κόνδαρη 42 καὶ δὲ θὰ νὰ χορτάση | ἡ φοβερὴ βρακονοτίασ πρὶν καταπῆ τὴν πλάση.

βρακονοτιή (ὁ) μτγν. ἰένω. λίθος | βρακονοτιήσ ὁσις ἐπιστεῖτο ὅτι πορέει ἀείσαν ὄρασι εἰς τὸν φέροντα: Πτολ.Χέν.192 W.

βρακονοτοδῶλος-ον μτγν. ὁ βόλλων, ὁ ἐκσφενδονίζων βράκοντος (ἰ): Νόνω.Δ 36,177.

βρακονοτοθῶος-ον μτγν. ὁ τρέφων βράκοντος, ὁ ἐν ὧ πολλοὶ βρακονοτιος: Νόνω.Δ 4,356 παρ' Ἰλλυρικὸτο βρακονοτοδοτὸτο στόμα πόντου.

βρακονοτογενής-οὺς-ές σχόλ. ὁ ἐκ βρακονοτιῶν καταγόμενος, ἐπὶ τῶν Οὐδαίων: Σχόλ.Σοφ. Ἀντ.126.

βρακονοτογέμων-ονος-ον μτγν. ὁ αἰσινέ βράκοντος, ὄφρατος, γνάμιν, αἰσθηματοζῶμα, μοχλοβόλος, ἐπιβούλος: Κ Μανασσῆ.Οθω.Στεφ.ἐλ.φ. φυλῆς βρακονοτογέμωνος οὐκ οἶδε φαρμακείας.

βρακονοτοβέθρα (ἡ) μτγν. ἡ ἔχουσα κλήμην με ὄφεις ἀπὶ βρακονοτίας: Ὀρφ.Λιβ.542 Γοργύνα. βρακονοτοβείραν.

βρακονοτοβέθρας-οὺς-ές μτγν. ὁ ὀμοιόζων βράκοντι, ὄφισειδῆς: Περικλ.Ἐρ.Θολ.55 ὄφεις βρακονοτοβέθεις τὴν κεφαλήν.

βρακονοτοβέθρας ἐπιπρ. ὄφισειδῆς, δίκην βράκοντος ἐλισσόμενος, κατὰ τὸν ὄφιν ἐλικοειδῆ: Στρ.9,316 λέγει ὡς δὲ ἴ' ὄφιος βέοι τῆς Φωκίδος σκαλίως καὶ βρακονοτοβέθρας.

βρακονοτόζωνες μτγν.ἀφρ.σημ.λέξις, πρβλ. ἐξωκόμενος διὰ βρακονοτίας: Ἀφρικ.Ἰουλ.Κεστοί 29 ἐν Πιολ.

βρακονοτόζωνος (τὸ) μον. ἐν τῶν ὀνομ. ἄ μετεχειρίζοτο οὐ γινώσκει τῆς μυστικῆς τελετικῆς τῶν Αἰγυπτίων πρβλ.βρακονοτόζωνες: Ψελλ.ἐν Σάδ.5,474

βρακονοτοκίως-εως (ἡ) μον. ἡ ὑπὸ βράκοντος ἢ βρακονοτιῶν κίωσις: Κολλίμ.Χρυσ.767.

βρακονοτόκαστρο (τὸ) δημ. φρούριον, κάστρο ὑπὸ βρακόντων ὄφιν κατοικοῦμενον, ἢ πελῶρια πολλοῖα ἔρημα φρούρια: Παλαμ.Αοσλ.2 151,17[ἐκδ.Γ] ἔκει πέρα | παλάτια καὶ ἐκκλησίαι καὶ βρακονοτόκαστρα.

βρακονοτοειθῶος-ον πᾶπ. κ. Σουιδ. ὁ ἔχων κεφαλὴν βράκοντος, ὄφρατος.

βρακονοτοκομος-ον μτγν. ὁ ἔχων βρακονοτοκίους, ὄφισειδῆς βρακονοτοκίους: Νόνω.Δ 1,18 βρακονοτοκόμων φάλα γινάτων.

βρακονοτοκτοκία (ἡ) σχόλ. βαντάτικος, φόνος βρακόντων, ὄφρατος: Σχόλ.Πινδ.Π 485 καθαρθεῖς δ' Ἀπόλλων τὸν τῆς βρακονοτοκίας φόνος.

βρακοντολέτης (ὁ) μγν. φουέλις, καταστροφικός βρακόντων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ΑΠ 9,525.

βρακοντομάλλας (ὁ) ἔχων κόμην ὀφιοειδή, βρακοντοειδῆ, ὀφιοειδῶς ἐλασσομένην, βρακτριχομένην | β.δ.εμ. ὁ ἔχων κόμην με ὄφεις ἀπὶ βραστρήν, βρακοντοκόμος· Αισχ.Πρ.799 βρακοντομάλλοι Γοργύνες βραστούτιες.

βρακοντομάχια (ἡ) νεώτ. κ. ὄημ. μόχη, πόλεμος πρὸς βρακόντας ἢ μετ'ὸ βρακόντων.

βρακοντόμιθος (ὁ) μγν. ὁ μιμοθεῖνος, παρσιπῶν βρακόντας· Σάπ.τρ.19 βρακοντομίθους ὄργωνων τρεψίμασι.

βρακοντομορφος (ὁ) μγν. ὁ ἔχων βρακόντες μορφήν, ὄφιν· Λυκόφρ.1042 ἐρηπείων βρακοντομόρφων, ἴα.Μοναχ.ἐν Ἀν.Βασίσα,4,342 ὄφειων παντοπόσῃ καὶ βρακοντομορφο γένει.

βρακοντονεϊκτής (ὁ) μον. ὁ καταπίνων βρακόντας, ὄφεις· Ἀγαθῶν.ἐν Κοιμῶν. Αθήνα. ἐν λ. βρακοντονεϊκτής Ἡρακλῆς.

βρακοντοπούς-οδος (ὁ) μον. ὁ ἔχων ὄφεις ἀπὶ ποδῶν, ἢ ὁ ἔχων ὀφιοειδῆ ποδά, ὀφιοπούς· Τζέτζ.Λυκόφρ.63 βρακοντοπόδας γίγαντας, ΕΜ 37,46 ἀνδρῶλος βρακοντοπούς.

βρακοντοσπηλιά (ἡ) ὄημ. κ. βρακοντοσπηλο σπῆλαιον, ἐν φ' ἤδηθεν διαπένται βρακόντες ἢ βρακοντοσπηλιό· || ἀπαντᾷ κ. ὡς τοσαυτωμοικῶν.

βρακοντοσπηλο (τὸ) ὄημ. βρακοντοσπηλιά βλ.λ.

βρακοντοσπριχῶ ἔω μον. ἔχω κόμην ἐξ ὄφειων ἀποτελουμένην· Τζέτζ.Χιλ.5,720 Γοργύνες πτερωταὶ καὶ βρακοντοσπριχόσται.

βρακοντόφρος (ὁ) μγν. ὁ τοῦς βρακόντας, ὄφεις φουέλις· Ὀρφ.Λιβ.158 βρακοντοφρῶν κύνει.

βρακοντόφρος (ὁ) μγν. κ. μον. ὁ βρακόντας, ὄφεις φέρων· Νόνι.Δ.25,221 Πλασιόδ.μτφρ. Ὀδῶ.Μετ.4,740 τῆ βρακοντοφρῶς κεφαλῆ· 2) τὸ οἶον βρακοντοφρῶς ὡς οἶον βλ.λ.

βρακοντόφρος (τὸ) μγν. ὁ φέρων τὴν σημασίαν βράκων, βρακοντοφρῶς βλ.λ.· ἴα.Λυδ.Ρωμ.1,45.

βρακοντόφρος (ὁ) μγν. ὁ ὕπὸ βρακόντων φρουρούμενος· Λυκόφρ.1311 νάκην, βρακοντοφροῦρος ἐκασπισίμων σκοπιῶς.

βρακοντοφραϊδῆ (ἡ) ὄημ. ὁ τῶν βρακόντων φωλέος, ἐν φ' ἤδηθεν ἐνδιαίτῳται βρακόντες· πρδλ. βρακοντοσπηλιά, βρακοντοκόστρο.

βρακοντοφθής (ὁ) μγν. ὁ ὀμοίῳν πρὸς βρακόντα, βρακοντοειδῆς, ὀφιοθής· Εὐρ. Ὀρ.256 μὴ ἴσσει μοι | τὰς αἱματοποιῶς καὶ βρακοντοφθῆς κόρας | περὶ τῶν Ἐρινύων· 2) μτφ. κακός, σκληρός, αἰμοδόρος· Πλούτ.·Ἠθ.551ε ἐκ χρυστοῦ βασιλέως ἀγρίου καὶ βρακοντοφθῆ γενόμενον τῶνον· 3) εἶδ. μγν. βρακοντοφθῆς καθίσμα· 4) ἐνέξ τοῦ ἀρδικός |· Ζώσι. Ἀλγ.224 Β.

βράκιος (ὁ) ὄημ. κ. βράκωντας, θηλ. βράκιαινα κ. βράκιαισα κ. βρακοντίαισα βράκων, μυθικὸν τέρας μεγίστης σωματικῆς διαπλάσεως καὶ ἰσχύος, ὑπερφυσικὸν θηρίον ἀκατάβλητον δυνάμει, ὑπὸ τῆς λοιπῆς φαντασίας πλασθὲν, ὑπὸ ἀνθρωπίνην δὲ ἐνίοτε μορφήν ἐμφανίζομενον ἐν δημοτικῆς ὁμοίαι καὶ μυθίας· δ.τρ.επ. ἐν Πολιτ.Λογορ.5,81 Ἐμφάνει καὶ μιὰ βράκιαισα π' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ βράκων, Ψυχάρ.Τορ.63 ἀέξωσα περὶ τῆς μέσα ἀπὸ τῆς δάστα ἔνας βράκων μεγάλος· 2) μτφ. ὁ ἔχων μίαν ἢ πλείονας ὑπερφυσικῆς ἰδιότητος, ἰσχύος, διπλάσιον, ἀνάστημα, εὐψυχίον, βουλιμὸν κλπ.· Ἐρωτόκρ.β 413 Ἄνοιε βράκων στὴν καρδιά, στὴ δόναμη λιοντάρη, Κρυστ.Καλόγ.Κλει.5,138 τὸ Γρίβα τοῦ Ξερόμοιο, τὸ βράκων, τὸ λιοντάρη, Ζαρδ.Τρογ.ΚΚ 67,25 σὰ βράκων γοργοπόδῆρος διαβαίνων, φρ. τρώει σὰ βράκων | με ἀθηφαίαν, | παρομοί. φρ. δὲ γλιτωμένοι ποὺ ἄχ βράκων ρίξῃ | εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος ἢ διαφυγῆ τοῦ, ἢ ἀποσέδησις ἐπαπελοῦσις αὐτὸν καταστροφῆς |

3) βρέφος ἀδύνατον, θηλ. βρακοῦλα· Πλατων. Χελιδόνα, Μοριγῶ ποῖος τὸ βράκων μακ κουφῆ· 4) ὁ ἰσθὸς τραγῶνος ὁ βράκων, ἄ.βρακόνων, βαροῦμαι.

βράκος (ὁ) μγν. ὁ φθαλλός, τὸ βλέμμα· Νίκ. Ἀλ.481 πᾶς δὲ βρακίαις φανείε χθαφαίραις ἔλλοφ· 2) ὄρθημα, χοῦστα· ΠΔ Μαικκ.3,52 βραφίλει βράκων ἰδιωνυτοῦ.

βρακόσκυλλας (ὁ) ὄημ. ὁ μεγαλόσωμος ἢ ἄ. ὁ λίαν ἄγριος κύων.

βρακόσπηλιά (ἡ) ὄημ. κ. βρακοντοσπηλιά βλ.λ.

βρακότροφα (ἡ) ὄημ. φωλέος βράκων βλ.λ.

βρακοῦδιά (ἡ) ὄημ. τὸ φυτὸν καλῆ, ἄ. κῆλλα.

βρακοῦλα (ἡ) ὄημ. θηλ. τοῦ βράκων βλ.λ.3) κ. τοῦ βρακοῦλος, ἰθὺς βρέφος ἀδύνατον εἰσέτι.

βρακοῦλι (τὸ) ὄημ. ἄ. βρακόντι βλ.λ.

βρακόν Ἐπιγρ. μικρὸν δοχεῖον· Ἐπιγρ. Ἐλια βρακόντις πολλαῖς τεκνιότος.

βράκων (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., ὄημ. βρακόντων κ. βράκος βλ.λ., ὄφεις ὑπερμεγέθεις, ἔχων δεῖνον βλέμμα καὶ θανατοφόρον πνοήν, τριπέλοδες ἄρρηκός, εἶτα πολυτρόπως παριστοιόμενος, συνήθ. πτερωτός· κ. μν. ὄφεις· Ἰλ.Γ3 ὡς δ' ὅτε τίς τε βρακόντα ἰδῶν κειλιόροσος ἀέστη | ὄφρος ἐν βήσασε, Ἀριστ.ΖΙ 609 α,4 ἔστι δ' ἀτότος καὶ βράκων πολέμια, ΠΔ Δευτ.32,33 θυμὸς βρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν, καὶ θυμὸς ἀσπίδων ἀνίστατος, Διγεν. Ἀκρ.363 ὡς βρακόντες ἐσφύριζον· 2) ὑπερφυσικὸν τέρας μυθικὸν, ἀνθρωπομορφος γίγας, ὑπερανθρώπου δυνάμειος καὶ διαπλάσεως θηρίου, ὄημ. βράκος βλ.λ. |· Ἡσ. Α 144, Αισχ. Ἐπ.290 βρακόντας ὡς τις τέκνων | ὑπερῶδοικεν λεχάϊων δυσενάτορας· 3) εἶδ. ἐν τῇ ΚΔ τέρας ἐπιτακτικῶν εἰκόντων τὸν Στανιδῶν, τὸν θιάβουλον κ. γεν. τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ· ΚΔ Ἀπ.12,3 καὶ ὠφέη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ σφάραγῳ καὶ ἰσοῦ βράκων πυρρός μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἴππῳ καὶ κέρατα δέκα, αὐτ.13,2· 4) εἶδος ἰσθῶς θαλασσοῦ· Ἐπίφ.60, Ἀριστ.ΖΙ 598 κ. | | εἶσι δὲ πρόσθητοι σινδῶνων· τριγῆλη, κίχλη, βράκων· 5) κ. νεώτ. ἀστειομαχός ἐκ τῶν ἔγγυς τοῦ πόλου· Ἀρ.Α.46,Μαν.2,69· 6) Ἡσ. «βρακόντα, τὸ κηρύκειον», πηδ. ῥαδῶδες φέροντα περιελγμένον ὄφιν· Σοφ.ἀπ.700· 7) μγν. ἐμβλημα στρατιωτικόν, σημασία· Θερμίστ.Λογ.18,219 Ἄθλιων ἀμύχανα φεράματα καὶ βρακόντας λεπτῶν ὄφασμάτων· 8) ὄημ. εἶδ. σῶμα ἐκ χιλίων ἀνδρῶν κ. Πάρθους· Λοικ. Ἰστ.Συμγρ.29 ὡστε τοῦς βρακόντας ἔρη τῶν Παρθυσίων—σημειῶν δὲ πλῆθους τοῦτο αὐτοῖς—χιλίους γὰρ οἶμαι ὁ βράκων ἄγει· 9) μγν. φέλλιον ἢ περιδέραιον ὀφιοειδῆς· Λοικ. Ἐρωτ.41 ἢ τοῦς περὶ κερνοῖς καὶ βραχίσι βρακόντας, ὡς ὠφέλον δυντῆς ἀπὶ χρυσοῦ βρακόντες εἶναι· 10) ὄημ. ὄνομα, ἐπιδόμοιο τινός· Ἡρακλῆς κ. Ὀρειδ.48,5 τῷ σφύρῳ βρόχος περιτίθεσθαι ὁ καλοῦμενος βράκων ἢ σινδῶνιλον· 11) μον. εἶδος νορμαννικῶ ἐπιμηκῶς πολεμικοῦ πλοίου τοῦ θ' αἰῶνος· 12) μον. βρακόντες ὄσο εἶδη μεγάλων πυροβολῶν· 13) πτερωτὸν ἄ· γλυπτὰ φανταστικὰ τέρατα πτερωτὰ, δι' ὧν ἐκαστοῦ ἐν τῇ δύσει τῶς ὑδροπόρους τῶν στεγῶν· 14) παλαιοτ. τὸ νύκτον· 15) νεώτ. μετεωρ. λευκὸν νεφελοῦρον, ὁ ἐμφανίζομενον ἐν τῇ διακεκαμένην ῥήνῃ προσηγέλει λαλοῦσα· 16) νεώτ. ζωολ. γένος σαυρῶν τῆς οικογενείας τῶν ἀγαμυδιῶν· || εἶδος σαυρῶν τὸ γένους βράκων· 17) νεώτ. βοτῶν βράκων ὁ ρατάγιος φοινικοειδῆς θένοντος τῆς ἀνατολ. Ἀσίας· 18) νεώτ. χημ. βρακόντος εἶμα βλ. αἶμα ἰ01 βρακόντων· 19) κηλῆς εἰς δάδαντα· 20) κηλῆς εἰς τὸν βολβὸν τῶν ὀφθαλμοῦ τὸ ἰπποπον, προάγγελος καταρράκτου.

βρακῶν ἴθ. ἀφ. β' τοῦ β. ἄερκομαι βλ.λ.

βράκιαινα ἴθ. «λαμυρᾶ».

βραβῶ μον., ὄημ. ἢ βραβιζῶς ἐπὶ προσ. περιάγω

εις σύγκρισιν, εις άνθράκιν, ζολίζω, άνθράκιω βλλ.: Χρον.Μορ.4043 ουδάν κατωδωώνετα τάς έχετα θραλσει (Διχρ. κώδ. εις ζόλιν νά έλθοσσι).

Θράμα (τό) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό άποτέλεσμα του θράν, πρόξής, άνέργεια αντίθ. πάθος: Αιστ.Άγ.533 Πάρις γάρ ουδ άντιγαλιής πόλις έξούχεται τό θράμα του πάθους πλάον· ή έργον, ήπηρεσία, ήπόρηγμα: Πλάτ.Θαιτ.150 Α. τό μόν τοίνυν των μαιών τσοσάν, έλαττων δέ του ήμαθ θράματος, αút.Πολ.451 C τό άνόρητον θράμα·

2) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. είδος έργου θεατρικού άπό ακηλής παριστάμενον έν δράσει διά μηήσεως και διάλογου· Άριστλ.Ποιητ.3 κ'ράττοντας γάρ μιμούνται και θρώντας... δδεν και θράματα καλεσθαί τιςαυτά φασιν·: Άριστφ.Είρ.1021 θράμα ποιήσας Άρεως μετόν, Άριστλ.Ποιητ. 1460 α.32 αλλά μη έν τώ θραματι ώσπερ έν ήλέκτρο, - τό νεώτερον θράμα· ή σατυρικών θράμα ου ό χορός άπετελείτο έκ Σατύρων: Πλάτ.Συμπ.222 Β· ή θρασκευτικόν ή λειτουργικών θράμα μον. θεατρικών έργων, με θέμα θρασκευτικού περιεχομένου, ά μυθίαιον· 3) άνέργεια έντυπωσικη, θέμα προκολουν έντύπων: Πλάτ.Άν.35 Β τά έλεναία ταύτα θράματα εισάγειν· 4) ιθρυμ, νεώτ. κ. δημ. ιθρυμ, τραχινόν γεγονός, συμβάν συγκολλητικόν: Πολύδ.24,8,12 τρίτον δ' ή τέχνη θράμα κατά τον αυτόν καπρόν έπισήγαγε τό κατά τούς υιοσ, ήμερ.Έκλ.112 - τό χριστινόν άγριον θράμα τιμής, - Πολυμ.Τάφ.46,13 [Β' έκδ.] είναι κάποια θράματα ή σκληρά.

Θραματικά έπίρρ. δημ. θραματικός βλλ.: πολύ θραματικά μάς τό λές.

Θραματικός ή-ήν ή κ. νεώτ. κ. δημ. ό άνήμων αναφερόμενος ή ίδιόσιν εις θράμα: Άριστλ.Ποιητ.1448 β.35 Όμηρος... μιμήσας θραματικός έποίησεν, αút.1459 α.19 δει τούς μύθοσ... συνστάται θραματικός, Διον.Άλ.Ρωμ.184, - θραματικό ήθλοσιοι· 2) ιθρυμ, νεώτ. κ. δημ. ό ολιγοί εις θράμα ίδιόσιν, συγκολλητικός, τραχικός, προκρινόν δδόνιν, βαθειαν έντύπωσιν, συγκρινών: θραματικά σκηναι, - θραματικά γαγονότα· ή νεώτ. κ. δημ. δδ. παλλόμενος έκ συγκρινώσεσ: θραματικός τόνος, - δ- θρος· ή κ. έρωιν, ό άπαδλέπων εις την δημιουργίαν έντυπώσεως, καθ' υπερβολήν έπιτηθευμένος· πρβλ. θεατρικός, θεατρικιστικός.

Θραματικός έπίρρ. ιθρυμ, μον. κ. νεώτ. κατά τρόπον θραματικόν βλλ.: Άμμόν.εις Άριστλ.Κατ. 14,15, Εύστ.6,11 ει και θραματικός άγραφην.

Θραματίον (τό) ιθρυμ, ήποκορ. του θράμα βλλ.: Πλούτ.Δημ.4 θραματίον εις τούτον κυμωδών αυτόν Άντιράνης πελοπίων, Άθην.13,595 Ε· τό σατυρικών θραματίον γεγραφέσ.

Θραματογράφος (τό) νεώτ.συγγραφέυθραματίων.

Θραματολογία (ή) νεώτ. τό μέρος της γραμματολογίας, τό πραγματεύμενον περί των θραματικών έργων· 2) ή έπιστήμη ή άχολογημένη περί τούσ κανόνας συνθέσεωσ,διδασκαλιόσ θραματίων.

Θραματολογικός ή-ήν ή νεώτ. κ. δημ. ό άνήμων ή αναφερόμενος εις την θραματολογίαν βλλ.

Θραματολογικός έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον θραματολογικόν βλλ., έν αναφορ ή έν σχέσει πρόσ την θραματολογίαν βλλ.

Θραματολόγιον (τό) νεώτ. σειρά θραματίων πρόσ παράστασιν υπό θέαουσ πώσ έν μη θεατρική περιόδω, ρεπεριόριο.

Θραματοποιεσ-έως (ή) νεώτ. ή εις θράμα διασκευή μύθον, παραδούσεωσ ή άλλης πώσ ύποθέσεωσ: ή θραματοποιήσας της λαϊκής παραδούσεωσ περί του γεμυρισθ του Άρτασ· ή ή εις διαλογικόν, θραματικόν μορφήν διασκευή λογοτεχνικού πώσ έργουπρόσ παράστασιν έν θεάτρο.

Θραματοποιεία (ή) ιθρυμ. κ. νεώτ. ή τέχνη του

θραματοποιού βλλ., σύνθεσις θραματίων: Φθ. 2,597, Σχόλ.Διων Χρ.2,717 πλάττειν ταύτα οία έν τραγωδίαις ή θραματοποιεία άνωκωρήσεται.

Θραματοποιός (τό) ιθρυμ. κ. νεώτ. ό συνθέτων θράματα, θραματικός συγγραφέυ ή ποιητής θραματουργός: Λουκ.Φιλόπ.13 τά του Άριστοφάνουσ του θραματοποιού Όρνιθας ποιημάτι, - πολλοί ποιηται άπέτυχον εύθ θραματοποιήσας·

Θραματοποιώ-έω κ. νεώτ. συνθέτω ή κατά τρόπον θραματικόν: Άριστλ.Ποιητ.1448 β.37 ου φύγον άλλα τό γελοισιν θραματοποιήσας· ή νεώτ. ίδιωσ διασκευάζω μύθον, παράδοσιν κττ. εις θράμα, ή ίδιωσ θραματικόν διαλογικόν μορφήν εις λογοτεχνικόν έργον διηγητικόν.

Θραματούργησ-ατος (τό) ιθρυμ. κ. μον. θραματική σύνθεσις, θραματικόν έργον· Ησ. κ' θραματούργημα, σύνδημα· κ. ιθρυμ. άνέργεια, πρόξής, έργον: Επιφάν.1,207 Α έκ τοίνυν των δύο λόγων ταύτων ή τράπη τά πάντα αύτοισ εύθύσ έλεγχεύτα καταλήθησθεσται θραματούργηματα.

Θραματούργη (ή) ιθρυμ. κ. νεώτ. ή σύνθεσις, κατασκευή θεατρικού έργου, θραματική σύνθεσις, θραματοποιεία: Στρ.1,227 και άλη γε τη θραματούργη ταύτο παραπέλεκται· 2) δδ. κ. θραματική διδασκαλία, παράστασις θεατρική: Λουκ.Όρχ.68 Α γάρ... τραγική θραματούργη ή κωμική γελοιοποιεία, Έπιφάν.1,700· 3) ιθρυμ. έπι της ζωής: Σώπ.λ.Στοδ.4,5,52 τησ προκρινόμενη ταύτη του βίου θραματούργη, Μάε.Τόρ.7,10.

Θραματουργικός-όν νεώτ. ό αναφερόμενος εις την θραματούργησιν, την σύνθεσιν θραματίων: άπέτυχεν ή θραματουργική προσπάθειά του.

Θραματούργησ (τό) ιθρυμ. κ. νεώτ. ό ποιητής συνθέτις συγγραφέυθ θραματίου, θραματοποιός, θραματογράφος· 2) ιθρυμ. ό έκτρον, προκολόν πλάπιοσ, πρωτοουργός πώσ: Ίωσ.Πι.1,26,4 τον δέ λεμπεύνα... και θραματούργην δλου του μίσεωσ.

Θραματούργη-έω ιθρυμ. κ. νεώτ. συνθέτω, ποιώ θράμα, γράφω θεατρικόν έργον: Άλκιφρ.2,3 θραματούργην τι κανόν τάσ έπίστας θυμιάσ θράμα· 2) διασκευάζω ή εις θράμα, διδαθραματικόν μορφήν, ή θραματοποιώ: Άθην.Έπιτ.119 θραματούργη δέ τον διάλογον δ' Αθηνάσ ζήλω ηλατωνική· 3) ιθρυμ.: Έπιφάν.1,210 Α αισχράσ δέ τινασ ύπονοήσας άστυθ' προπορικόμενος θραματούργη ό τάλοσ· ή Ησ. κ' θραματούργησιν, πανουργεία, συνθέσιν, πράττειν.

Θράμη μον. δημ. προστ. του άορ. έθραμα: Ίω. Μάνθ.Ιστ.Μορ.18,11 θράμησ, κάστρο του Μοριό.

Θραμην άνορφ. άορ. β' του ρ. τρέμω.

Θράμημα-ατος (τό) κ. θράμημα θρόμοσ, τρέθμον: Ηο.8,98 ταύτο τό θράμημα των Ιππων καλέσται Πέρισσ άγγραφιόν, Αιστ.Πέρισσ.247, Σοφ. ΟΥ 193 καλέσσαντο θράμημα.

Θράμησ (τό) νεώτ. δημ. θράμη μονόσ βάρουσ, ίσομην πρόσ τό έν τετρακοσιόστων της όνάσ· 2) ιθρυμ. δημ. έλάστρον, όλισθητόν: δέν έχει θράμη μυαλό, Βίκυνη.Ιστορία του Ποιητού ΣΙ δέ με μέλαι θράμη. Κι άν κλάσθ, τί, βάρων Σιλιάδ.Πολ.33 σέ τρυφή με τό καλήμ | και νερό δέ βγινάσιν θράμη.

Θράμησ-ικος (ή) ιθρυμ. λ. άδάμασ, είδος άρτου· πρβλ. θράμησ: Άθην.3,114 Β.

Θράμησ-ιδος (ή) ιθρυμ. λ. μονέδον, είδος άρτου: Άθην.3,114 Β και οι γλασσογράφοι δέ άρτων όνόματα καταλέγουσάτ' έλλεκοσ μόν θράμην υπό Μακεδώνων όνομασ κάλεσσαντο.

Θραμωσθή (ή) έπίρρ. τελετή.

Θραμωσμαι μέλλ. β' του τρέμω βλλ.

Θραυμαλίζομαι (ή) δημ. κ' τρομολίζομαι βλλ. αλωρομαι, τολανέσσομαι: Κορνή.Α Πλάρ.8 ό τρώτοσ θρως (ό αίφρονισ)·· θραυμαλίσθη και βέδιασ καταπώω μασ.

δράμα δημ. ύποτ. ἰνά θά) τοῦ ἀορ. ἐξ(ἠ)δραμα τοῦ τρέμου βλ.λ.: Ἐρωτικὸ Γ1031 θέλησε νὰ δράμα, ἰνά βουλήθῃ μὲ βασιλικὴ συμπεριεὶα νὰ κἀμ.

δράνα ἰή) δημ. ἀσκατικός στυγερός τόπος ἢ ἀνεπιεικὴς βλ.λ.: Πορφύρ.Σ.κ.127,8 τὸ στενοβάρι τοῦ χωριοῦ κι οὐ αὐτὸς τοῦς μὲ τίς δράνας.

δράνα ἀπαφρ. ἀορ. β' τοῦ δράσσω βλ.λ.

δρανεῖς ἴα. «δραστικῶς» ὄθεν καὶ ἀδρανεῖς κ.

δράνος-εος ἰα) ἴα. «δράνος, πράξις, ἀγαθία, κατασκευασμα, ὄργανον, δῶμας», δ.γρ. δράνος.

δράξ-ακόδ ἰή) μτγν., μον. κ. νεώτ. τὸ κοίλον τῆς παλάμης, τῆς χειρὸς, ἢ φοῦχά τῃ ὅσον δύναται τις νὰ δεχθῇ ἐν τῷ κοίλῳ τῆς χειρὸς, δράμα, δραξιά: Βατραχομ.237 δ- πλοῦθ, Πορφ. Ἀποχ.2,17 ἀλίφωτον ὀλίγας δράκας. 2) συνεκδ. αὐτῇ ἡ παλάμη τῆς χειρὸς ἴα. «δράξ' παλάμη»: Πά'Ἡσ.40,12 τίς ἐμέτρησε τῇ χειρὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸν οὐρανὸν ἐπιθαμῇ καὶ τὴν γῆν δράκι, Ἐρμ.Τριουμ.π.Στοδ.1,49,44 τὰς δράκας καρτερὰς σφιγγῆ, Ἰβναι.12,24 Ἀκοιλουθία Μιγ. Ὁρῶν ἀήμερον γεννηταί ἐκ Παρθένου ὁ δράκι τὴν πᾶσαν ἔχων κτίσιν ἢ μέτρον τι: Διοσκ.5,87'. 3) σγῶλ. θακκικῶν δράκας θύρσοι βλ.λ.: Σχόλ.'Ἰλ.2,134.

δραξιά ἰή) δημ. κ. δρακιά βλ.λ.

δραξίν ἰά) κλέπητις, ἀρπαχτής: ΕΜ 286,32. 2) ἴα. πρᾶξις, ἀποδοτικὸς βλ.λ.

δραπάνι ἰα) μον. κ. δημ. δράπανον, δραπάνι βλ.λ.: Ἐρωτ.πρόλογος 2 ἠ σκετικῇ θεωρίᾳ μοι καὶ τὸ δράπαν' ὄπου βαστά, Ἐρωτικὸν Β 361 Στὴν κεφαλῇ 'χε δάδαμορο τὸ κάρου μὲ δράπανι.

δράπανον ἰα) ἴα. Ἐπιγρ. κ. δημ. δράπανον: Ἐπιγρ. δράπανοῦ θῆκε τέμνος ῥόσολον.

δραπενίδες ἴα. «εἰδος ἀρνέου».

δραπεταγωγός ἰά) ὁ ἐπανόμιος τῶν δραπετῶσανα ἢ τίτλος κομφοδίας τοῦ Ἀντιφάνου: Ἀθην.4,161 D ποιεῖται τὴν ἔνθεσιν κατὰ τὸν .. Ἀντιφάν' οὗτος γὰρ ἐν Δραπεταγωγῷ λέγει.

δραπετεία ἰή) ἡ δραπετεύσις ἴα. «δράστικασις, ἡ διόδορασις ἢ δραπετεία».

δραπέτευμα-ατος ἰα) μτγν. κ. μον. δραπέτευσις βλ.λ.: Διοσκ.Κωμ.12, Νικ.Χων.Χρον.357,1 πολλῶν μακροτέρω χρησάμενον δραπέτευματι.

δραπέτυσις-εως ἰή) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δραπέτεῖν βλ.λ., κρυφία φυγῆ, ἀπόδορασις: Νικ.Χων.Χρον.70 D, -διά τὴν δραπέτυσιν τοῦ κούθωνος οἱ δεσμοφύλακες.

δραπέτευς κ. νεώτ. φυγῆ κρυφία, διαφεύγει, ἐκφεύγει, ἀποδιδράσκει, τὸ σκάω: Πλάτ.Μέν.97 D καὶ ταῦτα ἐννὴν ἢ δεδμεμένα ἢ .. ἀποδιδράσκει καὶ δραπέτευς, Ξεν.Ἀπομν.1,2,16 τοῦ δὲ δραπέτεῖν δεσμοῖ ἀπεργουσι, -οἱ λησταὶ κατῶρθωσαν νὰ δραπέτευσῶσιν ἢ μτ. αἰγ. δρ-τινὰ φυγεῖν ἀπὸ τινος κρυφίως, διαφεύγειν τινά: Πλάτ. Συμπ.216 B δραπέτους οὖν αὐτὸν καὶ φυγεῖν ἢ κ. ἔμφοθ. δρ-παρὰ τινος: Λουκ.Ἐν.12 καὶ δραπέτους παρ' αὐτῆς πύτομλῆσαν εἰς ἐμέ ἢ δρ-ἐκ τινος: οἱ κατὰδίκην κατῶρθωσαν νὰ δραπέτευσουν ἐκ τῶν φυλακῶν ἢ δρ-ὄπο τινι μὲ τὴν βοήθειαν τινος, κρυπτόμενος ἀπιστὲν τινος: Ξεν.Ἐλλ.2,4,16 δραπέτευσσαι ὄπο ταῖς ἀσπίσι. 2) δημ. μτφ. ἰα. Πλάτ.Μέν.98 Α πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἰθὺλοισιν παραμένει (αἰδοῖται), ἀλλὰ δραπέτευσουν ἐκ τῆς φυλῆς, Λουκ.Περεγρ.21 ἔχρην δέ, .. περιμένον τὸν θάνατον καὶ μὴ δραπέτευσεν ἐκ τοῦ βίου, Πλούτ. Ἡ.46 D φρονεῖντος ἀνεπιστηνῆ καὶ δραπέτεόντες ἐκ φιλοσοφίας.

δραπέτης ἰά) κ. νεώτ., ἴα. δραπέτης, θηλ. δραπέτις ὁ κρυφίως φυγεῖν, ὁ ἀποδράσας, φυγάς: Ἡρ.3,137 ἄνδρα βασιλέως δραπέτην γεγόμενον ἐξαρτίεσθε, Εἰρ.ῤησ.οὐ ἐν ὄρωμ δραπέτης μέγα σθένει, συναεθέσσαν ὁ δραπέται τῶν φυλακῶν ἢ νεώτ. φρ. δραπέτης τοῦ φρονιμοκροῦσιν

σκωπτ. ἐπὶ πνευματικῶς ἀνισορροπῶν ἢ δι. φρ. δραπέτης τοῦ νεκροταφείου ἐπὶ τῶν καθ' ἡμέροδολῆν γλωσσῶν τὴν δόμιν κ. γεν. τῶν λίαν ἀσθενούντων. 2) μτγν.εἰδ. κατ' ἐπέκτ. ὁ δούλος: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.18 καθὼτι δεσποτὴς ὄνομα κοινὸν ἔστιν αὐτοῖς κ.αὶ τῶν ἐνα δραπέτην κεκτιμένων. 3) ἐν ἐπίθ. γρ.: Εἰρ. Ὀρ.1498 δραπέτην ἐξέκλειπτονκὶ δόγμαν πᾶσα, Σοφ.Α1.1285 οὐ δραπέτην τὸν κληρῶν ἐκ κρῶσαν ὡς καθεῖς (οὐχὶ τοιοῦτον, ὡς τὴν δύναται νὰ διαλυθῇ), ΑΠ10,87 δραπέτης βίος ἰα. βραχυλ. φευγαλέος βίος ἴα. 4) νεώτ. ἔμφθ. γένος εὐκνημίδων κολοσπετῶν ἐντόμων.

δραπέτι ἰα) δημ. κ. δραπατίς ὄδρος δριμύτατον, πολὺ δυνατὸ ἐξιδί ἢ συνεκδ. πᾶσα ἐκ λένων, δριμεία οὐσία: ἐβαλες πολὺ λεμόνι στὸ φαί καὶ τὸ κανεὶς δραπέτι.

δραπετιδῶς ἰά) μτγν., δωρ. δραπετιδῶς ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα δραπέτου, φυγάδος δούλου: Δέμοχ. 13 δραπετιδῶς ἐμός ἐστιν.

δραπετικός-ος ἰα) μτγν., ὄνηκων, ἀναφερόμενος, ἰδίων ἐκ δραπέτην, εἰς φυγάδος δούλων: Πλούτ.Πομν.31 εἰς δραπετικὸν ὄντα μὲν ἰκατὰ φυγάδων δούλων καταθέντα ἰ, Ἐπιγρ. τῶν δραπετικῶν αἰματῶν. 2) ἐπὶ δούλου, ὁ δεικνύων, ὁ ἔχων διαθεσίμους δραπετεύσεις, φυγάς: Πλάτ. Δούλων μπε ἐβίον μπε δραπετικόν.

δραπετινῶς ἰα) ἐπιγρ. ἡ παιδιὰ μινύδα βλ.λ.: ΕΜ 286,49 «ἐσι δὲ τῆς μινύδα καλουμένης τῆρας τῶν παιδῶν, ὁ μὲν τις μῦθος τοῦς ὀρθολογῶς, οἱ δὲ ἄλλοι φεύγουσι φιλοπρότῶν τοῦ ἀγροῦθῆναι».

δραπετις-ιδος ἰα) κ. νεώτ. θηλ. τοῦ δραπέτης βλ.λ. ἢ φυγάς, ἡ ἀποδράσασα: Σοφ.ἀπ.374, Αἰλ. Ἐπιστ.5 δ- μέλισσαι, Λουκ. Ὀν.25 τὴ ποιοῦμαι, φηρ τῆς αὐτῶν, τὴν δραπέτην: ἢ Δραπέτιδες τίτλος κωμφοδίας τοῦ Κρατίνου: Σουῖδ.

δραπετικός ἰά) μτγν. ὄνοκορ. μικρὸς δούλος ἀποδράσας: Λουκ.Δραμ.33 τὸ δύο δὲ τούτω δραπετικός παραδοθέντε τὸν δεσποτῶναι.

δραπετοδούλας ἰα) ἐπιγρ. μτγν. ὡς ἀρμῶζει εἰς δραπέτας δούλους: Ἐπιφάν.2,271 δραπετοδούλους ἔμπροσθεν τῶν τῶν πύλων .. ἔπαρην.

δραπετοποιός-ος ἰα) μτγν. ὁ ποῖον τινα δραπέτην: Ἰω.Χρυσ.5,125.

δραπέτρια ἰή) μτγν. θηλ. τοῦ δραπέτης ἡ δραπέτις: Ἰω.Χρυσ.11,113 λοιδορησαμένη τὴ ἄθλιη καὶ ταλαπῶρη, Θεσσαλίδα, δραπέτριαν .. καλοῦσα.

δράπων-ωνος ἰα) μτγν. δραπέτης: Ἡρωδιαν.1,34.

δρασεῖς ἐφετικὸν τοῦ δρά-ἄω βλ.λ. ἐπιθυμῶ νὰ κῶμω τῇ, νὰ ἐνεργήσω, διατίθειμαι, προτίθειμαι νὰ κῶμω τῇ, ἔχω ἔφεσιν, ἐπιθυμῶ τὸν δράν: Σοφ. Α1.326 καὶ δῆλος ἐστιν ὡς τὴ δρασεῖων κακῶν, Εἰρ. Φοίν.1208 ἄλλ' ἀνελεθὲ μοι πάλιν ἢ τὴ τῆν τοῦ τοῖς παῖδ' ἐμῷ δρασεῖστον, Ἀριστοτ.Εἰρ.δ2 ὦ Ζεῦ, τὴ δρασεῖσι ποθ' ἤμῶν τὸν κῶμω.

δρασεῖος-ον ὁ ἔχων ἰκονότητος δρασεῖος ὁ δυναμένος νὰ δράσῃ, δρασταίριος ἢ τὸ οὐδ. τὸ δράσιμον ὡς οὐ. ἡ δράσις, δραστηριότης: Αἰοχ. Ἐπτ.554 ἀνὴρ ἀκομοῦ, χεῖρ δ' ὄρεθ τὸ δράσιμον.

δρασις ἐως ἰή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. δράσις ἡ πράξις, ἐνέργεια, κίνησις, καθ' ἣν σώμα τὴ δρά ἐπὶ ἄλλου: Λουκ.Τραγ.276 ἐστιν τῆς ἐν γῆ φαρμάκου δράσις τῶσιν, ὁ χριστὸς οἶδε τὴν ἡμῶν πάσαι βίαν, - ἡ δράσις τοῦ θηλητηριου ἐπέφερον ἀλλοιωσεῖς τῶν σπλάγχων. 2) γεν. ἡ ἀφρημένη ἐνοια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δρά, πράξις, κίνησις, ἐνέργεια: Μιχ.Ἐφ.εἰς Ἀριστλ. Ἡθ.Νικ.275,β- ἡ δράσις προδᾶν τὸ φρόνημα τοῦ ἀνθρώπου, - ἀνθρώπος δράσεως, - τὸ ἀφαιστέον ἐκρίσκειται ἐν δράσει, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ σου, χρειάζεται δράση. 3) νεώτ. συνεκδ. τὸ συνολὸν τῶν ἐνεργειῶν, ἐπιτυχῶν τινος ἐν τῇ κόλμῳ, πεδίω τῆς ζωῆς, ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐνεργεία, κίνησις ἀπό-

μου, όρσδος, συνόλου τίνος έπιφέρουσα μεταβολήν, έξέλιξιν καταστάσεων· 2) 6 ελληνικός στόλος άνέπτυξεν άξιόλογον θράσιν κατά τούς Βολκωνικούς πολέμους· -έξοριεται ή θράσις του ως ύπουργου, - 6 θάνατος άνέκοψε τήν θράσιν του·

4) νεώτ. έιδ. έν τή λογοτεχνία ή έν λογοτεχνικό έργω ύπαρξις, έμφραξις ένολογασσομένων καταστάσεων, ή ζωηρά ένλλαξις έν τή έμφρασίει τών τύπων, χαρακτηρισμόν, έπισοδείων, ή ύπαρξις άντιθέσεων, συγκρούσεων, περιπετειών: τ6 έργον του στερείται θράσεως· 5) μίτην γραμμ. ή ίδιότης τών ένεργητικών ρημάτων· 'Απολλ. Δύσκ., Άντων.44,1· 6) EM 287,6 « θράσις σημαίνει τήν πράξιν και τήν θράσιν »· 7) 'Ησ. « θράσις, θυσία »· 8) νεώτ. ζωολ. γένος τή θρασίνων.

θρασκάζω έπιχειρώ ν' αποθράσω, νά φύγω κρυφίως: Νόμ.Σόλ.π.Λυσ.10,17 έπιγγυόν δε έπισηκλήσαντά τον 'Απόλλυ, δεδιότα δεό δικήν ένακα θρασκάζον, - παροιμ. έν Ζηνοδ.3,74 έν άλλω θρασκάζεις | έπι τών άνεπιτάξιως έπιχειρούτων νά διαφύγωσι, νά κρυβώσι.

θρασκάσις -εως (ή) 'Ησ. « θρασμός, διάθρασις, θραπέτεια ».

θρασκέλα (ή) δημ. κ. θρασκελιά βλλ. : με μιθ θρασκέλα πέρασε τ6 φράγητ· 2) Μαν μικρά έκτασις γής: μιθ θρασκέλα κήπος (ά. μιθ θρασκέλας ή -ιάς).

θρασκελιά (ή) δημ., διασκελιά βλλ., τ6 άνοιγμα τών σκελών, διασκελισμός: Ζαλοκ.Σπαθ.Κορώναι129 με κορμί γιγαντωμένο, | με άνοιχτή τή θρασκελιά, Κατ.Ν Ο Κομ.24,97 θρσικα κιασός με θρασκελιάς χουμτζε | ή ή άπόστασις μεταξύ δύο άνοιγμένων σκελών : Φιλ.Μην.Βουνά Καλιδικής 48 μιθ θρασκελιά λοιπό με χωρίξι μόνον από κείνον τ6 ζωντανό θάνατο· | έδ. ως μέτρον έκτάσεως μήκουσ ενός περιπίου μέτρου: τ6 οικόπεδο έχει είκοσι θρασκελιάς πρόσωπου.

θρασκελιζώ δημ. κ. θρασκαλι διασκελιζώ βλλ. άνοιγών τ6 σκέλη διερχόμεν, ύπερβαίνω διά θρασκέλισεως : Βολαωρ.Μινυμόσ.Σημαντρον 198 μ' άργό τ6 βήμα προχρητ, τή θάρα θρασκελιζέ, Παλαμ.Γυν.Α8,4,9 διαβαίνεις πέλαγου, στερεις και θρασκαλιζεις θρη· | γεν. διασάνω: αστ.Τρισυψ. 48 έρεις νά είμ' έγώ από κείνης πού θά τ6 θρασκαλιζαν τ6 κατώφι τής πόρτας αύτής.

θρασκελισιά (ή) δημ. κ. θρασκελιά βλλ.

θρασκέλισμα (τ6) δημ. διασκελισμα, ύπερπήδησις : μ' ένα θρασκέλισμα πήδησε τ6 λάκινα.

θρασκαλιζάω δημ. κ. θρασκαλιζώ βλλ. : Έπτολ. 'Οδ.Α 540 στόν κάμπο με τ' ασπ6δελα κίνηση θρασκαλιζάνας, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,18 θρασκαλιέ | κάμπους, Βουνά χωρίξ νά σταματήσθ.

θρασκαλιωμα (τ6) δημ. τ6 άποτέλεσμα τού θρασκαλιζά, διασκελισμα, ύπερπήδησις διά διασκελισεως.

θρασματικός-όν μίτην. θρασματικός, Μαν ένεργητικός : Κατ. Άστρ.Κ 2165.

θρασμαίνω 'Ησ. « πανουργικώτων ».

θρασμαός (6), Ιων. θρασμός φυγή θρασπέτειασι, απόθρασις: Ηρ.5,124 ός ταραξάς τάν Ιωνήν και έγκρασομένους ηλήματα μεγάλα θρασμόν έδούλευε όρέων ταύτα, Αισχ.Πέρσ.360 θρασμόν κρυφαίω βίσιον έκασοφαστα, Αισχιν.3,21 ίνα γε μη προλαθών χρήματα τής πώλεως ή πράξις θρασμώ χρήσθ, Γιάπ. θρασμός δούλου.

θράστας (6) Ισράλ θωρ, Ιων. θράστης έργασόμενος, εργάτης, ύπηρέτης: Πινδ.Π 4,511 θεράπων δε Φοι, ού θράστας άπαεί.

θράστην 'Ησ. « κ6φισνον ».

θραστήρ-ηρος (6) θραστήρ βλλ. 2) EM 286,56 « θραστήρ 6 νοητικός και έπιβαλόν ».

θραστήρα 'Ησ. « θραστικά ».

θραστήριος (-ία)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ένεργη-

τικός, πλήρης θράσεως, ίκανός πρ6ς θράσιν. κίνηση, ένεργεια: Εύρ.Έλ.992 θραστικός είς τ6 θήλυ τρεπόμενος | έλιενός ήν άν μάλλον ή θραστήριος, Θουκ.4,81 άνδρα έν τε τή Σπάρτη δοκούντα θραστήριον είναί ές τ6 πάντα, Ψυχρό.Τοξή | ένας ζωηρός, θραστήριος λαός ασάν τ6 δικό μας, - θραστήριος υπάλληλος | τ6 ασθ, τ6 θραστήριον ως ασθ, ή θραστήριότης: Θουκ.2,63 τ6 γάρ άπραγμον ού σίχεται μη μετά τού θραστήριου ττασμένον· 2) έπι πραγμ., ή ένεργείων, άποτελεσματικός, θραστικός: Αισχ.Έπ.1041 θάραμα παρέστα μηχανή θραστήριος, - φάρισκον θραστήριον, - θραστήριος ένεργεια· 3) σπαν. έν κακή συμ. 6 έπιφρών κακό άποτέλεσματα, άδυνάμει: Εύρ.Όρ.1554 ήκω κλίον τ6 θανάτ και θραστήρια· 4) μίτην γραμμ. θραστήρια ρήματα τ6 ένεργητικά : Διον.Λλ.Θουκ.24· 5) μίτην άναφερόμενος, Ισραζω είς δούλου, δουλικός : Νόνν.Εύστ.Γα.13,34 θραστήριον έργον· 6) νεώτ. ζωολ. γένος κολεοπόδων ελατεριών έντόμων.

θραστηριότης-ητος (ή) μιν. κ. νεώτ. ή ίδιότης τού θραστηρίου βλλ., ένεργητικότητα: Εύστ.123,46 ή δ' έν τοιούτους θραστήριος εδολόβια έργων λέγεται, - έπιδεικνύει θραστηριότητα.

θραστηριότης-ο(ν) άραμ μιν. ένεργώ, πράττω θραστηριώς, μετά θραστηριότητος, τολμηρός, εύθαρσός : Εύστ.Πον.288,30 στρατιωτά τινες « θανάτ έποιουον όσημέραι κατά τών πολέμων, ως ασθ άν τή ελιπίσις θραστηριούμαι.

θραστηριώδης-ους-εμν. θραστηριός Γα.12,123.

θραστηρίως έπιρρ. μίτην. κ. νεώτ. μετά θραστηριότητος βλλ. : Φιλ.Μηχ.104, Τούλιον.Έπ.10 θραστηριώς άμα και πρ6ς άσπατα περαινών, Γρηγορ.ΝΙ.ΣΥ 6 άλάτορ θραστηριώς έπιτίθεσθαι.

θράστηξ (6) μίτην. κ. νεώτ. κ. δημ. θηλ. θράστις, άπ. τ. τού θράστηξ βλλ., αύτοφυής, έκτελεστής: Πολύδ.12,25 ή 6 πάντων μιν ασν όλων αύτοφυών γενίσθαι και θράστην· | νεώτ. έιδ. 6 θράστης 6 αύτοφυής έκτελεστής πρ6ξέως άποδοτικώς θράστης διέφυγε τήν σύλληψη· | έν χρ.σικωπ. θράστης Λαογαγιών | έν άόητων.

θραστικός-όν κ. νεώτ. 6 έν θράσει, κινήσει άν, ένεργών, κινούμενος, θράν, θραστικός βλλ. : Πλάτ. Νόμ.815 Α τάς έπι τ6 θραστικά φερούμενας (άρχηςαι) ασ σχήματα· 2) μίτην. κ. μιν. μτ. γεν. θραστικός τινος 6 παράγων 6 πρ6των τή, ή δημιουργός οσία τινός : Ξενοκ.9 παχυμερούς θλης θραστικός, Άρμωδ.80 ποιητής δε 6 θραστικός κακού, Δαρμασι.152 ένεργειον . φσιν κινήσεως θραστικόν· | 6 ένεργητικός, 6 ενεργών, άπθθ. παθητικός: Στωϊκ.2,133 δ. ποιότητος, αύτ.134 δ-άρχαί, Φιλ.2,142 θραστικώτα στοιχετ· 3) έπι προσ., ίκανός, κατάλληλος πρ6ς θράσιν, ένεργεια, κίνηση, δυνατός 'Ησ. « θραστικός κρατικός, Ισχυρός, δυνατός : Πλούτ.Κοριολ.21 ή και δοκει θραστικός 6 θυμοειδής »· 4) κ. νεώτ. άποτελεσματικός : Φιλ.Μηχ.1,542 θάνατω θραστικώτερον κρυφύ· - έλήθησαν θραστικά μέτρα πρ6ς διατήρησιν τής τάξεως· | έιδ. έπι φαρμάκων, 6 έχων άμεσώτατη τήν ένεργεια, 6 ασφολικός και ταχέως άποτελεσματικότητας : Διοσκ.1,88, Γεωλ.13,14,5 θραστικόν φάρμακον, Στάλ.Θεοκρ.11,66 πιτόαν θραστικώτατων άμβρακάτω, Μηνσ.7,18 Θεοτοκίον Ισαα τού θραστικώτασ σου φαρμάκω.

θραστικότητα-ητος (ή) νεώτ. ή ίδιότης τού θραστικού βλλ. 3, ένεργητικότητα, άποτελεσματικότητα, θραστικώς έπιρρ. μίτην. κ. νεώτ. κατά τρόπον θραστικόν, μετ' έντάσεως, άποτελεσματικός 'Ησ. « θραστικώς όξέως θραστικώς, ενεργώς : Πινδ. Γ'Εξ.300 μητε φλέγει θραστικώς ή θερμότης - τ6 φάρμακον ένήρησεν θραστικώτατα.

θρασιουργός 6 έργασόμενος τή θράσιν βλλ.

Βράσιες-ιδος (ή) 'Ησ. ε βύσσος, δραστηριοί οι εργαζόμενοι σ'αὐτήν.

Βράσιες-ιδος (ή) κ. νεώτ. κ. δ'ρητικ. θηλ. του βράσιος βλ.λ.

Βρατός (ο) (βέρο) δαρτός, εκδεσάρμενος, γδαρμένος: 'Ιλ.Ψ.169 βρατά σάματα.

Βρατός (ή) (βέρκομο πθ.) ἐπι βράσεως, ούζος: ΕΜ 287,8 «βρατοί οβθαλίμοι».

Βραττοίμοι άπτ., λωκ. -ασμοί 'Ηο.3,13, μέλλ. βράτσοι, παρακ. δεδραγμα, μηκ. δεδραγμένος κ. νεώτ. συνήθ. ως μέσ., μτ. γεν. πράγμ. συλλαβόνα τι ἐν τῇ χειρὶ, πιάσι και πρώτ' σφικτά στο χέρι μου, ἀβδράγμα: 'Ιλ.Ν.393 κόνης δεδραγμένους αἰματοσέσης, Πλάτ.Λύα.209 ε βραζέμενοι τών αἰών (λαυδάντες βράκα, μά φοίχτα, ἀ-λατος ι' | ομ.μτ. αἰτ.: Κόντμ.1,350 α) δὲ κόνη βραγμοίσι δεδραγμένοι ἀσπαίρασκον' || μτφ.: Σοφ. Αντ.235 τῆς ἐλπίδος γάρ ἔχομαι δεδραγμένος' || σπαν. το ἐνεργητικόν 'Ησ. «βράζοι κρατήσοι»: Πολυδ.3,155' 2) συλλαβόνα τι μεθ' ὀρίσης, πιάσι σφικτά, ἀράνάς τι ἐκ πινος: Εὐρ. Τρω.745 ἴ μου δεδραφαί χερσὶ, Θεοκρ.24,28 βαρετ' ἐνεθήσαστο δεσμῶν βραζέμενος φρύγος, Πολυδ.8,8,2 χεῖρα σπιδράν.. ἡ βραζέμενος ὁ τῆν κεραῖον αἰοικίλων, Νόνν.Δ47 383 λασίης δεδραγμένους ούρης, Διγεν. Ακρ.1453 ἐκ τοῦ ποδός βραζέμενος τῆν ἔλασον εὐθέως' || ἐν χρ. κ. μτφ.: Δημόδ.ἐν ΑΠΙΙ,238 ἄν μεγάλης βραζένωται ἀνήνη (ἐάν καταλόβωσι μεγάλην ἀρήνη), Καλλίμ. 'Επ.1,4 ἐπίσαστο μεζόνος οἴκου βράζασθαι (ἐιά γάμοι), Θεοκρ.30,9 τὰς καρδίαις ὡρος ἐβράζατο, Πά.Ψολμ.2,12 βράζασθαι παιδείας, Διόδ.Σ 12,67 μήποτε καιροῦ βραζέμενος.. εἰς κίνδυνον ἀγαγών τῆν Πάρτην, -εβράζατο τῆς εὐκαιρίας - τῆς περιπέσεως, Φλόδ.Ποιημ.2,41 ὄμφ.' || ομ. μτ. αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι ἐν χειρὶ, παίρω μετ' ἧς χροῦφτες: 'Ηρ.3,13 ταύτας (τὰς μένας) δρασοσμενός αὐτοχειρὶ διαπέριε' || ομ. μτ. αἰτ.: ΚΔ Κορ.1,3,19 ὁ βραζέμενος τούσ σφοδρὸς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν (ὁ συλλαβόνων, ἀποκαλύπτων).

Βρατίκιον (τό) γλωσσ. περιδέραιον.

Βραχμιαίος-ον μτγν.δραχμιαίος βλ.λ.: Νικ.Θηρ.519.

Βραχμιαίος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν δραχμῆς AB 90 «δραχμειὸν τὸν δραχμῆς ἀξίαν».

Βραχμῆ (ή) (βράττομοι) κ. νεώτ., δημ. κ. βραγμῆ κ. βραμῆ ὅσον δύνονται τίς να δεχθῆ ἐντός τῆς χερσός· πρβλ. βραγμῆς: Πλάτ.Λυσ.17 βραχμῆν δὲ τούς ἐξ ὀδολογῆς τοσούτων γάρ ἡ χεῖρ περιε-δράττετο δδ. 2) σταβμός, μονὰς βραχμῆς: 'Ησ. «δραμῆ, εἶδος μέτρου», αὐτ. «δραμῆ ὀρθοῦν ἐστὶ τῆς αὐγῆς ἐν χολκῆ καὶ σιδῆρα, ἐν δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ὀρθοκαπτόν ἐστιν αὐγῆς»: Θεοφρ. 'Όσμ.17 κινναρώμοιο δύο βραχμῶν, Ἐπιγρ. 3) ἀργυρὸν νόμισμα ἀπικὸν ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ 1/100 τῆς μνάς καὶ διαπορεύμενος εἰς ἐξ ὀδολογῶν, ἀλλοχού δὲ νόμισμα διαφορῶν ἀξίας: Πολυδ.9,76 ὁ τῆν μεν Αθηναίων δραχμῆν μετῶ τῆς Ἀττικῆς, δεκά γὰρ ὀβ-ολογῶ ἴσχυεν, ἢν αὐτ' Αθηναίοι παχέιον δραχμῆν ἐκάλουν», 'Ησ.: 'Ηρ.7,144 ἐμῆλιον λέξεσθαι ὀρθηδὸν ἑκατοσ δεκά βραχμῶν, Ἀριστο. Σφ.691 αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικόν, βραχμῆν, αὐτ.Επρ.1201, Ἀνδοκ.4,18,Δίων Χρ.1,204 μηδὲ τούς πά-νω πλουσίους ἀναλώσει ἀν ὑπερ' αὐτοῦ βραχμῆν' 4) νεώτ. κ. δημ. νόμισμα ὀποτελοῦν τῆν βῆσιν τοῦ νεοελληνικοῦ νομισματικοῦ συστήματος, ἰσοδυναμοῦν πρὸς ἑκατὸν λεπτά καὶ κυμαίνόμενον κατὰ τῆν ἀξίαν' || χρυσὸ ἡ μεταλλικὴ βραχμῆ θεωρητικὴ νομισματικὴ μονὰς σταθερῶς, ἀμεταβλή-του, ἀξίας, βασισμένης ἐπὶ τοῦ βάρους τοῦ δι' αὐτὴν κοπέντος καθαροῦ χρυσοῦ· ἄνθιθ, χαρτίνη βραχμῆ ἡ κυμαίνομένη ἀξίας' 5) νεώτ. φαρμακ. μονὰς βάρους ἰσομῆνη πρὸς 3,75 γραμμάρια.

Βραχμῆος-ον μτγν. λωκ. τ. του βραχμιαίος, ὁ ζυγιζων μίαν δραχμῆν: Νικ.Θηρ.604 βραχμῆιον ἀχθός.

Βραχμιαίος-ον ὁ τῆς δραχμῆς, ὁ ἔχων ἀξίαν δραχμῆς, ὁ ἀπὶ μιάς δραχμῆς τιμώμενος: Ἀριστοφ.ἀπ. 425, Πλάτ.Κρατ.384 β νὸν δὲ οὐκ ἀκίχκοι (τῆν πενηκοντάδραχμον ἐπιβέβη) ἀλλὰ τῆν δραχμιαίον, Ἀριστοφ.Πολιτ.1300 b,33 περι τῶν μικρῶν συναλλα-γμάτων, δύο βραχμιαία' || Ἐπιγρ. βραχμιαίος τόνος ὁ ἔχων μιάς δραχμῆς ἐπὶ 100 ἠνορηλόν' 2) μτφ. ὁ ἔχων βάρος μιάς δραχμῆς: Ἀρχηγ.Π.Γαλλ.12,676.

Βραχμῆιον (τό) μτγν. ὄνομαρ. του βραχμῆ, βραχμῆοῦλα: Ἀριστοφ.5 εἰκοσι βραχμῆα θοδίστα.

Βραχμῆς-ιδος (ή) ἔσφ. γρ. του βραγμῆ βλ.λ.

Βραχμῆς(ό) μτγν.δ.γρ. τουβραγμῆςβλ.λ.:Κόντμ.1,350.

Βράχυν δημ. κ. ἀράχυν βλ.λ.: Βολασορ.Φωτ. 2,279 ὄσα κὶ ἀν βράχυν ἀτάχια.

Βραχγύλι (τό) δημ. τὸ φυτὸν καρλίνα ἡ κομ-μοσφόρος.

Βραφῆς-ιδά-ο δημ.δριμῶδες' || ὀξωσ'πρβλ.ἀφός.

Βραζένωτα (ή) δημ. ὄξωσ ὕδατος πλατύκοι-λον, στενόλαιμον, χρησιμοποιοῦμενον συνήθ. ὑπὸ τῶν ὀδοιποροῦντων.

Βραζένωτ νεώτ. ντρένημτ βλ.λ.

Βραζιλίτης (ό) νεώτ. γημ. φυσικόν μείγμα θεσ-κό βουρίου κ. θεικοῦ ἀσθεστίου.

Βραζιλονσία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαλακίων τῆς οἰκογεν. τῶν μοτιλιδῶν, ἀπαντῶν και ἐν ἀπολιθώσει.

Βρέμμα 'Ησ. «κλέμμα, οἱ δὲ κλόσσα».

Βρεμνίον (τό) δημ. κ. βριμνίον κ. βρομνίον κό-σικον μετ' μεγάλας ὀνάς, χρησιμοποιοῦμενον διὰ τῆν ὀπὸ τῶν ἀπορριμμάτων κάθαρση τῶν δημη-τρακῶν καρπῶν κ. ἰβία τοῦ σίτου, ἀ. ἀρλόγοι: Βιζυην.Πρόξ Νέον Ἐλληνα 52 ὁ τι θρέφει καὶ με-στῶναι | πέραςε τ' ἀκόμη μιά.. ἀπ' τὸ βρεμνίον.

Βρεμνιζέω δημ. κοσινίζω, ἀποκαθαίρω τὰ δημητριακά μετ' τὸ βρεμνίον βλ.λ.

Βρέμυ δημ. τρέχω (ἐκ τοῦ ἀορ. βέρομον), ἀορ. ἔδραμα κ. ἦ: Πολιτ. Ἐκλ.Τρωγ.87,7 μαθρο κατα-λαικεύεις' || μαθαίνεις το να πορησθῆ, μαθαίνεις το να βρέμυ, δ. τραγ. τὸ κάτεργο σάν πορησθῆ καὶ τ' ἀλογο σὰν βρέμυ.

Βρένιος-α-ο δημ. κ. ντρένιος βρόνιος' || τὸ οὐδ. ὡς οὐσα βρένιο τὸ ζεῖλον τῆς δρυός' 2) μτφ ὀμωλοσ, ὀνοσιλοσ, ἀσυνεληθης.

Βραπανάκι (τό) δημ. μικρὸν βρέπανον.

Βραπάνη (ή) κ. νεώτ. κ. βρέπανον βλ.λ., δημ. βρε-πάνη κ. βραπάνη κ. βρέπανοι: 'Ιλ.Σ 551 ἐνθα δ' ἔριβοι ἡμισον ὄξειας βρέπανῶν ἐν γεραιν ἔχοντες' 2) κλαδευτήρ: 'Ησιόδ.Α 292 οἱ δ' ἔπρῳ-γαν οἶνας βρέπανῶν ἐν χερσιν ἔχοντες, Πλάτ. Κλειομ.26.

Βραπανηλῆς-ιδος (ή) ποι. μτγν. ἡ βραπάνη: Νικ.ἀπ.21

Βραπανηφόρος κ. νεώτ. ὁ φέρων βρέπα-νον βλ.λ.: Ξεν. Αν.17,710 καὶ ἄρματα βραπανηφόρα ἀμφοὶ τὰ εἰκοσι | ἄρματα φέροντα κατὰ τούς ἔξω-σους τῶν τροχῶν βρέπανα βλ.λ.31, Πολυδ.5,53,10.

Βραπάνη (τό) δημ. τὸ βρέπανον βλ.λ.: Πολιτ. Ἐκλ. Τρωγ.24,17 καὶ γερντες.. βρέθεσαν | μετὰ βρέ-πάνια στὰ λουρία, 2ερεβ.Τρωγ.ΚΚ 43,8 καὶ τοῦ βρέ-πανοῦ το γοργὸ βραπάνη ἐπήρανε' 2) μτφ. βρε-πάνη του Χάρου τὸ φανταστικόν βρέπανον δι' αὐτὸ θῆθεν ὁ Χάρος, ὁ θάνατος, οἰδεῖν ὀρέπει, θερίζε τῶν (ωλῶν τῶν ἀνθρώπων' || συνεκδ. ὁ θάνατος: του Χάρου τὸ βραπάνη ρήμαζε τῆ χώρα.

Βραπανιά (ή) δημ. πλῆγμα, κτύπημα διὰ του βρε-πάνου' 2) ποσόν, πράγμα σταγυῶν βρεπομῶν, θεριζομένων δι' ἐνός του βρέπανον πλῆγματος.

Βραπανιδιον (τό) νεώτ. μικρὸν βρέπανον, βρε-πανάκι.

Βραπανίζω νεώτ. κ. δημ. κόπτω, θερίζω διὰ του βρέπανου κ. γεν. βρέπω: Ζαλοκ.Σπασθ κ.Κορῶνα 54

σάν καρποί πού στό χωράφι | δρεπανίζει ό θε-
ριστής' || έν χρ. κ. μτφ. έπί τού θανάτου.

δρεπάνιον (τό) μτγν. ύποκορ. τού δρεπάνου βλλ. άνευ ύποκορ. σμ.: *Αθην.4,155 B άνευ δρεπάνι-
ων .. εάν μη ταχύ άποτέμη τώ δρεπάνω.

δρεπανί-ιδος (ή) κ. νεώτ. πτηνών συγγενές τή
χελιδόνι, πιθ. κύφελος ό άπουσ, πετραχελιδόνι:
*Αριστλ.Ζ1 487 b,27. 2) *Ήσα. κειχρός | κώδ. κέγ-
χρος'. 3) νεώτ. γένος προμερισιδών πτηνών.

δρεπανία-ατος (τό) νεώτ. δημ. κ. δρεπάνια-
τος τώ διά τού δρεπάνου κόπτειν, βεριζειν'

2) πληγμα, κτύπημα διά τού δρεπάνου, δρεπανιά.
δρεπανιστής (ό) μτγν. κ. νεώτ. δημ. πληθ. -άδες
ό διά τού δρεπάνου κόπτων, βεριζών, βερισιτής:
Ψ Χρυσ.547,39 τούς άποηλιπόντας τών δρεπανι-
στών παλάμιας άστάμιας.

δρεπανιτής (ό) μον.δρεπανιστής βλλ.: Κ Μανασσ.
Χρον.22 D ως δρεπανίται λίγιον έβέρισαν ριζώθεν.

δρεπανοειδής-οδ-ές κ. νεώτ. ό σχήμα δρε-
πάνου έχων, ό μοιαζών πρός δρεπάνον, ημικυκλι-
κός, τοξοειδής, καμπύλος: Θουκ.6,4 δρεπανοει-
δές τήν Ιβείαν τώ χωρίον έστι, Στραδ8,2,3 εστι δε
τώ μέν Πιον .. άκρα, δρεπανοειδή τινα επιστρα-
φήν εις τώ έντός έχουσα, άπρσ.Βοτάν.188 σελ-
ήνη δρεπανοειδής έλαμνεν διά τού αύρανού.

δρεπανοειδής έπίρρ. νεώτ. έν σχήματι δρεπάνου.

δρεπανομάχαιρα (ή) σχόλ. μάχαιρα καμπύλη
έν ειδει δρεπάνου, κυρτόν έπιφος, πάλα: Σχόλ.'Α-
ριστοφ.Θεσμ.1138 έλεγε τώ έφομάχαιρα ως δρε-
πανομάχαιρα.

δρεπάνιον (ν) (τό) κ. νεώτ. κ. δρεπάνη (ή), δημ. κ.
δρεπάνι κ. δρεπάνι κ. δρεπάνο τώ δι' ού δρε-
πομεν όργανον, μακρά κ. κωπή μάχαιρα μετά
ζυλητής λαβής, πρός θερσίσιμον τών χάρτων και τών
δημητριακών, άρρη: *Οδ.Σ 368 έν ποιη δρεπάνον
μέν έγών εύκαμψή έχομι, Σοφ.άδ.534 ταικείως ..
δρεπάνη, *Ηρ.1,125 Κώδ.εις 'Αγαρινούς 12 | τώ
άχρόταστον δρεπάνον | σάτω βασιάνων βεριζών'

|| δημ.μτφ. έπί τής ημισελήνου, ως έν τού καμπύ-
λου σχήματός τής: Βολοιωρ.Διάκ.4,14 πρώτω νά
βασιλάφω | τώ δρεπάνω τού φεγγαριού' || νεώτ.

δρεπάνον τού Χάρου βλ. δρεπάνι 2) τώ πρός
κλάδευσιν όργανον, κλαθεύτης: Πλάτ.Πολ.333 D
κ. άταν δά δρεπάνον δειψ φυλάτταν'

3) ειθ. κοπτικών όργανων εις τούς άξονας τών τροχών τών
άρμάτων πρός κατακοπήν τών έγχρώων κτ. τας έφ-
όδους' ρηθλ. δρεπανοφόρος: Ξεν.ΚΠ 6,1,30 προσέ-
θηκε δέ δρεπάνω ως διήχη πρό τούς άξονας
ένθεν και ένθεν τών τροχών. 4) έπιφος καμπύ-
λου, κυρτόν, πάλα: *Ηρ.5,112 ό Κάρ δρεπάνω πλη-
ξας άπαράσσει τού Ιηνου τούς πόδους' 5) νεώτ.

άνατομ. πτυχή, διπλωτής μεμβρανική σχήματος
δρεπανοειδούς: δρεπάνον έγκεφαλικού, -δ- βου-
θωνικόν. 6) νεώτ. γέν. άκανθοειδών ιχθύων.

δρεπανοποιός (ό) γλωσσ. κ. νεώτ. ό κατασκευασ-
τής δρεπάνων.

δρεπανοπώλης (ό) νεώτ. ό πωλητής δρεπάνων.

δρεπανορνι-ιδος (ή) νεώτ. ζωολ. γένος όδον-
τορραμφών πτηνών.

δρεπανοταινία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος σκαλι-
κών ζώτων παρσισητικών ή επί τών πτηνών και
προκαλούνταν λοιμικήν τινα νόσον αυτών.

δρεπανουρός (ό) κατασκευαστής δρεπάνων:
*Αριστοφ.Ειδ.548 ό δέ δρεπανοουργός ούχ όρας ώς
ήδετα, Φερεκρ.130,2 τίς δ' έσθ' ήμιν τών σών
άρατών ή ζυγοποιών έτι χρεία | ή δρεπανοου-
ργών ή χαλκοποιών .

δρεπανοφόρος-ων δρεπανοφόρος βλλ.: *Ανών.
'Ιστ.έν Revue βτ.Γρ.5,323 δρεπανοφόρα τέβριππα'
2) νεώτ. γένος αμφιποριδών σκυληκών.

δρεπανοειδής-οις-ας μτγν. κ. μον. ό σχήμα δρε-
πάνου έχων, δρεπανοειδής: *Αγαθ.'Ιστ.5,22 τας

δρεπανώδεις τούτων αίχμάς, EM 219,2 Γάμμα, τώ
στοιχείω, δρεπανωδέες έστι.

δρεπανωτής (ή-ό-ύ) μον., νεώτ. κ. δώ δρεπανο-
νοειδής βλλ.: Λέων Σαφ.Χρυσού 260 δακτύλου
δρεπανωτούς. - δρεπανωτόν μαχαίρη.

δρεπτεύς-έως (ό) *Ήσα. « τρυφήτης ».

δρεπτικώς έπίρρ. γλωσσ. κ. μτγν. έκ διαφόρων
μερών, ακοριπιστό,έδώ κ. εκεί: Γλώσσ.Δμοισθ.412Κ.

δρεπτός-ή-όν ό δρεπόμενος' || δρεπτόν ει-
δος φιλήματος, όσιον έπρεπομένου, άρπαχτό' EM
287,27 « δρεπτόν, θηενικός άπολαυστικόν, τρυφη-
τικόν και όπως ποτέ άρπαχτόν »: Τηλεκλ.13.

δρέπτω μτγν., ποι. τ. τού δρέψω βλλ., παρατ. δρέ-
πτον: Μόσχ.2,69 α1 δ' αύτε ξενοθήσθ κρόκου βυό-
εσαν έβειραν | δρέπτον έριθιανουσαι' || τώ
μέα. συγφν. έν τή αύτ ή σμ.: *Όπλ.Κυν.2,38, ΑΠ.
4,23) πόρτες ήλικώνων δρεπτόμεναι σταχών.

δρέπω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., έπ. παρατ. δρέπω
άρρ. α' έδρέψω, άόρ. β' έδρέπων, μτγ. άόρ. β'
δρεπάν, μέα. άόρρ. μέλλ. δρεψέμαι, άόρρ. έδρέ-
ψαμην, μτγ. άόρρ. δρεψόμενος, παθ. άόρρ. έδρέ-
ψην κόπω, άποκόπων ή άποσώνων συλλεγ.,
μαζεύω: *Υμν.δημ.425 άνθεα δρέπων, *Ηρ.2,192
φύεται έν τώ δδωτι κρινας πολλά., ταύτ' έπειν
δρέψωσι, Εύρ.'Ηλ.778 δρέπων τερείνης μωρήνης
κάρα πλόκου, Πλάτ.Τιμ.91 Κ, *Αχ.Παράσθ.Μόσις |

δρέφατε πάλην, έρασταί εύδαιμονας, ναρκισσομα-
|| κ. μτφ. ποι.: *Αριστοφ.Εύτρ.1300 ίνα μη τών αυ-
τών Φρυνηώ | λειμώνα Μουσαν Ιερών όβελην
δρέπων | καρπούμενα. 2) Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 31,9 ό
νούς σου άκούραστο έχει δρέψει | τής γυνώκειας
τόν καρπό' 2) κ. νεώτ. μτφ. κώμωμ, άπολόω,
άποκαμίζω: Πινδ.Π.149 τιμάν σταν ούτις 'Ελλά-
νων δρέπει, Ποικιλ.Περ.Χοιρ.50,14 γιαντί σταν άρ-
ρα τά δάγνυλά σου | δρεπάνω κρατύνωσθη μου-
σική, -έδρεψε μεγάλας έπιτυχίας ώς καλλιτέ-
χνης.αρρ. δρέπει άσφονος' 3) τώ μέα. κόπω, σκλ-
λέγω δι' έμιστόν: *Οδ.Μ.357 φύλλα δρεψέμενα ..
δρυός, *Υμν.δημ.429 νάρκισσον, δρεψέμων' || κ.
μτφ.: Πινδ.Ν.2,9 'Ισοβάνων δρεψέσθαι κάλι-
στον άωτων, Αισχ.'Επ.718 άλλ' αύτόδελρον αίμα
δρεψέσθαι θέλεις', Πλάτ.'Ιων.534 B από κρη-
νων μελμύρτων., δρεπόμενοι τά μέλη, Μελέαγρ.
ΑΠ 12,115 κενάς έλιπίδας έδρεπόμαν, Μηνιά,1,3
ώρμων δρεπόμαί ζωήν.

δρέψωμενος *Ήσα. « νερός ».

δρέψες *Ήσα. « ατρουβίοι, Μακεδόνες ».

δρηλοί *Ήσα. « φοδείται ».

δρηλέτης (ό) ίων. τύπος τού δραπέτης βλλ.

δρημόεις (ό) ίων. τ. τού δρασμού βλλ.

δρημοσύνη (ή) κ. δρημοσύνη δραστηριότης
πείρι τήν ύπερησιάν, έπιμέλεια, φροντίς: *Υμν.
δήμ.476 δειξεν .. δρημοσύνην Ιερών | έπιμέλη
δραστηριότητα περί τας Ιεροτελεστίας' 2) μτγ.
φυη,άπόδρασης, δρασμός βλλ.: Μάτ.'Αιστορ.351.

δρηστούω 'Επιγρ. τελώ έροτελεσιών.

δρηστήρ-ηρος (ό) (δρώ), θηλ. δρηστήρα ύπε-
ρήνη, θεράπων: *Οδ.Π 248 ΕΕ δε δρηστήρες έ-
πονται, ούτ.Κ 349 άμφιπολοι δ' άρα τείες μέν ένι
μεγάρουσι νένονο, αί ό δώμα κάτα δρηστήραι
έσσιν' 2) μτγν. (διδρασκω) δρηστήτης: Βόδρ.
128,14 δρηστήρα ληστήη και λίκου δικηστήρα.

δρηστής (ό), άπτ. δρστής άόρρ. δράστας, ρηθλ.
θηλ. δρηστής έργάτης, δρηστήρ: *Αρχιλ.72,ΑΠ.
12,73' 2) μτγν. έν έπιθετ. χρ. δροσποήρ, βίσιος,
ένεργητικός: Μαν.5,85 ώφελός δρηστας μεγαλό-
φρονος ήδε βισιός' 3) *Ήσα. δραπέτης.

δρηστις-ιδος (ή) μτγν. θηλ. τού δρηστής βλλ.31,
δραπέτης, φυγάς: Κόλλμη.Έπ.41 και μέν άπέπον
πολλάκι « τήν δρηστήν μη ύποδέσθεθε, νέοσι ».

δρηστοσύνη (ή) ίων. τ. τού δρηστοσύνη βλλ.
Ιδώς έπί ύπερησιών, δραστηριότης ένεργητικής.

*Ὁδ. Ο 321 ἑρπασοσύνη οὐκ ἔν μαι ἑρπασειε βροτ- κος ἄλλος, Ἐπιγρ. Δωμῆς ἑρπασοσύνη κεκαασμένη, **βριάντα** Ἥσ. «χωρά».

βριαλεῖν Ἥσ. «ποιεῖν»: πρβλ. δρῶ.

βριοῦσαν Ἥσ. «βόλλουσαν»: πρβλ. βρισφ. **βριεῖσι** ἰοί. ὑποθετ. ὄνομαστ. τοῦ ποι. βρισφ-οὺς β.λ., ἔξ ἢς ἂ δοτ. πλῆθ. βριαί.

βρῖκαι ἰοί. διορθ. τοῦ βρῖκαι ἂ β.λ. «δρυσια ποιά» **βρῖκαι** ἰοί. εἶδος πτηνοῦ ἂ πρβλ. «δρυσια ποιά» πρβλ. βρῖε κ. τρῖκος.

βριλακες Ἥσ. «βέλλαι», Ἥλῆσι.»

βριλαξ ἰοί. πβ. ἔνικ. τοῦ βριλακες β.λ.

βριλλιο(ν) ἰοί. (γαλλ. κελτικ.) νεώτ., δημ. κ. ντρίλιο κ. ντρίλι ὑποσπασμα βουβακερὸν ἐν ποικιλία χρωμάτων καὶ σχεδὸν ἀπλήρη δακρόνον ὕφανσεως, ὑφανόμενον ἐν ἑλλάδι πάντα ἐπὶ διπλοῦ στήματος, ἐν χρ. δ' εὐθὺνὰς ἀνδρικοῦ ἐνδύμασας: ἢ ὀφυσμα ἐκ βουβακος ἢ ἐκ λίνου, ὅς τούτῃς ὡς ἀνω ὕφανσεως, ἀλλὰ λεπτότερον, χρωματιστὸν ἐν χρ. διὰ τὴν κατασκευὴν εὐθὺνὰς ἐσωρουχῶν, προσφαιῶν, τροπέζουσανδῶν κτ.

βριλος ἰοί. ἰοί. κ. νεώτ. φίλδωνος: Λουκῦλ. ΑΠ11,197. 2) σχόλ. «βριλος καὶ ὁ μέσος δακτυλικὸς τῆς χερσός.» 3) ὁ λιν. λαχὸς, ζεραγιοκίος σχόλ. «δρ-λέγεται δὲ καὶ ὁ λεπιδόβριος» 4) νεώτ. ζωολ. γένος κολεποτέρων λαμυριδῶν ἐπιόμων. 5) νεώτ. ζωολ. γένος τῆ πιθήκων.

βριμαί Ἥσ. «φύκος».

βριμάρης ἰοί. δημ. ὁ μὴν Αὐγουστος πρβλ. βριμης.

βριματα ἰοί. δημ. κ. βριμ-τα ἰοί. αἱ ἐξ πρώτου ἡμέρας τοῦ μηνὸς Αὐγουστου, δυσωαίονα κατὰ τὴν λαϊκὴν δοξασίαν, καθ' ἃς δεῦν νά ἀποφύγῃται ἡ λουσίς ἢ πλύσις τῶν ἐνδύματων ἢ, ἡ κολλύθισαι, ἀλεβρίας ὄθην οὐσας τῆς ἐπιδερσσεως τοῦ ὕδατος: ἢ ἔναχοι κ. αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ Μαρτίου: παροιμ. 1) Αὐγουστὸν οἱ βριμαί στὰ παλιά καὶ τοῦ Μαρτίου στὰ ξύλα ἢ ἐν. καταστρεπτικὸν, ἴτοι κατ' Αὐγουστὸν ἰσχυροὶ ἀνεμοὶ εἰσὶ ἀτὰ Μάρτιον κρικυαίαι ταλαιπωροῦσι τὸ πλάτα. 2) **βριμέως** ἐπίρρ. κ. ἰων. κ. νεώτ. συγκρ. βριμύτερον-α, μον. βριμύτερος ὑπερβ. βριμύτητα κατὰ ἴππον δριμύν β.λ., ὀξέως, σφοδρῶς ἐντόνωσ: ἴππ. Ἀργ. ἴπρ.18 βρυμάτος βριμύτερον γενομένου, Ἄλιαν.Π1.121 βρυμάτος ἀλγεινὴ, σὺτ.Ζ1.7,15 ἐρασθείσα βριμείως, Ἐύστ.380,15 γυνὴ βριμείως φιλανδρος, Διγεν. Ἀνρ.2795, - τὸν ἐπέπληξε βριμύτητα.

βριμάξ ἐπίρρ. δημ. βριμείως β.λ.: Ἐρωτόκρ.Γ 1353 μιάν ὦρα κλάφαισι ὀμρῆρος βριμάξ.

βριμάξω δημ. ἀμβ. ἐπὶ ὕψασμάτων, ὕψιστα- μαι φερόντ., πλυθείς κατὰ τὰς βριμῆς β.λ., ὁ βριμακόδομα.

βριμῆς-ιδιά ἰον. δημ. βριμῆς β.λ., σφοδρῶς κοιμιστός: Ἦσ. Ἀδρ.579 ἰδῶ ὕ' καιρός τὰθ προσευχῆς, δάκρυα βριμῆα τυχναίονα.

βριμακόδομαι δημ. βριμαξῶ β.λ.

βριμῖον δημ. κ. βρεμῖον β.λ.

βριμονίξω δημ. κ. βρεμονίξω β.λ.

βριμός-ἠ-ἄ δημ. βριμῶς: βριμῶς ἄλιος ἰοί. κατὰ τὴν περιόδον τῶν μεγάλων κομμάτων, καισινικός. **βριμόχολο** ἰοί. δημ. βριμῶς, βριμῆτικὸς ἀνεμος: Βαλαωρ.διάκ.3,145 πλάκωνος κ' ἄλλοι.. Ἄες κ' ἀναθράνε ἀπὸ τῆ γῆ.. βριμόχολο, τρομαρά.

βριμόγυστος-ον νεώτ. ὁ βριμῆσιον ἔχων τὴν γεῦσιν: βριμόγυστος φάρμακα.

βριμυγμός ἰοί. μον. ὀξύτης, βριμύτης, πικρία: Τζέτ.κίλ.11,374 τῷ βριμυγμῷ τοῦ θύμου.

βριμύλος-ον ἰων. ὑπόσφ. ὀξύτης, ὀξέως, διασπαστικός: Μόσχ.18 βρυμάτα.. βριμύλα.

βριμύροπος-ον ἰων. ὀξύμορος, χαρακτηρισμὸς τῶν δογματικῶν ἰατρῶν διδόμενος ὑπὸ Μπυοδότου τοῦ Ἐπιπερικῶ: Γαλ.9,65.

βριμύεις-ως ἰθι ἰων. ἄληθῶν, ὀξὺς ἴκνος, τσοῦξμο: Ὀρειδ.ἀπ.64,Σωφ.111. Ἀετ.16,77.

βριμύοσμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων βριμῆσιον ὄσμην, δυνατῆ, ἐρεθιστικῆ μωριδιῶ.

βριμυθάθεια ἰθι ἰων. ὀξὺς, σφοδρὸν πάθος, ὀξυθυμία, ἀντιθ. προσηθῆσι: Στουδ.Θεοδ.ἐν Μι.896 κατεκρατομένη τῆς βριμυθαθείας Φοδῶθ. **βριμυποῖε**-έω ἰων. καθιστῶ τὴν βριμῶ: Ἦρῶδ. ἴατρ.58,82.

βριμῶς εἰσ-ὸ κ. νεώτ., συγκρ. -ἄτερρος, ὑπερβ. -ἄτατος, δημ. κ. βριμῶς κ. βριμῶς ὀξύς, διασπαστικός, κοπτηρός: ἴλ.Α.270 ὡς δ' ὄτ' ἄν ὠθιουσαν ἔχη βέλος ὀξὺ γυναικα, βριμῶ. ἢ εἶδ. ἐπὶ πραγμάτων προσαθλλόντων τοῦς σφθαλμούς, τὴν γεῦσιν ἢ τὴν ὄσμησιν, ἐρεθιστικός, ἀψύς, δυνατός: Ἀριστοτ.Σφ.146 βριμύτατος καπνῶν, Ξεν. Ἀπομν.1,4,5 τίς δ' ἂν αἰσθήσει ἠν γλυκεῖαν καὶ βριμῆαν καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, Ἀριστοτ.Ψυχ.422 h.13 βριμῶς χυμῶς, αὐτ.421a.30 δ- ὄσμη, Λουκ.Μισθ.2.υ.18 οἶνου λεπτοῦ καὶ βριμῶς, Ζερδ.Τρογ.ΚΚ31,21 σὺ μέλι ποὶ ἀμάλαγο ἀκόμα, ἢ εἰωδιεκό κπὶ βριμῶ. 2) ἴππ. σφοδρῶς, ὀρμητικῶς, τραχὺς, ἀγριος, βαρὺς: ἴλ.Ο ὄρε βριμῆα μάχη, αὐτ.Σ.322 βριμῶς χόλος, Φοδῶθ.Ω319 βριμῶ μένος, Ησίοδ.Α 261 μάχην βριμῆταν ἔδεικτο, Ἀλφ.Χο.391 βριμῆς ἄπται κροαδίαι βρυμῶς ἔγκοντο στόμας, Θεοκρίτ.18 βριμῆτα χαλά πατ' ἰνί κἀπτα, Πλάτων.50 Α ἐράν ἄληθ ἔρωτα καὶ βριμῆτες πόθους, βριμῆτατος πόνοι: ἢ ἐπὶ λόγου,δηκτικῶς, καυστικῶς, περαχτικῶς: Ἀριστοτ.Σωφ.Ἐλ.182 b,37, τὸν ἐπέπληξε μὲ βριμῆας φράσεις. 3) τοῦ ἔκαμ βριμῆτατος παρατηρήσεις: 3) ἐπὶ προσ., σκληρός, ἀγριακός, αὐστηρῶς, τραχὺς: Ἀλφ. Ἀγ.1501 ὁ παλαιός βριμῶς ἀλάστωρ, Ἀριστοτ.Ἰνπ.808 βριμῶς ἀγριοκός, 4) ὄμ ὀξύνους, ἀγίονος, ἐτοιμολόγος, ὀρμητικῶς: Εὐρ.Κυκλ.104 ὀξὺς ἄνδρα κρόταλον βριμῶν Σισύφου γένος, Πλάτ.Θεατ.175 D τὸν σμικρὸν ἀκείνον τὴν ψυχὴν καὶ βριμῶν καὶ δικανικόν. 5) γεν. ἐπὶ ἐμφύχων, ὀξύς, σφοδρῶς εἰς τῆ: Αἰλ.Ζ1.10,14 ἴραξ.. λαγνῆσιον βριμῆτατος. 6) τὸ ὀξὺ. ἐν ἐπίρρ. σπν. ἐν συνεκρ. μετὰ τὸ βλεπῶ, ἀσπληρῶς: Ἀριστοτ.Βάτρ.562 ἔβλεφαν εἰς με βριμῶ: ἢ ὄμ. μετ' ὀξυδερκεῖας: Πλάτ.Πολ.519 B βριμῶ μὲν βλέπει καὶ ὀξέως διορῶ. 7) νεώτ.βωταν. γένος μαγνολιοειδῶν φυτῶν.

βριμύσσα ἠ-τω ἰων. κ. μον. προκαλὸ βριμῆτα, βριμῶν ὄνον, ἐρεθίζω: Ἀλέξ.Τρολλ.2 βρυφθαλμός, Νικ.Χων.Χρον.382 D τὸ ἐκ σκορῶδων ἐπέδραμτα καὶ σύνθεμα ἐξ ἄλλων χυμῶν βριμύσσοντων τὴν ἀσθῆνιν: ἢ κ.τὸ μέγ.βριμύσσαιαι αἰσθάνομαι ὀδόνων, πόνον, ἐρεθισμών: Ἀετ. 7,15 οἱ βριμύτμονοι τὰ βλέφαρα, Ἰωσ.Γενέσ. 48 C τῷ τραυματιῶνι μέρεϊ πλῆθον βριμύσσαιαι. 2) ἴππ. μεταχειρίζομαι μετ' οὐσπληρῆτος, μετὰ τραχύτης, πικρῶν τῶν εἰστ.201,23 βριμύττων καὶ σφωρονίτων τῶν θῆων πλῆγισται.

βριμύτης-ητος ἰθι κ. μον. κ. νεώτ. ἡ βριμῶς τοῦ βριμῶς β.λ., ὀξύτης γευστικῶν οὐσιῶν, ἀπόδα: ἴππ. Ἀργ. ἴπρ.18, Ἀλέξ. Ἀρρ.Πρ.270 γίνεται ἡ βριμῆτις ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ἐρητότης, Πρόδρ.2,403 τῶν γὰρ κρομῶνων πάντοτε συντάμωας ἡ βριμῆτις κ. κτ. πλῆθ.: Ἀρχεοικ.27 ἐν ἄ τὸ λάχανον αἱ τε τῶν παροφίδων ἢ τὸν ἄνδρα βριμῆτιτες εὐφρανοῦσι μου, Θεοφρ.ΦΑ.1,16,9 ὄσα ταις βριμῆτασι διασπείρει ἢ συνεδ., ἐπὶ καννοῦ ἡ πυρός: Πολυδ.2,28,16.Μηνῶν.7,29 ὕπαιστη τὴν τοῦ πυρῶς βριμῆτιτα. 2) συνεδ., σφοδρῶς, ὀξύτης, τραχὺς: Πλάτ.Πολιτ.311 Α βριμῆτιπος θε τῆνος καὶ ἱαποτότης ὀξέως καὶ προκτικῆς ἐνάειται: ἢ ἐπὶ λόγου, σφοδρῶς, ἀκωτικῶς, δηκτικῶς: Λουκ.Προμ.2 βριμῆτης Ἀττικῆ τῶν ακωμάτων, Φιλόδ. Ὀργ.22W, - ἡ βριμῆτις τῶν

ύρους του έκαμα κακὴν ἐντόπιωσιν" 3) ὄμ. μτφ. ὄφτης πνεύματος, εὐφωία, δέδναια: αὐτ. Πολ. 535B βρωμήματα, ὁ μακαρίη, ἔφη, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μυστήρια ὀπαρχεῖν, Λουκ. Α' 174 εὐνοεῖ μὲν καὶ ὄχησθαί καὶ βρωμήτην πάρολο των ἄλλων διέφερε. 4) δολιότης, πανουργία: Πλουτ. 'Ηθ. 583 P πανουργία καὶ βρωμήτητι καὶ παραλογισμῷ. 5) βλοσυρότης, ἀστασιράτης: 'Αππ. 'Εμφ. Πόλ. 1, 70 β-προσώπου. 6) μτγ. εἰδ. ρητ. ἡ χρῆσις ζωῆων, κτηνητὴν ἀλλέων καὶ τετορευμένων φράσεων: Φιλῶδ. εὐσεβ. 15, 'Αριστειδ. Ρήτ. 2, 513.

βρωμωφιλία (ή) μτγ. κ. μόν. τὸ τρώγειν βρωμίας γεύσεως φαγητῶ: Παῦλ. Αλφ. 3, 118, 17 φυλαττομένους βρωμωφιλίας καὶ τρώειν πλῆθος.

βρωμωφωιά-ἔω μτγ. κ. μόν. τρώω βρωμίας γεύσεως τροφῆς: Σωφ. 1, 64, Παῦλ. Αλφ. 4, 131.

βρωμίχυμος ὀν μόν. ὁ ἔχων βρωμίας χυμοῦς: Κ Μανασσ. Χρον. 103 τ' σιτηνὴ βρωμίχυμος.

βρωμίωος δημ. καθίσταται βρωμίας τοσιμητρός, ἀφῆς ἡ βρωμίωος: τὸ εἶδὶ βρωμίωα, τὸ κρῶσ βρωμίωα. 2) μτφ. κ. ἐπι προσ. ἀργίζομαι, ἀγριεῖω, θυμῶν: 'Ερυστ. Β' 1475 ἐκίνησε μὲ νῆματα, ἀγριεῖαι καὶ βρωμίωα.

βρῖξ Κυρ. «στρωθῶδης» πρῆλ. βρῖγες.

βρῖξος (ισ) ὁ πλῆθ. ἑτεροκλίτης τὰ βρία, δεσ. βριαί [ἀμφ.] λέχημ, θωαυάδης, θενδράδης τέπος: 'Οδ. ε' 353 ὄδ' ἐν βρῖξ ἦν πολυανθέος ὄλης, 'Ησιῶδ. 'Εργ. 530 ὄνα βρία βρῖσσίεντα φεόχουσι, Σοφ. Τρ. 1017, Εὐρ. 'Ελ. 1326 βρῖσσίεντα φεόχουσι.

βρῖς 'Ησ. «δύναμις».

βρίτσα (ή) δημ. νουτ. ἡ ὄπερα βλλ. τῶν φασάνων // συνήθ. πλῆθ. βρίτσες τὰ σχονία δι' ἃν ἐπαίρονται οἱ ἀρτέμας βλλ.

βρίφακτος 'Ησ. «κράββατος».

βρίφρος (ὶ) μτγ. ἀντὶ βίφρος βλλ. 'Ησ. «ἐτὸν βίφρον. Δωριεῖς, Ε: Σωφ. 1, 10.

βρογγοαρία (ή) δημ. ὁ βρόγγος βλλ.

βρογγάτος-η-α δημ. δασυδης, δασυμέμος, φωντῆμος: Κακ. Ν μτφ. Ὁ Κωμ. 228, 2 τὸ πρῶτον, βρογγάτο θεοσομναι.

βρογγια (τό) δημ. δασυδης, πικνωσῆς τῆς βλασπῆσεως, φωντῆμα δάσους.

βρογγίωος δημ. κ. βρογγίωος ἐπὶ δασυδῶν μερών, πικνωθῆμα, φωντῆμα, δυναμῶνα, γινῶμαι λιαν σὺδενδρος, ὀλομανῶ βλλ.

βρόγγος (ὶ) μόν. κ. δημ. δασυδης μέρος, σὺδενδρος, βρωμῶδης τόπος, βήσσα, λόγγος: Χρον. Μορ. 2993 ἢ δεῖ τὸ ζυγῆς τῶν Μελιτων ἔει παρὶ βρόγγος μέγας. 2) τὸ φυτὸν κῆπος ὁ λαοκαθῆς. 3) νεῶτ. ζωολ. γέν. κορυθαλιδῶν πτηνῶν.

βρογγῆ δημ. βρογγίωος βλλ.

βρογγῆ (ή) νεῶτ. ἰαολ. φων. πᾶν ἀκατέργαστον ζωϊκόν, φυτικόν ἢ δρυκτῶν προῖον, χρῆσιμῶν εἰς τὴν παρασκευὴν φαρμάκων.

βρογγωγία (ή) νεῶτ. φαρμ. ὁ κλάδος τῆς φαρμακευτικῆς, ὁ φαρᾶν εἰς τὴν μελίτην τῶν βρογγῶν βλλ., ὁ γενικώτερον φαρμακογνωσία.

βροῖον 'Ησ. «καλὸν Κρήτης».

βροῖτη (ή) λουτήρ, πύλος: Αλφ. Εὐμ. 633, αὐτ. 'Αγ. 1540 ἀργυρατοῦ βροῖτης, Νικ. Αλ. 462 ἐν βροῖτη κεράων μῦδαπτερο σάρκα. 2) μτγ. κλινῶν, κούνα: 'Αλλέξ. Αἰγιάδος 16. 3) μτγ. φερετρον: Παρῶδ. ἀ. 44. 4) 'Ησ. «εἶδος ἀρῆσεως».

βρόλιπας (ὶ) δημ. κ. βρολάπι βλλ.: Κρυστ. Τραγ. Στᾶν. Γένιος 32 μὲ τέτοιον ἄγριο βρόλιπα νὰ νυχοπαράδην.

βρολάπι (τό) δημ. σφοδρὸς ἀνεως συνοδεύεμος ὑπὸ ραγδαίας βροχῆς, λαίφω, θύελλα: Κρυστ. Τραγ. Στᾶν. Γένιος 55 νερὸ μαζὶ καὶ γῆνι. ἔνα κενὸ βρολάπι, Καρβ. Α Πλαῖρ. 124 ἔτραπε ἀπὸ τὸ κᾶστορ κακὸ βρολάπι ἀπάνω τους.

βρολόχι (τό) δημ. κ. βρολόχος ἡ ὀσθῆναια ὀ-

βρολόχι: Δ. τραγ. ἐν Πολίτ. Λαογρ. 1, 217 περιβρομον σ' ἐσταλῆται καὶ σφάγηται καὶ βρολόχι.

βρολόχος (ὶ) μόν. βρολόχι βλ.: Πρόδρ. 2, 286 ἀντὶ φωμῆν, τὸν βρολόχων. *

βρολοκῶνα δημ. πάσχα ἐξ ὑδρόκλισης, παθεῖναι βρολόχῃ 2) μτγ. ὑφίσταται διαγκυσίαν τῆς κοιλίας ἐξ ὑπερβολικοῦ φαγητοῦ.

βρολοσάσκη ἐπ. παρ. τὸ βρομῶ βλλ.

βρομνηγῶ-ἔω 'Επιρ. προφασίαι ὄγιανος βρομῶ: 'Επιρ. βρομνηγῆσαντα.

βρομαδάριος (ὶ) πᾶν. [λατ.] κ. βρομαδάριος δημ. στρατιωτικὴ ἰππεύων βρομάδα, κομηλοδάτης.

βρομαδῆν 'Ησ. τρεχάτα, τρέχοντος.

βρομαδοκερκῶς (ὶ) νεῶτ. γέν. λουσκινιδῶν πτηνῶν.

βρομαίολος (ὶ) νεῶτ. γένος ἐκνημιδῶν ἐντόμιου.

βρομαίος-α-ον κ. -οσφ. κ. μόν. κ. νεῶτ. τρέχων, τρεχάτος, ταχὺς: Σοφ. Τρ. 927 κᾶνω βρομαία βῆσα, Εὐρ. 'Ελ. 543 οὐχ ὄνα βρομαία πέλος. αὐτ. 'Αλκ. 245 νεφέλας βρομαίω, 'Αριστ. Βατρ. 478 βρομαίον ὀρηκῶς πόδα, Λουκ. 'Αλλέξ. 14 ὁ δὲ βρομαίος αἶθερ ἐπὶ τὴν οὐρανὸν ἔστα, Κριστ. Δοσ. ἐν Σοβ. 383 ἠλάε βρομαίος μένος ἀπὸ τὸ βασιλικὸν σφᾶγῃ // κ. μτφ. 'Ακιδ. Αλ. 'Αριστ. Ρητ. 1406, ε. 23 βρομαίος τῆς ψυχῆς ὄρηβ'. 2) ὁ ἐφοριτῶν τῶν ὄγιανων βρομῶν, ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος: Πλουτ. 'Ηθ. 724 C. 3) ὠκύποτος, δύναμιος ταχέως νὰ τρέξη ἢ ὀρεκομένιος, ἐπιθέτως εἰς τὸ τρέχειν, γοργοπόδατος: Διγν. Ακρ. 778 ἰσοῦ φάρια σ' ὀρεκῶν, ἐπίλεκτος, βρομαίος' // εἰδ. βρομαίος λαγωγῶς ὁ ὑπὸ κινῶν κατοικηκόμενος: Σεν. Κυν. 5, 9, ἀντὶθ. εὐνοίας. // 68. βρομαία ἴχνη τὰ ἴχνη τοῦ ταχέως τρέχοντος λαγωγῶ, ἀντὶθ. εὐνοία: αὐτ. 3, 8 ὄσα δὲ τῶν κινῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐνοία ἄνοοσι, τὰ δὲ βρομαία ταχὺ διατρέχουσιν.

βρομῆπις ἐπιρρ. μτγ. σπῶλ. κ. νεῶτ. κατὰ τὸν τρόπον ὄρομα ὀν, τρεχάτο, ταχέως: 'Επιφᾶν. 1, 625Α βρομῆπις ἦκε, Σχόλ. Εὐρ. Ὁρ. 1416.

βρομάκι (τό) δημ. ὄλοκορ. τοῦ βρόμος, στενὴ ὄδος, στενωπὸς, σοκῶκι.

βρομαλέκι (τό) δημ. κ. βρομάκι βλλ.

βρομαῖ-ακος (ὶ) μόν. ὀκύποτος, ταχέως τρέχων, βρομάς βλ., γοργοπόδατος: Γεωμ. 16, 22 βρομαίος καμῆλας, Μολᾶλ. 105, 19 Τρωίλος. ἰσχυρὸς πολεμιστῆς καὶ βρομαῖ.

βρομαρῆσι (ὶ) δημ. ταχύποτος, βρομαῖος βλλ.

βρομαρί (τό) δημ. κλημῆδ. ἐπιμηκῆς δοκὸς: Βαλοωρ. Διάκ. 6, 59 δειμένος ἀπὸ βρομαρί | ὁ μάρτυρας.

βρομαῖς ἀείρι. (ὶ) κ. νεῶτ. βρομαίος, τρέχων, ταχὺς: Εὐρ. Π. 1000 προεσθῶν βρομαῖς ἐξ εἰμῶν οἰκῶν, Σοφ. Φλ. 678 ἄμικκα βρομαῖς | ταχέως περὶστροφόμενοι, 'Αριστ. ἄν. 420 βρομαῖδες ὀλοκάδες [ταχυλόσοι], Διάδ. Σ' 19, 37, Σπρᾶδ. 15, 2, 10 ἐπὶ βρομαῖων καμῆλων ὀδῶν διονοῖσθ'. // κ. μτφ. οὐδ.: Εὐρ. Ὁρ. 837 βρομαῖς βλεφάροις μὲ ὄρηβ' ἐκίμματα. 2) μτγ. ἔνδοξο, μονώδης φοιᾶς, μῆνις: Εὐρ. Τρ. 42 παρθένω, βρομαῖδα Κασάνδρῶνα, αὐτ. ἴην. 549 Λυρ. 'Αδέλα. 121 Γαῖλα ὑπερῶν ὄρησις φιλόδουρα βρομαῖδες. 3) τὸ θῆλ. ὡς οὐσ. βρομαῖς ἐπὶ πόρησι, ἡ περὶτρέουσα ἡ πλανώμενη εἰς τὰς ὄδους, τροπιέτα: Φύρ. Κωμ. 33. 4) τὸ ἄρ. ὡς οὐσ. βρομαῖς γένος ἰχθύων: 'Αριστ. Σ' 488, εἰδ. καὶ τῶν πλεονῶν πολλὰ γένη τῶν ἰχθύων, οἶον ὄνα καλοῖσθαι βρομαῖος. 5) νεῶτ. ζωολ. γένος τυλοσοφιδῶν θηλοσοφῶν. 6) νεῶτ. ὄμ. γένος σκολοσοφιδῶν πτηνῶν.

βρομαστῆν 'Ησ. «τρέχειν».

βρομάω βρομά-ἔω βλ.

βρομαδάριος (ὶ) πᾶν. κ. βρομαδάριος βλ. λ.

βρομαρέφ-ἔω δημ. ταχύποτος, γοργοπόδατος.

βρομαῖς-ἔω (ὶ) κ. νεῶτ. πλῆθ. κ. βρομαῖς, μτγ. δεσ. πλῆθ. βρομαῖς, δημ. βρομαῖς, ὁ τρέχων, ταχύποτος, εἰδ. ὁ ὀδῆτικὸς ὁ ἀμυκόμενος βλ. τῶν

δρόμον: Εὐρ. Ήλ.824 ἡ δρομεὺς | δισσοὺς διαδολοὺς Ἰππιοὺς Δίαινας, Ἀριστοφ. Σφ.1206, Πλάτ. Νόμ. 822B οὐτ' αἶμα προσφιλοῦς τοῖς δρομεύσιν ἡμῶν καὶ τὰ ἔγκωμινα προσάπειν ἀνθρώποις οὐσαι, Κόλλ. ἀπ.555 δρομεῖσι, ΠΔ ἰωδ 9,25 ὁ δὲ βίος μου ἐστὶν ἐλαφρότερος δρομεύας, - οἱ δρομεῖς τοῦ Μαραθωνίου δρόμου 2) Ἐπιγρ. Κρήτ. Ἐφησος 3) πᾶν. Ἴππος τοῦ ἰπποδρόμου 4) νεώτ. γένος στρωθιοβιτιδῶν πτηνῶν 5) ὄμ. γένος κολεοπτέρων ἐντόμων.

δρῶμη (ἡ) μτρ. δρόμος, τρέξιμο: Ἡρωδιαν.1,325.

δρῶμησος (ἰ) Ἐπιγρ. ὄνομα μῆλον ἐν Κρήτῃ.

δρῶμημα-στος (τὸ) δ.γρ. τοῦ δρῶμημα βλλ.: Εὐρ. Φοίν.1379 ἔξαν δρῶμημα δεῖνόν ἀλλήλοισι ἔπι.

δρῶμι (τὸ) δημ. ὑποκορ. μικρὰ ὁδὸς, δρομῆσι || ἐν διπλῇ ἐκφορᾷ παίρνω τὸ δρῶμι δρῶμι ἐπὶ συνεχεῶς πολυώρου πορείας: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 126,24 καὶ παίρνει τὸ δρῶμι δρῶμι καὶ πλε καὶ τὸν ἄβρο: || ὄμ. παίρνω τὸ δρόμο τὸ δρῶμι: Βάων. Σιλιάδ. Παλιαρκ.12 2) δρῶμι, βίως σταχύνω.

δρῶμιάζω δημ. σκευάζω πρὸς στάχυν εἰς δέσμος, δρῶματα, δεματίζω πρὸς δρῶμι 2) δ. τραγ. ἐν Κονελλί. Λικ. Ἀνάλ.48 ἐστέριεν, ἐρόρμαζεν, εἶενε κι ἐκούδαίει.

δρῶμας (ὁ) μτρ. κ. νεώτ. εἶδος ἰχθύος: Ἐρατοσθ. ἀπ.12 ἡ δρῶμην χρῆσιον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύον 2) εἶδος καρπῖου: Αἰδ. Ζ17,24 3) νεώτ. (ζωολ.) γένος βραχυουριδῶν μαλακοστράκων.

δρῶμαφιλον ἡμαρ Ἡσ. τὰ ἀψιδρόμα βλλ.

δρῶμικῶς δημ., μτρ. ποθ. πορικ. δρομισμένως τρέχω μετὰ ταχύτητος, δρῶμῶ: Ζερβ. μίτρ. ΠΔ 328 σύννεφο .. πρὸς τὸ πάλω δρομισμένο.

δρῶμικός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ἰκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, ἀκόπως, τοχῆς: Πλάτ. Θεαιτ.148 C μηδὲν οὕτω δρῶμικῶ τὸν νεὸν ἐντευχκένας, Ἀριστολ. Η Νικ.101 β16 τὸν ἰαχυρὸν καὶ τὸν δρῶμικόν 2) τὸ αὐτ. δρῶμικόν κ. πλῆθ. δρῶμικὰ ὡς οὐα. ἄγων, διαγωνισμὸς δρόμου, τρέξιματος: Ξεν. Ἐλλ. 7,4,29 καὶ τὴν μὲν Ἰπποδρῶμιαν ἤδη ἐπισκοίηκασαν καὶ τὰ δρῶμικὰ τὸν λευτὰκόων, Δημ.1408 τοὺς μὲν τὰ δρῶμικὰ γυμναζόμενους, Δίαν Κ 67,8 αὶ παρθένου τῶ δρῶμικῶ ἡγωνίσασαντο 3) εἰδ. μτρ. αἱ δρομικοὶ τῶν Ἑρῶν αἱ σήλαι τῶν Ἑρῶν αἱ ἰδρυμέναι ἐν τῶ ἰπποδρόμῳ πρὸς αἰμασιν τῶν καμῶν: Φιλιστρ. Ἡρωικός 2,21 4) νεώτ. οἰκοδομ. δρῶμικός λίθος ἡ πλίνθος ὁ πύθμενος κατὰ τὴν δόμησιν μετὴ τὴν ἐπιμυκατέραν αὐτοῦ πλευράν πρὸς τὴν ἐπιφάνειον τοῦ τοίχου δρῶμικῆ στρώσεως, δημ. δρομικὸ χτίσιμο, ἡ ἐκ τοιαύτων λίθων ἡ πλίνθων ἀποτελούμενῃ δρῶμικός τοίχος ὁ ἔχων δρῶμικός στρώσεως 5) νεώτ. δρῶμικός νεὸς ὁ ἐσωτερικός διὰ σεβρὰς κιοναστοχῶν ὑποδιαίρουμένος εἰς δρόμους ἡ κλῆτ' πρὸς βασιλική: 6) νεώτ. (ζωολ.) γένος ὀφιδίων ἐρπετῶν.

δρῶμικότης-ης (ἡ) μτρ. ἡ ιδιότης τοῦ δρῶμικοῦ βλλ.1), ἀκωπιδία: Σιμплиκ. εἰς Κατ.24,18.

δρῶμικός ἐπίρρ. κ. μον. τρέχειν, ἐν ποσῶδ, γρήγορα: Πλάτ. Νόμ.702 C ἀποπιδῶντας δρῶμικός εἰς τὰς ναῦς, Κ Παρφ. Ἐκθ.1,57 ὁ αἱ φωναὶ τῶν Βενετῶν ἅς λέγουσι δρῶμικός.

δρόμιον (τὸ) Ἐπιγρ. Ἰπποδρόμια.

δρόμιος (ὁ) μον. μετρ. μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ τρίτου παϊσῶν βλλ., ὁ ποῦς υ—υ: Χοιροδ. Ἡρ. 218 C 2) Ἐπιγρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμού ἐν Κρήτῃ ὡς θεοῦ τῶν ἀγῶνων δρόμου 3) νεώτ. (ζωολ.) γένος καραβιδῶν κολεοπτέρων ἐντόμων.

δρῶμίσκος (ὁ) νεώτ. μικρὰ ὁδὸς, στενωπὸς, δρομῆσι: Παπαδ. Χριστ. Τεμ.6 ἀπετάλμασ καὶ ἄλλε ἀπὸ ἕνα πλάγιον δρῶμίσκου.

δρῶμίσκος-ια-ο δημ. ὁ τῆς ὁδοῦ ὁ δρῶμίσκος πέτρας (αἱ πετρὸν ὁδῶν κατάλληλοι).

δρῶμογράφος (ὁ) νεώτ. βηματόμετρον βλλ.

δρῶμοθεραπεία (ἡ) νεώτ. ἰατρ. θεραπευτικὴ μέθοδος ἀποδέχουσα εἰς τὴν διὰ δρόμου γύμνασιν τῆς ἀνατομῆς καὶ τὴν οὕτω βελτίωσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

δρῶμοκάμηλος (ἡ) μτρ. κάμηλος δρομῆς: Ἐπιφάν. 2,329 Ἀ ἐβάδιζε πρῶτος τῶν δρῶμοκαμήλων.

δρῶμοκάρης-υκος (ὁ) ὁ τρέχων κίρην, ἀγγελοφόρος, ταχυδρόμος: Ἡσ. «ὁ ἐπὶ σπουδῆ πελομένως τὰς ἐπιπικρμίας ποῖσασθαι ἡμεροδρόμος»: Αλοχίν.1,130 οἱ δὲ Φαλαίκοι τὸ Φωκίαν δρομοκίρυσας τὰνθένδε ἐκείτες διήγγελλον.

δρῶμοκόπος (ὁ) δημ. ὁ ὀδοπορῶν, πεζοπορῶν, ὁ στρατολάτης, στρατοκόπος.

δρῶμοκόπη δημ. ὀδοπορῶν, πεζοπορῶν.

δρῶμοκροτίς-ἰδος (ἡ) νεώτ. ἀκουστικὸν σῆμα ἐν εἰδὲ καψυλίου πιθεμένου ἐπὶ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς κ. ἐκρηγνυμένου κατὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἀμαξοσταχίας, ὡπὸς πληροφόρησιν τὸν μηχανοδηγὸν περὶ τῆς ἀνάγκης σταθμειώσεως ταύτης.

δρῶμολάτης (ὁ) δημ. ὁ διανύων δρόμον, δρομοκόπος, στρατοκόπος.

δρῶμολόγιον (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ὁδὸς διανυτέα διὰ τὴν μετάθεσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ εἰς ἕτερον 2) περιγραφοῦ διανυτέας ὁδοῦ μετὰ καθορισμὸν τῆς ἀποστάσεως σημείων καὶ ὠρῶν ἀναχωρήσεων, προσγγίσεων, σταθμειώσεων καὶ ἀφίξεων διὰ τὴν διαδρομὴν: δ- σιδηροδρόμων-ἀτμοπλοίου-ἐκδρομῆς 3) δημ. μτρ. προδιαγραμμένον σχέδιον, σῆσμημα, τῶς: δὲν ἔβαλε ἀκόμα δρομολόγιον στὴ θουλαία τοῦ.

δρῶμομέτρης-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τῆς χρήσεως τοῦ δρομομέτρου βλλ. ἐξακριβώσεως τῆς ταχύτητος πλοίου.

δρῶμομετρία (ἡ) νεώτ. δρομομέτρσις βλλ.

δρῶμομετρον (τὸ) νεώτ. δρομονυ μετροῦν τὸν δρόμον, τὴν ταχύτητα πλοίου, ὁ. παρκία.

δρῶμομετρή-εω νεώτ. μετρώ, ἐξακριβῶ τὴν ταχύτητα πλοίου διὰ τῆς χρήσεως τοῦ δρομομέτρου.

δρῶμομόριον (τὸ) πᾶν. ταχύπλοιο πλοῖον.

δρῶμός (ὁ) [δραμεν] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ τρέχειν, τρέξιμο, τραχάλα: Ήλ. Φ 375 ἄραρ δ' ἴπποισι τὰθ δρόμος, Σοφ. Ατ.889 ἐμὲ γε .. ὀρίψω μὴ πελάσαι δρόμῳ, Διγεν. Ακρ.3003 οὐ γὰρ ἐνίκησε ποτε ἐμὲ εἰς δρόμον Ἴππος, Κρυστ. Τραγ. Παλιόκαστρο 40 ἀλαφρισμένους ἀπ' τὸ δρόμο, ἀπ' τὸ τρεχῶ 2) κ. νεώτ. κ. δημ. κίνησις, περιπορῶν, τροπῶν ἐπὶ τῶν οὐράνιων αἰμάτων καὶ τῶν νεφῶν: Εὐρ. Φοίν.163 εἶθε δρόμον νεφέλας ποσιν ἐξανύσαιμι, Πλάτ. ΑΕ.370 Β δρόμους ἡλίου, Πρῶμ.1. Τετράβ.136 οἱ δρόμοι τῶν ἀστέρων 3) δημ. γεν. πορεία: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.16,26 ὁ Ὀμῆρ βρυόνης μυστικὰ στὸ δρόμο τὸν ἐρώται καθ' ὁδόν || ὁ ὕστερος δρ- ἡ κηδεῖα: Σολωμ. Ὀνάτ. Βοσκ. 4 μου τὸν ἐπληραν τέσσαροι στὸν ὕστερο τὸν δρόμῳ || δημ. φρ. ἡ θουλαία πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἔξελισσαι ἀμαλῶς, ἔστρωσε || τοῦ ἔκοφα τὸ δρόμο (τὸν ἡμῶδισα ναὶ προχωρησῶ, τὸν ἐσταμάτησα) | τραβῶ τὸ δρόμο μου | προχωρῶ εἰς τὸ ἔργον μου, εἰς τὸν σκοπὸν μου | 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ταχύτης μεθ' ἧς διακρίεται διάστημα τ: Λουκ. Οἰκ.10 ἀπαντι γόντ τὸτε χηρῆσται μετὰ πάσης ταχύτητος, ὀλοταχώς, - ὁ δρόμος τοῦ πλοίου μετρεῖται διὰ δρομομέτρου, - ὀθ. νεώτ. ναυτ. δρόμος κ. ὁ καθ' ὅραν διανουόμενος ὑπὸ τοῦ πλοίου ἀριθμὸς μίλιων: δημ. φρ. τὸ βαθύρι τοῦ εἶναι τοῦ δρόμου [ταχύπλοιο] || δημ. φρ. δίνω δρόμο σὲ κάτι | ἐπιπαχύνω τὴν κίνησιν τοῦ | κῶδω δρόμο [πορεύομαι δρομικός ἡ διανύω μεγάλην ἀπόστασιν] | τοῦ δίνω δρόμο | ἀμύθ. ψεύγω τάχους ἡ ἀποσπούμαι | ἀλλά κ. τοῦ δίνω δρόμο [μετὰ ἐν συνήθ. χρ. κτ. μὲλλ. κ. ὀφρ. θὰ τοῦ δῶσω - τοῦ δῶκα δρόμο ἐπὶ πρσα., ἀποπέμνω, θὰ τὸν ἀποπέμω, τὸν ἀπέ-

νεφθα, ἐπὶ πράγμ., ἀπορρίπτω κλπ. | κ. μονολεϊτ. ὡς προστ. βρόμο | κτ.παράλ. τοῦ θίνε τοῦ ἡ κόδε [φύγε βρομοίως ἡ αὐθιρῶν ἡ ἀλάς ἀπέλει] | 4) εἶδ. μτγν. ἐπὶ λόγου βρόμος = ἡ τοχαία ἀπαγγελία : Λογγίν.Ρητ.312B, Λιδάου.Λόγ.59.11 δεῖ αὐ τυχάντος βρόμου· 5) κτ. δοτ. κ. συνήθ. μτ. ρημ. κινήσεως ἐν ἔπιρρ. χρ. πρός ἔκφρ. τοχαίας κινήσεως ἡ ἐπευνομένης προσπαθείας ἡ ἐνεργείας βρομαίως, γοργῶς, τοχαίως, ἐπευνομένης, τρεχάτω, βιαστικά : Ἦρ.9,59 βρόμω διαβάντας τὸν Ἄσωπον, Αἰσχ.Πέρσ.207 μίκρον ἐισορῶ βρόμω πτεροῖς ἐφορμιάοντα [ἐπὶ πτήσεως], Θουκ.4,31 ἐχώρουν βρόμω ἐπὶ τὸ πρῶτον φυλακτῆριον τῆς νήσου, Πλούτ.Ἠθ.817A οὐ βόδην ὑπάκουσεν, ἀλλὰ βρόμω καὶ σπουδῇ· || ὄμ. κτ. δοτ. πληθ. : Αἰσχ.Πρ.838 χειμάζει βρομοῖς 6) συνεκδ. κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ διάστημα ὅπου δύναται τις νὰ διατρέξῃ εἰς δηλοσημῆν κροκνήν τινα μονάδα [ἄρον, ἡμέραν, σπαν, δημ. κ. ἐξδοξάδα] : Ἦρ.25 ἡμέρας βρόμον ἀπέκην ἀπὸ γῆς, - δύο ὥρων βρόμον ἀπέκει ἡ μονὴ ἀπὸ τῆς παραλίης, - δύο μέρες βρόμο κάνουν ἀπὸ τὸ χωριὸ ὡς στῆν ἰσόλη, - μίας βρομάδας βρόμος εἶναι τὸ μακρὸς τῆς ἔθσεως, 7) ἀγόν, ὁμῶτα ἐν τῷ τρέχειν : Ἦρ.8,74 [ισορμ.] περὶ τοῦ παντὸς ἤδη βρόμον θέοντες [ἀγωνίζομενοι τὸν περὶ τὸν ὄλον ἀγῶνα], Ἀριστοφ.εφ.375 τὸν περὶ φυχῆς βρόμον θραμεῖν [τὸν περὶ ζωῆς ἡ θανάτου ἀγῶνα], Πλάτ.Θεαιτ.173A περὶ φυχῆς ὁ βρόμος· || γεν. ἀγόν, ἄμῶτα : Ἦρ.6,126 βρόμον ποσιπόμενος, Εὐρ.Ἀνδρ.599 βρόμος παλαίτρας τε, - μαρθαίνιος βρόμος [ὁ ἀπὸ Μαρθαίνιος ἐκτὸς Ἀθῆνας], - βρόμος Ἰππων [ἄ. Ἰπποδρομία] - ἀρμυταν [ἄ. ἀρματοδρομία] - αὐτοκινήτων [ἄ. αὐτοκινητοδρομία], - βρόμος μετ' ἡμοσίων· 9) ἡ διαδρομὴ, ὁ ὕψος τοῦ σταδίου : Σοφ.Ἠλ.726 ἔκ δ' ὀπισθέρως τελειύντας ἔκτον ἔβδουμον τ' ἤδη βρόμον, Ἀριστ.Ζ1,579 αβ ἐν τῷ δευτέρῳ βρόμῳ· || κἀναι πολλὰς βρόμους τὴν ἡμέρα, - τὸ ἀποκίτην ἔκαμε δεκαπέντε βρόμους τὴν ἡμέρα, - τὸ ἄλογο ἔφερε πέντε βρόμους νερό, - τὸ κἄρο ἔφερε δύο βρόμους πέτρες, 10) ὁ τόπος ἐνθα γίνεται ὁ βρόμος, τόπος κατάλληλος πρὸς βρόμον : Ὀδ.Δ 605 οὗτ' ἄρ βρόμοι ἐφύεως οὔτε τι λευμῶν· Θωμ.Μ 251 ἡ βρόμος, - ἐπὶ τοῦ προκειμένου τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν· 11) δημόσιος περίπατος, τόπος ἐνθα περιπατοῦσι : Εὐδ.32 ἐν εὐκλείῳ βρομοισιν Ἀκαδημίου θισοῦ· || ὄμ. κιοαστοχία, στοά : Πλάτ.Θεαιτ.144C ἐν τῷ ἔξω βρόμῳ ἠλείφοντο, οὗτ.Εὐδ.273 Α περιπατεῖται ἐν τῷ καταστῆνῳ βρόμῳ [ἐν τῷ ὑποστέγῳ διαδρομῳ], Ἀριστ.5 δ-ευστοῖς· || γυμνάσιον Σουῖδ, ὁ βρόμοις, τοῖς γυμνασίοις κατὰ Κρήτας· || ἐν Αἰγύπτῳ, λιθόστρωτος ἀλλῆ κεκοσμημένη διὰ Σαγγῶν πρὸ τῆς εἰσοδοῦ τῶν ναῶν : Ἐπιρ.2,πρόδ.17,128 καλεῖται δὲ τοῦτο βρόμος, Πλάτ. δ- τοῦ ἱεροῦ· || βυζαντ. βρόμος τὸ κλίτος βλλ.· 12) ἦα, ἡ ἀρχήστρα τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου παρὰ Ταραντίνους· 13) μτφ. ἔξω βρόμου ἡ ἐκτὸς βρόμου φέρεσθαι παρεκτρέπομαι, πλανῶμαι ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ, τὸ σκοποποιεῖν : Πλάτ.Κρατ.414 Β ἐπισκοπέει με ὡσηρ ἐκτὸς βρόμου φερόμενον· 14) μτγν. νεώτ. κ. δημ. βατόν ἀνοιγμα χρησιμεύον ἐξ τῆς μεταξὺ δύο σημείων συγκοινωνίας, ὁδός : ὁ βρόμος αὐτὸς ποιεῖ τὴ θάλασσα, - αὐτὸς εἶναι ὁ βρόμος τοῦ βουνου, - ὁ βρόμος τοῦ χωριοῦ εἶναι χαλασμένος, - οἱ βρόμοι τῆς Πελοποννήσου εἶναι ἀσφαλτοστρωμένοι· || παροιμ. ἀν ἔχασε τὸ βρόμο σου, ρῶτα ἡ κάμψ' πῶτα [ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας εἰς ἔθρον τ], ἡ ζῆτει τὴν

συμβουλήν τῶν ἐμπειροτέρων σου ἡ ἐγκατάλειψον αὐτό]· || βρόμος τῆς Παναγίας ὁ Γολοζίας· || φρ. ἀνοίγια βρομῶν [κοτασευκίως ὁδόν κ. μτφ. πρῶτος ἐπιχειρῶ δυσχερὲς τὸ πρὸς διευκόλυνση τῶν ἄλλων] παίρων βρόμο [φωλιω βρομοίως ἡ εὐρίσκειομαι ἐν ἐξόρει, τρελλῶνοιοι κ. μτφ. ὁμίλῳ ἀκατοχευκίως, φιλαρό] : πῆρε βρόμο ἡ γλώσσά τοῦ φρ. συνήθ. ἐν ἀρηγήσει παραμυθίων βρόμο παίρει, βρόμο φέρνει· ὀδοποιεῖ ἐπὶ μοκρόν· || τὸ παιδί θῆρε καλὸ βρόμο [γίνεται καλὸς ἀνθρώπος], ἡ γυναίκα πῆρε κακὸ βρόμο [ἐγίνε θῆρα]· γυρίζω στοὺς βρόμους [ἀλλοτρίω], ὁδ. παιδί τοῦ βρόμου [ἀλλήτης], γυναίκα τοῦ βρόμου [γυνὴ ἐλευθερίων ἠθῶν]· ἀφῆνον στὸ βρόμο ἡ στοὺς πέντε βρόμους [ἐγκαταλείπει ἀνεστῆσις καὶ ἀνευ πόρων], τὸ παῖδ. μένω στὸ βρόμο κλπ.· 15) δημ. ὁδός, διεξέδος ἐν φρ. ἀνοίγια ἡ σχίζω βρόμον ἡ Σολωμ.Ἐκ.Παλ.3,13 εἶν' εἵτοιμα.. βρόμο νὰ σχίσουν τὰ σταθιά, - με κόπο ἀνοίξε βρόμο ἀνεμάσα στὰ πλῆθος· || κτφ. : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 73,32 δεῖξέ μου ἐπὶ μέσ' στὰ σταθιά [τὸ βρόμο τὸ σωστὸ τὸ δῖαδ].
βρομῶ-ᾶω κ. δημ. ἐπ. παροιμ. βρομῶσθε τρέχω : Ἠσόδ.ἀπ.117 βρομῶσθε, Βεττ.Βάδ.345,33· || δημ. σπεῖδα : Ἰουπ.2,κ.Τερρ.Ερπιδέες 5 κὶ ὄλοι βρομῶν φορὰ | τυφλοὶ μέσα στὴ νύχτα νὰ προφτάσουν· || ποροποιεῖ, παίρων βρόμο : Βάρι.Σιλιάδ.Πολιορκ.19 ἔφυλονται, μ' ἕνα ροδῆ... τὴ μέρα νὰ κρυβόμαστε, τὴ νύχτα νὰ βρομῶμε.
βρομῶ-ᾶω μτγν. ἐπιπεύδα : Ἀκυλ.ΠαΨαλμ.67,32
βρόμων-ωνος [ἴ] μτγν., συν. κ. νεώτ. τοχύλοιο, ἐλαφρὸν πλοῖον : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,14, Προκ.Βανδ.1,11, Θεοφύλ.Σ 178 Α ταχυμουτοῦσος ὀλακάδας, ὡς βρόμωνας εἰσθεν ὁ νομάζειν τὸ πλῆθος· || μσν.η. βυζαντ. πολεμικὸν πλοῖον : Λέων Τακτ.19· 2) νεώτ. διάφοροι τύποι πολεμικῆς ἡ ἐμπορικῆς ἱστοφῆρας πλοίων, κορβέτες, φρεγάδες, δημ. νῆδα κλπ.
βρομῶνιον [τὸ] μσν. κωπήρεσ, ἱστοφῆραν πλοῖον ἐν χρ. ὡς θαλαμηγός τῶν βρομῶντων ἀποκροτέρων : Ψωκῶδ.187,10 βασιλικὸς βρομῶνιος.
βρόντη [ἡ] νεώτ. τὸ πτηνὸν τοῦ βλλ.
βρόμωμα [τὸ] γὰμ. πρῶξιμα, τραγῶνια, ἔρηροι καρποί : Πλάτ. ἐν χειμῶνι βρόμωμα καταπέθειεν ἀντὶ τροφῆς ἄρου.
βροῦν ἦα, ἡ χυμῶν.
βροπᾶ [τὸ] βροπᾶ, κοπτόμενα : Σοφ.ἀπ.481.
βροπῆς ἦα, ἡ τρυγητός.
βροπισκος ἦα, ἡ κάλοθος.
βροσᾶ [ἡ] μσν. κ. δημ. βρόσος, βροσᾶ βλλ. : Οἰα.Ἀερ.1086 καὶ σπῆν ἄερα καὶ βροσᾶ τριηύου στὴν καρδία σου, Ἐρωτόκρ.Δ 728 ἄεραν εἶχαν καὶ βροσᾶ σ' τὰ ἀγῆνης τὸ κῆριν.
βροσάερο [τὸ] δημ. βροσάερος, βροσίζων ἀήρ, ὁ βροσάερος : ἄ.τρογ. νὰ χε παραθῆναι... ἡ μαυιὴν τὸ βροσάερο τοῦ Μῆτι τῆς ἡμέρας.
βροσάλλει-ιδος [ἡ] μσν.εἶδος ἀμπελοῦ : Γεωπ.5,17,3.
βροσανέμο [τὸ] δημ. ἀήρ, ἀνεμος βροσάερος ὁ βροσάερο : Βάρι.Σιλιάδ.Πολιορκ.84 μέσ' στὸ βροσανέμο ποῦ ἀναγαλλιάζει.
βροσανῆθη [τὸ] δημ. ποι. τὸ διὰ βροσάου ραντισμένα, τὰ βροσάου μεσᾶ, ἀνήθ, λουλοῦδια βροσάερα : Σολωμ.Ἰσθ.Πετράρη 10 καὶ σπῆς ποῦ ἀπὸ τὸ μόχο σπῆς | βροσάοχορτα, βροσανῆθη.
βροσάμμορος-η ὁ δημ. ποι. ὁ γνόμιος αἰσθητός ὡς βροσάερος καὶ ἀμύμορος : Παλομ.Περ.Χαρ.155,8 τὰ δάκρυα καὶ τὰ κῆματα | ὀμίλιον ἐκεῖ βροσάμμορτα τ' ἀχάρινα τους.
βροσάτων [τὸ] μσν. φαρμακευτικὸν βροσαστικὸν παρασκευάσμα ἐξ ἀφελήματος ἀριπολοῦ ρόδων : Περδρ.2,576 ὁ μὲν τὸ σαχαρῶδερμον, ἄλλος δὲ τὸ βροσάτων, βλ. Κορ.Ἀτ.1,317.
βροσάτας-η ὁ δημ. βροσάερος βλλ., πλήρης

δρόσου, που έχει ή που φέρνει δροσιά : Σολωμ. Έβν. Ύμν.73.1 της αγίας θροσάδας άέρη, Μαρτ. Άνοιξη 8 στα πρώτα δροσάτα φίλια τ' Άπριλιού 2) συνεκδ. ό σονει διά δρόσου ροσσημένης ό φαινόμενος δροσέρως : Σολωμ. Λόμρ. 21,2 καθαρώτατον ήλιο έπρωμένους | της αγής τή δροσάτω όστερο άπορησι, Παλάμ. Τάφ. 33.1 στο δροσάτω μνήμα σου | κί έπάνω του και γύρω.

Βροσμένοις-η-ο δημ. ύγρός, ύδατώδης, νοσημένος : Πασιπάτ. Χιρκ. Γλωσσ. έν. έλ.

Βροσνός έπίρρ. δημ. κατά τρόπον δροσέρων βλλ., μέ δροσιά.

Βροσπράδα (ή) δημ. ή ιδιότης του δροσερού βλλ. : Παλαμ. Περ. Χαιρ. 141, 12 σάν τή νερό τή ηγγασιού μου άλλο νερό δέ δίνει | τή δροσπράδα, τήν ήγεια και τή ξεδιψάσμα.

Βροσπρέμυ μον. κ. δημ. καθιστώ τή δροσέρων, δροσίζω : Έρωφ. Ύντερμ. 1178 και τίε καρπός, αφέντη μου, υμάς μέ τ' έμένα | δροσπρέμυ τή χείλη σου, - τή κανάτι δροσπρέμυ τή νερό || όμ. μτφ. : Έρωτόκρ. Α. 672 νά δροσπρέμυ τήν καρδιά σου σάν καμίνη βράζει. 2) όμτβ. καθιστάμαι δροσέρως, δροσίζομαι : Κρυστ. Τραγ. Χωρ. Τρύος 27 πότε νά ήσκηώσων τά ριζά, νά δροσπρέμυ ό κάμπος, - δροσπρέμυ ή θάλασσα.

Βροσπρέρ-α(ή-όν) κ.μον. νεώτ. κ.δημ. ό δρόσων, εύάρεστον ύγρότητα ένέγκω ή μεταδίδω, πλήρης δρόσου, δροσάεις, ύγρός έκ καθόστω, ημομάτος δροσιά : Έυρ. Βάκχ. 865 δέραν | τίς αιθέρα δροσερόν | ήλιπτοια, σού. Έλ. 1335 ηγιάς - δροσερόν, Άριστφ. Νεφ. 338 ύδρους θ' ύδάτων δροσερόν Νεφελών, Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 78.21 έχετε γεία, φλά βουνά και δροσερές βρουσούλας, Κρυστ. Σικ. Αδ. 2.30 σέ ύθωμα κατακίω, σ' δροσερά χροστάρια, - δροσερό άγέρι || ό καθ' έν έπικρατεί δροσιά βλλ., ύπόφυκος : δροσερός καρπός, - δροσερή βραδιά, Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 27.1 Άπριλη, Άπριλη δροσερά και Μάη μέ τή λουλούδια 2) συνεκδ. κωδός, πρόσφατος, φρέσκος : Άριστφ. Πλούτ. 298 λάχανα τ' άγρια δροσερά 3) μτφ. τρυφερός, μαλακός, άπαλός : Παύλ. Σιλ. ΑΠ. 5.243 δροσέρων ήδύ μέλι στομάτων, Ουα. Άδρ. 800 τοιότ τή δροσερό κορμί σου τρέμει σάν καλάμι, Παλαμ. Περ. Χαιρ. 9.3 ένα χαμόγελο σάν χείλη δροσερά, - δροσερό πρόσωπο || ό σονει διαγώνω δρόσων, που σά νά σκορπίζω δροσιά : δ- γέλιω - φωνή 4) δημ. τή ούδ. ώς ούα. σικυός, άγιάουρι.

Βροσπέρτης-ητος (ή) νεώτ., δημ. δροσπέρτη(τα) ή ιδιότης του δροσερού βλλ., φρεσκάδα : δ- τού ύδατος - τού κλίματος, Έρωτόκρ. Δ. 1895 χάνει όμορφιά και μωριάδι, κάλλη και δροσπέρτη.

Βροσπέρως έπίρρ. νεώτ. κατά τρόπον δροσέρων βλλ., μέ δροσιά.

Βροσία (ή) μτγ. κ. μον., ποι. δροσίη δρόσος, δροσιά βλ. : Κατάλ. Άστρ. Κ. 1, 172 Άγμ. Ονειροκρ. 201, 33 διά βροχών ή βροσίαν 2) ό έκ τού στόματος ήπνου έξερχόμενος άφρός : Λουκ. Αλέξ. 53 δροσίην τέ κέλυτος.

Βροσία (ή) δημ. δρόσος βλλ. : Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 46.2 δροσίης μέ τή χαρμάστα, νόχτης μέ τή φεγγάρι, Σολωμ. Ανάριστι 24 όταν χαράζει | και ή αούόλα | λεπτή βροχούλα | στέρνη δροσιάς, Κρυστ. Κολόγ. Κλεισ. 4.51 θε νά τοός κλάφθ ασβριο ή αγήη μέ τή δροσία τίς, Παλαμ. Τάφ. 34.3 της δροσιάς τή στάλαμη | τού ήλιου τή βεια χάρη 2) ύπόφυκος άήρ, έλαφρόν φύκος : Σολωμ. Λόμρ. 25, 2 και προσβαίνει ή Μαρία λίγη νά πάρη | δροσιά σάν σωδικά τή μαρομμένο, Ψυχάρ. Ταξιδι. 1 νά λούσω στή δροσία της αγής κορμί και ψυχάρ 3) σικερών, δροσερόν μέρος, τόπος όπου έλαφρόν εύάριστον φύκος : πάμ νά καθίσωμυ

στή δροσία 4) μτφ. τρυφερότης, φρεσκάδα : διατρεί άκόμα τή δροσία τού προσώπου της. **Βροσιάζει** δημ. άφρός, ύπάρχει άκάμτος δρόσος είς τήν άπόσφαρον, κάνει δροσία.

Βροσιζω κ. μον. νεώτ. κ. δημ., άόρ. (ε)δρόσιση, μτγ. παθ. παρκ. δροσιζόμενος, δημ. δροσιζόμενος ραίω, ρανιζώ διά σταγόνω δρόσου, ραίω μέ δροσία κ. καθόλου ύγρανισ, νοτίζω : Ποσειδών. 20 τοός έν στεράνω των κατακειμένων δροσιζουσι. τούς μύροισ, Κρυστ. Τραγ. Χωρ. Ήλιοβασιλευμα 9 ή βρούση ή χορταρόστρωτα δροσιζει τή λουλούδια, Ήπν. Έκλ. 12, Πλούτ. 118.913 ε τών δροσιζομένων δένδρων, Διαγ. Α. 7, 152 δροσιζόμενον νέφος 2) ποιήτ. δροσερόν, φύκος : δός μου λίγο νερό νά δροσιζώ τή στήμα μου, - δροσιζε τού τή μέτωπο νά συνέρθη, Σολωμ. Δυό άδελφεία 93 στής κάσας τή λαύρα, | γυρείε μίαν άβρα | γιά νά δροσιζώ, - ήγγαμη σι άερογιάλι νά δροσισταίωμ || όμ. τή μέα. δροσιζομαι : Άριστφ. Βάτρ. 1312 βανίσι χέρσι δροσιζόμεναι 3) μτφ. παρέχω είς τνα τρέφα, καταπολιήσω, άπόλασσω, άσκει διαγώνω δρόσων έπί νηος, άναψύχω : Έπιφών. 2, 282 C δρόσιων φυχάς δεινάς διψώσας, Έρωτόκρ. Δ. 713 τή Νένας ή παρηργάτο λίγο γίνε δροσιζει || κ. καθ. αισθητόμαι τρέφω : Έπίκτ. Γνώμ. 26 ήνικ' άν ύπό τού οίνου δροσισθή ή φυχή, Μηναι. 1, 12 Θεοτόκων δθεν έν φλοιή δροσιζόμενα εύάριστως άνέμεικτον, Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 284, 14 στο έδδι σου νά γιδικιωθώ, νά δροσιστή ή καρδιά μου, Ψυχάρ. Ταξιδι. 138 κί όλο προσμίω νά δροσιστώ μέ της άγάπης σου τήν ηλημύρα 4) όμτβ. σχηματίζω δρόσων : Άριστφ. Πρ. 939 b, 38, Ήρόδ. Ιστρ. 58, 59 δροσιζών Ιδρώς 3) νεώτ. κ.δημ. άμτβ. καθιστάμαι δροσερός, έλαφρός φυχός ή δροσις ό καρπός 6) είδ. μτγ. όμτβ. εύρίσκωμ έν χαυνώσας : Φιλώστ. Γυμν. 48 όδίαται δ' ύπυχοισ και δροσιζοντες.

Βροσιμωσ-ον δροσερός : Πλούτ. Ηθ. 918 Α δία τί τή δρόσημον γενόμενον διά τού φύχους συστίθειτον. **Βροσιών** (ή) δημ. είδος ποταμίου ήχθους. **Βροσινόσ-α(ή-όν)** μτγ. κ. δημ. βροσερός κ. μτφ. τρυφερός, μαλακός, άπαλός : Φιλώδ. Έπιγρ. έν ΑΠ. 9.570 φήλάν μου χερσι δροσιναίς μύρον.

Βροσι(ή) (τό) δημ. δρόσος, δροσιά : δ- τραγ. και τήν αγήη μέ τή δροσία 2) σικερών μέρος, δροσερός τόπος : Πολίτ. Έκλ. Τραγ. 45, 12 θέλειε δέντρα άνάστατα, θέλειε μαραθήτη | στόν ήσικιο σας δέ κάθουμαι, μαζέ και στό δροσία σας.

Βροσισμα (τό) δημ. ή ένέρεια και τή άποτέλεσμα τού δροσιζώ βλλ. 2) μτφ. άναψύχη.

Βροσισμός (ό) μτγ. κ. μον. έκθεσις είς τήν δρόσων, δροσίωμα, έλαφρά φύξις, ύγρανισ : Όλυμπ. Άλχ. 87 Β, Ειστ. Πον. 50, 73.

Βροσιστικός-ή-η(ή-όν) νεώτ. κ. δημ. ό δροσιζών, άναψυκτικός : δροσιστικά ποτά.

Βροσιτής (ό) δημ. είδος σκυλλοφάρου, ά στραουγήνη, γαλίτης 2) ό σικυός, άγιάουρι.

Βροσό (τό) κ. -ιό δημ. δροσερός άήρ, έλαφρόν φύκος, δροσιά βλλ. : άπόφες κάνει δροσό 2) κ. δροσιός τόπος οικιός : κάθει ή γρηά στό δροσό και γνέθει 3) ή έσπερα πρόβ. δροσιός.

Βροσοδόλημα (τό) δημ. διαγυσις δρόσου, ρίξιμο, πέσιμο, σκόρπισμα δροσιάς : Βλαχού. Πιρην. 1, 168 αύτε δροσοδόλημα σταν ήσικρη ήγη.

Βροσοδόλι (τό) δημ. τή άποτέλεσμα τού δροσοδόλω, διαγυσις δρόσου, στάλαμη δροσιάς : Πορφύρ. Σκ. 52, 6 στ' αγινού τή δροσοδόλι.

Βροσοδόλις-η-ο δημ. ό βάλων, διαγώνω δρόσων, που δίνει, άπλώνει γύρω, σταλάζει δροσιά : Σολωμ. Λόμρ. 19, 31 νά, ποδ δροσοδόλι άπρα έυνηναι, Παλαμ. Μάτ. Ψυχ. Θνά. Πεντάμορφης 21 ή Λύγη, δροσοδόλη παρήβην.

βροσοβόλος-ον μτγν. κινεώτ. βροσερός, βάλ-
λων, διαχών βρόσων, πού πταλάει βροσιά: **Θεόδωρ.** ΦΑ 6,18,3 άηρ όμικλωδής και βροσοβόλος, **Πλουτ.** Η' 3 917 P βροσοβόλοι γάρ αι πανελληνιοί.
βροσοβόλ-έω μτγν. νεώτ. κ. δημ. διαχέω βρό-
σων, ρίχνω, σταλάζω βροσιά: **Πλουτ.** Η8,659 B βροσοβόλει γάρ [ο άήρ] τας πανοσιμνοίς μά-
λιστα διατηκόμενος" || δημ. μτγ. παθ. παρακ.
βροσοβολημένος ό έφ' ου διεχθήθι βρόσος, ό
όπό βρόσου έμπεποτισμένος: **Βλαχου.** Προπ.1,66
στό βροσοβολημένο στρώμα της χλόης.
βροσογεννηίμαι δημ. ποι. βροσερός γενώ-
μαι, γεννίεμαι μέσα στη βροσιά: **Παλαμ.** Περ.Χαιρ.
99,9 από ποίους βροσογεννήται κρουνοίς [όπό
ποιούς γεννίεται βροσερός κρουνοίς].
βροσογόνος-ον μτγν. ό γενών βρόσων, πού πα-
ράγει, βγάνει βροσιά: **Κατάλ.** Αστρολ.Κ7,209.
βροσοδάκρυο [τό] δημ. ποι. τό δάκρυ, ή στα-
γόνη της βρόσου: **Παλαμ.** Μάτ.Ψυχ. Έν Άνθος 30,7
έγω είμαι τάνθος παύ κρυμμένο, | τρεμουλιαστό, |
μέ βροσοδάκρυα ραντισμένο.
βροσοειδής-ούς-ές μτγν. όμοιος πρός βρόσων,
όβ. όμοιος βροσερός: **Παλαμ.** Λαου.999Α νεφέλη
βροσειδής .. έπελθούσα έκάλυψε τούς άνδρας.
βροσειδής έπίρρο. μτγν. κ. μον. έν ειδει βρό-
σου, όσόν τή βροσιά: **Γαλ.** Φυσ.Δυν.2,3, Βασ.1,103 Α
τή βροσειδής ένεσπερμένο νουτίδα, **Γρηγ.** Νύστα.
1,17 άνωθεν έκ τού ούρανού βροσειδής κατα-
ταροείσσης [ιερεί τού μήνα].
βροσειμνω-ανος-ον ποι. ό οισνεί βρόσων έν-
δεδυμένος: **Όρφ.** Ύμν.21,6 νεφέλι βροσειμνω-
νος, αút.51,6 νύμφη βροσειμνωμένος.
βροσειός-εντος-εσσα-εν κ. νεώτ. ποι. βροσερός,
πλήρης βρόσου: **Εύρ.** Τρω.833 βροσειόνα λουτρά,
| **Απολλ.** Ρ.1,292 βροσειόνα πέδιλα, **Κάλκ.** Ωδ.14,7
βροσειότα βόδα: 2) μτγρ.υπερφρ. άπαλός, μαλα-
κόσ: **Παύλ.** Σιλ. ΑΠ 5,269 χείλα βροσειότα:
3) μτγν. ό διαχών βρόσων: **ΝόνΔ** 40,379 γαία ..
μορμαργήν βροσειόσαν .. | **Σελήνη** δεχνημένη.
βροσειότιος [τό] μσν. είλος ήμολιτίμου κο-
σμητικού λίθου: **Ισιδ** Σεβ. Έτυμ.16,12,2.
βροσειόγημα [τό] δημ. διαχέσις βρόσου, βρό-
σιου, στάλαγμα βροσιός ή φύσημα, πνοή βρο-
σερού αέρος: μέ τά πρώτα βροσεολογήματα
κρυολόγησε.
βροσεολογ-όω, παθ βροσεολογίμαι κ.-ταίμαι, μτγν.
παθ. παρακ. βροσεολογίμαι βροσιός, διαχέω βρό-
σων, ραντίζω τι επί βρόσου, ύγραίνω, φύω: **Βαλαμ.** Φωτειν.2,14,4 χλίτες βρούσεσ
τό λαγκάδι | τό ξερό βροσεολογών κ.παθ.βροσεολο-
γίμαι δέχομαι διάχυση βρόσου, αίσθάνομαι ελ-
χάριστον αίσθημα βροσερότητας: **Καρμδ** Α [Πάρ.
28 πατρην από τό νερό και νεύται, βροσεολογι-
ται, **Πορφύρ.** Σκ.Χάρος 5 βροσεολογίμαι σι ά-
γρια άσση" || κ. μτγρ. αίσθάνομαι αίσθημα άνα-
στροφής: **Κρυστ.** Άγροτ.Νεραϊδοπεισο 102 χαρά
στων όπου σ άγκαλιές βροσεολογίται: 2) όμτθ.
είμαι πλήρης βρόσου, γίνομαι βροσερός: **Νηρδ.**
Βασκοπούλα μέ τά Μοργαριτάρια 82 όλης
της γής τό δένδρα .. βροσεολογούσαν μέσα στό
άπέραντο περιόδι" || κ. άπρσα. επί τού κενού,
είμαι, γίνομαι βροσερός, φέρω βροσιά: μέ
τίς πρώτες συγγειές άρχισε να βροσεολογάρ.
βροσεολοσημένος-η-ο δημ. ό οισνεί έν τή βρο-
σίω λουόμενος ή λουαθείς, πού σά να λουαίτηνε
μέσ' ατή βροσιά: **Βλαχου.** Προπ.1,66 έπαι(ε
ό ήλιος βελσάτος μέ τά βροσεολοσημένα φύλλα.
βροσεολοσητός-η-ο δημ. βροσεολοσημένος βλλ.:
βροσελοσητός κ.βροσελοσητός.
βροσεόμει [τό] μτγν. αερόμειο βλλ.: **Γαλδ**,739.
βροσεόμετρον [τό] νεώτ. μετεωρ. όργανον κατα-
μετρούν τήν ποσότητα της πεσούσης βρόσου.

βροσονέρι [τό] δημ. κ. όνομα βροσερόν ύδωρ
[Παλαμ.Περ.Χαιρ.120,14 βροσονέρι σε κρυοτάλι
βροσονέρο [τό] δημ. βροσονέρι βλλ.η: **Χαιζδ.**
| **Άνλ.** Τρ.9,9 σ' ένα βροσονέρο σκούφιται και πίνει.
βροσοπαγής-ός-ές μτγν. ό έκ βρόσου συ-
σταθείς, σχημοποιθείς, ό διά βρόσου τρωθείς:
Φιλ.Βυζ.Ομοιμ.τά πέταλα των δένδρων .. βροσο-
παγή και διήμερον έχει τήν φύσιν.
βροσοπάγος [τό] νεώτ. πεπληγία βρόσος, τό
βροσοπάγο βλλ.
βροσοπάγο [τό] δημ. βροσοπάγος, παγωμένη
βροσιά: **Βαλαμ.** Φωτειν.3,36 όπου είχονε σεν-
τόνι | τή νύχτα τό βροσεόπαγο, προσέφαλο τό
χιόνι, **Γρηγ.** Σκ.Τερρ.Ροδση 2 γ' αυγινό βροσοπα-
γο τινάξει | τού όνου τ' άποκαρώμα.
βροσοπάχη [ή] κ. νεώτ. κ. δημ. πόχη μέτ
βρόσου, μισοπαγωμένη βροσιά κ' **Άοιστ.** Κόα.
374 α,26 βροσοπάχη λέγεται ήμισυτής βρόσεος.
βροσοπερμημένος-η-ο δημ. κ. βροσοπερμι-
τός-η-ο βρόσων περκεμημένος, ό πλήρης βρόσου,
περκεμμένος μέ βροσιά: **Καρμδ**,2ητ.142 ό κισσός
και ή άγρόπιπλη .. άπλωναι .. μανθύναν κατα-
στρον και βροσοπερμημένον.
βροσοπερμιτός-η-ο άημ. βροσοπερμημένος
βλλ.: **Τονσρ.** Σιστογολιές τού Αιγίου 51 μέ τό βρο-
σοπερμιτά άναυτάγματα τού ήμερώματος.
βροσοπέταλο [τό] ό .. ποι. βροσερόν, τρω-
φίον πέταλον άνθους: **Παλαμ.** Άοδλ.Ζ 76,17
έγγρα στα νεύστια τά βροσοπέταλά τους.
βροσοπηγή [ή] δημ. ποτ. πηγή αναδρόμησης
βρόσων, βροσερόν ύδωρ έν χρ. κ. μτγρ.
βροσοπίλα [ή] δημ. ή νόσος έρυσίπτελος, όνε-
μοπύρωμα, ό ροσοπίλα: **Πολίτ.** Λαογρ.2,647 έρ-
κι γιά τ' άνεμοπύρωμα και γιά τή βροσοπίλα.
βροσοπίλατος-η-ο δημ. ό οισνεί όπό βρόσου
πλασθείς: **Λουλουδία** βροσοπίλασσι, **κονέλλα**
βροσοπίλασι, **Μωροτίτιδ.** Διήγητ Α' τά τρυφερά
μάραθα και τά βροσοπίλασσι κρεμμυδιόκια.
βροσοπλημμυρισμένος-η-ο δημ. κ. βροσο-
πλημμυριστός-η-ο οισνεί όπό βρόσου πλημμυρί-
σος: βροσοπλημμυρισμένος κάμπος.
βροσοπνέω δημ. πνέω βροσερός, πνέων διαχέω
βρόσων: **Παλαμ.** Περ.Χαιρ.144,3 από κορηή κατε-
βότο πός βροσεώνει τ' άγέρι.
βροσοπνί [ή] δημ. βροσερά πνοή, βροσερό φέ-
νομα: **Παλαμ.** Περ.Χαιρ.212,4 και πνοή βροσοπνί.
βροσοποιός άνθ. γίνω, έκείλ, ό πορ-μων όρό-
σων, κ. μτγρ.: **Άθωνάτ.** 2,233 C τό βροσοποιό
λόγω έν μέρωσ αϊτών γινόμενον.
βροσοπρασινάδα [ή] δημ. χλόη, πρασινάδα,
έφ' ής ένισθίπται βρόσεος, χλόη βροσερά: **Παλαμ.**
| **Άοδλ.** Ζ 164,1 και λουίζω τό τραγούδι μου στή
βροσοπρασινάδα | τό δάκρυα.
βρόσος [ή] κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. τό βροσιός
τό βροσεό σταγόνες ύδατος ένκοσμηθαι, ίδιώς
τήν άνοιξιν και τό φθινόπωρον, κατά τούς καιτερι-
νός ύρας επί τού έδάσου: **Ήρ** 2,68 βροσεό-
τερον γάρ δι έστι τό ύδωρ της τε αϊθρίας
και της βρόσου, **Πλάτ.** Τημ.59 Ε τό δ' επί γής
έγεται [τό ύδωρ] έκ βρόσου γενομένου παχύν
λέγεται" || έν τ'ό πλθ.: **Αισχ.** Άγ.336 τών ύ-
παιθρίων πάγων βρόσων τ' απαλλογιέντες
|| νεώτ. βρόσου σημεϊον ή θερμοκρασία κορε-
σμού τών όβρητών της άτμοσφαιρας: 2) ποι.
τό ύδωρ: **Εύρ.** Π.1 255 βους έλθονεν νίφοντες νο-
ναι βρόσω, αút. 1Α 182 επί κρηναίται βρόσιος
τ' κ. ή άγροστα: **Άριστοφ.** Βάτρ.1339 κελπει τ' έκ
ποταμών βρόσων βροσε" 3) **Ήο.** ε βρόσοι
φεκάδες α: 4) βρόσος άμπελου ό οισνεί: **Πινδ**
Ο 7,2 φιόλαν .. άμπελου καχλόζονεν βρόσω
|| φωνία βρόσεσ τό σίμα: **Αισχ.** Άγ.1390 Βάλλει
μ' έμνήμ φκαόδι φωνίας βρόσου" | από-

πνιγτος δρόσος τὸ ἀνδρῖκόν σπέρμα: Ἄριστοφ. Ἰππ.1285 ἢ ἐλαίρη δρόσος τὸ ἔλαιον: ΑἴΓ 5,3 (Φιλολ.) λυχνὸν ἐλαίρης ἐκμαθίσασα δρόσος ἢ δρόσος καλωδὸς ἡ σάκχρος: Ἄντιλλ.π. Ὀρεῖδ.10,27,18 ἢ κ. ἐπὶ τοῦ μέλιτος: Φιλόδοτ. Ἦρ.19,19 ἢ νεῶτ. δρόσος νεώπιος ἢ νεανική ἀκμή, τὸ νεῶτ. 3) μῦθ. ἡδονή, χαρά: Πλάτ. Ρ 5,99 μεγάλην δ' ἀρετὴν δρόσῳ μαλθακῆ βανθεΐσαν κώμων 6) χουός, τούλος, λάχνη, ἡ πρώτη τριχίωση τῆς ἄρας: Ἄριστοφ. Νεφ.978 δρόσος καὶ χουός ὡσερ μύλωνον ἐπλήθει, Πλούτ. Ἠθ.79D τὸ καθαρὸν τὶ καὶ Ἄττικόν ὡσερ δρόσόν... ἀποδρεπομένον 7) γεωγόν (ὡσού: Αἰσχ. Ἀγ.14) δρόσοις ἀέπειτος μαλερών (τε) λεόντων 8) δθ. μῦθ. τέκνον: Κολλ. Ἐκ.1,23 δρόσαν Ἥφαιστοιο. **δρόσος** (τὸ) συν. κ. δημ. κ. δρόσος ἡ δρόσος βλλ.1) Πολίτ. Ἐκ. Τρογ. 202,7 βυζιά σά δυὸ λεγόμενα... σάν τοῦ Μαγίου τὸ δρόσο 2) τὸ προκαλοῦν τὸ αἶσθημα τοῦ δροσεροῦ ἐρέθισμα, ἡ τὸ ἐκ τούτου συναισθημα: Ἐρωφ. 3,3215 πρῖκα μου προξενεῖ χαρὰ, τὸ δρόσος με ξεραίνει, Ἐρωτόκρ.17 δαῖ ὡσαν εἶχει τὸ νερό τὸ σάμ, δρόσος παῖσεν ἴ γεν. ἀνακούφισος: αὐτ. 8563 ἐκεῖ βρῖκην ἀνάσφαξ καὶ δρόσος τὸ καμῖο. **δρόσος** (τὸ) δημ. κ. δροσά (τὸ) τόπος αἰερός: καθόταν στὸ δροσά 2) ἡ δελία, ἡ ἐσπέρα: ξεκινήσασε κατὰ τὸ δροσά. **δρόσοκλι** (τὸ) δημ. τόπος αἰεζόμενος καὶ δροσερός: Καζ.Ν μετρο.Θ.Κωμ.129 δ λαχταρῶντας τούτες τὸν ἡλιο, ἐκείνες τὸ δροσάκι. **δρόσοστακτος**-ον μον. ὁ δρόσος ἀπαστάζων, δροσοστακτικός: Κ Μανασσ. Χρον.5 D τὰς δροσοστακτικῶν ἀνθῶν παντοδαπαῖς κύρραις. **δρόσοσταλάγος**-η-ο δημ. ὁ δροσοστακτικός, δροσοσταλάχος: Γρουπ. Σκ. Τερρ. 8,8 σὺ μὲ κῆπὸ σου βάζει ἢ στεφάνια δροσοστάλαγα. **δρόσοσταλάζω** δημ. σταλάζω ὡς δρόσος 2) σταλάζω δρόσον. **δρόσοσταλάχτος**-ο δημ. ὁ δροσοστακτικός, δροσοσταλάχος: Βαλαωρ. Φωτ. 2,446 κ ἡ παιδοῦλα τὸν προβαίνει δροσοστάλαχτη, Ἐσθθ.1 2) μῦθ. τρυφερός, ἀπαλός: Παλαμ. Μάτ. Ψυχ. 73 μάγουλα δροσοστάλαχτα, μασηβολάει νεότη. **δρόσοσταλιά** (ἡ) δημ. κ. δροσοσταλιάδα βλλ.: Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ 181,17 ἡ στήμη. τῆς δροσοσταλιάς. **δρόσοσταλιάδα** (ἡ) δημ. στήμην δρόσου, δθ. δρόσος, δροσιά, ἄ. δροσοσταλιά: Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ 93,12 τ' ἀνθια. ἡ παρῖονται δροσοσταλιάδες, Γρουπ. Σκ. Τερρ. 8,13 ὡσαν δροσοσταλιάδα σὲ φύλλα ῥόδο, ὁ σπενρὸς γυαλίσει Ἄποσπερίτης 2) μῦθ. ἀνακούφισος, παρηγορία: Βαλαωρ. Φωτειν. 2,149 δροσοσταλιάδα τῆς αἰγῆς, χαρὰ, χαρὰ στὰ χεῖλη, ποῦ θά τὴν πιούμ μ' ἔνα φιλί. **δρόσοσταφύλου** (τὸ) δημ. βότρυς δροσερός, ταμνί σταφύλι δροσερό: ἄ. τρογ. ἀπὸ τὸ δροσοστάφυλο ῥώμα γιὰ νὰ ταυπηθῆς. **δρόσοτρυφος**-ον μον. ὁ δρόσος τρυφόμενος: Κ Μανασσ. Χρον. 94 C ἀγρωστὶς δροσοτρυφός. **δρόσοῦλα** (ἡ) δημ. ἡ δρόσος βλλ.1) Ἐρωτόκρ. Β 123,12 τὸ πουλίμ... ἔχουν εἰς τὰ φερούσιμα ντις πᾶν ἀπὸ τῆ δροσοῦλα, Βαλαωρ. Μνημ. 1:2 τὴν αἰγῆ με τὴ δροσοῦλα ἐφευρόμεν ἔνα ῥόδο. **δροσουλίτες** (οἱ) δημ. αἰετὶ ἀνδραπόμοφοι ἐκ τῆς πρῶτης δρόσου σηματούζομενοι ἐν προσομοίωσει ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος ἢ εἰδ. ὁπτικῶν φαινόμενων, καθ' ὃ μακρὰ σειρά ἀνθρώπωνιν οἰκῶν φαίνεται τὴν πρῶταν βάλουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐν τῇ παραλίᾳ πεδιάδι Φραγκοκασιέλλου Σφωλιῶν Κρήτης, συνθῆ. κατὰ τὰ τέλη Μαῖου κ. ἄρχας Ἰουνίου. **δροσοφθός**-α-ο(ν) μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ φερῶν δρόσον, δροσερός: Στουδ. Θεόδ. 740,1, δροσοφθός ἀήρ, -αῖρες δροσοφθός.

δροσοφύλλον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐντομοφάγων τῆς οἰκογενείας τῶν δροσεροειδῶν. **δροσόχλωρος**-η-ο δημ. δροσερός καὶ χλωρός: Παλαμ. Ἀσάλ. Ζ 183,18 τὰ ἠσκωμένα δροσόχλωρα στὰ πλάγια τὰ φορεῖς, Καζ.Ν μετρο. Θ.Κωμ.1,4,111 ἐπὶ με τὸς σφοδρὸς διαβάνη θύρες ἢ καὶ φράγμους δροσόχλωρο λιβάδι. **δροσόχορτο** (τὸ) δημ. χορτὸν δροσερόν: Σαλωμ. Ὠδ. Πετράρχη 10 δροσόχορτα, δροσάνθη. **δροσοτάθη** δημ. ὄδροςον, ἰδρωτόν, ἐπὶ ἀφύην: ὁ τοῖχος δροσοτάτη 2) τὸ μέσ. δροσοστατοῖμα ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἀποστοίχως ἐκ τῶν τοῖχων ἡ τῆς στήτης ἢ πολιοῖτ. ἐκω ὕδατα στάσιμα. **δροσοῦ-ῶ** δημ. δροσιζῶ: Χατζ. Ὠδ. Ἀνλ. Τρ. 35,11 μὲ δροσιζῶς, καθὼς δροσά τῆ χώρα ἡ... βροχῆ. **δροσοῦ-ῶ** ὑγρῶν με δρόσον, ὑγραίνω, νοτίζω, παθ.: Ἄνακρεόντ. 53,31 δεδρωσμένην Κυθάρην ἐλόχευσε πόντος ἀφρῶ. **δροσοῦθής**-ους-ες κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος δρόσῳ, δροσερός, ὑπόρος: Φερεκρ. 109 κύπελλον τῆ δροσοῦθῆ, Ἀντιφ. 52,13 δ- λιβάς, Ἀλεξ. 124,12 δ- κρεῖδα, Πλούτ. Ἠθ. 695C ἰδρωτά δροσοῦθῆ, Κάλδ. Ὠδ. Ὀκεανός 8,2 τῶρα ξενανοῖται τ' ἀνθῆ εἰς τὸν δροσοῦθῆ κόλπον τῆς γῆς ἡ αἰγῆ ἢ δ- ὕδατος νοτίξ πῖδοξ δροσεροῦ ὕδατος: Εὐρ. Βόκμ. 705 δροσοῦθῆς ὕδατος ἐκπηθῶ νοτίξ. **δροσίτη** [δρῶψ] αἰτ. θηλ. κατὰ διόρθ. τὸ ἀνδρσίτη, ἀνδρσίκτητα, δύναμις, ῥώμη, ἀκμὴν: Ἰλ. Π 857 φυχῆ δ' ἐκ βεβῆλων πτομένη Ἀἰδοσδε βεβήκειν... ἄλιποσα δροσίτη καὶ ἥβην. **δρουβάνι(ον)** δημ. δροσίτη ἡ ἀσάκος, ἐν ᾧ ταρῶσσοντες τὸ δέξυγαλα ἐξάγουσι βοῦτύρον. **δρουβανίζω** μον. κ. δημ. ἄ. δουρ- παρῶσω τὸ δέξυγαλα πρὸς ἀποχωρισμὸν τοῦ βοτύρου. **δρουβανιστὸν** δέξυγαλα μον. τὸ δρουβανιστῆν, ἐκβουτυρισθῆν δέξυγαλα ἢ κατ' ἄλλους τὸ σακκοῦλησθῆν γασούρι ἢ ἀπλῶς τὸ γασούρι: Γερρόβ. 4,112 ἐπάρετε δρουβανιστῆν δέξυγαλα, γυναίκες. **δρούα** (ἡ) δημ. ἀτρακτός, ἡλακάπη, ἄδραχτι: Βαλαωρ. Φωτειν. 2,120 ἡ ἀνέμη με τὰ γένεσμα, τὸ τυλιγῶδι, ἡ δρούα. **δρουγάρης** (ὁ) δημ. ὁ δρουγγάριος βλλ. **δρουγγάριος** (ὁ) [δρουγγῆρ] μον. ὁ ἀρχηγὸς τοῦ δρουγγίου βλλ. στρατιωτικὸν ὄξυωμα π βυζαντινοῖς ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ γλιωρὸς βλλ.: ἢ εἰδ. μάγας δρουγγάριος ναύαρχος: Βαλα. Ἐπιστ. 10 τῷ Καρκατρῶ Ἀνδρονίκω τῷ μεγάλῳ δρουγγαρίῳ, Ψκωδ. 222,5 ἢ ὄμ. δρουγγάριος τοῦ πλαιμοῦ ἢ τῶν πλοῖμων στάλαρχος. **δρουγγαροκομῆτης** (ὁ) μον. ἄξιωμα ναυτικῶν π. βυζαντινοῖς: Μχ. Ἄτταλ. ἐν Σαβ. 1,57 δοματικῶν τῶν ἐν ἐπέροις, δρουγγαροκομῆται. **δρουγγος** (ὁ) μον. ρύγχος: Ἐπιφάν. 1,416B ἐδρουγγος μκῆτηρ εἴταον ρύγχος κολεῖται 2) σῶμα στρατιωτικὸν π βυζαντινοῖς Λέωντ. 4,9,45 εμοῖρα δ' ἐστὶν ἡτοῖ δρουγγος τὸ ἐκ ταγματῶν ἡτοῖ ἀνδρῶν τῶν κομῆτων οὐγκειμενον ἄλιθῶς. **δρούα** Ἥσ. « ἡ ἀρχὴ ὑπὸ Τυρρηνῶν ». **δρουή** (ἡ) δημ. λεῖχην, εἶδος θερμῶντικοῦ νοσήματος, εἴς αὐ πῖπταμον αἰ τριχῆς. **δρού** (τὸ) δημ. ἡ δρός βλλ.: Ἐφταλ. Ὠδ. Τ 163 δὲ θά σαι ἀπ' τοῦ παρομοῖοῦ τὸ δρού. **δρούζω** Ἥσ. « δρούζειν, φλουαρεῖν » 2) Ἥσ. « δρούσαι, κατακαλυβθῆσαι ». **δρούακες** Ἥσ. « δρούακας ». **δρούριον** (τὸ) μον. ὑπόκορ μινρὰ δρούς. εὐστ. 1715,15 ἀπὸ δρουριων φουμένων κατὰ θάλασσαν. **δρούς**-ἄδος (ἡ) ἰδρῶσι κ. νεώτ. νύμφη Ἄς ἡ ζωὴ ἡτο συνδεμένη πρὸς τὴν τοῦ δένδρου, αὐτὴν ἡ προστάτις: Πλούτ. Καῖσ. 9 νύμφην ἀρούδα Φαῖνον συνεικῆσαν 2) εἶδος ὄφθαλμ.: Ἀνδρ. μ. π. Γαλ. 14,33 3) νεώτ. γένος ροδοειδῶν φυτῶν.

δρυαταί ἴσα. « ἄδικοι, φέδιστοι ».
δρυαφία (ή) νεώτ. γένος ἀκριθιδῶν ἐντόμων.
δρυῶχαρνεός -εύς κ.μ. δρυῶνος ἴσται ἀκαμυτος, σικεῖδ, ἀργατικός, Ἀχαρνεός; Κωμ. Ἀδελφ.75.
δρυεῦθρον (τό) νεώτ. δρυοειφικός ἄξυ βλλ.
δρυέται ἴσα. « κόπεται ».
δρυήκοπος-ον μτγν. δ-δρυτόμος; Λυκ.1378 ἀνακτος τοῦ δρυηκόπου γένος (σχόλ. τοῦ δρυτόμου).
δρυίδης-ου (ό) κ. νεώτ. ἱερεὺς τῶν ἀρχαίων Γαλατῶν : Ἀριστλ.ἀπ.35, Στράβ.4,44 δρυΐδα δὲ πρὸς τῇ φυσιολογίᾳ καὶ τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν ἀσκόουσι. 2) νεώτ. τάγμα δρυιδῶν οἰρεῖας ἀπομιμουμένη τὴν θρησκείαν τῶν ἀρχαίων δρυιδῶν. 3) μέλος τοῦ τάγματος τῶν δρυιδῶν.
δρυιδιαιμός (ό) νεώτ. ἡ θρησκευτικόμεταφυσικὴ δοξασία τῶν δρυιδῶν.
δρυίνας-ου (ό) μτγν. ὄφεις διαμένον ἐντός τῶν κοιλωμάτων γηραιῶν δρυῶν Ἰσχόλ.Νικ.Θηρ.411 « ἔστι δ' ὄφεις ὁ δρυίνας, ὅς ἐν ἀνεῶν κλινῇ διατριβῆι καὶ ἐν δρυῶν ἡ φηγοσίῳ, ὅταν δὲ καταλιπὼν τὴν κλινὴν εἰς τὴν δρὴν ἔλθῃ, τότε δρυῶν καλεῖται » : Νικ.Θηρ.411 κήρα δρυίνας, Διοσκ.Θηρ.11.
δρυίνος-η-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ ἐλλῶν δρυός, ὁ τῆς δρυός : Ὀδ.Φ.43 ὀδῶν τε δρυῖνον προσέβηστο, Εὐρ.Βάκχ.1103 δρυῖνος συγκαρνεύσασαι κλάσους, Ἐπίγρ. 8- στέφανος, - ἐπιπλά δρυῖνα. 1) δ- πᾶρ πῦρ ἐκ ἐλλῶν δρυός : Θεοφρ.9,19 ἐν πυρὶ δὲ δρυῖνῳ χόρια ζεῖ. 2) δ- μέλι μέλι ἐξαχόμενον ἐκ κηφελῶν εὐρισκομένη ἐντός κοιλώματος δρυός : ΑΠ9,72. 2) νεώτ. ζῶολ. γένος ἐπιθῶν ὄφειων.
δρυϊνῶν-ῶνος ἴσται. δάσος δρυῶν.
δρυίτης-ου (ό) μτγν. κ.νεώτ. κ.δημ. εἶδος κυπαρισσοῦ : Θεοφρ.Φ.Αἰτ.1,22. 2) δρυίτης λίθος εἶδος πολυλίθου λίθου : Πλν.Φ137,188. 3) νεώτ. γχη πολυουθενής φανόλη ἀπαντώσα εἰς τοὺς καρπούς καὶ τοὺς βλαστοὺς τῆς δρυός. 4) δημ. εἶδος ἀμώσιτου φουμένου παρὰ τὰς δρυς : Ἀμων. Χιακ.11,λασάεν λ. δρυίτης.
δρυκαρπῶν (τό) μτγν. κ. μων. ὁ καρπὸς τῆς δρυός, ἡ βάλανος ἡ ὄμιας αὐτῆς καρπός : Λυκ. 83 φηγὼν δὲ καὶ δρυκαρπα καὶ γαικῶν βάτρων (σχόλ. « βαλάνους, ἀκρόδρυα, ἡγουν πᾶσαν ἄλλην ὀπῶραν), Εὐστ.773,49 πρὸλ. δρυκαρπων.
δρυκολάπτης-ου (ό) ὁ δρυκολάπτης βλλ. : Ἀριστφ. Ὀρν.480 οὐκ ἀποδύσσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκήπτρον τῷ δρυκολάπτῃ.
δρυμά (τό) πληθ. ἐπεροκόλ. τοῦ δρυμὸς βλλ.
δρυμάζω ἡ δρυμασσοῦ, μέλλ. δρυμάζω δρυῖτω βλλ. : Κωμ. Ἀδελφ.986.
δρυμαίτις-ιδος (ή) πόλ. κ.μ. τοῦ δρυμά, ὁ ἔχων δρυμοὺς : δρυμαίτις γῆ. 1) κ. κ.π. παρὰ τοῦ γῆ, ὁ δρυμὸς, τὸ δάσος.
δρυμάς (ό) δημ. δ. γρ. τοῦ δρυμάς βλλ.
δρυμός-α-ον Ἐπίγρ. ὁ λοταμῶν δάσος.
δρυμῖος ἴσα. δ. ἄν. δρυμῖος ἴσα. « τοὺς κατὰ τὴν χῶραν κοκαποιοῦντας ».
δρυμῖς-ιδος (ή) πόλ. δρυμάς βλλ. : Πάπ. 3- νύμφαι.
δρυμματα (τό) δημ. δρυμῖες βλλ.
δρυμοβάτης-ις-ιδος νεώτ. ὁ ἀνὰ τὰ δάση βοῖνδν. ὁ ἐν τοῖς δρυμοῖς διατριβῶν.
δρυμόθεν ἐπίγρ. μτγν. ἐκ δρυμὸς : Γρηγ.Ναζ.3,984.
δρυμόμεις (ό) νεώτ. γένος μυιδῶν ζῶων.
δρυμόνι (τό) δημ. δ. γρ. τοῦ δρυμόνι μέγα κόσκιον, δι' οὗ καθορίζουσι τὸν σίτον : Βαλαμρ. Φωτειν.2,110 ἀρήλογος . κ. πλάστῃς καὶ δρυμόνι.
δρυμονία (ή) δημ. συστάς δρυμόνι, λαγκαδιό.
δρυμονίω δημ. ἄ. δερμονίω κοσκινῶ με τὸ δρυμόνι βλλ.
δρυμονίος-α-ον μτγν. ὁ διατριβῶν εἰς τὰ δάση, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Ὀρφ. Ὑμν.36,12.
δρυμονόμος πόλ. ὁ τοὺς δρυμῶς νεμόμενος, δρυμοχαρῆς 1) πρὸλ. δρυμοφύλαξ.

δρυμὸς (ό) [δρῦν] κ. νεώτ., πληθ. δρυμὸς (τό) δάσος δρυῶν κ. γρ. δάσος : Ἐπρ. Ἰππ.1127 φάμαθος ποληητῶς ἀκτῆς δρυμὸς; τ' ὄρειος, Πλδ Ἐκκ.κλ.2,6 ἐπιθήσθαι μοι καλυμθῆσθαι ὀδάτων τοῦ ποτῆσαι ἀπ' αὐτῶν δρυμῶν βλαστάνοντα ἔξωλα, Πολύβ.2,15,2 βλατάνων πλῆθος . . ἐκ τῶν κατὰ δάσσημα δρυμῶν, Πλούτ.Συγκρ.Περ.Φαδ.1 δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλῆθοντος, Ζερδ. Γραμ.ΚΚ.18,21 νόμους μὲν ἀπὸ δρυμῶν 1) πληθ. τὰ δρυμὰ κ.μτγν. δρυμὰ : Ὀδ.Κ.251 ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεεῖ, Διον.Περ.492 μετὰ δρυμὰ Κεραυνοῦ. 2) ἴσα. « δρυμὸς, φρούριον ». **δρυμοτομῆς**-ῆ-ον μτγν. κ. μων. δρυμοτομῶν βλλ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὑλοτόμῳ 1) τὸ θηλ. δρυμοτομικὴ ὡς οὐσία, κτ. παρὰλ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κόπτεν ἔξωλα : Ἰω.Κρις.2,334,40 καὶ τὴν δρυμοτομικὴν ὥστε ἔξωλα τέμνειν. **δρυμοτομῶ**-έω μων. τέμνω, δένδρα : Νικ. Χωκ.ἐν Σάβ.1,22 πέλεκυν ἐν χειρὶ ἔχοντα, δρυμοτομονότα τε καὶ τὰ; παρόδους ἀποκαίοντα. **δρυμοφυλακῆ** (ή) νεώτ. ἡ φύλαξις τῶν δρυμῶν, τῶν δασῶν. 2) περιλήπ. οἱ φύλακες τῶν δρυμῶν, τῶν δασῶν. **δρυμοφύλαξ**-ακος (ό) Γλωσσ. ὁ φύλαξ δρυμοῦ. **δρυμοχαρῆς**-οδός-ῆς μτγν. κ. νεώτ. ὁ χαίρων, εὐχαριστοῦμενος ἐν τῇ ἐνός τῶν δασῶν διαμονῇ, διαδύσσει : Ὀρφ. Ὑμν.33,13. 2) νεώτ. ζῶολ. ὡς οὐσία. γένος κορυθαλιδῶν πτηνῶν. **δρυμῶδης**-οδός-ῆς μτγν. κ. νεώτ. ἐπὶ τόπου, ὁ δασώδης : Διόδ. Σ.3,26 δρυμῶδεις καὶ πυκνῶς τοῖς δένδρεσι τόποις, Στράβ.8,3,25 ἔστι δὲ δρυμῶδες χωρίον αἰσικτον. **δρυμῶν**-ἄνος (ό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δρυμὸς βλλ. : ἴσως.ΑΙ.δ.6,3 δρυμῶνα βουθῶν καὶ μελισσῶν γέμοντα, Ὀππ.Κιν.2,78 ἀεραράνητος δὲ δρυμῶν, Κρυστ. Ἀνομν.47 ἀνεκτὸν τῶν δρυμῶν. **δρυαδέλιανος** (ή) μτγν. κ. νεώτ. βάλανος, ὁ καρπὸς τῆς δρυός : Στράβ.15,3,18 καρποὺς ἀγρίου χρισσοῦ, τερινῶν δρυαδέλιανος ἀχράδι 1) ἐν γρ. κ. περιλήπ. : Στράβ.3,3,7 οἱ δ' ἄρειοι τὰ δύο μέρη τοῦ ἔτους δρυαδέλιανῳ χρώματι. **δρυαδαφῆς**-οὺς-ῆς ἴσα. ὁ βεβασμένος διὰ χρώματος ἔξαχόμενος ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυός. **δρυαγόνας**-ον ἐπὶ τόπου, ὁ φῶν δρυς, ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ δρυῶν : Ἀριστφ.Θεσμ.114 τὰν τ' ἐν δρεσι δρυοθήνοισι κόραντζίσται Ἀρταίμων **δρυοδεφία** (ή) νεώτ. ἡ δέφιας, ἡ κατεργασία δερμάτων διὰ τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυός. **δρυοδεφικῶν** ἄξυ νεώτ. ἡ δεφικὴ ἄλη τοῦ φλοιοῦ τῆς δρυός δ. δρυεῖρ. **δρυοεί**-εσσα ἐν μτγν. πλήρης δρυῶν : Νόν. Δ.5,60 Τεμψάμων δρυοέντος. 2) ὁ ἐκ ἐλλῶν δρυός κατασκευασμένος, δρυῶνος : Νόν.Δ.17,322 48,528 δρυοέντα . . δόμων. **δρυοεκχιλισσοῦ**-ατος (τό) νεώτ. δεφικὸν ἐκχιλισσοῦ ἐκ ἐλλῶν δρυός. **δρυοκρινῆ** (ή) νεώτ. γχη. χρωστικὴ κητῆρῃ οὐσία ἀποντώσα ἐν τῷ φλοιῷ τῆς δρυός. **δρυοκοίτης** (ό) ὁ ἐπὶ τῆς δρυός κοιτοζόμενος, ὁμοίμων, κοιτώμων : ΑΠ7,190. 2) νεώτ. ζῶολ. τὸ εὐλοβρόν ἐντομον βότατρους βλλ. 61. **δρυοκολάπτης** οὐ κ.νεώτ. τὸ πτηνὸν πίκος, ταχυκλόδρος βλλ. : Ἀριστλ.Ζ1 593 α.5, Στράβ. 5,4,2 ὄφρηγται δ' ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντινοὶ, δρυοκολάπτου τὴν ὄδον ἡνασσοῦντο. 1) νεώτ. ζῶολ. γένος δρυοκολαπτικῶν ἀναρρηκτικῶν πτηνῶν. **δρυοκόλαφ** ὁ δρυοκολάπτης ἴσα ἐλ. ἴπτα. **δρυοκόπος** (ό) κ. νεώτ. ὁ κόπτης τῶν δρυός. 2) ὡς οὐσία, πτηνὸν τὴ προσομιῶν πρὸς τὸν δρυοκολάπτην : Ἀριστλ.ΖΜ 662 β,7 τοῖς δρυοκόπος τῶν ὄρνιθων ἴσα. ζῶολ. γένος δρυοκολαπτικῶν ἀναρρηκτικῶν πτηνῶν.

δρούμια (τό) νεώτ. γένος άνθουμιών έντόμων.
δρούμυλον (τό) νεώτ. τό έυλον της δρούς χρησιμο-
 ποιούμενον προς παρασκευήν δροσεκχυμάτων.
δρουπαγής-ούς-ές ό έκ έυλου δρούς κατε-
 σκευασμένος, δρούνος : Σοφ.άν.702 δρουπαγής
 στόλος (Έστ.1726,15 κ' δρουπαγής στόλος, ό δρού-
 νος πασαόλος στόλος γάρ, φησιν, έλεγον τά ά-
 λυψύσμενα διά τό ουνεστόλασθαι).
δρουπητής-ούς-ές μτην. δρουπητής βλλ. : Γολ.
 6,608, Διοσκ.1,40 θ-δανίδες.
δρουπιήθκος (τό) νεώτ. γέν. άνθρουπαιδών πρω-
 τεώνων θηλαστικών άπαντών μ. έν άπολυθώσει.
δρουπητής-ιδος (ή) μτην. κ. νεώτ. τό φυτόν πο-
 λυπόδον τό δρουσπερίδον : Διοσκ.4,187 δρου-
 πητής φέται κατά τό βρώδη μέρη των πα-
 λαιών δρουών, όμοια πριβιδί.
δρούς (τό) πά. δρούς.
δρουτομία (ή) ή κοπή δρουών κ. γεν. δένδρον κ.
 'ό έκ τούτης κεκομμένη έύλα : Πλάτ.Νόμ.678 D
 δρουτομίας τε έχουν σπάνην.
δρουτομική (ή) ή τέχνη του δρουτόμου, ή δρου-
 τομία : Πλάτ.Πολιτ.288 D όσα δρουτομική και
 κουρά έύλασα τέμνοσασ παρέχει τεκτονική.
δρουτομικός-ή-όν ό άναπερόνομος εις τόν
 δρουτόμον ή τήν δρουτομίαν, ό έκ δρουτομίας
 προερχόμενος : Παλλ.δδ.ΒΙ.Χρυσ.3 δρουτομική
 έλη' || τό θηλ. ώς όσα ή δρουτομική βλλ.
δρουτόμος (τό) κ. 'Ησ. ό δρουτόμος βλλ. 'Ησ.
 'ύλοτόμος, δένδροτόμος : Αϊώωα.25 μετ'ού πολυ
 δε παραγενομένων των κυνηγών και του δρου-
 τόμου πυνθανομένων [δ.χρ. δρουτόμος].
δρούφακτος οχλό. λέξις πεπλασμένη προς έτυ-
 λού του δρούφακτος βλλ. : Σχόλ. 'Αριστφ.Ίνν.672
δρούφοιός (ό) νεώτ. ό φοιός της δρούς, ου
 τό εκύμασμα έν χρ. εις τήν βυροποδεδικήν.
δρούφονος (τό) μτην. είδος βοτάνης όμοιον
 προς δρούβη βλλ. : Διοσκ.2,187.
δρούφορος 37,123 τό δρούσφορα χωρία.
δρούχος (ό) κ. νεώτ., πληθ. δρούχοι κ. έτεροκλ.
 δρούχα (τό) ό έν. έν χρ. μλ. Πολυδ.1,85 κ. νεώτ.1
 τά ύποστηρήματα έφ'ών στηρίζεται ή τρώξις ναυ-
 πηγουμένου πλοίου, έσχάρας, σκαρι, άλλως νομεί
 βλλ.' Σουίβ. 'ετα στήραμα, τής ηηυσουμένης
 ηλός δρούχου φασί : 'Οδ.Τ.574 τούς πελέκας,
 τούς κείνους ένι μεγάροισιν έλασαν Ισταχα' έξείης,
 δρούχους ώς || φρ. έκ δρούχων | έξ έσχάρας,
 από τό σκαρι, έκ θεμελίων, άλλως νέα έν χρ. κ.
 μτρ. : Πολυδ.1,38,5 έγυνασιν έκ δρούχων είκοσι
 και διακόσια ναυπηγέσθαι σκάφη | καιουρηγή |
 2) μτρ. δρούχους πηθρη έπιλαμδόμενοι εργου
 τινός, βάζω στο σκαρι, σκαρώνω, βάζω μπρο-
 στά : 'Αριστφ.Θεσμ.52 δρούχους τιθέναι δρούμα-
 τος άρχας' || φρ. άλλς των δρούχων άς λείθουν
 τα μακρά προοίμια, ή προσιγαγική φλυαρία :
 'Απν.1,15' 3) ό νομείς πλοίου : Γρωκιάδ.Γοιθ.4,22
 '|| νεώτ. ναυτ. έκάστη των χονδρών τετραγωνισμέ-
 νων δοκών, έξ ών αποτελείται ή τρώξις του πλοίου,
 δημ. βουδ' 4) οι όποι των πελέκων εις άς
 άρμόζεται ό στελεός 'Ησ. εδρούχοι, τών σι-
 δηρών ιελέκων αι όποι, έξ ός τό στελεόν ένει-
 ρεται : 5) δρούμος : Εύρ.Ήλ.163 ώς κείαν'
 όργάνων δρούχα νομείνα τάδε κατήσαν.
δρούσφος είδος μικρού πτηνού, συγγενικόν τώ
 δρουσκόληττ βλλ. : 'Αριστφ. 'Ορν.304 κολυμβίς,
 άμπελίς, φήνη, δρούφ.
δρουπητής-ούς-ές ένι καρπών, ό ένι του δένδρου
 ώριμός, ό τελείος ώριμος : Χωνιδ.7 δρουπητέ
 τ' έλάας και ήράσα' 2) μτρ. κωμ. υπερώριμος,
 παραγνώσιμος, μασιόπτικος : Κρατιν.165 μάζαα'
 δρουπητέ 'Αριστφ.άν.141 δρουπητέ έταίρα'
 3) τό θηλ. δρουπητέ μτ. αйт. έτεροκλ. δρούπητα

ή δρουπητής έλαία : ΑΠ.6,91 [Ιόγγι] τήν θ' άλί-
 παστον δρούπητα.
δρουπητής-ούς-ές ή δρουπητής οχλό κ. 'Ησ. δ. άν.
 του δρουπητής βλλ., έτοιμος να πέση, άπερώριμος :
 Σχόλ. 'Ορειδ.2,746 μτ.
δρούπηφ-επος (ή) μτην. μ. αйт. δρούπητα ώς έτε-
 ρόκλ. αйт. του δρουπητής βλλ.3.
δρούπη (ή) νεώτ. Ροταν. γεν. πάς καρπός έχων τό
 περιεκάρπιον σαρκώδες και τό ένδοκάρπιον σκλη-
 ρόν, οίον τό δασάκωνον, βερικόκων κττ.
δρουπίς-ιδος (ή) κ. νεώτ. φυτόν όκανθώδες
 Θεόδκ.Φι1,10,6' || νεώτ. γένος καρποφυλλοειδών
 φυτών, μ. τό είδος δρουπίς ή άκανθώδης.
δρουπάλαι 'Ησ. 'εταίαιμωρε, όρεισεται, πυρι πο-
 λωρεκε'.
δρούπη (ή) μτην. έλαία δρουπητής βλλ., υπερώ-
 ριμος, δρούπητα, δρούπημα : ΑΠ.6,299Φαν | πάρεκ-
 ται σθίκόν τε μελαντραγές ά' έπιουλίος βρούπητα,
 'Αθην.2,56Α [Ευβοική] δ' δρουπητέ τ' έλαίας * τού-
 τας 'Ρωμαίοι δρούπητα λέγουσι.
δρούπηος-α-ον πδ. έλαίοφυτος : 'Επιγρ.άγρδς δ.
δρουπητής, 'Ησ. 'δρουπητής'.
δρούπη 'Ησ. 'άλητην' πρβλ. δρούπητ.
δρούπητός (ό) νεώτ. (στολ. κ. δρούπητ) γένος κα-
 ραθιδήτων κολεοεπτερών.
δρούπη, μέλλ. δρούφα, άδρ. έδρούφα κ. έπ. δρούφα,
 μέσ. άδρ. δρούφόμενος, παθ. ύπερα. δέδρουπη
 ζέω, απαράττω, σχίζω, τσουγγροκίζω, ξεσχίζω :
 'ΗΠ.324 πρυμνόν δε βραχίονα δουράς όκωκή
 δρούφ' από μύμων κ. μέσ. : 'Οδ.Β.153 δρούφόμενος
 δ' όνύχουσι παρείδασ' || τό μέσ. κ.όπολ. κ.όπομοι
 : Σεν.ΚΠ.3,1,13 αι δέ γυναίκες άναδοήσασιν έ-
 δρούπητοντο' 2) μτρ. έπιδρω έπιδοκώεις τήν
 ύγειαν, έπιφέρω άποχωνασιν : 'Ηρώδ.8,2 τήν δε
 χολιρον αυσών δρούπητ.
δρούς (ή) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. δρού (ή ή τό), έν
 Πελοπονν. (ό) κτλ. 'Αρκ. 'Επιγρ., γεν δρούς, αйт.δρύν
 κ. δρούα (Κόντ.3,280) βυικ. δρού, πληθ δρούς 'Φλ.
 Μ.132, Αισχ.Προμ.832 κ. άλλ. | κ. δρούς (Θεόδκ.ΓΑ.
 29,2 Παια.8,121), γεν. δρουών, αйт. δρούς ('Αριστφ.
 'Ίνν.528, αйт.Νεεφ.402) κ. δρούς | Σοφ.άν.403, Κάλλ.
 ΔΗλ.84 | (τό υ βροχύ, πληθ δρούς, δρύν, άλλω κ.
 γεν. δρούς έν άρχή στήου, 'Ησίοδ. 'Εργ.436) κατ'
 άρχάς πάν δένδρον Σχόλ.'Η.Α.86 κ' δρούν εκάλοον
 οι παλαιοι... πάν δένδρον : 2) αυνηθσται. είδ.
 τό άγριον δένδρον τό παράγον τάς Βαλάνους,
 ή Βαλανιδιά : 'Η.558 υπό δρουί δαίτη πέναστον'
 || διαστέλλεται τής πίτυος : 'Η.Ν.389, 'Οδ.1,186, κα'
 χαρακτηρίζεται ύφικάρηνος ('Η.Ν.132) κ. ύφικο-
 δοτούτονος διά τών δρουών της δαυδωδώνης : 'Οδ.Ε.328
 έκ δρούς φήκόμενος Διός βουλήν έπακοούσι,
 Πλάτ.Φαιδρ.275 Β δρούς λόγους έφησαν γεντι-
 κούς πρώτους γενέσθαι' || παροιμ. φρ. ου γάρ
 από δρούς έσοι... ουδ' από πέτρης | δέν έψύτρω-
 σες από δρούς και βράσους, έχεις γονείας και πα-
 τριδα' || Πλάτ.'Πολ.554 D έκ δρούς ποθεν ή
 πέτρας τάς πολιτείας γίγνεσθαι - από δρούς ή
 από πέτρας άσπίρειν όμιλέιν άμείρωνας ώς οι έρα-
 σται : 'Η.Χ.126 ου μέν πως νυν έστιν από δρούς
 ουδ' από πέτρης... άσπίρήμενοι' || τί ή γού
 τατα περι δρύν ή περι πέτρην πρόσ τί όλα τούτα
 περι πραγμάτων, τά όποια δέν μάς ενδιαφέρουσιν
 [δέν είναι αξιόλογα] : διά πέτρας και διά δρούς
 όρύν έχεν μεγάλην ούδένερκειαν : 'Ησίοδ.Θεογ.33
 (περι του Λυγκείου), Πλούτ.'Ηδ.1083 D 'έ θυ.
 δρύν φέρειν διά της άγοράς ύφιστασθαι άγγα-
 ρείαν : Λέξ.Ρητ.' || όμ. άλλς δρούς, άλλην
 δρύν βολάνική άρεκτά με έξεμεταλλεύδεις ηγ-
 νωσά με έξασπήτης και άλλους : Έστ.1859,49
 || παροιμ. νεωτ. δρούς πεισούσας πής άνηρ
 ζυλεύεται (όταν πς αποδράη τήν δύαμίν του, ό

κόσμος σπειδὴ νὰ ἐπιφωλεθῆθῆ καὶ τὴν πτώσιν του Γ
 || στέφανος δρούς στέφανος ἐκ φύλλων δρούς: ἐὺρ.Βάγκ.702. 3) εἶδ. ἡ φύλος, ἡμερὶ βαλανιδιά, ἐντρον, καὶ ἡ πρίνος, τὸ πουργάρι: Διοσκ.1.106 ἡ φηγός καὶ ἡ πρίνος εἶδη δρούς: || νεώτ. βοταν. δένδρον τῆς οἰκογενείας τῶν κυκλιθοφώρων 4) ἐπὶ ἄλλων δένδρων, κυρίως παραγόντων βαλάνου: Πλου.8.1.6 ὁ δὲ τὸν καρπὸν τῶν δρυῶν ὡστὶ που πασάν, ἀλλὰ τὰς βεβαδόνους τῆς φηγοῦ || πείρα θρῦς τὸ ρητιώδες ἔλαιον τῆς πεύκης: Σφ.Τρ.7.66. φάξῃ ἀμαρτὰ ἀπὸ πείρας δρούς || κ. ἐπὶ ἐλάσις: Εὐρ.Κυκλ.615 δρούς ἀσπετον ἐρω-
νος || δρούς βαλασσία ἡ ἀλίφλοισ βλλ.: Ὁ Δημόκρ.Συμψαλ. Ἀντιπαθ.5 C || δρούς ποτίτῃ εἶδος βαλασσίαν φυκῶν, ἀσπράσσον τὸ κανόν: Θεόφρ.ΦΙ 4,6,9. 5) μτφ. γέροντος ἐξοστειμένου ἐκ τῆς ἡλικίας, ἐξαχθῆντος, ἀμαθώτερος. Ἀρτεμίδ.2,25 «δρούς ἄλοιο καὶ πρῶτον διὰ τὸ πολυετές»: ΑΠ 6,256, Μυριν.254 τὴν μαλοκίην.. δρὸν ἔκειν ἐπὶ Αἴθην.
δρούσφραι πάλμ., μτφ. ἀορ. δρούξμενος πδ. τῆς ἀορ. σμ. τῷ δρούσασω βλλ.: Πάα. δρούξμενος τῆς γῆς ἀπὸ τῶν ὀρίων.
δρούσφρατρον (τό) νεώτ. Ξυλουργικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ συγκολληταὶ διὰ συσφιγέως ἔξω, νταβίδι. Γλωττ. (ἡ) δημ. δένδρον: Ποσπιά.Χιακ.Πλάστ. ἐν λ.
δρούτμος, μτφ. ποι. κ. δρούτμος, ποι. τ. τοῦ δρούτμος βλλ.. ὁ κόπτιον δρούς κ. γενικῶς δένδρα πρὸς ἔξωθεν, ὠλότομος, Ξυλοκόπος: Ἰλ. Α 16 ἦμος δὲ δρούτμος περ ἀντ' ὤλισσασο δεινόν, Θεόκρ.5.64 τὸν δρούτμον βωστράσπετος, δε τὰς ἐρίκας τίνης.. ἔφυλχιζεται. Ὁππ. Ἀλ.5, 250 δρούτμος πεύκης ὀλάτηρ: 2) μτφ. κ. ὡς ἐπιθ.: Κάλουθ.198 νῆος.. δρ- τεκτίνινο χαλκῶρ.
δρούτω-ἔω σχόλ. κ. μον. τέμνω δρούς καὶ γεν. δένδρα πρὸς ἔξωθεν, κόπτιω ἔξωα: Σχόλ. Ἰλ.Δ 487 τὰ δρούτωμόμμενα ἔξωα, Εὐστ.Που.255,60 καὶ τὰ λαχάων φυτὰ καὶ δρούτωμὸν ἄλλος.
δρούτφες (τοί) Ἡσ. πλῆθ. ὄν. τοῦ δρούφας βλλ.
δρούφας Ἡσ. δρούτφω. || Ἡσ. τρούφωξ, δακείν.
δρούφαινηκα Ἡσ. « τὸν ὄν μέγαν. ἴλισται ».
δρούφακτῆς (τό) νεώτ. ὁ δρούφακτός βλλ.
δρούφακτικός-ή-ὄν ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς δρούφακτον βλλ. ἡ ὁ ἐκ δρούς λειοσημένος: ΕΜ 719,2 σκρινίων τὴν δρούφακτικὴν λάρνακα οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι.
δρούφακτον (τό) νεώτ. δρούφρακτος (τό) βλλ. κηλυδωτός ἡ δικτυωτός καὶ ἴδιος ἔλλινος φραγμός περιφράσων χώρων πινῆ ἡ διαχωρίζων μέρος τὸ ἀπὸ μείζονος ὄλου, δημ. κἀγκελαῖ πρὸλ. δρούφρακτος π. μτφ. π. ἀπαξ κ. κατὰ πλῆθ.: Ἀπολλῶ.Δαμ.Πολιορκ. 46, νεώτ. ὑπερπεπλήθησαν τὰ δρούφακτα.
δρούφρακτος (τό) ἐκ τοῦ δρούφρακτος κατ' ἀνομοίωσιν κ. μτφ. κ. τρούφακτος πλῆθ. ἑτερόκλ.π. μτφ. δρούφακτα (τά), [μ. ἀπαξ παρ' Ἀπολλῶ.Δαμ. Πολιορκ.46], νεώτ. δρούφακτον (τό) κηλυδωτός ἡ δικτυωτός, ἴδιος ἔλλινος φραγμός πρὸς περιφραξὴν χώρου τινός, ὄλον δικαστηρίου, βουλευτηρίου κττ., κἀγκελαῖ: Ἡσ. «δρούφακτος, οἱ τοῦ δικαστηρίου θρονοί, ἡ κἀγκελοῖ, ἡ τὰ διαφράγματα, ἡ τὰ περιτεχίσματα»: Ἀριστφ.Σρ.830 ἄνευ δρούφρακτου τὴν δίκην μάλλεας κατείν, Ἀπολλῶ.Δαμ. Πολιορκ.172,1 δρούφακτο τρούφῃ συνῆθ. κτ.πλῆθ.: Ξεν.Ἐλλ.2,3,55 ἡ δὲ βουλή λαντάν εἶχεν, ὁρώσας καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς δρούφρακτοῖς, ὑπερπεπλήθησαν τὰ δρούφακτα. 2) μτφ. καθ' ἐν. γεν. κηλυδῶς: Πολύδ.1,22,6 εἶχε δὲ καὶ δρούφακτον αὐτῆ (ἡ κλίμαξ) παρ' ἐκτέρας τὴν ἐπιμήκη πλευρᾶν 3) ἐξώστης, ἠκαλόνῃ Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.675 κ. Σφ 386 « τὰ τῶν ἀκοδομημάτων ἐξέχοντα ἔξωα: Ἀριστφ. Ἀθ.50,2 κλιώσασιν.. δρούφρακτος ὤπερ τῶν ὀδῶν ὑπεκατέκειν, Λιδόν.1,344,7 οἱ καθ' ἑτερον τοῖχων προβεβλημένοι δρούφακτοί: 4) νεώτ.

γεν. τόπος περαγόμενος ὑπὸ κηλυδῶν || νεώτ. ἐσφρόν στανόμαμα ἐπέκτεινον τὴν πλευρᾶν τοῦ πλοίου ὑπὲρ τὸ κατὰστραμα πρὸς μετρίσασιν τῆς ἐσφροῆς τῶν ὀδῶτων, εἰς δὲ τὰ παλαιότερα πολεμικὰ ἱσποφάρα καὶ πρὸς ἀπόκριψιν ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, τὸ παραπέτο: Μωραϊτίδ.Διηγ.149 ἀσπληκὸν τὰ στήθῃς μου ἐπὶ τοῦ ὀφθαλοῦ δρούφακτος τῆς πρῆμης || ὀμνεώτ.λατραπελομυτικὸν ἐργὸν ἐκ σπείρας πασάτων ἐμπληγμένων ἐν τῷ γῆ καὶ σιμωλημένων πρὸς ἄλληλους στερεῶδες, κἀγκελοῖ || ὀμ.αὐθιραδρ. κηλυδὸν φράγ. τὸ παραθετούμενον ἐν ταῖς ἱσποφάροις διαδόσεσι πρὸς ἀπόφραξιν τῆς ὀδοῦ τῆς διασταυρουμένης πρὸς σιδηροδρόμικὴν γραμμὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς διαδόσεως τῶν ἀμαστοκακίῶν.
δρούφακτώ-ἔω μτφ. κ. νεώτ. διὰ δρούφακτου περιφράσασω || ὀδ. ὀχυρῶ: Πολύδ.δ.δ.4 ταύτης (1 τῆς κλιμάκου) ἐκτέρας τὴν πλευρᾶν δρούφακτώσαντες. 2) νεώτ. ἀποφωρίζω τὸ διὰ δρούφακτου, τὸ χωρίζω, τὸ περικίεω μὴ κἀγκελα.
δρούφακτώμα-ατος (τό) μτφ. τόπος διὰ δρούφακτου περιπεραγόμενος: Στράβ.13,4,14 πρόκειται δὲ τοῦτου δρούφακτώματα τετράγωνον.
δρούφας-ἄδος (ἡ) (δρούτμ) Ἡσ.κτ. πλῆθ. δρούφδες ἀμυχοί, ταυρομηρίσματα Ἡσ. «ὄνυχον καταξύρομα» [κῶδ. «ὄνυχας καταξύρομα»:] 2) ὀδ. μτφ. λῦπα, ὀδύναῖ Ἡσ. «ἐλοπα, ὀδύνα, τὰ ἀπὸ πλῆθων πεινώματα».
δρούφασμα μτφ. περιφρότω, προφιλᾶται τὸ διὰ περιφράσματος, προστατεύω: Λυκόφρ.758 στέρνα δεδρούφασμην.
δρούφειν Ἡσ. «περαίνω».
δρούφη Ἡσ. «κλιώματα».
δρούφη Ἡσ. «ἀμυχοί, καταξύμα».
δρούφωδες Ἡσ. δ. ὄνυχ. δρούφδες, βλ. δρούφας.
δρούφω (τοί) Ἡσ. «ξέματα».
δρούφωμένοι Ἡσ. «φθερόμενοι».
δρούφωροι (τοί) Ἐπιφρ. θρασκευτικοὶ ἀρχόντες ἐν Θεσσαλονίῃ κατ' ἀιόρθ. ἀντὶ δρούφωρο.Ι
δρούφως (τό) πδ. ἐν τοῦ δρούφ βλλ.
δρούφρακτον (τό) μον. ἀντὶ δρούφρακτον, δρούφρακτος βλλ.: Μηναϊ.21 Συναξ. καὶ τάφον εὐρών.. ὑπερόρων ἔχοντα καὶ δρούφρακτον.
δρούφω μ. π. Ἡσ. κατ' ἀποφρ. ἐνεστ. δρούφειν κ. ἀορ. δρούφαί βλλ.ς.
δρούφαι Ἡσ. «ἀφελείν ἔξ, καταξέσαι».
δρούφαλα Ἡσ. «πέταλα δρούφῃ» [κτ. ἀιόρθ. ἀντὶ μέτελλα ἡ κῶδ. μέταλα].
δρούφελον (τό) μτφ. φλοῖος, ἀπόχυσμα, ζύσμα, τρίμμα, θρούφαλοῖ ΕΜ 288 «δρούφαλο, λέμματα, φλοιοῦς» πρὸλ. δρούφαλα κ. τρούφαλο: Παρθ.ἀπ.26
δρούφελον (τό) μτφ. τρίμμα, ζύσμα, ἀ δρούφελον βλλ.: Φωνίας ἐν ΑΠ 6,292 τυρῶν δρούφια.
δρούφαγέρον-ατος (τό) ὁ ἐκ τῆς ἀκολασίας προώμως γεγρησμένος, ὁ σεσαθρωμένος γέρον, βρωμώτερος παλιότερος Ἡσ. «δρούφαγέροντες, τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας καὶ σινεῖ ὄτιμος».
δρούφωπας-παιδός (τό) ὁ ἐκ τῆς αἰας τρυφῆς ἡ τῆς ἀκολασίας σεσαθρωμένος παις, προώμως παρηκμασμένος Ἡσ. «δρούφωπαδαῖ ἀποκλιπαδα ἡ ἐλεεινός» 2) ἐπὶ γυναικίῃ, ἡ ἔχουσα διεγερτικούς, προκλητικούς, ἀκατάστατος τρόπους ἀσέμνους φιλέρεσκος Ἡσ. «δρούφωπαδα, τὴν λαμυρᾶν»: Θεόφωστ.Κων.97,10 δρούφια, δρούφωπας.
δρούφωδες-αυ-ες μ. π. Ἡσ. ὡς γλώσσαι, τοῦ δρούφες βλλ. ὁ δρούς σχῆμα ἔξω, ἡ ὁ πλῆρης δρούς.
δρού-ἔω, κ. μον. κ. νεώτ. σιολ. γ. πλῆθ. δρούται, ὑποτ. δρού, δρούς, δρούκ. π. Οὐ γ. πλῆθ. ὑποτ. δρούμαι, εὐκτ. δρούν ἡ δρούμῃ κ. δρούμαι, παρατ. ἐδρών μῆλλ. δρούσας, ἀορ. αἰ. ἔδρσας κ. λω. ἔδρσασιν. οσοκ. δίδρακα, παθ. ἀορ. αἰ. ἔδρσασθην, πρ.κ. δίδραμαι κ.μτφ. δίδρασμα [ἔσφ. γρ.] ἐνεργῶ ἡ ἐκτελῶ, διεξέγω μὴ ὡς δρούστηρ ἡ τοὶ ὑπερτέρας.

ὕπρηγῶ, διακονῶ : 'Ὁδ.Ο 317 σφῶ κεν εὐ δρῶ-
 ναι μετα σφισιν ἀτ' ἐθέλοισιν, Ἰσχάδ.ε διακονήσιν,
 δουλεύοιμι » 1) ὡς μτθ. εκτελεῖ τι, φέρω εἰς πέ-
 ρας ἀγαθόν τι ἢ κακόν ἔργον, ἰδίως μέγα, καταρ-
 θῶνα, πράγμα, κάμων τι : Εὐρ.Κόκκ.163 δρῶντας
 τὰδ', ἄλλων φροντίσας γε δεσποῖται, Ἀριστοφ.
 Ἔκκλ.704 μοι βεῖς οὐτός; ἢ πάντως οὐδέν δρᾶσαι
 εἰς ἔλθωιν, αὐτ.Εὐρ.1061 ἄλλ' ὀισθ' ὁ δρᾶσαι;
 ἰλῆξούριος τί πρόλει να κάμεις; ἢ, Ξεν.Ἐλλ.1,23
 ἀπορίοιμες τί κρή δρῶν; ἢ εἶδ. φρ. πά-
 ντα δρῶ μετέρχομαι πάντα τὰ μέσα, κατα-
 βάλλω πᾶσαν προσπάθειαν : Εὐρ.Ἰππ.284 (κτ.
 διόρθ.) ἢ ὄμ. τί δρῶ; ἐπὶ εὐρισκομένου εἰς
 μεγίστην ἀμνηστίαν, ἐν συνεφ. μτ. τοῦ τί πάθω;
 Αἰσχ.Ἐπτ.1057 τί πάθω; τί δὲ δρῶ; ἢ ὄμ. τί
 δρᾶσαι; πῶς νὰ κάμω; πρὸς δῆλωσην ἀνεπι-
 τίας : Σοφ.Αἰ.920 οἶμοι, τί δρᾶσαι; ἢ τοῦ αὐθ.
 τῆς μτθ. ἐνεστ. ὡς οὐσα, δρῶν, τὸ ἔργον, ἡ πρά-
 ξις, ἡ ἐνέργεια, ἡ βοήθεια : Σοφ.ΟΚ 1604 παντός
 εἰς δρῶντος ἡδονήν; ὁ δρῶν ὁ πράττων ἢ
 τί : Αἰσχ.Ἀγ.1359 τοῦ δρῶντος ἀν τι καὶ τὸ βου-
 λέσθαι πέρι; ἢ τοῦ αὐθ. μτθ. καθ. ἐνεστ. δρῶ-
 μενον τὸ πραγματοποιῆν ἢ πεποιχημένον, ἡ πρά-
 ξις, συνῆθ. κτ. πληθ. : Σοφ.ΟΚ 1644 Ὁσαυτὸς πα-
 ρέστω μανθάνων τὰ δρῶμενα; 3) μτθ. ὡς
 ἀντιθ. τοῦ πάσχω ἐν ἀνομορῶ πρὸς ἐμφυ-
 κῶν, κάμω τι καλόν ἢ κακόν, ὠφέλω ἢ βλά-
 πτω ἰδιῶ τὸν πρᾶξῶν μου; ἢ Αἰσχ.Ἀγ.1527 ὄψα
 δρᾶσαι ἀξία πάσχων; ἢ φρ. παροιμ. δρᾶ-
 σάντι παθεῖν ἰδ.τὶ ἕκαμες δὲ λάβας; : Αἰσχ.
 ἀν.456 δρᾶσαντι γὰρ τοῖ καὶ παθεῖν ὀφείλεται;
 ἢ ὄμ. μτ. διπλῆς αἰτ. ἢ μτ. αἰτ. κ. δοτ. τί τινα, ἢ
 μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ. διορισμ. τί εἰς τινα : Σοφ.Φιλ.
 940 οἱ ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασαν οὐδ' Ἀχιλλῆως,
 Αἰλ.Ζ1 158 οὐκ ἀποκτείνουσιν, καίτοι βράβηθ' ἀν
 αὐτῆ τοῦτο δρᾶσαντες; ἢ ὄμ. μτ. ἐμπροθ.
 : Ὁσέην.108, Αἰσχ.Πέρα.813 τοιαῖρα κακῶς δρᾶσαν-
 τες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι; ἢ φρ. τὰ εὐ δρᾶ-
 σαίμεθα αἰ εὐεργεσίας; : Θουκ.3,54 τὴν εὐ δρᾶ-
 σαίμεθα ὑπόμνησιν ποιησόμεθα; ἢ μτθ. ὄσα.
 ὁ δρᾶσας ὁ δρᾶστας, ὁ ἐνοχος : Πλάτ.Νόμ.879 Α.
 καὶ τῶν ζυγιγνῶν τοῦ δρᾶσαντος μηδὲνα δικάζειν;
 ἢ ὄμ. μτθ. παρακ. ὁ δρᾶσάσας ὁ δρᾶστας; : Σοφ.
 ΟΤ 246 κατεύχομαι δὲ τὸν δρᾶσάσας, ἀμρ.632
 τούτων ἔργων τὸν δρᾶσάσας; ἢ εἶδ. φρ. τὰ γ'
 ἔργα μου πεποηότα... μάλλον ἢ δρᾶσάσας
 ἰπράξεις πάσχοντος μάλλον ἢ δρᾶστας; Σοφ.ΟΚ267
 4) ἐπὶ πραγμ.ἐκπληρῶ σκοποῦν τινα, εἶμαι χρήσιμος
 πρὸς τι, χρησιμεύω : Ἀριστοφ.Ἰππ.237 τοῦτ' εἰ δρᾶ
 τὸ Χαλκιδικῶν ποτήριον; ἢ τὶ δουλεῖα ἔχει, τί γυ-
 ρεῖ εἰδῶ; ἢ μτθ. μετὰ διπλῆς αἰτ. ἀσκό ὠρι-
 σμένῃ ἐνέργειαν, ἐπιδρασαν, ἀποτέλεσμα εἰς τι :
 Λουκ.Εκκ.1 ὄπερ καὶ ἡ λίθος ἢ Ἡρακλεία δρᾶ
 τὸν οἰσθρον; ἢ μτθ. μετ' ἐμπροθ. διορισμ.
 : εἰς τι ἢ ἀσκό ἐνέργειαν, ἐπιδρασαν, ἐπιδρῶ
 : Χρύσπη.Στωϊκ.2,135 εἰς ἄλλαλα πάσχεν καὶ
 δρᾶν; ἢ ὄθ. νεώτ. μετ' ἐμπροθ. διορισμ. ἐπὶ
 τῶν κ. ἐπιρῶ. ἀσκό ἐπὶ τῶν τοιαύτην ἡ τοιαύ-
 ταν ἐπιδρασαν, ἐπιφέρω τοιαύτην ἢ τοιαύτων
 ἀποτέλεσμα, ἐπιδρῶ : ὁ ηλεκτριζόμε δρᾶ εἰς
 διασπαστικῶς ἐπὶ τοῦ ὕδατος; 5) νεώτ. κ. ἐπὶ
 πρῶσ. ὄσα, ἀνατίσσω δρᾶσαι, ἐνέργειαν, παρ-
 ρουσιάζω ἐνεργητικότητα : Ἐβραε καταστρε-
 πτικῶς, ἔδρασαν ὡς ὀλησθηρῶς, ὡς δημοσιο-
 γράφος; ἢ ὄμ. ἐπὶ ἀφῶκων : τὸ πυροβολεῖν
 ἔδρασε κατὰ τὴν νεκτα; ἢ εἶδ. φρῶ. δρᾶσαι
 δύναμαι ἢ κινητικὴ ἐνέργεια κινουμένου σώματος,
 ἢ ἀρμύνη, -δρᾶσαι πτώσις ἢ διαφορά θερμότη-
 τος τὸ ἄγριο κατὰ τὴν εἰσόδον αὐτοῦ εἰς τὸν
 ἀηροστρόβιλον καὶ τὴν ἐξόδον ἐκτείνω; ὁ θῶν,
 προσεφῶρ ὑσιαν ἢ τὴν ἑξοδον ἐκτελε-
 στίας; Ἀθην.14,660 Α' καὶ αὐτ' αἰαλοῖ τὸ θῶεν

δρᾶν ὀνόμαζον » : Πλούτ.Νόμ.9 οὐ μόνον τῶν δι-
 μοσιῶν δρῶμενων ἢ τῶν δημοσιῶν ὑσιαν; ἐπιμε-
 λουμένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἰδίᾳ θύοντας ἐπιποκῶν.
δρῶκτάζεις Ἡσ. «ἐπειρήθετες» πρβλ. δρῶσιζῶ,
δρῶμῶ Ἡσ. «τρήχει» πρβλ. δρῶμισσοῦσα.
δρῶμενος-η-ο δημ.μτθ. παρακ. τοῦ ρ. δρῶ-
 ναι βλ. λ. δ. ἰδρῶμενος ὁ ἐχὼν ἰδρῶτα βλ. λ. :
 Ἐρωτ.Ἄ.Ὁδ.Δ 39 καὶ τὸ δρῶμενα τ' ἄλογο ἐ-
 ζῆσαν ἀπ' τ' ἀφῆ; 2) συνεκτ. ὁ ἐχὼν ἐπὶ τῆς
 ἐπιφανείας τοῦ σώματος λεπτοτάτας σταγόνας
 ὑγροῦ οἰανῶ ἰδρῶτος : Χιακ.Ἀνάλ.69 ἦταν τοῦ
 ἡλιου ροδινῆ καὶ τοῦ λουτροῦ δρῶμεν.
δρῶμισσοῦσα Ἡσ. «τρήχουσα» πρβλ. δρῶμῶ.
δρῶμῶ-ἄω Ἡσ. γ' ἐν. δρῶμῶ βλ. λ.
δρῶνω δημ.κ. ἰδρῶνω βλ. λ., ἀορ. ἰδρῶσα, παρακ.
 δρῶμένος βλ. λ. κ. ἰδρῶμενος ἐκκρίνω ἐκ τῶν
 πόρων τοῦ σώματος μου λεπτοτάτα μόρια ὑγροῦ,
 ἔχω ἰδρῶτα βλ. λ., ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων : δρῶ-
 νει τ' ἄλογο δρῶμεν στὸν ἥλιον; ἢ εἶδ. φρ. δὲ
 δρῶναι τ' ἀπὸ τοῦ ἰουδῶδῶς ἀνησχεῖ, δὲν σκο-
 τίεται! ἢ κ. μτ. συστοίχ. αἰγ. : Ἐρωτ.Ἄ.Α 292
 κ. ἰδρῶ τοῦ φυχομαχισμοῦ τὸ πρόσωμό μου δρῶ-
 νει; 2) συνεκτ. ἐκβάλλω ἢ γενικῶς παρουσιάζω
 ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου λεπτοτάτας σταγόνας ὑ-
 γρασίας : δρῶναι ὁ τοίχος, -δρῶνω τὰ τῆξιμα;
 ἢ κ. μτθ. ἐξάγω ὑγρὸν τι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μου :
 ἰδρῶναι αἶμα; 3) μτθ. καταβάλλω μεγάλας
 προσπάθειας μέχρι τοῦ νὰ ἐπιτύχω τι, κοπιᾶσαι.
δρῶκαλλῖσα (ἢ) δημ. ἐπιδερμικὴ τῆ ἀσθένεια
 τῆς κεφαλῆς καταστρέφουσα τὰς τρίχας τῆς κό-
 μης πρβλ. τρωξῶλλις.
δρῶσιμι ἐπ.εὐκτ.ἐνεργ.γεν. τοῦ ρ. δρῶ-ἄω βλ. λ.
δρῶσιζῶ Ἡσ. κ. μτθ. βλῖνω Ἡσ. «δρῶσάεν
 ἐμδῆλευν » : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.139,8.
δρῶσικαίζη μτθ.,πῶθ.ἀορ. ἐδρῶσικαίσθη ποιού-
 μα χρῆσιν δρῶσικῶς βλ. λ., χρίω τὸ σῶμα διὰ δι'
 ἀποφιλτικῆς ἀλοιφῆς, μαδῶ τὰς τρίχας διὰ ἐν-
 πισσωμένου ἐμπλάστρου; ΕΜ288,12 ἐ δρῶσικαί-
 σθαι, πιττούσθαι, τὸ τὰς τρίχας τοῦ σώματος
 μαδῶν χρισάσαι; πρβλ. Φρύν.403 ἐδρῶσικαί-
 ζην ὀδοκίμων, ἀραῖον δὲ τὸ παρατῆλεσθαι ἢ
 πιττούσθαι; : Ὁρει.Εὐνορ.4,7 δ-μέλιτι; κ. καθ.
 Λουκ.Δημῶν.50 δρῶσικαίσθη τὰς αὐτὸν κέλε-
 σον; ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἢ Ἀπρ.Ἐπικτ.3,22,10.
δρῶσικίνος-η-ον μτθ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς δρῶσικα βλ. λ. : Ἀλέξ.Τρωλλ.8,421 χρι-
 σμα δρῶσικόν; ἢ κτ. διόρθ. ἀντὶ δρῶσικῶν.
δρῶσικισμός(ὁ) μτθ. ἢ χρῆσις δρῶσικῶς βλ. λ.
 πρὸς ἀποφιλτικῶν, δδ. γεν. ἢ ἀποτίλλωσις, τὸ κά-
 δημα τῶν τριχῶν, ἀσκόκ.7,4 δρῶσικισμός τε καὶ
 συνανισμός κατὰ μέρος ἐφ' ἄλου τοῦ σώματος.
δρῶσικιστῆς(ὁ) μτθ. κ. μον. ὁ διὰ δρῶσικῶς
 βλ. λ. ἀφορῶν, ἀποτίλλων, μαδῶν τὰς τρίχας τοῦ
 σώματος αὐτοῦ, ἄ. δρῶσιζῶ; 2) ὁ βαλανεὺς ἢ
 κομμωτῆς, ὁ δι' ἐμπλάστρου δρῶσικῶς ἢ δι' ἄλο-
 φῆς ἢ κ. δι' ἐκτριζώσεως ἐνεργῶν τὴν ἀποτίλλωσιν
 τῶν τριχῶν ἄλλου, οἷον ἀπὸ τῶν βρῶσιμων, τὸν
 κηνηθῶν ἢ ἄλλοθεν ἢ ἢ λ. ἐγ. κ. ὑβριστικῶς
 πρβλ. δρῶσιζῶ, δρῶσικαίστρια.
δρῶσικιστός-ἡ-όν μτθ. ὁ χρῆσιμος πρὸς φί-
 λωσιν, ἀραῖρος τῶν τριχῶν, φιλωτικῶς; Γαλ.18,2,894
 ὄσα δὲ τινὰ ποῖε εἰσι πιττωτὰ ἰφάρ, ἀκα; ἢ δρῶ-
 σικιστῶς νοσησι ἀκόσους πιτταν καὶ δρῶσικα.
δρῶσικαίστρια (ἢ) Ὁσμ.Μ 690 ἢ παρατῆλιζοῦ
 δρῶσικαίστρια; ἢηλ. τοῦ δρῶσικαίστῆ βλ. λ.
δρῶσιζῶ-ακος(ὁ) μον. εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ
 πίσης συμμίκτης μῖθ. μετ' ἄλλων φαρμακευτικῶν
 ὀλῶν; Ἰππ.Ἐπιθ.19, Γαλ.6,416 ἰσελ.175) ὄνησιον (τοῦς
 ἰσχυνοῦς) ὁ καλοῦμενος ἀπὸ τῶν νυν Ἑλλήνων
 δρῶσιζῶ; 2) ἀλοιφή τις ἄς ἢ ἐπιχρῆσις ἐπὶ τριχῶ-
 νων τῶν σώματος ἐφέρεται τῆς ἀποφιλτικῶς
 πρβλ. Σουθδ. ὁ δρῶσιζῶν τὸ μετ' ἀλοιφῆς τῶς

χρην τὸ σῶμα πρὸς φιλίαν τῶν τῆς σαρκὸς τριχῶν : Συνεστ.75 πολλοὺς θρώ διὰ τὴν ὕβριν ἐπι τὸν ἕρπον καὶ θρωπικὰ καταφρονῶντας 3) μῦθ. ὁ ὑπερβολλόντως τοῦ σώματος αὐτοῦ πρὸς ἐξωραϊσμοῦν ἐπιμελουμένος ἀνὴρ : Σουῖδ. « ὁ κεκαλλωπιμένος ἀνὴρ » (ἴσφ. γρ. θρώπαζε).

θρωπικὰς (ὁ) ἴδμ. ἄ. θρωπικί (τὸ) ἡ νόσος ὁ θρωπικία, ὄδρωφ βλλ.

θρωπικί (τὸ) ἴδμ. κ. θρωπικὰς ὁ ὄδρωφ βλλ.

θρωπικία (ἡ) ἴδμ. κ. ὄθρωπικία ὄδρωφ βλλ.

θρωπικιάζω ἴδμ. κ. ὄθρωπικιάζω, μῆκ. παθ. παρκα. θρωπικιασμένος προσβολῆσμαι ἡ πάσχω ὑπὸ ὄθρωπος βλλ.

θρωπικάρης (ὁ) ἴδμ. ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ ὄθρωπος, ὁ θρωπικιασμένος πρβλ κτωάρης.

θρωπικιασμά (τὸ) ἴδμ. ἡ πάθησις ἐκ τῆς νόσου ὄθρωπος βλλ., ὄθρωπικιασίσις.

θρωπικιασμένος π-ο ἴδμ. μῆκ. παθ. παρκα. τοῦ p. θρωπικιάζω βλλ., ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ ὄθρωπος ἄ. θρωπικάρης.

θρώπητις 'Ἡσ. « κλωνίτης πτωχός ».

θρώπητις διακοπῆτις ἡ διασκοπῆτις πρβλ θρωπάζω : Αἰσχ.ἀπ.278.

θρωπάρη (τὸ) ἴδμ. ἡ θρωπάρη ἀφρονος ἔκκρισις ἰδρωτός, ἰδ. κτ. πληθ. : τρέχουσι τὰ θρωπάρησι ἀπ' τὰ λαμπὰ τῆς 2) εἶδ. θρωπάρησι βλλ. : ἐγέμωσι θρωπάρη δλα τοῦ κορμί.

θρωπάρησι (ἡ) ἴδμ. ἔξανθήματα τοῦ δέρματος ἐκ τοῦ ἰδρωτός κατὰ τὰ θερικά καύματα, ἰδρωτά βλλ.

θρώφ 'Ἡσ. « θυρωποσός » : Κλημ.Ἀλ.Στρωμ.5,674.

θῶ ἔλ. γ' ἐν. ἀορ. β' τῆς ὄρησι. τοῦ θῶ βῆλ βλλ. : ἰλ.Θ 85 βῆλος θ' εἰς ἄγκυραλον θῶ.

θῶα θοαρ.τ. τοῦ θῶη βλλ. 2) 'Ἡσ. ἐθῶαν, κρήνην.

θῶαθα (ἡ) ἴδμ. ἡ θῶα βῆλ. : ΜΜ κἀ 'να καλὰ ἡ θῶαθα μου | καὶ ἡ χρυσὴ μου ζευγάρη.

θῶαθικω μῆκ. συνθ. ἐν τῷ παθ. θῶαθίζωμαι μεταβέλλωμαι εἰς θῶαθα : Δαμάσκ.Ἀρχ.147.

θῶαθικός ἡ-όν μῆκ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἀριθμ. δύο : Πλούτ.Ἡθ.1025 C τὸ τῆς θῶαθικῆς καὶ ἀριστοῦ μερίδος, Δαμάσκ.Ἀρχ.119

|| θῶαθικόν σύστημα ἀριθμῆσεως σύστημα γραφῆς ἀριθμῶν ἔχον βῆσαν τὸ δύο, καθ' ὃ ἐκαστον φέρειον πρὸς τ' ἀριστερὰ ἄλλου ἀποκτῆ διπλασίαν τοῦτου ὄρειαν || θῶαθικὴ θεωρία ἐν τῇ μεταφυσικῇ ἡ δοξάζουσα τὴν χωριστὴν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἢ γεν. τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, ἄ. θῶαθισμός βλλ. 2) νεώτ.θῶαθικὴ μοναρχία ἡ ἐκ δύο ἰθῶν κ.εἰδ. ἡ τῆς Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας || γεωλ. θῶαθικὴ διάπλοσις στρωμάτων ἢ πέριμιος | ἢ νεώτερα ἐκ τῶν διαπλοσῶν τοῦ παλαιοζωϊκοῦ ἀβροισμοσῶν τῶν στρωμάτων τῆς γῆς | θῶαθικὴ περίοδος | ἢ νεώτερα ἐκ τῶν πέντε περιόδων τοῦ παλαιοζωϊκοῦ αἰῶνος τῆς γῆς | θῶαθικὸ ἀριθμολογία συγκείμενον ἀπὸ δύο διαφόρους μονάδων, πραγματικῶς καὶ φανταστικῶς, ἄ. μῆγῶδες |

θῶαθικός ἐπίρρ. μῆκ. κατὰ τρόπον θῶαθικῶν βλλ. : Πρόκλ.Παρμ.915B, 'Ἐρμεί.Ἀλ.Φατρ.151A.

θῶαθισμός (ὁ) μῆκ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ θῶαθίζω βλλ. : Δαμάσκ.Ἀρχ.193 || νεώτ. φιλοσοφ. θεωρία ἀποδεχόμενη δύο ἀσάκς, τὴν ὕλην καὶ τὸ πνεῦμα, ἀντίθ. ἐπιστήμ. πρβλ. διαρχία, διουσίος.

θῶαθω μῆκ., μον. κ. νεώτ. ποιὰ τὸ δύο, διπλασιάζω : Θέων.Σμ.294, ἰδμθλ.Νικ.Ἀρβμ.60 B || παραιοζωϊκῶν τὸ διπλοῦν, ὡς δύο, ὡς ζῶον : Εὐστ. Πον.250,78 ἀπ' αὐτῆς | τῆς θῶαθῶς | καὶ τὴν καθολοῦσαν οἱ τὰ τοιαῦτα σοφοὶ θῶν ἐκάλεσαν, ἐπὶ τὴν κατὰ σῶμα στοιχειώδη καθ' ἡμᾶς ἐνόηται θῶαθίζουσαν κατὰ τὸ πάσχω καὶ τὸ ποιῶν 2) παθ. γίνωμαι διπλοῦς, γίνωμαι δύο μετ' ἄλλου, ζευγαρώνωμαι : Εὐστ.Πον.81 ἀντί τοῦ ζῆν μονάξ θῶαθεσθαι 2) ὁμῆδ. εἶραι διπλοῦς :

Νικ.Κλέμ.346 Α κίνους οἱ.. θῶαθίζοντες ἴστανται

= δύο οὐτες 3) εἶδ. ἐκφέρω τὸ κατὰ δικῶν ἀριθμῶν : Εὐστ.ἰλ.47,28 ἔθως Ὁμήρῳ ἀδιαφορεῖν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς καὶ ποτὲ μὲν πληθυντικῶν τὰ θῶαθῆ, ποτὲ δὲ θῶαθῆν τὸ πληθῶν 4) παθ. ἔχω τὴν ἐπιτύπωσιν ἐπὶ πράγματι τὸ εἶναι διπλοῦν, ἐλέπω τὸ διπλοῦν, πάσχω διπλοῦσιν : Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.7,19F 5) κ. νεώτ. διαρχίαι εἰς δύο, διχοτομία : 'Ἀσιολ.Μεταφ.432,12 || ὁ μ. παθ. ἐπὶ τῆς ἀελήνης : Θεολ.Ἀριθμ.12,28 εἰδουσίη καὶ εἰδιχοτομήησι ἀμύτομος γὰρ καὶ διχοτόμος λέγεται 6) μῆκ. μέσ. διχάζω ἐμαυτὸν ἀποδεχόμενος δύο δισταμένους μεταξὺ τῶν θεωρίας, ἐπισποτερίας : Εὐστ.Πον.250,64 ἢ τῷ θεῷ ἢ τῷ μαμῶν.. θῶαθεσθαι γὰρ οὐκ ἔστι τὸν ἀλήθως μονάζοντα 7) Ἡσ. « θῶαθερ φιλαρεῖ » πρβλ.Κόντ. Αθηνά.1,98.

θῶαθικός ἐπίρρ. δις, δύο φορές : Ἀριστ.ἀπ.769.

θῶαθίλη (ἡ) νεώτ. ζωολ. κ. θῶαθίλη γένος προκαρδιδῶν ζῶων ἀπαντῶν μὲν ἀπολιθώσκει 2) ὁμ. γην. ἐκρηκτικὴ ὄλη περιήλωση ντροφιλοκρήνην.

θῶαθῶρες ἴων | Ἐπιγρ. μῆκ. δύο ἀνδρες, οἱ π. Ρωμ. ἀρχοντες εὐασιπῆτι.

θῶαθῆρια (ἡ) νεώτ. π. Σπριτ. κ. Ρωμ. συναρχία δύο ἀνδρῶν πρβλ. διαρχία.

θῶαθῆρικός ἡ-όν Ἐπιγρ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς θῶαθῆρας ἢ εἰς τὴν θῶαθῆριαν βλλ.

θῶαθῆρικός ἡ-όν Ἐπιγρ. θῶαθῆρικός βλλ.

θῶαθα (ἡ) ἴδμ. κ. θῶαθα παλοιστορὶον γάλικνον νόμισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὄρεισι δύο λεπτῶν, ἄ. δὶλεπτον κ. δὶλεπτο || φρ. δὲν ἀρξίει μὰ θῶαθα ἐνὸνδξιν λόγου, οὐδέμωιν εἰρη ὄρειαν : Καλ.ἸΝ Ο Καμ.2,21,99 χωρὶς αὐτῆ δὲ θ' ἀρξίει μὰ θῶαθα || ὁμ. φρ. δὲ θῶα θῶαθα ἀδιαφορὰ παντελής 2) εἶδ. ἐν τῇ χωροποιεῖα τὸ φέρων τὸν ἀριθμὸν δύο παρηγοῦσται : ἔχω τὰ θῶαθα 3) συνθ. κατὰ πληθ. θῶαθῆς εἰς τοὺς κῶδους ὁσάκις κατὰ τὴν ῥιθῆν τῶν εἰς ὁμοφῶτερους ἐμφροισθῆ ὁ ἀριθμὸς δύο.

θῶαθη (τὸ) ἴδμ. τὸ φέρων τὸν ἀριθμὸν δύο παιγνιχοῦσιν 2) εἶδ. ἐπὶ διαφορῶν σαφῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ πάχος, ἡ δύο ἐκαστομοτέρων πάχους πρβλ. πεντάριος || ὁμ. ἐπὶ ἐργαλείων τεκτονικῶν καὶ ὄλων, τὰ κατὰ μέγεθος διπλοῦσα τοῦ ὁμοῖας καὶ σμηθετεράως χρήσεως μικροτέρων ἐργαλείου, οἷον ρυκίτης, τρυπάνου κτ.

θῶαρχία (ἡ) νεώτ. κ. διαρχία δύο ἀρχοντες ἐξουσιοῦζοντες, κυβερνώμενος ὁμοῦ 2) ἡ συναρχία δύο ἀτόμων 3) εἶδ. φιλοσ. θῶαθισμός βλλ., ἀντιθ. ἐπισμός, μονομῆς βλλ.

θῶαθ-δός (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀριθμὸς δύο : Πλάτ.Παρμ.149 C εἰ δὲ γεν ἐν μόνον εἶ, θῶαθ-δός ἔστιν, ὄρεισι οὐκ ἀν' εἴη, Ἀριστλ.Φυσ.220 α,27 ἔλαττος δὲ ἀριθμὸς ὁ μὲν ἀπλῶς ἐστίν, ἡ θῶαθ-δός 2) κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ἀριθμ. δύο : Πλάτ. Φαῖδ.101 C οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἄλλ' ἢ τὴν τῆς θῶαθῶς μετὰσχησιν, Ἀριστλ.Μεταφ.1081 α,14 ὁ γὰρ ἀριθμὸς ἐστίν ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς θῶαθῶς τῆς ἀρίστου, Ἀλέξ.Ἄφρ.Μεταφ.58,12 3) τὸ ζεύγος, δύο ἀτομῶν δύο σύνολον λουθωόμενα : Αἰθῶν.Λόγ.617 ὁμοιον δύο θῶαθι διτελημμένη δικαιοσύνη τὸ παντός, Μηναι.5,12 Ὀρβ. θῶαθα τὴν ἀγίαν τιμῆσῶν ἀείψω.

θῶαθισμός (ὁ) μον. κ. νεώτ. συνένομος δύο : Εὐστ. Πον.205,30 αἰ δὲ τὸ ἀσυγκμῶν ἑνώσει ἐπεθελοῦσιν τὸ αἰσῶδες τὸ θῶαθισμολογία ἀναφ. πρὸς τὸν Θεοφύρωπον 2) νεώτ. χωρισμός εἰς δύο μέρη.

θῶαθω ἔλ. καθιστῶ τὴν δυστυχή, θῶαθίζω εἰς δυστυχήαν : Ὀδ.Υ 195 ἀλλὰ θεοὶ θῶαθίσι παλαιήλκτους ἀνθρώπων || ἢ μῆκ. παθ. παρκα. δε-θῶαθῆσθαι ἐπιβλημένος εἰς τὴν δυστυχήαν 'Ἡσ.

θῶαθῆρις ἀδίασσις : Σχόλ.Θεοκρ.1,118.

Δυός δυο, τ. του ζεύγος βλ. : Έπιρ. **Δυωγράφμα**-ατος (τα) νεώτ. ναυτ. συντετμημένον του δυναμογνώγραμμα βλ. **Δυειδής**-ούς-ές μτγ. ο τής δυόδος, ο άνήκων εις την τάξιν της δυόδος : Δομ.σκι.Πρ.189. **Δυειν** δυικ, του δύο βλ. **Δυκναισιώδης** έπιρ. πάπ. δις του έτους. **Δυερός**-ά-όν Έπιρ. μτγ. άθλιος, δυσιτυχής : Έπιρ. δυερόθ θανάτριο τυχείν, Μάξ.Κατόρχ.65 έπικαθλιν δυεριν. **Δυφάνοι** Κυρρ. τ. του διδούη, βλ. διδωμ. **Δύη**(ή) κ. δυρ. δια ποι. δυστηχία, 4θλίτης άγαγία : Ήσ. « δυστηχία, ένδεια, πόνος, τολαιωρία ». Σουίδ. « κακοπάθεια, δυστηχία » : Όδ.Ξ 215 ή γάρ με δύη έχει ηλιθα παλλή, Αιοχ.Πρ.746 δυσελμενός γε πέλαγος άθρρας δύης, Αππ.Έμφ.Πολ.4,42 προσδύτης κόμης τε ζυμλής καί δύης : 2) όνομασία του άρσπου δύο υπό των Πυθαγορείων (κτ. έσφ. έτυμολογία) : Θεολ.Άριθμ.12. **Δυηπαθία**(ή) EM 291,0 «κακοπάθεια, δυστηχία». **Δυηπαθής**-ούς-ές μτγ. ο πολλά ύποφέρων : 'Απόλλ.Ρ.4,1165, 'Όππ.Αλ.2,436 δύτια .. δυηπαθές : 2) επώδυνος : Νόνν.Δ.4111 δυηπαθής τοκετός : 3) Σουίδ. « καρτερικός » : Αντιν.Σιδ. Α.Π7,209 αυτόθ σοι παρ' άλλων δυηπαθές έργατα μόρμηξ ήριον εκ βύλου διφάδος εκτισάμαν. **Δυηπαθία**(ή) Ιων.-τη ποι. δυστηχία, άθλιότης, κακοπάθεια : 'Απολλ.Ρ.4,1295, 'Ιουλ.Αιγ.ΑΠ.4,113 άγρυπνον σίμα δυηπαθής. **Δυηπαθός**-ον μτγ. δυηπαθής βλ. Ύμν.Έρμ. 486 έργασιν φέουσσα δυηπαθον. **Δυηπαθός**-έω μτγ. ύποφέρω δυστηχός, πόνος, θλίψεις : Νόνν.Δ.26,113 κείθ δυηπαθων. **Δυηπά**(ή) δυρ. τ. του δυουή βλ., συνήθ. κτ. πλθ. : Πινδ.1,3,80 τολιν έν δυηπασι ανών φλόξ άνατελλομένα .. παννυχίει, Καλλ.Δημ.10 πότνια πός σε δύοντα πόδες φέρον, έστ' έπι δυδύμας : 2) Ήσ «δυβρια θάλασσα, καταδύσεις». **Δυικός**-ή-όν κ. νεώτ. ο άνήκων ή άρμόζων εις τόν άριθμόν δύο, δυαδικός βλ. : Διον.Τράγ. 635,30 : 2) κ. νεώτ. ο δυικός άριθμός ο άριθμός ο έκπρόζων έν τή κλίσει τών ονομάτων κ. ομαγμάτων όπi γίνεται λόγος περί δύο προσώπων ή προγράτων : 'Απολλ.Δύοκ Συνδ.3,1085 και του δυτικού άριθμού θρατόμυθρα, - ή νέα Έλληνική γλώσσα δέν έχει δυϊκόν άριθμόν : 3) ή μν. : 3) κτ. ούδ. δυϊκόν : 'Απολλ.Δύοκ Συντ.197,14 ού γάρ φσει κατά τών πληθυντικών τού δυϊκόν τίθεσθαι. **Δυικός** έπιρ. μην. κατά δυϊκόν άριθμόν : Φοι.δάμμ.Εικλ.4, 'Ανάγ.εις Θεοφ.734 : 2) κατά δύο τρόπους, διττός βλ. : Σουίδ. διαθήκη δυϊκός έκφωνείται, ή μν. : 3) κτ. **Δυίος**-α-ον ο έχων ή όλων άνθ βλ. : Αιοχ.Ύμ. 827 δύταν βράν άμφαινω. **Δυισμός**(ο) νεώτ. φιλολ. γεν. ή θεωρία, ήτις παραδέχεται την ύπαρξιν δύο άρμών κατ' ομοίαν διαφοράν και μη αναγομένων εις άλληλος, εις πόν γενικός έξεσραζόμενον (ήτιμα) : 3) ειδ. πόσα περί κόσμου θεωρία, παραδεχομένη την ύπορξιν δύο πρωταρχικών στοιχείων,ήτις πνεύματος κ. ύλης. **Δυκνινετός** : Έπιρ. όνομα μνής. **Δυμα**-ατος πάπ. ένδυμα βλ. **Δυμάλη**(ή) νεώτ.φαρμακ. λευκή κόψς έρυθρωπή λαυδονομήν ώς παραπροϊόν κατά την παρασκευήν μονδύων φαρμακίων, χρησιμοποιομένη ως φάρμακον εις πληγάς, εκζέματα, φώραν κτγ. **Δυμασός**(ο) νεώτ. γένος κεραμυδικών έντόμων. **Δυμαίοι** έπ. άσποφ. άσρ. β' του δύο βλ. **Δυναζομαι**, όμμ. άσρ. **δυνασταν** δύναμα, μπορός, καταρθώνω : Έρωτόκρ.Ε 1353 ειδες έκείνα πού κωρα, π' άλλος δέν τά δυνάσται : 2) ύποφέρω, τολαιωρούμαι, κακοπαθώ : ό. διατ. παρ-

δέσμοι στή φυλακή, δυναζομαι για σένα, | και ού μ'έκειόν πού λάδωσα γιηέες, σκόλλα, τού ένα, - δπως έγώ δυνάστηκα, να μη δυνασται ή άλλος. **Δύναμαι** κ. νεώτ., ένεοτ. β' προσ. δύνασαι κ. δύνη, δυρ. δύνα Ιων. γ' πλθθ. δυνέσται, ύποτακτ. δύναμαι, Ιων. β' έν. δύνηται, α' πλθθ. δυνεώμεθα, γ' πλθθ. δυνέσται, έπίσης κ. δύνηται, πορατ. β' έν. έδύνω, μτγ. έδύνασω, Ιων. γ' πλθθ. έδυνέσται, μέλλ. δυνήσσαι, δυρ. δυνασούμαι, μτγ. παθ. μέλλ. δυνήθησμαι, άσρ. έδυνασάμην, έπ. δυνήσασμην, ύποτακτ. δυνήσονται, παθ. τ. έπ., Ιων., λυρ. έδύνασθη ή δυνέσθη, τραγ. κ. άπ. έδυνήθην, πορακ. δεδύνημαι, έπίσης κ. υτ. διπλής σύζησεως δυνάσων, ήδύνω, ήδύνασθε, ήδυνήθην είμαι δυνατός, έχω την δύναμη, την Ικανότητα, μτ. άσποφ. ένεοτ. κ. άσρ. : 'Ιλ.Τ 163 ού γάρ άπρ πρόπαν ήμαρ ές ήλιον καταδύτω άκνωος σίτου δυνήσται άντα μάχεσθαι, Σοφ.Φιλ.1394 ει εσέ γ' έν λόγος πείσαι (κώδ. πείσειν) δυνήσασθα μηδέν ών λέγω, Πολιδ.β.21,103 ώσπερ μά δυνασθαι μεταβαλίν την χώραν, - ύποτακτ. να τού κατορθώσθ : 3) συχνάκις άπολόγως, του άσποφ. νοουμένου έκ τών συμφορούμενων : 'Ιλ.Α 393 άλλα ού ει δύνασαι γε [ένν.περιοχέσθαι] περίοχος παιδός έλης : 4) όμ. μτ. αϊτ. άντωνυμίας ή έπίθετου : 'Ιλ. Υ 360 : 5) μέγα δύναμένος ο Ιαν Ισχυρός, ο έχων μεγάλην δύναμην, ο Ιαν Ισχύων : 'Όδ.Α 276 άφ' Ιτρο ές μέγαρον πατρός μέγα δυνάμενιο, 'Ηρ.9,9 Χίλος άνήρ Τεγεγίτης, μέγα ένν Ιαν Λακεδαιμόνι μέγιστα εΐπων : 6) όμ. μέγα δύναται έχει μεγάλην άξίαν, υπόληψιν' πρβλ. λατ. multum valet : Αιοχ.Έρμ.950 μέγα γάρ δύναται γάται : 7) Έρινος παρ' τ' άθανάτων τοίς θ' υπό γαίαν : 8) ο δύναμένοιο άνθρωποι έχοντες δύναμην, Ισχύην, ο Ισχύοντες, οι έχοντες έπιπρόσβιν : Έσρ. 'Όρ.689 έλεγε θ' υπό τούς δυναμοσίνων άνθ διχόμυθα, Ουκ.6,39 ά θύων ή τε δυνάμενοι και οι νεοί προθυμοσύνται : 9) όμ. οι δύναμενοι οι πλούσιοι, άντίθ. οι μη έχοντες, οι πένητες : Δημόδοκ.255, 'Αρχύτ.3' πρβλ. οι δυνατοί : 10) ο δύναμένος ο οικονομικός άνεξάρτητος, ο δυνάμενος άνευ βοήθηστων να ζήσθ : Λυσ.24,12 : 11) φρ. δύναμένος παρ' τινι ο έχων δύναμην παρ' τινι, ο εισκομύμενος υπό τινος : 'Ηρ.7,5 δύναμένος παρ' αύτθ' μάγιστον Περσέων Μαρδόκιοσ : 12) όμ. δύνασθαι έν τοίς πρώτοις Ισχύω μέγαζέ των πρώτων, είμαι έκ τών πρώτων κατά τών πλουτίων και την δύναμην : Ουκ.4,105 και πυνθανόμενος τον Ουκυδίδην κτήσιν τε έχιν τών χρυσέων μέγαλων .. και άπ' αύτθό δύνασθαι έν τοίς πρώτοις τών ήπειρωτών : 13) όμ. δύνασθαι τοίς χρήμασι, τώ σώματι είμαι Ισχυρός οικονομικός, σωματικός : Λυσ.6,48 και πλουτών γάρ και δυνάμενος τοίς χρήμασι : 14) μετά του ώς, όπως ή άσποφ. άντωνυμίας και ύπερβόλοιο προς δήλωσιν του άνωτάτου βαθμού του δύνασθαι : Ουκ.7,50 ώς έδύναντο άθλητότατα έκπλουν : .. παρσεκουσάθαι, Πλάτ.Πολ.367 β' ώς δύναμαι μάστιγα κατατείνας λέγω, Δημ.814, Ξεν.Έλλ.2,29 'Αλεξ.213 λαβείν .. οδς έν σφεατάτους δύναμαι : 15) όμ. κ. άπλώς ώς έδύνατο : Ξεν.Αν.2,6,2 και διαπραξέμενος ώς έδύνατο παρ' τών έφάρων : 16) έχω την ήθικην ή την ψυχικην δύναμην προς τού ποιήσασθ ή άντισχείν ή άνέχεσθαι ή άπομείναι τ' συνήθ. μτ. άρήσεως : 'Όδ.Ν 331 τώ σε και τού δύναμαι προλιπεύ δσθησων έντα, Ουκ.1,130 και οκάτεί δύναται έν τώ καθαστάτ' τρώμυ βιούταιν : 17) ήπ. κ. νεώτ. έχω ελευθέρων εκλογήν εις την λήψιν άποφάσεως, έχω την έλευθερίαν : Πλάτ. δυνήσται προσδοκοποιήσασθαι τώ δικαστήρην, - δύνασθαι ν' άδουβυθίτε προς τών ύπουργών : 18) πάπ.νεώτ. έχω έξουσίαν, δικαίωμα : Πάπ.τούς μη βουλομένους

όπακούει δύνασαι παραστήσαι τῷ ἐπιστρατήγῳ· δύναται δὲ ἐπεμβαίνει εἰς τὴν διαχείρισίν· 3) πάλ. κ. νεώτ. εἶμαι κατάλληλος : Πόλι. γή ἄνομητι σπείρεσθαι, - καρπὸν δύναμαι νῶν διατρεφῶν· 6) ἰσοδυναμῶ, λογιζομαι ὡς, εἶμαι ἰσοδύναμος πρὸς τι : Θεουκ.4,0 τοιαῦτα τὸ λόγους ὡς ἐμῶ ὡς ἔργα δύναμένους κρινεῖ [τοῦς λόγους αὐτ. θὰ τοιαῦτα θεωρήσῃ ἰσοδύναμους με' ἔργα] || ὅμ. μτ. οἰτ. ὁ δὲ νομισμάτων, ὄξινω, ἰσοδυναμῶ : Ξεν. Ἀν. 1,5 ὁ δὲ σίλους δύναται ἐπὶ ὀβολοῦς καὶ ἡμιόβελιον Ἄττικους, Δημ. 914 ὁ δὲ Κυρκηνὸς ἐδύνατο ἐκεῖ ἐκασοὶ καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἄττικὰς || ἄπολ. ὅμ. ἐπὶ νομισμάτων, ἰσθῶν, περὶ ὧν : Λοικ. Πενθ.10 καὶ εἰ δύναται παρ' ἑκείνους Ἄττικὸς ἡ Μακεδονικὸς ἡ Αἰγυπτιακὸς ὀβολός· || ὅμ. ἐπὶ ἀριθμῶν, ἰσοδυναμῶ, εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος : Ηρ. 2,142 καίτοι τριηκόσοι μὴ ἀνδρῶν γενεαὶ συγκαταί μύρια ἑξεα· || ὅμ. ἐπὶ ἀριθμῶ, πολλαπλασιασζομένων, ἀνερχομαι, αὐμυσοῦμαι εἰς... : Πλάτ. Π. 24,27· || ἐπὶ λέξεων, δηλῶ, σημαίνω, ἐκφορῶ : Ηρ. 4,110 δύναται δὲ τὸ σόμομα τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλάδα γλώσσῃσιν ἀνδροκτόντος, Ἀριστοφ. ἀν. 691 δύναται ἴσων τῶ ἄσιν τὸ νεσθί· || ὅμ. τείνω, χρησιμοποιεῖ πρὸς τι : Εὐρ. Μήδ. 128 τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' οὐδένα καιρὸν δύναται ἰσθῶναι, Πλάτ. Φιλ. 8,23 D· || ὅμ. ἐπὶ πραγμ. σημαίνω, φανερώω : Ἀριστοφ. Πλ. 842 τὸ τριδώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν, Ἀριστοφ. Πολιτ. 1313 b, 25 πάντα γὰρ ταῦτα δύναται ταῦτόν· || εἰδ. μαθημ. δύνασθαι τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ τετραγώνον ἰσοῦμαι· πρὸλ. μαθημ. δύναμις : Πλάτ. Θεοτ. 148 B, Εὐκλ. 10,17 || ὅμ. αἱ δύναμεις αὐτὰ ἰένω, τὰ μετέθῃ αἱ ἰσομοίαι αἰ παριστάσαι τετραγωνικὰς ρίζας : Εὐκλ. Ὀρισμ. 4, Πλάτ. Πολ. 546 B, Πλάτ. Ηθ. 720 A τὴν ὑποθέσιν αὐτῆς περὶ τὴν ὄρθην ἴσων δυαμνένῃ, Ἰάμ. βλ. Μοῦσ. Ἐπιστ. 17· || ἡ δύναμένη δύναμις πυθαγορικὸν τὴς ὑποθέσεως τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου : Ἀλέξ. Αφρ. Μεταφ. 75,31 7) ἀπρα. εἶμαι δύνατον κ. μτ. ἀρνησῶσ ὁ δύναται δὲν εἶναι δύνατον : Ηρ. 7,134 τοῖσι Σπαρτιάτησι καλιερῆσαι οὐκ ἐδύνατο, αὐτ. 9,45, Πλάτ. Ηθ. 440 B.

δυναμάρης [ὁ] δὴμ. δύναμηνός, δυνατός.

δυναμάρη(σ)ιν [τὸ] μον. δὴμ. δυναμάρη φροῦριον, ὁμῶρον : Δουκίγγ. Χρον. Μορ 2591 λαμπρὸν κάστρον τὸ ἰσοικεν καὶ μέγα δυναμάρην· 2) δὴμ. πᾶν τὸ τιθέμενον πρὸς ἐπίσχυση τῆς στερεότητος, ἀντοχῆς, ἐυσταθείας ἄλλου ἀντικειμένου : χρειάζονται ἀκόμα δύο τρία δυναμάρη στῆ σκελή.

δυναμάρης α-ἰ-ῆ-ῶν [τὸ] μτν. μον. κ. δὴμ. ἐπὶ φαρμάκ. ἰσχυρός, δυνατός || τὸ οὐδ. δυναμάρων ὡς οὐσ. : Νικόλ. Μυρεφόρος 1,332 ἀντιδότης ἢ δι' ἀκόρον συντελεσῶσα ἐκ διαφόρων δυναμάρων καὶ πονητῶν || κ. ὡς τίτλος ἔργου ἰατρ. κού : Παλλὰδ. 2,98 2) δὴμ. γεν. ὁ δυναμάρηνός || εἰδ. ἐπὶ φυλίων ἡ σιδεράων ὑποστηρίγματα, ὁ ἔχων ἀντοχὴν.

δύναμη [ἡ] δὴμ. δύναμις βλλ.

δυναμικομετρητικὴ διάταξις ἢ σύνδεξις [ἡ] νεώτ. ἡ σύνδεξις ἡλεκτρικῆς τῆος πηγῆς καὶ τῶρον παρεχόμενα ἐκάστοτε τὴν ἠμῆτόν δυναμικὸν αὐτῆς.

δυναμικός ἢ-όν κ. μον. κ. νεώτ. ἰσχυρός, δυνατός, ἀποτελεσματικός : Χρόσ. Στωϊκ. 2,90 δυναμικώτερα ἐρωτήματα, Φιλώδ. Ρητ. 1,378 τὸ τοῦ λόγου δυναμικώτατον || κ. ἐμπροσθ [πρὸς τι] : Πολύδ. 8,21 2) ἀνδρῶδες ἦν καὶ δυναμικός πρὸς τὰς πολεμικὰς χρεῖας || κ. ὑπερβ. -άτατος : αὐτ. 37,3,3 || ἐπὶ τοῦ -αἰωνο, δυνατός : Ἀθην. 1,26 b, Γεωπακ. 6,2,3 αἶνον δυναμικὸν καὶ πάχος ἔχοντα· 2) εἰδ. μτν. κ. μον. λόγος δυναμικός ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν : ΨΚαλλισθ. 1,3 3) νεώτ. ὁ ἄνηκον ἢ ἀνοσφύρετος εἰς τὴν δύναμη, τὴν ἐνέργειαν ἀντιβ. στατικός εἰς κ. ὁ σπαραζόμενος εἰς τὴν κρήνην ἢ ὁ ἐπιτραχιζόμενος εἰς τὴν χρέσιν δύνα-

μεις, ὀλικῆς βίας, καὶ ἰδίας διὰ τὸν δύναμεν τῆς πολιτείας : **δυναμικὸν** παράγοντες. - **δυναμικὴ** λέξις || εἰδ. φυσ. **δυναμικὴ** ἐνέργεια ἡ ἐνέργεια ἢ κίνησις μηχανικὸν τὸ σύστημα ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ καταναλώσεως ἔργου ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ἐνεργούμενον ταῦτῃ **δυναμικός** ἡλεκτρισμός ὁ παραγόμενος διὰ βολταϊκῆς στήλης ἢ δυναμομηχανός || ὅμ. φυσ. τὸ ἄηλ. **δυναμικὴ** ὡς οὐσ. τὸ μέρος τῆς φυσικῆς τῶν πραγμάτων ἐν τῇ κίνησιν τῶν αἰσμάτων ἐν σχέσει πρὸς τὰς εἰς αὐτὸν ἐνεργούσας δυνάμεις || **δυναμικὸν** [τὸ] ὡς οὐσ. τὸ ποσὸν ἔργου παραγομένου ὑπὸ ἐνεργουμένης δυνάμεως.

δυναμικότης -τητος [ἡ] νεώτ. δὴμ. -η κ. -ότητα ἡ ἰδιότης τοῦ δυναμικοῦ βλλ. 2) τὸ ἀνώτατον ὄριον, εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ δύνασις τῆς ἐνεργείας τῆος, οἷον εἰς ἀντοχὴν, ὀποδοτικότητα, δραστηριότητα κττ. : ἡ **δυναμικότης** τοῦ εἶναι περιωρισμένη· || δὲ κ. ὀρη. γεν. δυναμικότης ἡ ἰδιότης ἢ ὄλική καὶ ἀπὸ τῆς προέσεως ἰκανότης ἢτοι κατ' Ἀριστοφ. κ. τὸ δύναμις ἢ πρὸλ. δύναμις βλ. ἡ ψευδομηχανικὴ **δυναμικότης** τοῦ ἐλληνικοῦ ἰατρ. οἰολογολογικῆ **δυναμικότης** τῆς χώρας μας 3) κ. δὴμ. εἰδ. ἔμπορ. **δυναμικότης** [δὴμ. -ότητα] ἐν περιστάσει νόμῳ περιορισμοῦ τῆς ἐξ ἄλλων χωρῶν εἰσαγωγῆς προϊόντων, τὸ εἰς ἔμπορος ἢ βιομηχανίας, ὀνομαστικός εἰς ἔκαστον καὶ ἀναλόγως τῆς καταναλώσεως αὐτοῦ, παρεχόμενον δικαίωμα εἰσαγωγῆς ἐμπροσθέντων ἢ πρῶτον ὠν, τῆς σπουδαιότητας αὐτῶν ὀρισζομένης κατὰ χρηματικὴν ἀποτίμησιν· || οὐνεκ. ὁ κ. τὸ πορῶν τὸ δικαίωμα [τὴν ἄδειαν εἰσαγωγῆς] ἐγγραφῶν.

δυναμικός ἐπιρρ. νεώτ. κατὰ τὸν ὄρον δυναμικὸν βλλ., διὰ δυναμικῆς ἐπεμβάσεως : ἡ διαφορά τῶν δύο κρατῶν δὲν θὰ λυθῆ διὰ συμβιβασμοῦ ἀλλὰ δυναμικός 2) ἀπὸ ἀόφρατος **δυναμικός** ἢ φυσικός, μηχανικός : ὁ ἡλεκτρισμὸς ἐξετάζεται διττῶς, δυναμικός καὶ στατικός.

δύναμις-εως [ἡ] κ. μον. κ. νεώτ., δὴμ. **δύναμις** κ. πληθ. δύναμεις κ. δύναμης ἀλλὰ εἰδ. κ. **δύναμις** ἰων. γεν. -ιος, δοτ. -αμῖ ἡ συμπληρικὴ ῥῆσις : Ὁδ. β. 62 ἢ ἂν ἀδυναμίσω, εἰ μὴ δύναμις γε παρῆν, Ἀνθοφ. 4,3,2 ἡ τὴ δύναμις τῶν νέων φοδοσά σωφρονεῖ, δὲν ἔχει δύναμιν νὰ πεποιροσθῆ || ὅμ. κ. κτ. ἀληθ. : Ἐρωτοκρίτ. 319 καὶ πᾶς μὲν ἰσὺν ἀπαστάθω ποῦ ὁ δύνάμις μου ἐπέστω || δὴμ. ἐπὶ πραγμάτων, στερεότης, ἀντοχὴ : πρόδραξ μήνης τὰ θεμέλια δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ βυστάξουν τόσα πατώματα 2) φυσικὴ ἰκανότης δεξιότης : Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰηρ. 14 καὶ αἱ δύνάμεις μεγάλοι τε ἐκαστου καὶ οὐδὲν ἢ ἐτέρη τῆ ἐτέρω εἰκοικετα, Πλάτ. Θεοτ. 185 B τὰ δὲ διὰ τῶν τῶν οὐμάτων δυνάμεις || ψευδομηχανικὴ ἰκανότης, εὐφρα εἰς τι : Ἀριστοφ. Πολ. 1309 a, 35, Ρητ. 1362 b, 22 δύναμις τοῦ λέγειν, τοῦ πρῆτειν, Μεν. 578, Πλάτ. 1081, 846 στρατηγικὴ δύναμις, - ἐκφραστικὴ δύναμις || φρ. ἡ τῶν λεγόντων δύναμις ἢ ρητορικὴ δεινότης : Δημ. 596 || φρ. δύναμις ἐν πραγματικῇ ἰκανότης πρὸς συγγραφὴν : Πολύδ. 2,56,5 3) τέχνη : Πλάτ. Πολ. 532 D τῆς τοῦ διαλέκτου δύναμεις, Ἀριστοφ. Μεταφ. 108 a, 30 καὶ τὸ πλείστον διοφρονοῦσι τῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν δύναμιν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,1 || δύναμις σκεπτικὴ ἢ διδασκαλικὴ τῶν σκεπτικῶν : Ἀλέξ. Ἐπιμ. Μοῦσ. 7,1 4) ἐν γένει τὸ δύνασθαι, ἡ ἰκανότης πρὸς ἐπέλευση τῆος : Ἰλ. Θ. 294 ὁ μέγιστος θεῶν δύναμις γε πάγκροτιν παύομαι, Σόλων. Ἄπορ. 90 καὶ δὲ δύναμη θεητῆ, - ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸ πρῶξ || πᾶρ δύναμιν κ. παρὰ δύναμιν καθ' ὑπέροσον τῶν ἰκανοτήτων τῆος : Ἰλ. Ν. 787 πᾶρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσόμενον πολέμῳ, Οἰκ. 1,70 παρὰ δύναμιν τομῆται || ὅμ. ἄπρ. δύναμιν : Δημ. 292 ταῦτα καὶ ἐπιμολοῦσ ἔπραξα καὶ φιλαπόνης ὑπὲρ δύναμιν | κατὰ

δύναμιν ὅσον δύναται τις, ὅσον ἐπιτρέπει ἡ δυνατότης τινός: 'Ματθ.Εργ.336 κἀδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἰέρ' ἀθανάτοισιν θεοῖς, 'Μρ.3,142 αὐτὸς κατὰ δύναμιν εὐ ποιῶμαι, - ὅσος ἀποβόθασαμεν κατὰ δύναμιν' || ὄμ. νεώτ. κ. δημ. φρ. τὸ κατὰ δύναμιν = Παναχ.Χριστ.Τεμ.3 ἴης ἐξορθώσας τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν' || ὄπρ. τὸ ἄπὸ δυνάμεως = τὸ κατὰ δύναμιν: 'Πάπ. || ὄμ. πᾶν, ἕκαστος κατὰ τὴν δύναμιν' || εἰς δύναμιν = κατὰ δύναμιν: 'Πλάτ.Πολ.453 Β γάρμοσι... ποιήσομεν ἱεροὺς εἰς δύναμιν δ τι μάλιστα' || ὄμ. πρὸς δύναμιν = Πλάτ.Φοῖδρ.23 Α πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν εὐ ποιοῦσι' || νεώτ.φρ. πάση δυνάμει δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων: προσπαθὼ πάση δυνάμει' 5) νεώτ. κ. δημ. φυχική ἀντοχή, βράχος: εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ παρασυρῶθῃ' 6) ἰσχύς, κύρος, ἀξίωμα: Αλφ.Πέρος.174 μὴ ἔπος μὴ ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἠγεῖσθαι θέλω, 'Μρ.1,90 ἐπιείρους Χριστὸν στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρος ὡς καταπαύσονται τὴν Κύρου δύναμιν, - τὸ κύρωμα αὐτὸ εἶχε μεγάλην δύναμιν' || φρ. ἐν δυνάμει εἶναι = γενεσθαι ἔχειν, κτῶσθαι κύρος, βεβαιότητα, ἀξίωμα: Ξεν.Ελλ.4,4,5 καὶ αὐτὸν δὲ τὸν ἐν δυνάμει ὄντων, Δημ.170' || πᾶν, νεώτ. κ. δημ. ἐξουσία, ἰσχύς ἀξίωματος, δικαίωμα: τὸ κατ' αὐτοκράτορος δυνάμις - ἡ δυνάμις τῆς κυβερνητικῆς' || ὄμ. ἐξουσία τοῦ ἐνεργεῖν τι, τοῦ μεταβάσθαι τι: δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ τὸν μεταβάσῃς' || ὄμ. ἐξουσία ἐπὶ τινος: Διγεν.Ακρ.178 μεγάλην ἔχει δύναμιν εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους (ὁ ἔρωσι)' || πᾶν. κ. νεώτ. ἐπὶ νόμων κ. ἐπὶ ἐπισημῶν πράξεων, ἐγκυρότης, κύρος: Πάπ. διαθήκην ἔχειν τὴν ἰδὴν δύναμιν βούλομαι' || νεώτ. κ. δημ. ἡ δοτ. δυνάμει ὡς ἐπίρρ.ἐπὶ τῆ βόσας: δυνάμει τοῦ περὶ τύπου νόμου, - δυνάμει ἐντάλματος' || πᾶν. φρ. ἔργω καὶ δυνάμει ἀπολύτως καὶ ἀναγκαστικῶς' || νεώτ. ἐδικὴ ἐξουσία ἀσκουμένη ἐπὶ καθορισμένῳ κύκλῳ: αὶ ὀριοθετοῦσι ὅπῃ τὸ Συντάγματος τῆς 'Επιδαύρου δυνάμεις ἴσαν τρεῖς' νομοθετικῆ, ἐκτελεστικῆ καὶ δικαστικῆ' 7) στρατ. ἐξουσία καὶ θαλάσσης, στρατεύματα κ. γενικῶς πᾶσα ἡ πρὸς πόλεμον παρασκευή: 'Μρ.5,100 ἔχων δύναμιν ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγων, Ξεν.Αν.1,3,12 ἔχει δὲ δύναμιν καὶ πεζῶν καὶ ἱππικῶν καὶ ναυτικῶν, Πολύβ.1,41,2 εἰς τὸ μετὰ στόλου καὶ ναυτικῆς δυνάμεως, Πλάτ.Εν.21,2 ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, - αἱ δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων' || εἰδ. στρατ. ἐπὶ τῶν στήχων τῶν σαρισῶν εἰς τὴν φάλαγγα: 'Ασκήληδ.Τακτ.5,2 πέντε δυνάμεις πεφουρημένον' || νεώτ. εἰδ. ἀναφορ. πρὸς τὰς στρατιωτικὰς μονάδας, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπογενομένων εἰς ἐκάστην τούτων: ἡ δύναμις τοῦ λόχου ἴπῳ τεσσαράκοντα ἄνδρες, - ὁ δὲ ἴνα ἐνεργάφῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λόχου' 8) νεώτ. κ. δημ. πλῆθ. ὄμ. -εις τῆς λ. ἐν χρ.κ. ὡς οὐσ., κρᾶτος: ἡ 'Ἀγγλία εἶναι ναυτικὴ δύναμις, - αἱ μικραὶ δυνάμεις εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν, - αἱ μεγάλας δυνάμεις' || συνθ. κτ. πλῆθ. αἱ δυνάμεις τὰ μεγάλα κράτη: αἱ δυνάμεις ἀπεφάσισαν τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης' 9) ποσότης: 'Μρ. 7,9 Α κοῖπην πλῆθους συστραφῆν, κοῖπην δὲ χρημάτων δύναμιν' 10) τὰ πρὸς συντήρησιν, τὰ οικονομικὰ μέσα: 'Ἀριστ.Ηθ.δ.1243 β,12 ΚἀΚορινθ. 2,8,3 εἰ κατὰ δύναμιν μαρτυρᾷ' || δημ. συνθ. κτ. πλῆθ. αἱ δυνάμεις οικονομικῆ εὐεξίας: δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ τὸν σπουδάσω - νὰ ξανοιχτῶ πολύ' 11) ἐπὶ τῶν στοιχείων, στοιχειώδους δυνάμεις: 'Ἰνν.Ἀρμ.Ἰντρ.16, Αἰριστ.Αἰτρ.650 α,5 ἡ τοῦ θερμοῦ δύναμις, Ἐπικ.ἀπ.60 θερμαντικὴ δύναμις, Πολύστρ.23' 12) ἰδιότητα: 'Ἰνν.Ἀρχ.13 ὡν ἕκαστον ἰδίην δύναμιν καὶ φύσιν ἔχει' || εἰδ. ἐπὶ τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τῶν φυτῶν: Ξεν.Κῆ.8,8,14 ἄλλα καὶ

τῶν φυσικῶν ἐκ τῆς γῆς τὰς δυνάμεις οἱ παῖδες πρόσθεν ἐμβάνοντες, Θεόφρ.Φιθ.11,1' || ὄμ. ἐπὶ μεταλλείων: Ξεν.Προσ.4 β) βολομαί δὲ καὶ τοῖς μὴ εἰδῶσι τὴν πύσαν ἰδῶν ὄρυγμασι' δύναμιν δαλώσασι' || βρασιτική ἰδιότης: τίλος ἔργου Γαλ. περὶ τῆς τῶν ἀπλῶν φαρμάκων κρᾶσεως καὶ δυνάμεως, - ἡ διαβρωτικὴ δύναμις τοῦ ὕδατος' || παραγωγικὴ ἰκανότης: Ξεν.Οἰκ.16,4 ἰγὴ ἡν δ' ἄρα δι' ἄργων τῶν ἔχοντων αὐτὴν μὴ ἔχει τὴν εὐαίτης δύναμιν ἐπιθεκνύσθαι' || γεν. λειτουργία, ἰδιότης: Γαλλ.10,635 δυνάμεις φυσικῆ, ζωικῆ, φυχικῆ, - περὶ φυσικῶν δυνάμεων ἰτρίλους ἔργου τοῦ Γαλλν., - ἡ δύναμις τοῦ ἀγροῦ - τῆς βερωτήτος' || συνθ. κατὰ πλῆθ. αἱ ἐνεργουσαί αἰτίαι: Πολύστρ.10 ὑπάρχειν ἐν τῇ φύσει τὰς τοιαύτας δυνάμεις (ἐνν. τὸν θεόν), αἱ φυσικαὶ δυνάμεις' || νοσητικὴ λειτουργία, νόημα: Πολύστρ.17' 13) εἰδ. ἰατρ. φάρμακον: Τιμοστρ.7 ἐν 'Ἀναπτ.9,1' «δυνάμεις, τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακας: 'Ἰνν.Εὐαχμ.9 δυνάμεις ἀπλῆται, Πλούτ.ἸΗ.8,403 C δυνάμεις πολυφάρμακοι' || κτ. πλῆθ. συλλογικὴ συνταγὴν, συνταγοῦσι: 'Ορειδ.10,33' 14) σημασία λέξεως: Πλάτ.Κρατ.394 Β' 15) φωνητικὴ ἀξία τῶν ἡχῶν ἡ τῶν γραμμάτων: Πολύδ.10,47 Β, Λουκ.Δικ.Φων.5 ἀλλά καὶ ποιήσας, ἀε ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδῶν' 16) εἰδ. μουσικὴ ἀξία: Κλεωνῖδ. Ἀρμον.14 «δυνάμις ἐστὶ τᾶς τῶν ὀργῶν ἐν συστάματι» = Ἀριστόξ. Ἀρμον.69' || μέση κατὰ δύναμιν ἀντιθ. τῷ κατὰ θεῖον: 'Πολύ. Ἀρμον.25' 17) ἀξία νομοματίας: Θουκ. 6,46 ὀντα ἀργυρὰ πολλὰ πλείω τὴν ὄψιν ἂν' ὀλίγη δυνάμειος χρημάτων παρεχέτω, Πλούτ. Λικ.9 ταύτῃ δὲ (τῷ νομοματί) ἀπὸ πολλοῦ σταθμοῦ καὶ δίκου δύναμιν ὀλίγην ἔδωκεν' 18) φιλοσ., ἰκανότης τοῦ ὑπάρχειν ἡ ἐνεργεῖν, ἡ ὑπαρῆν κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικὴν κ. ἐκδηλουμένην ὑπαρῆν ἡ ἐνεργεῖαν: Ἀριστ.Μεταφ.1047 β, 31 ἀπασῶν δὲ τῶν δυνάμεων αὐσῶν τὸν μὴ συγγενῶν, ὁλον τῶν ἀισθησῶν, τῶν δ' ἔθει, αἰον τῆς τοῦ ἀλεῖν' || ἡ δοτ. ὡς ἐπίρρ., ἀντιθ. ἐνεργεῖα ἡ ἐντελέχεια: πρὸδλ. νεώτ. δυναμικότης 2) = Ἀριστ.Λ.Υστ.86 α, 28 τὸ καθόλου οὐδᾶμῶς εἶδε οὕτε δυνάμει οὕτε ἐνεργεῖα, αὐτ.Φυσ.193 β, 8' || ὄμ. ἡ δοτ. ὡς ἐπίρρ. ἱατρ.=ἐν λαθνοσύνῃ κακοσάσας: Γαλλ.1,672' || ὄμ. ἀπολ. πᾶσα φυσικὴ ἡ ἠθικὴ ἰκανότης, ἡ δύναται τις νὰ τελειοποιήσῃ δι' ἀσκήσεως καὶ νὰ μεταχειρισθῇ διὰ καλῶν ἡ κακῶν, συντότης: Ἀριστ.ΗΜ 1183 β, 28 τὰ δὲ δυνάμεις, ὁλον ἀρχῆ, πλοῦτος ἰσχύς κάλλος, τούτοις γὰρ καὶ σπουδαίως εὐ ἂν δύνανται χρῆσασθαι καὶ ὁ φύλος κακῶς' διὸ δυνάμεις τὰ τοιαῦτα καλοῦνται ἀγαθὰ' 19) εἰδ. μαθημ. τὸ τετράγωνον εὐθείας ἡ ἀριθμοῦ: Πλάτ. Τιμ.54 Β' || τὸ τετράγωνον ἀνώτατου ἀριθμοῦ [χ²]: Διόφωτον. Ὀρισμ.2 καλεῖται ὁ μὲν τετράγωνος ἀριθμὸς δύναμις' || εὐθεία δύναμις ἴση γραμμῆ ἢς τὸ τετράγωνον εἶναι ἴσον πρὸς τὴν ἐπιφανείαν: Ἀρχμ.Σφαιρ.Κυλ.2,9' || εὐθεία δύναμις σύμμετροι εὐθείαι σύμμετροι βλ.λ. κατὰ τὸ τετράγωνον: Εὐκλ. Ὀρισμ.10,2' || ἡ δυνάμει δεκάς τὸ ἀβροισμα τῶν τετράγωνων τῶν ἀριθμῶν τῆς πρώτης δεκάδος 1!²+2!²+...+10!² = Θεολ. Ἀριθμ. 64' || τετρογωνικὴ ρίζα ἀριθμοῦ, ὅστις δὲν εἶναι τέλειον τετράγωνον, ὅθεν ἀσύμμετρος ἀριθμὸς: Πλάτ.Θεαίτ.147 Δ' || γινόμενον δύο ἀριθμῶν: Φύλ.1,3 ἡ ἀμφὸς ἰδη, τρίαδος καὶ διάδος' 1) δύναμις ἐξᾶς, ἴσουλ.Νικ.108 Ρ' || κ. δοτ. δυνάμει ἐπίρρ.=κατὰ τὸν ἀριθμὸν: Ἦρων.Μετρ.1,15,Θεολ. Ἀριθμ.33' 20) ὡς συγκεκριμένον, ὑπερφυσικαί ἀόρατοι ὑπόστασις εἰκοσθόμεναι ὡς ἐκ θεοῦ ἀπορροῦσαι καὶ ἐξουσίαν, εἰρ' ἐπὶ ἀγαθῷ εἶτε ἐπὶ κακῷ, ἀσκόσασα, συνθ. κτ. πλῆθ. β' Πολύ. Ησ.34,4

τελεί δυνασιν. Εὐρ. Ίων 1012 δυνασιν ἐκφέρει τίνας | 1 περὶ τῆς ἰσχυρῆς μορφοῦ.

Δυναστεία (ή) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. γεν. τὸ δυναστεύειν, ἄρχην, ἐξουσίαν, ἀρχή, ἐξουσία : Σοφ. ΟΤ 593 ἀρχὴ ἀλλοῦ καὶ δυναστείας· Θουκ. 3,62 δυναστεία ὄλιγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα, Δημ. 316 τῆς Φιλίππου δυναστείας, Πολύβ. 2,9,5 ἀφαιρέσει τὴν βασιλείαν τὰς δυναστείας, Μηναι. 1,30 Ὡδ. 5 τί μοι πλοῦτος καὶ δόξα καὶ δυναστεία, Διγεν. Ακρ. 584 δόξα τῆ δυναστείας σου, ἔτι πὺς τῶν ἀνελεύσιων | Χριστέ! || πολιτικὰ ἐξέσκησις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας : Πλάτ. Θεοίτ. 176 C αὐ δ' ἄλλαι δεινότητις τε καὶ δοκοῦσαι καὶ σοφίαι ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείασι γιγνόμεναι φορτικαί, ἐν δὲ τέχναις βαναύσαι || νεώτ. ἡ καταδυναστεύσις, ἡ καταθλιπτικὴ ἐξέσκησις τῆς ἐξουσίας, ἡ δεσποτία ἐν χρ. κ. μτφ. : Ἰησοῦν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆν δυναστειῶν τῶν κομματάρχων, - ἡ δ' - τοῦ παραγοντισμοῦ· 2) εἰδ. τὸ ὀλιγαρχικὸν πολιτεῖαν, ὀλιγαρχικὴ διακυβέρνησις | μετὰ τυραννίδος καὶ δημοκρατίας, ἀντίθ. ἰσονομία, δημοκρατία, πολιτεία κτ. : Θουκ. Α,78 εἰρήνη δυναστείας μάλλον ἢ ἰσονομία ἐχρόντα, Ἀνδ. 2,27 εἰς δημοκρατίας δυναστείας καταστήσαντες, Πλάτ. Πολιτ. 291 P μετὰ τὴν μοναρχίαν εἰσοι τίς ἀν. τὴν ἀπὸ τῶν ὀλιγων δυναστείαν, Ἀριστ. Πολ. 122 b, 10 οὐ πολιτεία ἐστίν, ἀλλὰ δυναστεία μάλλον || ὄμ. εἰδ. ἐπὶ τῆς διακυβερνήσεως τῆς Ρωμαϊκῆς συγκλήτου : Διον. Κ 32! || μον. ἡ βασιλεία· Θουκ. Μ 252 « δυναστεία οὐ μόνον ἡ τυραννίς, ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία » 3) συνθ. κτ. πλῆθ. αὐ ἀρχαὶ πόλεως ἡ κράτους πῶς : Ἰσοκρ. 2,8 τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας 4) μτφ. κτ. πλῆθ. αὐ μεγάλα, αὐ δυνατὰ πράγματα, τὰ καταρθώματα : Πά Βασ. 4,13,12 καὶ πάντα ὅσα ἐποίησα καὶ αὐ δυναστείας αὐτοῦ ἀς ἐποίησα, Μηναι. 3,10 Ἔσοι, σὺ σπῆσῃσιν μου, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν αὐ ἀνέχοι· 3) νεώτ. κ. δημ. σφιστὴν ἡγεμόνων χώρας πῶς, ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν : ἡ δυναστεία τῶν Ἀφροδισίων.

Δυναστεία (ή) Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ δυναστεῖος βλλ. **Δυναστεύμα** [τὸ] μτφ. κ. νεώτ. ἡ δυναμικότης, ἡ ἀποδοτικότης εἰς φυσικὸν πλοῦτον τόπου πῶς, ἢ αὐ φυσικὰ πόροι τόπου πῶς : Πά Βασ. 3,2,46 ι. ἄριστο ἀνοίγειν τὰ δυναστεύματα τοῦ λιθάνου | δ. ἔρμ. ἡ χώρα, ἡ περὶ ἣ ἐφ' ἣς ἐκτείνεται ἡ δυναστεία πῶς, ὄθ. ἡ ἐπικράτεια 2) νεώτ. ἡ καταδυναστεύσις, ἡ δεσποτία.

Δυναστευτικός - ἡ-άν κ. νεώτ. ὁ ἰδιῶζων εἰς δυναστὴν, ὄθ. ἀσθαίρατος, ἀντίθ. πολιτικῆς· Ἀριστ. Πολ. 129 b, 32 ὀλιγαρχία τὴ δυναστευτικῆ καὶ μοναρχία τυραννικῆ, Πλούτ. Ἠθ. 818 Α λόγος δυναστευτικός· || τυραννικός = Παρφ. Ἀποχ. 1,8 δοῦλῶσις δυναστευτικῆ, - ἀπὸ δυναστεύοντι διακυβερνήσει || ὀλιγαρχικός = Ἀριστ. Πολ. 1306 a, 18 τὴν δ' ἀφισιν δυναστευτικῶν εἶναι καὶ ὀμοίαν τῆ τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ γερῶντων 2) γεν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν δυναστὴν : Ἐσὺτ. Πον. 251, 43 θύρας ἐκτρίβεις... δυναστευτικός.

Δυναστεῖον κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι δυναστῆς βλλ., κατέγω τὴν ἐξουσίαν, ἀρχὴν : Ἠρ. 9,2 εἰς τοὺς δυναστεύοντας ἀνδρας ἐν τῆσι πόλεσι, Πλάτ. Νόμ. 711 C τῆ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονία || ὄμ. μτ. γεν. εἶμαι ἄρχων πῶς : Διόδ. Σ 4,31 τοῦ δυναστεύσαντος Οἰθαλίος || ὄμ. μτ. ὄστ. : Ἀθην. 14,624 D τοῖς ἀεὶ δυναστεύουσιν αὐτοῖς || τὸ οὐδ. τῆς μτ. τὸ δυναστεῖον ὁ δυναστῆς, ἀντίθ. ὁ δῆμος : Θουκ. 6,99 τὸ ἐναντιοῦμενον τῶ δυναστεύοντι δῆμος ὠνόμασται || ὄμ. εἰδ. πόλεων, εἶμαι κληρονομία, ἡγεμονία ὄλων : Ἠρ. 5,57 αὐτὴ γὰρ ἡ πόλις τῶν λοιπῶν ἔδυνασκευ, Πολύβ. 2,5,2 αὐ δυναστεύουσαι πόλεις || παθ. κυβερνώμαι :

Φθ. 2,503 δυναστεύεσθαι πρὸς μισῶν 2) ὄμ. μτφ. : Φιλ. 1,9 αὐ ἀλαγὰ ἡδονὰν δυναστεύουσι ψυχῆς 3) μον. πειζῶ, βιάζω : Χρον. Μορ. 599 Ι τὸν Πάπαν ἐδυνατέφην κ' ἐπῆλε τὴν Καρπῆσιαν || ὄθ. νεώτ. κυριαρχῶ, ἐξουσιάζω τυραννικῶς, καταδυναστεύω : ἡ Ἱταλία δυναστεύεται τῷ Δωδεκανήσσῳ 4) εἰδ. ἐπὶ ἀνέμων, ὑπεριοχῶν, ἐπικρατῶ : Ἰην. Ἀφορ. 3,5 ὄκταν ὄστος | ὁ νότος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ὄκτουσιν || ἐπὶ κλίματος : αὐτὸ Ἄερ. 12 παντὸς ἰσομοιρῆ δυναστεύῃ 5) ἔχω δύναμιν, ὄστω ἐπίδρασιν : Ἰην. Ἀρχ. Ἰηρ. 16 ψυχρότητα... καὶ θερμότητα... ἡκιστα... νομίζω δυναστεύειν ἐν τῷ σώματι 6) μισθμ. τὸ παθ. ἀναφερομαι εἰς τὴν εὐνομίαν ὄφωσιν, ἐπὶ ἀριθμῶν : Πλάτ. Πολ. 546 B αὐξήσεις δυνάμειν τε καὶ δυναστεύομεναι.

Δυναστῆς [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. κυβερνήτης, κυρίαρχος, ἀπόλυτος ἀρχων, περὶ τοῦ διός : Σοφ. Ἀντ. 608 ἀγῆρω δὲ χρόνῳ δυνατῶς κατέχεις· βρβλ. ΚΔ Τυμῶδ. 1,615 ὁ μακρῶρος καὶ μόνος δυναστῆς | περὶ τοῦ Θεοῦ || κτ. πλῆθ. αὐ προύχοντες, οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ πολιτείᾳ : Ἠρ. 2,32 ἀνδρῶν δυνατεῖων παῖδες || εἰδ. ἡγεμονίας : Θουκ. 7,33 τοὺς ἀκοντιστάς | ὁ Ἄρτος | δυναστῆς ὢν παρέσχετο αὐτοῖς, Πολύβ. 9,23,5, Στράβ. 17,3,25 βασιλεῖς δὲ καὶ δυνατῆσι καὶ δεκαρχοῖσι, ΚΔ Πράξ. 8,27 || κ. νεώτ. γεν. ἡγεμόνες : Πολύβ. 9,1,4 πράξεις ἔθνων καὶ πόλεων καὶ δυναστῶν, ΚΔ Λουκ. 1,52 καθέλει δὲ δυνατῆς ἀπὸ θρόνων, σφιστὴν ἰσχυρῶν δυναστῶν | βασιλέων || μον. ἀπόλυτος, αὐταρχικός, καταπιστικός κύριος, περὶ τοῦ ἔρωτος : Διγεν. Ακρ. 176 πολλά εἶναι φοβερός, πολλά ἄναι καὶ δυνατῆς 2) ποι. φρ. λαμπρὸν δυνατῆσι-οἱ ἀστερες : Ἀλοχ. Ἀγ. δ' 3) νεώτ. ζῶλο. ὡς ὄσα. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων.

Δυναστῆδαι [οἱ] νεώτ. ζῶλο. οἰκόμενοι ἐντόμων κολεοπτέρων τῶν ὄφροισιμος τῶν μακροτέρων.

Δυναστικός-ἡ(ή) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς δυναστὴν, ἀσθαίρατος : Ἀριστ. Πολ. 1320 b, 31 τῆ τελευταία δημοκρατία, τὴ δυναστικωτάτη καὶ τυραννικωτάτη τῶν ὀλιγαρχῶν || νεώτ. κ. ὁ βασιλικός : δυναστικὸν κόμμησ, - δυναστικῶν φρονημάτων || συγκρ. δυναστικώτερος ἰσχυρότερος, κρατιώτερος : Γαλ. 4,396.

Δυναστικός ἔπιρρ. μον. κ. νεώτ. αὐθοιρετώς, διὰ τῆς βίας, διὰ τῶν δόλων : Κασάρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3,4 καὶ ἐκυρίευσεν ὄλην τὴν Ἀνατολήν δυναστικός.

Δυναστῆδαι-ιδος [ή] θηλ. τοῦ δυναστῆς βλλ. : Δημ. Φαλ. 311 οὐ πρῶτος ἀκούσιν οὐ δυνατῆσι καὶ αὐ δυναστῆδες τὰ αὐτῶν ἀμαρτήματα.

Δυναστούντες [οἱ] δ. χρ. τοῦ δυναστεύοντες : Ἐπιγρ. **Δυναστῶ**-ορος [ὁ] δυναστῆς βλλ. : Εὐρ. ΙΑ 280 Ἠλιδος δυναστῶρος.

Δυνατὰ ἔπιρρ. μον. κ. δημ., συγκρ. δυνατώτερα κ. ὑπερθ. δυνατώτατα μετὰ δυνάμειος, ἰσχυρῶς, ἐνῶνος μετὰ δύναμιν, ὄθ. καθ' ὑπερβολήν, ὑπερμῆτος : Κασάρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3,191 τὸν ἀγαθῶσι δυνατὰ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ μάθησιν, Βλαχο. Προμ. 1,113 κ' ἀρχισα μετὰ χτυπητὴ δυνατὰ ἡ καρδιά μου, - χτυπητὴ δυνατώτερα 2) δημ. κ. γεωμυθίῳ τῆ φωνῆ, μεγαλοφώνως : μῆλα τοῦ δυνατῆ, γιατί βαριακούει.

Δυνατέω μον. δημ. γίνομαι δυνατός, δυναμῶμαι : Ἐρωτόκρ. Δ 1535 μέσ' ἡ καρδιά μου χαίρει καὶ δυνατέω' ἡ χερά.

Δυνατέω μισθμ. δύναμαι : Φιλ. ὄδ. Σ. ημ. 11 δυνατέωσι τὸ συμβαίνειν ἰσχυρῶν 2) εἶμαι δυνατός, ἰσχυρός : ΚΔ Κορ. 2,133 ὄς εἰς ὕμᾶς οὐκ ἄσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ἡμῖν.

Δυνατῆς [ὁ] ποι. δυναστῆς βλλ. : Ἀλοχ. Πέρσ. 674 **Δυνατῶν**ος-ο ὄμ. δημ. ὁ ἔχων δυνατὸς ὄνυχας : Ἐπιγρ. μισθμ. Ὀδ. Κ 218 δυνατόνυχια λιοντάρια.

δυνατός (-ή)-ό(ν), ποι. κ. -ός-όν κ. μον., νεώτ. κ. δημ. Ισχυρός, ρωμαϊκός άκμοστός, επί σώματος ή ψυχής : 'Ηρ.9,31 δ τι μόν ήν αυτών δυνατώτατον πόν άπολέξας έστησε έχανθον Λαικεδαίμονίων, Πλδ.Ν 9,91 γερσί και φύξι δύνατοί, Πλάτ. 'Ιππ.366 D δύνατωτατος κατά τι, 'Ερωτόκρ.Δ 1949 τόν κόσμου ό δυνατώτερος βρισκεται διά θαυμάσιος νωμί,δημ. ή τέχνη κινεί τά δυνατά || κ. επί πραγμ. Ισχυρός: Πλάτ.Πολ.351 Α ότι και δυνατώτερον και Ισχυρότερον ήτι άδικία δικαιοσύνης || δυνατός λόγος Ισχυρόν έπιχείρημα: 'Επικ. 'Επιστ. 1,31 Γ || όμ. επί πραγμ., άνδικός: Πολύδ.10,31,8 δυνατόν προτειχισμα, Πολύτ. 'Εκλ.Τραγ.11,13 ταμπούρια δυνατά κί όροφα μεταρίζα, - δυνατό καικι - εύλο || δύνατό κρασί τό περιέχον πολύ αλκοήλευμα || δ - πυρτός Ισχυρός, ύψηλός || δυνατή γραφή (δημ. πέννα) μεγάλη συγγραφική Ικανότης || 2) μη άπαφ. ό Ικανός να πράξη τι : 'Ηρ.1,97 δυνατοί έμην οικείων την χώρην, Θουκ.1,39 λέγειν τε και πράσσειν δυνατώτατος, 'Αριστ.Πολ.29,5 δυνατώτατοι τούς σώμασιν και τούς χρήμασιν λιγυρότεροι || όμκ.άνευ άπαφ. : Εύρ. 'Ορ.523 όσον περ δυνατός έμει, - δυνατός έπιστήμων - δημοσιογράφος || 3) επί έξωτερικής δύναμεις, Ισχύων, άσών μεγάλην έπίδρασιν, έπιρροή: 'Ηρ.1,53 τών Έλλήνων δυνατώτατοι, Σοφ. 'Ηλ.219 δει τούς δυνατούς ούκ άριστα λάθειν || 4) αυσαντο ή εξέχοντες την καταγωγήν και την έπίδρασιν, οι άριστοι, οι κρασιότες, οι προύχοντες: Θουκ.2,65 ό δέ δυνατόν καλά κτήματα κατά την χώρην, άπολιμεικότες || χρήμασι δυνατός ό έμπορος άντίθ. αδύνατος: Θουκ.1,13 χρήμασι τε δυνατοί ήσαν || 4) επί τόπου, ό παραγωγικός, εύφορος: Ήσν.2,21,5 δύνατωτέρα εις την καρπών έκφυση || 5) ό ευδελύχιμος: 'Αριστ.Μεταφ.1048 κ,27 και γάρ τό δυνατόν άμα δειλον έσται διασποράν || παθ. επί πραγμ. όπτι δύναται να συντελεσθή: 'Ηρ.7,111 οδ σφι δυνατόν έστι βασιληίου δαιμονιο προκειμένου, Αισχ. 'Αγ.79 δυνατόν και θέμις ανείναι, Πλάτ.Φαιδ.70 C λόγω δυνατού κατανοήσαι, - ό συμβεβησμένος δέν είναι δυνατός || 6) οδός δυνατή εύδατος: Ξεν. 'Αν. 4,1,24 || μη. προσ. ώς έπίρρ. κατά τό δυνατόν κατά την δύναμιν, όσο είναι δυνατό: Πλάτ.Κρατ.422 D όμ. εις τό δυνατόν: 'Ηρ.3,24 εις όσον ανθρώπων δυνατόν μάλιστα όσον δύναται ό άνθρωπος: Πλάτ.Φαιδρ.277 Α: εκ τών δυνατών = εξ εκείνων άτινα δύναται να εκτελεσθούν: Ξεν. 'Αν.4,2,23 έν δυνατώ είναι έντός του δύναμιένου να γίνω: 'Επιγρ. || 6) όσον δυνατόν = όσον δύναται να γίνω: Εύρ.ΙΑ 997 όσον καθ'ήμας δυνατόν || 7) ως δυνατόν ή νεώτ. 6) όσον τό δυνατόν μη. συγκρ. ή ύπερβ. βαθμού έπιθέτων, εις μέγιστον βαθμόν: 'Ισοκρ.12,278 ως δυνατόν πλεισταίς Ξεν. 'Απομ.4,5,5 ως δυνατόν καιότατος, - όσον τό δυνατόν γρηγορώτερα || 8) επί πραγμ. τό δυνατά πράγματα άτινα δύναται να γίνωσι: Θουκ.5,89 τά δυνατά έξ έν ένώτεροι άλλθως φρονούμην διαπρασασσάθαι, 'Αριστ.Ρητ.1359 β,1. **δυνατώτατος** πάλ. ειμαι Ικανώτερος τιος, Ιδώς επί οικονομικών ζητημάτων: Πλάτ. ού δυνατώτερον αυτου ή δέναι. **δυνατώφηνος** (ή) δημ. ό έχων δυνατήν φωνήν, ό φωνάκιών δυνατά: Ζερβιλ.φ. 'Ικ.Β 717 αυτών ό δυνατώφηνος Μενέλαος άρχηγός ήτο. **δυνατώφην** δημ. δυνατώφην: Καρκ.Ζητ.100 κί άξασιν δυνατώφηνος τά φωνή του είναι. **δυνατώφης** κ. μον. Ισχυρός, Ικανός: Αισχ.Ν.248 ότι και μημηονικός και δυνατώφης είναι, Πλούτ. Καίσι.8 και του λόγου δυνατώφης έν αυτώ | τό γνώμη | άνθέντος || 9) ένικός: Πλά Σοφ.Σαλ.Δ.6 δυνατόν δέ δυνατός έτασθήσονται || 10) σφοδρός,

όρηπτικός: Μολ.Δ.1 407,5 τό άλλθος της πόλεως έτασθασαν δυνατός || καιθ' ύπερβολήν: Αισχ. 'Ακρ.3605 καθωλιμισμένους δυνατούς αιδροφρομένους || 2) ευδελύχιος, μεθ' Ικανότητος, ευδελύχιος: Πλάτ.Πολ.516 Δ και ό τούτων δέ δυνατώτατα άπομοντευόμενά τώ μέλλον ήσαν || 3) φρ. δυνατός είναι δυνατόν έστιν: 'Ηρ.7,11 ούκ ών έξαναγκάσει ούδέτεροις δυνατός έχει. **δυνατώτατα** έπίρρ.δύναμ.συγκρ. τό δυνατά βλλ. **δυνατώτατος** 'Ηρ. 4) μέγρ. δαδεκάτης. **δυνατώτατοι** ίν. γ' αληθ. προς, τό δύναμαι βλλ. **δύνη** (ή) νεώτ. φουσ. άνομασία μονάδος έν χρ. έν ταις φυσικός επιστήμασι προς μέτρον της δύναμεις κατ'έκτασιν,κατά βάρος κ. κατά χρόνον. **δύνησι** ίν. άνή δύνη,β' ένιστοι, τό δύναμαι βλλ. **δυναπρός**-ά-όν μην. δυνατός, Ισχυρός, ποθ' μπορεί πολύ: Σοφ. Έξημ.45. **δυναπτικός**-ή-όν σχολ. κ. νεώτ. ό ένέχων ή ό έκφορζων την έννοιαν του δυνατού γενέσθαι: Σχόλ.Θεοκρ.4 τό δυναπτικός συνδέσμου, - δυναπτικός λόγος, - δυναπτική έκτική- πρότασις, - δυναπτικόν μόριον || νεώτ. ό δυναμικός έν τι περιπτώσει να γίνω ή να γίμνω: δυναπτική ρήτρα τόδ' αυτοβλοιαύοι. **δυναπτικός** έπίρρ. νεώτ. δημ. -ά κατά τρόπον δυναπτικόν βλλ.: έκφράζεται δυναπτικός. **δύναμαι** πάλ., μον. κ. δημ. δύνομαι, μπορώ: Πάλ. 'Ιω. Μάγδ. 'Ιστ.Μορ.58 δύνομαι να σάς προσδώσω Χριστόν με εύκολλη, Πολύτ. 'Εκλ.Τραγ.70,12 δύνεσαι, μαρε μ', δύνεσαι., δύνομαι, σπέντη μ', δύνομαι να βγάλω την κυρά μου' || μη. αίτ. προσ. δύνομαι κάποιον δύνομαι να καταβάλω τινά: τόν δύνοσαι: || μη. μη. αίτ. δύνομαι να έπάρχω τι: δέν τί μπορώ, δέν τί δύνομαι τόσο μεγάλη δουλειά' || είδ. επί βάρους, άντιχ. δύναμαι να φέρω: 'Ερωτόκρ.Α 234 γομεί πού δέν δύνοσαι μη' άλλως να σπώκωσι, - δέν τό δύναται ό γάδορος τόσο φόρτωμα. **δύω** δύο βλλ. **δύο** κ. μον., νεώτ. κ. δημ. π. έπ. **δύει** κ. μην., ποι. κ. δύο | δύο ούδέποτε έν λω. 'Επιγρ., τραγ. κ. νεωτεροις αίτ. | γενκ. δύο, θυοίν, μην. αίτ. θυειν, βοιωτ. θυοίν (ή κατά δ.άνωγε. θυοοίν), ίν. γεν. δύον λαικων. γεν. θυειν, δοτ.κ. θυσι | Ιδώς μην. | κρητ. δοτ. θυοίς, ίν. δοτ. θυοισι, λαικων. αίτ. δύο, θεσσαλ. θηλ. αίτ. δύος, έν χρ. κ. ώς άκλ. έν. πληθ. ένιστε κ. θυίς, άριθμ. άλλ' ούδέποτε π. τραγ. κ. σπαν. π. κοιν. νεώτ. κ. δημ. πάντα ως άκλ., δημ. κ. ως μονοσύλλαβον δυό' ως άπόλυτον αριθμηπικόν, ό άριθμός ό προκύπτον εκ μάς μονάδος, όταν προστεθή εις άλλην μονάδα, ό μετά την μονάδα πρώτος άκείρισος άριθμός: 'Ικ.16 'Αρεθεία δέ μέλιατα δύο, Σοφ.Α.1 237 δύο β' άργηθοσας κριοσ άνκλών, Πλάτ.Γοργ.464 Β δυοίν όντων τών πραγμάτων δύο λέγω τέχνας ΚΑ Ματθ.27,51 και ίδού τό καταπέτασμα του ναού έκταθη εις δύο, Δ.τραγ. κί ανάμωσ' άν' τά δύο βουνά δύοσάσιν μέλοι άλλθου, πορομ. μη. έν σμάρδο δύο τρυγόνια | επί τών έπιγυμνίων διά μάς προσοπέθεις δύο άποπέθισογια | όμ. άνοιος κυνηγιά δύο λαγούς κανένας δέν πιδίνας | επί τών δικανών συγχρόνως δύο δυοτερείς σκοποδός, όμ. από 'να κρηπί δύο τομάρια | επί τών πλοιστεών, όμ. δύο κεφάλια σ' ένα φέσι δέ γυρούν | επί δυοκάντων συγχρόνως δύο δυοτερείς σκοποδός ή σπηλι, προς άλλωσιν όπ' άδύνατον είναι να άρχισαι δύο έν τώ αιώτ' οίκω ή έργω' || φρ.δίο ποιήν την πόλιν θηγοστασίν τούς πολιτάς, κυριζών εις δύο κομόνα: 'Αριστ.Πολ.1310 Α,4 δύο γάρ ποσοδία δει την πόλιν μαχόμενα τούς εύπόροσ || 6) μη. φρ. γινώμασται από δύο γάρτα ήνωμασά έχρόνι άπονοδίο || 6) φρ. φρ. τά δύο μετρί τά δύο έκ τών δικανών με-

ρών, τὰ δύο τρίτα : Θουκλ.1,104 τοῖς τε ποταμοῖς κρατοῦντες καί τῃς Μέρμηροις τῶν δύο μερῶν πρὸς τὸ τρίτον μέρος δὲ καλεῖται Λευκὸν τεῖχος ἐπολέμουσιν || νεώτ. τὰ δύο τρίτα τὰ δύο ἐκ τῶν τριῶν ἴσων μερῶν, ὅμ. τὰ δύο τέταρτα, - τὰ δύο πέμπτα κτ., || ὄμ.φρ. σὺν δύο δύο ὄμοσ' : Ψ. Κ 224 σὺν τε δὺ ἔρχομαι, καί κατὰ πρὸ τοῦ ἐνόησαν, *Ηρ.4,66' ὄμ. σὺνδύο : ΠισΜτ. Ἐκλ.Τραγ.114,18 τῆς Σύριας τὰ λαγκάδια, | τοῦ καὶ σὺνδύο δὲν περπατοῦν, συντρεῖς δὲν κοῦβεῖσάουζον' || εἰς δύο ἀνά δύο : Ξεν.Κ17,5,17' || μτγν. μσν. ὄμ. δύο δύο, ὄμ. δύο δύο ἀνά δύο, κατὰ ζεύγη, καθ' ὀμόσας συγκειμένους ἐκ δύο : Ἐπιφάν.1,5Α ἀπό τινων μὲν δύο δύο, ἀπὸ ἄλλων ἑπτά ἑπτά, Καν. 'Αγ.Παχμ.2) δύο δύο συνοδευόωσιν, - νὰ παρουσιάωζνται δύο δύο μισοτά μου' || ὄμ. φρ. δύο καὶ δύο ἀνά δύο χωριστά : Ἐρωτόκρ.Β1366 οἱ καθ' ἑαυτοὺς δύο καὶ δύο νὰ τρέξουσιν ὀμόσ' || νεώτ. μου. ἀνά δύο ὅρας πρὸς ὀλίγωνσιν ὅτι δύο ὄργανα τῆς αὐτῆς οἰκίας. γεγραμμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πενταγράμμου ὀφείλου πρὸς σπιγμὴ νὰ παῖξουν ἡνωμένα τὸ αὐτὸ μέλος' || ὄμ. φρ. καὶ αἱ δύο ἀμφότεροι : τὰ ἔλασα καὶ τὰ δύο, - κοῦνας καὶ τὰ δύο χέρια του' || π. Ἐρωτόκρ., ὡς μία λ. οἰδύς, τῶν οἰδύδ' προτασομένου τοῦ κ. : Ἐρωτόκρ.Β 1785 ἀπὸ τ' αὐτῶν καὶ τῶν οἰδύδ', οὗτ. Γ 636 σὰ φρονίμη καὶ τῶν οἰδύδ' τέλος κακὸ λογιάζει' || ὄμ. φρ. ἕνα καὶ δύο ὄλιγους πρὸλ. ὄμ. κἀνα δύο : Ψ.Β 346 τούσδε δ' ἕα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοῖ κεν Ἀχαιῶν νόσφιν βουλεύσθ' || ὄμ. φρ. ἕνας δύο ἢ κἀνα δύο ἢ ἕνας ἢ δύο, ὀδ. ὄλιγοι, πολλὸ ὄλιγοι : φέρε κἀνα δύο ἕλλα - καρφία' || κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὄμ. φρ. δύο ἢ τρεῖς ἢ δύο ἢ τρεῖς ὄλιγοι : Ἀριστ.Ἐίρ.829 ψυχὰς δὴ τρεῖς διθυραμβοειδοασκαλικῶν' || νεώτ. κ. ὄμ. φρ. δύο τρεῖς ἢ δύο τρεῖς, περὶ τοῦς δύο ἢ τρεῖς καλὸ ὄλιγοι, ὄλιγοι : τὸ μνησκόν : Θεόκρ. 1,545 ποτιβὰς δύο, καὶ δύο μῆνας ἔξ ἑ ἄν' ἄλλ' ἄλλων, Δ.τραγ. μου ἢ καὶ δύο λόγια καὶ μ' ἄρεσε' || ὄμ. πρὸς δὴλωσιν τῆς σμ. τούτης σωθῆ. μτ. τοῦ ἕνα, μὴ προτασομένου ἢ τοῦ τρίτα ἐπιτασομένου : ἕνα δύο σπῆτρα, - μὴ δύο καρέκλες, - δύο τρία φύλλα - λουλούδια' 2) νεώτ. κ. ὄμ. ἀντὶ τοῦ ἀντιπαλοῦ τακτικοῦ ἀριθμητικοῦ, δεύτερος, ἰδίως χρονολογίας, ἡμερομηνίας καὶ τῶν ὠρῶν τοῦ ἡμερονηκτίου : στὰ χίλια ἐννιάκισσα εἰκοσι δύο στίς δύο Ὀκτωβρ., - στίς δύο τὰ μεσάνυχτα' || ὄμ. ὡς τακτικὸν ἀριθμητικὸν ἐπὶ ἡριθμημένων ὁμοιογενῶν πραγμάτων : ρίξε μὴ ματὶα στήν δύο εἰκόνα' || ὄμ. φρ. κἀθε δύο ὥρες - μέρες - χρόνια ἐκάστην δευτέραν ὠραν - ἡμέραν - ἔτος κτ., || μαν. διὰ δύο (ἡμερῶν) ἐκάστην δευτέραν ἡμέραν : Βλ. 'Αγ.Παχμ.4 τῷ δὲ χερσὶν διὰ δύο τρέσματ' 3) νεώτ. κ. ὄμ. ὡς ὄσα ἐπὶ παρρηγοῦσαν, τὸ φύλλον ἐπ' οὐ εἰκόνη(ε)ται ὅς τὸ σῆμα ἐκάστης τῶν τεσσάρων φύλων.

δυο- πρῶτον συνθετικὸν λέξεων τινῶν, δηλοῦν ὅτι εἰς τὸ δεύτερον συνθετικὸν, ὅταν τούτο εἶναι ἀριθμητικόν, προστίθεται ὁ ἀριθμὸς δύο, ὡς δυοδέκας, δυοδεκαπλάσιος' || πάλ. κ. νεώτ. μ. ἐν λ. δυοδῆμιον' || ὅταν τὸ δεύτερον συνθετικὸν εἶναι τὸ καὶ, τὸ δύο προστίθεται εἰς τὸ τρίτον συνθετικόν, ὡς δυοκαίδεκα, δυοκαίδεκατος' 2) ὡς ἀντικειμ. τὸ β' συνθετικόν, οἷον δυοδύο.

δυοῶν λ. πεπαισμ. πρὸς ἔμρ. τοῦ ζυγός : Πλάτ. Κρατ.418.
δυόδεκα δωδέκα, δωδεκα βλλ.
δυοδεκαπλάσιος-ον κ. **δυο-** δωδεκαπλάσιος.
δυοδέκας-ἄδος ἡ) δωδεκάς, δωδεκάς βλλ.
δυοδεκατημόριον ἡ) κ. **δυο-** δωδεκατημόριον.

δυοειδής-οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων δύο μορφάς διπλοῦς : Περρ.Πυθ.167 Α, 50,84 οὐ διαφέρει. ἢ δυοειδής ἢ ἀνασειδής εἰσὶν ἡ ἑτεροειδής' || ἡ οὐδ. τὸ δυοειδής ὡς οὐα. ἡ διπλῆ μορφή : Ἐρμεί. 'Αλ.Φαῖδρ.167 Α τὸ δυοειδές τῆς ψυχῆς.
δυοειδής ἑτήριμ. μτγν. μετὰ δύο μορφῶν, κατὰ δύο μορφάς : Δαρμ. Ἀρχμ.55.

δυοκαίδεκα [δω,α,τὰ] δὴκ. ἀλλὰ κ. γεν. πληθ. δυοκαίδεκων ἐν Ἀλκοῖ.75 δωδέκα, δωδέκα : Ψ. Β 557 ἄγε δυοκαίδεκα θυάδες.

δυοκαίδεκάδεκτος ἡ) κ. -ον(τὸ) μτγν. οἱ νόμοι τῶν δωδέκα δέλτων : Ψω.Λυδ.Ρωμ.1,26,42.

δυοκαίδεκάζωδος κύκλος(ῶ) ὁ κύκλος τῶν δωδέκα ζώδιων, ὁ ζωδιακὸς κύκλος : Βέττ.Βαλ.172,32.

δυοκαίδεκάκηρος-ον ὁ δωδεκάμηρος : Σοφ. Τρ.648 δυοκαίδεκάμηρον ἀμνηνοῦσαι χρόνον.

δυοκαίδεκάτος ὡς ὀδωδέκτος : Ψνπ.Νοῦσ.3,16.

δυοκαίδεκάς ἡ) ἄρχ. ἐν. ὄν. τῆς γεν. πληθ. δυοκαίδεκων βλ. δυοκαίδεκα.

δυοκαίδεδομηκότος-ῆ-όν Ἐτήριμ. ἐβδομηκοστός δεύτερος.

δυοκαικοσιπηνγυς-υ μσν. ὁ εἰκοσι καὶ δύο πῆγες : Εὐστ.644,39.

δυοκαικοστός-ῆ-όν Ἐτήριμ. κ. μτγν. ὁ εἰκοστός δεύτερος : Ἐτήριμ. Ἀρχμ.Ψωμ.4.

δυοκαικεννηκοντάδερον ἡ) μτγν. τὸ ἔχον ἐνενήκοντα καὶ δύο ἔδρας : Πάππ. Ἀρχμ.2,459,461.

δυοκαικεξηκοντάδερα ἡ) μτγν. τὸ ἐξήκοντα δύο ἔδρας ἔχοντα : Πάππ. Ἀρχμ.2,459,461.

δυοκαικεννηκοστός-ῆ-όν μτγν., ὄμρ. - ακοστός ὁ πενηκτοστός δεύτερος : Ἀρχμ.Ψωμ.4.

δυοκατριαντάδερα ἡ) μτγν. τὰ ἔχοντα τριάκοντα καὶ δύο ἔδρας : Πάππ. Ἀρχμ.2,458,461.

δυομηνητικός-ῆ-ο ἄμρ. ὁ ἔχων ἡλικίαν δύο μηνῶν : Κρυστ.Τραγ.Στάθμ. Γένως24 πίνουσι δύο δυομηνητικά.

δυόμισος ἡ) μτγν., νεώτ. κ. ὄμ. δύο μονάδες ὄμοσ' καὶ ἡμισὼ μονάδος.

δυοπεντακαίδεκάς-ἄδος ἡ) μσν. σύνολον ἐκ δις ἔδεκα πέντε ἀποτελούμενον : Στουδ.Θεῶδ. ἐν κε1,1098 θεσομένης συνθετῆς δυοπεντακαίδεκάς.

δυοποιδός-όν ὁ ποιῶν, παρῶν δύο : Ἀριστλ. 1083 b,36 ἡ γὰρ ἀόριστος θυάς δυοποιδός ἔνδ.

δυοσαρῖνιον ἡ) ὄμ. δ. γρ. δυοσαρῖνιόν δυορολιθῶνον βλλ. τὸ φαρμακευτικόν.

δυόσμη ἡ) ὄμ. ἄ. δυόσμος βλλ.

δυόσμος ἡ) ὄμ. δ. γρ. διόσμος ἡ δυόσμος ὁ μακρόφυλλος : Πολύτ. Ἐκλ.Τραγ.261, ὁ δυόσμος ὁ βασιλικὸς καὶ τῆσπερ κηροφύλλῳ : 2) μτφ. : Παλαμ.Τάφ.25 μὴν τὸ νιγς. || τὸ νερὸ τῆς ἀρνησίας | φτωχὸ κομμένο δυόσμο.

δυόσπορα ἡ) ὄμ. τὸ φυτὸν βερονική ἢ ἀναγλλις' 2) τὸ φυτὸν βερβερῆς.

δυοστός-ῆ-όν σθάλ. ὁ δεύτερος : Σχολ.Εὐρ. Ἐκ.32.

δυοτοκά- ἔω ἔσφ. γρ. ἀντὶ δυοκά βλλ.

δυοτριαντών ἡ) ἀπ. τὸ ἐν τριάκοντον δεύτερον.

δυοθρόστατος-ον μσν. ὁ ἔχων δύο ὑποστάσεις : Στουδ.Θεῶδ.489 δυοθρόστατος εἰκὼν ἡ εἰκονίζουσα δύο παραστάσεις.

δυοχοί Δημόκρ.136 « πωμισζέει », ἦα. ἐπωμάζει, σκεπάζει, αὐτ. « δυοχῶσαι πωμισσαι ».

δυονόδιος ἡ) νεώτ. (λατ.) ρωμαϊκὸν μέτρον καὶ ὀμίσμα βάρους καὶ ἄξις δύο ἄσασπιῶν

2) μέτρον μήκους ἴσον πρὸς δύο πόδας.

δύπη ἡ) μτγν. δύτης, κολυμβητής' ἦα. « κολυμβητὴς δύτης » : Καλλ.ἀπ.167, Ὀμπ. Ἀλ.2,436 δῆται ἀσπογτόμοι 2) κ. ἐν ἐπιθ. πρ. : Λυκ.387 οἱα δύπητι κηρύλον 2) κ. ἐπὶ προσώπων : αὐτ. 73 τάφοις Ἀγλαντιδὸς δύπητος κέλευρος.

δύπη ἡ) μτγν. δύσημα, δύω, βουτῶ : Ἄντιμ. Ἐλεγδ ἄγτε τῆς καυλῆς δύπητην ἐς ἀλμυρον ὄδωρ | νῆδ. δύπητις, Λυκ.715 πρὸς κόμα δύπητοι-

σας* || άπρωθ. : αὐτ.164 **έδωθε Νηρέως τάφους**, *Απολλ.Ρ.1,1326 **νεοθι δόψας** || κ. μθ. ρτ. ατ. : αὐτ.1008 **δόντονης κεφαλός**.

Δυρομαι (θ) ποι. τ. τ. δόβρομαι : βακχ.3,35.

Δυσ- κ. μαν. κ. νεώτ. άχώνιστον προθερητικόν μόριον, έχον κυρίως τήν έννοιαν τής δυσκολίας, κακής καταστάσεως ή άποτέλεστος, αὐ άντίστοιχα τά μόρια α') δυσκολο- ώς έν τοίς δυσάγωγός, δυσαγωνίστος, δυσαιμορράγτος,δυσαιρετος,δυσαιλλοιωτος κτ.* και β') κακο- ώς έν τοίς δυσαγρός, δυσογρία, δυσαγρέω, δυσασερία, δυσάερος, δυσάης, δύσασχος, δύσθωλος, δύσεδρος κτ.* 2) ένίοτε αίρει τήν ύπό του δευτέρου συνθετικού αγαθών έννοιαν, άντίστοιχα έχον τά άρνητικá μόρια α-αν, ώς έν τοίς δυσανόδρα, δυσαρμοστία, δύσδωρος, δυσεπιθύμητος, δυσελπιστία κτ.* || ή έπιτέλει καθόλου τήν ύπό του δεύτερου συνθετικού έκφραζόμενην δυσμενή έννοιαν, ώς έν τοίς δυσάθλιος, δυσαλιχός, δυσάδκριτος, δυσάχης κτ.* || ένίοτε άπαντα μετά λέξεων συνθέτων μετ' άρνητικών μορίων, άν έπιτέλει τήν άρνησιαν, ώς έν τοίς δυσάμμορος, δυσάχατος κτ.* 3) π. ποι. κ. ένίοτε π. πεζός έν χρ. επί έντόνου άντιθέσεως διά μόνης ή έν διπλή έκφραση έν τοίς : Πάρις - Δύσπαρις, γάμος - δύσγάμος, ώς έξαιρετικώς έπικριτικώς ή δυσαρμηστικόν πρόθεσα, άντιστοίχως πώς προς τού στερητικόν μόριον α [αν].

Δυσάγγελος-ον μθν. κ. νεώτ. ό άγγελος κακοθ, ό κακόν άγγελών κομιστής : Νόνν.Δ.20,184 **άγγελον** 'ριν έπεμπε **δυσάγγελον** 2) μθ. ό κακόν τι, δυσάοιον σημάιον : Βιζυνη.Πύργος τής Κόρης 415 **άντηχουβί** **δυσάγγελοι** φθόγγι, κλαγγή των κωδώνων.

Δυσάγέω Έπιρρ. είμαι δυσάγής, άσεβής.

Δυσάγής-ος-ές μθν. άσεβής, άνήθι. εύαγής Πολυδ.1,33 **ένάγής, έξάγιστον, δυσάγές** : Μαν.5,179 **μιμροῦνται** **δυσάγ** Κυβελήτων ένθεον Άπτιν.

Δυσάγκλιστος-ον μθν. ό μθ δυσμενώς άγκαλισθών, περιήληθων 2) μθ. δυσνόητος, άκατανόητος : Διωμα.Τριάδ. έν Μι.39,163 Β.

Δυσάγκλιος-ον μον. ό δυσκόμος περιλαμβανόμενος, φερόμενος, βασταζόμενος : Κ Μανασσα.4,2 **δυσόν** **δυσάγκλιον** **μεριζόμενον άγιος** 2) μθ. ό μθ ένθεός, ό άνυπόφορος : αὐτ.6,48 **έν** **δυσκαμίστοις** **δέ** **κακοίς** **και** **λόγιοις** **δυσανγκάλιοις**.

Δυσάγκλιμος-ον ποι. άνήθι δυσανγκλιμτος βλλ.

Δυσάγκριτος-ον ποι. άντι δυσανγκριπος βλλ.

Δύσαγμα-ατος (τθ) πάλ. δόβλου σημ. : Πάν. αλγός σκάτ τής ποιήλης και αίμα και άσαγμα [διδρδ. μάσγμα Ηερν.]

Δύσαγνος-ον άναγνος, άκάθαρτος : Αισχ.Ίκ.751 **δυσάγνομος** φρεσίν, Λουκ.Άλεξ.54 **νυκτιπάλαιος** **άσραος** **χαίρει** **κοίταις** **τις** **δυσάγνομος**.

Δυσάγνης-ος-ές μθν. ό κακός, δυσχερής άγρευθείς, συλληφθείς : Οππ.Άλ.3,272 **ήν** **γάρ** . . . **σμηραγήν** **άδωσι** **δυσάγνομός** **έλκομενιοι** [σθδλ. « κακός άγρευθέντος »].

Δυσαγρία ήθ μθν. ή άνεπιτυχής άγρευσις, άλιεία : Πολυδ.5,13.

Δυσαγρέω έω μθν. άνεπιτυχώς άλιείω : Πλάτ. Άντων.29 **άλιείων** **νοτέ** **και** **δυσάγρον** **ήθετο** **παρούσης** **τής** **Κλειοπάτρας**.

Δυσάγωγος-ον μθν. κ. νεώτ. επί Ιηνωδ, ό δυσκόλος άγόμενος, δυσόητος : Ίπιατρ.Προοίμ.* 2) επί προσ., ό μετά δυσκολίας άδηγούμενος, καθοδηγούμενος,δυσπεπθής,δυσπεπθάρχτος: Διον.Άλ.Ρωμ.2,28 **τοίς** **πολιτικοίς** **πλήθει**, **έν** **ός** **τού** **πλεόν** **έστι** **δυσάγωγον**, **δυσάγωγμοι** **μαθηταί** || κ. κατ' είδικευσιν θ- επί τι : Διον.Άλ.Ρωμ.9,8 **τοίς** **δέ** **δυσάγωγίοις** **επί** **τού** **καλόν** || πθ- πράς τι : Βασίλ. Προοίμ.Ψολμ.1,25 **είδε** **τού** **νεύμα** **τού** **δγιον** **δυσάγωγον** **πρός** **άρετήν** **τού** **γένος** **των** **άνθρώπων**.

Δυσάγων-ωνος (θ) μθν. ό έχων βαρείς άγώνας : Πλάτ.Τιμ.36 [στρατηγίας] **πολυπόνους** **γενομένας** **και** **δυσάγωνας**.

Δυσάγωνίστος-ον μθν. ό μετά δυσκολίας ήττώμενος, δυσκολοήκτος : Πολυδ.3,14, αὐτ.5,79.

Δυσάδελφος-ος ό δυστυχής έκ τήν έαυτού δόδελφόν ύπερθ. **δυσοδελφότης** : Αισχ.Έπ.870 **δυσάδελφότητα** **πασών** **όδοσας** **στρόφον** **έδωθ**-**ον** **περιβάλλονται**, Βέπτ.Βάλ.18,5.

Δυσάδελθος-ον μον. επί δόβλου, κοπιώδης, πολύπονος : Εὐστ.740,54 **ήν** **θ** **άθλος** **ό** **δυσάδελθος** **κατά** **τόν** **Όμηρικόν** **Όδυσσεά**.

Δυσασερία (ή) μθν. έπιθλαθής, νασπρός άήρ : Στρόβ.5,17 **έκκλυζόμενον** **τά** **βορβορώδες** **πάν** **ίάται** **τήν** **δυσασερίαν** 2) κτ. πληθ. όμήλη : αὐτ.4,18 **μή** **καθορσάσαι** **μήδ'** **έγγυς** **έν** **ταίς** **δυσασερίαις**.

Δυσάσερος-ον (θ) μθν. ό έχων έπιθλαθής, νασπρόν άέρα : Δίων.Χρ.1,530 **τόπον** **καλεσπόν** **και** **δυσάσερον** 2) επί τής άποσερσάσεως, άνθυμενός : Πράκλ.Πτολ.122, Σαβίν. Όρεθ.8,20,8.

Δυσάσης-ος-ές ποι. μετ. πληθ. **δυσάσην** **ό** **άλεβριος** **πύων**, **δυσάλλοδης** : Ίλ.Ε.865 **καίματος** **έξ** **άνεμοιο** **δυσάσης** **όρνυμενος**, ΟΣ.Ν.99 **άνέμοιο** **σκαπώσαι** **δυσάσην** **μεγά** **κύμα** **έκτοδον** : 2) ύπερβολικός, έξαιρετικώς έντάσεως, ίσχυος : Καλλ. Άρτ. 115 **δυσάσαι** **κρυμθ** **άγουσα**, Κόιντ.13,134 **καίματος** **έσσημηνιο** **δυσάσης** **ήρατι** **μάσση**, ΑΠ.7,739 [Φοίδμ.1 **τόν** **δέ** **δυσάσην** **άλεος** **Αίλαιου** **κύμα** 3) ό δυσασπών άποπνεύων, επί φράσης : Οππ.Κύν. 3,144 **φάκη** **δυσάσης** || κ.επί φαρμάκων : αὐτ.Άλ.4,662 **φάρμακα** **δυσάσαι**.

Δυσάθλιος-ον έπι. τού άθλιος, άθλιώτος : Σοφ.ΟΚ.330 **ώ** **δυσάθλιω** **τροφά** [δδ' άθλιω δισπλ. ΠΔ Μοικι.3,4 **τήν** **δυσάθλιον** **έξασοσλήην**.

Δυσάιακτος-ον μθν. Μαν οίσιρτός, άξιοσρήκτος : ΠΔΜακκ.3,631 **πικρά** **και** **δυσοισκίτων** **μόρου**.

Δυσάιανής-ος-ές ποι. Μαν θρηνώδης, πέθιμος, μελοχολικός : Αισχ.Πέσα.281 **ήν** **έξ** **άποτον** **δαίσις** **δυσάιανή** **ροάν** [σθδλ. « **δυσθρήνητος**, **δυστυχής** »].

Δυσάιαθρος-ον ό ούθι σθιρρος, σμνεφώδης, σκατενός : Εὐρ. Τριανλ.857 **όρσησι** **θ'** **έκ** **δυσάιαθρος** **δυσαιμορράγτος-ον** μθν. ό ούθι έθλιώδης αίμορραγός : Αέτ.14,5 **έβρα** **δυσαιμορράγτος**.

Δυσάιαπτος-ον μθν. ό καμψ ήμην άποκίτσης, ό έλίμμετος, έλίφορος : Ορφ. Άρμ.1337 **παρβήτης** **νασφίζετο** **κοίρον** **ένθος** **άνόγαμος** **Μήδαις** **δυσάιαπτός** **θύνκαστος**.

Δυσάιανμα-ατος (τθ) σθδλ. τού δόβλου ήλημα, [δέξω, τού έπιρροδόν συμμορσός, καταστροφής] : Σθδλ.Εὐρ.Φοβλ.45 **τόσ** **θυσάιασις** **εις** **εὐκαλίστην** . . . **άδρομίζεσθαι** **διά** **τού** **δυσάιανμα** **τής** **Σιγής**.

Δυσάιαρτος-ον μθν. δυσάαλτος : Πολυδ.1,70.

Δυσάιασθησία (ή) κ. νεώτ. ή άναίσθησις : Τιμ. Λοκρ.102 Β **αίσθησθας** **μέν** [δυνάμεις νεός] **δυσάιασθησά** || έν τώ πληθ. : Γαλ.7,34 **καλός** **δέ** **δυσάιασθησας** **μέν** **άπάσας** **τάς** **ροσθήρας** **αίσθησας** 2) είδ. νεώτ. Ισπρ. διασπαράξ τού νευρικού συστήματος, καθ' ήν αισθησάντις τής άλιγώτερον ή περισσότερο τού κανονικού.

Δυσάιασθητός-ον μθν. άναίσθητος : Άλεξ.Άφρ. Γρ.1,72 **παχυμερσας** **τοίς** **σώμασι** **και** **δυσάιασθητός**, Άδομ.1,7 2) τού ούθ. τού **δυσάιασθητον** **ώς** **όσα**, ή άναίσθησις : Γαλ.4,784 3) πωθ. ό δυσκόλως ύποληπτος εις τας αισθησας, ό μετά δυσκολίας άγνωσόμενος, ό δυσάιακτος : Άλεξ.Άφρ. Αισθ.85,84, Πολυδ.5,12 **ήχη** **δυσάιασθητα**.

Δυσάιασθητέω έω μθν. κ. μον. σπερδομοι εύαισθησις, άναίσθητος : Άλεξ.Τράλλ.13, Εὐστ.Πρ. 165,65 **δυσάιασθητόμεν** **και** **εις** **άγαθήν** **σφωρον**.

Δυσαιολόγητος-ον μθν. όν ένίοτε δυσχερώς ά άπολογίαση πρ, **νά** **έξηγήση** : Φιλ.2,444,4 **ό** **δέ** **τού** **γάλακτος** **κύκλος** **δυσαιολόγητος**.

δυσάλιν-ωνος (ό.Αι) ὁ λιαν δυστυχῆς εἰς τὴν Καίτη του· Αἰσχ. Ἐπ.927 **δυσάλιν** σφ' ἄ τεκοῦσα πρό πασῶν γυναικῶν, Σοφ. ΟΚ 150 ἥσα υπάλληλος **δυσάλιν**· ἢ **δυσάλιν** αἰὼν ἡ βίος ζωῆ δόξα, βίος ἀβίωτος· Εὐρ. Ίκ.960 **δυσάλιν** δ' ὁ βίος. **δυσάκετος**-ον δυσσέραιτος· Ἰνπ. Αἰμ.29 οἱ τόποι οὗτοι ἐκτρίχηται **δυσάκετα** ποῖουσι, **δυσάκης**-ος-ές **δυσάκετος** βλ. λ'. Ἡα. «δυσάκη, **δυσάκων**».

δυσάλημα-ατος(τό) μγν. δριμύς, ἰσχυρός πόνος· Ἡρόδ. Ἱστ.ἔν.Ρην.Μουσ.58,82.

δυσάληος-ος-ές ὁ λιαν ὀλέγιος, ὁ σφοδρούς πόνος προκαλῶν· Αἰσχ. Ἀγ.1165 δῆγματι φοινίφ, **δυσάληος** τύχη, Πλούτ. Ἠ8.106 D τὰ γάρ του θαύτου.. οὐκ οἶδα ὅπως **δυσάληος** δοκεῖ εἶναι.

δυσάλητος-ον λιαν ὀλέγιος· Εὐθ.410· 2) ἀναίσθητος, σκληροκαρδῆς· Σοφ. ΟΤ 12 **δυσάλητος** γάρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ ὀλοκατοικτῶν ἔδραν.

δυσάλευτος-ον μγν. ὄν τις δυσκόλος ἀσφραγίς, **δυσάλευτος**· Ἀπολλ. Λ. Φωλ.14,11 μὴ δὲ τόκον **δυσάλευτον** εἶσι παλῶντων ἀγίρει.

δυσάλευτος-ον Ἡα. «δυσάλευτα, **δυσάλευτα**, ἀβεράλευτα»· Ἡρόδ. **δυσάλευτος** κ. **δυσάλευτος**.

δυσάλευος-ος-ές **δυσάλευτος** ἀνάτος, ἀβερρόπειτος· Ἰνπ. Ἀρθρ.41 ἀποστάσις **δυσάλευτος**, Κάσο, Πρδλ.1· ἢ τὸ οὐδ. τὸ **δυσάλευος** ὡς οὐα, τὸ ἀνάτος, τὸ **δυσάλευτος**· Πλάτ. ἈΞ.367 B γήρας, εἰς ὃ πᾶν **συρεῖ** τὸ τῆς φύσεως ἐπίληρον καὶ **δυσάλευος**· 2) θανάσιμος· Νίκα. ἈλεΞ.12,157 Χριστοδῶρ.

Ἐκφρ.179 **δυσάλευος** λίσσις.

δυσάλητος-ον μγν. **δυσάλευτος**, ἀνάτος· Κόνιν. 9,388. Νόων.Εὐογγ. Ία.5,16 **δυσάλητος** νόσση.

δυσάλευος ἐπίρρ. μγν. **δυσάλευτος**, ἀνάτος· Φιλομ.π. Ὀρειδ.45,29,36.

δυσάλευος-ον δωρ. ἀπὲ **δυσάληος** βλ. λ'. Εὐρ. Ρησ.247 ὅταν ἡ **δυσάλευος** ἐν παλῶντι.

δυσάλληλοναθία (ή) νεώτ. τερατογ. τερατογική ἑλληκίς ἰσσορροπία εἰς τὰς ἀναλογίας ἀμφοτέρων τῶν γνάθων.

δυσάλοιωτος-ον κ. νεώτ. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀλλοιοφύμενος, μεταβαλλόμενος, ἀντιβ. ἐβαλλώλωτα, -ῆ **δυσάλοιωτος** φύσις μετᾶλλων τινῶν· 2) δόσηπος, δυσκολοχώνευτος· Ἰνπ. Τροφ.49 ἡ **δυσάλοιωτος** (τροφή) **δυσεξανάλωτος**, ἈλεΞ. Ἄφρ.Πρ.1,83 **δυσάλοιωτος** χυμός.

δυσάλοιωτος ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον **δυσάλοιωτων**, **δυσάλοιωμετάβλητα**.

δυσάλευκος-ον μγν. ὄν μετὰ δυσκολίας τις ἐκρέμει, ἐξ οὗ δυσχερῶς ἀπαλλάσσεται, δόσηπος, ὄθι. τυρανικός· Νίκα. Ἀλ.251,537 **δυσάλευκος** ἴσπεται.. κνηθμός, Πάδ. Σοφ. Σολ.17,16 τὴν **δυσάλευκτον** ἔμμεν ἀνάγκην, Μαν.2,247 **πενήν** δ-.

δυσάλωτος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὄν μετὰ δυσκολίας συλλαμβάνει τις· κ.σγγκρ.· Πλάτ. Ἄσφ.206 Α **ποιῆς** τις οὐν ἂν σοὶ δοκοῖ θρηπτικός εἶναι, εἰ ἀνασοδοῖ θρηπῶν καὶ **δυσάλωτην** τὴν ἀγρᾶν ἀνασοδοῖ· ἢ εἰδ. ἐπὶ πτηνῶν κ. ἰχθύων· Ἀριστ. Ζ1 615α,17 ὁ δὲ τροφίλος.. τρώγλας οἰκεῖ **δυσάλωτος** δὲ καὶ **δραπέτης**, οὐτ.599 β,25· 2) ὁ μετὰ δυσκολίας κατακτάμενος, κυριεύμενος· Αἰσχ. Πρ. 166 παλῶμα τινὲν **δυσάλωτον** ἔλθι τις ἀρχὴν, Φιλ.2,133 **δυσάλωτα** ἐρήματα, -**δυσάλωτων** φροῦριον· 3) ἀνασφορ. πρὸς πρόσω., ὁ ἀήπιτος· Νίκα.Καν.ἔν.Σάβ.132 ἐδάλωντο ὁ **δυσάλωτος** [κ.γεν. ἀπρόσβλητος]· Γαλ.4,472 τὸς ἔθνεσσιν αἰτίους **δυσάλωτων σώμα**· παροβ.· Σωφ.1,32 **δυσάλωτερος** πρὸς νόσση· ἢ μετὰ γεν.· Σοφ. ΟΚ 1723 κακῶν γὰρ **δυσάλωτος** οὐδέ τις· 4) ἐπὶ νόσση, δυσσέραιπος· Λουκ. Ἄποκ.1β **πάθος** ἀπάντων παθῶν τὸ **δυσάλωτατόν**· 5) ὁ δυσκόλος ἀνηλεῆς, καταληπτός, ὁ θυσώπτος· Πλάτ. Τιμ.51 Α **μεταλαμ-**

δάνον δὲ ἀπορώτατα πρὸ τοῦ νοητοῦ καὶ **δυσάλωτατότατον** αὐτὸ λέγοντας οὐ φερούμεθα.

δυσάμειρτος-ον μγν. ὁ ἀνεπιτυχῆς, ἀδελικός ἐπιτυχῆς, ὁ σφάλων δεινός· Βέττ. Βάλλ.1,16.

δυσάμειρος-ον ποι. ἀπὲ **δυσάμειρος** βλ. λ'. Σίμων.58,2 **δυσάμειρος** εἰς πέτρας.

δυσάμερτα (ή) δωρ. τ. τοῦ **δυσάμερτα** ἀτυχῆς ἡμέρα, δυστυχία, ἀδελότης· Σοφ. ἄπ.518 βράκει δὲ τοὺς μὲν ποῖρα **δυσάμερτα**, Ἀριστ. Βάτρ.1,267 σφίγγα **δυσάμερτα** πρῶτανιν κῶνα πέμπει.

δυσάμμορος-ον δυστυχῆς· Ἰλ. Τ 315 **δυσάμμορος** φίλταθ' ἐταίρων, αὐτ. Χ 428, Ἀπολλ. Ρ 2,218 **ρῦσα**-σθε **δυσάμμορον** ἀνέτρα λῆμνα.

δυσανάδατος-ον μγν., μων. κ. νεώτ. ὄν μετὰ δυσκολίας ἀναδοίξει τις· Κορνοῦτ. Θε.14-δρη τινὰ τῆς Ἑλλάδος εἶναι **δυσανάδατος**· 2) μγφ. ὁ δυσχερῶς νοητός· Οἰκο. Ἄποστ.16 **χαίρει** ὁφες **δυσανάδατον** ἀνθρωπίνους λογισμοίς.

δυσανάβιβαστος-ον μγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναβιβάζόμενος· Ἰουστ.597 Α **δυσανάβιβαστος** ἡ φυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ἄλισθεν καλῶν.

δυσανάβλαστός-έω μγν. πῆθ. ἀσφ. γρ. τοῦ **δυσανάβλαστὸς** βλ. λ'. Πλούτ. Ἠ8.688 Ε.

δυσανάβλαστός-έω μγν. **δυσανάβλαστός**· Πλούτ. Ἠ8.688 Ε **τῆς** ἄγροτήτος ἀπὸ τοῦ βαρυνόμενου καὶ **δυσανάβλαστότης** ἐπὶ τὸν δεόμενον καὶ ποδοῦνα μείστωμένης τόπον· ἢ πῆθ. εἰδ. ὄθρ. ἀπὲ **δυσανάβλαστότητος**.

δυσανάγνωστα ἐπίρρ. ὄθι. **δυσανάγνωστα** βλ. λ'. **δυσανάγνωτος**-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναγνωσκόμενος, ὁ δυσκολοδιὰδαστος· Πολύβ.3,321 τὸν **ἀπολαμβάνοντα** δόξηπτον εἶναι καὶ **δυσανάγνωστον** τὴν ἡμέραν πραγματεῖαν [εἰδ. ὄθρ. **δύσγνωστον**]· ἢ ὄθι. ἐπὶ γραμμικῶν χαρακτῆρος χειρογράφων, ὁ λόγος κ.σγγκρ. φιλίας **δυσανάβλαστο** ἀναγνωσκόμενος· τὰ γράμματα σου εἶναι **δυσανάγνωστα**, -δ- **χειρογράφα**.

δυσανάγνωτος ἐπίρρ. νεώτ. ἐπὶ γραμμάτων, κατὰ τρόπον **δυσανάγνωτων**, ὥστε **δυσανάβλαστο** καὶ ἀναγνωσκωνται, νὰ διαδοῦνται.

δυσανάγναι (ή) μων. ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσανάγνου** βλ. λ'. Μιχ. Ακον.2,262.

δυσανάγνωτος-ον μγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναβαλλόμενος, **δυσανάβλατος**· τὰ **δυσανάγνωτα** ἀπογράψατο λεπτοποιοῦσθαι· 2) μων. ὁ δυσκόλος παιδαγωγούμενος, ὄθι. ὁ **δυσπείθης** ἀπειθῆς, **δυσάγωγος** βλ. λ'. Σουίθ. «ἀπειθῆς, **δυσάγωγος**· Θεοφύλ. Σ 109C **δυσανάγνωτον** πρὸς τὸ κρείττον τὴν ὀρμὴν **κεκτημένη**· ἢ εἰδ. ἐπὶ πλοίων, ὁ **δυσκόλος** κυβερνώμενος, **δυσκολοκυβερνήτης**· Πολυδ.1,112 («ἠνῆς») **δυσπείθεις**, **δυσανάγνωτοι**, **δυσάγωγοι**, ἀνάγωγοι».

δυσανάδοτος-ον μγν. ὁ δυσκολοκίνετος· Δίφιλ. Σ π. Ἀθην.3,91 Ε αἱ δὲ εἶναι ὀρθρητικὰ τρώφιμοι **δύσπεπτοι** **δυσανάδοτοι**, Γαλ.19,364, Ἰππιατρ.1 καὶ **δυσανάδοτοι** γὰρ εἶσι καὶ **δύσπεπτοι**.

δυσανάθυμτος-ον μγν. ὁ δυσκόλος ἐξαιτῶνός· Ἀρτεμίδ.1,1· ἢ ὁ τὴν ἐξέστησιν ποιῶν **δύσκολον**· τὸν πεπλοῦσμένον τροφῆς ἐμὲν ἡ ἐνήγεσθαι διὰ τὴν γενομένην ἀπόφραξιν, **δυσανάθυμτος** τῆς τροφῆς ὀδός.

δυσανάκαθαρτος-ον μγν. ὁ μετὰ δυσκολίας καθαρῶνόμενος· Γαλλ. Ὀρειδ. Σένοφ.9,3,8 **δυσανάκαθαρτος** ἔλκισσις.

δυσανάκαλυπτος-ον μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνακαλυπόμενος· Εὐστ.321 [Μτ].

δυσανάκλητος-ον μγν. κ. μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνακαλυπόμενος, ὁ δυσχερῶς συγκρατούμενος, ἀνοχηπτιζόμενος· Πλούτ. Ἠ8,74 ἀνώμαλος ὄθ' ὄργηθι **δυσανάκλητος** αὐθῆς ἐστὶ καὶ **δυσσπληρημένος**, ἴωσ.Π1,218,2 τὸ δημοτικὸν δὲ γὰν Ἀλεξανδρέων δὲ ἀπερβολῶν μισοῦσιν **δυσανάκλητον** ἦν, Ἄνω.Κομν.1,341 C τὸ βάρβαρον γένος

δυσανάκλητον ἐφ' ὅπερ ἂν ἐφορμήσει ἢ ὄν μετὰ δυσκολίας συγκολληθεὶ συναθροίζῃ τις: Πλούτ. Ἐπιστ.24 συνήκισσε τούτῃ τῃ Ἀπτικῇ κοκοικαίνουτας . . τῶς σποράδας ὄντας καὶ δυσανακλήτους 2) ὄν μετὰ δυσκολίας θεραπευθεὶς τις: Παρυσ. Σωφ.2,29 Ἡρόδ. Ἱστορ.ἐν Ρην.Μουσ.58,74 ἢ το αὐτὸ το δυσανάκλητον ὡς οὐα. ἢ δυσχερῆς ἴασις: Καισάρ. Δοκ. ἐν Σάβ.3,195 οἶσθα τοῦ ἡμετέρου σκλήνους το ἀδρανῆς . . καὶ περὶ τὰς ἰάσεις δυσανάκλητον 3) ὁ δυσχερῶς ἐπισπερομένους εἰς κολὴν διάθεσιν, εἰς φαίδροτητα: Μάξ. Τόρ.33,6 δυσανάκλητον ἐν συμφοραῖς.

δυσανακλήτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν φρ. δυσανακλήτως ἔχω δυσκόλως ἐπιπέρομαι εἰς τὰς ἀσθένειαι μου: Διοσκ. Ἀλεξ.16.

δυσανακόμιτος-ον μτγν. ὄν μετὰ δυσκολίας ἀνακομίζῃ τις ἢ το φέρεῖ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνυψῶν: Πλούτ. Ρωμ.28 ἢ δὲ (φυχά) σώματι πεφυρμένη . . δυσέξαπτός ἐστι καὶ δυσανακόμιτος.

δυσανάκρητος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνομιεινυόμενος, συγκρατινυόμενος: Πλούτ. Ἰβ. 1032 Β δυσανάκρητος ἢ κοινωνία γέγονεν αὐτῶν.

δυσανάκριτος-ον κ.ποι. δυσάκριτος δυσἀκρίτως, δυσκαθόριστος: Αἰσχ. Ἰκ.126 ἴω δυσἀκριτοὶ πόνοι.

δυσανάληπτος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναλαμβάνομενος ἢ προλαμβάνομενος: Ἀλκιβ. 2,19 τῶν μὲν εὐπόρος ἢ μνήμη, τοῖς δὲ δυσανάληπτος καὶ δυσφύλακτος ἢ μόθησις καθέστηκεν 2) ὁ εἰς οὐ δυσκόλως ἀναλαμβάνει τις δυνάμις: Ἰουλ. Λογ.6,181 Α δυσανάληπτος ἄρρωστια ἢ ὄθ. ἐπὶ προσ. ὁ δυσκόλως ἀναλαμβάνων, ὁ μὴ καταβεθλημένος: Ἡσ. Τερώνης. 3) δυσανάληπτος γένων 3) ἐπὶ ἀβλήτου, ὁ μὴ δυνάμενος ἐπ' ἀνέλιθῃ εἰς κοινὰς συνηθείαι: Ἀθην. Ἱστορ. Ὀρειδ.ἀδ.66,16.

δυσαναλήπτης ἐπίρρ. μτγν. ἐν φρ. δυσαναλήπτης ἔχω δυσκόλως ἀναλαμβάνων δυνάμις εἶναι προδληματικὴ ἀνάφρασις μου: Ρουφ. Ἰν.8,8,47,4.

δυσαναλήφθαι ἢ μτφ. δυσχερῆς ἀνάφρασις: Βέτι. Βόλ.236,17.

δυσανάλογα ἐπίρρ. δημ. δυσαναλόγως βλλ.

δυσαναλογία ἢ ἡ ἐνώτ. κ.δημ. ἢ ἑλλειψὶς ἀναλογίας: ἢ δυσαναλογία τῶν μεθῶν.

δυσανάλογος (-ῆ)-οῦν) ἐνώτ. κ.δημ. ὁ στερομένης ἀναλογίας, ἀσύμμετρος: τὰ ἀκράτα τοῦ ἀγάλλματος μέλη εἶναι δυσανάλογα πρὸς τὸ δλον ὄφρος αὐτοῦ ἢ δυσαναλόγως μέγας: Καρκ. Ζητ. 20 τὸ κεφάλι του . . ὄγκωδες καὶ δυσανάλογα μετὰ μικρὸ σώμα του.

δυσαναλόγως ἐπίρρ. ἐνώτ. κατὰ τρόπον δυσαναλόγον βλλ.: Ἀροσ.Βαστ.57 ὄφθαλμοὶ δυσαναλόγως μικροί.

δυσανάλυτος-ον μτγν. κ. μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀναλύομενος: Περφ. Κατ.132,9 2) ὁ δόσολιτος, δυσνόητος, ἀνεξήγητος: Κίναρ. Ἰβ Α τὴ πρηνόια δεδογμένα δυσανάλυτα.

δυσαναλύτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον δυσαναλύτου βλλ.: Σιμπλ. Κατ.212,16.

δυσανάλυτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀναλυσκόμενος, φθειρόμενος: Φιλ.2,505.

δυσαναπαυστός-ον μων. ὁ μετὰ δυσκολίας, ὁ σπασίως ἀναπαύομενος: ἢ ὁ ἀσπερῶν τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ἠσυχίαν: Ἐσθ. Ἰβ.Ψ 225.

δυσανάπιστος-ον ὁ δυσκόλως ἀναπειθόμενος, ὁ δυσκαταπίεστος: Πλάτ. Παρμ.135 Α θαυμαστάς ὡς δυσανάπιστος εἶναι.

δυσαναπλήρωτος (-ῆ)-οῦν) ἐνώτ. κ.δημ. ὁ δυσκόλως ἀναπληρούμενος, ὁ δὲ στέρας ἢ ἑλλείψης δυσκόλως συμπληρούται: ὁ θανάτος τοῦ ἀφίκε δυσαναπλήρωτον κενόν.

δυσανάκλητον-ον μτγν. ἐπὶ παλαιῶν, ὁ δυσκόλως κλωτῶς ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν πρὸς τὰς ηἰγὰς

αὐτοῦ, ὁ ἐν δὲν δύναται τις νὰ ἀναπλήσῃ: Στράβ. 4,189 ὄβος καὶ δυσανάκλους ὁ Ῥοδάος.

δυσανάπλωτος-ον μτγν. ὁ δυσανάπλωτος βλλ.: Στράβ.5,222 ἀνάγκη δυσανάπλωτα ἐκ θαλάσσης εἶναι.

δυσανάπνευστος-ον ὁ ὄν δυσκόλως ἀναπνεύει τις: Ἀριστ. Αἰσθ.443 b, 12 τὰ σαπρὰ δυσανάπνευστά ἐστὶ 2) ὁ μετὰ δυσκολίας ἐκτελεῖ τὴν διαπνοήν: Γαλ.7,287 δυσανάπνευστον . . τὸ σῶμα.

δυσαναπόρευτος-ον μτγν. ὁ ὄν δυσκόλως ἀναπορεύεται, ἢ το ἀνέρχεται ἢ διέρχεται τις, ὁ δύσβατος: Φιλ.1,672 βάραθρα δυσαναπόρευτα.

δυσανασκεύαστος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀποκαθιστάμενος, δυσεπισπρόβωτος: Ἀλέξ. Τραλλ. 12,776 ἐπὶ δὲ τετραταῖω πλείον χρώμα τῶ φαρμάκω . . διὰ τὸ δυσανασκεύαστον.

δυσανάσπαστος-ον μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνασπῶμενος: Θεοφύλ. Βουιλ.4,119.

δυσανάσφαλλος-ον ὁ δυσκόλως ἀναρρωτινυών: Ἰην. Τρ.28 νοσήσαντες δὲ δυσανάσφαλλοι.

δυσανάσχετος-ον μτγν. κ. μων. ὁ δυσκόλως ἀνεκτός ὑπερφότος, ὁ ἀφόρτος, ἀνυπόφοτος: Φιλ.2,92 ὀβριεὶς δυσανάσχετος, Φλεγ. Μακροβ.4 κήδη δυσανάσχετα, Διοσκ. Ἰκ.1,235, Πορφ. Ἀποκ. 3,20, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάβ.3,372 φέρε δὲ τοῖς πάσχοσι δυσανάσχετον ἄλγμια.

δυσανασχέθ-ῆ κ. νεώτ. μετὰ δυσκολίας ὑπερφορῶ, βαρέως φέρω: Θεοκ.771 δυσανασχέτουςτὴν τὰ γυγνόμενα 2) μεγάλως στενοχωρούμαι, ἀδύνητὸν (ἐπὶ τινι, πρὸς τὴν, νεώτ. διὰ τὴν): Πλούτ. Κόρ.35 τῶς Ῥωμαῖους ὄρων . . δακρύνουσι καὶ δυσανασχέτους ἐπὶ τὴν ἐπισημνέμενος - ὁ κόμος δυσανασχέτα διὰ τὴν ὄψιν τοῦ τμηροῦ 3) ὁ - τινι: Ἰωσ. Πι 13,16,2 ὁ τοῖς γενομένοις, Ἰουδ. Δυσανασχέτων δὲ τῆ συμφορῆ: ἢ κ. ἀπολ.: Ἀέτ.1,44.

δυσανασχέτως ἐπίρρ. μτγν. ἐν φρ. δυσανασχέτως ἔχω δυσκόλως ἀνέχουσι, βαρέως φέρω τὴν δυσανασχέτῶν: Ἀπολλ. Δοκ. Σιντ.218,9.

δυσανὰτραπτος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνατρέπομενος, καταβαλλόμενος, ὑπερκίβητος: Πλούτ. Κοιστ.4 μεγάλως καὶ δυσανὰτρητος γενομένης ἢ δυσάμας ἢ παρὰ: Γαλ.2,407 ἀσφαλῆστερον καὶ δυσανὰτρητότερον ἴσταισι.

δυσαναφθρικός ἢ ἡσ. «δυσκόλως ἀναπερομένης, ὁ δυσανὰφθρος βλλ.

δυσανὰφθρος-ον μτγν. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνεκτός, δυσάνετος, δυσφόρτος, καταθλιπτικός: Βασ.2,124 D ἴσται βαρεῖς καὶ δυσανὰφθρος.

δυσανὰφθρία (ἢ μτγν. ἢ ἑλλειψὶς ἀνδρῶν, λειψανδρία: Ἀππ. Τερμ. Πολ.1,7 τῶς δ' Ἰταλιώτας ἀλιγότης καὶ δυσανὰφθρία καταλείβουσι.

δυσανὰφθρος-ον μων. ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ ἀνεγερθῆ: Στουδ. Θεοδ. Μει.1353.

δυσανὰφθρος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀνεκτός βλλ.: παρεμβλ. ἐκΞεν. Ἰσοκ.2,28 βαλεταυτῆ [δυσανὰφθρῶ] Γαλ.7,181.

δυσανὰφθως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον δυσανὰφθρου, ἀφόρτος, ἀνυπόφοτος: Πολυδ.3,130.

δυσανὰλκυστος-ον μων. ὁ δυσκόλως ἀνεκλύομενος: Φάτ. Ἀμφιλ. ἐκδ. Οἰκονομίου 270.

δυσανὰμμος-ον δωρ. ὄντι δυσήμμος ὁ ἀνεκλύομενος, ὁ τελεῖν ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν κοκῶν ἀνέμω: Σοφ. Ἀντ.591 κελανθὸν θῆνα καὶ δυσήμμου.

δυσανὰμμος-ον κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἀνεμυσκόμενος, δυσπερίετος: Κυραν.21.

δυσανὰνθ-ος -εἰς ὁ δυσκόλως ἀθῶν: Πολυδ.1,231.

δυσανὰνθος (ἢ) οὐνόμος βλλ.: Κρπ. Ἰκ.42 D ἢ διορβ. δυσάνος).

δυσάνιος-ον ὁ ἐκκόλως ἀπὸν, ἀναπεροστομμένος, ὁ δυσκόλως ἐπιγαστροτόμος: Ἀνφ. Σοφ.89, Κρπ. Ἰκ.42 D, Μετ.803 ἢ διορβ. δυσάνιος ἢ ἀνθιθ. ὄνομα: Ἀριστ. Φυσικ. Ἰ.805 b,6 ἢ δὲ κ. ὁ ἀδυ-

μος, ὁ βαρυθυμῶν, ὁ στενοχώρημένος, συγκρ. : Φιλῶδ. Ἀκαθ.50 με **δυσανώατος**.

δυσανίω-ώντος-ώσων-ών μτγν. ὁ παρέχων πολλήν λύπην, ὁ καταλυῶν : Πλούτ. Ἠθ.106 D τί γάρ το... **δυσανίω**ν ἐν τῷ **τεθνήσκει** ;

δυσανόθευτος-ον μτγν. ὁν δυσκόλως ἀνέρχεται τις, δυσανόδοτος, δυσανάδοτος : Θεοφύλ. Βουλγ.1,673.

δυσανόδοτος-ον ἀρχ. λεξ. ὁ δυσχερῆ παρέχων τὴν ὁδοὸν, τὴν ἄνοδοσιν, **δυσανόδοτος**.

δυσανόκοτος-ον μτγν. κ. μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνοηγόμενος : Διογ. Ἐπ.50 ταῖς κεναῖς καὶ **δυσανόκοις** πυξίσι **δοικεν**, Παχυμ.Γ, Ἀνδρῶν. Πολ.385 B **δυσανόκοι**το ὄντας τοῦ Πύργου, ἴω. Κίμν.265,27.

δυσανόλοτος-ον ἐπιτ. τοῦ ἀνολόθου : Ἐμψ.124.

δυσανόρβυτος-ον μων. ὁ μετὰ δυσκολίας ἀνορθώμενος : Νικ.Χων.662,17.

δυσανόσχετος-ον ποι. ἀντὶ **δυσανόσχετος** βλλ. : Ἀπολλ.Ρ.2,272 ὀμίη **δυσανόσχετος**.

δυσανταγνώστου-ον μτγν. ὁ πρὸς ὃν δυσκόλως τις ἀνταγωνίζεται : Διογ. Λ.134 ἠν δέ... ἐν τῷ συνθέσθαι **δυσανταγνώστου**.

δυσάντης-ου-ες μτγν. κ. μων. ἁ. **δυσάντης** κ. **δυσάντηος** οὗ ἡ συνάντησις δυσάρετος, **δυσάντιωσις** : Ὀππ.Κυν.2,360 **φεύγετε**... **δυσάντας** ἀγρευτῆρας, αὐτ.3,262: 2) ὁ καθ' οὗ δύσκολον νά ἀντίσθῃ τις : Μουσαῖ.324: 3) ὃν δυσκόλως τις ἀνέρχεται, ἀναδοίσις : Φιλ.1,255 **δυσάντης ὁδοῦ**, Ὀππ.Κυν.4,432 δ- κωλύσι.

δυσάντιος-ον μτγν. ὁ **δυσάντης** βλλ.ἡ ἀντίθ. εὐδάντιος : Λοκκ.Τιμ.5 ἑτέραν ἐκτρέπονται, **δυσάντιον** καὶ ἀποτρέπονται θέματα ὀφθαλμοῦ ἀπολαμδάνοντες, Νέων.Δ.42,406 **φεύγε** **δυσαντίτων** Ποσειδῶν οἰστῶν ἐρώτων: 2) ὁ **δυσάντης** βλλ.2, ὁ καθ' οὗ δυσκόλως ἀνίσταται τις, ὃν δυσκόλως ἀντιμετωπίζει, ἀντικρούει : Πλάτ. Ἠθ.118 D ἄχθεται πᾶσι καὶ **δυσάντησι**, Κύριλλ. Ὡσ.5,93 ἔχει ὁ λέων... **δυσάντηον** τὴν ὀρνίμν.

δυσαντίβλεπτος-ον μτγν. ὁ ὃν δυσκόλως τις βλέπει κατὰ πρόσωπον, προσβλέπει : Πλούτ.Μάρκ.1,23 **τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῦ ἀνοπτότατον**... **φθερόν** ἡγοῦντο καὶ **δυσαντίβλεπτον**, Κορυαῖτ.Φύσ. Θε.20 **δυσαντίβλεπτον** σπιλέων ἀπὸ τῶν ἁμμάτων: 2) συνεκὸς ὃν δυσκόλως ἀντιμετωπίζει τις : Συριαν.Μεταφ.178,30 ἀνορία χαλεπωτάτη καὶ **δυσαντίβλεπτος**: 3) πρὸς ὃν δυσκόλως τις ἢ τι συγκριεῖται, ἀσύγκριτος : Φιλῶστρ.Εικ.861 **δυσαντίβλεπτον** ἡγοῦμενοι τὸ πρεσβύτερον, Ἀγαθίν.π. Ὀρειδ. 285 **δυσαντίβλεπτον** τὸ μέγεθος τῆς... **δυνάμεως**, **δυσαντιγραφία** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. εἶδος τῆς νευρικής νόσου ἀγραφίας, καθ' ὃ ὁ πάσχων ἔχει δυσχέρειαν περὶ τὴν ἀντιγραφίαν.

δυσαντίλεκτος-ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀναπροῦ- μένος ἀνσκαφεύζομενος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,12 **δυσαντίλεκτον** τεκμήριον, αὐτ.7,70 μαρτυρῶν **δυσαντίλεκτον**: 2) μτφ. ὁ καθ' οὗ ὄδυνασε τις νά ἀντιδρῶσθ, ὁδ. ὁ λίαν ἰσχυρὸς : Ἰωσ.Α1 18,95 **δυσαντίλεκτον** κρίνειν τὴν ἐπιθυμίαν.

δυσαντίρρητος-ον ἦσ. γλῶσσ. ἐν λ. ἐχυρόν, EM 406,7 **δυσαντίλεκτος** βλλ.

δυσαντιρρήτως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τῶν ὁδῶν **δυσαντιρρήτων**, **δυσαντιρρήτων** βλλ., ἡ ἐπιδοκτικὸν ἀνσκαφεύζον, ἀναντιρρήτων : Πολύβ.9,31,7 δόξα **δυσαντιρρήτως** εἰρηκέναι κατέπαυσε τὰν λόγων.

δυσαντιφθάμματος-ον μτγν. πρὸς ὃν δυσκόλως τις ἀνίσταται, ὃν δυσκόλως περιφρονεῖ, ἀπορρίπτει : Πολύβ.23,8,13 δόκοσις αὐτῆς:1 τῆς δωρεῆς:1 ἔχειν τὴν **δυσαντιφθάμτησιν** διὰ τὸ πληθῆσθ τῶν προτεινομένων χρημάτων.

δυσάνυτος-ον ὁ δυσκόλως ἐκτελούμενος : Κατ. Ἀστρ.Κ.811,250 **δυσάνυτος** πρᾶξις.

δυσάνυρ-ορος(ἰ) ἐν φρ. **δυσάνυρ γάμος** γάμος μετὰ κακοῦ ἀνδρός, συζύγου : Αἰσχ.ἴκ.1064

δυσάξιμος-ον σχολ. ἀδυσώρητος, **δυσπαράι- τητος** : Σχολ.Σοφ.OT 334.

δυσάπλοκτος-ον σχολ. ὁ ὃν μετὰ δυσκολίας ἀπαλείπει τις, **δυσεξάλειπτος** : Σχολ.Σοφ.Τροχ.696 **δυσαντιον** δ' ἀντὶ τοῦ **δυσάπλοκτου**.

δυσάπαλλακτος(ἡ) ἡ πρὸς ἀπολαγῆν ἀπὸ τινος δυσκόλια, ἡ ἰδιότης τοῦ **δυσάπαλλακτου** βλλ. : Πλάτ.Φιλ.46C **ηκίρω** γὰρ **μεμυρίων**, μετὰ **δυσάπαλλακτίας** παρόν, ἀγανάκτησιν... **ποιεῖ**.

δυσάπαλλακτος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀφ' οὗ μετὰ δυσκολίας ἀπαλλάσσεται τις : Ἰηπ.Γυν.Φύσ.40 **δυσάπαλλακτος** νοῦσος, Ὡσφ.Γρ.959 ἐν **δυσάπαλλακτικῶς ὀδύνας**, Ἰσοκρ.10,28 τὴν δὲ πόλιν... **δυσάπαλλακτου** προστάγματος ἠλευθέρωσεν, Ἀριστ.ΖΜ 671 b,9 τὸ ἀρρωστῶμα τοῖς ἀνθρώποις **δυσάπαλλακτον** αὐτῶν ἐστιν, ἠν ἀπᾶς νοσήσῃ, Καιοσάρ.Δοκ.ἐν Σάβ.3,153 κακόν... ἡ γρονκίζου- νον πρὸς τὸ **δυσάπαλλαστον** γενέσθαι καὶ **δυσάπαλλακτον**, **δυσάπαλλακτα** βῆρη τὰ οἰκογε- νειακά: 2) μτφ. γεν. ὁ ἔκων δυσχέρειαν εἰς τὸ γενεῶν : Ἀριστ.Ζ1,587 b,1 **δυσάπαλλακτοτέρα** τῶν ἐμβρῶν: 3) ἐπι προσ., **δυσάπαλλακτος** ἀπὸ λόγου ὁ μετὰ δυσκολίας ἀπαλασσομένη ἀπὸ τινος (ζητήματος : Πλάτ.Θεαι.195 C θταν ἄνω καὶ κάτω τοὺς λόγους ἔλκη τις ὑπὸ **νωθείας** οὗ δύνα- μενος **πεισθῆναι**, καὶ ὁ **δυσάπαλλακτος** ἀφ' ἐκάστου λόγου;

δυσάπαλλάκτως ἐπίρρ. μων. ἐν φρ. **δυσάπαλλάκτως** ἔχω τινός μετὰ δυσκολίας ἀπαλλάσσο- μαί τινος, **δυσάπαλλάκτως** ν' ἀπαλλαγῶ τινος : Εὐστ. 1389,46 **δυσάπαλλάκτως** εἶχε τῆς Καλυφούς.

δυσάπαλλαξία(ἡ) ἡ βγρ. ἀντὶ **δυσάπαλλοκτίας** βλλ.

δυσάπαντιος-ον μων. **δυσάπαντιωσις**, ἰσχυ- ρός : Σουῖδ. «**δυσάπαντιον**, **δυσχερὲς**, **δυσάπαντι- ον** » : Εὐστ.1054,30 **κρατερόν**, ὁ ἐστί **γενναῖον** καὶ **δυσάπαντιον**.

δυσάπιστος-ον μτγν. ὁ λίαν ἀπειθής : ΑΠ 12,179 (Σγράτων) **ψυχὴ** δ' ἡ **δυσάπιστος**.

δυσάπιστος-έω AB 1285 εἶμαι **δυσάπιστος**, **δυσ- πεθής** λίαν.

δυσά(ἀ)πνοῦς-ον μων. ὡς ἐπίθ. τῷ ἔαρος, ὁδῆλ. σμγ. : Λέοντιν.Κουμαν. Ἀθῶσ.ἐν λ.

δυσάποβίβαστος-ον δ. γρ. ἀντὶ **δυσουποβίβα- στος** : Γαλ.6,535.

δυσάποβλήτος-ον μτγν. ὁ ὃν δυσκόλως ἀπο- δάλλει τις, ὁ ἀφ' οὗ δυσκόλως ἀπαλλάσσεται : Ἀλέξ. Ἀφρ.Πυρ.19 **δυσάποβλήτος** **πυρετός**: 2) ὃν δυσκόλως τις πετᾷ μακρὰν : Ὀλυμπ.εἰς Ἀκκ.51 C τὰ **πλησάζοντα** αὐτῷ **δυσάποβλήτα**: 3) ὃν δυσκόλως ἀπόλλυσι τις, χάνει : Ὀλυμπ.Κατ.116,25, Συμμελικ.Κατ.228,23.

δυσάποβεικτος-ον κ. νεώτ. ὁ μετὰ δυσκο- λίας ὀποδεκνόμενος, **δυσάποβεικτικός** : Πλάτ. Πολ.488 A σκῶντες **ἐμβεβλήκως** με- εἰς λόγων οὕτω **δυσάποβεικτικον**.

δυσάποβιδάκτος-ον μτγν. ὃν δυσκόλως ἀπο- μανθάνει, λησμονεῖ τις : Ἰωσ.Α1 16,24 τὸ τοῦ χρό- νου τιμητὸν **δυσάποβιδάκτον** εἶναι τοῖς οἰσῶς παρελήφθασιν.

δυσάποβιωκτος-ον σχολ. ὁ δυσκόλως ἀπο- δωκόμενος : Σχολ.εἰς Θεόδωρ.10,11 ὁ **γεσάμενος** χορίου κῶν **δυσάποβιωκτικός** ἐστί.

δυσάποδοτος(-η)-ο(ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ **δυσκόλως ἀποδοδόμενος** ἢτοι ἐκφραζόμενος ἡ διατυπώμενος ἡ ὀριζόμενος : Σέξτ. Ἐμψ.Μαθ.7,242 ἡ **φαντασία** κατὰ τὸς ἀπὸ τῆς στοᾶς οὕτω **δυσάποδοτος** ἐστί, **Θακρ. Ἀρμ.95** διὰ τὸ **λόγω** εἶναι **δυσάποδοτον**, - ἡ φραστικῆ χάρις τῶν Λουκιανῶν εἶναι **δυσάποδοτος** ἐν μεταφράσει, - **δυσάποδο- τος** ἐννοεῖται, **δυσάποδοτος** ἡ ἀπὸ σκηνῆς ἡ ἠθο- ποίας ἐκφρασις τῆς ψυχολογίας τοῦ Ἀμλέτου: 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπι πραγμ. κ. κυρίως χρημάτων,

ὁ δυσκόλως ἀποδιδόμενος ἴσται ἐπιστροφόμενος· μὴ τὸσον βαρῶ χρεολύσιον(ιν) εἶναι δυσανόητος τὰ δένεια τῶν γεωργῶν 3) εἰδ. νεάτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀγορῆς πράξεως, ἡ δυσχερῶς ἀντιποδιδωμένη· **Δυσανόητος** εὐεργεσία.

Δυσανόητος-ος ἴσται κ. νεάτ. ὁ δὲν δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀποβέσῃ, ὁ οὐ δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀπολαγῆ, ὁ δυσανόητος· Ὀλυμπ. *Αἰκιδ.Ι,ΙΟΙ C **Δυσανόητος** γὰρ ἐστὶ τὸ πάθος τοῦτο, - **Δυσανόητοι** συνήθειαι.

Δυσανοκατάστασις-εως(ή) ἴσται. ἐπὶ τῆς ὀψείας, ἡ δὲσκόλος ἀποκατάστασις, ἀνάρρωσις ἢ δὲ. συνεκδ. ὡς ὄρος δηλών τὴν ἰσὺν βαρεῖον, θανάσιμον ἀσθένειαν· Ἐρωτιαν.126 **Δυσανόητην, Δυσάρεστησιν** ἢ **Δυσανοκατάστασιν**.

Δυσανοκατάστατος-ος ἴσται, ὁ μετὰ δυσκολίας ἀποκαταστάμενος, Δυσανόητος· Μάρκ. Αἰορ.ΙΙ,8 **Δυσανόητων** καὶ **Δυσανοκατάστατων** τὸ ἀποχωροῦν ποιεῖ, Γαλ.14,792 χόνδρος **Δυσανοκατάστατος** εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα 2) ὁ ἀφ' οὗ δυσκόλως τις συνέχεται· Φιλόδ. Ὀργ.63 W **Δυσανοκατάστατοι** ὄργαι.

Δυσανοκίνητος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως κινούμενος ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτοῦ, Δυσκολομετακίνητος· Θεοφιλ. Βουλγ.3,683.

Δυσανοκλήτης ἴσται ἴσται, μετὰ δυσκολίας ἐν τῇ κλίσει, τῆ κάμψει· Ἡρόδ. Ἱστρον.ἐν Ρην.Μουσα.58,90.

Δυσανόκριτος-ος ἴσται κ. νεάτ. ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ἀποκρινόμενος, ἀπαντῶν· Παύλ.Αγ.6,17 ὑπνώδεις διὰ παντός εἰσαι, καὶ **Δυσανόκριτοι** κἀν ἐρωτηθῶσι 2) κ. νεάτ. ἐπὶ ἐρωτήμασι, ἐπὶ ἀπορίας, ἰσχυρισμοῦ κτ., ὁ ἐφ' οὗ ἡ ἀπάντησις εἶναι δυσχερῆς· Λαυκ.Β Γπρ.22 **Δυσανόκριτων** ἐρωτῶς, - πολλὰ τῶν σεξουαλικῶν ζητημάτων εἶναι **Δυσανόκριτα**.

Δυσανοκρίτως ἴσται ἴσται, ἐν δυσκολίᾳ ἀποκρίσεως, ἀπαντήσεως· Μιθρ.δ.188,11 ἀποφαίνοντες δὲ σοὺ **Δυσανοκρίτως** σὺτάς ἔχειν.

Δυσανόκτητος (-ή) ἴσται, δημ. κ.-ἄχτητος ὁ οὐ ἡ κτήσις εἶναι δυσχερῆς, ὁ δυσκολοακτήτης.

Δυσανόκλητος-ος ἴσται κ. γλωσσ. ὁ δυσκόλως συλλαμβάνόμενος· Ἄλεξ. Ἀφροδ.ΑλοΒ.26,18 2) ἀνεπαρόρβωτος· Γλωσσ.

Δυσανολόγητος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως τυγχάνων ὑπερασπίσεως ἢ ἀμκαλογίας· Παύλ.Β,1,10,4 **Δυσανολόγητον** εἶχε τὴν ἁμαρτίαν, Φλ.1,562 τὸ ἄπορον οὖν καὶ **Δυσανολόγητον** ἀποδραπτομέθαι 2) ὁ εἰς τὴν δυσκόλως τις ἀπαντᾷ· Ἀριστέ.Ι 213 3) ὁ δὲν δυσκόλως τις ἐρμητεύει, ἐξηγεῖται, Δυσερμητεύεται, δυσκολοεξηγητός· Στραβ.4,1,7 τὸ μέτρον **Δυσανολόγητον** Ἀλξάλλος καταμαθῶν ἢ παρ' ἄλλου λαθῶν εἰς μέθον ἐξετόπισε.

Δυσανολογίτης ἴσται ἴσται, ἐν φρ. **Δυσανολογίτης** ἔχω εὐρίσκομαι ἐν δυσκολίᾳ ν' ἀπαντήσω πρὸς ἐξήγησιν, ἐρμησίαν· Εὐστ.147,23 οἱ γὰρ περιπλῶντες αὐτὸ **Δυσανολογίτης** εἰς ἀπόδοσιν αἰτίας ἔχουσι.

Δυσανόλυτος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀπολύμενος, ἀποβαλλόμενος· Ὀλυμπ. Αἰκ.51 C **Δυσανόλυτον** πάθος τὸ φιλότιμον.

Δυσανολύτως ἴσται ἴσται, δυσχερῶς, Δυσανολύτως γὰρ εἰς τὴν ἀπολύσεσιν, ἀπολυόμενος· Γαλ.8,284 ἐμπλεκασμένον **Δυσανολύτως** τοῖς χιτῶσι τῆς κοιλίας.

Δυσανόητος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀπαντιόμενος, ἀποκρινόμενος ἢ κ. γμφ. ὁ δυσκόλως λησυσόμενος, ποῦ δασκόλο ἐξηγῆται· Ζην.1,47, Στόλ.Εὐρ.Φοῖν.63 Ἰνα τὸ κατ' αὐτὸν ἔλεικον δρᾶμα εἰς λήθην ἔλαθ, **Δυσανόητων** θεοῦν καὶ πολλὰς δαήμεναι μετὰ γῆρας ἔς τὸ λαθεῖν ἢ παροδ· Θεολ. Αριθμ.22,7 **Βεβαιότερα** καὶ διὰ τοῦτο καὶ **Δυσανωπιότερα** ἡ τεταρταία.

Δυσανόητος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως πλῆτων,

δὲ, ὁ στερεῶς προσκεκολλημένος· Θεόδωρ.ΦΑίτ. [118 **Δυσανόητως** καρδία.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται κ. γμφ. ὁ δυσκόλως ἀποσπώμενος· Γιοσδῶν.15 J ἐὰν δὲ ἡ τι-**Δυσανόπαστος**, μακρῶς μικρῶ παραμένοντες, Σεκουδ.Γνωμ.10, Διοσκ.3,14 ἢ **Δυσανόπαστος**· Κοινοδ.Δαπ.ἐν Σάβ.3,13 ἴνα μὴ χρονίζωμεν (τὸ κακὸν) πρὸς τὸ **Δυσανόπαστον** γενέσθαι καὶ **Δυσανόπαστον** 2) ὁ ἀφ' οὗ τις δυσκόλως ἀποσπᾷ ἑαυτὸν· Χαρίτ.5,8 **Δυσανόπαστον** κάλλος.

Δυσανόπαστος ἴσται ἴσται, κ. γμφ. κατὰ τὸν τρόπον **Δυσανόπαστον** βλ. λ., ποιῶντα δυσχερῆ τὴν ἀπόσπασιν· Πλάτ. Αἴ.365 B τὸ δὲ οὕτω μαλακῶς καὶ **Δυσανόπαστος** ἔχειν νηπιῦ δίκην οὐ περὶ φρονούσαν ἡλικίαν ἐστίν, Διδῶ.Σ 20,51, Εὐστ.143,2 ἐγκρατῶς καὶ **Δυσανόπαστος** δρᾶσθαι.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως τις ἀπομακρύνεται, ἐν χρ. γμφ.· Ὁμοσ. Ἐκατ.1185 D **Δυσανόπαστον**, ἄδοντι, ἴσται.Νηστεύτ. Ἐξομολ.85C ἔλεικον τοῦτο, . . καὶ **Δυσανόπαστον** πάθος.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀπομακρύνεται, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τινος· Νεῖλ. Ἐπ.3,463 φροτικῶς καὶ **Δυσανόπαστος**.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως τις ἀπέχει· Σέξτ. Εὐμ.Μορ.9,152 οὐχὶ δὲ ἐστὶ τίνα **Δυσανόπαστος** καὶ **Δυσανόπαστος** τὴν ὄψιν.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως εἰς πῆρας φθάνων, Δυσκολοκατόρθωτος· Εὐστ.1956,18 τὸ τῆς Τρωικῆς μάχης **Δυσανόπαστος**.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀποπροσπύμενος, ἀπομακρύνόμενος, ἀποπροσπύμενος· Ξεν. Ἀν.4,1,4, Ἀριστοτ.128 ἐπιπὴν **Δυσανόπαστος**, ἴσται.Χλ.2,651 μιλίας τὸ **Δυσανόπαστος**.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀποπροσπύμενος, ἀποπροσπύμενος, κ. γμφ. ὁ δυσκόλως ἀπομακρύνεται· Μοσχοδ.8,47 **Δυσανόπαστος** ἀνεῖθι, Φλ.1,651 ἐστὶ δὲ καὶ ὁ φθῶνος βαρῆς καὶ **Δυσανόπαστος** ἐχθρῶς, Πλούτ. ἩΒ.55 Β τῶν δὲ φιλοτίμων ὁ κάλλος ἴσται κατὰ τὸν τρόπον εἰς ἀποκρίσεσιν καὶ προσηφικῶς **Δυσανόπαστος** ἐστὶ ἢ κ. συγκρ.· Φλ.1,615 συμβαίνει δὲ τὸ **Κουφάτος** (τὸ βούλεσθαι δὲ μὴ χρῆ) **Δυσανόπαστος** ἐστὶν εἶναι.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως ἀποπροσπύμενος· Ἐπιφρ. **Δυσανόπαστος** ἐστὶ.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσκόλως σηματοῦνται οὐκ ἔχον· Διοσκ.4,41, Ἄετ.1,243, Ἰπποκρ.26 ἢ κ. συγκρ.· Φιλότ. ἴσται.ΑΥ 182,13.

Δυσανόπαστος-ος ἴσται, ὁ δυσχερῶς ἀνεκτός, ὁ ἀνεπιπρόσφορος· Εὐστ.Ποικ.161,59 ὄρθορον **Δυσανόπαστος** ἐγκλείει τῷ ἀτόμητι.

Δυσανόπαστος (-ή) νεάτ. ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ δυσχερῶς ἀνεκτός, ὁ ἀνεπιπρόσφορος· Εὐστ.Ποικ.161,59 ὄρθορον **Δυσανόπαστος** ἐγκλείει τῷ ἀτόμητι.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ δυσχερῶς ἀνεκτός, ὁ ἀνεπιπρόσφορος· Εὐστ.Ποικ.161,59 ὄρθορον **Δυσανόπαστος** ἐγκλείει τῷ ἀτόμητι.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Δυσανόπαστος ἴσται, ὁ ἀνόμοιος προπέτεια ἀνταγωνιστῶν ἴσται διφυῶν ὀδόντων.

Ἀζ.366 D κλαυθμυρίζομενον δὲ καὶ ταύταν τῆς δυσαρτέσιος μίαν ἔχον φωνήν· 2) δ- τινι ἢ ἐπὶ τινι ἡ δυσαρτέσιος· Πολύδ.4,217 σημείων δὲ .. καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἀρκάδων τοῖς τοιοῦτοις τῶν ἐπιτηδεύματων δυσαρτέσιος, Κλήμ.Ἀλ. Παιδ.2,282 ἢ ἐπὶ τῆ μέθῃ δυσαρτέσιος καὶ ἀρτίσῃ· 3) ἰατρ. ἡ δυσαρτέσιος βλλ. 1)· Καλλ.Λύρ. Χρον.Παρ.3,6, Σωρ.1,56.

Δυσαρτέσιος-ον μον. ὁ ἐν δυσαρτέσιῳ ὄντι Τζέτ.Χιλ.5,954.

Δυσαρτέσιος |ἢ| μγν. κ.μον.ἡ στενοχωρία· Ἡρόδ. ἱατρ. ἐν Βεργες 40,584, νισάν. ἐν Ἀετ.16,18 |ἀντι-ποισί|, Ἱεροκλ.Πλ. ἐν Χρ.Ἐπ.2,442 Μ· 2) δυσαρτέσιος· Κλήμ.Ἀλ.Παιδ.219 διεκτάσεις καὶ χαρμαὶ δυσαρτέσιαι ψυχῆς εἰσιαν ἀθέηται, Κωνστ. Ἀκροπλ. Ἐγκώμ. Ἰω.Δαμασκ. ἐν Βί. Ἁγίων Ματ.2,750,48 ἢ τινὰ ὄντι δυσαρτέσιος ἔμφραν ὀδοδείκνυται.

Δυσαρτέσιος-ή-ον μγν. δυσάρτεσιος· Ἡρόδ. ἱατρ.η. Ὀρειδ.δ.20,21 δυσαρτέσιον σύμπτωμα.

Δυσάρτεος-(ή-η) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως καταπονηόμενος, ἀδυσώπλιτος· Αἰσχ.Ἔμμ. 928 μεγάλας καὶ δυσάρτεος δολιμῶνας αὐτοῦ κατανασσαμένῃ· 2) ὁ μὴ ἀρεσκόμενος εἰς τι, ὁ δυσπαρατημένος ἐκ τινος ἢ πρὸς τινά· Λουκ.Πλ.46 λυπῆσαθε οὖν, ὡς τὸ εἰκόσ καὶ δυσάρτεοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας· 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προκάλων δυσάρτεσιον· Ἐρμ. Ὀρ.232, δυσάρτεσιον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὄνο, Ἰσοκρ.1,31 ὀμιλητικός δ' ἔσει μὴ δύσκαρος ἐν μηδὲ δυσάρτεος μὴδὲ πρὸς πάντα φιλικόνος, Ξεν. Ἀπομν.3,133, Ἰδιω Χρ.1,666 δυσάρτεοι πρὸς ἅπαντα, Ψυχάρ. Τοξ.105 τέτοιοι καθάβδες ἔχουν κατὶ συνέπειας δυσάρτεος, -καίρος δυσάρτεος· ἢ κ. ἀπόλ. ἐν σμυ. οὐσ.· Πλούτ. Ἡ8,128 D ἐν δὲ δυσάρτεοις καὶ κραναλοῖσι καὶ φαυλοῖς διακειμένοις πάντα τῶν αὐτῶν γάρην καὶ ὤραν ἀπόλλυται.

Δυσαρτεῦθ-έω κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρα, δυσαρτέσιος, δημ. |ἄ|δυσαρτέσιος, παθ. ὄρα, δυσαρτέσιθην, δημ. |ἄ|δυσαρτέσιθηκα κ. ὄρα, παθ. πορακ. δυσαρτέσιθην αἰσθάνομαι, ἔχω στενοχωρίαν, ὀχλήσων, δυσαρτέσιον βλλ.· Ἀριστ.Ζ1 560 b, 24 εἰν γάρ ἐνοχληθῆ ὄρα τινός. ἢ ἄλλο τι-ποιήσῃ, ἢ καὶ δυσαρτέσιος, κατέχει, καὶ οὐ τίκτητ·

2) δὲν εὐχριστοῦμαι εἰς τι, ἔχω στενοχωρίαν, δυσαρτέσιον ἐνεκὰ τινος· Πολύδ.4,22,9 δυσαρτέσιον Ἀδειμαντος τοῖς γεννημένοις ἐπειράτῃ προπροευθεῖς παρακαλεῖται καὶ διδάσκειν, Διόδ. Σ 5,9 Κνιδίος τινος καὶ Ῥόδιος δυσαρτέσιον τῆς βαρῆτι τῶν κατὰ τῆ Ἀσίαν βασιλέων·

3) ἰατρ. αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, δυσαρτέσιον· Γολ.10,551 ἐπὶ δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινὰ ὑγιανόντων ἐστί, καὶ τῶν ἡδὴ δυσαρτεσιονέμων, Ἀετ.5,5· 4) ἐνεργ. μτ. δατ. προσ. κ. νεώτ. μετ' αἰτ. εἶμαι δυσάρτεος, προκάλω εἰς τινά δυσαρτέσιον· Πολύδ.7,5,6 εἰς τῆλικαῦτην ἀστοχίαν ἐπέσεος, δι' ἧς τοῖς Ῥωμαῖοις οὐ μόνον δυσαρτέσιον, ἀλλὰ καὶ προσκόθειν ἔμελλε, Φιλ.2,6 δ- τῶ θεῷ, -μὴ δυσαρτέσιον τὰ λεγόμενά σου· ἢ κ. μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμυ.· Πλούτ. Ἡ8, 94 D ἔσει δὲ τοῦτο χαλεπὸν καὶ οὐ βόδιον, γὰρ φυγεῖν ἢ ἀποθεσθαι δυσαρτεσιονέμην φίλιον, Ἰσίδ.Πυθ.35,255· 5) μέσ. δυσαρτεσιονέμι τινι· Πολύδ.5,94,2 οἱ δ' ἡλεῖσι, δυσαρτεσιονέμοι τὴ Πυρρίῃ, πάλιν ἐπεσάσαντο στρατηγὸν παρὰ τῶν Αἰτωλῶν Ἐφρίπιδαν· ἢ δ- ἐπὶ τινι· αὐτ.1,1,28,11 τὶ οὖν ἔστιν, ἐπ' ὧ δυσαρτεσιονέμοι κατὰ τὸ παρὸν ἡμῖν τὰς ἀποστάσεις ἐποιήσασθε·

Δυσάρτεσιος ἔπιρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσάρτεσιον βλλ.· Πλούτ. Ἡ8,476 B, Βασ.1,845 D ἐχέτω δὲ οὗτος πρὸς μὲν τὰ λοιπὰ δυσάρτεσιος, πρὸς ἐν δὲ μόνον ἐπιτηδεύει, -διετέθει δυσάρτεσιος.

Δυσάρτεος-ον μγν. ὁ διαμενὸς πρὸς τῆς ἀρε-

τῆν ἔχων, ἀντιβ. φιλάρτεος (ἐρμ. ἀμφ. |· Φθ. De ποκ.12) διαρβ. μεάρτεος).

Δυσάρβητος |ἢ| νεώτ. ἰατρ. ἡ παρὶ τῆν κανονικὴν ἀρβρωσιον τῶν σκελετῶν πρὸς σχηματισμὸν καὶ ἐκφώνησιν τῶν μέζων δυσκαλία.

Δυσάρβητος-ον μον. ὁ δυσκόλως ἀρβρωμένος· Γεώργ.Νικμορ.Με1,1449.

Δυσάρβητος-ον μγν. ὁ δυσκόλως ἀριθμοῦμενος· Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.2,73 πολέμους τοσοῦσος καὶ νίκας δυσαρβητούσας ἀνύσαντας.

Δυσάρβητος-ον μον. ὁ δυσαρβητός βλλ.

Δυσαρβηθ-έω μον. δυσκόλως ἀριθμῶ· Ἐφραίμ 3162 δυσαρβηθόμενοι δαπάναι.

Δυσαρβητοκεία |ἢ| μγν. ἡ τεκοῦσα ἀτυχῆ ἀρίστεα, ἀτυχον ἡρῶα· τ' Ἰ.Σ 54 ὦ μοι δυσαρβητοκεία, ἢ τ' ἔσει ἄρ τέκον υἱὸν ἀμόνον τε κρατερόν τε.

Δυσάρβητος-ον μγν. ὁ ἰσχυρὸς ἀπὸ ἀρκτου πτεῖων, ἰσχυρὸς βόρειος· Θεοδόσ. Ἀκρ.4,67 βερρὰ πτεῖοντος εἰσβολῆς δυσαρβητός.

Δυσάρβητος-ον μγν. ὁ δυσκόλως ἀρχόμενος, κυβερνήμενος· Αἰσχ.Χο.1024 φέρουσι γὰρ νικώμενον φρίνης δασακτοῖ· ἐν χρ. κ. παρσθ. Ἰωσ.Α1 4,2,1, Πλούτ.Λουκ.2 οὐδὲν γὰρ ἀνθρώπου δυσαρβητότερον εἶν πρόσειον δοκοῦντος· Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.2,149.

Δυσάρβητος |ἢ| νεώτ. κ. δημ. ἡ ἑλληφῆς ἀρμονίας, ἀρμονικῆς συνπαρέρχεται, ἀσυμφωνία.

Δυσαρβητικῶς ἔπιρρ. δημ. δυσαρβητικῶς βλλ.

Δυσαρβητικῶς-ή-ον μγν. κ. δημ., ὁ ἐν δυσαρβητικῶ βλλ. ὡν ἡ προκάλων δυσαρβητικῶν.

Δυσαρβητικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσαρβητικῶν, οὐχὶ κατ' ἀρμονικὴν σύνθεσιν.

Δυσαρβητός |ἢ| μγν. τὸ δυσχερὸς ἢ πλημμελὸς ἡ οὐδυσχὸς ἀρμόζεσθαι τὸ πρὸς ἔτερον, ἢ πλημμελῆσια ἢ ἑλληφῆς ἀρμονίας, δυσαρβητικός, ἀσυμφωνία· Πλούτ.Αλυ.5 ἔκ τινος ἀηδίας καὶ δυσαρβητίας ἠθῶν μικρὰ .. προσκοθέσθαι.

Δυσάρβητος-ον μγν. κ. νεώτ. κ. δημ., πλημμελὸς ἤρσομένος, ὁ ἀσφύμφονος, ὁ ἀταίριατος· Πλούτ.Ἐμμ.13 πρὸς μὲν ἀλλήλους βαρεῖς ἦσαν καὶ δυσάρβητοι· ἢ νεώτ. κ. ὁ κακῶς ἀρμόζόμενος, ὁ δυσκόλως διανήμενος πὰ προσαρμωθῆν, ὁ μὴ δεκτικός προσαρμωθῆ· αἱ βίβησι τῶν ἀκρων εἶναι κατὰ κανόνα κοινωνικῶς δυσάρβητοι, -δυσάρβητοστον ζεύγος νεανίσκου καὶ γυναικός· 2) οὐκ ἐπὶ κτηρίων, ὁ εἰς ἑλληφῆς ἢ μειώσεως τῆς ἀρμωγῆς σαφρὸς γενόμενος, ἔξαρθρωμένος, ὁδ. ὁ ἐπισφαλής· Ἄνθ.Μιθρ.34 τὸν πύργον κατέσειος καὶ δυσάρβητοστον ἐποίησαν.

Δυσαρβητός |ἢ| μγν. τὸ μὴ πειθεσθαι τοῖς ἀρχουσι, ἀπειθαρχία, ἀναρχία· Ἄνθ. Ἐμφ.Πολ.5,19 εἰς δυσαρβητὸν τοῖς στασιάρχεις .. ἐτίπρατο.

Δυσαρβητός-ος-ές ἐκτυφολογικός |δ. ἐρμ. κακῶς φωτίζων)· Ποιητ.Βοταν.65 παύσεις ὀφθαλμοῖτο δυσαρβητός ἀβλήνθρος.

Δυσάβητος ἢ κα. «δυσέβητος».

Δυσάβητος |ἢ| κα. ἡ καὶ ἡ δασκαλος αὐλήνας, κατὰ τῆσιν ἐν ἀπαθῶν· Αἰσχ. Ἀγ.555 μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσάβητος Φιλ.1,195,8.

Δυσάβητος πθ. κακῆ κατοικία· Στέφ.Βυζ. εἰλόη, ἡ ἐπαυλῆς, λέγεται καὶ αὐλῆς καὶ σύνθετον δυσάβητος.

Δυσάβητος-ον ἢ κα. «δυσάβητος, δυσάβητος».

Δυσάβητος-ον αὐλή |ἢ| ὁ κατὰλληλος ἐντ. οὐκ ἔπιρρ., κατοικησιον, καταυλισμὸς· Σοφ. Αἰν. 355 δυσάβητων πύλων αἰθρία καὶ δυσάβητα φεγγέρον βέλῃ· 2) |αὐλῶν| δυσάβητος ἐπὶ ἀγῶν αὐλῶν καταλληλῶν ἐς ἀτυχῆς ἀποτέλεσμα· ΑἰΓ 9,266.

Δυσάβητος-ος-ές ὁ δυσκόλως, βραδέως αἰξῶν, αὐξάνομενος· Ἀριστ.Ἀκουσ.802 α,25, Θεοφρ.ΦΑ 1,8,4 δάφνη καὶ πεκκή καὶ εἰσὰς δυσάβητος, ἴδωσ.

Α1 3,1,3 δυσάβητες τὴ ἦσαν καὶ χαμαίετλη, ἴδωσ.

Δυσάβητος-ον δυσάβητος βλλ.· Θεοφρ.Φ Αἰ 1,8,2 τὰ μὲν γὰρ πυκνὰ καὶ ἔτρα δυσάβητα.

Βυσαυρία {η} μτν. θεαλλόδης, βίασα νηή ανέμου : Άριστφ.Βυζ. Έπιτ.24,18.

Βυσαυθενώ-έω μον. δεν κύπτα εύπειθός τον αύχεν, δεν είμαι θόσικος, δυσπειθής, άπειθός : Μάρκ.Διάκων. Βί.Πορφυρίου 60,18 διά τού άποσιγκνώντας και δυσουαυθενούς έκ του θούσ.

Βυσαυχή-ούς-ές μτν. ό οχληρός, άλαστοκάκως καυχόμενος : Άπολλ.Ρ.3,976 όστοι έγών, οίαι τε δυσουαχές άλλοι έασι άνέρες {σχόλ. « καυχόμενοι άλαστοκάκως εν έτέρων δυσολόγος »}.

Δυσουαφείρατος-ον ό δυσκόλως άφαιρούμενος : Άριστ.Η Νικ.1095 β,26 τάσους δυσουαφείρατος 2) επί άρρωγής τινος, ό δυσκόλως μετακινούμενος, μετατολιζόμενος : Γολ.12,356.

Δυσουαφής-ούς-ές μτν. ό τραχύς εις την άφήν : Γολ.6,100 δυσουαφής σάρε, Γρηγ.Νύσσα.1,227 Β ή δέ των τριχών συμπλοκή τραχύ τε και δυσουαφής άπεργαζομένη έξέφασμα.

Δυσουαχής-ούς-ές διαρ. αντί δυσαχής Βλλ., ό 'κακόν ήχων, οίμωγών μεστός' : Άνακρ.107 δυσουαχός έκ πολεμίασ 2) ό προκάλω άχος, όδυμνός, άλγινός : Αλογ.Εύμ.145 πάθος δυσουαχής.

Δυσουαχθέω μον. δυσουαχαθώ, έξεχειρόμαι : Νικ.Χων.Χρον.95D μή δυσουαχθόντας όρών προς τά του βασιλέως θέληματα.

Δυσουαχής-ούς-ές μτν. κ. μον. 'Ησ. « βαρός, άβάστακος, πάνω άπόξείόμενος », άπαχθής : Τρυφιδ.42 άμβολίη ε' παχάλια, δυσουαχής, Μάξμ. 308 δυσουαχέα νοσούν, Εύστ.Πον.350,30 όσα μόν. περι τής άγάπης σου άμνησθόντων δυσουαχά' || κ. σπυγκτ. : Νικ.Χων.έν Σάβ.1,11] τή πατρίδ... σπυγγόσθ τά πάντων των δεινών δυσουαχέστερα.

Δυσούαρνακος ΕΜ 291,45 « δυσκατόνητος, βάρνακα γάρ άγρια λάχνα δύσολυτα ».

Δυσούασιάνιστος-ον μτν. ό μετά δυσκόλως βασιανζόμενος, ήτοι προς όλμψευσησ δοκιμαζόμενος, δυσξερεινός, άνεξήγητος : Χρησμ.Σιβ. 7,359 αiei δυσουασιάνιστα θεού νόμιον είδήσουσιν. **Δυσούασιάνιστος** 'Ησ « όδασιάνιστος, δυσουασιάνιστος ».

Δυσούασια {η} νεώτ. Ιατρ. ή κακή, έλαττωμοτική βάδισις, ή προερχομένη εκ διαφόρων βλαδών, ίδιώς των κεντρικών κλητικών όδών.

Δυσούασιλεύς-έως {ό} κακός βασιλεύς : ΑΒ 1089 όίφας έκ βασιλείων δυσουασιλεύς βασιλεύσαν.

Δυσούαστακτος {-η}-ο{ν} μτν. κ. νεώτ., δημ. κ. **Δυσούαστακτος** ό δυσκόλως επαχθώς βασταζόμενος, φερόμενος 'Ησ. « δυσούαστακτον, βαρό, δυσουαρές, δύσακτον » : ΚΔΜατβ.23,4 φορτία βαρέα και δυσούαστακτα' || νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. επαχθής, καταβληπτικός : φόρος δυσούαστακτοί 2) άφρόνητος, άμυηφόρος : Πλοούτ.Η8,915Ρ 'τω Χριστ.2,312 D ούδέν στω βαρό και δυσούαστακτον, ώς άμαρτία' || κ. επί προσώπων : Φθ.2,449 'Αντισθένης δυσούαστακτον είπε είναι τον άσέτον.

Δυσούαστακτος 'Ησ. κ.νεώτ. κατά τρόπον δυσούαστακτον Βλλ., 'Ησ. « δούσαστακτος, δυσουαστάκτωσ ».

Δυσούασταχτός-η-α δημ. ό δυσούασταχτός Βλλ. Σάφρ. μτφ. Εύρ. Ακκ.617 ανάγκη ατά να τά άπομείνης, άν κι είναι δυσούασταχτα.

Δυσούατοποιοίμαι-έομαι, μέλλ.-ήσομαι καθίστα τι δυσάστον, δούάστον : Ξεν.Ιηναρχ.8,9 μνησθήσά δε κάκεινω χρή, μήποτε αί τούσ κρείττωνς έλαύνει όπισθεν Ιηνούσ δυσούατοποιούμενους || πθ. αντί δούατα ποιούμενους.

Δυσούατος-ον κ.νεώτ. ό άν τις δυσκόλως διέρχεται, διαδαινει, δυσούάδοστος, κακόδοστος : Πλάτ. Πολ.432 C δούάστον γέ τις ό τόπος φαίνεται και έπισκοπος' || τό ούδ. πλθθ. δούατα ώς ούσα, οι δυσουατοί : Ξεν.ΚΠ.2,42 μήτι και γών στω τά δούατα πορεύου' 2) μτφ. όληρός, έπίπονος : Πίνδ.Ν.7,97 δούνασι 2) βροσισιν άλκάν άμαχα-

νών δυσούατων θαμά δούόμεν, 'Ιδμδλ.Μυστ.5,5 δούάστος και μακρά διεμνήνευσι 3) μτφ. ό σκληρός πηλγής από συμφοράς : Αλογ.Πέρα.1069 'ω Περσίος αία, 'ω δούάστος γρ.κώδ. δούάδούκτος. **Δυσούατοσσία** {η} μον. δούάστος τόπος, κατοτοπία : Τζέτζ.έν Αν.κρ.3,306.

Δυσούατθής-ούς-ές μον. επί τόπου, ό έχων δούάτους τόπους, κατοτοπίας : Καλλίμ.Χρου.76.

Δυσούαττος-ον ό σφοδρά θρηγών : Αλογ.Πέρ. 574 τίνε δε δυσούαττον βήσιν τάλανων αύδην.

Δυσούαθής-ούς-ές διαρ. δυσούαθής-ούς-ές 'Ησ. « δυσούαθής δούάστον, δυσουαρές », ΕΜ 291,43.

Δυσούαθος-ον ΑΒ δυσούαθος ΑΒ 323,20 εκ μέντοι Εύριπίδης επί του δούαθου έχρήσαστο τή λέξει 'Ιδδιος.

Δυσούαθιστος μτν. ό καθίστων τον βίον άθλον, ταλοίμωρον : ΑΠ7,648 {Ιεων.} δυσούαθιστος βελίον.

Δυσούαλατής-ούς-ές ό δυσκόλως βλαστώνων : Θεόδωρ.Φι 8,61, αυτ.ΦΑιτ.1,31,4,3,3.

Δυσούαλαπτήω 'Ησ. βλεών κακός, πλημμελής, κακοβόλησ 'Ησ. « εκκυρώπτεν, δυσουαλαπτεν ».

Δυσούαλόθητος κ. νεώτ. ή εν δυσκόλως τις βοηθει ή δύναται να βοηθήσασ : Διδ.δ.Σ.115 Δυσουαλοθει τοίς κακός περιπαύσασθαι' || ειθ. έκ νουου ή νοσοίντος, δυσουαλαπτετος : 'Ιημ.Κωμ. 491, Διδ.δ.Σ.3,47 εκλυσας άκακοβούη δουσούαλοθητες, Παύλ.Αλφ.5,29' || κ. σπυγκ. : Διοσκ.Είν.2,159.

Δυσούαλοθήςτος ήπυρ μτν. ή εν άναμωμη παροχής βοηθείας ή θεραπεύσις : Γολ.5,122.

Δυσούαλος-ον μτν. επί κύβων, ών ή βολή ήτο άτυχής, κακή ραζή : Πολυδ.δ.9,94 « εν τοίς κύβους τό δυσουαδών και εύπειθών τό δούάστον και έδούστον είσαι » : Πολυδ.7,204 βόλων... των μείν φαίλων και δούάστον.

Δυσούαλολατος-ον ΕΜ 3,51 εδούούλητον, άκούστον ή ού βουλόμωρον ή δούαλολοστον 2.

Δυσούαουλία {η} κ. μον. ή κακοβουλία, ή κακή σκέψις, άφροσύνη, κακοκεφαλιά : Αλογ. Έπιτ.802 κρεφίλων παλασάσ Λαδου δουσουλίας, αυτ'.Αγ.1609 πάσαν συνάφας μηχανήν δουσουλίας, Σαρ.Αντ.95' || κτ. πλθθ. : αυτ.1269 θδανεν, άπελήθησ, έφείσ ούδδ στήται δουσουλίας, Μηνολ.1,16 'Οδ.δ. άσπίς εκ με δουσουλίας εκ όθης εκ δούλιος 2) νεώτ. Ιατρ. όρος περιλαμβανών πάσαν νοσηρνή διαταροχήν τής βουλλισσεως.

Δυσούαυλόφρων-ονος {ό} μον. ό δυσούαυλος έχων εν τώ νώ, ό κακός σκεπτόμενος, άφρων, κακοκέφαλος : Κώδ.Παρ.2313, π. Κομμων. 'Αθησ.έν λ. **Δυσούαρκάνιος** -ον {βρακειλός} ό μεθ' ό δυσουαρός τις σμενειασται, ό δυσούαρκος : Κρατή.404, **Δυσούαρχος-ον** πθ. επί γής, ό άνεμορκώς διαδραγείς, άρβυβειδής, ποσοβειδής.

Δυσούαρωτος-ον μτν. ό εν δυσκόλως τις δύναται να φάγη : Πλοούτ.Η8,668 Ε άχαρις γίνεται τροφή... και δούαρωτος.Σουθ.δούαρωτα γάρ τώ κνή.

Δυσούαυλος-ον επί χόρας ή άγρου, ό έχων κακόν, άφρον γών, γών : Ου.Έπιτρομή.δούαυλος γή, ΑΠ7,401 δούαυλος χθών.

Δυσουαμία {η} μτν. γάκος, άτυχής γάμος : Μον.1,19 Δυσουαμίνη παρεμύθησ και άσασσιν επί λέκτρος.

Δυσουαμος-ον ό εν τώ γάμω άτυχής : Λουκ.Γραγ.δ.49 ά δούαμος... χελιδών' || γάμος δούαγματος γάμος άτυχής : Εύρ.Φοίλ.1047' || ό εκ κακού γάμου προελεύσ : Εύρ.Τρω.114 δούαγμον αίσχος έλών {ό Μενέλαος} 'Ελλάδι τά μεγαλά, Λυκόφωρ.1087 δούαγμόν ρυστάγματτων.

Δυσουαμώ-έω μτν. αυνάσθαι κακό, άνάρμοστον, άτυχή γάμον : 'Ηφαιστ. Άστρ.1,1 εν μέν τή πρώττ ήλιεία δουσουαμώσασιν.

Δυσούαφραγλις-ιδος-ι εύκόλως γοργαλιζόμενος, εδγογράφος, δδ. εφείρηστος : Άριστφ.άπ.43 πέφυκε γάρ δουσούαφραγλις Ξεν.Πην.3,9 ή δουσούαφραγλις γέ ειη {ό Ιηνοσ} Αλ.2,16,9.

δυσωργάλιστος -ον μτγν. κ. δυσωργάλισ βλλ. ὁ ἐυκόλως γοργολιζόμενος : Γεωβ.16,21.

δυσωργάλιος -ον μτγν. κ. δυσωργάλισ βλλ. ὁ εὐωργάλιος : ΑΒ 37,1 «δυσωργάλιος ἴσως ἐπὶ τὸν φησάσι δυσωργολιζομένων τίθεται» : Αἰδ. Ἐπ. 234,1 Φρόν. Σοφ. Παρ. 65 Β.

δυσωγενία (ή) καταγωγή ὄσημος, «ἐκ ταπεινοῦ γένους» : Σοφ. ΟΤ 1029 τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται, Πλούτ. Πολύδ. 181 Β εὐγένειαν καὶ δυσγένειαν, Πλούτ. Ηδ. 1 Β τὰ τῆς δυσγενείας ὄνειδος 2) ἡ ἑλληφικὴ γενεοπροσφυὴ, ὄρηοντις, ποταπότης, χαμερπία : Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 663 ἂ δυσγένεια δ' ἄλλαν ἐν ἀνέξει ζωῆς βιοτάδ, Πλούτ. Ἀλέξ. 62 μισομένου τε καὶ καταρανομένου τοῦ βασιλέως διὰ μοχηρίαν καὶ δυσγένειαν.

δυσωγενεσία (ή) νεώτ. ἡ διὰ διασταυρώσεως γενῶν πτωχὴ προέλευσις γόνων ἡ καρπῶν στείρωνος : **δυσωγενεσίης** -οῦς -εἰς ὁ ἐξ ἀσήμων καταγεγεννημένος : Εὐρ. Ἴων 1477 πέφυκα δυσγενεῖς, Ἀριστ. Παν. 829 ἡ γὰρ περικύβητος οὐκ ἔχει βίον, ἡ δυσωγενεῖα, Μέν. 533,10 2) ταπεινὸς τὸ φρόνημα, μικροφθῶνος, χαμερπής : Εὐρ. Ἐλ. 363 καὶ γὰρ εἰ πένης ἐφυη, οὐ τὸ γ' ἄθος δυσγενεῖς παρέφομαι.

δυσωγέρωνος (ί) μον. κακὸς γέρων, βρωμόγερος, πηλογέρος : Θεοδωσ. Ἀκρ. 4,120.

δυσωφρόνιος -ον μτγν. ὁ δυσκόλως γεφυροῦμενος : Στράβ. 4,3,3 καὶ γὰρ ὄρεθ' ἐστὶ, διὰ τοῦτο δὲ καὶ δυσωφρόνιος.

δυσωφρόνιος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως γεφυροῦμενος, καλλιγερούμενος : Στράβ. 17,3,25 αὐτὴ δ' ἐστὶν .. λυπρὰ καὶ δυσωφρόνιος.

δυσωκλιτικός -ον μον. βραδύλοκισσος, φευδολοκισσός : Ζωναρ. Χρον. 3 ὅταν κατάξη τῆς βαδύλοκος δρόκων δυσωκλιτικός.

δυσωνοία (ή) ἡ ἀνομία, ἡ ἀμφιβολία : Εὐρ. Ἡρ. 1107 τίς, δυσωνοίαν ὄστις τῆν ἐμὴν ἰάσεται.

δυσνώμωνος (ί) Σουδ. «δυσκίτων» [sic].

δυσωπρίστος -ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἀναγνωριζόμενος : Γολ. 7,804, Πολυδ. 5,150.

δυσωπρίστος ἑπίρρ. μτγν. ἐν ἀδυναμίᾳ ἀναγνωρισεύς : Πολυδ. 5,160.

δυσωπεία (ή) ἡ ὁ δυσκόλως ἀναγνώρισις : Εὐρ. Ἡδ. 767 ἔκτοι δέματας δυσωπείαν εἶχον πρόσωπου.

δυσωπόςτος -ον ὁ δυσκόλως νοητός : Πλάτ. Ἀλκ. 2,147 Κ ὑπερφυσίος δὴ τὸ χρεῖμα ὡς δυσωπώτος φανίεται 2) ὁ δυσκόλως ἀναγνωριζόμενος : Πολύδ. 3,78,4 τοῖς ἀφηνιδίως ἰδοῦθι δυσωπώτος ἦν ἢ κ. ὑπερβ. -ότατος : Αἰν. Τακτ. 25,2.

δυσωπώτως ἑπίρρ. μτγν. κατὰ τὴν ὁδὸν δυσωπώτων βλλ. : Νεῖλ. Ἐπ. 3,327.

δυσωπώτης -ος ὁ δυσκόλως διὰ γοητεῖαν ἀπατήμενος, παρασυρόμενος : Πλάτ. Πολ. 413 Β δυσωπώτης καὶ ἐπιχθῆμων ἐν πᾶσι φαίνεται.

δυσωπνότης -ως (ή) νεώτ. ἱατρ. περιληπτικὸς ὅρος πολλῶν νευρικῶν καὶ νευροτροφικῶν νοσημάτων, οἷον διαφόρων φρενοπαθειῶν, ληθαργικῆς ἐγκεφαλιτικῆς νόσου, προφύρου νηρωτός, ὑστερίας καὶ πτωχῶν εἰδῶν νευροσθενείας.

δυσωπόςτος -ον μτγν. ὁ δυσκόλως ἴδιον ἑαυτοῦ γόνου ποῦδων : Βέτι. Βάλ. 18,24, Κατ. Ἀστρ. Κ 2,207 2) μον. ὁ ἐπὶ κομῷ, δυστυχία γεννηθείς : Τζέτζ. Πρό. Οἰμ. 4,6 ἐπὶ Ἐκάθῃ τέκε Τρώεσσι δσγόνον ὤτα [πρὸλ. Πάρις δὲσπαρις].

δυσωργάματος -ον μτγν. ὁ δυσκόλως γραφομένου : Ἀριστ. 2,360 2) ὁ δυσκόλως μετῶδον γράμματα, ὄθ. ὁ ἀγράμματος, ἀμαθής : Φιλόστρ. Σοφ. 66,8 δυσωργάματος καὶ παχῶν τῶν μνήμων.

δυσωρητικός -ον μτγν. κ. μον. πλεονέκτης, φιλόρημος : Λιδών. Βασ. Ἐπ. 13, Νικ. Χων. 39 Β Κλυδίε δὲ ὦν εἰς ἄκρον καὶ γνίφω καὶ δυσωρητικός. **δύσως** ἴσως ὁ ἀποδῶς.

δυσωβιήμονια (ή) ἡ δυστυχία, κακομοιρία : Εὐρ.

Π 1120 ἐν γὰρ ἀνάγκαις οὐ κἀμινε σύντροφος ὦν μεταβάλλει δυσωβιήμον, Ἄνδοκ. 27 δυσωβιήμονι τῆς ἡμεῶν εἰς τοσοῦτον ἔλαβον.

δυσωβιήμων -έω μτγν. εἶμαι δυστυχία, κακοδαίμων, κακότυχος : Λογγί. Ὑψ. 7,9 δυσωβιήμωνος ἐπὶ κατὰ τὴν ἀμην κακῶν.

δυσωβιήμωνος ἑπίρρ. μον. δυστυχός : Εὐστ. 1084,5. **δυσωβιήμωνος** -ον κακοδαίμων, δυστυχός : Ἐμψ. 9,4 πότμος δ-, Αἰσχ. Ἐπ. 827 τούς μογερούς καὶ δυσωβιήμονας ἀτέκνους κλαύου πολεμάρχους, Σοφ. Ἀντ. 274 κἀμὲ τὸν δυσωβιήμονα πάρος καθαιρεῖ τοῦτα τὰ γὰρ ὄν λαβεῖν, Ἄνδοκ. 2,9 ἐμοῦ δυσωβιήμονεστέρος || ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων : Ἐμψ. 9,4 πότμος δ-, Σοφ. ΟΤ 1302 δυσωβιήμονι μοίρῃ, Πλάτ. Νόμ. 905 Κ τὴν δυσωβιήμονα.

δυσωβιήμωνος -ον πολυδάκρυτος, ἄξιος πολλῶν δακρύων : Αἰσχ. Ἀγ. 442 φιλίοσι πέμπε βαρῶ φήγημα δυσωβιήμων 2) ἕνεργ. ὁ πολὺ κλαίων : Μελέαγρ. ΑΠ 12,80 φυχὴ δυσωβιήμων 3) ὁ δάκρυα δυσωβιήμων δάκρυα ἀνομίας : ΑΠ 7,476.

δυσωβιήμωνος -ος [δάρμ] ὁ κακῆν αὐτῶν ἔχων, ὁ ἐκ τοῦ γάμου ἀτυχισσός : Αἰσχ. Ἀγ. 1319 ἀνὴρ τε δυσωβιήμωνος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.

δυσωβιήμωνος -ον [δωρῶν] σφάλ. ὁ δυσκόλως δωραζόμενος, σκληρῶς : Σχόλ. Ἡσίοδ. ΟΤ 122 «δυσωβιήμωνος» ὁ δυσωβιήμωνος.

δυσωβιήμωνος -ον [δεικνύω] μτγν. ὁ δυσκόλως δεικνυόμενος, ἀποδεικνυόμενος : Κλυθ. Ἄλ. Στρωμ. 5,695 ἡ πρώτη ἀρχὴ δεικνυόμενος.

δυσωβιήμωνος -ον μτγν. ὁ δυσκόλως ὄρων, διακρινόμενος, δυσωβιήμωνος : Αἰν. Κυν. 2,607.

δυσωβιήμωνος -ος ἔς μτγν. ὁ δυσωβιήμωνος τὸν ὄφιν, δυσωβιήμωνος, εἰδεχθείς : Αἰν. Κυν. 3,263 δυσωβιήμωνος τὸν ὄφιν 2) ὁ δυσκόλως ὄρων, διακρινόμενος, δυσωβιήμωνος βλλ. : Οἰν. Κυν. 1,102 Β ἱκνη. **δυσωβιήμωνος** ἴσως ὁ ἀποδοκίμος, ἐπιδοκίμος : Ἡσ. «δυσωβιήμωνος» κακοκρίτης, δηληθασταὶ γὰρ τὸ κακόκριτος.

δυσωβιήμωνος ἴσως ὁ ἀκακόκριτος, ὁ ἐπιδοκίμος : Ἡσ. «δυσωβιήμωνος» δύνουτος, κακὰ βουλευόμενος.

δυσωβιήμωνος -ος [δὴρις = πόλεμος] μτγν. δυσωβιήμωνος, δυσωβιήμωνος : Νικ. Θερ. 738 ἄλλο γε μὴν [ἴσως φαλαγγίω] δυσωβιήμωνος.

δυσωβιήμωνος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διαβαίνόμενος, δυσωβιήμωνος : Αἰν. Τακτ. 8,1 δυσωβιήμωνος ποταμός, Πολύδ. 1,39,13 ἀντεχόμενοι τῶν ὀρειῶν καὶ δυσωβιήμωνος τόπων, Διόδ. Σ 17,9 δ- ρεῖμα, Δίων Κ 55,20 ποταμός δυσωβιήμωνος. **δυσωβιήμωνος** -ος ἡ-όν μτγν. ὁ πορεύων δυσωβιήμωνος εἰς τὴν διδωμένην : ὁ ὄθ. ὄσος ὄσος ἡ δυσωβιήμωνος ἐν τῇ διδωμένην : Ἀλέξ. Τραλλ. 8,2.

δυσωβιήμωνος -ον [διὰ - γινώσκω] κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διαγινωσκόμενος, διακρινόμενος, ὁ οὐ δυσωβιήμωνος εἶναι ἡ διγνώσκω, ἡ ἐξεοκρίθωσις : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 1,7 ὡστε ἀσημον γενέσθαι καὶ δυσωβιήμωνος, - πολλὰ καὶ καὶ δυσωβιήμωνος τὰ ἀπὸ τῶν παγκοσμίου πολέμου, - δυσωβιήμωνος νόσος.

δυσωβιήμωνος -ον [δὰ - τίθῃμι] κ. νεώτ. ὁ οὐ ἡ διάθεσις ἴσως κατὰ τὰς, τακτοποίησις εἶναι ὁ δυσωβιήμωνος : Πλούτ. Καίσι. ἢ ἡν δυσωβιήμωνος αὐτῷ περὶ τοῦς θανασίας ἐνοχλοῦμενος ἐξείντοι καὶ καταδωθέντας, Δίων Κ 73,15 ὅν τὸν δυσωβιήμωνος ὡς καὶ ῥάστον ἐξεργασάσθαι 2) κ. νεώτ. ὁ δυσωβιήμωνος διατιθέμενος, τοποθετούμενος : ὁ ὄθ. ἐπὶ γυναικός, ἡ δυσωβιήμωνος ἐκδοκίμοις, ἢς ἡ ἀποκατάστασις εἶναι ὁ δυσωβιήμωνος : Μεν. ἀπ. 17 χαλεπὸν γε θυγῆτρ κτῆμα καὶ δυσωβιήμωνος 3) νεώτ. κῦρ. ἐπὶ πράγμ. κ. ἴδιως χρημάτων : δυσωβιήμωνος ἐμπορεύματα - κεφάλαια.

δυσωβιήμωνος -ον ὁ δυσκόλως διακρινόμενος : Ἀριστ. Πρ. 928 α, 29, Θεοφρ. Φι 7,11,3 καυλοὶ δυσωβιήμωνος, Ἰερ. 1,118, Ὁ εὐλ. Ἀρβ. 5.

δυσωβιήμωνος -ον μτγν. ὁ περὶ οὐ δυσωβιήμωνος

είναι ν' άποφανθή, ν' άποφασίη τις: Πλούτ. Συγκρ. Κριμ. Λοικ.3 **δυσδιόφτηον** είναι την κρίσην.

δυσδιακόμιτος-ον ἴσα. ὁ δυσκόλως διακριζόμενος ἴσα. ε δυσδιακόμιτον, δυσδιάτακτον κ.

δυσδιάκέντητος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως άκοντήτω διατριπόμενος: ΑΙλ.ΖΙ 17,44.

δυσδιάκριτος (-ή-ο) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ δυσκόλως διακριζόμενος, δυσκολοδιάκριτος: Στρόβ. 13,4,12 τὰ τῶν Μισσῶν δυσδιάκριτα είναι παραπίπτοντα εἰς ἄλλα, Πλούτ. Ἦθ.67 D ἄξιαι δ., Δροσ.Βοτάν.9 ἀκεύη καὶ ῥάκη δυσδιάκριτα εἰς τὸ ἀκίφως ἥ κ. ἴσθ. ἔμρηθ. διορ. (ἀπό τινος): Κορνούτ. Φάσ.Θε.31 2) ἐπὶ ἀντιδικῶν ὧν τὴν ὑπόθεσιν δυσκόλως ἐπιλύει τις: Διόδ.Σ 33,28 Α' 3) ὁ δόσπεπτος: Ξενοκρ.9.

δυσδιακρίτως ἔπειρ. νεώτ. κατὰ τρόπον δυσδιάκριτον (βλ.λ.), δυσκολοβηχρίτως: τὰ πράγματα είναι συμπληπλεγμένα δυσδιακρίτως.

δυσδιάλλακτος-ον (διαλλάσσει) Σουῖδ. ὁ δυσκόλως δεχόμενος συνδιαλλαγήν.

δυσδιαλλάκτως ἴσθ. κατὰ τρόπον δυσδιάλλακτον βλ.λ.: Ἀρμύων.63.

δυσδιάλυτος-ον [διά -λύω] κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως διαλύμενος: Ἀριστ.Πρ.870 b,31, Πολύβ.1,26,16 τὸ δὲ σύμψαν ἐνεργὸν καὶ πρακτικόν, ἅμα δὲ καὶ δυσδιάλυτον, -κόνες δυσδιάλυτον ἐν ὕδατι 2) ὁ δόσπεπτος: Φιλόμ.π. Ἀθην.2,53 P τὸ-πλατὸ καὶ τὸ καλοῦμενον σαρκίαν δυσδιατεταστάσθην, ὡμὰ πάντα καὶ δυσδιάλυτα, Γαλ.16,760 3) ὁ δυσκόλως διαλύων τὰς πρὸς ἄλλους διενέξεις, ἔχθρας, ὁ δυσκόλως διαλλάσσόμενος, συμπφιλούμενος: Ἀριστ.ΗΝ 1126 κ,20 οἱ δὲ πικραὶ δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.

δυσδιανήγνους-ον ἀσχλ. ὁ δυσκόλως ἐννοούμενος, δυσνόητος: Σχόλ.Εὐρ.Φοίν.30.

δυσδιανόητος-ον ἴσθ. ὁ δν δυσκόλως ἀνοίγει τις: Ἰνσιαιρ.1 δυσδιανόητος ὀρθαλοῖσι.

δυσδιάλαστος-ον ἴσθ. ὁ κακῶς διαπεπλεγμένος, διαμεροσφωμένος, κοκοφωμένος, ἀσηλμος: Ἰω.Χρυσ.6,184 τὸ τε τοῦ προσώπου δυσδιάλαστον τὰ τῶν ἱματίων ἄνη κακίον ἀποφαίνει.

δυσδιάνευστος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως, βραδέως ἐξατριζόμενος: Θεοφρ.Φ Αἰτ.1,24, Διοσκ.5,6 κεφαλῆς εἰσι πληρωτικῆ, μέσης γεννητικῆ, δυσδιάνευστοι 2) ὁ δυσκόλως τελῶν τὴν ἀδελφὸν διαπνοήν: Ἠρόδ.Ἱσθ.π. Ὀρειδ.5,27,3.

δυσδιανόρευτος-ον ἴσθ. ὁ δι' οὐ δυσχερῶς πορεύεται τις, δυσδιόδοτος, δόσδοτος: Εὐάγρ. Ἐκκλ.Ἱσθ.2,13 ἐς ὄρη τε καὶ βουνοῦς.. δυσβάτους τε καὶ διαπορευτούς.

δυσδιόπιστος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως ὕψιστάμενος διάπασιν, ρήγματα: Πολύβ.15,15,7 δυσδιόπιστος ὁ τῆς Ῥωμαίων τάξεως καὶ δυνάμεως 2) ἐπὶ ὀχυρωμάτων, ὁ δυσκόλως ἀνασπόμενος, ἀποσπόμενος, καταλύμενος: Φιλ.Μηχ.Βελον.82,35 δυσδιόπισταον δὲ τὸν χόρακον γενέσθαι ἰδιὰ τὸ ἐλάτμενον τῶσιν ἔχειν.

δυσδιόστατος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως χωρίζόμενος: Ἠρόδ.Ἱσθ.π. ἐν Ρην.Μουσα.58,90.

δυσδιόστατος-ἔω ἴσθ. εἰμὶ ἀσταθής: Πλούτ. Ἦθ.993 ἐς ἰάμρ.1.

δυσδιόστητος-ον ὁ δυσκόλως πηκόμενος, μαλακνόμενος, πηθ. ἄν. ἐν Θεοφρ.Φ Αἰτ.2,152 ἡ γῆ δυσδιόστητος βρεχόμενη.

δυσδιότμητος-ον [διά -τέμνω] ἴσθ. ὁ δυσκόλως διατεμνόμενος, δυσκόλως διαχωρίζόμενος: Ἰω.Χρυσ.3,76,40 πάλιν αὐτῶν [τὸν ἀλεκτῶν] προστρίβοντα παχύνοντα καὶ δυσδιότμητον.

δυσδιότυπτος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως διαπλασόμενος, συμμορφωμένος εἰς τύπους, εὐτάξιαν, εὐσέπην συμμορφῶσαν: Ἰω.Χρυσ.4,397,30 τὸ τῶν βούλων γένος ἱσχυρόν-κῶς ἐσθι, δυσδιότυπτον.

δυσδιόφικτος-ον Σουῖδ. κ. ἴσθ. κ. **δυσδιόφικτος** ὁ δυσκόλως διαφεύγων, μένων ἀγνωστῶς Σουῖδ. ε **δυσδιόφικτων** δυσχερῶς λαθόντων κ.

2) ὁ ἀπ' οὐ δυσκόλος ἡ διασωθῆ: Μηναι.1,10 Ὀδ.5 λόγους **δυσδιόφικτους**.. διέλυσας.

δυσδιόφθαρτος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως διὸ τῆς μασησεως τριβόμενος διαλυόμενος: Γαλ.7,209 τὰ **δυσδιόφθαρτα** βραδυνεφέα ἀγνάετα.

δυσδιόφορησι ἡ ἴσθ. ἡ δυσκόλως διαφορησεως, ἐξατριζόμενος, διαπνοῆς: Κόσπ.Παθρ.66 **δυσδιόφορησι** τῶν πόρων.

δυσδιόφορητος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως διαλυόμενος, διασκορπιζόμενος: Γαλ 11,119 2) ὁ δυσκόλως ἐξατριζόμενος ἢ ὁ δυσκόλως ἔχων τὴν διαπνοήν: Γαλ.10,657. ἢ ὁ δυσκόλως ἐκκρίνων: αὐτ.17 ς,188.

δυσδιόφικτος ὡν ἴσθ. κ. ἴσθ. ὁ δυσδιόφικτος ὁ δυσκόλως διαφεύγων: Κύριλλ.Πά. Ὡσ.9,127 **δυσδιόφικτων** ἔχων τῆς **δυσδιόφικτος** τὸ ἐγκλημα, Εὐστ.Πον.252,50 ἀπορίων ληνα **δυσδιόφικτων**.

δυσδιόφλακτος-ον ἴσα. ὁ δυσκόλως φυλάσσομενος, ὁ δυσχερῶς διαφεύγων πρὸλ. δυσδιόφικτος ἴσα. ε **δυσχερῶς** λαθόντων κ.

δυσδιόφρητος-ον ὁ δόσπεπτος: Ἀριστ.Πρ. 927 b,21 2) ὁ δυσκόλως διερχόμενος: Ξενοκρ. 34 ἀκάρως εἰσάτος, **δυσδιόφρητος** (πῆθ. ἀπὸ **δυσδιόφρητος**) 3) ἐνεργ. ὁ διακόλιος: Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1,90 διὰ τὸ ἰσθ. κερτικῆ καὶ **δυσδιόφρητος** εἰσι καὶ λευκὸν ἔχουσι σκύβαλον.

δυσδιόφικτος-ον ὁ δυσκόλως διδασκόμενος, δυσκολοδιδάκτος: Ἰνσι.Επιστ.17.

δυσδιόεργος-ον ἴσθ. ὁ ἐξ οὐ δυσκόλως ἐγείρεται: Γαλ.19,413 **κατασφρα** **δυσδιόεργος**.

δυσδιόεριστος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως διεπισσόμενος: Νικ.Χωμ.495,20.

δυσδιόερατος-ον ἴσθ. ὁ δν δυσκόλως διερέχεται, φέρει εἰς πέρας, περατοῖ: Πορφ. Ἀποχ. 4,18,362 **δυσδιόερατος** ὁ βίος ἐσθιαι.

δυσδιόεζήτος-ον ἴσθ. ὁ δι' οὐ δυσκόλως διερέχεται: Διόδ.Σ 3,44 σκαλίον καὶ **δυσδιόεζήτος** ἔχει τὸ στάμα [κόλιον], Σινέα.246f καὶ γὰρ εἰσέλθῃσι λαδερνήθες ἐσθι καὶ **δυσδιόεζήτος**.

δυσδιόεζος-ον ἴσθ. κ. **δυσδιόεζος** βλ.λ.: Παχυμ.Γ Ανδρόν.83 β **λαδερνήθες** **δυσδιόεζος** 2) ἴσθ. ὁ ἐμφανίζων δυσχερῆσιν: Σχόλ.Μοσ. Ἐξομολ.94 ἡ τῶν γραφικῶν αἰνιγμάτων **δυσδιόεζος** ἔσθις.

δυσδιόεδοτος-ον ἴσθ. ὁ δυσκόλως ἐξερχόμενος, **δυσδιόεδος** βλ.λ. 2) ἰω.Χρυσ.3,614,16 τοῦτο ἐπίτασις θάλακας, ὅταν ἀμυκτα τὰ κακὰ, καὶ ὡσπερ ἀνάγκη τις ἐπιπέκται **δυσδιόεδοτος** 2) ὀθ. ἐπὶ τροφῶν, δόσπεπτος: Ἰνσιαιρ.69.

δυσδιόεδοτος-ον ἴσθ. κ. νεώτ. ὁ δι' οὐ δυσκόλως διερέχεται: διόδ.Σ 5,34 τὸν ἐν τοῖς ὄρεσι **δυσχωρῶς**.. **δυσδιόεδοτος** οὐσας μεγάλους καὶ βαρεῖσι στρατοπέδοις, Διοσκ.60,20 ἔλη **δυσδιόεδοτος** 2) ὁ δυσκόλως ἐξερχόμενος: ὀθ. ἐπὶ τροφῶν, δόσπεπτος: Γαλ.6,327 **δυσδιόεδοτος** ὅταν καὶ **δυσδιόεδοτος** ἐκίκοις γίνεσθαι [τὸν βέρμον].

δυσδιόερευτος-ον ὁ δν δυσκόλως διερευνῶν τις: Πλάτ.Πολ.432 C **δυσδιόετος** γέ τις ὁ νόμος φαίνεται.. ἐσθι γούδν σκοτεινὸς καὶ **δυσδιόερευτος**.

δυσδιόεργος-ον ἴσθ. κ. νεώτ. ὁ δν δυσκόλως διηγείται τις, **δυσδιόεργος**: Πλάτ.Σοφ.Σαλ.17,1 **μεγάλων** σου ἀν κρισίαι καὶ **δυσδιόεργος**.

δυσδιόελατος-ον ἴσα. **δυσδιόελατος** ὁ δι' οὐ δυσκόλως διερέχεται, **δυσδιόεδος** βλ.λ.: Σωφ.1,95, Μετοχ.Θ.2,127 **δυσδιόελατος** πλεῖστα καὶ **δυσδιόελατος** τὸ τῆς ἀκοῆς ἔθιμν φέγγεται.

δυσδιόδοτος-ον ἴσθ. ὁ δι' οὐ δυσκόλως διερέχεται: Πολύβ.3,61,3 τὴν πορείαν ἱσθ.π. κ. ὡς πολλῆ καὶ **δυσδιόδοτος** ὑπάρχει στρατοπέδος.

Βασιοίκητος-ον *μτγ.κ.νέωτ.* ὁ δυσκόλως διοικούμενος, δυσκολοκέραιος: Ψα.Π.2,16,4, Πολυδ.5,105 (δ.γρ. Βασιοικητικός) 2) ὁ ἀσπότης: Ξανκρ.31 ἄνισκος Βασιοικητος.

Βασιοράτος-ον *μτγ.κ.νέωτ.* ὁ ἐν ὁ δυσκόλως τις δρᾷ, εὐρίσκεσι ἐκδοσαν, διεξοδον: Ἄλκκ. Ελα.Πλάτ.35 ὁ θε σφισιης περὶ τὸ μὴ ἐν πραγμάτῃσι, ἀναχωρῶν εἰς τόσον διὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ Βασιοράτων || κ. νέωτ. ὁ δυσκόλως ὁρατός: θεφαλοι Βασιοράτων. || ἔν χρ. κ.μτφ.: τὰ αἶτια τῆς καταπτώσεως τῶν ἡσῶν Βασιοράτα.

Βασιορθωσία (ἡ) Ἐπιγρ. ἀδιορθωτων οφθαλμα.

Βασιορθωτός-ον Ἦσα. «δυσχερῶς διορθούμενος, μὴ διορθούμενος».

Βασιοριστός *ον μτγ.* ὁ δυσκόλως ὀριζόμενος, οὐ δυσκόλως τις καθορίζει τὰ ὄρια: Σέξτ. Ἐπι.Μοδ.574 φανέν τολων διη Βασιοριστοί εἰσιν ἐπ' ἄλληλων, μάλλον δὲ ἀδυνατίως ἔχουσι κατὰ ἀκριβῆς ὀρισθῆναι ἐπὶ τῶν ζῴων μοιραί: 2) ὁ ἐν δυσκόλως τις διακρίνει, προσδιορίζει: αὐτ.7,416 φαντασίαι .. Βασιοριστοί.

Βασιοφία (ἡ) *νέωτ. λατρ.* ἡ δυσκολία περὶ τὴν κατάστασιν τῶν ἡγρῶν στοιχείων.

Βασιοκτικός-ον *σχολ.* ὁ δυσκόλως δικωκόμενος, δυσκολοκλήνητος: Σχολ.Θεοκρ.4,45.

Βασιοκλιστός-ον *μτγ.* ὁ δυσκόλως διακρινόμενος, ὁ δυσκολοδοκίμιστος: Διοσκ.3,82 Βασιοκλιστός τῆ γεύσει.

Βασιωρός-ον *μτγ.* ὁδωρός: Ὀππ.Ἄλ.3,303.

Βασία Ἦσα. «τοῦ ταχοῦ τὸ πέριξ, Κύπριος».

Βασίγερτος-ον *μτγ. κ. μων.* ἔπι ὄνου, ἔξ αὐ δυσκόλως τις ἐγείρεται: Γαλ.δ,645, Παυλ.Αλγ.3,9 κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φῶσιν Βασίγερτος ὄνος, Εἰοστ.1733,36 οὐχ ὡς ἀνέγερτος διαλεθῆ, ἀλλ' ὡς Βασίγερτος.

Βασίκαρπρητός-ον ἐν δυσκόλως τις ἐγκαρτερεῖ, ὀνομαίνει: Σέξτ.Ἐπι.Μοδ.9,152.

Βασιαλῆμινος-ος Ἦσα. Βασιαλῆτος βλλ. Ἦσα. «Βασιαλῆτος Βασιαλῆμων».

Βασιαλίητος-ον *μτγ.* ἐν δυσκόλως τις ἐπιχειρεῖ, δθ. Βασιατόρθωτος: Ἦσα.ΑΙ.15,11,2 Βασιαλίητος ἔδοκει τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβολῆς.

Βασίγχετος-ον *μτγ.* ἐν δυσκόλως τις χῶματι ἀποφράσσει: Στράβ.16,110 ἐπικουσα (ἡ γῆ) συνφέλλεται κακίαινον (τὴν χροῦν) καὶ ποιεῖ Βασίγχετον τὸ στόμα.

Βασεθρός-ον (ἐδράζομαι) ἐπὶ τῶν Ἑρῶνων, ὁ ἐπὶ κακῶ ἐδρεῶων, καθήμενος παύ, δθ. ὁ ἐπιφῶρων κακῶ, Βασιχίος ἐνθα διαμένει: Ἀλογ.Ἐ.746 Βασεθρός καὶ Βασομίλος σμένε Πριαμίδαισι .. νυμφόκλαυτος Ἑρινός 2) (ἔδρα) ὁ κακῶς προσαρμολόμενος, δυσκολοταίριατος: Διον.Ἄλ.Συνδ.δ εἰ τὸ Βασεθρόν ἐστιν, ἀποκρούσει καὶ περικόφαι καὶ αὐτὸ ταυτὸ εἰδεδρον ποιῆσαι.

Βασειδία (ἡ) (Βασειδής) *μτγ.* ἡ διαμορφία, ἡ ἀσχημία: Διογ.Α.233 εἰ δ' αἰσχροί, παιδεία τὴν Βασειδίαν ἐπικαλοῦσιν, Ἰω.Χρυσ.4,50|| πρὸς ἐσχάτην Βασειδίαν καταπερόντες

Βασειδής-οὐς-ές κ. μων. κ. νέωτ. ἀσμορφος, ἀσχημος: Ἦσα.δὲ ἀνδρώων τὸ ὄλιθον θυγατέρα καὶ Βασειδία εὐδασιν, Σοφ.ἀπ.28,9 Βασειδής σῶμα καὶ Βασώνυμον, Πλάτ.Σοφ.228 Α' ἀλλ' αἰσχρὸ ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμάρτιας πολλοχού Βασειδής ἐν γένος, Κασαρό.ἀπ.1στορ.Κατολ.ἐν Σὺβ.3,17 ὡς Βασκακόβας, ὡς ἔρος, πόθος πέλεις, ἀλλ' ἀβελωπισεῖ, ὅτ' ἔφρος Βασειδίων, Δροσ.Βοταν.3 ἡ φῶς εἶχε γίνεαι πραιοκλήν ἐκ τῆς χώρητος καὶ Βασειδής ἐκ τῶν μορφοσῶν τοῦ νόμου || σινεκό, κ. ἐπὶ ἡχων, κακόχχος: Διον.Ἄλ.Συνδ.Α' ἵππον Βασειδής τὸ τ' τοῦ τ' 2) ὁ δυσκόλως διακρινόμενος, Βασιοράτος βλλ.2): Πρὸκλ.Θεολ.Πλάτ.5,23 τὸ Βασειδής τῆς οὐσίας.

Βασειδία (ἡ) *νέωτ.* Βασειδία βλλ.

Βασειδῶς ἐπίρρ. *νέωτ.* κατὰ τρόπον Βασειδῆ βλλ. **Βασειδῶτος**-ον *μτγ.* ἐν δυσκόλως δύνανται τις τὴν εἰκόσιν: Διον.Ἄλ.Μισα.4 τῆς Θεουκιδίδου λέξου πολλά Βασειδῶτα ἐστιν ἡμῖν καὶ ἀσπεθ, Λοκκ.Ἰκαρ.4 ἀσπρηθῆ διάξασα καὶ βρονθῆ καταρραγίσαι .. καὶ ταῦτα Βασειδῶτα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν 2) Σοῦδ. «Βασειδῆς, ἀπρεπὸς εἰκασθῆν».

Βασικτός-ον (εἶκω) *μτγ.* ὁ μὴ ἐνδίδων, ὁ ἐπιμνος, σταθερός: Παυλ.Αλγ.2,11,21, Ἰω.Χρυσ.1,1061,25 χαλεπὸν τὸ ἔλκος καὶ Βασικτόν, Βασ.1,889 Α' σκληρὰ ἦθη καὶ Βασικτόν.

Βασίματος-ον ὁ κακῶς ἐνδεδυμένος: Εἰρ.Ἦλ.1107 αὐ δ' ὠδ' ἀλουτος καὶ Βασίματος χρῶα.

Βασίματῶ-τω *μτγ.* ἐνδύομαι κακῶς, φέρω πεπαιδωμένα ἐνδύματα: Πλούτ.Ἠθ.299 Ἔ Βασίματῶτων ὑπὸ λήπης καὶ πένθους.

Βασίμονια (ἡ) *σχολ.* πρὸς ἐργῶν τοῦ Βασίμονια βλλ.: Σχολ.Εἰρ.Ἐκ.240.

Βασίμωνος-ον *μτγ.* ὁ κακῶς ἐνδεδυμένος: ΨἮσοδ.π.ἈΒ.3,116 Α' γναθῶν ἠνδράξαντο Βασίμωνες Ἰχθυοβλάνας, Γρηγ.Ναζ.703 Α' ἀντὶ καλλωπιστοῦ Βασίμων.

Βασίπειν *μων.* κακῶς ἀπρεπῶς, ὀδριστικῶς εἰλεῖν: Στρουθ.Θεοδ.440(Μ.Ι.) Βασίπειν Χριστόν.

Βασίπηλος (ἡ) Σοῦδ. «τὸ κακῶς κληηκατεῖν, ἡ κακῆ κληηλασία Σοῦδ. «τὸ κακῶς ἐρῶσαι».

Βασισθαλος-ον, ἀπτ. Βασισθαλος εἰς ἐν δυσκόλως δύνανται τις τὴν εἰσάβλη, δθ. ὄχυρος: Εἰρ.π. Στράβ.8,5,6 τραχίτα τὸ Βασισθαλὸς τὸ πολέμοις (περὶ τῆς Λακωνικῆς), Θουκ.3,101 ταῦτα γὰρ Βασισθαλώτατος ἡ Λοκρῆς, Στράβ.4,1,8 καὶ Βασισθαλον καπὴν ἔτεμε γέφυραν.

Βασισσός-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐχων δόσκαλον εἰσοδον, εἰς ἐν δυσκόλως εἰσέρχεται τις: Ἐπιγρ. Βασισσῶδον σπλάουον.

Βασισπλοος-ου-ου *μτγ.* εἰς ἐν εἶναι δόσκαλον τὴν ἐπισπλοση τις, ὁ παρήκων δόσκαλον ἐπιπλοον: Στράβ.4,1,8 ὁμοσῶν ἐπὶ μέναι Βασισπλοος διὰ τὴν λαβρότητα καὶ τὴν πρῶσχητον.

Βασισπλωτος-ον *μτγ.* Βασισπλοος βλλ.: Σχολ.Θουκ.3,2 (διορθ. εἰς Βασεκπλωτος).

Βασεκάτος-ον *μτγ. κ. μων.* ὁ ἐξ αὐ τὸς Βασικόλως ἐξέρχεται, ἐκβῶσει: Διον.Κ.56,19 θλασι Βασεκάτος, Ἰζέτ.Χαλ.11,551 Βασεκάτων εἰρηγῶστο (λαβρόρθων) || ἔν χρ. κ. μτφ.: Εἰοστ.92,15 δεδῶς τὸ τὸ ὄρκου Βασεκάτων.

Βασεκάτως ἐπίρρ. *μων.* Βασχερῶς, Βασικόλως πρὸς ἔξοδον: Βί.Ἀγ. Ἰρατ.ἐν Act.88 Ἰούν. 3,335,67 Βασεκάτως εἰλεῖν ὁ δαῖμων ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ.

Βασεκάστος-ον *μτγ. κ. νέωτ.* ὁ δυσκόλως ὑπ' ἄλλου ἐκδίασόμενος, ὁ δυσκόλως καταβαλλόμενος: Πλούτ.Κοριολ.2 καὶ ἐν διαπλάσει πολέμου Βασεκάστων (τὸ σῶμα), Εὐνόπ.Βί.Σοφ.500 Β ἔχων τὴν φιλόνοκον .. καὶ Βασεκάστων, Ἰουστ.597 Α' Βασεκάστος ἡ ψυχῆ τοῦτων ὡν συνθεσθη κακῶν.

Βασεκάσιτως ἐπίρρ. *μων.* Βασικόλως, Βασχερῶς πρὸς ἐκδίασιν, πρὸς ἴπταν: Νικ.Χων.273,5.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυμφόρως: Γαλ.8,916 πόνον Ἰσχυρῶν, ὡς δὴ δοκεῖν Βασεκάκτων εἶναι Βασεκάκτος ὁ δυσκόλως ἐκιδόμενος, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυνεπῶς, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυνεπῶς, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυνεπῶς, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυνεπῶς, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεκάκτος-ον *μτγ.* ἀσυνεπῶς, μεταπωλούμενος: Ἠσα.Στεφ.ἐν λ'.

Βασεθάρμαντος-ον *μτγ.* ὁ δυσκόλως ἐκθερμανόμενος: Γαλ.5,352 ἴθιαι Βασεθάρμαντος

ἀλλασκονται' || έν χρ. κ. μφ.: Πλουτ. Η6.625 Α
 Ξην δυσεκπαρμάντως
Δυσεκπαρμάντως έπίρρ. μγν. δυσκόλως δυσ-
 ηερώς θέρμαντον προσκόμωτος: Άντιλλ. η.
 Ορειδ.10,29.3, Γολ.10,674.
Δυσέκλυτος-ον μγν. ό δυσκόλως διά θυσιών
 άποτρέπόμενος, όν δυσκόλως άποφεύγει τις διά
 θυσίας: Πλουτ. Κρδσο.18 Άσυχθ' δέ παρεδδδλων
 και οι μάνεις, ώς άτι ποινάρα σημετα και δυσέκ-
 λυθα προφαινόται τώ Κράσση διά τών Ιερών.
Δυσεκκαθάρτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκκα-
 θαρίζόμενος, όν δύσκολον είναι να έκκα-
 θάρη τις: Διον. Άλ.Ρωμ.4,24 βήσους δυσεκκαθάρ-
 τους εις τήν πολιτείαν ειςαγομύτους.
Δυσεκκαρτέρητος-ον μγν. ό άνυπόφορος, όν
 δέν δύνάται τις να άνεχεται: Φιλδδ.Θε.σ'12.
Δυσεκκένυτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκκενοδ-
 μένος: Γολ.Β,192.
Δυσέκκλητος-ον μγν. ό δυσκόλως διά προ-
 κλήσεως Ξερχόμενος: Γρηγ.Νάσα.1,747 Β έμφω-
 λέυται διά τούτων ό τής άδονής όφει, τοίς τής
 θιασιώς χωρήμασι δυσέκκλητος γενόμενος.
Δυσεκκόμιτος-ον άσχ. λεξ. ό δυσκόλως φε-
 ρόμενος Ξζω, δυσκολόβηλοςτος: Ηα.Σαυιδ.
Δυσέκκριτος-ον μγν. ό δυσκόλως διαχωριζό-
 μενος: 2) έπι τροφών, δόσησις, δυσκολοφώ-
 νευτος, δυσκόλως έκκενούμενος: Άθην.2,69 Ε
 ό τής θρίσσκος καυιδός πο' ύπορροφ' έστι και δυσέ-
 κκριτος μάλλον τών φύλων, Ξνοκρ.38' 3) έ-
 νεργ. ό μετά δυσκολίας έκκρίνον τι: Γολ.Χρησ.
 Μορ.6,462 δυσέκκριται γαστέρες.
Δυσεκκρίτως έπίρρ. μγν. μετά δυσκόλου γω-
 νέυσεως, έκκρίσεως: Γολ.Χρησ.Μορ.10,10.
Δυσέκκροστος-ον μγν. ό δυσκόλως άποκ-
 ρουόμενος, ό δυσκόλως άποδιώκόμενος: ΞΞΞ.
 Έμν.Μοθ.7,23 κατορθοζομαι τών νοών εις δυσέκ-
 κροουτον τών παραδδδλωνών φυλακήν.
Δυσέκλάλητος-ον μγν. ό δυσκόλως διά λόγου
 έκφραζόμενος: Διον. Άλ.Λυσ.11 παλλών και να-
 λών πραγμάτων δυσεκλαλήτων άπιστών λόγων.
Δυσέκλειπτος-ον μγν. δυσεζάλειπτος, ό δυσ-
 κόλως έκλειπών, όδ, ό άνεζάλειπτος, συνεχής, ά-
 καταπαυστος: Πλουτ. Η6.829 Β όφλημάτων βίβας
 πολυπότους και πάλυτόκους και δυσέκλειπτους,
 Παυδ. Αιγ.67,5 δυσέκλειπτον έγουςι τά πάθος.
Δυσέκλητος-ον μγν. ό δυσκόλως άναμρβάνων
Δυσεκλήπτης έπίρρ. μγν. πιθ. δυσκόλως, δυσ-
 ηερώς εις άνάληψιν: Γολ.Ψυχ.Παθ.1,5 δεσ γάρ άμορ-
 τάνειν άθισαθ' χρώνη πολλω δυσεκλήπτης έστε
 τήν κλειδα τών παθών (διορδ. δυσεζάλειπτον).
Δυσεκλόγιτος-ον μγν. ό δυσκόλως ύπολο-
 γιζόμενος, δυσδιόγιστος: Σουιδ. δδδλων δέ έν-
 των και δυσεκλόγιτων τών κατά πόλεμον έργων.
Δυσέκλυτος-ον όν δύσκολον είναι να λύση τις
 'Ησ. «δυσηερώς λυόμενος»: 2) μφ. ό δυσκό-
 λως ΞΞηγόμενος, δυσκολοεβδδλυτος: 'Ησ. «δυσ-
 ηερτος»: Αισχ.δη.375 δυσέκλυτον τέχνασμα
 Ιδιορδ. δυσέκλυτον βλλ. Γ. Φιλ.1,192 δ- δδδ.
Δυσεκλύτως έπίρρ. κατά τρόπον ώστε δυσ-
 κόλως να λύηται: Αισχ.Προμ.60 άραρον 'ηδε γ'
 άλλην δυσεκλύτως.
Δυσεκμολυετος-ον μγν. δυσκόλως διά μο-
 χλοδ έκβαλλόμενος, ΞΞαγόμενος, δυσασπόηστος:
 Άντιλλ. η. Ορειδ.10,29.3.
Δυσεκμύχτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκμυζό-
 μενος, άπορροφόμενος: Σωρ.1,87.
Δυσεκνευστος-ον μγν. ό δυσκόλως διαπερ-
 μένος διά κολυμβήσεως, ό ΞΞ αδ' είναι δύσκολον
 να ΞΞέληθι τις κολυμβών: Μάξ.Τέρ.17,10 νήχεται
 δυσέκνευστον πλέγους.
Δυσέκνηπτος-ον ό δυσκόλως διά νήφους άπο-
 βαλλόμενος, όδ, δυσεζάλειπτος || έν χρ. κ. μφ.:

Πλάτ.Πολ.378 D ά έν τηλικούτας άν λάδη έν τας
 δδδεις, δυσέκνηπτά τε και άματάστα φιλει γί-
 γνεσθαί, Άγγλ.Τάι.δ.1) Ξηλοτυπία δυσέκνηπτον
 έστι, (Έρωστ.Αδγ.21,249 C δυσέκνηπτον και άμα-
 τάστατον μίσος' 2) ό δυσκόλως καθαρίζόμε-
 νος: Αλ.Ζ.1,148 δδδντες δυσέκνηπτοι.
Δυσεκνηπτης έπίρρ. μγν. κ. μων, συνήθ. μετά
 του Ξζω και τρώπον δυσέκνηπτον βλλ., δυσεζά-
 λειπτον, δυσεζάλειπτος: Γολ.δ.36, Καισάρ.Δον. έν
 Σάβ.3,101 εις βάθος και δυσέκνηπτης έμβεδαμμέ-
 νος ειη έσθηςας περιβαλλόμενος.
Δυσεκκέρατος-ον ό δυσκόλως εις πέρας άγό-
 μενος: Εύρ.Ίην.883 τδδε μόν ούκείτι ατόματος έν
 πόλεις καθ' Ξζω δυσεκκέρατον (δ.γρ. δυσεκκέρ-
 ατος) 2) έν δυσκόλως δύναται τις να διαφύγη,
 να περάση: αύτ.Ίην.678 τδ γάρ παρ' ημίν πάθος
 παρόν δυσεκκέρατον έρχεται βίωυ.
Δυσέκλευτος-ον μγν. ό ΞΞ οδ δυσκόλως
 έκπλέει τις.
Δυσεκπλεύτως έπίρρ μγν. έν συνειφ. μετά του
 Ξζω δυσκόλως ΞΞ πρός τών διέκλυον Ξζω, δυσ-
 ηερής ΞΞ πρός τών διέκλυον έμψι: Εδστ.Πον.166,7.
Δυσέκκλητος-ον ό δυσκόλως έκκληπτόμενος,
 δυσκολοφρόητος: Άριστ. Άρετ.Καικ.1250 ε.7 δια
 έκκληπτοι είναι όδ όδων.
Δυσεκκληρτος (-η)-οη μγν. νεώτ. κ. δημ
 δυσκόλως έκληροφόμενος, πραγματοποιούμενος:
 Φιλδδ.Θε.σ'12 δυσεκκληρτοι πάθοι.
Δυσέκκλωτος-ον γλωσσ. ό δυσκόλως άπαλ-
 λασσόμενος από έμψλοκήν.
Δυσέκκλωτος-ου-ον μγν. ό ΞΞ οδ δύσκολον
 είναι να έκπλευση τις: Πολύδ.3,4,2,5 έν τας κατά
 τών πορθών τπόσις άμφιθρόμις οδσι και δυσέκ-
 κλωσις διά τας παληροφών.
Δυσέκκλωτος-ου-ον μγν. κ. δυσέκκλυτος, ό δυσ-
 κόλως έκπλυόμενος, έν χρ. κ. μφ.: Φιλ.2,487
 τύπους δυσέκκλωτους, Πλουτ. Η6.438 D πριν έ-
 θδσαν (φλοκικαν) άσπερ βασην η κηλδία Ξε-
 σσοποι ην γινεσθαι και δυσέκκλωτον' 2) ό δυσ-
 κόλως δια πλύσεως καθαριζόμενος: Αλ.Ζ.1,48
 δυσέκκλωτοι δδδντες || όμ. κ. μφ.: Φιλ.1,588
 δυσέκκλωτοι φυκαί.
Δυσέκκλωτος-ον μγν. δυσέκκλωτος βλλ.
Δυσέκκλυετος-ον σχόλ. όν δύσκολον είναι
 να έκπνευσθι τις, δυσασάνευτος: Σχόλ.Εύρ.Φοίν.
 1438 «φρόσημα δύσπλητον δυσέκκλυετος»,
Δυσεκκλόνητος-ον μγν. όν δυσκόλως ύπομέ-
 νει, άνεχεται τις: Φιλδδ.έν Ηράκλ.1251,12 ημωριός
 και πόνους δυσ(εκ)κλόνητους.
Δυσεκκλόρητος-ον μγν. ό ΞΞ οδ δυσκόλως τις
 έκπορεύεται, ΞΞέρχεται: Φιλ.Μηχ.Βελον.79,25 πύ-
 λας δυσεκκλόρητους,Ίάσα.Α1 13,24 εισελευται τών
 τινων εις τέλμα βαδδ και δυσεκκλόρητον.
Δυσέκκλυτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκπλητον,
 δυσκόλως έκπλοζόμενος: Παυδ. Αιγ.δ.114.
Δυσεκκλύητος-ον μγν. ό δυσκόλως εις πόνον
 μεταβαλλόμενος, δυσκόλως άμυροόμενος: Γολ.
 Ξ.119,Παυδ. Αιγ.4,8 δυσεκκλύητος θηκος.
Δυσεκκρίζωτος-ον μγν. κ. νεώτ. ό δυσκόλως
 έκκρίζόμενος, έν χρ. κ. μφ.: Φιλ.δη.105 Ε δυσ-
 εκκρίζωτος πλάνη, -δυσεκκρίζωτα έθνη.
Δυσεκκρίπτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκκριπτόμε-
 νος, δυσηερώς μετακινόμενος.
Δυσεκκρίπτως έπίρρ. μγν. δυσκόλως προς άπόρ-
 ριψιν, προς μετακίνησιν: Ορειδ.49,22,17.
Δυσεκκρυπτος-ον μγν. ό δυσκόλως έκκλυόμε-
 νος, δυσέκνηπτος βλλ.: Ξνοκρ.38 τδθα δυσέκρυ-
 πτον τας ηεσών έναπολέπει ποιήματα.
Δυσεκκυσσος-ον μγν. ό δυσκόλως άποσπώ-
 μενος: Εδστ.Πον.250,60 προσπύθμας ώσει και
 πανδραγόρας η άλλο τι δυσέκκυσσος.
Δυσέκτητος-ον (τήλω) μγν. ό δυσκόλως τη-

κόμενος, διαλυόμενος: Ήνν.Τροφ.51 μῆες στερεώτερον δυσάκτεται.

δυσάκτος ὁ Σαυῖδ, ἀκόβετος, δυσκολοκράτητος, ἀχολώντος Σαυῖδ, «δυσάκβετος».

δυσάκτος Σαυῖδ, «δυσγνώμων».

δυσάκφωτος-ον ὁν δυσκόλως ἐκράσθη τις: Ἦσα, «δυσεξάλλακτα, δυσάκφωτα»: Τιμόθ.Μιλ. Πέρο.130, Θεοδέκτ.10 μέγαν ἀγῶνα... καὶ δυσάκφωκτον κρίσαν, Πολύδ.1,77,7 μεγάλην αὐτοῖς ἀφίαν συνέδη περισθῆναι καὶ δυσάκφωκτον 2) ὁ δυσκόλως διαφεύγει: Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.140.

δυσάκφωτος-ον μγν. δυσάκφωτος βλ.λ.: Διον.Ἀλ.Συνθ.22.

δυσάκφορος-ον μγν. ὁ δυσκόλως προφερόμενος, δυσπρόφετος, ὁ δυσκόλως ἀπαγγελλόμενος: Φιλῶδ.Παιήμ.994, Διον.Ἀλ.Συνθ.66,12 κακοφῶναις ἐφωνα καὶ δυσάκφοροις εὐπρόφορα, συντιθέτω, Κατ.Ἀστρλ.Κ.2,167 δυσάκφορος λαλιά.

δυσάκφορος ἑπίρρ. μγν. μετὰ δυσκόλου, κακῆς προφοράς: Στράβ.14,2,28 ἐπὶ τῶν δυσάκφορος καὶ σκληρῶς καὶ τραχέως λαλοῦντων.

δυσάκφορος-ον μγν., συν. κ. νεώτ. ὁ ὄν δυσκόλως δυνάσται τις ἂν ἐκράσθη: Κύριλλ.Ἀλ. Ἰουλιαν.1,20, Ἰω.Φωκ.Περγρ.Πολιστ.4,13 καὶ ἔστιν ἐπ' ἀληθεία ἐκ τῶν ἢ τοιαύτη πηγὴ δυσάκφορον ὀρυμένη θάλαμα.

δυσάκφωτος ἑπίρρ. δυσκόλως ὡς πρὸς τὴν ἐκφυγὴν, τὴν διαφυγὴν, τὴν ἀπολλῆσιν: ΑΠΛ.4,198 δυσάκφωτως σφιγθεὶς χέρας.

δυσάκφωτος-ον μων. ὁ δυσκόλως ἐφωνωμένος, προφερόμενος, δυσπρόφετος: Εὐστ. 76,32 διὰ τὸ δυσάκφωτον.

δυσάλεγτος-ον μγν. ὁ δυσκόλως ἐλεγχόμενος, ἀναιρούμενος [ἐπι προσ. ἢ ἐπιχειρηματίας]: Στράβ.1,2) δεῦ περ πολυμυθεότεροι τῶν πολλῶν γεγόνασι, τοσαύτῳ δυσάλεκτοτέρους εἶναι τοῖς ἀποτερον, ἂν τι πλημμελοῦς λέγεται, Λουκ. Ἀ.17 ἀλαζόσιν ἀνθρώποις καὶ δυσάλεκτοις 2) ὁ αὐδ. ὡς οὐα. ἢ ἰδιότης τοῦ δυσαιρέητου: Εὐστ.567 C τὸ δυσάλεκτον τοῦ σκότους.

δυσάλενας (ἢ) διαρ. τ. τοῦ διασέλην, ἢ δυστυχίας προκαλέασσα Ἐλένη: Εὐρ. Ὀρ.1388 Ἀἰδᾶς σκόμου δυσάλενας.

δυσάλεκτος-ον [ἐλίσσω] μγν. κ. ρων. ὁ δυσκόλως ἐκτιμωσόμενος: Ἰουλ.Λόν.7,227 B δυσάλεκτοι βίβλοι || μων. τὸ αὐδ. ὡς οὐα. ἢ ἰδιότης τοῦ δυσκόλου ἐλισσομένου: Εὐστ.229,38 τ. οὐ δυσάλεκτον ἀλλὰ ἐξέλεκτον [τοῦ δράκοντος] 2) μγν. ἀπολύτλος, ὁ πολλὰς ἐλιγμοὺς ἔχων: Γρηγ.Νοῦ.ἐν Θησ.Στεφ. δυσάλεκτος λαδύρινθος.

δυσάλεκτος-ος-ές ἐπὶ κράσεως σώματος, ὁ δυσκόλος, οὐχ ἐνδοκῆς πρὸς θεραπείαν πληγῶν, κακὸς σαρκοῦ, ἀντίθ. εὐαλεκής: Ήνν.Διακρ.46 κὶ γὰρ τις ἔλκος λαδῶν... μῆτε λίαν ἐπικαιρον μῆτε λίαν εὐθεῖας, μῆτε ἀγαν εὐαλεκής ἐὼν μῆτε ἀγαν δυσάλεκτός, Παῦλ.Αἰ.196,46 γέροντες δὲ δυσθεράπευτοι διὰ τὸ δυσάλεκτός τοῦ σώματος.

δυσάλεκτα (ἢ) ἡ κρίσις τοῦ δυσάλεκτοῦς: Ήνν.Ἐπιθ. 2,10 δυσάλεκται τῶν ἐκλεικῶν.

δυσάλεκτος-ον [ἐλκω-ἐλκῶν] μγν. ὁ δυσκόλως ἐλκόμενος: Φασορίν.22.

δυσάλεκτα (ἢ) δυσάλεκτα βλ.λ.

δυσάλεκτως ἔσφ.γρ. ἀντὶ δυσάλεκτώεω βλ.λ.

δυσάλεκτις-ιδος κ. νεώτ. ὁ δυσκόλως ἐλκίζων, ὁ μικρὸν ἐπιθῶ εἶχον, ὀθ. ἀπλεκτῆ, ἀπλεκτισμένος: Αἰοχ.Α.412 καὶ τότε μὲν δόσελεκτις. Ξεν.Ἑλλ.5,431 ὁ μὲν δὴ ταῦτ' ἀκούσας μάλα δόσελεκτις ὦν ἀπέη, Ἀριστ.Ἠτ.1390 κ.4 καὶ δυσάλεκτις διὰ τὴν ἐμπερίαν, Συνέσθ.Ἐπ.79 ὡς καὶ δόσελεκτις εἶναι τὴν αὐτοῦ ζῶην ἀπολήφθαι 2) ὁ ἀπλεκτῶν, ἐμφέρον ἀπλεκτίαν: Λουκ.Ἐρμ.69 πᾶν γὰρ λυπηρὸν τι καὶ δόσελεπὶ ἐρεπν εἰκας 3) παθ. ὁ

μὴ ἐλκίζόμενος, ἀσμενόμενος, ὁν δυσκόλως ἐλκίζει τις: Ὀνήσανδρ.38,2 δόσελεκτις κίχη.

δυσάλεκτος (ἢ) ἀπλεκτῆ: Ἀριστ.Ἀρετ.1251 b, 25, Πολύδ.1,391,4 θεωροῦντες οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐν τοῖς πελοῖς στρατοπέδοις πταῖαν καὶ δυσάλεκτίαν, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,12 εἰς θάμβος καὶ δυσάλεκτίαν [προέκτειτο τὸν ἄλλων].

δυσάλεκτος-ον μγν. δόσελεκτις βλ.λ.1: Διερ. Ἀδελφ.138, Ἐπικ.ἀπ.470, Πλουτ.Φάβ.17 ὁ γὰρ ἐν οἷς οὐδὲν ἐδόκει δεῖν ὄν εἶναι καιροῖς ἐλάσθης φωνόμενος καὶ δυσάλεκτος 2) ὁ μὲν ἐλκίζει τις, ἀναπάντεχος || ἐκ δυσάλεκτίαν παρὰ προσδοκίαν: Ξεν.ΚΠ.6,1,47 ἠσπάζοντα ἀλλήλους ὡς εἰκός ἐκ δυσάλεκτίαν, Βέττ.Βάλ.124,25.

δυσάλεκτος-έω μγν. δυσκόλως ἐλκίζω, ἀπλεκτῶμαι διὰ τι: Πολύδ.4,60,4 δυσάλεκτισσάντας ἐπιταῖς τοῦ στρατοπέδου βοηθεῖται 2) τὸ παθ. δυσάλεκτιστομαι εἶμαι ἀπλεκτισμένος: Ἐπικ.Γνωμ.Βατ.17.

δυσάλεκτος ἑπίρρ. συνήθ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ἔχω: δυσάλεκτιστῶς ἔχεν ἐπιρροεσθαί εἰς ἀπλεκτίαν, δυσκόλως ἐλκίζεν: Πολύδ.1,87,1) δυσάλεκτος καὶ δυσάλεκτιστῶς εἶχον πάλιν.

δυσάλεκτος-ον μων. δυσάλεκτιστος βλ.λ.2) Πρόδρ. Ἐρωτ.2,50 τοῦ δυσάλεκτου τῆς θεας.

δυσάεβωτος-ον μγν. κ. μων. δσάεβωτος, δυσκολοπάτητος: Ἦσα, «ἀγριεῖς, ἀπάτητος, τραχῆς»: Θουκ.4,10 τοῖς γὰρ χωρίου τὸ δυσάεβωτον ἡμέτερον νομῆς... ἔμμηχον γίνεται, Τρωφ.6δ.102 μηδὲ βιαζομένησι δυσάεβωταν οἶμον ὀδεῖν || δυσπρόφωτος: Διον.Περ.1150 ὄρος οἰκωσάσι δυσάεβωτον 2) μγν. δυσαιρένητος, δυσκόητος: Φώτ.Βιβλ.144,44 διὰ τὸ ἐν αὐτῇ [τῇ τῶν ἀριθμῶν θεολογίᾳ] δυσάεβωτον τε καὶ δυσκατάλεκτον 3) ὄμ. μγν. ἀπροσάρμοστος: Πλουτ.Ἠθ.661 C ἐκάστη [ποιότης] πρὸς τὸ οἰκτεῖν ἀντιπευόμενα καὶ δυσάεβωτος οὐσα πρὸς τὸ ἀλλοφύλου.

δυσάεβωτος-ον ἐπὶ ἐπιθροβωμένων ὄστων, ὁ δυσκόλως ἐμβολώμενος, ἐπαναφερόμενος εἰς τὴν οἰκτίαν θέου: Ήνν.Τεχν.71 ὄστεα δυσάεβωτα.

δυσάεβωτος-ος κ. μων. δυσάεβωτος βλ.λ.: Ήνν.Ἀγν.38 τὸ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα... [ὄσται] δυσεμβολώτερα καὶ δυσθετότερα 2) δυσκόλος πρὸς εἰσβολὴν, δυσκολοπρόσβλητος, δυσκολοπάτητος: Ξεν.Ἑλλ.6,5,24 δυσμεμολοπάτη μὲν ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι, Ἀριστ.Πολιτ.1326 b,41 ὅτι γὰρ μὲν τοῖς πολέμοις εἶναι δυσέμβωλον, αὐτοῖς δ' ἐφέσθον 3) δυσέμβωλον ὄρος δυσπρόσπτον, δυσκολοανάβατον ὄρος: Πολύδ.3,497 ταῦτες δὲ τὰ ὄρη δυσπρόσδοκα καὶ δυσέμβωλα καὶ σχεδὸν ὡς εἰστικὴ ἀπόσπαια, Νικηφ.ἐν Σάθ. 1,76 οὐκ ἀποτόμας καὶ δυσέμβωλον βῆθ ὄρων.

δυσάεβωτος-αστία (ἢ) νεώτ. ἱστρ. ὄγκος ὀφειλόμενος εἰς παραμόρφωσιν περὶ τὴν διάπλασιν τῆς ἐμδρυκίης φέσεως.

δυσάεβωτος-ον μγν. δυσαιρέτις βλ.λ.: Συνέσθ.Ἐπιθ.120 οἱ Ἀσκληπιάδαι τοῖς δυσαιρέτοις ὄσασιν χλυσρῶ διδῶσαν ἀπορροφῶν.

δυσάεβωτος-έω μων. δυσαιρέω βλ.λ.: Ἀρέθ.ἐν Θησ. Στεφ.ἐνλ. οἱ ἱστροὶ παίδες τοῖς δυσαιρέτοις ὄσασιν ἀναρροφῶσι τὸν ἔμετον ἀνασποδοῖσι.

δυσάεβωτος-ος-ές μγν. ὁ δυσκόλως ἐμῶν: Γαλ 9,54 εἰδῶσαν οἱ δυσαιρέτις περὶ γὰρ χρῆσται.

δυσάεβωτος-ον μγν. ὁ δυσκόλως καιόμενος, δυσκολοκάουτος: Φιλ.Μηχ.Βελον.82,23 ἵνα δυσάεβωτος [αἱ πυλῶδες] ὡσι.

δυσάεβωτος (ἢ) μγν. ἢ ἰδιότης τοῦ δυσαιρέτω του βλ.λ.: ἱστρ. Οριση.2,255.

δυσάεβωτος-ον μγν. ὁ δυσκόλως εἰς τι περιπίπτων, ἐμπίπτον: Νικόμ.Ἀρμον.20 ἡ ἐναγῶνως φωνῆ... δυσάεβωτος γινόμενη, Γαλ.5,157 τὸ τὰ μὲν [σάρματα] ἐμπίπτωτα [εἰς πάθος] εἶναι, τὰ δὲ δσάεβωτα.